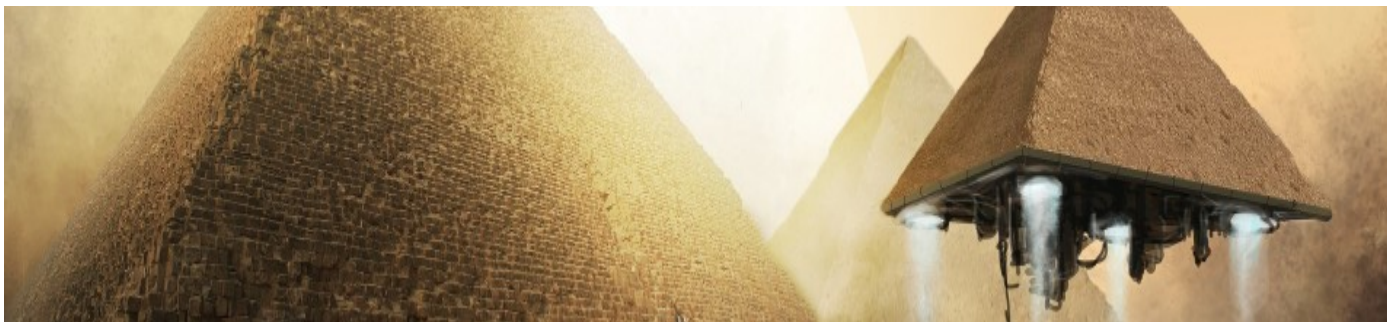

Secretele zeilor

„Cititi voi, copii ai viitorului, si aflatii secretele trecutului, atât de îndepărtate de voi, dar atât de aproape prin adevărul lor.” (Papirusul Anana)

39. Amurgul zeilor

În antichitate, oamenii nu credeau, ca în prezent, în divinități omnipotente, omnisciente, omniprezente și eterne, fără început și sfârșit, atribute ce depășesc barierele logicii. Zeii anticilor erau asemănători oamenilor. Aveau defecte și calități, slăbiciuni și puncte forte, se nășteau, iubeau, urau și, bineînțeles, mureau. E drept că mureau doar corpurile lor materiale, spiritele dăinuind etern. Ceea ce se spune și despre oameni, de altfel.

Religiile antice sunt pline de zeități care au murit și, cel mai adesea, au înviat. De exemplu, în Babilon, Marduk a omorât-o pe Tiamat, zeita primordială, din corpul căreia a făcut lumea. În Sumer, Dumuzi (numit Tammuz de către semiti) a fost ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale. Iubita sa, Inanna, a fost și ea ucisă în Lumea de Dincolo de zeita Ereskigal, apoi înviată de către Enki. Cel

mai iubit zeu al egiptenilor a fost Osiris, cel care a fost ucis de către fratele său, Seth, ajungând astfel să conducă Lumea de Dincolo. A fost mumificat de Anubis, ceea ce i-a permis să învie pentru scurt timp, cât să-si lase sotia însărcinată. Si sumerianul Dumuzi a fost mumificat de către Inanna pentru ca, într-o zi, să se poată întoarce la ea. În Fenicia si Siria exista cultul lui Adonis, zeul mort si înviat, asemănător cu Attis al frigienilor. În Canaan, Baal a fost omorât de către Mot, zeul mortii. Sora si iubita lui Baal, Anat, „*I-a apucat pe credinciosul Mot si cu o sabie l-a tăiat*”, ceea ce a dus la învierea lui Baal. Pentru scandinavii, zeul orb Hodur l-a ucis pe Baldur în urma unui siretlic al înșelătorului Loki. La Ragnarok, apocalipsa nordicilor, majoritatea zeilor si-au găsit sfârșitul. Baldur a înviat după Ragnarok, pentru a conduce lumea alături de putini zeii supraviețuitori. Pe lângă Adonis, pe care l-au preluat de la fenicieni, grecii aveau în miturile lor si alte divinități care si-au găsit moartea. Dionysos, numit Bacchus de către romani, a fost mâncat de titani si recreat apoi de Zeus. Titanul Prometheus, crucificat pe Vârful Omu, era ucis în fiecare zi de vulturul lui Zeus, care îi mânca ficatul, si reînviat în următoarea. Semizeul Herakles a devenit zeu după ce si-a găsit sfârșitul în flăcările unui rug aprins. Pentru azteci, zeul Quetzalcoatl s-a sinucis dându-si foc din cauza remuscărilor, el culcându-se cu sora sa după o noapte de betie. Iar Coyolxauhqui si cei patru sute de frati ai săi si-au decapitat mama, pe zeita Coatlicue. Decapitată a fost si zeita egipteană Isis, de către fiul ei, Horus, si înviată de zeul Thoth, care i-a înlocuit capul cu unul de vacă. În Japonia, marea zeiță Izanami a murit după nasterea zeului focului, în urma arsurilor provocate de acesta. În mitologia filipineză, zeul Ulilang Kaluluwa, sarpele urias care trăia în nori, a fost ucis în luptă de către zeul Bathala, îngrijitorul Pământului. Câtiva ani mai târziu, zeul înaripat Galang Kaluluwa a murit în regatul lui Bathala în urma unei boli. Pentru budisti, Siddhartha Gautama sau Buddha a murit la 80 de ani iar în creștinism, Iisus a fost crucificat la 33 de ani, înviind după două zile.

Secretul învierii mortilor nu era la îndemâna oricui. Un text sumerian arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, că nu i-a predat toate cunostintele pe care le detine. „*Fiule*”, a răspuns Enki, „*ce anume nu cunosti? Ce ti-as mai putea da?*”. Informația ascunsă, a arătat Marduk, era secretul învierii din morți. Într-adevăr, după cum indică textele antice, Enki detinea acel secret. În *Coborârea Inannei în Infern*, el este cel care a înviat-o pe zeita ucisă de Ereshkigal. Enki a trimis două creaturi (cel mai probabil bio-roboti cenusii) să recupereze cadavrul Inannei, pe care l-au conectat la două dispozitive misterioase. Apoi,

„*Peste corpul care a fost lovit,*

De 60 de ori Mâncarea Vietii,

De 60 de ori Apa Vietii,

Ei au stropit peste el

Si Inanna s-a ridicat”.

Într-o poveste egipteană, păstrată pe *Papirusul Westcar*, faraonul Khufu / Keops a aflat de la unul dintre fiii săi despre un bătrân care „a fost inițiat în misterele lui Thoth”, printre care se afla și capacitatea de a învia morți. Ne amintim că Thoth era unul dintre numele atribuite de egipteni lui Enki. Pentru a verifica informația primită, faraonul a poruncit să-i fie tăiat capul unui prizonier, provocându-l pe bătrân să readucă omul la viață. Bătrânul a refuzat să folosească acea „magie a lui Thoth” pe o ființă umană și a tăiat capul unei găște. Apoi „a spus anumite cuvinte de putere” din *Cartea lui Thoth*, iar capul tăiat s-a alăturat corpului găștii, care a început să scoată sunete ca înainte. Conform miturilor egiptene, Thoth este cel care a înviat-o pe Isis în același mod, înlocuindu-i capul tăiat de Horus cu unul de vacă.

Enki nu era singurul care detinea secretul învierii morților, ci și soția sa, Ninhursag. Într-un mit

egiptean, după ce a fost tăiat în bucăți de Seth, Osiris / Enki a fost mumificat de către Anubis. Apoi, soția sa, Isis / Ninhursag, și-a folosit magia pentru a-l aduce la viață. În Mesopotamia, Inanna / Ninhursag este cel care l-a îmbălsămat pe Dumuzi / Enki, pregătindu-l pentru reîntoarcerea la viață. În Canaan, Baal a fost înviat de sora și soția sa, Anat, după ce aceasta l-a ucis pe zeul morții, Mot. În Japonia, Okuninushi (Marduk), fiul zeului exilat Susano-o (Enki), a fost ucis de frații săi de două ori, în lupta pentru supremația Pământului, și înviat de fiecare dată de către mama sa (Ninhursag). În textele sumeriene despre facerea omului, Enki este prezentat dormind în Lumea de Dincolo, iar zeita mamă Ninmah / Ninhursag îl trezește pentru a-i cere ajutorul. În unele religii, precum creștinismul, decedatii nu sunt considerați morți, ci adormiți pe lumea cealaltă, așteptând să fie treziți la Judecata de Apoi. În același mod și Enki este „adormit” în textul sumerian, Ninhursag fiind cea care îl „trezește” din morți pentru a-l aduce în lumea noastră.

Ninhursag nu a păstrat secretul învierii morților doar pentru ea, ci l-a împărtășit și lui Enlil, primul său fiu și cel de-al doilea sot. Ca Iisus și Viracocha, Enlil a înviat adeseori defuncți, după cum susțin textele creștine și legendele incase. În mitul crucificării lui Prometheus, Zeus / Enlil îl aducea zilnic pe titan la viață, pentru a fi chinuit la nesfârșit de vulturul care îi devora ficatul. În legende egiptene, Seth / Enlil a demonstrat că știe cum să împiedice învierea fratelui său, Osiris / Enki, tăindu-i corpul în 13 părți pe care le-a împrăștiat în tot Egiptul. Mai mult, conform mitologiei creștine, Iisus / Enlil a reușit, la rândul său, să învie a treia zi după crucificarea sa.

Primul conducător al Pământului, Enki, cel ucis și înviat de câteva ori, la un moment dat și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume susțin că a fost ucis de către fratele său, Enlil, ocazie cu care Marduk, fiul lui Enki, a primit conducerea Terrei. Iar Enlil, alături de Celestii săi, a părăsit planeta,

îndreptându-se către casa tatălui său din Ceruri. Când a avut loc moartea lui Enki? Încă o dată, arheologia, istoria și mitologia ne pot ajuta să deslășim misterul. Pentru a înțelege când și de ce a fost ucis zeul, trebuie să aflăm evenimentele care au dus la acel moment, începute în Sumer la jumătatea mileniului al III-lea î.e.n.

Cronica Weidner spune că, în timpul domniei regelui Puzur-Nirah din Aksak, pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit șapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi

în taverna cârciumăresei Kug-Bau sau Kubaba. Văzându-i obosiți, ea i-a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumărită, Marduk a hotărât să îi ofere conducerea lumii și a înscăunat-o ca regină a cetății Kis. *Lista Regilor Sumerieni* sustine că Kug-Bau a domnit timp de un secol. Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, tinând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Kebat / Hepat, unul dintre epitetele zeiței-mamă Hannahannah. Nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hititilor, a fost numită zeita tutelară a orașului Karkemis. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeițe din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. E posibil ca anticii să fi avut dreptate, iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață este una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kisului timp de o sută de ani. Nu știu cât de bine gătea, însă e puțin bizar că Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Tinând cont de originea ei necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănuși că, în realitate, era fiica lui Marduk.

După moartea reginei Kug-Bau, în 2.365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kis. Nu se cunosc multe despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orașul Azupiranu s-a născut Sargon sau Sarru-Kinu. Conform autobiografiei lui Sargon, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat. A fost găsit în Kis de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat. Potrivit *Listei Regilor Sumerieni*, Sargon a devenit paharnicul regelui Ur-Zababa,

fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2.340 î.e.n. *Legenda lui Sargon* spune că, înainte de aceasta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme. Sargon a dat într-o zi peste Istar, care se odihnea în grădina regelui. Zeita l-a plăcut și i-a devenit amantă. „*Pe când eram grădinar, Istar m-a învrednicit cu iubirea ei*”, se lăuda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și zeită:

„Într-o zi regina mea,

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul – Inanna.

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul,

După ce a străbătut Elamul și Suburul,

După ce a străbătut (...)

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii;

Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat”.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orașe-state sumeriene, precum Lagas, Nippur, Ur, Larsa și Uruk. Se presupune că Sargon a fost implicat în moartea regelui din Kis, însă nu există nicio dovadă în această privință. Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil este cel care i-a oferit „*toate pământurile dintre mările de sus și de jos*”. Prin urmare, s-a autodenumit rege

al Sumerului si si-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucure de regatul său; a fost prins de Sargon care, după ce a convins armata din Kis să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage-Si l-a dus în Nippur, unde l-a târât în lesă în fata templului lui Enlil. În 2.334 î.e.n. si-a început domnia si, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înfiintat primul imperiu al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeitei Istar. Un text denumit *Cronica lui Sargon* declară că „*Sharru-Kinu, regele Agadei, s-a înălțat în era lui Istar*”. Pentru a-si clădi imperiul, Sargon a fost ajutat de zeită, iubita sa de pe vremea când era grădinar. Lucru absolut firesc, tinând cont că era semit, prin urmare adept al Veghetorilor. Într-o campanie întreprinsă peste muntii Zagros, în timp ce „*intra în tara lui Warahsi (...), când înainta în beznă (...), Istar a făcut o lumină să-i strălucească*”. Astfel, Sargon a putut „*răzbi prin întuneric*”, ducându-si trupele prin trecători, până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grijă să-si arate recunostinta si i-a ridicat un templu în Agade, capitala imperiului său. Oras închinat tot ei, de altfel. „*În Agade si-a înălțat sfânta Inanna un templu ca nobil sălas; în Ulmas a ridicat un tron*”, spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Sargon a primit si aprobarea Celestilor. Cel puțin asta sustinea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Sargon, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anuntă că Sargon era nu doar „*Atoate-Veghetorul cuprinzător*” al lui Istar, ci si „*preot uns al lui Anu*” si „*mare regent al lui Enlil*”, Enlil fiind cel care „*îi dăduse puterea si domnia*”. Un alt text declara că „*Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Sargon, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul*”. Exact acelasi lucru îl sustinea si Lugal-Zage-Si din Umma înainte de a fi ucis de Sargon.

Cincizeci si cinci de ani a domnit Sargon, care a fost supranumit „Cel Mare”. Sotia sa, Tashlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, si patru fii: Rimus, Manistusu, Su-Enlil sau Ibarum si Illaba'is-takal. După moartea lui Sargon din 2.279 î.e.n., Rimus a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele său, Manistusu, care a domnit timp de cincisprezece ani,

până în 2.255 î.e.n., când a fost asasinat de către membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimus a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Sargon a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și consolida puterea în sudul Sumerului. Printesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimus, când a fost expulzată din cauza implicării sale într-o formă de tulburare politică și reînaltată în cele din urmă ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, printesa o prefera pe zeita Istar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima detinătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, detinut adesea de printese, de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semi-divin.

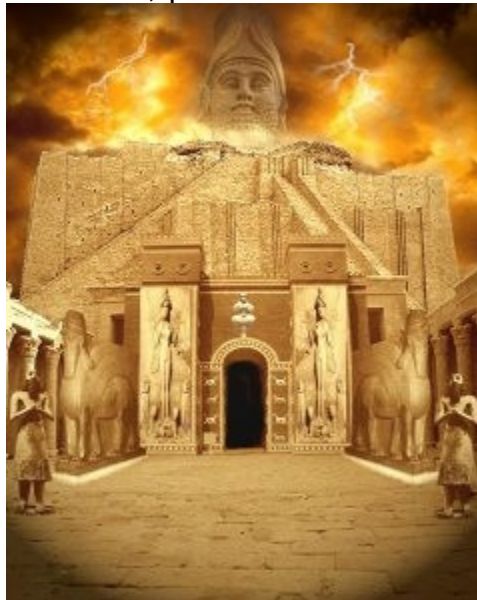
Cine era cu adevărat Sarru-Kinu sau Sargon cel Mare? Atât mama, cât și fiica sa, au detinut funcția de Mare Preoteasă, iar el se declarase „*preot uns al lui Anu*”. În acele vremuri, fiind considerat loțiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot avea o influență atât de mare, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol nu se atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale. Nu cunoaștem

nimic despre părinții lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcției detinute, era de vîtă regală. Sargon s-a născut pe vremea cînd rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau / Kubaba, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Sargon să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținînd cont de funcția ei supremă în preotim. Fiind cam de aceeași vîrstă cu regele, e posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica

reginei Kug-Bau / Kubaba. Ceea ce l-ar face pe Sargon strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcția de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui Sargon din casa regală a divinitei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie, Istar chiar devenindu-i amantă. Însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Sargon să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care i-a adus sfârșitul.

La finalul îndelungatei sale domnii, Sargon a construit orașul Agade / Akkad, pe care l-a desemnat

capitală a imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are o origine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Sargon, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție pre-sargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orășel în ditamai orașul, capitală a unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Sargon, Azupiranu. Este posibil ca Agade și Azupiranu, cele două cetăți necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fie unul și același. Pare logic ca Sargon să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză, în lipsa dovezilor.

Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfintirea orașului; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfânt pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ținând seamă de sacrilegiul astfel făcut de Sargon,

Marele domn Marduk s-a mâniat

Și i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Sargon;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna”.

Istoria consemnează foamete, războaie și revolte în întreg imperiul pe finalul domniei lui Sargon. În autobiografia sa, regele chiar declara: „*toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare*”. A murit în 2.279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Manistusu și nepotul lui Sargon, care a urcat pe tron în 2.255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „*Rege al celor patru părți ale lumii*”, după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semitii, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dusmanii. Într-o inscripție despre marsul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Desi din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Si Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greseală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, Ekur, la ordinul zeitei Istar. Imediat după acest sacrilegiu, ea și-a părăsit templul din Agade, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:

„Cuvântul Ekurului plutea peste Agade

Ca o tăcere de moarte;

Agade tremura tot;

Templul său, Ulmas, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orasul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Istar) și-a uitat altarul din Agade”.

Zeita avea un motiv foarte bun pentru această acțiune sfidătoare. Un text, intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, recunoaște că Istar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (...) mai mare chiar decât Anu*”, Istar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:

„Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (...)

A schimbat complet legile Sfântului Anu,

Nu s-a temut de marele Anu.

I-a luat lui Anu E-Anna,

Casa cu farmec fără egal, cu durabilă noblete.

Acelei case i-a adus nimicirea;

Inanna își atacă oamenii, îi face prizonieri”.

Lovitură de stat a zeitei se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk,

Naram-Sin îl ataca pe cel al lui Enlil din Nippur. Conform textului intitulat de savanti *Blestemul Akkadului*, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani, regele akkadian

„A sfidat cuvântul lui Enlil;

I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,

Si-a mobilizat trupele si

Ca un erou deprins cu despotismul

A prins Ekurul în mână de fier”.

Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „*ca un tâlhar l-a prădat*”. A intrat cu forta în templul Ekur, „*ridicând mari scări pe zidul Casei*”. A ajuns în Sfânta Sfințelor, loc permis doar preoților lui Enlil. „*Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunostea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului*”, pe care regele „*le-a azvârlit în foc*”. Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „*tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil si a luat averile orasului*”.

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru sacrilegiul comis de Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare, statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, la sfârșitul secolului trecut, după ce a examinat solul mesopotamian, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că, în jurul anului 2.200 î.e.n., a avut loc o îndelungată

secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. E posibil ca schimbările climaterice să fi fost cauzate de cometa Hale-Bopp, care a trecut pe lângă Pământ în 2.215 î.e.n. Această schimbare climaterică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mânios peste măsură, „fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat”, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni, daci maramureseni din Munții Gutâi, pentru a nimici Imperiul Akkadian slăbit de foamete, secetă și revolte. În 2.193 î.e.n., după moartea lui Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit „în număr mare, ca lăcustele (...) nimic n-a scăpat bratului lor”. Multi akkadieni au fost măcelăriți fără milă: „cel ce dormea pe acoperis, pe acoperis a murit; cel ce dorm

ea în casă n-a fost dus la groapă (...) capete erau zdrobite, guri erau strivite (...) sângele trădătorilor curgea peste sângele credincioșilor”. Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agade, „orasul care a îndrăznit să atace Ekurul”, să fie distrus, iar celelalte crutate. „Loveste în Agade cu un blestem de ură”, i-au spus lui Enlil, numai să lase în viață celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au sters de pe fața pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiti, apoi au condus Mesopotamia, Lagas fiind cartierul lor general. Sosirea lor în Mesopotamia a avut loc cu puțin înainte de trecerea din Era Taurului în cea a Berbecului. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea Kis arma Suhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, distruse de „blestemul” lui Enlil. Multe orașe au fost reclădite și repopulate, doar Agade a rămas pustiu pentru totdeauna. Același Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2.144 – 2.124 î.e.n.), regele din Lagas, să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Ba chiar i-a oferit și planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu toții stând lângă „pasărea divină a vântului turbat” (nava zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanentă păzită de două „arme zeiești”. Și se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celestilor prin adepții lor, arienii. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea ușor.

În anul 2.119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orasului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși de regele Tirigan, pe care i-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului. Astfel a început perioada sumeriană renaștentistă, care a dus la nașterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2.112 – 2.094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul de până atunci al orasului Ur. Deși arienii, acești regi sumerieni nu ascultau ordinele Celestilor, ci erau adepți ai Veghetorilor. Utu-Hengal conține în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se

proclamase semizeu, susținând că mama sa era zeita Ninsun, a început să construiască în orasul Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, numit Etemennigur („casa a cărei fundatie creează teroare”). Zigguratul a fost terminat de Sulgi, fiul regelui, care si el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul său, Nanna / Enki, i-a ordonat să-i construiască acel templu, pentru care i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar si o prăjină si o sfoară de măsurat. Sulgi se lăuda că a petrecut cu Marduk si cu Istar în templul lui Anu din Uruk si chiar a făcut sex cu zeita. Fiul său, Amar-Sin, a înfiintat la Eridu (orasul lui Enki) o resedintă regală si a adoptat functii preotesti. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Su-Sin si Ibbi-Sin, si-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Anu si Enlil au permis ca gutienii lor să fie izgoniti iar Mesopotamia să fie condusă de susținători ai Veghetorilor? Răspunsul ni-l dă *Codul lui Ur-Nammu*, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: „*După ce An si Enlil au predat regalitatea cetății Ur lui Nanna (Enki), în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate si adevăr...*”. Chiar asa să fi stat lucrurile? Să-i fi predat Anu si Enlil de bună voie conducerea lui Enki? Sau căpetenia Veghetorilor a preluat-o din proprie initiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, si să fi ales arieni în locul semitelor săi, care în acele vremuri nu aveau forta necesară pentru a recuceri Mesopotamia.

Si în Egipt s-au produs evenimente de importantă majoră, asemănătoare si contemporane cu cele din Mesopotamia. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2.181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima

Perioadă Intermediară, o perioadă întunecată a istoriei egiptene. Haosul, foametea, revoltele si luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Theba (oras al lui Enki) si Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-si Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor si, implicit, o perioadă de foamete, exact la fel ca în Imperiul Akkadian si exact în acelasi timp. În jurul anului 2.055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Sulgi în Sumer, pe tronul Thebei a urcat Mentuhotep II, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat nastere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Mentuhotep II este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Si faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala

sa, Theba, fiind principalul centru de cult al lui Amon / Enki. Mentuhotep II chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amon. Dacă Sulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Mentuhotep II si-a ridicat un urias templu mortuar, închinat aceleiasi divinități. Totul se petrecea aproape identic, si aproximativ în acelasi timp, în Egipt si în Mesopotamia.

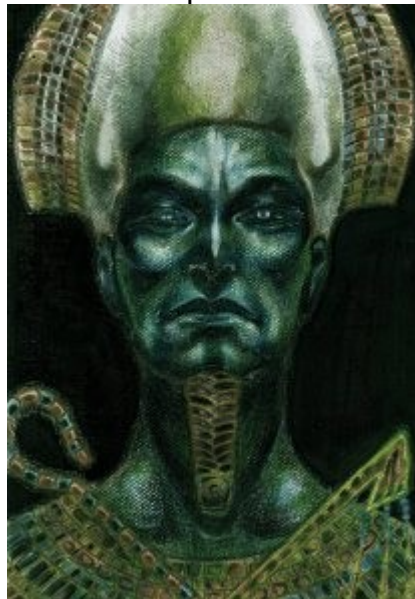
Schimbări majore în această perioadă au avut loc si în China. Conform *Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou* din 1996, în jurul anului 2.070 î.e.n. a fost înfiintată dinastia Xia, prima tradițională a Chinei. Fondatorul ei a fost Yu cel Mare, urmasul Împăratului Galben Huangdi (un personaj divin

considerat initiatorul civilizatiei chineze). Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundatiilor care loviseră tara în acelasi timp cu schimbările climaterice mentionate de egipteni si de mesopotamieni, provocate probabil de aparitia cometei Hale-Bopp (ori de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundatiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un canal de scurgere a apei. Alte legende sustin că a fost ajutat de un dragon galben si de o testoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă si că Yu l-a ucis pe Xiangliu, sarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia si Egipt, si China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia si Chi You. Pentru că a oprit inundatiile si a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înfiintând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Mentuhotep II, care a unificat Egiptul, Yu cel Mare a împărțit China în nouă provincii.

Tinând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt si China, la care adăugăm si construirea Seahenge din Marea Britanie în 2.049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur, un eveniment important a avut loc, cu repercursiuni în întreaga lume. Răspunsul poate fi găsit în Egipt, tărâmul faraonilor.

În timpul domniei lui Mentuhotep II, la scurt timp după ce Enki a preluat conducerea Egiptului și

Mesopotamiei, puțin după 2.050 î.e.n. a apărut cultul lui Osiris, un alter-ego al lui Enki. În religia osiriană, zeul, primul conducător al lumii, a fost ucis de către fratele său, Seth (Enlil), care i-a luat tronul. După o luptă cu unchiul său, Horus (Marduk), fiul lui Osiris, a primit mult-râvnitul tron și, implicit, conducerea întregii lumi. Apoi, Ra (Anu) l-a luat cu el pe Seth, pentru a-l însoți în Barca Milioanelor de Ani, cu care zeul suprem se plimba în Cer. Un mit asemănător au dogonii din Mali, unde zeul răzvrătit Nommo a fost tăiat în bucăți de către tatăl său și împrăștiat pe toată suprafața Pământului. Religia lui Osiris a luat naștere în orasul Abydos, numit Abdju de către egipteni. Abdju provine din Abzu, casa subterană a lui Enki în religia sumeriană. Prin urmare, egiptenii considerau orasul Abydos casa terestră a zeului. Chiar susțineau că în acel loc se afla, la loc de cinste, capul lui Osiris, zeul care a fost închis într-o cutie apoi tăiat în bucăți de către fratele său, bucăți împrăștiate în tot Egiptul.

Apariția în acel moment al cultului lui Osiris, zeul ucis, poate însemna un singur lucru: crima a avut loc cu puțin timp înainte. Iar motive pentru acea crimă erau. Enki tocmai preluase Mesopotamia și Egiptul din mâinile lui Enlil, căruia încă nu-i trecuse supărarea pentru jefuirea templului său din Nippur, pentru care responsabili erau akkadienii, adeptii lui Enki. Conflictul dintre Celești și Veghetori era unul îndelungat, iar aceste ultime fapte ale lui Enki nu au reprezentat decât picăturile care au umplut paharul. Iar după aceasta întâmplare, începând cu perioada din jurul anului 2.000 î.e.n., aparițiile zeilor printre oameni s-au rărit considerabil. Atât Celeștii cât și Enki au dispărut, singurii care și-au mai făcut apariția, conform cronicilor antice, fiind Veghetorii. Iar odată cu zeii au dispărut și sumerienii, după cum susțin istoricii.

Plecarea Celeștilor de pe Pământ nu poate fi pusă decât pe seama unui ordin al lui Anu. Trimisi aici de împărat, s-au retras fără îndoială tot la porunca sa. Cel mai probabil, pentru uciderea lui Enki, Anu a hotărât să-l ia pe Enlil în casa zeilor, iar Terra să rămână sub stăpânirea fiului celui ucis, Marduk. Însăcunarea lui Marduk ca rege al Pământului reiese din mai multe surse antice. Pe lângă mitul egiptean al lui Horus, care a primit tronul de la zeul suprem Ra, există poemul babilonian *Enuma Elis*, care descrie alegerea lui Marduk în fruntea panteonului, și prologul *Codului lui Hammurabi*, care începe cu afirmația: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil (Enlil), stăpân al Cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea (Enki), el l-a preamărit printre Igigi (Veghetori)”. În cronicile japoneze, Okuninushi a devenit conducătorul Pământului, primind titlul de „stăpân al Terrei”, după ce tatăl său s-a mutat în Lumea Cealaltă. Pentru scandinavi, Baldur a ajuns conducătorul panteonului după Ragnarok, apocalipsa care a adus moartea majorității zeilor. Grecii nu au păstrat mituri care să explice ascensiunea la tron

a lui Marduk, însă au lăsat să se scape un indiciu, numindu-l pe Apollo mostenitorul lui Zeus (Enlil), desi Ares (Ninurta) era mâna dreaptă a zeului suprem. Pentru persi, Ahura Mazda sau Ormuzd a ajuns zeul suprem al panteonului odată cu aparitia zoroastrismului, iar pentru musulmani Allah a devenit singurul dumnezeu. După întoarcerea din Babilon, evreii l-au adoptat pe Marduk ca unic zeu, atribuindu-i numele Yahweh. În *Noul Testament*, care îl numeste Satan pe Marduk, zeul este considerat stăpânul acestei lumi (*Evanghelia după Matei*) și „dumnezeul veacului acestuia” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4). Iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este Fiara căreia „Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare” (13:2), autorul adăugând că „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Adeptii lui Marduk au exagerat uneori importanta zeului lor. De exemplu, pentru babilonieni, Marduk a devenit conducătorul tuturor zeilor ceresti și pământenii, în textul sumerian *Enki și ordinea lumii* este scris că „lui i-a dat Enki în grijă întregul univers”, iar pentru akkadieni și asirieni el era „stăpânul Cerului și al Pământului”. În realitate, Anu și-a păstrat funcția de conducător suprem al imperiului, lui Marduk lăsându-i doar tronul Pământului.

Moartea lui Enki în jurul anului 2.050 î.e.n., plecarea Celestilor și accederea lui Marduk pe tronul Terrei au acoperire istorică. În acea perioadă, amoritii și elamitii (semiti, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au retras din zonă, rămași fără protecția zeilor lor). După domnia lui Sulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul

Neo-Sumerian a fost condus de regi cu nume akkadiene (adică semite): Amar-Sin (2.048 – 2.039 î.e.n.), Su-Sin (2.039 – 2.030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2.030 – 2.006 î.e.n.). Cu toții și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase. Înainte de domnia acestor trei regi, Sulgi a terminat de

construit marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Uspia, care a domnit în jurul anului 2.030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orasul Assur din Asiria. Babilonul, fondat în secolul al XXIII-lea î.e.n. (undeva între 2.286 î.e.n. și 2.231 î.e.n., conform diferitelor cronici antice) și închinat lui Marduk, a fost transformat de amoriti dintr-un biet orășel în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. „*Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara – eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure*”, scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredințat legile. Predarea unor legi de către Marduk nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă el dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform *Bibliei*, și lui Moise pe muntele Sinai. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului și a

construit temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki și Istar, care au înlocuit triada supremă originală, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind „*cel mai sfânt oras*” din Mesopotamia, titlu detinut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoții propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și consoarta sa, Istar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său, Ea / Enki. Acest lucru se observă în turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Numărul 40, ce semnifică titlul de Mare Print al lui Enki, este unul dintre cele mai des întâlnite numere în scripturile evreilor, folosit ca omagiu adus tatălui zeului lor. Transformarea religiei lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a cultului stăpânului acestei lumi. „*Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!*” a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.

Dacă într-adevăr Enki a fost ucis de către fratele său în jurul anului 2.050 î.e.n., cum a murit? Primul indiciu ni-l dau tot egiptenii antici, care au consemnat cele mai multe detalii despre moartea zeului. În scrierile lor, sufletele mortilor mergeau la Osiris, în lumea subterană pe care o conducea. În mod bizar, sufletele se îndreptau spre Cer pentru a ajunge în împărăția din interiorul Pământului. Mai

exact, spre centura Orion, echivalată de egipteni cu Osiris. Câtiva egiptologi moderni au ajuns la concluzia că Duat, lumea subterană a lui Osiris, a devenit la un moment dat o parte a cerului. Ba chiar i-au identificat coordonatele ceresti. În anii 1940, egiptologul Selim Hassan a fost primul care a încercat să identifice acele coordonate. După un studiu minutios al multor texte funerare și referitoare la înviere, el a stabilit că Duat a fost imaginat de vechii egipteni „în partea răsăriteană a Cerului”, putând fi descoperit atunci când steaua Sirius și constelația Orion deveneau vizibile înaintea zorilor. „Orion a fost învăluit de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică. Sothis (Sirius) a fost învăluită de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică”, spune unul dintre textele funerare, din care Hassan a dedus că se bazează pe observații astronomice, ce duc la concluzia că Duat se afla localizat în Cer. „Am trecut de căile lui Osiris; acestea sunt la limita Cerului”, spune unul dintre *Textele Sarcofagelor*, manuale pentru călăuzirea sufletelor în Viata de Apoi, scrise cu puțin înainte de 2.040 î.e.n., la câțiva ani de la moartea lui Enki / Osiris. În drumul său spre Orion și spre Osiris, sufletul decedatului se oprea în Centura de Asteroizi dintre Marte și Jupiter. Cum a ajuns zeul de sub pământ în Cer? Și de ce sufletele se opreau în Centura de Asteroizi, dacă zeul le aștepta în Centura Orion? Să fi văzut egiptenii antici vreo legătură între meteoritii din Centură și corpul dezmembrat al lui Osiris?

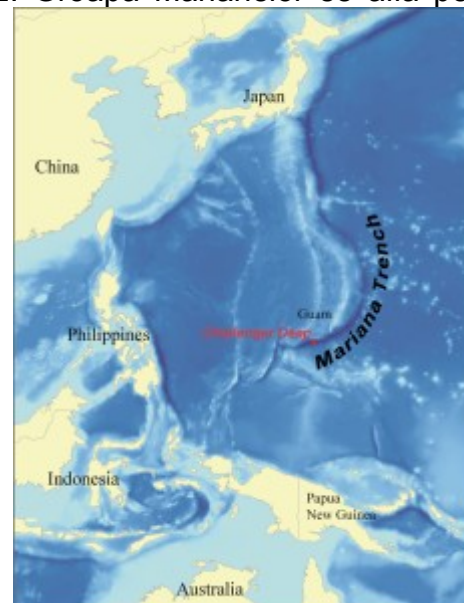
Întinsă pe aproximativ 2 – 3,4 Unități Astronomice, Centura de Asteroizi aflată între Marte și Jupiter are o origine necunoscută. Oamenii de știință au emis câteva ipoteze care să încerce să explice proveniența asteroizilor, însă niciuna satisfăcătoare. Nu poate fi vorba despre rămășițele vreunei planete, deoarece masa totală a asteroizilor din Centură ajunge la aproape 4% din masa Lunii, ceea ce ar însemna un corp ceresc mai mic decât Charon, satelitul planetei Pluto.

Pentru a forma o planetă de mărimea Terrei ar fi nevoie de aproximativ două mii de astfel de centuri de asteroizi. Dacă ar fi fost vorba totuși despre un astfel de

corp ceresc, apare următoarea întrebare: ce sau cine l-a spart? Se pare că asteroizii din Centură nu pot fi atrași de planeta Marte din cauza gravitației lui Jupiter și viceversa, ceea ce înseamnă că se află exact în punctul în care gravitațiile celor două planete acționează asupra lor în mod egal, pentru a-i menține constant în același loc. Ceea ce ar fi o coincidență cam mare, dacă am pune-o pe seama întâmplării. Orbitele principalilor asteroizi din Centură sunt eliptice, spre deosebire de planete, care au orbite aproape circulare. Pe Ceres, planeta pitică a Centurii, cât și pe câțiva asteroizi, a fost descoperită gheață, a cărei proveniență ridică, de asemenea, semne de întrebare. Mai mult, unii cercetători au calculat că întreaga masă a asteroizilor din Centură ar încăpea perfect în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific ce are, de asemenea, o proveniență necunoscută.

Groapa Marianelor se află în apropiere de Japonia, la circa două mii de kilometri est de Insulele Filipine și la sud de insula Guam. La nord se continuă cu groapa Bonin care, la rândul ei, continuă tot în nord cu groapa Japoniei. Fiind cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, cu o adâncime de 10.994 de metri, explorarea fundului Gropii Marianelor este aproape imposibilă, presiunea exercitată de apă fiind de aproape două tone pe centimetru pătrat. Cu alte cuvinte, la acea adâncime, organismul uman ar fi supus unei presiuni echivalente cu greutatea a douăzeci de avioane de mare capacitate. Nimeni nu știe cum s-a format, ipoteza acceptată momentan de mediul academic considerând-o opera unui meteorit. Care însă nu se găsește acolo, la drept vorbind. *„Este un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate”*, spunea regizorul James Cameron, care a explorat-o în 2012. Groapa Marianelor se află pe locul

unde se presupune că s-a scufundat un continent mitic, numit Lemuria, Mu sau Kumari Kandam, pe care ar fi trăit o civilizație mult avansată, ipoteză desființată de teoriile moderne privind plăcile tectonice. Cu toate acestea, Oceanul Pacific conține în jur de 25.000 de insule, mai mult decât contin toate celelalte oceane împreună, iar în apropiere de Groapa Marianelor au fost descoperite orase și structuri piramidale scufundate. Groapa se află într-o regiune de o mare instabilitate tectonică, numită Cercul de Foc al Pacificului, cea mai întinsă și activă zonă vulcanică de pe Pământ, ce conține 62% dintre vulcanii activi existenți în prezent pe planeta noastră. Tot aici se află punctul de îmbinare a trei plăci tectonice, placa Pacificului, placa Filipinelor și placa Euroasiatică. De asemenea, Groapa Marianelor se află în Triunghiul Dragonului sau Marea Diavolului, o zonă misterioasă, aflată pe același meridian cu Triunghiul Bermudelor din Oceanul Atlantic. În ambele triunghiuri au avut loc numeroase cazuri de dispariții de vapoare, bărci sau avioane, precum și de apariții ale unor nave fantomă și OZN-uri. Supraviețuitorii povesteau că, în acea zonă misterioasă, aparatura nu le mai funcționa, o ceață apărută pe neașteptate le-a redus vizibilitatea iar timpul a început să se scurgă mult mai repede. Vladimir Ajaja, unul dintre cei mai respectați ufologi ruși, afirma: *„Cinzeți la sută din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele. Alte cincisprezece cu lacurile.*

Astfel OZN-urile tind să se asocieze cu apa”, adăugând că „au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor”. Prin urmare, nu putem să nu ne întrebăm ce se întâmplă în acea zonă. Si cum s-a format Groapa Marianelor?

Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro a salvat o broască testoasă din mâinile unor copii care o torturau. Drept mulțumire, o testoasă mai mare l-a dus în Ryugu-jo, palatul de pe fundul mării al lui Ryujin, împăratul dragonilor și zeul apelor. Ajuns în palatul submarin, pescarul a aflat că

testoasa pe care o salvase era printesa Toyatama-hime sau Otohime, fiica împăratului dragonilor. Urashima Taro a petrecut trei zile în palatul de sub ape, apoi s-a întors în satul său, unde a aflat că a fost dispărut trei sute de ani. Conform acestei legende, palatul submarin se afla în Triunghiul Dragonului, în apropiere de Groapa Marianelor. Împăratul dragonilor și zeul apelor nu poate fi decât Enki. Și pentru greci, ca Poseidon, locuia pe fundul mării, iar babilonienii, care îl numeau și Oannes, considerau că locuiește în adâncul Golfului Persic. În Sumer se credea că Enki locuiește în Abzu, sursa apelor freatice. Această casă a sa din interiorul Pământului era unul dintre orasele regatului subteran numit Agartha sau Shamballa. Fiind considerat sursa apelor freatice, Abzu era localizat sub scoarta terestră, sub o mare sau un ocean, acesta fiind adevăratul motivul pentru care anticii considerau că zeul locuiește pe fundul apei, iar în zilele noastre jumătate dintre OZN-uri sunt văzute ieseind sau intrând în oceane. Ca exemplu, în *Apocalipsa lui Ioan*, Fiara din Adânc vine în lumea oamenilor „ridicându-se din mare” (13:1). Departate de a fi o coincidență, din Abzu, locul subteran în care a fost obligat Enki să locuiască, fiind închis acolo de către fratele său, provine cuvântul „abis”, iar Groapa Marianelor mai este numită „Marele Abis”. În limba greacă, „abyssos” înseamnă „adânc” sau „prăpastie fără fund”, denumiri ce se potrivesc perfect Gropii din Pacific. Grecii au botezat Abydoss orasul egiptean Abdju după cuvântul „abyssos”, Abdju provenind, la rândul său, din sumerianul Abzu. Iar Abdju / Abydoss era principalul centru de cult al zeului Osiris / Enki, zeul ucis de fratele său și trimis în lumea subterană. În *Noul Testament*, „abyssos” apare de nouă ori, desemnând locuința demonilor (*Evanghelia după Luca* 8:31), locuința mortilor (*Epistola către Romani a Apostolului Pavel* 10:7), locul din care provin Fiara sau îngerul Abaddon / Apollion, precum și închisoarea celui considerat „balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana” (*Apocalipsa lui Ioan*). În *A Doua Epistolă Sobornicească a Apostolului*

Petru 2:4, pentru închisoarea îngerilor păcătoși a fost preferat cuvântul sinonim „tartaros”. În mitologia greacă, „Tartaros” era cea mai joasă regiune a lumii, în care erau închisi titanii, un loc de pedeapsă a păcătoșilor, umani sau divini. A fost descris de grecii antici ca un loc întunecat, umed și trist, o descriere asemănătoare cu cea a Gropii Marianelor, făcută de James Cameron: „un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de

izolare față de întreaga umanitate". Prin urmare, sunt mari șanse ca Groapa Marianelor să fie locul unde se găsea cândva Abzu, orasul subteran al lui Enki. Se potrivesc acestei ipoteze și miturile continentului dispărut în acel loc, Lemuria / Mu, populat cândva de ființe mult evoluat tehnologic și spiritual, care au adus civilizația omenirii. În cartea sa din 1926, scriitorul britanic James Churchward chiar afirma că Osiris provenea de pe continentul Mu din Pacific. Dacă e așa, unde a dispărut orasul?

După cum au concluzionat unii cercetători, asteroizii din centura aflată între Marte și Jupiter ar încăpea perfect în Groapa Marianelor. Pe scurt, din Oceanul Pacific a dispărut o mare bucată de pământ, iar între Marte și Jupiter a apărut aceeași cantitate, dar fără viață. Oare nu ar fi posibil ca misterioasa Centură de Asteroizi să provină din Oceanul Pacific? Este o ipoteză îndrăzneată însă, în același timp, și logică. Știm din mituri că Enlil și-a ucis fratele, care era închis în Lumea Subterană. Știm și că l-a mai asasinat de câteva ori înainte, însă de fiecare dată Enki a înviat. Prin urmare, pentru a pune capăt conflictului odată pentru totdeauna, Enlil avea nevoie de o soluție permanentă. Pentru a fi sigur că nu va mai putea fi înviat, Enlil și-a smuls fratele cu tot cu orasul subteran în care se afla și cu pământul care îl înconjura, trimițând totul în spațiu, dep

arte de Terra, după Marte, unde l-a sfârșit în bucăți, cel mai probabil printr-o explozie. Scandinavii chiar considerau că Loki (Enki) a murit ars, în urma lui rămânând doar un pumn de cenușă. Nu cunoaștem metoda prin care Enlil a reușit acest lucru. Însă o civilizație atât de avansată tehnologic încât să creeze pe cale artificială atât Pământul, cât și Luna, capabilă să călătorească prin Univers și să creeze viață, ar reuși fără prea mari dificultăți să lanseze un oras în spațiu. Mitul egiptean al lui Osiris pare să susțină această variantă. Seth l-a închis pe Osiris într-o cutie (care ar putea reprezenta orasul subteran în care a fost închis Enki de către fratele său), apoi l-a tăiat în bucăți și l-a împrăștiat în toată lumea sau, cu alte cuvinte, l-a aruncat în aer cu tot cu „cutie” (și cu bucata de pământ în care era înfășurat), împrăștiindu-l între Marte și Jupiter, formând astfel Centura de Asteroizi. Și dogonii din Mali au mitul zeului răzvrătit Nommo, care a fost rupt în bucăți și împrăștiat în toată lumea. Unii asteroizi încă prezintă urme de apă înghețată, ceea ce se poate explica prin proveniența lor din Oceanul Pacific. Alții, precum 16 Psyche, sunt metalici, conținând cantități uriase de fier, fiind probabil rămășițe ale „cutiei” (orasul subteran) lui Osiris / Enki. Astfel înțelegem și de ce sufletele mortilor egipteni nu se mai duceau sub pământ, la zeul lor, ci în Centura de Asteroizi.

Ipoteza orasului lui Enki spulberat în spațiu reiese din concepțiile religioase ale antichității. Babilonienii susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ. Tot ei considerau Babilonul copia orasului Eridu, casa pământeană a lui Enki. Prin analogie rezultă că, pentru babilonieni, exista în cer un oras al lui Enki. În *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament* se spune că va coborî pe Pământ un imens oras, numit Noul Ierusalim: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer

de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei” (21:2). Acest oras coborât din cer, în care locuiau divinitățile, „este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă” (21:16). Douăsprezece mii de stadii înseamnă 2.220 de kilometri, care nu reprezintă lungimea fiecărei laturi ale cetății (ce ar da o arie de 4.928.400 de kilometri pătrați, adică aproape 1% din suprafața totală a Pământului), așa cum se consideră în mod eronat, ci aria cetății. O construcție cu aria de aproape cinci milioane de kilometri pătrați ar ocupa foarte mult spațiu. Ca o comparație, orasul american New York are o suprafață de doar 831,4 kilometri pătrați. Asadar, o arie de 2.220 de kilometri pătrați este mai acceptabilă. Ținând cont că Groapa Marianelor are o suprafață de 2.540 de kilometri pătrați, putem considera că Noul Ierusalim al *Apocalipsei lui Ioan* este orasul subteran smuls din acel loc și distrus între Marte și Jupiter. Ierusalim se traduce ca „asezarea lui Salim”, acesta fiind zeul canaanian al amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară, fiul zeului suprem El. Aceste caracteristici ale sale îl identifică pe Salim cu Enki. Conform tradiției biblice, Ierusalimul a fost construit de către regele David, scris în ebraică „Dwd” și în egipteană „Tht”, nimeni altul decât zeul înțelepciunii Thoth, un alter-ego egiptean al lui Enki.

Dacă trupul lui Enki a fost fărâmitat printre asteroizi, nu ar trebui să ne mire faptul că un asteroid a primit numele său. 1923 Osiris sau 4011P-L este numele atribuit unui asteroid descoperit pe 24 septembrie 1960 de către Cornelis Johannes van Houten și de Ingrid van Houten-Groeneveld. Un alt asteroid, depistat pe 11 septembrie 1999, a primit numele 101955 Bennu sau 1999 RQ36, Bennu fiind în mitologia egipteană o divinitate pasăre asociată cu Osiris și cu Ra.

În prezent se construiește naveta spațială OSIRIS REx, care va fi lansată în septembrie 2016 pentru a colecta probe de sol din asteroidul 101955 Bennu. NASA a anunțat că, dacă va dispune de fonduri, va construi și naveta OSIRIS REx 2, care va studia sateliții naturali ai planetei Marte, Phobos și Deimos (despre care se crede că provin din Centura de Asteroizi). Deși OSIRIS REx reprezintă inițialele a „Origins Spectral Interpretation Resource Identification Security Regolith Explorer”, în limba latină înseamnă „regele Osiris”. Sonda spațială

Rosetta (botezată după orasul egiptean în care a fost descoperită celebra piatră care le-a permis francezilor să decodifice hieroglifele egiptene), lansată pe 2 martie 2004, care a studiat asteroizii 1 Ceres și 21 Lutetia din Centură, detine un sistem de imagistică științifică intitulat OSIRIS („Optical, Spectroscopic and Infrared Remote Imaging System”). În aprilie 2015, pe 1 Ceres va ajunge și sonda spațială Dawn, lansată de NASA pe 27 septembrie 2007. De asemenea, planeta HD 209458 b din constelația Pegasus a fost numită neoficial Osiris. Iar NASA se pregătește să lanseze în spațiu până în 2016 un mini-satelit numit OSIRIS-3U („Orbital Satellite for Investigating the Response of the Ionosphere to Stimulation and Space Weather”). După cum am mai spus, egiptenii antici îl echivalaseră pe Osiris cu Centura Orion. Deloc surprinzător, următoarele misiuni ale NASA se vor

numi Orion. Același nume l-a purtat și modulul lunar al misiunii Apollo 16, iar sigla misiunilor Apollo conține cele trei stele ale Centurii Orion. Mitul grecesc al lui Orion este diferit de cel egiptean, pentru greci Orion fiind ucis de Artemis, zeita Lunii, din cauza înșelăciunii lui Apollo, zeul al cărui nume l-au purtat misiunile NASA pe Lună. Și nu putem să nu remarcăm cât de des apare Osiris în legătură cu spațiul cosmic și, mai ales, cu asteroizii... Scriitorul american Richard Charles Hoagland chiar susținea că NASA este condusă de o elită secretă formată din adoratori ai lui Osiris. Este posibil să aibă dreptate, ținând cont de folosirea repetată a numelui zeului egiptean. În plus, prima aselenizare a unui om pe Lună a avut loc pe 20 iulie, dată la care începea calendarul egiptean vechi (fiind, de asemenea, și ziua în care s-a născut Alexandru Macedon). De asemenea, egiptenii considerau că în luna iulie s-a născut Osiris. Șapte ani mai târziu de la prima aselenizare, exact în aceeași zi, ajungea pe Marte pentru prima oară o sondă pământeană, Viking 1. Pentru egiptenii antici, Osiris a fost ucis în cea de șaptesprezecea zi a lunii Athyr sau Hathor, corespunzând zilei de 26 noiembrie în calendarul gregorian, după cel egiptean reformat (sau 4 octombrie după cel vechi); ultima misiune NASA cu echipaj uman a fost Apollo 17, iar următoarea va fi Orion 17. Luna Athyr era cea de-a treia a calendarului egiptean; sigla misiunii Orion 17 conține trei luni. Iar Apollo,

după cum susținea u numeroși cronicari greci, a fost echivalat cu Horus, fiul lui Osiris. Ca o curiozitate suplimentară, pe 4 octombrie, ziua în care a fost ucis Osiris, a decedat și fizicianul Max Planck, cel care a dat numele unui societăți ce se ocupă cu cercetarea în optzeci și trei de domenii, unul dintre ele fiind spațiul cosmic. Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar este principalul colaborator al NASA. Și tot ca o curiozitate, pe 4 octombrie, când în Egiptul antic se considera că a murit Osiris, creștinii îl sărbătoresc pe Sfântul Amun sau Ammon, acesta fiind numele unui zeu egiptean care, la fel ca Osiris, a fost echivalat cu Enki.

Nu puteau să lipsească ciudăteniile din Centura de Asteroizi. Pe lângă obiectele zburătoare neidentificate care au fost surprinse în Centură de câteva ori, un scriitor american, Richard Charles

Hoagland, sustine că a observat forme geometrice pe suprafața asteroidului Vesta, surprinse în timpul misiunii Dawn. Iar în august 2013, o echipă de astronomi, condusă de profesorul universitar David Jewitt, a observat în Centură un „*obiect straniu, năucitor*”, diferit de meteoriti, ce se învâрте în jurul propriei axe ca un aspersor, expulzând praf. Obiectul, considerat asteroid și numit P/2013 P5, are șase cozi luminoase. Deși arată ca o cometă, profesorul Jewitt a insistat că toate dovezile sugerează că este vorba despre un asteroid. Care are totuși șase cozi de cometă și își schimbă aspectul periodic. „*Acesta este un obiect extraordinar pentru noi și cu siguranță vom mai descoperi și altele*”, a mai spus profesorul Jewitt, care nu a reușit să găsească o explicație rațională pentru aspectul misteriosului asteroid.

Poate cea mai mare ciudătenie legată de Centura de Asteroizi este menționarea ei în *Biblie*, chiar la început. „*Și a zis Elohim: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!” Și a fost așa. A făcut Elohim tăria și a despărțit Elohim apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.*

Tăria a numit-o Elohim cer. Și a văzut Elohim că este bine” (Facerea 1:6-8). Ce ar putea fi acea „tărie” numită „cer”, care a despărțit apele? E drept că anticii își imaginau Cerul ca fiind o suprafață solidă, care acoperă Pământul ca o cupolă. Însă ar putea fi o referire la Centura de Asteroizi? Cuvântul ebraic pentru „tărie” este „rakia” sau „raqiya”, care desemnează ceva întins. În sumeriană, „ra.ki.a” poate fi tradus ca „pământul aruncat din apă”, ceea ce ne duce cu gândul la porțiunea de pământ luată din Pacific cu tot cu orașul lui Enki și împrăștiată în spațiu. Poate că această formulare este interpretabilă, însă *Biblia* conține și alte indicii care sprijină ipoteza formării Centurii de Asteroizi, bine ascunse de ochii cititorului. Cele 27 de cărți ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părți, în funcție de conținutul lor, și anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolae* și *Apocalypsis*. Inițialele acestora sunt EAEA, adică de două ori Ea, numele atribuit de babilonienii lui Enki. *Noul Testament* începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, așezate exact în această ordine. Inițialele celor patru evangheliști sunt MMLI, ceea ce înseamnă 2051, scris cu numere latine. Ar fi posibilă așezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format la porunca unui împărat roman. În acea fază, creștinismul se pregătea să devină religia oficială a

Imperiului Roman iar *Biblia*, cartea sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost compilată pentru Imperiul Roman, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin. Ce ar putea să semnifice acel număr? Cel mai probabil, un an. Tinând cont că Enki a fost ucis în jurul anului 2.050 î.e.n. iar numele său babilonian se află ascuns în inițialele celor patru părți ale *Noului Testament*, sunt mari șanse ca numărul reiesit din inițialele celor patru evangheliști, 2051, să fie anul exact al morții sale (î.e.n.). În *Biblie* doar patru cărți contin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*), toate sugerând ideea ruperii bucății de pământ din Pacific, în care se afla casa lui Enki, și împrăștierea ei în spațiu:

- Psalmul 51: „Ce te fălești întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug. Iubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea. Iubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană! Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii”. Acel viclean puternic, care se fălește întru răutate și care iubeste nedreptatea și răutatea, este în toate religiile Enki. A fost doborât de un zeu, smuls și mutat din locuința sa, la fel și rădăcina sa aflată în pământ.

- Cartea lui Isaia: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdi ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea”; „Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”; „Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său”. Zeul lui Isaia se întoarce pentru a se lupta, pentru a face dreptate. Sunt menționate victoriile sale împotriva lui Rahab (monstru marin al mărilor, dragon ce reprezintă abisul primordial) și a balaurului, ambele creaturi simbolizându-l pe Marele Sarpe și zeul apelor, Enki. „Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământul;

ntul; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi (...). Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul?”. Două pasaje în care se vorbește despre cum au fost întinse cerurile precum și despre un fum în ele, ceea ce ar putea fi referiri la explozia care a dus la formarea Centurii de asteroizi. Nu lipsesc nici menționările mării din care a fost smuls Enki și locașul său: „Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cărare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi? (...) Eu sunt Domnul Dumnezeu Care stârnesc marea și face să mugească valurile ei”. Ne este indicat în acest psalm chiar și orasul care a suferit mânia zeului: „Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Lui”, Ierusalimul fiind, așa cum am văzut, „asezarea lui Salim”, zeul amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară.

- Cartea lui Ieremia: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor. Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”. După cum am mai spus, babilonienii își considerau cetatea copia orasului Eridu, casa pământeană a lui Enki. În același timp, ei susțineau că

există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ, prin urmare o casă cosmică a lui Enki. Despre acest Babilon sustine *Cartea lui Ieremia* că a fost nimicit de către Domnul. „Căzut-a fără de veste Babilonul, și s-a zdrobit (...) Cei puternici ai Babilonului au încetat lupta, șed în întăriturile

lor; secătuitu-s-a puterea lor și au ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate (...) Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc” descriu soarta orasului distrus în spațiu: distrus, sfărâmat și ars. „De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idoli Babilonului și toată țara lui va fi rușinată” ne indică cine erau cei pedepsiți din Babilonul ceresc: idoli, adică zeii Veghetori. „Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui”, cel mândru fiind, fără îndoială, stăpânul orasului, adică Enki. „Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte”. „Bel” este un epitet akkadian al zeilor, tradus prin „Domnul”; prin urmare, Bel al Babilonului este Domnul / zeul aceluiași oras. În timp ce în Babilonul pământean Bel era Marduk, în cel ceresc acest epitet i se aplica lui Enki. Nu lipsesc nici de aici referirile la marea sub care se afla orasul subteran: „O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit-a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale ți s-a umplut! (...) Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsună-va glasul lor (...) Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca”. Ba chiar există o referire și la întinderea cerurilor sau crearea Centurii de Asteroizi: „El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile”. Despre ridicarea orasului la cer și despre pedeapsa lui în cer vorbesc următoarele pasaje: „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lăsați-l și haideți să mergem fiecare în țara noastră, pentru că osânda lui s-a ridicat până la nori și a ajuns până la cer! (...) De s-ar ridica Babilonul până la cer și de și-ar întări întru înălțime cetatea sa, tot vor veni din porunca Mea pustiitorii, zice Domnul”. Este menționată și aruncarea orasului: „Voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul”. Acest capitol al *Cărții lui Ieremia* ne oferă indicii și pentru identificarea zeului responsabil cu pedepsirea orasului: „La glasul Lui freamătă apele în ceruri și El ridică nori de la marginile pământului; făurește fulgerele în mijlocul ploii și

scoate vânturile din vistierile Sale”. Această descriere nu

se poate potrivi decât unei singure zeități: Enlil, zeul furtunii. Motivul distrugerii Babilonului este, conform acestui capitol, răzbunarea: „*Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărădelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată*”. Despre ce răzbunare este vorba aflăm din același loc: „*Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său*”. Și ne amintim că evenimentele care au dus la sfârșitul lui Enki au început cu jefuirea templului lui Enlil din Nippur de către akkadienii conduși de Naram-Sin. Atunci, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian provocând secetă, foamete și revolte, ceea ce a dus la nimicirea imperiului. Enki însă nu s-a lăsat și a revenit la putere atât în Mesopotamia, cât și în Egipt, aceasta fiind picătura care a umplut paharul răbdării lui Enlil. „*Ne rușinăm când auzeam ocară, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului*” mai spune textul, o referire la akkadienii care au invadat și jefuit templul lui Enlil.

- *Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul): „Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe neazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului*

de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu pâră la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era (...) Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea”. Anticii credeau că în lumea subterană a lui Enki ajungeau sufletele oamenilor după moarte. Acest Isus, fiul lui Sirah, pare că a scăpat din acea lume, pe care o numeste „*adâncul pântecelui împărăției morților*”, unde niste entități malefice îi căutau sufletul, pe care doreau să i-l devoreze. Zeul său, pe care l-a chemat în ajutor, l-a salvat „*în*

zilele necazului și în vreme de jale grea”.

Enlil / Isus în lumea subterană și eliberarea sufletelor captivilor există în mitologia creștină. Ioan Damaschinul, considerat sfânt de către creștini, scria acum treisprezece secole: „*Pogorātu-te-ai în*

cele mai de jos ale pământului si ai sfârâmat încuietorile cele vesnice, care tineau pe cei legati, Hristoase". Un alt sfânt al creștinismului, Ioan Gură de Aur, amintea la rândul său de distrugerea lumii subterane. El nota că, atunci când Iisus a coborât în lumea de jos, iadul „s-a amărât... s-a stricat... a fost batjocorit... a fost omorât... s-a surpat... a fost legat". Datorită acestui episod, creștinii consideră că, la întoarcerea pe Pământ a lui Iisus / Enlil, morții vor învia și vor ieși din morminte. Această idee nu este una originală, creștinii preluând-o din zoroastrism, religie ale cărei scripturi susțin că „a cincea parte dintre morți vor ieși din morminte, cu același trup și înfățișare pe care le-au avut în clipa morții. Chiar din locul acela unde suflarea le-a părăsit trupul”.

Conform arheologilor, vulcanul Mariveles din Insulele Filipine a erupt ultima oară în jurul anului 2.050 î.e.n. Cum insulele sunt în apropierea Gropii Marianelor, erupția vulcanului în acea perioadă nu poate fi decât rezultatul catastrofei din 2.051 î.e.n., când orasul lui Enki a fost smuls de pe fundul Oceanului Pacific. Legende filipineze chiar vorbesc despre un oras fermecat, numit Biringan, care reprezintă o poartă către altă lume. Se spune că este locuit de engkantos, fiinte capricioase și răutăcioase care răpesc oameni și provoacă boli. Locația orasului este necunoscută, deoarece Biringan apare și dispăre din când în când. Nu lipsește nici Enki din folclorul filipinez; numit Bakunawa, este zeul lumii subterane, ce are aspect de dragon sau de sarpe marin gigantic. Prezenta sa și a orasului său în miturile filipineze dovedesc de fapt prezenta sa în zonă cu mult timp în urmă. Din acel episod s-a născut o superstiție a localnicilor, păstrată până în ziua de astăzi: pentru filipinezi, un singur huruit de tunete anunță moartea unei persoane importante. Cel mai probabil, superstiția aminteste de zeul furtunii, ale cărui arme erau fulgerul și tunetul, care l-a ucis pe zeul exilat Enki, primul conducător al Terrei.

Nu putem ști cu siguranță dacă Enki a fost ucis în 2.051 î.e.n. sau dacă Centura de Asteroizi provine din Groapa Marianelor. Stim însă că Enlil a părăsit Pământul acum patru milenii, care i-a revenit lui Marduk. Fără îndoială, uciderea lui Enki l-a determinat pe împăratul Anu să-și retragă fiul cel mic de pe planeta noastră. Nu a fost de acord cu nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori. Le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenii, a acceptat unele calamități precum Potopul sau cele două mari războaie. Însă se ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki, zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedepsa maximă a unui Anunnaki era

exilul. Zeii puteau fi încarcerati, torturati, exilati, însă niciodată ucisi. Enlil a încălcat această regulă, așa că Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege, pe care să i-l ofere lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere ușoară, Enlil fiind preferatul său și mostenitorul tronului imperiului. Însă legile erau făcute pentru toți, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său și-ar pierde încrederea supușilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă pe planeta zeilor. Veghetorii au rămas în continuare exilați pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârșire amestecul în vietile oamenilor. Din acest motiv, textele antice, inclusiv cele biblice, susțin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfățișat alesilor lor în carne și oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile de gradul III ale extraterestrilor din ziua de astăzi precum și răpirile oamenilor au loc întotdeauna noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceleiași reguli ale lui Anu. Pentru că zeii n-au acceptat sub nicio formă să-și piardă supușii, ci

au învățat să se ascundă mai bine. Veghetorii nu au fost lăsați pe Pământ de capul lor. O parte a Celestilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-i supraveghea pe zeii exilați de la distanță, fără a fi reperați de oameni (din cauza aceleiași reguli ale lui Anu de a nu interveni în vreun fel în existența muritorilor). În *Rig-Veda* se spune că toți cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii ceresti, doar cine răspunde la întrebările ei fiind autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, probabil, Celestii și-au stabilit baza pe Lună, acolo unde se află și „Poarta Stelară”, calea de acces către lumea zeilor. Și poate pentru că au descoperit baza Celestilor pe Lună, din 1972 oamenii n-au mai îndrăznit să viziteze satelitul natural al Pământului. În cele șase misiuni cu echipaj uman pe Lună, astronauții au petrecut acolo în total 80 de ore, 32 de minute și 11 secunde sau 289.931 de secunde. Cum în jurul anului 289.200 î.e.n. a luat naștere Homo Sapiens, putem presupune că 289.931 î.e.n. este anul în care Enki și Ninhursag au început să lucreze la crearea omului, prima ființă băstinasă a planetei care conținea și ADN-ul zeilor. Celestii și-au făcut treaba conștiincioși, având grijă ca Veghetorii să respecte regulile, mai ales pe cea care le interzicea

interventia directă în existența omenirii. O întâmplare din 1991 ne prezintă o mostră de conștiinciozitate din partea lor. Într-un film realizat pe 15 septembrie 1991, în cadrul misiunii STS-48 a navei spațiale Discovery, se observă cam o duzină de puncte luminoase ce se deplasează în direcții diferite, cu viteze variabile. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a apropiat de navetă. După o izbucnire de lumină, obiectul și-a schimbat brusc traiectoria într-un unghi de 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste numai două secunde, locul ocupat mai înainte de acel obiect a fost traversat de două dăre luminoase. Putem presupune că obiectul luminos care s-a apropiat de Discovery era o navă a Veghetorilor, pusă pe fugă de un „foc de avertisment” al Celestilor.

O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei. Regele babilonian scria că Anu

„Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,

Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,

L-a făcut pe el mare printre zeii Veghetori.

Numit Babilon ce urmează să fie înălțat,

L-a făcut suprem în lume;

Și a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,

Domnia vesnică”.

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea *Apocalipsei lui Ioan*, unde Fiarei „*i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul*” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian *Enuma Elis*. Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „7 zei ai Destinului” și a sute de zeiități de rang minor, a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul. Apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50, adică rangul de rege. Acesta s-a făcut

prin recitarea celor „50 de nume” pe care le-a primit noul rege al Pământului cu această ocazie. Toate puterile celorlalti zei erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asirologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „*etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic*”. Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „*Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume*”. În cartea *Die funfzig Namen des Marduk* („Cele 50 de nume ale lui Marduk”), Franz Böhl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părintii lui Anu; trei dintre ele contin fiecare câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „*reînvia zeii morți*” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) contin variante ale epitetului „asar” („printul apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „*dumnezeul veacului acestuia*”, cum îl numeste A Doua Epistolă către Corinteni, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia mortii. Secret pe care Marduk încearcă din răspuțeri să-l pună în aplicare, pentru a-si învia tatăl.

Obligat să-si părăsească teritoriul și supușii, Enlil s-a văzut nevoit să respecte ordinul tatălui său. Însă nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk, la fel cum dacii pârjoleau totul în calea invadatorilor atunci când erau atacați. Cinci texte mesopotamiene, numite *Lamentatii*, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni. Unul dintre aceste texte, intitulat *Lamentatie pentru Ur*, reprezintă jelierea orasului de către zeita Ningal, după ce aceasta l-a rugat pe Enlil să-si retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oras-fantomă, aminteste de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeita i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orasului, atât în particular cât și în fata Consiliului zeilor Anunnaki:

„Mi-am încrucisat picioarele, i-am ținut de mâini, sincer am vărsat lacrimi în fata lui An, sincer m-am închinat în fata lui Enlil: «Fie ca orasul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»”. Consiliul zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final. Visteria templului a fost golită de către invadatorii elamiti iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeitățile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrun-kug si Egal-mah, templul Ekur al lui Enlil, Iri-kug, Eridug si Unug. Distrugerea E-kic-nu-jal, pusă pe seama invadatorilor, este descrisă în detalii. *„Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună tara: marea furtună a Cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat tara, furtuna care a distrus orase, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară”,* este notat în *Lamentatia pentru Ur*. *„Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor”,* completează zeita orasului. *„Secerătoarea furtună se țara prin toată tara. Ca un uragan a distrus complet orasul. Furtuna care anihilează tara a adus orasul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul si-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce țărâmul departe, a*

acoperit cetatea Ur ca un vesmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (...) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi si cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele si tatii care nu si-au părăsit casele au fost înghititi de flăcări. Micutii ce stăteau în bratele mamelor lor au fost dusi de apă ca niste pesti”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: *„Oamenii, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Peretii au înghitit portile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăt, ele stăteau împrăstiate. Pe marginile tuturor străzilor si drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele țării umple găurile, cum umple metalul o matrită. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”.* Nu stim ce fel de furtuni au fost cele care au cauzat distrugerea Sumerului. Vânt puternic, ploaie, inundatii, flăcări, toate au fost corelate cu atacurile elamitilor, care nu păreau deranjați si nici afectați de aceste furtuni. Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Unul dintre ei, conform *Bibliei, Coranului si Talmudului*, a fost Abram (Avram în română), care a plecat înainte de începerea catastrofei, multumită zeului său.

40. Abraam, printul akkadian nomad

Abram / Abraam este considerat strămosul israelitilor si al arabilor, detinând un loc foarte important în iudaism, islamism si crestinism, religii care au fost numite abrahamice după numele său. Cercetătorii biblici l-au plasat pe Abram în jurul anului 2.000 î.e.n. Conform *Bibliei*, el s-a născut cu 1.200 de ani înainte de constructia Templului lui Solomon (fixată de traditia evreiască la 968 î.e.n.), adică în 2.168 î.e.n., si a trăit 175 de ani. Traditia biblică nu reprezintă o dovadă a existentei lui Abram, însă acea dovadă ar putea veni din Babilon. Capitolul 14 al *Facerii* sustine că „în zilele lui Amrafel (Amraphel în ebraică), regele Senaarului (Sumerului), ale lui Arioc (Ariokh), regele Elasarului, ale lui Kedarlaomer (Khedorla'omer), regele Elamului și ale lui Tidal (Tidhal), regele din Gutim, s-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birșă, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Teboimului, și cu regele din Bela sau Toar”, război la care a participat si Abram. Niciunul dintre acesti regi nu avea acoperire istorică, prin urmare au fost considerati personaje mitologice până în 1987, când o serie de tăblite babiloniene a schimbat părerea cercetătorilor. Descoperirea lor a fost anuntată în acel an într-o conferință a lui Theophilus Pinches la Institutul Victoria din Londra. În ele se spunea că regele Elamului, Kudur-Laghamar, conducea o alianță de regi care îi includea si pe Eri-Aku („Servitor al lui Aku”) din Larsa si Tud-ghula din Gutium. Nu a fost dificilă echivalarea lui Kudur-Laghamar cu Khedorla'omer, lui Eri-Aku cu Ariokh si a lui Tud-ghula cu Tidhal. În plus, s-a reusit si stabilirea perioadei războiului acestor regi, după ce a fost identificat „Amrafel, regele Senaarului”. În 1875, comparând lectura traditională a numelui cu articularea sa în traducerile biblice timpurii, asirologul si arheologul François Lenormant sugera în *La Langue Primitive de la Chaldée* că ar fi corect să se citească „Amar-Pal”, asa cum este scris fonetic în *Septuaginta*

(traducerea *Torei* în

greacă din secolul al II-lea î.e.n.). Doi

ani mai târziu, savantul victorian Daniel Henry Haigh, care a adoptat si el varianta „Amar-Pal”, afirmând în *Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde* că „*al doilea element* (din numele regelui) este un nume al Zeului-Lună (Sin)”, a declarat: „*De mult eram convins de identitatea lui Amar-pal ca fiind unul dintre regii Urului*”. În 1916, si Franz Böhl a sugerat în *Die Könige von Genesis 14* ca numele regelui să fie citit ca în *Septuaginta*, „Amar-Pal”, explicând că însemna „Văzut de Fiu”, un nume regal în spiritul altor nume regale din Orientul Apropiat, la fel ca egipteanul Thoth-mes („Văzut de Thoth”). Astfel, putem concluziona că biblicul Amraphel sau Amar-Pal este Amar-Sin, regele Imperiului Neo-Sumerian între 2.048 si 2.039 î.e.n. Documentele istorice descriu o alianță între sumerieni si vecinii lor, cu doar câțiva ani înainte de domnia lui Amar-Sin. În cel de-al douăzeci si optulea său an de domnie (2.066 î.e.n.), predecesorul său, regele Sulgi, si-a dat fiica de soție viceregelui Elamului, oferindu-i orasul Larsa ca zestre. În schimb, viceregele i-a pus lui Sulgi la dispozitie o legiune de trupe elamite. Acele trupe au fost folosite de regele sumerian pentru a supune provinciile apusene, inclusiv Canaanul în cel de-al patruzeci si unulea an al său de domnie, adică în 2.053 î.e.n. Prin urmare, în ultimii ani ai domniei lui Sulgi si în primii ai succesorului său, Amar-Sin, găsim nisa de timp istoric în care se înscrie consemnarea biblică, războiul regilor, la care a participat si Abram.

Geneza biblică sustine că Terah, un urmas al lui Sem (unul dintre cei trei fii ai lui Noe), care locuia în Ur, a avut trei fii: Abram, Nahor (care purta numele bunicului său, tatăl lui Terah) si Haran. Cel din urmă, care avea un fiu pe nume Lot, a murit înaintea tatălui său si a fost îngropat în orasul Ur. Abram si-a luat-o ca soție pe Sarai iar Nahor pe Milkha, fiica lui Haran. La un moment dat, „*a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo*”. Harran din nordul Mesopotamiei este orasul în care Terah si-a găsit sfârșitul. Pe când Abram avea saptezeci si cinci de ani, Yahweh i-a spus să-si ia familia si să plece în Canaan, teritoriu pe care i-l va lăsa lui si urmasilor săi. Abram l-a ascultat si a părăsit Sumerul. De ce a fost ales el de Yahweh? Cine era Abram cu adevărat?

Conform *Bibliei*, Abram era un urmas al lui Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe, strămosul rasei semite. Prin urmare nu era un sumerian pur-sânge sau arian, ci făcea parte din rasa semită. În *Facerea* 14:13 este numit „*Abram Evreul*”, termenul biblic fiind „ibri”, cuvânt care provine din numele lui Eber, unul dintre strămosii săi. Sufixul biblic „i”, aplicat unei persoane, înseamnă „născut în”. Cum prefixul „n” era adesea înlăturat în traduceri semite din sumeriană, „ibri” se traduce prin „născut în

Nibru”, acesta fiind numele sumerian al orasului Nippur. Abram era un „ibri” sau un „nibri”, adică originar din Nippur, orasul lui Enlil. *Biblia* nu afirmă că Terah si familia sa ar

fi fost din Ur (doar pentru Haran este menționat ca loc al nașterii), ci doar că locuiau acolo la un moment dat. Ceea ce înseamnă că, după cum arată epitetul „ibri”, proveneau din Nippur, acolo unde neamul lor a locuit începând cu Eber, și s-au mutat mai târziu în Ur. *Vechiul Testament* nu oferă informații despre tatăl lui Abram. Culegerea evreiască *Midras* îl consideră un preot idolatru, făuritor de idoli. Într-o zi, Abram – care nu îi împărtășea convingerile religioase – i-a spart toți idoli din prăvălie. O întâmplare asemănătoare este povestită în *Coran*, unde Abram sparge idoli comunității sale. Numele lui Terah în akkadiană este Tirhu, care semnifică un artefact sau un vas cu scopuri magice. Semnul cuneiform pentru Tirhu, în sumeriană, origina din cel al cuvântului Dug.namtar, care se traduce prin „Vorbitor al sortii”. Punând cap la cap aceste informații, putem presupune că Terah era preot oracular în Nippur, adică cel care vorbea cu Enlil, una dintre cele mai importante funcții preotesti. Astfel ne putem da seama de ce s-a mutat din Nippur în Ur și de acolo în Harran.

În 2.112 î.e.n., Ur-Nammu s-a așezat pe tronul Sumerului și a transformat cetatea Ur în capitala Imperiului Neo-Sumerian. Acela este momentul în care Terah a părăsit Nippurul pentru a-i sta regelui alături, probabil la dorința lui Enlil de a avea un spion în Ur, fiind cunoscut faptul că regele era un adept al lui Enki. Încoronarea lui Ur-Nammu chiar a avut loc la Nippur, unde a fost uns ca rege de preoții lui Enlil (printre care probabil s-a aflat și Terah). Noul rege a transformat orașul Ur nu doar în capitala administrativă a imperiului, ci și în cea religioasă, în defavoarea Nippurului. Prin urmare, mutarea din Nippur în Ur a preotului oracular este firească. Legătura dintre familia lui Terah și casa regală a Sumerului reiese și din numele părților feminine menționate în *Biblie*: fiica lui Haran, fratele lui Abram, se numea Milcah („Regina”), iar soția lui Abram și sora sa după tată purta numele Sarai („Printesa mea”). Pe lângă acestea, mai există o legătură între numele fetelor și regalitate, neobservată de cercetători.

Despre mama lui Abram, *Biblia* nu spune niciun cuvânt. *Talmudul babilonian* o numește Amsalai, fiica lui Karnevo. Nu știm nimic despre acest Karnevo, cum nu știm nici despre fiica sa. Însă putem deduce singuri adevărul. Conducătorul Imperiului Akkadian, Naram-Sin, care a domnit între anii 2.255 – 2.218 î.e.n., nepotul lui Sargon cel Mare, a jefuit templul lui Enlil din Nippur. După domnia fiului său, Sar-Kali-Sarri (2.218 – 2.193 î.e.n.), odată cu nașterea lui Terah a

început o perioadă de anarhie, care a slăbit imperiul. Gutienii au atacat Akkadul iar la tron au urmat patru regi – Igigi, Imi, Nanum și Ilulu – a căror domnie a însumat doar trei ani. După ei, la conducere a ajuns Dudu care, în cei douăzeci și unu de ani de domnie, nu a reușit să readucă ordinea în imperiul lovit de foamete și revolte. Ultimul rege al Imperiului Akkadian a fost Su-Turul / Su-Durul (2.169 – 2.154 î.e.n.), care a reușit să restaureze o parte a autorității centralizate, însă nu a putut împiedica prăbusirea imperiului său în fața raidurilor gutienilor aduși în Mesopotamia de Enlil. Fără îndoială că, în încercarea de a reface ordinea, a încercat să-i împace pe preoții din Nippur ai lui Enlil. Mai ales deoarece aceștia promovau ideea că haosul din imperiu era rezultatul blestemului zeului, care voia răzbunare, după cum susțin texte din acea perioadă, precum *Blestemul Akkadului*. O alianță puternică între casa regală akkadiană și

preotimea sumeriană din Nippur nu se putea realiza decât printr-un singur mod: căsătoria unui preot cu o urmasă a lui Naram-Sin. Inscriptiile vremii ne arată că trei dintre fiicele lui Naram-Sin au ocupat functia de Mare Preoteasă până în acel moment: Tutanapsum în Nippur, Enmenanna în Ur si Sumsoni în Sippar. Înaintea lor, Enheduanna, fiica lui Sargon cel Mare si mătușa lui Naram-Sin, a ocupat această functie în Ur. De asemenea, si mama lui Sargon în orasul Azupiranu. Înclinatia femeilor din casa regală a lui Sargon către preotie era una firească si chiar traditională. Cea aleasă pentru căsătoria aranjată a fost numită Amsalai de către *Talmud*. Prima parte a numelui ei, „am”, este varianta ebraică a sumerianului „en”, care indică functia de Mare Preoteasă în Ur, la fel ca predecesoarele ei, Enheduanna si Enmenanna. Iar „salai” este o variantă a numelui ebraic „sarai” („printesa mea”), purtat de sotia lui Abram, care provine din akkadianul „sar” („regină”). Tatăl ei este numit Karnevo în *Talmud*, care se mai scrie si Kar-nebo, adică „Mielul lui Nabu”. Singura printesă din acea perioadă care se potrivește descrierii este fiica lui Sar-Kali-Sarri si a reginei sale, Tuta-Sar-Ibbis. Remarcăm că numele ambilor contine particula „sar” („rege”), întâlnit si în numele mamei lui Abram. Stim din inscriptiile vremii că, până să urce pe tronul Imperiului Akkadian, Sar-Kali-Sarri a fost guvernatorul Nippurului, instalat în acea functie de tatăl său, pentru controlul preotimii. Fiind semit, prin urmare adept al Veghetorilor, fiul lui Naram-Sin putea adopta titlul Kar-nebo / Karnevo, adică „mielul lui Nabu”, care era fiul si mostenitorul lui Marduk. Este posibil ca el, în acea vreme, să fi numit semiti de-ai săi ca preoti în Nippur, pentru a detine controlul tagmei preotesti. Stim deja că sora sa, Tutanapsum, era Mare Preoteasă. În acea vreme se aflau în Nippur Nahor, Serug si Ragau, tatăl, bunicul si străbunicul lui Terah, tatăl lui Abram. Sunt mari sanse ca măcar unul dintre ei (dacă nu

chiar toti) s-a fi devenit preoti din ordinul lui Sar-Kali-Sarri, ceea ce ar explica modul în care a ajuns Terah să detină rolul de preot oracular al lui Enlil, fiind stiut faptul că functia de preot se transmitea din tată în fiu. Cel care a ales-o pentru căsătoria aranjată pe acea printesă, nepoata lui Naram-Sin, a fost negresit Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, în încercarea sa de a readuce ordinea în țară. Sotul printesei akkadiene a fost ales Terah, preotul semit din Nippur, născut în anul mortii lui Sar-Kali-Sarri si al invaziei gutienilor. Poate motivul mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n. a fost printesa Amsalai. Odată eliberat Sumerul de akkadieni si gutieni iar Urul redevenit capitală, fosta Mare Preoteasă din Ur se putea întoarce acasă, unde să-si continue munca începută în tinerețe. Sau poate chiar își dorea să recapete tronul strămosilor ei. Descendenta lui Abram din casa regală akkadiană ar putea explica numele Milcah („Regina”) si Sarai („Printesa mea”), averile pe care le detinea Abram încă de la plecarea din Sumer, mica armată pe care o conducea, dar si legăturile sale cu regii din câmpia Iordaniei, cu cel filistean, cu cel al Salemului si cu cel al Egiptului Inferior. Însă cea mai bună dovadă o reprezintă tot *Geneza* biblică. La moartea Sarrăi, fiii lui Het din Hebron i-au dat lui Abraam cel mai

bun loc de înmormântare pentru sotia sa deoarece, după cum i-au mărturisit, „*tu aici la noi ești un voievod al lui Yahweh*”. Iar „voievod” nu este decât un sinonim pentru „domnitor” sau „rege”.

O dovadă suplimentară a originii akkadiene a lui Abram o reprezintă chiar numele său și al soției sale. Numiti inițial Abram și Sarai, zeul lor le-a schimbat numele în Abraham (Avraam în română) și Sarah sau Sara în 2.024 î.e.n., pe când erau în Canaan. Unii cercetători consideră că, astfel, cei doi au renunțat la numele lor sumeriene în favoarea unora semite, devenind oficial semiti. O ipoteză logică, din moment ce, în acea vreme, sumerienii erau în pragul dispariției, în timp ce semitii se pregăteau să ocupe întregul Orient Mijlociu. Abram și familia sa, semiti la origine, trebuiau să renunțe la tot ce îi lega de Sumer, inclusiv la nume, să se adapteze vremurilor și traiului din Canaan. Oricât de logică pare această ipoteză, realitatea este total opusă. Abram nu este un nume sumerian, ci semit. Fiind

compus din „ab” („tată”) și „ram” („măret, suprem”), se traduce ca „tatăl suprem”, un nume firesc pentru un membru al unei case regale. Soția sa avea tot un nume semit, compus din „sar” („print”) și „ai” („al meu”), traducându-se corect prin „printesa mea”. Fiind akkadieni, cei doi aveau nume akkadiene. În Canaan, zeul le-a oferit nume așa-zis semite, Abraham și Sarah / Sara („printesă”). În realitate, numele primite erau Ab.ra.am și Sar.ra, nume suț la suță sumeriene, redactorii *Vechiului Testament* modificându-le pentru a avea sens în ebraică. În sumeriană, „sar” are înțelesul de „gonit”, iar printre multiplele sensuri ale cuvântului „ra” se numără și „a conduce”, folosit și de egipteni pentru a-și denumi zeul din fruntea panteonului. Asadar, Sarra se numeste „conducătoarea izgonită”, nume care i se potrivește, fiind nevoită să-și părăsească țara pentru a se așeza în Canaan, după câțiva ani de nomadism. La Avraam, lucrurile sunt puțin mai încurcate. Scris cu cuneiforme, cuvântul „ab” („fereastră, deschizătură, nisă”) era reprezentat prin același semn folosit pentru „es” („a unge”) și „aba” („lac, mare”). Prin urmare, prima silabă ar putea fi oricare dintre cele trei variante. „Ra” înseamnă „a acompania, a conduce, a purta”. Ultima silabă, „am”, scrisă după un substantiv, înseamnă „a fi”. În rest, are același înțeles ca și „aga”, adică „diademă, coroană” (cu sensul de simbol al regalității). Astfel, cea mai corectă traducere a numelui Avraam este „cel uns pentru a purta coroana”, un nume ce i se potrivea perfect. Făcea parte din casa regală akkadiană, fiind un urmaș al lui Sargon cel Mare, al mamei acestuia, divina Kug-Bau, și chiar al lui Marduk. Numele său, primit cel mai probabil de la mama sa, printesa akkadiană, ne arată că aceasta își dorea tronul Sumerului dacă nu pentru ea, măcar pentru fiul ei. Asadar, acesta este adevăratul motiv al mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n.

Cine era Sarai cu adevărat? În *Facerea* 11:29 se spune: „*Iar Avram și Nahor și-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcăi și al Iscăi*”. Acesta este singura mențiune biblică a Iscăi, fiica lui Haran, sora Milcăi și a lui Lot. Unii cercetători

au ajuns la concluzia *Talmudului* și a altor surse rabinice că Iscah nu este decât un alt nume sau un titlu al Sarai. Cuvântul „iscah” este un derivat al rădăcinii aramaice folosite pentru *văz*, prin urmare a fost tradus ca însemnând „cea care vede”, o referire la clarviziune. În tradiția evreiască, prin prisma acestui epitet, Sarai este considerată un profet la fel de mare sau chiar mai mare decât Abram, deoarece putea vedea viitorul. În consecință, Iscah este privit ca un alter-ego al soției lui Abram, ce se referă doar la partea ei profetică. Rabinul Isaac Luria Askenazi, considerat tatăl Kabbalei contemporane, scria în secolul al XVI-lea: „*Iscah a fost Sarra, dar de ce era numită Iscah? Deoarece vedea viitorul grație inspirației divine*”. În zilele noastre, folcloristul american Howard Schwarz o descria pe Iscah ca fiind o „*extensie a personalității Sarai dincolo de limitele ei normale*”.

Dacă Sarai și Iscah sunt una și aceeași persoană, apare o problemă. Iscah este fiica lui Haran și nepoata lui Abram. În *Facerea* 20:12, Abram spune despre Sarai: „*Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu știu după mamă, iar acum mi-e soție*”. Era ea într-adevăr fiica lui Terah? În *Facerea* 11:31

scrie: „*a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său*”. Dacă era fiica lui Terah, autorul biblic ar fi menționat asta, așa cum a făcut cu Abram; în schimb, o numește nora sa. Afirmatia lui Abram este una dubioasă dacă observăm contextul în care a fost formulată. *Biblia* spune că, atât în Egipt cât și în Gherara, Abram a declarat că Sarai îi este soră, nu soție, de teamă să nu fie ucis de eventuali pretendenți ai ei. După ce i-a apărut Yahweh în vis pentru a-i cere să-i înapoieze soția lui Abram, regele Abimelech l-a întrebat pe patriarh de ce nu a spus adevărul. Prins cu minciuna, e normal ca

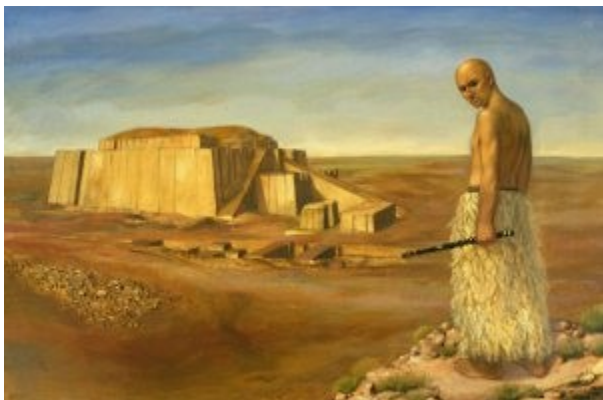
Abram să fi încercat să se apere într-un fel. Asa că nu e exclus să-i fi oferit regelui o nouă minciună, care să includă și o parte din adevăr. Prin urmare, afirmația că Sarai îi este soră după tată, în acest context, nu poate fi privită decât cu suspiciune. Deși trebuie să luăm în calcul și varianta că ar putea fi adevărată. În acest caz, cum ar putea Sarai să fie și fiica lui Terah, și a lui Haran?

Tinând cont că a murit primul, cu mult înaintea celorlalți, Haran pare a fi cel mai mare dintre fiii lui Terah. Abram, care a trăit cel mai mult dintre frați, pare să fi fost mezinul. În *Geneza* biblică, unde se spune că lui Terah „*i s-au născut Avram, Nahor și Haran*”, ordinea enumerării celor trei nu a fost stabilită în funcție de vârstă, ci de importanță. Abram este unul dintre cele mai importante personaje pentru iudaism, islamism și creștinism, fiind considerat părintele israelitilor și al arabilor. Prin urmare, e normal să fie notat primul. Haran e cel mai puțin important dintre frați, tinând cont că a murit primul, neluând astfel parte la peregrinările familiei. Asadar, în listă a fost trecut ultimul. După moartea lui Haran, rămase orfane de tată, Sarai și Milcah au fost adoptate de către bunicul lor, Terah. Legile vremurilor specificau foarte clar că orice familie avea nevoie de un cap, care era întotdeauna sotul / tatăl copiilor. Atunci când deceda tatăl, noul cap al familiei sau tată al copiilor devenea, din punct de vedere legal, tatăl defunctului sau bunicul copiilor după tată. În acest mod Sarai și Milcah au devenit fiicele adoptive ale lui Terah. Cei doi fii rămași ai lui Terah, Abram și Nahor, le-au luat de neveste, după cum cerea tradiția vremurilor. Probabil nuntile lor au avut loc în același timp, fiind vorba despre căsătoria a doi frați cu două surori. După nuntă, fetele nu mai aveau nevoie de un tată din punct de vedere legal, deoarece capi ai familiilor deveneau soții lor. Astfel se explică de ce mai târziu, la plecarea din Ur în Harran, Sarai este numită nora lui Terah, și nu fiica sa. Cu ajutorul numelor celor

două fete putem stabili ordinea nasterii lor. Cum „Milcah” („Regina”) reprezintă un rang mai mare decât Sarai („Printesa mea”), ea a fost prima fiică a lui Haran. La fel ca sotul ei, Sarai era mezină. Astfel se explică și modul în care s-au stabilit cele două cupluri: Nahor, fratele mai mare, a ales-o pe Milcah, sora mai mare, în timp ce lui Abram, fratele mai mic, i-a rămas Sarai, sora mai mică. Se pare că a fost potrivirea perfectă, cel puțin pentru mezinul lui Terah: Abram putea vorbi cu zeii, la fel ca tatăl său; sotia lui era clarvăzătoare, având capacitatea de a vedea viitorul. Părinții lui au fost preoți, mama sa ocupând chiar funcția supremă. La fel ca strămoșii lor, proveniți din regina Kug-Bau: Sargon cel Mare, mama și fiica sa, precum și fiicele lui Naram-Sin. În aceste condiții, nu e de mirare că au primit o misiune divină.

În 2.094 î.e.n., când regele Ur-Nammu a murit, fiul său, Sulgi, a preluat tronul. Deși în primii ani s-a implicat în construirea de temple și chiar a terminat zigguratul lui Nanna / Enki, început de tatăl său, Sulgi nu era un mare credincios. Ci dimpotrivă. A intervenit în afacerile templelor din tot Sumerul,

probabil banii fiind principalul motiv pentru care le-a construit. Der este unul dintre orasele cu temple în afacerile cărora Sulgi a intervenit în prima parte a domniei sale, însă pe care l-a distrus în 2.075 î.e.n., aparent ca pedeapsă din voința zeilor. Cronici timpurii, precum *Cronica Weidner*, criticau nelegiuirile regelui, cum ar fi faptul că „*nu efectua corect ritualurile, si-a spurcat ritualurile de purificare*”. Textul CM 48 îl învinuiește de influentare necorespunzătoare a riturilor, compunând „*stele mincinoase, scrieri insolente*”. *Cronica Regilor Timpurii* îl acuză de „*porniri criminale, iar bunurile templului Esagila și ale Babilonului le-a luat ca pradă*”. S-a proclamat zeu în cel de-al douăzeci și treilea an al său de domnie, iar timpul și l-a petrecut compunându-și imnuri autolaudative. Se pare că aceste „nelegiuri” erau pe placul Veghetorilor, Istar invitându-l în Uruk, unde l-a făcut „*un om ales pentru vulva Inannei*”. Au făcut sex în templul lui Anu, după o petrecere privată, la care a participat și Marduk, după cum recunostea însuși Sulgi:

„Cu viteazul Utu (Marduk), prieten ca și frate,

Am băut licoare tare

În templul întemeiat de Anu.

Menestrelii mi-au cântat cele șapte cântări de dragoste.

Inanna (Istar), regina, vulva Cerului și a Pământului,

Îmi era alături, benchetuind în templu”.

Actul sexual sfidător în templul sacru al unui zeu Celest nu era nefiresc pentru Sulgi, el însuși fiind conceput pe altarul lui Enlil din templul său din Nippur, printr-o uniune dintre regele Ur-Nammu și Marea Preoteasă a lui Enlil. Un astfel de rege nu avea cum să fie pe placul unui preot credincios lui Enlil, precum Terah. Știind ce va urma, ori poate îndemnat de zeul său, în 2.094 î.e.n., când Sulgi a urcat pe tron, Terah și familia sa au plecat în Harran, orasul geamăn al Urului. Nu a luat cu el toată familia, după cum sustine *Geneza* biblică, ci a fost însoțit doar de Abram, Sarai și Lot, fiul lui Haran. Nu știm ce s-a întâmplat cu soția lui Terah, dacă a rămas în Ur ori a plecat și ea în orasul din nordul Sumerului. Este posibil ca tot ea să fi fost motivul plecării din Ur după moartea lui Ur-Nammu și înscăunarea noului rege; arogantului Sulgi, care nu avea respect pentru zei, îi lipsea toleranța tatălui său față de străini, mai ales față de membrii fostei case regale akkadiene. Mai mult ca sigur, pentru a nu fi în pericol, printesa Amsalai și-a luat familia și a fugit în Harran, departe de palatul regal. Sau poate, odată cu înscăunarea lui Sulgi, printesa și-a dat seama că nu mai are nicio șansă să preia tronul strămosilor săi, așa că a plecat.

Când Sulgi a căzut, în 2.048 î.e.n., Yahweh i-a vorbit pentru prima oară lui Abram. Zeul i-a cerut să părăsească Harranul și să se îndrepte către Canaan, ținutul pe care a promis că îl va dăruia urmașilor

lui Abram. Era la scurt timp după moartea lui Enki, iar rege al Sumerului devenise Amar-Sin, primul dintre cei trei care au adoptat epitetul akkadian al zeului în numele lor, ca omagiu adus divinității defuncte. De asemenea, Amar provine din Amar Utu, numele sumerian al lui Marduk, așa că e evidentă apartenența regelui la cultul Veghetorilor. *Biblia* spune că Abram avea șaptezeci și cinci de ani când a părăsit Harranul, prin urmare s-a născut în 2.123 î.e.n. Tatăl său a mai trăit șaiszeci de ani, asadar s-a născut în 2.193 î.e.n. și a murit în 1988 î.e.n., în Harran, la vârsta

de două sute cinci ani. A luat Abram „pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agonisiseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan”. Apartenența sa la fosta casă regală i-a adus beneficii: avere, slujitori și chiar soldați. Termenul biblic folosit pentru a desemna oamenii lui Abram este „naar”, care a fost tradus în diferite moduri, ca „slugi”, „tineri” sau „oameni”. Însă, în limba huriană, acest cuvânt desemna călăreți. De altfel, în textele militare mesopotamiene se găsesc printre soldații cu care și cavalerie „lu.nar”-ii („oamenii-nar”), călăreții rapizi. În plus, în *Cartea Întâia a Regilor* din *Vechiul Testament*, regele David a atacat tabăra unor amaleciti, „și nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri („Is-Naar” în original, adică „oameni-nar” sau „lu.nar”) care s-au suit pe cămile și au fugit” (30:17). Numindu-i pe oamenii lui Abram „oameni-nar”, *Biblia* ne informează că a părăsit Sumerul cu un corp de cavalerie care, probabil, folosea cămile, nu cai, cămilele fiind mult mai potrivite pentru zonele aride din Canaan și Sinai.

Prezența soldaților sub comanda lui Abram ne indică faptul că, după moartea lui Sulgi, își dorea să atace capitala Ur pentru a prelua în forță tronul strămosilor săi. Poate visa chiar la restaurarea Imperiului Akkadian. În timpul petrecut în Harran și-a strâns mica armată, pe care n-a mai apucat să o folosească pentru lovitura de stat plănuită. Zeul său i-a schimbat planurile, trimitându-l în Canaan. Pentru acest lucru, i-a promis un nou teritoriu: „*leși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare*”. Abram s-a lăsat convins și, cu gândul la noul tinut, a renunțat la ideea de a conduce Sumerul.

În Canaan, la locul numit Sichem, lângă stejarul Mamvri, i s-a arătat din nou zeul, ocazie cu care Abram a ridicat un altar. Singurul motiv pentru care zeul i s-a înfățișat a fost să-i arate teritoriul promis: „*țara aceasta o voi da urmașilor tăi*”. Apoi, Abram a pornit spre viitorul oraș Ierusalim, numit Salem în acele zile, până la muntele Moriah, „care e la răsărit de Beth-El” („casa zeului”), unde a mai

ridicat un altar. De acolo a plecat spre sud, până în Egipt, care în acel moment era împărțit în două: Egiptul de Sus era condus de Mentuhotep II din Theba iar Egiptul de Jos de către Merikare din Herakleopolis. Veniti din Canaan, cel mai probabil Abram, Sarai si Lot au ajuns la curtea lui Merikare. Fermecat de frumusețea soției lui Abram, faraonul a luat-o de nevastă, știind că ea e sora lui. A cumpărat-o de la Abram, dându-i pe ea „*oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catări și cămile*”. Tradiția evreiască spune că au stat cinci ani în Egipt. În *Biblie*, „*Domnul însă a lovit cu bătaii mari și grele pe Faraon și casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram*”. Speriat, Merikare i-a dat lui Abram soția înapoi și i-a gonit din Egipt, permitându-le să păstreze averea primită. E posibil ca plecarea lui Abram, Sarai și Lot din Egipt să nu se datoreze unui faraon speriat de Yahweh, ci conflictului dintre dinastiile din Theba și Herakleopolis, care tocmai izbucnise. În încercarea de a cuceri regiunea Thinis, Merikare a profanat necropola sacră a lui Osiris / Enki din Abydos. Mentuhotep II din Theba nu a putut lăsa nepedepsit acest sacrilegiu, prin urmare și-a trimis armatele în nord, l-a atacat și învins pe Merikare, apoi a unificat Egiptul. Sunt mari șanse ca Merikare să fi murit în lupta cu Mentuhotep II, care a avut loc în jurul anului 2.040 î.e.n. Acesta pare cel mai plauzibil motiv pentru plecarea lui Abram din Egipt: teama de conflictul armat în care era implicat faraonul sub protecția căruia se aflase până în acel moment. Dacă relatarea din *Cartea Jubileelor* este adevărată, după cinci ani (adică în 2.042 î.e.n.) au părăsit Egiptul, din cauza războiului dintre dinastiile regale din Theba și Herakleopolis.

Întorcându-se pe unde venise, Abram a ajuns la muntele Moriah, între Beth-El și Hai, unde ridicase un altar pentru Yahweh. Acolo s-a despărțit de nepotul său, Lot, care a plecat spre Sodoma din câmpia Iordanului, iar Abram a rămas în Canaan. După plecarea lui Lot, zeul i-a apărut din nou lui Abram, pentru a-i cere să verifice acel teritoriu, amintindu-i că îl va lăsa urmașilor lui. Acesta s-a întors la stejarul Mamvri din Hebron, unde a mai ridicat un altar. Nu a petrecut mult timp acolo deoarece „*în zilele lui Amrafel, regele Senaarului*”, a avut loc expediția militară a regilor răsăriteni, împotriva celor canaaniti. Aceasta pare să fi avut loc în 2.039 î.e.n., în ultimul an de domnie al lui Amar-Sin. *Facerea* 14:5 sustine că războiul a avut loc la paisprezece ani după ce elamitii, sub conducerea lui Kedarlaomer / Kudur-Laghamar, îi subjugaseră pe regii canaaniti.

Într-adevăr, trecuseră paisprezece ani de când regele sumerian Sulgi, predecesorul lui Amar-Sin, la sfatul oracolului zeului Nanna / Enki, a lansat campania militară din 2.053 î.e.n., din Canaan, condusă de elamiti. După ce i-au învins pe refaimi, pe zuzimi, pe emimi, pe horei, pe amaleciti și pe amorei, Kudur-Laghamar / Khedorla'omer, Eri-Aku / Ariokh, Tudghula / Tidhal și Amar-Sin / Amraphel s-au luptat în Valea Sidimului cu cinci regi din Câmpia Iordanului: Bera, Birsá, Sinab, Semeber și regele din Bela / Toar. Învingători, regii mesopotamieni au jefuit Sodoma și Gomora și au plecat. L-au luat cu ei și pe Lot, pe care l-au capturat în Sodoma. Aflând că nepotul său a fost înrobít, Abram a plecat cu trei sute optsprezece călăreți „naar”. l-a ajuns pe regii mesopotamieni la Dan, unde i-a atacat și învins în timpul nopții, eliberându-l astfel pe Lot și recuperând prada de război luată din Sodoma. Pentru această victorie incredibilă, a fost felicitat atât de Bera, regele Sodomei, cât și de Melhisedec, cel al Salemului. Mai mult, noaptea i-a apărut zeul său în vis, pentru a-l asigura că îi va lăsa moștenire acel ținut. Învinși, regii mesopotamieni au fost detronați. Amar-Sin și-a pierdut viața pe drumul spre casă, fiind ucis de înțepătura unui scorpion, tronul primindu-l fratele său, Su-Sin. Prin victoria în fața lui Naram-Sin și a aliaților săi, Abram putea considera că s-a răzbunat pe cel care i-a ocupat tronul care i se cuvenea, cel al Sumerului.

La zece ani după sosirea în Canaan, adică în 2.038 î.e.n., pentru că Sarai era stearpă, Abram s-a culcat cu slujnica ei, egipteanca Hagar. Se întâmpla la scurt timp după moartea lui Amar-Sin și înscăunarea fratelui său, Su-Sin, pe tronul Imperiului Neo-Sumerian. Din dorința lui Abram de a avea un copil imediat după ce a aflat de moartea lui Amar-Sin înțelegem că își dorea un fiu care să urce pe tronul Sumerului. Doar făcea parte din familia regală akkadiană, strămosii săi conducând

Mesopotamia timp de două secole. Prin urmare, avea dreptul de a cere tronul. Momentul era cel mai potrivit, Sumerul fiind slăbit, mai ales după destrămarea aliantelor cu vecinii săi. Nici mama viitorului copil nu a fost aleasă întâmplător; desi *Biblia* sustine că era o simplă slujnică, o veche legendă evreiască, amintită de Louis Ginzberg în *Legends of Jews*, o consideră pe Hagar fiica faraonului, pe care Merikare i-a dat-o lui Abram în schimbul Sarăi, alături de „*oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catări și cămile*”. Devine tot mai evident faptul că Abram își dorea un fiu care să primească tronul Sumerului, având ambii părinți cu sânge regal. După nouă luni, Hagar a născut un băiat pe care l-a botezat Yisma'el (Ismael în română), după cum i-a poruncit un înger, pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. Era în 2.037 î.e.n., Abram având atunci 86 de ani.

Ajuns pe tronul Sumerului în 2.039 î.e.n., Su-Sin a găsit marea alianță a regilor mesopotamieni destrămată, iar pe fostii aliați ai Urului atacându-i imperiul aflat în descompunere. Regele nu a avut de ales decât să ceară ajutorul zeilor săi, Veghetorii. La începutul domniei sale, se lauda într-o inscripție că „*Sfânta Inanna (Istar), cea înzestrată cu uimitoare calități, prima fiică a lui Sin (Enki)*”, i-a oferit arme cu care să „*atace în luptă țara dusmană care e nesupusă*”. Însă ajutorul zeiței era insuficient, iar Su-Sin si-a oferit loialitatea celeilalte tabere divine. Pe măsură ce creșteau presiunile din vest, regele a început să le ceară iertare și ajutor zeilor cei mari din Nippur, adică lui Enlil și sotiei sale, Ninhursag. Textele rămase din acea vreme și excavatiile arheologice au dezvăluit că Su-Sin a întreprins lucrări masive de reconstrucție în Nippur. Disperat, a înălțat și o stelă pentru Enlil și sotia sa, „*o stelă cum niciun rege nu mai durase*”. Zeul însă nu era prezent, pentru a-i răspunde; doar Ninlil / Ninhursag i-a auzit implorările. Cuprinsă de compasiune, „*pentru a prelungi bunăstarea lui Su-Sin, a-i întinde vremea coroanei*”, zeita i-a dat o „*armă care cu radiație lovește (...) a cărei înspăimântătoare străfulgerare ajunge până la cer*”. Un text al lui Su-Sin, catalogat sub indicativul *Colectia B*, sustine că, după ce a făcut Harranul să „*tremure de spaima armelor lui*”, regele a încercat să facă pace. A trimis-o pe fiica sa ca mireasă, probabil conducătorului regiunii. Fata s-a întors în Sumer, „*înfiintând un oras pentru Enlil și Ninlil (Ninhursag) pe hotarul Nippurului*”. Era prima dată „*din zilele când s-au hotărât sortii, ca un rege să construiască un oras pentru Enlil și Ninlil*”, după cum se lauda Su-Sin. Regele chiar si-a atribuit rolul de Mare Preot în Nippur, însă toate aceste eforturi ale sale au fost în zadar. Enlil refuza să-i ofere ajutorul, iar Imperiul Neo-Sumerian se apropia de

iminentul său sfârșit. Într-un ultim gest disperat de a atrage protecția Celestilor, Su-Sin a construit pentru Enlil și Ninhursag „o mare barcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râuri”, pe care „a împodobit-o desăvârșit cu pietre pretioase”,

a înzestrat-o cu vâsle din cel mai fin lemn și a mobilat-o cu tot confortul, inclusiv cu un pat nuptial. Apoi, a „pus barca de croazieră în bazinul larg din fața Casei Plăcerilor lui Ninlil”. Se pare că, în sfârșit, regele a găsit formula câștigătoare; Enlil s-a lăsat înduplecat și s-a întors în Nippur:

„Când Enlil a auzit

De la o zare la alta s-a grăbit,

Din miazăzi în miazănoapte a călătorit;

Prin văzduh, peste pământ a gonit,

Mult să se bucure cu iubita-i regină, Ninlil”.

Lipsesc câteva rânduri dinspre finalul tăblitei, prin urmare nu putem ști ce s-a întâmplat. Însă ultimele rânduri ale textului se referă la „*Ninurta, marele războinic al lui Enlil, care l-a buimăcit pe intrus*”, după ce a descoperit pe barcă „*o inscripție, o scriere rea*”, probabil folosită pentru a arunca un blestem asupra lui Enlil și Ninhursag. Nu s-a găsit niciun text despre reacția lui Enlil la acest complot, însă se pare că a plecat din nou din Nippur, de această dată luându-și soția cu el. Nu peste mult timp, în februarie 2.031 î.e.n., o eclipsă totală de Lună a fost interpretată de către preotii din Nippur ca un semn rău. I-au scris lui Su-Sin că era o prevestire „*către regele care domnește peste cele patru regiuni: zidul său va fi distrus, Urul va rămâne pustiu*”. Nemaiavând ce pierde, respins de zeii Celești, Su-Sin i-a sfidat pentru ultima oară. A construit în Nippur, orasul lui Enlil, un templu pentru un zeu tânăr, numit Sara („Print”), un fiu al lui Istar. În inscripția lăsată în templu, Su-Sin se declara tată al tânărului zeu: „*Divinului Sara, ceresc erou, iubitul fiu al Inannei: tatăl său, Su-Sin, puternicul rege, rege al Urului, rege al celor patru regiuni, i-a construit templul Sagipada, iubitul lui altar; trăiască regele*”. N-a mai trăit mult regele, acela fiind ultimul său an de domnie.

Nici ultimul rege al Sumerului, Ibbi-Sin, nu a reușit să oprească decăderea imperiului. Urcat pe tron după moartea tatălui său, în 2.030 î.e.n., nu a putut decât să accelereze construirea zidurilor și fortificațiilor din centrul Sumerului, în jurul Urului și al Nippurului, restul țării rămânând fără apărare. Mesajele de loialitate de la centrele urbane subordonate au încetat să mai sosească, rând pe rând. În cel de-al doilea an al său de domnie s-a numit Mare Preot al templului lui Istar din Uruk, însă de la oracole nu primea decât mesaje de distrugere și pedeapsă. În al patrulea an de domnie i s-a spus că „*Fiul de la apus se va ridica (...) e un semn pentru Ibbi-Sin: Urul va fi judecat*”. În al cincilea an, regele a devenit Mare Preot al lui Istar la templul ei din Ur, însă nici această funcție nu

i-a fost de folos. A fost ultimul an în care celelalte orase din Sumer au trimis tradiționalele animale de sacrificiu pentru templul lui Enki din Ur. Autoritatea centrală din Ur, zeii săi Veghetori și marele său templu-ziggurat nu mai erau recunoscute. În al șaselea an de domnie, adică în 2.024 î.e.n., sfârșitul părea tot mai iminent. „*Când vine anul al șaselea, locuitorii Urului vor fi prinși în capcană*”, anunța unul dintre oracole. Calamitatea urma să vină „*când, pentru a doua oară, cel ce-si spune Suprem, ca unul căruia i-a fost uns pieptul, va veni de la apus*”. În același an, după cum arată mesajele primite de rege de la frontiera vestică, „*apuseni ostili intraseră pe câmpia*” Mesopotamiei, fără a întâmpina vreo rezistență. În scurt timp ei au „*intrat în interiorul țării, ocupând una după alta toate marile fortărețe*”. Chiar înainte de terminarea anului al șaselea, s-au oprit și din Nippur inscripțiile care îl onorau pe regele din Ur. Dusmanul Sumerului, „*cel ce-si spune Suprem*”, ajunsese în inima imperiului. Acesta nu putea fi decât noul rege al Pământului, Marduk, care se întorcea în Mesopotamia pentru a se înscăuna în Babilonul său mult iubit.

În autobiografia sa, Marduk sustine că a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în țara Hatti:

„În țara Hatti am întrebat un oracol

[Despre] tronul și domnia mea;

În toi: «Până când?

Douăzeci și patru de ani, în toi, am cuibărit».

După cel de-al douăzeci și patru de ani

Zilele mele [de exil] erau încheiate

Spre orasul meu am [pornit];

Templul meu Esagila ca un munte [să-l înalt],

Vesnicul meu sălas să-l [reînfiintez].

Am luat-o la picior

Prin (...) țări spre orasul meu

Pentru ca (...) să i-l hotărâsc,

Un rege în Babilon să [însăunez]

În casa legământului meu (...)

În Esagilul ca un munte (...)

De Anu creat (...)

În Esagil (...)

O platformă să ridic (...)

În orasul meu (...)

Bucurie (...)”.

Tăblita deteriorată însiră apoi orasele prin care a trecut Marduk în drumul spre Babilon. Intrase într-adevăr în Mesopotamia de la vest, așa cum preziseră oracolele, însoțit de semitii săi amoriti. Însă lucrurile nu au mers pentru el ca pe roze. Împotriva Babilonului un zeu „*își dezlăntuise mânia*”. Numele lui e declarat la începutul unei coloane din text, din care însă nu se distinge decât prima parte: „*Divinul Nin...*”, care nu poate fi decât Ninurta, fiul lui Enlil. Din păcate, deteriorarea tăblitei nu ne permite să aflăm acțiunile lui Ninurta împotriva Babilonului. Însă continuarea o găsim în cea de-a treia tăblită a *Textelor lui Khedorlaomer*, unde trupele amorite ale lui Marduk au năvălit spre Nippur, oras în care le așteptau cele elamite, mobilizate de Ninurta. În timpul confruntării, Nippurul a fost devastat iar Ekur, templul lui Enlil, profanat din nou. Ninurta i-a acuzat pe discipolii lui Marduk de această faptă, însă textul îl consideră pe fiul lui Enlil adevăratul autor, pe care îl numeste Erra („Cel care aduce ucidere”):

„Erra, cel nemilos,

A intrat în incinta sacră.

S-a oprit în incinta sacră,

A privit Ekurul.

Gura a deschis, tinerilor lui le-a spus:

«Luati prada din Ekur,

Luati odoarele,

Distrugeti-i temelia,

Spargeti îngrăditura altarului!»”.

Când Enlil a aflat că i-a fost profanat templul, că „*în sfânta sfintelor voalul era sfâșiat*”, s-a întors într-un suflet în Nippur. „*În fata lui goneau zei învesmântați în raze*”; el însuși „*răspândea o strălucire ca a fulgerului*” când a coborât din cer. „*Si-a cutremurat locul sfânt*” când a aterizat în templu, apoi l-a întrebat pe fiul său, „*printul Ninurta*”, cine i-a pângărit locul sfânt. Bineînțeles că Ninurta nu si-a mărturisit vina, ci a arătat cu degetul către Marduk și amoritii săi. Textul mai susține că Ninurta nu îi adresa tatălui său respectul cuvenit: „*Fără a se teme pentru viața sa, nu si-a scos tiara*”; lui Enlil „*urât i-a vorbit (...)* nu era dreptate; distrugerea se zămislea”.

De ce i-ar fi profanat Ninurta templul tatălui său? Fără îndoială, pentru a-l atrage în lupta împotriva lui Marduk. Ninurta, care ar fi trebuit să mostenească tronul lui Enlil, nu era multumit de decizia lui Anu, de a-i oferi lui Marduk conducerea Terrei. Mai mult decât atât, nu era deloc multumit că tatăl său a acceptat hotărârea împăratului, renunțând la tron fără luptă. Ninurta era un războ

inic, învățat să lupte până la capăt, să nu cedeze sub nicio formă. Nu putea accepta înfrângerea, mai ales în fața Veghetorilor, cu care a luptat întreaga sa viață. Mai ales în fața lui Marduk, rivalul său direct la tron. A învățat să lupte până la final de la tatăl său, care acum ceda. Ceea ce a făcut să-i scadă respectul pentru Enlil, din acest motiv „*nu si-a scos tiara*” și „*urât i-a vorbit*”. Nu era corect să primească Marduk ceea ce i se cuvenea lui, adevăratul fiu al lui Enlil. Și nu era corect ca tatăl său să nu facă nimic în această privință. Însă Enlil accepta în continuare ordinul împăratului Anu, chiar și după ce templul din Nippur i-a fost devastat.

În *Epopoea lui Erra*, Consiliul Zeilor s-a întrunit și a discutat „*pret de o zi și o noapte, fără încetare*”. Anunnaki, marii zei, i-au amintit lui Ninurta de decizia lui Anu: „*Acum că Printul Marduk s-a ridicat, acum că oamenii pentru a doua oară i-au ridicat chipul, de ce continuă Erra cu împotrivirea?*”. Furios,

văzând că nu primește sprijin din partea nimănui, Ninurta s-a hotărât să își facă singur dreptate. „*Consultându-se cu sine însuși*”, zeul s-a decis să dezlănțuie niste arme teribile. „*Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetățile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; muntii îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mărilor le voi agita, viietuitoarele din ele le voi decima; oamenii îi voi face să piară, sufletele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi crutat*”, și-a spus el. Dintr-un text catalogat cu indicele CT-xvi-44/46 aflăm că un zeu minor l-a anunțat pe Marduk de planul distructiv al lui Erra / Ninurta. Într-o noapte, pe când marii zei se retrăseseră pentru a se odihni, zeul „*aceste cuvinte lui Marduk i le-a grăit*”, în legătură cu „*sapte arme cumplite care de Anu au fost create (...) Pustiirea acestor sapte contra ta se pregătește*”. Alarmat, Marduk a vrut să afle unde se aflau armele. „*Aceste sapte, unde s-au născut, unde au fost create?*”, a întrebat el. Zeul cel mic i-a dezvăluit faptul că erau ascunse sub pământ:

„*Aceste sapte în munti sălăsluiesc,*

Într-o scobitură din pământ se găsesc.

Din acel loc cu strălucire vor năvăli,

De pe Pământ la Cer, în groază înzăuate”.

Nefiind lămurit, Marduk a insistat să afle locația exactă a armelor, însă i s-a răspuns că „*până și zeilor înțelepți, și lor le e necunoscut*”.

Mai departe, în *Epopoea lui Erra* apare un zeu, numit Isum. Nu se cunoaște identitatea acestui personaj, al cărui nume akkadian s-ar traduce prin „înțeleptul învățător al Muntelui”. Stim doar că sumerienii îl numeau Endursaga („Domnul prietenos și supus al legăturii”), considerându-l mesagerul zeilor și fratele lui Marduk. Acesta nu poate fi decât Enoch / Nabu, zeul înțelepciunii după moartea lui Enki și mesagerul zeilor, cel numit de unii fiul lui Enki, iar de alții al lui Marduk. Din mituri stim deja că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor, trecând de partea Celestilor. De asemenea, stim și că în cel de-Al Doilea Război al Zeilor a jucat adesea rolul de mediator între cele două tabere aflate în conflict. Același rol îl joacă și aici, încercând să-l convingă pe Ninurta să renunțe la planul de a folosi teribilele arme împotriva oamenilor nevinovați:

„Îți vei distruge tu, cel drept, pe cei drepti?”

Îți vei distruge pe cei care împotriva-ți au păcătuț

Laolaltă cu cei care împotriva-ți nu au păcătuț?”

Însă Ninurta, plin de ură, era hotărât. „*Voi anihila fiul și voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi ucide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!*”, a strigat el. În cele din urmă, Isum / Nabu l-a înduplecat. Ninurta a acceptat să excludă din atac Mesopotamia, promitând să atace doar locurile în care s-ar putea ascunde Marduk:

„Din oras în oras un emisar voi trimite;

Fiul, sământa tatălui, nu va scăpa;

Mama lui se va opri din râs (...)

La locul zeilor, acces nu va avea”.

Se pare că planul lui Ninurta a fost aprobat de Enlil. Fără a mai pierde timpul, Ninurta și Nabu s-au hotărât să treacă la acțiune:

„Atunci eroul Erra a venit în fața lui Isum,

Amintindu-și cuvintele lui;

Si Isum a venit în față, după cuvântul dat,

Cu o strângere de inimă”.

Primul care a lansat una dintre bombe a fost Nabu:

„Isum spre Muntele Cel Mai Suprem porni;

Îngrozitoarele Sapte, fără egal,

Se târau în urmă-i.

La Muntele Cel Mai Suprem eroul sosi;

Ridică mâna

Muntele fu spulberat;

Câmpia de lângă Muntele Cel Mai Suprem

O sterse el apoi;

În pădurile sale, nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare”.

Ninurta nu s-a lăsat mai prejos:

„Atunci, imitându-l pe Isum,

Erra Drumul Regilor îl urmă.

Oraselor sfârșitul li-l aduse,

În pustietate le prefăcu.

În munti întinse înfometarea,

Animalele le făcu să piară”.

Un document cunoscut drept *K.5001*, publicat în *Oxford Edition of Cuneiform Texts*, vol. VI, scris în sumeriană și în akkadiană, adresat unui zeu a cărui identitate nu reiese din fragment, confirmă atacul devastator:

„Domn, purtător al Pârjolitorului

Care a făcut scrum inamicul;

Care a nimicit țara neascultătoare;

Care a vestejit viața urmașilor Cuvântului Rău;

Care a plouat cu pietre și foc peste dușmani”.

Astfel de arme teribile, precum cele șapte ale lui Ninurta, asemănătoare celor atomice, sunt descrise și în scripturile indiene. În *Bhagavad-Gîta*, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum și flăcări, strălucitoare cât o mie de soări”, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona

Parva sustine că „un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate subtilă înconjură deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei arme, păru cuprinsă de febră”. În Mahabharata se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o țară timp de doisprezece ani, iar o altă distrugea „fătul în pânțele mamei”. În cartea a opta, „de la bordul unei puternice vimana, aflată în aer la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetății dușmanilor. Un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescență insuportabilă (...) Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănțuire a elementelor: Soarele se învârtia în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arsi de văpaie, elefantii fugeau înnebuniți care-ncotro, căutând o scăpare din fata groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar dușmanii erau secerati; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în sir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefantii se prăbuseau răpusi. Caii și carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un urias incendiu. Mii de case au fost distruse apoi, pe mare și pe uscat, se asternu o liniste totală (...) Privelistea era înfiorătoare. Cadavrele celor căzuți se zgârciseră într-atât din cauza căldurii nemaîntâlnite, încât nici nu mai arătau a oameni”. În Ramayana, în timpul unui război, „sute de meteori căzură din cer” iar „sulitele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înnebusea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi. Orasul Lanka, arzând, lumina marea”. Arma Strămosului, pe care printul Rama o primise de la Agastya și „o tinuse pentru împejurarea supremă”, era o armă teribilă: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor fiintelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți, și apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yoiانا, o cetate de granit”. După ce Rama a lansat arma, „cele două osti crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbusit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”. În capitolul Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: „un disc negru acoperi Soarele (...) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...) Pestii stăteau nemiscati în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Totii arborii își pierdură frunzele. Pământul se zgudu”.

Nu doar textele antice susțin folosirea armelor atomice, ci și descoperirile arheologice. În lume se găsesc multe locuri ce prezintă urme ale unor atacuri nucleare. În Peru, la trei sute de metri de un monolit gigant, ce cântărește peste douăzeci de mii de tone, din fortificațiile de la Sacsayhuaman, se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în șase direcții diferite. În Irak și în desertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la niste temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, ce conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franța, Scotia, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că ele suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa cinci – șase mii de grade Celsius. În preajma Mării Moarte există unele zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu există vegetație sau animale. În Death Valley din Nevada se află

ruinele unui oras vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-au impregnat ciudate siluete negre, ca niște umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile și nisipul. Nu există în zonă forme de viață animală sau vegetală, cu excepția unor microorganisme. Temperatura de peste șase mii de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obține decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo-Daro din sudul Pakistanului, oras cu un nivel ridicat de radiații, s-au găsit patruzeci și patru de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fața în jos, ținându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie. Cercetătorul britanic David Davenport susținea în 1997 că a găsit un epicentru de aproape cincizeci de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940-1950, arheologii au descoperit același lucru în orasele indiene Kot Diji și Harrapa (aflat pe paralela de 30 de grade, la fel ca Eridu și Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porți stelare”). Iar în Tara Luanei din Munții Buzăului (România), pe un mare platou s-au găsit ruinele unei cetăți gigantice antice. Cercetătorii au stabilit că așezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, solul fiind ars pe o adâncime de aproximativ jumătate de metru. Nu cresc plante în zonă iar animalele refuză să se apropie. De asemenea, cercetătorii au descoperit un nivel ridicat de radiații. O legendă locală spune că, demult, acolo se afla o cetate cu ziduri imense, care a fost distrusă de năvălitori veniți din Cer.

Dumnezeul lui Mahomed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (implicând faptul că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în *Coran* adeseori cu distrugerea multor cetăți: „*Câte cetăți am pierdut noi și le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază*” (7:3); „*Si acele cetăți le-am dărâmat noi, pentru că au fost nelegiuite, și le-am dat o veste despre pieirea lor*” (18:58); „*Si câte cetăți am făcut noi fărâme, pentru că erau nelegiuite, și am ridicat alt popor în urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea*” (21:11-12); „*Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi și ele stau dărâmate pe temeliiile lor! Si câte fântâni sunt deserte și câte cetăți înalte!*” (22:44); „*Si câte cetăți, care se încredeau în prisosinta lor, am dărâmat Noi!*” (28:58). Să fie vorba oare despre cetățile care prezintă urme ale unor bombe atomice? Poate chiar acelea distruse de cele șapte bombe ale lui Ninurta în 2.024 î.e.n.?

Exact în acel an, conform *Genezei* biblice, lui Abram i s-a arătat din nou zeul său. Ca de fiecare dată, i-a reamintit că va lăsa moștenire Canaanul urmașilor săi. Apoi i-a schimbat numele din Abram în Abraam (Avraam în română), iar soției sale din Sarai în Sarah. Atunci a aflat Abraam că fiul său, Yisma'el, nu îi va fi moștenitor. „*Iată, te-am ascultat și pentru Ismael, și iată îl voi binecuvânta,*

„Îl voi crește și-l voi înmulți foarte, foarte tare; doisprezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care-l va naște Sarra la anul pe vremea aceasta!”, i-a spus zeul. Nu a plecat fără a încheia un legământ cu Abraam, cerându-i în schimb să se circumcidă; nu doar el, ci „*toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur*”. Acest obicei al „tăierii împrejur” era unul egiptean. Miturile spun că zeul suprem Ra (Anu) și-a tăiat penisul, din sângele și sperma sa curse pe pământ născându-se Su, zeul aerului, și Tefnut, zeita umidității, nimeni altii decât Enlil și Enki. Su-Sin, penultimul rege al Sumerului, a preluat numele unuia dintre acești doi zei egipteni, ceea ce dovedește că religia egipteană depășea granițele țării. Circumcizia era un gest simbolic de solidaritate cu zeul, menit să aducă urmași precum ai zeului. În realitate, mitul egiptean e derivat din episodul castrării lui Anu de către fiul său, Enki, pe care grecii și hititii l-au păstrat nealterat (la greci, Ouranos a fost castrat de Kronos, iar la hititi Anu de Kumarbi).

Imediat după ce „*au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraam, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint de la cei de alt neam*”, zeul, însoțit de alți doi, a apărut în fața lui Abraam. De fapt, cele trei divinități erau în trecere prin fața cortului său, fără să aibă vreun gând să-l viziteze. Abraam „*cum i-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor și s-a închinat până la pământ*”. I-a convins să se oprească puțin, cât să mănânce și să se odihnească. La masă le-a servit un vitel, oferindu-ne astfel un indiciu în deslusirea identității „Domnului”: vitelul era simbolul celui numit adeseori „taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul i-a amintit lui Abraam că va avea un fiu peste un an. Apoi i-a dezvăluit motivul vizitei sale: „*Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu*”. După ce însoțitorii Domnului au plecat spre Sodoma, Abraam a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid, întocmai ca Nabu pe Ninurta în *Epopeea lui Erra*: „*Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă*

celui necredincios! Departă de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?”. A încercat chiar să-l înduplece folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „*Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de*

drepti: pierde-i-vei, oare, si nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepti, de se vor afla în cetate?” Primind un răspuns satisfăcător, Abraam a continuat negocierea, scăzând din ce în ce mai mult numărul „dreptilor”, ajungând într-un final la zece. „*Pentru cei zece nu o voi pierde*”, l-a asigurat Enlil, apoi „*s-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său*”. Capitolul 19 ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimisi ai lui Enlil, cel mai probabil Ninurta si Nabu, au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinati de Lot, nepotul lui Abraam, care i-a invitat în locuinta sa. Initial au refuzat, preferând să stea pe stradă. Însă, la insistentele lui Lot, au acceptat în cele din urmă. Locuitorii Sodomei, „*de la tânăr până la bătrân*”, au înconjurat casa, cerându-i pe cei doi ca să-i „cunoască”. În zadar le-a oferit Lot pe cele două fiice ale lui, sodomitii îi vroiau neaparat pe noii veniti. Când multimea a vrut să spargă usa, cei doi zei l-au tras pe Lot înăuntru „*iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare*”. Apoi l-au anuntat pe nepotul lui Abraam de planul distrugerii cetății, sfătuindu-l să-si ia familia si să fugă. În zori, cei doi i-au spus lui Lot să se grăbească. „*Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui*”. Scotându-l afară, l-au sfătuit să fugă din fata urgiei: „*Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!*”. Pentru că nu aveau timp să ajungă la munte, Lot si familia sa au ales să se ascundă într-un loc numit Toar / Zoar. După ce au fost în siguranță, „*Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul si a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia*”. Uitându-se spre locul unde erau Sodoma si Gomora, Abraam „*a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor*”, locul rămânând „*pustietate pentru totdeauna*”, după cum sustine *Cartea lui Sofonie* 2:9. Efectul pedepsei divine a fost devastator, chiar sotia lui Lot prefăcându-se într-un stâlp de sare, termenul ebraic fiind „netsiv melah”.

Într-un articol prezentat Societății Orientaliste Americane în anul 1918 si într-o continuare în *Beiträge zur Assyriologie*, asiologul Paul Haupt a demonstrat că, întrucât primele surse de sare din Sumer au fost bălțile de lângă Golful Persic, termenul sumerian „nimur” s-a ramificat, ajungând să însemne atât „sare”, cât si „vapori”. De vreme ce Marea Moartă se numeste în ebraică Marea Sărată, probabil naratorul evreu al *Bibliei* a interpretat gresit termenul sumerian si a scris „stâlp de sare”, când sotia lui Lot a devenit de fapt „o coloană de vapori”. În textele ugaritice, precum povestea canaanită a lui Aghat, sfârșitul unui muritor de mâna unui zeu era descris ca „*scăparea sufletului ca un abur, ca fumul pe nări*”. În *Epopeea lui Erra*, moartea oamenilor a fost descrisă de zeu astfel: „*Oamenii îi voi face să se mistuiască, sufletele lor le voi preface în abur*”. Desi aflat la vreo optzeci de kilometri distantă, Abraam nu s-a simțit în siguranță, *Biblia* spunându-ne că si-a strâns cortul si s-a mutat mai departe, spre apus, instalându-se la Gherar. De asemenea, niciodată după aceea nu s-a mai aventurat în peninsula Sinai. Chiar si peste ani, când Yitskhak a vrut să se ducă în Egipt din cauza foametei din Canaan, Domnul i-a interzis să facă acest lucru, semn că radiatiile din zonă încă erau periculoase.

Cercetătorii consideră că Sodoma si Gomora se aflau în sudul Mării Moarte, parte ce încă mai poartă supranumele local de Marea lui Lot. În anii 1920, zona a fost explorată de către o misiune stiintifică sponsorizată de Institutul Biblic Pontifical de la Vatican, după cum sustine Alexis Mallon în *Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer Morte*. Arheologi reputati, ca William Foxwell Albright si James Penrose Harland, au descoperit că asezările din muntii înconjurători au fost abandonate brusc în secolul al XXI-lea î.e.n., fără a mai fi reocupate timp de câteva secole. Si până în zilele noastre, în apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminări radioactive, „*suficiente pentru a provoca sterilitatea si alte boli aferente la toate animalele si oamenii care le absorb pe parcursul unui număr de ani*”, după cum nota Ian M. Blake în *The Palestine Exploration Quarterly*. Toate indiciile arată că zona Sodomei si Gomorei a fost distrusă cu o bombă nucleară. *Epopeea lui Erra* pare să descrie crearea noii porțiuni sudice a Mării Moarte, prin spargerea tărmlui de miazăzi si eliminarea tuturor formelor de viață:

„A scobit prin mare,

Întregimea i-a împărțit-o.

Tot ce trăia într-însa,

Până si crocodilii,

I-a vestejit.

Ca si cu focul a pârlolit vietuitoarele,

Grânele le-a osândit să se facă pulbere”.

Conform *Epopoei lui Erra*, în 2.024 î.e.n., Ninurta si Nabu au distrus câteva locuri cu ajutorul a sapte arme teribile, cel mai probabil atomice, în căutarea lui Marduk. În *Biblie*, Abraam a fost martorul distrugerii Sodomei si Gomorei exact în acelasi an, de unde reiese că sudul Mării Moarte a fost devastat de cei doi zei. Modul de lansare a armelor este identic: în tăblita sumeriană *K.5001 „a plouat cu pietre si foc peste dusmani”*, iar în *Biblie* *„Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer”*. La fel si efectele armelor, în ambele texte locurile rămânând pustii, *„morman de pulbere”*, ocolite de animale, cu muntii retezati si mările agitate. Prezenta lui Nabu în Sodoma e confirmată de un text mesopotamian, în care zeul *„spre marea cea mare a pornit”*. Apoi,

„Dar când fiul lui Marduk

În tara de pe coastă era,

Cel-al-Vântului-Rău

Cu pârlol tara de câmpie a ars-o”.

Stim din mitul sumerian că Ninurta a primit în cele din urmă aprobarea lui Enlil pentru a folosi armele, cu conditia ca ele să fie folosite doar în locurile în care se confirmă prezenta lui Marduk. În povestea biblică, Enlil îi însoteste pe Ninurta si Nabu până aproape de Sodoma, după cum a declarat chiar el: *„pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”*. Cu alte cuvinte, pentru a verifica dacă într-adevăr inamicul lor se ascundea acolo. Ce făceau în stradă cei doi zei, înainte de a intra în casa lui Lot? În *Epopoea lui Erra*, Ninurta spunea: *„Din oras în oras un emisar voi trimite; Fiul, sământa tatălui, nu va scăpa”*. Mai mult ca sigur, verificau dacă Marduk se află în Sodoma. Când au primit confirmarea, au intrat în casa lui Lot. Se pare că Marduk a aflat de prezenta celor doi inamici si si-a trimis supusii, *„sodomenii, locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân”*, să-i captureze. *„Unde sunt Oamenii, care au intrat să măie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaștem!”*, i-au

strigat ei lui Lot după ce au înconjurat casa în care se aflau zeii. Însă Ninurta și Nabu nu puteau fi învinși de o gloată de simpli muritori; „*pe oamenii, care erau la ușa casei, i-au lovit cu orbire de la mic până la mare, încât în zadar se chinuiau să găsească ușa*”. Dimineată au părăsit orasul, împreună cu Lot și cu familia acestuia, apoi au lansat cumplita bombă nucleară. În zadar, însă. Marduk a reușit să scape și de această dată iar Ninurta, după consumarea inutilă a celor șapte bombe, a fost nevoit să accepte înfrângerea, la fel ca tatăl său.

După catastrofă, „*a ieșit Lot din Țoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale,*

căci se temea să locuiască în Țoar, și a locuit într-o peșteră, împreună cu cele două fete ale sale” (Facerea 19:30). Vechiul Testament spune că fetele s-au hotărât într-o zi să-și îmbete tatăl și să se culce cu el, pentru a avea urmași deoarece, spuneau ele, „*nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului*”. Au făcut întocmai cum și-au propus și, culcându-se cu Lot după ce l-au îmbătat, au rămas însărcinate. Fiecare dintre ele a născut câte un băiat; primul a fost numit Moab și a devenit strămosul moabililor, iar al doilea Ben-Ammi, strămosul amonitilor. Dacă această întâmplare biblică este reală, cu siguranță a fost deformată de către redactorii scripturilor evreiești, pentru a se ascunde descendența lui Lot din familia regală akkadiană a lui Sargon cel Mare. Lucru care reiese cu ușurință din inadvertențele povestirii. Biblia spune că fetele au ales incestul de frică să nu rămână fără urmași, nefiind alți bărbați prin zonă. Însă cu câteva versete înainte am aflat că Lot a părăsit de teamă Toarul, oras neafectat de bomba nucleară: „*a ieșit Lot din Țoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Țoar*”. De ce se temea Lot? Sau de cine? Nu cumva de locuitorii orasului? Biblia spune că Toarul a fost protejat de efectele bombei, prin urmare locuitorii săi au supraviețuit. Dacă orasul nu era populat doar de femei, lucru imposibil, sub nicio formă nu puteau considera fetele lui Lot că „*nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului*”. În al doilea

rând, cum a reusit Lot să facă sex? Era bătrân si atât de beat încât nu si-a putut aminti nimic din cele două nopți de incest. „*Acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea*”, spune *Biblia*. Dacă era într-o stare de ebrietate atât de avansată, care nu i-a permis să-si dea seama ce face sau să-si

amintească ceva după, cum a putut avea erecție în aceste condiții? Mai ales că avea și o vârstă înaintată, la care problemele sexuale sunt inevitabile. Aceste două absurdități ascund o realitate deloc sfântă, așa cum este considerat Lot: incestul a fost realizat în mod constient. Casele regale obisnuiau să-si păstreze genele divine în familie (sau „sângele albastru”), prin urmare membrii lor se căsătoreau între ei. Făcând parte din casa regală akkadiană, Lot a păstrat tradiția. Rămas fără soție, pentru a fi sigur că va avea mostenitori care să ducă mai departe genele divine ale lui Sargon, nu putea să se împerecheze decât cu fiicele sale. Acest obicei exista deja în familia sa, după cum confirmă chiar *Biblia*: Abram și Nahor s-au căsătorit cu nepoatele lor. Mai târziu, Yitskhak, fiul lui Abraam și al Sarrăi, a luat-o de soție pe Rebekah, fiica vărului său, Bethuel. La rândul său, Ya'akov, fiul lui Yitskhak, s-a căsătorit cu fiicele lui Bethuel, Le'a și Rebekah. După cum spuneam, singurul motiv pentru aceste căsnicii între membrii aceleiași familii era păstrarea genelor divine ale lui Marduk, transmise prin regii Imperiului Akkadian.

Din cauza zonei iradiate, a plecat Abraam „*de acolo spre miazăzi și s-a așezat între Cadeș și Sur și a trăit o vreme în Gherara*”, ținutul filistenilor. În acel loc s-a repetat povestea din Egiptul Inferior: Abraam a susținut că Sarra era sora sa, nu soția, iar regele Abimelech i-a luat-o. Tot ca în Egipt, zeul

lui Abraam i-a apărut regelui în vis, i-a lovit țara cu sterilitate și i-a cerut să-i înapoieze proorocului său femeia. Speriat, Abimelech a luat „*o mie de sicli de argint, vite mari și mici, robi și roabe și a dat lui Avraam; și i-a dat înapoi și pe Sarra, femeia sa*”. Deși *Biblia* afirmă că regele „*însă nu se atinsese de ea*”, la scurt timp Sarra a născut un băiat, care a fost numit Yitskhak. Cam mare coincidență, ținând cont că Abraam nu a reușit să o lase însărcinată în câteva decenii de căsnicie, însă ea a născut imediat după ce a petrecut cel puțin o noapte cu Abimelech... Era anul 2.023 î.e.n., când Abraam împlinise un secol de viață iar Sarra, consoarta lui, nouă decenii. Imediat după nașterea lui Yitskhak, Abraam i-a izgonit pe Hagar și pe Yisma'el, la dorința soției sale, care își dorea ca fiul ei să fie singurul mostenitor. În desertul Beerseba, „*îngerul lui Dumnezeu*” a făcut să apară o fântână, pentru ca mama și copilul ei să nu moară de sete. Au trăit o vreme în pustiul Paran iar, după ce Yisma'el a crescut și a devenit vânător, mama sa i-a găsit o soție egipteană, din țara ei natală, cu care băiatul a avut doisprezece fii și o fiică. Tot la Beerseba, Abraam

si Abimelech au făcut un legământ, iar Abram si-a însusit meritele săpării fântânii făcute de înger pentru a-i salva pe Hagar si Yisma'el. „*Aceste șapte mieușele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!*”, i-a spus el regelui filistenilor. După legământul cu Abimelech, Abraam „*a sădit o dumberavă*” la Beerseba „*și a chemat acolo numele Domnului Yahweh cel veșnic*”.

După câțiva ani în care Abraam si familia sa au trăit în tinutul filistenilor, a fost contactat din nou de zeul său. Acesta i-a cerut să-l sacrifice pe Yitskhak pe muntele Moriah, unde Abraam construise un altar după plecarea din Harran în 2.048 î.e.n. Nu stim câți ani avea băiatul în acel moment, însă putem intui că era destul de mare, din moment ce a luat Abraam „*lemnele cele pentru jertfă*” si „*le-a pus pe umerii lui Isaac*”, lemne ce nu erau nici putine si nici usoare. După ce si-a legat fiul de altar,

când se pregătea să-l înjunghie, „*îngerul Domnului a strigat către el din cer*” si i-a cerut să se oprească, pentru că Domnul s-a convins de fidelitatea sa. Abraam si Yitskhak s-au întors în Beerseba, însă n-au găsit-o pe Sarra acolo. O legendă evreiască spune că îngerul decăzut Samael a anunțat-o că Abraam i-a sacrificat fiul, iar ea a murit de supărare. Într-o altă variantă a legendei, deghizat într-un bătrân, Satan a anunțat-o același lucru. Auzind asta, Sarra a plecat să-si caute sotul. A ajuns în Hebron, unde Satan i s-a înfățișat din nou, tot în formă umană, pentru a-i spune că Yitskhak nu fusese ucis si că se va întoarce în curând cu tatăl său. Iar Sarra a murit... de bucurie. Negăsind-o acasă în Beerseba, Abraam si Yitskhak au urmat-o până în Hebron, unde au găsit-o moartă. *Vechiul Testament* sustine că Sarra si-a găsit sfârșitul la vârsta de o sută douăzeci si șapte de ani. Fiind cu zece ani mai tânără decât Abraam, adică născută în 2.113 î.e.n., înseamnă că a decedat în 1.986 î.e.n. Si astfel am mai dezlegat un mister: în momentul în care era pe punctul de a fi sacrificat, Yitskhak era în vârstă de treizeci si șapte de ani. Iar această întâmplare a avut loc la doi ani după moartea lui Terah, rămas în Harran.

Episodul sacrificării lui Yitskhak este unul dintre cele mai controversate din *Biblie*. De ce l-ar fi supus la o asemenea încercare o entitate superioară? De ce era necesar ca patriarhul să-si demonstreze fidelitatea? Era într-adevăr acesta motivul sacrificiului? Ori altul nebanuit? Pentru a înțelege cine era

zeul care i-a cerut să-si ucidă fiul, apoi s-a răzgândit, e de ajuns să urmărim povestea biblică, ce sustine că nu a fost implicat un singur zeu, ci doi! Primul, cel care i-a dat ordinul, este numit Yahweh de redactorul *Bibliei*: „*După acestea, Yahweh a încercat pe Avraam și i-a zis...*”. Cel care l-a oprit înainte de sacrificiu nu era același zeu, ci un altul, numit de autor înger: „*Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis...*”. Tot un înger i-a salvat pe Hagar și pe Yisma'el în 2.037 î.e.n., pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. În 2.024 î.e.n., înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, Abraam a fost vizitat de trei zeități, pe care le-am identificat cu Enlil, Ninurta și Nabu. Ținând cont că este vorba despre mai multe divinități, pentru a înțelege episodul sacrificării lui Yitskhak trebuie să aflăm cine era zeul lui Abraam, cel care l-a luat din Mesopotamia pentru a-i oferi Canaanul.

Ar putea fi Enlil, zeul tatălui său, care astfel i-a răsplătit lui Terah fidelitatea salvându-i familia din Sumerul aflat în pragul colapsului? După cum am văzut, Enlil este cel care i-a apărut în 2.024 î.e.n. Însă putem ști cu siguranță că tot el este zeul care l-a luat din Harran? Sunt șanse aproape nule ca Abram să fi fost ales de Enlil din moment ce, conform folclorului iudaic și islamic, el nu împărtășea convingerile religioase ale tatălui său. Atât culegerea evreiască *Midras*, cât și *Coranul*, povestesc că Abraam a spart statuile zeilor lui Terah. Zeul și-ar fi ales, fără îndoială, un om fidel lui. În plus, plecarea din Sumer în Canaan nu se potrivește planurilor zeului. Se întâmpla la trei ani după moartea lui Enki, când împăratul Anu hotărâse ca Marduk să primească tronul Pământului iar Enlil să-si facă bagajele pentru a pleca acasă. Aflat pe picior de plecare, Enlil nu avea de ce să-si facă un plan pentru Canaan și, mai ales, nu avea de ce să încredințeze o misiune unui adept al Veghetorilor. Prin urmare, nu poate fi el zeul lui Abraam.

Vechiul Testament sustine că este vorba despre Yahweh / Marduk, variantă susținută și de *Coran*. În Sura 6 este scris despre Abraam: „*Si după ce l-a acoperit noaptea, văzu el o stea: el zise: «Acesta e Domnul meu!» (...) Si văzu el Luna răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu!» (...) Si când văzu el Soarele răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu, aceasta este mai mare!»*” (76-78).

Cum puteau fi Luna, Soarele si o stea zeul lui Abraam? Initial, Marduk a fost considerat zeu-soare, numit Utu de sumerieni si Samas de akkadieni. Când a trecut de partea tatălui său, Enki, a devenit membru al grupului ce avea ca simbol Luna, la fel ca restul Veghetorilor. Yahweh chiar înseamnă „cel care a devenit Luna”. Lui Marduk îi era atribuită planeta Marte, simbolizată printr-o stea cu sase raze, fiind a sasea planetă din sistemul nostru solar. Prin urmare, afirmatia lui Abraam din *Coran* îl descrie pe Marduk, confirmând astfel varianta biblică. Zeul i-a vorbit prima oară lui Abraam în 2.048 î.e.n., pe când acesta se afla cu familia sa în Harran. Oras important din nordul Mesopotamiei, Harran era „fratele-geamăn” al cetății Ur, ambele fiind închinat zeului Lunii, Nanna / Enki. Atât în Ur, cât si în Harran, cultul copiilor zeului, gemenii Utu / Marduk si Inanna / Istar, era la mare cinste. Într-un asemenea oras, aparținând Veghetorilor, era normal să își facă aparitia una dintre aceste divinități, nicidecum una din tabăra rivală. Zeul a luat legătura cu Abraam în 2.048 î.e.n., anul în care, conform autobiografiei sale, Marduk își începea cei douăzeci si patru de ani de exil în tara Hatti. Cum Harran se afla la granita dintre Sumer si Hatti, rezultă că Marduk se afla exact în locul în care se afla Abraam si exact în momentul în care acestuia i-a vorbit zeul său pentru prima oară. Asadar, nu încapă nicio îndoială despre ce divinitate este vorba.

Din legendele evreiesti si musulmane reiese că Abraam nu se înțelegea foarte bine cu tatăl său, probabil din cauza diferentelor religioase. În schimb, era preferatul mamei sale, un avantaj pe care îl au adesea mezinii. Fără îndoială că a aflat de la ea istoria familiei lor, descendenta din Marduk, domnia de un secol a reginei Kug-Bau, înfiintarea Imperiului Akkadian de către Sargon cel Mare si distrugerea lui în urma blestemului lui Enlil. Aceste lucruri nu au avut ca efect decât aparitia dorintei băiatului de a ajunge cândva pe tron, la fel ca strămosii săi, si poate chiar de a restaura defunctul Imperiu Akkadian. În acelasi timp, i-a fost insuflată aversiunea față de Celesti si loialitatea pentru Veghetori, zeii mamei lui. Printesa, fiica fostului rege Sar-Kali-Sarri si nepoata lui Naram-Sin, a avut grijă ca fiul ei să-i urmeze pe zeii familiei sale, nu pe cei ai lui Terah, lucru demonstrat de numele pe care i l-a dat băiatului. Abram, care se traduce ca „tatăl măret / suprem”, mai are un sens ascuns. Citit invers devine Marba, cuvânt format din „mar”, care provine din numele lui Marduk (numit în Sumer Amar Utu, Utu sau Martu), si „ba”, scris si „bar”, care înseamnă „suflet” (cuvânt preluat cu acelasi înțeles si de egipteni). Pentru toti ceilalti, fiul ei cel mic era „măretul tată”; pentru ea era „sufletul lui Marduk”. În aceste conditii, nu e de mirare că Marduk l-a ales pe Abraam pentru a-i încredinta o misiune.

În 2.112 î.e.n., după moartea lui Utu-Hengal, cel care a luat puterea din mâinile gutienilor, a fost înscăunat ginerele acestuia, Ur-Nammu, care a numit Urul capitala Sumerului. În acel moment, printesa Amsalai si-a luat familia din Nippur si s-a mutat în Ur, noua capitală sumeriană. Mutarea a

avut ca scop apropierea de tron, pe care să încerce să-l obțină pentru Abram, urmasul regilor akkadieni. În acea vreme, mezinul familiei avea doar unsprezece ani iar viitoarea sa soție, Sarai, fiica fratelui său, Haran, abia împlinise primul an de viață. Optsprezece ani mai târziu, regele a murit iar pe tron a urcat fiul său, Sulgi. Dându-si seama că nu are nicio șansă să preia puterea, printesa si-a luat familia si a plecat în Haran, orasul geamăn al Urului. Nu putea face nimic împotriva

noului rege care era protejat de Veghetori, zeii ei. În 2.048 î.e.n., aflând că Sulgi a murit, Abram s-a hotărât să plece spre Ur cu un corp de cavalerie, pentru a prelua tronul Sumerului prin forță. Însă zeul Marduk, abia ajuns în zonă, l-a oprit si l-a trimis în Canaan. Pentru a-l convinge să renunțe la tronul Sumerului, zeul i-a făgăduit un nou teritoriu. „*Tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie*” (Facerea 13:15), i-a promis zeul. Mai mult, l-a asigurat si de protecția sa: „*Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!*” (Facerea 15:1). Cei doi au încheiat un pact: „*În ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram, zicând: «Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului»*” (Facerea 15:18). În schimbul fidelității sale, Abraam urma să primească un regat care nu ar fi avut soarta imperiului strămosilor săi, ci ar fi rămas al familiei sale pentru totdeauna: „*si-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în carte pribegesti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu*” (Facerea 17:8). Pentru a-l asigura pe noul său profet de seriozitatea ofertei sale, Marduk i-a schimbat mai târziu numele în „cel uns pentru a purta coroana”, iar pe al soției sale în „conducătoarea izgonită”. Abraam, printul akkadian, a acceptat si a renunțat la Sumer pentru Canaan. La rândul său, pentru a-si demonstra fidelitatea față de Veghetori, si-a botezat ambii copii după Istar, sora si soția lui Marduk; prima silabă a numelor lui Yisma’el si Yitskhak este identică cu cea a numelui zeitei. A avut grijă să-si mărească si averea pe seama faraonului Merikare si a regelui filistean Abimelech, de la care a plecat cu nenumărate bogății. Acelasi lucru l-a făcut mai târziu si Yitskhak, fiul său, tot în Gherara filistenilor. Abraam si-a ales bine victimele, cei doi regi făcând parte din tabăra opusă, fiind adepti ai Celestilor. Merikare își avea reședința în Herakleopolis, oras închinat lui Ninurta, iar Abimelech era filistean, adică făcea parte din rasa ariană, cea supusă Celestilor. În 2.039 î.e.n., după războiul regilor din Valea Sidimului, Abraam a primit șansa de a se răzbuna pe Naram-Sin, cel care a ocupat tronul Sumerului la moartea lui Sulgi, tron pe care si-l dorea printul akkadian. Cincisprezece ani mai târziu, înainte de distrugerea Sodomei si Gomorei, când l-a întâlnit pe Enlil, l-a tratat cu respectul convenit unui zeu. La rândul său, datorită fidelității lui Terah, Enlil i-a acceptat invitația la masă si chiar i-a împărtășit planul distrugerii cetăților.

Abraam si-a ales cu grijă femeile care să-i nască fii, urmasi ai conducătorilor Imperiului Akkadian, printi ce aveau să mostenească un regat de la Marduk. Hagar, mama primului fiu, Yisma’el, avea sânge regal, fiind fiica faraonului Egiptului Inferior. Iar Sarra, mama lui Yitskhak, se trăgea si ea din

dinastia regală din Akkad. Mostenitorul regatului din Canaan, oferit de Marduk, trebuia să-si păstreze genele divine sau „sângele albastru”. De aceea, când a venit momentul să-l însoare pe Yitskhak, Abraam si-a trimis sluga să-i găsească o sotie din neamul său rămas în Harran: *„vei lua femeie pentru feciorul meu din rudele mele și din casa tatălui meu”*. Slujitorul i-a adus-o lui Yitskhak pe *„Rebeca, fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcâi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam”*. Fiului său, Ya’akov, Yitskhak i-a dat acelasi ordin, de a se căsători cu o rudă: *„mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale”*. Aceste încrucisări repetate între membrii aceleiasi familii au avut un efect nedorit: sterilitatea. Până la optzeci si nouă de ani, Sarra, sotia lui Abraam, a fost stearpă. La fel si Rebekah, consoarta lui Yitskhak. *„Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit”* după douăzeci de ani de căsnicie. N-au scăpat de sterilitate nici nurorile lor, nevestele lui Ya’akov: Lia a fost stearpă timp de sapte ani, până când Yahweh *„a deschis pântecele ei, iar Rahila fu stearpă”*. De unde tragem concluzia că s-a defectat ceva în codul lor genetic, de era nevoie de interventia directă a zeului pentru a le scăpa de sterilitate.

De ce l-a trimis Marduk pe Abraam în Canaan? Tinta sa era un anume loc, muntele Moriah din Ierusalimul de astăzi, aflat pe atunci în vecinătatea orasului Salem. Ajuns pentru prima oară în Canaan, după ce a ridicat un altar lângă stejarul Mamvri din Sichem, Abraam s-a îndreptat către muntele Moriah, *„care e la răsărit de Beth-El”* („casa zeului”), unde a mai ridicat un altar. Tot pe acelasi munte a vrut să-l sacrifice pe Yitskhak. Conform *Bibliei*, în acelasi loc i-a apărut zeul regelui David si tot acolo a construit Solomon un templu, în care era ținut Chivotul Legământului, un

dispozitiv prin care preotii comunicau cu Yahweh. Pentru musulmani, de pe acest munte s-a ridicat profetul Muhammad la cer. În primii ani ai islamului, profetul le cerea adeptilor săi să se roage cu fata spre muntele Moriah, numit astăzi si Sion sau Muntele

Templului. În *Cartea lui Isaia* 8:18, se spune că Domnul „*locuiește în Muntele Sionului*”. E posibil ca Marduk să-si fi ales acel loc deoarece era un centru energetic important. Kabbalah consideră muntele Sion un punct spiritual, din care se naste realitatea. Coordonatele sale însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E), un număr cu o conotație negativă, ce reprezintă triada supremă a Veghetorilor. Ținând cont că Ierusalimul e locul în care s-a vărsat cel mai mult sânge din toată istoria lumii, se pare că energia negativă emanată din acel centru energetic este reală. Iar Marduk are nevoie de ea într-un mod rămas necunoscut. Cel puțin deocamdată...

Este Marduk zeul care i-a cerut lui Abraam să-si sacrifice fiul? N-ar fi avut de ce să facă asta. Marduk a încheiat un pact cu Abraam, prin care el și urmașii acestuia ar fi avut în grijă Canaanul. Yitskhak era urmașul cel mai potrivit pentru această misiune. Ambii lui părinți se trăgeau din regina Kug-Bau, fiica lui Marduk. Dacă băiatul ar fi murit, mostenitor al lui Abraam ar fi devenit Yisma'el, a cărui mamă era printesa egipteană Hagar. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, și ea făcea parte din rasa ariană, cea închinată Celestilor. În plus, provenea din Herakleopolis, oraș aflat sub tutela lui Ninurta. Marduk n-ar fi acceptat sub nicio formă un asemenea urmaș, prin urmare avea tot interesul ca Yitskhak să trăiască și să se înmulțească. Cei care ar fi avut de câștigat de pe urma morții lui Yitskhak și ridicarea lui Yisma'el la rang de mostenitor ar fi fost Celestii. Însă întâmplarea a avut loc în 1.986 î.e.n., când Enlil părăsise Pământul. Câtiva Celești rămăseseră aici, pentru a-i păzi în continuare pe Veghetori, conducătorul lor fiind Ninurta. Ținând cont că mama

lui Yisma'el era una dintre adepatele sale, devine tot mai posibil ca Ninurta să fi fost zeul care i-a ordonat lui Abraam să-l ucidă pe Yitskhak. Motivul era unul banal și poate chiar pueril pe alocuri: o mică răzbunare. Abraam avea atunci o sută treizeci și șapte de ani, iar soția sa o sută douăzeci și șapte. Dacă ar fi murit Yitskhak, părinții săi n-ar fi fost în stare să dea naștere unui alt mostenitor, oricât s-ar fi chinuit Marduk. Iar Yisma'el ar fi fost singurul mostenitor al lui Abraam, prin urmare ar fi primit teritoriul dăruit de zeu. Ar fi fost o lovitură teribilă pentru noul rege al Pământului, căruia i s-ar fi năruit întregul plan legat de acea zonă. Iar Ninurta ar fi fost satisfăcut măcar într-o mică măsură. Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg; Marduk a aflat și a reușit să-l salveze la timp pe Yitskhak. Totuși, Ninurta a avut parte de o mică satisfacție. Cel mai probabil, el este acel înger decăzut din legendele evreiești care i-a cauzat moartea Sarrăi, anunțând-o că i-a murit fiul. Însă acest deces nu avea să schimbe nimic; Yitskhak rămânea în continuare mostenitorul lui Marduk, cel care avea să-i ducă mai departe planul la îndeplinire.

Nu putem să nu remarcăm faptul că familia lui Abraam nu era una obisnuită. În primul rând, caracteristica principală pare a fi longevitatea, mai ales a strămosilor săi din partea tatălui. El însuși a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani; fii săi, o sută treizeci și șapte și o sută optzeci; tatăl său a ajuns

chiar la vârsta de două sute cincisprezece ani. La fel par să stea lucrurile și în familia mamei sale, regina Kug-

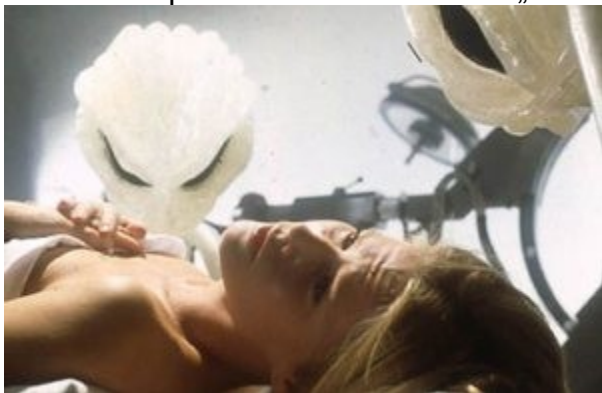
Bau domnind o sută de ani. Toate copiile *Listei Regilor Sumerieni* sustin că nepotul ei, Ur-Zababa, a domnit patru sute de ani, mai puțin o singură copie, cea acceptată de cercetători, care îi atribuie doar șase ani. Pe lângă longevitate, se pare că membrii acestei familii aveau un aspect fizic extrem de atrăgător. *Biblia* spune că Rebekah, nepoata lui Nahor, fratele lui Abraam, „era foarte frumoasă la chip”. La fel și Rakhel, strănepoata lui Nahor, care „era chipeșă la statură și tare frumoasă la față”. *Biblia* spune că Yosef, strănepotul lui Abraam, era și el „chipeș la statură și foarte frumos la față”. Era atât de atrăgător, încât sotia egipteanului care l-a cumpărat a vrut neapărat să se culce cu el. Conform *Coranului*, din cauza frumusetii lui, femeile din cetate „când îl văzură, îl preamăriră și-si tăiară mâinile și ziseră: «Doamne fereste, acesta nu e om, acesta e un înger cinstit!»” (12:31). Să nu o uităm pe Sarra, sotia lui Abraam, a cărei frumusețe la șaiszeci și șase de ani l-a înnebunit pe faraonul Merikare, iar la optzeci și nouă pe regele Abimelech. În *Manuscrisele de la Marea Moartă*, un text atribuit lui Abraam povesteste că „trei egipteni de vază” au venit la ei „și au continuat să-i spună vorbe frumoase lui Sarai despre grația ei minunată și a sa înțelepciune”. Întorși la palatul regal, acei nobili i-au vorbit faraonului despre Sarra: „Cât de gingas e chipul ei, cât (...) și de subțiri sunt buclele ei! Cât de frumoși ochii! Cât de delicat îi este nasul și întreaga ei înfățișare! Cât de frumoși îi sunt sânii și cât de albă îi este fata! Cât de gingase îi sunt bratele, cât de desăvârșite mâinile, cât de încântătoare îi sunt picioarele, cât de gingase palmele, cât de lungi și subțiri îi sunt degetele! Nicio fecioară sau mireasă nu este mai minunată decât ea! Frumusețea ei

este mai presus de a oricărei femei! Dincolo de toate, pe lângă

frumusete, ea este înțeleaptă iar (...) a mâinilor ei este într-adevăr minunată!". Desi descrierea pare a fi a unei zeite, în realitate este a unei femei de saizeci si sase de ani! Remarcăm că nu doar frumusetea ei este lăudată, ci si înțelepciunea. Calitate care se regăseste si la strănepotului ei, Yosef, căruia un faraon îi mărturisea: „*nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine*". În plus, ea mai era numită si Iscah, sau „cea care vede”, fiind dotată cu darul clarviziunii. Capacitățile extrasenzoriale par a fi comune familiei lui Abraam. Terah a fost preot oracular, ce recepta mesajele zeilor. Abraam, fiul său, Yitskhak, si nepotul Ya'akov au fost profeti, cu totii fiind capabili să comunice cu zeii. Ya'akov (Iacov în română) a văzut poarta Cerului într-un vis în care i-a vorbit zeul său dar si „*oștirea lui Yahweh tăbărată, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh*” pe drumul dinspre Harran. Yosef, strănepotul lui Abraam, avea capacitatea de a prevesti viitorul prin interpretarea viselor. Capitolul 32 al *Genezei* biblice sustine că Ya'akov s-a luptat cu Yahweh „*până la revărsatul zorilor*” iar despre Abraam stim că a învins alianta regilor mesopotamieni în 2.039 î.e.n., pe care nu au putut-o înfrânge armatele celor cinci regi iordanieni.

Longevitate, frumusete iese din comun, înțelepciune si forță superioare oamenilor de rând, capacități extrasenzoriale... Toate aceste însusiri, întâlnite doar la semizeii, ne indică o familie de supra-oameni. Stim că, prin mama sa, Abraam a mostenit genele lui Marduk, datorită descendentei din fiica zeului, regina Kug-Bau. Familia tatălui său se trăgea din Noe / Nabu, după cum sustine *Vechiul Testament*. Este posibil ca nu doar acele gene să fi fost responsabile pentru însusirile supraumane. Despre fiul si nepotul lui Abraam, Allah / Marduk spunea în *Coran*: „*Si noi i-am dat lui în dar pe Isaac si pe Iacov, si pe toti i-am făcut cinstiti. Si noi i-am făcut pe ei prototipuri, ca să ocârmuiască după porunca noastră si le-am descoperit facerea binelui si împlinirea rugăciunii si darea milosteniilor si ei ne-au fost robi*” (21:72-73). *Biblia* arată că, din cauza sterilității femeilor din neamul lui Abraam, era necesară adeseori interventia lui Marduk pentru a le oferi urmasi. Fără îndoială este vorba despre o interventie medicală. În *Coran*, zeul chiar se laudă că el i-a creat pe Yitskhak si pe Ya'akov dar si că i-a „ *făcut pe ei prototipuri*”. De unde înțelegem că Marduk, creatorul

lor, era cel care intervenea genetic adeseori, dându-le astfel gene divine, responsabile cu însusirile lor supra-umane. Chiar si aspectul fizic al membrilor acestei familii îi trădează, frumusetea iese din comun fiind un atribut al zeilor si al semizeilor. În plus, conform *Manuscriselor de la Marea Moartă*, Sarra nu avea pielea ușor închisă la culoare, ca restul semitilor, nobilii egipteni mirându-se „*cât de albă îi este fata*”, culoare obținută, de asemenea, prin intermediul genelor divine. Poate că Marduk își folosea ADN-ul propriu pentru a-si îmbunătăți adeptii (care oricum aveau genele lui prin descendenta din Kug-Bau). Dacă e așa, înțelegem în sfârșit de ce Abraam a fost numit de către mama sa „sufletul lui Marduk”.

Ibbi-Sin a fost ultimul rege al Sumerului. Încă din primii ani de domnie, începută în 2.030 î.e.n., a avut de înfruntat nenorocirile care îi loveau imperiul. Întâi a pierdut sprijinul financiar al oraselor sumeriene, care în cele din urmă si-au declarat independenta. Apoi, începând cu 2.017 î.e.n., a avut de suferit de pe urma invaziei amoritilor, semitii apuseni ai lui Marduk, care cucereau Mesopotamia pentru noul rege al Pământului. Din cauza lor, foametea a început din nou să pună stăpânire pe țară. Iar lovitura de gratie a fost dată de furtuna distrugătoare a lui Enlil, care nu voia să-i lase lui Marduk

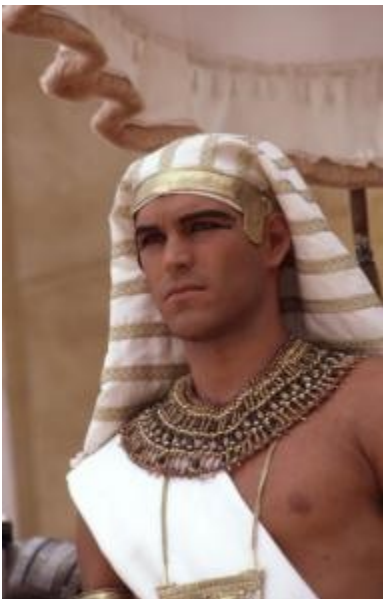
Mesopotamia întreagă. În 2.004 î.e.n., amoritii au cucerit capitala Ur, pe care au distrus-o, ceea ce a însemnat sfârșitul Sumerului. Ibni-Sin a reușit să scape și a murit în exil în țara Ansan, pe care el însuși o devastase cu puțin timp în urmă. Odată Sumerul distrus, Enlil a părăsit Pământul, la ordinul tatălui său, iar Marduk s-a întors în Babilonul său mult iubit.

Abraam a murit la vârsta de o sută șaptezeci și cinci de ani, în 1.948 î.e.n. Yitskhak și Yisma'el l-au îngropat lângă Sarra, „în peștera Macpela, din țarina lui Efron, fiul lui Țohar Heteeanul, în fața stejarului Mamvri”. Yitskhak s-a căsătorit cu Rebekah, „fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcâi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam”, care i-a născut doi gemeni: pe Esav și pe Ya'akov. Ya'akov, care a fost numit Israel de către zeul său, i-a furat fratelui său binecuvântarea paternă și l-a păcălit să-i dea dreptul de prim născut. S-a căsătorit cu verisoarele sale, Le'a și Rakhel, fiicele lui Lavan din Harran, care i-au dăruit opt fii și o fiică. Israel a mai avut patru fii de la cele două servitoare ale sotiilor lui. Preferatul său a fost Yosef, unul dintre cei doi fii ai Rakhel, ceea ce a atras invidia celorlalți copii.

Pe când Yosef avea șaptesprezece ani, frații săi l-au vândut unei caravane de ismaeliti, care l-a dus în Egipt. Unsprezece ani mai târziu, a ajuns vizirul Egiptului, după ce i-a interpretat visele faraonului. După opt ani, din cauza foametei, Ya'akov și familia sa s-au mutat în Egipt. Yosef le-a dat israelitilor tinutul Gosen din Delta Nilului. În 1.817 î.e.n. a murit Ya'akov, iar cincizeci și cinci de ani mai târziu și-a găsit sfârșitul și vizirul Yosef.

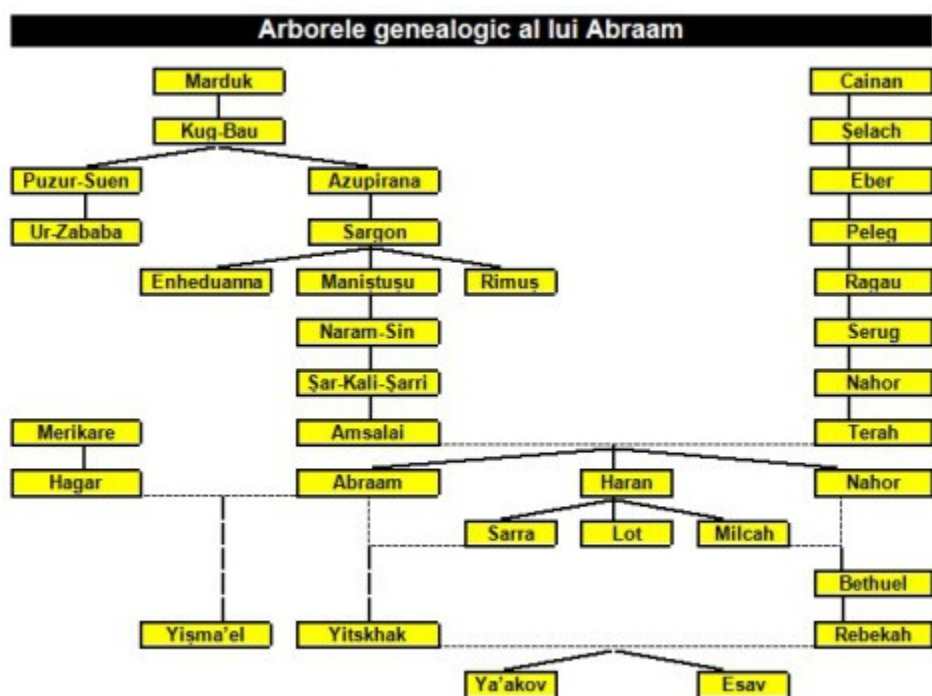
Conform cronologiei biblice, în 1.854 î.e.n. a ajuns Yosef în Egipt iar în 1.841 î.e.n. a devenit vizir. În acea vreme, faraon era Senusret III din Dinastia a XII-a, care împărțea tronul cu fiul său, Amenemhat III. Într-un fragment dintr-un papyrus din timpul domniei lui Amenemhat III este menționat un vizir pe nume Kheti. În textul *Instalarea Vizirului* este amintit Kheti, un vizir faimos care și-a

discriminat rudele în favoarea egiptenilor, pentru a nu fi acuzat de subiectivism, dând astfel un exemplu de imparțialitate și corectitudine. Iar acest Kheti pare a fi

israelitul Yosef. „Kheti” este un cuvânt de origine sanscrită, care înseamnă „agricultură”; după ce a ajuns vizir, Yosef s-a ocupat de agricultură, pentru ca Egiptul să nu sufere din cauza foametei ce urma să vină. Acest nume, sub forma Khety, a fost folosit și de câțiva faraoni ai dinastiilor a IX-a și a X-a, printre care și o rudă îndepărtată a lui Yosef: Wakhare Khety III, tatăl lui Merikare și bunicul printesei Hagar, cea care i l-a născut lui Abraam pe Yisma’el. În timpul domniei lui Merikare a existat un guvernator al unei nome egiptene, pe nume Khety II; bunicul său, Khety I, a ocupat aceeași funcție. De asemenea, trezorerul lui Mentuhotep II din Dinastia a XI-a, faraonul care l-a ucis pe Merikare, se numea tot Kheti. Conform cronologiei biblice, în 1.833 î.e.n., familia israelită a lui Ya’akov s-a mutat în Egipt din Canaan, Yosef dându-le tinutul Gosen din Delta Nilului. Egiptologii au stabilit că, puțin înainte de 1.800 î.e.n., un grup de semiti din Canaan a migrat în Delta Nilului. Ya’akov a murit în 1.816 î.e.n. Urmasii săi au rămas în Delta câteva secole, până au fost scoși de acolo de Moise / Akhenaton. Egiptologii au stabilit că, în 1.805 î.e.n., în Delta Nilului a început Dinastia a XIV-a, formată din conducătorii semitelor emigrați din Canaan. Primul lor conducător a fost Yakbim. Numele său nu era scris într-un cartus, așa cum se proceda de obicei cu faraonii. Prin urmare, putem concluziona că Yakbim nu se considera un rege al Egiptului, ci doar un conducător al semitelor din Delta. Nu stim mare lucru despre acest lider semit, însă numele său ne dezvăluie originea sa. „Im” indică pluralul în limbile vest-semitice iar „Yakb” seamănă surprinzător de mult cu Yakob / Ya’akov. Prin urmare, Yakbim era unul dintre iacobiti, adică membru al familiei lui Ya’akov.

În 1.762 î.e.n. a murit vizirul Yosef, la vârsta de o sută zece ani. În Mesopotamia, regele amorit Hammurabi tocmai înființa Imperiul Babilonian, căruia îi stabilea capitala în Babilon. Ceea ce înseamnă că Marduk s-a instalat în sfârșit pe tronul Pământului și se pregătea să-și înceapă domnia ca unic conducător al Terrei. Însă planurile i-au fost date peste cap de către sora și consoarta sa, Istar, cu care a trebuit să se războiască până în zilele noastre.

41. Cronologia amurgului zeilor

Conducătorii Imperiului Akkadian, conform *Listei Regilor Sumerieni*:

Şarru-Kinu / Sargon I	2.334 î.e.n.	2.279 î.e.n.	Fiul preotesei azupirane
Rimuş	2.279 î.e.n.	2.270 î.e.n.	Fiul lui Şarru-Kinu şi Taşlultum
Maniştuşu	2.270 î.e.n.	2.255 î.e.n.	Fiul lui Şarru-Kinu şi Taşlultum
Naram-Sin	2.255 î.e.n.	2.218 î.e.n.	Fiul lui Maniştuşu
Şar-Kali-Şarri	2.218 î.e.n.	2.193 î.e.n.	Fiul lui Naram-Sin
Igigi, Imi, Nanum & Ilulu	2.193 î.e.n.	2.190 î.e.n.	
Dudu	2.190 î.e.n.	2.169 î.e.n.	
Şu-Turul / Şu-Durul	2.169 î.e.n.	2.154 î.e.n.	Fiul lui Dudu

Conducătorii Sumerului după perioada gutiană, conform *Listei Regilor Sumerieni*:

Utu-Hengal	2.119 î.e.n.	2.112 î.e.n.	
Ur-Nammu	2.112 î.e.n.	2.094 î.e.n.	Ginerele lui Utu-Hengal
Şulgi	2.094 î.e.n.	2.048 î.e.n.	Fiul lui Ur-Nammu
Amar-Sin	2.048 î.e.n.	2.039 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Şu-Sin	2.039 î.e.n.	2.030 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Ibbi-Sin	2.030 î.e.n.	2.004 î.e.n.	Fiul lui Şu-Sin

Genealogia lui Abraam de la Sem, fiul lui Noah, până la Yosef, conform *Vechiului Testament*:

Şem	3.293 î.e.n.	2.693 î.e.n.	Fiul lui Noah şi Emzara
Arpakhşad	3.193 î.e.n.	2.728 î.e.n.	Fiul lui Şem şi Sedeqetelebab
Cainan	3.058 î.e.n.	2.598 î.e.n.	Fiul lui Arpakhşad şi Rasu'aya
Şelach / Sala	2.928 î.e.n.	2.468 î.e.n.	Fiul lui Cainan şi Milcah
Eber / Heber	2.798 î.e.n.	2.294 î.e.n.	Fiul lui Şelach şi Mu'ak
Peleg / Paleg	2.664 î.e.n.	2.325 î.e.n.	Fiul lui Eber
Ragau / Reu	2.534 î.e.n.	2.195 î.e.n.	Fiul lui Peleg şi Lomna
Serug / Seroh	2.402 î.e.n.	2.072 î.e.n.	Fiul lui Ragau şi Ora
Nahor	2.272 î.e.n.	2.068 î.e.n.	Fiul lui Serug şi Milcah
Terah / Terach	2.193 î.e.n.	1.988 î.e.n.	Fiul lui Nahor şi Iyoska
Abram / Abraam	2.123 î.e.n.	1.948 î.e.n.	Fiul lui Terah
Yişma'el	2.037 î.e.n.	1.900 î.e.n.	Fiul lui Abraam şi Hagar
Yitskhak	2.023 î.e.n.	1.843 î.e.n.	Fiul lui Abraam şi Sarra
Esav / Edom	1.963 î.e.n.	?	Fiul lui Yitskhak şi Rebekah
Ya'akov / Israel	1.963 î.e.n.	1.816 î.e.n.	Fiul lui Yitskhak şi Rebekah
Yosef	1.871 î.e.n.	1.762 î.e.n.	Fiul lui Ya'akov şi Rakhel

2.465 î.e.n. – Este încoronată de Marduk cârciumărita Kug-Bau în Kis.

2.402 î.e.n. – Se naste Serug, bunicul lui Terah.

2.365 î.e.n. – Moare regina Kug-Bau. Tronul Sumerului îi revine fiului ei, Puzur-Suen.

2.340 î.e.n. – Moare regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.

2.334 î.e.n. – Regele Ur-Zababa din Kis este ucis de către Lugal-Zage-Si din Umma. Sargon îl ucide pe Lugal-Zage-Si si se încoronează ca rege al Sumerului.

2.325 î.e.n. – Moare Peleg, stră-străbunicul lui Terah.

2.294 î.e.n. – Moare Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.

2.279 î.e.n. – Moare Sargon. Pe tronul Imperiului Akkadian urcă fiul său, Rimus.

2.272 î.e.n. – Se naste Nahor, tatăl lui Terah si bunicul lui Abraam.

2.270 î.e.n. – Moare Rimus, fiul lui Sargon. Tronul îi revine fratelui său, Manistustu.

2.255 î.e.n. – Moare Manistustu, fiul lui Sargon. Este înscăunat ca rege al Imperiului Akkadian fiul său, Naram-Sin.

2.218 î.e.n. – Moare Naram-Sin, nepotul lui Sargon. Regele Akkadului devine fiul său, Sar-Kali-Sarri.

2.195 î.e.n. – Moare Ragau, străbunicul lui Terah.

2.193 î.e.n. – Moare Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin si strănepotul lui Sargon. În Nippur se naste Terah, fiul lui Nahor si Iyoska. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Imi, Nanum si Ilulu.

2.190 î.e.n. – Dudu îi învinge pe cei patru regi si ocupă tronul Akkadului.

2.169 î.e.n. – Moare Dudu iar tronul îi revine fiului său, Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.

2.154 î.e.n. – Moare Su-Turul. Imperiul Akkadian este distrus de către gutieni.

2.123 î.e.n. – Se naste în Nippur Abraam, fiul lui Terah si Amsalai.

2.119 î.e.n. – Guvernatorul orasului Uruk, Utu-Hengal, se înscăunează ca rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.

2.113 î.e.n. – Se naste Sarra, fiica lui Haran, viitoarea sotie a lui Abraam.

2.112 î.e.n. – Regele Utu-Hengal moare iar tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul orasului Ur. Terah si familia sa se mută din Nippur în Ur.

2.094 î.e.n. – Moare regele Ur-Nammu. Pe tron urcă fiul său, Sulgi. Terah si familia sa se mută din Ur în Harran.

2.072 î.e.n. – Moare Serug, bunicul lui Terah. Regele Sulgi se autoproclamă zeu.

2.068 î.e.n. – Moare Nahor, tatăl lui Terah si bunicul lui Abraam.

2.066 î.e.n. – Regele sumerian Sulgi își dă fiica de sotie si orasul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.

2.053 î.e.n. – Regele Sulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.

2.051 î.e.n. – Enlil îl ucide pe Enki. Se formează Centura de Asteroizi si Groapa Marianelor. Anu hotărăște ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.

2.048 î.e.n. – Moare regele Sulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Naram-Sin. La ordinul lui Marduk, Abraam, Sarra si Lot pleacă din Harran în Canaan.

2.047 î.e.n. – Abraam, Sarra si Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare, regele Egiptului Inferior.

2.042 î.e.n. – Abraam, Sarra si Lot pleacă din Egipt în Canaan, din cauza conflictului dintre faraonii Merikare si Mentuhotep II.

2.039 î.e.n. – Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Laghamar, Eri-Aku si Tud-ghula înving alianta regilor iordanieni în Valea Sidimului. Abraam îi învinge la Dan si își eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă moare Naram-Sin, fiul lui Sulgi. Fratele său, Su-Sin, preia tronul Sumerului.

2.037 î.e.n. – Se naste Yisma'el, fiul lui Abraam si Hagar, fiica faraonului Merikare.

2.030 î.e.n. – Moare regele Su-Sin, fiul lui Sulgi. Fiul său, Ibbi-Sin, devine ultimul rege al Sumerului.

- 2.024 î.e.n.** – Zeul Ninurta folosește șapte bombe atomice pentru a distruge orașe loiale lui Marduk, printre care Sodoma și Gomora. Abraam și Sarra pleacă în Gherara, la curtea regelui filistean Abimelech.
- 2.023 î.e.n.** – Se naște Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra.
- 2.004 î.e.n.** – Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăsește Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună.
- 1.988 î.e.n.** – Moare în Harran Terah, tatăl lui Abraam.
- 1.986 î.e.n.** – Ninurta îi cere lui Abraam să-l sacrifice pe Yitskhak, însă Marduk intervine la timp. Moare Sarra, soția lui Abraam, mama lui Yitskhak.
- 1.983 î.e.n.** – Yitskhak se căsătorește cu Rebekah.
- 1.963 î.e.n.** – Se nasc gemenii Esav și Ya'akov, fiii lui Yitskhak și Rebekah.
- 1.948 î.e.n.** – Moare Abraam.
- 1.923 î.e.n.** – Esav se căsătorește cu Iudit și cu Basemata.
- 1.900 î.e.n.** – Moare Yisma'el, fiul lui Abraam și Hagar, strămosul arabilor.
- 1.894 î.e.n.** – Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit ce includea și Babilonul, înființând astfel Prima Dinastie Amorită babiloniană.
- 1.881 î.e.n.** – Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.
- 1.878 î.e.n.** – Moare faraonul Senusret II din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Senusret III.
- 1.871 î.e.n.** – Se naște Yosef, fiul lui Ya'akov și Rakhel. Ya'akov se hotărăște să se întoarcă în Canaan cu familia sa, unde primește de la Marduk numele Israel.
- 1.860 î.e.n.** – Amenemhat III, fiul lui Senusret III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.
- 1.854 î.e.n.** – Yosef este vândut de frații lui și dus în Egipt.
- 1.845 î.e.n.** – Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sabium.
- 1.843 î.e.n.** – Moare Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra. În Egipt, Yosef ajunge la închisoare, acuzat pe nedrept.
- 1.841 î.e.n.** – Yosef devine vizirul Egiptului. În țară încep șapte ani de bunăstare.
- 1.839 î.e.n.** – Moare Senusret III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat III.
- 1.834 î.e.n.** – În Orientul Mijlociu încep șapte ani de foamete.

1.833 î.e.n. – Ya'akov si familia sa se mută în Egipt.

1.831 î.e.n. – Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-Sin.

1.816 î.e.n. – Moare Ya'akov, fiul lui Yitskhak si Rebekah.

1.815 î.e.n. – Amenemhat IV, fiul lui Amenemhat III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.

1.814 î.e.n. – Moare Amenemhat III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat IV.

1.813 î.e.n. – Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sin-Muballit.

1.806 î.e.n. – Moare Amenemhat IV iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobekneferu.

1.805 î.e.n. – Pe tronul Avarisului din Delta Nilului urcă Yakbim, unul dintre urmasii lui Ya'akov, fondatorul Dinastiei a XIV-a.

1.802 î.e.n. – Moare regina Sobekneferu. Pe tronul Egiptului urcă Sekhemre Khutawy Sobekhotep, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Memphis.

1.794 î.e.n. – Sin-Muballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Hammurabi, care înfiintează Imperiul Babilonian, si transformă Babilonul în capitală, la ordinul lui Marduk.

1.780 î.e.n. – Moare Yakbim iar pe tronul din Avaris urcă Ya'ammu.

1.770 î.e.n. – Moare Ya'ammu iar pe tronul din Avaris urcă Qareh.

1.762 î.e.n. – Moare vizirul Yosef, fiul lui Ya'akov si Rakhel.

42. Urzeala tronului

Ajuns pe tronul Pământului, Marduk nu s-a putut bucura de domnia pe care o visase. Aflat sub stricta supraveghere a Celeștilor, prin urmare limitat în a-și exercita puterea, noul rege s-a văzut nevoit să împartă conducerea Terrei cu sora și consoarta sa, Iștar. Veghetorii s-au trezit împărțiți în două

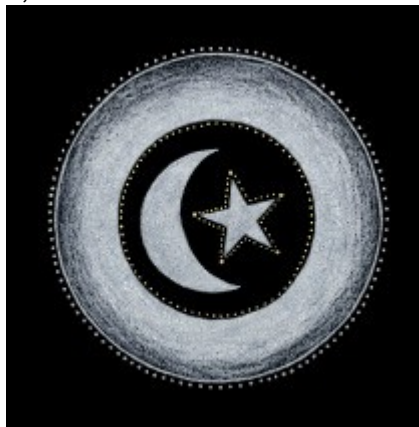
tabere, ce se află într-un război nevăzut de aproape patru milenii. Nevăzut de omenire, care totuși îi simte efectele pe propria piele. Totul din cauza dorinței de putere a zeiței, pe care nu s-a sfiit să o afișeze de-a lungul întregii istorii a Pământului.

În 2.048 î.e.n., Marduk a încheiat o înțelegere cu prințul akkadian Abraam, căruia i-a oferit Canaanul, pentru a păzi muntele Moriah din Ierusalimul de astăzi. Un secol mai târziu prințul a murit, iar urmașii săi au ajuns, în cele din urmă, în Egipt. Uitați de zeul lor, care și-a îndreptat atenția către Babilon, orașul său de suflet, urmașii lui Abraam (autointitulați israeliți după nepotul lui Abraam, cel care i-a dus în Egipt) au rămas în țara faraonilor mai bine de cinci secole, până când au fost scoși de acolo de faraonul Akhenaton, pe care l-au numit Moise. Acesta le-a adus cultul lui Enlil, numit de egiptenii acelor vremuri Aton. Ajunși în Canaan, evreii au renunțat la zeul lui Moise, oscilând între Baal-Zephon sau Yahu / Yahweh și Așerah / Astarte, nimeni alții decât Marduk și Iștar. Conform istoriei oficiale a evreilor, Canaanul a fost împărțit la un moment dat în două regate, Iuda (cel din sud) și Israel (partea de nord). Iuda (Yehuda în ebraică) înseamnă „mulțumită lui Yahu / Yahweh” iar Israel se traduce corect prin „Iștar, zeița conducătoare”. Prin urmare, cele două regate s-au separat din motive religioase, fiecare fiind adeptul uneia dintre cele două divinități: Iuda al lui Marduk iar Israel al lui Iștar.

În 586 î.e.n., regatul Iuda a fost cucerit de către babilonieni, majoritatea iudeilor fiind deportați în Babilon. Acolo au făcut cunoștință cu cultul lui Marduk, zeitatea principală a Babilonului, nimeni altul decât divinitatea pe care o adorau sub numele Yahu / Yahweh. Exilul s-a încheiat în 538 î.e.n., după ce Babilonul a fost cucerit de perșii lui Cyrus cel Mare, la ordinul zeului său, Ahura Mazda / Marduk. Zeul a renunțat la Babilon, în care cultul lui Iștar se dezvoltase amenințător, și s-a reorientat către Ierusalim.

Întorși în Canaan, o serie de preoți, conduși de profetul Ezra, au creat o religie pentru toți evreii, israeliți și iudei, închinată lui Marduk / Yahweh. Însă acea religie se adresa doar maselor, elita religioasă preferând-o pe Iștar, zeița-mamă a semiților. Când au compus scripturile noii religii, care au format *Torah* sau *Vechiul Testament*, preoții lui Ezra i-au ascuns pe Marduk și pe Iștar în *Cartea Esterei* sub numele Mordekhai și Ester (Marduheu și Estera în română). Evreii greci din Alexandria, inventatorii creștinismului, au lăsat în urmă câteva indicii cu privire la zeitatea lor: dacă Israel (reprezentând adeptii lui Iștar) era considerat poporul ales, Iuda a devenit trădătorul Domnului (deoarece, din punctul de vedere al adeptilor lui Iștar, iudeii și-au trădat zeița-mamă, preferându-l pe Marduk).

Războiul celor două zeități a continuat de-a lungul timpului, nefiind observat nici măcar de către evreii

de rând. Dacă Iștar era conducătoarea din umbră a israeliților, pe Marduk îl întâlnim în jurul anului 600 ca zeu al islamului (musulmanii consideră că zeul lor, Allah, este Yahweh al evreilor), o religie ce păstrează și astăzi o atitudine ostilă față de femei, fără îndoială datorată aversității zeului lor față de sora sa, Iștar. Simbolul islamului este semiluna, simbolul

Veghetorilor (și, implicit, al conducătorului lor, Marduk), lângă o pentagramă mică, ce reprezintă superioritatea zeului în fața lui Enlil (steaua cu cinci raze semnifică a cincea planetă din sistemul nostru solar, Jupiter, zeitate echivalată cu Enlil). Timp de aproape șaisprezece secole, evreii lui Iștar și musulmanii lui Marduk au dus o îndelungată luptă ce continuă chiar și astăzi.

Păziți îndeaproape de Celești, Veghetorii s-au văzut nevoiți să se supună ordinului lui Anu de a nu interveni în dezvoltarea omenirii. Rămânând ascunși muritorilor de rând (cu excepția celor aleși de ei pentru îndeplinirea unor misiuni), Marduk și Iștar au fost obligați să renunțe la confruntări directe, mulțumindu-se cu luptele adeptilor lor. Totuși, istoria medievală consemnează două bătălii între Veghetori, care nu au mai putut fi ascunse. O foaie volantă de știri din Germania, de pe 14 aprilie 1561, susținea că locuitorii orașului Nüremberg au fost treziți de un „spectacol înfricoșător”: multe

obiecte ciudate se luptau pe cer la răsăritul Soarelui. Aveau forme diferite, de sfere, cruci și tuburi. Unele dintre ele au căzut pe pământ iar altele au dispărut în nori de fum sau aburi. Acea foaie volantă există astăzi în Biblioteca Centrală din Zürich (Elveția), acolo unde s-a păstrat și descrierea unui eveniment similar din 7 august 1566, petrecut deasupra orașului Basel. Fără a ne supune la un exercițiu de imaginație prea intens, ne dăm seama că acele obiecte zburătoare care se luptau erau nave.

În momentul în care o parte a elitei evreiești (cea supusă lui Iștar) a hotărât să transforme Statele

Unite ale Americii într-un nou Canaan, a avut grijă să-și aducă acolo și divinitatea. Astfel, pe Iștar o putem admira în New York immortalizată sub forma zeiței romane Liberta, Statuia Libertății devenind simbolul Statelor Unite ale Americii. O țară războinică, la fel ca zeitatea sa, care în două sute treizeci și opt de ani de existență a avut doar douăzeci și șase de ani de pace. Adeptii evrei ai lui Iștar s-au numit sioniști, iar cei rămași credincioși lui Marduk sunt considerați evrei ortodocși. Spre deosebire de cei ortodocși, sioniștii nu cred în natura divină a *Torei* (*Vechiul Testament*), preferând *Talmudul*, lucru absolut firesc, ținând cont că dumnezeul *Torei* este Yahweh / Marduk. Sioniștii și-au luat numele de la muntele Sion sau Moriah din Ierusalim, cel pe care și-l dorea zeul adversarilor. În același timp, acest nume îl ascunde pe cel al zeiței: „si” inversat reprezintă prima silabă a numelui ei babilonian, iar „on” este varianta grecească a sumerianului „an”, cuvântul pentru „cer”. Prin urmare, Sion se traduce corect „Cereasca Iștar”.

În luna iulie a anului 2000, regizorul de filme documentare, Alex Jones, s-a infiltrat în Bohemian

Grove din California, locul unde cei mai puternici și bogați sioniști din lume se întâlnesc anual, reușind să filmeze pe ascuns ritualuri ciudate, executate în jurul statuii gigantice a unei bufnițe. Această pasăre, care poate fi găsită și pe bancnota de un dolar american, este unul dintre simbolurile zeiței sioniștilor, Iștar. În prezent, deși sioniștii reprezintă jumătate dintre evreii aflați în Israel, ei constituie majoritatea populației mondiale evreiești. Așadar putem observa că Iștar a preluat majoritatea evreilor, iar Marduk a fost nevoit să se mulțumească cu puținii evrei ortodocși și cu musulmanii. Sioniștii lui Iștar au reușit să conducă o mare parte a lumii prin francmasonerie, o grupare secretă, răspândită pe întreg mapamondul.

Povestea acestor gemeni divini există ascunsă în *Vechiul Testament*, unde gemenii Ya'akov (ce și-a schimbat numele în Israel) și Esav se luptă pentru dreptul de prim-născut, implicit pentru moștenirea

tatălui lor. Lupta biblică continuă și în ziua de astăzi, fiind dusă de adepții celor două divinități, cel mai bun exemplu fiind războiul dintre evreii sioniști și musulmani. Să nu uităm că, pe 11 septembrie 2001, sioniștii au distrus World Trade Center, dând vina pe musulmani, în orașul vegheat de statuia zeiței Iștar, New York. Ca o paranteză, „york” este un cuvânt celtic, ce desemnează tisa, arborele morții în Marea Britanie și Scandinavia, un copac funerar, folosit ca ornament al cimitirelor, ce împrășteie moartea prin otrava conținută în el. Exact cum s-a împrăștiat moartea în Orientul Mijlociu din New York, prin războaie... În 2013, sioniștii au înființat Statul Islamic al Irakului și Levantului (abreviat ISIL), numit de mass-media Statul Islamic al Irakului și Siriei (ISIS). Scopul acestei grupări este de a da naștere unui mare război în Orientul Mijlociu, pentru că doar astfel se poate îndeplini planul de cucerire a lui Iștar, așa-numita Nouă Ordine Mondială. Observăm că abrevierea numelui dat de presă este cel al zeiței egiptene Isis, care în original o reprezenta pe Ninhursag. Însă, după plecarea Celeștilor de pe Pământ de acum patru milenii, Marduk a preluat toate funcțiile și atributele lui Enlil iar Iștar pe cele ale mamei sale. Așadar, ISIS o reprezintă astăzi pe zeița sioniștilor.

Sioniștii nu au scăpat nicio ocazie de a-și promova pe ascuns zeița. Unul dintre ei, masonul Zecharia Sitchin, a lansat în seria sa de volume, *Cronicile Pământului*, ipoteza existenței planetei Nibiru. Conform lui Sitchin, textele sumeriene susțin că zeii, Anunnaki, provin de pe această planetă, care se află mult dincolo de Pluto și care revine în sistemul nostru solar odată la 3.600 de ani. Acești Anunnaki ar fi sosit pe Pământ pentru a extrage aur, pe care să îl împrășteie în atmosfera planetei lor.

Tot Sitchin este cel care consideră că Pământul, cometele și centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter s-au format din coliziunea planetei Nibiru cu o alta, Tiamat.

Bineînțeles că ipotezele lui Sitchin sunt atât de fanteziste, încât depășesc orice limită a logicii. Ca să

nu mai vorbim despre faptul că nici măcar un singur om de știință n-a fost atât de bătut în cap încât să-i dea dreptate. Însă masoneria a promovat intensiv cărțile lui Sitchin, implicit imaginara planetă Nibiru, din motive lesne de înțeles. Cum Sitchin le-a îndeplinit planul cu brio, îndepărtându-și cititorii de adevăr printr-o serie de minciuni foarte credibile, planeta inventată de el a fost prezentată ca adevăr și promovată corespunzător, pentru a intoxica cât mai eficient creierele maselor. Degeaba s-au chinuit numeroși cercetători să demaște minciunile lui Sitchin; pentru cei mai mulți, Nibiru este o planetă reală, unde locuiesc Anunnaki, căutătorii de aur.

Vorbesc într-adevăr textele sumeriene despre planeta Nibiru? Categorie, nu! Cuvântul „*nibiru*” nu există în limba sumerienilor. Însă există unul asemănător în akkadiană, „*neberu*”, care a fost tradus ca „traversare” sau „punct de tranziție”, referindu-se în special la râuri. De exemplu, într-un text sumero-akkadian, un sat este numit „*Ne-bar-ti-Ash-shur*”, adică „locul de trecere al lui Ashur”. Un alt text vorbește despre un barcagiu care trecea călători peste apă contra cost, pasagerii fiind nevoiți să plătească „*shiqil kaspum sha ne-bi-ri-tim*” („argint ca taxă de traversare”). Un text akkadian vorbește despre o campanie militară: „*A-ra-mu nakirma bab ni-bi-ri sha GN itsbat*” („Arameii au fost sfidători și au luat poziție la intrarea în vad / punct de trecere”). În altul, despre elamiți se spune că „*ina ID Abani ne-bi-ru u-cha-du-u*” („au tăiat podul / locul de trecere de pe râul Abani”).

În astronomia babiloniană, „*neberu*” sau „*nibirum*” este un termen ce reprezintă punctul cel mai înalt al eclipticii (traectoria anuală aparentă a Soarelui prin constelațiile zodiacului), adică momentul solstițiului de vară. În *Enuma Eliș*, mitul babilonian al creației, are și alte înțelesuri: Neberu este numită planeta Jupiter (și o dată Mercur), o stea dar și zeul Marduk. Niciunul dintre aceste patru înțelesuri nu se referă însă la o planetă dincolo de Pluto, pe care locuiesc zeii. E drept că toate aceste înțelesuri ale cuvântului akkadian pot crea confuzii, dar acesta nu este un motiv să acceptăm varianta fantezistă a masonului Sitchin, care nu are niciun fel de acoperire.

Ideea lui Sitchin nu este una originală. La sfârșitul secolului al XIX-lea, mulți astronomi au făcut speculații despre existența unei planete dincolo de Neptun,

care a fost numită Planeta X de către astronomul american Percival Lowell. Descoperite ulterior, nici Pluto și nici Eris nu sunt considerate a fi controversata Planetă X, care a fost echivalată cu Nibiru a lui Sitchin. Deși nu sunt puțini cei care chiar și astăzi cred în existența Planetei X / Nibiru, sondele spațiale Pioneer 10, Pioneer 11, Voyager 1 și Voyager 2 au demonstrat inexistența ei. În primul rând, acestea au determinat mult mai precis masa planetelor pe lângă care au trecut, iar conform acestor mase, discrepanțele în orbitele planetelor au dispărut. În al doilea rând, traiectoriile sondelor spațiale nu au pus în evidență niciun fel de influență care ar putea fi atribuită forței gravitaționale a unui alt obiect mare nedescoperit din sistemul solar.

Chiar dacă nu există nici planeta, nici cuvântul „*nibiru*”, masoneria promovează excesiv fabulația lui

Sitchin. De ce este promovată Nibiru și nu altă planetă? După cum spuneam, inventatul „*nibiru*” provine din akkadianul „*neberu*”, cuvânt cu o mulțime de înțelesuri și cu o origine necunoscută. Cel puțin pentru cercetătorii cu minți limitate. Spre surprinderea acestora, akkadianul „*neberu*” își are originea în Egiptul antic. „*Nebheru*” era unul dintre epitetele zeiței iubirii, Hathor, consoarta lui Horus. A fost tradus convențional prin „casa lui Horus”, deși se ignoră un amănunt foarte important: egiptenii antici foloseau același cuvânt pentru „casă” și „soție”. Prin urmare, „*neberu*” înseamnă „soția lui Horus”, ținând cont că acesta era rolul zeiței Hathor. Așa cum a observat și Sitchin, anticii echivalau zeii cu corpuri cerești. Pentru egipteni, Venus era planeta echivalentă cu zeița Hathor. În antichitate, Venus era considerată adeseori aducătoare de nenorociri, molime și distrugeri. Miturile egiptene susțin că Hathor / Nebheru a încercat să distrugă omenirea de câteva ori, ceea ce poate fi privit ca un efect al planetei Venus.

Ar putea Venus să fie planeta Nibiru? În niciun caz. În astrologia babiloniană, Neberu este punctul cel mai înalt al eclipticii, iar în *Enuma Eliș* este ori o stea, ori planetele Jupiter sau Mercur, ori zeul Marduk. Nu există niciun motiv să considerăm Neberu / Nibiru a fi Venus. În plus, pentru a demonta complet minciuna lui Sitchin, pentru mesopotamieni, locul nașterii zeilor Anunna era Duku, care înseamnă „colina sfântă”. Care nu e nici planeta Venus, nici vreo planetă născută din imaginația lui Sitchin.

De ce vor masonii atât de mult să credem în existența planetei Nibiru? De ce este atât de importantă

pentru ei? Din moment ce nu există, nu poate fi importantă. Ceea ce înseamnă că nu planeta propriu-zisă e cea care contează, ci numele ei. Sau, mai exact, zeitatea pe care o reprezintă. Zeița evreilor sioniști (care conduc din umbră masoneria) este Iștar, numită Hathor de către egipteni. Prin urmare, Nibiru nu este decât forma americanizată a lui „*nebheru*”, transformat de akkadieni și babilonieni în „*neberu*”, epitetul zeiței masonilor. Promovarea intensivă a acestei inexistente planete nu reprezintă decât slăvirea intensivă a zeiței Iștar / Hathor / Nebheru. Motivul e același ca în orice cult: atragerea binecuvântărilor și ajutorului respectivei divinități. Ca amănunt suplimentar, dacă la egipteni „*nebheru*” era „casa zeului Horus”, pentru Sitchin și adepții săi Nibiru este casa zeilor Anunnaki. Coincidență?

În urma celui de-Al Doilea Război Mondial orchestrat de sioniști, în 1948 a fost înființat statul Israel. A fost îndeplinită în sfârșit promisiunea făcută de Marduk lui Abraam, urmașii acestuia primind fostul Canaan. Momentul nu a fost unul întâmplător, ci bine programat. Abraam a murit în 1948 î.e.n., iar promisiunea lui Marduk s-a îndeplinit tot în 1948, însă în actuala eră.

Revenind la lupta stăpânilor divini ai Pământului, cel mai bun exemplu îl reprezintă România, fostul tărâm al zeilor. În 1989 – 1990, elita adepților lui Iștar a reușit să distrugă comunismul din Europa, care se opunea masoneriei. În România, comunismul a căzut în decembrie 1989 printr-o lovitură de stat mascată în revoluție. Instalați la conducere, trădătorii supuși masoneriei au vândut țara pe bucăți, pentru a distruge odată pentru totdeauna fostul tărâm al zeilor. Cei care au profitat de resursele României, date de pomană străinilor, au fost, bineînțeles, tot masonii. Sărim peste toate așa-zisele privatizări și ne referim la un singur caz, probabil cel mai clar dintre ele. În 1997 s-a înființat Roșia Montană Gold Corporation S.A. (RMGC), care a primit licența de concesionare a resurselor de la Roșia Montană, unde studiile geologice și de explorare au evidențiat existența unor

resurse de trei sute paisprezece tone de aur și de o mie patru sute optzeci tone de argint. 80,69% la sută din totalul acțiunilor RMGC sunt deținute de compania canadiană Gabriel Resources, al cărei acționar majoritar este Beny Steinmetz, un evreu sionist, prin urmare adept al lui Iștar. În septembrie 2013, guvernul României a aprobat în secret începerea exploatării miniere la Roșia Montană. Trădarea s-a aflat imediat iar românii au ieșit în stradă după numai câteva zile. Se spune că organizatorul protestelor a fost miliardarul american George Soros, un evreu ortodox anti-sionist, deci adept al lui Marduk. A doua zi după primele proteste a avut loc moartea suspectă a unui copil de patru ani, pe nume Ionuț Anghel, pentru care s-a dat vina pe o haită de câini maidanezi. Întreaga presă românească a vuit pe marginea acestui subiect, instigând la uciderea câinilor. Politicienii s-au unit și ei în acest demers, hotărând eutanasierea maidanezilor. Deși moartea copilului prezenta urmele implicării serviciilor secrete române, ancheta oficială a fost făcută de mântuială, lăsând în urmă o mulțime de întrebări fără răspunsuri. Iar presa a promovat intens acest caz, în timp ce ignora protestele împotriva exploatării miniere de la Roșia Montană, în speranța că ura românilor față de maidanezi îi va face să uite de străinii veniți să le fure aurul. Însă lucrurile nu au stat deloc așa. După ce au fost uciși mii de câini maidanezi, românii au continuat protestele și mai înverșunați ca la început.

Grecii antici susțineau că, în orașul subteran din Munții Apuseni, Zeus i-a închis pe titani, iar mai apoi pe Typhon, gigantul ce voia să-l detroneze. Typhon era Marduk al babilonienilor sau Yahweh, dumnezeul iudeilor / evreilor ortodocși, prin urmare este vorba despre orașul său subteran. Sioniștii de la Gabriel Resources (adeptii lui Iștar) urmăreau îngroparea intrării în orașul subteran sub două sute cincisprezece milioane de metri cubi de cianuri, în timp ce evreul ortodox George Soros (adeptul lui Marduk) încerca să oprească acest lucru, finanțând protestele împotriva proiectului minier. Niciuna dintre tabere nu părea să cedeze în lupta pentru Roșia Montană sau, mai exact, pentru orașul subteran al lui Yahweh / Marduk, ambele luptând cât mai murdar și mai înverșunat. Sioniștii au cerut, prin politicienii români care îi slujesc și prin mass-media pe care o controlează, eutanasierea maidanezilor, dând startul unui teribil măcel. Într-un final, sioniștii au pierdut iar lucrările de la Roșia Montană au fost sistate. Cel puțin pentru moment.

Ce legătură există între lupta evreilor pentru orașul subteran și câini? Unul dintre cele mai crunte ritualuri religioase antice, întâlnit în numeroase părți ale lumii, precum China, Grecia sau cele două Americi, implica sacrificarea și torturarea câinilor. În Grecia, apariția creștinismului nu a stopat acest

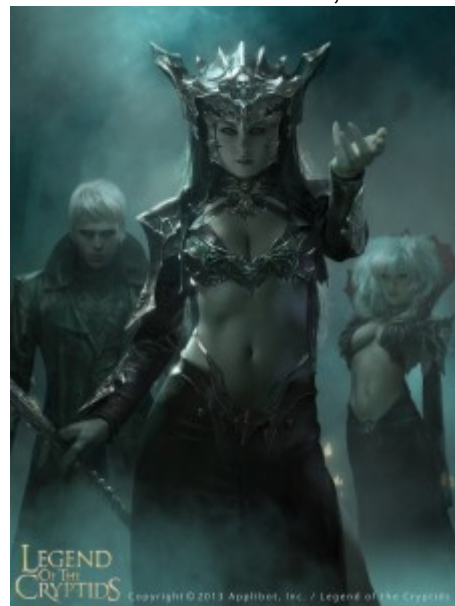
ritual, ci l-a adoptat. Astfel, Kynomartyrionul, așa cum a fost denumit, a devenit o sărbătoare anuală, ce avea loc cu patruzeci de zile înainte de Paște, la care s-a renunțat abia prin anii 1930, în urma numeroaselor plângeri împotriva cruzimii față de animale. În Ungaria și Bulgaria, câinii au fost sacrificați în mod regulat până în timpurile noastre. Bulgarii au modificat ritualul, astfel încât câinii să nu mai fie uciși în timpul procesiunii. Frânghiile cu care în mod obișnuit câinii erau spânzurați de gât au fost legate în jurul corpurilor patrupedelor, învârtite apoi în aer. În 2006, când Bulgaria se pregătea să adere la Uniunea Europeană, ceremonia a fost interzisă, datorită activiștilor europeni pentru drepturile animalelor. Cu toate acestea, în 2011, Petko Arnaudov, primarul satului Brodilovo din sud-estul Bulgariei, a reînviat ritualul, explicând că țăranii „*au nevoie de speranță într-o economie extrem de rea*” dar și pentru că un focar de febră aftoasă a adus satul în pragul disperării. Presat de activiștii pentru drepturile animalelor din Sofia și Burgas, premierul Boyko Borisov a condamnat oficial acest ritual, numindu-l „*barbaric*”, și a adoptat o lege ce îl interzice. Dintotdeauna, câinii au fost sacrificați zeiței numite de greci Hekate, o entitate întunecată, asociată cu moartea, infernul, demoni, spirite, magie și boli. Cea mai temută divinitate din cele mai vechi timpuri, supranumită „Regina Noptii”, „Judecătoarea Morții” ori „cea de nerostit”, Hekate, poate fi văzută doar de câini, care urlă atunci când ea se află în apropiere, conform credinței populare. Câinii

îi erau sacrificați pentru respingerea influenței ei negative dar și pentru restaurarea purității și bunăstării unei comunități. Puii de câine erau adesea îngropați la baza fundațiilor clădirilor (la fel ca Ana meșterului Manole) pentru prevenirea energiilor negative asociate cu zeița. Cel mai des întâlnit mod de sacrificare a câinilor era spânzurarea acestora pe poduri,

urmată de aruncarea cadavrelor în apă. Hekate este aceeași Iștar a sioniștilor, zeitate de cele mai multe ori asociată cu felinele, astfel încât e posibil ca sacrificarea câinilor să reprezinte ofrande aduse zeiței ca dovadă a supunerii și a fidelității, cei ce oferă sacrificiile demonstrând astfel că o aleg pe ea în detrimentul fratelui ei, Marduk, asociat adeseori cu câinele. Prin aceste jertfe, adepții zeiței nu doar se protejează de influența negativă a ei, ci îi și solicită ajutorul pentru sporirea propriei lor bunăstări. Nu este o coincidență faptul că politicienii români de vârf, slujitori ai sioniștilor ce i se închină lui Iștar, au ordonat cu toții masacrarea câinilor maidanezi prin legea eutanasierii. Nici faptul că Presa din România, marioneta acelorași politicieni, a instigat poporul la ură împotriva câinilor, la modul cel mai agresiv posibil. Mai mult ca sigur Beny Steinmetz, John Paulson, Thomas Kaplan și ceilalți evrei sioniști din conducerea Gabriel Resources au ordonat sacrificarea maidanezilor pentru a evita mânia zeiței lor, după ce au eșuat în a-i face pe plac prin distrugerea orașului subteran al rivalului ei. Totodată, poate i-au cerut și ajutorul în această problemă, Kabbalah evreiască conținând ritualuri de invocare a entităților din alte lumi. În miturile grecești, Hekate i-a ajutat pe argonauți să obțină lâna de aur, despre care Nicolae Densușianu și alții au demonstrat că se afla pe teritoriul României de astăzi. În prezent, alți străini îi solicită ajutorul pentru a pune mâna pe aurul din Munții Apuseni, ceea ce nu pare a fi o coincidență. Se pare că ritualul sioniștilor a funcționat, atingându-și cel puțin unul dintre scopuri, deoarece mânia zeiței a fost deviată, la scurt timp sud-estul României fiind lovit de viituri.

În antichitate, personificarea negativă a zeiței Iștar mai era cunoscută ca Lamia în Grecia, Lilith în

Israel sau Lilitu în Mesopotamia. Sub aceste aspecte, ea era considerată unul dintre cei mai înfricoșători demoni, ce avea obiceiul de a devora copii. Anticii încercau să-și protejeze copiii prin numeroase ritualuri, amulete și chiar prin invocarea altor demoni, precum Pazuzu. Sunt mari șanse ca moartea copilului de patru ani să fi fost comandată de cei care ne conduc țara, scopul crimei fiind nu doar distragerea atenției opiniei publice de la afacerea Roșia Montană, ci și un altul, mai sinistru. Poate că băiatul, precum miile de câini din România, a fost sacrificat acestei entități malefice venerată de sioniști (și nu numai), ahtiată după sângele copiilor. Interesant este și că mama copilului vorbea tot despre un sacrificiu, atunci când se referea la moartea lui. *„Vă mulțumim din suflet pentru susținere și pentru faptul că ați fost alături de noi. Se pare că sacrificiul lui IONUȚ nu a fost în zadar. De sus, din Împărăția Cerurilor, ne-a luminat și ne-a dat gândul cel bun, pentru ca alți «lonuți» să nu mai pățească ce a pățit el. Ne bucurăm că legea a trecut, sperăm să fie aplicată și să nu mai auzim de tragedii. Familia Anghel”*, scria ea pe contul său de Facebook la nici două ore după adoptarea legii eutanasierii maidanezilor. Și reținem ceea ce iese în evidență din această afirmație: *„sacrificiul lui IONUȚ”*.

Ca oricare alt război, și cel dintre Marduk și Iștar va avea un sfârșit. Textele apocaliptice afirmă că bătălia finală dintre cele două zeități va avea loc înainte de întoarcerea lui Enlil pe Pământ. Omenirea va fi împărțită în două tabere conduse de cele două căpetenii ale Veghetorilor. După ce Marduk o va ucide pe Iștar, Enlil se va întoarce cu armata sa pentru a-l distruge. Moartea zeiței va surveni după întoarcerea lui Enki, care îi va sta din nou alături fiului său. Cel care va reuși să îl reînvie va fi, fără îndoială, Marduk, fiul credincios. Enlil va ieși învingător din această confruntare apocaliptică, numai după distrugerea completă a Pământului. Puținii oameni supraviețuitori vor fi mutați, *Apocalipsa lui*

Ioan descriind un „cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este”. Enki, Marduk și Nabu vor fi aruncați „în iezerul de foc și de pucioasă”, unde „vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor”. Dacă textele apocaliptice conțin măcar un sâmbure de adevăr, vom afla la timpul potrivit. În acest caz, Marduk va reuși în cele din urmă să-și învie tatăl. Iar întoarcerea lui Enki va aduce sfârșitul Pământului, de această dată pentru totdeauna.

39. Amurgul zeilor

În antichitate, oamenii nu credeau, ca în prezent, în divinități omnipotente, onisciente, omniprezente și eterne, fără început și sfârșit, atribute ce depășesc barierele logicii. Zeii anticilor erau asemănători oamenilor. Aveau defecte și calități, slăbiciuni și puncte forte, se nășteau, iubeau, urau și, bineînțeles, mureau. E drept că mureau doar corpurile lor materiale, spiritele dăinuind etern. Ceea ce se spune și despre oameni, de altfel.

Religiile antice sunt pline de zeități care au murit și, cel mai adesea, au înviat. De exemplu, în Babilon, Marduk a omorât-o pe Tiamat, zeita primordială, din corpul căreia a făcut lumea. În Sumer, Dumuzi (numit Tammuz de către semiti) a fost ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale. Iubita sa, Inanna, a fost și ea ucisă în Lumea de Dincolo de zeita Ereskigal, apoi înviată de către Enki. Cel

mai iubit zeu al egiptenilor a fost Osiris, cel care a fost ucis de către fratele său, Seth, ajungând astfel să conducă Lumea de Dincolo. A fost mumificat de Anubis, ceea ce i-a permis să învie pentru scurt timp, cât să-și lase soția însărcinată. Și sumerianul Dumuzi a fost mumificat de către Inanna pentru ca, într-o zi, să se poată întoarce la ea. În Fenicia și Siria exista cultul lui Adonis, zeul mort și înviat, asemănător cu Attis al frigienilor. În Canaan, Baal a fost omorât de către Mot, zeul morții. Sora și iubita lui Baal, Anat, „*l-a apucat pe credinciosul Mot și cu o sabie l-a tăiat*”, ceea ce a dus la învierea lui Baal. Pentru scandinavi, zeul orb Hodur l-a ucis pe Baldur în urma unui siretlic al înșelătorului Loki. La Ragnarok, apocalipsa nordicilor, majoritatea zeilor și-au găsit sfârșitul. Baldur a înviat după Ragnarok, pentru a conduce lumea alături de puținii zei supraviețuitori. Pe lângă Adonis, pe care l-au preluat de la fenicieni, grecii aveau în miturile lor și alte divinități care și-au găsit moartea. Dionysos, numit Bacchus de către romani, a fost mâncat de titani și recreat apoi de Zeus. Titanul Prometheus, crucificat pe Vârful Omu, era ucis în fiecare zi de vulturul lui Zeus, care îi mânca ficatul, și reînviat în următoarea. Semizeul Herakles a devenit zeu după ce și-a găsit sfârșitul în flăcările unui rug aprins. Pentru azteci, zeul Quetzalcoatl s-a sinucis dându-și foc din cauza remuscărilor, el culcându-se cu sora sa după o noapte de betie. Iar Coyolxauhqui și cei patru sute de frați ai săi și-au decapitat mama, pe zeita Coatlicue. Decapitată a fost și zeita egipteană Isis, de către fiul ei, Horus, și înviată de zeul Thoth, care i-a înlocuit capul cu unul de vacă. În Japonia, marea zeită Izanami a murit după nașterea zeului focului, în urma arsurilor provocate de acesta. În mitologia filipineză, zeul Ulilang Kaluluwa, sarpele urias care trăia în nori, a fost ucis în luptă de către zeul Bathala, îngrijitorul Pământului. Câtiva ani mai târziu, zeul înaripat Galang Kaluluwa a murit în regatul lui Bathala în urma unei boli. Pentru budisti, Siddhartha Gautama sau Buddha a murit la 80 de ani iar în creștinism, Iisus a fost crucificat la 33 de ani, înviind după două zile.

Secretul învierii morților nu era la îndemâna oricui. Un text sumerian arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, că nu i-a predat toate cunostintele pe care le detine. „*Fiule*”, a răspuns Enki, „*ce anume nu cunosti? Ce ti-ai mai putea da?*”. Informația ascunsă, a arătat Marduk, era secretul

învierii din morti. Într-adevăr, după cum indică textele antice, Enki detinea acel secret. În *Coborârea Inannei în Infern*, el este cel care a înviat-o pe zeita ucisă de Ereskigal. Enki a trimis două creaturi (cel mai probabil bio-roboti cenusii) să recupereze cadavrul Inannei, pe care l-au conectat la două dispozitive misterioase. Apoi,

„Peste corpul care a fost lovit,

De 60 de ori Mâncarea Vietii,

De 60 de ori Apa Vietii,

Ei au stropit peste el

Si Inanna s-a ridicat”.

Într-o poveste egipteană, păstrată pe *Papyrusul Westcar*, faraonul Khufu / Keops a aflat de la unul dintre fiii săi despre un bătrân care „a fost inițiat în misterele lui Thoth”, printre care se afla și capacitatea de a învia morti. Ne amintim că Thoth era unul dintre numele atribuite de egipteni lui Enki. Pentru a verifica informația primită, faraonul a poruncit să-i fie tăiat capul unui prizonier, provocându-l pe bătrân să readucă omul la viață. Bătrânul a refuzat să folosească acea „magie a lui Thoth” pe o ființă umană și a tăiat capul unei găște. Apoi „a spus anumite cuvinte de putere” din *Cartea lui Thoth*, iar capul tăiat s-a alăturat corpului găștii, care a început să scoată sunete ca înainte. Conform miturilor egiptene, Thoth este cel care a înviat-o pe Isis în același mod, înlocuindu-i capul tăiat de Horus cu unul de vacă.

Enki nu era singurul care detinea secretul învierii mortilor, ci și fosta sa soție, Ninhursag. Într-un mit

egiptean, după ce a fost tăiat în bucăți de Seth, Osiris / Enki a fost mumificat de către Anubis. Apoi, soția sa, Isis / Ninhursag, și-a folosit magia pentru a-l aduce la viață. În Mesopotamia, Inanna / Ninhursag este cel care l-a îmbălsămat pe Dumuzi / Enki, pregătindu-l pentru reîntoarcerea la viață. În Canaan, Baal a fost înviat de sora și soția sa, Anat, după ce aceasta l-a ucis pe zeul mortii, Mot. În Japonia, Okuninushi (Marduk), fiului zeului exilat Susano-o (Enki), a fost ucis de frații săi de două ori, în lupta pentru supremația Pământului, și înviat de fiecare dată de către mama sa (Ninhursag). În textele sumeriene despre facerea omului, Enki este prezentat dormind în Lumea de Dincolo, iar zeita mamă Ninmah / Ninhursag îl trezește pentru a-i cere ajutorul. În unele religii, precum creștinismul, decedatii nu sunt considerați morți, ci adormiți pe lumea cealaltă, așteptând să fie treziți la Judecata de Apoi. În același mod și Enki este „adormit” în textul sumerian, Ninhursag fiind cea care îl „trezește” din morți pentru a-l aduce în lumea noastră.

Ninhursag nu a păstrat secretul învierii mortilor doar pentru ea, ci l-a împărtășit și lui Enlil, primul său fiu și cel de-al doilea sot. Ca Iisus și Viracocha, Enlil a înviat adeseori defuncti, după cum susțin textele creștine și legendele incase. În mitul crucificării lui Prometheus, Zeus / Enlil îl aducea zilnic pe titan la viață, pentru a fi chinuit la nesfârșit de vulturul care îi devora ficatul. În legende egiptene, Seth / Enlil a demonstrat că știe cum să împiedice învierea fratelui său, Osiris / Enki, tăindu-i corpul în 13 părți pe care le-a împrăștiat în tot Egiptul. Mai mult, conform mitologiei creștine, Iisus / Enlil a reușit, la rândul său, să învie a treia zi după crucificarea sa.

Primul conducător al Pământului, Enki, cel ucis și înviat de câteva ori, la un moment dat și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume susțin că a fost ucis de către fratele său, Enlil, ocazie cu care Marduk, fiul lui Enki, a primit conducerea Terrei. Iar Enlil, alături de Celestii săi, a părăsit planeta, îndreptându-se către casa tatălui său din Ceruri. Când a avut loc moartea lui Enki? Încă o dată, arheologia, istoria și mitologia ne pot ajuta să deslușim misterul. Pentru a înțelege când și de ce a fost ucis zeul, trebuie să aflăm evenimentele care au dus la acel moment, începute în Sumer la jumătatea mileniului al III-lea î.e.n.

Cronica Weidner spune că, în timpul domniei regelui Puzur-Nirah din Aksak, pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit șapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi

în taverna cârciumăresei Kug-Bau sau Kubaba. Văzându-i obosiți, ea i-a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumărită, Marduk a hotărât să îi ofere conducerea lumii și a înscăunat-o ca regină a cetății Kis. *Lista Regilor Sumerieni* susține că Kug-Bau a domnit timp de un secol. Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, ținând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Kebat / Hepat, unul dintre epitetele zeiței-mamă Hannahannah. Nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hititilor, a fost numită zeita tutelară a orașului Karkemis. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeități din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. E posibil ca anticii să fi avut dreptate, iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață este una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kisului timp de o sută de ani. Nu știu cât de bine gătea, însă e puțin bizar ca Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Ținând cont de originea ei necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănuși că, în realitate, era fiica lui Marduk.

După moartea reginei Kug-Bau, în 2.365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kis. Nu se cunosc multe despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orasul Azupiranu s-a născut Sargon sau Sarru-Kinu. Conform autobiografiei lui Sargon, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Euftrat. A fost găsit în Kis de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat. Potrivit *Listei Regilor Sumerieni*, Sargon a devenit paharnicul regelui Ur-Zababa,

fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2.340 î.e.n. *Legenda lui Sargon* spune că, înainte de aceasta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme. Sargon a dat într-o zi peste Istar, care se odihnea în grădina regelui. Zeita l-a plăcut și i-a devenit amantă. „Pe când eram grădinar, Istar m-a învrednicit cu iubirea ei”, se lăuda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și zeită:

„Într-o zi regina mea,

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul – Inanna.

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul,

După ce a străbătut Elamul și Suburul,

După ce a străbătut (...)

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii;

Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat”.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orase-state sumeriene, precum Lagas, Nippur, Ur, Larsa și Uruk. Se presupune că Sargon a fost implicat în moartea regelui din Kis, însă nu există nicio dovadă în această privință. Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil este cel care i-a oferit „toate pământurile dintre mările de sus și de jos”. Prin urmare, s-a autodenumit rege

al Sumerului si si-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucare de regatul său; a fost prins de Sargon care, după ce a convins armata din Kis să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage-Si l-a dus în Nippur, unde l-a târât în lesă în fata templului lui Enlil. În 2.334 î.e.n. si-a început domnia si, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înfiintat primul imperiu al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeitei Istar. Un text denumit *Cronica lui Sargon* declară că „*Sharru-Kinu, regele Agadei, s-a înălțat în era lui Istar*”. Pentru a-si clădi imperiul, Sargon a fost ajutat de zeită, iubita sa de pe vremea când era grădinar. Lucru absolut firesc, tinând cont că era semit, prin urmare adept al Veghetorilor. Într-o campanie întreprinsă peste muntii Zagros, în timp ce „*intra în tara lui Warahsi (...), când înainta în beznă (...), Istar a făcut o lumină să-i strălucească*”. Astfel, Sargon a putut „*răzbi prin întuneric*”, ducându-si trupele prin trecători, până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grijă să-si arate recunostinta si i-a ridicat un templu în Agade, capitala imperiului său. Oras închinat tot ei, de altfel. „*În Agade si-a înălțat sfânta Inanna un templu ca nobil sălas; în Ulmas a ridicat un tron*”, spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Sargon a primit si aprobarea Celestilor. Cel puțin asta sustinea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Sargon, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunță că Sargon era nu doar „*Atoate-Veghetorul cuprinzător*” al lui Istar, ci si „*preot uns al lui Anu*” si „*mare regent al lui Enlil*”, Enlil fiind cel care „*îi dăduse puterea si domnia*”. Un alt text declara că „*Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Sargon, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul*”. Exact acelasi lucru îl sustinea si Lugal-Zage-Si din Umma înainte de a fi ucis de Sargon.

Cincizeci si cinci de ani a domnit Sargon, care a fost supranumit „Cel Mare”. Sotia sa, Tashlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, si patru fii: Rimus, Manistusu, Su-Enlil sau Ibarum si Illaba'is-takal. După moartea lui Sargon din 2.279 î.e.n., Rimus a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele său, Manistusu, care a domnit timp de cincisprezece ani,

până în 2.255 î.e.n., când a fost asasinat de către membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimus a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Sargon a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și consolida puterea în sudul Sumerului. Printesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimus, când a fost expulzată din cauza implicării sale într-o formă de tulburare politică și reînaltată în cele din urmă ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, printesa o prefera pe zeita Istar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima detinătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, detinut adesea de printese, de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semi-divin.

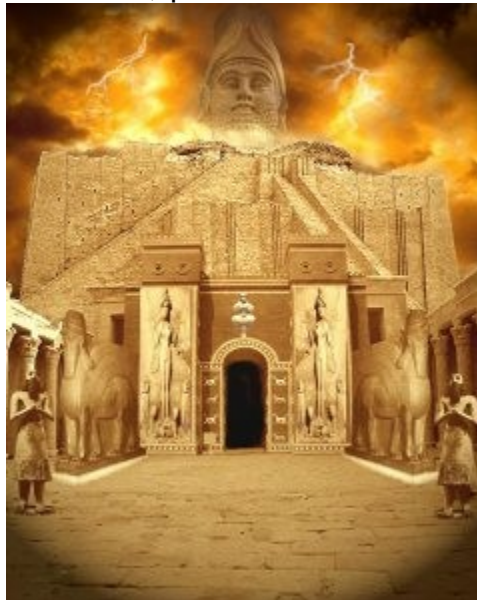
Cine era cu adevărat Sarru-Kinu sau Sargon cel Mare? Atât mama, cât și fiica sa, au detinut funcția de Mare Preoteasă, iar el se declarase „*preot uns al lui Anu*”. În acele vremuri, fiind considerat loctiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot avea o influență atât de mare, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol nu se atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale. Nu cunoaștem

nimic despre părinții lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcției detinute, era de vită regală. Sargon s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau / Kubaba, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Sargon să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținând cont de funcția ei supremă în preotim. Fiind cam de aceeași vârstă cu regele, e posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica

reginei Kug-Bau / Kubaba. Ceea ce l-ar face pe Sargon strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcția de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui Sargon din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie, Istar chiar devenindu-i amantă. Însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Sargon să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care i-a adus sfârșitul.

La finalul îndelungatei sale domnii, Sargon a construit orașul Agade / Akkad, pe care l-a desemnat

capitală a imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are o origine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Sargon, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție pre-sargonice. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orășel în ditamai orașul, capitală a unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Sargon, Azupiranu. Este posibil ca Agade și Azupiranu, cele două cetăți necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fie unul și același. Pare logic ca Sargon să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză, în lipsa dovezilor.

Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfintirea orașului; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfânt pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ținând seamă de sacrilegiul astfel făcut de Sargon,

Marele domn Marduk s-a mâniat

Și i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Sargon;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna”.

Istoria consemnează foamete, războaie și revolte în întreg imperiul pe finalul domniei lui Sargon. În autobiografia sa, regele chiar declara: „*toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare*”. A murit în 2.279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Manistusu și nepotul lui Sargon, care a urcat pe tron în 2.255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „*Rege al celor patru părți ale lumii*”, după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semitii, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dusmanii. Într-o inscripție despre marsul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Desi din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Și Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greseală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, Ekur, la ordinul zeitei Istar. Imediat după acest sacrilegiu, ea și-a părăsit templul din Agade, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:

„Cuvântul Ekurului plutea peste Agade

Ca o tăcere de moarte;

Agade tremura tot;

Templul său, Ulmas, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orasul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Istar) și-a uitat altarul din Agade”.

Zeita avea un motiv foarte bun pentru această acțiune sfidătoare. Un text, intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, recunoaște că Istar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (...) mai mare chiar decât Anu*”, Istar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:

„Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (...)

A schimbat complet legile Sfântului Anu,

Nu s-a temut de marele Anu.

I-a luat lui Anu E-Anna,

Casa cu farmec fără egal, cu durabilă noblete.

Acelei case i-a adus nimicirea;

Inanna își atacă oamenii, îi face prizonieri”.

Lovitură de stat a zeitei se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk,

Naram-Sin îl ataca pe cel al lui Enlil din Nippur. Conform textului intitulat de savanti *Blestemul Akkadului*, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani, regele akkadian

„A sfidat cuvântul lui Enlil;

I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,

Si-a mobilizat trupele si

Ca un erou deprins cu despotismul

A prins Ekurul în mână de fier”.

Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „*ca un tâlhar l-a prădat*”. A intrat cu forța în templul Ekur, „*ridicând mari scări pe zidul Casei*”. A ajuns în Sfânta Sfințelor, loc permis doar preoților lui Enlil. „*Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunostea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului*”, pe care regele „*le-a azvârlit în foc*”. Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „*tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil și a luat averile orasului*”.

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru sacrilegiul comis de Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare, statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, la sfârșitul secolului trecut, după ce a examinat solul mesopotamian, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că, în jurul anului 2.200 î.e.n., a avut loc o îndelungată

secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. E posibil ca schimbările climaterice să fi fost cauzate de cometa Hale-Bopp, care a trecut pe lângă Pământ în 2.215 î.e.n. Această schimbare climaterică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mânios peste măsură, *„fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat”*, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni, daci maramureseni din Munții Gutâi, pentru a nimici Imperiul Akkadian slăbit de foamete, secetă și revolte. În 2.193 î.e.n., după moartea lui Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit *„în număr mare, ca lăcustele (...) nimic n-a scăpat bratului lor”*. Multi akkadieni au fost măcelăriți fără milă: *„cel ce dormea pe acoperis, pe acoperis a murit; cel ce dorm*

ea în casă n-a fost dus la groapă (...) capete erau zdrobite, guri erau strivite (...) sângele trădătorilor curgea peste sângele credincioșilor”. Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agade, *„orasul care a îndrăznit să atace Ekurul”*, să fie distrus, iar celelalte crutate. *„Loveste în Agade cu un blestem de ură”*, i-au spus lui Enlil, numai să lase în viață celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au sters de pe fața pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiti, apoi au condus Mesopotamia, Lagas fiind cartierul lor general. Sosirea lor în Mesopotamia a avut loc cu puțin înainte de trecerea din Era Taurului în cea a Berbecului. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea Kis arma Suhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, distruse de „blestemul” lui Enlil. Multe orașe au fost reclădite și repopulate, doar Agade a rămas pustiu pentru totdeauna. Același Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2.144 – 2.124 î.e.n.), regele din Lagas, să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Ba chiar i-a oferit și planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu toții stând lângă *„pasărea divină a vântului turbat”* (nava zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanentă păzită de două *„arme zeiești”*. Și se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celestilor prin adepții lor, arienii. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea ușor.

În anul 2.119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orașului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși de regele Tirigan, pe care i-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului. Astfel a început perioada sumeriană renaștentistă, care a dus la nașterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2.112 – 2.094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul de până atunci al orașului Ur. Deși arienii, acești regi sumerieni nu ascultau ordinele Celestilor, ci erau adepți ai Veghetorilor. Utu-Hengal conține în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se

proclamase semizeu, susținând că mama sa era zeita Ninsun, a început să construiască în orasul Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, numit Etemennigur („casa a cărei fundatie creează teroare”). Zigguratul a fost terminat de Sulgi, fiul regelui, care si el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul său, Nanna / Enki, i-a ordonat să-i construiască acel templu, pentru care i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar si o prăjină si o sfoară de măsurat. Sulgi se lăuda că a petrecut cu Marduk si cu Istar în templul lui Anu din Uruk si chiar a făcut sex cu zeita. Fiul său, Amar-Sin, a înfiintat la Eridu (orasul lui Enki) o resedintă regală si a adoptat functii preotesti. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Su-Sin si Ibbi-Sin, si-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Anu si Enlil au permis ca gutienii lor să fie izgoniti iar Mesopotamia să fie condusă de susținători ai Veghetorilor? Răspunsul ni-l dă *Codul lui Ur-Nammu*, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: *„După ce An si Enlil au predat regalitatea cetății Ur lui Nanna (Enki), în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate si adevăr...”*. Chiar asa să fi stat lucrurile? Să-i fi predat Anu si Enlil de bună voie conducerea lui Enki? Sau căpetenia Veghetorilor a preluat-o din proprie initiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, si să fi ales arieni în locul semitelor săi, care în acele vremuri nu aveau forta necesară pentru a recuceri Mesopotamia.

Si în Egipt s-au produs evenimente de importantă majoră, asemănătoare si contemporane cu cele din Mesopotamia. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2.181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima

Perioadă Intermediară, o perioadă întunecată a istoriei egiptene. Haosul, foametea, revoltele si luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Theba (oras al lui Enki) si Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-si Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor si, implicit, o perioadă de foamete, exact la fel ca în Imperiul Akkadian si exact în acelasi timp. În jurul anului 2.055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Sulgi în Sumer, pe tronul Thebei a urcat Mentuhotep II, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat nastere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Mentuhotep II este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Si faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala

sa, Theba, fiind principalul centru de cult al lui Amon / Enki. Mentuhotep II chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amon. Dacă Sulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Mentuhotep II si-a ridicat un urias templu mortuar, închinat aceleiasi divinități. Totul se petrecea aproape identic, si aproximativ în acelasi timp, în Egipt si în Mesopotamia.

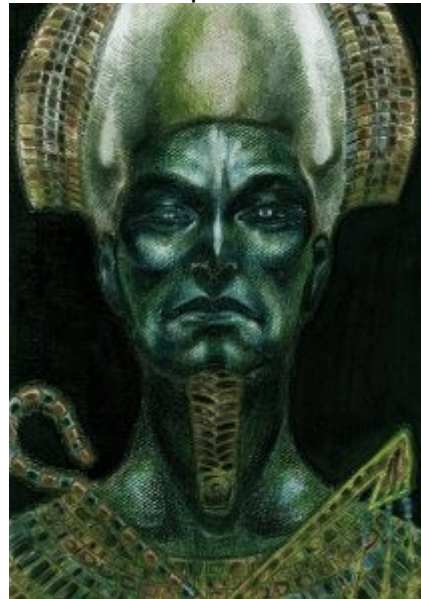
Schimbări majore în această perioadă au avut loc si în China. Conform *Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou* din 1996, în jurul anului 2.070 î.e.n. a fost înfiintată dinastia Xia, prima tradițională a Chinei. Fondatorul ei a fost Yu cel Mare, urmasul Împăratului Galben Huangdi (un personaj divin

considerat initiatorul civilizatiei chineze). Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundatiilor care lovise țara în acelasi timp cu schimbările climaterice mentionate de egipteni si de mesopotamieni, provocate probabil de aparitia cometei Hale-Bopp (ori de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundatiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un canal de scurgere a apei. Alte legende sustin că a fost ajutat de un dragon galben si de o testoașă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă si că Yu l-a ucis pe Xiangliu, sarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia si Egipt, si China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia si Chi You. Pentru că a oprit inundatiile si a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înfiintând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Mentuhotep II, care a unificat Egiptul, Yu cel Mare a împărțit China în nouă provincii.

Tinând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt si China, la care adăugăm si construirea Seahenge din Marea Britanie în 2.049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur, un eveniment important a avut loc, cu repercursiuni în întreaga lume. Răspunsul poate fi găsit în Egipt, tărâmul faraonilor.

În timpul domniei lui Mentuhotep II, la scurt timp după ce Enki a preluat conducerea Egiptului și

Mesopotamiei, puțin după 2.050 î.e.n. a apărut cultul lui Osiris, un alter-ego al lui Enki. În religia osiriană, zeul, primul conducător al lumii, a fost ucis de către fratele său, Seth (Enlil), care i-a luat tronul. După o luptă cu unchiul său, Horus (Marduk), fiul lui Osiris, a primit mult-râvnitul tron și, implicit, conducerea întregii lumi. Apoi, Ra (Anu) l-a luat cu el pe Seth, pentru a-l însoți în Barca Milioanelor de Ani, cu care zeul suprem se plimba în Cer. Un mit asemănător au dogonii din Mali, unde zeul răzvrătit Nommo a fost tăiat în bucăți de către tatăl său și împrăștiat pe toată suprafața Pământului. Religia lui Osiris a luat naștere în orasul Abydos, numit Abdju de către egipteni. Abdju provine din Abzu, casa subterană a lui Enki în religia sumeriană. Prin urmare, egiptenii considerau orasul Abydos casa terestră a zeului. Chiar susțineau că în acel loc se afla, la loc de cinste, capul lui Osiris, zeul care a fost închis într-o cutie apoi tăiat în bucăți de către fratele său, bucăți împrăștiate în tot Egiptul.

Apariția în acel moment al cultului lui Osiris, zeul ucis, poate însemna un singur lucru: crima a avut loc cu puțin timp înainte. Iar motive pentru acea crimă erau. Enki tocmai preluase Mesopotamia și Egiptul din mâinile lui Enlil, căruia încă nu-i trecuse supărarea pentru jefuirea templului său din Nippur, pentru care responsabili erau akkadienii, adeptii lui Enki. Conflictul dintre Celești și Veghetorii era unul îndelungat, iar aceste ultime fapte ale lui Enki nu au reprezentat decât picăturile care au umplut paharul. Iar după aceasta întâmplare, începând cu perioada din jurul anului 2.000 î.e.n., aparițiile zeilor printre oameni s-au rărit considerabil. Atât Celeștii cât și Enki au dispărut, singurii care și-au mai făcut apariția, conform cronicilor antice, fiind Veghetorii. Iar odată cu zeii au dispărut și sumerienii, după cum susțin istoricii.

Plecarea Celeștilor de pe Pământ nu poate fi pusă decât pe seama unui ordin al lui Anu. Trimisi aici de împărat, s-au retras fără îndoială tot la porunca sa. Cel mai probabil, pentru uciderea lui Enki, Anu a hotărât să-l ia pe Enlil în casa zeilor, iar Terra să rămână sub stăpânirea fiului celui ucis, Marduk. Însăcunarea lui Marduk ca rege al Pământului reiese din mai multe surse antice. Pe lângă mitul egiptean al lui Horus, care a primit tronul de la zeul suprem Ra, există poemul babilonian *Enuma Elis*, care descrie alegerea lui Marduk în fruntea panteonului, și prologul *Codului lui Hammurabi*, care începe cu afirmația: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil (Enlil), stăpân al Cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea (Enki), el l-a preamărit printre Igigi (Veghetori)”. În cronicile japoneze, Okuninushi a devenit conducătorul Pământului, primind titlul de „stăpân al Terrei”, după ce tatăl său s-a mutat în Lumea Cealaltă. Pentru scandinavi, Baldur a ajuns conducătorul panteonului după Ragnarok, apocalipsa care a adus moartea majorității zeilor. Grecii nu au păstrat mituri care să explice ascensiunea la tron

a lui Marduk, însă au lăsat să scape un indiciu, numindu-l pe Apollo mostenitorul lui Zeus (Enlil), desi Ares (Ninurta) era mâna dreaptă a zeului suprem. Pentru persi, Ahura Mazda sau Ormuzd a ajuns zeul suprem al panteonului odată cu aparitia zoroastrismului, iar pentru musulmani Allah a devenit singurul dumnezeu. După întoarcerea din Babilon, evreii l-au adoptat pe Marduk ca unic zeu, atribuindu-i numele Yahweh. În *Noul Testament*, care îl numeste Satan pe Marduk, zeul este considerat stăpânul acestei lumi (*Evanghelia după Matei*) și „dumnezeul veacului acestuia” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4). Iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este Fiara căreia „Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare” (13:2), autorul adăugând că „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Adeptii lui Marduk au exagerat uneori importanta zeului lor. De exemplu, pentru babilonieni, Marduk a devenit conducătorul tuturor zeilor ceresti și pămâtenii, în textul sumerian *Enki și ordinea lumii* este scris că „lui i-a dat Enki în grijă întregul univers”, iar pentru akkadieni și asirieni el era „stăpânul Cerului și al Pământului”. În realitate, Anu și-a păstrat funcția de conducător suprem al imperiului, lui Marduk lăsându-i doar tronul Pământului.

Moartea lui Enki în jurul anului 2.050 î.e.n., plecarea Celestilor și accederea lui Marduk pe tronul Terrei au acoperire istorică. În acea perioadă, amoritii și elamitii (semiti, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au retras din zonă, rămași fără protecția zeilor lor). După domnia lui Sulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul

Neo-Sumerian a fost condus de regi cu nume akkadiene (adică semite): Amar-Sin (2.048 – 2.039 î.e.n.), Su-Sin (2.039 – 2.030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2.030 – 2.006 î.e.n.). Cu toții și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase. Înainte de domnia acestor trei regi, Sulgi a terminat de construit

marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Uspia, care a domnit în jurul anului 2.030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orasul Assur din Asiria. Babilonul, fondat în secolul al XXIII-lea î.e.n. (undeva între 2.286 î.e.n. și 2.231 î.e.n., conform diferitelor cronici antice) și închinat lui Marduk, a fost transformat de amoriti dintr-un biet orășel în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. *„Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara – eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țărilor, făcându-i pe oameni să se bucure”*, scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredințat legile. Predarea unor legi de către Marduk nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă el dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform *Bibliei*, și lui Moise pe muntele Sinai. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului și a construit temple pentru

principali zeu, Marduk, Ea / Enki și Istar, care au înlocuit triada supremă originală, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind *„cel mai sfânt oras”* din Mesopotamia, titlu detinut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preotii propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și consoarta sa, Istar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său, Ea / Enki. Acest lucru se observă în turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Numărul 40, ce semnifică titlul de Mare Print al lui Enki, este unul dintre cele mai des întâlnite numere în scripturile evreilor, folosit ca omagiu adus tatălui zeului lor. Transformarea religiei lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a cultului stăpânului acestei lumi. *„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!”* a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.

Dacă într-adevăr Enki a fost ucis de către fratele său în jurul anului 2.050 î.e.n., cum a murit? Primul indiciu ni-l dau tot egiptenii antici, care au consemnat cele mai multe detalii despre moartea zeului. În scrierile lor, sufletele mortilor mergeau la Osiris, în lumea subterană pe care o conducea. În mod bizar, sufletele se îndreptau spre Cer pentru a ajunge în împărăția din interiorul Pământului. Mai

exact, spre centura Orion, echivalată de egipteni cu Osiris. Câtiva egiptologi moderni au ajuns la concluzia că Duat, lumea subterană a lui Osiris, a devenit la un moment dat o parte a cerului. Ba chiar i-au identificat coordonatele ceresti. În anii 1940, egiptologul Selim Hassan a fost primul care a încercat să identifice acele coordonate. După un studiu minutios al multor texte funerare și referitoare la înviere, el a stabilit că Duat a fost imaginat de vechii egipteni „în partea răsăriteană a Cerului”, putând fi descoperit atunci când steaua Sirius și constelația Orion deveneau vizibile înaintea zorilor. „Orion a fost învăluit de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică. Sothis (Sirius) a fost învăluită de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică”, spune unul dintre textele funerare, din care Hassan a dedus că se bazează pe observații astronomice, ce duc la concluzia că Duat se afla localizat în Cer. „Am trecut de căile lui Osiris; acestea sunt la limita Cerului”, spune unul dintre *Textele Sarcofagelor*, manuale pentru călăuzirea sufletelor în Viata de Apoi, scrise cu puțin înainte de 2.040 î.e.n., la câțiva ani de la moartea lui Enki / Osiris. În drumul său spre Orion și spre Osiris, sufletul decedatului se oprea în Centura de Asteroizi dintre Marte și Jupiter. Cum a ajuns zeul de sub pământ în Cer? Și de ce sufletele se opreau în Centura de Asteroizi, dacă zeul le aștepta în Centura Orion? Să fi văzut egiptenii antici vreo legătură între meteoritii din Centură și corpul dezmembrat al lui Osiris?

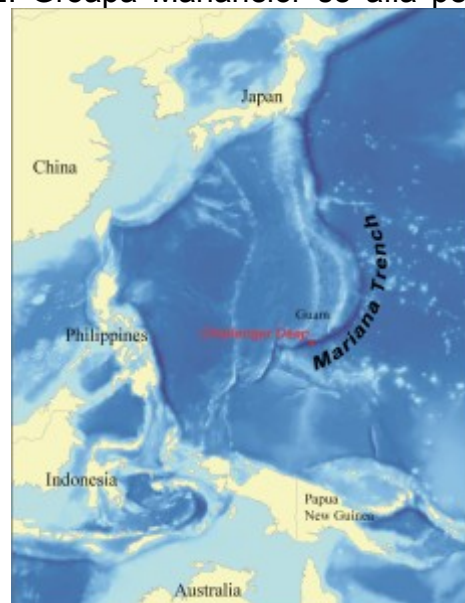
Întinsă pe aproximativ 2 – 3,4 Unități Astronomice, Centura de Asteroizi aflată între Marte și Jupiter are o origine necunoscută. Oamenii de știință au emis câteva ipoteze care să încerce să explice proveniența asteroizilor, însă niciuna satisfăcătoare. Nu poate fi vorba despre rămășițele vreunei planete, deoarece masa totală a asteroizilor din Centură ajunge la aproape 4% din masa Lunii, ceea ce ar însemna un corp ceresc mai mic decât Charon, satelitul planetei Pluto.

Pentru a forma o planetă de mărimea Terrei ar fi nevoie de aproximativ două mii de astfel de centuri de asteroizi. Dacă ar fi fost vorba totuși despre un astfel de

corp ceresc, apare următoarea întrebare: ce sau cine l-a spart? Se pare că asteroizii din Centură nu pot fi atrași de planeta Marte din cauza gravitației lui Jupiter și viceversa, ceea ce înseamnă că se află exact în punctul în care gravitațiile celor două planete acționează asupra lor în mod egal, pentru a-i menține constant în același loc. Ceea ce ar fi o coincidență cam mare, dacă am pune-o pe seama întâmplării. Orbitalele principalilor asteroizi din Centură sunt eliptice, spre deosebire de planete, care au orbite aproape circulare. Pe Ceres, planeta pitică a Centurii, cât și pe câțiva asteroizi, a fost descoperită gheață, a cărei proveniență ridică, de asemenea, semne de întrebare. Mai mult, unii cercetători au calculat că întreaga masă a asteroizilor din Centură ar încăpea perfect în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific ce are, de asemenea, o proveniență necunoscută.

Groapa Marianelor se află în apropiere de Japonia, la circa două mii de kilometri est de Insulele Filipine și la sud de insula Guam. La nord se continuă cu groapa Bonin care, la rândul ei, continuă tot în nord cu groapa Japoniei. Fiind cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, cu o adâncime de 10.994 de metri, explorarea fundului Gropii Marianelor este aproape imposibilă, presiunea exercitată de apă fiind de aproape două tone pe centimetru pătrat. Cu alte cuvinte, la acea adâncime, organismul uman ar fi supus unei presiuni echivalente cu greutatea a douăzeci de avioane de mare capacitate. Nimeni nu știe cum s-a format, ipoteza acceptată momentan de mediul academic considerând-o opera unui meteorit. Care însă nu se găsește acolo, la drept vorbind. *„Este un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate”*, spunea regizorul James Cameron, care a explorat-o în 2012. Groapa Marianelor se află pe locul

unde se presupune că s-a scufundat un continent mitic, numit Lemuria, Mu sau Kumari Kandam, pe care ar fi trăit o civilizație mult avansată, ipoteză desființată de teoriile moderne privind plăcile tectonice. Cu toate acestea, Oceanul Pacific conține în jur de 25.000 de insule, mai mult decât contin toate celelalte oceane împreună, iar în apropiere de Groapa Marianelor au fost descoperite orașe și structuri piramidale scufundate. Groapa se află într-o regiune de o mare instabilitate tectonică, numită Cercul de Foc al Pacificului, cea mai întinsă și activă zonă vulcanică de pe Pământ, ce conține 62% dintre vulcanii activi existenți în prezent pe planeta noastră. Tot aici se află punctul de îmbinare a trei plăci tectonice, placa Pacificului, placa Filipinelor și placa Euroasiatică. De asemenea, Groapa Marianelor se află în Triunghiul Dragonului sau Marea Diavolului, o zonă misterioasă, aflată pe același meridian cu Triunghiul Bermudelor din Oceanul Atlantic. În ambele triunghiuri au avut loc numeroase cazuri de dispariții de vapoare, bărci sau avioane, precum și de apariții ale unor nave fantomă și OZN-uri. Supraviețuitorii povesteau că, în acea zonă misterioasă, aparatura nu le mai funcționa, o ceață apărută pe neașteptate le-a redus vizibilitatea iar timpul a început să se scurgă mult mai repede. Vladimir Ajaja, unul dintre cei mai respectați ufologi ruși, afirma: *„Cinzechi la sută din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele. Alte cincisprezece cu lacurile.*

Astfel OZN-urile tind să se asocieze cu apa”, adăugând că „au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor”. Prin urmare, nu putem să nu ne întrebăm ce se întâmplă în acea zonă. Si cum s-a format Groapa Marianelor?

Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro a salvat o broască testoasă din mâinile unor copii care o torturau. Drept mulțumire, o testoasă mai mare l-a dus în Ryugu-jo, palatul de pe fundul mării al lui Ryujin, împăratul dragonilor și zeul apelor. Ajuns în palatul submarin, pescarul a aflat că

testoasa pe care o salvase era printesa Toyatama-hime sau Otohime, fiica împăratului dragonilor. Urashima Taro a petrecut trei zile în palatul de sub ape, apoi s-a întors în satul său, unde a aflat că a fost dispărut trei sute de ani. Conform acestei legende, palatul submarin se afla în Triunghiul Dragonului, în apropiere de Groapa Marianelor. Împăratul dragonilor și zeul apelor nu poate fi decât Enki. Și pentru greci, ca Poseidon, locuia pe fundul mării, iar babilonienii, care îl numeau și Oannes, considerau că locuiește în adâncul Golfului Persic. În Sumer se credea că Enki locuiește în Abzu, sursa apelor freatice. Această casă a sa din interiorul Pământului era unul dintre orasele regatului subteran numit Agartha sau Shamballa. Fiind considerat sursa apelor freatice, Abzu era localizat sub scoarta terestră, sub o mare sau un ocean, acesta fiind adevăratul motivul pentru care anticii considerau că zeul locuiește pe fundul apei, iar în zilele noastre jumătate dintre OZN-uri sunt văzute ieseind sau intrând în oceane. Ca exemplu, în *Apocalipsa lui Ioan*, Fiara din Adânc vine în lumea oamenilor „ridicându-se din mare” (13:1). Departe de a fi o coincidență, din Abzu, locul subteran în care a fost obligat Enki să locuiască, fiind închis acolo de către fratele său, provine cuvântul „abis”, iar Groapa Marianelor mai este numită „Marele Abis”. În limba greacă, „abyssos” înseamnă „adânc” sau „prăpastie fără fund”, denumiri ce se potrivesc perfect Gropii din Pacific. Grecii au botezat Abydoss orasul egiptean Abdju după cuvântul „abyssos”, Abdju provenind, la rândul său, din sumerianul Abzu. Iar Abdju / Abydoss era principalul centru de cult al zeului Osiris / Enki, zeul ucis de fratele său și trimis în lumea subterană. În *Noul Testament*, „abyssos” apare de nouă ori, desemnând locuința demonilor (*Evangelia după Luca* 8:31), locuința morților (*Epistola către Romani a Apostolului Pavel* 10:7), locul din care provin Fiara sau îngerul Abaddon / Apollion, precum și închisoarea celui considerat „balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana” (*Apocalipsa lui Ioan*). În *A Doua Epistolă Sobornicească a Apostolului*

Petru 2:4, pentru închisoarea îngerilor păcătoși a fost preferat cuvântul sinonim „tartaros”. În mitologia greacă, „Tartaros” era cea mai joasă regiune a lumii, în care erau închisi titanii, un loc de pedeapsă a păcătoșilor, umani sau divini. A fost descris de grecii antici ca un loc întunecat, umed și trist, o descriere asemănătoare cu cea a Gropii Marianelor, făcută de James Cameron: „un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de

izolare față de întreaga umanitate". Prin urmare, sunt mari șanse ca Groapa Marianelor să fie locul unde se găsea cândva Abzu, orasul subteran al lui Enki. Se potrivesc acestei ipoteze și miturile continentului dispărut în acel loc, Lemuria / Mu, populat cândva de ființe mult evoluat tehnologic și spiritual, care au adus civilizația omenirii. În cartea sa din 1926, scriitorul britanic James Churchward chiar afirma că Osiris provenea de pe continentul Mu din Pacific. Dacă e așa, unde a dispărut orasul?

După cum au concluzionat unii cercetători, asteroizii din centura aflată între Marte și Jupiter ar încăpea perfect în Groapa Marianelor. Pe scurt, din Oceanul Pacific a dispărut o mare bucată de pământ, iar între Marte și Jupiter a apărut aceeași cantitate, dar fără viață. Oare nu ar fi posibil ca misterioasa Centură de Asteroizi să provină din Oceanul Pacific? Este o ipoteză îndrăznească însă, în același timp, și logică. Știm din mituri că Enlil și-a ucis fratele, care era închis în Lumea Subterană. Știm și că l-a mai asasinat de câteva ori înainte, însă de fiecare dată Enki a înviat. Prin urmare, pentru a pune capăt conflictului odată pentru totdeauna, Enlil avea nevoie de o soluție permanentă. Pentru a fi sigur că nu va mai putea fi înviat, Enlil și-a smuls fratele cu tot cu orasul subteran în care se afla și

cu pământul care îl înconjura, trimițând totul în spațiu, departe de Terra, după Marte, unde l-a sfărâmat în bucăți, cel mai probabil printr-o explozie. Scandinazii chiar considerau că Loki (Enki) a murit ars, în urma lui rămânând doar un pumn de cenușă. Nu cunoaștem metoda prin care Enlil a reușit acest lucru. Însă o civilizație atât de avansată tehnologic încât să creeze pe cale artificială atât Pământul, cât și Luna, capabilă să călătorească prin Univers și să creeze viață, ar reuși fără prea mari dificultăți să lanseze un oras în spațiu. Mitul egiptean al lui Osiris pare să susțină această variantă. Seth l-a închis pe Osiris într-o cutie (care ar putea reprezenta orasul subteran în care a fost închis Enki de către fratele său), apoi l-a tăiat în bucăți și l-a împrăștiat în toată lumea sau, cu alte cuvinte, l-a aruncat în aer cu tot cu „cutie” (și cu bucata de pământ în care era înfășurat), împrăștiindu-l între Marte și Jupiter, formând astfel Centura de Asteroizi. Și dogonii din Mali au mitul zeului răzvrătit Nommo, care a fost rupt în bucăți și împrăștiat în toată lumea. Unii asteroizi încă prezintă urme de apă înghețată, ceea ce se poate explica prin proveniența lor din Oceanul Pacific. Alții, precum 16 Psyche, sunt metalici, conținând cantități uriașe de fier, fiind probabil rămășițe ale „cutiei” (orasul subteran) lui Osiris / Enki. Astfel înțelegem și de ce sufletele morților egipteni nu se mai duceau sub pământ, la zeul lor, ci în Centura de Asteroizi.

Ipoteza orasului lui Enki spulberat în spațiu reiese din concepțiile religioase ale antichității. Babilonienii susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ. Tot ei considerau Babilonul copia orasului Eridu, casa pământească a lui Enki. Prin analogie rezultă că, pentru babilonieni, exista în cer un oras al lui Enki. În *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament* se spune că va coborî pe Pământ un imens oras, numit Noul Ierusalim: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer

de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei” (21:2). Acest oras coborât din cer, în care locuiau divinitățile, „este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă” (21:16). Douăsprezece mii de stadii înseamnă 2.220 de kilometri, care nu reprezintă lungimea fiecărei laturi ale cetății (ce ar da o arie de 4.928.400 de kilometri pătrați, adică aproape 1% din suprafața totală a Pământului), așa cum se consideră în mod eronat, ci aria cetății. O construcție cu aria de aproape cinci milioane de kilometri pătrați ar ocupa foarte mult spațiu. Ca o comparație, orașul american New York are o suprafață de doar 831,4 kilometri pătrați. Asadar, o arie de 2.220 de kilometri pătrați este mai acceptabilă. Ținând cont că Groapa Marianelor are o suprafață de 2.540 de kilometri pătrați, putem considera că Noul Ierusalim al *Apocalipsei lui Ioan* este orașul subteran smuls din acel loc și distrus între Marte și Jupiter. Ierusalim se traduce ca „așezarea lui Salim”, acesta fiind zeul canaanian al amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară, fiul zeului suprem El. Aceste caracteristici ale sale îl identifică pe Salim cu Enki. Conform tradiției biblice, Ierusalimul a fost construit de către regele David, scris în ebraică „Dwd” și în egipteană „Tht”, nimeni altul decât zeul înțelepciunii Thoth, un alter-ego egiptean al lui Enki.

Dacă trupul lui Enki a fost fărâmitat printre asteroizi, nu ar trebui să ne mire faptul că un asteroid a primit numele său. 1923 Osiris sau 4011P-L este numele atribuit unui asteroid descoperit pe 24 septembrie 1960 de către Cornelis Johannes van Houten și de Ingrid van Houten-Groeneveld. Un alt asteroid, depistat pe 11 septembrie 1999, a primit numele 101955 Bennu sau 1999 RQ36, Bennu fiind în mitologia egipteană o divinitate pasăre asociată cu Osiris și cu Ra.

În prezent se construiește naveta spațială OSIRIS REx, care va fi lansată în septembrie 2016 pentru a colecta probe de sol din asteroidul 101955 Bennu. NASA a anunțat că, dacă va dispune de fonduri, va construi și naveta OSIRIS REx 2, care va studia sateliții naturali ai planetei Marte, Phobos și Deimos (despre care se crede că provin din Centura de Asteroizi). Deși OSIRIS REx reprezintă inițialele a „Origins Spectral Interpretation Resource

Identification Security Regolith Explorer”, în limba latină înseamnă „regele Osiris”. Sonda spațială Rosetta (botezată după orasul egiptean în care a fost descoperită celebra piatră care le-a permis francezilor să decodifice hieroglifele egiptene), lansată pe 2 martie 2004, care a studiat asteroizii 1 Ceres și 21 Lutetia din Centură, detine un sistem de imagistică științifică intitulat OSIRIS („Optical, Spectroscopic and Infrared Remote Imaging System”). În aprilie 2015, pe 1 Ceres va ajunge și sonda spațială Dawn, lansată de NASA pe 27 septembrie 2007. De asemenea, planeta HD 209458 b din constelația Pegasus a fost numită neoficial Osiris. Iar NASA se pregătește să lanseze în spațiu până în 2016 un mini-satelit numit OSIRIS-3U („Orbital Satellite for Investigating the Response of the Ionosphere to Stimulation and Space Weather”). După cum am mai spus, egiptenii antici îl echivalaseră pe Osiris cu Centura Orion. Deloc surprinzător, următoarele misiuni ale NASA se vor

numi Orion. Acelasi nume l-a purtat și modulul lunar al misiunii Apollo 16, iar sigla misiunilor Apollo conține cele trei stele ale Centurii Orion. Mitul grecesc al lui Orion este diferit de cel egiptean, pentru greci Orion fiind ucis de Artemis, zeita Lunii, din cauza înșelăciunii lui Apollo, zeul al cărui nume l-au purtat misiunile NASA pe Lună. Și nu putem să nu remarcăm cât de des apare Osiris în legătură cu spațiul cosmic și, mai ales, cu asteroizii... Scriitorul american Richard Charles Hoagland chiar susținea că NASA este condusă de o elită secretă formată din adoratori ai lui Osiris. Este posibil să aibă dreptate, ținând cont de folosirea repetată a numelui zeului egiptean. În plus, prima aselenizare a unui om pe Lună a avut loc pe 20 iulie, dată la care începea calendarul egiptean vechi (fiind, de asemenea, și ziua în care s-a născut Alexandru Macedon). De asemenea, egiptenii considerau că în luna iulie s-a născut Osiris. Șapte ani mai târziu de la prima aselenizare, exact în aceeași zi, ajungea pe Marte pentru prima oară o sondă pământeană, Viking 1. Pentru egiptenii antici, Osiris a fost ucis în cea de șaptesprezecea zi a lunii Athyr sau Hathor, corespunzând zilei de 26 noiembrie în calendarul gregorian, după cel egiptean reformat (sau 4 octombrie după cel vechi); ultima misiune NASA cu echipaj uman a fost Apollo 17, iar următoarea va fi Orion 17. Luna Athyr era cea de-a treia a calendarului egiptean; sigla misiunii Orion 17 conține trei luni. Iar Apollo,

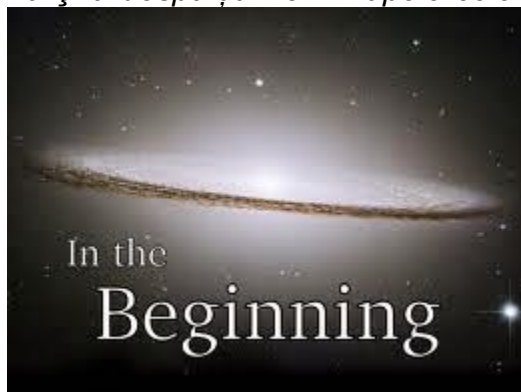
după cum susținea și numeroși cronicari greci, a fost echivalat cu Horus, fiul lui Osiris. Ca o curiozitate suplimentară, pe 4 octombrie, ziua în care a fost ucis Osiris, a decedat și fizicianul Max Planck, cel care a dat numele unui societăți ce se ocupă cu cercetarea în optzeci și trei de domenii, unul dintre ele fiind spațiul cosmic. Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar este principalul colaborator al NASA. Și tot ca o curiozitate, pe 4 octombrie, când în Egiptul antic se considera că a murit Osiris, creștinii îl sărbătoresc pe Sfântul Amun sau Ammon, acesta fiind numele unui zeu egiptean care, la fel ca Osiris, a fost echivalat cu Enki.

Nu puteau să lipsească ciudăteniile din Centura de Asteroizi. Pe lângă obiectele zburătoare neidentificate care au fost surprinse în Centură de câteva ori, un scriitor american, Richard Charles

Hoagland, sustine că a observat forme geometrice pe suprafața asteroidului Vesta, surprinse în timpul misiunii Dawn. Iar în august 2013, o echipă de astronomi, condusă de profesorul universitar David Jewitt, a observat în Centură un „*obiect straniu, năucitor*”, diferit de meteoriti, ce se învâрте în jurul propriei axe ca un aspersor, expulzând praf. Obiectul, considerat asteroid și numit P/2013 P5, are șase cozi luminoase. Deși arată ca o cometă, profesorul Jewitt a insistat că toate dovezile sugerează că este vorba despre un asteroid. Care are totuși șase cozi de cometă și își schimbă aspectul periodic. „*Acesta este un obiect extraordinar pentru noi și cu siguranță vom mai descoperi și altele*”, a mai spus profesorul Jewitt, care nu a reușit să găsească o explicație rațională pentru aspectul misteriosului asteroid.

Poate cea mai mare ciudătenie legată de Centura de Asteroizi este menționarea ei în *Biblie*, chiar la început. „*Și a zis Elohim: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despărță ape de ape!” Și a fost așa. A făcut Elohim tăria și a despărțit Elohim apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.*

Tăria a numit-o Elohim cer. Și a văzut Elohim că este bine” (Facerea 1:6-8). Ce ar putea fi acea „tărie” numită „cer”, care a despărțit apele? E drept că anticii își imaginau Cerul ca fiind o suprafață solidă, care acoperă Pământul ca o cupolă. Însă ar putea fi o referire la Centura de Asteroizi? Cuvântul ebraic pentru „tărie” este „rakia” sau „raqiya”, care desemnează ceva întins. În sumeriană, „ra.ki.a” poate fi tradus ca „pământul aruncat din apă”, ceea ce ne duce cu gândul la porțiunea de pământ luată din Pacific cu tot cu orasul lui Enki și împrăștiată în spațiu. Poate că această formulare este interpretabilă, însă *Biblia* conține și alte indicii care sprijină ipoteza formării Centurii de Asteroizi, bine ascunse de ochii cititorului. Cele 27 de cărți ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părți, în funcție de conținutul lor, și anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolas* și *Apocalypsis*. Inițialele acestora sunt EAEA, adică de două ori Ea, numele atribuit de babilonienii lui Enki. *Noul Testament* începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, așezate exact în această ordine. Inițialele celor patru evangheliști sunt MMLI, ceea ce înseamnă 2051, scris cu numere latine. Ar fi posibilă așezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format la porunca unui împărat roman. În acea fază, creștinismul se pregătea să devină religia oficială a

Imperiului Roman iar *Biblia*, cartea sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost compilată pentru Imperiul Roman, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin. Ce ar putea să semnifice acel număr? Cel mai probabil, un an. Ținând cont că Enki a fost ucis în jurul anului 2.050 î.e.n. iar numele său babilonian se află ascuns în inițialele celor patru părți ale *Noului Testament*, sunt mari șanse ca numărul reiesit din inițialele celor patru evangheliști, 2051, să fie anul exact al morții sale (î.e.n.). În *Biblie* doar patru cărți contin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*), toate sugerând ideea ruperii bucății de pământ din Pacific, în care se afla casa lui Enki, și împrăștierea ei în spațiu:

- Psalmul 51: „Ce te fălești întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug. Iubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea. Iubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană! Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii”. Acel viclean puternic, care se fălește întru răutate și care iubeste nedreptatea și răutatea, este în toate religiile Enki. A fost doborât de un zeu, smuls și mutat din locuința sa, la fel și rădăcina sa aflată în pământ.

- Cartea lui Isaia: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdi ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea”; „Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”; „Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său”. Zeul lui Isaia se întoarce pentru a se lupta, pentru a face dreptate. Sunt menționate victoriile sale împotriva lui Rahab (monstru marin al mărilor, dragon ce reprezintă abisul primordial) și a balaurului, ambele creaturi simbolizându-l pe Marele Sarpe și zeul

apelor, Enki. „Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământul; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi (...) Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul?”. Două pasaje în care se vorbește despre cum au fost întinse cerurile precum și despre un fum în ele, ceea ce ar putea fi referiri la explozia care a dus la formarea Centurii de asteroizi. Nu lipsesc nici menționările mării din care a fost smuls Enki și locașul său: „Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cărare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi? (...) Eu sunt Domnul Dumnezeuul Care stârnesc marea și face să mugească valurile ei”. Ne este indicat în acest psalm chiar și orasul care a suferit mânia zeului: „Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Lui”, Ierusalimul fiind, așa cum am văzut, „asezarea lui Salim”, zeul amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară.

- Cartea lui Ieremia: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor. Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”. După cum am mai spus, babilonienii își considerau cetatea copia orasului Eridu, casa pământeană a lui Enki. În același timp, ei susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ, prin urmare o casă cosmică a lui Enki. Despre

acest Babilon sustine *Cartea lui Ieremia* că a fost nimicrit de către Domnul. „Căzut-a fără de veste Babilonul, și s-a zdrobit (...) Cei puternici ai Babilonului au încetat lupta, șed în întăriturile

lor; secătuitu-s-a puterea lor și au ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate (...) Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc” descriu soarta orasului distrus în spațiu: distrus, sfărâmat și ars. „De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idolii Babilonului și toată țara lui va fi rușinată” ne indică cine erau cei pedepsiți din Babilonul ceresc: idolii, adică zeii Veghetori. „Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui”, cel mândru fiind, fără îndoială, stăpânul orasului, adică Enki. „Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte”. „Bel” este un epitet akkadian al zeilor, tradus prin „Domnul”; prin urmare, Bel al Babilonului este Domnul / zeul aceluia oras. În timp ce în Babilonul pământean Bel era Marduk, în cel ceresc acest epitet i se aplica lui Enki. Nu lipsesc nici de aici referirile la marea sub care se afla orasul subteran: „O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit-a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale ți s-a umplut! (...) Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsună-va glasul lor (...) Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca”. Ba chiar există o referire și la întinderea cerurilor sau crearea Centurii de Asteroizi: „El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile”. Despre ridicarea orasului la cer și despre pedeapsa lui în cer vorbesc următoarele pasaje: „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lăsați-l și haideți să mergem fiecare în țara noastră, pentru că osânda lui s-a ridicat până la nori și a ajuns până la cer! (...) De s-ar ridica Babilonul până la cer și de și-ar întări întru înălțime cetatea sa, tot vor veni din porunca Mea pustiitorii, zice Domnul”. Este menționată și aruncarea orasului: „Voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul”. Acest capitol al *Cărții lui Ieremia* ne oferă indicii și pentru identificarea zeului responsabil cu pedepsirea orasului: „La glasul Lui freamătă apele în ceruri și El ridică nori de la

marginile pământului; făurește fulgerele în mijlocul ploii și scoate vânturile din vistieriile Sale”. Această descriere nu se poate potrivi decât unei singure zeități: Enlil, zeul furtunii. Motivul distrugerii Babilonului este, conform acestui capitol, răzbunarea: „Fugiți din

Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărădelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată". Despre ce răzbunare este vorba aflăm din același loc: „*Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său*". Si ne amintim că evenimentele care au dus la sfârșitul lui Enki au început cu jefuirea templului lui Enlil din Nippur de către akkadienii conduși de Naram-Sin. Atunci, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian provocând secetă, foamete și revolte, ceea ce a dus la nimicirea imperiului. Enki însă nu s-a lăsat și a revenit la putere atât în Mesopotamia, cât și în Egipt, aceasta fiind picătura care a umplut paharul răbdării lui Enlil. „*Ne rușinam când auzeam ocară, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului*” mai spune textul, o referire la akkadienii care au invadat și jefuit templul lui Enlil.

- *Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul): „Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe neazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului*

de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu pâră la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era (...) Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea". Anticii credeau că în lumea subterană a lui Enki ajungeau sufletele oamenilor după moarte. Acest Isus, fiul lui Sirah, pare că a scăpat din acea lume, pe care o numeste „*adâncul pântecelui împărăției morților*”, unde niste entități malefice îi căutau sufletul, pe care doreau să i-l devoreze. Zeul său, pe care l-a chemat în ajutor, l-a salvat „*în*

zilele necazului și în vreme de jale grea".

Enlil / Isus în lumea subterană și eliberarea sufletelor captivilor există în mitologia creștină. Ioan Damaschinul, considerat sfânt de către creștini, scria acum treisprezece secole: „*Pogorātu-te-ai în cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele vesnice, care tineau pe cei legați,*

Hristoase". Un alt sfânt al creștinismului, Ioan Gură de Aur, amintea la rândul său de distrugerea lumii subterane. El nota că, atunci când Iisus a coborât în lumea de jos, iadul „s-a amărât... s-a stricat... a fost batjocorit... a fost omorât... s-a surpat... a fost legat". Datorită acestui episod, creștinii consideră că, la întoarcerea pe Pământ a lui Iisus / Enlil, morții vor învia și vor ieși din morminte. Această idee nu este una originală, creștinii preluând-o din zoroastrism, religie ale cărei scripturi susțin că „a cincea parte dintre morți vor ieși din morminte, cu același trup și înfățișare pe care le-au avut în clipa morții. Chiar din locul acela unde suflarea le-a părăsit trupul".

Conform arheologilor, vulcanul Mariveles din Insulele Filipine a erupt ultima oară în jurul anului 2.050 î.e.n. Cum insulele sunt în apropierea Gropii Marianelor, erupția vulcanului în acea perioadă nu poate fi decât rezultatul catastrofei din 2.051 î.e.n., când orasul lui Enki a fost smuls de pe fundul Oceanului Pacific. Legende filipineze chiar vorbesc despre un oraș fermecat, numit Biringan, care reprezintă o poartă către altă lume. Se spune că este locuit de engkantos, ființe capricioase și răutăcioase care răpesc oameni și provoacă boli. Locația orașului este necunoscută, deoarece Biringan apare și dispare din când în când. Nu lipsește nici Enki din folclorul filipinez; numit Bakunawa, este zeul lumii subterane, ce are aspect de dragon sau de șarpe marin gigantic. Prezenta sa și a orașului său în miturile filipineze dovedesc de fapt prezenta sa în zonă cu mult timp în urmă. Din acel episod s-a născut o superstiție a localnicilor, păstrată până în ziua de astăzi: pentru filipinezi, un singur huruit de tunete anunță moartea unei persoane importante. Cel mai probabil, superstiția aminteste de zeul furtunii, ale cărui arme erau fulgerul și tunetul, care l-a ucis pe zeul exilat Enki, primul conducător al Terrei.

Nu putem ști cu siguranță dacă Enki a fost ucis în 2.051 î.e.n. sau dacă Centura de Asteroizi provine din Groapa Marianelor. Știm însă că Enlil a părăsit Pământul acum patru milenii, care i-a revenit lui Marduk. Fără îndoială, uciderea lui Enki l-a determinat pe împăratul Anu să-și retragă fiul cel mic de pe planeta noastră. Nu a fost de acord cu nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori. Le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenii, a acceptat unele calamități precum Potopul sau cele două mari războaie. Însă se ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki, zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedepsa maximă a unui Anunnaki era

exilul. Zeii puteau fi încarcerati, torturati, exilați, însă niciodată uciși. Enlil a încălcat această regulă, așa că Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege, pe care să i-l ofere lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere ușoară, Enlil fiind preferatul său și mostenitorul tronului imperiului. Însă legile erau făcute pentru toți, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său și-ar pierde încrederea supușilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă pe planeta zeilor. Veghetorii au rămas în continuare exilați pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârșire amestecul în vietile oamenilor. Din acest motiv, textele antice, inclusiv cele biblice, susțin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfățișat alesilor lor în carne și oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile de gradul III ale extraterestrilor din ziua de astăzi precum și răpirile oamenilor au loc întotdeauna noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceleiași reguli ale lui Anu. Pentru că zeii n-au acceptat sub nicio formă să-și piardă supușii, ci

au învățat să se ascundă mai bine. Veghetorii nu au fost lăsați pe Pământ de capul lor. O parte a Celestilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-i supraveghea pe zeii exilați de la distanță, fără a fi reperați de oameni (din cauza aceleiași reguli ale lui Anu de a nu interveni în vreun fel în existența muritorilor). În *Rig-Veda* se spune că toți cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii ceresti, doar cine răspunde la întrebările ei fiind autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, probabil, Celestii și-au stabilit baza pe Lună, acolo unde se află și „Poarta Stelară”, calea de acces către lumea zeilor. Și poate pentru că au descoperit baza Celestilor pe Lună, din 1972 oamenii n-au mai îndrăznit să viziteze satelitul natural al Pământului. În cele șase misiuni cu echipaj uman pe Lună, astronautii au petrecut acolo în total 80 de ore, 32 de minute și 11 secunde sau 289.931 de secunde. Cum în jurul anului 289.200 î.e.n. a luat naștere Homo Sapiens, putem presupune că 289.931 î.e.n. este anul în care Enki și Ninhursag au început să lucreze la crearea omului, prima ființă băstinasă a planetei care conținea și ADN-ul zeilor. Celestii și-au făcut treaba conștiincioși, având grijă ca Veghetorii să respecte regulile, mai ales pe cea care le interzicea

interventia directă în existența omenirii. O întâmplare din 1991 ne prezintă o mostră de conștiinciozitate din partea lor. Într-un film realizat pe 15 septembrie 1991, în cadrul misiunii STS-48 a navetei spațiale Discovery, se observă cum o duzină de puncte luminoase ce se deplasează în direcții diferite, cu viteze variabile. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a apropiat de navetă. După o izbucnire de lumină, obiectul și-a schimbat brusc traiectoria într-un unghi de 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste numai două secunde, locul ocupat mai înainte de acel obiect a fost traversat de două dăre luminoase. Putem presupune că obiectul luminos care s-a apropiat de Discovery era o navă a Veghetorilor, pusă pe fugă de un „foc de avertisment” al Celestilor.

O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei. Regele babilonian scria că Anu

„Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,

Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,

L-a făcut pe el mare printre zeii Veghetori.

Numit Babilon ce urmează să fie înălțat,

L-a făcut suprem în lume;

Și a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,

Domnia vesnică”.

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea *Apocalipsei lui Ioan*, unde Fiarei „*i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul*” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian *Enuma Elis*. Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „*7 zei ai Destinului*” și a sute de zeități de rang minor, a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul. Apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50, adică rangul de rege. Acesta s-a făcut

prin recitarea celor „*50 de nume*” pe care le-a primit noul rege al Pământului cu această ocazie. Toate puterile celorlalti zei erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asiologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „*etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic*”. Se pare că există într-adevăr un sens „*cabalistic*” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „*Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume*”. În cartea *Die funfzig Namen des Marduk* („Cele 50 de nume ale lui Marduk”), Franz Böhl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părintii lui Anu; trei dintre ele contin fiecare câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „*reînvia zeii morți*” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) contin variante ale epitetului „*asar*” („*printul apelor*”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „*dumnezeul veacului acestuia*”, cum îl numeste *A Doua Epistolă către Corinteni*, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morții. Secret pe care Marduk încearcă din răspuțeri să-l pună în aplicare, pentru a-si învia tatăl.

Obligat să-si părăsească teritoriul și supușii, Enlil s-a văzut nevoit să respecte ordinul tatălui său. Însă nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk, la fel cum dacii pârjoleau totul în calea invadatorilor atunci când erau atacați. Cinci texte mesopotamiene, numite *Lamentatii*, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni. Unul dintre aceste texte, intitulat *Lamentatie pentru Ur*, reprezintă jelierea orasului de către zeita Ningal, după ce aceasta l-a rugat pe Enlil să-si retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oras-fantomă, aminteste de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeita i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orasului, atât în particular cât și în fata Consiliului zeilor Anunnaki:

„Mi-am încrucisat picioarele, i-am ținut de mâini, sincer am vărsat lacrimi în fata lui An, sincer m-am închinat în fata lui Enlil: «Fie ca orasul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»”. Consiliul zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final. Visteria templului a fost golită de către invadatorii elamiti iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeitățile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrun-kug și Egal-mah, templul Ekur al lui Enlil, Iri-kug, Eridug și Unug. Distrugerea E-kic-nu-jal, pusă pe seama invadatorilor, este descrisă în detalii. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună tara: marea furtună a Cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat tara, furtuna care a distrus orase, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară”, este notat în *Lamentatia pentru Ur*. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor”, completează zeita orasului. „Secerătoarea furtună se târa prin toată tara. Ca un uragan a distrus complet orasul. Furtuna care anihilează tara a adus orasul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul și-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce țărâmul departe, a

acoperit cetatea Ur ca un vesmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (...) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi și cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele și tatii care nu și-au părăsit casele au fost înghititi de flăcări. Micuții ce stăteau în bratele mamelor lor au fost duși de apă ca niște pești”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oameni, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Peretii au înghitit portile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăt, ele stăteau împrăstiate. Pe marginile tuturor străzilor și drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele țării umple găurile, cum umple metalul o matrită. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”. Nu știm ce fel de furtuni au fost cele care au cauzat distrugerea Sumerului. Vânt puternic, ploaie, inundații, flăcări, toate au fost corelate cu atacurile elamitilor, care nu păreau deranjați și nici afectați de aceste furtuni. Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Unul dintre ei, conform *Bibliei*, *Coranului* și *Talmudului*, a fost Abram (Avram în română), care a plecat înainte de începerea catastrofei, multumită zeului său.

40. Abraam, printul akkadian nomad

Abram / Abraam este considerat strămosul israelitilor si al arabilor, detinând un loc foarte important în iudaism, islamism si crestinism, religii care au fost numite abrahamice după numele său. Cercetătorii biblici l-au plasat pe Abram în jurul anului 2.000 î.e.n. Conform *Bibliei*, el s-a născut cu 1.200 de ani înainte de constructia Templului lui Solomon (fixată de traditia evreiască la 968 î.e.n.), adică în 2.168 î.e.n., si a trăit 175 de ani. Traditia biblică nu reprezintă o dovadă a existentei lui Abram, însă acea dovadă ar putea veni din Babilon. Capitolul 14 al *Facerii* sustine că „în zilele lui Amrafel (Amraphel în ebraică), regele Senaarului (Sumerului), ale lui Arioc (Ariokh), regele Elasarului, ale lui Kedarlaomer (Khedorla'omer), regele Elamului și ale lui Tidal (Tidhal), regele din Gutim, s-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birșă, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Teboimului, și cu regele din Bela sau Toar”, război la care a participat si Abram. Niciunul dintre acești regi nu avea acoperire istorică, prin urmare au fost considerati personaje mitologice până în 1987, când o serie de tăblite babiloniene a schimbat părerea cercetătorilor. Descoperirea lor a fost anuntată în acel an într-o conferință a lui Theophilus Pinches la Institutul Victoria din Londra. În ele se spunea că regele Elamului, Kudur-Laghamar, conducea o alianță de regi care îi includea si pe Eri-Aku („Servitor al lui Aku”) din Larsa si Tud-ghula din Gutium. Nu a fost dificilă echivalarea lui Kudur-Laghamar cu Khedorla'omer, lui Eri-Aku cu Ariokh si a lui Tud-ghula cu Tidhal. În plus, s-a reusit si stabilirea perioadei războiului acestor regi, după ce a fost identificat „Amrafel, regele Senaarului”. În 1875, comparând lectura traditională a numelui cu articularea sa în traduceri biblice timpurii, asiologul si arheologul François Lenormant sugera în *La Langue Primitive de la Chaldée* că ar fi corect să se citească „Amar-Pal”, asa cum este scris fonetic

în Septuaginta (traducerea Torei în

greacă din secolul al II-

lea î.e.n.). Doi ani mai târziu, savantul victorian Daniel Henry Haigh, care a adoptat și el varianta „Amar-Pal”, afirmând în *Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde* că „*al doilea element* (din numele regelui) *este un nume al Zeului-Lună (Sin)*”, a declarat: „*De mult eram convins de identitatea lui Amar-pal ca fiind unul dintre regii Urului*”. În 1916, și Franz Böhl a sugerat în *Die Könige von Genesis 14* ca numele regelui să fie citit ca în *Septuaginta*, „Amar-Pal”, explicând că însemna „Văzut de Fiu”, un nume regal în spiritul altor nume regale din Orientul Apropiat, la fel ca egipteanul Thoth-mes („Văzut de Thoth”). Astfel, putem concluziona că biblicul Amraphel sau Amar-Pal este Amar-Sin, regele Imperiului Neo-Sumerian între 2.048 și 2.039 î.e.n. Documentele istorice descriu o alianță între sumerienii și vecinii lor, cu doar câțiva ani înainte de domnia lui Amar-Sin. În cel de-al douăzeci și optulea său an de domnie (2.066 î.e.n.), predecesorul său, regele Sulgi, și-a dat fiica de soție viceregelui Elamului, oferindu-i orașul Larsa ca zestre. În schimb, viceregele i-a pus lui Sulgi la dispoziție o legiune de trupe elamite. Acele trupe au fost folosite de regele sumerian pentru a supune provinciile apusene, inclusiv Canaanul în cel de-al patruzeci și unulea an al său de domnie, adică în 2.053 î.e.n. Prin urmare, în ultimii ani ai domniei lui Sulgi și în primii ai succesorului său, Amar-Sin, găsim nisa de timp istoric în care se înscrie consemnarea biblică, războiul regilor, la care a participat și Abram.

Geneza biblică susține că Terah, un urmaș al lui Sem (unul dintre cei trei fii ai lui Noe), care locuia în Ur, a avut trei fii: Abram, Nahor (care purta numele bunicului său, tatăl lui Terah) și Haran. Cel din urmă, care avea un fiu pe nume Lot, a murit înaintea tatălui său și a fost îngropat în orașul Ur. Abram și-a luat-o ca soție pe Sarai iar Nahor pe Milkha, fiica lui Haran. La un moment dat, „*a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo*”. Harran din nordul Mesopotamiei este orașul în care Terah și-a găsit sfârșitul. Pe când Abram avea șaptezeci și cinci de ani, Yahweh i-a spus să-și ia familia și să plece în Canaan, teritoriu pe care i-l va lăsa lui și urmașilor săi. Abram l-a ascultat și a părăsit Sumerul. De ce a fost ales el de Yahweh? Cine era Abram cu adevărat?

Conform *Bibliei*, Abram era un urmaș al lui Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe, strămosul rasei semite. Prin urmare nu era un sumerian pur-sânge sau arian, ci făcea parte din rasa semită. În *Facerea* 14:13 este numit „*Abram Evreul*”, termenul biblic fiind „ibri”, cuvânt care provine din numele lui Eber, unul dintre strămosii săi. Suffixul biblic „i”, aplicat unei persoane, înseamnă „născut în”. Cum prefixul „n” era adesea înlăturat în traduceri semite din sumeriană, „ibri” se traduce prin „născut în

Nibru”, acesta fiind numele sumerian al orașului Nippur. Abram era un „ibri” sau un „nibri”, adică originar din Nippur, orașul lui Enlil. *Biblia* nu afirmă că Terah și familia sa ar

fi fost din Ur (doar pentru Haran este menționat ca loc al nașterii), ci doar că locuiau acolo la un moment dat. Ceea ce înseamnă că, după cum arată epitetul „ibri”, proveneau din Nippur, acolo unde neamul lor a locuit începând cu Eber, și s-au mutat mai târziu în Ur. *Vechiul Testament* nu oferă informații despre tatăl lui Abram. Culegerea evreiască *Midras* îl consideră un preot idolatru, făuritor de idoli. Într-o zi, Abram – care nu îi împărtășea convingerile religioase – i-a spart toți idoli din prăvălie. O întâmplare asemănătoare este povestită în *Coran*, unde Abram sparge idoli comunității sale. Numele lui Terah în akkadiană este Tirhu, care semnifică un artefact sau un vas cu scopuri magice. Semnul cuneiform pentru Tirhu, în sumeriană, origina din cel al cuvântului Dug.namtar, care se traduce prin „Vorbitor al sortii”. Punând cap la cap aceste informații, putem presupune că Terah era preot oracular în Nippur, adică cel care vorbea cu Enlil, una dintre cele mai importante funcții preotesti. Astfel ne putem da seama de ce s-a mutat din Nippur în Ur și de acolo în Harran.

În 2.112 î.e.n., Ur-Nammu s-a așezat pe tronul Sumerului și a transformat cetatea Ur în capitala Imperiului Neo-Sumerian. Acela este momentul în care Terah a părăsit Nippurul pentru a-i sta regelui alături, probabil la dorința lui Enlil de a avea un spion în Ur, fiind cunoscut faptul că regele era un adept al lui Enki. Încoronarea lui Ur-Nammu chiar a avut loc la Nippur, unde a fost uns ca rege de preoții lui Enlil (printre care probabil s-a aflat și Terah). Noul rege a transformat orașul Ur nu doar în capitala administrativă a imperiului, ci și în cea religioasă, în defavoarea Nippurului. Prin urmare, mutarea din Nippur în Ur a preotului oracular este firească. Legătura dintre familia lui Terah și casa regală a Sumerului reiese și din numele părților feminine menționate în *Biblie*: fiica lui Haran, fratele lui Abram, se numea Milcah („Regina”), iar soția lui Abram și sora sa după tată purta numele Sarai („Printesa mea”). Pe lângă acestea, mai există o legătură între numele fetelor și regalitate, neobservată de cercetători.

Despre mama lui Abram, *Biblia* nu spune niciun cuvânt. *Talmudul babilonian* o numește Amsalai, fiica lui Karnevo. Nu știm nimic despre acest Karnevo, cum nu știm nici despre fiica sa. Însă putem deduce singuri adevărul. Conducătorul Imperiului Akkadian, Naram-Sin, care a domnit între anii 2.255 – 2.218 î.e.n., nepotul lui Sargon cel Mare, a jefuit templul lui Enlil din Nippur. După domnia fiului său, Sar-Kali-Sarri (2.218 – 2.193 î.e.n.), odată cu nașterea lui Terah a

început o perioadă de anarhie, care a slăbit imperiul. Gutienii au atacat Akkadul iar la tron au urmat patru regi – Igigi, Imi, Nanum și Ilulu – a căror domnie a însumat doar trei ani. După ei, la conducere a ajuns Dudu care, în cei douăzeci și unu de ani de domnie, nu a reușit să readucă ordinea în imperiul lovit de foamete și revolte. Ultimul rege al Imperiului Akkadian a fost Su-Turul / Su-Durul (2.169 – 2.154 î.e.n.), care a reușit să restaureze o parte a autorității centralizate, însă nu a putut împiedica prăbusirea imperiului său în fața raidurilor gutienilor aduși în Mesopotamia de Enlil. Fără îndoială că, în încercarea de a reface ordinea, a încercat să-i împace pe preoții din Nippur ai lui Enlil. Mai ales deoarece aceștia promovau ideea că haosul din imperiu era rezultatul blestemului zeului, care voia război, după cum susțin texte din acea perioadă, precum *Blestemul Akkadului*. O alianță puternică între casa regală akkadiană și

preotimea sumeriană din Nippur nu se putea realiza decât printr-un singur mod: căsătoria unui preot cu o urmasă a lui Naram-Sin. Inscriptiile vremii ne arată că trei dintre fiicele lui Naram-Sin au ocupat functia de Mare Preoteasă până în acel moment: Tutanapsum în Nippur, Enmenanna în Ur si Sumsoni în Sippar. Înaintea lor, Enheduanna, fiica lui Sargon cel Mare si mătușa lui Naram-Sin, a ocupat această functie în Ur. De asemenea, si mama lui Sargon în orasul Azupiranu. Înclinatia femeilor din casa regală a lui Sargon către preotie era una firească si chiar traditională. Cea aleasă pentru căsătoria aranjată a fost numită Amsalai de către *Talmud*. Prima parte a numelui ei, „am”, este varianta ebraică a sumerianului „en”, care indică functia de Mare Preoteasă în Ur, la fel ca predecesoarele ei, Enheduanna si Enmenanna. Iar „sali” este o variantă a numelui ebraic „sara” („printesa mea”), purtat de sotia lui Abram, care provine din akkadianul „sar” („regină”). Tatăl ei este numit Karnevo în *Talmud*, care se mai scrie si Kar-nebo, adică „Mielul lui Nabu”. Singura printesă din acea perioadă care se potrivește descrierii este fiica lui Sar-Kali-Sarri si a reginei sale, Tuta-Sar-Ibbis. Remarcăm că numele ambilor contine particula „sar” („rege”), întâlnit si în numele mamei lui Abram. Stim din inscriptiile vremii că, până să urce pe tronul Imperiului Akkadian, Sar-Kali-Sarri a fost guvernatorul Nippurului, instalat în acea functie de tatăl său, pentru controlul preotimii. Fiind semit, prin urmare adept al Veghetorilor, fiul lui Naram-Sin putea adopta titlul Kar-nebo / Karnevo, adică „mielul lui Nabu”, care era fiul si mostenitorul lui Marduk. Este posibil ca el, în acea vreme, să fi numit semiti de-ai săi ca preoti în Nippur, pentru a detine controlul tagmei preotesti. Stim deja că sora sa, Tutanapsum, era Mare Preoteasă. În acea vreme se aflau în Nippur Nahor, Serug si Ragau, tatăl, bunicul si străbunicul lui Terah, tatăl lui Abram. Sunt mari sanse ca măcar unul dintre ei (dacă nu

chiar toti) s...ă fi devenit preoti din ordinul lui Sar-Kali-Sarri, ceea ce ar explica modul în care a ajuns Terah să detină rolul de preot oracular al lui Enlil, fiind stiut faptul că functia de preot se transmitea din tată în fiu. Cel care a ales-o pentru căsătoria aranjată pe acea printesă, nepoata lui Naram-Sin, a fost negresit Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, în încercarea sa de a readuce ordinea în țară. Sotul printesei akkadiene a fost ales Terah, preotul semit din Nippur, născut în anul mortii lui Sar-Kali-Sarri si al invaziei gutienilor. Poate motivul mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n. a fost printesa Amsalai. Odată eliberat Sumerul de akkadieni si gutieni iar Urul redevenit capitală, fosta Mare Preoteasă din Ur se putea întoarce acasă, unde să-si continue munca începută în tinerete. Sau poate chiar își dorea să recapete tronul strămosilor ei. Descendenta lui Abram din casa regală akkadiană ar putea explica numele Milcah („Regina”) si Sarai („Printesa mea”), averile pe care le detinea Abram încă de la plecarea din Sumer, mica armată pe care o conducea, dar si legăturile sale cu regii din câmpia Iordaniei, cu cel filistean, cu cel al Salemului si cu cel al Egiptului Inferior. Însă cea mai bună dovadă o reprezintă tot *Geneza* biblică. La moartea Sarrăi, fiii lui Het din Hebron i-au dat lui Abraam cel mai

bun loc de înmormântare pentru sotia sa deoarece, după cum i-au mărturisit, „*tu aici la noi ești un voievod al lui Yahweh*”. Iar „voievod” nu este decât un sinonim pentru „domnitor” sau „rege”.

O dovadă suplimentară a originii akkadiene a lui Abram o reprezintă chiar numele său și al soției sale. Numiți inițial Abram și Sarai, zeul lor le-a schimbat numele în Abraham (Avraam în română) și Sarah sau Sara în 2.024 î.e.n., pe când erau în Canaan. Unii cercetători consideră că, astfel, cei doi au renunțat la numele lor sumeriene în favoarea unora semite, devenind oficial semiti. O ipoteză logică, din moment ce, în acea vreme, sumerienii erau în pragul dispariției, în timp ce semitii se pregăteau să ocupe întregul Orient Mijlociu. Abram și familia sa, semiti la origine, trebuiau să renunțe la tot ce îi lega de Sumer, inclusiv la nume, să se adapteze vremurilor și traiului din Canaan. Oricât de logică pare această ipoteză, realitatea este total opusă. Abram nu este un nume sumerian, ci semit.

Fiind compus din „ab” („tată”) și „ram” („măret, suprem”), se traduce ca „tatăl suprem”, un nume firesc pentru un membru al unei case regale. Soția sa avea tot un nume semit, compus din „sar” („print”) și „ai” („al meu”), traducându-se corect prin „printesa mea”. Fiind akkadieni, cei doi aveau nume akkadiene. În Canaan, zeul le-a oferit nume așa-zis semite, Abraham și Sarah / Sara („printesă”). În realitate, numele primite erau Ab.ra.am și Sar.ra, nume suț la suț sumeriene, redactorii *Vechiului Testament* modificându-le pentru a avea sens în ebraică. În sumeriană, „sar” are înțelesul de „gonit”, iar printre multiplele sensuri ale cuvântului „ra” se numără și „a conduce”, folosit și de egipteni pentru a-și denumi zeul din fruntea panteonului. Asadar, Sarra se numeste „conducătoarea izgonită”, nume care i se potrivește, fiind nevoită să-și părăsească țara pentru a se așeza în Canaan, după câțiva ani de nomadism. La Avraam, lucrurile sunt puțin mai încurcate. Scris cu cuneiforme, cuvântul „ab” („fereastră, deschizătură, nisă”) era reprezentat prin același semn folosit pentru „es” („a unge”) și „aba” („lac, mare”). Prin urmare, prima silabă ar putea fi oricare dintre cele trei variante. „Ra” înseamnă „a acompania, a conduce, a purta”. Ultima silabă, „am”, scrisă după un substantiv, înseamnă „a fi”. În rest, are același înțeles ca și „aga”, adică „diademă, coroană” (cu sensul de simbol al regalității). Astfel, cea mai corectă traducere a numelui Avraam este „cel uns pentru a purta coroana”, un nume ce i se potrivea perfect. Făcea parte din casa regală akkadiană, fiind un urmaș al lui Sargon cel Mare, al mamei acestuia, divina Kug-Bau, și chiar al lui Marduk. Numele său, primit cel mai probabil de la mama sa, printesa akkadiană, ne arată că aceasta își dorea tronul Sumerului dacă nu pentru ea, măcar pentru fiul ei. Asadar, acesta este adevăratul motiv al mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2.112 î.e.n.

Cine era Sarai cu adevărat? În *Facerea* 11:29 se spune: „*Iar Avram și Nahor și-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcăi și al Iscăi*”. Acesta este singura mențiune biblică a Iscăi, fiica lui Haran, sora Milcăi și a lui Lot. Unii cercetători

au ajuns la concluzia *Talmudului* și a altor surse rabinice că Iscah nu este decât un alt nume sau un titlu al Sarai. Cuvântul „iscah” este un derivat al rădăcinii aramaice folosite pentru vâz, prin urmare a fost tradus ca însemnând „cea care vede”, o referire la clarviziune. În tradiția evreiască, prin prisma acestui epitet, Sarai este considerată un profet la fel de mare sau chiar mai mare decât Abram, deoarece putea vedea viitorul. În consecință, Iscah este privit ca un alter-ego al soției lui Abram, ce se referă doar la partea ei profetică. Rabinul Isaac Luria Askenazi, considerat tatăl Kabbalei contemporane, scria în secolul al XVI-lea: „*Iscah a fost Sarra, dar de ce era numită Iscah? Deoarece vedea viitorul grație inspirației divine*”. În zilele noastre, folcloristul american Howard Schwarz o descria pe Iscah ca fiind o „*extensie a personalității Sarai dincolo de limitele ei normale*”.

Dacă Sarai și Iscah sunt una și aceeași persoană, apare o problemă. Iscah este fiica lui Haran și nepoata lui Abram. În *Facerea* 20:12, Abram spune despre Sarai: „*Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu știu după mamă, iar acum mi-e soție*”. Era ea într-adevăr fiica lui Terah? În *Facerea* 11:31

scrie: „*a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său*”. Dacă era fiica lui Terah, autorul biblic ar fi menționat asta, așa cum a făcut cu Abram; în schimb, o numește nora sa. Afirmatia lui Abram este una dubioasă dacă observăm contextul în care a fost formulată. *Biblia* spune că, atât în Egipt cât și în Gherara, Abram a declarat că Sarai îi este soră, nu soție, de teamă să nu fie ucis de eventuali

pretendenti ai ei. După ce i-a apărut Yahweh în vis pentru a-i cere să-i înapoieze sotia lui Abram, regele Abimelech l-a întrebat pe patriarh de ce nu a spus adevărul. Prins cu minciuna, e normal ca Abram să fi încercat să se apere într-un fel. Asa că nu e exclus să-i fi oferit regelui o nouă minciună, care să includă și o parte din adevăr. Prin urmare, afirmația că Sarai îi este soră după tată, în acest context, nu poate fi privită decât cu suspiciune. Desi trebuie să luăm în calcul și varianta că ar putea fi adevărată. În acest caz, cum ar putea Sarai să fie și fiica lui Terah, și a lui Haran?

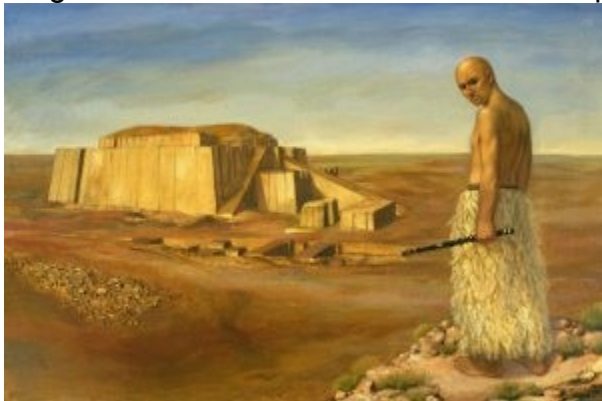
Tinând cont că a murit primul, cu mult înaintea celorlalți, Haran pare a fi cel mai mare dintre fiii lui Terah. Abram, care a trăit cel mai mult dintre frați, pare să fi fost mezinul. În *Geneza* biblică, unde se spune că lui Terah „*i s-au născut Avram, Nahor și Haran*”, ordinea enumerării celor trei nu a fost stabilită în funcție de vârstă, ci de importanță. Abram este unul dintre cele mai importante personaje pentru iudaism, islamism și creștinism, fiind considerat părintele israelitilor și al arabilor. Prin urmare, e normal să fie notat primul. Haran e cel mai puțin important dintre frați, tinând cont că a murit primul, neluând astfel parte la peregrinările familiei. Asadar, în listă a fost trecut ultimul. După moartea lui Haran, rămase orfane de tată, Sarai și Milcah au fost adoptate de către bunicul lor, Terah. Legile vremurilor specificau foarte clar că orice familie avea nevoie de un cap, care era întotdeauna sotul / tatăl copiilor. Atunci când deceda tatăl, noul cap al familiei sau tată al copiilor devenea, din punct de vedere legal, tatăl defunctului sau bunicul copiilor după tată. În acest mod Sarai și Milcah au devenit fiicele adoptive ale lui Terah. Cei doi fii rămași ai lui Terah, Abram și Nahor, le-au luat de neveste, după cum cerea tradiția vremurilor. Probabil nuntile lor au avut loc în același timp, fiind vorba despre căsătoria a doi frați cu două surori. După nuntă, fetele nu mai aveau nevoie de un tată din punct de vedere legal, deoarece capi ai familiilor deveneau soții lor. Astfel se explică de ce mai târziu, la plecarea din Ur în Harran, Sarai este numită nora lui Terah, și nu fiica sa. Cu ajutorul numelor celor

două fete putem stabili ordinea nasterii lor. Cum „Milcah” („Regina”) reprezintă un rang mai mare decât Sarai („Printesa mea”), ea a fost prima fiică a lui Haran. La fel ca sotul ei, Sarai era mezină. Astfel se explică și modul în care s-au stabilit cele două cupluri: Nahor, fratele mai mare, a ales-o pe Milcah, sora mai mare, în timp ce lui Abram, fratele mai mic, i-a rămas Sarai, sora mai mică. Se pare că a fost potrivirea perfectă, cel puțin pentru mezinul lui Terah: Abram putea vorbi cu zeii, la fel ca tatăl său; sotia lui era clarvăzătoare, având capacitatea de a vedea viitorul. Părinții lui au fost preoți, mama sa ocupând chiar funcția supremă. La fel ca strămoșii lor, proveniți din regina Kug-Bau: Sargon cel Mare, mama și fiica sa, precum și fiicele lui Naram-Sin. În aceste condiții, nu e de mirare că au primit o misiune divină.

În 2.094 î.e.n., când regele Ur-Nammu a murit, fiul său, Sulgi, a preluat tronul. Desi în primii ani s-a implicat în construirea de temple și chiar a terminat zigguratul lui Nanna / Enki, început de tatăl său,

Sulgi nu era un mare credincios. Ci dimpotrivă. A intervenit în afacerile templelor din tot Sumerul,

probabil banii fiind principalul motiv pentru care le-a construit. Der este unul dintre orasele cu temple în afacerile cărora Sulgi a intervenit în prima parte a domniei sale, însă pe care l-a distrus în 2.075 î.e.n., aparent ca pedeapsă din vointa zeilor. Cronici timpurii, precum *Cronica Weidner*, critica nelegiuirile regelui, cum ar fi faptul că „*nu efectua corect ritualurile, si-a spurcat ritualurile de purificare*”. Textul CM 48 îl învinuiește de influentare necorespunzătoare a riturilor, compunând „*stele mincinoase, scrieri insolente*”. *Cronica Regilor Timpurii* îl acuză de „*porniri criminale, iar bunurile templului Esagila si ale Babilonului le-a luat ca pradă*”. S-a proclamat zeu în cel de-al douăzeci si treilea an al său de domnie, iar timpul si l-a petrecut compunându-si imnuri autolaudative. Se pare că aceste „nelegiuiri” erau pe placul Veghetorilor, Istar invitându-l în Uruk, unde l-a făcut „*un om ales pentru vulva Inanner*”. Au făcut sex în templul lui Anu, după o petrecere privată, la care a participat si Marduk, după cum recunostea însusi Sulgi:

„Cu viteazul Utu (Marduk), prieten ca si frate,

Am băut licoare tare

În templul întemeiat de Anu.

Menestrelii mi-au cântat cele sapte cântări de dragoste.

Inanna (Istar), regina, vulva Cerului si a Pământului,

Îmi era alături, benchetuind în templu”.

Actul sexual sfidător în templul sacru al unui zeu Celest nu era nefiresc pentru Sulgi, el însusi fiind conceput pe altarul lui Enlil din templul său din Nippur, printr-o uniune dintre regele Ur-Nammu si Marea Preoteasă a lui Enlil. Un astfel de rege nu avea cum să fie pe placul unui preot credincios lui Enlil, precum Terah. Stiind ce va urma, ori poate îndemnat de zeul său, în 2.094 î.e.n., când Sulgi a urcat pe tron, Terah si familia sa au plecat în Harran, orasul geamăn al Urului. Nu a luat cu el toată familia, după cum sustine *Geneza* biblică, ci a fost însoțit doar de Abram, Sarai si Lot, fiul lui Haran. Nu stim ce s-a întâmplat cu sotia lui Terah, dacă a rămas în Ur ori a plecat si ea în orasul din nordul Sumerului. Este posibil ca tot ea să fi fost motivul plecării din Ur după moartea lui Ur-Nammu si înscăunarea noului rege; arogantului Sulgi, care nu avea respect pentru zei, îi lipsea toleranta tatălui său față de străini, mai ales față de membrii fostei case regale akkadiene. Mai mult ca sigur, pentru a nu fi în pericol, printesa Amsalai si-a luat familia si a fugit în Harran, departe de palatul regal. Sau poate, odată cu înscăunarea lui Sulgi, printesa si-a dat seama că nu mai are nicio sansă să preia tronul strămosilor săi, asa că a plecat.

Când Sulgi a căzut, în 2.048 î.e.n., Yahweh i-a vorbit pentru prima oară lui Abram. Zeul i-a cerut să părăsească Harranul și să se îndrepte către Canaan, ținutul pe care a promis că îl va dăruia urmașilor lui Abram. Era la scurt timp după moartea lui Enki, iar rege al Sumerului devenise Amar-Sin, primul dintre cei trei care au adoptat epitetul akkadian al zeului în numele lor, ca omagiu adus divinității defuncte. De asemenea, Amar provine din Amar Utu, numele sumerian al lui Marduk, așa că e evidentă apartenența regelui la cultul Veghetorilor. *Biblia* spune că Abram avea șaptezeci și cinci de ani când a părăsit Harranul, prin urmare s-a născut în 2.123 î.e.n. Tatăl său a mai trăit șaiszeci de ani, asadar s-a născut în 2.193 î.e.n. și a murit în 1988 î.e.n., în Harran, la vârsta

de două sute cinci ani. A luat Abram „pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agonisiseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan”. Apartenența sa la fosta casă regală i-a adus beneficii: avere, slujitori și chiar soldați. Termenul biblic folosit pentru a desemna oamenii lui Abram este „naar”, care a fost tradus în diferite moduri, ca „slugi”, „țineri” sau „oameni”. Însă, în limba huriană, acest cuvânt desemna călăreți. De altfel, în textele militare mesopotamiene se găsesc printre soldații cu care și cavalerie „lu.nar”-ii („oamenii-nar”), călăreții rapizi. În plus, în *Cartea Întâia a Regilor* din *Vechiul Testament*, regele David a atacat tabăra unor amaleciti, „și nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri („Is-Naar” în original, adică „oameni-nar” sau „lu.nar”) care s-au suit pe cămile și au fugit” (30:17). Numindu-i pe oamenii lui Abram „oameni-nar”, *Biblia* ne informează că a părăsit Sumerul cu un corp de cavalerie care, probabil, folosea cămile, nu cai, cămilele fiind mult mai potrivite pentru zonele aride din Canaan și Sinai.

Prezența soldaților sub comanda lui Abram ne indică faptul că, după moartea lui Sulgi, își dorea să atace capitala Ur pentru a prelua în forță tronul strămoșilor săi. Poate visa chiar la restaurarea Imperiului Akkadian. În timpul petrecut în Harran și-a strâns mica armată, pe care n-a mai apucat să o folosească pentru lovitura de stat plănuită. Zeul său i-a schimbat planurile, trimittându-l în Canaan. Pentru acest lucru, i-a promis un nou teritoriu: „*leși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare*”. Abram s-a lăsat convins și, cu gândul la noul ținut, a renunțat la ideea de a conduce Sumerul.

În Canaan, la locul numit Sichem, lângă stejarul Mamvri, i s-a arătat din nou zeul, ocazie cu care Abram a ridicat un altar. Singurul motiv pentru care zeul i s-a înfățișat a fost să-i arate teritoriul promis: „*țara aceasta o voi da urmașilor tăi*”. Apoi, Abram a pornit spre viitorul oraș Ierusalim, numit Salem în acele zile, până la muntele Moriah, „care e la răsărit de Beth-El” („casa zeului”), unde a mai

ridicat un altar. De acolo a plecat spre sud, până în Egipt, care în acel moment era împărțit în două: Egiptul de Sus era condus de Mentuhotep II din Theba iar Egiptul de Jos de către Merikare din Herakleopolis. Veniti din Canaan, cel mai probabil Abram, Sarai si Lot au ajuns la curtea lui Merikare. Fermecat de frumusețea soției lui Abram, faraonul a luat-o de nevastă, știind că ea e sora lui. A cumpărat-o de la Abram, dându-i pe ea „*oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catări și cămile*”. Tradiția evreiască spune că au stat cinci ani în Egipt. În *Biblie*, „*Domnul însă a lovit cu bătaii mari și grele pe Faraon și casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram*”. Speriat, Merikare i-a dat lui Abram soția înapoi și i-a gonit din Egipt, permitându-le să păstreze averea primită. E posibil ca plecarea lui Abram, Sarai si Lot din Egipt să nu se datoreze unui faraon speriat de Yahweh, ci conflictului dintre dinastiile din Theba și Herakleopolis, care tocmai izbucnise. În încercarea de a cuceri regiunea Thinis, Merikare a profanat necropola sacră a lui Osiris / Enki din Abydos. Mentuhotep II din Theba nu a putut lăsa nepedepsit acest sacrilegiu, prin urmare și-a trimis armatele în nord, l-a atacat și învins pe Merikare, apoi a unificat Egiptul. Sunt mari șanse ca Merikare să fi murit în lupta cu Mentuhotep II, care a avut loc în jurul anului 2.040 î.e.n. Acesta pare cel mai plauzibil motiv pentru plecarea lui Abram din Egipt: teama de conflictul armat în care era implicat faraonul sub protecția căruia se aflase până în acel moment. Dacă relatarea din *Cartea Jubileelor* este adevărată, după cinci ani (adică în 2.042 î.e.n.) au părăsit Egiptul, din cauza războiului dintre dinastiile regale din Theba și Herakleopolis.

Întorcându-se pe unde venise, Abram a ajuns la muntele Moriah, între Beth-El și Hai, unde ridicase un altar pentru Yahweh. Acolo s-a despărțit de nepotul său, Lot, care a plecat spre Sodoma din câmpia Iordanului, iar Abram a rămas în Canaan. După plecarea lui Lot, zeul i-a apărut din nou lui Abram, pentru a-i cere să verifice acel teritoriu, amintindu-i că îl va lăsa urmașilor lui. Acesta s-a întors la stejarul Mamvri din Hebron, unde a mai ridicat un altar. Nu a petrecut mult timp acolo deoarece „*în zilele lui Amrafel, regele Senaarului*”, a avut loc expediția militară a regilor răsăriteni, împotriva celor canaaniti. Aceasta pare să fi avut loc în 2.039 î.e.n., în ultimul an de domnie al lui Amar-Sin. *Facerea* 14:5 sustine că războiul a avut loc la paisprezece ani după ce elamitii, sub conducerea lui Kedarlaomer / Kudur-Laghamar, îi subjugaseră pe regii canaaniti.

Într-adevăr, trecuseră paisprezece ani de când regele sumerian Sulgi, predecesorul lui Amar-Sin, la sfatul oracolului zeului Nanna / Enki, a lansat campania militară din 2.053 î.e.n., din Canaan, condusă de elamiti. După ce i-au învins pe refaimi, pe zuzimi, pe emimi, pe horei, pe amaleciti și pe amorei, Kudur-Laghamar / Khedorla'omer, Eri-Aku / Ariokh, Tud-ghula / Tidhal și Amar-Sin / Amraphel s-au luptat în Valea Sidimului cu cinci regi din Câmpia Iordanului: Bera, Birsá, Sinab, Semeber și regele din Bela / Toar. Învingători, regii mesopotamieni au jefuit Sodoma și Gomora și au plecat. L-au luat cu ei și pe Lot, pe care l-au capturat în Sodoma. Aflând că nepotul său a fost înrobît, Abram a plecat cu trei sute optsprezece călăreți „naar”. L-a ajuns pe regii mesopotamieni la Dan, unde i-a atacat și învins în timpul nopții, eliberându-l astfel pe Lot și recuperând prada de război luată din Sodoma. Pentru această victorie incredibilă, a fost felicitat atât de Bera, regele Sodomei, cât și de Melhisedec, cel al Salemului. Mai mult, noaptea i-a apărut zeul său în vis, pentru a-l asigura că îi va lăsa moștenire acel ținut. Învinși, regii mesopotamieni au fost detronați. Amar-Sin și-a pierdut viața pe drumul spre casă, fiind ucis de întepătura unui scorpion, tronul primindu-l fratele său, Su-Sin. Prin victoria în fața lui Naram-Sin și a aliaților săi, Abram putea considera că s-a răzbunat pe cel care i-a ocupat tronul care i se cuvenea, cel al Sumerului.

La zece ani după sosirea în Canaan, adică în 2.038 î.e.n., pentru că Sarai era stearpă, Abram s-a culcat cu slujnica ei, egipteanca Hagar. Se întâmpla la scurt timp după moartea lui Amar-Sin și înscăunarea fratelui său, Su-Sin, pe tronul Imperiului Neo-Sumerian. Din dorința lui Abram de a avea un copil imediat după ce a aflat de moartea lui Amar-Sin înțelegem că își dorea un fiu care să urce pe tronul Sumerului. Doar făcea parte din familia regală akkadiană, strămoșii săi conducând

Mesopotamia timp de două secole. Prin urmare, avea dreptul de a cere tronul. Momentul era cel mai potrivit, Sumerul fiind slăbit, mai ales după destrămarea alianțelor cu vecinii săi. Nici mama viitorului copil nu a fost aleasă întâmplător; desi *Biblia* sustine că era o simplă slujnică, o veche legendă evreiască, amintită de Louis Ginzberg în *Legends of Jews*, o consideră pe Hagar fiica faraonului, pe care Merikare i-a dat-o lui Abram în schimbul Sarăi, alături de „*oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catâri și cămile*”. Devine tot mai evident faptul că Abram își dorea un fiu care să primească tronul Sumerului, având ambii părinți cu sânge regal. După nouă luni, Hagar a născut un băiat pe care l-a botezat Yisma'el (Ismael în română), după cum i-a poruncit un înger, pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. Era în 2.037 î.e.n., Abram având atunci 86 de ani.

Ajuns pe tronul Sumerului în 2.039 î.e.n., Su-Sin a găsit marea alianță a regilor mesopotamieni destrămată, iar pe fostii aliați ai Urului atacându-i imperiul aflat în descompunere. Regele nu a avut de ales decât să ceară ajutorul zeilor săi, Veghetorii. La începutul domniei sale, se lauda într-o inscripție că „*Sfânta Inanna (Istar), cea înzestrată cu uimitoare calități, prima fiică a lui Sin (Enki)*”, i-a oferit arme cu care să „*atace în luptă țara dusmană care e nesupusă*”. Însă ajutorul zeiței era insuficient, iar Su-Sin și-a oferit loialitatea celeilalte tabere divine. Pe măsură ce creșteau presiunile din vest, regele a început să le ceară iertare și ajutor zeilor cei mari din Nippur, adică lui Enlil și soției sale, Ninhursag. Textele rămase din acea vreme și excavatiile arheologice au dezvăluit că Su-Sin a întreprins lucrări masive de reconstrucție în Nippur. Disperat, a înălțat și o stelă pentru Enlil și soția sa, „*o stelă cum niciun rege nu mai durase*”. Zeul însă nu era prezent, pentru a-i răspunde; doar Ninlil / Ninhursag i-a auzit implorările. Cuprinsă de compasiune, „*pentru a prelungi bunăstarea lui Su-Sin, a-i întinde vremea coroanei*”, zeita i-a dat o „*armă care cu radiație lovește (...) a cărei înspăimântătoare străfulgerare ajunge până la cer*”. Un text al lui Su-Sin, catalogat sub indicativul *Colectia B*, sustine că, după ce a făcut Harranul să „*tremure de spaima armelor lui*”, regele a încercat să facă pace. A trimis-o pe fiica sa ca mireasă, probabil conducătorului regiunii. Fata s-a întors în Sumer, „*înființând un oras pentru Enlil și Ninlil (Ninhursag) pe hotarul Nippurului*”. Era prima dată „*din zilele când s-au hotărât sortii, ca un rege să construiască un oras pentru Enlil și Ninlil*”, după cum se lauda Su-Sin. Regele chiar și-a atribuit rolul de Mare Preot în Nippur, însă toate aceste eforturi ale sale au fost în zadar. Enlil refuza să-i ofere ajutorul, iar Imperiul Neo-Sumerian se apropia de

iminentul său sfârșit. Într-un ultim gest disperat de a atrage protecția Celestilor, Su-Sin a construit pentru Enlil și Ninhursag „o mare barcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râuri”, pe care „a împodobit-o desăvârșit cu pietre pretioase”,

a înzestrat-o cu vâsle din cel mai fin lemn și a mobilat-o cu tot confortul, inclusiv cu un pat nupțial. Apoi, a „pus barca de croazieră în bazinul larg din fața Casei Plăcerilor lui Ninlil”. Se pare că, în sfârșit, regele a găsit formula câștigătoare; Enlil s-a lăsat înduplecat și s-a întors în Nippur:

„Când Enlil a auzit

De la o zare la alta s-a grăbit,

Din miazăzi în miazănoapte a călătorit;

Prin văzduh, peste pământ a gonit,

Mult să se bucure cu iubita-i regină, Ninlil”.

Lipsește câteva rânduri dinspre finalul tăblitei, prin urmare nu putem ști ce s-a întâmplat. Însă ultimele rânduri ale textului se referă la „*Ninurta, marele războinic al lui Enlil, care l-a buimăcit pe intrus*”, după ce a descoperit pe barcă „*o inscripție, o scriere rea*”, probabil folosită pentru a arunca un blestem asupra lui Enlil și Ninhursag. Nu s-a găsit niciun text despre reacția lui Enlil la acest complot, însă se pare că a plecat din nou din Nippur, de această dată luându-și soția cu el. Nu peste mult timp, în februarie 2.031 î.e.n., o eclipsă totală de Lună a fost interpretată de către preoții din Nippur ca un semn rău. I-au scris lui Su-Sin că era o prevestire „*către regele care domnește peste cele patru regiuni: zidul său va fi distrus, Urul va rămâne pustiu*”. Nemaiavând ce pierde, respins de zeii Celești, Su-Sin i-a sfidat pentru ultima oară. A construit în Nippur, orașul lui Enlil, un templu pentru un zeu tânăr, numit Sara („Print”), un fiu al lui Istar. În inscripția lăsată în templu, Su-Sin se declara tată al tânărului zeu: „*Divinului Sara, ceresc erou, iubitul fiu al Inannei: tatăl său, Su-Sin, puternicul rege, rege al Urului, rege al celor patru regiuni, i-a construit templul Sagipada, iubitul lui altar; trăiască regele*”. N-a mai trăit mult regele, acela fiind ultimul său an de domnie.

Nici ultimul rege al Sumerului, Ibbi-Sin, nu a reușit să oprească decăderea imperiului. Urcat pe tron după moartea tatălui său, în 2.030 î.e.n., nu a putut decât să accelereze construirea zidurilor și fortificațiilor din centrul Sumerului, în jurul Urului și al Nippurului, restul țării rămânând fără apărare. Mesajele de loialitate de la centrele urbane subordonate au încetat să mai sosească, rând pe rând. În cel de-al doilea an al său de domnie s-a numit Mare Preot al templului lui Istar din Uruk, însă de la oracole nu primea decât mesaje de distrugere și pedeapsă. În al patrulea an de domnie i s-a spus că „*Fiul de la apus se va ridica (...) e un semn pentru Ibbi-Sin: Urul va fi judecat*”. În al cincilea an, regele a devenit Mare Preot al lui Istar la templul ei din Ur, însă nici această funcție nu

i-a fost de folos. A fost ultimul an în care celelalte orase din Sumer au trimis tradiționalele animale de sacrificiu pentru templul lui Enki din Ur. Autoritatea centrală din Ur, zeii săi Veghetori și marele său templu-ziggurat nu mai erau recunoscute. În al șaselea an de domnie, adică în 2.024 î.e.n., sfârșitul părea tot mai iminent. „*Când vine anul al șaselea, locuitorii Urului vor fi prinși în capcană*”, anunța unul dintre oracole. Calamitatea urma să vină „*când, pentru a doua oară, cel ce-si spune Suprem, ca unul căruia i-a fost uns pieptul, va veni de la apus*”. În același an, după cum arată mesajele primite de rege de la frontiera vestică, „*apuseni ostili intraseră pe câmpia*” Mesopotamiei, fără a întâmpina vreo rezistență. În scurt timp ei au „*intrat în interiorul țării, ocupând una după alta toate marile fortărețe*”. Chiar înainte de terminarea anului al șaselea, s-au oprit și din Nippur inscripțiile care îl onorau pe regele din Ur. Dusmanul Sumerului, „*cel ce-si spune Suprem*”, ajunsese în inima imperiului. Acesta nu putea fi decât noul rege al Pământului, Marduk, care se întorcea în Mesopotamia pentru a se înscăuna în Babilonul său mult iubit.

În autobiografia sa, Marduk sustine că a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în țara Hatti:

„În țara Hatti am întrebat un oracol

[Despre] tronul și domnia mea;

În toi: «Până când?

Douăzeci și patru de ani, în toi, am cuibărit».

După cel de-al douăzeci și patru de ani

Zilele mele [de exil] erau încheiate

Spre orasul meu am [pornit];

Templul meu Esagila ca un munte [să-l înalt],

Vesnicul meu sălas să-l [reînfiintez].

Am luat-o la picior

Prin (...) țări spre orasul meu

Pentru ca (...) să i-l hotărâsc,

Un rege în Babilon să [înscăuniez]

În casa legământului meu (...)

În Esagilul ca un munte (...)

De Anu creat (...)

În Esagil (...)

O platformă să ridic (...)

În orasul meu (...)

Bucurie (...)”.

Tăblita deteriorată însă apoi orasele prin care a trecut Marduk în drumul spre Babilon. Intrase într-adevăr în Mesopotamia de la vest, așa cum preziseră oracolele, însoțit de semitii săi amoriti. Însă lucrurile nu au mers pentru el ca pe roze. Împotriva Babilonului un zeu „*își dezlăntuise mânia*”. Numele lui e declarat la începutul unei coloane din text, din care însă nu se distinge decât prima parte: „*Divinul Nin...*”, care nu poate fi decât Ninurta, fiul lui Enlil. Din păcate, deteriorarea tăblitei nu ne permite să aflăm acțiunile lui Ninurta împotriva Babilonului. Însă continuarea o găsim în cea de-a treia tăblită a *Textelor lui Khedorlaomer*, unde trupele amorite ale lui Marduk au năvălit spre Nippur, oras în care le așteptau cele elamite, mobilizate de Ninurta. În timpul confruntării, Nippurul a fost devastat iar Ekur, templul lui Enlil, profanat din nou. Ninurta i-a acuzat pe discipolii lui Marduk de această faptă, însă textul îl consideră pe fiul lui Enlil adevăratul autor, pe care îl numește Erra („Cel care aduce ucidere”):

„Erra, cel nemilos,

A intrat în incinta sacră.

S-a oprit în incinta sacră,

A privit Ekurul.

Gura a deschis, tinerilor lui le-a spus:

«Luati prada din Ekur,

Luati odoarele,

Distrugeti-i temelia,

Spargeti îngrăditura altarului!»”.

Când Enlil a aflat că i-a fost profanat templul, că „*în sfânta sfintelor voalul era sfâșiat*”, s-a întors într-un suflet în Nippur. „*În fata lui goneau zei învesmântați în raze*”; el însuși „*răspândește o strălucire ca a fulgerului*” când a coborât din cer. „*Si-a cutremurat locul sfânt*” când a aterizat în templu, apoi l-a întrebat pe fiul său, „*printul Ninurta*”, cine i-a pângărit locul sfânt. Bineînțeles că Ninurta nu și-a mărturisit vina, ci a arătat cu degetul către Marduk și amoritii săi. Textul mai susține că Ninurta nu îi adresa tatălui său respectul cuvenit: „*Fără a se teme pentru viața sa, nu si-a scos tiara*”; lui Enlil „*urât i-a vorbit (...)* nu era dreptate; distrugerea se zămislea”.

De ce i-ar fi profanat Ninurta templul tatălui său? Fără îndoială, pentru a-l atrage în lupta împotriva lui Marduk. Ninurta, care ar fi trebuit să mostenească tronul lui Enlil, nu era multumit de decizia lui Anu, de a-i oferi lui Marduk conducerea Terrei. Mai mult decât atât, nu era deloc multumit că tatăl său a acceptat hotărârea împăratului, renunțând la tron fără luptă. Ninurta era un războ

inic, învățat să lupte până la capăt, să nu cedeze sub nicio formă. Nu putea accepta înfrângerea, mai ales în fața Veghetorilor, cu care a luptat întreaga sa viață. Mai ales în fața lui Marduk, rivalul său direct la tron. A învățat să lupte până la final de la tatăl său, care acum ceda. Ceea ce a făcut să-i scadă respectul pentru Enlil, din acest motiv „*nu și-a scos tiara*” și „*urât i-a vorbit*”. Nu era corect să primească Marduk ceea ce i se cuvenea lui, adevăratul fiu al lui Enlil. Și nu era corect ca tatăl său să nu facă nimic în această privință. Însă Enlil accepta în continuare ordinul împăratului Anu, chiar și după ce templul din Nippur i-a fost devastat.

În *Epopoea lui Erra*, Consiliul Zeilor s-a întrunit și a discutat „*pret de o zi și o noapte, fără încetare*”. Anunnaki, marii zei, i-au amintit lui Ninurta de decizia lui Anu: „*Acum că Printul Marduk s-a ridicat, acum că oamenii pentru a doua oară i-au ridicat chipul, de ce continuă Erra cu împotrivirea?*”. Furios,

văzând că nu primește sprijin din partea nimănui, Ninurta s-a hotărât să își facă singur dreptate. „*Consultându-se cu sine însuși*”, zeul s-a decis să dezlănțuie niste arme teribile. „*Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetățile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; muntii îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mările le voi agita, viietuitoarele din ele le voi decima; oamenii îi voi face să piară, sufletele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi crutat*”, și-a spus el. Dintr-un text catalogat cu indicele CT-xvi-44/46 aflăm că un zeu minor l-a anunțat pe Marduk de planul distructiv al lui Erra / Ninurta. Într-o noapte, pe când marii zei se retrăseseră pentru a se odihni, zeul „*aceste cuvinte lui Marduk i le-a grăit*”, în legătură cu „*sapte arme cumplite care de Anu au fost create (...) Pustiirea acestor sapte contra ta se pregătește*”. Alarmat, Marduk a vrut să afle unde se aflau armele. „*Aceste sapte, unde s-au născut, unde au fost create?*”, a întrebat el. Zeul cel mic i-a dezvăluit faptul că erau ascunse sub pământ:

„*Aceste sapte în munti sălăsluiesc,*

Într-o scobitură din pământ se găsesc.

Din acel loc cu strălucire vor năvăli,

De pe Pământ la Cer, în groază înzăuate”.

Nefiind lămurit, Marduk a insistat să afle locația exactă a armelor, însă i s-a răspuns că „*până si zeilor înțelepti, si lor le e necunoscut*”.

Mai departe, în *Epopoea lui Erra* apare un zeu, numit Isum. Nu se cunoaște identitatea acestui personaj, al cărui nume akkadian s-ar traduce prin „înțeleptul învățător al Muntelui”. Stim doar că sumerienii îl numeau Endursaga („Domnul prietenos și supus al legăturii”), considerându-l mesagerul zeilor și fratele lui Marduk. Acesta nu poate fi decât Enoch / Nabu, zeul înțelepciunii după moartea lui Enki și mesagerul zeilor, cel numit de unii fiul lui Enki, iar de alții al lui Marduk. Din mituri stim deja că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor, trecând de partea Celestilor. De asemenea, stim și că în cel de-Al Doilea Război al Zeilor a jucat adesea rolul de mediator între cele două tabere aflate în conflict. Același rol îl joacă și aici, încercând să-l convingă pe Ninurta să renunțe la planul de a folosi teribilele arme împotriva oamenilor nevinovați:

„Îți vei distruge tu, cel drept, pe cei drepti?

Îți vei distruge pe cei care împotriva-ti au păcătuît

Laolaltă cu cei care împotriva-ti nu au păcătuît?”

Însă Ninurta, plin de ură, era hotărât. „*Voi anihila fiul și voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi ucide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!*”, a strigat el. În cele din urmă, Isum / Nabu l-a înduplecat. Ninurta a acceptat să excludă din atac Mesopotamia, promitând să atace doar locurile în care s-ar putea ascunde Marduk:

„Din oras în oras un emisar voi trimite;

Fiul, sământa tatălui, nu va scăpa;

Mama lui se va opri din râs (...)

La locul zeilor, acces nu va avea”.

Se pare că planul lui Ninurta a fost aprobat de Enlil. Fără a mai pierde timpul, Ninurta și Nabu s-au hotărât să treacă la acțiune:

„Atunci eroul Erra a venit în fata lui Isum,

Amintindu-si cuvintele lui;

Si Isum a venit în fată, după cuvântul dat,

Cu o strângere de inimă”.

Primul care a lansat una dintre bombe a fost Nabu:

„Isum spre Muntele Cel Mai Suprem porni;

Îngrozitoarele Sapte, fără egal,

Se târau în urmă-i.

La Muntele Cel Mai Suprem eroul sosi;

Ridică mâna

Muntele fu spulberat;

Câmpia de lângă Muntele Cel Mai Suprem

O sterse el apoi;

În pădurile sale, nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare”.

Ninurta nu s-a lăsat mai prejos:

„Atunci, imitându-l pe Isum,

Erra Drumul Regilor îl urmă.

Oraselor sfârșitul li-l aduse,

În pustietate le prefăcu.

În munti întinse înfometarea,

Animalele le făcu să piară”.

Un document cunoscut drept *K.5001*, publicat în *Oxford Edition of Cuneiform Texts*, vol. VI, scris în sumeriană și în akadiană, adresat unui zeu a cărui identitate nu reiese din fragment, confirmă atacul devastator:

„Domn, purtător al Pârjolitorului

Care a făcut scrum inamicul;

Care a nimicit țara neascultătoare;

Care a vestejit viața urmașilor Cuvântului Rău;

Care a plouat cu pietre și foc peste dusmani”.

Astfel de arme teribile, precum cele șapte ale lui Ninurta, asemănătoare celor atomice, sunt descrise și în scripturile indiene. În *Bhagavad-Gîta*, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum și flăcări, strălucitoare cât o mie de soți”, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona

Parva sustine că „un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate subtilă înconjură deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei arme, păru cuprinsă de febră”. În Mahabharata se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o țară timp de doisprezece ani, iar o altă distrugea „fătul în pântecele mamei”. În cartea a opta, „de la bordul unei puternice vimana, aflată în aer la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetății dusmanilor. Un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescență insuportabilă (...) Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănțuire a elementelor: Soarele se învârtea în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arsi de văpaie, elefantii fugeau înnebuniți care-ncotro, căutând o scăpare din fata groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar dusmanii erau secerati; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în sir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefantii se prăbuseau răpusi. Caii și carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un urias incendiu. Mii de case au fost distruse apoi, pe mare și pe uscat, se asternu o liniste totală (...) Privelistea era înfiorătoare. Cadavrele celor căzuți se zgârciseră într-atât din cauza căldurii nemaîntâlnite, încât nici nu mai arătau a oameni”. În Ramayana, în timpul unui război, „sute de meteori căzură din cer” iar „sulitele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înnebusea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi. Orasul Lanka, arzând, lumina marea”. Arma Strămosului, pe care printul Rama o primise de la Agastya și „o tinuse pentru împejurarea supremă”, era o armă teribilă: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor fiintelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți, și apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfârșească, la o depărtare de zece yoi, o cetate de granit”. După ce Rama a lansat arma, „cele două osti crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbusit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”. În capitolul Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: „un disc negru acoperi Soarele (...) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...) Pestii stăteau nemiscate în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Toții arborii își pierdură frunzele. Pământul se zgudu”.

Nu doar textele antice susțin folosirea armelor atomice, ci și descoperirile arheologice. În lume se găsesc multe locuri ce prezintă urme ale unor atacuri nucleare. În Peru, la trei sute de metri de un monolit gigant, ce cântărește peste douăzeci de mii de tone, din fortificațiile de la Sacsayhuaman, se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în șase direcții diferite. În Irak și în desertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la niste temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, ce conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franța, Scotia, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că ele suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa cinci – șase mii de grade Celsius. În preajma Mării Moarte există unele zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu există vegetație sau animale. În Death Valley din Nevada se află

ruinele unui oras vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-au impregnat ciudate siluete negre, ca niște umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile și nisipul. Nu există în zonă forme de viață animală sau vegetală, cu excepția unor microorganisme. Temperatura de peste șase mii de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obține decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo-Daro din sudul Pakistanului, oras cu un nivel ridicat de radiații, s-au găsit patruzeci și patru de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fața în jos, ținându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie. Cercetătorul britanic David Davenport susținea în 1997 că a găsit un epicentru de aproape cincizeci de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940-1950, arheologii au descoperit același lucru în orasele indiene Kot Diji și Harrapa (aflat pe paralela de 30 de grade, la fel ca Eridu și Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porți stelare”). Iar în Tara Luanei din Munții Buzăului (România), pe un mare platou s-au găsit ruinele unei cetăți gigantice antice. Cercetătorii au stabilit că așezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, solul fiind ars pe o adâncime de aproximativ jumătate de metru. Nu cresc plante în zonă iar animalele refuză să se apropie. De asemenea, cercetătorii au descoperit un nivel ridicat de radiații. O legendă locală spune că, demult, acolo se afla o cetate cu ziduri imense, care a fost distrusă de năvălitori veniți din Cer.

Dumnezeul lui Mahomed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (implicând faptul că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în *Coran* adeseori cu distrugerea multor cetăți: „*Câte cetăți am pierdut noi și le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază*” (7:3); „*Si acele cetăți le-am dărâmat noi, pentru că au fost nelegiuite, și le-am dat o veste despre pieirea lor*” (18:58); „*Si câte cetăți am făcut noi fărâme, pentru că erau nelegiuite, și am ridicat alt popor în urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea*” (21:11-12); „*Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi și ele stau dărâmate pe temeliiile lor! Si câte fântâni sunt deserte și câte cetăți înalte!*” (22:44); „*Si câte cetăți, care se încredeau în prisosinta lor, am dărâmat Noi!*” (28:58). Să fie vorba oare despre cetățile care prezintă urme ale unor bombe atomice? Poate chiar acelea distruse de cele șapte bombe ale lui Ninurta în 2.024 î.e.n.?

Exact în acel an, conform *Genezei* biblice, lui Abram i s-a arătat din nou zeul său. Ca de fiecare dată, i-a reamintit că va lăsa moștenire Canaanul urmașilor săi. Apoi i-a schimbat numele din Abram în Abraam (Avraam în română), iar soției sale din Sarai în Sarah. Atunci a aflat Abraam că fiul său, Yisma'el, nu îi va fi moștenitor. „*Iată, te-am ascultat și pentru Ismael, și iată îl voi binecuvânta,*

„Îl voi crește și-l voi înmulți foarte, foarte tare; doisprezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care-l va naște Sarra la anul pe vremea aceasta!”, i-a spus zeul. Nu a plecat fără a încheia un legământ cu Abraam, cerându-i în schimb să se circumcidă; nu doar el, ci „toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur”. Acest obicei al „tăierii împrejur” era unul egiptean. Miturile spun că zeul suprem Ra (Anu) și-a tăiat penisul, din sângele și sperma sa curse pe pământ născându-se Su, zeul aerului, și Tefnut, zeita umidității, nimeni altii decât Enlil și Enki. Su-Sin, penultimul rege al Sumerului, a preluat numele unuia dintre acești doi zei egipteni, ceea ce dovedește că religia egipteană depășea granițele țării. Circumcizia era un gest simbolic de solidaritate cu zeul, menit să aducă urmași precum ai zeului. În realitate, mitul egiptean e derivat din episodul castrării lui Anu de către fiul său, Enki, pe care grecii și hititii l-au păstrat nealterat (la greci, Ouranos a fost castrat de Kronos, iar la hititi Anu de Kumarbi).

Imediat după ce „au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraam, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint de la cei de alt neam”, zeul, însoțit de alți doi, a apărut în fața lui Abraam. De fapt, cele trei divinități erau în trecere prin fața cortului său, fără să aibă vreun gând să-l viziteze. Abraam „cum i-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor și s-a închinat până la pământ”. I-a convins să se oprească puțin, cât să mănânce și să se odihnească. La masă le-a servit un vitel, oferindu-ne astfel un indiciu în deslusirea identității „Domnului”: vitelul era simbolul celui numit adeseori „taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul i-a amintit lui Abraam că va avea un fiu peste un an. Apoi i-a dezvăluit motivul vizitei sale: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”. După ce însoțitorii Domnului au plecat spre Sodoma, Abraam a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid, întocmai ca Nabu pe Ninurta în *Epopeea lui Erra*: „Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă

celui necredincios! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?”. A încercat chiar să-l înduplece folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de

drepti: pierde-i-vei, oare, si nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepti, de se vor afla în cetate?” Primind un răspuns satisfăcător, Abraam a continuat negocierea, scăzând din ce în ce mai mult numărul „dreptilor”, ajungând într-un final la zece. „*Pentru cei zece nu o voi pierde*”, l-a asigurat Enlil, apoi „*s-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său*”. Capitolul 19 ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimisi ai lui Enlil, cel mai probabil Ninurta si Nabu, au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinati de Lot, nepotul lui Abraam, care i-a invitat în locuinta sa. Initial au refuzat, preferând să stea pe stradă. Însă, la insistentele lui Lot, au acceptat în cele din urmă. Locuitorii Sodomei, „*de la tânăr până la bătrân*”, au înconjurat casa, cerându-i pe cei doi ca să-i „cunoască”. În zadar le-a oferit Lot pe cele două fiice ale lui, sodomitii îi vroiau neaparat pe noii veniti. Când multimea a vrut să spargă usa, cei doi zei l-au tras pe Lot înăuntru „*iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare*”. Apoi l-au anuntat pe nepotul lui Abraam de planul distrugerii cetății, sfătuindu-l să-si ia familia si să fugă. În zori, cei doi i-au spus lui Lot să se grăbească. „*Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui*”. Scotându-l afară, l-au sfătuit să fugă din fata urgiei: „*Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!*”. Pentru că nu aveau timp să ajungă la munte, Lot si familia sa au ales să se ascundă într-un loc numit Toar / Zoar. După ce au fost în siguranță, „*Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul si a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia*”. Uitându-se spre locul unde erau Sodoma si Gomora, Abraam „*a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor*”, locul rămânând „*pustietate pentru totdeauna*”, după cum sustine *Cartea lui Sofonie 2:9*. Efectul pedepsei divine a fost devastator, chiar sotia lui Lot prefăcându-se într-un stâlp de sare, termenul ebraic fiind „*netsiv melah*”.

Într-un articol prezentat Societății Orientaliste Americane în anul 1918 si într-o continuare în *Beiträge zur Assyriologie*, asiologul Paul Haupt a demonstrat că, întrucât primele surse de sare din Sumer au fost bălțile de lângă Golful Persic, termenul sumerian „*nimur*” s-a ramificat, ajungând să însemne atât „sare”, cât si „vapori”. De vreme ce Marea Moartă se numeste în ebraică Marea Sărată, probabil naratorul evreu al *Bibliei* a interpretat gresit termenul sumerian si a scris „stâlp de sare”, când sotia lui Lot a devenit de fapt „o coloană de vapori”. În textele ugaritice, precum povestea canaanită a lui Aghat, sfârșitul unui muritor de mâna unui zeu era descris ca „*scăparea sufletului ca un abur, ca fumul pe nări*”. În *Epopeea lui Erra*, moartea oamenilor a fost descrisă de zeu astfel: „*Oamenii îi voi face să se mistuiască, sufletele lor le voi preface în abur*”. Desi aflat la vreo optzeci de kilometri distantă, Abraam nu s-a simțit în siguranță, *Biblia* spunându-ne că si-a strâns cortul si s-a mutat mai departe, spre apus, instalându-se la Gherar. De asemenea, niciodată după aceea nu s-a mai aventurat în peninsula Sinai. Chiar si peste ani, când Yitskhak a vrut să se ducă în Egipt din cauza foametei din Canaan, Domnul i-a interzis să facă acest lucru, semn că radiatiile din zonă încă erau periculoase.

Cercetătorii consideră că Sodoma si Gomora se aflau în sudul Mării Moarte, parte ce încă mai poartă supranumele local de Marea lui Lot. În anii 1920, zona a fost explorată de către o misiune stiintifică sponsorizată de Institutul Biblic Pontifical de la Vatican, după cum sustine Alexis Mallon în *Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer Morte*. Arheologi reputati, ca William Foxwell Albright si James Penrose Harland, au descoperit că asezările din muntii înconjurători au fost abandonate brusc în secolul al XXI-lea î.e.n., fără a mai fi reocupate timp de câteva secole. Si până în zilele noastre, în apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminări radioactive, „*suficiente pentru a provoca sterilitatea si alte boli aferente la toate animalele si oamenii care le absorb pe parcursul unui număr de ani*”, după cum nota Ian M. Blake în *The Palestine Exploration Quarterly*. Toate indiciile arată că zona Sodomei si Gomorei a fost distrusă cu o bombă nucleară. *Epopeea lui Erra* pare să descrie crearea noii porțiuni sudice a Mării Moarte, prin spargerea tărmlui de miazăzi si eliminarea tuturor formelor de viață:

„A scobit prin mare,

Întregimea i-a împărțit-o.

Tot ce trăia într-însa,

Până si crocodilii,

I-a vestejit.

Ca si cu focul a pârlolit vietuitoarele,

Grânele le-a osândit să se facă pulbere”.

Conform *Epopiei lui Erra*, în 2.024 î.e.n., Ninurta si Nabu au distrus câteva locuri cu ajutorul a sapte arme teribile, cel mai probabil atomice, în căutarea lui Marduk. În *Biblie*, Abraam a fost martorul distrugerii Sodomei si Gomorei exact în acelasi an, de unde reiese că sudul Mării Moarte a fost devastat de cei doi zei. Modul de lansare a armelor este identic: în tăblita sumeriană *K.5001* „*a plouat cu pietre si foc peste dusmani*”, iar în *Biblie* „*Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer*”. La fel si efectele armelor, în ambele texte locurile rămânând pustii, „*morman de pulbere*”, ocolite de animale, cu muntii retezati si mările agitate. Prezenta lui Nabu în Sodoma e confirmată de un text mesopotamian, în care zeul „*spre marea cea mare a pornit*”. Apoi,

„Dar când fiul lui Marduk

În tara de pe coastă era,

Cel-al-Vântului-Rău

Cu pârlol tara de câmpie a ars-o”.

Stim din mitul sumerian că Ninurta a primit în cele din urmă aprobarea lui Enlil pentru a folosi armele, cu conditia ca ele să fie folosite doar în locurile în care se confirmă prezenta lui Marduk. În povestea biblică, Enlil îi însoteste pe Ninurta si Nabu până aproape de Sodoma, după cum a declarat chiar el: „*pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu*”. Cu alte cuvinte, pentru a verifica dacă într-adevăr inamicul lor se ascundea acolo. Ce făceau în stradă cei doi zei, înainte de a intra în casa lui Lot? În *Epopeea lui Erra*, Ninurta spunea: „*Din oras în oras un emisar voi trimite; Fiul, sământa tatălui, nu va scăpa*”. Mai mult ca sigur, verificau dacă Marduk se află în Sodoma. Când au primit confirmarea, au intrat în casa lui Lot. Se pare că Marduk a aflat de prezenta celor doi inamici si si-a trimis supusii, „*sodomenii, locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân*”, să-i captureze. „*Unde sunt Oamenii, care au intrat să măie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaștem!*”, i-au

strigat ei lui Lot după ce au înconjurat casa în care se aflau zeii. Însă Ninurta și Nabu nu puteau fi învinși de o gloată de simpli muritori; „*pe oamenii, care erau la ușa casei, i-au lovit cu orbire de la mic până la mare, încât în zadar se chinuiau să găsească ușa*”. Dimineată au părăsit orasul, împreună cu Lot și cu familia acestuia, apoi au lansat cumplita bombă nucleară. În zadar, însă. Marduk a reușit să scape și de această dată iar Ninurta, după consumarea inutilă a celor șapte bombe, a fost nevoit să accepte înfrângerea, la fel ca tatăl său.

După catastrofă, „*a ieșit Lot din Țoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale,*

căci se temea să locuiască în Țoar, și a locuit într-o peșteră, împreună cu cele două fete ale sale” (Facerea 19:30). Vechiul Testament spune că fetele s-au hotărât într-o zi să-și îmbete tatăl și să se culce cu el, pentru a avea urmași deoarece, spuneau ele, „*nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului*”. Au făcut întocmai cum și-au propus și, culcându-se cu Lot după ce l-au îmbătat, au rămas însărcinate. Fiecare dintre ele a născut câte un băiat; primul a fost numit Moab și a devenit strămosul moabililor, iar al doilea Ben-Ammi, strămosul amonitilor. Dacă această întâmplare biblică este reală, cu siguranță a fost deformată de către redactorii scripturilor evreiești, pentru a se ascunde descendența lui Lot din familia regală akkadiană a lui Sargon cel Mare. Lucru care reiese cu ușurință din inadvertențele povestirii. Biblia spune că fetele au ales incestul de frică să nu rămână fără urmași, nefiind alți bărbați prin zonă. Însă cu câteva versete înainte am aflat că Lot a părăsit de teamă Toarul, oras neafectat de bomba nucleară: „*a ieșit Lot din Țoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Țoar*”. De ce se temea Lot? Sau de cine? Nu cumva de locuitorii orasului? Biblia spune că Toarul a fost protejat de efectele bombei, prin urmare locuitorii săi au supraviețuit. Dacă orasul nu era populat doar de femei, lucru imposibil, sub nicio formă nu puteau considera fetele lui Lot că „*nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului*”. În al doilea

rând, cum a reusit Lot să facă sex? Era bătrân si atât de beat încât nu si-a putut aminti nimic din cele două nopți de incest. „*Acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea*”, spune *Biblia*. Dacă era într-o stare de ebrietate atât de avansată, care nu i-a permis să-si dea seama ce face sau să-si

amintească ceva după, cum a putut avea erecție în aceste condiții? Mai ales că avea și o vârstă înaintată, la care problemele sexuale sunt inevitabile. Aceste două absurdități ascund o realitate deloc sfântă, așa cum este considerat Lot: incestul a fost realizat în mod constient. Casele regale obisnuiau să-si păstreze genele divine în familie (sau „sângele albastru”), prin urmare membrii lor se căsătoreau între ei. Făcând parte din casa regală akkadiană, Lot a păstrat tradiția. Rămas fără soție, pentru a fi sigur că va avea mostenitori care să ducă mai departe genele divine ale lui Sargon, nu putea să se împerecheze decât cu fiicele sale. Acest obicei exista deja în familia sa, după cum confirmă chiar *Biblia*: Abram și Nahor s-au căsătorit cu nepoatele lor. Mai târziu, Yitskhak, fiul lui Abraam și al Sarrăi, a luat-o de soție pe Rebekah, fiica vărului său, Bethuel. La rândul său, Ya'akov, fiul lui Yitskhak, s-a căsătorit cu fiicele lui Bethuel, Le'a și Rebekah. După cum spuneam, singurul motiv pentru aceste căsnicii între membrii aceleiași familii era păstrarea genelor divine ale lui Marduk, transmise prin regii Imperiului Akkadian.

Din cauza zonei iradiate, a plecat Abraam „*de acolo spre miazăzi și s-a așezat între Cadeș și Sur și a trăit o vreme în Gherara*”, ținutul filistenilor. În acel loc s-a repetat povestea din Egiptul Inferior: Abraam a susținut că Sarra era sora sa, nu soția, iar regele Abimelech i-a luat-o. Tot ca în Egipt, zeul

lui Abraam i-a apărut regelui în vis, i-a lovit țara cu sterilitate și i-a cerut să-i înapoieze proorocului său femeia. Speriat, Abimelech a luat „*o mie de sicli de argint, vite mari și mici, robi și roabe și a dat lui Avraam; și i-a dat înapoi și pe Sarra, femeia sa*”. Deși *Biblia* afirmă că regele „*însă nu se atinsese de ea*”, la scurt timp Sarra a născut un băiat, care a fost numit Yitskhak. Cam mare coincidență, ținând cont că Abraam nu a reușit să o lase însărcinată în câteva decenii de căsnicie, însă ea a născut imediat după ce a petrecut cel puțin o noapte cu Abimelech... Era anul 2.023 î.e.n., când Abraam împlinise un secol de viață iar Sarra, consoarta lui, nouă decenii. Imediat după nașterea lui Yitskhak, Abraam i-a izgonit pe Hagar și pe Yisma'el, la dorința soției sale, care își dorea ca fiul ei să fie singurul mostenitor. În desertul Beerseba, „*îngerul lui Dumnezeu*” a făcut să apară o fântână, pentru ca mama și copilul ei să nu moară de sete. Au trăit o vreme în pustiul Paran iar, după ce Yisma'el a crescut și a devenit vânător, mama sa i-a găsit o soție egipteană, din țara ei natală, cu care băiatul a avut doisprezece fii și o fiică. Tot la Beerseba, Abraam

si Abimelech au făcut un legământ, iar Abram si-a însusit meritele săpării fântânii făcute de înger pentru a-i salva pe Hagar si Yisma'el. „*Aceste șapte mieușele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!*”, i-a spus el regelui filistenilor. După legământul cu Abimelech, Abraam „*a sădit o dumberavă*” la Beerseba „*și a chemat acolo numele Domnului Yahweh cel veșnic*”.

După câțiva ani în care Abraam si familia sa au trăit în tinutul filistenilor, a fost contactat din nou de zeul său. Acesta i-a cerut să-l sacrifice pe Yitskhak pe muntele Moriah, unde Abraam construise un altar după plecarea din Harran în 2.048 î.e.n. Nu stim câți ani avea băiatul în acel moment, însă putem intui că era destul de mare, din moment ce a luat Abraam „*lemnele cele pentru jertfă*” si „*le-a pus pe umerii lui Isaac*”, lemne ce nu erau nici putine si nici usoare. După ce si-a legat fiul de altar,

când se pregătea să-l înjunghie, „*îngerul Domnului a strigat către el din cer*” si i-a cerut să se oprească, pentru că Domnul s-a convins de fidelitatea sa. Abraam si Yitskhak s-au întors în Beerseba, însă n-au găsit-o pe Sarra acolo. O legendă evreiască spune că îngerul decăzut Samael a anunțat-o că Abraam i-a sacrificat fiul, iar ea a murit de supărare. Într-o altă variantă a legendei, deghizat într-un bătrân, Satan a anunțat-o același lucru. Auzind asta, Sarra a plecat să-si caute sotul. A ajuns în Hebron, unde Satan i s-a înfățișat din nou, tot în formă umană, pentru a-i spune că Yitskhak nu fusese ucis si că se va întoarce în curând cu tatăl său. Iar Sarra a murit... de bucurie. Negăsind-o acasă în Beerseba, Abraam si Yitskhak au urmat-o până în Hebron, unde au găsit-o moartă. *Vechiul Testament* sustine că Sarra si-a găsit sfârșitul la vârsta de o sută douăzeci si șapte de ani. Fiind cu zece ani mai tânără decât Abraam, adică născută în 2.113 î.e.n., înseamnă că a decedat în 1.986 î.e.n. Si astfel am mai dezlegat un mister: în momentul în care era pe punctul de a fi sacrificat, Yitskhak era în vârstă de treizeci si șapte de ani. Iar această întâmplare a avut loc la doi ani după moartea lui Terah, rămas în Harran.

Episodul sacrificării lui Yitskhak este unul dintre cele mai controversate din *Biblie*. De ce l-ar fi supus la o asemenea încercare o entitate superioară? De ce era necesar ca patriarhul să-si demonstreze fidelitatea? Era într-adevăr acesta motivul sacrificiului? Ori altul nebanuit? Pentru a înțelege cine era

zeul care i-a cerut să-si ucidă fiul, apoi s-a răzgândit, e de ajuns să urmărim povestea biblică, ce sustine că nu a fost implicat un singur zeu, ci doi! Primul, cel care i-a dat ordinul, este numit Yahweh de redactorul *Bibliei*: „*După acestea, Yahweh a încercat pe Avraam și i-a zis...*”. Cel care l-a oprit înainte de sacrificiu nu era același zeu, ci un altul, numit de autor înger: „*Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis...*”. Tot un înger i-a salvat pe Hagar și pe Yisma'el în 2.037 î.e.n., pe care ea l-a numit Ata-El-Roi. În 2.024 î.e.n., înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, Abraam a fost vizitat de trei zeități, pe care le-am identificat cu Enlil, Ninurta și Nabu. Ținând cont că este vorba despre mai multe divinități, pentru a înțelege episodul sacrificării lui Yitskhak trebuie să aflăm cine era zeul lui Abraam, cel care l-a luat din Mesopotamia pentru a-i oferi Canaanul.

Ar putea fi Enlil, zeul tatălui său, care astfel i-a răsplătit lui Terah fidelitatea salvându-i familia din Sumerul aflat în pragul colapsului? După cum am văzut, Enlil este cel care i-a apărut în 2.024 î.e.n. Însă putem ști cu siguranță că tot el este zeul care l-a luat din Harran? Sunt șanse aproape nule ca Abram să fi fost ales de Enlil din moment ce, conform folclorului iudaic și islamic, el nu împărtășea convingerile religioase ale tatălui său. Atât culegerea evreiască *Midras*, cât și *Coranul*, povestesc că Abraam a spart statuile zeilor lui Terah. Zeul și-ar fi ales, fără îndoială, un om fidel lui. În plus, plecarea din Sumer în Canaan nu se potrivește planurilor zeului. Se întâmpla la trei ani după moartea lui Enki, când împăratul Anu hotărâse ca Marduk să primească tronul Pământului iar Enlil să-si facă bagajele pentru a pleca acasă. Aflat pe picior de plecare, Enlil nu avea de ce să-si facă un plan pentru Canaan și, mai ales, nu avea de ce să încredințeze o misiune unui adept al Veghetorilor. Prin urmare, nu poate fi el zeul lui Abraam.

Vechiul Testament sustine că este vorba despre Yahweh / Marduk, variantă susținută și de *Coran*. În Sura 6 este scris despre Abraam: „*Si după ce l-a acoperit noaptea, văzu el o stea: el zise: «Acesta e Domnul meu!» (...) Si văzu el Luna răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu!» (...) Si când văzu el Soarele răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu, aceasta este mai mare!»*” (76-78).

Cum puteau fi Luna, Soarele si o stea zeul lui Abraam? Initial, Marduk a fost considerat zeu-soare, numit Utu de sumerieni si Samas de akkadieni. Când a trecut de partea tatălui său, Enki, a devenit membru al grupului ce avea ca simbol Luna, la fel ca restul Veghetorilor. Yahweh chiar înseamnă „cel care a devenit Luna”. Lui Marduk îi era atribuită planeta Marte, simbolizată printr-o stea cu sase raze, fiind a sasea planetă din sistemul nostru solar. Prin urmare, afirmatia lui Abraam din *Coran* îl descrie pe Marduk, confirmând astfel varianta biblică. Zeul i-a vorbit prima oară lui Abraam în 2.048 î.e.n., pe când acesta se afla cu familia sa în Harran. Oras important din nordul Mesopotamiei, Harran era „fratele-geamăn” al cetății Ur, ambele fiind închinat zeului Lunii, Nanna / Enki. Atât în Ur, cât si în Harran, cultul copiilor zeului, gemenii Utu / Marduk si Inanna / Istar, era la mare cinste. Într-un asemenea oras, aparținând Veghetorilor, era normal să își facă aparitia una dintre aceste divinități, nicidecum una din tabăra rivală. Zeul a luat legătura cu Abraam în 2.048 î.e.n., anul în care, conform autobiografiei sale, Marduk își începea cei douăzeci si patru de ani de exil în tara Hatti. Cum Harran se afla la granita dintre Sumer si Hatti, rezultă că Marduk se afla exact în locul în care se afla Abraam si exact în momentul în care acestuia i-a vorbit zeul său pentru prima oară. Asadar, nu încapă nicio îndoială despre ce divinitate este vorba.

Din legendele evreiesti si musulmane reiese că Abraam nu se înțelegea foarte bine cu tatăl său, probabil din cauza diferentelor religioase. În schimb, era preferatul mamei sale, un avantaj pe care îl au adesea mezinii. Fără îndoială că a aflat de la ea istoria familiei lor, descendenta din Marduk, domnia de un secol a reginei Kug-Bau, înfintarea Imperiului Akkadian de către Sargon cel Mare si distrugerea lui în urma blestemului lui Enlil. Aceste lucruri nu au avut ca efect decât aparitia dorintei băiatului de a ajunge cândva pe tron, la fel ca strămosii săi, si poate chiar de a restaura defunctul Imperiu Akkadian. În acelasi timp, i-a fost insuflată aversiunea față de Celesti si loialitatea pentru Veghetori, zeii mamei lui. Printesa, fiica fostului rege Sar-Kali-Sarri si nepoata lui Naram-Sin, a avut grijă ca fiul ei să-i urmeze pe zeii familiei sale, nu pe cei ai lui Terah, lucru demonstrat de numele pe care i l-a dat băiatului. Abram, care se traduce ca „tatăl măret / suprem”, mai are un sens ascuns. Citit invers devine Marba, cuvânt format din „mar”, care provine din numele lui Marduk (numit în Sumer Amar Utu, Utu sau Martu), si „ba”, scris si „bar”, care înseamnă „suflet” (cuvânt preluat cu acelasi înțeles si de egipteni). Pentru toti ceilalti, fiul ei cel mic era „măretul tată”; pentru ea era „sufletul lui Marduk”. În aceste conditii, nu e de mirare că Marduk l-a ales pe Abraam pentru a-i încredinta o misiune.

În 2.112 î.e.n., după moartea lui Utu-Hengal, cel care a luat puterea din mâinile gutienilor, a fost înscăunat ginerele acestuia, Ur-Nammu, care a numit Urul capitala Sumerului. În acel moment, printesa Amsalai si-a luat familia din Nippur si s-a mutat în Ur, noua capitală sumeriană. Mutarea a

avut ca scop apropierea de tron, pe care să încerce să-l obțină pentru Abram, urmasul regilor akkadieni. În acea vreme, mezinul familiei avea doar unsprezece ani iar viitoarea sa soție, Sarai, fiica fratelui său, Haran, abia împlinise primul an de viață. Optsprezece ani mai târziu, regele a murit iar pe tron a urcat fiul său, Sulgi. Dându-si seama că nu are nicio șansă să preia puterea, printesa si-a luat familia si a plecat în Harran, orasul geamăn al Urului. Nu putea face nimic împotriva

noului rege care era protejat de Veghetori, zeii ei. În 2.048 î.e.n., aflând că Sulgi a murit, Abram s-a hotărât să plece spre Ur cu un corp de cavalerie, pentru a prelua tronul Sumerului prin forță. Însă zeul Marduk, abia ajuns în zonă, l-a oprit si l-a trimis în Canaan. Pentru a-l convinge să renunțe la tronul Sumerului, zeul i-a făgăduit un nou teritoriu. „*Tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie*” (Facerea 13:15), i-a promis zeul. Mai mult, l-a asigurat si de protecția sa: „*Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!*” (Facerea 15:1). Cei doi au încheiat un pact: „*În ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram, zicând: «Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului»*” (Facerea 15:18). În schimbul fidelității sale, Abraam urma să primească un regat care nu ar fi avut soarta imperiului strămosilor săi, ci ar fi rămas al familiei sale pentru totdeauna: „*si-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în carte pribegesti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu*” (Facerea 17:8). Pentru a-l asigura pe noul său profet de seriozitatea ofertei sale, Marduk i-a schimbat mai târziu numele în „cel uns pentru a purta coroana”, iar pe al soției sale în „conducătoarea izgonită”. Abraam, printul akkadian, a acceptat si a renunțat la Sumer pentru Canaan. La rândul său, pentru a-si demonstra fidelitatea față de Veghetori, si-a botezat ambii copii după Istar, sora si sotia lui Marduk; prima silabă a numelor lui Yisma’el si Yitskhak este identică cu cea a numelui zeitei. A avut grijă să-si mărească si averea pe seama faraonului Merikare si a regelui filistean Abimelech, de la care a plecat cu nenumărate bogății. Acelasi lucru l-a făcut mai târziu si Yitskhak, fiul său, tot în Gherara filistenilor. Abraam si-a ales bine victimele, cei doi regi făcând parte din tabăra opusă, fiind adepti ai Celestilor. Merikare își avea reședința în Herakleopolis, oras închinat lui Ninurta, iar Abimelech era filistean, adică făcea parte din rasa ariană, cea supusă Celestilor. În 2.039 î.e.n., după războiul regilor din Valea Sidimului, Abraam a primit șansa de a se răzbuna pe Naram-Sin, cel care a ocupat tronul Sumerului la moartea lui Sulgi, tron pe care si-l dorea printul akkadian. Cincisprezece ani mai târziu, înainte de distrugerea Sodomei si Gomorei, când l-a întâlnit pe Enlil, l-a tratat cu respectul convenit unui zeu. La rândul său, datorită fidelității lui Terah, Enlil i-a acceptat invitația la masă si chiar i-a împărtășit planul distrugerii cetăților.

Abraam si-a ales cu grijă femeile care să-i nască fii, urmasi ai conducătorilor Imperiului Akkadian, printi ce aveau să mostenească un regat de la Marduk. Hagar, mama primului fiu, Yisma’el, avea sânge regal, fiind fiica faraonului Egiptului Inferior. Iar Sarra, mama lui Yitskhak, se trăgea si ea din

dinastia regală din Akkad. Mostenitorul regatului din Canaan, oferit de Marduk, trebuia să-si păstreze genele divine sau „sângele albastru”. De aceea, când a venit momentul să-l însoare pe Yitskhak, Abraam si-a trimis sluga să-i găsească o sotie din neamul său rămas în Harran: *„vei lua femeie pentru feciorul meu din rudele mele și din casa tatălui meu”*. Slujitorul i-a adus-o lui Yitskhak pe *„Rebeca, fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcâi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam”*. Fiului său, Ya’akov, Yitskhak i-a dat acelasi ordin, de a se căsători cu o rudă: *„mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale”*. Aceste încrucisări repetate între membrii aceleiasi familii au avut un efect nedorit: sterilitatea. Până la optzeci si nouă de ani, Sarra, sotia lui Abraam, a fost stearpă. La fel si Rebekah, consoarta lui Yitskhak. *„Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit”* după douăzeci de ani de căsnicie. N-au scăpat de sterilitate nici nurorile lor, nevestele lui Ya’akov: Lia a fost stearpă timp de sapte ani, până când Yahweh *„a deschis pântecele ei, iar Rahila fu stearpă”*. De unde tragem concluzia că s-a defectat ceva în codul lor genetic, de era nevoie de interventia directă a zeului pentru a le scăpa de sterilitate.

De ce l-a trimis Marduk pe Abraam în Canaan? Tinta sa era un anume loc, muntele Moriah din Ierusalimul de astăzi, aflat pe atunci în vecinătatea orasului Salem. Ajuns pentru prima oară în Canaan, după ce a ridicat un altar lângă stejarul Mamvri din Sichem, Abraam s-a îndreptat către muntele Moriah, *„care e la răsărit de Beth-El”* („casa zeului”), unde a mai ridicat un altar. Tot pe acelasi munte a vrut să-l sacrifice pe Yitskhak. Conform *Bibliei*, în acelasi loc i-a apărut zeul regelui David si tot acolo a construit Solomon un templu, în care era ținut Chivotul Legământului, un

dispozitiv prin care preotii comunicau cu Yahweh. Pentru musulmani, de pe acest munte s-a ridicat profetul Muhammad la cer. În primii ani ai islamului, profetul le cerea adeptilor săi să se roage cu fata spre muntele Moriah, numit astăzi si Sion sau Muntele

Templului. În *Cartea lui Isaia* 8:18, se spune că Domnul „*locuiește în Muntele Sionului*”. E posibil ca Marduk să-si fi ales acel loc deoarece era un centru energetic important. Kabbalah consideră muntele Sion un punct spiritual, din care se naste realitatea. Coordonatele sale însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E), un număr cu o conotație negativă, ce reprezintă triada supremă a Veghetorilor. Ținând cont că Ierusalimul e locul în care s-a vărsat cel mai mult sânge din toată istoria lumii, se pare că energia negativă emanată din acel centru energetic este reală. Iar Marduk are nevoie de ea într-un mod rămas necunoscut. Cel puțin deocamdată...

Este Marduk zeul care i-a cerut lui Abraam să-si sacrifice fiul? N-ar fi avut de ce să facă asta. Marduk a încheiat un pact cu Abraam, prin care el și urmașii acestuia ar fi avut în grijă Canaanul. Yitskhak era urmașul cel mai potrivit pentru această misiune. Ambii lui părinți se trăgeau din regina Kug-Bau, fiica lui Marduk. Dacă băiatul ar fi murit, mostenitor al lui Abraam ar fi devenit Yisma'el, a cărui mamă era printesa egipteană Hagar. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, și ea făcea parte din rasa ariană, cea închinată Celestilor. În plus, provenea din Herakleopolis, oraș aflat sub tutela lui Ninurta. Marduk n-ar fi acceptat sub nicio formă un asemenea urmaș, prin urmare avea tot interesul ca Yitskhak să trăiască și să se înmulțească. Cei care ar fi avut de câștigat de pe urma morții lui Yitskhak și ridicarea lui Yisma'el la rang de mostenitor ar fi fost Celestii. Însă întâmplarea a avut loc în 1.986 î.e.n., când Enlil părăsise Pământul. Câtiva Celești rămăseseră aici, pentru a-i păzi în continuare pe Veghetori, conducătorul lor fiind Ninurta. Ținând cont că mama

lui Yisma'el era una dintre adepatele sale, devine tot mai posibil ca Ninurta să fi fost zeul care i-a ordonat lui Abraam să-l ucidă pe Yitskhak. Motivul era unul banal și poate chiar pueril pe alocuri: o mică răzbunare. Abraam avea atunci o sută treizeci și șapte de ani, iar soția sa o sută douăzeci și șapte. Dacă ar fi murit Yitskhak, părinții săi n-ar fi fost în stare să dea naștere unui alt mostenitor, oricât s-ar fi chinuit Marduk. Iar Yisma'el ar fi fost singurul mostenitor al lui Abraam, prin urmare ar fi primit teritoriul dăruit de zeu. Ar fi fost o lovitură teribilă pentru noul rege al Pământului, căruia i s-ar fi năruit întregul plan legat de acea zonă. Iar Ninurta ar fi fost satisfăcut măcar într-o mică măsură. Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg; Marduk a aflat și a reușit să-l salveze la timp pe Yitskhak. Totuși, Ninurta a avut parte de o mică satisfacție. Cel mai probabil, el este acel înger decăzut din legendele evreiești care i-a cauzat moartea Sarrăi, anunțând-o că i-a murit fiul. Însă acest deces nu avea să schimbe nimic; Yitskhak rămânea în continuare mostenitorul lui Marduk, cel care avea să-i ducă mai departe planul la îndeplinire.

Nu putem să nu remarcăm faptul că familia lui Abraam nu era una obisnuită. În primul rând, caracteristica principală pare a fi longevitatea, mai ales a strămosilor săi din partea tatălui. El însuși a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani; fii săi, o sută treizeci și șapte și o sută optzeci; tatăl său a ajuns

chiar la vârsta de două sute cincisprezece ani. La fel par să stea lucrurile și în familia mamei sale, regina Kug-

Bau domnind o sută de ani. Toate copiile *Listei Regilor Sumerieni* sustin că nepotul ei, Ur-Zababa, a domnit patru sute de ani, mai puțin o singură copie, cea acceptată de cercetători, care îi atribuie doar șase ani. Pe lângă longevitate, se pare că membrii acestei familii aveau un aspect fizic extrem de atrăgător. *Biblia* spune că Rebekah, nepoata lui Nahor, fratele lui Abraam, „era foarte frumoasă la chip”. La fel și Rakhel, strănepoata lui Nahor, care „era chipeșă la statură și tare frumoasă la față”. *Biblia* spune că Yosef, strănepotul lui Abraam, era și el „chipeș la statură și foarte frumos la față”. Era atât de atrăgător, încât sotia egipteanului care l-a cumpărat a vrut neapărat să se culce cu el. Conform *Coranului*, din cauza frumusetii lui, femeile din cetate „când îl văzură, îl preamăriră și-si tăiară mâinile și ziseră: «Doamne fereste, acesta nu e om, acesta e un înger cinstit!»” (12:31). Să nu o uităm pe Sarra, sotia lui Abraam, a cărei frumusețe la șizeci și șase de ani l-a înnebunit pe faraonul Merikare, iar la optzeci și nouă pe regele Abimelech. În *Manuscrisele de la Marea Moartă*, un text atribuit lui Abraam povesteste că „trei egipteni de vază” au venit la ei „și au continuat să-i spună vorbe frumoase lui Sarai despre grația ei minunată și a sa înțelepciune”. Întorși la palatul regal, acei nobili i-au vorbit faraonului despre Sarra: „Cât de gingas e chipul ei, cât (...) și de subțiri sunt buclele ei! Cât de frumoși ochii! Cât de delicat îi este nasul și întreaga ei înfățișare! Cât de frumoși îi sunt sânii și cât de albă îi este fata! Cât de gingase îi sunt bratele, cât de desăvârșite mâinile, cât de încântătoare îi sunt picioarele, cât de gingase palmele, cât de lungi și subțiri îi sunt degetele! Nicio fecioară sau mireasă nu este mai minunată decât ea! Frumusețea ei

este mai presus de a oricărei femei! Dincolo de toate, pe lângă

frumusetate, ea este înțeleaptă iar (...) a mâinilor ei este într-adevăr minunată!". Deși descrierea pare a fi a unei zeite, în realitate este a unei femei de saizeci și șase de ani! Remarcăm că nu doar frumusețea ei este lăudată, ci și înțelepciunea. Calitate care se regăsește și la strănepotului ei, Yosef, căruia un faraon îi mărturisea: „*nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine*". În plus, ea mai era numită și Iscah, sau „cea care vede”, fiind dotată cu darul clarviziunii. Capacitățile extrasenzoriale par a fi comune familiei lui Abraam. Terah a fost preot oracular, ce recepta mesajele zeilor. Abraam, fiul său, Yitskhak, și nepotul Ya'akov au fost profeti, cu toții fiind capabili să comunice cu zeii. Ya'akov (Iacov în română) a văzut poarta Cerului într-un vis în care i-a vorbit zeul său dar și „*oștirea lui Yahweh tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh*” pe drumul dinspre Harran. Yosef, strănepotul lui Abraam, avea capacitatea de a prevesti viitorul prin interpretarea viselor. Capitolul 32 al *Genezei* biblice susține că Ya'akov s-a luptat cu Yahweh „*până la revărsatul zorilor*” iar despre Abraam stim că a învins alianța regilor mesopotamieni în 2.039 î.e.n., pe care nu au putut-o înfrânge armatele celor cinci regi iordanieni.

Longevitate, frumusețe iesită din comun, înțelepciune și forță superioare oamenilor de rând, capacități extrasenzoriale... Toate aceste însusiri, întâlnite doar la semizeii, ne indică o familie de supra-oameni. Stim că, prin mama sa, Abraam a moștenit genele lui Marduk, datorită descendentei din fiica zeului, regina Kug-Bau. Familia tatălui său se trăgea din Noe / Nabu, după cum susține *Vechiul Testament*. Este posibil ca nu doar acele gene să fi fost responsabile pentru însusirile supraumane. Despre fiul și nepotul lui Abraam, Allah / Marduk spunea în *Coran*: „*Si noi i-am dat lui în dar pe Isaac și pe Iacov, și pe toți i-am făcut cinstiți. Si noi i-am făcut pe ei prototipuri, ca să ocârmuiască după porunca noastră și le-am descoperit facerea binelui și împlinirea rugăciunii și darea milosteniilor și ei ne-au fost robi*” (21:72-73). *Biblia* arată că, din cauza sterilității femeilor din neamul lui Abraam, era necesară adeseori intervenția lui Marduk pentru a le oferi urmași. Fără îndoială este vorba despre o intervenție medicală. În *Coran*, zeul chiar se laudă că el i-a creat pe Yitskhak și pe Ya'akov dar și că i-a „*făcut pe ei prototipuri*”. De unde înțelegem că Marduk, creatorul

lor, era cel care intervenea genetic adeseori, dându-le astfel gene divine, responsabile cu însusirile lor supra-umane. Chiar și aspectul fizic al membrilor acestei familii îi trădează, frumusețea iesită din comun fiind un atribut al zeilor și al semizeilor. În plus, conform *Manuscriselor de la Marea Moartă*, Sarra nu avea pielea ușor închisă la culoare, ca restul semitilor, nobilii egipteni mirându-se „*cât de albă îi este fata*”, culoare obținută, de asemenea, prin intermediul genelor divine. Poate că Marduk își folosea ADN-ul propriu pentru a-și îmbunătăți adeptii (care oricum aveau genele lui prin descendența din Kug-Bau). Dacă e așa, înțelegem în sfârșit de ce Abraam a fost numit de către mama sa „sufletul lui Marduk”.

Ibbi-Sin a fost ultimul rege al Sumerului. Încă din primii ani de domnie, începută în 2.030 î.e.n., a avut de înfruntat nenorocirile care îi loveau imperiul. Întâi a pierdut sprijinul financiar al orașelor sumeriene, care în cele din urmă și-au declarat independența. Apoi, începând cu 2.017 î.e.n., a avut de suferit de pe urma invaziei amoritilor, semitii apuseni ai lui Marduk, care cucereau Mesopotamia pentru noul rege al Pământului. Din cauza lor, foametea a început din nou să pună stăpânire pe țară. Iar lovitura de grație a fost dată de furtuna distrugătoare a lui Enlil, care nu voia să-i lase lui Marduk

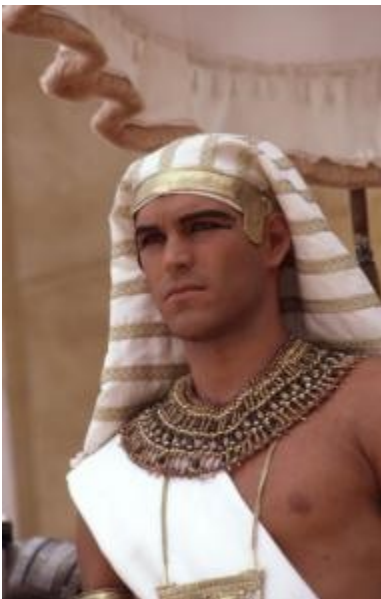
Mesopotamia întreagă. În 2.004 î.e.n., amoritii au cucerit capitala Ur, pe care au distrus-o, ceea ce a însemnat sfârșitul Sumerului. Ibni-Sin a reușit să scape și a murit în exil în țara Ansan, pe care el însuși o devastase cu puțin timp în urmă. Odată Sumerul distrus, Enlil a părăsit Pământul, la ordinul tatălui său, iar Marduk s-a întors în Babilonul său mult iubit.

Abraam a murit la vârsta de o sută șaptezeci și cinci de ani, în 1.948 î.e.n. Yitskhak și Yisma'el l-au îngropat lângă Sarra, „în peștera Macpela, din țarina lui Efron, fiul lui Țohar Heteeanul, în fața stejarului Mamvri”. Yitskhak s-a căsătorit cu Rebekah, „fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcâi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam”, care i-a născut doi gemeni: pe Esav și pe Ya'akov. Ya'akov, care a fost numit Israel de către zeul său, i-a furat fratelui său binecuvântarea paternă și l-a păcălit să-i dea dreptul de prim născut. S-a căsătorit cu verisoarele sale, Le'a și Rakhel, fiicele lui Lavan din Harran, care i-au dăruit opt fii și o fiică. Israel a mai avut patru fii de la cele două servitoare ale sotiilor lui. Preferatul său a fost Yosef, unul dintre cei doi fii ai Rakhel, ceea ce a atras invidia celorlalți copii.

Pe când Yosef avea șaptesprezece ani, frații săi l-au vândut unei caravane de ismaeliti, care l-a dus în Egipt. Unsprezece ani mai târziu, a ajuns vizirul Egiptului, după ce i-a interpretat visele faraonului. După opt ani, din cauza foametei, Ya'akov și familia sa s-au mutat în Egipt. Yosef le-a dat israelitilor tinutul Gosen din Delta Nilului. În 1.817 î.e.n. a murit Ya'akov, iar cincizeci și cinci de ani mai târziu și-a găsit sfârșitul și vizirul Yosef.

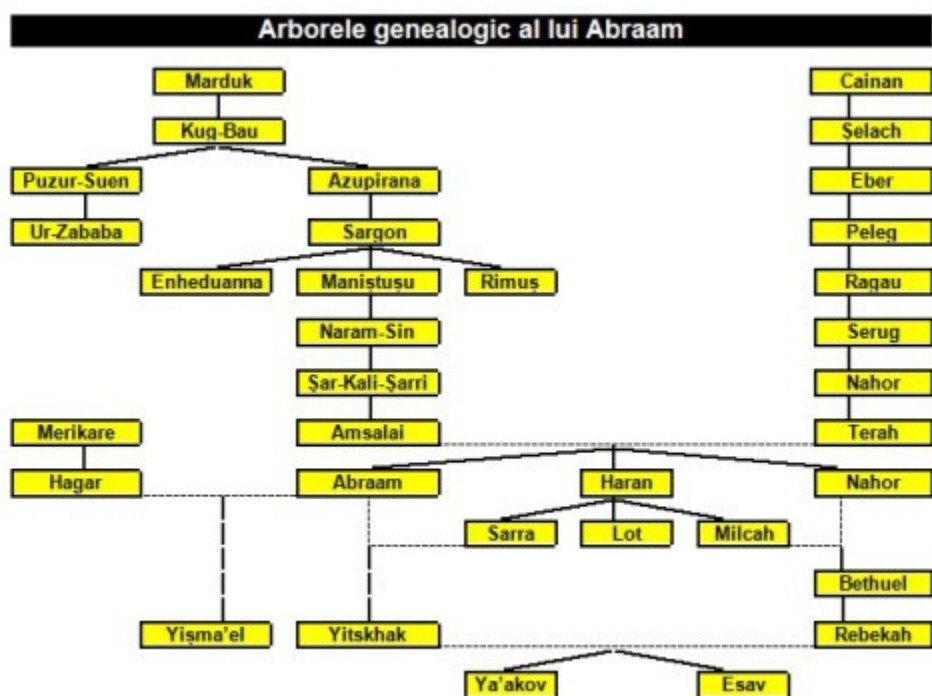
Conform cronologiei biblice, în 1.854 î.e.n. a ajuns Yosef în Egipt iar în 1.841 î.e.n. a devenit vizir. În acea vreme, faraon era Senusret III din Dinastia a XII-a, care împărțea tronul cu fiul său, Amenemhat III. Într-un fragment dintr-un papyrus din timpul domniei lui Amenemhat III este menționat un vizir pe nume Kheti. În textul *Instalarea Vizirului* este amintit Kheti, un vizir faimos care și-a

discriminat rudele în favoarea egiptenilor, pentru a nu fi acuzat de subiectivism, dând astfel un exemplu de imparțialitate și corectitudine. Iar acest Kheti pare a fi

israelitul Yosef. „Kheti” este un cuvânt de origine sanscrită, care înseamnă „agricultură”; după ce a ajuns vizir, Yosef s-a ocupat de agricultură, pentru ca Egiptul să nu sufere din cauza foametei ce urma să vină. Acest nume, sub forma Khety, a fost folosit și de câțiva faraoni ai dinastiilor a IX-a și a X-a, printre care și o rudă îndepărtată a lui Yosef: Wakhare Khety III, tatăl lui Merikare și bunicul printesei Hagar, cea care i l-a născut lui Abraam pe Yisma’el. În timpul domniei lui Merikare a existat un guvernator al unei nome egiptene, pe nume Khety II; bunicul său, Khety I, a ocupat aceeași funcție. De asemenea, trezorierul lui Mentuhotep II din Dinastia a XI-a, faraonul care l-a ucis pe Merikare, se numea tot Kheti. Conform cronologiei biblice, în 1.833 î.e.n., familia israelită a lui Ya’akov s-a mutat în Egipt din Canaan, Yosef dându-le tinutul Gosen din Delta Nilului. Egiptologii au stabilit că, puțin înainte de 1.800 î.e.n., un grup de semiti din Canaan a migrat în Delta Nilului. Ya’akov a murit în 1.816 î.e.n. Urmasii săi au rămas în Delta câteva secole, până au fost scoși de acolo de Moise / Akhenaton. Egiptologii au stabilit că, în 1.805 î.e.n., în Delta Nilului a început Dinastia a XIV-a, formată din conducătorii semitelor emigrați din Canaan. Primul lor conducător a fost Yakbim. Numele său nu era scris într-un cartus, așa cum se proceda de obicei cu faraonii. Prin urmare, putem concluziona că Yakbim nu se considera un rege al Egiptului, ci doar un conducător al semitelor din Delta. Nu stim mare lucru despre acest lider semit, însă numele său ne dezvăluie originea sa. „Im” indică pluralul în limbile vest-semitice iar „Yakb” seamănă surprinzător de mult cu Yakob / Ya’akov. Prin urmare, Yakbim era unul dintre iacobiti, adică membru al familiei lui Ya’akov.

În 1.762 î.e.n. a murit vizirul Yosef, la vârsta de o sută zece ani. În Mesopotamia, regele amorit Hammurabi tocmai înființa Imperiul Babilonian, căruia îi stabilea capitala în Babilon. Ceea ce înseamnă că Marduk s-a instalat în sfârșit pe tronul Pământului și se pregătea să-și înceapă domnia ca unic conducător al Terrei. Însă planurile i-au fost date peste cap de către sora și consoarta sa, Istar, cu care a trebuit să se războiască până în zilele noastre.

41. Cronologia amurgului zeilor

Conducătorii Imperiului Akkadian, conform *Listei Regilor Sumerieni*:

Şarru-Kinu / Sargon I	2.334 î.e.n.	2.279 î.e.n.	Fiul preotesei azupirane
Rimuş	2.279 î.e.n.	2.270 î.e.n.	Fiul lui Şarru-Kinu şi Taşlultum
Maniştuşu	2.270 î.e.n.	2.255 î.e.n.	Fiul lui Şarru-Kinu şi Taşlultum
Naram-Sin	2.255 î.e.n.	2.218 î.e.n.	Fiul lui Maniştuşu
Şar-Kali-Şarri	2.218 î.e.n.	2.193 î.e.n.	Fiul lui Naram-Sin
Igigi, Imi, Nanum & Ilulu	2.193 î.e.n.	2.190 î.e.n.	
Dudu	2.190 î.e.n.	2.169 î.e.n.	
Şu-Turul / Şu-Durul	2.169 î.e.n.	2.154 î.e.n.	Fiul lui Dudu

Conducătorii Sumerului după perioada gutiană, conform *Listei Regilor Sumerieni*:

Utu-Hengal	2.119 î.e.n.	2.112 î.e.n.	
Ur-Nammu	2.112 î.e.n.	2.094 î.e.n.	Ginerele lui Utu-Hengal
Şulgi	2.094 î.e.n.	2.048 î.e.n.	Fiul lui Ur-Nammu
Amar-Sin	2.048 î.e.n.	2.039 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Şu-Sin	2.039 î.e.n.	2.030 î.e.n.	Fiul lui Şulgi
Ibbi-Sin	2.030 î.e.n.	2.004 î.e.n.	Fiul lui Şu-Sin

Genealogia lui Abraam de la Sem, fiul lui Noah, până la Yosef, conform *Vechiului Testament*:

Şem	3.293 î.e.n.	2.693 î.e.n.	Fiul lui Noah şi Emzara
Arpakhşad	3.193 î.e.n.	2.728 î.e.n.	Fiul lui Şem şi Sedeqetelebab
Cainan	3.058 î.e.n.	2.598 î.e.n.	Fiul lui Arpakhşad şi Rasu'aya
Şelach / Sala	2.928 î.e.n.	2.468 î.e.n.	Fiul lui Cainan şi Milcah
Eber / Heber	2.798 î.e.n.	2.294 î.e.n.	Fiul lui Şelach şi Mu'ak
Peleg / Paleg	2.664 î.e.n.	2.325 î.e.n.	Fiul lui Eber
Ragau / Reu	2.534 î.e.n.	2.195 î.e.n.	Fiul lui Peleg şi Lomna
Serug / Seroh	2.402 î.e.n.	2.072 î.e.n.	Fiul lui Ragau şi Ora
Nahor	2.272 î.e.n.	2.068 î.e.n.	Fiul lui Serug şi Milcah
Terah / Terach	2.193 î.e.n.	1.988 î.e.n.	Fiul lui Nahor şi Iyoska
Abram / Abraam	2.123 î.e.n.	1.948 î.e.n.	Fiul lui Terah
Yişma'el	2.037 î.e.n.	1.900 î.e.n.	Fiul lui Abraam şi Hagar
Yitskhak	2.023 î.e.n.	1.843 î.e.n.	Fiul lui Abraam şi Sarra
Esav / Edom	1.963 î.e.n.	?	Fiul lui Yitskhak şi Rebekah
Ya'akov / Israel	1.963 î.e.n.	1.816 î.e.n.	Fiul lui Yitskhak şi Rebekah
Yosef	1.871 î.e.n.	1.762 î.e.n.	Fiul lui Ya'akov şi Rakhel

2.465 î.e.n. – Este încoronată de Marduk cârciumărita Kug-Bau în Kis.

2.402 î.e.n. – Se naste Serug, bunicul lui Terah.

2.365 î.e.n. – Moare regina Kug-Bau. Tronul Sumerului îi revine fiului ei, Puzur-Suen.

2.340 î.e.n. – Moare regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.

2.334 î.e.n. – Regele Ur-Zababa din Kis este ucis de către Lugal-Zage-Si din Umma. Sargon îl ucide pe Lugal-Zage-Si si se încoronează ca rege al Sumerului.

2.325 î.e.n. – Moare Peleg, stră-străbunicul lui Terah.

2.294 î.e.n. – Moare Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.

2.279 î.e.n. – Moare Sargon. Pe tronul Imperiului Akkadian urcă fiul său, Rimus.

2.272 î.e.n. – Se naste Nahor, tatăl lui Terah si bunicul lui Abraam.

2.270 î.e.n. – Moare Rimus, fiul lui Sargon. Tronul îi revine fratelui său, Manistustu.

2.255 î.e.n. – Moare Manistustu, fiul lui Sargon. Este înscăunat ca rege al Imperiului Akkadian fiul său, Naram-Sin.

2.218 î.e.n. – Moare Naram-Sin, nepotul lui Sargon. Regele Akkadului devine fiul său, Sar-Kali-Sarri.

2.195 î.e.n. – Moare Ragau, străbunicul lui Terah.

2.193 î.e.n. – Moare Sar-Kali-Sarri, fiul lui Naram-Sin si strănepotul lui Sargon. În Nippur se naste Terah, fiul lui Nahor si Iyoska. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Imi, Nanum si Ilulu.

2.190 î.e.n. – Dudu îi învinge pe cei patru regi si ocupă tronul Akkadului.

2.169 î.e.n. – Moare Dudu iar tronul îi revine fiului său, Su-Turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.

2.154 î.e.n. – Moare Su-Turul. Imperiul Akkadian este distrus de către gutieni.

2.123 î.e.n. – Se naste în Nippur Abraam, fiul lui Terah si Amsalai.

2.119 î.e.n. – Guvernatorul orasului Uruk, Utu-Hengal, se înscăunează ca rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.

2.113 î.e.n. – Se naste Sarra, fiica lui Haran, viitoarea sotie a lui Abraam.

2.112 î.e.n. – Regele Utu-Hengal moare iar tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul orasului Ur. Terah si familia sa se mută din Nippur în Ur.

2.094 î.e.n. – Moare regele Ur-Nammu. Pe tron urcă fiul său, Sulgi. Terah si familia sa se mută din Ur în Harran.

2.072 î.e.n. – Moare Serug, bunicul lui Terah. Regele Sulgi se autoproclamă zeu.

2.068 î.e.n. – Moare Nahor, tatăl lui Terah si bunicul lui Abraam.

2.066 î.e.n. – Regele sumerian Sulgi își dă fiica de sotie si orasul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.

2.053 î.e.n. – Regele Sulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.

2.051 î.e.n. – Enlil îl ucide pe Enki. Se formează Centura de Asteroizi si Groapa Marianelor. Anu hotărăște ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.

2.048 î.e.n. – Moare regele Sulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Naram-Sin. La ordinul lui Marduk, Abraam, Sarra si Lot pleacă din Harran în Canaan.

2.047 î.e.n. – Abraam, Sarra si Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare, regele Egiptului Inferior.

2.042 î.e.n. – Abraam, Sarra si Lot pleacă din Egipt în Canaan, din cauza conflictului dintre faraonii Merikare si Mentuhotep II.

2.039 î.e.n. – Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Laghamar, Eri-Aku si Tud-ghula înving alianta regilor iordanieni în Valea Sidimului. Abraam îi învinge la Dan si își eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă moare Naram-Sin, fiul lui Sulgi. Fratele său, Su-Sin, preia tronul Sumerului.

2.037 î.e.n. – Se naste Yisma'el, fiul lui Abraam si Hagar, fiica faraonului Merikare.

2.030 î.e.n. – Moare regele Su-Sin, fiul lui Sulgi. Fiul său, Ibbi-Sin, devine ultimul rege al Sumerului.

- 2.024 î.e.n.** – Zeul Ninurta folosește șapte bombe atomice pentru a distruge orașe loiale lui Marduk, printre care Sodoma și Gomora. Abraam și Sarra pleacă în Gherara, la curtea regelui filistean Abimelech.
- 2.023 î.e.n.** – Se naște Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra.
- 2.004 î.e.n.** – Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăsește Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună.
- 1.988 î.e.n.** – Moare în Harran Terah, tatăl lui Abraam.
- 1.986 î.e.n.** – Ninurta îi cere lui Abraam să-l sacrifice pe Yitskhak, însă Marduk intervine la timp. Moare Sarra, soția lui Abraam, mama lui Yitskhak.
- 1.983 î.e.n.** – Yitskhak se căsătorește cu Rebekah.
- 1.963 î.e.n.** – Se nasc gemenii Esav și Ya'akov, fiii lui Yitskhak și Rebekah.
- 1.948 î.e.n.** – Moare Abraam.
- 1.923 î.e.n.** – Esav se căsătorește cu Iudit și cu Basemata.
- 1.900 î.e.n.** – Moare Yisma'el, fiul lui Abraam și Hagar, strămosul arabilor.
- 1.894 î.e.n.** – Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit ce includea și Babilonul, înființând astfel Prima Dinastie Amorită babiloniană.
- 1.881 î.e.n.** – Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.
- 1.878 î.e.n.** – Moare faraonul Senusret II din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Senusret III.
- 1.871 î.e.n.** – Se naște Yosef, fiul lui Ya'akov și Rakhel. Ya'akov se hotărăște să se întoarcă în Canaan cu familia sa, unde primește de la Marduk numele Israel.
- 1.860 î.e.n.** – Amenemhat III, fiul lui Senusret III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.
- 1.854 î.e.n.** – Yosef este vândut de frații lui și dus în Egipt.
- 1.845 î.e.n.** – Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sabium.
- 1.843 î.e.n.** – Moare Yitskhak, fiul lui Abraam și Sarra. În Egipt, Yosef ajunge la închisoare, acuzat pe nedrept.
- 1.841 î.e.n.** – Yosef devine vizirul Egiptului. În țară încep șapte ani de bunăstare.
- 1.839 î.e.n.** – Moare Senusret III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat III.
- 1.834 î.e.n.** – În Orientul Mijlociu încep șapte ani de foamete.

1.833 î.e.n. – Ya'akov si familia sa se mută în Egipt.

1.831 î.e.n. – Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-Sin.

1.816 î.e.n. – Moare Ya'akov, fiul lui Yitskhak si Rebekah.

1.815 î.e.n. – Amenemhat IV, fiul lui Amenemhat III, devine coregent la conducerea Egiptului, alături de tatăl său.

1.814 î.e.n. – Moare Amenemhat III iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Amenemhat IV.

1.813 î.e.n. – Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sin-Muballit.

1.806 î.e.n. – Moare Amenemhat IV iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobekneferu.

1.805 î.e.n. – Pe tronul Avarisului din Delta Nilului urcă Yakbim, unul dintre urmasii lui Ya'akov, fondatorul Dinastiei a XIV-a.

1.802 î.e.n. – Moare regina Sobekneferu. Pe tronul Egiptului urcă Sekhemre Khutawy Sobekhotep, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Memphis.

1.794 î.e.n. – Sin-Muballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Hammurabi, care înfiintează Imperiul Babilonian, si transformă Babilonul în capitală, la ordinul lui Marduk.

1.780 î.e.n. – Moare Yakbim iar pe tronul din Avaris urcă Ya'ammu.

1.770 î.e.n. – Moare Ya'ammu iar pe tronul din Avaris urcă Qareh.

1.762 î.e.n. – Moare vizirul Yosef, fiul lui Ya'akov si Rakhel.

39. Amurgul zeilor

În antichitate, oamenii nu credeau, ca în prezent, în divinități omnipotente, omnisciente, omniprezente și eterne, fără început și sfârșit, atribute ce depășesc barierele logicii. Zeii anticilor erau asemănători oamenilor. Aveau defecte și calități, slăbiciuni și puncte forte, se nășteau, iubeau, urau și, bineînțeles, mureau. E drept că mureau doar corpurile lor materiale, spiritele dăinuind etern. Ceea ce se spune și despre oameni, de altfel.

Religiile antice sunt pline de zeități care au murit și, cel mai adesea, au înviat. De exemplu, în Babilon, Marduk a omorât-o pe Tiamat, zeița primordială, din corpul căreia a făcut lumea. În Sumer, Dumuzi (numit Tammuz de către semiți) a fost ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale. Iubita sa, Inanna, a fost și ea ucisă în Lumea de Dincolo de zeița Ereškigal, apoi înviată de către Enki. Cel

mai iubit zeu al egiptenilor a fost Osiris, cel care a fost ucis de către fratele său, Seth, ajungând astfel să conducă Lumea de Dincolo. A fost mumificat de Anubis, ceea ce i-a permis să învie pentru scurt timp, cât să-și lase soția însărcinată. Și sumerianul Dumuzi a fost mumificat de către Inanna pentru ca, într-o zi, să se poată întoarce la ea. În Fenicia și Siria exista cultul lui Adonis, zeul mort și înviat, asemănător cu Attis al frigienilor. În Canaan, Baal a fost omorât de către Mot, zeul morții. Sora și iubita lui Baal, Anat, „*l-a apucat pe credinciosul Mot și cu o sabie l-a tăiat*”, ceea ce a dus la învierea lui Baal. Pentru scandinavi, zeul orb Hodur l-a ucis pe Baldur în urma unui șiretlic al înșelătorului Loki. La Ragnarok, apocalipsa nordicilor, majoritatea zeilor și-au găsit sfârșitul. Baldur a înviat după Ragnarok, pentru a conduce lumea alături de puținii zei supraviețuitori. Pe lângă Adonis, pe care l-au preluat de la fenicieni, grecii aveau în miturile lor și alte divinități care și-au găsit moartea. Dionysos, numit Bacchus de către romani, a fost mâncat de titani și recreat apoi de Zeus. Titanul Prometheus, crucificat pe Vârful Omu, era ucis în fiecare zi de vulturul lui Zeus, care îi mânca ficatul, și reînviat în următoarea. Semizeul Herakles a devenit zeu după ce și-a găsit sfârșitul în flăcările unui rug aprins. Pentru azteci, zeul Quetzalcoatl s-a sinucis dându-și foc din cauza remușcărilor, el culcându-se cu sora sa după o noapte de beție. Iar Coyolxauhqui și cei patru sute de frați ai săi și-au decapitat mama, pe zeița Coatlicue. Decapitată a fost și zeița egipteană Isis, de către fiul ei, Horus, și înviată de zeul Thoth, care i-a înlocuit capul cu unul de vacă. În Japonia, marea zeiță Izanami a murit după nașterea zeului focului, în urma arsurilor provocate de acesta. În mitologia filipineză, zeul Ulilang Kaluluwa, șarpele uriaș care trăia în nori, a fost ucis în luptă de către zeul Bathala, îngrijitorul Pământului. Câțiva ani mai târziu, zeul înaripat Galang Kaluluwa a murit în regatul lui Bathala în urma unei boli. Pentru budiști, Siddhartha Gautama sau Buddha a murit la 80 de ani iar în creștinism, Iisus a fost crucificat la 33 de ani, înviind după două zile.

Secretul învierii morților nu era la îndemâna oricui. Un text sumerian arată că, odată, Marduk s-a plâns tatălui său, Enki, că nu i-a predat toate cunoștințele pe care le deține. „*Fiule*”, a răspuns Enki, „*ce anume nu cunoști? Ce ți-ai mai putea da?*”. Informația ascunsă, a arătat Marduk, era secretul învierii din morți. Într-adevăr, după cum indică textele antice, Enki deținea acel secret. În *Coborârea Inannei în Infern*, el este cel care a înviat-o pe zeița ucisă de Ereshkigal. Enki a trimis două creaturi (cel mai probabil bio-roboți cenușii) să recupereze cadavrul Inannei, pe care l-au conectat la două dispozitive misterioase. Apoi,

„*Peste corpul care a fost lovit,*

De 60 de ori Mâncarea Vieții,

De 60 de ori Apa Vieții,

Ei au stropit peste el

Și Inanna s-a ridicat”.

Într-o poveste egipteană, păstrată pe *Papirusul Westcar*, faraonul Khufu / Keops a aflat de la unul dintre fiii săi despre un bătrân care „a fost inițiat în misterele lui Thoth”, printre care se afla și capacitatea de a învia morți. Ne amintim că Thoth era unul dintre numele atribuite de egipteni lui Enki. Pentru a verifica informația primită, faraonul a poruncit să-i fie tăiat capul unui prizonier, provocându-l pe bătrân să readucă omul la viață. Bătrânul a refuzat să folosească acea „*magie a lui Thoth*” pe o ființă umană și a tăiat capul unei găște. Apoi „a spus anumite cuvinte de putere” din *Cartea lui Thoth*, iar capul tăiat s-a alăturat corpului găștii, care a început să scoată sunete ca înainte. Conform miturilor egiptene, Thoth este cel care a înviat-o pe Isis în același mod, înlocuindu-i capul tăiat de Horus cu unul de vacă.

Enki nu era singurul care deținea secretul învierii morților, ci și fosta sa soție, Ninhursag. Într-un mit egiptean,

după ce a fost tăiat în bucăți de Seth, Osiris / Enki a fost mumificat de către Anubis. Apoi, soția sa, Isis / Ninhursag, și-a folosit magia pentru a-l aduce la viață. În Mesopotamia, Inanna / Ninhursag este cel care l-a îmbălsămat pe Dumuzi / Enki, pregătindu-l pentru reîntoarcerea la viață. În Canaan, Baal a fost înviat de sora și soția sa, Anat, după ce aceasta l-a ucis pe zeul morții, Mot. În Japonia, Okuninushi (Marduk), fiului zeului exilat Susano-o (Enki), a fost ucis de frații săi de două ori, în lupta pentru supremația Pământului, și înviat de fiecare dată de către mama sa (Ninhursag). În textele sumeriene despre facerea omului, Enki este prezentat dormind în Lumea de Dincolo, iar zeița mamă Ninmah / Ninhursag îl trezește pentru a-i cere ajutorul. În unele religii, precum creștinismul, decedații nu sunt considerați morți, ci adormiți pe lumea cealaltă, așteptând să fie treziți la Judecata de Apoi. În același mod și Enki este „adormit” în textul sumerian, Ninhursag fiind cea care îl „trezește” din morți pentru a-l aduce în lumea noastră.

Ninhursag nu a păstrat secretul învierii morților doar pentru ea, ci l-a împărtășit și lui Enlil, primul său fiu și cel de-al doilea soț. Ca Iisus și Viracocha, Enlil a înviat adeseori defuncți, după cum susțin textele creștine și legendele incașe. În mitul crucificării lui Prometheus, Zeus / Enlil îl aducea zilnic pe titan la viață, pentru a fi chinuit la nesfârșit de vulturul care îi devora ficatul. În legende egiptene, Seth / Enlil a demonstrat că știe cum

să împiedice învierea fratelui său, Osiris / Enki, tăindu-i corpul în 13 părți pe care le-a împrăștiat în tot Egiptul. Mai mult, conform mitologiei creștine, Iisus / Enlil a reușit, la rândul său, să învie a treia zi după crucificarea sa.

Primul conducător al Pământului, Enki, cel ucis și înviat de câteva ori, la un moment dat și-a găsit sfârșitul. Miturile din întreaga lume susțin că a fost ucis de către fratele său, Enlil, ocazie cu care Marduk, fiul lui Enki, a primit conducerea Terrei. Iar Enlil, alături de Celeștii săi, a părăsit planeta, îndreptându-se către casa tatălui său din Ceruri. Când a avut loc moartea lui Enki? Încă o dată, arheologia, istoria și mitologia ne pot ajuta să deslușim misterul. Pentru a înțelege când și de ce a fost ucis zeul, trebuie să aflăm evenimentele care au dus la acel moment, începute în Sumer la jumătatea mileniului al III-lea î.e.n.

Cronica Weidner spune că, în timpul domniei regelui Puzur-Nirah din Akşak, pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit șapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi în taverna

cârciumăresei Kug-Bau sau Kubaba. Văzându-i obosiți, ea i-a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumăriță, Marduk a hotărât să îi ofere conducerea lumii și a înscăunat-o ca regină a cetății Kiş. *Lista Regilor Sumerieni* susține că Kug-Bau a domnit timp de un secol. Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, ținând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Kēbat / Hepat, unul dintre epitetele zeiței-mamă Hannahannah. Nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hitiților, a fost numită zeița tutelară a orașului Karkemiş. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeiță din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sau Kufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. E posibil ca anticii să fi avut dreptate, iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață este una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kişului timp de o sută de ani. Nu știu cât de bine gătea, însă e puțin bizar ca Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Ținând cont de originea ei necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănuși că, în realitate, era fiica lui Marduk.

După moartea reginei Kug-Bau, în 2.365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kiş. Nu se cunosc multe despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orașul Azupiranu s-a născut Sargon sau Şarru-Kinu. Conform autobiografiei lui Sargon, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat. A fost găsit în Kiş de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat. Potrivit *Listei Regilor Sumerieni*,

Sargon a devenit paharnicul regelui Ur-Zababa, fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2.340 î.e.n. *Legenda lui Sargon* spune că, înainte de aceasta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme, Sargon a dat într-o zi peste Iștar, care se odihnea în grădina regelui. Zeița l-a plăcut și i-a devenit amantă. „Pe când eram grădinar, Iștar m-a învrednicit cu iubirea ei”, se lăuda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și zeiță:

„Într-o zi regina mea,

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul – Inanna.

După ce a străbătut Cerul, a străbătut Pământul,

După ce a străbătut Elamul și Șuburul,

După ce a străbătut (...)

S-a apropiat obosită, a adormit.

Am văzut-o de la marginea grădinii;

Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat”.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orașe-state sumeriene, precum Lagaș, Nippur, Ur, Larsa și Uruk. Se presupune că Sargon a fost implicat în moartea regelui din Kiș, însă nu există nicio dovadă în această privință. Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil este cel care i-a oferit „toate pământurile dintre mările de sus și

de jos”. Prin urmare, s-a autodenunit rege al Sumerului și și-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucure de regatul său; a fost prins de Sargon care, după ce a convins armata din Kiș să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage-Si l-a dus în Nippur, unde l-a târât în lesă în fața templului lui Enlil. În 2.334 î.e.n. și-a început domnia și, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înființat primul imperiu al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeiței Iștar. Un text denumit *Cronica lui Sargon* declară că „*Sharru-Kinu, regele Agadei, s-a înălțat în era lui Iștar*”. Pentru a-și clădi imperiul, Sargon a fost ajutat de zeiță, iubita sa de pe vremea când era grădinar. Lucru absolut firesc, ținând cont că era semit, prin urmare adept al Veghetorilor. Într-o campanie întreprinsă peste munții Zagros, în timp ce „*intra în țara lui Warahși (...), când înainta în beznă (...), Iștar a făcut o lumină să-i strălucească*”. Astfel, Sargon a putut „*răzbi prin întunerici*”, ducându-și trupele prin trecători, până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grijă să-și arate recunoștința și i-a ridicat un templu în Agade, capitala imperiului său. Oraș închinat tot ei, de altfel. „*În Agade și-a înălțat sfânta Inanna un templu ca nobil sălaș; în Ulmaș a ridicat un tron*”, spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Sargon a primit și aprobarea Celeștilor. Cel puțin asta susținea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Sargon, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunță că Sargon era nu doar „*Atoate-Veghetorul cuprinzător*” al lui Iștar, ci și „*preot uns al lui Anu*” și „*mare regent al lui Enlil*”, Enlil fiind cel care „*îi dăduse puterea și domnia*”. Un alt text declara că „*Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Sargon, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul*”. Exact același lucru îl susținea și Lugal-Zage-Si din Umma înainte de a fi ucis de Sargon.

Cincizeci și cinci de ani a domnit Sargon, care a fost supranumit „Cel Mare”. Soția sa, Tashlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, și patru fii: Rimuș, Maniștușu, Șu-Enlil sau Ibarum și Illaba’is-takal. După moartea lui Sargon din 2.279 î.e.n., Rimuș a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele

său, Maniștușu, care a domnit timp de cincisprezece ani, până în 2.255 î.e.n., când a fost asasinat de către membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimuș a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Sargon a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și cimenta puterea în sudul Sumerului. Prințesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimuș, când a fost expulzată din cauza implicării sale într-o formă de tulburare politică și reînaltată în cele din urmă ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, prințesa o prefera pe zeița Iștar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima deținătoare a titlului de „Preoteasă En” consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, deținut adesea de prințese, de-a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semi-divin.

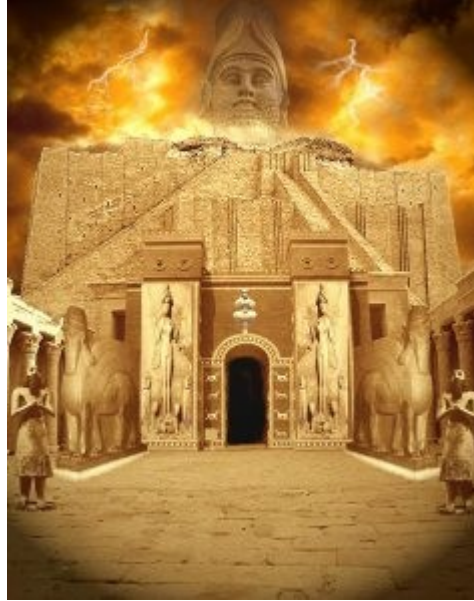
Cine era cu adevărat Șarru-Kinu sau Sargon cel Mare? Atât mama, cât și fiica sa, au deținut funcția de Mare Preoteasă, iar el se declarase „preot uns al lui Anu”. În acele vremuri, fiind considerat locțiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot avea o influență atât de mare, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol nu se atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale. Nu cunoaștem nimic

despre părinții lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcției deținute, era de viță regală. Sargon s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau / Kubaba, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Sargon să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținând cont de funcția ei supremă în preoțime. Fiind cam de aceeași vârstă cu regele, e posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica reginei Kug-Bau / Kubaba. Ceea ce l-ar face pe Sargon strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcția de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui

Sargon din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie, Iștar chiar devenindu-i amantă. Însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Sargon să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care i-a adus sfârșitul.

La finalul îndelungatei sale domnii, Sargon a construit orașul Agade / Akkad, pe care l-a desemnat capitală a

imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are o origine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Sargon, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție pre-sargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orășel în ditamai orașul, capitală a unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Sargon, Azupiranu. Este posibil ca Agade și Azupiranu, cele două cetăți necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fie unul și același. Pare logic ca Sargon să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză, în lipsa dovezilor.

Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfințirea orașului; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfințit pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ținând seamă de sacrilegiul astfel făptuit de Sargon,

Marele domn Marduk s-a mâniat

Și i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Sargon;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna”.

Istoria consemnează foamete, războaie și revolte în întreg imperiul pe finalul domniei lui Sargon. În autobiografia sa, regele chiar declara: *„toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare”*. A murit în 2.279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Maniștușu și nepotul lui Sargon, care a urcat pe tron în 2.255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „*Rege al celor patru părți ale lumii*”, după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semiții, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dușmanii. Într-o inscripție despre marșul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Deși din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Și Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greșeală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, Ekur, la ordinul zeiței Iștar. Imediat după acest sacrilegiu, ea și-a părăsit templul din Agade, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:

„Cuvântul Ekurului plutea peste Agade

Ca o tăcere de moarte;

Agade tremura tot;

Templul său, Ulmaș, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orașul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Iștar) și-a uitat altarul din Agade”.

Zeița avea un motiv foarte bun pentru această acțiune sfidătoare. Un text, intitulat *Regina tuturor ME-urilor*, recunoaște că Iștar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „*a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (...) mai mare chiar decât Anu*”, Iștar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:

„Cereasca monarhie a fost răpită de o femeie (...)

A schimbat complet legile Sfântului Anu,

Nu s-a temut de marele Anu.

I-a luat lui Anu E-Anna,

Casa cu farmec fără egal, cu durabilă noblețe.

Acelei case i-a adus nimicirea;

Inanna își atacă oamenii, îi face prizonieri”.

Lovitură de stat a zeiței se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk, Naram-

Sin îl ataca pe cel al lui Enlil din Nippur. Conform textului intitulat de savanți *Blestemul Akkadului*, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani, regele akkadian

„A sfidat cuvântul lui Enlil;

I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,

Și-a mobilizat trupele și

Ca un erou deprins cu despotismul

A prins Ekurul în mână de fier”.

Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „*ca un tâlhar l-a prădat*”. A intrat cu forța în templul Ekur, „*ridicând mari scări pe zidul Casei*”. A ajuns în Sfânta Sfințelor, loc permis doar preoților lui Enlil. „*Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunoștea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului*”, pe care regele „*le-a azvârlit în foc*”. Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „*tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil și a luat averile orașului*”.

Blestemul Akkadului mai spune că, pentru sacrilegiul comis de Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare, statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, la sfârșitul secolului trecut, după ce a examinat solul mesopotamian, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că, în jurul anului 2.200 î.e.n., a avut loc o îndelungată secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. E posibil ca schimbările climaterice să fi fost cauzate de cometa Hale-Bopp, care a trecut pe lângă Pământ în 2.215 î.e.n. Această schimbare climaterică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mânios peste măsură, „*fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat*”, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni, daci maramureșeni din Munții Gutâi, pentru a nimici Imperiul Akkadian slăbit de foamete, secetă și revolte. În 2.193 î.e.n., după moartea lui Șar-Kali-Șarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit „*în număr mare, ca lăcustele (...)* *nimic n-a scăpat brațului lor*”. Mulți akkadieni au fost măcelăriți fără milă: „*cel ce dormea pe acoperiș, pe acoperiș a murit; cel ce dorm*

ea în casă n-a fost dus la groapă (...) capete erau zdrobite, guri erau strivite (...) sângele trădătorilor curgea peste sângele credincioșilor”. Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agade, „orașul care a îndrăznit să atace Ekurul”, să fie distrus, iar celelalte cruțate. „Lovește în Agade cu un blestem de ură”, i-au spus lui Enlil, numai să lase în viață celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au șters de pe fața pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiți, apoi au condus Mesopotamia, Lagaș fiind cartierul lor general. Sosirea lor în Mesopotamia a avut loc cu puțin înainte de trecerea din Era Taurului în cea a Berbecului. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea Kiș arma Șuhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, distruse de „blestemul” lui Enlil. Multe orașe au fost reclădite și repopulate, doar Agade a rămas pustiu pentru totdeauna. Același Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2.144 – 2.124 î.e.n.), regele din Lagaș, să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Ba chiar i-a oferit și planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu toții stând lângă „pasărea divină a vântului turbat” (nava zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanență păzită de două „arme zeiești”. Și se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celeștilor prin adepții lor, arienii. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea ușor.

În anul 2.119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orașului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși de regele Tirigan, pe care i-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului. Astfel a început perioada sumeriană renașcentistă, care a dus la nașterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2.112 – 2.094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul de până atunci al orașului Ur. Deși arieni, acești regi sumerieni nu ascultau ordinele Celeștilor, ci erau adepți ai Veghetorilor. Utu-Hengal conține în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale

lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se proclamase semizeu, susținând că mama sa era zeița Ninsun, a început să construiască în orașul Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, numit Etemennigur („casa a cărei fundație creează teroare”). Zigguratul a fost terminat de Șulgi, fiul regelui, care și el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul său, Nanna / Enki, i-a ordonat să-i construiască acel templu, pentru care i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar și o prăjină și o sfoară de măsurat. Șulgi se lăuda că a petrecut cu Marduk și cu Iștar în templul lui Anu din Uruk și chiar a făcut sex cu zeița. Fiul său, Amar-Sin, a înființat la Eridu (orașul lui Enki) o reședință regală și a adoptat funcții preoțești. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Șu-Sin și Ibbi-Sin, și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Anu și Enlil au permis ca gutienii lor să fie izgoniți iar Mesopotamia să fie condusă de susținători ai Veghetorilor? Răspunsul ni-l dă *Codul lui Ur-Nammu*, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: „După ce An și Enlil au predat regalitatea cetății Ur lui Nanna (Enki), în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate și adevăr...”. Chiar așa să fi stat lucrurile? Să-i fi predat

Anu și Enlil de bună voie conducerea lui Enki? Sau căpetenia Veghetorilor a preluat-o din proprie inițiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, și să fi ales arieni în locul semiților săi, care în acele vremuri nu aveau forța necesară pentru a recuceri Mesopotamia.

Și în Egipt s-au produs evenimente de importanță majoră, asemănătoare și contemporane cu cele din Mesopotamia. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2.181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima Perioadă

Intermediară, o perioadă întunecată a istoriei egiptene. Haosul, foametea, revoltele și luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Theba (oraș al lui Enki) și Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-și Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor și, implicit, o perioadă de foamete, exact la fel ca în Imperiul Akkadian și exact în același timp. În jurul anului 2.055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Șulgi în Sumer, pe tronul Thebei a urcat Mentuhotep II, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat naștere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Mentuhotep II este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Și faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala sa, Theba, fiind principalul centru de cult al lui Amon / Enki. Mentuhotep II chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amon. Dacă Șulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Mentuhotep II și-a ridicat un uriaș templu mortuar, închinat aceleiași divinități. Totul se petrecea aproape identic, și aproximativ în același timp, în Egipt și în Mesopotamia.

Schimbări majore în această perioadă au avut loc și în China. Conform *Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou* din 1996, în jurul anului 2.070 î.e.n. a fost înființată dinastia Xia, prima tradițională a Chinei. Fondatorul ei a fost Yu cel Mare, urmașul Împăratului Galben Huangdi (un personaj divin considerat

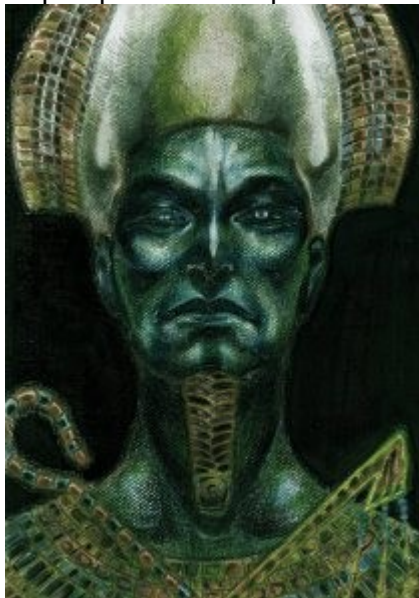

inițiatorul civilizației chineze). Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundațiilor care loviseră țara în același timp cu schimbările climaterice menționate de egipteni și de mesopotamieni, provocate probabil de apariția cometei Hale-Bopp (ori de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundațiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un

canal de scurgere a apei. Alte legende susțin că a fost ajutat de un dragon galben și de o țestoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă și că Yu l-a ucis pe Xiangliu, șarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia și Egipt, și China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia și Chi You. Pentru că a oprit inundațiile și a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înființând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Mentuhotep II, care a unificat Egiptul, Yu cel Mare a împărțit China în nouă provincii.

Ținând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt și China, la care adăugăm și construirea Seahenge din Marea Britanie în 2.049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur, un eveniment important a avut loc, cu repercursiuni în întreaga lume. Răspunsul poate fi găsit în Egipt, tărâmul faraonilor.

În timpul domniei lui Mentuhotep II, la scurt timp după ce Enki a preluat conducerea Egiptului și Mesopotamiei,

puțin după 2.050 î.e.n. a apărut cultul lui Osiris, un alter-ego al lui Enki. În religia osiriană, zeul, primul conducător al lumii, a fost ucis de către fratele său, Seth (Enlil), care i-a luat tronul. După o luptă cu unchiul său, Horus (Marduk), fiul lui Osiris, a primit mult-răvnitul tron și, implicit, conducerea întregii lumi. Apoi, Ra (Anu) l-a luat cu el pe Seth, pentru a-l însoți în Barca Milioanelor de Ani, cu care zeul suprem se plimba în Cer. Un mit asemănător au dogonii din Mali, unde zeul răzvrătit Nommo a fost tăiat în bucăți de către tatăl său și împrăștiat pe toată suprafața Pământului. Religia lui Osiris a luat naștere în orașul Abydos, numit Abdu de către egipteni. Abdu provine din Abzu, casa subterană a lui Enki în religia sumeriană. Prin urmare, egiptenii considerau orașul Abydos casa terestră a zeului. Chiar susțineau că în acel loc se afla, la loc de cinste, capul lui Osiris, zeul care a fost închis într-o cutie apoi tăiat în bucăți de către fratele său, bucăți împrăștiate în tot Egiptul.

Apariția în acel moment al cultului lui Osiris, zeul ucis, poate însemna un singur lucru: crima a avut loc cu puțin timp înainte. Iar motive pentru acea crimă erau. Enki tocmai preluase Mesopotamia și Egiptul din mâinile lui Enlil, căruia încă nu-i trecuse supărarea pentru jefuirea templului său din Nippur, pentru care responsabili erau akkadienii, adepții lui Enki. Conflictul dintre Celești și Veghetori era unul îndelungat, iar aceste ultime fapte ale lui Enki nu au reprezentat decât picăturile care au umplut paharul. Iar după aceasta întâmplare, începând cu perioada din jurul anului 2.000 î.e.n., aparițiile zeilor printre oameni s-au rărit considerabil. Atât Celeștii cât și Enki au dispărut, singurii care și-au mai făcut apariția, conform cronicilor antice, fiind Veghetorii. Iar odată cu zeii au dispărut și sumerienii, după cum susțin istoricii.

Plecarea Celeștilor de pe Pământ nu poate fi pusă decât pe seama unui ordin al lui Anu. Trimiși aici de împărat, s-au retras fără îndoială tot la porunca sa. Cel mai probabil, pentru uciderea lui Enki, Anu a hotărât să-l ia pe Enlil în casa zeilor, iar Terra să rămână sub stăpânirea fiului celui ucis, Marduk. Încăunarea lui Marduk ca rege al Pământului reiese din mai multe surse antice. Pe lângă mitul egiptean al lui Horus, care a primit tronul de la zeul suprem Ra, există poemul babilonian *Enuma Eliș*, care descrie alegerea lui Marduk în

fruntea panteonului, și prologul *Codului lui Hammurabi*, care începe cu afirmația: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil (Enlil), stăpân al Cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea (Enki), el l-a preamărit printre Igigi (Veghetori)”. În cronicile japoneze, Okuninushi a devenit conducătorul Pământului, primind titlul de „stăpân al Terrei”, după ce tatăl său s-a mutat în Lumea Cealaltă. Pentru scandinavi, Baldur a ajuns conducătorul panteonului după Ragnarok, apocalipsa care a adus moartea majorității zeilor. Grecii nu au păstrat mituri care să explice ascensiunea la

tron a lui Marduk, însă au lăsat să se scape un indiciu, numindu-l pe Apollo moștenitorul lui Zeus (Enlil), deși Ares (Ninurta) era mâna dreaptă a zeului suprem. Pentru perși, Ahura Mazda sau Ormuzd a ajuns zeul suprem al panteonului odată cu apariția zoroastrismului, iar pentru musulmani Allah a devenit singurul dumnezeu. După întoarcerea din Babilon, evreii l-au adoptat pe Marduk ca unic zeu, atribuindu-i numele Yahweh. În *Noul Testament*, care îl numește Satan pe Marduk, zeul este considerat stăpânul acestei lumi (*Evangelia după Matei*) și „dumnezeul veacului acestuia” (*A Doua Epistolă către Corinteni 4:4*). Iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este Fiara căreia „Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare” (13:2), autorul adăugând că „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Adepții lui Marduk au exagerat uneori importanța zeului lor. De exemplu, pentru babilonieni, Marduk a devenit conducătorul tuturor zeilor cerești și pământenii, în textul sumerian *Enki și ordinea lumii* este scris că „lui i-a dat Enki în grijă întregul univers”, iar pentru akkadieni și asirieni el era „stăpânul Cerului și al Pământului”. În realitate, Anu și-a păstrat funcția de conducător suprem al imperiului, lui Marduk lăsându-i doar tronul Pământului.

Moartea lui Enki în jurul anului 2.050 î.e.n., plecarea Celeștilor și accederea lui Marduk pe tronul Terrei au acoperire istorică. În acea perioadă, amorii și elamiții (semiți, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au retras din zonă, rămași fără protecția

zeilor lor). După domnia lui Șulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul Neo-Sumerian a fost condus de regi cu nume akkadiene (adică semite): Amar-Sin (2.048 – 2.039 î.e.n.), Șu-

Sin (2.039 – 2.030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2.030 – 2.006 î.e.n.). Cu toții și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase. Înainte de domnia acestor trei regi, Șulgi a terminat de construit marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Ușpia, care a domnit în jurul anului 2.030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orașul Așșur din Asiria. Babilonul, fondat în secolul al XXIII-lea î.e.n. (undeva între 2.286 î.e.n. și 2.231 î.e.n., conform diferitelor cronici antice) și închinat lui Marduk, a fost transformat de amoriți dintr-un biet orășel în ditamai capitala Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. *„Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara – eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure”*, scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în care Marduk i-a încredințat legile. Predarea unor legi de către Marduk nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă el dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform *Bibliei*, și lui Moise pe muntele Sinai. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului

și a construit temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki și Iștar, care au înlocuit triada supremă originală, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind *„cel mai sfânt oraș”* din Mesopotamia, titlu deținut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoții propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și consoarta sa, Iștar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său, Ea / Enki. Acest lucru se observă în turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ișmael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Numărul 40, ce semnifică titlul de Mare Prinț al lui Enki, este unul dintre cele mai des întâlnite numere în scripturile evreilor, folosit ca omagiu adus tatălui zeului lor. Transformarea religiei lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a cultului stăpânului acestei lumi. *„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!”* a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.

Dacă într-adevăr Enki a fost ucis de către fratele său în jurul anului 2.050 î.e.n., cum a murit? Primul indiciu ni-l dau tot egiptenii antici, care au consemnat cele mai multe detalii despre moartea zeului. În scrierile lor, sufletele morților mergeau la Osiris, în lumea subterană pe care o conducea. În mod bizar, sufletele se îndreptau spre Cer pentru a ajunge în împărăția din interiorul Pământului. Mai exact, spre centura Orion,

echivalată de egipteni cu Osiris.

Câțiva egiptologi moderni au ajuns la concluzia că Duat, lumea subterană a lui Osiris, a devenit la un moment dat o parte a cerului. Ba chiar i-au identificat coordonatele cerești. În anii 1940, egiptologul Selim Hassan a fost primul care a încercat să identifice acele coordonate. După un studiu minuțios al multor texte funerare și referitoare la înviere, el a stabilit că Duat a fost imaginat de vechii egipteni „în partea răsăriteană a Cerului”, putând fi descoperit atunci când steaua Sirius și constelația Orion deveneau vizibile înaintea zorilor. „Orion a fost învăluit de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică. Sothis (Sirius) a fost învăluită de Duat în timp ce acela care trăiește la orizont se purifică”, spune unul dintre textele funerare, din care Hassan a dedus că se bazează pe observații astronomice, ce duc la concluzia că Duat se afla localizat în Cer. „Am trecut de căile lui Osiris; acestea sunt la limita Cerului”, spune unul dintre *Textele Sarcofagelor*, manuale pentru călăuzirea sufletelor în Viața de Apoi, scrise cu puțin înainte de 2.040 î.e.n., la câțiva ani de la moartea lui Enki / Osiris. În drumul său spre Orion și spre Osiris, sufletul decedatului se oprea în Centura de Asteroizi dintre Marte și Jupiter. Cum a ajuns zeul de sub pământ în Cer? Și de ce sufletele se opreau în Centura de Asteroizi, dacă zeul le aștepta în Centura Orion? Să fi văzut egiptenii antici vreo legătură între meteoriții din Centură și corpul dezmembrat al lui Osiris?

Întinsă pe aproximativ 2 – 3,4 Unități Astronomice, Centura de Asteroizi aflată între Marte și Jupiter are o origine necunoscută. Oamenii de știință au emis câteva ipoteze care să încerce să explice proveniența asteroizilor, însă niciuna satisfăcătoare. Nu poate fi vorba despre rămășițele vreunei planete, deoarece masa totală a asteroizilor din Centură ajunge la aproape 4% din masa Lunii, ceea ce ar însemna un corp ceresc mai

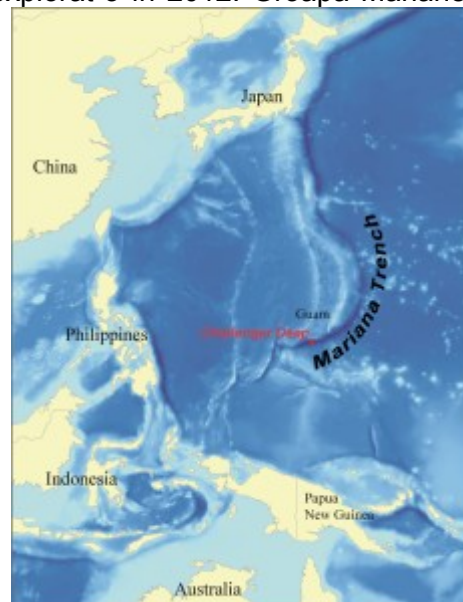

mic decât Charon, satelitul planetei Pluto.

Pentru a forma o planetă de mărimea Terrei ar fi nevoie de aproximativ două mii de astfel de centuri de asteroizi. Dacă ar fi fost vorba totuși despre un astfel de corp ceresc, apare următoarea întrebare: ce sau cine l-a spart? Se pare că asteroizii din Centură nu pot fi atrași de planeta Marte din cauza gravitației lui Jupiter și viceversa, ceea ce înseamnă că se află exact în punctul în care gravitațiile celor două planete acționează asupra lor în mod egal, pentru a-i menține constant în același loc. Ceea ce ar fi o coincidență cam mare, dacă am pune-o pe seama

întâmplării. Orbitele principalilor asteroizi din Centură sunt eliptice, spre deosebire de planete, care au orbite aproape circulare. Pe Ceres, planeta pitică a Centurii, cât și pe câțiva asteroizi, a fost descoperită gheață, a cărei proveniență ridică, de asemenea, semne de întrebare. Mai mult, unii cercetători au calculat că întreaga masă a asteroizilor din Centură ar încăpea perfect în Groapa Marianelor din Oceanul Pacific ce are, de asemenea, o proveniență necunoscută.

Groapa Marianelor se află în apropiere de Japonia, la circa două mii de kilometri est de Insulele Filipine și la sud de insula Guam. La nord se continuă cu groapa Bonin care, la rândul ei, continuă tot în nord cu groapa Japoniei. Fiind cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, cu o adâncime de 10.994 de metri, explorarea fundului Gropii Marianelor este aproape imposibilă, presiunea exercitată de apă fiind de aproape două tone pe centimetru pătrat. Cu alte cuvinte, la acea adâncime, organismul uman ar fi supus unei presiuni echivalente cu greutatea a douăzeci de avioane de mare capacitate. Nimeni nu știe cum s-a format, ipoteza acceptată momentan de mediul academic considerând-o opera unui meteorit. Care însă nu se găsește acolo, la drept vorbind. *„Este un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate”*, spunea regizorul James Cameron, care a explorat-o în 2012. Groapa Marianelor se

află pe locul unde se presupune că s-a scufundat un continent mitic, numit Lemuria, Mu sau Kumari Kandam, pe care ar fi trăit o civilizație mult avansată, ipoteză desființată de teoriile moderne privind plăcile tectonice. Cu toate astea, Oceanul Pacific conține în jur de 25.000 de insule, mai mult decât conțin toate celelalte oceane împreună, iar în apropiere de Groapa Marianelor au fost descoperite orașe și structuri piramidale scufundate. Groapa se află într-o regiune de o mare instabilitate tectonică, numită Cercul de Foc al Pacificului, cea mai întinsă și activă zonă vulcanică de pe Pământ, ce conține 62% dintre vulcanii activi existenți în prezent pe planeta noastră. Tot aici se află punctul de îmbinare a trei plăci tectonice, placa Pacificului, placa Filipinelor și placa Euroasiatică. De asemenea, Groapa Marianelor se află în Triunghiul Dragonului sau Marea Diavolului, o zonă misterioasă, aflată pe același meridian cu Triunghiul Bermudelor din Oceanul Atlantic. În ambele triunghiuri au avut loc numeroase cazuri de dispariții de vapoare, bărci sau avioane, precum și de apariții ale unor nave fantomă și OZN-uri. Supraviețuitorii povesteau că, în acea zonă misterioasă, aparatura nu le mai funcționa, o ceață apărută pe neașteptate le-a redus vizibilitatea iar timpul a început să se scurgă mult mai repede. Vladimir Ajaja, unul dintre cei mai respectați ufologi ruși, afirma: *„Cinzeci la sută din întâlnirile OZN au legătură cu oceanele. Alte cincisprezece cu lacurile. Astfel OZN-urile tind să se asocieze cu apa”*, adăugând că *„au fost incidente în care oamenii de știință au văzut obiecte neidentificate în Groapa Marianelor”*. Prin urmare, nu putem să nu ne întrebăm ce se întâmplă în acea zonă. Și cum s-a format Groapa Marianelor?

Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro a salvat o broască țestoasă din mâinile unor copii care o torturau. Drept mulțumire, o țestoasă mai mare l-a dus în Ryugu-jo, palatul de pe fundul mării al lui Ryujin, împăratul dragonilor și zeul apelor. Ajuns în palatul submarin, pescarul a aflat că țestoasa pe care o salvase

era prințesa Toyatama-hime sau Otohime, fiica împăratului dragonilor. Urashima Taro a petrecut trei zile în palatul de sub ape, apoi s-a întors în satul său, unde a aflat că a fost dispărut trei sute de ani. Conform acestei legende, palatul submarin se afla în Triunghiul Dragonului, în apropiere de Groapa Marianelor. Împăratul dragonilor și zeul apelor nu poate fi decât Enki. Și pentru greci, ca Poseidon, locuia pe fundul mării, iar babilonienii, care îl numeau și Oannes, considerau că locuiește în adâncul Golfului Persic. În Sumer se credea că Enki locuiește în Abzu, sursa apelor freatice. Această casă a sa din interiorul Pământului era unul dintre orașele regatului subteran numit Agartha sau Shamballa. Fiind considerat sursa apelor freatice, Abzu era localizat sub scoarța terestră, sub o mare sau un ocean, acesta fiind adevăratul motivul pentru care anticii considerau că zeul locuiește pe fundul apei, iar în zilele noastre jumătate dintre OZN-uri sunt văzute ieșind sau intrând în oceane. Ca exemplu, în *Apocalipsa lui Ioan*, Fiara din Adânc vine în lumea oamenilor „*ridicându-se din mare*” (13:1). Departe de a fi o coincidență, din Abzu, locul subteran în care a fost obligat Enki să locuiască, fiind închis acolo de către fratele său, provine cuvântul „abis”, iar Groapa Marianelor mai este numită „Marele Abis”. În limba greacă, „abyssos” înseamnă „adânc” sau „prăpastie fără fund”, denumiri ce se potrivesc perfect Gropii din Pacific. Grecii au botezat Abydoss orașul egiptean Abdju după cuvântul „abyssos”, Abdju provenind, la rândul său, din sumerianul Abzu. Iar Abdju / Abydoss era principalul centru de cult al zeului Osiris / Enki, zeul ucis de fratele său și trimis în lumea subterană. În *Noul Testament*, „abyssos” apare de nouă ori, desemnând locuința demonilor (*Evangelia după Luca* 8:31), locuința morților (*Epistola către Romani a Apostolului Pavel* 10:7), locul din care provin Fiara sau îngerul Abaddon / Apollion, precum și închisoarea celui considerat „*balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana*” (*Apocalipsa lui Ioan*). În *A Doua Epistolă Sobornicească a Apostolului*

Petru 2:4, pentru închisoarea îngerilor păcătoși a fost preferat cuvântul sinonim „tartaros”. În mitologia greacă, „Tartaros” era cea mai joasă regiune a lumii, în care erau închiși titanii, un loc de pedeapsă a păcătoșilor, umani sau divini. A fost descris de grecii antici ca un loc întunecat, umed și trist, o descriere asemănătoare cu cea a Gropii Marianelor, făcută de James Cameron: „*un loc cu aspect selenar, dezolant, foarte izolat. Sentimentul a fost unul de izolare față de întreaga umanitate*”. Prin urmare, sunt mari șanse ca Groapa Marianelor să fie locul unde se găsea cândva Abzu, orașul subteran al lui Enki. Se potrivesc acestei ipoteze și miturile continentului dispărut în acel loc, Lemuria / Mu, populat cândva de ființe mult evoluat tehnologic și spiritual, care au adus civilizația omenirii. În cartea sa din 1926, scriitorul britanic James Churchward chiar afirma că Osiris provenea de pe continentul Mu din Pacific. Dacă e așa, unde a dispărut orașul?

După cum au concluzionat unii cercetători, asteroizii din centura aflată între Marte și Jupiter ar încăpea perfect în Groapa Marianelor. Pe scurt, din Oceanul Pacific a dispărut o mare bucată de pământ, iar între Marte și Jupiter a apărut aceeași cantitate, dar fărâmițată. Oare nu ar fi posibil ca misterioasa Centură de Asteroizi să provină din Oceanul Pacific? Este o ipoteză îndrăzneată însă, în același timp, și logică. Știm din mituri că Enlil și-a ucis fratele, care era închis în Lumea Subterană. Știm și că l-a mai asasinat de câteva ori înainte, însă de fiecare dată Enki a înviat. Prin urmare, pentru a pune capăt conflictului odată pentru totdeauna, Enlil avea

nevoie de o soluție permanentă. Pentru a fi sigur că nu va mai putea fi înviat, Enlil și-a smuls fratele cu tot cu orașul subteran în care se afla și cu pământul care îl înconjura, trimițând totul în spațiu, dep

arte de Terra, după Marte, unde l-a sfărâmat în bucăți, cel mai probabil printr-o explozie. Scandinavii chiar considerau că Loki (Enki) a murit ars, în urma lui rămânând doar un pumn de cenușă. Nu cunoaștem metoda prin care Enlil a reușit acest lucru. Însă o civilizație atât de avansată tehnologic încât să creeze pe cale artificială atât Pământul, cât și Luna, capabilă să călătorească prin Univers și să creeze viață, ar reuși fără prea mari dificultăți să lanseze un oraș în spațiu. Mitul egiptean al lui Osiris pare să susțină această variantă. Seth l-a închis pe Osiris într-o cutie (care ar putea reprezenta orașul subteran în care a fost închis Enki de către fratele său), apoi l-a tăiat în bucăți și l-a împrăștiat în toată lumea sau, cu alte cuvinte, l-a aruncat în aer cu tot cu „cutie” (și cu bucata de pământ în care era înfășurat), împrăștiindu-l între Marte și Jupiter, formând astfel Centura de Asteroizi. Și dogonii din Mali au mitul zeului răzvrătit Nommo, care a fost rupt în bucăți și împrăștiat în toată lumea. Unii asteroizi încă prezintă urme de apă înghețată, ceea ce se poate explica prin proveniența lor din Oceanul Pacific. Alții, precum 16 Psyche, sunt metalici, conținând cantități uriașe de fier, fiind probabil rămășițe ale „cutiei” (orașul subteran) lui Osiris / Enki. Astfel înțelegem și de ce sufletele morților egipteni nu se mai duceau sub pământ, la zeul lor, ci în Centura de Asteroizi.

Ipoteza orașului lui Enki spulberat în spațiu reiese din concepțiile religioase ale anticilor. Babilonienii susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ. Tot ei considerau Babilonul copia orașului Eridu, casa pământeană a lui Enki. Prin analogie rezultă că, pentru babilonieni, exista în cer un oraș al lui Enki. În *Apocalipsa lui Ioan din Noul Testament* se spune că va coborî pe Pământ un imens oraș, numit Noul Ierusalim: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă,

împodobită pentru mirele ei” (21:2). Acest oraș coborât din cer, în care locuiau divinitățile, „este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă” (21:16). Douăsprezece mii de stadii înseamnă 2.220 de kilometri, care nu reprezintă lungimea fiecărei laturi ale cetății (ce ar da o arie de 4.928.400 de kilometri pătrați, adică aproape 1% din suprafața totală a Pământului), așa cum se consideră în mod eronat, ci aria cetății. O construcție cu aria de aproape cinci milioane de kilometri

pătrați ar ocupa foarte mult spațiu. Ca o comparație, orașul american New York are o suprafață de doar 831,4 kilometri pătrați. Așadar, o arie de 2.220 de kilometri pătrați este mai acceptabilă. Ținând cont că Groapa Marianelor are o suprafață de 2.540 de kilometri pătrați, putem considera că Noul Ierusalim al *Apocalipsei lui Ioan* este orașul subteran smuls din acel loc și distrus între Marte și Jupiter. Ierusalim se traduce ca „așezarea lui Șalim”, acesta fiind zeul canaanian al amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară, fiul zeului suprem El. Aceste caracteristici ale sale îl identifică pe Șalim cu Enki. Conform tradiției biblice, Ierusalimul a fost construit de către regele David, scris în ebraică „Dwd” și în egipteană „Tht”, nimeni altul decât zeul înțelepciunii Thoth, un alter-ego egiptean al lui Enki.

Dacă trupul lui Enki a fost fărâmițat printre asteroizi, nu ar trebui să ne mire faptul că un asteroid a primit numele său. 1923 Osiris sau 4011P-L este numele atribuit unui asteroid descoperit pe 24 septembrie 1960 de către Cornelis Johannes van Houten și de Ingrid van Houten-Groeneveld. Un alt asteroid, depistat pe 11 septembrie 1999, a primit numele 101955 Bennu sau 1999 RQ36, Bennu fiind în mitologia egipteană o

divinitate pasăre asociată cu Osiris și cu Ra. În prezent se construiește naveta spațială OSIRIS REx, care va fi lansată în septembrie 2016 pentru a colecta probe de sol din asteroidul 101955 Bennu. NASA a anunțat că, dacă va dispune de fonduri, va construi și naveta OSIRIS REx 2, care va studia sateliții naturali ai planetei Marte, Phobos și Deimos (despre care se crede că provin din Centura de Asteroizi). Deși OSIRIS REx reprezintă inițialele a „Origins Spectral Interpretation Resource Identification Security Regolith Explorer”, în limba latină înseamnă „regele Osiris”. Sonda spațială Rosetta (botezată după orașul egiptean în care a fost descoperită celebra piatră care le-a permis francezilor să decodifice hieroglifele egiptene), lansată pe 2 martie 2004, care a studiat asteroizii 1 Ceres și 21 Lutetia din Centură, deține un sistem de imagistică științifică intitulat OSIRIS („Optical, Spectroscopic and Infrared Remote Imaging System”). În aprilie 2015, pe 1 Ceres va ajunge și sonda spațială Dawn, lansată de NASA pe 27 septembrie 2007. De asemenea, planeta HD 209458 b din constelația Pegasus a fost numită neoficial Osiris. Iar NASA se pregătește să lanseze în spațiu până în 2016 un mini-satelit numit OSIRIS-3U („Orbital Satellite for Investigating the Response of the Ionosphere to Stimulation and Space Weather”). După cum am mai spus, egiptenii antici îl echivalaseră pe Osiris cu Centura Orion. Deloc surprinzător, următoarele misiuni

ale NASA se vor numi Orion. Același nume l-a purtat și modulul lunar al misiunii Apollo 16, iar sigla misiunilor Apollo conține cele trei stele ale Centurii Orion. Mitul grecesc al lui Orion este diferit de cel egiptean, pentru greci Orion fiind ucis de Artemis, zeița Lunii, din cauza înșelăciunii lui Apollo, zeul al cărui nume l-au purtat misiunile NASA pe Lună. Și nu putem să nu remarcăm cât de des apare Osiris în legătură cu spațiul cosmic și, mai ales, cu asteroizii... Scriitorul american Richard Charles Hoagland chiar susținea că NASA este condusă de o elită secretă formată din adoratori ai lui Osiris. Este posibil să aibă dreptate, ținând cont de folosirea repetată a numelui zeului egiptean. În plus, prima aselenizare a unui om pe Lună a avut loc pe 20 iulie, dată la care începea calendarul egiptean vechi (fiind, de asemenea, și ziua în care s-a născut Alexandru Macedon). De asemenea, egiptenii considerau că în luna iulie s-a născut Osiris. Șapte

ani mai târziu de la prima aselenizare, exact în aceeași zi, ajungea pe Marte pentru prima oară o sondă pământeană, Viking 1. Pentru egiptenii antici, Osiris a fost ucis în cea de șaptesprezecea zi a lunii Athyr sau Hathor, corespunzând zilei de 26 noiembrie în calendarul gregorian, după cel egiptean reformat (sau 4 octombrie după cel vechi); ultima misiune NASA cu echipaj uman a fost Apollo 17, iar următoarea va fi Orion 17. Luna Athyr era cea de-a treia a calendarului egiptean; sigla misiunii Orion 17 conține trei luni. Iar Apollo,

după cum susținea u numeroși cronicari greci, a fost echivalat cu Horus, fiul lui Osiris. Ca o curiozitate suplimentară, pe 4 octombrie, ziua în care a fost ucis Osiris, a decedat și fizicianul Max Planck, cel care a dat numele unui societăți ce se ocupă cu cercetarea în optzeci și trei de domenii, unul dintre ele fiind spațiul cosmic. Institutul Max Planck pentru Cercetarea Sistemului Solar este principalul colaborator al NASA. Și tot ca o curiozitate, pe 4 octombrie, când în Egiptul antic se considera că a murit Osiris, creștinii îl sărbătoresc pe Sfântul Amun sau Ammon, acesta fiind numele unui zeu egiptean care, la fel ca Osiris, a fost echivalat cu Enki.

Nu puteau să lipsească ciudățeniile din Centura de Asteroizi. Pe lângă obiectele zburătoare neidentificate care au fost surprinse în Centură de câteva ori, un scriitor american, Richard Charles Hoagland, susține că a

observat forme geometrice pe suprafața asteroidului Vesta, surprinse în timpul misiunii Dawn. Iar în august 2013, o echipă de astronomi, condusă de profesorul universitar David Jewitt, a observat în Centură un „*obiect straniu, năucitor*”, diferit de meteoriți, ce se învâрте în jurul propriei axe ca un aspersor, expulzând praf. Obiectul, considerat asteroid și numit P/2013 P5, are șase cozi luminoase. Deși arată ca o cometă, profesorul Jewitt a insistat că toate dovezile sugerează că este vorba despre un asteroid. Care are totuși șase cozi de cometă și își schimbă aspectul periodic. „*Acesta este un obiect extraordinar pentru noi și cu siguranță vom mai descoperi și altele*”, a mai spus profesorul Jewitt, care nu a reușit să găsească o explicație rațională pentru aspectul misteriosului asteroid.

Poate cea mai mare ciudățenie legată de Centura de Asteroizi este menționarea ei în *Biblie*, chiar la început. „*Și a zis Elohim: “Să fie o tărâie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!” Și a fost așa. A făcut Elohim tărâia și a despărțit Elohim apele cele de sub tărâie de apele cele de deasupra tărâiei. Tărâia a numit-o*

Elohim cer. Și a văzut Elohim că este bine” (Facerea 1:6-8). Ce ar

putea fi acea „tărie” numită „cer”, care a despărțit apele? E drept că anticii își imaginau Cerul ca fiind o suprafață solidă, care acoperă Pământul ca o cupolă. Însă ar putea fi o referire la Centura de Asteroizi? Cuvântul ebraic pentru „tărie” este „rakia” sau „raqiya”, care desemnează ceva întins. În sumeriană, „ra.ki.a” poate fi tradus ca „pământul aruncat din apă”, ceea ce ne duce cu gândul la porțiunea de pământ luată din Pacific cu tot cu orașul lui Enki și împrăștiată în spațiu. Poate că această formulare este interpretabilă, însă *Biblia* conține și alte indicii care sprijină ipoteza formării Centurii de Asteroizi, bine ascunse de ochii cititorului. Cele 27 de cărți ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părți, în funcție de conținutul lor, și anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolae* și *Apocalypsis*. Inițialele acestora sunt *EAEA*, adică de două ori Ea, numele atribuit de babilonienii lui Enki. *Noul Testament* începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, așezate exact în această ordine. Inițialele celor patru evangheliști sunt *MMLI*, ceea ce înseamnă 2051, scris cu numere latine. Ar fi posibilă așezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format la porunca unui împărat roman. În acea fază, creștinismul se pregătea să devină religia oficială a Imperiului Roman iar *Biblia*, cartea sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost compilată pentru Imperiul Roman, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin. Ce ar putea să semnifice acel număr? Cel mai probabil, un an. Ținând cont că Enki a fost ucis în jurul anului 2.050 î.e.n. iar numele său babilonian se află ascuns în inițialele celor patru părți ale *Noului Testament*, sunt mari șanse ca numărul reieșit din inițialele celor patru evangheliști, 2051, să fie anul exact al morții sale (î.e.n.). În *Biblie* doar patru cărți conțin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*), toate sugerând ideea ruperii bucății de pământ din Pacific, în care se afla casa lui Enki, și împrăștierea ei în spațiu:

- Psalmul 51: „Ce te fălești întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug. Iubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea. Iubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană! Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii”. Acel viclean puternic, care se fălește întru răutate și care iubește nedreptatea și răutatea, este în toate religiile Enki. A fost doborât de un zeu, smuls și mutat din locuința sa, la fel și rădăcina sa aflată în pământ.

- Cartea lui Isaia: „Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdui ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea”; „Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înalță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?”; „Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său”. Zeul lui Isaia se întoarce pentru a se lupta, pentru a face dreptate. Sunt menționate victoriile sale împotriva lui Rahab (monstru marin al mărilor, dragon ce reprezintă abisul primordial) și a balaurului, ambele creaturi simbolizându-l pe Marele Șarpe și zeul apelor, Enki. „Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământ

ntul; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi (...) Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul?”. Două pasaje în care se vorbește despre cum au fost întinse cerurile precum și despre un fum în ele, ceea ce ar putea fi referiri la explozia care a dus la formarea Centurii de asteroizi. Nu lipsesc nici menționările mării din care a fost smuls Enki și locașul său: „Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cărare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi? (...) Eu sunt Domnul Dumnezeu Care stârnesc marea și face să mugească valurile ei”. Ne este indicat în acest psalm chiar și orașul care a suferit mânia zeului: „Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Lui”, Ierusalimul fiind, așa cum am văzut, „așezarea lui Șalim”, zeul amurgului, ce avea ca simbol Luceafărul de seară.

- Cartea lui Ieremia: „Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimitor. Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile”. După cum am mai spus, babilonienii își considerau cetatea copia orașului Eridu, casa pământeană a lui Enki. În același timp, ei susțineau că există un Babilon în cer, identic cu cel de pe Pământ, prin urmare o casă cosmică a lui Enki. Despre acest Babilon susține Cartea lui Ieremia că a fost nimicit de către Domnul. „Căzut-a fără de veste Babilonul, și s-a zdrobit (...) Cei puternici ai Babilonului au

încetat lupta, șed în întăriturile lor; secătuitu-s-a puterea lor și au ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate (...) Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc” descriu soarta orașului distrus în spațiu: distrus, sfărâmat și ars. „De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idoli Babilonului și toată țara lui va fi rușinată” ne indică cine erau cei pedepsiți din Babilonul ceresc: idoli, adică zeii Veghetori. „Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui”, cel mândru fiind, fără îndoială, stăpânul orașului, adică Enki. „Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte”. „Bel” este un epitet akkadian al zeilor, tradus prin „Domnul”; prin urmare, Bel al Babilonului este Domnul / zeul aceluia oraș. În timp ce în Babilonul pământean Bel era Marduk, în cel ceresc acest epitet i se aplica lui Enki. Nu lipsesc nici de aici referirile la marea sub care se afla orașul subteran: „O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit-a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale ți s-a umplut! (...) Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsună-va glasul lor (...) Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca”. Ba chiar există o referire și la întinderea cerurilor sau crearea Centurii de Asteroizi: „El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile”. Despre ridicarea orașului la cer și despre

pedeapsa lui în cer vorbesc următoarele pasaje: „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lăsați-l și haideți să mergem fiecare în țara noastră, pentru că osânda lui s-a ridicat până la nori și a ajuns până la cer! (...) De s-ar ridica Babilonul până la cer și de și-ar întări întru înălțime cetatea sa, tot vor veni din porunca Mea pustiitorii, zice Domnul”. Este menționată și aruncarea orașului: „Voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul”. Acest capitol al Cărții lui Ieremia ne oferă indicii și pentru identificarea zeului responsabil cu pedepsirea orașului: „La glasul Lui freamătă apele în ceruri și El ridică nori de la marginile pământului; făurește fulgerele în mijlocul ploii și

scoate vânturile din vistieriile Sale”. Această descriere nu se poate potrivi decât unei singure zeități: Enlil, zeul furtunii. Motivul distrugerii Babilonului este, conform acestui capitol, răzbunarea: „Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărădelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată”. Despre ce răzbunare este vorba aflăm din același loc: „Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său”. Și ne amintim că evenimentele care au dus la sfârșitul lui Enki au început cu jefuirea templului lui Enlil din Nippur de către akkadienii conduși de Naram-Sin. Atunci, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian provocând secetă, foamete și revolte, ceea ce a dus la nimicirea imperiului. Enki însă nu s-a lăsat și a revenit la putere atât în Mesopotamia, cât și în Egipt, aceasta fiind picătura care a umplut paharul răbdării lui Enlil. „Ne rușinam când auzeam ocară, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului” mai spune textul, o referire la akkadienii care au invadat și jefuit templul lui Enlil.

- Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul): „Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe necazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului de primprejur și din mijlocul

focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu pără la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era (...) Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea”. Anticii credeau că în lumea subterană a lui Enki ajungeau sufletele oamenilor după moarte. Acest Isus, fiul lui Sirah, pare că a scăpat din acea lume, pe care o numește „adâncul pântecelui împărăției morților”, unde niște entități malefice îi căutau sufletul, pe care doreau să i-l devoreze. Zeul său, pe care l-a chemat în ajutor, l-a salvat „în

zilele necazului și în vreme de jale grea”.

lisus în lumea subterană și eliberarea sufletelor captivilor există în mitologia creștină. Ioan Damaschinul, considerat sfânt de către creștini, scria acum treisprezece secole: „*Pogorātu-te-ai în cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase*”. Un alt sfânt al creștinismului, Ioan Gură de Aur, amintea la rândul său de distrugerea lumii subterane. El nota că, atunci când Iisus a coborât în lumea de jos, iadul „*s-a amărât... s-a stricat... a fost batjocorit... a fost omorât... s-a surpat... a fost legat*”. Datorită acestui episod, creștinii consideră că, la întoarcerea pe Pământ a lui Iisus / Enlil, morții vor învia și vor ieși din morminte. Această idee nu este una originală, creștinii preluând-o din zoroastrism, religie ale cărei scripturi susțin că „*a cincea parte dintre morți vor ieși din morminte, cu același trup și înfățișare pe care le-au avut în clipa morții. Chiar din locul acela unde suflarea le-a părăsit trupul*”.

Conform arheologilor, vulcanul Mariveles din Insulele Filipine a erupt ultima oară în jurul anului 2.050 î.e.n. Cum insulele sunt în apropierea Groii Marianelor, erupția vulcanului în acea perioadă nu poate fi decât rezultatul catastrofei din 2.051 î.e.n., când orașul lui Enki a fost smuls de pe fundul Oceanului Pacific. Legende filipineze chiar vorbesc despre un oraș fermecat, numit Biringan, care reprezintă o poartă către altă lume. Se spune că este locuit de engkantos, ființe capricioase și răutăcioase care răpesc oameni și provoacă boli. Locația orașului este necunoscută, deoarece Biringan apare și dispare din când în când. Nu lipsește nici Enki din folclorul filipinez; numit Bakunawa, este zeul lumii subterane, ce are aspect de dragon sau de șarpe marin gigantic. Prezența sa și a orașului său în miturile filipineze dovedesc de fapt prezența sa în zonă cu mult timp în urmă. Din acel episod s-a născut o superstiție a localnicilor, păstrată până în ziua de astăzi: pentru filipinezi, un singur huruit de tunete anunță moartea unei persoane importante. Cel mai probabil, superstiția amintește de zeul furtunii, ale cărui arme erau fulgerul și tunetul, care l-a ucis pe zeul exilat Enki, primul conducător al Terrei.

Nu putem ști cu siguranță dacă Enki a fost ucis în 2.051 î.e.n. sau dacă Centura de Asteroizi provine din Groapa Marianelor. Știm însă că Enlil a părăsit Pământul acum patru milenii, care i-a revenit lui Marduk. Fără îndoială, uciderea lui Enki l-a determinat pe împăratul Anu să-și retragă fiul cel mic de pe planeta noastră. Nu a fost de acord cu nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori. Le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenii, a acceptat unele calamități precum Potopul sau cele două mari războaie. Însă se ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki, zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedepsa

maximă a unui Anunnaki era

exilul. Zeii puteau fi încarcerați,

torturați, exilați, însă niciodată uciși. Enlil a încălcat această regulă, așa că Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege, pe care să i-l ofere lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere ușoară, Enlil fiind preferatul său și moștenitorul tronului imperiului. Însă legile erau făcute pentru toți, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său și-ar pierde încrederea supușilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă pe planeta zeilor. Veghetorii au rămas în continuare exilați pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârșire amestecul în viețile oamenilor. Din acest motiv, textele antice, inclusiv cele biblice, susțin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfățișat aleșilor lor în carne și oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile de gradul III ale extratereștrilor din ziua de astăzi precum și răpirile oamenilor au loc întotdeauna noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceleiași reguli ale lui Anu. Pentru că zeii n-au acceptat sub nicio formă să-și piardă supușii, ci au învățat să se ascundă mai bine. Veghetorii nu au fost lăsați pe Pământ de capul lor. O parte a Celeștilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-i supraveghea pe zeii exilați de la distanță, fără a fi reperați de oameni (din cauza aceleiași reguli ale lui Anu de a nu interveni în vreun fel în existența muritorilor). În *Rig-Veda* se spune că toți cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii cerești, doar cine răspunde la întrebările ei fiind autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, probabil, Celeștii și-au stabilit baza pe Lună, acolo unde se află și „Poarta Stelară”, calea de acces către lumea zeilor. Și poate pentru că au descoperit baza Celeștilor pe Lună, din 1972 oamenii n-au mai îndrăznit să viziteze satelitul natural al Pământului. În cele șase misiuni cu echipaj uman pe Lună, astronautii au petrecut acolo în total 80 de ore, 32 de minute și 11 secunde sau 289.931 de secunde. Cum în jurul anului 289.200 î.e.n. a luat naștere Homo Sapiens, putem presupune că 289.931 î.e.n. este anul în care Enki și Ninhursag au început să lucreze la crearea omului, prima ființă băștinașă a planetei care conținea și ADN-ul zeilor. Celeștii și-au făcut treaba conștiincioși, având grijă ca Veghetorii să respecte regulile, mai ales pe cea

care le interzicea intervenția directă în existența omenirii. O întâmplare din 1991 ne prezintă o mostră de conștiinciozitate din partea lor. Într-un film realizat pe 15 septembrie 1991, în cadrul misiunii STS-48 a navetei spațiale Discovery, se observă cam o duzină de puncte luminoase ce se deplasează în direcții diferite, cu viteze variabile. La un moment dat, unul dintre obiecte s-a apropiat de navetă. După o izbucnire de lumină, obiectul și-a schimbat brusc traiectoria într-un unghi de 120 de grade și, accelerând, a dispărut în spațiu. Peste numai două secunde, locul ocupat mai înainte de acel obiect a fost traversat de două dăre luminoase. Putem presupune că obiectul luminos care s-a apropiat de Discovery era o navă a Veghetorilor, pusă pe fugă de un „foc de avertisment” al Celeștilor.

O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei. Regele babilonian scria că Anu

„Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,

Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,

L-a făcut pe el mare printre zeii Veghetori.

Numit Babilon ce urmează să fie înălțat,

L-a făcut suprem în lume;

Și a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,

Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea *Apocalipsei lui Ioan*, unde Fiarei „i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian *Enuma Eliș*. Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „7 zei ai Destinului” și a sute de zeități de rang minor, a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul. Apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50, adică rangul de rege. Acesta s-a făcut prin recitarea celor „50 de nume” pe care le-a primit

noul rege al Pământului cu această ocazie. Toate puterile celorlalți zei erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asiologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic”. Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume”. În cartea *Die funfzig Namen des Marduk* („Cele 50 de nume ale lui Marduk”), Franz Böhl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părinții lui Anu; trei dintre ele conțin fiecare câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „reînvia zeii morți” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) conțin variante ale epitetului „asar” („prințul apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „dumnezeul veacului acestuia”, cum îl numește *A Doua Epistolă către Corinteni*, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morții. Secret pe care Marduk încearcă din răspuț să-l pună în aplicare, pentru a-și învia tatăl.

Obligat să-și părăsească teritoriul și supușii, Enlil s-a văzut nevoit să respecte ordinul tatălui său. Însă nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk, la fel cum dacii pârlăceau totul în calea invadatorilor atunci când erau atacați. Cinci texte mesopotamiene, numite *Lamentații*, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni. Unul dintre aceste texte, intitulat *Lamentație pentru Ur*, reprezintă jelierea orașului de către zeița Ningal, după ce aceasta l-a rugat pe Enlil să-și retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oraș-fantomă, amintește de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeița i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orașului, atât în particular cât și în fața Consiliului zeilor

Anunnaki:

„Mi-am încrucișat picioarele, i-am ținut de mâini, sincer am vărsat lacrimi în fața lui An, sincer m-am închinat în fața lui Enlil: «Fie ca orașul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»”. Consiliul zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final. Visteria templului a fost golită de către invadatorii elamiți iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeitățile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrun-kug și Egal-mah, templul Ekur al lui Enlil, Iri-kug, Eridug și Unug. Distrugerea E-kic-nu-jal, pusă pe seama invadatorilor, este descrisă în detalii. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună țara: marea furtună a Cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat țara, furtuna care a distrus orașe, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară”, este notat în Lamentația pentru Ur. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor”, completează zeița orașului. „Secerătoarea furtună se târa prin toată țara. Ca un uragan a distrus complet orașul. Furtuna care anihilează țara a adus orașul la tăcere. Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul și-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce țărâmul departe, a

acoperit cetatea Ur ca un veșmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (...) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi și cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele și tații care nu și-au părăsit casele au fost înghițiți de flăcări. Micuții ce stăteau în brațele mamelor lor au fost duși de apă ca niște pești”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oameni, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Pereții au înghițit porțile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăț, ele stăteau împrăștiate. Pe marginile tuturor străzilor și drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele țării umple găurile, cum umple metalul o matriță. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”. Nu știm ce fel de furtuni au fost cele care au cauzat distrugerea Sumerului. Vânt puternic, ploaie, inundații, flăcări, toate au fost corelate cu atacurile elamiților, care nu păreau deranjați și nici afectați de aceste furtuni. Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Unul dintre ei, conform *Bibliei*, *Coranului* și *Talmudului*, a fost Abram (Avram în română), care a plecat înainte de începerea catastrofei, mulțumită zeului său.

38. Războiul ariano-semit

By KLAUDYU

26

2

Rate This

„Întreaga istorie este un conflict dintre arieni și semiți.” – Houston Stewart Chamberlain

Profitând de haosul creat, în care zeii nu mai țineau cont de teritoriile și rasele primite la tratatul de pace, Iștar și-a creat propria rasă, pe cea semită. Cercetătorii consideră că semiții au apărut în Levant, în jurul anului 3.750 î.e.n. Formați dintr-un amestec al roșiilor lui Enlil și albiilor lui Marduk, semiții au mai primit un ingredient special la naștere: o parte din ADN-ul zeiței. Dorindu-și o rasă care să îi ofere un avantaj, Iștar a apelat la propriile ei gene, semiții moștenind de la ea nu doar agresivitatea, ci și lipsa scrupulelor, precum și dorința de putere. Nu întâmplător cu toții o considerau zeița-mamă. Evreii, semiți ai căror elite au ales-o pe Iștar ca divinitate supremă (spre deosebire de mase, care i se închină lui Yahweh / Marduk), se consideră copiii lui Dumnezeu. Sau, mai exact, a zeiții lor supreme. Chiar și-au botezat poporul (și, mai târziu, țara) după numele mamei lor, Israel fiind format din „is” (prima parte a numelui akkadian Iștar), „ra” („conducător” în limba sumeriană) și „el” („zeu” în limbile semite). Urmele venerării zeiței în Israel se găsesc chiar și în *Vechiul Testament*. În *Cartea a doua a Cronicilor* și în cărțile *a treia* și *a patra a Regilor* este scris că Astarte era venerată în templul lui Solomon, alături de Yahweh, lucru confirmat și de cronicarul arab Al-Massudi care relatează că, în anul 820, oamenii califului Al-Maamun au găsit în Marea Piramidă din Egipt (adevăratul templu al lui Solomon) statuile unui zeu și a unei zeițe. Tot în *Vechiul Testament* se specifică faptul că regele Solomon a

început să o slujească pe Astarte. În plus, *Cartea a treia a Regilor* descrie concursul dintre profetul Ilie și profeții zeilor Baal și Așera, care a avut loc în Canaan. Relatările biblice sunt confirmate de descoperirile arheologice de la Khirbet el Qom, din inima Iudeei și de la Kuntillet Ajrud, la granița vechiului regat. Într-un mormânt de la Khirbet el Qom, din secolul al VIII-lea î.e.n., s-a găsit pe o inscripție o rugăciune pentru YHWH (Yahweh) și Așera, numele ei fiind invocat de trei ori. La Kuntillet Ajrud, situl arheologic este împânzit cu inscripțiile „YHWH și a sa Așera”, una dintre ele ieșind în evidență: „*Pentru YHWH de la Șomron și a sa Așera*” (Șomron sau Samaria a fost capitala regatului iudeu în secolele IX – VIII î.e.n.). Iar la Mota au fost descoperite numeroase figurine cu chip feminin, care atestă existența unui cult al unei zeițe ca „*religie oficială de stat*”, după cum a numit-o Erin Darby, profesor de studii religioase la Universitatea Tennessee – Knoxville.

Cum lupta individuală pentru teritorii s-a dovedit a fi haotică, zeii și-au refăcut vechile tabere: Enlil, Ninurta și Ninhursag pe de o parte, Enki, Marduk și Iștar pe cealaltă. Renunțând la teritoriile și rasele primite inițial, Celeștii lui Enlil au ales rasa albă sau ariană, cea mai evoluată în acel moment. Lucru care nu i-a deranjat deloc pe Veghetori, care au preferat rasa semită, creată de Iștar. Astfel, a început un război îndelungat între cele două rase, condus din umbră de cele două tabere de zeități, război invizibil maselor, însă evident în filele istoriei.

Între 2.900 î.e.n. și 2.300 î.e.n., arienii sumerieni din sud și semiții din nord s-au înfruntat pentru a obține supremația în Mesopotamia. În secolul al XXIV-lea î.e.n., conduși de Sargon cel Mare, akkadienii (semiți) au cucerit Sumerul lui Enlil, la ordinul lui Iștar, formându-și astfel Imperiul Akkadian. Lui Naram-Sin, nepotul lui Sargon, zeul Marduk i-a dat Armanul, Ibla, Amanusul și Muntele Cedrilor. Când Naram-Sin a profanat templul lui Enlil din Nippur la ordinul zeiței Iștar, Enlil le-a cerut hoardelor din Gutium (daci din munții Gutâi din Maramureș) să atace Akkadul. În 2.154 î.e.n., gutienii au distrus Imperiul Akkadian, au șters capitala Agade de pe fața pământului și au condus Mesopotamia timp de nouăzeci și unu de ani și patruzeci de zile. Orașul Lagaș, închinat lui Ninurta, fiul lui Enlil, a fost cartierul lor general. Ca răsplată pentru victoria împotriva semiților, Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, iar Anu și Enlil au implantat în orașul Kiș (de asemenea, oraș al lui Ninurta) arma Șuhadaku. Deși imperiul le-a fost distrus, akkadienii nu au dispărut din Mesopotamia. Au rămas divizați în două nații aparent diferite: asirienii în nord și babilonienii în sud.

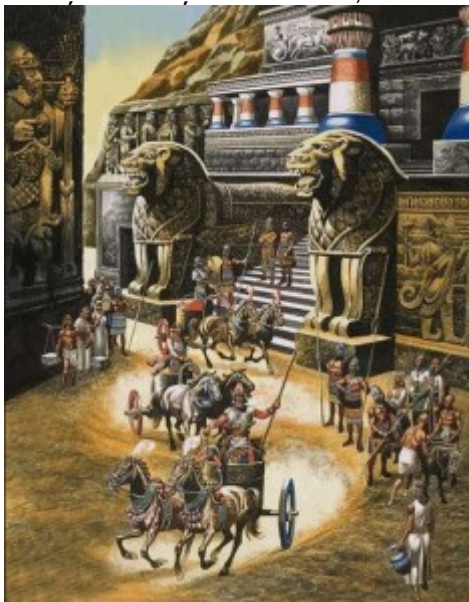
În jurul anului 2.400 î.e.n. apar în Canaan și Siria amorii, un popor semit numit Mar.tu de sumerieni, Tidnum sau Amurru de akkadieni și Amar de egipteni. După cum susțin textele mesopotamiene, ei purtau numele zeității lor supreme. Martu la sumerieni, numit inițial Amar Utu, este Marduk al babilonienilor. În secolul al XXI-lea î.e.n., triburile amorite au migrat în sudul Mesopotamiei, unde au distrus a treia dinastie sumeriană din Ur.

Deveniseră o forță atât de impresionantă, încât regele sumerian Șu-Sin a fost nevoit să construiască, pentru a-i opri, un zid lung de 270 de kilometri, de la Tigru până la Eufrat. În textul sumerian *Lugalbanda și pasărea Anzu* se spune că a fost nevoie de construirea unui zid în jurul orașului Uruk (închinat lui Anu și Ninhursag), pentru a-l proteja de invazia amoritilor. Distrugând a treia dinastie din capitala Ur, amoritii au reușit astfel să distrugă Imperiul Sumerian. Au cucerit și alte orașe sumeriene, pe care le-au transformat în orașe-state independente, cum ar fi Isin, Larsa, Kiș sau Babilon. În 1.894 î.e.n. au înființat

prima dinastie amorită în Babilon. La ordinul zeului lor, Marduk, regii amoriti au ridicat Babilonul (care până atunci era doar un orașel), au construit temple pentru Marduk, Iștar și Ea / Enki, precum și zigguratul Etemenanki sau Turnul Babel. Fiind declarat de către conducătorii săi succesorul fostului oraș al lui Enki, Eridu, Babilonul a devenit orașul sfânt al Mesopotamiei, eclipsând Nippurul lui Enlil. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi dar și o armă foarte puternică. Probabil ajutat de arma zeului, Hammurabi și-a cucerit vecinii, înființând astfel Primul Imperiu Babilonian.

La începutul celui de-al doilea mileniu î.e.n., în centrul și nordul Anatoliei (Turcia de astăzi) au apărut hitiții (arieni) care, în jurul anului 1.600 î.e.n., și-au format un imperiu. Un secol mai târziu, Imperiul Hitit cuprindea cea mai mare parte a Asiei Mici, nordul Levantului și cel al Mesopotamiei. Hitiții susțineau că și-au extins regatul la porunca zeului furtunii, Teșub (Enlil), conducătorul panteonului lor, care a și luptat adeseori alături de ei. Regele hitit Hattusili I și moștenitorul său, Mursili I, s-au războit cu statele amorite (semit) din Siria. În 1.595 î.e.n., Babilonul a fost cucerit și pradat de hitiții conduși de Mursili I, ceea ce a dus la sfârșitul dinastiei

amorite și al Primului Imperiu Babilonian. Hitiții nu au încorporat Babilonul în imperiul lor, ci l-au lăsat kasiților (tot arieni), aliații lor, care încercaseră să-l cucerească cu două secole în urmă, fiind atunci învinși de regii amoriti Samsu-iluna și Abi-Eșuh. Deși hitiții au aruncat statuia lui Marduk din Babilon, conducătorii kasiți au adus-o înapoi, iar pe Marduk l-au considerat egalul propriului lor zeu, Shuqamuna. Ba chiar au semnat acorduri de pace cu semii asirieni în secolele al XVI-lea și al XV-lea î.e.n. Cu toate acestea, se pare că n-au reușit să evite mânia lui Marduk și a celorlalți Veghetori. În 1.365 î.e.n., Așur-uballit I a format Primul Imperiu Asirian (semit). Asirienii au pradat de câteva ori Babilonul, regele Adad-

nirari I chiar anexându-l Imperiului Asirian. Regele asirian Tukulti-Ninurta I a cucerit, la rândul său, Babilonul și chiar și-a condus imperiul timp de opt ani din acel loc, din 1.235 î.e.n. până în 1.227 î.e.n. În zadar kasiții au refăcut Nippurul, orașul lui Enlil; Celeștii nu i-au ajutat în lupta cu semiții. În secolul al XII-lea î.e.n., dominația lor asupra Babilonului a ajuns la final, când elamii i-au învins pe regele kasit Enlil-nadin-ahi. Au recucerit orașul pentru scurt timp, în 1.025 î.e.n., însă după douăzeci și unu de ani au fost învinși de aramei (semiți din Siria de astăzi). Kasiții s-au retras în munții Luristanului, unde au trăit în pace până în 702 î.e.n., când au fost învinși lângă Hulwan (în Iran) de către regele asirian Sennacherib.

În jurul anului 1.650 î.e.n., Egiptul condus de faraoni arieni a fost invadat de hicsosii, un grup semit de nomazi. După ce au condus Egiptul timp de un secol, formând Dinastia a XV-a, hicsosii au fost expulzați de Ahmose I. O parte dintre ei a ajuns în Canaan, unde au construit Ierusalimul, iar o parte a migrat în Grecia, locuită în acel moment de traci. Această migrație a putut avea loc cu ușurință deoarece tracii se retrăseseră din sudul Europei din cauza erupției vulcanului Santorini, ce a avut loc în jurul anului 1.600 î.e.n.

În secolul al XV-lea î.e.n., faraonul arian Tuthmosis III a cucerit Fenicia, Palestina și Siria, zone locuite de semiți. După aceste victorii, el a transformat Egiptul într-o super-putere mondială, fiind considerat unul dintre cei mai mari regi ai Egiptului. Faraonul susținea că zeul Amon i-a cerut să extindă granițele Egiptului prin cucerirea Orientului Mijlociu. În 1.457 î.e.n., la Meggido, Tuthmosis III a învins o coalitie a regilor canaanieni (semiți) la ordinul aceluiași zeu, care l-a învățat să lanseze un atac frontal îndrăzneț împotriva inamicului. Înfrânți, canaanienii au fost nevoiți să recunoască suveranitatea lui Amon.

Pe o stelă din 1.393 î.e.n., faraonul Tuthmosis IV (pelasg) este numit „*cuceritorul Siriei*” (teritoriu semit). Un text înscris pe partea inferioară a unui scarabeu menționează prezența zeului Aton în fruntea armatei faraonului în luptă. Pentru a menține pacea, Tuthmosis IV a încheiat o alianță cu statul arian Mitanni (localizat în nordul Siriei și sud-estul Anatoliei), căsătorindu-se cu o prințesă mitanniană. Tuthmosis IV este cel care a restaurat Marele Sfinx de la Gizeh, după ce zeul Horus i-a ordonat într-un vis să facă acest lucru.

În 1.207 î.e.n., faraonul Merneptah a obținut o victorie împotriva israeliților. Aversiunea faraonilor arieni față de semiții israeliți reiese și din *Vechiul Testament*, unde i-au înrobii pe timpul lui Moise.

Se pare că, după un timp, națiunile pelasge / ariene au început să-și renege rădăcinile și divinitățile și chiar să se lupte între ele. În Egipt, zeul Ra (Anu) a fost înlocuit din fruntea panteonului cu Amon (Enki), odată cu izgonirea hicsosilor de către alianța prinților tebani, conduși de Ahmose I. Tuthmosis III susținea că a înființat Imperiul Egiptean la ordinul lui Amon. Faraonul Akhenaton a încercat să readucă Egiptul la zeii Celești, interzicând cultul lui Amon și ridicându-l pe Aton (Enlil) la rangul de zeu suprem. Însă, în timpul

domniei fiului său, Tutankhamon, zeul Amon și-a recăpătat locul pierdut cu puțin timp în urmă. Ba, mai mult, în 1.286 î.e.n., în bătălia de la Kadesh (în Liban), zeul a apărut pe câmpul de luptă, ajutându-l pe Ramses II. Lupta a avut loc împotriva altor arieni, hitiții. La rândul lor, și aceștia și-au renegat zeii și ordinele primite de la aceștia. În jurul anului 1.500 î.e.n., regele hitit Telepinu s-a aliat cu un stat hurian (tot arian), Kizzuwatna, împotriva altuia, Mitanni. După un secol, și regele hitit Tudhaliya I s-a aliat cu Kizzuwatna, distrugând statele huriene Mitanni și Aleppo. În timpul Regatului Mijlociu, hitiții au adoptat câteva zeități și ritualuri religioase de la hurieni. Iar în timpul Imperiului Hitit, conducătorii hitiților s-au declarat supraomeni (la fel ca regii egipteni), egali cu zeii, supușii lor adresându-li-se cu epitetul „soarele meu”. Aceste

fapte ale egiptenilor și hitiților nu au rămas nepedepsite de către restul populațiilor ariene. În jurul anului 1.200 î.e.n. a avut loc invazia Popoarelor Mării, alcătuite din traci, cretani și ionieni din Anatolia, cu toții arieni. Aceștia au lovit doar Egiptul, pe hitiți și zonele ocupate de semiți. După moartea regelui hitit Muwatalli, egiptenii și hitiții au încheiat un tratat de pace, pentru a se proteja de invazia Popoarelor Mării. Cu toate acestea, în 1.198 î.e.n., invadatorii au reușit să distrugă Imperiul Hitit însă, șapte ani mai târziu, invazia lor a fost oprită de către faraonul Ramses III cu ajutorul aceluiași zeu, Amon. O parte dintre Popoarele Mării s-au oprit în Canaan, *Biblia* numindu-i filistenii, aceștia aflându-se într-un continuu conflict cu israeliții. Tot ei sunt atlanții despre care scria Platon, acel popor mai dezvoltat tehnologic decât restul, care a atacat statele grecești (semitice) și Egiptul.

În 1.198 î.e.n., odată cu distrugerea Imperiului Hitit a început războiul troian, sfârșit zece ani mai târziu. Națiunile grecești (semitice) s-au unit împotriva cetății ariene din Anatolia. De partea troienilor au luptat multe triburi tracice, printre care și amazoanele din nordul Mării Negre, cu toții aparținând rasei ariene. Cetatea a fost distrusă iar o parte dintre troieni au migrat spre vest, în Italia de astăzi.

Când Asiria (stat semitic) a devenit o putere în Orientul Mijlociu, nu a pierdut ocazia de a ataca statele ariene. În 1.365 î.e.n., ajuns pe tronul Asiriei, Ashur-uballit I a cucerit statele Mattiwaza și Mitanni, în ciuda eforturilor regelui hitit Suppiluliuma I de a le apăra. Teritoriile mitannienilor și hurienilor au fost asimilate de asirieni, care au redus astfel influența hitiților în Asia Mică. Regele asirian Adad-nirari I chiar a anexat regatul său orașul

Carchemiș, aflat până în acel moment sub controlul hitiților. Fiul acestuia, Șalmaneser I, i-a învins și el pe hurieni și mitannieni, cărora le-a preluat teritoriile. În zadar hitiții au încercat să sprijine militar regatul mitannian. Speriați de forța asirienilor, regele hitit Hattusili III și faraonul Ramses II au încheiat în 1.258 î.e.n. un tratat de pace la Kadeș. Fiul lui Hattusili III, Tudhaliya IV, a fost ultimul rege hitit destul de puternic pentru a-i ține pe asirieni departe de centrul regatului său, chiar dacă a pierdut teritorii importante, însă a fost învins la Nihiriya de regele asirian Tukulti-Ninurta I. Ultimul rege hitit, Suppiluliuma II, a reușit câteva victorii împotriva asirienilor, însă era prea târziu pentru regatul său. Asirienii cuceriseră până în acel moment o mare parte din teritoriile hitite din Asia Mică și Siria. În plus, atacurile Popoarelor Mării au lăsat regatul hitit vulnerabil. Astfel, în jurul anului 1.180 î.e.n., capitala Hattusa a fost distrusă și, odată cu ea, și regatul hitit. Două decenii mai târziu, regele asirian Tiglath-Pileser I a reușit să-i învingă pe frigienii (arieni, parte din Popoarele Mării) care încercau să cucerească coloniile asiriene din sudul Anatoliei. Chiar dacă regatul hitit a dispărut, în timp au apărut câteva regate neo-hitite în Anatolia și în nordul Siriei, cele mai importante fiind Carchemiș și Milid. Aceste regate neo-hitite au căzut treptat sub controlul Imperiului Neo-Asirian (911 – 608 î.e.n.). Carchemiș și Milid au devenit vasale ale Asiriei sub domnia lui Șalmaneser III (858 – 823 î.e.n.) și au fost asimilate de Asiria în timpul regelui Sargon II (722 – 705 î.e.n.). Șalmaneser III este cel care susținea că a primit arme de la zeii Așșur și Ninurta.

Asirienii nu s-au luptat doar cu popoarele ariene, ci și cu frații lor semiți. Între 705 și 681 î.e.n., tronul Imperiului Asirian a fost ocupat de Sennacherib, fiul lui Sargon II. Prima sa campanie militară a avut loc în 703

î.e.n., împotriva lui Marduk-apla-iddina II, regele Babilonului, care se aliase cu caldeenii, arameii și elamiții (cu toții semiți) împotriva asirienilor. Au urmat și alte campanii împotriva Babilonului, cea din 689 î.e.n. ducând la distrugerea orașului. Sennacherib a înăbușit și revolta iudeilor din 701 î.e.n., ce erau sprijiniți de egipteni și de

babilonieni. Deși a asediat Ierusalimul, Sennacherib s-a întors brusc în Ninive, renunțând la asediu aparent fără niciun motiv. *Cartea lui Isaia din Vechiul Testament* susține că „a ieșit îngerul Domnului și a bătut în tabăra Asiriei o sută și cincizeci de mii; iar dimineața, la sculare, toți erau morți. Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s-a oprit la Ninive” (37:36-37). El a mai cucerit Sidon, Tyr, Byblos, Akko, Așdod și Așkalon cu ajutorul unei arme primite de la zeul Așșur. I-a învins și pe egiptenii săriți în ajutorul orașelor cucerite de asirieni. Herodot scria că, atunci când Sennacherib a atacat Egiptul, într-o noapte, din cauza zeului Ptah, „șoarecii de câmp au venit într-un număr foarte mare și le-au distrus tolbele cu săgeți, arcurile și mânerul scuturilor” soldaților asirieni, „într-atât încât dimineața aceștia au fugit dezarmați și mulți dintre ei au fost omorâți”. Într-o cronică a bătăliei de la Halule din 691 î.e.n., redactată în cuneiforme pe o tăbliță de lut, Sennacherib scria că a fost ajutat de zei pe câmpul de luptă: „M-am rugat lui Așșur, lui Sin, lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui Iștar din Ninive, lui Iștar din Arbailsk – zeilor mei ocrotitori – ca să birui împotriva puternicului vrăjmaș. Zeii mi-au ascultat de îndată ruga și mi-au venit în ajutor”. După ce a cucerit Babilonul în 689 î.e.n., le-a ordonat soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul, spre deosebire de Ierusalim sau Egipt, acolo unde zeii l-au împiedicat să facă acest lucru. Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon, fiul lui Sennacherib, a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său, vinovatul principal fiind „zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu și prefăcut într-o mlaștină de nestrăbătut”. Pentru distrugerea Babilonului, Sennacherib a fost ucis de către doi dintre fiii săi, care au încercat să-l omoare și pe fratele lor, Asarhaddon. Însă, după cum nota chiar el, a fost ascuns de către zei, apoi Iștar i-a învins dușmanii. Ajuns pe tronul Asiriei în 681 î.e.n., Asarhaddon a primit de la zeul Așșur „un sceptru neînvins, pentru înfrângerea dușmanilor” și ordinul de a ataca Egiptul, după cum nota regele pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria de nord).

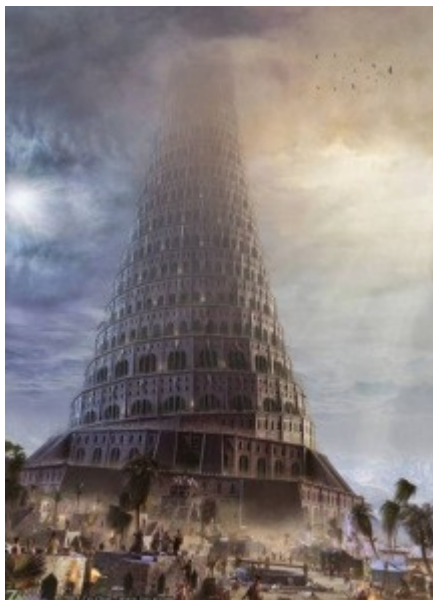
Ultimul mare conducător al Imperiului Neo-Asirian a fost Așșurbanipal, fiul lui Asarhaddon. El nota pe o prismă de argilă arsă, cu zece laturi, că zeul Așșur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam. Mai mult, susținea că a folosit Arma Strălucirii, primită de la zei, împotriva egiptenilor. În 667 î.e.n., zeii Așșur, Bel și Nabu au luptat

alături de el împotriva faraonului nubian Taharqa. Doborât de aureola lui Așșur și Iștar, Taharqa umbla ca un om scos din minți, după cum notau cronicile asiriene. O inscripție regală asiriană povestește că zeul Așșur i-a apărut regelui lidian Gyges într-un vis, pentru a-i spune că își va învinge dușmanii doar dacă i se va preda lui Așșurbanipal. În 664 î.e.n., în campania asirienilor lui Așșurbanipal împotriva Egiptului, pe drumul spre Theba au dispărut o sută cincizeci de soldați, conduși de Șarru-Kan, cu tot cu carele lor de luptă. Dispariția, consemnată în biblioteca lui Așșurbanipal din Ninive, a fost pusă pe seama zeilor. După moartea lui Așșurbanipal în 628 î.e.n., hoardele aliate ale sciților, cimmerienilor, mezilor și perșilor (cu toții arieni) au invadat Asiria, ceea ce a dus la distrugerea Imperiului Neo-Asirian.

Babilonienii au profitat de situație și, la un an după moartea lui Așșurbanipal, în 627 î.e.n., s-au răzvrătit împotriva asirienilor, sub conducerea caldeanului (semit) Nabopolassar, care a înființat astfel Imperiului Neo-Babilonian. Aliați cu mezii din Persia, babilonienii au cucerit capitala asiriană Ninive în 612 î.e.n. În anul 609 î.e.n., Nabopolassar a cucerit și orașul Harran, unde se refugiaseră forțele asiriene. În 610 î.e.n., Nabopolassar a început un război împotriva Egiptului, care se aliase cu asirienii. În 605 î.e.n., fiul regelui, Nebuchadnezzar II, a învins la Carchemiș armata faraonului Necho II, precum și rămășițele armatei asiriene. Imediat după această victorie, Nabopolassar a abdicat în favoarea fiului său, constructorul grădinilor suspendate din Babilon, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice.

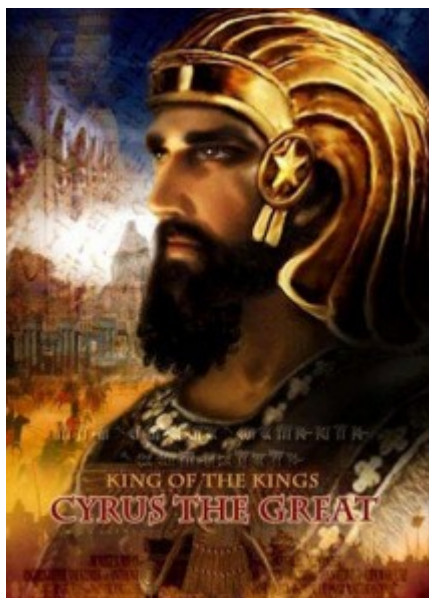
Înainte de a abdica, Nabopolassar a început restaurarea zigguratului Etemenanki din Babilon sau Turnul Babel, „poarta stelară” a lui Marduk, la ordinul zeului său, după cum declara într-o inscripție: *„în acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babel, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer”*. Fiul acestuia,

Nebuchadnezzar II, a terminat reconstrucția turnului, la ordinul aceluiași zeu: „zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul”. Conform cronicilor babiloniene, tot Marduk este cel care i-a ordonat lui Nebuchadnezzar II să plece cu armata la vest, în Liban. *Vechiul Testament* susține că Yahweh i-a poruncit lui regelui babilonian să atace Egiptul și Iudeea. În anul 597 î.e.n., acesta a capturat Ierusalimul, iar în 586 î.e.n. a distrus orașul, deportând apoi o mare parte a populației evreiești în Babilon. *Biblia* susține că Yahweh / Marduk a hotărât ca pustiirea Ierusalimului să dureze șaptezeci de ani, același lucru hotărându-l și pentru Babilonul său cu ceva timp în urmă, conform cronicilor babiloniene. Motivul pedepsirii iudeilor este faptul că aceștia și-au părăsit zeul, în favoarea altor divinități.

În 556 î.e.n., Nabu-na'id a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. El a scris că încoronarea sa a avut loc când zeul Sin (Enki), utilizând „*arma lui Anu*”, i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulțumire, Nabu-na'id a reconstruit în Haran templul lui Sin, E.hul.hul, l-a declarat pe Sin zeu suprem și a reînviat cultul celor doi copii ai zeului, Șamaș (Marduk) și Iștar. Mai mult, a adus în templul lui Marduk din Babilon pe vechii zei ai Sumerului și ai Akkadului, ceea ce nu a fost pe placul zeului. Fragmente de manuscrise descoperite la Marea Moartă susțin că Yahweh / Marduk l-a lovit pe Nabu-na'id cu febră timp de șapte ani. Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care chiar a mășăluit alături de rege. Apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetățile lor pe toți zeii din Sumer și din Akkad, pe care Nabu-na'id îi adusese în Babilon. Conform *Vechiului Testament*, Cyrus a fost ales de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim.

Cyrus cel Mare a fondat Imperiul Ahemenid, cucerind imperiul mezilor, pe cel al lydienilor și pe cel neo-babilonian. Deși făcea parte din dinastia ariană a Ahemenizilor, într-o vreme când arienii dispăruseră din Mesopotamia, găsindu-se în număr restrâns doar prin Persia și India, și l-a ales ca zeu suprem

pe Marduk, pe care îl numea Ahura Mazda, influențat fiind de profetul Zoroastru. Evreii l-au numit Mesia, considerându-l, conform *Vechiului Testament*, „*unsul lui Yahweh*”. La ordinul zeului său, Cyrus a încercat să-și mărească imperiul cucerindu-și frații arieni. În anul 530 î.e.n. a pornit un război împotriva massageților conduși de regina Tomyris, fiind învins și ucis de către aceștia. Fiul său, Cambyses II, a reușit să-i recupereze cadavrul, pe care l-a înmormântat în Parsagadae, capitala imperiului. Mai târziu, acesta a reușit să cucerească și Egiptul. Conform lui Herodot, Cambyses II a trimis 50.000 de soldați pentru a amenința oracolul lui Amon din oaza Siwa. O furtună de nisip i-a îngropat pe toți de vii, în deșert, nelăsând nicio urmă. Tot Herodot scria că regele a fost lovit de zei cu nebunie, deoarece a ucis taurul sacru Apis, nebunia ducând în cele din urmă la moartea sa.

După o scurtă domnie de doar câteva luni a lui Bardiya, fratele lui Cambyses II, tronul Imperiului Persan a fost preluat de Darius I. Deși tot arian, precum predecesorii săi ahemenizi, și el era un adept devotat al lui Ahura Mazda / Marduk, așa cum reiese și dintr-o inscripție descoperită pe Muntele Behistun.

Darius

Darius I susținea că zeul său i-a oferit tronul Imperiului Persan. Mai mult, el credea că toate revoltele din Imperiul Persan erau rodul forțelor întunecate ale minciunii. A finanțat construirea templului lui Yahweh din Ierusalim, respectând decretul lui Cyrus cel Mare, a construit un templu pentru Amon (Enki, tatăl lui Marduk) în Egipt, a sprijinit preoții elamiți și câteva culte grecești. A fost nevoit să înăbușe revolte în întreg imperiul său, rezultate a faptului că nu avea parte de susținerea maselor. A pedepsit statele grecești Athena și Eretria pentru ajutorul acordat statelor ioniene răzvrătite împotriva perșilor, a cucerit Macedonia, și o mare parte din Tracia, din Egipt și din India. Ba chiar a îndrăznit în 514 î.e.n. să treacă Dunărea și să invadeze Dacia, țărâmul zeilor, însă a părăsit locul în scurt timp, cu mâna goală. Herodot scria

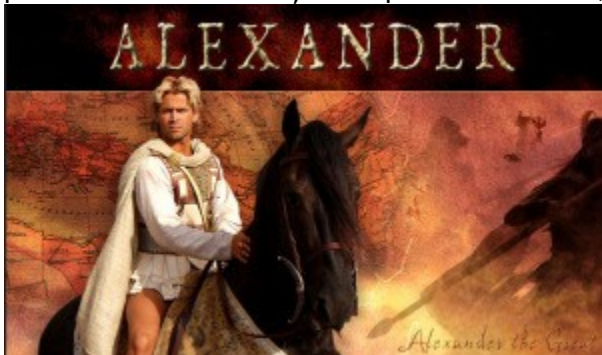
că Darius trăgea zilnic câte o săgeată spre cer, cerându-i lui Zeus răzbunare împotriva atenienilor care au sprijinit revolta ioniană. Acest gest amenințător se pare că nu a fost pe placul zeului, deoarece în 490 î.e.n. atenienii i-au învins pe perși ca prin minune la Marathon. Istoricul grec Herodot afirma în *Historiai* că un număr mare de atenieni l-au văzut pe zeul Pan coborând din ceruri în mijlocul lor, pentru a lupta și a semăna teroare în rândurile perșilor. Atenienii jurau că doar datorită zeului au reușit să obțină victoria. Un alt istoric, Plutarh, nota în *Theseus* că fantoma semizeului Theseus, fondatorul Athenei, a luptat atunci împotriva armatei lui Darius. După cum scria politicianul și filosoful roman Marcus Tullius Cicero în *Despre natura zeilor*, cu 9 ani înainte se petrecuse un eveniment asemănător, gemenii divini Kastor și Poludeukes ajutându-i pe romani să-i învingă pe tusculani la lacul Regillus.

La patru ani după această înfrângere, Darius I a murit, lăsându-i tronul imperiului fiului său, Xerxes I. Se pare că noul împărat nu împărtășea convingerile religioase ale tatălui său, punând preț pe zeitățile arienilor. În anul 484 î.e.n. a topit statuia de aur a zeului Marduk din Babilon, ceea ce a dus la o revoltă a babilonienilor,

înăbușită de perși abia doi ani mai târziu. Ca răzbunare, Xerxes a ordonat distrugerea parțială a Turnului Babel, zigguratul Etemenanki sau „poarta stelară” a lui Marduk. În plus, a refuzat titlul tatălui său de Rege al Babilonului, preferându-le pe cele de Rege al Persiei și Mediei, Rege al Națiilor sau Rege al Regilor. În 480 î.e.n. i-a atacat pe greci (semiti), continuând ceea ce începuse Darius I. Având cea mai numeroasă armată strânsă de cineva până în acel moment, l-a învins pe regele spartan Leonidas la Thermopylae, apoi a cucerit Athena. Deoarece la Artemisium o mare parte din flota grecilor a fost distrusă de o furtună, Xerxes I și-a continuat atacul, fiind convins că avea zeii de partea lui. Însă lucrurile nu au stat chiar așa, perșii fiind învinși la Salamina, probabil Marduk nelăsând nepedepsită insolența lui Xerxes. Cronicarii vremii notau că, în timpul bătăliei, pe cer și-au făcut apariția câteva obiecte zburătoare neidentificate. Împăratul persan a fost nevoit să-și trimită cea mai mare parte a armatei în Babilon, pentru a împiedica o nouă revoltă, lăsând în Grecia puțini soldați, care au fost înfrânți în anul următor la Plataea. Grecii au distrus și restul flotei persane, ancorate la Mycale. După eșecul din Grecia, Xerxes I și-a îndreptat atenția către terminarea construcțiilor începute de tatăl său, în orașele Susa și Persepolis. În 465 î.e.n., Xerxes I a fost asasinat de către Artabanus, comandantul gărzii regale și cel mai puternic oficial de la curtea persană.

În 336 î.e.n., tronul Macedoniei a fost ocupat de Alexandros III, supranumit „cel Mare”. Mama sa, Olympias, era dacă, iar tatăl său, Philipos II, macedonean (un amestec de traci și greci). După spusele Olympiei, adevăratul tată al lui Alexandros era zeul Dyonisos (Enki), băiatul însă se considera fiul lui Zeus (Enlil). Cu pielea albă și părul blond, Alexandros Macedon făcea parte, fără

îndoială, din rasa ariană. După o scurtă incursiune în Dacia, unde i s-a interzis accesul către Izvorul Vieții din Grădina Zeilor, Alexandros a căutat nemuirea printre cele mai vechi civilizații din lume, astfel ajungând în Egipt, Babilon și India. Nu părea a fi interesat de războiul

ariano-semit, el luptându-se cu toate rasele pe care le-a întâlnit. Cu toate astea, zeii i-au urmărit îndeaproape acțiunile și chiar le-au influențat. În ziua în care s-a născut a ars Templul lui Artemis din Efes, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, istoricul Hegesias din Magnesia considerând că incendiul s-a datorat faptului că zeița supraveghea în acel moment nașterea lui Alexandros. În Dacia a fost gonit de un înger sau de doi oameni-pasăre, conform diferitelor variante ale cronicilor. În timpul asediului cetății Tyr din 332 î.e.n., macedonenii au fost ajutați de cinci „*minunate scuturi zburătoare*”, aranjate în formă de V, care au spart zidul cetății, după cum susține *Istoria lui Alexandru cel Mare*. Ajuns în Egipt, oracolul din oaza Siwa l-a declarat fiu al zeului Amon (Enki). După ce i-a învins pe persi în 331 î.e.n. și a cucerit Babilonul, Alexandros și-a propus să restaureze zigguratul Etemenanki al lui Marduk, distrus de Xerxes I, însă nu a mai apucat să o facă. În anul 329 î.e.n., în timp ce armata lui Alexandros se pregătea să traverseze Indusul pentru a ataca India, câteva discuri zburătoare au atacat elefanții macedonenilor. Șase ani mai târziu, Alexandros și-a găsit sfârșitul în palatul lui Nebuchadnezzar II din Babilon.

Dacii au reușit să se răzbune pe macedoneni după nouă ani de la sacrilegiul lui Alexandros. Trogus Pompeius nota că „*Zopyrion, pe care Alexandru cel Mare îl lăsase guvernator al Pontului, a socotit că e rușinos să stea degeaba și să nu întreprindă el ceva*”. La gura râului Hypanis (Bug) a asediat Olbia (Parutino), însă fără succes, sciții din nordul Mării Negre opunând o rezistență dâră. Zopyrion a hotărât să abandoneze asediul și să se retragă, alegând să se întoarcă prin teritoriul dacilor. În momentul în care cei 30.000 de soldați macedoneni au ajuns la Dunăre, dacii i-au atacat și i-au distrus complet, însuși Zopyrion pierzându-și viața. Cronicarii spun că Alexandros Macedon a fost profund mâhnit la auzul veștii înfrângerii lui Zopyrion, însă a ales să-și continue expediția în Orient, evitând să se întoarcă în Dacia pentru a-i pedepsi pe ucigașii guvernatorului său. După moartea lui Alexandros, Lysimachos (un grec din Thessalia, deci semit) a devenit regele tracilor vecini cu Macedonia. După ce i-a cucerit pe odrizi, Lysimachos i-a atacat pe dacii conduși de Dromichaïtes. Fiind învins, Lysimachos a fugit iar fiul său, Agatocles, a rămas prizonier. După opt ani, Lysimachos s-a întors cu o armată mai numeroasă, dar a fost din nou înfrânt și chiar capturat. Dus la Helis, cetatea de scaun a lui Dromichaïtes, Lysimachos a fost nevoit să încheie o pace rușinoasă cu regele dac, cedându-i teritoriul de peste Dunăre. Ba, mai mult, i-a dat-o lui Dromichaïtes de soție pe propria sa fiică.

În anul 82 î.e.n., pe fostul tărâm al zeilor și-a început domnia Burebista, care a unificat toate triburile dacice, formând regatul Dacia. Unificarea s-a terminat în anul 59 î.e.n., când Burebista a început o campanie militară împotriva celților de pe Dunărea Mijlocie, din Bazinul Panonic. Apoi a eliberat cetățile de pe malul Mării Negre, aflate sub ocupație romană. De aici a organizat expediții până în Macedonia și Iliria, devenind „*cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia*”, cum îl numește o inscripție greacă. În *Geografia*, Strabon spunea că Burebista „*și-a luat ca ajutor pe Deceneu, un bărbat vrăjitor, care umblase multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne profetice, datorită cărora susținea că tălmăcește voința zeilor*. Ba încă, de la un timp era

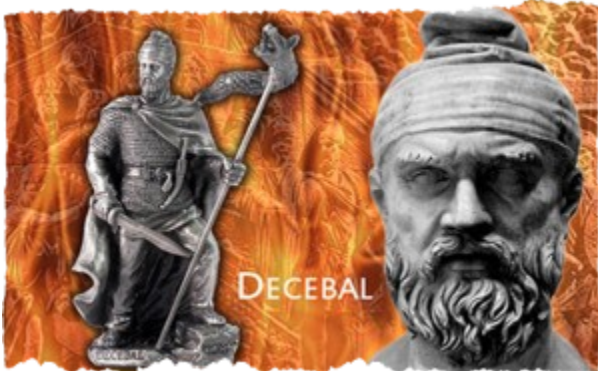

socotit și zeu, așa cum am arătat când am vorbit de Zamolxe”. În timpul războiului dintre Caesar și Pompei, Burebista s-a aliat cu cel din urmă, care însă a fost înfrânt și ucis ulterior în Egipt. După această victorie, Caesar a planificat o campanie împotriva Daciei, conform istoriei vieții

împăratului Octavius Augustus, scrisă chiar de el însuși. Caesar nu a mai apucat să-și ducă invazia la îndeplinire, deoarece a fost ucis în anul 44 î.e.n. La fel și Burebista, după o lună și jumătate. Profitând de moartea lui Iulius Caesar, dacii au trecut Dunărea și au năvălit asupra provinciilor romane, devastând și ocupând Macedonia. Senatul roman a adunat o armată numeroasă pentru a-i respinge iar mai târziu, împăratul Octavius Augustus a făcut tot posibilul să încheie o alianță cu dacii, pentru a fi sigur că nu și-i transformă în dușmani. Tacitus spunea că, la înmormântarea lui Caesar, cinci sute de evrei se aflau în fruntea cortegiului, rupându-și hainele de durere, mai mult ca sigur deoarece invadarea Daciei nu a mai avut loc.

În anul 6, romanii (arieni) conduși de Octavius Augustus au cucerit Iudeea (stat semit), transformând-o în provincie romană. În anul 66 a izbucnit revolta iudeilor, care a dus la retragerea trupelor romane din Ierusalim, aparent fără niciun motiv. În *Războiul iudeilor*, istoricul Flavius Josephus a scris despre motivul retragerii romanilor: „Câteva zile după sărbătoare, în ziua de 21 a lunii artemisius, s-a produs un fenomen de necrezut și uimitor înainte de asfințitul soarelui, mulțimea a putut privi care și oștiri de soldați înarmați, ivite pe neașteptate în văzduh”. Romanii au revenit în anul 70, conduși de Titus, și au asediat Ierusalimul, distrugând templul lui Yahweh / Marduk ca pedeapsă pentru răzvrătire. În 132, sub conducerea lui Simon Bar Kohba, evreii s-au răsculat din nou împotriva stăpânirii romane. Revolta a fost stinsă abia în 135, din acel moment Iudeea fiind numită Palestina de către romani.

Profitând de războiul civil izbucnit la moartea împăratului roman Nero, în anii 68 – 69 dacii s-au aliat cu sarmații și au invadat Moesia. Respinși de romani, ei s-au întors în anul 85, aliați cu sarmații și bastarnii. În anul următor, împăratul Domițian a fost nevoit să își facă apariția personal pe frontul din Moesia. În anul

87, Domițian l-a trimis pe prefectul Cornelius Fuscus să atace Sarmizegetusa, capitala dacilor. Fuscus a fost înfrânt la Tapae de către dacii conduși de Diurpaneus, care și-a schimbat ulterior numele în Decebalus. În anul următor, Decebalus a înfruntat tot la Tapae o armată romană condusă de generalul Tettius Iulianus. Cu toate că romanii au învins, împăratul Domițian a fost nevoit să încheie cu Decebalus o pace rușinoasă pentru imperiul roman. Domițian a atacat Dacia doar la îndemnul prietenului și sfetnicului său, evreul Flavius Josephus, care nu a renunțat la visul poporului său de a invada țărâmul zeilor, locul de proveniență al rasei ariene. De ce își doreau atât de mult evreii să subjuge Dacia? Deoarece, conform profețiilor evreiești, pieirea lor va veni de la Gog și Magog, adică geți și masageți. Împrăștiati de romani în toată Europa, evreii au ajuns în cele din urmă și în Dacia, inițial în grupuri mici. În secolul al XIV-lea au migrat în număr ceva mai mare din Europa Centrală în Principatele Dacice, un alt val făcându-și apariția din Ucraina în secolul al XVI-lea. Din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, până la începutul secolului al XX-lea, și mai mulți evrei s-au refugiat în Moldova și Ardeal, din cauza înăspririi situației în Galiția. După căderea comunismului din Europa, din anii 1989 – 1990, care scosese în afara legii masoneria condusă de evrei, aceștia au reușit să se infiltreze în conducerea României, de unde au început distrugerea fostei Dacii, țărâmul zeilor. Însă, după cum declara Ion Antonescu, fostul conducător al României între 1940 și 1944, „ne-am născut aici, suntem cei dintâi așezați aici și vom pleca cei din urmă”.

O parte importantă a războiului ariano-semit o reprezintă cruciadele dintre 1096 și 1270, în care s-au înfruntat în numeroase rânduri creștinii europeni (arieni) și musulmanii asiatici (semiți). Proclamate „războaie sfinte”, cele opt cruciade au avut loc sub stindardul crucii (simbolul cerului și, implicit, al zeilor Celești) și cel al semilunii (simbolul Veghetorilor). Nu au lipsit entitățile supranaturale din aceste lupte crâncene, duse în special pentru controlul Ierusalimului, orașul lui Yahweh / Marduk. În timpul primei cruciade, în anul 1099, pe când cruciații asediau Ierusalimul, un cavaler strălucitor a apărut subit pe Muntele Măslinilor, agitând un scut care

lucea, chemându-i pe cruciații descurajați să lanseze un nou atac, după cum nota Matthew de Paris în

Historia Anglorum. Îmbărbătați de cruciații au reușit să-și învingă adversarii și să cucerească Ierusalimul. După prima cruciadă a luat naștere la Ierusalim Ordinul Cavalerilor Templieri, despre care se spune că primeau ordine de la demonul Baphomet prin intermediul unui craniu, folosit ca mijloc de comunicare. Desființat în 1312, Ordinul Cavalerilor Templieri reapare în Europa sub numele de Francmasonerie, organizație condusă din umbră de evrei.

Cel mai recent război ariano-semit de amploare se ascunde în spatele celui de-Al Doilea Război Mondial. Ajuns la conducerea Germaniei, Adolf Hitler a început lupta împotriva evreilor, în timp ce încerca să recreeze rasa ariană pură, descendentă a zeilor. Aceste idei îi erau alimentate de către Societatea Thule, care primea ordine de la „o ierarhie a Supraoamenilor – Conducătorii Secreți

„ai Celui de-al Treilea Ordin”, numiți extraterestri de către unii sau demoni de către alții, printre care și scriitorul Trevor Ravenscroft. Acesta susținea că respectivele „*Inteligențe Malefice*” acordau membrilor Societății Thule „*puteri magice fenomenale*”. Doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, vorbea în 1959, la rândul său, despre niște „*forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută*”, despre care nu poate spune mai multe, în afara faptului că „*suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forțe*”. În cadrul experimentelor CIA-ului din timpul Războiului Rece, doctorul Andrija Puharich a intrat în contact cu nouă entități care se declarau a fi zeii din vechime. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă afirmau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, evreii uciși în această conflagrație „*s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sunt cei care vor conduce omenirea*”. În aceste condiții, nu ne miră declarația lui Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983: „*Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi*”.

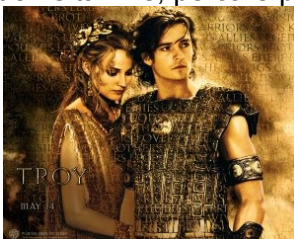
Început acum câteva milenii, războiul dintre arieni și semiți continuă și în ziua de astăzi, ascuns de ochii omului de rând. Chiar dacă zeii Celești au părăsit demult Pământul iar semiții s-au împărțit în două tabere, închinatelor celor două căpetenii ale Veghetorilor, Marduk și Iștar, ura genetică dintre cele două rase a rămas la fel de vie ca la început. Poate lucrurile ar fi evoluat într-o direcție complet diferită dacă nu ar fi avut loc unul dintre cele mai importante evenimente din istoria Pământului: moartea primului conducător al planetei noastre, Enki.

37. Războaiele zeilor si oamenilor

„Piară-ntre zei si-ntre oameni dihonias si învrăjbirea” – Akhilleus (*Iliada*)

Iliada poetului si rapsodului grec Homer, scrisă prin secolul al VIII-lea î.e.n., descrie un mare război dintre troieni si greci, considerat mitic de către istorici. Evenimentele care au provocat războiul sunt descrise în lucrarea *Cipriile*, atribuită lui Stasinus din Cipru, prima carte a *Ciclului epic troian*. Totul a început de la mărul de aur aruncat de zeita Eris, pe care printul troian Paris a trebuit să îl ofere celei mai frumoase zeite. Alegând-

o pe Aphrodite, Paris a primit-o în dar pe Helene, regina Spartei, pe care a dus-o în Troia. Sotul Helenei, regele spartan Menelaus, si fratele său, regele micenian Agamemnon, au adunat întreaga lume greacă si au pornit un crunt război împotriva cetății troiene, care a durat nu mai puțin de zece ani. În Cântul 8 din *Iliada*, numărul troienilor si al aliaților lor era de 50.000, în timp ce unii comentatori consideră că numărul grecilor era de 120.000 sau 140.000. Printre eroii troienilor se numărau Hektor (fiul cel mare al regelui Priam), Paris (fratele lui Hector), semizeul Aineias (fiul zeitei Aphrodite si al printului Anchises) si Sarpedon (regele Lyciei, fiul lui Zeus si al muritoarei Laodamia), în timp ce campionii aheilor erau Agamemnon (regele micenienilor), Menelaus (regele spartanilor), semizeul Akhilleus (fiul regelui Peleus si al zeitei Thetis), Odysseus (regele insulei Ithaca), Aias Telamonianul (nepotul lui Zeus si vărul lui Akhilleus), Aias Locrianul (conducătorul tribului locrienilor), Diomedes Tydides (unul dintre cei mai puternici luptători, întrecut doar de Akhilleus). Homer sustine că până si zeii Olimpului s-au împărțit în două tabere, implicându-se în desfășurarea războiului. Acțiunile lor nu doar au influențat majoritatea evenimentelor pe parcursul celor zece ani, ci au decis chiar soarta îndelungatului conflict.

Deoarece aheii i-au răpit fiica, preotul Hises l-a rugat pe Apollo să-i pedepsească. Zeul si-a luat arcul si „*întâi nemerit-a în muli si-n ogarii cei sprinteni, / Dar mai tînti dup-aceea si-n oaste săgeti otrăvite, / Mortii ardeau sumedenii pe ruguri. Si-n vreme de 9 / Zile, prin lagăr zburară săgetile dumnezeirii*”. Despre fapta lui Apollo, semizeul Akhilleus îi povestea mamei sale, zeita Thetis: „*Vajnic începe să tragă în ahei; de picau din ostire / Morti cu duiumul si-n tabăra mare zburau ucigase / De pretutindeni săgeti*”.

În Cântul 2, pentru ca aheii să-l pretuiască pe Akhilleus, Zeus i-a trimis lui Agamemnon un vis înșelător, prin care îl momea să atace Troia. În vis, Zeus luase forma sfetnicului Nestor. Nici Hera, sotia lui Zeus, nu a stat degeaba. Pentru că Agamemnon le-a cerut aheilor să plece acasă, Hera a trimis-o pe Athena să-i oprească. Zeita i-a încredințat această misiune lui Odysseus care, susținut de Nestor, i-a convins pe greci să atace Troia. Athena chiar s-a amestecat printre ahei, încurajându-i: „*Cu ochi lucii Athena-ntre dânsii / Scutu-si purta (...)* Grabnică, scutul clătînând, ca fulgerul trece prin oaste / Si o sileste la mers si-n inima fiestecărui / Pune tărie de fier, ca neobosit să tot lupte”. Luând înfățișarea lui Polite, zeita Iris, trimisă de Zeus, i-a anunțat pe troieni că aheii vin să-i atace.

În Cântul 3, în timpul duelului dintre Menelaus si Paris, regele spartan l-a prins pe printul troian de coada coifului, sugrumându-l. La adăpostul invizibilității, zeita Aphrodite a rupt cureaua coifului, permițându-i astfel lui

Paris să se elibereze. Când Menelaus a încercat să-si lovească inamicul cu lancea, zeita l-a smuls pe Paris si l-a dus „*prin negură acasă, / Într-o cămară în iatac*”. La rândul său, Paris sustinea despre Menelaus că a primit ajutor divin: „*Azi dacă el a învins, e doar cu ajutorul Athenei*”.

În cântul 4, în sala de aur de pe muntele Olimp, Zeus a cerut sfatul zeilor cu privire la războiul troian. Hera,

care dorea răzbunare pentru că nu a primit mărul de aur al zeiței Eris, a propus continuarea conflictului. Drept urmare, Zeus a trimis-o pe Athena să-i ademenească pe troieni să-si încalce învoiala făcută. Zeita a coborât de pe muntele Olimp „*ca si o stea luminoasă*” care „*se lasă-n văzduh si împrăstie o ploaie de raze*”, o descriere cât se poate de asemănătoare a OZN-urilor din ziua de astăzi. Ajunsă în Troia, Athena a luat înfățișarea lui Laodocos Antenorianul si l-a convins pe Pandaros să-l săgeteze pe Menelaus. Apoi a deviat săgeata, care doar l-a rănit pe regele spartan. Aflând de atentatul împotriva fratelui său, Agamemnon a ordonat reînceperea luptei, spre multumirea Herei si a celorlalti zei olimpieni ce-si doreau războiul, care nu au stat deoparte, ci au participat la luptă. „*Ares pe unii-i asmute si Pallas Athena pe altii, / Teama si Groaza si Vrajba cea aprigă peste măsură, / Bună tovarăs-a cruntului Ares si soră de un sânge (...)* Gloata străbate, se furis-acuma-ntre cete si-aprinde / Turba de-o parte si alta, sporindu-le jalea si plânsul”. Văzându-l pe Hektor că intră în luptă, „*furia-l prinse pe Apollo / Cum îl văzu din Pergam, si zori pe troieni cu glas tare*”. Zeita înțelepciunii, fecioara Athena, era cea mai înversunată: „*Fiica lui Zeus, Athena slăvită, umbla în desime / Si-nflăcăra pe ahei oriunde slăbeau*”. Mai târziu, „*Pallas Athena din nou înteti pe Tydides Diomedes; / Înimă-i dete si-mbold ca în tabără el să se înalte / Mult mai presus de ahei si să capete-naltă mărire, / Pară nestinsă pe coif si pe scut îi aprinse zeita; (...)* Pallas apoi îl împinse pe unde-a fost toiu-nclestării”.

În Cântul 5, Athena i-a propus lui Ares să se retragă amândoi din luptă, lăsându-i singuri pe troieni si pe ahei. Însă ea nu a respectat înțelegerea. I-a făcut lui Diomedes mădulele, genunchii si bratul mai usoare, i-a pus în piept vitejia tatălui lui si i-a luat negura de pe ochi, dându-i astfel darul de a vedea zeii. Când Diomedes si-a aruncat lancea, „*Athena o-ndreptă spre nasul, / Ochiul lui Pandaros*”. În lupta cu Aineias, Diomedes l-a rănit pe

fiul Aphroditei. Văzând că fiul ei e pe cale de a fi ucis, Aphrodite „*îl cuprinse cu bratele albe si-n fată-i întinse / Faldul vesmântului ei strălucit ca să-l apere astfel / De lovături; se temea nu cumva să-l împungă cu lancea / Si să-l omoare danaii. De aceea si-l scoase din luptă*”. La porunca Athenei, Diomedes a rănit-o pe zeita iubirii si a frumusetii, iar ea si-a scăpat fiul din brate, aruncându-l departe. „*Dar îl apucă pe el în brate din norul cel negru / Phoibos Apollo ca nu cumva-n piept să îl înțepe cu lancea / Si să-l omoare danaii*”. Rănită, Aphrodite a fugit pe muntele Olimp cu carul lui Ares, ajutată de Iris, unde Diona, mama sa, i-a vindecat mâna. Prinzând curaj, Diomedes l-a atacat si pe Apollo, chiar de trei ori, renunțând doar după ce zeul l-a amenintat. Apollo l-a dus pe Aineias în cetatea Pergam, unde zeitele Leto si Artemis l-au vindecat. Apoi, zeul a plăsmuit o „*umbră*” aidoma lui Aineias, pe care a trimis-o în luptă în locul semizeului. În plus, l-a rugat pe Ares să-l ucidă pe Diomedes. Zeul războiului a luat înfățișarea lui Acamas, „*Domnul tracilor*”, si i-a zorit pe troieni. Profitând de lipsa Athenei de pe câmpul de luptă, Apollo i-a pus lui Aineias în inimă curaj si tărie si l-a trimis printre camarazii săi. Ares i-a pregătit o capcană lui Menelaus, împingându-l în luptă împotriva lui Aineias, pentru a-l vedea mort. Însă Antiloh i s-a alăturat lui Menelaus, fiul Aphroditei fiind nevoit astfel să se retragă.

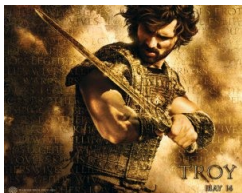
În urma lui Hektor veneau cete puternice „*călăuzite de Ares, mânate de crunta Enio; / Ea e-nsotită de Valma războinica-nfiorătoare. / Ares, cu mâna-nvârtind o lungă năprasnică lance, / Ba înaintea lui Hektor se poartă, ba-n urma lui Hektor*”. Văzând că printul troian este ajutat de Ares, Diomedes si-a anuntat camarazii. Până si Zeus a intervenit în luptă, ferindu-l de moarte pe fiul său, Sarpedon, după ce acesta a fost rănit cu sulita în coapsă de Tlepolem, fiul semizeului Herakles. Profitând de ocazie, Odysseus a încercat să-l ucidă pe fiul lui

Zeus, însă Athena i-a îndreptat furia către licieni. Văzându-l pe Ares în luptă de partea troienilor, Hera și Athena s-au hotărât să-i ajute pe ahei. Coborâtă printre ei, Hera a luat înfățișarea lui Stentor pentru a-i încuraja. Având aprobarea lui Zeus pentru a-l înlătura din luptă pe Ares, Athena i-a cerut lui Diomedes să-l atace pe zeul războiului. Când Ares și-a aruncat sulita către Diomedes, Athena (care purta coiful invizibilității al lui Hades, pentru a nu fi văzută de ceilalți zei) i-a deviat-o. Apoi Diomedes, ajutat tot de zeiță, l-a rănit pe Ares, care a fugit pe muntele Olimp, unde a fost vindecat de Peon. Orbit de Zeus, Glaucos a luat de la Diomedes arme de aramă în valoare de nouă boi și i-a dat armele sale aurite, ce valorau o sută de tauri.

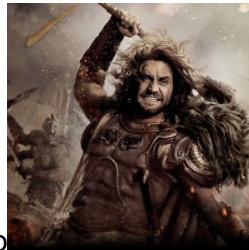
Apollo și Athena s-au înțeles să oprească războiul, cerându-i în schimb lui Hektor să lupte cu un aheu. Helenos, un alt fiu al regelui troian Priam, „*cu mintea ghicindu-le sfatul / Celor doi zei și știind ce puseră dânsii la cale*”, i-a dezvăluit lui Hektor planul divin. Acesta a acceptat învoiala zeilor și s-a luptat cu Aias Telamonianul până când doi crainici le-au cerut să se oprească, deoarece se înnoptase.

Pentru că aheii au ridicat un dig fără să aducă jertfe zeilor, Zeus i-a cerut fratelui său, Poseidon, să-l dărâme după sfârșitul războiului. Tot Poseidon este cel care, alături de Apollo, construisese zidul cetății Troia. Apoi, Zeus le-a interzis zeilor olimpici să se mai amestece în desfășurarea războiului. După ce le-a dat ordinul, regele zeilor a plecat cu un car tras de doi cai cu coame aurite și copite de aramă pe Gargaros, vârful muntelui Ida, de unde „*ticiși niste nori*” peste cele două tabere de luptători. Acolo a cumpănit soarta troienilor și a aheilor, după care „*Zeus atunci de pe Ida vârtos începu să detune / Si fulgera între ahei*”. Apoi, „*el între nori bubuind, deodată zvârli sclipitorul / Fulger, de-ajunse-naintea sirepilor lui Diomedes. / Flacăra groaznic-atunci pufni din aprinsa pucioasă*”. Când Teukros Telamonianul a tras cu arcul în Hector, Apollo i-a deviat săgeata, care l-a nimerit pe Arheptolem. Pentru a le întinde o capcană aheilor, Zeus le-a trimis ca semn un vultur ce a aruncat în jertfelnic un pui de cerb, ceea ce i-a făcut pe greci să creadă că regele zeilor luptă de partea lor. Însă Zeus „*olimpianul din nou întări pe troieni la bătaie / Si-nghesuiră pe-ahei spre santul adânc de la ziduri*”. Văzându-și favoriții încolțiti, Hera și Athena au vrut să-i ajute pe ahei, însă au fost oprite de Iris, care le-a transmis amenințările stăpânului suprem. „*Zeus trimise la vasele-aheilor pe fioroasa / Zână Eris*”. Ea s-a dus pe corabia lui Odysseus „*și de-acolo-ncepu cu putere / Zâna să strige grozav și-aheilor să le însufle / Multă virtute ca tot să se bată mereu cu dusmanii. / Strigățul ei auzind, deodată le-a fost tuturor / Lupta mai bună decât pe*

corăbii să plece în țară”. Încântat peste măsură de măcel, Zeus a trimis picături de ploaie cu sânge „*ca semn că voia din ostire / Suflete multe și tari să trimită pe lumea cealaltă*”. Ignorând ordinul lui Zeus, Vrajba, „*singură ea din Olimp a venit la război să ia parte*”. Însă conducătorul suprem al panteonului olimpic era ocupat: „*Hektor de Zeus ferit, din ploaia loviturilor scapă / Teafăr din colb, din măcel, din sânge, din valma bătaii*”. Apoi, Zeus a trimis-o pe Iris să îl sfătuiască pe Hektor să stea departe de luptă până când îl va vedea pe Agamemnon. Iar când acesta va fi rănit și va fugi, regele zeilor îi va da printului troian tărie să-i învingă pe toți și chiar să ajungă până la corăbiile aheilor. Ascunsă sub coiful invizibilității, Athena n-a putut sta departe de luptă. Atunci când Socos, numit de Homer „*cel ca un zeu*”, și-a aruncat lancea spre Odysseus, doar i-a jupuit acestuia pielea pe la coaste, „*căci Pallas Athena / Nu-ngădui-n măruntaiele lui să pătrundă tuguil*”. Din fericire pentru ea, atenția lui Zeus era îndreptată către Aias: „*Dar mai la urmă cerescul părinte-înspaimă pe Aias*”. Apoi, „*Zeus din Ida, din munti, porni vijelie ce-aduse / Nouri de colb la corăbii; orbi pe ahei și cu asta / Dete lui Hektor atunci și troienilor toată mărirea*”. Mai mult, și-a împins fiul, pe Sarpedon, să năvălească peste ahei. Teukros Telamonianul a încercat să-l oprească printr-o săgeată, „*dar Zeus de moarte-si ferește / Fiul Sarpedon, căci nu vrea să cadă ucis la corăbii*”. Deoarece „*Zeus a dat precădere mai mare lui Hektor*”, acesta a reușit să treacă de zidul aheilor. A spart poarta cu o piatră uriasă, pe care Zeus i-a făcut-o usoară, iar soarta războiului părea pecetluită. Drept pentru care zeul, numit de Odysseus „*cărmaciul războaielor lumii*”, a hotărât să se retragă din luptă.

Poseidon a profitat de retragerea fratelui său și, luând chipul lui Calhas, i-a încurajat pe cei doi Aias. Apoi i-a atins cu sceptrul său, umplându-i de virtute, „*și mai usoare le-au fost și brate, și trup, și picioare*”. După ce a terminat cu cei doi eroi, i-a îmboldit pe ceilalți ahei. „*Zeul întâi se grăbi să încânte pe Teukros, pe Leitos, / Pe Deipilos, pe Toas, pe-alesul voinic Penelaos, / Pe Merione și pe Antilokhos, cei doi mesteri ai luptei*”, după cum sustine Homer în Cântul 13. Văzându-l mort pe Imbriu, nepotul său, Poseidon „*tabără printre ahei la corăbii, ajută, ia parte / Și dă imbold tuturor și troienilor pagub-aduse*”. Apoi a luat înfățișarea lui Toas Andremonianul pentru a-l convinge pe Idomeneus să se întoarcă la luptă. Mai târziu, zeul l-a paralizat pe Alcatos. Acesta „*nu mai putu să ia fuga și nici să mai scape de moarte*” iar Idomeneus, văzându-l împietrit, i-a înfipt lancea în piept. Zeul mărilor l-a ajutat și pe Antilokhos, fiul lui Nestor, regele Pylosului: „*Nimeni sub pavăză însă nu-i poate scrijeli trupul / Tânăr, vânos și rotund, căci zeul cutremur Poseidon / Apără pe Antilokhos de ploaia cea deasă de sulit*”. Adamas a încercat să-l lovească, dar Poseidon i-a tocit lancea: „*Arma-i ca parul cel ars, o bucată rămasă în scutul / Lui Antilokhos, iar alta pe tărnă se lasă ciuntită*”. Poseidon a luat înfățișarea unui bătrân pentru a-l încuraja pe Agamemnon, apoi a continuat să-i ajute pe ahei atât cu îndemnuri, cât și participând efectiv la luptă: „*Asa-i ajutase pe-ahei cu îndemnul, / Ba și el însuși zorind cu armele, zeul Poseidon*”. Văzând

că Poseidon a intervenit pentru ahei, Hera a păcălit-o pe Aphrodite să-i dea puterea iubirii pentru a-i împăca pe Okeanos și Tethys, considerați de Homer tatăl și mama zeilor. Primind de la zeita iubirii colanul cu toate vrăjile de dragoste, Hera l-a convins pe Hypnos să-l adoarmă pe Zeus, promitându-i-o ca soție pe Pasitea, una dintre Gratii, drept răsplată. Vădit, Zeus s-a culcat cu Hera, fiind apoi adormit de Hypnos, care l-a îndemnat în acest timp pe Poseidon să-i ajute mai repede pe ahei. Zeul mărilor a ascultat sfatul, făcându-și apariția în fruntea ostirii, având în mână „*o sabie strasnic de lungă / Care lucea ca un fulger*”. Când s-a trezit, Zeus a trimis-o pe Iris la Poseidon, să-i ceară să se retragă din luptă, și la Apollo, să-i ceară să-l vindece pe Hektor, care a fost rănit de ahei. Apollo i-a dat putere printului, apoi a apărut în fruntea armatei troiene, vânturând scutul dăruit de Hephaestus lui Zeus și scotând strigăte îngrozitoare pentru a-i înspăimânta pe greci. După aceasta, a dăruit cu piciorul marginea unui sant, formând o cale pentru troieni, și a surpat zidul aheilor. Regele zeilor s-a întors în mijlocul luptei, rupându-i lui Teukros struna arcului, deviindu-i astfel săgeata care l-ar fi nimerit pe Hektor. Apollo i s-a alăturat tatălui său, deviind lancea lui Meges dinspre Polidamas, fiul lui Pantus, direct în pieptul lui Cresmos. Înversunat, Zeus „*mereu le dă-mbold și inima-nflacăără-ntr-însii / Moaie sminteste pe ahei și le ia biruinta din mână*”. La rândul ei, Athena le-a luat grecilor de pe ochi „*un zăbranic de ceată dată de un zeu*”. Conducătorul zeilor a continuat să-l ajute pe Hektor: „*Cu mâna-i puternică Zeus / Tot îl împinge din urmă și oastea-mpreună cu dânsul*”. Concentrat la printul Troiei, Zeus a observat prea târziu că fiul său, Sarpedon, a fost ucis, iar vărul acestuia, Glaucos, rănit. Zeus l-a trimis pe Apollo să-l vindece pe Glaucos (care i-a pus și virtute în piept) și să curete cadavrul lui Sarpedon, apoi le-a cerut lui Hypnos și Thanatos să-i ducă lesul în Licia, unde să fie îngropat de către rude.

De trei ori Patroklos, iubitul lui Akhilleus, a încercat să urce zidul Troiei și de fiecare dată a fost trântit de Apollo. A patra oară zeul i-a cerut să se retragă, deoarece nu-i este dat să cucerească Troia nici lui, nici lui Akhilleus.

Patroklos a fost nevoit să cedeze în fața zeului. Apoi, Apollo a luat înfățișarea lui Asiu, unchiul lui Hektor, și i-a cerut printului troian să meargă după iubitul lui Akhilleus și să-l omoare. În timpul luptei dintre cei doi, Apollo, ascuns sub o negură deasă, l-a lovit în spate pe Patroklos, i-a desprins plătosa, i-a sfărâmat sulita și i-a aruncat scutul și coiful. Euforb a profitat de ocazie și i-a înfipt eroului dezarmat lancea în spate. În același timp, Hektor i-a împlântat sulita în vîntre. Cătiva ahei, printre care și Menelaos, s-au strâns în jurul cadavrului lui Patroklos, pentru a nu fi jefuit de troieni. Apollo a continuat să-și bage coada și a luat înfățișarea lui Mentos, pentru a-l anunța pe Hektor că Menelaos l-a ucis pe Euforb. La rândul său, Zeus a trimis în printul troian un duh războinic, care i-a umplut trupul de virtute și de vlagă. Apoi a așezat o ceată peste aheii care păzeau trupul lui Patroklos. Apollo și-a continuat campania de manipulare și, luând înfățișarea

lui Perifas Epitaniul, l-a anunțat pe Aineias că Zeus încă îi sprijină pe troieni. După aceasta, regele zeilor a trimis-o pe Athena să-i incite pe ahei. Ea a coborât între ei sub un nor, apoi a luat chipul lui Fenix și l-a încurajat pe Menelaus, căruia i-a dat curaj și „umerii i-a întărit și genunchii”. Apollo a luat înfățișarea lui Fenops, fiul lui Asiu, și l-a anunțat pe Hektor că Menelaus l-a ucis pe Aetion. Zeus a învăluit muntele Ida în nori și i-a pus pe fugă pe ahei. A dat negura la o parte doar la rugămintea lui Aias Telamonianul.

După ce a aflat că iubitul său Patroklos a fost ucis, Akhilleus și-a dorit răzbunare. Mama sa, zeita Tethis, i-a cerut să nu intre în luptă până când ea nu se va întoarce cu noi arme de la Hephaestus. Trimisă de Hera, Iris i-

a cerut lui Akhilleus să iasă în fața troienilor pentru a-i speria. Athena i-a pus pe spate un scut cu ciucuri de aur „și-l încunună c-un nou de aur pe cap și-aprinde / Strălucitoare vâpaie din creștetul lui”. Hera a poruncit Soarelui să apună mai devreme, pentru a opri apriga luptă. Athena i-a scos din minte pe troieni, pentru a asculta sfatul prost al lui Hektor, și nu pe cel bun al lui Polidamas. Într-un târziu, Tethis i-a adus lui Akhilleus arme și o armură nouă, făcute de zeul Hephaestus, apoi i-a pus în piept „cutezare nebună”. La porunca lui Zeus, Athena i-a turnat semizeului în piept ambrozie și nectar. Primind darul vorbirii de la Hera, un cal, pe nume Bălanul, i-a spus lui Akhilleus că Apollo l-a ucis în realitate pe Patroklos și că el, la rândul său, va fi ucis de un om și de un zeu. N-a apucat să spună mai multe însă, pentru că Furiile i-au înăbușit glasul.

De teamă că Akhilleus va dărâma zidul Troiei, Zeus le-a cerut zeilor olimpici să intervină în război: Hera, Athena, Poseidon, Hermes și Hephaestus de partea aheilor, iar Ares, Apollo, Artemis, Afrodita, Leto și Xantos / Scamandru de partea troienilor. În timpul luptei, Athena a început să tipe la ahei iar Ares la troieni, Zeus să bubuie în nori iar Poseidon să cutremure muntele Ida. Ba chiar zeii au început să se lupte între ei: Poseidon cu Apollo, Athena cu Ares, Hera cu Artemis, Hermes cu Leto și Hephaestus cu Xantos.

Luând înfățișarea lui Licaon, Apollo i-a dat semizeului Aineias „avânt și tărie” și i-a spus să îl atace pe Akhilleus. Zeii s-au oprit din luptă și, ascunși sub negură, s-au așezat pentru a privi lupta dintre cei doi semizeii. Însă nu s-au multumit doar să privească, ci au și intervenit în momentele cruciale. Pentru că Aineias să nu fie ucis, Poseidon i-a pus lui Akhilleus întineric pe ochi și sulita lui Aineias la picioare, pe care l-a luat „de jos ridicându-l în aer. / Peste multimea de pâcuri, de cai și de care / Zboară Aineias săltat de a zeului mână și-ajunge / Tocmai la capătul înviforatului zbucium de arme”. Acolo, zeul l-a sfătuit să stea departe de Akhilleus, apoi s-a întors și „de pe ochi lui Akhilleus-i împrăstie repede ceata / Dată de sus”. Văzând că Aineias a dispărut, Hektor i-a luat locul. Când și-a aruncat sulita, „Pallas Athena / Lin a suflat-o și dinspre Akhilleus a-

ntors-o la Hektor, / Unde-a căzut la picioarele lui”. Akhilleus a ripostat, însă Apollo l-a ascuns pe Hektor într-o negură. Rămas fără adversari, fiul zeitei Thetis a început să-i fugărească pe troieni. Multi dintre ei s-au înecat în râul Xantos din cauza unei neguri dese create de Hera. Zeul Xantos i-a aprins vâpaie în suflet lui Asteropeos pentru a-i tine piept lui Akhilleus, însă semizeul era de neoprit. Văzând acest lucru, Xantos i-a cerut să nu mai ucidă troieni iar lui Apollo să îi protejeze pe acestia. Pentru că fiul lui Thetis nu l-a ascultat, Xantos și-a năpustit apele spre el. Poseidon și Athena l-au încurajat pe semizeu, iar Hera l-a trimis pe Hephaestus să îl oprească pe Xantos. După ce acestia s-au luptat, Hera a fost de acord ca Hephaestus și Xantos să se retragă din luptă. Athena l-a învins pe Ares în luptă, pe care l-a salvat Afrodite, trimisă de Hera ca să o oprească pe zeita înțelepciunii. Însă Athena a bătut-o și pe Afrodita. La rândul ei, Hera a învins-o pe Artemis. Poseidon și Apollo au hotărât să nu se mai lupte. La fel și Hermes, care a refuzat confruntarea cu Leto. Apollo l-a ascuns pe Agenor într-o negură deasă, pentru a nu fi omorât de Akhilleus, apoi a luat înfățișarea acestuia pentru a-l atrage pe semizeu departe de Troia. Când și-a dat seama că a fost păcălit, Akhilleus s-a întors la cetatea asediată, unde l-a găsit pe Hektor, pe care a început să îl fugărească în jurul Troiei. Apollo l-a salvat pe printul troian, dându-i „inimă aprigă-n piept și repeziciune în picioare”.

Zeus a fost nevoit să pună în cumpănă soarta lui Hektor și a lui Akhilleus, apoi a lăsat-o pe Athena să facă ce vrea, obligându-l în același timp pe Apollo să se retragă din luptă. Primind aprobarea tatălui său, Athena l-a

încurajat pe Akhilleus, apoi l-a păcălit pe Hektor. Zeita a luat înfățișarea lui Deiphobos (unul dintre frații lui Hektor și Paris) și i-a spus printului troian că îl vor învinge împreună pe semizeul mirmidon. Cei trei s-au trezit față în față și au început lupta. Akhilleus și-a aruncat sulita spre Hektor, însă și-a ratat tinta, dar Athena i-a înapoiat-o pe ascuns. La rândul său, Hektor și-a aruncat sulita spre adversarul său, bazându-se pe sprijinul lui Deiphobos. Când și-a dat seama că a fost păcălit de Athena, a fost prea târziu. Dezarmat, a fost ucis de Akhilleus. Aphrodite a păzit trupul printului troian și l-a miruit, iar Apollo a pus deasupra-i un nor, pentru a nu fi uscat de soare. La rugămintea lui Akhilleus, Iris i-a chemat pe Munteanul și Crivățul ca să aprindă rugul lui

Patroklos. La cursa de care a aheilor, Apollo i-a zburat biciul din mână lui Diomedes Tydides, însă Athena i-a înapoiat biciul și i-a incitat caii la fugă. Iar lui Eumelos, zeita i-a sfărâmat hamul. Pentru ca Odysseus să câștige cursa, Athena i-a făcut sprintene bratele, picioarele și trupul, iar lui Aias Locrianul i-a pus piedică. Akhilleus nu a participat la această cursă de care a aheilor, fiind preocupat să-și umilească adversarul chiar și după moartea acestuia. L-a legat cadavru lui Hektor de car și l-a târât în jurul Troiei timp de douăsprezece zile. Apollo nu a putut asista nepăsător la această cruzime și i-a acoperit trupul printului troian cu o pavăză mare de aur, pentru a nu fi distrus. După douăsprezece zile, Apollo le-a cerut zeilor să-l oprească pe Akhilleus. La porunca lui Zeus, Iris i-a cerut regelui Priam să-și răscumpere fiul, iar Thetis lui Akhilleus să accepte învoiala. Zeus l-a trimis pe Hermes să-l însotească pe regele Priam până în tabăra mirmidonilor, pentru a se întâlni cu conducătorul acestora, semizeul Akhilleus. Hermes i-a adormit pe paznici, înlesnind astfel accesul regelui Troiei.

Ciclul epic conține amănunte suplimentare ale războiului troian, din care reiese același amestec al zeilor în desfășurarea evenimentelor. Lucrarea *Cipriile*, atribuită lui Stasinus din Cipru, susține că Zeus și Themis au pus la cale războiul troian, după ce Zeus a dezlăntuit războiul teban. La îndemnul Aphroditei, Paris și-a construit o corabie cu care a plecat spre Sparta, pentru a o întâlni pe frumoasa Helene. Tot Aphrodite este cea care i-a poruncit fiului ei, Aineas, să-l însotească pe Paris în acea călătorie. Zeita iubirii a împins-o pe Helene în bratele printului troian. Când cei doi îndrăgostiți au fugit din Sparta pe ascuns, la adăpostul nopții, Hera le-a trimis în cale o furtună, corabia lor fiind împinsă de vânturi în portul Sidonului. Între timp, unul dintre frații Helenei, Kastor, a fost ucis, iar Zeus a fost de acord ca acesta, alături de fratele său geamăn, Poludeukes (sau Pollux), să se bucure de nemurire o dată la două zile. Zeita Iris l-a anunțat pe Menelaos că soția sa a fugit cu

printul Paris. În timp ce flota grecilor se strângea în Aulida, Agamemnon, fratele lui Menelaos, s-a lăudat că tînteste cu arcul mai bine decât zeita Artemis. Cuprinsă de furie, zeita a stîrnit furtuni pe mare, pentru a-i împiedica pe greci să plece. Singura modalitate de a potoli mânia zeitei era ca Agamemnon să-și sacrifice fiica. Însă Artemis a răpit-o pe fecioară și a dus-o în Taurida (Crimeea de astăzi), unde i-a oferit nemurirea, după ce a înlocuit-o pe altar cu o căprioară. După începerea războiului, a avut loc o întâlnire secretă între Akhilleus și Helene, cu ajutorul zeitelor Aphrodite și Thetis. În *Etiopida*, Arctinos din Milet susține că semizeul Memnon, regele Etiopiei, a obținut nemurirea, datorită insistențelor mamei sale, Eos, pe lângă regele zeilor, Zeus. După moartea lui Akhilleus, mama sa, Themis, i-a luat trupul neînsufletit de pe rug și l-a dus în insula Leuke (Insula Serpilor de astăzi din Marea Neagră).

Sfârșitul războiului este descris tot în *Ciclul epic*. După zece ani de lupte, bătălia a ajuns la final doar datorită inteligenței iesite din comun a lui Odysseus. Cîteva ahei ascunși într-un imens cal de lemn, care a fost dus în

Troia, au ieșit noaptea pe ascuns și au deschis portile cetății, lăsând să intre întreaga armată a grecilor. Troia a fost distrusă, doar cîteva supraviețuitori reușind să se salveze. Unii dintre ei, conduși de semizeul Aineias, au migrat către est, urmașii lor înființînd Roma. În timpul bătăliei finale, săgeata lui Paris a fost îndreptată de zeul Apollo către călcăiul lui Akhilleus, singurul său punct vulnerabil, semizeul găsindu-și

astfel moartea. Soția lui Zeus, Hera, i-a dus spiritul lui Akhilleus pe Insula Serpilor din Marea Neagră, acolo unde i-a adus-o și pe frumoasa Helene, pentru a-i fi eroului consoartă pentru eternitate.

Deși în antichitate povestea lui Homer era considerată o cronică a unor evenimente reale, în timp s-a transformat în concepția generală într-o fabulație. Până și celebra cetate Troia a devenit pentru întreaga lume doar un loc fantastic, inventat de poetul grec. Asta până în 1822, când jurnalistul și geologul scotian Charles Maclaren a sugerat că Troia a existat în realitate și că ruinele ei s-ar afla pe muntele Hissarlik

din Turcia. Arheologul amator englez Frank Calvert a început excavările pe respectivul munte, însă cel care a descoperit Troia a fost afaceristul german Heinrich Schliemann, care a continuat munca englezului în anii 1870. Descoperirile arheologice au relevat urmele unui crunt război, întocmai precum cel descris de Homer și ceilalți autori ai *Ciclului epic*. Descoperirea Troiei a șocat întreaga lume, din acel moment mitologia fiind privită cu alți ochi. Nu ca fabulație, ci ca o posibilă istorie secretă a omenirii. Oamenii au început să-și ridice semne de întrebare: dacă Troia chiar a existat, la fel și războiul din *Iliada*, ce altceva mai e real din opera lui Homer? Poate chiar zeii?

Oricât de reale ar fi fost Troia și războiul troian, *Iliada* lui Homer nu reprezintă decât un amestec al celebrelor epopei indiene *Mahabharata* și *Ramayana*. Cel mai lung poem epic scris vreodată, *Mahabharata*, atribuit lui

Vyasa, descrie războiul Bharata ce a avut loc în nordul Indiei în jurul anului 1.400 î.e.n., dintre două clanuri, Kaurava și Pandava. Zeii au participat la război, pe care l-au influențat cât de mult și-au dorit, împărțindu-se la rândul lor în două tabere. Le-au oferit muritorilor arme, strategii și nave (numite vimana), ba chiar s-au implicat în mod direct în luptă. Ca exemplu de arme divine primite de oameni de la divinități, Agnini i-a dăruit lui Vasudeva discul Saora, Siva i-a oferit lui Arjuna arma Pasupat, Arjuna a mai primit și arma Antaradhana de la Kuvera, iar clanul Kaurava a folosit în luptă arma divină Narayana, împotriva clanului rival. Fondatoarea Societății Teosofice, Helena Petrovna Blavatsky, susținea în *The Secret Doctrine* că *Mahabharata* se referă la conflictul istoric dintre Suryavanshi (adoratori ai Soarelui) și Indavanshi (adoratorii Lunii).

Ce-a de-a doua sursă de inspirație a lui Homer, *Ramayana* lui Valmiki, conține nu doar lupta dintre divinități, ci și răpirea soției ca motiv al începerii războiului. În *Ramayana*, regele din Lanka, demonul Ravana, i-a răpit

soția printului Rama (considerat încarnarea zeului Visnu). Drept pentru care Rama, alături de unul dintre frații săi și de o armată de maimute, condusă de Hanuman, a asediat Lanka. La fel ca în *Mahabharata*, și aici s-au folosit arme și nave primite de la zei. Și, la fel ca în *Iliada*, sotul și-a recăpătat soția la finalul îndelungatului război. Se pare că nici *Ramayana* nu este atât de originală pe cât s-ar crede. În legende indiene mai există una asemănătoare, mai veche. Aici, Sukra a răpit-o pe Tara, soția cărușului

zeului Indra. Rudra si alti zei au sărit în ajutorul sotului, pornind un crunt război. La final, Tara a născut un fiu, numit Budah, al cărui tată era Soma.

Descoperind *Mahabharata*, scriitorul grec Dio Crysostomos (care a trăit la începutul primului mileniu al erei noastre) a afirmat că opera lui Homer a ajuns până si în India, sugerând că *Iliada* a fost tradusă în sanscrită. Totusi, s-a demonstrat că poemul indian este mult mai vechi decât opera homerică. Asemănările dintre *Iliada* (si restul lucrărilor din *Ciclul epic*) si cele două poeme indiene mult mai vechi demonstrează un singur lucru: grecii s-au inspirat din literatura indiană pentru a înfrumuseța povestea războiului troian. Unul dintre cele mai bune exemple îl reprezintă călcâiul lui Akhilleus. În mitologia post-homerică, marele erou al războiului troian a

fost scăldat la nastere de mama sa în râul Styx, unul dintre cele sapte care înconjoară lumea de dincolo. Astfel, băiatul a devenit invincibil, singura sa parte vulnerabilă fiind călcâiul de care l-a tinut mama sa, zeita Thetis, în timp ce l-a scufundat în apa Styxului. La finalul războiului troian, Akhilleus si-a găsit moartea fiind săgetat de către Paris, a cărui săgeată a fost deviată de zeul Apollo direct în călcâiul vulnerabil. Akhilleus nu este singurul cu un călcâi vulnerabil, ci si Krisna, unul dintre personajele principale ale epopeii *Mahabharata*. Scăldat la nastere de mama sa într-un râu, Krisna a devenit invincibil, singura sa parte vulnerabilă fiind călcâiul stâng, de care a fost tinut. După terminarea războiului Bharata, Krisna s-a întors în orasul său, Dvaraka. Acolo, într-o pădure din apropierea orasului, a fost confundat cu o căprioară de către un vânător, care l-a săgetat în călcâiul vulnerabil, zeul găsindu-si astfel moartea. După decesul lui Krisna, spiritul său s-a înălțat în paradisul ceresc Goloka, iar orasul său, Dvaraka, s-a scufundat în ocean, asa cum sustine *Mahabharata*.

Dvaraka lui Krisna a fost identificat cu actualul oras ce poartă acelasi nume, de pe coasta vestică a Indiei. Aici, arheologii au descoperit urme ale inundării orasului în trecut. Inspirati de această descoperire, si-au extins cercetările si în adâncul apelor de lângă oras. La numai douăzeci de metri sub apă, scafandrii au găsit urme ale unui port antic prosper, precum străzi pavate si ziduri de gresie. Cercetătorii au ajuns la concluzia că acele ruine scufundate sunt rămăsitele legendarului oras Dvaraka al lui Krisna, unul dintre cele sapte orase sacre ale hinduismului. Textele antice hinduse sustin că, la un moment dat, un rege din Salwa a atacat Dvaraka cu nava sa, numită Saubha Vimana. Respectivul a folosit arme energetice, asemănătoare fulgerelor, ce au distrus o mare parte din oras. Krisna a răspuns atacului cu arme la fel de teribile, săgeti ce semănau cu fulgerele sau cu razele Soarelui, care scoteau zgomote asemănătoare tunetelor. Într-un final, zeul a învins, ucigându-si adversarul.

Urme ale luptelor dintre zei, în care s-au folosit arme distrugătoare, se găsesc în Kot Diji si Harrapa din India dar si în Mohenjo Daro din sudul Pakistanului. Aici, nisipul s-a vitrificat iar rocile s-au transformat în tektite, ceea ce implică folosirea unor arme asemănătoare celor atomice. Urme de acest gen se mai întâlnesc si în Peru (la Sacsayhuaman), în Irak, în desertul Gobi (lângă Hara-Hoto), în Tara Luanei din Buzău, în Death Valley din Nevada, în preajma Mării Moarte, în Liban, în Franta, în Scotia, în Chile, în Australia si în Africa de Sud. Peste tot, războaiele zeilor au lăsat în urmă victime omenesti, asa cum e de exemplu Mohenjo-Daro din Pakistan, oras cu un nivel ridicat de radiatii, în care s-au găsit patruzeci si patru de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fata în jos, tinându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie.

Parcă pentru a confirma descoperirile arheologice, Allah, zeul profetului Mahommed, cel ce foloseste de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (sugerând că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în *Coran* adeseori cu distrugerea multor cetăți: „Câte cetăți am pierdut noi si le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază” (7:3); „Si acele cetăți le-am dărmăat noi, pentru că au fost nelegiuite, si le-am dat o veste despre pieirea lor” (18:58); „Si câte cetăți am făcut noi fărăme, pentru că erau nelegiuite, si am ridicat alt popor în urma lor? Si când simțiră mânia noastră, fugiră de ea” (21:11-12); „Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi si ele stau dărmăate pe temeliile lor! Si câte

fântâni sunt deserte si câte cetăți înalte!” (22:44); „Si câte cetăți, care se încredeau în prisosinta lor, am dărâmat Noi!” (28:58).

În *Iliada* lui Homer, zeii implicați în război își schimbă înfățișarea, călătoresc în „care” zburătoare, devin invizibili, le însuflă anumite însusiri unora dintre muritori, în timp ce altora le pun bete în roate, răpesc oameni, manipulează, luptă cot la cot cu muritorii și controlează vremea. Chiar dacă pare totul inventia lui Homer, ce s-a inspirat din *Mahabharata* și *Ramayana* indienilor, aceste fapte ale zeilor se întâlnesc în miturile din întreaga lume, inclusiv în cele moderne, legate de fenomenul extraterestrilor. Ele susțin că zeii s-au implicat de multe ori în războaiele oamenilor, pe unele chiar provocându-le. Și, ca de obicei, omenirea a fost cea care a avut cel mai mult de suferit.

În secolul al XXIV-lea î.e.n., Sarru-Kin sau Sargon I a înființat regatul Akkad și capitala Agade. El susținea că zeul Enlil i-a acordat tronul. Într-o campanie peste muntii Zagros, Sargon afirma că Istar i-a luminat calea. Chiar dacă Enlil i-a oferit tronul, Sargon recunostea că accesiunea sa s-a datorat în primul

rând zeitei Istar, căreia i-a fost amant. Printre amantii ei muritori s-au mai numărat regele Shulgi din Ur (care o numea „*regina, vulva Cerului și a Pământului*”) și regele Iddin-Dagan din Uruk. Se pare că Istar era una dintre divinitățile cele mai dornice de război. Un text susține că, la un moment dat, ea a atacat Arabia. Într-un altul, a trimis șapte regi din Iran cu trei sute șazeci de mii de oameni împotriva Akkadului. În inscripțiile lăsate de regii asirieni descriu cum ei plecau la război la ordinele zeitei Istar, cum ea îi sfătuia când să atace și când să aștepte, cum ea mărșăluia adesea în fruntea ostilor și cum, cel puțin o dată, a apărut în fața tuturor. În schimbul loialității lor, Istar le promitea regilor vieti lungi și succese. Și, probabil, pecetluia înțelegerea cu o partidă de sex... divină.

Naram-Sin, nepotul lui Sarru-Kin / Sargon I, susținea că a primit „*Arma Zeului*”, cu care și-a învins dușmanii. Zeul Nergal i-a dat Armanul, Ibla, Amanusul și Muntele Cedrilor. La un moment dat, Istar i-a poruncit regelui să profaneze templul lui Enlil din Nippur. Ca răspuns, Enlil le-a cerut hoardelor din Gutium să atace Akkadul, care astfel i-au răzbunat pe sumerienii cuceriti de akkadieni. Capitala Agade a fost stearsă de pe fața pământului. Gutienii (daci din muntii Gutâi) au condus Mesopotamia timp de nouăzeci și unu de ani și patruzeci de zile, Lagas fiind cartierul lor general. În acest timp, zeul Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații. După victoria gutienilor, Anu și Enlil au implantat în orașul Kis arma Suhadaku. Când regele Utu-Hegal a ridicat această armă împotriva orașului pe care îl asedia, a căzut mort.

Tot în secolul al XXII-lea î.e.n., regele asirian Tiglat-Pileser I a luptat la porunca zeilor Assur și Ninurta. La ordinul zeilor Anu și Adad, regele s-a dus în muntii Libanului.

Legende din *Fengshen Yanyi* („Investitura zeilor”, o nuvelă chinezească din secolul al XVI-lea) fac referiri la un ev al minunilor, care a existat acum patru milenii, în care au avut loc bătălii aeriene. Factiuni rivale au luptat pentru dominarea Chinei, fiind ajutate de zei care susțineau o tabără sau alta.

Prin 1.800 î.e.n., zeul Marduk i-a dat lui Hammurabi, cel de-al șaselea rege al Babilonului, o armă foarte puternică, pe lângă celebrul cod de legi.

Regatul hitit a înflorit prin 1750 î.e.n., intrând în declin cinci secole mai târziu. Hititii susțineau că și-au extins regatul la porunca zeului Tesub, care a și luptat adeseori alături de ei. Nu doar Tesub și-a făcut apariția pe câmpul de luptă alături de hititi, ci și Istar.

Deși regatul pictilor s-a constituit în nordul Scotiei prin anii 450 – 600, legendele lor menționează ajutorul pe care l-au primit în anul 1.500 î.e.n. de la „*un popor care venea din Extremul Nord în niste corăbii zburătoare*”, după cum consemna Rodica Bretin în *Dosarele imposibilului*.

După spusele faraonului Tuthmosis III, egiptenii au învins la Meggido o coalitie a regilor canaanieni în 1470 î.e.n., la ordinul zeului Amon. Faraonul sustinea că zeul i-a cerut să extindă granițele Egiptului prin cucerirea Orientului Mijlociu. La Meggido, Amon i-a propus faraonului să lanseze un atac frontal îndrăznet împotriva inamicului. Tuthmosis III a reusit astfel să învingă, gratie protecției și sfaturilor zeului, iar armata înfrântă a fost nevoită să recunoască suveranitatea lui Amon.

Un text înscris pe partea inferioară a unui scarabeu menționează prezența zeului Aton în fruntea armatei faraonului Tuthmosis IV în luptă, în secolul al XIV-lea î.e.n. Tuthmosis IV este cel care a restaurat Marele Sfinx de la Gizah, după ce zeul Horus i-a ordonat într-un vis să facă acest lucru. Întâmplarea a fost consemnată pe o stelă care a fost plasată între labele din față ale Sfinxului.

În 1286 î.e.n., în lupta de la Kades (în Liban) împotriva hititilor, lângă fluviul Oront, Ramses II a fost ajutat de Amon. Faraonul povestea că, la un moment dat, s-a trezit singur, înconjurat de două mii cinci sute de care inamice. S-a rugat la Amon, iar zeul i-a dat o putere a mâinii echivalentă cu cea a o sută de mii de soldați, astfel încât Ramses II a reusit să-și croiască singur drum printre inamici. De asemenea, zeita Sekhmet a fost văzută pe caii lui Ramses II suflând flăcări care ardeau trupurile soldaților inamici.

După moartea regelui hitit Muwatalli, egiptenii și hititii au încheiat un tratat de pace, deoarece erau atacați de „popoarele mării” din Grecia și Creta. Aceștia erau filistenii din *Vechiul Testament*, pe care faraonul Ramses III spunea că i-a învins cu ajutorul lui Amon-Ra.

În secolul al IX-lea î.e.n., regele asirian Salmaneser III sustinea că a primit arme de la zeii Assur și Ninurta.

În *Iliada*, Homer povestea că, deoarece Oineu din cetatea Calidon a dat jertfe din via sa tuturor zeilor, mai puțin ei, Artemis a stărnit pe pământul acestuia un vier coltat care i-a distrus toți pomii. Mistretul a fost ucis de Meleagru, fiul lui Oineu. Apoi, zeita a iscat „bătălie și zarvă” între etoli și cureți, fiecare cerând blana și capul mistretului. Meleagru l-a ucis pe fratele mamei sale, iar ea le-a cerut răzbunare zeilor Hades și Persephone. „Hoinara umbrelor, Furia, răzbunătoarea cea cruntă” a ascultat-o, iar cureții au atacat Calidonul. Tot în *Iliada*, Homer sustine că, atunci când orasul Pilos a fost atacat de cei din țara Elidei, zeita Athena i-a chemat noaptea la arme pe locuitorii orasului. Când Nestor a vrut să-i ucidă pe fiii lui Actor, molionii, Poseidon i-a furisat „din război în negură deasă-nvelindu-l”, pentru a-i proteja.

În *Vechiul Testament*, zeul evreilor provoca adeseori conflicte între muritori. În *Iesirea*, el a trimis zece plăgi asupra Egiptului, pentru a-l convinge pe faraon să-i lase pe evrei să părăsească țara. După ce evreii au traversat marea prin mijlocul apelor despărțite de Moise, „a căutat Yahweh din stâlpul cel de foc și din nor spre tabăra Egiptenilor și a umplut tabăra Egiptenilor de spaimă. Și a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis Egiptenii: «Să fugim de la fața lui Israel, că Yahweh se luptă pentru ei cu Egiptenii!»” (14:24-25). Apoi i-a cerut lui Moise să-și ridice bratul asupra mării, pentru ca apele să-i înece pe egipteni, „și așa a înecat Yahweh pe Egipteni în mijlocul mării” (14:27). În *Cartea lui Iosua*, înainte de asediul Ierihonului, în fața lui Iosua a apărut „căpetenia oștirii Domnului” (5:14), care i-a cerut să se descalte, deoarece acel loc este sfânt. Apoi, zeul l-a învățat pe Iosua să înconjoare timp de șapte zile cetatea, purtând Chivotul Legământului, iar în a șaptea zi să sune preoții din șapte coarne de berbec, după care israelitii să facă gălăgie.

Astfel, zidurile Ierihonului s-au prăbusit, iar evreii au reusit să captureze cetatea. În *Cartea a patra a Regilor din Vechiul Testament*, când sirienii se pregăteau să-i atace pe israeliti, „tot muntele era plin de cai și care de foc” invizibile. La rugămintea profetului Elisei, Yahweh i-a orbit pe atacatorii sirieni. Armata lui Yahweh a fost văzută și de Iacov în *Facerea*: „a văzut oștirea lui Yahweh tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh” (32:1). Pornirile războinice ale lui Yahweh împotriva oamenilor reies și din *Cartea lui Isaia*: „Că Domnul este mâniat asupra popoarelor, cu urgie împotriva oștirii lor. El le nimicește și le dă la junghiere” (34-2). În aceeași carte biblică, profetul Isaia recunoaște că zeul său provoacă războaie pe întreg cuprinsul Pământului: „«Eu am poruncit sfintei Mele oștiri, zice Domnul, chemat-am pe vitejii mâniei

Mele, pe cei ce se veselesc de slava Mea». Ascultați acest zgomot surd în munți, vuiet al unui neam fără de număr; auziți această zarvă de împărății, de neamuri adunate; Domnul Sabaoth cercetează oștirea gata de luptă. Ele vin dintr-un ținut depărtat, de la capătul cerului; vine Domnul și uneltele mâniei Lui, ca să nimicească tot pământul” (13:3-5).

Într-o cronică a bătăliei de la Halule din 691 î.e.n., redactată în cuneiforme pe o tăblită de lut, regele asirian Sennacherib scria: „M-am rugat lui Așșur, lui Sin, lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui Iștar din Ninive, lui Iștar din Arbailsk – zeilor mei ocrotitori – ca să birui împotriva puternicului vrăjmas. Zeii mi-au ascultat de

îndată ruga și mi-au venit în ajutor.(...)Am apucat strâns arcul puternic ce mi-a fost dăruit de Assur și am luat în mâinile mele săgețile dătătoare de moarte(...)Din porunca lui Assur, marele stăpân, m-am prăvălit asupra dusmanului din față și din flancuri, așa cum se năpusteste furtuna cea cumplită. Cu armele lui Assur, stăpânul meu, și sub apăsarea luptei mele mânioase, am întors piepturile lor și i-am aruncat înapoi. (...)Bătălia am oprit-o numai după ce s-au scurs de două ori câte două ceasuri”. În 689 î.e.n., Sennacherib a cucerit Babilonul, ordonându-le soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul. Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon, fiul lui Sennacherib, a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său. Vinovatul principal era „zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu și prefăcut într-o mlaștină de nestrăbătuț”. Sennacherib a mai cucerit Sidon, Tyr, Byblos, Akko, Asdod și Askalon cu ajutorul unei arme primite de la zeul Assur. El a subjugat și Iudeea, însă nu a folosit arma lui Assur împotriva Ierusalimului.

Herodot scria că, atunci când Sennacherib a atacat Egiptul, faraonul Sethos i-a cerut zeului său ajutorul. Zeul i-a apărut în vis și i-a spus să nu-și facă probleme, pentru că îi va trimite ajutor. La Pelusium, într-o noapte, „soarecii de câmp au venit într-un număr foarte mare și le-au distrus tolbele cu săgeți, arcurile și mânerile scuturilor” soldaților asirieni, „într-atât încât dimineata acestia au fugit dezarmați și multi dintre ei au fost omorâți”. În Cartea lui Isaia din Vechiul Testament, această salvare divină nu a avut loc la Pelusium, ci în Ierusalim. Primind cererea de ajutor a faraonului, regele evreu Iezechia s-a rugat zeului său, care i-a transmis prin gura profetului Isaia că se va ocupa de Sennacherib. „Și a ieșit îngerul Domnului și a bătut în tabăra Asiriei o sută și cincizeci de mii; iar dimineata, la sculare, toți erau morți. Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s-a oprit la Ninive” (37:36-37).

Când frații săi au vrut să-l omoare, Asarhaddon, fiul lui Sennacherib, a fost ascuns de către zei. Apoi Istar a luptat cu inamicii regelui. Regele Asiriei spunea pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria de nord), că zeul Assur i-a înmănat „un sceptru neînvins, pentru înfrângerea dusmanilor” și, alături de zeii cei mari, i-a poruncit să atace Egiptul.

În secolul al VII-lea î.e.n., regele asirian Assurbanipal a folosit Arma Strălucirii, primită de la zei, împotriva egiptenilor. El nota pe o prismă de argilă arsă, cu zece laturi, că zeul Assur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam. În 667 î.e.n., zeii Assur, Bel și Nabu au luptat alături de el împotriva faraonului nubian Taharqa. Doborât de aureola lui Assur și Istar, Taharqa umbla ca un om scos din minti, după cum notau cronicile

asiriene. O inscripție regală asiriană povesteste că zeul Assur i-a apărut regelui lidian Gyges într-un vis, pentru a-i spune că își va învinge dușmanii doar dacă i se va preda lui Assurbanipal. În 664 î.e.n., în campania asirienilor lui Assurbanipal împotriva Egiptului, pe drumul spre Theba au dispărut o sută cincizeci de soldați, conduși de Sarru-Kan, cu tot cu carele lor de luptă. Dispariția, consemnată în biblioteca lui Assurbanipal din Ninive, a fost pusă pe seama zeilor. Urmele carelor și ale soldaților se terminau brusc. Egiptenii din zonă povesteau că au văzut un nor urias care a coborât pe pământ, probabil el fiind responsabil pentru dispariția soldaților asirieni. Această întâmplare este foarte asemănătoare cu cea a Companiei E din batalionul Royal Norfolk a armatei Marii Britanii care, pe 12 august 1915, a dispărut fără urmă în Dardanele (în apropiere de ruinele Troiei), pe când se pregătea să-și înfrunte inamicul turc. Nimeni nu știe unde și de ce au dispărut cei două sute saizeci și șase de soldați britanici, cert fiind faptul că nu a fost găsit pe câmpul de luptă trupul niciunui dintre ei, iar turcii nu au luat prizonieri. Abia în 1965, Frederick Reichardt, un fost genist al armatei din Noua Zeelandă, a povestit că, în acea zi de 12 august 1915, o formațiune de aproximativ opt nori se afla chiar deasupra Companiei E. Norii s-au lăsat încet spre pământ, învăluindu-i pe cei două sute saizeci și șase de soldați. Când norii s-au ridicat, Compania E nu mai era acolo.

În 660 î.e.n., în timpul luptei dintre armata lui Jimmu-tenno (primul împărat al Japoniei, născut în 711 î.e.n.) și tâlharii lui Nagasune-hiko, dintr-o dată cerul s-a acoperit de nori, vântul a început să bată, burnita și-a făcut apariția iar pe cer s-a ivit un zmeu auriu, ce strălucea ca o planetă uriasă, care a poposit pe arcul împăratului. Lumina strălucitoare pe care o emana i-a orbit pe tâlhari, ajutându-l astfel pe împărat să câștige lupta.

Zeul Marduk i-a ordonat lui Nebuchadnezzar II, conducătorul Imperiului Neo-Babilonian (constructorul grădinilor suspendate din Babilon, una dintre cele șapte minuni ale lumii antice), să plece cu armata la vest, în Liban. *Vechiul Testament* susține că Yahweh i-a poruncit lui Nebuchadnezzar II să atace Egiptul și Iudeea. În anul 597 î.e.n., acesta a capturat Ierusalimul, iar în 586 î.e.n. a distrus orașul, deportând apoi o mare parte a populației evreiești în Babilon. *Biblia* susține că Yahweh a hotărât ca pustiirea Ierusalimului să dureze șaptezeci de ani, același lucru hotărându-l și Marduk pentru Babilonul său, conform cronicilor babiloniene.

În 556 î.e.n., Nabu-na'id a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. El a scris că încoronarea sa a avut loc „în prima zi a apariției acestuia”, când zeul Sin, utilizând „arma lui Anu”, i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulțumire, Nabu-na'id a reconstruit în Haran templul lui Sin, E.hul.hul, l-a declarat pe Sin zeu suprem și a reînviat cultul celor doi copii ai zeului, Inanna și Utu.

Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care a mers chiar alături de rege. Apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetățile lor pe toți zeii din Sumer și din Akkad, pe care Nabu-na'id îi adusese în Babilon. Conform *Vechiului Testament*, Cyrus a fost ales și de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim.

În *Despre natura zeilor*, politicianul și filosoful roman Marcus Tullius Cicero nota că, în anul 498 î.e.n., gemenii divini Kastor și Poludeukes i-au ajutat pe romani să-i învingă pe tusculani la lacul Regillus.

Istoricii greci Herodot în *Historiile* și Plutarh în *Theseus* afirmă că, în anul 490 î.e.n., la bătălia de la Marathon, un număr mare de atenieni a văzut un personaj suprauman care lupta de partea lor împotriva persilor. Atunci, atenienii au jurat că zeii au coborât din cer și i-au ajutat să obțină victoria. De asemenea, în 480 î.e.n., obiecte zburătoare neidentificate au zburat deasupra zonei Salamina, unde grecii au distrus apoi flota invadatoare a împăratului persan Xerxes.

În timpul asediului cetății Tyr din 332 î.e.n., Alexandru Macedon a fost ajutat de niste obiecte zburătoare neidentificate, care au spart zidul cetății. În *Istoria lui Alexandru cel Mare* se spune că deasupra taberei

macedonene au apărut cinci „*minunate scuturi zburătoare*” aranjate în formă de V. După un scurt tur deasupra orasului, „*cel mai mare dintre scuturi a eliberat o fortă ca un fulger, care a nimerit o parte din ziduri. Acestea s-au spart, apoi au venit și alte fulgere. Zidurile și turnurile se prăbuseau, ca și cum ar fi fost construite din noroi. Astfel, armata asediatoare a putut să intre cu ușurință în oras*”. În anul 329 î.e.n., în timp ce armata lui Alexandru se pregătea să traverseze Indusul pentru a ataca India, niste discuri zburătoare au atacat elefantii macedonenilor. Speriați, generalii lui Alexandru s-au hotărât să renunțe la atac. Se presupune că falangele macedonene au fost atacate cu o armă asemănătoare celor atomice și silit astfel să se retragă.

În anul 66, comandantul roman Cestius și-a retras trupele din Ierusalim aparent fără niciun motiv. Romanii au revenit în anul 70, conduși de Titus, și au asediat orasul. Despre motivul retragerii romanilor în 66 a scris istoricul Flavius Iosephus (pe numele său real Yoseph ben Mattatiah) în *Războiul iudeilor*: „*Câteva zile după sărbătoare, în ziua de 21 a lunii artemisius, s-a produs un fenomen de necrezut și uimitor înainte de asfintitul soarelui, multimea a putut privi care și ostiri de soldați înarmați, ivite pe neașteptate în văzduh*”.

În jurul anului 220, zeii i-au cerut într-un vis împărătesei Japoniei, Jingo-kogo, să cucerească ținutul Chosen (Coreea de astăzi). Sotul ei s-a opus, supărându-se pe zei, și a murit imediat în luptă. După moartea împăratului, Jingo a plecat cu trei mii de corăbii și a cucerit Chosenul, așa cum i-au cerut zeii. Zeitățile au apărut în fața și în spatele expediției. Regele corean a fost înspăimântat de invadatorii divini și s-a predat imediat.

Conform lui Lactantius, în anul 312, împăratului roman Constantin i s-a spus într-un vis să așeze „*semnul ceresc al lui Dumnezeu pe scuturile soldaților săi*”. După Eusebius, în timpul marsului către Roma, Constantin „*a văzut cu ochii lui în ceruri o cruce de foc ridicându-se din lumina Soarelui, care purta mesajul In Hoc Signo Vinces sau «cu semnul ăsta vei cuceri»*”. În noaptea următoare, Iisus i-a apărut împăratului în vis, cu același semn, și i-a cerut să poarte în fruntea armatei sale un stindard cu aceeași formă. Constantin a făcut așa cum i s-a spus și și-a învins rivalul, pe Maxentius.

În *Istoria Britaniei*, Nennius relatează că Sfântul Germanus s-a rugat Dumnezeului său timp de trei zile și trei nopți. În cea de-a treia noapte, la ora trei, un foc căzut din cer a aprins întregul castel al lui Vortigern, omorându-l pe acesta și pe toate femeile sale. Episoade asemănătoare apar în *Vechiul Testament*. În *Cartea a doua a Cronicilor*, după ce regele Solomon și-a terminat rugăciunea, „*s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele, și slava Domnului a umplut templul*” (7:1). În *Cartea a treia a Regilor*, în timpul unui concurs împotriva profetilor zeilor Baal și Asera, Ilie s-a rugat zeului său și „*s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit și toată apa care era în șanț*” (18:38). În *Cartea a patra a Regilor*, la dorința lui Ilie, de două ori „*s-a coborât focul lui Yahweh din cer*” (1:12), arzând de fiecare dată câte un sol și cincizeci de soldați ai regelui Ohozia.

Matthew de Paris scria în *Historia Anglorum* că, în anul 1099, pe când cruciatii asediau Ierusalimul, un cavaler strălucitor a apărut subit pe Muntele Măslinilor, agitând un scut care lucea, chemându-i pe cruciatii descurajați să lanseze un nou atac.

În secolul al XV-lea, Jeanne d'Arc, supranumită „*fecioara din Orléans*”, susținea că a primit viziuni de la arhanghelul Mihail, Sfânta Margareta și Sfânta Caterina, care i-au ordonat să elibereze Franța de sub dominația engleză. Câteva victorii militare i-au făcut pe francezi să o creadă cu adevărat trimisa divinității. Se spune că, după încoronarea lui Charles VII, vocile au încetat să-i mai vorbească. A fost arsă pe rug pe 30 mai 1431, în piața Vieux-Marche din Rouen, Jeanne d'Arc dându-și ultima suflare cu numele lui Iisus pe buze, fiind convinsă că și-a îndeplinit misiunea.

Pe 26 septembrie 1914, aproape de Mons (în Belgia), britanicii se luptau cu germanii, care erau superiori ca număr și dotare. Între cele două tabere au apărut brusc sute de arcași în vestimente medievale, conduși de un

cavaler în armură, călare pe un cal alb. Arcasii au tras săgeți către nemți, dându-le britanicilor șansa de a se regrupa într-o poziție favorabilă, apoi au dispărut.

Se pare că până și cel de-Al Doilea Război Mondial a fost orchestrat de aceste divinități. Se spune că Hitler studia teoria Pământului gol în interior, el crezând foarte mult în mitul Agarthei, acea lume subterană locuită de entități superioare. Astrologul său personal, pe nume Karl Erns Kraft, susținea că a venit din Agartha. Societatea Thule, care îl dirija pe Adolf Hitler din umbră, credea în „*comunicarea cu o ierarhie a Supraoamenilor – Conducătorii Secreți ai Celui de-al Treilea Ordin*”. În baza sa din castelul Wewelsburg, Heinrich Himmler aducea mediumuri ce susțineau că pot contacta extraterestri, unul dintre ele fiind Maria Orsic, lidera grupului Vriligen. După cum susține Ravenscroft în cartea *Sulita Destinului*, Societatea Thule organiza în mod regulat sedințe oculte, în care participanții comunicau cu demoni care le apăreau ca spirite

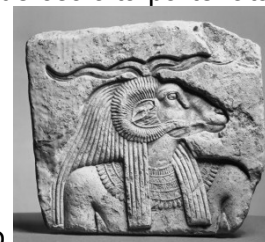

călăuzitoare. De asemenea, Ravenscroft afirma că „*participarea la aceste ritualuri sadice trezea în participanți viziuni penetrante ale Inteligențelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale*”. Indiferent dacă vorbim despre „*puteri magice*” sau informații tehnologice, se pare că germanii au primit aceste cunoștințe. În 1938, la Berlin, chimistii Otto Hahn și Fritz Strassmann au descompus atomul de uraniu și au descoperit fisiunea atomică, baza energiei nucleare. Iar în Al Doilea Război Mondial, Germania a avut cea mai avansată tehnologie militară din lume: avioane cu reacție, bombardiere de înaltă precizie și rachete teleghidate. Nemții au avut și două arme extraordinare pentru acea vreme, rachetele V1 și V2. Inventatorul lor, doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, declara în 1959: „*ne aflăm în fața unor forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută*” și „*nu pot spune mai mult acum, dar suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forțe*”. Cu cinci ani în urmă, profesorul său și unul dintre părinții astronauticii, Hermann Oberth (născut la Sibiu în 1894), afirma: „*OZN-urile sunt concepute și dirijate de ființe inteligente de un nivel foarte înalt. Ele nu-și au originea în sistemul nostru solar și poate nici măcar în galaxia noastră*”. Iar în 1955, Oberth scria într-un articol: „*nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea își au originea exclusiv în afara Pământului*”. Referitor la înalta tehnologie militară a germanilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Hermann Oberth, pe atunci membru al programului ce se ocupa de rachete, a spus că au fost ajutați în acest sens de „*oameni din alte lumi*”. Iar în 1970, cercetătorul OZN Allen Greenfield l-a întâlnit pe Wernher Von Braun în baza aeriană Wright-Patterson, în timp ce studiau dosare declassificate. Întrebat cum de a dezvoltat atât de multă tehnologie într-un timp atât de scurt, Von Braun a recunoscut că a fost ajutat de extraterestri. O confirmare a faptului că anumite entități au orchestrat totul vine din Statele Unite ale Americii. În timpul Războiului Rece, CIA-ul a inițiat un program secret, condus de doctorul Andrija Puharich, prin care s-a intrat în contact cu un grup de nouă entități, ce susțineau că sunt zeii Egiptului Antic, Elohim ai evreilor, eonii gnosticilor dar și Dumnezeu, care „*nu este altceva decât noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decât noi, Cei Nouă, uniți*”. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă, prin unul dintre emisarii lor, Tom, spuneau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, fiind necesare pentru înființarea statului Israel.

La sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, după contactul cu Armata Rosie din 15 septembrie 1944, trupele de partizani iugoslavi au continuat să lupte mai mult singure cu nemții. În apropierea orașului Skopje, un regiment de partizani a traversat râul Vardar pe un pod. Silit să se retragă, au observat că podul dispăruse. Singurul pod existent vreodată în acel loc a fost construit în secolul al XVII-lea și s-a prăbusit în 1890 din cauza vechimii. Să fie vorba despre un ajutor din partea zeilor?

Legende de pe întreg cuprinsul Pământului vorbesc despre amestecul zeilor în războaiele oamenilor. În cartea *The Gods of Eden* („Zeii Edenului”) din 1993, autorul William Bradley a emis ipoteza că extraterestrii au luat parte la aproape orice catastrofă majoră din istoria omenirii și chiar au folosit războiul ca mijloc de control al creșterii populației. Mulți oameni de știință, inclusiv faimosul fizician Stephen Hawkins, consideră că extraterestrii ar putea fi o amenințare pentru noi și sugerează să facem tot posibilul pentru a evita contactul cu ei. Nick Pope, care a condus între 1991 și 1994 secretariatul 2(a) al Statului Major Aerian din Ministerul

Apărării al Marii Britanii, nota în cartea sa din 1996: „*nu avem nici dovezi că un fenomen foarte real, precum OZN-urile, este inofensiv*”. Este posibil ca William Bradley să aibă dreptate măcar partial: zeii nu doar au luat parte la aproape orice catastrofă majoră din istoria omenirii, inclusiv la războaie, ci poate chiar le-au provocat, așa cum susțin legendele. S-a observat că numărul aparițiilor OZN-urilor crește mereu în vreme de război. De exemplu, începând cu septembrie 1939, când a izbucnit cel de-Al Doilea Război Mondial, au existat numeroase rapoarte ale observării OZN-urilor deasupra Germaniei, pe care pilotii americani le-au numit „foo fighters”. În *Prodigiorum Libellus*, Julius Obsequens a consemnat lumini strălucitoare deasupra Romei antice, apărute cu puțin timp înainte de un cutremur. Conform *Nihongi*, în ziua a unsprezecea din luna a opta a anului 682, un obiect de forma unui steag budist de botez, de culoarea flăcării, a plutit prin spațiul gol către nord, fiind văzut în toate provinciile. Apoi s-a scufundat în marea din Koshi. În aceea zi, un abur alb s-a ivit pe Muntele de la Răsărit, de mărimea a patru stânci marini. A doua zi a fost un cutremur mare, iar după șase zile a avut loc un alt cutremur. În zorii acelei zile a apărut un curcubeu drept în mijlocul cerului, de cealaltă parte față de

Soare. Deasupra erupțiilor vulcanice au fost surprinse întotdeauna OZN-uri. Pe o stelă de pe insula egipteană Seheil e scris că de șapte ani e foamete, vinovat pentru acest lucru fiind zeul Khnum, care i-a spus faraonului Djoser din Dinastia a III-a că va renunța la a împiedica revărsarea Nilului doar atunci când templul său din Elephantina va fi restaurat și va primi un venit regulat din bogăția nubiană. Conform *Papyrusului Westcar*, Khnum este zeul care a pus „sănătate” în trupurile primilor trei regi din Dinastia a V-a, la fel cum zeii din *Iliada* își întăreau eroii pământeni favoriți. Să nu uităm că, în *Vechiul Testament*, zeul evreilor a provocat de nenumărate ori secetă, foamete sau molime, cele mai cunoscute astfel de acțiuni ale sale fiind plăgile împotriva Egiptului, în timpul lui Moise.

Dacă am observat din mituri implicarea lor în războaiele oamenilor iar catastrofele așa-zis naturale se pot explica prin folosirea unor arme asemănătoare HAARP-ului american (High Frequency Active Auroral Research Program), rămâne întrebarea: cum au provocat zeii molimele? Răspunsul ni-l dă tot scriitorul William Bradley. În cartea sa din 1993, *The Gods of Eden*, el citează jurnale private și alte publicații din toată Europa medievală, ce contin relatări ale unor obiecte în formă de țigară, care emiteau o ceață toxică. Primele relatări de acest gen sunt de la mijlocul secolului al XIV-lea, în perioada izbucnirii epidemiei de ciumă neagră, care a ucis peste șaptezeci și cinci de milioane de oameni. Mărturii ale unor obiecte strălucitoare care emiteau o ceață se găsesc în Europa și China, și susțin că respectiva ceață provoca holera și ciuma. De exemplu, istoricul italian Matteo Villani a scris despre ceata observată de călători din Asia, care erau convinși că puteau vedea ciuma mișcându-se. Au existat și numeroase rapoarte ale unor creaturi cu mantii negre și fete terifiante, care apăreau la periferiile satelor chiar înainte de declansarea ciumei, având în mâini obiecte asemănătoare unor coase, din care se emana toxică ceață. Acele creaturi au servit ca model pentru binecunoscuta imagine a „mortii cu coasa”. Și nu putem decât să le multumim zeilor „plini de iubire” și pentru aceste „daruri”...

Tot o ceață este și cea folosită de zei pentru a-și ascunde vehiculele zburătoare. În *Iliada* lui Homer, zeii răpeau oameni cel mai adesea ascunzându-i într-o negură deasă, ceață sau nor. Pentru a nu fi ucis de Menelaus, Paris a fost dus de Aphrodite „*prin negură acasă, / Într-o cămară în iatac*”. Apollo l-a transportat pe Aineias în același mod: „*îl apucă pe el în brate din norul cel negru*”. În Cântul 5, Homer scrie despre Ideos: „*Nu scăpa nici el de pierzanie dacă Hephaestus / Nu-l izbăvea ocrotindu-l în ceață noptie*”. Apollo, ascuns sub o negură deasă, l-a lovit în spate pe Patroklos, permițându-le astfel lui Euforb și Hektor să-l ucidă pe iubitul lui Akhilleus. Zeus a așezat o ceață peste aheii care păzeau trupul lui Patroklos, pentru a-i proteja de troieni. Zeii implicați în război s-au ascuns sub negură pentru a privi lupta dintre semizeii Aineias și Akhilleus. Atunci când Nestor a vrut să-l ucidă pe fiii lui Actor, molionii, Poseidon i-a furisat „*din război în negură deasă-nvelindu-i*”.

În zilele noastre, mulți dintre cei care au avut întâlniri de gradul III susțin că au fost răpiți în niste nori în care se găseau ascunse nave extraterestre. Prin urmare, nu putem decât să presupunem că norii / ceata / negura din jurul zeilor reprezintă un sistem de camuflare al navelor. Care, de altfel, se întâlnește în miturile din întreaga lume, chiar și în *Biblie*. În capitolul al nouălea al *Evangheliei lui Luca*, Iisus a mers cu trei dintre apostolii săi pe

muntele Tabor din Galileea. Acolo au apărut Moise și Ilie care au vorbit cu Iisus despre sfârșitul său pe cruce. Si „pe când vorbea el acestea, s-a făcut un nor și i-a umbrit; și ei s-au spăimântat când au intrat în nor” (9:34). După ce norul a plecat, Iisus a rămas singur cu cei trei apostoli. În *Vechiul Testament*, când Yahweh a coborât pe muntele Sinai, pentru a discuta cu Moise, a făcut-o sub forma unei flăcări aflate într-un fum gros, fără îndoială fiind vorba tot despre o navă camuflată în ceață / nor / negură: „Iar Muntele Sinai fumega tot, că se pogorâse Yahweh pe el în foc; și se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic” (Iesirea 19:18); „Atunci s-a pogorât Domnul în nor, a stat acolo și a rostit numele lui Yahweh” (Iesirea

34:5). Când Moise discuta cu zeul său, intra în cort și „se pogora un stâlp de nor și se oprea la intrarea cortului și Yahweh grăia cu Moise” (Iesirea 33:9). În timpul exodului evreilor din Egipt, un înger le-a arătat drumul ziua ascuns într-un nor, iar noaptea într-o flăcără. La un moment dat, îngerul și-a așezat norul între cele două tabere, acoperind-o pe cea a egiptenilor, întocmai ca Zeus în *Iliada*, când a lăsat negura peste ahei: „Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, și s-a mutat în urma lor; și s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor și a stat în urma lor. Astfel a trecut el și a stat între tabăra Egiptenilor și tabăra fiilor lui Israel; și era negură și întuneric pentru unii, iar pentru ceilalți lumină, noaptea, și toată noaptea nu s-au apropiat unii de alții” (Iesirea 14:19-20). Psalmul 96 vorbește și el despre un nor și negură în jurul lui Yahweh: „Domnul împărățește! Să se bucure pământul, să se veselească insule multe. Nor și negură împrejurul Lui, dreptatea și judecata este temelia neamului Lui” (1-2). Norul ca mijloc de transport divin se întâlnește și în alte cărți biblice: „Iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare și un val de foc, care răspândea în toate părțile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie” (Iezechiel 1:4); „Plecat-a cerurile și s-a coborât și sub picioarele lui era negură deasă. Șezut-a pe heruvimi și a zburat, zburat-a pe aripile vântului! Din negură și-a făcut adăpost și cort împrejurul său; cu ape întunecoase și cu nori negri era înfășurat” (A doua Carte a Regilor 22:10-12). În *Evangelia lui Matei*, „vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă” (24:30) și „De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului” (26:64). Ne amintim și că unul dintre epitetele lui Baal-Hadad în Canaan era „călărețul norilor”.

Dacă în timpul zborului zeii își ascundeau de multe ori navele în ceață / nori / negură, atunci când aterizau aveau nevoie de alte ascunzători, pentru care apelau la ajutorul oamenilor. Conform scrierilor antice, se pare că zeii își foloseau templele ca hangare pentru nave. Prin secolul al XXII-lea î.e.n., regele Gudea din Lagas scria că zeul Ningirsu / Ninurta i-a apărut într-un vis, având alături Divina Pasăre Neagră (nava zeului). Ningirsu i-a cerut regelui să-i construiască un nou templu, numit E.Ninnu. Zeul Ningiszidda, care îl însoțea pe Ningirsu, i-a oferit regelui Gudea planul templului. Când totul a fost gata iar Gudea sărbătorea construirea templului lui Ningirsu în Lagas, zeul, „care strălucea ca soarele”, a apărut alături de alți doi zei, cu totii stând lângă „pasărea divină a vântului turbat”. Odată pusă în templu, „pasărea” a fost în permanentă păzită de două „arme zeiești”, numite „supremul vânător” și „supremul ucigător”. Adăpostul ei era numit Mu.na.da.tur.tur („adăpostul de piatră tare al lui MU”). Un alt rege din Lagas, Urukagina, scria că „MU luminează ca un foc pe

care l-am făcut mare”. Lu-Utu, rege în Umma în mileniul III î.e.n., a construit un adăpost pentru un MU (navă) al zeului Utu „în locul ales din templu”. Pe o monedă găsită la Byblos este reprezentat templul lui Istar cu un MU iesind din el. Ur-Nammu, regele din Ur, scria că zeul său i-a ordonat să-i construiască un templu și i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar și o prăjină și o sfoară de măsurat. Marduk i-a cerut regelui babilonian Nabopalassar să-i restaureze templul și zigguratul Etemenanki, sau Turnul Babel, după cum afirma chiar regele într-o inscripție: „În acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babel, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer”. Fiul acestuia, Nebuchadnezzar II, care a terminat reconstrucția turnului, completa: „zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul. Am luat o prăjină și eu însumi am măsurat dimensiunile. Pentru Marduk, stăpânul meu, m-am umilit și mi-am scos tunică, însemnul rangului regal, și am cărat pe umerii mei pământ și cărămizi”. Într-o

altă inscripție, Nebuchadnezzar II spunea că a ridicat capul bărcii Id.ge.ul a lui Marduk și că între ziduri a închis barca Zag.mu.ku („strălucitorul MU pentru depărtări”). În orasul egiptean Heliopolis se spunea că era păstrată pasărea strălucitoare Bennu a zeului Ra. În *Vechiul Testament*, Yahweh i-a dat lui Moise instrucțiuni precise pentru lăcașul său din desert, iar lui Solomon i-a acordat înțelepciune, pentru a construi Marele Templu din Ierusalim. Iezechiel a primit planuri detaliate pentru cel de-al doilea templu, de la un om cu înfățișarea aramei, ce avea o sfoară și o prăjină. Inginerul german de structuri Hans Herbert Beier a realizat o schiță a clădirii pe care Iezechiel a construit-o pentru „*carul Domnului*” și a ajuns la concluzia că naveta încăpea perfect în templu.

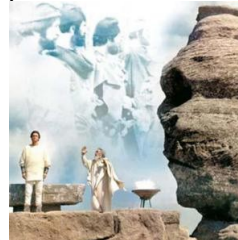
Termenul sumerian MU a devenit pentru semiti „*su-mu*”, „*sam*” sau „*sem*” („cea care este MU”) și desemnează o navă. Se pare că și sumerianul „*din.gir*”, semnul pictografic ce desemna cuvântul „zei”, reprezintă tot o navă, unde „*gir*” pare a fi o rachetă în trepte, iar „*din*” înseamnă „nobil, sfânt, strălucitor, drept”, fiind evident un epitet al zeilor. De altfel, Sem-ul seamănă foarte mult cu capsulele din vârful rachetelor noastre.

De ce au provocat zeii dezastre pe pământ prin războaie, molime sau catastrofe aparent naturale? Pentru a afla acest lucru, trebuie întâi să recapitulăm evenimentele de după Potop.

După marele Diluviu, care a încheiat cel de-al doilea război al zeilor, zeii s-au întors pe Terra în anul 29.640 î.e.n. Atunci a avut loc Bătălia Piramidelor, după care Enki a fost închis din nou în lumea subterană, iar Marduk trimis în exil. În jurul anului 21.000 î.e.n., Marduk s-a întors și a încercat să construiască o nouă „poartă stelară”, Turnul Babel, distrusă de Enlil. Cu aprobarea împăratului Anu, Ninhursag a organizat un tratat de pace, în urma căruia zeii și-au împărțit teritoriile și oamenii. Enki a primit rasa neagră și Africa, Marduk rasa albă și Europa, Enlil rasa roșie și America (păstrând-o pe cea sudică pentru el și cedându-i-o pe cea nordică fiului său, Ninurta), Anu rasa galbenă și Asia, pe care le-a lăsat spre administrare noii sale iubite, Ninhursag. Istar a primit Australia, pe care și-a creat o rasă proprie, cea australoidă, încrucisând oamenii roșii ai lui Enlil cu cei galbeni ai lui Anu. Antarctica a devenit un teritoriu neutru, pentru viitoarele tratate ale zeilor, fiind acoperit cu gheață pentru a împiedica accesul oamenilor.

Această împărțire a oamenilor și teritoriilor părea să aducă pe Pământ pacea mult așteptată. Vechile rivalități au dispărut, zeii lucrau împreună pentru beneficiul oamenilor. Enlil și Ninurta i-au învățat agricultura, iar Enki și copiii săi creșterea animalelor. Însă nu toată lumea era mulțumită. Istar nu se putea mulțumi cu acel teritoriu mic și îndepărtat așa că, mai târziu, și-a creat rasa semită, cu care a invadat Mesopotamia. Însă cel care a dat startul reînțepirii ostilităților a fost fratele ei, Marduk. Creat de tatăl său cu un profund spirit războinic și cu o dorință aprigă de putere, Marduk nu s-a mulțumit cu un singur teritoriu. Așa încât și-a trimis rasa albă, tracii, să invadeze o bună parte a lumii, aceștia ajungând din Europa până în Asia și în nordul Africii. Urmele lor se găsesc atât în Mesopotamia, India și China, cât și în Egipt. Se pare că totul a început cu acel mini-potop din jurul anului 5.600 î.e.n., care a dus la formarea Mării Negre.

Anu și Enlil și-au dorit încă de la începuturi ca omenirea să rămână în stadiul primitiv. Învățăturile Veghetorilor au dus la dezvoltarea mai ales tehnologică a oamenilor, pe care i-au folosit ca soldați în războaiele împotriva Celestilor. După cel de-al doilea mare război al zeilor, Potop și tratatul de pace din jurul mileniului XXI î.e.n., când zeii și-au împărțit rasele umane și teritoriile, ambele tabere au acceptat ordinul împăratului Anu, de a

mentine omenirea la un stadiu primitiv. Oamenii au fost învățați agricultura și creșterea animalelor, cunostintele minime pentru a supraviețui. Marduk însă nu a fost de acord cu această decizie. El și-a civilizat supușii pe ascuns, dăcii fiind primul popor din istorie ce a avut cunostinte de matematică, astronomie, filosofie, biologie, medicină, etc. Firește că Marduk a acționat pe ascuns, pentru a nu fi descoperit de Anu și Enlil. Și-a transmis învățăturile preoților săi care, la rândul lor, le-au dat mai departe poporului. Scrierea a fost rezervată doar preoților, acesta fiind motivul pentru care în Dacia nu s-au descoperit multe

inscriptii. În plus, Marduk a interzis ridicarea constructiilor somptuoase, asa cum se întâmpla în vremurile de demult, care ar fi atras fără îndoială atentia asupra nivelului tehnologic ridicat. În schimb, si-a învățat supusii să trăiască în armonie cu natura, care le putea oferi tot ce aveau nevoie. Astfel, dacii si fratii lor plecati din tara de origine, tracii, s-au dezvoltat mult înaintea tuturor, fără a-si trăda prin stilul lor de viață nivelul ridicat de cunostinte.

Se pare că, oricât de multe măsuri de precautie si-a luat Marduk, Celestii au aflat. Nu se stie cum. Fireste că i-au cerut lui Marduk să se oprească si să-si readucă poporul la nivelul primitiv la care se aflau restul oamenilor. O cerință absurdă, pe care Marduk n-a putut decât să o refuze. Departe de a fi o coincidentă, imediat după acest refuz, în jurul anului 5.600 î.e.n., Marea Mediterană s-a revărsat peste un baraj natural, provocând un potop ce a prins sub ape peste o sută cincizeci de mii de kilometri pătrati, ce a dus la formarea Mării Negre, după cum a descoperit o serie de arheologi, precum cercetătorul Robert Ballard. Cei o sută cincizeci de mii de kilometri pătrati de pământ, pe care se aflau numeroase așezări umane, făceau parte din teritoriul lui Marduk. De remarcat e faptul că mini-potopul a avut loc imediat după aparitia primei scrieri din lume, reprezentată prin tăblitele de la Tărtăria. Bănuind că acea inundatie era un avertisment din partea Celestilor, Marduk a considerat-o o declaratie de război. Prin urmare, a reactionat. Imediat după mini-potop, în jurul anului 5.600 î.e.n., a început desertificarea nordului Africii, teritoriu controlat de Enlil (desi Africa i-a revenit lui Enki la împărțirea teritorială, Enlil si-a păstrat bucăți din teritoriile celorlalti zei), ceea ce a dus la formarea desertului Sahara. Nu stim dacă a fost mâna lui Marduk la mijloc, însă stim deja că zeii aveau tehnologia necesară pentru crearea dezastrelor asa-zis naturale. Iar Marduk nu a lăsat niciodată nerăzburuate afronturile primite. Tot atunci, în 5.500 î.e.n., probabil ca o sfidare, apare cultura Cucuteni-Tripolia în Dacia. Datorită desertificării nordului Africii, oamenii rosii ai lui Enlil au invadat Valea Nilului. În replică, tot atunci apar în Egipt Semsu-Hor, acei oameni albi ai lui Horus / Marduk, care au condus Egiptul predinastic. Cea mai veche dată calendaristică rămasă de la egiptenii antici este 19 iulie 4.242 î.e.n., probabil ea marcând momentul în care tracii Semsu-Hor au ajuns în Egipt. În jurul anului 3.500 î.e.n., Semsu-Hor au părăsit teritoriul din jurul Nilului, lăsând Egiptul în haos, imediat după făcându-si aparitia în Mesopotamia sumerienii plecati din Simeria dacică. După aproximativ două secole, arienii (de asemenea tot tracii, supusii lui Marduk) apar în valea Indusului, acolo unde se găseau oameni din rasa rosie, adepti ai lui Enlil. În jurul anului 3.100 î.e.n., faraonul trac Narmer / Menes unifică Egiptul, înființând astfel prima dinastie faraonică. În toate aceste zone, tracii au adus cu ei civilizatia mostenită de la zeul lor. Pe 31 august 3.114 î.e.n., dată notată de mayasi, Enki își face aparitia în America Centrală, teritoriul lui Enlil, unde a fost numit Quetzalcoatl de către azteci si Kukulcan de către mayasi. Mai târziu si-au făcut aparitia acolo si olmecii, negrii săi din Africa. Iar Marduk si-a dus tracii chiar până în China, domeniul lui Anu. Nici tabăra Celestilor nu a stat cu mâinile în sân. Prin jurul anului 3.500 î.e.n. apare în Creta (în Europa, adică pe teritoriul lui Marduk) civilizatia minoică, ce venera taurul, unul dintre simbolurile lui Enlil. În Sumer este construit Nippur, orasul lui Enlil, numit Nibru de sumerienii, scris logografic ca EN.LIL.KI („pământul lui Enlil”). De asemenea, apar orase închinat si celorlalte zeități: Suruppak lui Ninhursag, Sippar si Larsa lui

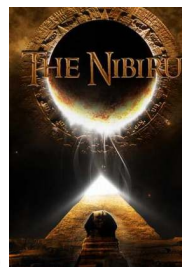
Marduk, Uruk lui Anu, Ur, Harran si Eridu lui Enki, Borsippa lui Nabu / Enoh, Lagas si Kis lui Ninurta sau Bad-Tibira lui Istar. Haosul a pus din nou stăpânire pe Pământ, nemaifiind respectată vechea împărțire teritorială. Zeii s-au văzut din nou nevoiti să se lupte pentru fiecare bucățică de pământ. Însă nu ca în trecut, ci pe ascuns. După cel de-al doilea război al zeilor, care era cât pe ce să distrugă planeta, Anu a devenit foarte strict cu privire la respectarea vechii sale reguli, ce interzicea interventia divinităților în vietile muritorilor. Drept pentru care, asa cum se observă din toate scrierile antice (indiferent dacă vorbim despre *Biblie*, *Iliada* lui Homer sau tăblitele de lut sumeriene, asiriene si babiloniene), zeii au fost nevoiti să actioneze pe ascuns. Nu si-au mai făcut aparitia în mijlocul oamenilor, ca în trecut, ci au participat la lupte ascunsi în spatele invizibilității si cu navele camuflate. Si-au ales câțiva oameni cărora le-au transmis ordinele pe ascuns, ori în întâlniri private, ori chiar în vis. Totul pentru a evita furia împăratului Anu.

Pacea s-a dus odată cu mini-potopul care a dat nastere Mării Negre, care l-a determinat pe Marduk să cucerească si alte teritorii. Să fi fost într-adevăr Anu si Enlil cei care au provocat inundatia, asa cum bănuia Marduk? Să fi renuntat ei atât de usor la o pace pentru care au muncit din greu? Sau altcineva si-a vârat

coada? Stim că, la tratatul de pace al zeilor, Istar a fost cea mai nemulțumită. A primit un teritoriu izolat, Australia, unde a fost nevoită să-si creeze o rasă proprie din combinarea raselor lui Enlil si Anu. De-a lungul istoriei, Istar a demonstrat întotdeauna că nu se mulțumeste cu puțin si, mai ales, nu acceptă niciodată înfrângerea. Ținând cont că ea era cea mai dornică de un conflict care să ducă la o nouă împărțire teritorială, sunt sanse mari ca ea să fi provocat mini-potopul, care l-a convins pe Marduk să reia vechiul conflict. Astfel, ea a putut să-si îndeplinească scopul, rămânând totodată cu mâinile curate. Poate tot ea e cea care i-a anunțat pe Anu si pe Enlil că Marduk nu a respectat ordinul si si-a civilizat poporul. Si poate nu întâmplător a dat Homer vina pe o femeie pentru începerea unui îndelungat război...

Nibiru – nebunia lui Sitchin

„Când mă uit în ochii tăi văd jumătatea mea,
Na na na, na na na, na na na na,
Atâta nebunie e în inima mea,

As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea” (Simona Nae feat. Juju – „Doi nebuni”)

Nu obisnuiesc să fiu atent la versurile melodiilor pe care le ascult. Dacă vreau versuri, citesc poezii. Din acest motiv n-am fost atent nici la versurile melodiei Simonei Nae, „Doi nebuni”. Însă, într-o zi, pe când melodia rula la radio, mi-a atras atenția un vers: „*As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea*”. Ce caută Nibiru în melodia Simonei Nae? De ce Nibiru si nu Marte, Venus, Jupiter sau Saturn? Si ce e Nibiru?

Nibiru este o planetă inventată de masonul Zecharia Sitchin, popularizată prin seria sa de volume, „Cronicle Pământului”. Conform lui Sitchin, textele sumeriene sustin că zeii, Anunnaki, provin de pe planeta Nibiru, care se află mult dincolo de Pluto si care revine în sistemul nostru solar odată la 3.600 de ani. Acești Anunnaki au sosit pe Pământ pentru a extrage aur, pe care să îl împrăstie în atmosfera planetei lor. Tot Sitchin este cel care consideră că Pământul, cometele si centura de asteroizi dintre Marte si Jupiter s-au format din coliziunea planetei Nibiru cu o alta, Tiamat.

Bineînțeles că ipotezele lui Sitchin sunt atât de fanteziste, încât depășesc orice limită a logicii. Ca să nu mai

vorbim despre faptul că nici măcar un singur om de știință n-a fost atât de bătut în cap încât să-i dea dreptate. Însă masoneria a promovat intensiv cărțile lui Sitchin, implicit imaginara planetă Nibiru, din motive lesne de înțeles. Pentru a ne ține departe de adevăr, pentru a nu afla adevărata natură a zeilor precum si locul lor de proveniență, masoneria a lansat ipoteza extraterestră. Cum Sitchin le-a îndeplinit planul cu brio, planeta inventată de el a fost prezentată ca adevăr si promovată corespunzător, pentru a intoxica cât mai eficient creierul maselor. Degeaba s-au chinuit numerosi cercetători să demaste minciunile lui Sitchin; pentru cei mai multi, Nibiru este o planetă reală, unde locuiesc Anunnaki, căutători de aur.

Vorbesc într-adevăr textele sumeriene despre planeta Nibiru? Categorie, nu! Cuvântul „*nibiru*” nu există în limba sumerienilor. Însă există unul asemănător, „*neberu*”, în akkadiană, care a fost tradus ca „traversare” sau „punct de tranziție”, referindu-se în special la râuri. De exemplu, într-un text sumero-akkadian, un sat este numit „*Ne-bar-ti-Ash-shur*”, adică „locul de trecere al lui Ashur”. Un alt text vorbește despre un barcagiu care trecea călători peste apă contra cost, pasagerii fiind nevoiti să plătească „*shiqil kaspum sha ne-bi-ri-tim*”

(„argint ca taxă de traversare”). Un text akkadian vorbește despre o campanie militară: „*A-ra-mu nakirma bab ni-bi-ri sha GN itsbat*” („Arameii au fost sfidători și au luat poziție la intrarea în vad / punct de trecere”). În altul, despre elamiti se spune că „*ina ID Abani ne-bi-ru u-cha-du-u*” („au tăiat podul / locul de trecere de pe râul Abani”).

În astronomia babiloniană, „*neberu*” sau „*nibiru*” este un termen ce reprezintă punctul cel mai înalt al eclipticii (traectoria anuală aparentă a Soarelui prin constelațiile zodiacului), adică momentul solstițiului de vară. În Enuma Elis, mitul babilonian al creației, are și alte înțelesuri: Neberu este numită planeta Jupiter (și o dată Mercur), o stea dar și zeul Marduk. Niciunul dintre aceste patru înțelesuri nu se referă însă la o planetă dincolo de Pluto, pe care locuiesc zeii. E drept că toate aceste înțelesuri ale cuvântului akkadian pot crea confuzii, dar acesta nu este un motiv să acceptăm varianta fantezistă a masonului Sitchin, care nu are niciun fel de acoperire.

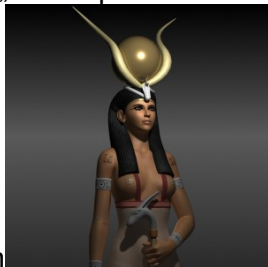
Ideea lui Sitchin nu este una originală. La sfârșitul secolului al XIX-lea, mulți astronomi au făcut speculații

despre existența unei planete dincolo de Neptun, care a fost numită Planeta X de către astronomul american Percival Lowell. Descoperite ulterior, nici Pluto și nici Eris nu sunt considerate a fi controversata Planetă X, care a fost echivalată cu Nibiru a lui Sitchin. Deși nu sunt puțini cei care chiar și astăzi cred în existența Planetei X / Nibiru, sondele spațiale Pioneer 10, Pioneer 11, Voyager 1 și Voyager 2 au demonstrat inexistența ei. În primul rând, acestea au determinat mult mai precis masa planetelor pe lângă care au trecut, iar conform acestor mase, discrepanțele în orbitele planetelor au dispărut. În al doilea rând, traiectoriile sondelor spațiale nu au pus în evidență niciun fel de influență care ar putea fi atribuită forței gravitaționale a unui alt obiect mare nedescoperit din sistemul solar.

Chiar dacă nu există nici planeta, nici cuvântul „*nibiru*”, masoneria promovează excesiv fabulația lui Sitchin. Se știe că această organizație malefică și-a înfipt ghearele și în industria muzicală, fiind un lucru obisnuit ca muzicienii să promoveze simboluri și idei masonice. Așa că n-ar trebui să ne mire prezența inexistentei planete Nibiru în melodia Simonei Nae. Însă de ce este promovată Nibiru și nu altă planetă?

După cum spuneam, inventatul „*nibiru*” provine din akkadianul „*neberu*”, cuvânt cu o multime de înțelesuri și cu

o origine necunoscută. Cel puțin pentru cercetătorii cu minti limitate. Spre surprinderea acestora, akkadianul „*neberu*” își are originea în Egiptul antic. „*Nebheru*” era unul dintre epitetele zeiței iubirii, Hathor, soarta lui Horus. A fost tradus conventional prin „casa lui Horus”, deși se ignoră un amănunt foarte important: egiptenii antici foloseau același cuvânt pentru „casă” și „sotie”. Prin urmare, „*nebheru*” înseamnă „sotia lui Horus”, ținând cont că acesta era rolul zeiței Hathor. Așa cum a observat și Sitchin, anticii echivalau zeii cu corpuri cerești. Pentru egipteni, Venus era planeta echivalentă cu zeita Hathor. În antichitate, Venus era considerată adeseori aducătoare de nenorociri, molime și distrugeri. Miturile egiptene susțin că Hathor / Nebheru a încercat să distrugă omenirea de câteva ori, ceea ce poate fi privit ca un efect al planetei Venus.

Ar putea Venus să fie planeta Nibiru? În niciun caz. În astrologia babiloniană, Neberu este punctul cel mai înalt al eclipticii, iar în Enuma Elis este ori o stea, ori planetele Jupiter sau Mercur, ori zeul Marduk. Nu există niciun motiv să considerăm Neberu / Nibiru a fi Venus. În plus, pentru a demonta complet minciuna lui Sitchin, pentru mesopotamieni, locul nașterii zeilor Anunna era Duku, care înseamnă „colina sfântă”. Care nu e nici planeta Venus, nici vreo planetă născută din imaginația lui Sitchin.

De ce vor masonii atât de mult să credem în existența planetei Nibiru? De ce este atât de importantă pentru

ei? Din moment ce nu există, nu poate fi importantă. Ceea ce înseamnă că nu planeta propriu-zisă e cea care contează, ci numele ei. Sau, mai exact, zeitatea pe care o reprezintă. Am arătat deja în Rosia Montană, între maidanezi și viituri că zeita evreilor sionisti (care conduc din umbră masoneria) este Istar, zeita iubirii la babilonieni, numită Hathor de către egipteni. Prin urmare, Nibiru nu este decât forma americanizată a lui „*nebheru*”, transformat de akkadieni și babilonieni în „*neberu*”, epitetul zeitei masonilor. Promovarea intensivă a acestei inexistente planete nu reprezintă decât slăvirea intensivă a zeitei Istar / Hathor / Nebheru. Motivul e același ca în orice cult: atragerea binecuvântărilor și ajutorului respectivei divinități. Ca amănunt suplimentar, dacă la egipteni „*nebheru*” era „casa zeului Horus”, pentru Sitchin și adepții săi Nibiru este casa zeilor Anunnaki. Coincidență?

Am ales să ignor tabla masonică de sah din videoclipul melodiei „Doi nebuni”, în care Simona Nae se afisează

ca un simplu pion, însă am întrebat-o printr-un mesaj de ce a menționat Nibiru. Dându-i astfel ocazia de a demonstra ori că este doar o victimă a masonilor ce coordonează industria muzicală românească (puteau să i se impună acele versuri), ori că este perfect conștientă de faptele sale. Am așteptat mult și bine un răspuns pe care nimeni nu s-a oboșit să mi-l dea. Din fericire, și tăcerea e un răspuns...

The Secrets of the Gods

Nu obisnuiesc să postez materiale care nu-mi aparțin. Însă de data asta fac o excepție, pentru că merită. O prietenă mi-a trimis niste versuri pe care le-a compus vineri, în ultima zi a lunii februarie. Pentru că mi-au plăcut, am hotărât să nu le păstrez doar pentru mine, ci să le împărtășesc și altora. Bineînțeles, cu permisiunea autoarei:

The Secrets of the Gods

by Diana-Maria Ilie

From underneath the rocks they speak

The ancient gods, of lust and blood.

A quest for power they incite

Into the weakest of the hearts.

*To strife to be forever good, it is a lie
Because, you see, the evil is what the gods want.
To bring to flames mankind.*

*Do not be fooled by those who preach
About the wonders of the skies.
There's no such thing, there're only lies
To keep men occupy and thus, forever blind.
The gods exist, they're real, free to do along their will
To burn us all, to bring us down,
Forever on our knees.*

*These are the secrets of the gods,
Creators of all things!
To be forever at their hands
And never truly free.
It stands in us to free ourselves
From lies and misconceptions
And learn where heaven's always been...
Inside the human nature!*

36. Hercule cel voinic si merele de aur

„Ca merele de aur pe poliți de argint, așa este cuvântul spus la locul lui.” (Pildele lui Solomon 25:11)

Cel mai mare erou al Greciei antice a fost Herakles („gloria Herei”), numit de romani Hercules. Primind la naștere numele Alcaeus sau Alcide, și l-a schimbat în Herakles la sfatul Oracolului din Delphi după ce și-a omorât copiii, într-o criză de nebunie datorată aparent zeitei Hera. Se spune că Herakles s-a născut în Theba, fiind fiul lui Zeus și al reginei Alcmene, strănepoata semizeului Perseus și soția regelui Amphitryon. El și-a dobândit gloria după cele douăsprezece misiuni pe care le-a dus la capăt datorită în primul rând forței sale ieșite din comun. Nu mai puțin importante sunt prezența lui alături de argonauți în căutarea lânii de aur și participarea la războiul zeilor olimpici împotriva giganților.

Conform legendelor grecești, se pare că Herakles și-a petrecut o mare parte din viață în teritoriile tracilor, mai ales în Dacia, lucru care reiese în special din cele douăsprezece munci ale sale. Prima dintre ele a reprezentat uciderea leului din Nemea, un oraș grecesc din nord-estul peninsulei Peloponez. Însă nu știm să fi existat vreodată lei în Grecia. Chiar istoricul Herodot susținea despre Dacia că „*numai în aceste tinuturi se nasc lei în Europa*”. Și Ghilgames, conform celebrei sale epopei, afirma același lucru, referindu-se la același teritoriu: „*În muntii aceștia văzut-am odinioară lei*”. Prin urmare, sunt mari șanse ca respectivul leu să fi fost ucis de Herakles ori undeva în Africa, ori în Dacia, nicidecum în Grecia. În cea de-a doua misiune, eroul a ucis Hidra din Lerna, o regiune aparent tot din Grecia antică. Însă miturile spun că părinții monstrului erau Typhon și Echidna, care locuiau în subteranul Carpaților Occidentali, iar rolul Hidrei era de a păzi intrarea către lumea de dincolo, adică Ardealul. Asadar, este posibil ca și a două muncă a semizeului să fi avut loc tot pe țărmul dacilor. În cea de-a treia, Herakles a prins câprioara cu coarne de aur a zeitei Artemis în țara numită Istria de lângă Pontul Euxin (Marea Neagră). Istria nu poate fi decât teritoriul traversat de Istru (Dunărea), pentru poetul

Pindar fiind tinutul hiperboreilor, adică vechea Dacie. În cea de-a opta muncă, Herakles a furat ielele carnivore ale gigantului Diomedes, regele Traciei, care locuia pe țărmul Mării Negre. În următoarea misiune, eroul a furat brâul de aur al Hippolytei, regina amazoanelor. Se știe că amazoanele făceau parte tot din neamul tracilor, locuind de asemenea în apropierea Mării Negre. Pentru a-și îndeplini cea de-a zecea misiune, Herakles a furat cireada gigantului Geryon, al cărui sălas era în tinutul hesperidelor, aflat la capătul lumii, acolo unde titanul Atlas ținea cerul pe umerii săi. Pentru grecii antici, vârful Omu din muntii Bucegi era numit Atlas, fiind considerat locul în care pământul se uneste cu cerul. În următoarea misiune, Herakles s-a întors în același tinut al hesperidelor, de unde a furat merele de aur ce creșteau într-o grădină fermecată, asemănătoare Grădinii Edenului din *Biblie*. Iar grădina biblică nu era decât Ardealul dacic. Ultima dintre cele douăsprezece munci ale semizeului a constat în răpirea paznicului lumii de dincolo, câinele cu trei capete, Kerberos, lumea de dincolo, în viziunea anticilor, fiind același Ardeal. Pe lângă acestea, Herakles a făcut și alte vizite în Dacia. A participat alături de zeii olimpici la războiul împotriva giganților, despre care grecii antici considerau că a avut loc în muntii dacilor. L-a eliberat pe titanul Prometheus de pe muntele Atlas (vârful Omu), după cum amintea și gramaticul Apollodor. Și, nu în ultimul rând, a participat alături de argonauții lui Iason la expediția din tinutul hiperboreilor / dacilor, pentru capturarea lânii de aur.

Herodot îl considera pe Herakles protopărintele agatârșilor, scitilor și gelonilor. El spunea că grecii de lângă Pontul Euxin (Marea Neagră) povesteau că semizeul, întorcându-se spre Grecia cu cirezile lui Geryon, a ajuns în țara scitilor. Acolo, în timp ce dormea, i-au dispărut ielele de la car. Herakles a pornit în căutarea iepelor și, cutreierând toate tinuturile din jur, a ajuns într-o zonă numită Păduroasa. Aici locuia într-o peșteră nimfa

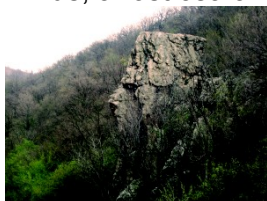
Echidna, ce domnea peste Scitia, o ființă mixtă, ce avea partea inferioară a corpului de sarpe, iar cea superioară de femeie. Echidna i-a spus eroului că ielele lui sunt la ea și că i le va restitui numai după o partidă de amor. Herakles a acceptat și, după un timp, Echidna i-a născut trei fii: Agathyros, Gelonos și Scythes. Aceștia au devenit, după părerea lui Herodot, întemeietorii dinastiilor regale a agatârșilor (din Ardeal), a gelonilor (din părțile Podoliei) și a scitilor din nordul Mării Negre. Părințele istoriei considera că regiunea Hylea sau Păduroasa, patria Echidnei, se afla în apropiere de râul Borysthene (Nipru). Însă tradițiile grecești anterioare lui Herodot susțineau că reședința nimfei se afla în tinutul arimilor de la nordul Istrului (Dunărie).

Hesiod povestea că Echidna a fost obligată de zei să locuiască într-o pesteră din tinutul arimilor, aflată sub o stâncă dintr-o vale înconjurată de munti, fiind vorba, cel mai probabil, de orasul subteran din Muntii Apuseni.

Întâlnirea semizeului cu nimfa s-a păstrat până astăzi în baladele românești, mostenite de la vechii daci. Eroul, numit aici Iovan Iorgovan, un mare viteaz din părțile estice, vine în muntii Cărunți (ai Cernei), în muntii Vergii sau ai Covergii, pentru a vâna cerbi și căprioare. În alte variante, el caută o fată frumoasă în Muntii-de-Aur (aceiași munti Apuseni). În acele vremuri, Cerna era un râu sălbatic, cu apa neagră și cu valuri uriașe, ce curgea cu un urlet înfiorător. Negăsind nicio barcă cu care să ajungă pe malul celălalt, Iorgovan a rugat râul să-și îmblânzească valurile și să-i arate pe unde poate traversa, deoarece el a sosit în acel loc pentru a găsi o fată sălbatică, mândră și voinică, după cum îi fusese ursit la naștere. Înduplecat, râul Cerna i-a arătat locul prin

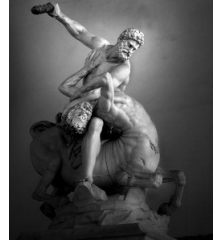

care apa poate fi traversată dar și unde o poate găsi pe mândra fată. Ascultând povetele râului, eroul o găsește ascunsă sub o stâncă pe fecioara cu fată ca luna, cu păr auriu, cu „glas mângâios” și cu „grai frumos”. Îndată ce a văzut-o, vrăjit de frumusețea ei, Iorgovan i-a mărturisit că a cutreierat lumea în lung și în lat, însă nu a găsit nicio femeie care să semene cu ea. Fata i-a amintit eroului că ei se cunosteau deja. Demult, pe când se aflau amândoi în slujba unei mândre crăieșe, el a lăsat-o însărcinată. De rusine, ea s-a pedepsit, retrăgându-se în sălbăcie. Văzând că fata nu vrea să iasă din pesteră, Iorgovan și-a asmutit asupra ei câinii și soimii. În zadar tânăra i-a cerut plângând să-și cheme animalele, care o zgâriau și pe ea, și pe copilul ei. Iorgovan, turbat de furie, nu dorea nimic altceva decât să o omoare pe cea care l-a refuzat. Cu ultima suflare, fata l-a blestemat pe Iovan Iorgovan, care s-a transformat într-o stână de piatră. În *Odyssea*, poetul Homer amintea de acea statuie din valea Cernei, menționând un curios simulacru al lui Herakles, o figură reală dar fără viață a eroului, pe care o numeste „*idolul puterii lui Herakles*”. Acea formă fără suflet a semizeului, care nu era o statuie cioplită de mână omenească, se afla în părțile extreme ale Dunării, în țara hiperboreilor după Platon, acolo unde Hesiod sustinea că Zeus l-a aruncat într-o pesteră adâncă pe balaurul Typhon. „*Este, asadar, fără îndoială că idolul puterii lui Hercule, de care ne vorbește Homer, această statuie primitivă de lângă Oceanos Potamos era unul și același simulacru tradițional cu figura cea împietrită a eroului de pe valea Cernei, de care amintesc cântecele noastre eroice*”, nota Nicolae Densusianu în *Dacia Preistorică*. Din punct de vedere al cercetătorilor, acea figură împietrită a lui Herakles nu putea fi decât o statuie primitivă, săpată în stâncă în epoca preistorică. În tinuturile tracilor (inclusiv în Dacia), Herakles, privit ca un erou național, avea statui încă din cele mai îndepărtate timpurii. Cea mai veche statuie din Italia (teritoriu locuit inițial de traci), după cum scria Plinius, a fost cea a lui Hercules din Forum Boarium, consacrată de Evandru.

Pausania nota că în satul Hyett din Beotia, locuit de pelasgi / traci, exista un statuie primitivă a lui Hercules / Herakles, care nu era decât un bolovan inform. Tradițiile antice romane susțin că în valea Cernei a existat odată un chip colosal al lui Hercules, un monument vechi, pe care cântecele populare dacice îl legau de legenda unei frumoase fecioare ce locuia într-o pesteră. Acest monument al lui Herakles se găsea exact în locul unde se spune că Iovan Iorgovan a fost transformat într-o stână de piatră, de unde rezultă că este vorba despre unul și același personaj. Pentru romani, Hercules era zeul tutelar al regiunilor Cernei, unde era adorat ca Hercules Invictus („neînvinsul”), Hercules Sanctus („sfântul”) sau Hercules Salutiferus („vindecătorul”). Într-adevăr, în acea regiune s-a descoperit un număr semnificativ de statui ale semizeului. La fel ca în legendele grecești, în cântecele populare daco-române Iorgovan este eroul care a cutreierat lumea în lung și în lat, care s-a luptat cu leul, cu balaurul gigantic (Hidra) și cu Marcoci (Marte al romanilor sau Marduk al babilonienilor), care a avut relații amoroase cu serpoaica (Echidna) și care a urmărit ciuta gălbioară (căprioara cu coarne de aur a zeiței Artemis) prin muntii Jiului și ai Oltului. Este numit „*brat de buzdugan*”, „*mândru falnic căpitan*” sau „*Iovan cel tare și mare*”, fiind mereu prezentat ca un călător, descrieri ce se potrivesc perfect lui Herakles al grecilor.

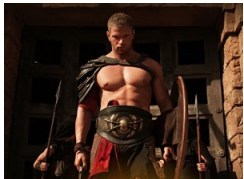
Despre moartea semizeului, Homer si Hesiod nu scot niciun cuvânt. Însă naratiunile culese de gramaticul Apollodor, identice cu legendele romane, sustin că adevărata cauză a mortii eroului a fost trecerea peste un râu periculos dintr-o zonă muntoasă. Apollodor ne spune că Herakles si sotia sa, Deianira, au ajuns într-o zi la

sălbaticul râu Even. El a traversat apa fără frică, însă pe Deianira i-a încredintat-o centaurului Nessus care obtinuse de la zei misiunea de a trece călătorii peste acea apă, bine înțeles contra cost. În timpul traversării râului, centaurul a încercat să o violeze pe Deianira însă Herakles, ajuns pe celălalt mal, i-a străpuns pieptul cu o săgeată înmuiată în veninul Hidrei. Pentru a se răzbuna, cu ultima suflare, Nessus a învățat-o pe Deianira să pregătească din sângele său înveninat o alifie de dragoste pentru Herakles. După un timp, când semizeul se pregătea să aducă un sacrificiu lui Zeus pe promontoriul Cenaeon din Eubea, sotia sa i-a trimis o cămasă unsă cu alifia preparată după învățăturile centaurului. În timpul ceremoniei, din cauza apropierii de foc, cămasa s-a încălzit iar veninul Hidrei, cu care fusese infectat sângele lui Nessus, a pătruns în corpul eroului. Dându-si seama că nu va scăpa cu viață, Herakles si-a construit un rug pe muntele Oeta, s-a așezat pe el si a început să roage trecătorii să-i pună capăt suferintelor, aprinzând rugul. Nu stim de ce nu l-a aprins singur, însă probabil avea motivele lui. Nimeni nu a îndrăznit să-i accepte rugămintea, în afară de păstorul Poias. Drept mulțumire, semizeul i-a dăruit arcul său. La vestea că Herakles arde de viu, conform lui Herodot, râul Dyrras din Thessalia a ieșit din matca sa si s-a îndreptat rapid către locul de suferință al eroului, pentru a-i salva viața stingând rugul cu apele sale.

Atât versiunea lui Apollodor, cât si cea a lui Herodot, pun moartea semizeului în legătură cu o apă curgătoare, la fel ca în balada dacică a lui Iovan Iorgovan. Deianira, cu care Herakles dorea să traverseze râul sălbatic, nu este decât un derivat al Diernei, numele vechi al Cernei. Până si promontoriul Cenaeon, locul mortii eroului, ne duce cu gândul la același nume Cerna. Iar denumirea Even, pe care grecii antici o atribuiau respectivului râu, traversat de erou, este în realitate numele semizeului în teritoriul din nordul Dunării, adică Ivan sau Iovan. Prin urmare, moartea lui Herakles a avut loc în Dacia, acolo unde si-a petrecut o mare parte a vieții. Si astfel apare o nouă întrebare: unde s-a născut?

Grecii, care l-au adoptat ca erou national, sustineau că semizeul s-a născut în patria lor, mai exact în Theba. Însă nu toti au fost convinși că lucrurile stăteau într-adevăr așa. Unul dintre sceptici a fost istoricul Herodot care, în călătoriile sale prin Egipt si Fenicia, a încercat să afle originea cultului lui Herakles. Însă, după cum a mărturisit în scrierile sale, nu a putut afla nici de la egipteni, nici de la fenicieni, adevărata patrie a semizeului, ci doar faptul că era foarte vechi cultul acestui erou. Ținând cont că Herakles a luptat în cel de-al doilea război al zeilor, împotriva gigantilor, într-o vreme în care nu exista orasul Theba, fără îndoială că povestea grecilor este una inventată. Oare nu s-ar fi putut năște în teritoriul în care si-a petrecut o mare parte a vieții si unde si-a găsit si sfârșitul, adică în nordul Dunării, pe pământul cunoscut mai târziu ca Dacia? Grecii îl considerau strămosul tracilor agatârsi, geloni, sciti si latini. Epitetele de râmlean, român, mocan si craiovean,

ce i se dau în legendele românești, viața sa ca păstor, agricultor si luptător cu arcul, cu buzduganul, cu măciuca, cu palosul sau cu sulita, călătoriile sale prin munti pentru a căuta porci sălbatici, lei, cerbi, balauri sau fete, cultul său în valea Cernei precum si atributele sale fizice (statură uriasă, forță iesită din comun, barbă deasă) ni-l prezintă ca fiind un erou pelasg din nordul Dunării, așa cum a observat si Nicolae Densusianu. În plus, Herakles era un semizeu, iar pentru antici pelasgii (si dacii, urmasii lor) erau considerati semizeii. Prin urmare, nu poate fi deplasat să considerăm că locul nasterii lui Herakles / Hercules era țărâmul zeilor, Dacia. Pentru a afla zona exactă a nasterii sale, nu trebuie decât să privim spre mitologia greacă. Mama sa era numită de autorii greci Alcmene, forma coruptă a numelui Al(c)mana sau Armana, după cum însusi semizeul era numit de vechii germani Almannus. Prin urmare, patria în care s-a născut (sau „mama” lui)

Herakles era tinutul arminilor / arimilor din vechea Dacie. Primul său nume din folclorul românesc, Iovan, ne indică faptul că era fiul lui Iovis / Jovis / Jupiter, denumirea dată de romani lui Zeus al grecilor. Al doilea său nume, Iorgovan, provine din grecescul „*georgos*” („agricultor”) și sugerează ori că era fiul lui Zeus Georgos (una dintre denumirile date de greci conducătorului panteonului lor), ori că Herakles a fost cel care a arat cu plugul pentru prima oară. În creștinism, el a devenit Sfântul Gheorghe (derivat din același „*georgos*” al grecilor), victoria sa asupra Hidrei fiind celebrată prin binecunoscutul episod al uciderii balaurului. În anul 394, Theodosiu cel Mare, în lupta cu Eugeniu (al cărui stindard era icoana Sfântului Gheorghe), chiar le spunea soldatilor săi: „*în fruntea ostirilor noastre este crucea, iar în fruntea gloatelor inamice este imaginea lui Hercules*”. Numele dat de greci, Herakles, a fost tradus prin „gloria Herei”, însă se pare că provine din aceeași rădăcină ca și numele Hercules, Hercoles sau Hercles ale romanilor și Hercele, Herce ori Ercle ale etruscilor, care nu poate fi decât „*arkhles*”. Sub acest nume îl întâlnim în lista conducătorilor Egiptului din dinastia regilor păstori (în poeziile populare românești, Iovan Iorgovan este numit „*ficior de mocan*”). În plus, preotul Manethon scria că, la un moment dat, Osiris l-a lăsat pe Herakles la conducerea Egiptului. Cuvântul „*arkhles*”, din care au derivat numele Herakles, Hercules sau Ercle, provine la rândul său dintr-un vechi cuvânt pelasg, rădăcina românescului „*arcas*”. Epitet care i se potrivește perfect semizeului, ținând cont că, după *Odyseea* lui Homer, era cel mai bun în lupta cu arcul, grecii antici numindu-l adeseori „*arcasul*”.

Se pare că Herakles era cunoscut și în Mesopotamia, unde a fost numit Ghilgames. Deși poveștile celor două

personaje sunt diferite în mare parte, există o serie de asemănări ce demonstrează că este vorba despre unul și același semizeu. Faptele lui Ghilgames seamănă cu cele ale omologului său grec, cum ar fi lupta cu taurul ceresc, cu leul sau călătoria în Dacia. Ambii aveau o forță ieșită din comun și erau îmbrăcați în piei de leu. Înarmați adesea doar cu o ghioagă, amândoi au devenit celebri datorită călătoriilor lor pline de aventuri. De asemenea, în Israel, Samson pare a fi același personaj. Dotat de asemenea cu o forță ieșită din comun, născut după ce mama sa a fost vizitată de un „înger”, Samson a avut o viață plină de lupte mai ales cu filistenii, dușmanii israelitilor. De asemenea, și el s-a luptat cu un leu, lucru puțin ciudat pentru pământul Israelului, unde nu există și nici nu au existat vreodată aceste feline. Prin urmare, poveștile celor trei, diferite în aparență, par a descrie un singur personaj, numit Iovan Iorgovan în folclorul nostru.

Luptând de partea zeilor cerești ai lui Zeus / Enlil, împotriva fraților săi, giganții (pelasgii), și eliberându-l pe Prometheus / Enki de pe vârful Omu, Herakles a devenit un trădător. A demonstrat acest lucru și ulterior, când s-a întors în Dacia pentru a fura diverse comori, cum ar fi merele de aur din grădina hesperidelor, brăul de aur

al amazoanei Hippolyta, căprioara cu coarne de aur a zeiței Artemis, iepele carnivore ale gigantului Diomedes, cireada gigantului Geryon și câinele cu trei capete, Kerberos, paznicul lumii de dincolo (Ardealul). După terminarea celor douăsprezece munci, Herakles s-a întors din nou în Dacia, alături de argonauți, pentru a fura lâna de aur a pelasgilor din pădurea sfântă a zeului războiului. Nedreptățile împotriva poporului din care făcea parte nu s-au oprit aici, grecii susținând că Herakles și argonauții au jefuit Troia (cetate pelasgă) înainte de războiul descris de Homer în *Iliada*. Semizeul i-a învins pe bebrici (un trib tracic ce locuia în Bithynia), le-a ucis regele, pe Mygdon, și le-a luat pământul, pe care l-a oferit printului Lycus din Mysia. I-a ucis pe Lepreus, Alastor și Periclymenus, nepoții zeului Poseidon, pe semizeii Eryx, Linus și Augeias și pe giganții Cynus, Porphyryon, Mimas, Albion, Bergion și Antaeus, cu toții din același neam al pelasgilor ca și el.

Se pare că Zeus / Enlil nu a depus mult efort pentru a-l convinge pe Herakles să-si trădeze poporul. Miturile antice ni-l prezintă nu doar ca fiind un mare erou al omenirii, ci si o persoană fără scrupule, extrem de violentă, arogantă, sadică, instabilă psihic, cu porniri ucigase si pofta sexuale iesite din comun. L-a ucis pe Linus, cel care l-a inițiat în tainele muzicii, deoarece sărmanul profesor a îndrăznit să-i corecteze greselile. Într-un meci demonstrativ de box l-a omorât pe celebrul Eryx din Sicilia. Din cauza nebuniei si-a omorât copiii pe care îi avea cu prima sa soție, Megara. Tot din cauza nebuniei si-a aruncat cel mai bun prieten, pe Iphitus, de pe zidul

urias al unei cetăți. Într-o zi, pe când Herakles i-a ucis un bou pentru că îi era foame; deoarece a îndrăznit să se împotrivescă, regele a fost, la rândul său, asasinat, iar driopii obligati să ducă un război crunt împotriva semizeului. Tot grecii spuneau că fiul lui Zeus a răpit-o pe printesa Iole din Oechalia, după ce i-a ucis acesteia tatăl si frații. În baladele românești, pe valea Cernei si-a asmutit câinii si soimii asupra fetei care l-a refuzat. În *Vechiul Testament*, el a ucis treizeci de oameni, cărora le-a furat hainele pentru a plăti un pariu pierdut. Mai târziu a prins trei sute de vulpi, le-a legat de cozi câte două si între ele câte o tortă aprinsă, lăsând bietele animale să moară în chinuri groaznice. În *Epopoea lui Gilgames* este descris ca un tiran care „îi chinuie fără încetare” pe locuitorii cetății Uruk, „îngrămădeste asupra lor corvezi”, îi trezește când vrea „în sunetul tobei”, îi obligă să construiască zidurile cetății, „întinde mreje pentru a prinde oamenii” si se culcă cu orice femeie dorește, spre disperarea tatilor si sotilor acestora, deoarece semizeul „ține în mâinile sale întreaga putere a Urukului” iar zeii „i-au hărăzit să domnească asupra popoarelor”. Acest apetit sexual deosebit de ridicat a fost evidentiat si de grecii antici. Pe lângă cele patru soții si numeroasele amante (printre care si serpoaica Echidna), Herakles a avut si nouă iubiti de sex masculin. În *Eroticos*, istoricul Plutarh sustinea că iubiti semizeului erau nenumărați. Tot grecii povesteau că Herakles s-a culcat într-o singură noapte cu cele cincizeci de fiice ale regelui Thespius din Thespieae, pe toate lăsându-le însărcinate. În *Biblie*, pe lângă soția sa filisteană, s-a iubit si cu Dalila din valea Sorec si cu o prostituată din Gaza. În aceste conditii, nu e de mirare că în legenda românească din valea

Cernei asmutite câinii si soimii asupra fetei care i-a respins avansurile sexuale. În concluzie, Herakles nu a fost marele erou al antichității, așa cum si-ar fi dorit unii să credem, ci doar un despot trădător de neam, cu probleme psihice, sadic, nemilos, violent, cu porniri ucigase si cu un apetit sexual iesit din comun. E drept că a ucis câteva creaturi, însă nu a făcut-o pentru a salva omenirea de acei monstri, ci doar pentru a-si îndeplini misiunile. De exemplu, a ucis leul din Nemea, Hidra din Lerna si păsările stimfaliene si a capturat mistretul de pe muntele Erymanthus, căprioara zeitei Artemis, taurul din Creta, ielele lui Diomedea, boii lui Geryon si pe Kerberos din Tartar doar la ordinele regelui Eurystheus din Argos. Ce mai, un adevărat apărător al omenirii...

De ce s-a întors trădătorul Herakles atât de des în Dacia? Ținând cont că a furat lâna de aur, merele de aur, brâul de aur al Hippolytei si căprioara cu coarne de aur, putem presupune că scopul vizitelor sale erau bogățiile materiale. Însă de ce ar face asta? E drept că Dacia a fost dintotdeauna un ținut plin de aur, însă semizeul nu ducea lipsă de averi, pe care le putea obtine din orice colt al lumii. Dar dacă scopul său nu era

îmbogățirea? Oracolul din Delphi i-a prezis că „atunci când toate acestea se vor încheia, tu vei deveni unul dintre nemuritori”. În *Epopoea lui Gilgames*, el s-a dus în Dacia pentru a afla secretul

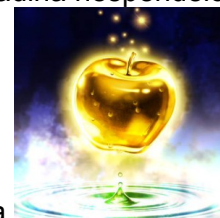
nemuririi. Se pare că imortalitatea era o dorință timpurie a semizeului, grecii susținând că, după ce s-a născut, Herakles a fost dus pe ascuns la zeita Hera, pentru a-i suga din sân laptele nemuririi. Când l-a observat pe cel mic la pieptul său, Hera l-a aruncat, întrerupând procesul, laptele vărsat transformându-se în ceea ce numim astăzi Calea Lactee. Prin urmare, e posibil ca adevărata sa misiune în Dacia, acolo unde se află Izvorul Nemuririi, să fie obținerea imortalității, Herakles considerând că este un drept care i se cuvine, în calitate de fiu al regelui zeilor. Și cum acest drept i-a fost refuzat la scurt timp după naștere, e posibil ca semizeul să fi încercat să-l obțină după ce a crescut, astfel petrecându-și aproape întreaga viață pe pământul zeilor, cunoscut ulterior ca Dacia. Dacă pentru popoarele din Mesopotamia el a descoperit secretul nemuririi, pe care a pierdut-o din cauza unui sarpe, grecii antici susțineau că Herakles a primit imortalitatea mult dorită la finalul aventurilor sale, fiind mutat apoi alături de zei pe muntele Olimp. Dacă într-adevăr în Dacia a descoperit secretul nemuririi, cum și în ce condiții s-a întâmplat acest lucru?

În *Epopeea lui Gilgames*, semizeul nu a descoperit imortalitatea în Apa Vieții, ci într-o plantă care creștea în respectiva apă. În mitologia greacă, singura descoperire a lui Herakles din aria botanicii o reprezintă merele de aur. Conform legendelor, acestea creșteau în grădina hesperidelor, un ținut aflat la capătul lumii, departe de ochii muritorilor (întocmai ca grădina biblică a Edenului), în apropierea locului unde titanul Atlas susținea Cerul pe umerii săi. Am văzut deja că muntele Atlas era pentru vechii greci vârful Omu din munții Bucegi. Legenda

susține că Herakles l-a eliberat pe titanul Prometheus care, în semn de recunoscintă, i-a dezvăluit locația secretă a merelor de aur. Pentru a le putea obține, semizeul l-a rugat pe titanul Atlas să i le aducă. Titanul a acceptat, cu condiția ca fiul lui Zeus să țină Cerul pe umeri, în locul său. Întors cu merele, Atlas a refuzat să-și reia rolul de susținător al poverii. Herakles l-a păcălit, rugându-l să țină Cerul pentru câteva clipe, cât își ia el blana leului pe umeri. În momentul în care titanul și-a reluat poziția inițială, ținând Cerul, Herakles a fugit cu merele de aur, pe care i le-a dus regelui Eurystheus. Deoarece merele nu puteau fi decât în posesia zeilor, regele s-a văzut nevoit să i le dea Athenei, zeita înțelepciunii, care le-a dus înapoi, în grădina hesperidelor.

Conform grecilor antici, merele de aur din această grădină erau ale zeitei Hera, care le primise la nunta sa cu Zeus de la Gaia, zeita Pământului. Afrodita i-a dăruit lui Milanion trei dintre aceste mere, cu ajutorul cărora el a câștigat mâna fecioarei Atalanta. Vestită pentru iuteala picioarelor sale, Atalanta anunțase că se va căsători cu cel care va alerga mai repede decât ea. În timpul cursei, Milanion a lăsat să-i cadă merele de aur primite de la Afrodita. Neputându-și stăpâni curiozitatea, ea s-a oprit să le culeagă, și astfel a fost învinsă. Cei doi s-au căsătorit și au trăit fericiți până în ziua în care au făcut sex într-un sanctuar al lui Zeus, care i-a transformat în lei ca pedeapsă pentru sacrilegiul comis. Însă cel mai celebru măr de aur din grădina hesperidelor este acela

care a dus la începerea războiului troian. Supărată pentru că nu a fost invitată la nunta zeitei Tethys cu regele Peleu, Eris, zeita discordiei, a aruncat în mijlocul nuntasilor un măr de aur, pe care era scris „*cele mai frumoase*”. Zeitele Hera, Athena și Afrodita l-au revendicat, fiecare considerând că este mai frumoasă decât celelalte. Văzând că nu se poate ajunge la o înțelegere, Zeus, regele zeilor, i-a cerut lui Paris, unul dintre printii Troiei, să decidă învingătoarea concursului de frumusețe. Fiecare dintre zeite a încercat să-l convingă pe Paris că merită mărul de aur. Hera i-a promis putere și bogăție, Athena – victorii militare și slavă războinică iar Afrodita, zeita iubirii, i-a făgăduit-o pe Elena, regina Spartei, fiica muritoare a lui Zeus și cea mai frumoasă dintre femei. Printul i-a oferit mărul Afroditei, care a făcut-o pe Elena să se îndrăgostească de el. Deoarece Elena a fugit în cetatea iubitului său, sotul ei, regele Menelaus, împreună cu fratele său, regele micenian Agamemnon, au pornit un război împotriva cetății troiene, care a durat nu mai puțin de zece ani.

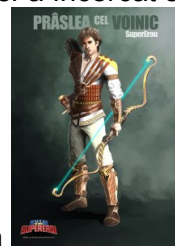
Dacă merele de aur creșteau în Dacia, ar fi firesc să le întâlnim și în folclorul daco-românesc. Într-adevăr, ele există aici din abundență. În mitologia românească, Sfânta Miercuri, Sfânta Vineri și Sfânta Duminică (întocmai precum cele trei nimfe hesperide ale grecilor) sunt trei bătrâne cu puteri miraculoase, care îngrijesc animalele sălbatice și ajută călătorii la nevoie. Ele dețin un tezaur de obiecte fermecate, pe care le dăruiesc în împrejurări speciale, printre care se găsesc perii ce se transformă în păduri, o furcă de aur care toarce singură și, bineînțeles, mere de aur. Merele sunt considerate de români fructele Sfântului Ilie; pe 20 iulie, ziua în care este sărbătorit sfântul, femeile cheamă copii străini sub un măr, pe care îl scutură pentru a da de pomană fructele căzute. În această zi merele sunt duse la biserică pentru a fi sfintite, crezându-se că doar în acest mod ele vor deveni mere de aur pe lumea cealaltă. Merele de aur se întâlnesc și în colindele mostenite de la daci:

„Crescutu-mi-au, / Florile dalbe, / Născutu-mi-au / Fir de măr aurel, / Mândru și frumuse!” sau „Florile pe care le-am cules azi-noapte / Vor rodi în brazda sufletelor toate / Merele de aur, merele visate

/ De colindătorii veacurilor toate, / Dalbe și iar dalbe, flori adevărate”. O urătură de Anul Nou din Botosani spune: *„Pe mulți boieri am urat; / Și pe Irod am urat. / El tare s-a bucurat, / Fuga afară a alergat, / Douăsprezece mere de aur a aruncat, / Iar noi bucuroși ne-am înturnat”.* Într-un colind din zona Ialomitei, pomul cu mere de aur rodeste în fiecare vară, însă fructele sale nu apucă să se coacă, fiind mâncate de un duh: *„Vântulețul Mării Negre, / Măru-i merisor de aur, / La dalbele mănăstiri / Mi-a sădit un fir de aur, / Fir de măr dintr-aurel; / Făcea mere în toate vere; / Geaba face, nu le coace, / Din pricina a duh de măru”.* Acest duh ar putea fi dulful, singura entitate mitologică marină a românilor, un peste ce iese din apa mării și se transformă în om pentru a încerca să fure mere de aur dintr-un pom crescut pe o insulă. Nu se știe originea acestui nume, însă ar putea fi o contopire dintre termenii „delfin” și „duh”. O legătură dintre o creatură marină și merele de aur se întâlnește și în mitologia greacă, în povestea celor douăsprezece munci ale lui Herakles, unde respectivele mere erau păzite de dragonul Ladon (spre deosebire de dulful daco-român, care încearcă să le fure). Fără îndoială, Ladon este copia lui Lotan din miturile ugaritice, dragonul maritim cu șapte capete, învins de zeul furtunii, Baal Hadad. Grecii l-au metamorfozat pe Lotan în Ladon prin transformarea literei „t” în „d” și inversarea literelor „a” și „o”.

Merele de aur, atât de des întâlnite în folclorul românesc, nu puteau lipsi din basme. Cel mai cunoscut este cel cules de Petre Ispirescu, *Prâslea cel voinic și merele de aur*. Se spune că, în vremuri demult apuse, un împărat puternic avea în grădina sa un pom care făcea o dată pe an mere de aur. Însă împăratul nu apuca niciodată să se bucure de fructe deoarece, înainte să se coacă, venea cineva de fiecare dată și i le fura. Cei doi fii ai săi mai mari au încercat să prindă hotul, însă au esuat. Cel mai mic, Prâslea și-a încercat și el norocul.

Nu doar a reușit să salveze mult râvnitele mere, ci chiar l-a săgetat pe hotul ascuns la adăpostul întunericului. A doua zi, împreună cu frații săi mai mari, a plecat în căutarea tâlharului. Luându-se după urmele de sânge căzute pe pământ, cei trei au ajuns la marginea unei prăpăstii. Prâslea a coborât cu ajutorul unor funii și a ajuns pe Tărâmul Celălalt. Acolo a întâlnit trei printese, care fuseseră răpite din casa tatălui lor de trei zmei, aceiași care furaseră și merele de aur (la fel ca dulful din folclorul românesc). Prâslea i-a ucis pe cei trei zmei (întocmai ca Herakles pe Ladon) apoi s-a întors cu printesele la frații săi, care îl așteptau la marginea prăpastiei. Înainte de a pleca, a luat din palatele zmeilor câte un bici care, atunci când era pocnit în fiecare colt al palatului, făcea să apară câte un măr. Pocnind din bice, Prâslea a făcut un măr de aramă pentru fata cea mare, căreia i-a dat și un biletel în care scria că va fi soția fratelui său cel mare. Pentru fata mijlocie, promisă fratelui mijlociu, Prâslea a făcut un măr de argint. Iar pentru fata cea mică, pe care și-o dorea pentru el, băiatul a făcut să apară un măr de aur. Pe care însă nu i l-a dat fetei, ci l-a păstrat. Frații lui le-au ridicat pe cele trei printese cu ajutorul frânghiilor cu care coborâse Prâslea, iar lui i-au întins o capcană. În timp ce îl trăgeau în sus, au dat drumul frânghiilor de la mare înălțime. Bănuind că frații săi îi pregăteau ceva, mezinul legase din timp de funii o piatră, pe care își asezase căciula. Crezând că Prâslea e mort, cei doi frați au plecat acasă cu

printesele. S-au căsătorit cu fetele cele mai mari, însă mezina a refuzat cu încăpătânare să-si aleagă un sot. Cu ajutorul unei zgripsoroaice, căreia i-a salvat puii de un balaur, Prâslea a părăsit Tărâmul Celălalt si s-a întors în lumea oamenilor. Sosit în cetatea sa, îmbrăcat în haine tărănesti pentru a nu fi recunoscut (întocmai ca eroul *Odysseei* lui Homer), băiatul a aflat că logodnica sa era silită să se mărite. Însă ea, la fel ca Penelopa lui Odysseus, își supusese petitorii la o încercare imposibilă: cel care îi dorea mâna era nevoit să-i aducă o furcă cu caierul si fusul de aur, care să toarcă singură. Prâslea a devenit ucenicul argintarului căruia împăratul îi ceruse să realizeze respectiva furcă de aur, si a scos furca din mărul de aur pe care îl făcuse în palatul unuia

dintre zmei. Văzând furca de aur care torcea singură, adusă de argintar, fata de împărat si-a dat seama că Prâslea a supraviețuit. Drept pentru care, pentru a fi sigură de acest lucru, a cerut si o clocă cu pui de aur. Prâslea a recurs la acelasi truc, scotând clocă si puii din mărul de aur. Văzând păsările de aur ciugulind mei tot din aur, printesa si-a dorit să îl cunoască pe adevăratul făurar deoarece, spunea ea, „*cine a făcut aste două lucruri trebuie să aibă si mărul de aur al zmeului*”. Adus în fata Curtii, Prâslea a scos la iveală respectivul măr, iar fata si împăratul l-au recunoscut. Ca pedeapsă pentru cei doi frati ai săi, care au încercat să îl omoare, Prâslea a apelat la pedeapsa divină: toti trei fiii împăratului au tras câte o săgeată în sus, lăsându-l pe Dumnezeu să le hotărască soarta. Dacă săgeata mezinului a căzut la distanță, ale fratilor săi li s-au înfipt în capete, cei doi murind pe loc. Prâslea s-a însurat cu aleasa inimii sale, iar după moartea tatălui său a devenit împărat, „*si împărăti în pace de atunci si până în ziua de astăzi, de or fi trăind*”, după cum încheia Ispirescu.

O altă poveste în care întâlnim merele de aur, culeasă din popor tot de Petre Ispirescu, este *Lupul cel năzdrăvan si Făt-Frumos*. La fel ca în basmul lui Prâslea, este vorba tot despre un împărat care avea în grădina sa un pom ce făcea mere de aur, pe care nu apuca să le guste din cauza unui hot. Si aici cei doi fii mai mari ai săi au esuat în încercarea de a prinde tâlharul, care a fost rănit doar de printul cel mic, numit Făt-Frumos. Si în această poveste mezinul a plecat în căutarea hotului care, după cum a aflat de la un lup urias, cu fruntea de aramă, era împăratul păsărilor. Acea pasăre se afla în împărăția vecină, închisă într-o cuscă de aur, de unde le ordona celor mai rapizi supusi ai săi să-i aducă merele de aur ale tatălui lui Făt-Frumos. Încercând să fure pasărea cu tot cu colivie, printul a fost prins în fapt si dus în fata conducătorului suprem al acelui tărâm. Fiind pasibil de pedeapsa cu moartea pentru furt, eroul a căzut de acord să plece într-o misiune,

întocmai ca Herakles în povestea celor douăsprezece munci. Pentru a scăpa si de pedeapsă, dar si pentru a primi pasărea din colivia de aur, printul a fost nevoit să îi aducă împăratului iapa sălbatică a împăratului vecin. Încercând să fure iapa, Făt-Frumos a fost prins în flagrant si de această dată. Pentru a-l absolvi de pedeapsă, si acest împărat l-a trimis într-o misiune: să i-o aducă pe Zâna Crăiasă. Ajutat de lupul fermecat cu fruntea de aramă, flăcăul o răpește pe Zâna Crăiasă dar, îndrăgostindu-se de ea, se hotărăște să o păstreze pentru el. Lupul ia înfățișarea fetei iar eroul i-l duce celui de-al treilea împărat, primind în schimb iapa năvăasă. După ce Făt-Frumos s-a îndepărtat cu Zâna Crăiasă si cu iapa, lupul si-a reluat adevărata înfățișare si a plecat după ei. La curtea celui de-al doilea împărat, povestea s-a repetat, flăcăul primind pasărea si colivia de aur în schimbul lupului transformat în iapă. Astfel, băiatul s-a întors acasă si cu iapa năvăasă, si cu împăratul păsărilor, si cu frumoasa zână. În împărăția tatălui său a construit un grajd falnic pentru iapă, a așezat în grădină colivia cu pasărea, apoi s-a căsătorit cu Zâna Crăiasă. „*După care trăiră în fericire, fiindcă Făt-Frumos nu mai avea ce pofti. Și or fi trăind și astăzi, de n-or fi murit*”, încheie Petre Ispirescu, la fel ca în basmul precedent.

Povesti asemănătoare cu acestea există nu doar în Europa, ci si în Asia până în India si China, în Africa de nord, în America de Sud, în Mexic, în Canada si chiar la indienii din America de Nord. Schema este întotdeauna aceeași, precum în basmul lui Prâslea: dintr-o grădină se fură niste fructe rare, fiii proprietarului o

păzesc pe rând însă doar cel mai mic reușește să rănească hotul, pe care îl urmărește până pe Tărâmul Celălalt. Acolo îl ucide, salvează trei surori printese, frații săi încearcă să îl omoare și, după ce se întoarce în lumea oamenilor, se face recunoscut iar frații săi sunt pedepsiți. Acest lucru demonstrează nu doar că toate au o sursă comună, dar și faptul că povestea lui Făt-Frumos, ce are începutul și sfârșitul identic, e o adaptare

ulterioară a basmului lui Prâslea. Din cele două povești populare, culese de Petre Ispirescu, reiese că acțiunea se petrece în Dacia. Prezenta lupului în basmul lui Făt-Frumos întărește această idee, fiind cunoscut faptul că acest animal era animalul sacru al dacilor. Eroul a mers doar câteva zile până a ajuns pe Tărâmul Celălalt, ceea ce înseamnă că împărăția tatălui său se afla în apropierea Ardealului. Deși acea lume pare una subterană, ținând cont că a fost nevoit să coboare cu ajutorul unor funii, aparentele înseală și de această dată. Pentru a ajunge în Ardeal, Prâslea / Făt-Frumos a fost nevoit să traverseze munții Carpați; prin urmare, coborârea sa cu ajutorul frânghiilor putea avea loc de pe munte, nu neapărat într-o lume subterană. Zmeii, acele ființe jumătate serpi și jumătate oameni, apar aici ca hoti ai merelor de aur, la fel ca dulful din folclorul daco-românesc, spre deosebire de balaurul Ladon din mitologia grecilor, care le păzea. Însă diferența există doar în aparență. Din basmul lui Prâslea reiese de fapt că zmeii furaseră merele de la oamenii care le achiziționaseră prin metode necunoscute, pentru a le duce în lumea lor, Ardealul. Acest fapt îi transformă în paznici ai merelor de aur (la fel ca Ladon), care ar fi trebuit să rămână în lumea lor, nicidecum în cea a oamenilor. O idee asemănătoare întâlnim și în mitologia greacă unde, după ce a primit de la Herakles merele de aur, regele Eurystheus i le-a dat zeitei Athena pentru a le duce înapoi în grădina hesperidelor, deoarece nu puteau fi în posesia muritorilor. Zmeii, ca paznici ai Grădinii Zeilor, se întâlnesc și în *Epopoea lui Ghilgames*, unde „la porțile muntelui stăteau de pază făpturi jumătate-om, jumătate balaur, Scorpionii; fata lor era înfricosătoare, privirea lor ucidea oameni”. Dacă în basmul lui Făt-Frumos zmeii au fost înlocuiți cu păsări, se spune că Alexandru Macedon a întâlnit în Grădina Zeilor „păsări cu chip uman” atunci când a încercat să-i calce lui Ghilgames pe urme, traversând Carpații printr-un tunel. Prima ființă pe care a întâlnit-o Prâslea pe Tărâmul Celălalt a fost una dintre cele trei fiice de împărat răpite de zmei, la fel cum Ghilgames a întâlnit-o pe zeita Siduri la scurt timp după ce a pășit în Grădina Zeilor. În *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*, eroului i se dau câteva misiuni, asemănătoare cu muncile lui Herakles. Furtul iepei sălbătice aminteste de cea de-a opta muncă a lui Herakles, și anume capturarea iepelor antropofage ale lui Diomedea, regele Traciei. Iapa era albă și „avea căpăstrul aurit și împodobit cu pietre nestemate, de lumina ca soarele”, foarte asemănător cu brăul fermecat al reginei amazoanelor, Hippolyta, pe care Herakles l-a furat pentru a-și duce la capăt cea de-a noua muncă. Ajutat de lupul fermecat (care pare a fi inspirat din câinele Kerberos, pe care semizeul l-a capturat în

cea de-a douăsprezecea misiune), Făt-Frumos o răpește pe Zâna Crăiasă, întocmai ca Herakles pe frumoasa printesă Iole din Oechalia. Până și păsările ce furau merele de aur ne duc cu gândul la păsările stimfaliene, pe care semizeul le-a ucis în cea de-a șasea sa misiune. Ținând cont de toate aceste asemănări, putem presupune că aceste basme, precum și celelalte asemănătoare, din restul lumii, s-au inspirat din povestea semizeului Herakles / Ghilgames. Trebuie remarcată și closca cu pui de aur, din povestea *Prâslea cel voinic și merele de aur*, o parte reală a tezaurului de la Pietroasa, ceea ce confirmă sămburele de adevăr din spatele basmului popular.

Merele de aur apar și în două basme din secolul al XIX-lea, ale fraților Jacob și Wilhelm Grimm. Cei doi frați folcloristi, filologi, lingviști și doctori în drept au descoperit merele în folclorul antic și le-au ascuns în spatele unor povești, *Păsărea de aur* și *Pomul cu merele de aur*. Prima dintre ele este o copie evidentă a basmului daco-românesc *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos*. Frații Grimm povesteau că, într-o țară îndepărtată, un rege avea în grădina sa un pom cu mere de aur. Deoarece în fiecare noapte cineva fura câte un măr, grădinarul regelui și cei doi fii ai săi mai mari au încercat să stea de pază, fără succes însă. Venind rândul fiului cel mic al

grădinarului, acesta a reusit să săgeteze hotul, căruia i-a căzut o pană de aur. Regele i-a cerut grădinarului să prindă hotul, iar acesta si-a trimis fiii pe rând să îndeplinească misiunea. Cu totii s-au întâlnit cu un vulpoi, care i-a sfătuit ca, în primul sat pe care îl vor întâlni, să înnopteze într-un han urât si trist. Fiii cei mari au gonit vulpoiul si i-au ignorat sfatul, alegând să se cazeze într-un han frumos. Din cauza plăcerilor oferite de acel loc,

si-au uitat misiunea. Spre deosebire de fratii săi, mezinul grădinarului a ales să-l asculte pe vulpoiul fermecat, care i-a dezvăluit că într-un castel negru va găsi o pasăre de aur într-o colivie de lemn, alături de care se află o colivie de aur. L-a sfătuit să ia pasărea în colivia de lemn în care se găsea pentru că, dacă ar încerca să o schimbe cu cea de aur, va regreta. Băiatul însă nu putu rezista tentației si încercă să plece si cu colivia de aur, moment în care pasărea măiastră a început să tipe, alertând gărzile. Fiul grădinarului a fost capturat si dus în fata stăpânului castelului, care l-a amenintat cu moartea dacă nu îi va aduce un cal care aleargă ca vântul. Pentru că nu stia încotro s-o apuce, băiatul a fost din nou ajutat de vulpoiul fermecat, care i-a spus că într-un castel alb se află calul căutat. „*Calul va avea doua sei, una nouă si alta veche, dar tu alege-o pe cea veche si vei vedea*”, l-a sfătuit vulpoiul. Din nou fiul grădinarului a cedat în fata ispitei, alegând seaua cea nouă. La fel ca pasărea de aur, calul a făcut zgomote, alertând paznicii, iar băiatul a fost din nou capturat. Si stăpânul acestui palat l-a trimis într-o misiune, pentru a nu-l decapita: să i-o aducă pe fiica regelui. Vulpoiul l-a ajutat din nou, sugerându-i ca, la miezul nopții, când printesa face baie, să îi sărute mâna iar ea îl va urma, atât timp cât nu apucă să-si ia rămas bun de la părinti. De această dată, băiatul a urmat întocmai instructiunile si astfel a putut să-si ducă misiunea la bun sfârșit. Pentru a rămâne si cu printesa, si cu calul, si cu pasărea, vulpoiul l-a mai sfătuit: „*Când vei ajunge în fata stăpânului palatului alb, îi vei cere calul în schimbul printesei si când te vei urca pe cal, să ridici printesa pe sa si să iesi în fugă, fără să te poată prinde nimeni. Când vom ajunge la castelul negru, intri tu singur cu calul si spui că vrei să examinezi pasărea, să te convingi că e cea adevărată. Când o vei avea în mâinile tale, să fugi mâncând pământul si să ni te alături*”. Fiul grădinarului a făcut așa cum i s-a spus, apoi s-a întors la palatul regelui care, deoarece nu avea fii, l-a ales pe el mostenitor al tronului. După moartea bătrânului rege, mezinul grădinarului a ocupat tronul si a trăit fericit până la adânci bătrâneți alături de fiica fostului rege, care i-a devenit soție.

Dacă această poveste nu este decât o copie a basmului *Lupul cel năzdrăvan si Făt-Frumos*, cel de-al doilea al fratilor Grimm, *Pomul cu merele de aur*, pare a fi total diferit de restul care abordează această temă. Se spune că o femeie avea trei fete. „*Pe cea mare o chema Un-ochi, pentru că avea un singur ochi și era așezat ochiul acesta tocmai în mijlocul frunții; pe cea mijlocie o chema Doi-ochi, pentru că avea doi ochi, iar pe cea mai mică, Trei-ochi, cel de-al treilea fiind așezat tot în mijlocul frunții*”. Deoarece Doi-ochi era identică din punct de vedere fizic cu oamenii, mama si surorile ei nu o puteau suferi. Si nu scăpau nicio ocazie de a-i face fetei viața un calvar. Într-o zi, plecată fiind cu capra la păscut, a început să plângă pentru că surorile ei îi pusese în traistă foarte puțină mâncare. O zână a văzut-o si a învățat-o ca, atunci când îi este foame, să îi spună caprei: „*Capră, behăie, Masă, pune-te!*”. De fiecare dată când rostea aceste cuvinte, apărea o masă plină cu cele mai alese mâncăruri. Aflând într-un final secretul fetei, mama sa i-a înjunghiat capra. Zâna a apărut din nou în fata

lui Doi-ochi si a învățat-o să îngroape măruntaiele caprei în fata usii. În acel loc, a doua zi a apărut un falnic pom cu frunze de argint si mere de aur. Mama si cele două fiice ale sale au încercat zadarnic să pună mâna pe fructele de aur; de fiecare dată crengile se ridicau iar ele rămâneau cu mâinile goale. Doi-ochi si-a încercat si ea norocul si, spre surprinderea tuturor, crengile nu s-au retras din calea ei ci chiar au coborât, pentru a-i fi fetei mai ușor să culeagă merele. Bineînțeles că mama sa i-a luat mult râvnitele fructe. Într-o zi, pe când un tânăr se apropia de casa lor, cele două preferate ale mamei lor au ascuns-o pe Doi-ochi într-un butoi, alături de merele de aur. Vrajit de frumusețea pomului, acel „*voinic de flăcău, tare mândru la chip*” le-a spus celor două că îi va îndeplini orice dorință proprietarei copacului, în schimbul unei crengute. În zadar

au încercat fetele să rupă o creangă; povestea s-a repetat și, de fiecare dată, copacul și-a ridicat ramurile pentru a nu putea fi ajunse. Doi-ochi dădu drumu din butoi unor mere, care au ajuns la picioarele flăcăului. Dorind să afle de unde au apărut acele fructe nemaivăzute, cele două surori au fost nevoite să o scoată pe Doi-ochi din butoi. Văzând-o, tânărul s-a îndrăgostit instantaneu de ea. Și pentru că fata a reușit să-i dea o crenguță din pomul fermecat, el i-a îndeplinit cea mai mare dorință: a luat-o cu el, scăpând-o astfel de chinurile pricinuite de mama și surorile ei. Acestora nici măcar copacul nu le-a rămas; a doua zi pomul nu se mai găsea în fata usii lor, ci în dreptul iatacului lui Doi-ochi. După mulți ani, cele două surori au ajuns să cersească la poarta castelului în care locuiau Doi-ochi și sotul ei. Recunoscându-le, ea le-a primit cu bratele deschise, uitând de neplăcerile din trecut. *„Iar cele două surori haine, văzând atâta bunătate din partea ei, se căiră amarnic pentru răul pe care i-l făcuseră în tinerețe”*. Cam târziu...

Nu stim locul acțiunii acestui basm al fraților Grimm, dar îl putem intui. Pomul cu merele de aur nu creștea în lumea oamenilor, ci într-un tărâm populat de ființe fantastice, cum ar fi mama și cele două surori ale eroinei. Una dintre ele avea un singur ochi în frunte, aidoma ciclopilor, iar cealaltă avea trei ochi, la fel ca zeul Siva din folclorul indian sau monstruoasa pasăre Zu din Mesopotamia. Doi-ochi era privită de familia ei ca o ciudățenie, deoarece aspectul său fizic era identic cu cel al oamenilor. Prin urmare, putem concluziona că acțiunea s-a

petrecut într-o lume a creaturilor, cum ar fi Tărâmul Celălalt din miturile multor popoare, adică Ardealul dacic. Cele trei surori par a fi nimfele hesperide din miturile grecilor, fiicele titanului Atlas care păzeau merele de aur, sau Sfânta Miercuri, Sfânta Vineri și Sfânta Duminică din folclorul românesc. Dacă în multe basme și legende ale lumii un erou (Prâslea / Făt-Frumos / Herakles / Ghilgames) a sosit în Ardeal pentru a căuta merele de aur, un astfel de voinic apare și în această poveste. În toate versiunile basmului, tânărul întâlnește o frumoasă fată (fie că era vorba despre o printesă, o zeiță sau serpoaica Echidna), de care se îndrăgostește și pe care o lua cu el, în lumea oamenilor. Același lucru se întâmplă și aici, unde acel „*voinic de flăcău, tare mândru la chip*” (o descriere ce aminteste de Făt-Frumos al daco-românilor) se îndrăgostește de Doi-ochi, pe care o ia cu el în palatul său. Cum toate acele povestiri descriu călătoria lui Herakles în căutarea merelor de aur, și acest basm pare a se referi la aceeași întâmplare, povestită de frații Grimm dintr-un alt unghi.

Merele de aur apar și în mitologia scandinavă, povestea lor fiind asemănătoare cu cea din folclorul dacic, grec și germanic. În *Edda în proză*, scrisă în secolul al XIII-lea de Snorri Sturluson, zeita Idunn era paznica merelor de aur care acordau tinerețea vesnică. Zeii Asgardului veneau adesea în grădina zeitei Idunn pentru a mânca din respectivele mere, rămânând astfel etern tineri. Într-o zi, gigantul Thjazi (adică unul dintre pelasgi, strămoșii dacilor, asemenea lui Herakles) l-a obligat pe zeul Loki să o atragă pe Idunn într-o pădure. Acolo o aștepta uriasul care, transformat într-un vultur urias, a răpit-o și a dus-o în palatul său. Absența zeitei a cauzat îmbătrânirea celorlalți zei ai Asgardului care, într-un final, și-au dat seama că Loki era responsabil pentru dispariția ei. Acesta a promis că o va recupera și s-a ținut de cuvânt. Transformat într-un soim, a găsit-o pe

Idunn singură în casa lui Thjazi, a transformat-o într-o nucă și a adus-o înapoi în Asgard, lumea zeilor. Dându-și seama că zeita a dispărut, uriasul s-a transformat din nou în vultur și, furios, a pornit pe urmele lui Loki (cele două personaje transformate în păsări ne duc cu gândul la păsările de aur din basmele *Pasărea de aur* și *Lupul cel năzdrăvan* și *Făt-Frumos*). Pentru a-l opri pe urias, zeii au construit un rug care i-a ars penele. Astfel, zeii au reușit să îl omoare pe uriasul prăbusit la pământ. Acest final al povestii aminteste de rugul pe care și-a găsit sfârșitul Herakles în mitologia greacă. Răpirea zeitei din grădina merelor de aur, aflată pe tărâmul zeilor, seamănă izbitor cu povestea de dragoste dintre eroul basmelor și frumoasa pe care o ia cu

el în lumea oamenilor. O interpretare satisfăcătoare a numelui ei nu a putut fi oferită nici până în ziua de astăzi. E posibil ca, prin inversarea primelor litere, Idunn să provină din Diunn, nume derivat din Diana, zeita vânătorii la romani, numită Artemis de către greci (cea despre care se spunea că petrecea mult timp în țara hiperboreenilor / pelasgilor, a cărei căprioară cu coarne de aur a fost ucisă de Herakles în același teritoriu) sau Dana / Danu la celti (care a dat numele latin al Dunării, Danubius). Idunn / Diunn sau Diana / Dana, zeita din cauza căreia a fost ucis gigantul Thjazi, pare să aibă aceeași rădăcină ca și Deianira, cea care a cauzat moartea lui Herakles în același mod, sau ca Dalila din *Vechiul Testament*, care a dus la capturarea și apoi uciderea lui Samson. Și din nou se pare că avem aceeași poveste dacică întâlnită în toate colturile lumii.

De ce erau atât de dorite aceste mere de aur care creșteau în Ardeal? Mitologia scandinavă susține că ofereau tinerețea vesnică. Legende ale egiptenilor și ale altor popoare antice considerau mărul arborele sfânt sau copacul ceresc al vieții. Din acele vremuri este un simbol al lumii vegetale, necesar unei vieți sănătoase, de

unde și zicala: „*Un măr pe zi ține doctorul departe de casă*”. În *Geneza* biblică, în Grădina Edenului se afla, pe lângă Pomul Cunoașterii, și cel al Vieții. Chiar dacă nu se specifică că ar fi vorba despre un măr, un Copac al Vieții în Grădina Zeilor nu poate fi decât pomul cu mere de aur, prezent în folclorul universal, cel ce oferea viața vesnică. În *Biblie*, zeul suprem i-a gonit pe oameni din Grădina Edenului pentru că aceștia să nu guste din fructul Pomului Vieții. În miturile din întreaga lume, merele de aur erau rezervate exclusiv zeilor. „*Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții*”, afirmă *Biblia*, în timp ce miturile celorlalte popoare confirmă acest lucru, susținând că teritoriul în care se aflau merele de aur era locuit doar de ființe supranaturale (zei, nimfe, balauri, zmei, zâne), care păzeau respectivele fructe (asa cum ar fi hesperidele, balaurul Ladon sau zmeii, de exemplu). Merele de aur sunt amintite clar în *Vechiul Testament*, într-una dintre *Pildele lui Solomon*: „*Ca merele de aur pe poliți de argint, așa este cuvântul spus la locul lui*” (25:11).

Este posibil ca merele de aur din Dacia să ofere nemurirea? Teoretic, este posibil. În Ardeal curge Izvorul Vieții, pe care l-au căutat de-a lungul timpului oameni precum Ghilgames sau Alexandru Macedon, care are capacitatea de a oferi viața vesnică. Un pom crescut pe malul acestui izvor, cu rădăcinile udate de Apa Vieții, ar putea prelua proprietățile respectivei ape. Chiar dacă acest lucru poate părea de domeniul fantasticului, se pare că unii oameni au luat legenda merelor de aur în serios, precum printul mostenitor al Marii Britanii.

În 1759, Walter Baltazar, istoriograful lui Mihai Viteazul, scria despre satele din Ardeal că „*sunt sate avute datorită fructelor multe și dulci asemeni fructelor din Polonia Mare și Germania*”. Ofiterul francez Dupont, din armata lui Sobieschi, descria în 1688 pustiirea Moldovei de către turci, subliniind că „*nu se cunosc locurile în care au fost sate și târguri decât prin multimea pomilor roditori din jurul caselor*”. Tot în aceeași perioadă, Dimitrie Cantemir publica date pretioase despre răspândirea pomilor și calitatea superioară a fructelor în Ardeal și Moldova, accentuând necesitatea consumului de mere pentru o viață sănătoasă. Pe teritoriul fostei Dacii, în special în Ardeal, se întâlnesc din abundență livezi de mere domestice, considerate a fi cel mai bun soi autohton. Fructele sunt mari, de culoare gălbuie-portocalie, cu gust dulce-acidulat și cu o aromă discretă, adevărate mere de aur, precum în legende. Printul Charles al Marii Britanii, care de câțiva ani vizitează România în mod regulat, a descoperit la Mălâncrav (în județul Sibiu), ascunsă printre dealuri, o livadă cu mere de aur și o fabrică de suc delicios de mere. Imediat a decis să-și achiziționeze în acel loc o reședință de vacanță. Ba, mai mult, prin fundația pe care o patronează, „Mihai Eminescu Trust”, Charles a achiziționat și respectiva fabrică. Directorul fundației, Caroline Fernolend, a recunoscut într-un interviu că „Mihai

„Eminescu Trust” plătește o arendă foarte mare pentru livada aflată pe o suprafață de 108 hectare de teren, dar și că are proiecte asemănătoare în derulare și în alte localități din județul Sibiu, cum ar fi Biertan, Richis, Mosna și Alma Vii. Inevitabil apare întrebarea: de ce este interesat printul Charles de merele din Ardeal? Se află cumva în căutarea celebrelor mere de aur? Scepticilor li s-ar putea părea amuzantă această ipoteză, fără îndoială. Însă această variantă nu este atât de fantezistă pe cât pare. Din toamna anului 2013, angajații Fundației „Mihai Eminescu Trust” au început recensământul merilor, perilor și prunilor din soiuri tradiționale, din sate aflate în trei județe din Ardeal: Sibiu, Brașov și Mureș. După ce vor afla unde se află pomii fructiferi tradiționali, angajații fundației vor încerca să planteze acele soiuri vechi în livezile printului Charles. Acest proiect va avea un buget de un sfert de milion de franci elvețieni, bani oferiti de câteva bănci elvețiene, aparent pentru conservarea soiurilor tradiționale de pomi fructiferi. *„Scopul proiectului nu e doar conservarea, este și identificarea varietății soiurilor tradiționale de meri, peri, pruni. Dorim să contribuim la conservarea lor, in situ, creând o pepinieră la livada pe care fundația o are în Mălâncrav, pe urmă vrem să plantăm în livada noastră, dar și în alte livezi”*, declara pentru Presă Michaela Türk, reprezentantă a Fundației „Mihai Eminescu Trust”. Despre livezile din localitățile sibiene Fântânele și Sibiel, Dumitru Ungureanu (președintele Federației TraiVerde, fostul director general al Agenției Regionale de Protecția Mediului Sibiu) spunea: *„Problema este că în zona respectivă sunt merii și perii de o sută de ani, deci sunt soiurile cele mai vechi. Avem acolo o valoare genetică foarte valoroasă”*. Potrivit acestuia, *„bolile se mută din zonele calde, în cele reci”*, sugerând că merele din pomii tradiționali sunt mai rezistente la schimbările climatice, în mod natural. Bineînțeles că oamenii întregi la minte nu pot crede că printul Charles este interesat atât de mult de bolile pomilor, încât să pornească un proiect de o asemenea avertură. La fel și băncile elvețiene, care sunt dispuse să investească peste 200.000 de euro doar pentru conservarea unor pomi vechi din Ardeal. Despre familia regală britanică se spune că s-ar afla în fruntea masoneriei (grupare ce se consideră deținătoare a secretelor zeilor) europene, Elveția fiind locul unde această organizație își ascunde finanțele, departe de ochii lumii. Dacă este adevărat, înseamnă că masoneria este interesată de merii vechi din Ardeal, mai ales de cei din soiul domnesc (asa-numitele mere

de aur), ceea ce nu poate decât să ridice semne de întrebare. Ce ar putea căuta Charles dacă nu celebrele mere de aur? La o privire mai atentă pe harta României, se observă că județele în care fundația printului își realizează recensământul pomilor se află exact în centrul României (pe care Papa Ioan Paul al II-lea a numit-o „Grădina Maicii Domnului”), implicit în mijlocul Ardealului, regiune considerată de antici Grădina Zeilor sau Tărâmul Celălalt. Conform miturilor din vechime, acolo se află pomul cu merele de aur, ce oferă viața vesnică, după cum susține și *Vechiul Testament*: *„iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului”* (Facerea 2:9). Cine ar fi crezut că printul Charles îi va călca pe urme semizeului Herakles?

De ce caută merele de aur din legende? Bineînțeles, pentru a obține dacă nu nemurirea, măcar longevitatea. Se pare că se urmărește prepararea unei substanțe din ele, sau a unui elixir, după cum sugerează cel mai bine *Dictionarul de francmasonerie* din 2006 al istoricului francez Daniel Ligou: *„Ucenicii și Calfele nu au voie să depășească pragul tabernacolului, Maeștrii nu au voie să depășească Sfânta, doar «adevărații Masoni scoțieni» pot intra în Sfânta Sfintelor unde învață arta secretă de a transmuta metalele în aur și de a prepara elixirul vieții”*. Trebuie menționat faptul că familia regală britanică face parte din Ritul Scotian Antic și Acceptat, ceea ce îl transformă pe printul Charles într-unul dintre „adevărații Masoni scoțieni” care au învățat „arta secretă” de a „prepara elixirul vieții”. Ca o curiozitate, Marea Lojă a Angliei a fost înființată în anul 1716 în taverna Mărul, aflată pe strada Charles, una dintre cele patru loje masonice fondatoare chiar numindu-se The Apple-Tree („Mărul”), nume schimbat ulterior în Loja Curajului și a Vechiului Cumberland.

Ce ar putea fi folosit acest elixir preparat din merele de aur? Se pare că oamenii de știință au identificat deja gena nemuririi în ADN-ul uman. După ce au studiat hidra de apă dulce, care este nemuritoare, cercetătorii

germani si-au dat seama că secretul imortalității ei constă în gena FoxO, pe care o au toate animalele si omul.

Interesant e că, în mitologia greacă, până să ajungă la merele de aur, Herakles a ucis Hidra (o creatură nemuritoare, ale căror capete se regenerau), paznica Lumii de Dincolo (Ardealul), fiica lui Typhon (care a fost închis în subsolul Munților Apuseni) și a Echidnei (care locuia în tinutul arimilor de la nordul Dunării). Acea genă menține celulele stem în stare activă, din acest motiv tesuturile reînnoindu-se în permanentă. În prezent, cercetătorii germani încearcă să stabilească factorii care influențează activitatea genei FoxO, pentru a o putea activa la oameni. Să fie oare acesta rolul elixirului vietii, pe care învață să-l prepare masonii din merele de aur românești? Se știe deja că otetul de mere împiedică procesele de îmbătrânire și de degenerare a pielii. Conform medicilor, consumul zilnic a o sută de mililitri de otet de mere are efectul unui tonic general, ținând la distanță bătrânețea. Mai mult, prin tamponarea pielii cu otet de mere, așa-numitele „pete de îmbătrânire” dispar. Prin urmare, un „elixir” al vietii realizat din merele legendare, care să activeze gena FoxO, pare să rezolve problema tinereții vesnice. Cel puțin în teorie.

În încercarea de a afla secretul nemuririi, savanții de la Institutul Wistar din Philadelphia au descoperit o genă a cărei absență poate regla regenerarea tesuturilor la mamifere, în același mod în care salamandrele își regenerează cozile, atunci când rămân fără ele (sau ca Hidra din legenda lui Herakles, careia îi creșteau la loc capetele tăiate). Cercetătorii au făcut această descoperire observând cobaii de laborator, ale căror urechi amputate au crescut complet în doar câteva zile, nelăsând nici urme, nici cicatrici. Aceste animale au ceva în comun: lipsa genei p21, care obligă celulele să se comporte într-un mod straniu, ca și cum ar fi celule-mamă embrionare, în loc de celule adulte. Descoperirea a fost publicată în revista *Proceedings of the National Academy of Sciences* și oferă noi perspective pentru vindecarea umană. „*Scoaterea unei gene ar fi un procedeu mult mai dificil decât introducerea ei*”, apreciază cercetătorii americani, care cred că extracția respectivei gene din structura umană ar putea crea specimene care își vor regenera încontinuu organele. „*Nu știm dacă și din punct de vedere moral va fi posibilă crearea unor astfel de oameni. Probabil că va fi o lungă dezbatere, exact cum a fost cu clonarea*”, consideră savanții de la Institutul Wistar.

Nici oamenii de știință de la prestigioasa universitate Harvard nu au stat cu mâinile în sân. Pe 28 noiembrie 2010, o echipă de cercetători anunță că a reușit inversarea procesului de îmbătrânire la mamifere prin

activarea telomerazei. Atunci când este activată, gena hTERT, localizată în cromozomul 5p15.33, produce enzima numită telomereză, datorită căreia celulele trăiesc în continuare și se divid la nesfârșit. În 2009, premiul Nobel pentru medicină a fost acordat pentru descoperirea telomerazei. La scurt timp după anunțul cercetătorilor de la Harvard a apărut produsul TA-65, despre care se spune că activează telomeraza, extinzând viața celulelor pe termen nelimitat, după cum anunță producătorul medicamentului, T.A. Sciences. Nu știm dacă oamenii de știință au reușit prin acest produs să descopere secretul nemuririi, deoarece nu îi cunoaștem adevăratele efecte. Însă putem intui că, dacă ar fi făcut-o, mai mult ca sigur nu ar fi încercat în continuare să activeze gena FoxO sau să elimine gena p21. Iar printul Charles nu ar fi căutat în Ardeal merele de aur, din care să realizeze elixirul tinereții. Ca o curiozitate, dacă Ghilgamesh a fost nevoit să-și anunte natura divină înainte de a păși în Grădina zeilor iar Herakles era pelasg născut în același teritoriu, în 2011 printul Charles s-a declarat urmaș al marelui domnitor Vlad Tepes, sugerând astfel că are sânge daco-pelasg. Gândindu-se, probabil, că doar urmașilor direcți ai zeilor li se permite căutarea nemuririi pe teritoriul vechii Dacii, la fel ca în vremurile demult apuse.

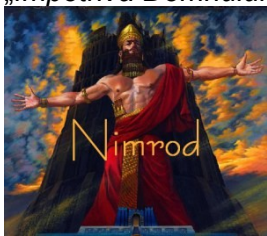
Nu știm dacă printul va descoperi merele sau dacă acestea vor avea efectul scontat. Grecii antici susțineau că Herakles, chiar dacă a pus mâna pe respectivele fructe, și-a găsit totuși sfârșitul. Abia apoi a fost dus pe muntele Olimp, unde a trăit vesnic alături de zei. Deși tradițiile vechi susțin că el a trăit înainte de Potop, se pare că s-a întors pe Pământ de câteva ori. Cercetătorii au stabilit că ar fi trăit în Grecia între anii 1264 și 1226 î.Hr.

î.e.n. După Herodot, a trăit în jurul anului 1300 î.e.n. În Egipt, sub numele Arkhles, îl întâlnim în jurul anului 1600 î.e.n. Acelasi lucru se observă si la Ghilgames: desi *Manuscrisele de la Marea Moartă* îl consideră unul dintre giganti de dinaintea Potopului, miturile sumeriene sustin că el a fost al cincilea rege din prima dinastie postdiluviană din Uruk, iar anumite inscriptii i-au stabilit domnia prin secolul XXVIII î.e.n. Pentru budisti, Herakles a apărut pe Pământ si prin secolul al VI-lea î.e.n. sub forma lui Vajrapani, protectorul lui Buddha. Împărații romani Commodus și Maximian s-au declarat reîncarnările lui Herakles, dar nu putem considera

adevărate aceste afirmatii, fiind mai firesc să le punem pe seama arogantei celor doi împărați. Rămâne un mister cum a murit Herakles, iar apoi a trăit vesnic pe muntele Olimp, alături de zei, unde s-a căsătorit cu Hebe. Putem presupune că a devenit nemuritor spiritul său, însă pare improbabil ca Herakles să fi trăit ca spirit într-un loc material, alături de fiinte materiale, chiar căsătorindu-se cu una dintre ele. Devine astfel plauzibilă următoarea ipoteză: aflat pe rugul aprins, în imposibilitatea de a-si pierde viata datorită nemuririi oferite de merele de aur, Herakles a fost luat de tatăl său si dus pe muntele Olimp, alături de ceilalti nemuritori. Pentru cei prezenti la eveniment, semizeul a fost mistuit de flăcări, apoi înviat de către Zeus si răpit, întocmai ca Ilie în *Vechiul Testament*. Însă arderea corpului său poate fi privită în sens metaforic, flăcările mistuind partea muritoare a eroului, care a devenit astfel nemuritor. Doar acceptând această ipoteză putem înțelege de ce Herakles, devenit acum zeu, s-a putut întoarce de nenumărate ori printre muritori.

Cine a fost el cu adevărat? *Vechiul Testament* îl aminteste pe Nimrod, „cel dintâi viteaz pe pământ” (*Facerea* 10:8), fiul lui Cus si strănepotul lui Noe. „El a fost vânător vestit înaintea Domnului Yahweh; de aceea se și zice: «Vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Yahweh»” (*Facerea* 10:9), continuă *Biblia*. *Cartea întâia a Cronicilor* afirmă, la rândul ei: „Lui Cuș i s-a mai născut de asemenea și Nimrod. Acesta a început să fie puternic pe pământ” (1:10). Primul mare erou al lumii, după legendele grecilor, a fost Herakles, devenit celebru în primul rând pentru forța sa iesească din comun. Ca vânător ne este prezentat atât în folclorul daco-român, cât si în mitologia greacă. Gânditori evrei din primul secol al erei noastre, precum Philo din Alexandria sau Yochanan ben Zakai, au interpretat pasajul biblic „vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Yahweh” ca semnificând „împotriva Domnului Yahweh”, idee întâlnită mai apoi la Pseudo-Philo si la Symmachus. De

asemenea, istoricul evreu Flavius Josephus l-a descris pe Nimrod ca fiind un om ce s-a opus lui Yahweh. Unii rabini chiar au conectat numele Nimrod cu cuvântul „rebel”. Despre Herakles știm că a luptat în cel de-al doilea război al zeilor alături de tatăl său, împotriva gigantilor / pelasgilor condusi de Marduk / Yahweh. De altfel, în folclorul daco-român, unul dintre inamicii lui Iovan Iorgovan / Herakles este Marcoci, nimeni altul decât Marduk / Yahweh. În unele traditii antice, Nimrod a fost venerat ca zeu, acelasi lucru întâmplându-se si cu Herakles. Lucrarea *Capitole ale rabinului Eliezar* din anul 833 relatează o traditie evreiească veche, conform căreia Nimrod a mostenit de la tatăl său vesmintele lui Adam si Eva (croite din piei de animale), care îl făceau invincibil. În miturile grecesti, Herakles purta pielea leului din Nemea care, de asemenea, îi asigura invincibilitatea. Ca să nu mai vorbim de nemuirea oferită de merele de aur. Alte traditii spun că, în timpul războiului împotriva lui Avraam, un tântar i-a pătruns lui Nimrod în creier, înnebunindu-l. În mitologia greacă, Herakles a înnebunit de două ori, prima oară ucigându-si copiii, iar a doua, cel mai bun prieten. În *Divina Comedie* a lui Dante Alighieri, scrisă în secolul al XIV-lea, Nimrod este descris ca fiind unul dintre giganti închisi în Cercul Trădării din Iad. Iar Herakles, după cum am văzut, si-a trădat neamul pelasg, considerat un popor de giganti de către întreaga lume antică. În concluzie, putem presupune că biblicul Nimrod, „cel dintâi viteaz pe pământ”, este nimeni altul decât Herakles.

Nimrod a fost identificat de numerosi cercetători cu primul împărat din istorie, Sarru-kinu („adevăratul rege” ori „regele legitim”) sau Sargon cel Mare, fondatorul imperiului akkadian, care a trăit aproximativ între anii 2334 și 2279 î.e.n. Despre Nimrod, *Biblia* susține că „*împărăția lui, la început, o alcătuia: Babilonul, apoi Ereh (Uruk), Acad (Akkad) și Calne din ținutul Senaar (Sumer). Din pământul acela, el trecu în Asur, unde a zidit Ninive, cetatea Rehobot, Calah și Resen, între Ninive și Calah. Aceasta e cetate mare*” (*Facerea 10:10-12*). Sargon este cel care a construit Babilonul și Agade / Akkad, apoi a cucerit Mesopotamia, unde a înființat imperiul akkadian. Dacă Sargon / Sarru-kinu este într-adevăr biblicul Nimrod, înseamnă că avem de a face cu o nouă apariție a lui Herakles în mijlocul muritorilor. În autobiografia sa, împăratul Sargon susține că mama sa era o preoteasă, iar tatăl necunoscut. Unii cercetători au concluzionat că afirmația despre tatăl lui Sargon s-ar

traduce cel mai bine prin „nevăzut”, sugerând că ar fi vorba a despre o divinitate. Ne amintim că Herakles era fiul unei muritoare și a lui Zeus, numit Enlil de către sumerienii. De altfel, Sargon s-a autointitulat „*preot investit al lui Anu*” și „*mare ensi (conducător) al lui Enlil*”. Mai mult, unul dintre fiii săi se numea Shu-Enlil, nume format din cel al zeului atât în egipteană, cât și în sumeriană. În tăblitele de lut akkadiene se povestește că împăratul Sargon cel Mare a reușit de trei ori să ajungă până la Marea de Sus (Marea Neagră), unde a capturat ținutul Tilmun (Ardealul). În *Epopoea lui Ghilgames*, eroul a plecat către „*Tara Dilmun, grădina Soarelui*” pentru a afla secretul nemuririi. Iar legendele antice ne-au arătat că Herakles a făcut numeroase călătorii în Grădina Zeilor din Dacia, același Ardeal. În autobiografia sa, Sargon afirma că, până a deveni paharnicul regelui Ur-Zababa din Kis, a avut în grijă o grădină în care zeita Istar obisnuia să se plimbe. Din câte ne-au transmis anticii, Grădina Zeilor era, așa cum am mai spus, Ardealul. *Lista regilor sumerieni* afirmă că tatăl lui Sargon era un grădinar, ceea ce a fost interpretat adesea prin sensul propriu al cuvântului, de îngrijitor al unei grădini. Însă e posibil ca, în realitate, epitetul „grădinar” să desemneze un locuitor al Grădinii Zeilor, ceea ce ne duce tot la tatăl „nevăzut” al împăratului, zeul Enlil. În cartea *As it Was* din 1976, Cyril Henry Hoskins, autodeclarat reîncarnarea călugărului tibetan Lobsang T. Rampa, chiar vorbea despre entități venite dintr-o realitate paralelă, care veghează asupra evoluției omenirii, ce poartă numele „*Grădinarii Pământului*” – probabil o referire la aceeași grădină edenică din Dacia. De asemenea, în basmul *Lupul cel năzdrăvan și Făt-Frumos* al fraților Grimm, eroul (alter ego-ul lui Herakles) este fiu de grădinar. Și Sargon cel Mare s-a aflat în conflict cu zeul Marduk, inamicul lui Enlil, la fel ca Herakles. *Cronica regilor timpurii* susține că împăratul a construit orasul Akkad / Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Pentru această faptă, „*marele stăpân Marduk s-a înfuriat și i-a distrus poporul prin foamete*”. Într-o inscripție din palatul său din Khorsabad, Sargon afirma: „*în furia inimii mele am numărat toate armatele zeului Assur, am privit ca un leu în ambuscadă și am avansat pentru a ataca aceste țări*”. Iar în autobiografia sa, declara că „*la vârsta de 55 de ani, toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare*”. Leul cu care se asemăna era unul dintre simbolurile zeului Enlil. De altfel, Herakles a fost reprezentat de vechii greci acoperit cu o blană de leu.

Unii cercetători ai *Bibliei*, precum profesorul Ronald Hendel de la Universitatea California, au ajuns la concluzia că Nimrod nu este decât o distorsionare a lui Ninurta, zeul războiului în religiile mesopotamiene, fiul lui Enlil și

al lui Ninhursag. Numit inițial Ningirsu, Ninib sau Ninip, Ninurta făcea parte în Nippur dintr-o triadă sfântă, alături de părinții săi. Consoarta sa era zeita Ugallu sau Bau. Un număr foarte mare de imnuri și incantații i-au fost dedicate, unde este prezentat ca un erou ce salvează lumea de boli și de influența demonilor. La fel ca Herakles, Ninurta a învins o serie de monștri, cunoscuți sub numele „*Eroii ucisi*”, cum ar fi Războinicul Dragon, Regele Palmier, Stăpânul Saman-ana, Taurul-Bizon, Sirena, Sarpele cu șapte capete, Berbecul sălbatic cu șase capete sau pasărea Anzu. Aceste creaturi se aseamănă cu cele învinse de Herakles

pe parcursul călătoriilor sale. Războinicul Dragon – Hydra din Larnea, Sarpele cu sapte capete – Ladon (sau Lotan în mitologia ugaritică), Taurul-Bizon – Taurul lui Poseidon (ori Taurul ceresc în *Epopoea lui Ghilgames*), pasărea Anzu – păsările stimfaliene. În Mesopotamia, Ninurta era reprezentat cu aceleasi arme ca si Herakles: un arc, o sabie curbată (armă tracică) si o ghioagă numită Sharur, care poate vorbi si lua forma unui leu înaripat. Mentorul lui Ninurta era unchiul său, Enki. Despre Herakles stim că s-a născut si si-a petrecut tinerețea în Dacia, tărâmul familiei lui Enki, până când a trecut de partea tatălui său, trădându-si neamul. Ultima sotie a lui Herakles, Hebe, era zeita tineretii, misiunea sa fiind de a servi zeilor pe muntele Olimp ambrozie si nectar, cele două elemente ce acordau viata vesnică. Printre epitetele consoartei lui Ninurta, Nintinugga / Bau / Baba / Gula, se găsea si Nm-din-dug („doamna care redă viata”), ea fiind zeita vindecătoare care, după Potop, a redat omenirii „sufiu de viață”. Numele lui Ninurta se poate traduce ca „domnul brazdei”, ce ne duce cu gândul la Brazda lui Novac, care traversează Dacia de la vest la est. Asa cum

am mai spus, numele daco-român al lui Herakles, Iorgovan, provine din grecescul „georgos” („agricultor”). O curiozitate ignorată de cercetători este prima parte a numelui lui Ninurta. În realitate, „nin” este de gen feminin, înseamnând „doamnă”, un epitet bizar pentru un zeu. Explicatia s-ar putea găsi în miturile grecilor, care sustineau că Herakles a fost timp de un an sclavul printesei Omphale din Lydia, care l-a obligat să poarte doar haine femeiesti si să se ocupe doar cu îndeletniciri feminine. Poate această experiență l-a făcut să fie atras si de bărbați, după cum tot grecii afirmă. Dacă tinem cont si de faptul că tatăl amândurora era Enlil / Zeus, putem presupune că Ninurta si Herakles sunt unul si acelasi personaj. Astfel, ajungem la concluzia că Herakles a fost primul fiu al lui Enlil si mostenitorul tronului acestuia, născut printre pelasgii din Dacia, devenit nemuritor după descoperirea merelor de aur din Ardeal, cel care si-a ajutat tatăl în nesfârșita luptă împotriva Veghetorilor lui Enki si Marduk, jucând un rol important în modelarea istoriei reale a Pământului.

Părintele Cleopa sau cum ajung nebunii sfinti

Ilie Cleopa este unul dintre cei mai importanti si mai respectati reprezentanti ai ortodoxismului românesc. Arhimandritul Ioanichie Bălan spunea despre el: „*Părintele Cleopa este considerat, pe drept cuvânt, unul din cei mai iscusiti duhovnici, sfetnici și predicatori ai monahismului românesc contemporan. Viața sa interioară exemplară, de ascet și sihastu consacrat, experiența sa în nevoița monahală, vastele sale cunostințe scripturistice și patristice de autodidact care te uimesc, memoria sa rar întâlnită, blândețea, dragostea sa de oameni, râvna pentru Dumnezeu și cuvântul său hotărât, înțelept și precis, unit cu darul frumoasei vorbiri în grai dulce moldovenesc fac din Arhimandritul Cleopa Ilie o personalitate în spiritualitatea noastră ortodoxă. Credincioșii, numeroșii săi fii duhovnicești, călugări și mireni, îl socotesc ca fiind o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru Biserica noastră*”. Crestinii îl stimează atât de mult, încât foarte multi se închină la mormântul său si la fosta lui chilie, de unde iau pământ si flori, sustinând că „*simt ajutor, prin rugăciunile sfintiei sale*”. La sfârșitul anului 2005, Biserica Ortodoxă Română a declarat că are în vedere deschiderea procesului de canonizare a părintelui Cleopa, precum si trecerea lui în calendar sub numele Cuviosul Cleopa de la Sihăstria. Pentru a înțelege de ce merită atât de mult să fie nu doar iubit si respectat, ci si canonizat, nu trebuie decât să citim câteva dintre cuvintele lui. De exemplu, un fragment din volumul al șaptelea al lucrării *Ne vorbește părintele Cleopa*:

„Am văzut, pe unele pomelnice pe care le aduceți, că pomeniți pe dracul Noroc, zicând: «pentru norocul fetei, pentru norocul băiatului, pentru norocul familiei». Ce mi-ai pus pe dracul pe pomelnic? Voi știți cine a fost Noroc? Cel mai mare demon, care a secerat milioane de suflete. Voi vedeți că, până la venirea lui Iisus Hristos, China, India, Japonia și Insula Java și atâtea state se închinau la idoli, la diavoli, la Brahma, lui Buda, lui Krishna, lui Zoroastru și la toți dracii? Voi știți că până la venirea Domnului, oamenii sălbatici și nebuni, pentru fiecare păcat aveau un zeu? Marte, zeul războiului. Când aduceau statuia lui, îndată trebuia să se facă război, să omoare cât mai mulți oameni, că așa îi plăcea. Venera, zeița discordiei. Când îi aduceau statuia, trebuia ca toți să se sfădească și să se bată, că așa-i plăcea zeiței discordiei. Nemfis, zeița frumuseții. De-acolo ne-au rămas cerceii și podoabele femeiești. Când o aduceau, îi puneau cercei de aur, mărgelile de aur și toți trebuiau să fie pudrați, cu zorzoane, inele, cercei și să joace în fața ei. Că așa-i plăcea zeiței Nemfis. Apoi Afrodita, zeița desfrâului. Îi aduceau statuia și o trăgeau într-o pădure deasă și acolo bărbații și femeile făceau cele mai mari urgii înaintea ei, că așa îi plăcea ei, desfrâul și urgiile. Era Neptul, zeul apelor, Uranus, zeul pământului. Era și Moloh, zeul fericirii, la romani, la sumerieni și la cartaginezi. Cum era acest zeu Moloh sau

Noroc, cum îi zicem astăzi? I se purta statuia într-o căruță cu două roți, făcută din aramă sau din argint. În spate, zeul Noroc avea un cuptor de aramă și în fața lui o tigaie din aramă; și-i dădeau foc lui Noroc pe la spate, până se înroșea și tigaia, și el. Popii lui purtau în mâini niște securi mari, ascuțite. Ce jertfă primea Noroc? Numai copii sugari de la mamele lor. Veneau în satul tău, de unde ești tu. Trăgeau căruța lui Noroc cu tigaia roșie, înfierbântată, și strigau, bătând din palme: «Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfă lui Noroc!...» Atunci, nebunele de femei ziceau una alteia: «Cumătră, îți dai copilul?» «Îl dau, ca să am noroc!». Lua muierea copilul de la sân și îl dădea în mâna slujitorului idolesc, care îl tăia bucăți și îl pune în tigaia lui Noroc să se frigă. Până la 40-50 de copii se puneau odată în tigaia aceea. Mirosea în urma lui numai a friptură de copii proaspeți. Așa a secerat dracul Noroc milioane de copii. S-au dus mamele lor în fundul iadului. Acolo stau în vecii vecilor, că au dat jertfă lui Noroc. Voi nu vedeți ce zice Isaia? «Vai de cei ce fac masă dracilor și aduc jertfă lui Noroc!» Și voi, creștinilor, îi scrieți numele pe pomelnic. Vai de mine! Mare nebunie, mare rătăcire! N-ai pe Dumnezeu? Pui pe dracul Noroc? Numai ce auzi pe bețivi la crăsmă, zicând: «Hai noroc, cumătre!» Uneori, vezi creștini pe drum că se salută: «Hai noroc, vecine!». Dacă l-ai întreba cine-i noroc, nu știe, dar știe să-l pomenească. Mai chemi pe dracul Noroc după atâtea mii de an? Te închini lui satana? Zi: «Bună ziua, cumătre! Bună ziua, vecine! Bună seara, mătușă!» Când zici «bună ziua», arăți că Dumnezeu e bun. Vă rog să nu-l mai puneți pe pomelnicele voastre și nici să nu-l mai pomeniți pe idolul Noroc!"

Sunt sigur că creștinii au sorbit cuvintele cuviosului părinte precum Oana Roman două vagoane de clătite. Cu toate că nu am nici pe departe „vastele sale cunostințe scripturistice”, n-am putut să nu remarc o serie de erori grave printre prea-sfintele cuvinte ale prea-sfântului Părinte. Zece, precum poruncile dictate lui Moise. Ori le-o fi strecurat Diavolul acolo, pentru a ispiti turma de robi ai lui Hristos care îndrăznește să cerceteze, în loc să creadă, ori Necuratul mi-a întunecat mie mintea, pentru a-mi asigura un loc într-un cazan cu smoală din fundul iadului. Oricum ar fi, trebuie să subliniez acele nereguli, măcar în speranța că bunul Dumnezeu, care a omorât din dragoste satanistii copii egipteni în vremea lui Moise (și alte câteva milioane pe parcursul istoriei), se va milostivi și îmi va arăta calea cea dreaptă. Doamne, binecuvântează-mă cu înțelepciunea pe care i-ai oferit-o sfântului Solomon, pe care a folosit-o pentru a propune tăierea unui copil în două! Si permite-mi să-mi exprim îndoielile ca nelegiuitul apostol Toma, în speranța că-mi vei arăta și mie găurile... din palme. Asadar:

1. Cine naiba (scuză-mi, Doamne, limbajul) e Nemfis, „zeița frumuseții”? Sau, vorba celebră a trupei Smokie, „Nemfis, Nemfis, who the fuck is Nemfis?”. E un derivat al orasului egiptean Memphis? O fi vorba despre zeita egipteană Nephtys? Sau un hibrid între cele două nume? Ori un nume inventat de sfântul părinte, cuprins în acel moment de un lapsus păcătos? Nu există nicio zeităte cu acest nume, decât în imaginația lui.

2. Afrodita era zeita desfrâului iar discipolii ei îi trăgeau statuia într-o pădure pentru a o pune de o „urgie”? În primul rând, Afrodita era zeita frumuseții și a iubirii (nu inventata Nemfis). În al doilea, conform DEX-ului,

„urgie” înseamnă „nenorocire mare; năpastă”, „dezlănțuire violentă de forțe ale naturii; prăpăd” sau

„comportare, faptă, manifestare de om dușmănos, furios etc.” ori „ură, furie”. Ar trebui să înțelegem că grecii antici duceau statuia Afroditei în pădure apoi se băteau ca chiorii? Dădeau foc la copaci, trăgeau animalele de cozi? Jucau fotbal cu iepuri și veșminte în loc de mingi, tipând „*mergem la Mondial, că suntem mai tari ca românii*”? Sau pocneau pui de câprioară urlând „*This is Sparta*”? Cuvântul pe care părintele Cleopa îl căuta este „orgie”, care înseamnă cu totul altceva. E drept că în cultul Afroditei se practicau și orgii, dar cel mai adesea erau organizate în temple. Chiar nu era nevoie ca înfierbântații discipoli ai ei să-i care statuia în boschetii unei păduri, pentru un „gang bang” rapid. Dar cine stă să se încurce în astfel de amănunte? Părintele Cleopa în niciun caz.

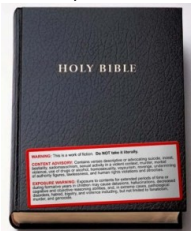
3. „*Venera, zeița discordiei*”?!? De fapt, Venera era la romani unul dintre numele alternative ale zeiței Venus, aceeași Afrodita de mai devreme a grecilor. Zeita discordiei era numită Eris de către greci și Discordia de către romani, dar se pare că prea-smintitul (pardon, prea-sfintitul) Cleopa a studiat o altă mitologie, diferită de cea pe care o cunoaștem noi. Căci încurcate sunt căile neuronale ale domnului... Cleopa.

4. „*Neptul, zeul apelor*”? Poate Neptun, zeul mărilor la romani. Dacă n-o fi o greșeală de tipar iar părintele chiar s-a împotmolit în acest nume simplu, mă întreb ce ar fi ieșit dacă ar fi încercat denumirea greacă a acestei divinități, adică Poseidon. Sper că nu... Poseidol, care sună a alifie.

5. „*Uranus, zeul pământului*”? Să-mi fie cu pardon dar nu pot să nu mă întreb unde sunt „*vastele sale cunostințe scripturistice și patristice de autodidact care te uimesc*”, despre care vorbea arhimandritul Bălan. Uranus la greci (mai exact Ouranos), numit Caelus de romani, era zeul Cerului. De fapt, exact asta înseamnă și numele său. Mama și soția sa, Gaia, era zeita Pământului. Dar dacă Iisus a spus „*precum în Cer, așa și pe Pământ*”, e ușor să se creeze o confuzie între cei doi termeni în mintile cuiva considerat „*o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru Biserica noastră*”.

6. Moloh era „*zeul fericirii, la romani, la sumerieni și la cartaginezi*”? Sumerienii n-au auzit în viața lor de această zeităte, iar românii i-au întâlnit numele doar vag, fără a simți nevoia să-i adopte cultul. Moloch era o zeităte amonită, venerată și de canaaniti, fenicieni, cartaginezi și levantini. Numele său înseamnă „regele”, ceea ce îl transformă în conducătorul zeilor, însă nu există nici măcar un singur amănunt care să îl lege de fericire. Prin urmare, nu avem niciun motiv să îl considerăm „*zeul fericirii*”, așa cum dorește nea Cleopa sau, mai exact, „*cuvântul său hotărât, înțelept și precis, unit cu darul frumoasei vorbiri în grai dulce moldovenesc*”. E ghini di tăt, părinte, nu-i așa?

7. Cine naiba (ptiu, Doamne, iar am scăpat cuvântul necurat) îl numea Noroc pe Moloch?!? Absolut nimeni! Nu există nicio singură legătură a lui Moloch cu norocul, darămite o redenumire a sa. Și de când are cuvântul „noroc” o conotație negativă? Când cineva pronunță acest cuvânt înseamnă că se închină Diavolului sau doar îl cheamă „*pe dracul Noroc după atâtea mii de ani*”? În acest caz, cum se face că *Biblia*, cartea de căpătâi a

oricărui creștin (implicit și a lui Cleopa), nu susține această ineptie? „*Zilpa, roaba Liei, a născut lui Iacov un fiu. Atunci a zis Lia: «Noroc» Și i-a pus numele Gad*” (Facerea 30:10-11). Acest Gad sau Noroc a devenit tatăl unuia dintre cele douăsprezece triburi ale israelitilor. În *Cartea Întâia a Regilor* 22:5, un prooroc pe nume Gad l-a sfătuit pe regele David să plece din Moab în Iuda. În *Cartea a Doua a Regilor* (capitolul 24), Dumnezeu îi vorbește lui David prin acest prooroc. În *Cartea Întâia a Cronicilor* 29:29 se spune că „*Gad văzătorul*” a scris o istorie a regelui David. În aceste cazuri, Gad sau Noroc nu reprezintă o invocare a Diavolului? Ori *Biblia* reprezintă o excepție, pentru că e „cuvântul Domnului”, iar Domnul are voie să încalce orice regulă? E drept că în *Cartea lui Isaia* 65:11 se vorbește despre o zeităte canaanită, numită Gad, diferită

de Moloch. Însă, tinând cont de celelalte două personaje biblice ce poartă acest nume, nu putem considera cuvântul „noroc” o închinare la Satan. Despre noroc pomeneste si *Cartea lui Tobit*, bineînțeles, tot fără nicio conotație negativă: „*Și-i zicea slujnica: «Da, tu ești cea care ți-ai ucis bărbatii? Căci, iată, ai fost dată în căsătorie la șapte, și n-ai avut noroc de nici unul!»*” (3:8). Norocul e întâlnit si în *Cartea lui Ieremia*, având acelasi sens pe care îl cunoastem cu totii (mai puțin Cleopa): „*Dar a doua zi Pașhurr a dat drumul lui Ieremia din temniță și Ieremia i-a zis: «Domnul nu te mai numește Pașhurr (Noroc din toate părțile), ci Magor Misabib (Spaimă din toate părțile)»*” (20:3). Până la urmă, cine are dreptate, stimate oite? *Biblia* sau părintele Cleopa?

8. „*Voi nu vedeți ce zice Isaia? «Vai de cei ce fac masă dracilor și aduc jertfă lui Noroc!»*”, spunea părintele Cleopa. Din păcate, nu si Isaia. Citatul biblic este următorul: „*Și voi, cei ce ați părăsit pe Domnul, care ați uitat de muntele Meu cel sfânt, care întindeți masă pentru dumnezeul Gad și umpleți o cupă pentru Meni*” (Isaia 65:11). Se pare că „*memoria sa rar întâlnită*”, lăudată de arhimandritul Bălan, mai dădea si rateuri uneori. Astfel se explică si numeroasele confuzii mitologice din mintea mult prea-luminată a mult prea-fericitului Cleopa.

9. În fata statuii lui Moloch se afla „*o tigaie din aramă*” care se încingea si „*până la 40-50 de copii se puneau odată în tigaia aceea*”? Nu stiu ce tigăi a văzut nea Cleopa la viata lui, dar ce descrie el sigur nu e tigaie ci, mai degrabă, piscină. Ori a lansat Bahmuteanca o nouă tigaie, numai bună pentru hrănit un sat întreg. „*Mirosea în urma lui numai a friptură de copii proaspeți*”. Cum o fi mirosul de copii proaspeti? Există oare si miros de copii vechi? Oare în urma lui Cleopa nu mirosea a creier încins (si proaspăt, neapărat) în timp ce debita asemenea tâmpenii?

10. „*Buda*” e Buddha, că vorbim despre numele unui personaj, nu despre căcătoarea unde îi veneau cele mai bune idei crestine viitorului sfânt din calendarul ortodox.

Si pentru că a dat dovadă de idei dintre cele mai bune, în cartea sa, *Drumul sufletului după moarte*, părintele Cleopa ne-a sfătuit următoarele: „*Când vezi că s-a îmbolnăvit în casă mama, sora, fratele, sotia, nepotul, copilul, tata, fiica, nu aduce întâi doctorul; întâi adu preotul si-l spovedeste curat de toate păcatele*”. De ce să facem asta? Pentru că popii sunt specializati în acordarea primului ajutor? Sau pentru că au vindecat vreo boală până acum? Ori prea extaziati voia să ne vadă pe toti morti? Tot Ilie Cleopa este cel care, la un moment dat, afirma că „*până la întruparea și învierea Domnului nostru Iisus Hristos, nimeni nu se putea mântui, căci raiul era închis și nu era revărsat peste lume harul Duhului Sfânt*”. Ceea ce trebuie să înțelegem e că sufletele tuturor oamenilor, inclusiv ale celor care respectau poruncile lui Dumnezeu (printre care enumerăm profeții sau sfinții), ajungeau direct în iad. Și acolo au rămas timp de multe mii de ani, până a venit Iisus să deschidă raiul. Prin urmare, nu conta dacă oamenii erau buni, dacă erau aleși de Dumnezeu pentru diferite misiuni (așa cum sunt profeții *Vechiului Testament*), sau dacă respectau cu sfințenie învățăturile preoților. Cu toții ajungeau în iad. Dar totuși Tatăl ceresc avea grijă de ei, ferindu-i de focul Gheenei și de furcile încornorațiilor demoni. Și stăteau bieții de ei în cazanele cu smoală, plictisiți și frustrați, întrebându-se când va veni Iisus cu cheia porții raiului sau, măcar, de ce Dumnezeuul atotputernic nu face o altă cheie. În *Profetii si mărturii crestine pentru vremea de acum*, Cleopa ne-a lovit cu o nouă serie de ineptii. Una dintre ele se referă la acelasi Rai, pe care îl confundă în continuare cu Grădina Edenului. Pentru Cleopa, Raiul, care „*era de câteva zeci de ori mai mare decât Europa*”, se afla în Mesopotamia. Nu stim cum a încăput în Mesopotamia acest Rai urias, de zeci de ori mai mare decât un continent dar, bănuiesc că, împăturit cu grijă la colturi si înghesuit cu putere... intră până la urmă. Dacă nu, „*mai taie din el, dă-l dracu*”, vorba braconierului mustăcios. „*De la potop s-a ridicat Raiul în văzduh către răsărit*”, mai spune nea Cleopa, pentru că, dacă serpii si măgăritele pot vorbi iar din doi oameni pot lua nastere patru rase diferite si alte câteva subrase, de ce nu ar putea zbura si grădinile? Mai ales cele fermecate, mai mari decât continentul pe care sunt asezate, în care se găsesc pomi magici si serpi vorbitori. Cleopa ne mai spune că tot acolo, în Irak, „*a fost Turnul Babel, făcut de Nimrod, împăratul Babilonului. Singurul urias care s-a născut după potop*”. Prea smintitul părinte ne dovedeste din nou că nu-si cunoaste *Biblia*, ci o povesteste ca Mahommed când a compus *Coranul*. Dacă ar fi cunoscut-o, ar fi stiut probabil de Goliath, cel ucis de păstorul David, dar si de uriasii descoperiti în Canaan de evreii fugiti din Egipt sub conducerea lui Moise. Bineînțeles că în *Biblie* Nimrod nu are nicio legătură cu Turnul Babel, dar imaginatia părintelui Cleopa încerca în acel moment să atingă apogeul. „*El a zis că nu se teme că mai vine un potop, si a zidit turnul Babel pe un loc înalt*”, a plusat „*unul din cei mai iscusii duhovnici, sfetnici și predicatori ai monahismului românesc contemporan*”, desi în *Geneza* biblică avem o altă poveste, unde un

grup de oameni a încercat să construiască Turnul pentru a ajunge la cer. „Când S-a pogorât Dumnezeu, Nimrod era pe lângă turn. Si la un cutremur mare, turnul s-a risipit pe jumătate si l-a prins si pe Nimrod. Acolo i-a fost moartea!”. Părinte, de unde le scoti?!? Nu stiu ce naiba ai fumat, dar vreau si eu...

Cleopa se lăuda chiar că a avut parte de o întâlnire de gradul III. În *Viata părintelui Cleopa*, scrisă de arhimandritul Ioanichie Bălan, afirma următoarele: „Eram într-o noapte la ora unu în bordei. Făcusem

Miezonoptica si eram pe la sfârșitul Utreniei, când deodată aud: buf, buf, buf! Se cutremura pământul. Eu am iesit să văd ce se aude, dar când am deschis usa la bordei am văzut afară o lumină mare si în lumină, o masină de alamă cu multe roti. Din ea a coborât un om înalt, cu ochii mari, pe jumătate albi si pe jumătate negri, care numai atât a zis apăsând: «Ce cauti aici?» Atunci mi-am adus aminte ce zic Sfintii Părinti. Că dacă ai Sfintele Taine, îl ai pe Hristos viu! Eu aveam Sfintele Taine într-o scorbura de brad în bordei. Si când am văzut asa, am intrat repede înăuntru, am cuprins bradul cu Sfintele Taine în brate si numai atât am zis: «Doamne Iisuse, nu mă lăsa!» Să vezi tu atunci rugăciune când este dracul la ușă! Si când m-am uitat din nou afară, l-am văzut cum se dădea înapoi alungat de puterea lui Hristos. Lângă bordei era o râpă mare unde a căzut acel duh necurat. Dar cum a căzut? Când a ajuns la râpă, s-a dat de trei ori peste cap cu tot cu masină si pe urmă a căzut si s-a făcut un zgomot mare de mi-au tiuit urechile până a doua zi la ora unu». În cazul în care părintele nu era „fumat” în acea zi si întâmplarea este reală, mă gândesc că acel „om înalt” n-a plecat din cauza rugăciunilor, ci de frica lui Cleopa. Nu e bine să te pui cu nebunul, mai ales când esti singur cu el noaptea, în pădure. Dar dacă acel om era vreun pădurar care s-a prăbusit cu masina în râpă, în timp ce nebunul își freca mâinile de bucurie că a învins „demonul”?

Nu-ti trebuie cunostinte de psihiatrie pentru a-ti da seama că Ilie Cleopa nu avea toate tiglele pe clopotniță sau că turla sa era plină de lilieci. Înțeleg asta foarte bine, citind doar câteva dintre aberatiile sale. Ceea ce

nu pot însă să înțeleg este cum de s-au găsit atâtea sute de mii de oameni care să-l cinstească, respecte si chiar venereze. Si de ce naiba ar vrea cineva să-l canonizeze? Pentru scenariile rupte de realitate pe care le inventa? Pentru necunoasterea *Bibliei*? Pentru lipsa logicii? Sau pentru profetiile pe care le-a făcut, dar nu s-au împlinit? Cum se face că ne alegem ca modele doar oameni dereglati, însă ne ignorăm complet adevăratele valori? Oare câți mai stiu astăzi cu ce se ocupau Aurel Vlaicu, Traian Vuia, Henry Coandă, Ciprian Porumbescu, George Enescu, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Ana Aslan sau Emil Racoviță? Punem pariu că numărul lor e mult mai mic decât cel al fanilor lui Cleopa? Având talentul de a cinsti astfel de oameni, de ce ne mai mirăm că toti care ne conduc tara de la Revoluție încoace n-au făcut decât să ne îngroape de vii în mocirlă? Sau că nu mai reusim să ajungem la un turneu final de fotbal de foarte multi ani?

PS: Când în multe state europene Biserica a donat bani si chiar terenuri în încercarea de a ajuta țările respective să depășească perioada de criză financiară, Biserica Ortodoxă Română face lucrurile tocmai invers. Nu doar că primește anual din ce în ce mai multi bani din bugetul țării si își desfășoară numeroase afaceri

pentru care nu plătește absolut nicio taxă (fără a mai lua în calcul banii donati de turma de drept-credinciosi), dar a reusit să găsească încă o metodă de a stoarce si mai multi bani din buzunarele noastre. Recent a cerut să-i fie retrocedate aproximativ 2.200 de clădiri confiscate de regimul comunist, printre care liceul Dinu Lipatti sau Academia Tehnică Militară. Cu mâna întinsă lung până în bugetul nostru si-asa

sărac, patriarhul Daniel nu s-a sfiit să declare că „*restituirea completă a bunurilor bisericești este necesară pentru a ajuta biserica în multiplele ei activități*”. Astfel, B.O.R.-ul va primi înapoi majoritatea clădirilor, urmând să primească niste sume colosale din închirierea celorlalte, cum ar fi institutiile de învățământ, de exemplu. Bineînțeles că nici aceste venituri nu vor fi impozitate. Si astfel, Biserica Ortodoxă Română se va îmbogăți practic peste noapte mult mai mult, cu ajutorul banilor nostri. Dar bine că avem învățăturile fanatice ale lui Cleopa care să ne țină de frig, de foame și de sete, în timp ce admirăm palatele popilor și masinile lor luxoase. Mânca-te-ar Raiul, părinte, cu toți popii tăi, că nu mai scăpăm odată de voi!

35. Izvorul vietii

„Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...» De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat”, spune Geneza biblică. Povestea unei grădini primordiale, în care se află sursa nemuririi, a înfierbântat mintile oamenilor din toate timpurile. Dar mai ales în Evul Mediu, când fanatismul creștin a atins cote maxime, lucru demonstrat de Inchiziție și cruciade. Nebunia acestei perioade a început în 1145 atunci când, după cum relatează episcopul german Otto de Freising în *Chronicon*, Papa a primit o scrisoare misterioasă de la un conducător creștin din India. Cel care i-a înmănat Papei scrisoarea era episcopul Hugh din Gebal, un oraș de pe coasta mediteraneană a Siriei. Semnatarul scrisorii era un necunoscut ce își spunea Ioan Bătrânul, despre care se credea că era un descendent al magilor ce i-au adus daruri lui Iisus și că a întemeiat un puternic regat creștin la capătul lumii, după ce i-a învins pe regii musulmani din Persia. Acesta îi declara Papei că unul dintre râurile Edenului curge prin țara sa, India. E drept că nimeni nu auzise până în acel moment de părintele Ioan sau de un puternic regat creștin în estul Asiei. Însă când regii mongoli au atacat granițele imperiului musulman, învingându-l în 1141 pe sultanul Sanjar, Papei i-a fost prezentată vestea ca o victorie a unui rege creștin ce îi atacase pe musulmani din partea cealaltă a Asiei. Prin urmare, existența părintelui Ioan și a regatului său erau pentru europeni cât se poate de plauzibile. Imediat după ce a aflat de existența misteriosului Ioan și a unuia dintre râurile Paradisului, Papa Eugeniu al III-lea a cerut organizarea unei noi cruciade. Mai ales că acest lucru se întâmpla după ce, cu un an înainte, creștinii fuseseră înfrânți de către musulmani la Edessa. Musulmanii au obținut o nouă victorie și în 1146, iar armatele creștine, conduse de francezul Ludovic al VII-lea și de germanul Conrad al III-lea, au plecat către Asia Mică un an mai târziu, la ordinul Papei. Turcii au reușit să nimicească ostile creștine și totul părea pierdut. Însă, conform cronicilor vremii, părintele Ioan a trimis în 1165 o scrisoare împăratului Bizantului, împăratului Sfântului Imperiu Roman și altor regi, prin care își declara intenția de a veni cu armata sa în Țara Sfântă. Din nou și-a descris regatul ca fiind locul în care se află poarta Raiului și prin care curge unul dintre râurile Paradisului. Ajutorul promis nu a venit niciodată, spre dezamăgirea lumii creștine. Ba chiar Saladin, sultanul Egiptului și al Damascului, a unit lumea musulmană sub conducerea sa și a cucerit Ierusalimul în 1187, ceea ce a dus la o nouă cruciadă, condusă de regii Angliei și Franței, Richard Inimă de Leu și Filip al II-lea August, și împăratul Germaniei, Frederic I Barbarossa.

În timp ce luptele cu musulmanii continuau, drumul către India rămânea închis pentru europeni, iar credința că în acea țară curgeau apele Edenului înflorea. La sfârșitul secolului al doisprezecelea și-a făcut apariția lucrarea *Romance of Alexander*, o biografie a lui Alexandru Macedon care vorbea despre trei fântâni miraculoase. Una

îi întinerea pe cei bătrâni, a doua oferea nemurirea iar ultima învia mortii. Erau localizate în regiuni diferite, una dintre ele izvorând din Tigru și Eufrat (în Orient), alta din Nil (Egipt) iar cea de-a treia din Gange (India), acestea fiind în viziunea Europei medievale cele patru râuri ce izvorau din Grădina

Edenului. Cartea sustinea că Alexandru a descoperit Fântâna Tineretii, din care au băut cincizeci si sase dintre însoțitorii săi. Însă cum ar fi putut ajunge creștinii europeni la acea fântână, din moment ce drumul către India era blocat de musulmani? Papii au încercat de nenumărate ori să comunice cu părintele Ioan, „*ilustrul si magnificul rege al Indiei si mult iubit fiu al lui Hristos*”. În 1245, Papa Inocentiu al IV-lea l-a trimis pe Giovanni da Pian del Carpine prin sudul Rusiei la conducătorul mongolilor, pe care îi considera nestorienii (o sectă creștin-ortodoxă) iar pe han ca fiind părintele Ioan. În 1254, armeanul Haithon a călătorit degizat spre Mongolia, prin estul Turciei. El consemna trecerea printr-o trecătoare din apropierea Mării Caspice, numită Portile de Fier, ceea ce a dus la speculația că acea călătorie era asemănătoare celei a lui Alexandru, despre care se spunea că a turnat fier topit pentru a închide o trecătoare. Emisarii papali ce căutau țara părintelui Ioan au fost însoțiți de aventurieri, precum frații Niccolo si Maffeo Polo, Marco Polo (fiul lui Maffeo) sau cavalerul german William de Boldensele. Cavalerul englez John Maundeville scria că a descoperit Paradisul biblic în cartea *The Voyages and Travels of Sir John Maundeville, Knight*, ce a devenit un adevărat bestseller în Europa medievală.

Deoarece rutele terestre erau blocate de dușmani, regatele creștine europene au căutat o nouă rută către către apele miraculoase din India. La mijlocul secolului al cincisprezecelea, regatul Portugaliei încerca să ajungă în India pe mare, înconjurând Africa. În 1445, portughezul Dinas Dias a ajuns la gurile fluviului Senegal, despre care nota că „*se spune că izvorăște din Nil, fiind unul din glorioasele râuri ale pământului, fiindcă își are izvorul în paradisul terestru, Grădina Eden*”. A fost urmat de alți exploratori, care au ajuns până la Capul Bunei Speranțe, până în 1499 când Vasco da Gama a reușit să înconjoare Africa și să ajungă în India mult-visată. Cu toate acestea, nu portughezii au fost cei care câștigat întrecerea. Spaniolul Cristobal Colon sau Cristofor

Columb, italian la origine, a descoperit că poate ajunge în India mult mai repede navigând spre vest, după ce a cercetat hărți si scrieri vechi. Deși i-au respins de trei ori propunerea, regele Spaniei, Ferdinand al II-lea de Aragon, și soția sa, Isabela I, i-au permis într-un final lui Columb să plece în căutarea Indiilor prin vest. Astfel, în octombrie 1492, Columb a ajuns la insulele Bahamas, despre care credea că sunt cele din țara legendarului părinte Ioan. Două decenii mai târziu, regele Ferdinand i-a cerut aventurierului Ponce de Leon să găsească fără întârziere apele ce întinerneau. Acesta a interogată și chiar torturat numeroși „indieni”, pentru a-i forța să dezvăluie locul în care se afla izvorul miraculos. În 1511, unii băștinasi i-au mărturisit că pe insula lor exista un izvor din care a băut un bătrân, căruia imediat „*i s-a întors bărbăția si putea să facă tot ce făcea un bărbat tânăr, s-a însurat si a făcut si copii*”. În raportul său către regele Ferdinand, consemnat de istoricul oficial al Curții, Peter Martyr de Angleria, Ponce de Leon declara că băștinasi din insulele Lucayos sau Bahamas povesteau că „*există o insulă... în care se află un izvor etern, ale cărui puteri magice constau în faptul că, dacă cineva bea din el, probabil si însoțit de o anumită dietă, devine tânăr din nou*”. Pe 23 februarie 1512, Ferdinand i-a acordat aventurierului un Patent de Descoperire, ordonându-i să găsească respectiva insulă. Pe fiecare dintre cele câteva sute de insule din Bahamas, marinarii lui Ponce de Leon au fost nevoiți să bea apa nenumăratelor pârâuri, în căutarea celei miraculoase. Au fost interogați alți „indieni” care, prin legendele lor, confirmau existența apei ce întinereste. Pentru că expediția nu a avut succesul scontat, în 1521 regele spaniol l-a trimis pe Ponce de Leon într-o nouă căutare, de această dată în Florida. Referindu-se la scopul acestei misiuni, istoricul Antonio de Herrera y Tordesillas scria în *Historia general de las Indias* că „*el a plecat în căutarea Sfintei Fântâni, atât de renumită printre indieni, si a râului ale cărui ape îi întinerea pe cei bătrâni*”. În locul tineretii vesnice, Ponce de Leon a găsit moartea, cauzată de o săgeată indiană. Iar căutarea organizată, pe baza unui decret regal, a încetat pentru totdeauna. Nu și căutarea individuală, însă. Cel mai bun exemplu îl reprezintă alchimia, care a cunoscut un avânt deosebit în Evul Mediu, influențată și de Kabbalah evreiască ce în acea perioadă a fost asternută în scris.

Să fi fost căutători nemuririi sau a tineretii vesnice o adunătură de naivi, ce urmăreau fantasmеle unor basme? Ei nu se considerau astfel. Într-o Europă creștină, cuvintele *Bibliei* nu erau puse la îndoială. Iar *Biblia* vorbea încă din prima sa parte despre o grădină udată de patru râuri, în care creștea un pom ce oferea nemurirea. În

plus, miturile păgânilor sustineau existenta unor fructe sau ape de acest gen. Celtii, vechii locuitori ai Irlandei, povesteau că zeita Iduon păzea niste mere magice, pe care le mâncau zeii pentru a redeveni tineri. Pentru

grecii antici, oracolul din Delphi i-a prezis semizeului Herakles (numit Hercules de către romani) că „*atunci când toate acestea se vor încheia, tu vei deveni unul dintre nemuritori*”, iar penultima dintre muncile acestuia a constat în găsirea unor mere de aur din grădina hesperidelor, un loc aflat la capătul Pământului, departe de ochii muritorilor, întocmai ca grădina biblică a Edenului. Grecii si romanii ne-au lăsat si alte mituri ce vorbesc despre simpli oameni ce au primit sau refuzat nemurirea. Tantalus a devenit nemuritor după ce a furat ambrozia si nectarul zeilor. Odysseus a refuzat imortalitatea oferită de nimfa Calypso, preferând să se întoarcă la sotia lui. Zeul Apollo a uns trupul lui Sarpedon încât acesta să trăiască mai multe generatii. Zeita Afrodita i-a oferit lui Phaon o potiune magică, ce l-a transformat într-un tânăr „*care a aprins inimile tuturor femeilor din Lesbos*”. Si Demophon, uns cu ambrozie de Demetra, ar fi devenit nemuritor dacă mama sa nu ar fi întrerupt procedura. Pescarul Glaukos a observat că un peste prins de el a înviat după ce a atins o anumită iarbă si a sărit în mare. Luând respectiva iarbă în gură, Glaukos a sărit în apă exact în acelasi loc, iar zeii Okeanos si Tethis l-au primit în rândul lor, făcându-l zeu. Despre o astfel de iarbă aminteau si mesopotamienii în *Epopoea lui Ghilgames*, eroul descoperind-o pe fundul unei ape din tărâmul zeilor. Tot mesopotamienii sustineau că preotului Adapa i-a fost oferită nemurirea de către zeul Anu si supravietuitorilor Potopului de către Enlil. Iar pentru evrei, Enoh si Ilie au fost luati la cer, unde au primit imortalitatea. Prin urmare, cum ar fi putut considera căutătorii nemuririi că nu există un sâmbure de adevăr în toate aceste legende? Mai ales când *Apocalipsa lui Ioan*, ultima carte biblică, vorbește si ea despre „*râul și apa vieții, limpede cum e cristalul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului și în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor*”?

Anul 1492, când Columb a descoperit America, a fost si cel în care s-a încheiat dominatia musulmanilor în peninsula Iberică, prin capitularea maurilor la Granada. De-a lungul a opt secole, în mod evident, cultura creștină si cea musulmană din peninsulă au interactionat. Povestea din *Coran* despre fântâna vietii era cunoscută în ambele tabere. Iar faptul că se aseamăna cu legenda lui Glaukos reprezenta pentru oamenii

acelor timpuri o dovadă a veridicității ei. În Sura XVIII, Moise, însoțit de un ajutor, trebuia să ia cu el un peste uscat. Locul în care pestele va învia si va sări în apă va fi cel în care va întâlni un personaj misterios, un „*servitor al Domnului*”. Ajunsi la „*întrețărirea dintre două râuri*”, pestele a înviat si a sărit în apă, iar Moise l-a întâlnit pe enigmaticul personaj. Tot în această sură, Moise este dus întâi în vest, apoi în est si, în cele din urmă, în tinutul în care Gog si Magog plănuiau nelegiuiri împotriva omenirii. Moise, numit aici Du-al'karnain („Cel cu două coarne”), a astupat trecătoarea dintre munti cu blocuri de fier, acoperite cu plumb topit, creând o barieră pe care Gog si Magog nu puteau să o răzbată. În ebraică si arabă, cuvântul „*karnain*” înseamnă atât „coarne duble”, cât si „raze duble”. În *Iesirea* 34:29, „*când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu știa că fața sa strălucea, pentru că grăise Dumnezeu cu el*”. Prin urmare, el poate fi Du-al'karnain, tinând cont că razele din *Biblie* au fost confundate adeseori cu coarne din cauza traducerilor defectuoase, cel mai bun exemplu fiind sculptura lui Michelangelo din biserica romană San Pietro. Însă cele trei călătorii precum si epitetul „Cel cu două coarne” i-au fost atribuite în Evul Mediu lui Alexandru Macedon, care în secolul al IV-lea î.e.n. a cucerit o mare parte din lume, ajungând până în India. Aceste credințe populare, care îl înlocuiau pe Moise cu Alexandru, erau răspândite în Europa si Orientul Apropiat, bazându-se pe scrierile istoricului grec Callisthenes din Olynth, care l-a însoțit pe Alexandru în expediția sa. Unul dintre primele episoade din scrierile istoricului grec explică confuzia dintre cele două personaje: se pare că Alexandru a încercat să plece din Egipt asemenea lui Moise, despărțind apele si traversând marea pe jos. Se presupune că aventurile regelui macedonean au început după cucerirea Egiptului,

Însă din texte nu rezultă nici în ce direcție a pornit Alexandru, nici dacă episoadele sunt aranjate în ordine cronologică.

Ajungând la o mare, Alexandru a cerut să se construiască în mijlocul acesteia un zid de plumb topit, care să se ridice până deasupra apei. După ce zidul a fost terminat, au fost trimisi înainte niste prizonieri, pentru a-l testa. Când au ajuns la mijlocul zidului, *„valurile mării au căzut asupra lor și marea i-a înghitit, pierind cu toții... Când*

Cel-cu-două-coarne a văzut asta, tare s-a înfricosat de puterea apelor” și a renunțat la acea metodă. Nu însă și la ideea de a vizita „întunericul” de dincolo de mare. Alexandru a făcut câteva ocolisuri, în timpul cărora a vizitat izvoarele fluviilor Tigrul și Eufrat, studiind „secretele cerurilor, stelelor și planetelor”. Lăsându-și trupele în urmă și luându-și cu el doar câțiva însoțitori, Alexandru s-a întors în Ținutul Întunericului, ajungând la un munte numit Mushas. Acolo și-a părăsit însoțitorii și a plecat singur. După douăsprezece zile și nopti de mers, „a zărit aura strălucitoare a unui înger”, dar când s-a apropiat a observat că era „un foc pârjolitor”. Atunci, Alexandru și-a dat seama că ajunsese la muntele care domina întreaga omenire. „Cine esti tu și de ce ai venit aici, muritorule?”, l-a întrebat îngerul. „Cum ai reușit să pătrunzi în întuneric, căci nimeni n-a făcut-o până acum?”. Alexandru i-a răspuns că Dumnezeu i-a ghidat pașii în acea direcție și i-a dat putere ca „să ajungă în acest loc, care este Paradisul”. După o discuție lungă despre oameni și Divinitate, îngerul i-a cerut lui Alexandru să părăsească locul respectiv, însă acesta a insistat să afle secretele Cerului și Pământului, cerând să i se ofere ceva ce nu mai primise niciun om până în acel moment. Atunci, „îngerul îi zise: «Îți voi spune ceva astfel încât să trăiești fără a muri». Cel-cu-două-coarne zise: «Spune-mi». Iar îngerul îi spuse: «În ținutul Arabiei, Dumnezeu a făcut un întuneric, în care a ascuns comoara cunostintelor sale. Tot acolo se află o fântână ale cărei ape sunt numite apele vietii și cel care bea din ea, chiar și o singură picătură, nu va muri în veci». Îngerul a atribuit acelor ape și alte însusiri, cum ar fi „puterea de a zbura prin ceruri asemenea îngerilor”. „În care sfert al Pământului se află fântâna?”, a întrebat Alexandru, nerăbdător. „Întreabă-i pe aceia care sunt mostenitorii cunostintelor”, i-a răspuns îngerul, care i-a oferit apoi un ciorchine de strugure pentru a-și hrăni oamenii. Întors la soldații săi, Alexandru le-a povestit despre întâlnirea sa de gradul III și le-a oferit câte un bob de strugure. De fiecare dată când rupea un bob, altul apărea în locul lui, astfel reușind regele macedonean să-i hrănească pe toți. Alexandru cel Mare a adresat tuturor înțeleptilor pe care i-a putut găsi aceeași întrebare: „Ati aflat cumva, în cărțile voastre, că Dumnezeu a făcut un loc întunecat în care a pus toate cunostintele și în acel loc se află o fântână numită Fântâna Vietii?”. În versiunea greacă a textului, el a fost nevoit să meargă până la capătul Pământului pentru a-l găsi pe înțeleptul care cunostea răspunsul. Varianta etiopiană susține că acesta, pe nume Matun, se afla deja în armata macedoneană. Acel loc, spunea Matun, „se află în apropierea soarelui, când răsare pe partea dreaptă”. Ba chiar l-a condus pe Alexandru în locul respectiv, de asemenea un ținut al Întunericului. După o lungă călătorie, regele macedonean l-a trimis pe înțelept înainte, să găsească drumul. Pentru a vedea în Întuneric, i-a dat o piatră magică, pe care o primise la rândul său de la un rege bătrân care trăise printre zei, o piatră adusă din Eden de Adam. Pentru că s-a rătăcit, Matun a scos piatra magică, care a început să lumineze în momentul în care a atins pământul. Astfel, înțeleptul a reușit să zărească un put, fără să-și dea seama că tocmai descoperise Fântâna Vietii. Versiunea etiopiană a textului lui Callisthenes spune că Matun „luase cu el un peste uscat și fiindu-i foarte foame s-a dus cu el la apă să-l spele pentru a-l găti. Dar, când pestele a atins apa, a tâsnit în ea și a fugit. Când Matun a văzut asta, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în apă după el”. Realizând că a descoperit Apa Vie, Matun s-a spălat și a băut, devenind El-Khidr („vesnic tânăr”). Întorcându-se în tabăra macedoneană, nu a suflat nimănui o vorbă despre descoperirea sa. Atunci, Alexandru însuși a pornit în căutarea fântânii și a descoperit piatra uitată de Matun „strălucind în întuneric și având acum doi ochi care aruncau lumină”. Dându-și seama că e pe calea cea bună, regele a grăbit pasul, însă a fost oprit de către o voce care l-a certat pentru ambițiile sale și l-a anunțat că, în loc de viață vesnică, va găsi în curând moartea. Speriat, Alexandru cel Mare s-a întors la oamenii săi și a

renunțat la căutare. În altă variantă a legendei, vocea *apartinea unei păsări cu chip uman*, care l-a obligat să se întoarcă atunci când a ajuns într-un loc „*bătut în smaralde, safire și iacinte*”. În scrisoarea lui Alexandru către mama sa, Olympias, era vorba de doi oameni-pasăre care i-au blocat trecerea. În versiunea greacă a textului lui Callisthenes, Andreas, bucătarul lui Alexandru, a fost cel care a spălat peștele uscat în fântâna „*ale cărei ape luceau cu lumină*”. Când peștele a atins apa, a înviat și a fugit, iar bucătarul, realizând ce a descoperit, a băut din respectiva apă și a păstrat puțină într-un vas de argint. Nici el nu a dezvăluit nimănui ceea ce descoperise. Când Alexandru (care în această versiune era însoțit de 360 de oameni) a ajuns într-un loc care strălucea desi nu se vedeau nici Soarele, nici Luna și nici stelele, calea i-a fost blocată de două păsări cu trăsături umane. Una dintre ele i-a spus: „*întoarce-te, fiindcă pământul pe care calci aparține numai lui Dumnezeu. Întoarce-te, nefericitule, fiindcă în Tara Binecuvântatilor tu nu poți pune piciorul!*”. Înfricosati, Alexandru și oamenii săi s-au întors, nu înainte de a-și lua ca suveniruri câteva pietre și o palmă de praf. Ajunși la lumină, după ce au ieșit din Tara Noptii Vesnice, au văzut că praful și pietrele pe care le luaseră erau praf de aur și pietre prețioase. Abia atunci bucătarul Andreas a povestit despre peștele care înviase, evitând totuși să recunoască faptul că el băuse și păstrase din Apa Vieții. Auzind acestea, Alexandru l-a bătut și l-a alungat din tabără. Însă Andreas nu voia să plece singur, deoarece se îndrăgostise de fiica regelui macedonean. Asa că i-a povestit fetei secretul și i-a dat să bea apa păstrată în vasul de argint. Când Alexandru a aflat, a alungat-o și pe ea. „*Ai devenit făptură zeiască, căpătând nemurirea*”, i-a spus el, trimițând-o în Tara Binecuvântatilor. Iar pe bucătarul Andreas l-a aruncat în mare cu o piatră legată de gât. Însă, în loc să se înece, bucătarul s-a transformat într-un demon al mării. „*Și așa se încheie povestea bucătarului și a fecioarei*”, ne spune versiunea greacă a textului istoricului Callisthenes.

Se știe că scrierile originale ale lui Callisthenes au dispărut, textele latinești care circulau în Europa medievală fiind considerate traduceri ale scrierilor originale. În paralel cu acestea circulau în Orientul Mijlociu și în nordul Africii versiuni în mai multe limbi, printre care etiopiana, araba, persana, siriana, armeană și greacă. Cercetătorii au ajuns la concluzia că toate aceste texte, scrise în perioade diferite, au o sursă comună, poate scrierile originale ale lui Callisthenes. Este evidentă influența creștină în povestea lui Alexandru; cu trei secole înainte de erea noastră nu putea vorbi despre Dumnezeu, din moment ce era adeptul unei religii politeiste, în care nu exista acest concept. Mama sa îl considera fiul zeilor Dionysos sau Zeus, iar preoții egipteni l-au declarat fiul lui Amon. Prezența îngerului în poveste este rezultatul aceleiași influențe creștine, la fel ca încercarea lui Alexandru de a-l imita pe Moise. Unii pot considera că vestitul cuceritor a aflat despre Moise, Dumnezeu și îngeri de la evrei, însă acest lucru este imposibil. Cărțile *Vechiului Testament* au fost traduse pentru prima oară din ebraică în greacă în Alexandria, în timpul lui Ptolemeu al II-lea (285 – 247 î.e.n.), la câteva decenii după moartea lui Alexandru. Chiar dacă regele macedonean ar fi cunoscut religia evreilor după cucerirea Ierusalimului, nu există nici măcar un indiciu în multele sale biografii și epistole care să susțină vreo influență iudaică. Asadar, legenda lui Alexandru Macedon, care circula în Europa medievală, a fost fără doar și poate modificată de creștinii respectivelor vremuri, pentru a se potrivi crezului lor religios. Nu poate fi vorba despre o lucrare compusă în totalitate de acei creștini, deoarece unele dintre versiunile legendei aparțin secolului al doilea î.e.n., la care se adaugă scrisorile lui Alexandru către mama sa și către mentorul său, filosoful Aristotel. Prin urmare, influența creștină se rezumă doar la înlocuirea zeilor păgâni cu Dumnezeu și îngeri. Indiferent de zeitățile prezente în poveste, diferitele versiuni nu făceau decât să confirme autenticitatea și vechimea legendei lui Alexandru pentru europenii medievali. Iar aceasta, pe lângă mențiunile biblice și cele din miturile păgâne, alături de scrisorile părintelui Ioan, a reușit să înfierbânte dorința papilor și a regilor de a descoperi secretul nemuririi. Însă unde se aflau acele ape miraculoase? Să fi fost în Orient, în apropierea Tigrului și Eufratului? Sau în peninsula Sinai de la granița cu Egiptul? Ori în India, acolo unde a ajuns Alexandru la finalul expediției sale? Niciuna dintre aceste variante nu este plauzibilă, pentru că cercetătorii ignoră cel mai important lucru: istoria oficială a lui Alexandru Macedon.

Istoria ne spune că în anul 335 î.e.n., înainte de a-și începe celebra campanie în Grecia, Egipt, Imperiul Persan și India, Alexandru Macedon a atacat Dacia din motive necunoscute. Istoricul Arthur Weigall scria despre această expediție a lui Alexandru că „*fusesse întreprinsă în mare parte pentru a putea afirma că el traversase marele fluviu (Dunărea), care fusese ca o barieră pentru aventurile septentrionale ale lui Filip și*

formase linia admisă între lumea cunoscută a grecilor și nordul nestiut. Alexandru însuși considera acest fapt ca fiind de mare importanță, căci pe țărmul marelui fluviu el celebra un impresionant serviciu religios, oferind sacrificii lui Zeus, Herakles și divinității Dunării”. După ce a rugat zeii să îl ierte pentru sacrilegiul de a călca

pământul considerat sfânt de întreaga lume antică, Alexandru a trecut Dunărea în toiul nopții, însoțit de doar cinci mii cinci sute de soldați din cei treizeci de mii pe care îi avea cu el, un număr mic în comparație cu cel al dacilor care îi așteptau pe malul nordic (aproximativ paisprezece mii de oameni). Deși luată prin surprindere de oastea macedoneană, apărută pe neașteptate la adăpostul întinericului, dacii nu s-au pierdut cu firea și au luptat crâncen, însă au fost nevoiți să se retragă. Alexandru i-a urmărit până în zona Carpatilor de Curbură, apoi a părăsit în grabă teritoriul zeilor, luând cu el bunurile pe care dacii nu reușiseră să le transporte. Această expediție a lui Alexandru reprezintă unul dintre marile mistere ale istoriei. De ce a atacat Dacia când avea de înăbusit revolte în Tracia și Grecia, iar planul său era să cucerească Imperiul Persan? De ce a stat atât de puțin în Dacia, fără a obține absolut nimic (în afara câtorva bunuri pe care dacii le-au lăsat în urmă)? Dacia nu reprezintă singura enigmă din povestea lui Alexandru. De ce a cucerit Egiptul din sud, dacă scopul său era să învingă Imperiul Persan din est? De ce a străbătut drumuri istovitoare, uneori prin desert, pentru a consulta oracolul zeului Amon de la oaza Siwa sau pe cel al lui Apollo de la Delphi? De ce, imediat după ce a părăsit Tracia, s-a dus în Troia, pentru a obține scutul semizeului Achilleus (Ahile în română)? Dacă își dorea să cucerească lumea, de ce nu a încercat să supună și alte mari puteri, precum Roma sau Cartagina? Și de ce s-a aventurat tocmai până în India? Răspunsurile sunt simple, atât timp cât nu uităm scopul său suprem: Alexandru nu voia doar să cucerească lumea, ci și să obțină nemurirea. Se știe că a purtat cu el toată viața o copie a *Iliadei* lui Homer, operă ce îl avea ca personaj central pe Achilleus, idolul lui Alexandru care, de asemenea, își dorea nemurirea. Legende spun că semizeul a fost primit în rândul zeilor după moarte și a locuit în insula Leuke (astăzi Insula Serpilor) din Dacia, teritoriul cu care Alexandru și-a început celebra campanie. Căutarea nemuririi se observă cu lejeritate din teritoriile pe care le-a vizitat – Dacia, Egiptul, Babilonul, India, Persia – locurile în care trăiau cele mai vechi civilizații ale lumii, păstrătoare ale secretelor zeilor. Alexandru a vizitat oracole atât în Egipt cât și în Grecia și înțelepți precum Diogene nu din dorința de a-și diversifica existența, ci pentru a afla secretul nemuririi. Această dorință se pare că îi era alimentată de mama sa, Olympias, care l-a făcut să creadă că nu era un simplu muritor, ci un semizeu, asemenea lui Achilleus. Oracolul egiptean i-a confirmat acest lucru, numindu-l fiu al zeului Amon. Prin urmare, nu e de mirare faptul că Alexandru cel Mare și-a dedicat întreaga viață căutării imortalității.

Unde și-a început el căutarea? Conform istoriei, în Dacia. De ce a ales acel loc? Pentru că întreaga lume antică îl considera țărmul zeilor. Prin urmare, e normal ca Alexandru să-și fi început căutarea direct la sursă, în locul în care au trăit zeii, acolo unde Prometheus a fost crucificat, unde titanul Atlas sustinea cerul pe umerii săi, unde Achilleus a fost dus după moarte, locul din care argonauții au furat lâna de aur iar Herakles meriele de aur ale hesperidelor. E posibil ca întâmplările din legenda lui Alexandru și a Apei Vieții să fi avut loc în Dacia? Nu e doar posibil, ci și foarte probabil. În legendă, Alexandru a plecat singur până la muntele Mushas, pe care l-a traversat printr-un tunel, ajungând „în acest loc, care este Paradisul”, la muntele care domina întreaga omenire, ce era păzit de un „înger”. Istoricii spun că Alexandru a petrecut câteva zile pe malul

Dunării până să se hotărăscă să o traverseze. De ce? Nimeni nu știe. Se știe că Alexandru a ajuns până în sudul Moldovei. Iar cel mai sudic punct al Moldovei este Galatiul, acolo unde se află un tunel

pe sub Dunăre. De fapt, Galatiul e recunoscut pentru rețeaua sa complexă de tuneluri antice. E posibil ca Alexandru să fi traversat fluviul prin acel tunel până în Galati, ajungând de acolo (poate prin alt tunel) până la Vârful Omu, considerat de antici a fi Axis Mundis sau Columna Cerului, locul în care se intersectau Cerul și Pământul. În apropierea Vârfului Omu se află Sfînxul din Bucegi, celebrul paznic al tărîmului zeilor, care ar putea fi „îngerul” ce i-a interzis lui Alexandru accesul. În religia ebraică, sfîncșii erau numiți heruvimi, deveniți îngerî în creștinism. După ce „îngerul” i-a confirmat existența unei fîntîni „ale cărei ape sunt numite apele vietii”, regele macedonean s-a întors la oamenii săi. Apoi, aflînd locația Apelor Vietii, legenda spune că Alexandru a plecat în Tinutul Întunericului însoțit de cîțiva soldați, lăsîndu-și armata în urmă. Conform istoricilor, în Dacia a pătruns noaptea, la adăpostul întunericului, fiind însoțit de un număr mic de soldați, în timp ce restul armatei sale rămăsese pe malul sudic al Dunării. Macedonenii au ajuns până la Carpații de Curbură, de unde s-au întors în cea mai mare grabă. Se știe că munții Carpați sunt străbătuti de numeroase tuneluri ce duc până în Ardeal, „lumea de dincolo” sau „grădina zeilor”, locația cea mai probabilă a fîntîni cu Apă Vie. Probabil la capătul unui astfel de tunel, într-un loc „bătut în smaralde, safire și iacinte”, au fost întîmpinați macedonenii de către acele „păsări cu chip uman” care le-au blocat trecerea. „Întoarce-te, fiindcă pămîntul pe care calci aparține numai lui Dumnezeu. Întoarce-te, nefericite, fiindcă în Tara Binecuvîntatilor tu nu poți pune piciorul!”, i-a spus una dintre ele lui Alexandru, iar macedonenii au fugit înfricoșati către tabăra lor. Această grabă reiese și din cronicile istoricilor care povesteau că, după ce i-au urmărit pe daci până în apropierea Carpaților, macedonenii s-au retras rapid, părăsind țara în aceeași zi. Dacă legenda susține că, înainte de a fugi, macedonenii și-au luat ca suveniruri cîteva pietre și o palmă de praf, ce s-au dovedit a fi praf de aur și pietre prețioase, istoricii afirmă că, înainte de a părăsi Dacia, soldații lui Alexandru au prădat bunurile lăsate în urmă de daci. Prin urmare, celebra legendă care a înfierbîntat regii și aventurierii Evului Mediu se referă la scurta campanie a lui Alexandru Macedon în Dacia. Iar Apa Vietii, căutată prin India, America, Egipt sau Orientul Apropiat, se află în adevărata Grădină a zeilor, Ardealul dacilor. Speriat de paznicii tărîmului zeilor, Alexandru Macedon a încercat să obțină nemurirea prin alte mijloace. A vizitat preoții celor mai vechi civilizații ale lumii, precum cea egipteană, babiloniană și indiană, a consultat oracole ale zeilor și înțelepți ca Diogene sau Aristotel, în speranța că va găsi o altă metodă de a obține nemurirea. Însă răspunsul mult dorit întîrzia să apară, iar destinul lui Alexandru urma să fie identic cu cel al idolului său, Achilleus, macedoneanul pierzîndu-și viața în tinerețe, după fapte de vitejie iesite din comun, ce i-au asigurat nemurirea în paginile istoriei universale.

Se pare că Alexandru cel Mare nu a avut un singur idol, pe Achilleus, ci doi. Expediția sa a fost inspirată din cea a lui Ghilgames, cel mai mare erou al Orientului Apropiat, care se aseamănă destul de mult cu eroul războiului troian. Și Ghilgames și Achilleus erau două treimi zei și doar o treime muritori, mamele ambilor fiind

zeite, iar tatii fii ai unor semizee. Ambii au descoperit că pot deveni nemuritori doar prin faptele lor de vitejie, care să rămână vesnic în amintirea omenirii. Amândoi eroii au avut relații de strînsă prietenie transformată în homosexualitate (Ghilgames cu Enkidu și Achilleus cu Patroklos), acei parteneri fiind considerați „suflete-pereche” ale eroilor. Alexandru le-a urmat exemplul, avînd o relație identică cu Hephaestion, garda sa de corp. În toate cele trei cazuri, partenerii au murit înaintea eroilor. Și Ghilgames și Achilleus au avut de înfruntat cîte un adversar redutabil, neînvins pînă în acel moment (Humbaba, paznicul Pădurii de Cedri și Hector, eroul troienilor). Amândoi au fost urăți de către zeita iubirii, numită Afrodite în Grecia și Istar / Inanna în Mesopotamia.

De unde provine admirația lui Alexandru Macedon pentru acest semizeu mesopotamian? Între Ghilgames, Herakles (cel mai mare erou al grecilor) și Samson al evreilor există o serie de asemănări, ce sugerează posibilitatea de a fi vorba despre una și aceeași persoană în toate cele trei cazuri. Deși se pregătea să devină un nou Achilleus încă de mic, Alexandru s-a declarat urmaș al lui Herakles după mamă. Adică al celui numit de sumerieni Ghilgames. Din acest motiv, a încercat să-i calce strămosului său pe urme. Ca și Ghilgames,

Împăratul macedonean a rătăcit printr-un „ținut al întunericului” de pe tărâmul zeilor, în căutarea nemuririi. Ghilgames a locuit cu mama sa în Uruk, acolo unde a devenit rege după moartea tatălui său. Alexandru, care și el a devenit rege după moartea tatălui său, a locuit cu mama sa până și-a început celebra campanie. *Epopoea lui Ghilgames* sustine că eroul a ajuns la un moment dat în Liban. În timpul campaniei împotriva persilor, Alexandru a ajuns și el în Liban, unde a asediat orasul Tyr timp de șase luni în anul 332 î.e.n. Asediul a avut loc ca urmare a refuzului localnicilor de a-i permite să aducă ofrande zeului Melkart, pe care grecii îl identificaseră cu Herakles (adică același Ghilgames). După Tyr, Alexandru a trecut în Palestina, acolo unde în

2011 arheologii au descoperit o statuie a lui Herakles (mai exact în Valea Jezreel). Apoi a asediat Gaza, locul în care tradiția evreiască sustine că Samson a fost capturat de filistenii, după ce a fost trădat de prostituata Dalilah. Conform istoricului roman Quintus Curtius Rufus, Alexandru l-a ucis pe Batis, comandantul fortăreței din Gaza, întocmai ca Achilleus pe Hector în războiul troian: l-a legat de un car și l-a târât în jurul zidurilor cetății. Din acel loc, oastea macedoneană s-a îndreptat către Egipt, acolo unde grecii îl identificaseră pe Herakles cu una dintre zeitățile locale, numite Som, Dsom, Chon sau Maceris. Conform lui Ptolemaeus Hephaestion, egiptenii l-au numit inițial Nilus pe Herakles. Potrivit unei tradiții, înainte de a pleca într-o călătorie, zeul Osiris l-a însărcinat pe Herakles cu guvernarea Egiptului. De acolo, Alexandru s-a îndreptat către Mesopotamia, unde Herakles era cunoscut ca Ghilgames. După victoria de la Gaugamela din 331 î.e.n. împotriva persilor, Alexandru s-a proclamat rege al Asiei. A fost primit ca atare nu doar în Babilon și Susa, așa cum ne indică istoricii, ci și în Uruk, orasul condus de Ghilgames în urmă cu câteva milenii. Ca mărturie stă *Lista regilor din Uruk*, în care Alexandru (numit aici Aliksaandar) este acreditat cu o domnie de șapte ani. Din Mesopotamia macedonenii au plecat în India, acolo unde grecii considerau că a ajuns la un moment dat Herakles. De altfel, grecii l-au identificat pe semizeul lor cu Vajrapani al indienilor, protectorul lui Buddha. Interesant este că, atât Enkidu al lui Ghilgames, cât și Hephaestion al lui Alexandru, au murit înaintea celor doi eroi, fiind răpusi în același mod, de către boli incurabile. Destinul lui Alexandru a fost și el identic cu al lui Ghilgames până la capăt, amândoi fiind răpusi de febră la capătul unor expediții glorioase. Regele macedonean a căzut în timp ce bea din cupa de doisprezece litri a lui Herakles. În cazul său chiar s-a vorbit despre otrăvire, așa cum considera Olimpias, mama lui Alexandru. Dacă această ipoteză ar fi adevărată, moartea lui Alexandru ar fi identică cu cea a lui Herakles, care a fost la rândul său otrăvit. Însă cele mai evidente asemănări dintre Alexandru Macedon și idolul său semizeu se întâlnesc în căutarea nemuririi.

În *Epopoea lui Ghilgames*, eroul a plecat către „Tara Dilmun, grădina Soarelui” sau Dacia, la fel ca Alexandru. Ghilgames a traversat muntele Masu printr-un tunel care „în lungime măsoară douăsprezece mii de întunecime, în interiorul său nu-i nici un pic de lumină; iar în inima lui domnește beznă deplină”, la capătul

căruia „cresteau tufisuri cu nestemate pe crengile lor”, ghimpii și scaietii „erau din pietre de hematită, din nestemate rare și agate, ba erau și perle din adâncul mării”. Alexandru a traversat muntele Mushas printr-un tunel întunecat, timp de douăsprezece zile, la capătul căruia a găsit un loc „bătut în smaralde, safire și iacinte”. În *Epopoea lui Ghilgames*, „la portile muntelui stăteau de pază făpturi jumătate-om, jumătate balaur, Scorpionii; fata lor era înfricoșătoare, privirea lor ucidea oameni”. Alexandru Macedon a întâlnit la capătul tunelului, în Grădina Zeilor, „păsări cu chip uman”. Acele creaturi i-au permis accesul lui Ghilgames, care era două treimi zeu și o treime muritor, însă l-au gonit pe Alexandru, ceea ce rezolvă problema presupusei descendente divine a macedoneanului. Cum în Grădina Zeilor aveau acces doar zeii și copiii lor, Alexandru nu era fiul lui Zeus, Dionysos sau Amon, așa cum se credea, ci al unui muritor, cel mai probabil al regelui Filip. Ceea ce a contat prea puțin pentru cineva care voia din tot sufletul să se considere un urmaș al zeilor, cât și pentru cei ce l-au urmat în îndelungata sa expediție.

Dacă sursa nemuririi era în Dacia, nu ar trebui să ne mire faptul că acest aspect se întâlnește și în folclorul românesc. Cel mai bun exemplu îl constituie basmul *Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte*. Eroul, pe nume Făt Frumos, a plecat din împărăția tatălui său, călare pe un cal înaripat (asemănător lui Pegasus al

grecilor), în căutarea nemuririi. După câteva zile de mers, a ajuns pe un tărâm locuit de creaturi înfricoșătoare, precum Gheonoaia sau Scorpia, unde niciun muritor nu se aventurase până în acel moment. După ce au traversat o pădure deasă, eroul și calul fermecat au ajuns pe teritoriul unor zâne, unde au descoperit viața vesnică mult dorită. Acolo au trăit vreme îndelungată, până când Făt Frumos, ajuns întâmplător în Valea Plângerii, și-a amintit de părintii săi. S-a întors acasă, descoperind cu stupeoare că a lipsit câteva secole, deși pentru el trecuseră doar câteva zile. Chiar dacă nemurirea aici nu este dată de vreo apă fermecată, ca în celelalte legende, ci de un anumit loc, putem concluziona că acțiunea se petrece în același tărâm al zeilor din Dacia. Trebuie amintit și faptul că, despre acest basm, Constantin Noica afirma că ne aflăm „în fata unui dar nesperat al culturii noastre folclorice adus umanității... Nu cunoaștem o altă operă în proză a geniului omenesc să aibă atâta miez, de la primul la ultimul gând, și atât de riguroasă rostire”.

Într-o legendă din munții Buzăului, împăratul Luana își tămăduia supușii folosind leacuri numai de el știute, cu apele vii și moarte din Valea Izvoarelor. În acea zonă trece râul Slănic, localnicii folosindu-i chiar și astăzi apele pentru a-și trata diferitele afecțiuni. Apele miraculoase se întâlnesc în multe basme românești, a căror acțiune

se petrece în același tărâm dacic. În *Voinicul cel fără de tată*, cules de Petre Ispirescu, eroul este tăiat în bucăți de către un zmeu. O zână „luă bucătică cu bucătică, os cu os, și le așază una lângă alta, fiecare la locșorul lor. După aceea turnă apă moartă peste dânsule. Ele se încheagă, lipindu-se una de alta; pielea se făcu ca piftia, întrupându-se. Îl stropi cu apă vie și se însufletî”. În basmul *Voinic de Plumb*, Voinicul de Fier îl ucide în același mod pe cel de plumb. Eroul poveștii este adus la viață de Moș Călugăr, care „spală trupul alb cu un fel de apă și îndată s-a sculat Voinic de Plumb”. În povestea *Pescăruș-Împăratul*, eroul este ciopărit și ars într-un cuptor de către doisprezece zmei, apoi reînviat cu ajutorul apei fermecate. În *Tugulea*, fiul unchiului și al mătușei, personajul principal, ucis de frații săi, este adus la viață cu ajutorul Apei Vii de către un urs și un vultur. O altă poveste populară românească este *Pipăruș Petru și Florea Înflorit* unde zmeul, aflat în punctul de a fi ucis, spune: „Lasă-mă în pace că-ți înviu pe cei doi frați (...) Și merse zmeul și-i dezgropă, și le puse inimile la loc, și-i stropi cu apă vie și se sculară mai frumoși de cum au fost”. În *Povestea lui Harap-Alb* de Ion Creangă, eroul este decapitat de către spân. Fiica împăratului Ros „repede pune capul lui Harap-Alb la loc, îl înconjură de trei ori cu cele trei smicele de măr dulce, toarnă apă moartă, să stea sângele și să se prindă pielea, apoi îl stropește cu apă vie, și atunci Harap-Alb îndată învie”. Din toate aceste povești reies două feluri de ape miraculoase: cea moartă, care vindecă sau regenerează, și cea vie, care readuce la viață. Într-un procentaj mic al basmelor, Apa Moartă este otrăvitoare pentru orice organism viu care o consumă. În general, Apa Vie are și alte proprietăți, fiind capabilă să întinerească sau să vindece dorul. De exemplu, în *Fântâna Sticlișoarei*, eroului i se cere să aducă apă de la respectiva fântână, deoarece „cu apa doamnei Sticlișoare, dacă se spăla omul, se făcea copil de doisprezece ani: Cum puse mâna pe sticla de apă, împăratul se spăla pe ochi și se făcu taman ca și cum ar fi fost de doisprezece ani”. Această apă era atât de prețioasă, încât împăratul a fost dispus să ofere în schimbul ei jumătate din propria sa împărăție. În *Viteazul cu mâna de aur*, personajul principal, aflat în căutarea fraților săi ce fuseseră încremeniti sub o stană de piatră,

ajunge la o bătrână care îl supune unei încercări: „Când ai veni, să-mi aduci d-acolo amândouă vasele pline: cofa cu apă-vie, sticla cu apă-moartă; cu apa-vie să pot întineri pe oricine, cu apa moartă să pot îmbătrâni pe oricine”. Si aici se găsește funcția dublă a apei miraculoase, pe care eroul o folosește pentru a-si trezi frații împietriti: „Cu apa din cofă stropi mai întâi caii, care se desteptară, se scuturară și-ncepură să râncheze de se zguduia locul. Când stropi pe voinici, întâi se rosiră la față, apoi se desteptară ca din amorteală”. Iar în povestea *Voinicul cel fără de tată*, culeasă de Petre Ispirescu, zmeul l-a sfătuit pe erou să folosească Apa Vie pentru a vindeca dorul mamei sale de părinți și de casă. „În țara de unde sunt eu, oamenii pătimasi de asemenea boală fac tot ce se poate de aduc apă vie și apă moartă de la muntii ce se bat în capete. Această apă este leacul cel mai bun”, spunea zmeul. Imaginea muntilor ca paznici ai locului unde se află Apa Vie apare și în basmul *Spaima zmeilor*. De asemenea, în *Epopeea lui Ghilgames* și în legenda lui Alexandru Macedon am văzut că Apa Vie se afla dincolo de munti, în Ardealul dacilor.

La fel ca în povestile românești, Apa Vie este prezentă și în mitologia slavă, care o consideră băutura zeilor. Cel care o bea obține tinerețea vesnică și, implicit, nemurirea. Pentru popoarele slave, Apa Vie izvoră din Fântâna Fermecată de pe muntele Hvangur din Paradis, ce era păzită ori de Sarpele Alb și Fecioarele Albe, ori de zeii Siva și Jiva. Grecii antici au înlocuit Apa Vie cu ambrozia, o băutură „mai dulce ca mierea”, după cum o descria Alexandru Mitru în *Legendele Olimpului*, destinată exclusiv zeilor. Cei care beau această licoare sau gustau nectarul divin deveneau nu doar nemuritori, ci chiar zei. Cel mai bun exemplul este Tantalus, care a căpătat viața vesnică după ce a furat ambrozia și nectarul zeilor. Demofon, uns cu ambrozie de zeita Demetra, ar fi devenit nemuritor dacă mama sa nu ar fi întrerupt procedura. Zeul Apollo a uns trupul lui Sarpedon (posibil tot cu ambrozie) încât acesta să trăiască mai multe generații. Iar zeita Afrodita i-a oferit lui Phaon o potiuune magică ce l-a întinerit, realizată probabil tot din ambrozie, care are aceleași proprietăți ca Apa Vie din basmele românești. În mitologia indiană, băutura zeilor, care oferea nemurirea, se numea Soma (nume ce provine din românescul Somes). Se spune că zeii Deva s-au luptat la începutul timpului cu demonii Asura pentru acest elixir, în final zeii fiind cei ce l-au câștigat. Se pare că Soma avea și alte proprietăți, la fel ca Apa Vie din folclorul românesc. Se spune că zeul Indra bea nectarul divin uneori pentru a căpăta puteri în lupte, Soma ajutându-l să crească foarte mult, ajungând la proporții gigantice. Nu doar Soma avea aceste proprietăți, indienii strecurând Apa Vie din folclorul dacic în povestea zeului Krisna, a cărui piele a devenit impenetrabilă după ce a fost scăldat de mama sa în apa unui râu. Singurul loc vulnerabil al zeului era călcâiul de care l-a

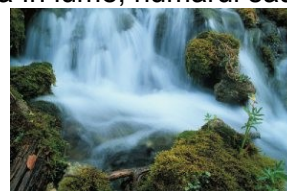
ținut mama sa în timp ce l-a scufundat în apă. Grecii au preluat acest mit al lui Krisna și i l-au atribuit lui Achilleus, eroul războiului troian și idolul lui Alexandru Macedon. Pentru ei, semizeul a fost scăldat în apele Stixului (unul dintre râurile care înconjurau Tartarul) de către mama sa, zeita Thetis, devenind astfel invincibil. Singurul său punct vulnerabil era călcâiul de care a fost ținut, pe care Paris i l-a săgetat la sfârșitul războiului troian. Cum Tartarul grecilor se afla în Ardealul dacilor, Stixul ce oferea invincibilitatea pare a fi aceiași apă a vietii pe care au căutat-o Ghilgames, Alexandru Macedon și mulți alții după ei.

Existența acestei ape miraculoase pe teritoriul dacilor ne este sugerată până și de părintele istoriei, Herodot, care scria că, înainte de a ajunge la Istru (Dunăre), Darius al persilor i-a supus mai întâi pe getii care se credeau nemuritori. Din alte traduceri reiese că, în viziunea lui Herodot, geto-dacii nu se credeau nemuritori, ci deveneau astfel. Nemurirea dacică se întâlnește în învățăturile lui Zamolxis, referindu-se la viața vesnică a sufletului, însă poate avea legătură cu apele miraculoase de pe teritoriul Daciei, ce ofereau longevitate,

tinere vesnică, vindecarea bolilor și chiar nemurire, prezente din abundență în povestile populare daco-române. Dincolo de mituri, aceste ape există în număr mare pe teritoriul dacilor. De exemplu, izvoarele de la Scropoasa și Herculane fac adevărate miracole pentru longevitate și sănătate, cea de la periferia Bârladului s-a dovedit a fi o reală minune terapeutică, iar cele de la Comarnic au atras până și atenția experților NATO prin puritatea lor. Cei care beau apă dintr-o fântână de la marginea satului Runc cresc brusc în înălțime iar izvorul de la Sâmbăta de Sus este considerat un dar de la Dumnezeu de către cei ce s-au vindecat de boli socotite incurabile. În 1696, Constantin Brâncoveanu și frații săi au ctitorit lângă acest izvor mănăstirea Sâmbăta de Sus, primul Hram al ei fiind numit „Izvorul Tămăduirii”. În prezent, în România există aproximativ o sută saizeci de stațiuni cu potențial balnear, ce folosesc proprietățile curative ale apelor minerale, cum ar fi Amara, Borsec, Băile Tusnad, Călimănești – Căciulata, Covasna, Govora, Slănic-Moldova sau Sângeorz-Băi. Dintre toate acestea, care este apa căutată de numeroase generații de-a lungul mileniilor, adevăratul izvor al vieții?

În zona numită „Sapte Izvoare” din Munții Bucegi, pe Valea Ialomitei, există o sursă de apă ce a fost studiată în laborator încă din anul 1927. Atunci, Grigore Marinescu atrăgea atenția că apa din acea zonă este una dintre cele mai curate din lume. George Murceanu a continuat studiile începând cu 1930, iar din 1935 o societate franceză. Toate testele au arătat că apa de la „Sapte Izvoare” este unică în lume, numărul său de bacterii

precum și poluarea cu azotați și azotiti fiind egale cu zero. Alte studii au avut loc între martie 1981 și februarie 1982, Nicolae Ceaușescu cerând să fie închisă în acea perioadă respectiva zonă. Doctorul inginer Ion Olteanu, unul dintre cercetătorii fenomenelor stranii din Bucegi, declara: *„Președintele de atunci a fost informat că această sursă de apă este cunoscută de peste două mii de ani și că se găsește în zona inițiativă a dacilor, în Masivul Bucegi, că scrierile vechi pomenesc despre o apă din care a băut Zamolxe înainte de a deveni zeu, și că există un simbol al celor șapte izvoare pe scuturile dacice redat pe Columna lui Traian. Lui Ceaușescu i-a sunat bine mai ales faptul că acolo s-ar afla zona nemuririi, adică un punct energetic pozitiv. Dosarele de la Sapte Izvoare au fost redeschise după 1990, iar testele recente au arătat că informațiile lui Ceaușescu nu erau chiar departe de realitate”*. Din faptul că bacteriile nu supraviețuiesc în această apă înțelegem că ea este Apa Moartă din folclorul popular. Investigatiile au arătat că izvorăște dintr-o grotă în care se află un imens lac subteran, debitul ei fiind de aproximativ patru mii de litri pe secundă. Cercetătorii au avansat ipoteza potrivit căreia puritatea apei se datorează unei anomalii geo-magnetice deși, conform credinței populare, izvorul are această proprietate deoarece trece peste o comoară masivă de argint. Totuși, această apă izvorăște din subteranul vârfului Omu, cel mai încărcat punct energetic de pe glob, considerat de întreaga lume antică locul în care se uneau Pământul și Cerul. Din același loc izvorăsc toate cele șapte izvoare dacice (printre care se află și cel al Apei Viei), cu proprietăți curative. Energiile vârfului Omu au vindecat de-a lungul

timpului diferite afecțiuni ale vizitatorilor, unele considerate din punct de vedere medical incurabile. Tot acolo se află așa-numita „Gură de Rai”, un loc în care organismul nu obosește ci, dimpotrivă, se revigorează, indiferent de efortul fizic depus. Prin urmare, proprietățile vindecătoare ale celor șapte izvoare se datorează doar energiilor muntelui pe care cândva a fost crucificat Prometheus din același motiv (în legendele grecilor, ficatul titanului se regenera zilnic). Iar izvorul vieții, vânat de Ghilgames, Alexandru

Macedon, papi, regi si aventurieri, curge în continuare nestingherit pe tărâmul dacilor, vegheat fără încetare de privirea ageră a Sfinxului din Bucegi, la ordinul Marelui Zeu Zamolxis.

34. Zeii dacilor

„Creatiile religioase ale tracilor si geto-dacilor par să fi împărtășit deopotrivă un destin nefericit... Cu exceptia câtorva informatii pretioase, comunicate de Herodot a propos de scenariul mitico-ritual al lui Zalmoxis, informatiile privind religiile tracă si traco-getă sunt putin numeroase si aproximative”, constata cel mai mare specialist al omenirii în istoria religiilor si a civilizatiilor umane, Mircea Eliade. Herodot, părintele istoriei, este primul care a scris despre religia dacilor, centrată în jurul unei singure divinități, Zamolxis. Herodot sustinea că Zamolxis a fost un sclav al lui Pitagora, zeificat de către dacii cărora le-a adus o multime de cunostinte din diferite domenii, de la astronomie la medicină. Herodot mai spunea că Zamolxis a cerut să i se facă o locuință subterană, unde a stat trei ani, iar dacii sacrifică un om la cinci ani, ca sol pentru Zamolxis.

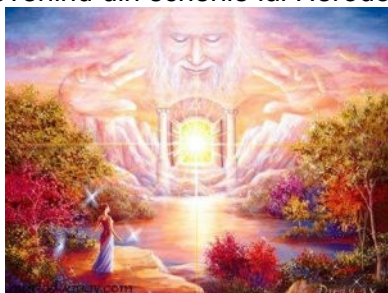
Din fericire, nu toti sunt de acord cu părerea celui supranumit „părintele istoriei”. Jean Baptiste Bourguignon d'Anville în *Mémoire sur la nation des Getes et sur le pontife adoré chez cette nation* din 1759 sustinea că Zamolxe era un profet divinizat, nicidecum un sclav al lui Pitagora, iar muntele sacru al profetului, Kogaionon, s-ar fi aflat în Carpatii Moldovei, în regiunea Casin (Bogdănești, județul Bacău). Conform lui Erwin Rohde în *Psyche* (1894), povestea lui Herodot, care sustinea că Zamolxis a fost sclav al lui Pitagora, este „o deformatie euhemerizantă a unei legende miraculoase”, iar pentru Vasile Pârvan „întreaga poveste e o naivitate rationalistă grecească”. Desi nu putini sunt cei care îl consideră pe zeul dacilor un profet divinizat, majoritatea cercetătorilor cred că era vorba despre o zeităate în toată regula. Gheorghe Mușu scria în *Mitologia tracilor* că Zamolxis este Pământul, ipostaziat ca divinitate. Pentru Athanasios Serg. Rhousopoulos în *De Zalmoxide* din 1852, Zamolxis era o putere subpământeană. În *Religia geto-dacilor*, Ion Iosif Rusu nota că „Zamolxe, zeităate autohtonă la geți, nu poate fi decât «zeu al pământului», ca personificare a generosului fundament și izvor al vieții”. Carl Clemen sustinea în *Zalmoxis* (1939) că acesta a fost la început zeul morților, din acest motiv fiind numit de greci Kronos, devenit mai târziu și un geniu al vegetației, un fel de Dionysos traco-getic. În *Psyche* din 1894, Erwin Rohde afirma că getii aveau un singur zeu, pe Zamolxe, care era comparat cu Kronos, deoarece amândoi stăpâneau asupra mortilor. O idee asemănătoare se întâlnește si în *Les images thraces de Zeus Keraunos: Zbelsurdos, Gebeleizis, Zalmoxis* din 1913 a lui Georges Seure, pentru care Zamolxis este fie Zeus Keraunos, fie Kronos-Hades. Echivalarea lui Zamolxis cu Kronos al grecilor nu este o inovatie a autorilor secolelor XIX – XX, ci o ipoteză preluată din antichitate. În secolul al II-lea î.e.n, Mnaseas din Patrae nota că „Geții îl adoră pe Kronos, pe care-l numesc Zalmoxis”. Iar în secolul al III-lea, Diogene Laertios amintea de „Zamolxis, care este adorat de geți, fiind socotit drept Kronos”.

Dacă Zamolxis (numit adeseori si Zalmoxis, Zamolxe, Zalmoxe sau Salmoxis) a fost identificat încă din antichitate cu Dionysos, Kronos si Hades ai grecilor, adică Enki al sumerienilor, ar putea fi această echivalare corectă? Putem căuta răspunsul în numele zeului. Lingvistul german Paul Kretschmer tâlcuia numele lui

Zamolxis ca „rege, stăpân al oamenilor”. Nicolae Densusianu credea că Zalmoxis înseamnă „Zeul Mos”, fiind format din „za” („zeu”) și „mox” („mos”). În *De rebus Geticis*, Guilielmus Bessell afirma că Zamolxis provine din grecescul „zemar” („sub pământ”) și „ks” („a trăi”), „zemarski” sau „zamarski” transformându-se în Zamolxis („cel care trăiește sub pământ”). Totuși, răspunsul corect se întâlnește în limba frigienilor, tracii din Anatolia (Turcia de astăzi). E posibil ca numele lui Zamolxis să provină din cuvântul „zemel”, care a dat numele Semele (zeita Pământului pentru greci, mama lui Dionysos). Deosebirea de vocală, „a” în geto-dacicul „zamol” față de „e” în frigianul „zemel” și în grecescul „semele” este un amănunt fonetic local tracic, indo-europeanul „e” sau „o” fiind transformat în „a” la tracii septentrionali și menținut ca „e” la cei meridionali și la frigieni. Prin urmare, „zamol” la tracii de nord (dacii) și „zemel” la tracii de sud și la frigieni înseamnă același lucru, adică „pământ”. Partea finală a numelui lui Zamolxis, „xis”, a fost explicată prin influența iraniană ca însemnând „stăpânitor, prinț, rege, încercare”. În același timp, ar putea fi un corespondent scurtat al sciticului „xais”, ce se traduce prin „rege” sau „stăpân”. În concluzie, sensul corect al numelui Zamolxis este „stăpânul Pământului” sau „regele Pământului”, nume identic cu cel al sumerianului Enki („domnul Pământului” ori „stăpânul Pământului”). Să nu uităm că, în *Religia geto-dacilor*, Ion Ioșif Rusu declara că „Zamolxe, zeitate autohtonă la geți, nu poate fi decât «zeu al pământului»”, iar Gheorghe Mușu scria în *Mitologia tracilor* că Zamolxis este Pământul, ipostaziat ca divinitate. Ținând cont și de echivalarea zeului dacilor cu Dionysos, Kronos și Hades ai grecilor, adică Enki al sumerienilor, adevărata identitate a lui Zamolxis iese la lumină. În plus, Enki era și Prometheus al grecilor, cel care a fost crucificat pe Vârful Omu, pe teritoriul zeului dacilor. Ca un amănunt suplimentar, Brasovul (oras aflat în apropiere de Vârful Omu) a fost numit de către sași Kronstadt, adică „orasul lui Kronos”.

După cum remarcă și Mircea Eliade, informațiile despre religia dacilor sunt într-un număr extrem de redus, majoritatea provenind din scrierile lui Herodot. Acest lucru i-a făcut pe cei mai mulți cercetători să

concluzioneze că dacii aveau o religie monoteistă, Zamolxis fiind unicul zeu venerat în spațiul carpato-danubiano-pontic. Însă acest lucru nu poate fi sub nicio formă adevărat. Dacii făceau parte din neamul tracilor, despre care știm că erau politești. În plus, în Dacia s-au descoperit câteva statuete ale zeiței Bendis, adorată de tracii de pretutindeni. În *Herodot și pretinsul monotheism al Getilor* din 1944, Constantin Daicoviciu scria că în textul lui Herodot se găsesc două divinități: zeul htonic Zamolxis și zeul tunetelor și al cerului, Gebeleizis. Numeroși autori antici greci susțineau că Apollo venea adeseori în Dacia, acolo unde s-a născut Ares, iar Artemis își petrecea și ea o mare parte din timp printre daci. Au supraviețuit din antichitate câteva referiri la Gemenii Zamolxis, născuți la Argedava, iar istoricul austriac Eduard Robert Roesler declara în *Romänische studien* din 1871 că a descoperit în religia dacilor și o zeitate feminină numită Zamolxis. Prin urmare, dacii nu erau monoteiști, ci politeiști, la fel ca restul tracilor, în religia cărora trebuie să căutăm zeitățile dacice dispărute din istorie.

Descoperind urme ale unei divinități celeste în religia dacilor, câțiva cercetători au considerat că nu poate fi vorba decât despre Zamolxis. Însă în *Religia geto-dacilor*, Ioan Ioșif Rusu scria despre zeitatea htonică Zamolxis: „de o evoluție a lui în putere uraniană, cerească, nu poate fi vorba, căci spațiul ceresc aparține în

mitologia getică altui zeu, stăpânul fulgerelor: Gebeleizis". Pentru a-si simplifica ipotezele, apărătorii teoriei monoteismului dacic l-au identificat pe Zamolxis cu Gebeleizis. Unii cercetători au refuzat această ipoteză, considerând că Zamolxis era marele preot care a preluat numele zeității pe care o sluja, Gebeleizis. De exemplu, în *Das vorrömische Dacien* din 1864, Eduard Robert Roesler scria că Gebeleizis si Zamolxis nu pot fi unul si acelasi nume, Zamolxis fiind cel dintâi preot al zeului national Gebeleizis. În *La colonne Trajane* din 1865, Wilhelm Froehner considera că un om cu inteligență superioară si profet al Daciei, Zamolxe, s-a identificat cu zeitatea locală Gebeleizis. Iar în *Zamolxis* din 1852, C. Cless nota că marele preot Zamolxis si-a luat numele de la zeul pe care îl servea, fiind consacrat ca daemon si divinitate protectoare sub numele Gebeleizis. Am văzut însă că Zamolxis nu era un simplu muritor, ci chiar primul conducător al planetei noastre, Enki al sumerienilor. Prin urmare, nu putea fi un preot ce a preluat numele zeului furtunii. Dacă este vorba despre divinități diferite, cine a fost Gebeleizis?

Plecând de la afirmatia lui Herodot, cum că tricii trăgeau cu săgețile spre cer în timpul furtunilor, Erwin Rohde nota în *Psyche* (1894) că acela care tuna si fulgera nu era Zamolxis, ci un duh rău. Însă varianta sa nu a fost acceptată, Gebeleizis fiind o zeitate tracică în toată regula. În lucrarea *Die alten Thraker II* din 1893, Wilhelm Tomaschek scria că Gebeleizis era „aruncătorul fulgerelor”, forma originală a numelui fiind Sibleizis sau

Zibeleizis. Pentru Eduard Robert Roesler era zeul Soarelui iar pentru Schneider era o zeitate orientală, adorată în chip de taur pe înălțimi de munti. Acest zeu al fulgerelor a fost numit Gebeleizis în nordul Traciei, iar în sud Zbelsurdos sau Zbeltiurdos, nume ce au fost traduse ca „strălucitul”. Pentru Nicolae Densusianu, Gebeleizis înseamnă „capul-lui-zeu”. Ioan Iosif Rusu afirma în *Religia geto-dacilor*: „se pare că Gebeleizis era considerat zeu suprem într-un sens deosebit, în timp ce, în Tracia, Zbelsurdos apare adesea precedat de numele lui Zeus, fiind asadar un epitet al acestuia, cu care era echivalat, poate considerat identic”. Zeul furtunii, ce avea ca simboluri Soarele si taurul, numit Zeus de către greci, era Enlil al sumerienilor. Numele său, Gebeleizis, este format din „ge” (preluat si de greci, însemnând „Pământul”), „be” (epitet des întâlnit la popoarele semite, având sensul de „Domnul”), „er” („si”) si „zis” (echivalent cu „xis”, adică „regele” sau „stăpânul”). Prin urmare, Gebeleizis înseamnă „regele si domnul Pământului”, titlu ce i se potrivește ca o mână de al doilea conducător al planetei noastre, Enlil, căruia sumerienii îi atribuiseră numărul 50, adică titlul de rege. Fiind cunoscută aversiunea dintre Enki si Enlil, înțelegem de ce dacii, slujitorii lui Zamolxis / Enki, trăgeau cu săgeți spre cer în timpul furtunilor: pentru a-l goni pe inamicul divinității lor, Gebeleizis / Enlil, zeul furtunii.

Pentru traci, Bendis (al cărei nume a fost tradus prin „cea care leagă”) era zeița Lunii, a codrilor, a nopții, a fertilității, a dragostei si a farmecelor. Apelativul ei era Basileie în greacă sau Regina în latină. În cele câteva statuete descoperite pe teritoriul dacilor, zeita poartă o sulită în mâna stângă si o cupă de sacrificiu în cea dreaptă. Bendis, marea Zeită Mamă a tracilor nu poate fi decât Ninhursag / Inanna a sumerienilor, fosta consoartă a lui Enki si mama lui Marduk, de asemenea zeită a Lunii si a nopții (simboluri ale familiei lui Enki), a dragostei, a farmecelor si a fertilității, considerată personificarea Pământului. Bendis a fost echivalată cu Cybele, Kybele sau Kybebe, mama zeilor si marea zeită a Pământului, a roadelor si a iubirii. În *Lexikon*, Photius scria că la lidieni si frigieni Afrodita se numea Kybebe, iar noi am văzut deja că Afrodita grecilor era Ninhursag a sumerienilor.

Grecii antici au identificat-o pe Bendis cu Artemis, Hecate și Persephone (Istar a popoarelor semite) în mod eronat. Într-adevăr, cultul lui Istar se întâlnește și în teritoriile tracilor, însă sub aspectul zeiței vegetatiei, Cotys (după care a fost denumit Cotiso, unul dintre regii dacilor). Se bănuiește că numele ei înseamnă „bătălie”, „plăcere”, „dorință” sau „energie”, deși niciuna dintre aceste interpretări nu este sigură. În cultul zeiței Cotys se practica „scufundarea în apă”, rit de rodire, vrajă de ploaie la începuturi și botez al adeptilor de mai târziu (conform *Encyclopedia Pauly-Wissowa*). Cultul ei mai practica și „travestirea bărbaților în veșminte femeiești”, care a atras acuzațiile de „nerușinată efeminare” (după cum nota Scholia în *Satire*), aduse practicantilor cultului, numiți de asemenea „semifemei și destrăbălați” (conform lui Synesius în *Epistulae*). Travestiul și prostituția erau părți importante din cultul lui Istar în Mesopotamia, zeita numită adeseori „curtezana zeilor” și „vulva cerului”, orașul ei sumerian Uruk chiar numindu-se „orașul curtezanelor sacre”.

Un alt zeu important al tracilor sud-dunăreni era Sabadios sau Sabazios, zeul vegetației în turgescență, al formelor pline, al războiului și al Soarelui, ce avea formă de șarpe buclat. Aristofan scria în *Viespile* că „tracii numesc Sabazios pe Dionysos”, nimeni altul decât zeul-sarpe Enki / Zamolxis. Dacă „dios” sau „zios” înseamnă „zeu”, prima parte a numelui său se poate interpreta cu ajutorul limbii egiptene, unde „sa” înseamnă „protecție” iar „ba”, „suflet” sau „spirit”. Prin urmare, Sabazios se poate traduce ca „zeul spirit care protejează”. Evreii au preluat epitetul tracic al lui Enki și l-au transformat în Sabaoth, devenit Savaot în creștinism, una dintre multiplele zeități din *Vechiul Testament*, unite ulterior într-una singură. De asemenea, sabbatul evreilor și al vrăjitoarelor și-a primit numele de la aceeași divinitate.

Pe Enki îl întâlnim în religia tracilor și sub alte aspecte. De exemplu, Dabatopeios era zeul focului și al făurarilor, un personaj identic cu Hephaistos al grecilor sau Ptah al egiptenilor. Pentru traci, Derzelates, Derzelas sau Derzis era zeul htonian numit de greci Theos Megas („Zeul Mare”), al cărui nume înseamnă „ascunsul, învăluitul”, întocmai ca Amon al egiptenilor și Pluton al romanilor. La frigieni (tracii din Anatolia), Men era zeul Lunii, stăpânul apelor, domnul ploilor, paznicul jurămintelor și legămintelor, stăpânul tinutului mortilor, numit adeseori și Tyrannos ca expresie a puterii sale, exercitată asupra sortii muritorilor. Pe lângă numele aproape identic cu Min al egiptenilor, zeul războiului și al fertilității, Luna, apa și tinutul mortilor îl echivalează cu același Enki. De altfel, calendarul tracilor a avut la începuturi și multă vreme după aceea caracter lunar, fără îndoială o influență a cultului primei lor divinități.

Dacă anticii susțineau că Marduk a locuit în Dacia, el fiind după Potop zeitatea supremă a rasei albe, cultul său

nu putea lipsi din religia tracilor. Numit de greci Apollo ca zeitate solară sau Ares ca una războinică, Marduk apare la traci sub diferite nume. Ca zeu al războiului, tribul apsimților din Chersones îl numea Pleistoros, iar tribul creștoni din Mygdonia, Candaon sau Candaaios. Marele Călăret trac, al cărui cult era foarte răspândit în Tracia, purta numele Heros sau Heron, din care a luat naștere Horus al egiptenilor. De multe ori, lângă el era reprezentat un copac în jurul căruia se încolăcea un șarpe. Unul dintre epitetele sale,

„Epekoos” („cel care aude, care împlineste”) aminteste de Apollo, care era înfățișat în Sparta cu patru mâini și patru urechi, pentru mai bună ascultare și ajutorare a credincioșilor. Iar Horus / Apollo e nimeni altul decât zeul-sarpe Marduk, fiul lui Enki și Ninhursag.

Dacă dacii venerau aceleași zeiți ca și restul tracilor, cum se face că doar numele lui Zamolxis a supraviețuit din întregul lor panteon? Răspunsul ignorat de toți cercetătorii nu este atât de complicat pe cât s-ar crede: dacii le atribuiau tuturor divinităților lor același epitet, Zamolxis. Știm deja că ei credeau în Gemenii Divini Zamolxis, la fel cum știm că exista și cel puțin o zeiță cu acest nume. Astfel s-ar explica și diferitele variante ale acestui nume, cum ar fi Zamolxis, Zalmoxis, Zamolxe, Zalmoxe sau Salmoxis; nu era vorba despre un singur zeu cu un nume scris în multiple moduri, ci de mai multe zeiți cu același epitet. În plus, astfel înțelegem și diferitele descrieri ale lui Zamolxis, de la zeu htonic la unul uranian sau doar simplu profet divinizat după moarte. Ca exemplu, R. Roesler scria în *Romänische studien* din 1871 că Ares poate fi Zamolxis sau Zalmoxis, iar fiinta lui Zamolxis nu poate fi net deosebită de cea a zeului Soarelui, Gebeleizis. De asemenea, Carl Goos în *Skizzen zur culturgeschichte der mittleren Donaugegenden* din 1877 afirma că zeitatea specific getică era Zamolxe, care ar putea fi identică și cu Ares al grecilor. Despre Zamolxis știm că era Enki, Gebeleizis era Enlil iar Ares, Marduk. Cei trei nu pot fi unul singur însă acceptând ideea că Zamolxis era doar un epitet aplicat tuturor marilor divinități, toate aceste relatări diferite (doar în aparență) capătă sens. Enki era Zamolxis care locuia într-o peșteră din apropierea Sfinxului din Bucegi, care a construit o uriasă cetate în Tara Luanei din Buzău și care a fost crucificat pe Vârful Omu, Marduk era Zamolxis – Apollo / Ares care locuia printre daci / hiperboreeni și Typhon care a fost închis în Tartarul de sub Munții Apuseni iar Istar era Zamolxis – Artemis / Cotys care vizita adeseori Grădina Zeilor din Ardealul dacilor. Pe lângă acești zei ai dacilor mai exista încă un Zamolxis, pierdut în negurile trecutului.

Despre Enoh / Nabu / Noe știm că a fost dus după Potop în Grădina Zeilor / Ardeal, acolo unde a locuit vreme îndelungată aproape de urmașii săi, dacii, care au populat inițial tinuturile din jurul Ardealului. *Epopeea lui Ghilgames* ne oferă indicii prețioase în încercarea de a afla unde locuia acesta. După ce a traversat muntele Masu (Vârful Omu) printr-un tunel subteran, Ghilgames a ajuns în Grădina Zeilor (Ardealul), unde i-a întâlnit pe zeul-Soare Samas (Marduk) și pe zeita vitei de vie, Siduri (Istar). A mers spre nord până la o mare întindere de ape, pe care a traversat-o cu ajutorul timonierului Ursanabi, până a ajuns „la obârșia apelor”, acolo unde locuia supraviețuitorul Potopului, Utnapistim. Privind harta României, marea apă pe care a întâlnit-o Ghilgames în drumul său nu poate fi decât râul Olt. Acesta izvorăște din munții Hășmas, aflați în Carpații Orientali, din același loc din care izvorăsc și râurile Mures, Bicz și Trotus, o adevărată „obârșie a apelor”, așa cum o numește *Epopeea lui Ghilgames*. E posibil ca în zona munților Hășmas să se fi stabilit Enoh / Noe după Potop? În acel loc se află Cheile Bicazului, o zonă geografică lungă de aproximativ opt kilometri, ce leagă

Moldova de Ardeal. Cheile sunt însoțite de stânci impresionante, turnuri și piramide aparent naturale. O astfel de structură este Piatra Altarului, un masiv stâncos de 1.120 metri altitudine, despre care legendele spun că era folosit de daci pentru ceremonii de cult. *Biblia, Epopeea lui Ghilgames* și cea a lui Atra-Hasis susțin că, imediat după Potop, supraviețuitorul Diluviului a construit un mare altar în locul în care a debarcat, pentru a aduce jertfe zeilor. Dacă Enoh / Noe / Nabu / Hermes / Thoth a locuit în Carpații Orientali după inundația globală, dând naștere poporului dacilor, interesant e că istoricul Herodot sugerează același lucru. El scria că tracii adorau în mod special zeițele numite de greci Ares, Dionysos și Artemis, adică Pleistoros / Candaon, Sabazios și Bendis (Marduk, Enki și Istar), însă regii îl cinsteau cel mai mult pe Hermes, jură pe el și spun că se trag din el. Ne amintim că tracii sunt urmașii direcți ai pelasgilor, primul popor al lumii, din care a luat naștere omul modern, Homo Sapiens Sapiens. „Si a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!” (Facerea 9:1), iar tracii au procedat întocmai, colonizând întregul mapamond.

Dacă Enoh a venit după Potop în muntii Hăsmas, care era locul exact în care a locuit? Singurul ce poate fi considerat casă a zeului este masivul Ceahlău, aflat în apropiere de Cheile Bicazului și muntii Hăsmas. Din

motive necunoscute, Ceahlăul este unul dintre cei trei munti sfinti ai creștinismului, alături de Tabor din Israel și Athos din Grecia. Deși nu are altitudinea altor munti din România, masivul Ceahlău este considerat un loc incredibil și chiar magic, ce poate fi văzut în zile senine de pe țărmul Mării Negre (aflat la o distanță de cinci sute de kilometri) sau de pe malul la fel de îndepărtat al Nistrului. Pentru Emilia Arcan, vicepreședintele Consiliului Județean Neamț, Ceahlăul „este locul care îți asigură o relaxare deplină, unde chiar dacă zăpada te înțepă cu acele ei, nu simți durerea. Este comuniunea omului cu natura, orice suferință sufletească e alinată de cântul păsărilor și aerul curat. Muntele Ceahlău înseamnă viață, liniște, împlinire, înseamnă altceva. Noi nu conștientizăm toate frumusețile de care suntem înconjurați. Piscurile semețe îți oferă posibilitatea de a vedea viața de dincolo de nori. Privești în jos, iar vâlătucii de ceață te învăluie și te fac să te simți copleșit și mic în fața unei minuni a naturii, a imensității”. Dincolo de măreția peisajului ce taie respirația vizitatorului, Ceahlăul este cunoscut și datorită misterelor care îl înconjoară. La orele răsăritului, deasupra muntelui se produc jocuri de lumini inexplicabile și unice în lume. Localnicii au observat deseori apariții misterioase pe cer și au descoperit pe pășunile din jur cercuri perfect trasate (asemănătoare cu cele din lanurile din toată lumea, atribuite OZN-urilor), pe care le-au pus dintotdeauna pe seama unor ființe misterioase. Călugării de la schitul Durău susțin că văd noaptea, atunci când se duc la rugăciune, ploi de lumină albastre coborând deasupra piscurilor muntelui. Vârful Toaca de pe masivul Ceahlău are aspect piramidal, baza sa fiind pătrată, iar unghiul pantei nordice de cincizeci și două de grade, identic cu al Marii Piramide din Egipt. De asemenea, raportul dintre lungimea și înălțimea laturilor Marii Piramide este identic cu cel al Vârfului Toaca, cercetătorul Ion Ticleanu de la Universitatea București declarând chiar că „piramida lui Keops se înscrie perfect în reconstituirea piramidei inițiale de pe Vârful Toaca”. În fiecare an, în prima decadă a lunii august, la răsăritul Soarelui, umbrele vârfurilor Toaca și Piatra Ciobanului formează,

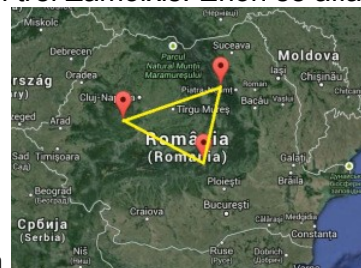
timp de peste o oră și jumătate, o imensă hologramă naturală de forma unei piramide perfecte, fenomenul fiind denumit și Umbra Piramidei. Tot în aceeași perioadă a anului, deasupra Vârfului Toaca se produce un alt fenomen optic ciudat, pe care localnicii l-au numit, încă din vechime, Calea Cerului. Pentru câteva minute, deasupra muntelui se formează un stâlp de o luminozitate intensă, mărginit pe laturi de două benzi întunecate, care se pierde în imensitatea cerului. Unii cercetători ai respectivelor fenomene consideră că ele se datorează faptului că prin Vârful Toaca trece una dintre axele energetice ale Pământului. Iar la doar treizeci de kilometri de Ceahlău a existat, acum aproape șapte milenii, celebra cultură Cucuteni.

Într-o legendă, Dochia, fiica regelui Decebal, a ales muntele Ceahlău ca loc de refugiu din calea romanilor. Înconjurată de soldații împăratului Traian, ea l-a rugat pe Zamolxis să o salveze, iar zeul a prefăcut-o într-o stână de piatră. Într-o altă legendă, baba Dochia și turma ei au înghețat pe munte, transformându-se cu toții în stane de piatră. Stâncile respective pot fi văzute și astăzi, constituind o mărturie vie a acestui mit. O altă legendă spune că demult, ascuns într-o văgăună a Ceahlăului, trăia un căpcăun. El adesea ademenea tinere fete, pe care le ducea pe platoul muntelui, unde le transforma în stane de piatră. Într-o zi, sătenii s-au înarmat cu coase, topoare, palose și buzdugane și s-au așezat la pândă în Gura Bistricioarei, așteptându-l pe căpcăun. Acesta i-a zărit din vârful muntelui și, furios, a dezlăntuit o furtună teribilă. Apoi a smuls din creștetul muntelui o stâncă uriasă și a pornit în zbor cu ea către răzvrătiți. Însă duhul cel bun al muntelui

Ceahlău, pe care localnicii si-l închipuiau ca pe un bătrân, s-a prefăcut într-un voinic chipes si, călare pe un cal înaripat, a pornit în urmărirea căpcăunului. După ce l-a ajuns din urmă, duhul Ceahlăului a lovit căpcăunul peste gheare cu palosul, uriasa stâncă prăbusindu-se departe de oameni, pe malul Bistritei, acolo unde poate fi văzută si astăzi. Localnicii de la poalele Ceahlăului consideră si în prezent că acele plaiuri au fost locuite în trecut „*de un neam de uriasi, grozav de înalti si de tari, care au fost în cele din urmă înfrânți de urgia cerească*”. Ca o completare, în primul secol al erei noastre, poetul latin Marcus Valerius Martialis (cunoscut ca Martial în limba română) povestea despre „*muntele cel faimos din tara hyperboreenilor (Dacia) unde zeii olimpici se legaseră cu jurământ în fata altarului cel mare să lupte contra gigantilor*”. În capitolul al saselea al *Cărtii Judecătorilor* din *Vechiul Testament* există o referire la un asemenea altar. Aici, zeul Yahweh îi cere lui Ghedeon să-i ridice un altar pe munte, în locul jertfelnicului închinat lui Baal si al stâlpului acestuia de închinăciune (sau copac sfânt, după interpretarea *Bibliei* ortodoxe). Chiar dacă actiunea biblică se petrece în Israel, pe muntele Ceahlău există un loc numit Altarul lui Ghedeon sau Piatra Lată a lui Ghedeon. Iar numele vechi al Ceahlăului este Pion sau Peon, cuvânt care, în greaca veche, înseamnă „casa stâlpului”, o referire la acei stâlpi de tip obelisc, ridicați de antici ca locuri de închinare.

Cine era „duhul” Ceahlăului din legendele locale? Ținând cont că dacii considerau respectivul munte ca fiind sălasul zeului Zamolxis, putem presupune că este vorba despre acelasi personaj. După ce dacii au trecut la creștinism, referirile la zeii antici nu mai aveau ce căuta într-o religie monoteistă. Asa că vechiul mare zeu a fost transformat într-un duh benefic în legendele locale. Iar acest Zamolxis nu este decât Enoh / Noe / Nabu, cel care s-a stabilit pe muntele Ceahlău după Potop, devenind strămosul dacilor. Se știe că, inițial, el s-a aflat în tabăra Veghetorilor, fiind fiul lui Marduk. Însă, mai târziu, a trecut de partea Celestilor lui Enlil. Cercetările arată că pe muntele său, Ceahlăul, s-a făcut tranziția între zamolxianism si creștinism (religia lui Enlil, sub forma lui Iisus), aici fiind ridicate primele altare creștine din Dacia. În prezent, pe Ceahlău există un număr impresionant de biserici si mănăstiri, muntele fiind unul dintre cei mai importanți ai creștinismului ortodox. Interesant e si munții Daciei par să fi fost împărțiți la un moment dat între cei trei Zamolxis. Enoh se afla în

Carpații Orientali, Enki în cei Meridionali iar Marduk în Munții Apuseni. Dacă unim cele trei sălășuri ale acestor zeități, muntele Ceahlău, Vârful Omu si Rosia Montană (acolo unde se presupune că există intrarea în orasul subteran al lui Marduk), rezultă un triunghi echilateral. Nu doar munții Carpați au fost împărțiți între aceste divinități, ci întreg pământul dacilor, cele trei mari regiuni, Ardealul, Valahia si Moldova fiind teritoriile zeilor Marduk, Enki si Enoh / Nabu. După cum spuneam, Enoh a trecut de partea lui Enlil la un moment dat, lucru care se observă si din simbolurile teritoriului său, Moldova: bourul, acvila si steaua cu cinci colțuri sunt elemente asociate cu zeul furtunii. Deși nu cunoaștem prea multe amănunte despre religia dacilor, se observă trecerea de la un Zamolxis la altul în anumite momente ale istoriei. Pe vremea lui Herodot, dacii se închinau unui zeu ce a murit si a înviat, în numele căruia se făceau sacrificii umane. În anul 47 î.e.n., Burebista si Deceneu au reformat religia dacilor, readucând la viață cultul Gemenilor Divini. După ce în 258 a recucerit Dacia ocupată de romani, Regalian a realizat, la rândul său, o reformă religioasă. În tăblitele de la Sinaia, el este numit Romanh, Romansie, Lomanh si So Lomonius („Cel Luminos”). Observăm că purta atât numele lui Enoh (numit si Solomon în folclorul ebraic) cât si pe cel al lui Enlil (care mai era numit si Raman în Mesopotamia), prin urmare putem intui cine era zeul din centrul religiei pe care a impus-o dacilor. Trecerea de la acest cult la creștinism s-a realizat fără probleme, ținând cont că ambele erau închinare aceleiasi zeități.

În timpul sederii în Dacia, Enoh a înființat un ordin secret, al solomonarilor. Preoti ai lui Zamolxis, se spune că aceștia au puterea de a controla vântul și ploaia, de a aduce grindină, de a vedea viitorul și de a vindeca diverse afecțiuni. Trăiesc departe de lume, asemenea pustnicilor, în ascunsă cetate a

Babariului, dar coboară uneori prin sate pentru a cersi. Nu de nevoie, ci doar pentru a verifica moralitatea oamenilor. Acolo unde nu sunt bine primiți, abat grindina peste respectivul sat. Sunt descriși ca fiind înalți, roscovani, cu mantii albe, având la brâu unelte magice. Mitologia populară susține că solomonarii, numiți zgrîmintesi în Tara Motilor, învățau magia dintr-o anumită carte, ce conține toată știința și puterea lor. Uneori călătoresc prin văzduh, călărind balauri, fiind în această postură invizibili. Conducătorul lor se numește Omul Alb sau Uniilă care nu poate fi decât Enoh, ținând cont și de denumirea preluată din dacicul So Lomonius sau ebraicul Solomon. Puterea de a controla vremea ne indică faptul că sunt adepți ai lui Enlil, zeul furtunii. În ziua de azi, mai ales în zonele rurale, se consideră că ordinul solomonarilor încă există, aceștia trăind ascunși în tunelurile de sub munte. Ba unii merg și mai departe, susținând că serviciile secrete române ar colabora cu acești enigmatice preoți magicieni.

Se pare că solomonarii nu își făceau apariția doar printre oamenii de rând, ci și în anturajul conducătorilor noștri. Într-un interviu din 2005, Aliodor Manolea (parapsihologul folosit de Traian Băsescu în campania electorală) susținea că Ștefan cel Mare a câștigat bătălia de la Vaslui cu ajutorul... magiei. Conform unui cronicar turc, după declarația lui Manolea, „*Ștefan și curtea lui, cu vreo 200 de lefegii polonezi, stăteau pe un deal. Surle și trâmbițe peste tot. Sultanul dă ordin: să atace infanteria! Între Ștefan și armata turcă apare un*

mic norișor. Infanteria începe să atace. Intră în nor. Și au intrat. Și au intrat. Trei regimente au intrat, dar nu ajungeau pe cealaltă parte! Sultanul ordonă spahiilor să atace și ei. Și au intrat în nor și spahiile, dar nici ei nu mai ieșeau pe cealaltă parte! Cronicarul povestește cum toată oastea românească era așezată pe deal, în genunchi. Ștefan, ținea sabia ridicată în sus, ca o cruce. Se auzeau sunete de surle, tulpice și țimbale. Atunci sultanul a ordonat retragerea (...) Ștefan a încercat să facă același lucru și la Războieni. Erau aceleași condiții prielnice ale terenului: pădure, dealuri. Ștefan i-a trimis acasă pe oameni și a rămas singur cu cei 200 de oșteni apropiați și cu boierii curții. Dar de data asta turcii găsiseră antidotul și norul nu a mai funcționat! Ce a urmat cunoaștem cu toții de la istorie”. Se știe că Ștefan cel Mare, un om evlavios, ce a construit numeroase biserici și mănăstiri, avea obiceiul de a-l vizita pe misteriosul Daniil Sihastrul (la sfatul căruia a fost construită mănăstirea Putna). Acest pustnic era considerat sfânt încă din timpul vieții sale, deoarece avea puterea de a vindeca, de a prezice viitorul și de a alunga demoni. Dacă episodul relatat de Aliodor Manolea este adevărat, nu ar fi de mirare ca Ștefan cel Mare să se fi ajutat în lupte de cunostintele primite de la Daniil. Și nu ar fi de mirare ca acest pustnic cu puteri miraculoase să fie unul dintre solomonari. Un personaj asemănător este Deceneu, vicerege și Mare Preot al lui Zamolxis în timpul lui Burebista și, mai apoi, rege al dacilor. Inițial și el a trăit retras, ca un sihastru, într-un ținut ascuns. Geograful antic Strabon îl descria ca fiind „un bărbat vrăjitor, care umblase multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne profetice, datorită cărora susținea că tâlmăcește voința zeilor. Ba încă, de la un timp era socotit și zeu, așa cum am arătat când am vorbit de Zamolxe. Ca o dovadă de ascultarea ce i-o dădeau getii, este și faptul că ei s-au lăsat înduplecați să-și stărpească viile și să traiască fără vin”. Deceneu le-a oferit dacilor o importantă reformă socială și religioasă, în același timp opunându-se cu îndârjire pătrunderii în Dacia a cultelor străine. Din descrierea sa constatăm că nu era vorba despre un simplu preot, ci, la fel ca în cazul lui Daniil Sihastrul, de un solomonar. Fără doar și poate, tot un solomonar era și Regalian / Romanh / Romansie / Lomanh / So

Lomonius, eliberatorul Daciei ocupate de romani din secolul al treilea. De asemenea, se presupune că Horea, Closca si Crisan au fost tot solomonari.

Se pare că membrii acestui ordin secret, înființat de Zamolxis / Enoh, nu au apărut doar în trecut pământul Daciei de către cotropitori, ci și în ziua de astăzi. În 2010 a fost organizat un exercitiu militar comun româno-israelian în Carpatii Meridionali, în apropiere de Sfinxul din Bucegi și de Vârful Omu, locuri foarte importante pentru daci. La exercitiu nu au participat doar militari israelieni, ci și un număr destul de mare de rabini. În același timp, în acea zonă era organizată o tabără pentru saizeci și cinci de copii israelieni, peste patruzeci la sută dintre cei din tabără fiind parapsihologi. Pe 26 iulie, un elicopter israelian s-a prăbusit inexplicabil în zona Coltii Tapului, deasupra Poienii Gutanu, situată în partea vestică a Masivului Bucegi. La bordul elicopterului se aflau șase militari israelieni (din nou, același număr sacru al evreilor) și un român, media lor de vârstă fiind puțin peste treizeci și trei de ani (tot unul dintre cele mai importante numere ale evreilor). Dacă

zeita sionistilor este Istar, personaj simbolizat adeseori printr-o felină, interesant este că operațiunea de recuperare a resturilor elicopterului a fost coordonată de una dintre cele mai celebre unități de elită israeliene, așa-numita Unitate 669, ai cărei componente sunt supranumiți „piscicile”, după emblema unității – o pisică înaripată. Martorii susțin că, în acea zi, înainte de accident, toată zona cuprinsă între Babele – Vârful Omu – Muntele Gaura a fost survolată de mai multe elicoptere militare, ba chiar au fost zărite echipe de soldați care păreau că păzesc ceva. Un cioban s-a plâns că nu a fost lăsat să treacă cu oile spre Padina de doi „*militari care aveau un aparat d-ăla ce parcă măsoara curenții*”. Exact în acea zonă se află celebra „Gură de Rai”, o pantă cu o suprafață de aproximativ un kilometru pătrat, unde se manifestă o „*anomalie magnetică atipică*”, așa cum o definesc specialistii, ce are efecte benefice uluitoare asupra organismului uman. Se pare că scopul israelitilor în munții Bucegi nu era un exercitiu militar, ci cercetarea secretelor lui Zamolxe. Despre copiii din tabără se presupune că fac parte din pepiniera de parapsihologi ai Israelului, precum celebrii „copii Geller”. Surprinzătoare este și prezenta rabinilor la aceste „exercitii militare”, buni cunoscători ai magiei kabalistice. Unii consideră că respectivul elicopter s-a prăbusit din cauza „Gurii de Rai”, acea zonă de anomalie magnetică ce face praf orice aparat electronic. Totuși, zona a fost survolată de mai multe elicoptere care nu au pătit nimic, prin urmare nu magnetismul muntelui este răspunzător pentru accident. După cum afirma Nirmod Shefer, șeful Statului Major al forțelor aeriene israeliene, starea tehnică a elicopterului era „*excelentă*”, asadar accidentul nu poate fi pus nici pe seama unor defectiuni tehnice. Șeful Serviciului Salvamont Bran, Fănica Boboc, declara pentru Mediafax că „*elicopterul s-a înfipt într-o stâncă, probabil dintr-o eroare de pilotaj*”. Însă e greu de crezut că un pilot experimentat, foarte bine antrenat, ar fi făcut o asemenea greșală, înfingând aparatul într-o stâncă. Cu opt zile înainte de accident, alte două elicoptere israeliene erau cât pe ce să se prăbusească din cauza unor „defectiuni tehnice”, aterizând de urgență în zona localității Priboiu din județul Dâmbovița. Care să fie adevărata cauză a prăbusirii elicopterelor? Câtiva soldați români, martori ai accidentului, au acceptat să vorbească sub protecția anonimatului, deși li s-a cerut să jure că vor păstra tăcerea. Cu toții spun că au văzut pe vârful muntelui câțiva oameni ce purtau robe albe, lungi, cu mâinile în sus. Imediat s-a iscat din senin o furtună, ce a luat pe sus elicopterul israelian și l-a izbit frontal de o stâncă. După aceasta, furtuna s-a oprit la fel de brusc iar oamenii în alb au dispărut. Israelitii s-au speriat și au părăsit zona de urgență, decidând să pună capăt exercitiului așa-zis militar. Misterioșii oameni îmbrăcați în robe, ce au puterea de a controla vremea, nu pot fi decât solomonarii, vechi preoți magicieni ce au misiunea de a păzi pământul sfânt al zeilor.

Legenda Marelui Lup Alb vorbește despre momentul în care conducătorul solomonarilor a primit misiunea de a

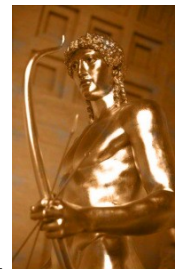
ocroti pământul Daciei. Se spune că, în vremurile demult apuse, un preot al lui Zamolxis cutreiera țărâmul Daciei pentru a-i ajuta pe nevoiași dar și pentru a le transmite dacilor că Marele Zeu veghea

neconținut asupra lor. Deși nu era în vârstă, acest preot avea părul și barba albe ca neaua. Culoarea neobisnuită a părului și funcția de preot ne indică faptul că era vorba despre Enoh, cel ce a înființat ordinul solomonarilor. Dându-și seama de valoarea slujitorului său, Zamolxis l-a oprit în munte, pentru a-i fi aproape. În scurt timp, fiarele pădurilor au ajuns să-l asculte și să-l considere conducătorul lor pe preotul cu păr alb. Însă cel mai mult îl îndrăgeau lupii, singurii care nu aveau un conducător, doar foamea ținându-i în haită. După un timp, Zamolxis a hotărât să-și transforme slujitorul într-un lup alb, mare și puternic cât un urs, dându-i misiunea de a aduna toți lupii pentru apărarea țărmului sfânt. Astfel, de câte ori dacii erau în primejdie, se auzea urlatul Marelui Lup Alb iar lupii de pretutindeni săreau în ajutorul fraților lor umani. Totodată, Lupul Alb era și judecător, pedepsind trădătorii și lasii. Cu toată vigilența zeului și a lupilor, romanii au reușit să se infiltreze printre daci și, în apropiere de marea invazie a lui Traian, au sădit în sufletele unora dintre ei sămânța neîncrederii în Marele Zeu. Astfel, unii daci au început să se teamă că Zamolxis nu le va fi alături în bătălia împotriva romanilor. Cuprinși de frică, acei trădători au început să omoare toți lupii ce le ieșeau în cale, în speranța că unul dintre aceștia va fi Marele Lup Alb, al cărui cap plănuiau să îl ofere romanilor în schimbul vieții lor. Lupii

supraviețuitori au fugit în inima muntelui, fără a reveni vreodată în ajutorul dacilor care i-au trădat. Zamolxis și Marele Lup Alb s-au retras în Muntele Sacru, de unde au privit cu durere cum dacii au fost înfrânți de romani din cauza trădării. Într-o altă legendă, apostolul Andrei a fost vegheat de către Marele Lup Alb pe tot parcursul călătoriei sale prin ținutul dacilor. Iar în zilele noastre, nu puțini sunt turiștii care susțin că au fost salvați pe munte de către un lup alb. *„În codrii bătrâni, sub bolta înstelată, în bătaia caldă a vântului de libertate, cei cu inima pură pot auzi și acum chemarea la luptă a Marelui Lup Alb. Pământul, frunzele și cerul îl cunosc prea bine. Voi îl auziți?”*, se întreba Felix Crainicu și Cristi Ioniță în *Legendele dacilor liberi*.

Se pare că solomonarii le ofereau conducătorilor dacilor mai mult decât ritualuri magice în încercarea de a proteja țărmul zeilor. În miturile grecești, Apollo / Marduk era un arcaș neîntrecut. Unul dintre epitele sale era Argirotokos, adică „cel cu arcul de argint”. Săgeata trasă de el își atingeă întotdeauna tinta, deoarece nu era una obisnuită, ci o săgeată care purta destinul celui către care se îndrepta. În acele vremuri, zeii obisnuiau să influențeze viețile oamenilor. În *Iliada*, Homer îi atribuia arcului lui Apollo puterea de a răspândi ciuma și molimele, cum a fost cea care a izbucnit în tabăra grecilor în timpul asediului Troiei. Înainte de a muri, se

spune că Apollo și-a lăsat arcul în paza unui mic popor din ținutul Hiperboreei (Dacia). Se spune că paznicii îl încredințează mereu celor mai demni fii ai Luminii, pentru ca forța lui să vină în sprijinul urmașilor aceluiași popor. Acei paznici nu pot fi decât solomonarii, iar arcul a constituit dintotdeauna un element foarte important pentru poporul daco-român. Dacii săgețau cerul în timpul furtunilor și valurile Dunării în timpul inundațiilor. Marele preot dac Vezina a fost păstrător al însemnelor puterii, printre care se afla și arcul regilor dacii. Gelu, conducătorul ardelean care nu a putut fi înfrânt decât prin trădare, a cerut să fie înmormântat alături de arcul său. Ștefan cel Mare, despre care se spune că a fost ajutat în lupte de solomonarii, construa mănăstiri acolo unde ateriza săgeata sa. În basmul *Prăslea cel voinic și merele de aur*, eroul și frații săi s-au supus judecății arcului, fiecare dintre ei trăgând câte o săgeată în sus, acestea lovindu-i doar pe vinovați. De altfel, în mai toate poveștile populare, eroul are întotdeauna, alături de palos, un arc. Importanța arcului reiese și dintr-un colind din zona localității Sorocii, unde construcția armei reprezintă un procedeu foarte important. Arcul este făcut de nouă mesteri, alegerea lemnului fiind vitală, la fel ca vrăjirea săgeților. Grecii susțineau că respectivul arc a ajuns la un moment dat și la semizeul Herakles (numit Hercules de romani) care, înainte să moară, i l-a lăsat lui Philoctetes. Mai târziu, arcul fermecat a ajuns în posesia lui Odysseus, Homer susținând în *Odiseea* că eroul era singurul care îl putea încorda, niciunul dintre petitorii Penelopei nereușind această performanță. E greu de crezut totuși că solomonarii, care îl păzeau ca pe ochii din cap, ar fi permis ca arcul zeului lor să

ajungă în mâinile grecilor, fie ei și eroi. Cum e greu de crezut și că vom avea prea curând un conducător care să merite să îi fie încredințat legendarul arc al lui Zamolxis.

Spartacus

Nu obisnuiesc să fac recomandări, însă de această dată nu m-am putut abține. „Spartacus”, un serial absolut exceptional, desi nu prea respectă adevărul istoric, pe care îl recomand fără rețineri. Mai ales pentru că avem nevoie și astăzi de un Spartacus care să ne conducă în lupta pentru libertate. Sau, mai bine zis, fiecare dintre noi ar trebui să devină Spartacus.

Sezon 0 – Gods of the Arena:

Sezon 1 – Blood and Sand:

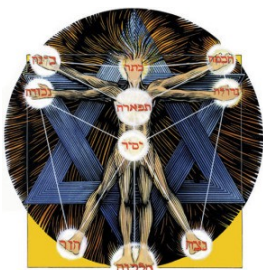
Sezon 2 – Vengeance:

Sezon 3 – War of the Damned:

Probabil cea mai bună melodie pe care am auzit-o vreodată – „No Life Without You” de Joseph LoDuca:

Mesajul serialului este unul simplu. Pentru a te elibera din lanțurile sclaviei e nevoie de un singur lucru: „Kill Them All”.

Kabbalah

Încă din Evul Mediu, evreii au fost considerați un popor de magicieni. Adeseori practica ritualuri magice sexuale, multe temple având găuri în pereti, pentru ca rabinii să poată sodomiza ritualic tineri sau băieți și să-l

invoke pe îngerul căzut Raziel atunci când ajungeau la orgasm. Multe rabini practică și în prezent o formă de vampirism, sugând sângele de pe preputul circumcis al noilor-născuți. Multe dintre

ritualurile Bisericii Catolice, cum ar fi îngurgitarea simbolică a trupului și sângelui lui Iisus, provin din ritualuri antice evreiești, în care sunt practicate diverse forme de vampirism și sacrificii. Să nu uităm că Papa poartă o yamaka evreiască iar în 2011 Benedict al XVI-lea i-a absolvit pe evrei de orice responsabilitate pentru uciderea lui Iisus. Să nu uităm nici numeroasele cazuri de pedofilie din sânul Bisericii Catolice, preluate din ritualurile magice evreiești, bazate pe Kabbalah.

Kabbalah, considerată de către practicantii ei o parte esențială a studiului Torei, este o colecție de învățături ezoterice și ritualuri magice evreiești, despre care se susține că au fost oferite omenirii prin comunicare telepatică de către îngerul decăzut Raziel. Conform tradiției evreiești, Kabbalah era practică în Israelul secolului al X-lea î.e.n. de aproximativ un milion de oameni. Invațiile străinilor, de la asirieni și babilonieni până la romani, i-au convins pe liderii spirituali ai evreilor (ce formează Sanhedrinul) să ascundă cunostintele Kabbalei, care astfel a devenit o doctrină secretă, transmisă doar inițiatilor pe cale orală. Deși informațiile pe care le deține își au originea în Babilon și în Egiptul antic, Kabbalah a ajuns în Europa în formă scrisă abia în secolul al XII-lea. Ea descrie îngerii și demonii din alte dimensiuni, oferindu-le inițiatilor o hartă a lumii, numită Arborele Vieții, care explică metodele de invocare și de comunicare cu acele entități puternice.

Rabinii kabbalisti foloseau tehnici samanice pentru a induce stări modificate de conștiință. Postul, flagelarea și îngroparea corpului până la gât erau tehnici de pregătire a rabinului magician pentru călătoria prin cele șapte portaluri ale Copacului Vieții din Kabbalah. În final, ei întâlneau zeitatea supremă într-un tărâm numit Merkabah. Printre secretele Kabbalei se numără și instrucțiunile pentru uciderea unei persoane folosindu-se doar o simplă privire, ce poartă numele de „ochiul malefic”. Numele magic al ochiului este Enhara.

Cărțile secrete ale Kabbalei contin doar câteva mii de cuvinte, dar descriu pe larg un Pământ sferic, universuri

paralele și structura atomică a materiei, astronomilor moderni. Aceste cărți au fost scrise în coduri, folosite pentru a ascunde informații complexe, ce au fost studiate de alchimistii medievali. Sir Isaac Newton și mulți cercetători de elită au studiat științele oculte complexe ale Kabbalei într-o vreme în care misticismul, religia, alchimia, astrologia și astronomia erau cercetate ca o tradiție unitară bazată pe Kabbalah. Bazându-se pe aceeași doctrină secretă, fizicianul evreu Albert Einstein a inclus pagini întregi de calcule complexe într-un cod simplu de cinci simboluri: $E=mc^2$. Teoria haosului și noțiunea de universuri paralele, alături de majoritatea elementelor fizicii cuantice moderne, pot fi regăsite în textul original al Kabbalei.

Transmisă pe cale orală multe secole, colecția de texte ale Kabbalei a fost transcrisă în cele din urmă de rabinul Yitzhak Saggi Nehor sau Isaac Leblend (aproximativ 1160-1235) din Provence (sudul Franței) în secolul al XII-lea. Scrierile sale kabbalistice au ajuns în mâinile unui grup de nouă nobili francezi, ce au devenit Cavalerii Templieri. Ei s-au proclamat călugări pentru a-și continua studiile kabbalistice, dar și pentru a

face afaceri fără a plăti taxe și fără a trezi suspiciunea Vaticanului. Templierii au înțeles că originea Kabbalei era în Palestina, așa că au plănuit o cruciadă acolo, pentru a căuta și alte vestigii magice kabbalistice. Au încercat să-i împiedice pe musulmani să descopere Kabbalah și chiar să distrugă originile ei.

În plus, au descoperit și jefuit templul lui Solomon, despre care tradiția evreiască susține că a fost un mare magician. Arheologii au descoperit multe tuneluri săpate de templieri în Ierusalim, în special sub respectivul templu. Sfântul Graal, despre care se spune că a fost descoperit de templieri, este cel mai mare secret al Kabbalei. În realitate, Sfântul Graal nu este un obiect, ci doar o informație: faptul că materia fizică poate fi transformată, moleculă cu moleculă, prin intermediul incantațiilor vechilor litere și numere ebraice, iar natura realității este cu adevărat o iluzie. După două secole, templierii au fost prinși și torturați. Mulți au recunoscut că participau la ritualuri de sodomie, invocau spirite malefice, pe care le implantau în diverse animale, cum ar fi pisicile. Din castelele lor s-au confiscat artefacte folosite în magia neagră, cum ar fi cutii de argint ce conțineau crani sau capete uscate. Templierii azeau capetele în centrul unei mese rotunde și îl invocau pe Baphomet / Lucifer, pentru a le transmite instrucțiuni prin intermediul aceluia cap. Mulți au recunoscut că imaginea lui Iisus era scuipată și călcată în timpul ritualurilor kabbalistice, o tradiție satanică practică și astăzi în rândurile Ordo Templis Orientis, ce a fost condusă cândva de magicianul satanist Aleister Crowley. Într-o înregistrare pe un

cilindru de ceară din 1921, chiar poate fi auzit Crowley invocându-i pe îngerul decăzut Raziel și pe Enraha, ochiul malefic. Mulți templieri au și-au mituit paznicii pentru a fi eliberați din temniță și au fugit în Scoția și Malta. Și-au schimbat numele în Cavalerii Suverani de Malta, iar mai târziu au apărut în Scoția ca francmasoni. Toate versiunile francmasoneriei provin din ritualurile kabbalistice originale ale Cavalerilor Templieri. Pentru a observa infiltrarea lor în cele mai înalte cercuri, trebuie menționat că ritualul kabbalistic de izgonire cu ajutorul pentagramei a fost parțial aplicat de regina Elisabeta II a Marii Britanii în timpul ceremoniei sale de încoronare din 1952. Acest ritual avea la bază Ritualul mic de izgonire cu ajutorul pentagramei, conceput de Aleister Crowley pentru societatea secretă Golden Dawn.

Ca o curiozitate, deși numele Kabbalah a fost tradus ca „primire”, pare a fi compus din Ka'ba (cel mai sfânt loc al islamului) și Allah (zeitatea islamului). Kabbalah își are rădăcinile în magia pre-arabă iar Yahweh, zeul evreilor, este Allah al musulmanilor. Să fie oare vorba despre o coincidență?

Rosia Montană, între maidanezi și viituri

Trebuie să te avertizez, cititorule, că nu vrei să afli ceea ce ești pe cale să citești. Nu vrei să știi dedesubturile informațiilor cu care te îndoapă mass-media, pentru simplul fapt că nu vrei să-ți fie complicată existența în vreun fel. Drumul cel mai simplu n-o fi cel mai bun, însă e cel mai confortabil. Chiar dacă te va împinge curiozitatea să străbăți rândurile următoare, vei respinge informațiile pe care le contin. Doar pentru că nu coincid cu ceea ce ai fost învățat sau, într-o exprimare ușor cosmetizată, nu se pretează sistemului tău de valori. Apoi le vei critica, pentru că asta îți cere spiritul „civic” ce ti-a fost inoculat: să ataci orice se împotrivesc cursului „firesc” al lumii, stabilit de conducătorii săi nefirești. Și nu ar fi nimic nelalocul său dacă ai proceda astfel; e doar o reacție normală a unei persoane normale, într-o lume anormală în care normalitatea este considerată anormală. Fără a o lungi prea mult, hai să parcurgem rândurile care te vor adânci în normalitatea ta sau, dacă ai ghinion, te vor transforma într-o persoană anormală.

Poate ai observat că, în ultimile săptămâni, s-au perindat pe majoritatea canalelor TV câteva întâmplări aparent fără nicio legătură între ele. Guvernul a aprobat în secret începerea lucrărilor miniere la Rosia

Montană, un copil de patru ani a fost ucis de câini maidanezi (ceea ce a dus nu doar la legalizarea eutanasierii câinilor, ci și la un val de crime brutale, ale căror victime au fost aceiași patruzeți), s-au organizat proteste contra sau pro Rosia Montană dar și anti maidanezi, iar o viitură necrutătoare a distrus câteva sate din Moldova. Mass-media și-a dat arama pe față, promovând intens cazul copilului ucis și protestele pro Rosia Montană, ducând o adevărată campanie de convingere a populației că Guvernul a luat cea mai bună decizie, evitând în același timp protestele care se opuneau proiectului minier. Când nu a mai fost în stare să ascundă manifestările zecilor de mii de oameni, din cauza informațiilor ce circulau cu lejeritate în mediul virtual, jurnalistii au profitat de mini-potopul moldovenesc, pentru a abate atenția populației de la „răzvrătiții” de pe străzi. Să fie oare vreo legătură între maidanezi, Rosia Montană și viitură? Ori e vorba despre lucruri total diferite? Hai să le analizăm pe rând.

Crima „maidanezilor”

Pe majoritatea posturilor TV și pe internet s-a dezbătut cu ardoare subiectul copilului de patru ani, Ionuț Anghel, aparent ucis de câini maidanezi în apropierea parcului Tei din Capitală pe 2 septembrie. Această tragedie de care au profitat televiziunile averse de rating se pare că ascunde mai multe decât se poate observa la prima vedere. Câteva nereguli în povestea oficială i-a făcut pe mulți internauți să ridice numeroase semne de întrebare, ce sunt ignorate de presă într-o continuă nesimțire. În primul rând, la câteva ore de la decesul copilului, mama sa „naviga” pe Facebook, iar tatăl său dădea interviuri presei cu o seninătate suspectă. Apoi, ambii părinți au făcut turul televiziunilor de câteva ori, ocupându-se mai mult de interviuri decât de jelirea propriului lor copil. Suspect este și faptul că bunica lui Ionuț nu a fost acuzată de neglijență nici măcar de presă, ci doar anchetată formal după mult timp, doar ca urmare a presiunii opiniei publice. Peste tot în lume, inclusiv în țara noastră, când un copil pătoste ceva, părinții copilului respectiv sunt trasi la răspundere, uneori fiind chiar pedepsiți cu retragerea drepturilor părintești. În cazul lui Ionuț, nu părinții erau responsabili cu supravegherea lui, ci bunica sa. Însă nimeni nu i-a cerut acesteia socoteală, mai ales că băiatul dispăruse de lângă ea aproximativ o oră. Ciudat este și faptul că acei maidanezi „agresivi” nu au atacat nici jurnalistii și nici hingherii veniți să îi captureze, ci s-au „predat” pasnic, dând din cozi. Corpul neînsufletit al copilului a fost găsit pe o proprietate privată, dar presa a omis intenționat și acest lucru, „ucigasii” putând fi câini de pază, nicidecum maidanezii ce ne-au fost prezentați la TV. Acesta nu ar fi un caz singular; acum câțiva ani, o femeie a fost sfârtecă de niste câini de pază pe o proprietate privată, presa susținând cu nesimțire că era vorba de maidanezi. Un caz asemănător este și cel al unei femei aflate în stare de ebrietate, care a fost atacată de câini ce aveau proprietari, mass-media promovând aceeași minciună a atacatorilor maidanezi. Nici despre faptul că Ionuț a fost găsit cu pantalonii în vine nu vorbește nimeni și nici nu se pune la îndoială raportul eronat al medicului legist. Cel mai bine a exemplificat aceste lucruri europarlamentarul Corneliu Vadim Tudor într-un interviu: *„Un caz care, se pare, e un caz de pruncucidere, de pedofilie. Copilul, se pare, și știu din zona serviciilor speciale, că a fost violat înainte și omorât și aruncat așa la câini. El a dispărut o oră jumate. O oră jumate nu a știut nimeni de el. În bălăriile alea, în jungla aia. Și bunică-sa a stat pe bancă, la peste un kilometru distanță și nu i-a păsat de copilasul ăla de patru ani. Deci medicul care a făcut autopsia la institutul medico-legal e palestinian. Îl cheamă Abdo Salem și nu a dat raportul medicol-legal normal. A zis că la presiunea opiniei publice s-a grăbit. Păi așa merge treaba? Declansăm o furie, râuri de sânge și socuri sufletești foarte mari. Păi totii copiii vor suferi când vor vedea cum sunt luați câinii, pentru că ăsta nu face un raport medico-legal ca la carte? Nu merge treaba așa! Nu spun că 100% e adevărat. Eu reproduc ceea ce se spune în mediul serviciilor secrete, dar și în alte cercuri. Copilul, se pare, că ar fi fost violat, omorât și aruncat acolo printre ciulini. Ar fi singurul caz de pedofilie care s-a lăsat cu pruncucidere, cu crimă? Nu au mai fost copii omorâți? Care sunt copii cu care s-a jucat el o oră jumate? De ce nu apare unul să spună: «M-am jucat cu Ionuț și deodată o haită de bestii s-a năpustit și l-a sfâșiat». Care sunt copiii, că nu-i văd? Numai fratele lui mai mare, pe care nu prea pui bază, pentru că e contradictoriu ce spune el. Dar nu-l auzim pe el, auzim relatările bunicii sale, care are partea sa de vinovăție”. Ipoteza violului nu e una fantastică, ținând cont că în anii trecuți, în zona parcului Tei și în împrejurimi a fost semnalată în nenumărate rânduri prezenta unor pedofili și a unor suspecti de pedofilie. De ce Presa, „câinele de pază al societății”, ignoră acest aspect? Pe 3*

septembrie, la stiri de la ora 17, reporterul Cătălin Radu Tănase prezenta în direct pentru Pro TV unele concluzii ale anchetei oficiale. În spatele lui si-au făcut apariția doi indivizi „colorați”, unul dintre ei scotându-și penisul, pe care a început să îl agite în aer. Reportajul nu a fost reluat și nici postat pe site-ul Pro TV-ului, ci înlocuit cu un altul asemănător. Acest gest poate fi considerat un act de teribilism al unei persoane cu puțini neuroni, însă ar putea fi și un fel de „semnătură” prin care un violator își recunoaște fapta cu mândrie, în fața întregii țări. Însă, se pare că Poliția și Presa nu vor nici în ruptul capului să urmărească această pistă. O persoană care a reluat traseul copilului a povestit pe Facebook: *„A durat peste o oră, incredibil de greu pentru un adult, am fost zgâriată de ciulini, am sărit peste crengi ce atârnav peste apă, panta este abruptă de minimum 10 metri, imposibil de urcat, pietrele din apă se miscau, e incredibil că nu am căzut în apă, desi m-am dezechilibrat de multe ori. Un copil nu avea nicio șansă să meargă pe acolo. Și în plus.. de ce ar fi făcut-o?”*. Chiar Daniel Vasile, purtătorul de cuvânt al ISU București, declara la Realitatea TV: *„Este o zonă greu accesibilă, sunt puține explicații despre această întâmplare”*. Persoana care a reluat traseul a adăugat că *„locul e plin de urme ale locuirii boschetarilor”*, care s-au văzut, de altfel, în reportajul Pro TV-ului din 3 septembrie. Aici apare o altă neregulă în povestea oficială: dacă un adult parcurge acel traseu într-o oră, un copil ar face-o într-un timp mai îndelungat. Presupunând totuși că Ionuț și fratele său s-au deplasat cu viteza unor adulți, au ajuns pe proprietatea privată respectivă, copilul a fost atacat de maidanezi iar fratele său a fugit la bunica sa, acesta ar fi avut nevoie de o oră și jumătate – două ore pentru a parcurge întregul traseu dus-întors. Ceea ce contrazice declarația bunicii, cum că i-ar fi lăsat pe copii nesupravegheați aproximativ 45 de minute. Dacă băieții ar fi fost atacați de câini, cu siguranță ar fi tipat. Și totuși, desi în apropiere de zona în care se presupune că s-a petrecut incidentul se găsesc numeroase locuințe, nimeni nu a auzit nimic. Devine tot mai plauzibilă ipoteza conform căreia Ionuț ar fi fost violat și ucis în altă parte, apoi aruncat peste gard, la câini. Chiar unul dintre poliștii anchetatori ai cazului a afirmat că este imposibil ca un copil să sară un gard atât de înalt, pentru a ajunge în locul în care a fost descoperit cadavrul, singura explicație fiind că Ionuț a fost ajutat să sară gardul sau aruncat peste. Dar, în continuare, aceste aspecte au fost complet ignorate de mass-media și de autorități. Să notăm și faptul că medicul care a „efectuat” autopsia, Abdo Salem, este de religie musulmană, cult care respinge conviețuirea cu câinii. Mai mult, nu există despre el niciun fel de informații oficiale ori neoficiale, în afara faptului că este seful laboratorului IML Mina Monovici, că a absolvit facultatea de medicină în România și că provine dintr-o familie mixtă, tatăl fiind palestinian iar mama româncă. Acest tip de secretomanie apare de obicei în cazul ofițerilor sub acoperire, infiltrați de Serviciile Secrete în instituții publice și care, în mod firesc, acționează în conformitate cu ordinele primite. Dacă observăm viteza cu care s-a efectuat autopsia și s-a redactat raportul, înțelegem că s-a dorit înhumarea cât mai grabnică a cadavrului, ceea ce sprijină ideea că acest caz ascunde amănunte diferite de cele oficiale.

În lumina acestor fapte suntem îndreptățiți să ne întrebăm, cu riscul de a fi eutanasiați precum câinii maidanezi: putem fi siguri că băiatul găsit mort pe 2 septembrie este Ionuț, fiul sotilor Anghel? Tot ce am putut vedea este o fotografie a unui copil, supranumit de Presă *„îngerul blond”*. Tocmai această expresie repetată prea des de jurnaliști a ridicat semne de întrebare, deoarece copilul blond din fotografie nu seamănă absolut deloc cu brunetii săi părinți, care nu se comportă așa cum ar fi făcut-o cineva care și-ar fi pierdut într-adevăr un copil. Chiar dacă Ionuț, băiatul din fotografii, este într-adevăr fiul sotilor Anghel, nu putem ști cu siguranță dacă el este cel găsit mort pe 2 septembrie. În mod convenabil pentru cei ce ne ascund adevărul, fata copilului a fost mutilată, ceea ce nu permite identificarea sa de către cunoscuți. Cu toate astea, tatăl său l-a identificat fără probleme, ignorând mutilarea și sutele de mușcături. Capacul sicriului său a fost și el ținut tot timpul închis. La fel de convenabil pare și faptul că respectiva crimă a avut loc într-un spațiu izolat, fără martori. Se pare totuși că nimeni nu a văzut cadavrul băiatului, în afară de anchetatori și familia Anghel. Fotografia corpului neînsufletit al lui Ionuț, care a circulat atât pe internet, cât și în presă, s-a dovedit a fi un fals. Băiatul din respectiva fotografie este un american pe nume Taylor Pulliam din Richmond, Virginia, care în noiembrie 2004, pe când avea patru ani, a fost mușcat de un Golden Retriever în curtea casei sale. Taylor a scăpat cu viață după șapte zile de spitalizare, o intervenție chirurgicală și o sută cincizeci de copci. Mama sa a postat acele fotografii pe internet în iunie 2009 nu pentru a blama în vreun fel câinii, ci pentru a sublinia necesitatea educării copiilor cu privire la pericolul apropierii de câini necunoscuți. Ba chiar își încheia povestirea astfel: *„Taylor este acum un copil fericit de opt ani și IUBESTE câinii! De fapt, câteodată cred că este și el parțial câine! Dragostea lui pentru câini este extraordinară după acea întâmplare traumatizantă!”*. Ținând cont că fotografia din 2004 a americanului Taylor a fost prezentată de către multe site-uri dar și de mass-media ca reprezentându-l pe Ionuț Anghel, mai poate sustine cineva că nu există manipulare în toată această poveste? În plus, cum fotografia falsă reprezenta până acum singura dovadă a existenței cadavrului lui Ionuț, rezultă că nimeni nu a văzut

trupul neînsufletit al băiatului, în afara anchetatorilor și a familiei Anghel. Prin urmare, putem fi siguri că a murit într-adevăr un copil pe 2 septembrie, din moment ce nu există nicio dovadă în această privință? Sau totul a fost doar o poveste inventată pentru a distra atenția poporului de la Rosia Montană, inspirată din cazul din 2004 al americanului Taylor (care era tot blond și a fost muscat de câine tot la vârsta de 4 ani)? Să începem să ne întrebăm de ce au fost respinse absolut toate cererile de deshumare a cadavrului, inclusiv în instanță? Ca bonus, trebuie precizat că, imediat după ce publicul a aflat de existența site-ului mamei lui Taylor, articolul cu fotografiile respective a fost sters. Din fericire, unii dintre noi au apucat să le salveze înainte să dispară.

Dacă totuși a fost descoperit un cadavru, deși nu există nicio dovadă în această privință, privind toate inadvertențele cazului apare posibilitatea ca acel copil găsit mort să nu fie al sotilor Anghel, ci unul dintre boschetarii ce sălășluiesc în parcul Tei din Capitală. Părinții ar fi putut fi plătiți regeste pentru a susține o minciună macabră, în timp ce Ionuț, viu și nevătămat, ar fi fost ascuns într-un loc îndepărtat, poate chiar în altă țară. Această variantă ar putea explica seninătatea sotilor Anghel afișată la interviurile televizate. Dacă într-adevăr Ionuț este copilul găsit mort, părinții săi ar fi putut fi plătiți pentru a ascunde crima, ipoteză deloc imposibilă, ținând cont de numărul extrem de mare al părinților care și-au vândut copiii. Mai ales dacă e vorba despre un copil adoptat. Internauții au observat că, deși contul de Facebook al Feliciei Anghel există din 2005, nu apar acolo mențiuni sau fotografii ale sarcinii, nașterii sau ale primilor ani din viața lui Ionuț. Dacă luăm în calcul și reacțiile ciudate ale sotilor Anghel după moartea copilului, lipsa asemănării fizice dar și interdicția autorităților de a se deshuma cadavrul pentru prelevarea probelor ADN, pare tot mai posibil ca Ionuț să fi fost adoptat. Poate chiar recent, în urmă cu câteva luni.

Conform unor surse din interiorul anchetei, în probele prelevate din rănilor copilului ucis nu a fost găsit ADN-ul niciunui dintre cei șase maidanezi acuzați de crimă. Astfel, devine plauzibilă o altă ipoteză: Ionuț ar fi putut fi atacat și ucis de un câine de luptă, după care trupul său ar fi fost aruncat în locul în care a fost găsit, pentru a se da vina pe câinii vagabonzi. Fostul senator Marius Marinescu, în prezent președinte al Federației pentru Protecția Animalelor și Mediului, a confirmat această variantă, din surse ale Poliției. El a declarat: *„Am susținut încă de la început că acel copil a fost ucis de un câine de luptă. Era imposibil ca niste câini comunitari să facă acele răni pe trupul copilului. Si era imposibil ca după acest atac, acei câini să stea liniștiți și să dea din coadă. Orice etolog a înțeles că acei câini nu erau vinovați. Poate că unul dintre ei a mirosit copilul și avea urme de sânge pe blană, dar așa cum s-a văzut și la televizor, erau rezultatul unei atingeri, nu erau produse de o muscătură. A fost o campanie de dezinformare, de învrăjpire a populației. În acest moment, autoritățile sunt obligate să-l identifice pe proprietarul câinelui de luptă vinovat, care a târât corpul în locul în care a fost găsit”*. Pe lângă jucăriile celor doi frați, anchetatorii au găsit în locul unde s-a descoperit cadavrul și o minge nouă, care nu le aparținea băieților. Iar bunica lor le-a povestit procurorilor pe 13 septembrie că, în acea zi fatidică, un tânăr a apărut cu băiatul cel mare, Andrei, pe care l-a găsit în preajma clubului Bamboo. Acel martor cheie a fost mult timp de negăsit, ascunzându-se de anchetatori. Să fie el proprietarul câinelui de luptă care l-a ucis pe Ionuț? Și de ce bunica nu a amintit până în acel moment de misteriosul martor, deși a acordat numeroase interviuri Presei? De ce inițial a declarat că băieții au lipsit 45 de minute, iar ulterior și-a schimbat declarația, ajungându-se la doar câteva minute? Dacă băiatul cel mare a ajuns în față la Bamboo deoarece s-a rătăcit, cum a găsit-o pe bunica acel tânăr? Și doar în câteva minute? Mai ales deoarece ea a declarat anchetatorilor că nu stătea pe loc, ci în acel moment își căuta nepoții. Și de ce mass-media nu a făcut publice rezultatele testelor ADN sau ipotezele alternative, continuând să dea vina pe câinii maidanezi? Poate pentru că totul este o masivă înscenare, în care un copil și-a pierdut viața pentru interesele altora? Ca exemplu, pe 17 septembrie, Antena 1 a prezentat această variantă sub titlul de *„teorie a conspirației”*, încheindu-și materialul cu nelipsita sintagmă *„copilul ucis de maidanezi”*, scopul acestei stiri fiind în realitate de a denigra informațiile ce circulau libere pe internet și de a le reaminti oamenilor că trebuie să urască în continuare câinii. A fost oare copilul ucis de un câine de luptă sau asta e doar o altă variantă eronată spre care încearcă să ne îndrepte Presa, după ce au apărut din ce în ce mai multe dovezi ale nevinovăției maidanezilor? Pe 19 septembrie, la 17 zile după tragedie și la 6 zile de la declarația bunicii în fața anchetatorilor, au apărut în Presă imaginile surprinse de camerele de supraveghere din parc, din ziua morții copilului. În acele imagini se pot observa cei doi copii, Ionuț și fratele său, Andrei, jucându-se singuri la ora 9:21. Bunica lor nu este nicăieri. Cei doi aleargă pe o alee nesupravegheată, apoi dispar din raza camerelor de luat vederi. Putin după ora 11:30, Andrei intră în parc, ținut de mână de un bărbat, același din declarația bunicii de pe 13 septembrie. La 11:37, necunoscutul și Andrei pot fi observați lângă un agent de pază, cei trei îndreptându-se mai apoi spre locul unde stătea cu mai bine de două ore în urmă bunica băieților. În timp ce bărbatul necunoscut cerea ajutorul agentului de pază, un câine

maidanez s-a asezat cuminte lângă ei. Andrei, băiatul cel mare, nu a părut deloc speriat sau măcar deranjat de prezenta patrupezelui, lucru extrem de ciudat, dacă tinem cont de varianta oficială, ce pretinde că băiatul tocmai asistase la moartea fratelui său mai mic, sfâșiat de maidanezi. Ba, mai mult, părinții copiilor sustin că și Andrei a fost muscat de câini, el necesitând chiar internarea într-un spital de psihiatrie pentru a scăpa de „trauma” la care fusese martor. Și, totuși, pe filmare se observă că Andrei nu are nicio reacție la prezenta patrupezelui comunitar. Iar aceasta nu ar fi singura neregulă ce iese la lumină din comparația filmării cu declarațiile părinților și ale bunicii celor doi copii. Poliția declarase că Andrei a fost muscat și el de picior, însă a reușit să scape de maidanezi, dar din respectiva filmare nu reiese așa ceva; nu se observă nicio rană iar copilul merge absolut normal, fără a fi jenat în vreun fel, așa cum s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi fost rănit. Dacă la ora 9:21 Andrei poartă un tricou, peste două ore apare îmbrăcat cu o bluză cu mâneci lungi și glugă. Nu știu de unde a putut face băiatul rost de acea bluză, pe care nu o avea când a plecat de lângă bunica sa. Nici a lui Ionuț nu putea fi, deoarece și acesta, la 9:21, purta doar un tricou. Nu cred că misteriosul personaj, care l-a găsit pe Andrei în fata clubului Bamboo, avea asupra lui o bluză pentru copii, cum nici nu cred că i-ar fi cumpărat băiatului una înainte de a intra în parc. În plus, apare o altă nedumerire: dacă cei doi băieți umblau în tricou la ora 9 și jumătate, de ce Andrei avea nevoie de o bluză groasă două ore mai târziu, când s-a încălzit vremea? În acest caz, îmi permit să avansez o nouă ipoteză: filmarea pe care ne-o prezintă Presa a avut loc în două zile diferite. Inițial s-a dat vina pe cei șase maidanezi însă, după ce internautii au observat numeroasele inadvertențe, era nevoie de o nouă pistă spre care să fie conduși, pentru a se îndepărta de adevăr. Astfel, s-a lansat ipoteza câinelui de luptă, ce l-ar fi ucis pe băietel. Această nouă pistă a apărut pe 13 septembrie, când bunica celor doi copii a fost anchetată oficial. Cu o zi înainte a fost pregătită filmarea prezentată publicului pe 19 septembrie. Prima parte, cu cei doi copii ce alergau pe alee, este din 2 septembrie. Cea de-a doua, cu Andrei îmbrăcat diferit, adus în parc de un bărbat misterios, a fost filmată pe 12 septembrie. Nu a fost nevoie decât de eliminarea cifrei 1 din respectiva filmare și alipirea acestui fragment la cel de pe 2 septembrie. Lucru ușor de realizat de expertii SRI-ului.

Încă nu crezi, cititorule, că asisti la o perfidă înscenare? Atunci cum îți explici faptul că răpa în care a fost găsit trupul băietelului a fost aproape în totalitate defrisată, gunoaiile încărcate în camioane iar copacii tăiați și puși pe foc? Acel loc în care se presupune că a avut loc o crimă a fost în totalitate „curățat”, astfel încât să nu mai existe nicio urmă. Ceea ce nu se întâmplă în mod normal. Totuși, „curățarea” nu a fost realizată destul de repede. La doar patru zile după descoperirea cadavrului, un grup de bucureșteni a realizat o anchetă proprie. Investigatorii amatori au reluat traseul pe care se presupune că l-au urmat cei doi copii, din parc până în locul unde a fost descoperit cadavrul. Acolo au făcut o descoperire macabră: o folie plină cu sânge, din cele cu care se acoperă cadavrele, ascunsă într-un tufis. Tot în aceeași zonă au găsit un costum pe care îl poartă criminalistii la locul unei crime. Trebuie menționat faptul că filmarea realizată de „detectivii” amatori a fost imediat pusă la dispoziție Presei, însă făcută publică mai târziu. Pare greu de crezut că anchetatorii ar fi aruncat costumul și folia în acel loc, după finalizarea investigației. Cel mai probabil, cel care a aruncat cadavrul băiatului în acel loc a folosit respectiva folie pentru a-l transporta, iar costumul pentru a-și proteja îmbrăcămintea proprie de eventualele scurgeri de sânge. Dar cine ar fi putut avea acces la folii pentru cadavre și costume de protecție, folosite doar de criminalisti? În plus, aceste obiecte demontează ipoteza crimei accidentale. Cineva echipat cu un astfel de costum și o folie pentru cadavre demonstrează că uciderea micutului a fost premeditată. Astfel se explică toate inadvertențele din această poveste, inclusiv din modul în care a fost tratat cazul de către anchetatori, dar și manipularea constantă și agresivă a mass-mediei, ce a continuat să condamne maidanezii chiar și după scoaterea la lumină a majorității neregulilor. De exemplu, pe 19 septembrie, postul TV Antena 3 a prezentat pe site-ul propriu filmarea din parcul Tei, din ziua de 2 septembrie, ce scoate la lumină unele inadvertențe ale cazului. Cu toate acestea, și-a încheiat articolul cu același mesaj ce trebuia implementat în subconstientul publicului cu orice pret: *„În jurul orei 11 și 30 de minute, Ionuț și-a găsit sfârșitul ucis de câini maidanezi”*. Și tot Mihai Gâdea se plânge că „bășistii” încearcă denigrarea postului TV pe care îl conduce, deoarece ar fi singurul care face public „adevărul”. Domnule Gâdea, vi se potrivește ca o mânășă lozinca: *„Ati mintit poporul cu televizorul”*... Hai să menționăm și alte detalii ale povestii, pe care „jurnaliști” ca domnul Gâdea n-au de gând să le facă publice sub nicio formă: tatăl lui Ionuț nu e un simplu muritor de foame, ci un important om de afaceri. Până în 2008 a avut afaceri de miliarde cu Primăria Capitalei (condusă de Adriean Videanu pe atunci) prin firma Convan SRL, la care este actionar. Terenul pe care a fost găsit cadavrul copilului îi aparține unui partener de afaceri al familiei Anghel. Culmea „coincidentei”, și misteriosul martor, cel care l-a adus pe Andrei în parc, este tot om de afaceri. La câteva zile de la moartea copilului, fosta cântăreață Nadine, soția omului de afaceri Dragos Apostolescu, a organizat un

miting de protest împotriva maidanezilor, ce s-a transformat rapid într-un miting anti-Oprescu. Partidul Democrat-Liberal a făcut acelasi lucru, cerându-i primarului Capitalei demisia în mod repetat. *„Cea mai mare pedeapsă pentru autorități este să rezolve problema câinilor vagabonzi”*, repeta obsesiv tatăl lui Ionut pe la toate televiziunile, sugerând că întreaga vină o poartă doar primarul Sorin Oprescu. Trebuie să menționăm și faptul că afacerile familiei Anghel cu Primăria Generală a Capitalei s-au încheiat odată cu plecarea democrat-liberalului Videanu și venirea lui Oprescu la conducerea Primăriei. Imediat după instalarea sa în funcția de edil, Sorin Oprescu a denunțat public contractele cu firma Convan SRL ca fiind aducătoare de prejudicii pentru Primărie. Iar tatăl lui Ionut, sprijinit de PD-L și de Presă, profită de moartea micutului pentru a se răzbuna. Așa ar proceda în mod normal un părinte îndurerat?

Masacrarea câinilor

Pentru a afla cine a orchestrat moartea copilului, trebuie să ne întrebăm cine are de câștigat de pe urma acestui scandal. Stim că Presa, care a mediatizat abundant acest subiect, îndemnând relativ subtil la ură împotriva câinilor, e subordonată partidelor politice, lucru observat în sfârșit și de mass-media internațională. Autoritățile care tratează acest caz cu superficialitate sunt și ele subordonate politicienilor. Rezultă astfel posibilitatea ca acest scandal să fi fost orchestrat și regizat corespunzător la ordinul clasei politice de vârf. De ce? Răspunsul este evident: pentru a distra atenția populației de la problema Rosiei Montane. Crima și scandalul mediatic ce a urmat au avut loc la doar câteva zile de la răspândirea în mediul online a deciziei Guvernului de a aproba începerea exploatării miniere la Rosia Montană. Doar simplul fapt că acea sedință a Guvernului din 27 august a avut loc în mare secret, departe de ochii și urechile opiniei publice, demonstrează că ni se ascunde ceva. Prin urmare, ce puteau face guvernarii nostri în condițiile în care trădarea lor națională a ajuns publică? Singura opțiune viabilă era deturnarea atenției către un subiect care să-i oblige pe români să-și piardă interesul pentru Rosia Montană. Pare o adevărată mană cerească pentru cabinetul Ponta crima căzută din senin la doar șase zile de la sedința secretă a Guvernului, ce a scos la lumină cele mai întunecate sentimente din inimile românilor. Sau poate nu a fost vorba despre vreun dar „divin” pentru politicieni, ci doar de o înscenare provocată chiar de ei, în grabă, în urma protestelor de pe 1 septembrie. Această grabă ar explica numeroasele nereguli din povestea uciderii copilului, ce ar denota nu o decizie premeditată a Guvernului, ci una disperată și neglijentă. Presa și-a făcut datoria exemplar, promovând la maximum nu doar subiectul în sine, ci și vina din ce în ce mai improbabilă a maidanezilor. Efectul manipulării s-a văzut încă din prima zi, mii de câini pierind în toată țara de mâinile descereieratilor ascunși sub masca spiritului civic. Politicienii nu s-au bazat doar pe eficiența lor unealtă jurnalistică, ci și-au îndeplinit și rolul propriu. Presedintele României, Traian Băsescu, declara pe 3 septembrie: *„Nu punem câinii mai presus de oameni. Câinii neadoptati să fie eutanasiați!”*, făcând și un apel la Guvern să emită o ordonanță de urgență prin care să stabilească *„un termen scurt sau rezonabil”* în care animalele neadoptate să fie eutanasiate. Pe 5 septembrie, premierul Victor Ponta afirma un lucru asemănător pe Facebook: *„Între viața unui om și viața unui câine, evident că trebuie să apărăm viața omului!”*, adăugând că va vota în Parlament pentru adoptarea legii eutanasierii. Nici Crin Antonescu, presedintele Senatului, nu s-a lăsat mai prejos: *„eutanasierea pare a fi singura cale de rezolvare a problemei câinilor comunitari”*. Cu toată clasa politică unită împotriva câinilor Camera Deputaților a adoptat (asa cum era de așteptat) pe 10 septembrie legea eutanasierii maidanezilor (votată afirmativ de 266 de deputați din 309). Primarul Craiovei, Lia Olguța Vasilescu, nu a așteptat decizia Parlamentului, ea ordonând încă de pe 4 septembrie uciderea a 500 de maidanezi din adăposturi. Nici primarul Timisoarei, Nicolae Robu, nu a pierdut timpul, condamnând toate patrupezele canine la moarte. Maidanezii din adăposturile publice din toată țara au fost executați cu sânge rece. Acelasi lucru s-a întâmplat și pe străzi, în mai toate orașele și satele din România, unde mii de câini au fost împușcați, otrăviți, loviți și decapitați fără milă, indiferent dacă era vorba despre cățele gestante, pui sau câini blânzi. Anarhia a cuprins toată țara, sângele animalelor pătând pentru totdeauna pământul odinioară sacru și binecuvântat. Deși există în România o lege a protecției animalelor, deși Curtea Constituțională a considerat ilegală eutanasierea animalelor sănătoase iar opinia publică mondială a condamnat aspru aceste crime, curentul pro eutanasie, inițiat de presedintele Traian Băsescu, nu a putut fi îndepărtat din mintile spălate ale românilor cuprinși de ură. Iar Politia îi protejează pe cei ce încalcă legea, ucigând câini, dovedind că acționează la ordinele politicienilor. De exemplu, după ce doi tineri din Târgu Jiu au postat pe Facebook un filmuleț în care ucideau un câine cu bloc de BCA, laudându-se cu fapta lor, Politia nu a luat absolut nicio măsură, deși au existat numeroase sesizări iar respectivii tineri nu și-au ascuns identitatea. Carmena Serbănoiu, presedintele Asociației pentru Protecția Animalelor Pro Animals, declara despre acest caz: *„Fapta reprezintă cruzime față de animale, constituie*

*infractiune si se sanctionează cu închisoare de la sase luni la trei ani, sau cu amendă penală de la 1000 la 10.000 lei (...) Am făcut multe sesizări, dar rezultate n-am primit (...) Din păcate, de un an de zile, de când am făcut mai multe sesizări, nu am primit niciun răspuns, la nimic. Explicatia este aceea că există dezinteres pentru soarta animalelor". Nu e dezinteres, ci rea voință... În zadar s-au organizat manifestatii disperate în diferite părți ale mapamondului, în zadar a strigat din toate puterile Presa mondială si în zadar chiar s-a ajuns la boicotarea produselor românești, setea de sânge a fost mult mai puternică. Astfel, în doar câteva zile, imaginea României peste hotare s-a distrus mai mult decât în ultimii 24 de ani, străinii catalogându-ne pe absolut tot drept niste barbari violenti, imorali si psihopati, pe care nu si i-ar dori în preajma lor sub nicio formă. Instigarea la ură împotriva câinilor nu s-a rezumat doar la mijloacele obisnuite de manipulare, cum ar fi mass-media si politica, ci a apelat si la cea mai eficientă dintre toate: religia. Un preot ortodox, Sandi Mehedintu, a propus în cadrul emisiunii *Editie Specială* de la RTV să fie folositi maidanezii ca... hrană pentru ursi. Această cruzime fără egal a fost rapid acceptată ca solutie de nenumărați creștini, mai ales că Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a subliniat (la fel ca politicienii de vârf) superioritatea omului față de animale: „Un om singur valorează mai mult decât întreg universul material. Toate galaxiile nu valorează cât sufletul unui om, pentru că numai omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu cel veșnic viu, numai el a fost chemat la iubire și fericire veșnică, în comuniune cu Dumnezeu". Această arogantă fără margini a Patriarhului, care se crede superior Universului, contrazice chiar învățăturile Dumnezeului său. În *Evangelia după Matei* 9:13 din *Noul Testament*, Iisus spunea: „Milă voiesc, iar nu jertfă!", iar în *Epifanie, Fanarionul* 3:16, adăuga: „Am venit să pun capăt sacrificiilor de animale, iar dacă voi nu vă opriți a mai face sacrificii, mânia lui Dumnezeu nu vă va lăsa în pace". În plus, din scrierile creștinismului timpuriu rezultă că Iisus si apostolii săi erau vegetarieni, evitând uciderea animalelor chiar si pentru a se hrăni. Iată ce spun textele vechi din literatura extrabiblică:*

- Petru: „Trăiesc cu pâine si mășline, pe care eu doar rareori adăug o legumă" (*Clementine Omilii XII, 6; rec. VII, 6*).

- Pavel: „Iisus m-a instruit să nu consum carne si să beau nici vin, ci numai pâine, apă si fructe, așa încât să fiu găsit curat atunci când vrea să vorbească cu mine" (*Sefer Toledoth Jeschu sau Cartea Istoriei lui Iisus*).

- „Matei a trăit cu semințe, fructe din copaci si legume, fără carne" (*Clement din Alexandria – Paidagogos II, 1:16*).

- „Ioan niciodată nu a mâncat carne" (*Hegesipp, conform lui Eusebiu din Cezareea – Istoria Bisericii II, 2:3*).

- „Iacov, fratele Domnului, a trăit cu semințe si plante si nu s-a atins nici de carne, nici de vin" (*Epistulae ad Faustum XXII, 3*).

Dar cine să ia aminte la aceste lucruri? Scopul religiei nu este de a apropia omul de vreo divinitate, ci doar de a îndobitoci masele si de a strânge cât mai mult jugul în jurul gâturilor prostimii. Iar fetele bisericesti de astăzi demonstrează cu seninătate acest lucru, prin propaganda anti-maidanezi. Așa cum era de așteptat, mulți creștini au simțit că au primit „dezlegare" la crimă si au continuat maltratarea si uciderea animalelor, mulți chiar considerându-se instrumente pământene ale justitiei divine. Iar aceste crime păreau că rezolvă problema politicianilor cu privire la Rosia Montană. Fiind cel mai puternic si mai distructiv sentiment, ura îndreptată împotriva câinilor promitea să-i facă pe români să ignore orice altă problemă. Însă socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din Piața... Universității.

Adevărații români, preocupati de adevăratele lor probleme, s-au unit pe străzi, protestând împotriva proiectului de la Rosia Montană. Aceste proteste au fost ignorate aproape complet de Presă, care a continuat nu doar să instige la ura împotriva câinilor, ci si să încerce să ne spele creierele printr-o acerbă propagandă pro Rosia Montană. Manipularea nu a produs rezultatul scontat, oamenii continuând protestele. În disperare de cauză, unii „jurnalisti" mai puțin dotati intelectual, precum Mircea Badea, au apelat la injurii adresate cu nesimțire celor ce manifestau împotriva proiectului minier, frustrati de ineficienta manipulării lor. În cele din urmă, din cauza răspândirii informatiilor pe internet, Guvernul si Presa au fost nevoiti să renunțe la planul lor mârșav (cel puțin pe moment). Premierul Victor Ponta a cerut Parlamentului să voteze împotriva proiectului minier, iar televiziunile au început să facă publice protestele ce se încăpătâneau să continue chiar mai înversunate. Bineînțeles că politicienii si căteii lor fideli, așa-zisii jurnalisti, nu s-au predat fără luptă. Imediat s-a organizat un

protest pro Rosia Montană, mediatizat la rândul său excesiv, în care oameni adusi din toate satele din zonă au fost plătiți pentru a sustine că sunt locuitori ai controversatei localități și pentru a sustine începerea activității miniere. Manipulatorii au dat dovadă de neglijență și de această dată în încercarea de a improviza această manifestatie, metodele lor iesind la lumină în același mediu online, rămas încă aproximativ liber. Unul dintre cele mai penibile astfel de momente este cel în care dentistul din localitate se pretindea a fi miner, pentru a crește în ochii telespectatorilor numărul celor ce ar putea primi locuri de muncă în eventualitatea începerii proiectului minier.

Evreii si Rosia Montană

Ce se ascunde în spatele acestui proiect, care transformă România într-un adevărat El Dorado? Nu ne întrebăm de ce Guvernul nostru a cedat unei firme canadiene dreptul de exploatare minieră, multumindu-se cu un mărunțis de 2% (ridicat la 6% doar pentru a orbi ochii opiniei publice), deoarece știm deja. Absolut toți conducătorii noștri de după Revoluție, de la președinți la prim-ministri, urmează orbeste planul masoneriei de distrugere a României. Iar această distrugere este realizată în primul rând economic. Și la Rosia Montană este vorba tot despre masonerie, acționarii majoritari ai companiei Gabriel Resources, care deține peste 80% din acțiunile Rosia Montană Gold Corporation, fiind miliardarii evrei John Paulson, Beny Steinmetz și Thomas Kaplan. Dacă în literatura ebraică Gabriel este arhanghelul morții, acest lucru l-a demonstrat și compania canadiană ce poartă acest nume, în țările din care a extras aur cu ajutorul aceleiași metode pe care o dorește și la Rosia Montană. În Guatemala, în zona din care s-a extras aurul, peste două treimi din populația locală de 110.000 de locuitori este bolnavă, dintre care 30.000 de oameni suferă de cancer. Honduras, o țară cu 80.000 de locuitori în zona minieră, a devenit la rândul ei victima cianurilor folosite pentru extracția aurului, care au îmbolnăvit două treimi dintre localnici, din care 25.000 de locuitori suferă tot de cancer. Dacă acum câțiva ani o banală scurgere de cianură la Baia Mare a ajuns până în Dunăre și a ucis 300.000 de tone de peste, la ce ar trebui să ne așteptăm în cazul lacului cu cianură de la Rosia Montană, care ar trebui să continue o cantitate de peste un miliard de ori mai mare decât cea de la Baia Mare? Cu excepția țărilor subdezvoltate, precum Honduras și Guatemala, evreii de la Gabriel Corporation au fost izgoniți de peste tot în lume prin hotărâri judecătorești, acordate sub presiunea opiniei publice. Însă în România conducătorii noștri i-au primit cu brațele deschise, demonstrând încă o dată că sunt cu toții doar niste marionete ale masoneriei evreiești. De câteva zile circulă informația potrivit căreia un alt evreu, miliardarul american de origine maghiară, George Soros, se află în spatele protestelor anti Rosia Montană. Fost sponsor neoficial al lui Băsescu la alegerile din 2009, Soros se pare că finanțează protestele împotriva acestei companii prin intermediul fundației sale din România, urmărind să primească el drepturile de exploatare minieră la Rosia Montană printr-o companie proprie. Informația despre lupta evreilor pentru aurul românesc ar putea fi corectă, dacă urmărim cu atenție indiciile pe care aceștia le lasă întotdeauna în urmă. Culoarele mesajului „*Salvati Rosia Montană*” (rosu și verde pe fond alb) sunt culorile drapelului Ungariei. Protestele internaționale împotriva Rosiei Montane au avut loc la Londra și New York, acolo unde întotdeauna protestează evreii la ordinele conducătorilor lor, dar și la Budapesta, capitala Ungariei, locul nașterii miliardarului Soros. Protestele de la Rosia Montană, unde 33 de mineri s-au închis în subteran, prezintă și ele „amprente” ale evreilor. Pe 11 septembrie (data la care se sărbătoreau 12 ani de când sionistii din America au distrus World Trade Center, inventându-se astfel un pretext pentru atacarea țărilor arabe), 22 (2 x 11) de mineri s-au blocat în mină. Pe 13 septembrie (ziua în care bunica lui Ionuț a fost anchetată, după 11 zile de la crimă), alți 11 mineri au coborât în subteran, numărul lor ajungând la 33 (3 x 11). 11 și 13 sunt două numere importante în numerologia Kabbalei evreiești iar 33 este unul dintre cele mai importante, alături de 6, semnificându-l pe zeul evreilor, Yahweh. Se spune că doar 6 persoane din cele 33 sunt mineri cu adevărat, restul fiind în realitate angajați ai Rosia Montană Gold Corporation. 6 este și numărul procentelor redevențelor pe aur pe care le-ar primi statul român în cazul începerii proiectului minier. În plus, copilul găsit mort în parcul Tei a fost ucis la 6 zile după hotărârea secretă a Guvernului în favoarea proiectului de la Rosia Montană și cu 6 zile înainte de cea mai mare sărbătoare religioasă a toamnei, Nasterea Maicii Domnului. 6 este și numărul câinilor maidanezi acuzați de crimă. După 6 zile de la declarația bunicii copiilor că ar exista un martor a fost făcută publică filmarea din parcul Tei, ce confirmă această variantă. Iar în Craiova (și nu numai), masacrarea maidanezilor a început cu 6 zile înainte de decizia Parlamentului cu privire la problema câinilor comunitari. Războiul dintre George Soros și Beny Steinmetz, principalul acționar al Gabriel Resources și cel mai bogat israelian, este unul binecunoscut, care durează de câțiva ani. Totul a început în 1998, când Steinmetz a râs de faptul că Soros a pierdut două miliarde de dolari în Rusia. În 2009, Steinmetz, cunoscut drept un apropiat al serviciului israelian de informații externe, Mossad, a obținut prin mită drepturi exclusive de

exploatare a minereului de fier din Guineea. Soros a finanțat guvernul din Guineea pentru a strânge dovezi pe care autoritățile să le folosească pentru a rezilia contractul cu Steinmetz. În procesul intentat în aprilie 2012, Steinmetz l-a acuzat pe Soros că i-a înscenat o tentativă de asasinat la adresa presedintelui Guineei. Acum, în 2013, întâlnim din nou războiul celor doi evrei, de această dată România devenind câmpul lor de luptă.

De ce își doresc evreii atât de mult Rosia Montană? Să fie aurul și argintul singurul motiv? *„Zăcămintele de titan, germaniu, arseniu, molibden, vanadiu, nichel, cobalt, galiu și wolfram sunt evidenciate calitativ și cantitativ în documentația pe care Rosia Montană Gold Corporation a cumpărat-o de la Agenția Națională de Resurse Minerale”*, declara pe 9 septembrie geologul Aurel Sântimbrean, care a fost mai bine de 20 de ani șef la exploatarea minieră de stat de la Rosia Montană. El susține că, prin exploatarea acestor metale rare, nementionate în proiectul de lege adoptat de Guvern, Gold Corporation va deveni *„multimiliardară în doi-trei ani, în timp ce statul român nu are niciun beneficiu din exploatarea acestor zăcămintele făcute cadou”*. Sântimbrean a amintit că titaniul este folosit în combinații cu fierul, molibdenul, vanadiul și alte elemente, producându-se aliaje puternice și usoare pentru industria aerospațială, pentru uz militar, pentru proteze medicale sau pentru implanturi ortopedice și dentare. Germaniul, care se găsește în natură în cantități mici, se utilizează la fabricarea semiconductoarelor. Aliajele cu molibden sunt folosite la fabricarea rachetelor, avioanelor, în medicina nucleară, în industria petrolieră sau în producerea lămpilor cu halogeni și rontgen. Vanadiul este utilizat la obținerea de oțeluri speciale necesare pentru utilaje de mare viteză iar pentaoxidul de vanadiu este utilizat ca și catalizator la producerea acidului sulfuric. În concluzie, aceste metale rare, alături de aur și argint, par a fi cele mai bune motive pentru care cei doi miliardari își doresc să pună ghearele pe Rosia Montană. Dar or fi oare singurele motive? Sau mai există cel puțin încă unul, despre care nimeni nu dorește să vorbească, deși subiectul este bine cunoscut la nivel înalt? Dacă metalele prețioase de la Rosia Montană nu sunt principalul obiectiv al evreilor, ci doar un „bonus”? Ce se mai găsește ascuns în munții din vestul României?

Orasul subteran al zeilor

La începutul anilor 1990, subsolul din zona Carpaților Occidentali a fost sondat de un satelit rusesc, care căuta situri antice și preistorice. Cu această ocazie, s-a descoperit un imens oraș subteran, întins pe o suprafață de peste două sute de kilometri pătrați, foarte bogat în aur. În zona numită Vârtoape din Munții Orăștiei, pe o suprafață de aproximativ patru kilometri pătrați există șaptezeci și cinci de gropi conice, de diferite dimensiuni (unele cu diametre de până la șaptezeci de metri), din care pleacă mai multe tuneluri către munții din apropiere (unul ajungând chiar sub sanctuarele din Sarmizegetusa Regia, fiind probabil cel prin care armata lui Decebal a plecat din calea romanilor, traversând munții în două zile). În zona Vârtoape, aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele, precum camerele unei locuințe, multe dintre ele comunicând cu platoul de deasupra prin drumuri antice. În această zonă și în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionante ale complexului, inclusiv sanctuare făcute din andezit (piatră pe care astăzi o putem tăia doar cu diamantul), construcții cu o vechime mult mai mare decât cele de la Sarmizegetusa, acolo aflându-se centrul mega-orașului pre-dacic. Acest oraș subteran se întinde nu numai sub Sarmizegetusa Regia, ci și sub Simeria (locul de origine al sumerienilor), Tărtăria (unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume), Deva (zona din care au plecat arienii în Asia) și Rosia Montană. În *Pergamentul Secret*, Radu Cinamar vorbea despre un tunel foarte lung sub munții Orăștiei, la capătul căruia s-ar afla o cameră imensă din aur pur, în care s-au descoperit o lumină albastră stranie și șapte scaune capabile să susțină umanoizi de aproape trei metri înălțime. Referiri la acest oraș subteran se întâlnesc și în povestile grecilor antici, care spun că în ținutul arimilor (adică în aceeași zonă) locuia în vremurile de demult gigantul Typhon, bine ascuns sub pământ, închis acolo de către Zeus. În *Teogonia*, Hesiod scria că în țara Arima trăia Echidna, o creatură jumătate nimfă și jumătate sarpe, ce locuia într-o pesteră adâncă, făcută de zei, ce seamănă cu un palat strălucitor, de unde păzea întreg ținutul. De altfel, grecii antici considerau că în subsolul Carpaților Occidentali se afla Tartarul, lumea subterană în care au fost închisi titanii, primii zei, probabil fiind vorba despre acest urias oraș subteran. S-a descoperit și că nu doar sub Munții Apuseni, ci sub întregul lant Carpatic de pe teritoriul țării noastre, există o rețea întreagă de tuneluri, despre care legendele dacice susțin că au fost construite de zeul Zamolxis pentru a proteja ținutul și poporul dac. Iar Rosia Montană se pare că reprezintă intrarea principală în acest oraș subteran al zeilor.

În luna februarie a anului 2012, o echipă româno-canadiană de geologi urmărea rămășițele filonului de aur la una dintre galeriile săpate de agatârși în urmă cu 5.500 de ani la Roșia Montană. Atunci, echipa a făcut aparent din întâmplare o descoperire colosală, ce ar putea modifica istoria omenirii dacă s-ar face publică.

Geologii români și canadieni au descoperit la baza galeriei capătul dreptunghiular al unei lepezii aurii, care nu părea a fi o rocă naturală. După prelevarea unei mostre, rezultatele de laborator au arătat că era vorba despre o piatră compozită, obținută după o tehnologie imposibil de reprodus în condițiile științei actuale, compusă din 15% praf de granit, 30% wolfram și 55% pulbere de aur de 50 de karate. În luna aprilie, în timpul discuțiilor purtate cu ușile închise la Ministerul Minelor, Petrolului și Geologiei, canadienii au cerut ca această descoperire să nu fie făcută publică iar galeria să fie închisă urgent. Românii au fost de acord cu păstrarea secretului, însă au insistat să continue cercetările și să trimită acolo o echipă de arheologi. Zona a fost închisă imediat cu sârmă ghimpată și pusă sub pază. De la începutul lunii mai până pe 23 iunie s-au derulat în secret săpăturile în jurul lepezii. Măsurătorile au stabilit faptul că aceasta, perfect slefuită, cântărea aproximativ 1.700 de tone (cu 100 de tone mai mult decât cea de la Baalbek, în Liban), avea o lungime de 12 metri, o lățime de 6 metri și o înălțime de 3 metri, iar aurul din ea reprezenta 935 de tone, de 150 de ori mai mult decât tot aurul extras la Rosia Montană de daci, romani, austro-ungari și români la un loc. Într-un final, lepedea a fost segmentată în 80 de calupuri egale, încărcată în containere și transportată noaptea, sub escortă militară, spre o destinație necunoscută. Din anumite informații reiese că fragmentele au ajuns la Combinatul Siderurgic din Galați, unde au fost topite și transformate în lingouri de aur și wolfram, despre care nu se știe unde au fost depozitate.

Un lucrător care a participat la dezmembrarea lepezii susține că un bătrân arheolog de prestigiu, ce avea o cicatrice în colțul ochiului stâng, a realizat un set de fotografii, care au fost date spre studiu unui paleolingvist, ce a atras atunci atenția autorităților că lepedea are o valoare istorică și culturală inestimabilă nu doar pentru români, ci pentru întreaga omenire. Ca argument, în respectivele fotografii se poate observa că întreaga suprafață a lepezii era acoperită de o scriere în basorelief de culoare verde smarald, total necunoscută, posibil pelasgă. Cu toate acestea, autoritățile române au ignorat atenționările paleolingvistului și au dispus tăierea și topirea lepezii, urmând ca, după vânzarea aurului, să primească 19,31% din câștig, conform înțelegerii cu partea canadiană.

Bătrânul arheolog, care a ales să-și păstreze ascunsă identitatea, a declarat presei la vremea respectivă: „*Lucrurile însă au devenit de-a dreptul uluitoare atunci când la ridicarea lepezii s-a putut observa un soi de puț cu diametrul de 4 metri, în interiorul căruia cobora o scară elicoidală, ale cărei trepte erau săpate în pereții puțului, de parcă fuseseră tăiate cu laserul. Din interiorul puțului emana o lumină lăptoasă, violacee. Deși cei câțiva lucrători, geologi și arheologi care au fost martori la ridicarea lepezii și-au revenit după o vreme din uimire, în afara paleolingvistului care s-a precipitat ca un apucat pe scări în jos, nimeni n-a mai avut curajul să coboare ca să vadă ceea ce se afla în puț, iar a doua zi era deja prea târziu. Am așteptat cu toții ca paleolingvistul să apară, dar el nu s-a mai ridicat la suprafață. Peste noapte, SRI-ul și armata au acoperit cu scânduri intrarea în puțul care ducea spre interiorul muntelui, au turnat ciment și au sigilat-o. A doua zi a fost închisă gura puțului exterior, precum și intrarea în galeria săpată în vremuri imemorabile de agatârși. Tot a doua zi, eu, dimpreună cu toți martorii care au asistat la prelevarea lepezii și la descoperirea puțului din adâncul minei, precum și cei care au participat la ștergerea urmelor, am fost puși să semnăm niște documente care garantau păstrarea «secretului de stat» și am plecat cu toții, speriați, înapoi pe la casele noastre*”. La sediile Ministerului Minelor, Petrolului și Geologiei și al Institutului de Arheologie din București, nimeni nu știe nimic, domnind peste tot o tăcere ca de mormânt. Există voci care susțin că persoane suspuse de la Guvern au mușamalizat afacerea și că bancherii elvețieni își freacă mâinile satisfăcuți. Ultima dată când s-a mai putut discuta cu bătrânul arheolog și cu lucrătorul martor a fost pe 28 iulie 2012, cei doi dispărând apoi fără urmă.

Galeria unde a fost descoperită lepedea, aflată pe Valea Cornei, sub satul Cornea de la Rosia Montană, a fost supranumită Galeria Hiperboreeană. Ea a mai fost cercetată în 1976 și, după o descoperire uluitoare, a fost sigilată de către Securitate. Dintre cei care au participat atunci la săpături, doar patru persoane mai sunt astăzi în viață. Trei dintre ei refuză să-și amintească întâmplarea de acum 37 de ani, doar unul dintre ei, Ion Mois, fost șef de echipă, a acceptat să rupă tăcerea. Iată ce a povestit el Presei: „*Poate că n-ar trebui să zic*

nimic, că doară am jurat la comuniști, dar eu mă trag de fel din Albac, chiar din neamul de moți al lui Avram Iancu, așa că nu pot să tac. Uite cum a fost: În iarna lu' 76, am fost chemat de inginerul șef și am primit dispoziție să redeschid, să consolidez și să electrific vechea galerie 13, rămasă închisă încă de pe vremea austro-ungarilor, urmând ca după consolidare să vină doi tovarăși geologi să prospecteze. Galeria era veche, rămasă așa neexploată încă de pe vremea agatârșilor, care la vremea aceea scoteau din ea și prelucrau aurul și argintul pentru daci, iar filonul fusese epuizat cu multe secole înainte să ajungă românii stăpâni pe minele de aur, sau Alburnus Maior cum spuneau ei. E drept că se văd urme de căutare și din partea romanilor, dar e limpede că s-au lămurit repede și au abandonat. Lucrările de consolidare și electrificare au durat până în vara lui '76 și am avut niște probleme cu golirea de apă a unei părți a galeriei care se inundase. Atât valvele din mină, cât și electrovalvele de la pompe ne-au fost de mare ajutor. Tot atunci am găsit și un os spălat de ape, așa de mare, cum nu mai văzusem niciodată. După ce l-am arătat directorului minei, el l-a predat securistului Întreprinderii Miniere de Stat Roșia Montană, iar pe noi ne-a anchetat Procuratura vreo patru zile. Că unde era osul când l-am găsit? Că în ce poziție? Că cine a mai fost cu noi în mină? Că cine mai știe de existența lui? Câți am intrat și câți am ieșit din șut în ziua aia? Mă rog, tot felul de întrebări, ca să ne sperie și să ne facă să tăcem. Am tăcut cu toții, iar după ce ne-au pus să semnăm declarațiile, ne-au trimis înapoi în galerie. Acasă n-am suflat o vorbă. Mi-era frică pentru ai mei. Când treaba noastră a fost terminată, au intrat în mină doi oameni de la București din care unul sigur era geolog. Ce au lucrat ei acolo nu știu, dar așa, ca la vreo săptămână, s-a prezentat un al treilea, unul foarte tânăr, cu o cicatrice la ochiul stâng, care a zis că e arheolog. La două zile după el, a venit o echipă întreagă de civili dar și câțiva arheologi cu niște echipamente cam ciudate, împreună cu un echipaj de Miliție care a blocat accesul la galerie 13 și a început să ne controleze legitimațiile la poartă. După încă vreo lună jumate am fost chemați din nou, eu și ortacii mei, cei care ne-am ocupat de consolidări și care deja semnaserăm declarațiile, să cărăm sterilul din fundul galeriei 13 și să-l scoatem cu vagonetele afară din mină. Atunci am văzut grozăvia. Arheologii scosese la iveală din stâncă un schelet uriaș, cam de 10 metri lungime, care zăcea pe o parte cu picioarele strânse. Osul pe care îl găsisem eu era legat cu o fundă roșie și de-abia atunci am văzut că era de fapt o vertebră. Mamă, da' ce vertebră! Civili se foiau de colo-colo! Unii își notau câte ceva din ce ziceau arheologii, alții făceau poze cu blitzul. Ziceau ceva de unu' Densușianu, apoi ceva de hiperboreeni, apoi unul a sărit cu gura mare că să-și vadă de treabă, că Densușianu era avocat, nu istoric, apoi a dat-o cu partidul și cu securitatea. Altul, și ăsta era arheologul cel tânăr, că l-am recunoscut după cicatrice, a scăpat una cum că scheletul ăla era de hiperborean și că ar putea

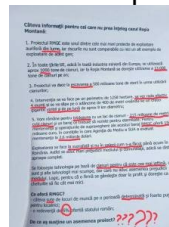
fi chiar strămoșul nostru! «Nu se poate tavorișce! Ce hiperborean visezi!» – a răcnit la el unul gras în haină de piele și cu accent rusesc! – «Omul se trage din maimuță! Unde ai mai pomenit tu maimuță de 10 metri? Gata! Scheletul ăsta pleacă la Moscova! Ia luați-l pă reacționarul ăsta d-aici!». Atunci ne-a cuprins groaza pe toți. Doi gealați au sărit pe el, l-au legat și l-au târât afară din mină. «Ia hai! Strângeți, împachetați în lăzi și duceți totul la gară! Și dacă mai suflă vreunul vreo vorbă v-arunc kaghebeu-n ceafă!». Tot pe noi a căzut măgăreața cu strânsul și cu căratul. S-a făcut dimineață când am terminat de împachetat, de cărat și urcat lăzile în tren. Dar nici pe noi nu ne-au lăsat să mai mergem acasă. Ne-au suit în două dube fără geamuri și ne-au dus undeva. Unde, nu știu. Dar știu că am mâncat bătaie și că m-au pus să semnez că n-am văzut și că nu cunosc nimic, că am un unchi legionar care e bandit și împușcă securiști prin munți și mi-au zis că dacă suflu vreo vorbă îmi saltă nevasta și copiii iar pe mine mă bagă în pușcărie. Am semnat și am tăcut, ce era să fac... Nici cu ortacii mei n-am mai vorbit despre asta. Ceva de bine totuși mi s-a întâmplat după aceea. La o săptămână după ce m-am întors la mină, unul de-l aveam mereu coadă după mine când intram și ieșeam din șut a venit la birt și s-a așezat la masa mea. Cinstit să fiu, când l-am văzut, mi-a înghețat sângele în vine. «Uite loane, – mi-a zis – și eu sunt moț ca și tine. Și tot ca și la tine, neam de neamul meu au fost băieși la Roșia Montană. Am fost acolo când s-a descoperit scheletul uriașului. Acum e la Moscova. Ca și tine, am fost și eu martor. Ia plicul ăsta și păstrează-l ca pe ochii din cap. Înăuntru ai poza. Să știi de la mine că acolo, în galerie, era scheletul unui dac, strămoș de-al nostru. Păstrează poza și arat-o nepoților tăi. Eu nu știu dacă scap, pentru că am fost iradiat. Pe voi v-au speriat bine, dar de noi, ăștia din securitate, care nu ne speriem așa de ușor, se descotorosesc altfel. Nu te cunosc, nu mă cunoști. Nu ți-am dat nimic! Ai priceput?».

«Da, am priceput!». S-a ridicat și a ieșit repede pe ușă. Doar două zile l-am mai văzut cum pășea ca o umbră în urma mea, apoi nu l-am mai văzut niciodată. În schimb, mai am poza cu hiperboreanul de la el».

Asadar, deasupra lespedii extrase în 2012 se aflase cu 36 de ani în urmă scheletul uriasului, în Galeria 13 sau Galeria Hiperboreeană. Iar acelasi arheolog cu cicatrice în coltul ochiului stâng a fost martorul ambelor descoperiri, din 1976 si 2012. La Rosia Montană se află intrarea în orasul subteran al zeilor, supranumit Tartar de către grecii antici. Dacă în trecut secretele zeilor erau păzite întotdeauna de sfîncsi, creaturi mitice cu cap

de leu, corp de leu, picioare de taur si aripi de vultur, si la Rosia Montană există unul aparent natural. Sfinxul Rosiei Montane este situat pe unul dintre cele mai înalte puncte ale Masivului Cărnic si are două capete: unul mare si încă unul mai mic, numit Sfinxisorul, deasupra celui mare. Unii localnici chiar sustin că evreii nu vor putea pune mâna pe aurul nostru atît timp cît Sfinxul va păzi Rosia Montană. E posibil ca acest oras subteran al zeilor să fie adevărata tîntă a miliardarilor evrei George Soros si Beny Steinmetz? Am aflat deja că amîndoi au investit sume colosale pentru a-si pune ghearele pe Rosia Montană, am văzut implicarea SRI-ului atît în povestea copilului ucis pe 2 septembrie, cît si în descoperirea din Galeria Hiperboreeană. Am văzut implicarea clasei politice de vîrf atît în musamalizarea înțelegerii secrete cu evreii, cît si în regizarea crimei copilului, apoi în deturnarea atentiei publicului către maidanezi. Am văzut si manipularea fără ascunzis a mass-mediei în aceste cazuri. Pentru a afla dacă interesul miliardarilor evrei este orasul subteran sau aurul (alături de celelalte metale pretioase), nu trebuie decît să aruncăm o privire către planul proiectului minier de la Rosia Montană. Acesta este unul dintre cele mai mari proiecte de exploatare auriferă din lume, cu riscuri mult peste toate celelalte. În absolut toate țările Uniunii Europene se utilizează în

astfel de exploatare aproximativ 1.000 de tone de cianuri; la Rosia Montană se dorește utilizarea a 13.000 de tone de cianuri pe an. Interventia se va face pe un perimetru de 1.258 de hectare; se vor rade patru munti si se va săpa la o adîncime de 400 de metri, creîndu-se un crater gigantic, cu un diametru de aproximativ 8 kilometri, vizibil si de pe Lună. Proiectul va duce la excavarea a 500 de milioane de tone de steril în urma utilizării cianurilor. În urma acestui proiect, România va rămîne pentru totdeauna cu un lac imens de cianuri (adică 215 milioane de metri cubi de cianuri), si un baraj ce ar trebui să reziste vesnic (lucru puțin probabil). Pentru întretinerea si supravegherea acestui baraj, Rosia Montană Gold Corporation ne oferă doar 150 de milioane de euro, desi Agentia de Mediu a Statelor Unite ale Americii a evaluat costurile la 2,6 miliarde de dolari. Exploatarea se va face la suprafată, nu în galerii ca pînă acum, distrugîndu-se aproape complet respectiva zonă. Desi sunt si alte tehnologii pentru extractia aurului, nepericuloase pentru mediu, cea cu cianuri este cea mai ieftină si cea mai periculoasă. Evident că o firmă se gîndeste doar la profitul propriu, alegînd cheltuieli cît mai mici. Si evident că jurnalistii nostri cumpărați de evrei, precum Mihai Gâdea si Mircea Badea de la Antena 3, ascund publicului variantele alternative, încercînd să ne convingă că extractia aurului cu ajutorul cianurilor este singura modalitate. Chiar un inginer chimist din Baia Mare a inventat încă din anul 2000 o metodă alternativă, care nici nu pune în pericol mediul, si este si mai eficientă, metodă respinsă de către Rosia Montană Gold Corporation. De ce evreii de la Gabriel Resources resping metodele alternative de extractie a aurului, unele chiar mai eficiente, preferînd-o doar pe cea distrugătoare? De ce vor neapărat să folosească 13.000 de tone de cianuri pe an, cînd peste tot în lume este vorba doar despre 1.000 de tone? Răspunsul nu poate fi decît unul singur: pentru a distruge zona. De ce si-ar dori distrugerea acelei zone? Nu poate fi decît un motiv viabil: pentru a bloca accesul către / din orasul subteran al zeilor. Am văzut deja că Securitatea a sigilat intrarea în Galeria Hiperboreeană încă din 1976 iar în 2012, după ce a fost extrasă enorma lespede, SRI-ul si armata au cimentuit putul care ducea spre interiorul muntelui, blocînd si intrarea în galerie. Un imens lac de cianuri ar sigila intrarea către acel oras pentru totdeauna. Nimeni nu ar putea intra vreodată acolo si, mai ales, nimeni si nimic nu ar putea iesi de acolo. Dacă miliardarii evrei de la Gabriel

Resources urmăresc într-adevăr distrugerea intrării orasului zeilor și îngroparea acestuia sub 215 milioane de metri cubi de cianuri, de ce ar face asta? Pentru a afla răspunsul, trebuie să cunoaștem adevărata religie a evreilor, ascunsă maselor dar cunoscută la cel mai înalt nivel.

Zeii evreilor

Miturile tuturor religiilor povestesc despre doi frați gemeni, care au moștenit la un moment dat Pământul de la tatăl lor. Babilonienii îi numeau Marduk și Istar, iar evreii i-au ascuns în *Cartea Esterei* din *Vechiul Testament* sub numele Mardochai și Estera. Vechile legende dau de înțeles că Istar ar fi fost creatoarea rasei semite, din care face parte și poporul israelit. De la cultul primordial al zeiței-mamă, evreii au trecut la politeism, la fel ca

toate popoarele cu care au intrat în contact. Au adoptat o nouă formă de monoteism odată cu cultul solar, instaurat de către Moise / Akhenaton. Însă, ajunși în Canaan, evreii au renunțat treptat la zeul lui Moise, oscilând între Baal-Zephon sau Yahu / Yahweh și Aserah / Astarte, nimeni alții decât gemenii divini ai babilonienilor, Marduk și Istar. Conform istoriei oficiale a evreilor, Canaanul a fost împărțit la un moment dat în două regate, Iuda (cel din sud) și Israel (partea de nord). Iuda (sau Yehuda în ebraică) înseamnă „multumită lui Yahu / Yahweh” iar Israel se traduce corect prin „Istar, zeita conducătoare”. Prin urmare, cele două regate s-au separat din motive religioase, fiecare fiind adeptul uneia dintre cele două divinități: Iuda al lui Marduk iar Israel al lui Istar. În 586 î.e.n., regatul Iuda a fost cucerit de către babilonieni, majoritatea evreilor iudei fiind deportați în Babilon. Acolo au făcut cunoscintă cu cultul lui Marduk, zeitatea principală a Babilonului, nimeni altul decât divinitatea pe care o adorau sub numele Yahu / Yahweh. Exilul s-a încheiat în 538 î.e.n., după ce Babilonul a fost cucerit de către persii lui Cyrus cel Mare. Întorși în Canaan, o serie de preoți, conduși de profetul Ezdra, au creat o religie pentru toți evreii, israeliți și iudei, închinată lui Marduk / Yahweh. Însă acea religie se adresa doar maselor, o mare parte a elitei religioase preferând-o pe zeita-mamă Istar. Atunci când evreii greci din Alexandria au inventat creștinismul, au lăsat în urmă câteva indicii cu privire la zeitatea lor: dacă Israel (reprezentând adeptii lui Istar) era considerat poporul ales, Iuda a devenit trădătorul Domnului (deoarece, din punctul de vedere al adeptilor lui Istar, iudeii și-au trădat zeita-mamă, preferându-l pe Marduk). Războiul supușilor celor două zeități a continuat de-a lungul timpului, nefiind observat nici măcar de către evreii de rând. Dacă Istar era conducătoarea din umbră a israelitilor, pe Marduk îl întâlnim în jurul anului 600 ca zeu al islamismului (musulmanii consideră că zeul lor, Allah, este Yahweh al evreilor), o religie ce păstrează și astăzi o atitudine ostilă față de femei (fără îndoială, datorată aversității zeului lor față de sora sa, Istar). În momentul în care o parte a elitei evreiești (cea supusă lui Istar) a hotărât să transforme Statele Unite ale Americii într-un nou Canaan, a avut grijă să-și aducă acolo și divinitatea. Astfel, pe Istar o putem observa în New York imortalizată sub forma zeiței romane Liberta, Statuia Libertății devenind simbolul Statelor Unite ale Americii. Adeptii săi evrei au fost numiți sionisti, în timp ce aceia rămași credincioși lui Marduk sunt considerați evrei ortodocși. Spre deosebire de evreii ortodocși, sionistii nu cred în natura divină a *Torei* (*Vechiul Testament*), preferând *Talmudul*, lucru absolut firesc, ținând cont că dumnezeul *Torei* este Yahweh / Marduk. În luna iulie a

anului 2000, regizorul de filme documentare, Alex Jones, s-a infiltrat în Bohemian Grove din California, locul unde cei mai puternici și bogați sionisti din lume se întâlnesc anual, reușind să filmeze pe ascuns ritualuri ciudate, executate în jurul statuii gigantice a unei bufnite. Bufnita, care poate fi găsită și pe bancnota de un dolar american, este unul dintre simbolurile zeiței sionistilor, Istar. În prezent, deși sionistii reprezintă jumătate dintre evreii aflați în Israel, ei constituie majoritatea populației mondiale evreiești. Asadar putem observa că Istar a preluat majoritatea evreilor, iar Marduk a fost nevoit să se multumească cu puținii evrei ortodocși și cu musulmanii. Povestea acestor gemeni divini există ascunsă în *Vechiul Testament*, unde

gemenii Iacob (ce si-a schimbat numele în Israel) si Esau se luptă pentru dreptul de prim-născut, implicit pentru mostenirea tatălui lor. Lupta biblică continuă si în ziua de astăzi, fiind dusă de adeptii celor două divinități, cel mai bun exemplu fiind războiul dintre evreii sionisti si musulmani. Să nu uităm că, pe 11 septembrie 2001, sionistii au distrus World Trade Center, dând vina pe musulmani, în orasul vegheat de statuia zeitei Istar, New York. Ca o paranteză, „york” este un cuvânt celtic, ce desemnează tisa, arborele mortii în Marea Britanie si Scandinavia, un copac funerar, folosit ca ornament al cimitirelor, ce împrăstie moartea prin otrava continuată în el. Exact cum s-a împrăștiat moartea în Orientul Mijlociu din New York, prin războaie... Revenind la lupta adeptilor gemenilor divini, este cunoscut faptul că Beny Steinmetz, actionarul majoritar al Gabriel Resources, este un evreu sionist, adică adept al zeitei Istar, în timp ce George Soros este considerat anti-sionist sau evreu ortodox, prin urmare adept al lui Marduk. Asadar, România a devenit fără voia sa câmpul de luptă al celor două tabere evreiesti sau, mai bine spus, al adeptilor celor două divinități malefice.

Grecii antici sustineau că în orasul subteran din Muntii Apuseni Zeus i-a închis pe titani, iar mai apoi pe Typhon, gigantul ce voia să-l detroneze. Typhon era Marduk al babilonienilor sau Yahweh, dumnezeul iudeilor / evreilor ortodocsi, prin urmare este vorba despre orasul său. Observăm că sionistii de la Gabriel Resources (adeptii lui Istar) urmăresc îngroparea intrării în orasul subteran sub 215 milioane de metri cubi de cianuri, în timp ce evreul ortodox George Soros (adeptul lui Marduk) încearcă să oprească acest lucru, finanțând protestele împotriva proiectului minier. Niciuna dintre tabere nu pare să cedeze în lupta pentru Rosia Montană sau, mai exact, pentru orasul subteran al lui Yahweh / Marduk, ambele luptând cât mai murdar si mai înversunat. Stim si că sionistii au cerut, prin politicienii români care îi slujesc si prin mass-media pe care o controlează, eutanasierea maidanezilor, dând startul unui teribil măcel, care a dus la uciderea câtorva mii de câini. Ce legătură există între lupta evreilor pentru orasul subteran si câini? Una atât de evidentă, desi pare că apartine domeniului fantasticului, încât niciun om normal n-ar lua-o în calcul. Din fericire, nu toti suntem normali...

Unul dintre cele mai crunte ritualuri religioase antice, întâlnit în numeroase părți ale lumii, precum China, Grecia sau cele două Americi, implica sacrificarea si torturarea câinilor. În Grecia, aparitia creștinismului nu a stopat acest ritual, ci l-a adoptat. Astfel, Kynomartyrionul, așa cum a fost denumit, a devenit o sărbătoare anuală, ce avea loc cu 40 de zile înainte de Paste, la care s-a renunțat abia prin anii 1930, în urma numeroaselor plângeri împotriva cruzimii față de animale. În Ungaria si Bulgaria, câinii au fost sacrificați în mod regulat până în timpurile noastre. Bulgarii au modificat ritualul, astfel încât câinii să nu mai fie uciși în timpul procesiunii. Frânghiile cu care în mod obisnuit câinii erau spânzurați de gât au fost legate în jurul corpurilor patrupedelor, învârtite apoi în aer. În 2006, când Bulgaria se pregătea să adere la Uniunea Europeană, ceremonia a fost interzisă, datorită activistilor europeni pentru drepturile animalelor. Cu toate acestea, în 2011, Petko Arnaudov, primarul satului Brodilovo din sud-estul Bulgariei, a reînviat ritualul, explicând că țărani „*au nevoie de speranță într-o economie extrem de rea*” dar si pentru că un focar de febră aftoasă a adus satul în pragul disperării. Presat de activistii pentru drepturile animalelor din Sofia si Burgas, premierul Boyko Borisov a condamnat oficial acest ritual, numindu-l „*barbaric*”, si a adoptat o lege ce îl interzice. Câinii erau sacrificați zeitei numite de greci Hekate, o entitate întunecată, asociată cu moartea, infernul, demoni, spirite, magie si boli. Cea mai temută divinitate din cele mai vechi timpuri, supranumită „Regina Noptii”, „Judecătoarea Mortii” ori „cea de nerostit”, Hekate poate fi văzută doar de câini, care urlă atunci când ea se află în apropiere, conform credinței populare. Câinii (singurii care o pot simți) îi erau sacrificați pentru respingerea influenței ei negative dar si pentru restaurarea purității si bunăstării unei

comunități. Puii de câine erau adesea îngropați la baza — fundatiilor clădirilor (la fel ca Ana mesterului Manole) pentru prevenirea energiilor negative asociate cu zeita. Cel mai des întâlnit mod de sacrificare a câinilor era spânzurarea acestora pe poduri, urmată de aruncarea cadavrelor în apă. Hekate este aceeași Istar a sionistilor, zeitate de cele mai multe ori asociată cu felinele, astfel încât e posibil ca sacrificarea câinilor să reprezinte ofrande aduse zeitei ca dovadă a supunerii si a fidelității, cei ce oferă sacrificiile demonstrând astfel că o aleg pe ea în detrimentul fratelui ei, Marduk, asociat adeseori cu câinele. Prin aceste

sacrificii, adeptii zeitei nu sunt doar protejati de influenta negativă a ei, ci îi si solicită ajutorul pentru sporirea propriei lor bunăstări. Să fie oare o coincidență faptul că politicienii nostri de vârf, slujitori ai sionistilor ce i se închină lui Istar, au ordonat cu totii masacrarea câinilor maidanezi prin legea eutanasierii? Sau că Presa din România, marioneta acelorasi politicieni, a instigat la modul cel mai agresiv posibil poporul la ură împotriva câinilor? Cel mai bun exemplu ni-l oferă Radu Banciu care, în emisiunea sa de pe B1 TV din 20 septembrie, oferea 250 de lei celui care jupuia un câine maidanez si îi aducea blana. Ba chiar le-a cerut telespectatorilor săi să violeze domiciliile celor ce detin câini si să jupoaie respectivele animale. Acelasi Banciu instiga si cu cinci zile în urmă la otrăvirea si împuscarea maidanezilor... Probabil că nu există coincidențe. Probabil Beny Steinmetz, John Paulson, Thomas Kaplan si ceilalti evrei sionisti din conducerea Gabriel Resources au ordonat sacrificarea maidanezilor pentru a evita mânia zeitei lor, după ce au esuat în a-i face pe plac prin distrugerea orasului subteran al rivalului ei. Totodată, poate i-au cerut si ajutorul în această problemă, Kabbalah evreiască continuând ritualuri de invocare a entităților din alte lumi. În miturile grecesti, Hekate i-a ajutat pe argonauti să obțină lâna de aur, despre care Nicolae Densusianu si altii au demonstrat că se afla pe teritoriul României de astăzi. În prezent, alti străini îi solicită ajutorul pentru a pune mâna pe aurul din Muntii Apuseni, ceea ce nu pare a fi o coincidență. Se pare că ritualul sionistilor a functionat, atingându-si cel puțin unul dintre scopuri, deoarece mânia zeitei a fost deviată...

Întorcându-ne puțin la moartea copilului de patru ani, trebuie amintit faptul că, în antichitate, zeita Istar mai era cunoscută ca Lamia în Grecia, Lilith în Israel sau Lilitu în Mesopotamia. Sub acest aspecte, ea era considerată unul dintre cei mai înfricosători demoni, ce avea obiceiul de a devora copii. Anticii încercau să-si protejeze copiii prin numeroase ritualuri, amulete si chiar prin invocarea altor demoni, precum Pazuzu. Dacă Ionut Anghel a fost ucis la ordinul celor care ne conduc tara, poate că scopul crimei nu a fost doar distragerea atentia opiniei publice de la afacerea Rosia Montană. Poate că băiatul, precum miile de câini din România, a fost sacrificat acestei entități maleficeenerate de sionisti (si nu numai), ahtiate după sângele copiilor. Interesant este si că mama copilului vorbea tot despre un sacrificiu, atunci când se referea la moartea lui Ionut. *„Vă multumim din suflet pentru sustinere si pentru faptul că ati fost alături de noi. Se pare că sacrificiul lui IONUT nu a fost în zadar. De sus, din Împărăția Cerurilor, ne-a luminat si ne-a dat gândul cel bun, pentru ca alti «Ionuti» să nu mai pătească ce a pătit el. Ne bucurăm că legea a trecut, sperăm să fie aplicată si să nu mai auzim de tragedii. Familia Anghel”*, scria Felicia Anghel pe contul său de Facebook la nici două ore după adoptarea legii eutanasierii maidanezilor. Sacrificiul lui Ionut?!?

Inundatiile

Pe 9 septembrie, premierul Victor Ponta declara că proiectul de exploatare a aurului de la Rosia Montana „este închis” si că protestele de stradă si-au atins scopul. Anuntul a venit la o oră după ce Crin Antonescu, presedintele Senatului, declara si el că se opune proiectului. După două zile, când sionistii sărbătoreau 12 ani de când au distrus World Trade Center, 22 de asa-zisi mineri (în realitate majoritatea fiind angajati ai Rosia Montană Gold Corporation) s-au blocat în mină la Rosia Montană. După doar câteva ore, în

noaptea dintre 11 si 12 septembrie, 39 de localități din judetul Galati au fost inundate, 9 persoane si-au pierdut viata, 6.091 au fost evacuate, 1.735 de locuinte au fost inundate iar 35 distruse complet de viitură. Drumul National 25 a fost blocat, 11 drumuri judetene si 463 de poduri au fost afectate de mini-potop iar 3.042 de hectare de teren agricol au fost inundate. Ploaia a inundat si orasul Tulcea dar si câteva localități din judet, provocând pagube estimate la 4.085.396 lei. Noaptea dintre 12 si 13 septembrie a adus si în judetul Vrancea ploi ce au inundat peste 70 de kilometri de drumuri comunale si ulite din sapte comune, cele mai mari distrugerii fiind suportate totusi de judetul Galati. Tot pe 11 septembrie, statul american Colorado a fost inundat, 1.502 case fiind distruse si 17.494 avariate. Sase persoane si-au pierdut viata, alte 11.000 au fost evacuate iar câteva sute au fost declarate dispărute. Orașele Jamestown, Lyons și Longmont au fost transformate practic în insule. *„Este fără îndoială un eveniment istoric, care are loc o dată la 500 sau 1.000 de ani”*, declara Sean Conway, un oficial din comitatul Weld. Desi inundatiile americane au început tot pe data fatidică de 11 septembrie, ele au avut loc după cele din Galati si Tulcea, statul Colorado

fiind cu 18 ore în urma României. Tot pe 11 septembrie, inundațiile au provocat o alunecare de teren în zona Veracruz din Mexic, unde au murit 14 persoane, iar diferite cartiere din Mexico City au rămas sub ape. Apoi, Mexicul a fost învâluit mortal de uraganul Ingrid sosit din est și de furtuna Manuel venită din vest, ploile torențiale ducând la câteva zeci de decese. În Acapulco, mii de turiști au rămas blocați iar în est Ingrid a provocat o nouă alunecare de teren, îngropând un autobuz și ucigând 12 persoane. În același timp, la mii de kilometri depărtare, taifunul Man-Yi lovea violent coasta de est a insulei Honshu, aducând ploi torențiale în zona de centru-sud a Japoniei. Deosebit de afectat a fost și orașul Kyoto, unde 260.000 de persoane au fost evacuate. După ce a lăsat în urmă doi morți, sute de răniți și mii de case avariate, taifunul a început să slăbească, transformându-se într-o furtună tropicală.

Să fie doar mâna naturii aceste furtuni apărute în același timp în Europa, Asia, America Centrală și de Nord, ce au provocat inundații catastrofale? Să fie o coincidență că potopul din sud-estul României a început după sacrificarea a câteva mii de maidanezi, în nefasta zi de 11 septembrie? Unii îl văd ca pe o pedeapsă divină, ca urmare a sângelui vărsat. Însă nu ar avea sens această variantă, ținând cont că Galațiul este unul dintre

putinele județe pacifiste, în care nu au fost nici măcar adunați de pe străzi maidanezii, darămite masacrați. Apele au afectat 39 (3 x 13) de localități din Galați, 3 și 13 fiind unele dintre cele mai importante numere din numerologie (inclusiv din cea evreiască). Putini știu că, în Afghanistan, 39 este considerat un număr blestemat, fiind asociat cu prostituția. Iar zeita prostituției în majoritatea culturilor, mai ales în Orientul Mijlociu, era Istar, supranumită adesea și „prostituata divină” sau „vulva cerului”. Conform *Talmudului*, activitățile interzise evreilor în ziua de Sabbat sunt în număr de 39. De asemenea, Sanhedrinul evreiesc permite 39 de lovituri de bici celor condamnați la 40 de lovituri. 39 de persoane au semnat prima constituție a Statelor Unite ale Americii pe 17 septembrie 1787 (printre care se aflau numeroși evrei sionisti). Dacă acest număr este atât de important pentru sionisti, e posibil ca el să fie în legătură cu zeita lor, Istar, așa cum sugerează și „blestemul lui 39” din Afghanistan, iar cele 39 de localități din Galați să poarte „semnătura” autoarei distrugerii. Egiptenii antici chiar au consemnat o întâmplare ce dovedește faptul că această zeită era responsabilă cu distribuirea pedepselor divine. Se spune că Istar, numită de egipteni Hathor, a fost trimisă de zeul suprem Ra să pedepsească omenirea răzvrătită. Transformată în leoaică, Istar era cât pe ce să măcelărească întreaga omenire. Însă zeii au revărsat peste câmpii o imensă cantitate de bere, colorată în roșu. Crezând că este sânge, zeita distrugătoare a băut atât de mult, încât n-a mai putut vâna, astfel omenirea fiind salvată. Indienii păstrează un mit asemănător, în care distrugătoarea Kali era pe punctul de a distruge omenirea, fiind oprită doar de zeul Siva. Într-o altă versiune indiană, Ganga, zeita apelor sacre, a fost trimisă pe Pământ pentru a purifica sufletele a 60.000 de copii uciși de înțeleptul Kapila. Zeita a plecat furioasă, înecând totul sub apele ei, fiind calmată doar de același Siva, care a prins-o și a lăsat-o să plece doar după ce s-a linistit.

Poate că nu ar fi prea deplasat să luăm în considerare ipoteza că inundațiile catastrofale ar putea fi „opera” zeitei Istar. Evreii sionisti nu au reușit să-i facă pe plac distrugând intrarea către orașul subteran de la Rosia Montană, astfel că i-au sacrificat mii de câini pentru a fi feriti de mânia ei. Ritualul kabalistic a functionat, furia

zeitei lovind cât mai departe de ei. Cum au fost alese acele locuri? Nu știm exact, însă e posibil să aibă legătură cu descoperirea din 2012. Galațiul, cel mai afectat județ din România de inundații, este locul în care a fost topită uriasa lespede de la Rosia Montană și transformată în lingouri de aur și wolfram. Nu se știe unde au dispărut acele lingouri, însă e posibil ca ele să fi fost împrăștiate în lume, poate chiar în S.U.A., Mexic și Japonia, acolo unde au lovit inundațiile în același timp. Dacă sionistii de la Gabriel Resources vor să închidă orașul subteran pentru totdeauna, sub un lac de cianuri, înseamnă că îndeplinesc voia zeitei lor, probabil

pentru a tine pe cineva sau ceva înauntru. Cum uriasa lespede ce bloca intrarea a fost înlăturată în 2012, zeita invocată de kabalistii sionisti i-a pedepsit pe cei pe care îi considera responsabili, urmând aurul și wolframul din lespede. Astfel, a inundat nu doar Galatiul, unde a fost topită lespede, ci și locurile unde au ajuns metalele din ea. Dacă ar fi posibilă această variantă, cum au fost provocate inundatiile? E absurd să credem că o asemenea entitate ar fi pocnit din degete iar apa ar fi apărut de nicăieri, așa cum se întâmplă în povești. Condițiile meteorologice pot fi controlate, după cum demonstrează proiectul HAARP (High Frequency Active Auroral Research Program). Oamenii au primit tehnologia, inclusiv pe cea a HAARP-ului, de la acele entități pe care le considerau zei. Prin urmare, o entitate precum Istar nu ar fi apelat la minuni / farmece / magie pentru a inunda mai multe locuri, ci la tehnologia ce permite controlul fenomenelor meteorologice.

Ca o curiozitate ce ar putea demonstra prezenta tehnologiei HAARP, în județul Galați continuă fenomenele stranii. La mai puțin de două săptămâni după inundatii, locuitorii satului Izvoarele din comuna gălățeană Slobozia Conachi susțin că li se cutremură casele și se aud tot felul de zgomote ciudate din pământ, începând din 23 septembrie. Din cauza zguduitorilor care au loc și de șapte ori pe zi, peretii caselor s-au crăpat iar tencuiala a început să cadă. *„Se simte de parcă fierbe pământul sub picioare. Se aud bubuieli puternice de sare mâncarea de pe masă. Să vină cineva să spună ce este, că ne cad casele pe noi și nu mai putem dormi de teamă”*, declara pentru cotidianul Viata Liberă una dintre localnice, Anca Necula. Și casa parohială din localitate, recent renovată, a avut de suferit, preotul satului susținând că, în urma acestor cutremure, poza cu Arhiepiscopul Dunării de Jos, Casian Crăciun, a căzut de pe perete. Primarul comunei Slobozia Conachi nu a reușit să liniștească oamenii, drept pentru care a apelat la ajutorul celor de la Protecția Civilă, însă nici aceștia nu au reușit să descopere motivul fenomenelor din Izvoarele. Drept pentru care, primarul Ion Nicolau a ajuns la concluzia că doar seismologii și geologii pot găsi explicații pentru bubuielile și zgâlțâiturile care i-au îngrozit pe cei 1.500 de localnici. *„Am chemat doi geologi și un seismolog. Așteptăm să vină specialiștii și abia apoi vom trage concluziile”*, a explicat el pentru același cotidian. Până la sosirea specialiștilor, localnicii dau vina pe cei care exploatează petrol în zonă. E posibil ca exploatarea petrolului să creeze acele mișcări tectonice care dau naștere sunetelor ciudate și deselor cutremure? Teoretic, da. Practic, șansele sunt mici să se întâmple acest lucru acolo unde a lovit viitura cu doar câteva zile în urmă, mai ales pentru că se extrage petrol în zonă de aproximativ șase decenii, fără să se fi avut loc până acum vreun fenomen asemănător. Dacă tehnologia HAARP (sau ceva asemănător) a creat viitura, e posibil ca tot ea să fie responsabilă pentru mișcările tectonice din prezent. Semn că se pregătește încă un dezastru în același județ Galați.

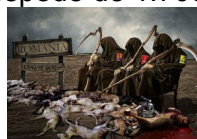
Cercetările evreilor în Bucegi

În toată această poveste incredibilă mai există (cel puțin) o curiozitate. În 2010 a fost organizat un exercițiu militar comun româno-israelian în Carpații Meridionali, la est de Rosia Montană, în apropiere de Sfinxul din Bucegi și de Vârful Omu, locuri foarte importante pentru daci. La exercițiu nu au participat doar militari israelieni, ci și un număr destul de mare de rabini. În același timp, în acea zonă era organizată o tabără pentru 65 de copii israelieni, peste 40% dintre cei din tabără fiind parapsihologi. Pe 26 iulie, un elicopter israelian s-a prăbușit inexplicabil în zona Coltii Tapului, deasupra Poienii Gutanu, situată în partea vestică a Masivului Bucegi. La bordul elicopterului se aflau 6 militari israelieni (din nou, același număr sacru al evreilor) și un român, media lor de vârstă fiind puțin peste 33 de ani (tot unul dintre cele mai importante numere ale evreilor). Dacă zeita sionistilor este Istar, personaj simbolizat adeseori printr-o felină, interesant e că operațiunea de recuperare a resturilor elicopterului a fost coordonată de una dintre cele mai celebre unități de elită israeliene, așa-numita Unitate 669, ai cărei componente sunt supranumiți „pisicile”, după emblema unității – o pisică înaripată. Martorii susțin că, în acea zi, înainte de accident, toată zona cuprinsă între Babele – Vârful Omu – Muntele Gaura a fost survolată de mai multe elicoptere militare, ba chiar au fost zărite echipe de soldați care păreau că păzesc ceva. Un cioban s-a plâns că nu a fost lăsat să treacă cu oile spre Padina de doi „*militari care aveau un aparat d-ăla ce măsoară curentul*”. Exact în acea zonă se află celebra „Gură de Rai”, o pantă cu o suprafață de aproximativ un kilometru pătrat, unde se manifestă o „*anomalie magnetică atipică*”, așa cum o definesc specialiștii, ce are efecte benefice uluitoare asupra organismului uman. Se pare că scopul israelitilor în munții Bucegi nu era un exercițiu militar, ci cercetarea secretelor lui Zamolxe. Despre copiii din tabără se presupune că fac parte din pepiniera de parapsihologi ai Israelului, precum „copiii Geller”. Surprinzătoare este și prezenta rabinelor la aceste „exerciții militare”, buni cunoscători ai magiei kabalistice. Unii consideră că respectivul elicopter s-a prăbușit din cauza „Gurii de Rai”, acea zonă de anomalie magnetică ce face praf orice aparat electronic. Totuși, zona a fost survolată de mai multe elicoptere care nu au pătât nimic.

Prin urmare, nu magnetismul muntelui este răspunzător pentru accident. După cum afirma Nirmod Shefer, seful Statului Major al forțelor aeriene israeliene, starea tehnică a elicopterului era „*excelentă*”, prin urmare accidentul nu poate fi pus nici pe seama unor defectiuni tehnice. Seful Serviciului Salvamont Bran, Fănică Boboc, declara pentru Mediafax că „*elicopterul s-a înfipt într-o stâncă, probabil dintr-o eroare de pilotaj*”. Însă e greu de crezut că un pilot experimentat, foarte bine antrenat, ar fi făcut o asemenea greșeală, înfingând aparatul într-o stâncă. Cu 8 zile înainte de accident, alte două elicoptere israeliene erau cât pe ce să se prăbusească din cauza unor „defectiuni tehnice”, aterizând de urgență în zona localității Priboiu din județul Dâmbovița. Care să fie adevărata cauză a prăbusirii elicopterelor? Câțiva soldați români, martori ai accidentului, au acceptat să vorbească sub protecția anonimatului, deși li s-a cerut să jure că vor păstra tăcerea. Cu toții spun că au văzut pe vârful muntelui câțiva oameni ce purtau robe albe, lungi, cu mâinile în sus. Imediat s-a iscat din senin o furtună, ce a luat pe sus elicopterul israelian și l-a izbit frontal de o stâncă. După aceasta, furtuna s-a oprit la fel de brusc iar oamenii în alb au dispărut. Israelitii s-au speriat și au părăsit zona de urgență, decizând să pună capăt exercitiului militar. Se pare că misterioșii oameni de pe munte sunt solomonari, membri ai unui ordin străvechi al preoților lui Zamolxis, capabili să controleze vremea (fără tehnologie de genul HAARP, precum sionistii), ce trăiesc ascunși în munți, de unde păzesc tărâmul dacilor. Iar mărturiile acestor martori au dispărut inexplicabil de pe internet, deși puteau fi găsite pe nenumărate site-uri nu cu mult timp în urmă...

Apocalipsa românească

Crestinii pot regăsi evenimentele din România de astăzi în ultima carte biblică, *Apocalipsa lui Ioan*. „*Și am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani, și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme*” (20:1-3). Uriasa lespede de 1.700 de tone, inscripționată în limba

hiperboreenilor, ce acoperea misteriosul put din Galeria Hiperboreeană, ar putea fi acea pecete despre care vorbea Ioan. Din miturile vechi stim că tatăl gemenilor divini, supranumit Marele Sarpe în multe culturi, a fost închis în lumea subterană, poarta ei de acces putând fi tunelul de la Rosia Montană. Aceleași mituri susțin că Marduk a fost întotdeauna credincios tatălui său, căutând metode de a-l elibera, pentru a conduce lumea împreună, în timp ce Istar și-a dorit puterea absolută doar pentru ea, nefiind dispusă să o împartă cu nimeni. Dacă sub Rosia Montană ar fi locul în care a fost închis Marele Sarpe, putem înțelege de ce sionistii ei încearcă să închidă acea „poartă” sub un imens lac de cianură, pe când evreii lui Marduk se opun acestui lucru. Despre acel balaur, *Apocalipsa* susține că „*va ieși să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, și să le adune la război*” (20:8). Oare nu ar putea fi George Soros și Beny Steinmetz acei Gog și Magog ce se războiesc pentru Rosia Montană? Sau cei doi martori care „*au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi*” (11:6), adică au acces la tehnologie de control al vremii, de genul HAARP? Conform *Bibliei*, bătălia finală va avea loc la Harmagedon, care a fost tradus ca Muntele Meggido. Însă Meggido din Israel nu este munte, ci o colină artificială. N-ar putea fi acesta „muntele de aur” pe care se află Rosia Montană? Lui Ioan, un înger i-a spus: „*Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el. Iar curtea cea din afară a templului, scoate-o din socoteală și n-o măsoară, pentru că a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni*” (11:1-2). Oare această măsurătoare nu ar putea reprezenta evaluările de la Rosia Montană din ultimii ani? Acel „*templu al lui Dumnezeu*”, „*cetate sfântă*” sau „*noul Ierusalim*”, plin cu aur și pietre prețioase, unde se spune că vor locui divinitățile după ce se vor întoarce, nu ar putea fi orasul subteran al zeilor de sub Munții Apuseni? „*Iar cel de al treilea a vărsat cupa lui în râuri și în izvoarele apelor și s-au prefăcut în sânge*” (16:4),

susține *Biblia*. Pe Harta Iosefină a Transilvaniei din 1769-1773, Rosia Montană apare sub

numele de Veres Patak, adică „Pârâul Însângerat / Rosu”. În plus, râul Rosia este bogat în minerale, în special fier, care îi dau o culoare roșiatică. Din galeriile miniere vechi de peste două milenii se scurg în râul Rosia în fiecare secundă 20 de litri de ape acide, poluarea propagându-se de aici în râurile Abrud și Aries, și astfel întâlnim tot la Rosia Montană apele „prefăcute în sânge”. Ultima carte biblică vorbește și despre munti răsturnați sau distrusi. N-ar putea fi vorba despre muntii pe care Rosia Montană Gold Corporation vrea să îi rețeze? *Apocalipsa* mai spune că „șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa. Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură” (12:15-16). N-ar putea fi acest pasaj o referire la inundațiile de după 11 septembrie? „Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus, și văzând-o, m-am mirat cu mirare mare” (17:6), mai spune Ioan. Dacă Eugenio Montale era de părere că „pe sfinți va trebui să-i cauți printre câini”, respectiva femeie n-ar putea fi Istar, cea căreia i s-au sacrificat mii de maidanezi? *Apocalipsa* vorbește și despre „o stea uriașă, arzând ca o făclie”, numită Absintos. N-ar putea fi ea oare cometa Ison care va ajunge în acest an în apropierea Pământului? Dacă inversăm literele primei silabe din numele cometei, reiese cuvântul Sion, numele muntelui sfânt al adoratorilor lui Istar. De asemenea, numele Ison ar putea însemna și „cereasca Istar”, o nouă referire la divinitatea sionistilor. Să fie oare vorba despre o coincidență? Sau, mai bine zis, despre o serie de coincidențe?

Crestinii ar putea interpreta și în acest sens evenimentele din prezent. Din fericire, eu nu mă număr printre ei și nici nu cred într-un sfârșit al lumii de genul celui profetit de religii, așa că nu pot lua în calcul această interpretare a *Apocalipsei*. Dar dacă, totuși... ar fi adevărată?

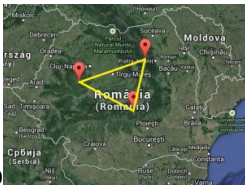
Concluzii

Deși firul întregii povesti prezentate mai sus pare să se lege, trebuie luate în seamă și alte amănunte. Unul deosebit de important este legat de descoperirile de la Rosia Montană din 1976 și 2012. Se pare că povestea scheletului urias și a lepezii a fost inventată în septembrie 2012 de către cineva care dorea să se amuze pe seama „conspiraționistilor”, demonstrând usurința cu care pot fi manipulate masele. În povestea sa chiar a introdus anumite inadvertențe, care ar fi trebuit să ridice semne de întrebare în mintile cititorilor. De exemplu, aurul de 50 de karate nu există, 24 de karate fiind valoarea maximă, ce indică o puritate a aurului de 99,9%. În plus, exprimarea martorilor este prea corectă din punct de vedere gramatical, lucru greu de crezut în cazul unor simpli mineri. Fotografia scheletului „hiperboreanului” a fost realizată în Photoshop, ceea ce recunoaște nu doar autorul farsei, dar se și poate observa la o privire atentă. Pe lângă acest fals, trebuie menționat și că *Pergamentul Secret*, care vorbește despre un tunel sub muntii Orăstiei și o cameră imensă din aur pur, cu scaune uriase, este o lucrare de ficțiune, la fel ca toate celelalte ale lui Radu Cinamar, care ar putea sau nu să includă elemente reale. În plus, existența unui oraș imens în subsolul Carpaților Orientali nu poate fi dovedită, neexistând niciun fel de dovadă fizică. Și totuși...

Dând la o parte povestea hiperboreanului urias și a lepezii gigantice, rămân scrierile antice grecești ce susțin existența unui târâm subteran al zeilor în acea zonă. Despre un tunel prin care armata lui Decebal a traversat muntii în doar două zile scriau și romanii. Acel Tartar al grecilor se află în apropierea pădurii Baci de lângă Cluj, considerată a fi intrarea către o altă lume. E drept că noi, publicul, nu avem dovezi pentru existența unei lumi subterane. Însă absența dovezii nu este neapărat dovada absentei. Dacă publicului nu i-au fost prezentate dovezi, nu înseamnă că ele nu ar putea exista, fiind ținute în secret de către elita conducătoare. Existența tunelurilor misterioase din munti a fost demonstrată inclusiv prin materiale video. Interesul celor doi miliardari pentru Rosia Montană este real, la fel ca urmele numerologiei kabbalistice în toate evenimentele importante ale lunii septembrie, ce scot în evidență latura ocultă. Real este și interesul sionistilor pentru țara noastră, evenimentele din 2010 din Bucegi fiind sprijinite de dovezi concrete. Reale sunt și toate inadvertențele din povestea copilului ucis pe 2 septembrie, manipularea mass-mediei pentru începerea exploatării la Rosia Montană și împotriva maidanezilor, precum și unificarea întregii clase politice de vârf în privința eutanasierii câinilor comunitari. De asemenea, reală este și intenția sionistilor de a distruge întreaga zonă a Rosiei Montane prin utilizarea unei cantități de cianuri mult mai mari decât în mod obișnuit. Reală și demonstrată este și existența centrilor energetici din munti, inclusiv în Carpații Occidentali. Tot reale sunt și fenomenele paranormale din muntii noștri, ignorate de oamenii „seriosi”. Real este și sfînxul de la Rosia Montană (chiar doi, dacă îl luăm în calcul și pe cel mic), fiind cunoscut în întreaga lume antică faptul că sfîncii erau paznici ai secretelor zeilor. E drept că inundațiile de la Galați nu pot fi puse pe seama dezmembrării lepezii imaginare.

Însă, dacă nu e acesta motivul pentru care viitura a lovit respectivul județ, nu înseamnă nici că totul a avut cauze naturale. Amploarea inundațiilor, apariția lor în același timp cu cele din Statele Unite, Mexic și Japonia dar și mișcările tectonice stranie din prezent exclud cauzele naturale, sugerând utilizarea HAARP-ului. Dacă nu știm de ce a fost ales Galațiul ca țintă, nu ne rămâne decât să căutăm în continuare.

Povestea uriasului hiperborean ne-a demonstrat ușurința cu care acceptăm manipularea. Iar acest lucru ar trebui să ne învețe să cernem absolut toate informațiile ce ne sunt oferite, indiferent cât de convingători par a fi cei ce ne oferă respectivele informații. Doar astfel, cu ochii larg deschiși, vom putea privi dincolo de minciuni,

În speranța că vom descoperi măcar o frântură de adevăr. Mai ales acum, când manipularea mass-mediei și a politicienilor atinge cote alarmante. Doar deschizând ochii vom putea înțelege ce se întâmplă cu adevărat în jurul nostru și doar astfel vom putea încerca să ne recuperăm pământul strămosesc. Vorba cântecului: „Deșteaptă-te, române, din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani! / Acum ori niciodată croiește-ți altă soartă, / La care să se-nchine și cruzii tăi dușmani!”.

Îi pasă cuiva că Rosia Montană, împreună cu cei doi munți sfinti ai dacilor, Ceahlăul și Vârful Omu, formează un urias triunghi echilateral invizibil? Sau ignorăm posibilitatea existenței unui oraș antic subteran doar pentru că cineva a inventat o poveste despre un schelet urias?

33. Dacia, țărâmul zeilor

„Oare n-am uitat cumva că iubirea de patrie nu e iubirea brazdei, a țărânei, ci iubirea trecutului?” (Mihai Eminescu)

Grecii susțineau că pelasgii au fost primul popor din lume, apărut înaintea Potopului. Care era locul lor de origine, din care au luat naștere celelalte rase umane? Unde au fost duși supraviețuitorii Potopului pentru a locui alături de zei? Și ce s-a întâmplat cu pelasgii? Mai există și astăzi sau au dispărut? Care este istoria lor, eliminată cu brutalitate din cea oficială?

În *Dacia preistorică*, publicată în 1913, Nicolae Densusianu scria că grecii „aveau o tradițiune, că înainte de densii a domnit peste pământul ocupat de ei un alt popor, care a desecat mlaștinile, a scurs lacurile, a dat cursuri nouă râurilor, a tăiat munții, a împreunat mările, a arat sesurile, a întemeiat orase, sate și cetăți, a avut o religiune înălțătoare, a ridicat altare și temple deilor, și că aceștia au fost Pelasgii”. Tot el nota: „Încă înainte de imigrațiunea Grecilor, Celtilor și a Germanilor în ținuturile Europei, cea mai mare parte a acestui continent era ocupată de o rasă de oameni veniți din Asia, pe cari autorii grecesci i numiau în general Pelasgi și Turseni. Acești Pelasgi formase în timpurile ante-elene, cel mai întins, mai puternic, și mai remarcabil popor, o națiune, care din punct de vedere moral și material a schimbat fața Europei arhaice. Pelasgii ne apar în fruntea tuturor tradițiilor istorice, nu numai în Elada și în Italia, dar și în regiunile din nordul Dunării și ale Mării negre, în Asia mică, în Asyria și în Egipt. Ei reprezintă tipul originar al popoarelor așa numite arice, care a introdus în Europa cele de întâiu beneficii ale civilizațiunii. Urmele extensiunii lor etnografice, precum și ale activității lor industriale, le mai aflăm și astăzi pe cele trei continente ale lumii vechi; începând din munții Norvegiei până în pustiurile Saharei, de la izvoarele râurilor Araxe și Oxus până la Oceanul atlantic”.

Dionysiu din Halicarnas scria că pelasgii și-au primit numele de la Pelasg, fiul lui Zeus și al lui Niobe. Un lucru asemănător susținea Aeschylus în *Supplices*, unde i-a atribuit lui Pelasg următoarele cuvinte: „Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton, născut din Gaia, domnul acestei țări și după mine, regele său, s-a numit, cu drept cuvânt, ginta Pelasgilor, ce stăpânesc acest pământ”. În literatura antică grecească, doar zeul Ares avea epitetul de

„*Palaechton*”, numit de poetii latini Geticus, fiind protectorul câmpiilor getice. La Homer, ducii pelasgilor aliați cu troienii sunt numiți descendenți ai lui Ares. Conform lui Pausaniae, arcadienii povesteau că primul om de pe Pământ a fost Pelasg, ce se distingea de toți ceilalți muritori prin puterea, frumusețea și „*facultățile spiritului*

său”. El i-a învățat pe oameni cum să-și construiască case pentru a se apăra de frig, cum să-și facă haine din piei de oaie și le-a interzis să mai mănânce plante care le erau dăunătoare. Cu șapte secole î.e.n., poetul Asi din Samos scria că Pelasg, „*cel asemenea zeilor*”, a fost născut „*în țara neagră, pe munții cei cu culmile înalte*”. Unde era „*țara neagră*”, din pământul căreia s-a născut Pelasg? Acest epitet aplicat regiunii respective se referă fără doar și poate la culoarea solului, care nu poate fi decât cernoziomul, solul cu cea mai închisă culoare, ce are o fertilitate naturală ridicată. În lume există doar două așa-numite „centuri de cernoziom”: una în preeria canadiană, iar cealaltă începând din estul Croatiei, de-a lungul Dunării (incluzând nordul Serbiei și al Bulgariei și sudul României), continuând în republica Moldova, nord-estul Ucrainei și partea de sud a Rusiei, până în Siberia. Cum nimeni nu consideră că primii oameni au apărut în Canada, ce face parte din „lumea nouă”, continentul american, locul nasterii lor ar trebui căutat în cea de-a doua regiune. În articolul *Antropogeneza sau originea și evoluția speciei umane*, publicat în numărul 9 din 1989 al revistei *Știință și tehnică*, Lucian Gănulă chiar scria: „*Din bazinul panono-carpato-dunărean, rezervorul uman european primordial, de care trebuie să se țină seama în studiile moderne, proto-paleoliticii au iradiat în Europa Occidentală și de Nord, iar spre Răsărit pe la Nord de Marea Caspică și Asia Centrală, Podisul Iranului și pe subcontinentul indian*”. Acești pelasgi, care s-au extins nu doar în Europa, ci au ocupat și o mare parte a Asiei și nordul Africii, nu pot fi decât tracii, care în antichitate trăiau exact în acele regiuni. Geograful grec Pausanias, care în anul 174 a scris despre epoca Daciei sub conducerea lui Dromichete, afirma: „*afară de celti, nicio națiune nu e atât de numeroasă și de întinsă ca tracii. Niciodată, înainte de a fi bătuti de romani, ei n-au fost cu totul supuși*”. La rândul său, Herodot, cel considerat a fi părintele istoriei, declara: „*Neamul tracilor este cel mai numeros din lume, după cel al inzilor. Dacă ar avea un singur cărmuitor sau dacă tracii s-ar înțelege între ei, el ar fi de nebiruit și cu mult mai puternic decât toate neamurile, după socotința mea. Dar acest lucru este cu neputință și niciodată nu se va întâmpla. De aceea sunt aceștia slabi. Tracii au mai multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleași la toți, afară de geți, trauși și de acei care locuiesc la nord de creștomai.*”

În *Dacia secretă*, etnograful Adrian Bucurescu consideră că numele tracilor vine de la „*traeki*” („bun, frumos, plăcut”) și de la „*thrakios*” („cutezător”). În *Marile Enigme*, Eugen Delcea crede că numele vine de la Trakia, în care „*t*” este tatăl, „*ra*” este zeul egiptean Ra iar „*kie*” este Geeea a grecilor. Indiferent de natura numelui lor, cert este că tracii ocupau cea mai mare parte a suprafeței Pământului. Deși împărțiți în multe triburi cu denumiri

proprii, lucru confirmat și de Herodot prin „*tracii au mai multe nume, după regiuni*”, toți se numeau traci, mai puțin cei din teritoriul dintre Marea Neagră, Munții Balcani, Tisa și Nistru, în mare zona României de astăzi. Tracii de pe aceste meleaguri au fost numiți daci sau geti. Acum mai bine de două milenii, istoricul și geograful grec Strabon scria în *Geografia* că „*dacii au aceeași limbă cu getii*” și că „*elenii i-au socotit pe geti de neam tragic*”, iar Herodot i-a numit pe geti „*cei mai viteji și cei mai neînfricați dintre tracii*”. De unde rezultă că dacii și getii erau același popor, care făcea parte din cel al tracilor. O altă denumire acordată geto-dacilor era cea de sciti. Ca exemplu, din fragmentele rămase din *Getica* lui Criton reiese că acesta, când vorbește despre adversarii împăratului Traian, îi numește geti, iar când vorbește despre țara lor, o numește Scythia. Numele de Getia pentru țara geto-dacilor nu se folosea în izvoarele antice, preferându-se Scythia și, uneori, Dacia. Poetul roman Gaius Valerius Flaccus scria în primul secol al erei noastre că triburile Scitiei erau: sauromatii, alanii, heniochii, bisaltii, cimmerienii, dandarizii, hyrcanii, coralii, sindii, bastarnii, drancenii, neurii, iazygii, arimaspii, thyrsa-getii, choatrii, getii, albanezii și gelonii. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu a demonstrat că scitii / scythii erau pelasgi, numele lor însemnând „scutasi” în cadrul organizării militare pelasge (litera „u” fiind transformată în „y”). Pentru scriitorul Eugen Delcea, numele de „geti” provine din Geeea Tara / Terra („pământul Geei”), care a fost simplificat ca „geta”. Nicolae Densusianu considera că denumirea dată de greci, „*getae*”, avea sensul de „proprietari” sau „din țară”. Același lucru reiese și din denumirea de „daci”, ce

provine din „d’aci”, forma arhaică a expresiei „de aici”, de unde rezultă că geto-dacii nu considerau că au migrat de undeva, ci erau un popor născut pe teritoriul pe care îl ocupau.

Ar putea fi dacii pelasgii despre care vorbeau grecii, iar țara lor, locul de origine al omenirii? Istoricul Herodot ne transmite că „*pelasgii au fost primii locuitori ai Greciei și Italiei, aparținând rasei europene*”, precizând că cea mai mare parte a lor se afla în nordul Mării Negre și al Dunării, pe teritoriul dacilor. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densușianu afirma, referindu-se la Dacia, că „*legendele romane ne spun că locuitorii acestei țări sunt un gen nou de oameni «iesiți» pe pământ, după nimicirea prin potop a primei rase de oameni*”. Geto-dacii erau prezentați în antichitate, inclusiv de vechii chinezi, drept înalți și blonzi, identici cu pelasgii din punct de vedere al aspectului fizic. În plus, am văzut că, pentru antici, pelasgii s-au născut „*în țara neagră, pe munții cei cu culmile înalte*”, teritoriu aflat pe centura de cernoziom ce începe în estul Croatiei, continuă de-a lungul Dunării spre republica Moldova, nord-estul Ucrainei și partea de sud a Rusiei și se termină în Siberia. În

această zonă se afla și Dacia sau România de astăzi. În evul mediu, epitetul „negru” a fost aplicat celor trei mari regiuni ale fostei Dacii: Valahia / Țara Românească, Ardealul / Transilvania și Moldova. În timpul domniei regelui Ștefan peste Ungaria (997-1038), Transilvania apare într-un text sub numele „*Ungria Nigra*” („Ungaria neagră”). În cronicăa lui Fazel-ullach-Rasid de la 1303, românii din sudul Carpaților sunt numiți „*Kara-Ulaghi*”, adică „Valahii negri”. Epitetul „*kara*” („întunecat, negru”), aplicat țărilor daco-române, se întâlnește și în alte documente, turcii numind adeseori Valahia „*Kara-lflak*” și Moldova „*Kara-Bogdan*”, iar în poemele epice ale slavilor meridionali, Valahia este numită „*Zemija karablaska*”. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densușianu scria că pelasgii se numeau belasci sau balasci, nume modificate de-a lungul timpului în blasci, blaci, vlahi (litera b transformându-se în v), denumire preluată și în limba engleză, unde „*black*” înseamnă „negru”. Prin urmare, sudul Daciei a fost numit Valahia, adică „pământul negru”. Pe malul celălalt al Dunării, la granița cu România, în localitatea Lepenski Vir din Serbia, aflată în apropiere de defileul Porțile de fier, a fost descoperită cea mai veche așezare umană din Europa, cu o vechime de peste șapte milenii. În estul Valahiei avem câmpia Bărăganului, cunoscută pentru solul său negru, deosebit de fertil, numită mult timp „grâнарul Europei” datorită culturilor sale extrem de bogate de cereale, fânate, plante alimentare și industriale. La doar câțiva kilometri de Bărăgan, în Dobrogea, se găsește satul Adamclisi, forma românilizată a denumirii turcești Adam Kilisse, care se traduce prin „Casa lui Adam”, nume ce ne duce cu gândul tot la locul apariției primului om, indiferent dacă îl numim Pelasg sau Adam. Iar la mai puțin de șaptezeci de kilometri de Adamclisi, în est, se află Marea Neagră, cel mai mare bazin de apă salmastră (cu salinitate scăzută) al lumii.

Deloc surprinzător, există numeroase descoperiri arheologice care dovedesc faptul că pe teritoriul României de astăzi a trăit prima civilizație a lumii. Cea mai concretă dintre ele este cultura Cucuteni, denumită astfel după satul din apropierea Iașiului, unde în 1884 s-au descoperit primele vestigii. În 1897 s-au găsit urme ale civilizației Cucuteni și în Ucraina, lângă Kiev, unde a fost denumită Trypilja, ignorându-se cu bună știință faptul că era vorba despre civilizația descoperită cu treisprezece ani în urmă pe teritoriul României. Cu toate acestea, în prezent lumea științifică a ajuns să recunoască această cultură drept prima civilizație a Europei, savanții occidentali declarându-se fascinați de complexitatea și atributele străvechii culturi Cucuteni. Ținând

cont că a precedat cu câteva sute de ani toate așezările umane din Sumer și Egipt, putem spune că nu este vorba despre prima civilizație a Europei, ci a lumii. Cultura Cucuteni se întindea pe o suprafață de 35.000 de kilometri pătrați, pe teritoriul actual al României (în Moldova și în sud-estul Ardealului), republicii Moldova (sau Basarabia) și Ucrainei. Conform descoperirilor, oamenii culturii Cucuteni au fost primii care trăiau organizați în așezări mari, aceste proto-orase fiind alcătuite din clădiri aranjate în cercuri concentrice. Ceramica lor, de foarte bună calitate, pictată variat și bogat, este unică în Europa, găsindu-se unele asemănări doar cu cea a unei culturi neolitice din China, mai nouă cu aproximativ un mileniu. Culorile predominante ale ceramicii Cucuteni sunt roșul, albul și negrul, cu unele variații în funcție de temperatura la

care au fost arse respectivele vase. Ca formă, obiectele diferă de la simple pahare la vase mari, de tipul amforelor. Specialistii vorbesc despre un cult al zeitei-mamă (Geea a grecilor, din care s-au născut pelasgii), dovadă fiind statuetele antropomorfe descoperite, care nu prezintă trăsături grotesti ori furioase, precum cele ale altor culturi mai noi. Rarele statuete masculine au fetele acoperite de măști iar cele feminine sunt gratioase, având picioare lungi și zvelte, fără măști și cu tatuaje pe corp. Nu există statuete cu sclavi înălțuți ori oameni sacrificați, acesta fiind, conform opiniei istoricilor, un semn clar al unei civilizații egalitare și pacifiste. De asemenea, s-au descoperit în rândul populației Cucuteni urme ale unor culte solare, evidentiabile mai ales prin pictură. *„Cunoașterea aprofundată a acestei culturi este foarte importantă... Suntem mândri că aici a apărut cea mai importantă și avansată cultură neolitică din întreaga lume”*, declara Romeo Dumitrescu, președintele fundației *Cucuteni pentru Mileniul trei*. Iar istoricul și arheologul Emil Condurachi, membru titular în 1955 al Academiei Române, afirma: *„Pe teritoriul românesc s-a cristalizat, la începutul mileniului al IV-lea î.e.n., una dintre cele mai strălucite civilizații europene, cunoscută sub numele de Cultura cu ceramică pictată de tip Cucuteni. Prin această cultură, oamenii pământului nostru pot fi considerați a fi ajuns pe plan european la cel mai înalt nivel tehnic și cultural al epocii respective”*. Totuși s-a descoperit că civilizația Cucuteni nu a apărut în mileniul al IV-lea î.e.n., ci la jumătatea celui de-al VI-lea î.e.n.!

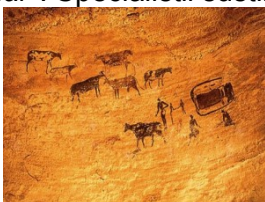
Între octombrie 2009 și aprilie 2010, la Institutul pentru Studiul Lumii Antice de la Universitatea New York a fost organizată expoziția *Lumea pierdută a vechii Europe: Valea Dunării, 5000-3500 î.e.n.* Pentru prima oară în Statele Unite au fost expuse peste două sute cincizeci de artefacte aparținând unor muzee din România, Bulgaria și Moldova. Directorul institutului, Roger S. Bagnall, a mărturisit că până în acel moment *„mulți arheologi nu au auzit de aceste culturi vechi din Europa”*. Admirând ceramica multi-colorată, doctorul Bagnall, un specialist în arheologie egipteană, a remarcat că, în acea perioadă (5000 – 3500 î.e.n.), *„egiptenii cu siguranță nu făceau asemenea ceramică”*. Curatorul expoziției, David W. Anthony, declara că, la jumătatea celui de-al V-lea mileniu înaintea erei noastre, *„Vechea Europă era printre cele mai sofisticate și avansate din punct de vedere tehnologic locuri din lume”* și că a dezvoltat *„multe dintre semnele politice, tehnologice și ideologice ale civilizației”*. Prezent la expoziție, jurnalistul John Noble Wilford, câștigător a două premii Pulitzer (în 1984 și 1987), a scris pe 30 noiembrie 2009, în ziarul *The New York Times*, un articol intitulat *O cultură europeană pierdută, scoasă din obscuritate*, în care afirma: *„Înainte de gloria Greciei și Romei, chiar înainte de primele orase ale Mesopotamiei sau temple de-a lungul Nilului, trăiau în valea Dunării de Jos și la poalele Balcanilor oameni ce erau înaintea timpului lor în ce privește arta, tehnologia și comerțul la distanțe mari. Timp de 1.500 de ani, începând înainte de 5000 î.e.n., au construit orase considerabile, câteva cu mai mult de două mii de locuitori. Stăpâneau topirea cuprului la scară mare, noua tehnologie a epocii. Mormintele lor detineau o gamă impresionantă de vesminte rafinate și coliere și, într-un cimitir, s-a găsit cea mai mare asamblare de artefacte din aur din lume (...) Pe o arie largă a Bulgariei și României de acum, oamenii locuiau în sate cu case ce aveau una sau mai multe camere, în interiorul palisadelor. Casele, unele cu două etaje, aveau schelete de lemn cu pereți din chirpici și podele din pământ bătătorit. Din anumite motive, oamenilor le plăcea să ridice clădiri etajate din chirpici”*.

Iosif Constantin-Drăgan, fost președinte al Asociației Europene de Marketing, declara că *„prima civilizație în Europa n-a fost cea greacă, deoarece, cu mult înaintea ei, a existat altă civilizație, născută în Valea Dunării, între Carpați și muntele Haemus, care a cunoscut o mare înflorire în epoca de bronz. Se știe acum că ea s-a afirmat încă din epoca de aur și de aramă, în timpul neoliticului”*. Iar dovezile arheologice nu întârzie să apară, pentru a sprijini această ipoteză. Pe lângă cea mai veche locuire în bordeie din lume, pe teritoriul vechilor daci au fost găsite cel mai vechi harpon și cel mai vechi vârf de lance cu două caneluri (de tip baionetă), având o vechime de douăzeci de milenii, dar și cel mai vechi topor-târâncop de miner. Aici s-a descoperit și cea mai veche activitate de minerit, minele de argint din România fiind printre cele mai vechi de pe mapamond. Între anii 10000 și 6000 î.e.n. au apărut în Dacia primele furnale din lume, în zona Titan – Călan – Nădrag, Resita, Anina, Baia de Aramă, Baia de Fier, Baia Sprie. Prima activitate din metalurgia aramei a avut loc în 8000 î.e.n. Arheologul Vasile Boroneant chiar declara: *„Acum 8.000 de ani, strămoșii noștri cunosteau principiul reducerii unor minereuri”*. În 6000 î.e.n. au fost create primul arc și prima secură din lume, descoperite în Valea Râii din Râmnicu Vâlcea. În 1973, la Aiud, lângă oasele unui mastodont tânăr a fost găsit un ciudat obiect metalic, alcătuit 89% din aluminiu. Din câte știm noi, aluminiul a fost produs pentru prima oară în 1883 iar mastodontii au existat până acum opt sute de mii de ani. În *Secretele Terrei – volumul III*, Eugen Delcea susține că la Aiud s-a găsit și un fragment de navă, vechi de o sută de mii de ani. Dacii aveau cel mai precis calendar din istorie, foarte apropiat de cel de la NASA, și prognoze exacte ale eclipselor pentru patru mii de ani. De la daci ne-au

parvenit două sute de cuie, cu o puritate a fierului de 99,97%, care nu ruginesc de două milenii. La Sarmizegetusa Regia s-a găsit o trusă chirurgicală dar și craniul trepanat al unei persoane care a trăit în continuare. La Gumelnita, unele figurine de lut din 4000 î.e.n. reprezintă mese rotunde, scaune cu spătar înalt și fotolii cu brate. La cetatea Blidaru s-a descoperit beton dacic care, pentru oamenii de știință, este o supă metalică alcătuită din titan, nichel, argint, cupru, vanadiu, siliciu, aluminiu și sodiu, iar liantul nu este calciul, ci un compus al siliciului. La Cornesti, un sat aflat la nici douăzeci de kilometri de Timisoara, se găsește cea mai mare fortificație antică din Europa. Germania a oferit trei sute de mii de euro pentru cercetarea sitului care se întinde pe o suprafață de o mie opt sute de hectare, fortificația fiind formată din patru inele concentrice. Unul dintre arheologi, profesorul doctor Bernard Heeb, declara: *„Eu cred ca situl de la Cornesti va sta alături de marile situri din Europa ca Stonehenge sau Sarmizegetusa. În opinia mea este unul dintre cele mai importante situri din întreaga Europă, este cea mai mare așezare din perioada preistorică pe care o cunoaștem și pe de altă parte este o structură absolut fantastică”*.

În numărul 162 din 1988 al revistei *Noi Tracii*, profesorul Stern din Odessa scria: *„Originea picturii trebuie căutată în aria de răspândire a tracilor, în cultura Tripolie Petreni-Cucuteni (...) strămutarea ei din nord spre sud s-a realizat prin deplasarea tracilor”*. Cu zece ani înainte, într-o peșteră de la Cuciulat, pe malul Somesului, s-a descoperit silueta unui cal, pictată pe cornisa plafonului unei săli. Prima și ultima cercetare a peșterii de la Cuciulat a avut loc în 1979. Arheologul Ioan Bejinariu spunea că silueta calului nu este singurul desen descoperit în peșteră, pe pereții galeriei observându-se și alte siluete pictate: *„Au mai fost descoperite o siluetă umană, o siluetă a unei feline, iar într-o nișă există și silueta unei păsări, iar pe pereți există și alte pete colorate, fără un contur foarte clar”*. Specialistii susțin că peștera de la Cuciulat este unică în Europa Centrală,

putând fi asemuită cu celebrele peștere din Altamira (în Spania), Lascaux, Rouffignac și Chauvet (în Franța). I s-a atribuit o vechime de peste zece mii de ani, deși unii consideră că picturile rupestre ar fi mult mai vechi. În 2010 s-a dovedit că profesorul Stern avea dreptate, când o echipă de speologi români a descoperit în peștera Coliboaia paisprezece desene rupestre ce înfățișau animale preistorice. Deoarece peștera Chauvet din Franța detinea până în acel moment recordul de vechime, câțiva speologi francezi au sosit imediat la Coliboaia pentru a studia descoperirea. Acesta nu au avut de ales decât să constate autenticitatea picturilor rupestre. Vechimea lor este de peste treizeci și cinci de mii de ani, desenele fiind făcute de *„cea mai veche cultură europeană”*, după cum spunea chiar Jean Clottes, specialist UNESCO.

În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu spunea: *„Aici, la Dunărea de Jos și în special în țările Daciei – faptul este cert – s-a format și încheșat centrul cel mare și puternic al populației neolitice în Europa”*. Ba chiar s-a demonstrat că cel mai vechi hominid din Europa a trăit pe teritoriul României. În 1962 a fost descoperit de Constantin S. Nicolaescu-Ploșor în satul Bugiulești din comuna Tetoiu, județul Vâlcea, în punctul numit Valea lui Grăunceanu. Hominidul, vechi de 1,9 milioane de ani, a fost numit *Australoantropus Olteniensis*. Și cel mai vechi homo sapiens din Europa a trăit pe teritoriul țării noastre. În 2002 a fost descoperit într-o peșteră din munții Aninei de către un grup de speologi timisoreni. Botezat Ion, primul homo sapiens are o vechime de patruzeci de mii de ani. În aceeași peșteră au fost găsite fosilele unor alți homo sapiens, botezați Maria și Vasile, mai tineri cu paisprezece milenii decât Ion.

Deși în continuare civilizația sumeriană este privită ca fiind cea mai veche din lume, urmată îndeaproape de cea egipteană și cea indiană, descoperirile arheologice dovedesc că prima a fost cea a dacilor. Cu toate că nu agreea în totalitate opiniile lui Nicolae Densusianu în legătură cu daco-pelasgii, istoricul, arheologul, epigrafistul și eseistul Vasile Pârvan, membru al Academiei Române începând cu 1913, a fost nevoit să constate că *„Într-adevăr, Dacia și, în general, regiunile ilirico-trace sunt leagănul civilizației pre și proto-istorice. Originile italicilor, grecilor și asiaticilor, din mileniul III și mileniul II î.e.n., ar trebui atent căutate în Europa danubiană.*

Este un punct de vedere cunoscut, dar nu încă suficient recunoscut de toată lumea (...) getii au fost locuitorii Troiei între 1000-700 î.e.n.”. Abia în 1961 s-a dovedit că avea dreptate, la fel ca Nicolae Densusianu și alți cercetători ai istoriei, când s-a descoperit cea mai importantă și controversată dovadă arheologică. În Ardeal, mai exact în localitatea Tărtăria din județul Alba, cercetătorul clujean Nicolae Vlăssă a găsit trei tăblite de lut ce

contin o scriere necunoscută, asemănătoare cu cea a sumerienilor. După îndelungi cercetări, s-a stabilit că tăblitele de la Tărtăria au fost inscriptionate în jurul anului 5500 î.e.n., fiind cu o mie cinci sute de ani mai vechi decât cele sumeriene. Tăblite oarecum asemănătoare cu cele de la Tărtăria au fost găsite la Karanovo și Gradetsa din Bulgaria, însă acestea corespund mileniului al treilea î.e.n. Academicianul bulgar Vladimir I. Ghorghiev a declarat că „*la Tărtăria, în România, avem de a face cu cea mai veche scriere din lume*”, ipoteză inițial criticată aspru de comunitatea arheologică mondială. De exemplu, Adam Falkenstein, un arheolog din Frankfurt am Main, în anii 1960 susținea că tăblitele de la Tărtăria sunt un rezultat al influenței civilizației sumeriene, dacă nu chiar provenite din Sumer. Ulterior, a recunoscut originea autohtonă a acestora și faptul că reprezentau prima dovadă de scriere din istoria omenirii. În *Istoria ceasurilor*, astronomul polonez dr. Ludwig Zeidler nota: „*Calendarul sumerian nu a fost creat în Mesopotamia, ci într-o zonă situată mult mai la nord, spre Marea Neagră și, la această latitudine, adică a nordului Mării Negre, tocmai se situează Tărtăria și Lepenski Vir*”.

Despre alfabetul dacic care cuprindea o sută cincizeci de caractere, Bonaventura Vulcanius din Bruges scria în 1597: „*Getii au avut propriul lor alfabet cu mult înainte de a se fi născut cel latin (roman)*. (...) *getii cântau, însoțindu-le din fluier, faptele săvârșite de eroii lor, compunând cântece chiar înainte de întemeierea Romei, ceea ce – o scrie Cato – romanii au început să facă mult mai târziu*”. În 1687, Carolus Lundius, consilierul regelui Suediei, afirma în *Zamolxis, primus Getarum Legislato*r: „*Să fie clar pentru toți, că cei pe care antichitatea i-a numit cu o venerație aleasă Geți, scriitorii i-au numit după aceea, printr-o înțelegere unanimă, Goți... grecii și alte popoare au luat literele de la Geți. La Herodot și Diodor găsim opinii directe despre răspândirea acestor litere*”. Alfabetul dacic nu reiese doar din tăblitele de la Tărtăria, ci și din *Codexul Rohoncz*, un manuscris vechi de peste un mileniu, păstrat în prezent la Budapesta, în Ungaria (scris în româna arhaică cu caractere dacice, de la dreapta la stânga, ce se citesc de jos în sus) și din tăblitele de plumb descoperite la Sinaia, scrise în aceeași limbă și cu aceleași caractere dacice.

Nu doar scrierea dacilor a fost prima din lume, ci și limba lor. Din vechi inscripții stim că dacii își numeau limba Oro Manisa sau Drago Manisa, ambele sintagme însemnând „Limba Curată” ori „Grai Divin”. Textele sugerează că Oro Manisa era limba vorbită și de zei, astfel explicându-se denumirea de „Grai Divin”. Gramatica acestei limbi prezintă numeroase neregularități, ceea ce caracterizează limbile foarte vechi și conservatoare. Se consideră în prezent că această limbă a dispărut, fiind păstrată în mică parte în cea română și cea albaneză.

Conform variantei oficiale, limba română este una indo-europeană, făcând parte din grupul italic și din subgrupul oriental al limbilor romanice. Se consideră că s-a format din amestecul limbii dacilor cu latina după cucerirea Daciei de către romani în anul 106, influența dacică rezumându-se la aproximativ trei sute de cuvinte. De altfel, poporul român s-ar fi format din amestecul soldaților romani cu femeile dace, în doar 169 de ani. Această variantă „oficială”, care ne este băgată pe gât cu forța de prea mult timp, are însă multe lacune, chiar penibile pe alocuri:

- Romanii lui Traian au cucerit doar 14% din teritoriul Daciei. Chiar dacă și-ar fi implementat limba în teritoriul cucerit, ar însemna că 14% dintre daci ar fi vorbit un amestec de latină și dacă, în timp ce 86% dintre daci și-ar fi păstrat propria limbă, Oro Manisa. Ceea ce nu poate fi posibil, deoarece românii de pe teritoriul fostei Dacii vorbesc una și aceeași limbă.

- Soldații romani veniți în Dacia nu erau fluenti în limba latină. Din *Istoria Românilor* de Constantin C. Giurescu din 1942 aflăm că armata aflată pe pământul Daciei cuprindea soldați din diferite părți ale imperiului roman, unele chiar foarte îndepărtate. Se găseau britani din Anglia de azi, asturi și lusitanieni din peninsula Iberică,

bosporeni din nordul Mării Negre, antiocheni din regiunile Antiochiei, ubi si batavi de la Rin, gali din Franta, reti din Austria si sudul Germaniei de astăzi, comageni din Siria si chiar numizi si mauri din nordul Africii. Acesti soldati, care reprezentau cea mai mare parte a armatei romane, vorbeau orice altă limbă în afară de latină. Ei nu stiau nici măcar un cuvânt în limba romanilor, prin urmare nu ar fi putut să îi învețe pe daci latina, care să dea naștere limbii române. Pentru a oferi o explicație a acestor nereguli, în 1999, la New York, profesorul doctor în arheologie Ioan Piso din Cluj declara că dacii au învățat latina de la romani prin băile de la Sarmizegetusa lui Traian. De ce ar fi învățat-o prin băile romane si de la niste soldati goi? Pentru a satisface eventuale fantezii erotice ale domnului Piso?

- Chiar dacă ignorăm faptul că 86% dintre daci nu au întâlnit vreun roman iar restul de 14% au dat mai mult peste soldati de alte naționalități, tot nu este posibil ca limba si poporul român să se fi format în doar 169 de ani. Nicăieri în lume, indiferent de provincia cucerită, romanii nu au format limbi si popoare noi amestecându-se cu localnicii. Însă noi ar trebui să credem că acest lucru s-a întâmplat în Dacia, unde soldatii romani au făcut sex cu femeile dace, astfel născându-se generații întregi de copii care învățau doar limba latină de la tatii lor, mamele lor probabil fiind mute, de nu reuseseră să-i învețe limba strămoșească, moștenită de la zei. Nu stim motivul pentru care femeile dacilor s-ar fi deplasat chiar si sute de kilometri din cele mai îndepărtate teritorii ale Daciei, pentru a fi fecundate de soldatii romani. Însă ar trebui să ne imaginăm că armata romană avea în componența sa un grup de „tauri comunali”, neapărat romani (nu din alte părți ale imperiului, pentru a reuși să-i învețe copiii limba latină), care se ocupa doar cu fecundarea tuturor femeilor dace pe care le întâlneau. Fiind adevărați profesioniști în pat, mai virili decât actorii de filme erotice, le-au impresionat atât de mult pe femeile dace, încât acestea au dus vorba în toată țara, femeile venind de bună voie să verifice performanțele acelor „latino lovers” îndopați cu Viagra. Dacii nu se arătau deranjați de împerecherile femeilor lor cu strămoșii lui Cassanova, ei însisi testându-le virilitatea în băile din Sarmizegetusa Regia. În timpul actelor sexuale de la băi, grupul de gigolo avea grijă întotdeauna să-i învețe latina pe daci, iar în pauzele de odihnă pe propriii copii, rezultați în urma orgiilor cu femeile dace (cărora probabil le tăiau si limbile, pentru a nu îndrăzni să strice educația odraslelor cu cuvinte „barbare”). Iar aceasta este cea mai mare aberație posibilă pe care ar putea vreun istoric să o declare.

- Dacii nu puteau sub nicio formă să accepte să-si înlocuiască limba cu latina si nici să se amestece cu romanii. Istoria consemnează că nu au acceptat niciodată stăpânirea romană. În anii 117, 138, 140, 143, 156-157, 159, 167 si 180 au avut loc revolte violente în Dacia Romană, coordonate cu atacuri ale dacilor liberi din

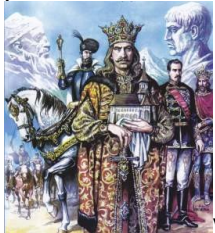
provinciile neocupate. Aproape toată domnia de nouăsprezece ani a împăratului Marcus Aurelius a fost marcată de lupte permanente cu dacii revoltați. Commodus Antoninus a dus trei războaie cu dacii liberi, în anii 180, 183 si 184. La fel si Caracalla, în anii 217-218, după cum consemna Dio Cassius, dar si Gordian în 238 si 242. Împărații Claudius al II-lea si Gallienus s-au aflat si ei în conflict cu dacii. În timpul lui Valerian, carpii au atacat sudul Dunării, în anul 256 au supus Colhida iar în 257-258 au ocupat Trapezuntul, apoi au trecut Bosforul si au eliberat orasele Calcedon, Niceea, Apameea si Nicomedia de pe coasta Asiei Mici. În anul 245, sub presiunea carpilor, împăratul Filip Arabul a fost nevoit să abandoneze pentru totdeauna frontiera Transalutană. În anul 258, regele Regalian, un urmaș al lui Decebal, a eliberat Dacia, împăratul roman Gallienus neavând de ales decât să accepte autonomia țării. După moartea lui Regalian, în 268, romanii s-au întors, însă trei ani mai târziu împăratul Marcus Aurelius a hotărât retragerea definitivă a trupelor din Dacia, din cauza atacurilor repetate ale dacilor liberi. Prin urmare, sub nicio formă nu s-ar fi putut realiza romanizarea dacilor într-o zonă aflată într-o permanentă stare de conflict, despre care aminteste si discursul lui Aelius Aristide către Roma din anul 144, atunci când se referă la „*nebunia getilor*”.

„Dachii prea veche a lor limbă osebită având, cum o lăsară, cum o lepădară asa de tot si luară a romanilor, aceasta nici se poate socoti nici crede”, exclama în secolul al XVII-lea stolnicul Constantin Cantacuzino. Dacă dacii nu au învățat latina de la soldatii romani, atunci de unde? Nicolae Densusianu scria că, atunci *„când sub Traian romanii au cucerit pe daci la Samizegetusa n-au trebuit tălmăci”*. Iar Dio Casius spunea si el: *„să nu uităm că Traian a fost un trac veritabil. Luptele dintre Traian si Decebal au fost războaie fratricide, iar tracii au fost daci”*. Prin urmare, dacii si romanii vorbeau aceeasi limbă. Însă dacii nu au învățat latina înainte să dea

piept cu romanii, ci limba latină provine din limba dacilor, Oro Manisa, învățată de la zei. Acest lucru l-a afirmat în decembrie 2012 și Miceal Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, într-un interviu acordat postului de televiziune TVR Cluj. Atunci, Ledwith, fost membru al Comisiei Teologice Internaționale, care a a

avut acces la arhivele bibliotecii Vaticanului, a făcut o declarație șocantă: „Chiar dacă se știe că latina e limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers. Cu alte cuvinte, nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale (adică limba latină)”. La fel ca Densusianu cu un secol înainte, Ledwith a mai spus că, la întâlnirea lor cu romanii, dacii nu au avut nevoie de traducători, deoarece vorbeau deja limba din care se născuse latina. În această lumină, românii apar drept unul și același popor cu dacii, continuatori direcți și legitimi ai acestora, iar romanii ca un neam tragic. De asemenea, cu ocazia vizitei sale în România din anul 1999, Papa Ioan Paul al II-lea a numit această țară „Grădina Maicii Domnului”, de unde rezultă că Vaticanul cunoaște faptul că dacii / românii sunt primul popor din lume, țara lor fiind locul în care trăiau zeii antici. Cu aproape treizeci și trei de ani înainte de mărturisirea irlandezului Miceal Ledwith, lordache Moldoveanu scria într-un articol din *Flacăra* de pe 24 ianuarie 1980: „limba română, într-un stadiu primitiv specific, se vorbește din neoliticul timpuriu în Carpați și pe Valea Dunării. Dovedim, pe bază de inscripții, că în epoca bronzului, strămoșii noștri scriau alfabetul și vorbeau o limbă română de tip arhaic, protolatin. Asta pe când Roma nici nu exista”. În 1942, prozatorul Ioan Alexandru Brătescu-Voinesti afirma: „N-a pierit nici o limbă a Dacilor, pentru că ei n-au avut o altă limbă proprie, care să fie înlocuită prin limba Romanilor și n-au avut o astfel de limbă pentru simplul motiv că Dacii vorbeau latinește. Limba Dacilor n-a pierit. Ea a devenit în Italia întâi limba Romanilor care era o formă literară a limbii Daciei, iar mai târziu limba italiană; aceeași limbă a Dacilor, dusă în Franța a ajuns întâi limba Galilor, iar cu timpul limba franceză; în Spania ea a devenit întâi limba Iberilor, iar cu timpul limba spaniolă, iar aici a devenit cu vremea limba noastră românească”. În *Memoriu asupra vechei și actualei stări a Moldovei* din secolul al XVIII-lea, contele francez de Hauterive nota: „Latineasca, departe de a fi trunchiul limbilor care se vorbesc azi s-ar putea zice că este mai puțin în firea celei dintâi firi romane, că ea a schimbat mai mult vorbele sale cele dintâi și dacă nu m-aș teme să dau o înfățișare paradoxală acestei observații juste as zice că ea e cea mai nouă dintre toate, sau cel puțin a aceea în ale cărei părți se găsesc mai puține urme din graiul popoarelor din care s-au născut. Limba latinească în adevăr se trage din acest grai, iar celelalte limbi mai ales moldoveneasca sunt însuși acest grai”. Un argument suplimentar al mostenirii directe din Oro Manisa îl reprezintă faptul că limba română are și ea o gramatică foarte neregulată. Vocabularul și gramatica textelor de pe tăblitele de plumb de la Sinaia arată o profundă înrudire cu limbile așa-zise indo-europene, în realitate acestea provenind din Oro Manisa. În 1936, în

volumul al treilea al lucrării *Istoria Lumii*, francezul Louis de la Vallé Poussin spunea că locuitorii de la nordul Dunării de Jos „pot fi considerați ca locuri de origine a limbilor indo-europene, adică strămoșii Omenirii”. Scriitorul și lingvistul suedez Ekström Par Olof anunța în 1976 că „Limba română este o limbă-cheie, care a influențat în mare parte toate limbile Europei”. Încă din 1862, la Paris, diplomatul francez Félix Colson preciza în *Nationalité et régénération des paysans moldo-valaques* că dacii erau de origine pelasgă iar limba lor nu era decât un idiom al limbii comune, pelasga, de dinainte de fondarea Romei. „Care a fost dialectul vorbit de vlahi? Filologii l-au considerat ca fiind importat de la romanii cuceritori. Nu este decât o aserțiune. Idioma vlahilor este acela al pelasgilor, el s-a format de treizeci de secole. El a fost vorbit și în Munții Pindului, cu mai mult de o sută de ani înaintea cuceririi lui de către soldații lui Traian... În Peonia, în Pelasgonia, în Macedonia de Sus, pe care Eschil o numește Pelasgia, în cantoanele din Epir și din Tesalia,

ocupate de pelasgi, dialectul vlah nu a fost împrumutat de la stăpânii lumii. Dimpotrivă, romanii vorbeau limba pelasgilor... Este evident că descendenții pelasgilor care locuiesc în număr de mai multe sute de mii, în munții care au fost leagănul rasei lor antice, cei care populează fosta Dacie, vorbesc încă limba națională, care în Italia a dat naștere limbii latine... Nu ne mai este permis să ne îndoim că națiunile pelasgice nu au fost poporul latin. Totul concură spre a dovedi că dialectul lor a devenit limba latină. Este incontestabil că pelasgii au contribuit la fondarea Romei... Dialectul vlah preexistă. Imediat după cucerirea romană, el s-a revelat spontan în Dacia, în Panonia și pe Pind... A trebuit ca istoria să înregistreze povestea despre colonii care au adus în Dacia limba latină. În acest scop scriitorii au inventat povestea sângeroasă a exterminării națiunii dace de către Traian", scria el.

„O Evă mitocondrială din Tracia se află la originea românilor. Populația de aici a migrat apoi spre toată Europa cu 30-40.000 de ani în urmă”, afirma profesorul german Alexander Rodewald, directorul Institutului de Biologie Umană de la Universitatea din Hamburg. Poporul pelasg, cunoscut în antichitate mai ales ca trac, provenit din Pelasgeea / Dacia, reprezintă indo-europenii care au împânzit nu doar Europa, ci și nordul Africii și sudul Asiei, până în India și China. Cercetătorul german Bosch Gimpera spunea despre spațiul din care au pornit indo-europenii că „este situat între Valea Dunării, Marea Egee și Marea Neagră”. Scriitorul Eugen Delcea susține că

numele de ionieni, acordat pelasgilor de către greci, provenea de la calitatea lor de „fii ai zeului Soare”, al cărui cap se găsea pe Vârful Omu, numit în vechime Kogaionon, desi e posibil să-si fi primit numele de la conducătorul lor, Ion fiind și astăzi cel mai des întâlnit nume la români. În India și Persia, pelasgii apar ca arieni, având o limbă asemănătoare cu cea a dacilor. În Orientul Apropiat, ei sunt sumerienii, hititii și fenicienii / filistenii. Bascii și etruscii păstrează elemente comune de limbă, folclor și tradiții cu zona de origine din România. Spaniolii se autodenumeau „urmasi ai getilor si lui Zalmoxe”. Francezii, care păstrează puține cuvinte din latină, până în secolul optsprezece, exceptând orasele mari, vorbeau precum cronicarul moldovean Grigore Ureche. În articolul *Unde s-a născut civilizația?* din numărul șapte din 1975 al publicației *Reader's Digest*, arheologul american William Schiller soca prin afirmatia: „Civilizația s-a născut acolo unde trăiește astăzi poporul român, răspândindu-se apoi, atât spre răsărit, cât și spre apus, acum circa 13-15.000 de ani”. Cercetătorul Virgil Oghină spunea și el: „Natiunea cea mare pelasgo-arimică, de la începutul neoliticului, este de origine carpato-atlantică. Natiunea aceasta a populat, în expansiunea ei, Europa, sudul Asiei și nordul Africii – numită rasa albă europeană”. *Enciclopedia britanică* din anii 1920 menționa influența daco-getilor în nordul Chinei. Arheologul german Klaus Schmith spunea și el că „purătorii civilizațiilor cele mai vechi ale Chinei și Japoniei au imigrat în epoca neoliticului, în mare parte, din sud-estul Europei, din regiunea dintre Nipru, Dunăre și Balcani”. Iar istoricul englez Edward Gibbon, fost membru al parlamentului britanic, scria în *Istoria decăderii Imperiului Roman* din 1776 despre marele imperiu pelasgo-dac: „Analele Chinei păstrează amănunte despre statul și mișcările triburilor pastorale, care pot fi adeseori distinse sub denumirea vagă de Scyti sau Tartari, succesiv vasali, dusmani și cuceritori ai unui mare imperiu... De la vărsarea Dunării până la Marea Japoniei, longitudinea Scythiei se întindea pe aproape 110 grade, care cuprindeau, pe această direcție, peste 1.700 de localități. Triburile pastorale ale Nordului au reușit de două ori cucerirea Chinei”. Observăm aici o referire clară la tartari, nimeni alții decât dacii din zona Tărtăriei, unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume. Despre aceeași Tărtărie amintea și Helena Petrovna Blavatski, fondatoarea Societății Teosofice, în cartea *Isis dezvăluită* din 1877: „Multe din manuscrisele antice secrete pot fi găsite în Tartaria și India... întrunite în cartea lui Dzian, care a venit din noaptea timpurilor, lăsată nouă de un popor necunoscut de etnologi și pe care au redactat-o în limba Senzar... Această limbă a fost vorbită de primii locuitori ai pământului”, adică pelasgii / dacii. Cu mai bine de un secol înaintea Helenei Blavatski, ocultistul suedez Emanuel Swedenborg susținea ceva asemănător, părerea lui fiind că la Magna Tartaria se găsea „cuvântul” original al *Bibliei*. Într-adevăr, la Tărtărie s-a găsit cea mai veche scriere din lume, acolo fiind originea tuturor cuvintelor scrise vreodată.

La aproximativ patruzeci de kilometri de Tărtăria se află orasul Simeria, nume scris multă vreme ca Symeria. Cum în limba dacilor „y” se transforma adesea în „u”, numele localității ardelene este identic cu cel al țării sumerienilor. Dacă tinem cont și de asemănările dintre literele de pe tăblitele de la Tărtăria și scrierea cuneiformă sumeriană, de faptul că sumerienii se îmbrăcau exact ca țărani români și vorbeau o limbă asemănătoare, devine evident faptul că din Symeria Ardealului au migrat sumerienii în Orientul Apropiat în mileniul al IV-lea î.e.n. Lista regilor sumerieni chiar susține că, înainte de Potop, au domnit pe Pământ zeii și semizeii, „*apoi a sosit potopul, iar după potop au venit la domnie regii popoarelor din munți*”. O referire evidentă la daci, care trăiau în munții Carpați. Prin secolul al XVI-lea î.e.n. a apărut în zona Basarabiei și a Deltei Dunării tribul dacic al cimerienilor, fără îndoială plecat din același loc ca și sumerienii. Unii scriitori antici greci considerau că cimerienii și-au continuat existența sub numele de treri, costoboci sau carpi, geograful Strabon identificându-i cu cimbrii. Conform lui Abydeni, unul dintre regii sumerienilor, anterior cu patru generații Potopului, se numea Daos, care înseamnă „dacul”. Paul Lazăr Tonciulescu a demonstrat că sumerianul Gudea Ensi din Lagas provenea din Dacia. Gudea era un nume obișnuit la daci iar Burebista și Decebal fuseseră declarați „*ansr*” („semizeii”) de către daci, nume preluat de sumerienii, care l-au transformat în „*ensr*”, epitet pe care îl atribuiau conducătorilor lor. Iar guteii, ce au întemeiat orasul Gutei în nordul Sumerului, veneau din Munții Gutâi din Maramureș. Un alt rege sumerian antediluvian, Enmenluana din cetatea Bad-Tibira („zidul lucrătorilor cuprului”), se regăsește în legende din Buzău, unde Luana era conducătorul unui oras cu ziduri foarte înalte.

Limba română și cea bască au două sute șaptezeci de etimoane comune din punct de vedere fonetic și semantic, care conduc la aproximativ două mii cinci sute de derivate în limba română. Numele orasului românesc Deva se găsește ca localitate în țara Bascilor din Spania, lângă San Sebastian, ca vale maritimă la douăzeci și șapte de kilometri de San Sebastian, ca fluviu tot în Spania și ca râu și vale în Marea Britanie. În România există și localități numite Bascov, Bascovete, Bascovelu, Bașcov, dar și cuvântul „bască”, ce se referă la bereta purtată specific de basci. Originea pelasgă a acestora mai este dovedită și prin existența în Țara Bascilor a orasului pelasg Uxama, menționat într-o inscripție latină din Lusitania: „*Cornelia... Uxamesis Argelorum*”. În tradițiile romane, întemeietorii Uxamei erau veniți din estul Europei. Alte tradiții romane îi numesc pe locuitorii acestui oras ambirodaci și argeli (nume provenit din Arges).

La scurt timp după sosirea sumerienilor în Asia și-au făcut apariția în India arienii care, la fel ca sumerienii, aveau pielea albă. Limba lor a fost numită sanscrită, adică „scrierea zeilor”, având un sens asemănător cu Oro Manisa / Drago Manisa dacilor, tradusă și ca „grai divin”. În *Scrierea secretă – volumul II*, profesorul Tudor Diaconu a compus un mic dicționar româno-sanscrit, de unde reiese că arienii vorbeau românește, cele două limbi având peste o mie cinci sute de cuvinte și peste o mie de toponime și hidronime comune. Iată câteva cuvinte din sanscrită alături de traducerea lor în limba română:

- ambarya = a aduna, a colecta; de aici a rezultat cuvântul românesc „hambar”
- kodra, kodrava = grâul săracilor, de aici provenind expresia „un codru de pâine”
- avi-sthala = staul sau adăpost pentru oi
- palava = pleavă
- bhukti = mâncare, bucate
- bhukta = a mânca, a îmbuca
- sava = seva sau mierea florilor
- lotra = pradă, jaf, de aici rezultând cuvântul „lotru”, cu sensul de „hot”
- ud = ud

- pluta = plutitor, plută, care pluteste, care înoată
- puti = care pute, urât mirositor
- vidhava = văduvă
- nap'at = nepoată
- lalana = femeie, soție, lele
- pitar = tată sau, în traducere liberă, cel care aduce pita (pâinea) în casă
- tata = tată, ca formulă de adresare
- yatha = iată
- sarman = cel care caută refugiu, care caută un adăpost; cu alte cuvinte, un om sărman
- has = a râde, a zâmbi, a face haz, a lua în derâdere, a batjocori
- lubh, lubhita = a dori, a atrage; de aici provenind cuvintele „a iubi”, „iubit”, „iubire”
- vitsana = vitel, bou
- vatsaka = vitică
- marmara = murmur, a murmura
- mandra = plăcut, agreabil, încântător, rădăcina cuvintelor românești „mândru”, „mândră”, „mândrută”
- raj, reg = rege
- vrata = dorință, lege, vrere, ceea ce am vrut
- kha = vacuum, spațiu gol, hău
- su-vega = a se mișca foarte repede, iute, rapid; aceasta este rădăcina cuvântului „suveică” și a expresiei „iute ca o suveică”
- antraya = interior, înăuntru
- ara = aramă, bronz

După douăzeci de ani de studiu, doctorul Lucian Cuesdean a ajuns la concluzia că, în prezent, optzeci de milioane de persoane ale comunității punjabi din India vorbesc o română arhaică. Cele două limbi au două mii de cuvinte identice, multe din ele comune și cu latina. Nu doar atât, „*în Kazahstan sunt acum, oficial, 20.000 de vorbitori de limbă română*”, spunea el în 2010. Doctorul Cuesdean a pornit de la informațiile legate de marele trib al masageților, atestat în centrul Asiei de către istoricii antici și pomeniți în *Evagrius Scholasticus*, scris în secolul al VI-lea și tradus în formula *Ecclesiastical History* de către E. Walford în 1846, unde se spunea că „*actuala populație JAD din nordul Indiei este descendenta masageților. În limba pahalavi, messagetiae este tradus Marii Jats*”. Cuesdean a plecat pe urmele populației Marii Jats, pe care chinezii îi numeau Yueci, adică Geți, consemnând dominația lor în Punjabi. Astfel, el i-a descoperit pe cei optzeci de milioane de indieni care nu doar vorbesc limba dacilor, ci se și îmbracă aproape identic cu țărani români.

În *Originea daco-tracă a limbii române* din 1936, Marin Bărbulescu-Dacu afirma: „*Limba dacului din Carpati este identică cu cea a indianului de azi din provincia Dakka si tot Senegalul, acea limbă Dhakki din tara Dhakka în regiunea Bengalului oriental, în primul mileniu î.e.n., cât si limba aceea Daka si Andaka din India, ce stăpânea India cu mai multe mii de ani înainte de Christos*”. În articolul *Exagerări istorice*, publicat în numărul 5.007 al revistei *Curentul* din 24 ianuarie 1942, doctorul Nicolae Lupu se întreba: „*Când este dovedit că graiul tăranului român este aidoma sanscrit, ce am eu nevoie să mă duc la soldatii lui Traian, care să-i facă să-si uite limba lor, ca apoi s-o învete pe cea latină (romană), pe care nici ei n-o stiau bine?*”. În 1879, francezul Clemence Roger declara în *Bulletin de la Société d'Anthropologie* că „*toate legendele, toate tradițiile arienilor, istoricii din Asia confirmă că vin din Occident... să căutăm leagănul lor comun la Dunărea de Jos, în această Tracie pelasgică*”. Iar *Cambridge History of India* din 1922, editată de Universitatea Cambridge din Marea Britanie, nota: „*Drumul parcurs de arienii carpatici până la ajungerea în India i-a purtat prin nordul Mării Negre si nordul Mării Caspice*”. La aceeași concluzie a ajuns si arheologul francez Solomon Reinach în *L'origine des Aryenes. Histoire d'une controverse* din 1892.

În India a existat un stat numit Dahistan, adică Tara dacilor. Urme ale dacilor în acea zonă a Asiei se observă si din Dhaka sau Dacca (capitala Bangladeshului), satul Sra Dhaka, orasul Ghora Dhaka si zona Kala Dhaka din Pakistan, satul Dhaka si orasul Dhaka în India. Panteonul vedic îl continea si pe zeul Daksa, unul dintre fiii lui Brahma, iar fiica sa, zeita Sati, mai era cunoscută si ca Daksayani. Tot în mitologia vedică exista Valac-Hilya, o zeitate colectivă a înțelepciunii, în care îi regăsim pe valahi, sacralizati astfel de către indieni. În *Dacia – Tara Zeilor*, Nicolae Miulescu demonstra că numele zeilor vedici se regăsesc, în majoritate, în toponimele de pe teritoriul României, iar profesorul italian Fabio Scialpi se declara „*intrigat de prezenta, pe teritoriul României, a mai multor toponime cu rezonanță sanscrită*”. De exemplu, cuvântul sanscrit pentru „zeitate” este „*devā*”, nume identic cu cel al orasului ardelenesc aflat la mai puțin de nouă kilometri de Simeria, locul de bastină al sumerienilor. În hinduism, Deva reprezintă si o clasă de zeități benefice, opuse demonilor Asura, însărcinate de către marii zei cu mentinerea ordinii. Dacă Homer îi numea pe pelasgi si „*dao*” („divini”), nume provenit din „daci” prin înlocuirea literei „c” cu „o”, la vedici îl întâlnim pe zeul Dao, creatorul lumii. De asemenea, zeul indian Krisna are un nume foarte asemănător cu cel al regiunii românești Crisana. Despre originea dacilor întâlniti în toată lumea, arheologul australian Vere Gordon Childe afirma în 1926: „*Locurile primitive (cu sensul de primare) ale dacilor trebuie căutate, deci, pe teritoriul României. Într-adevăr, localizarea centrului principal de formare si extensiune a indo-europenilor trebuie să fie plasată la nordul si sudul Dunării*”.

Arienii se întâlnesc nu doar în India, ci si în Persia. În *Dacia – Tara Zeilor* din 1993, Nicolae Miulescu arată că, din cele doisprezece triburi care au părăsit zona Carpatilor, două dintre ele au format natiunea persană, într-unul dintre ele avându-si originea chiar si împăratul Cyrus, cel căzut în luptă cu massagetii reginei Tomiris. Multe cuvinte din persana veche sau din cea contemporană, cunoscută si sub numele de Farsi, se regăsesc în limba română. Iată câteva exemple:

- pahsit = a păzi
- owi = oi
- ker-wo-s = cerb
- ker = corn
- alpa = alb
- gurta = spațiu închis, curte
- hulana = lână
- tati = tată
- malai = măcinat, mălai

- margean = mărgean

În limba persană, cuvântul „*ban*” înseamnă „cel care are în grijă”, „cel responsabil pentru”. De exemplu:

- bagh-ban = cel ce păzește livada

- negah-ban = cel ce păzește o proprietate

- ciub-ban = cel ce păzește cu bățul de lemn în mină, rădăcina cuvântului românesc „cioban”

- darvaze-ban = portar (al unei echipe de fotbal sau al unei clădiri)

În România avem regiunea Banat dar și funcția de mare ban (de exemplu, ban al Craiovei), cu același sens ca în limba persană, banul unei regiuni fiind cel ce avea în grijă zona respectivă. În Iran există o regiune numită

Zarand, „*zar*” însemnând „aur”, iar în România întâlnim Tara Zarandului, zonă cunoscută încă din antichitate ca foarte bogată în aur. Printre cuvintele comune celor două limbi se numără și boccea, ciorap, colibă, cazma, chibrit, ciolac, catran, cas, dusman, fitil, habar, hambar, iures, lighean, mahala, maidan, musafir, musteriu, magiun, menghină, neghină, satâr, păstor, sidef, sacagiu, targon, topor, tain, viran, etc. Putem concluziona că la fel ca în India, arienii au sosit în Persia din Dacia. Despre proveniența din Dacia a dinastiei persane a arsacizilor scria în 1826 istoricul german Heinrich Jules Klaproth, în lucrarea *Tableaux historiques de l'Asie, depuis la monarchie de Cyrus jusqu'à nos jours, accompagnés de recherches historiques et ethnographiques sur cette partie du monde*: „Chiar dacă trebuie să căutăm în Asia prima origine a arsacizilor, când au supus această parte a lumii, ei veneau din Europa și făceau parte dintr-o puternică națiune răspândită de la malurile Dunării până în ținuturile cele mai îndepărtate ale Asiei superioare: aceste popoare erau dacii, acesta era numele național al arsacizilor, pe care l-au dat tuturor supușilor lor. Cu trei secole înaintea erei noastre, Ungaria și Bactriana purtau în mod egal numele de Dacia/Dakia și această denumire, care se poate recunoaște ușor oricând, dar modificată în mod diferit în idiomurile care s-au succedat în Europa și Asia, se folosește chiar și pentru a desemna popoarele germane și pe urmașii vechilor persani”.

De unde provine denumirea de arieni? Unul dintre triburile dacice, menționate de greci și romani, era cel al arimasilor / arimanilor / arimilor, ce mai erau numiți și rami / ramani / rumini / rumoni. În secolul al VIII-lea î.e.n., poetul grec Homer spunea în *Iliada* că patria gigantului Typhon era Arima sau țara arimilor, iar în *Odiseea* susținea că acel teritoriu se afla în ținutul hiperboreilor din nordul Istrului (Dunării). Armunus era numele lui Zeus al arimilor, el devenind mai târziu, în Imperiul Roman, Jupiter Ruminus. Capadocia îl numea Zeus Dakin. Marte / Ares, zeul războiului, era numit și Arimanios. În *Geografia*, Ptolemeu Claudius menționa Ramidava („cetatea ramilor”), unul dintre cele mai importante orașe ale Daciei meridionale. În *Argonautica* lui Orfeu și în *Metamorfozele* lui Ovidiu este menționat orașul Romechium. Poetul Aristeas din Proconnes, profet al lui Apollo, îi descria pe pelasgii arimaspi astfel: „războinici multi și foarte puternici, avuți în herghelii, în turme și cirezi de vite; bărbați cu plete stufoase, ce fâlfâie în aer; cei mai robusti din toți oamenii, având fiecare câte un ochi în fruntea sa cea frumoasă”. Istoricul evreu Flavius Iosephus îi numea arimanii pe lusitanii și pe cantabrii din Peninsula Iberică. Acest trib dacic al arimilor / arimasilor / arimanilor / ramilor / ramanilor este populația ariană / ramană din India și Persia. Zeul persan Mithra, ce se întâlnește în India sub numele Mitra, era reprezentat întotdeauna cu o căciulă dacică pe cap. Numele lui este unul românesc, Mitru, diminutiv al des-întâlnitului prenume Dumitru. Un alt zeu al arienilor, Angra Mainyu, era numit de persi și Ahriman, indicându-se astfel proveniența lui din tribul dacic al arimanilor. Inamicul său, zeul suprem al persilor, Ahura Mazda, mai era numit și Hurmuz, cuvânt românesc care, conform dicționarului explicativ al limbii române, înseamnă ori mărgea de sticlă ce imită mărghitarul, ori un sirag de astfel de mărgelori ori un arbust ornamental cu flori trandafirii și fructe albe, de mărimea cireselor. Scripturile sacre ale persilor, numite *Avesta*, provin din numele unei vechi regine a dacilor, Vesta / Istia / Hestia (ultimul nume fiind preluat și de greci pentru

una dintre divinitățile lor). În scripturile avestice *Vendidad* ale perșilor, Airyana Vaejo, căminul original al rasei ariene, era bogat în recolte și sălbăticiuni, cu pajiștile udate de râuri, având un climat blând și productiv. În Dacia, țară udată de numeroase râuri și izvoare, cel puțin până acum câteva milenii a fost mereu o climă temperată, cu perioade tropicale, de încălzire. Despre sudul Daciei, Valahia, se știe că a fost dintotdeauna foarte bogat în recolte, câmpia Bărăganului chiar fiind numită „grâнарul Europei”. Tot în Dacia se întâlnește o faună extrem de variată încă din cele mai vechi timpuri. În Paleoliticul inferior pe teritoriul Daciei trăiau girafe, rinoceri și elefanți, în cel mijlociu cai, mistreți, rinoceri cu lână și mamuți, iar Herodot susținea că „*numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa*”. Prin urmare, putem considera că Airyana Vaejo, căminul rasei ariene, era Dacia, România de astăzi.

De la autorii antici știm că dacii erau albi, înalți, blonzi, majoritatea bărbosi, cu ochii albaștri. Cuvântul „barbari”,

aplicat de către greci și romani în special tracilor, provine din obiceiul acestora de a-și lăsa bărbi. Urme ale unor oameni albi, blonzi și cu ochi albaștri, care nu pot fi decât pelasgii / dacii, s-au găsit în toată lumea. Mumiile populației wari, o civilizație foarte sofisticată, care a trăit în munții Anzi înaintea incasilor, aveau măști pe care ochii erau confecționați din pietre albastre. Multe statui sumeriene reprezentau oameni albi cu ochi albaștri, unii chiar bărbosi. În Egipt s-au descoperit, de asemenea, statui ale unor oameni cu ochi albaștri. Una dintre ele, din Egiptul predinastic, veche de șase milenii, făcută din fildes, reprezintă o femeie blondă, cu pielea albă și cu ochii albaștri, confecționați din două pietre de lapislazuli. S-a descoperit o sumedenie de mumii cu părul blond, saten deschis sau roscat, caracteristici caucaziene. Într-un articol al unei reviste antropologice britanice, profesorul francez Vacher De Lapouge descrie o mumie cu părul blond, descoperită la Al Amrah, despre care spune că are mărimea fetei și a craniului identice cu cele ale galilor sau saxonilor (popoare trace). O altă mumie cu părul blond a fost găsită la Kawamul printre multe altele cu păr

saten. O mumie cu părul blond s-a descoperit și la Silsileh. După cum nota doctorul L.H. Dudley Buxton în *The People of Asia*, printre craniile din orașul Theba (numit Waset de egipteni), aflate în colecția Departamentului pentru Anatomie Umană de la Universitatea Oxford, se află specimene de tip nordic. Mumii cu părul roșu au fost descoperite în peșterile din Aboufida iar una dintr-o piramidă din Saqqara avea nu doar părul roșu, ci și mustața și barba de aceeași culoare. O mumie din perioada predinastică, aflată în prezent la British Museum din Londra, a unei persoane ce a trăit cu două secole înaintea primului faraon, a fost botezată Ginger („ghimbir”) datorită părului ei roscat. De asemenea, cartea *History of Egyptians Mummies* menționează o mumie cu păr roscat. Deși foarte puține mumii ale faraonilor au supraviețuit până astăzi, majoritatea prezintă trăsături nordice, având păr blond sau roscat. Regina Tyie, mama lui Akhenaton, avea păr saten, la fel ca soția lui Tutankhamon, fiind reprezentată în picturi cu ten roz, ochi albaștri și păr blond. Mumia faraonului Tuthmose al II-lea prezintă păr saten deschis. Faraonul Ramses al II-lea era blond-roscat, înalt și cu pielea albă. Regina Hatshepsut avea părul blond. Într-o statuie de lemn, regele Hor are ochi albaștri. Picturile din mormântul faraonului Amenhotep al III-lea îl înfățișează pe acesta cu păr roșu deschis și trăsături caucaziene. Două statui din jurul anului 2570 î.e.n., găsite în morminte la Medum, îi înfățișează pe printul

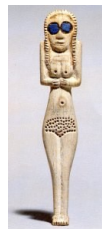

Rahotep si pe sotia sa, Nofret. Pietrele folosite pentru ochii lui sunt de culoare albastru-deschis, iar ale ei albastru-violet. În 2011, geneticienii de la iGENEA din Zurich (un centru de cercetări genealogice pe baza ADN-ului), au descoperit că Tutankhamon are un strămos comun cu peste jumătate dintre bărbații europeni. Faraonul aparținea unui anumit grup de profile genetice, cunoscut sub denumirea haplogrupul R1b1a2, din care astăzi fac parte 70% dintre spanioli, 60% dintre francezi si numai 1% dintre egipteni. „A fost foarte interesant să descoperim faptul că el (Tutankhamon) aparținea unui grup genetic din Europa – erau multe alte grupuri posibile în Egipt din al căror ADN ar fi putut să provină”, a declarat Roman Scholz, directorul iGENEA. „Noi credem că acel strămoș comun a trăit în Caucaz în urmă cu circa 9.500 de ani”, a mai spus Scholz, recunoscând însă că nu stie cum au ajuns în Egipt strămosii albi ai lui Tutankhamon.

Se crede că până în jurul anului 1050 î.e.n., faraonii aveau trăsături cauzaziene. Termenul „sânge albastru” a apărut în Egipt, în urma faptului că membrilor familiilor regale li se puteau vedea venele albastre-vinetii prin

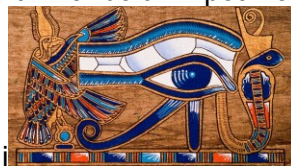

pielea albă. Însă nu doar elita era albă, ci si multi oameni de rând, asa cum se poate observa din multe picturi si statui lăsate în urmă de egiptenii antici, pe lângă mumiile descoperite. O scenă agricolă din mormântul nobilului Meketre, vechi de patru milenii, înfățișează oameni cu păr roșu. Un scrib egiptean, numit Kay, ce a trăit în Saqqara în jurul anului 2500 î.e.n., avea ochi albastri. În mormântul lui Menna din cea de-a XVIII-a dinastie, din Theba de vest, au fost desenate câteva fete blonde si un bărbat blond, ce supraveghează doi lucrători cu păr negru. Pictura unui bărbat blond, ce vânează dintr-un car, poate fi observată în mormântul lui Userhet, scribul regal al lui Amenophis al II-lea, în același mormânt fiind desenați si câțiva soldați blonzi. Stela funerară a preotului Remi îl înfățișează cu păr roșu. Într-un mormânt din a a XVIII-a dinastie, din Theba de vest, au fost desenate două fete cu păr blond si un băiat cu păr roșu, toti trei având pielea albă, jelindu-si părintii ce aveau, de asemenea, pielea albă, însă părul negru. Multe morminte din Beni Hassan contin picturi ale unor oameni cu păr roscat si ochi albastri. Oameni blonzi si roscati au fost desenați în multe morminte din Theba. Blonzi cu ochi albastri s-au găsit si pe peretii mormântului faraonului Menptah din Valea Regilor. Picturi din cea de-a treia dinastie arată egipteni cu păr roscat si ochi albastri, lucrători, zidari si păstori. O femeie blondă a fost desenată în mormântul lui Djoser-ka-ra-seneb din Theba. Prin 2500 î.e.n. a fost pictată o barcă al

cărei echipaj este format din cinci navigatori blonzi. În mormântul lui Meresankh al III-lea din Giza au fost reprezentați oameni cu pielea albă si părul roșu. În mormântul lui Iteti din Saqqara se poate observa un bărbat cu păr blond si evidente trăsături cauzaziene. Doctorul Grafton Elliot Smith mentiona părul roșu al mamei lui Henutmehet din cea de-a XVIII-a dinastie. În cartea *The Races of Europe*, profesorul Carleton Coon de la Harvard sustine că „multi oficiali, curtezani si preoti, reprezentând clasa superioară a societății egiptene dar nefăcând parte din familia regală, arătau izbitor precum europenii moderni, mai ales precum cei cu capete alungite (adică nordicii)”. Europeni cu capete alungite se întâlnesc mai ales în Scandinavia, Marea Britanie, Olanda si nordul Germaniei. În cartea *The Tutankhamun Deception* a lui Gerald O’Farrell, doctorul Grafton Elliot Smith recunostea că nimeni nu stie cine erau acei oameni albi, cu ochi albastri, care au apărut în Egipt. Însă noi ne dăm seama că nu puteau fi decât pelasgii care au plecat din Dacia, asa numitii indo-europeni, arieni sau sumerieni.

Preotul egiptean Manethon spunea că, în Egipt, după zei au domnit semizeii. În primul secol î.e.n., istoricul grec Diodor din Sicilia nota ce aflate de la preotii egipteni: „*la început, zeii si eroii au cârmuit Egiptul ceva mai puțin de 18.000 de ani*”. Iar *Papirusul de la Torino* sustine că, după zei, au condus țara „*venerabilii Semsu-Hor*” timp de 13.420 de ani. Acești Semsu-Hor („Asistenți ai lui Horus”) sunt soldatii lui Horus din războiul împotriva

armatei lui Seth, despre care egiptenii afirmă că s-au așezat la Edfu (capitala Egiptului Superior) și la Thinis (capitala Egiptului Inferior), depășindu-și în timp rolul militar, servind ca emisari și ajutoare umane. Horus era cel mai adesea reprezentat cu culoare albă, așa cum se poate vedea în *Cartea Mortilor a doamnei Cheritwebeshet* din a XXI-a dinastie, aflată în prezent la Muzeul Egiptean din Cairo. Ochiul lui Horus, unul dintre cele mai vechi simboluri egiptene, era întotdeauna albastru. Am văzut deja că Horus / Marduk este zeul care, după tratatul de pace, a primit rasa albă, care își avea originea în Dacia. Prin urmare, asistenții săi, Semsu-Hor, pe care i-a adus în Egipt, erau acei albi și blonzi, cu ochi albaștri, care au condus Egiptul încă din perioada pre-dinastică, nimeni alții decât pelasgii. Unul dintre ei, numit Narmer sau Menes, a unificat Egiptul în jurul anului 3100 î.e.n., devenind primul faraon recunoscut de istoria oficială. *Paleta lui Narmer*, descoperită de

James E. Quibell în 1898 în Hierakonpolis, îl înfățișează pe primul faraon „oficial” cu trăsături evidente caucaziene, cu barbă (întocmai ca dacii) și pe cap cu coroana albă a Egiptului Superior, foarte asemănătoare cu căciula dacică. Unul dintre epitetele lui era Hor-Aha („Luptătorul Horus”), ceea ce dezvăluie numele zeului căruia Narmer / Menes îi era fidel. După Manethon, faraonii primelor două dinastii (prin urmare și Narmer / Menes) erau originari din Thinis, acolo unde s-au așezat Semsu-Hor după finalul războiului cu Seth. Manethon și Herodot spun că Menes a fondat orașul Memphis, numit de egipteni Inbu-Hedj, care înseamnă „ziduri albe”, o referire la aceeași culoare a pielii primilor locuitori ai Egiptului, pelasgii. Orașul Thinis, de unde provenea Narmer / Menes, nu s-a descoperit încă. Numele lui provine din adjectivul „*thinite*”, folosit de Manethon pentru a-l descrie pe primul faraon. Cea mai corectă traducere a numelui Thinis a fost oferită la începutul secolului al nouăsprezecelea, însemnând „de pe râu / fluviu”. Cum acest oraș nu a fost descoperit în Egipt, ar putea ca Thinis să fie în altă parte, poate chiar în Dacia, țara de pe Dunăre. E posibil ca Thinis să fie varianta egipteană a râului Timis din Banat, regiune din vestul Daciei, iar Menes să nu fie altceva decât varianta greco-egipteană a numelui dacic Manea, des întâlnit în balade. Să nu uităm că, în mitologia greacă, Tanais era un zeu-fluviu al Scitiei (Daciei), ce se scurgea în Marea Neagră. De altfel, Edgar Cayce, supranumit „profetul adormit”, vorbea în stare de hipnoză despre Țara Carpilor, ce se întindea între munții Carpați și Caucaz, o țară cu o civilizație înfloritoare, din care grupuri de oameni au emigrat în locuri diferite de pe Terra. Unul dintre grupuri, condus de preotul Ra-Ta, a ajuns în nordul Africii, unde a construit o țară nouă, pe care o numim astăzi Egipt.

Unii autori susțin că, în construirea Marii Piramide de la Giza, unitatea de măsură a fost cotul moldovenesc. Piramide se întâlnesc și pe teritoriul dacilor, cele mai multe fiind naturale sau doar aparent naturale. Vârful Toaca, aflat la altitudinea de 1.900 de metri, uimește prin aspectul său piramidal. La partea inferioară are un

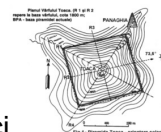
trunchi de piramidă continuat cu un vârf piramidal tesit. Baza trunchiului de piramidă este pătrată, fiind aproape imposibil ca două creste să se intersecteze în mod natural în unghi de nouăzeci de grade. Unghiul pantei de pe partea nordică a Vârfului Toaca este de cincizeci și două de grade, același cu al

Marii Piramide din Egipt. Raportul dintre lungimea si înălțimea laturilor Marii Piramide este identic cu cel al Vârfului Toaca, care pare să aibă o vechime de nouă – zece mii de ani. Cercetătorul Ion Ticleanu de la Universitatea Bucuresti declara că „*piramida lui Keops se înscrie perfect în reconstituirea piramidei initiale de pe Vârful Toaca*”. Iar dacă egiptenii își foloseau piramidele ca morminte, traditia populară a românilor spune că Vârful Toaca este mormântul unor uriasi. Tot doctorul Ticleanu a semnalat existenta pe muntele Ceahlău a unei holograme naturale, umbra-piramidă. În fiecare an, în prima decadă a lunii august, la răsăritul Soarelui,

umbrile vârfurilor Toaca si Piatra Ciobanului formează, timp de peste o oră si jumătate, o imensă hologramă naturală de forma unei piramide perfecte, fenomenul fiind denumit si Umbra Piramidei. Tot în aceeași perioadă a anului, deasupra Vârfului Toaca se produce un alt fenomen optic ciudat, pe care localnicii l-au numit, încă din vechime, Calea Cerului. Pentru câteva minute, deasupra muntelui se formează un stâlp de o luminozitate intensă, mărginit pe laturi de două benzi întunecate, care se pierde în imensitatea cerului. Unii cercetători ai respectivelor fenomene consideră că ele se datorează faptului că prin masivul Ceahlău, inclusiv prin Vârful Toaca, trece una dintre axele energetice ale Pământului.

Acest vârf nu este singurul cu formă piramidală, înconjurat de fenomene stranii. Inginerul Cristina Pânculescu

a descoperit că vârful Măgura are, de asemenea, aspect de piramidă. Pe o portiune de circa ci nci kilometri de pe soseaua ce leagă Dealul Măgura de orasul Bacău, masinile pornesc singure la deal. Iar dacă piramidele le-au fost aduse egiptenilor de către pelasgi, la fel stau lucrurile si în cazul obeliscurilor. Pe o colină înaltă din comuna Polovragi s-au descoperit rămășițele unui monument preistoric, un obelisc lung de 1,09 metri, executat în granit, cu laturile principale de 0,45 metri. Toate fetele obeliscului sunt lustruite foarte fin, neprezentând nicio inscriptie. Nu doar asemănarea cu obeliscurile egiptene frapează, ci si dimensiunile lui, tinând cont că primele obeliscuri egiptene aveau între unu si patru metri.

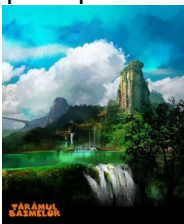
Istoricul Herodot scria că „*egiptenii se mândresc cu faptul că sunt cei mai vechi oameni din lume*”. Însă singurii pe care textele antice îi considerau a fi primii oameni, indiferent dacă vorbim despre scrieri grecesti ori romane, erau pelasgii, a căror țară de origine era Dacia. Tot Herodot preciza că Pasărea Phoenix venea din locul unde se nasc sau trăiesc zeii, adică din afara Egiptului. Egiptenii numeau această țară Ta-Neteru („tărâmul zeilor”), care era foarte departe de Egipt, peste mări si oceane. În *Textele Piramidelor*, cei mai buni dintre oameni erau dusi într-un „*sălas al celor binecuvântati*”, numit Ta-Ur („țara străveche”), care era „*situat departe, dincolo de o mare întindere de apă*”. După cum observa celebrul egiptolog E.A.Wallis Budge în *Osiris and the Egyptian Ressurrection*, „*egiptenii credeau că în această țară nu se putea ajunge decât cu corabia, sau cu ajutorul personal al zeilor, despre care se spunea că își duceau într-acolo favoriti*”. Cei alesi se pomeneau într-o grădină vrăjită, constând în „*insule legate între ele prin canale pline de apă curgătoare, care le făceau să fie mereu verzi si fertile*”. Pe insulele din acea grădină, „*grâul crestea la o înălțime de cinci cubiti, spicele având doi cubiti lungime si tulpinile trei, iar secara crestea la o înălțime de sapte cubiti, spicele având trei cubiti lungime si tulpinile patru*” (un cubit regal fiind egal cu aproximativ 0,52 metri). Această descriere pare identică cu cea a Airyana Vaejo, căminul rasei ariene în scripturile persane, despre care stim deja că era Dacia. Acea „*mare întindere de apă*” pe care erau nevoiti să o traverseze egiptenii pentru a ajunge pe tărâmul zeilor era Marea Mediterană, aflată în nordul Egiptului. În vechile papirusuri ce erau depuse în sarcofagele defunctilor, care astăzi formează *Cartea egipteană a mortilor*, se face deseori referire la țara cea divină si fericită din partea de nord a lumii vechi, situată lângă râul cel mare si sfânt, unde s-au născut zeii si unde migrează sufletele celor morti. Râul cel mare si sfânt era Dunărea iar țara zeilor, Dacia. În drumul său către acest tărâm, îndreptându-se spre Muntele Vietii, aflat la nordul râului Nun, sufletul decedatului trecea printr-o poartă, numită

Ser. Acest cuvânt seamănă cu „fer”, forma populară a cuvântului „fier”. Râul Nun fiind

Dunărea, poarta Ser este tot una cu Portile de Fier ale Dunării de la Cazane. Oricine ar fi venit din Egipt spre muntii Carpati, ar fi trebuit să traverseze Dunărea, Portile de Fier fiind o cale de acces potrivită pentru acest lucru. Apoi, conform *Cărtii egiptene a mortilor*, sufletul se îndrepta spre Duat, locuința lui Osiris (pe care în legendele tracilor îl găsim sub numele Zamolxis), ce avea formă de cerc. Pe lângă Duat trecea un râu ce se împărțea în mai multe brate iar muntii care îl înconjurau aveau sapte trecători. La o scurtă privire pe harta României se observă că la nordul Dunării, după Valahia, se află Ardealul sau Transilvania, zonă înconjurată de muntii Carpati, care sunt împărțiți prin văi adânci în sapte grupe. „*Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai*” se petrece acțiunea baladei *Miorita*, gura de rai fiind una dintre aceste căi de acces către tărâmul zeilor de dincolo de munti. Râul din apropierea Duatului este tot Dunărea care, înainte de a se vărsa în Marea Neagră, se desparte în trei brate. Duatul era considerat de egipteni lumea de dincolo, iar Ardealul a fost denumit de romani Transilvania, care înseamnă „țara de dincolo de pădure”. În *Dacia preistorică*, Nicolae Densusianu concluzionează: „Însă, țara cea sfântă în religiunea pelasgă egipteană rămase cea de la marginea pământului, de la Oceanos Potamos sau Istru. În această parte a lumii era, pentru vechii pelasgi din Egipt, «regiunea divină», monumentele lor cele vechi religioase, imaginile zeilor săi protectori, țara strămosilor adorați ca zei. Aici erau muntii lor cei sfinti. Aici erau columnele cerului. Aici, după credințele vechi egiptene, era regiunea divină a grâului, locul abundenței, unde grâul creștea înalt de 7 coti, paiul de 4 și spicul de 3 coti. Aici emigrau sufletele celor decedați în Egipt spre a continua o viață nouă și fericită, întocmai după cum tot aici veneau, după moarte, sufletele eroilor pelasgi din Elada. Aici era râul cel mare, divin, numit Nuh, «părintele zeilor», care curgea de la apus spre răsărit, identic cu Oceanos Potamos sau Istrul preistoric”.

Asa cum sustinea și Densusianu, nu doar egiptenii considerau Dacia ca fiind locul în care mergeau sufletele celor drepti după moarte. Pentru greci, Insula Serpilor din Marea Neagră, fosta Leuke – Insula Albă (dăruită

completă) a fost dăruită Ucrainei de către fostul președinte al României, Emil Constantinescu, la sfârșitul mileniului al II-lea, ce mai era numită în antichitate și Insula Fericitilor, a Celor Drepti, a Eroilor dar și Insula Hesperidelor, era locul în care ajungeau sufletele eroilor. Acolo se spune că a fost dus Achilleus după ce a fost ucis de Paris în războiul troian și tot acolo i-a fost adusă Elena, ca soție, de către zeita Hera. În *Dacia preistorică*, Densusianu completează: „*Delta Dunării, în nemijlocită apropiere de insula Leuce, a avut, în timpurile preistorice și până în epoca lui Alexandru cel Mare, caracterul unui pământ sfânt*”. De altfel, Alexandru Macedon, înainte să treacă Dunărea în anul 335 î.e.n., i-a rugat pe zei să îl ierte pentru îndrăzneala de a păși pe tărâmul sfânt. Pentru popoarele Scandinaviei, sufletele războinicilor ajungeau în Valhalla, unde petreceau alături de zei. Numele acestui loc al eroilor nordici s-a format din Valahia, prin inversarea literelor „ah” (devenite „ha”) și transformarea literei „i” în grupul „ll”. Iar dacă egiptenii considerau Ardealul un loc de pe tărâmul zeilor, numindu-l Duat, același lucru l-au făcut și grecii. Pentru ei, Tartarul era un loc de pe lumea cealaltă, în care au fost închiși titanii, ciclopii și hecatonchirii. Numele dat de greci celui loc provine din Tărtăria, celebrul loc ardelenesc în care s-a descoperit cea mai veche scriere din lume. De altfel, o veche tradiție spune că titanii bătuti de Dumnezeu s-au refugiat în pesteră Kira din Dacia. O variantă asemănătoare prezenta și Dio Cassius în *Istoria Romei*: „*Generalul roman Crassus, în lupta ce o avuse cu Getii, prinse pe*

fratele regelui Dapyx apoi a plecat spre pesteră numită *Cira*, o cavernă vastă și puternică, unde se retrăsese un mare număr din locuitorii acestui ținut, luându-și cu ei obiectele cele mai pretioase și turmele. În această pesteră, conform legendelor, își căutaseră refugiu Titanii, când au fost învinși de zei”. Nicolae Densusianu credea că în zona Herculană – Portile de Fier se afla Tartarul, unde au fost închiși Zeus, Typhon și Kronos, dar și legendara Atlantidă. În *Flacăra lui Adrian Păunescu*, numărul 11 din 2001, bioenergoterapeutul craiovean Iulian Urziceanu chiar afirma că cel mai încărcat punct energetic din lume se află la Băile Herculană. Cu toate acestea, dacii de la poalele Carpatilor Sudici considerau Ardealul drept

„Tărâmul Celălalt” sau „Lumea de Dincolo”. Si nu doar ei, romanii denumind Ardealul Transilvania, asa cum am mai spus, adică „tara de dincolo de pădure”. Mai târziu această lume a fost considerată subterană, asa cum se întâlnește în majoritatea religiilor. În povestile populare românești, eroul (cel mai adesea Făt Frumos) ajungea pe „lumea cealaltă” nu coborând sub pământ, ci mergând tot înainte, la nivelul solului, pe o distanță mică, de numai câteva zile, traversând munti si păduri. Ardealul este înconjurat de munti împăduriti, asa că se potrivește descrierii. Acolo locuiau tot felul de făpturi supranaturale, cum ar fi zmei, căpcăuni, balauri, zâne, vrăjitoare si feluriti monstri, ca Baba Cloanta sau Muma Pădurii. Tot în această lume se găseau copaci magici, cu fructe vrăjite, cum ar fi merele de aur. Pentru cronicarii antici greci, grădina Hesperidelor, în care creșteau mere de aur, se afla pe teritoriul dacilor. Tot aici se găsea si celebra lână de aur, pe care o căutau argonautii lui Iason. Ardealul, ca grădină divină, se întâlnește si în prima parte a *Bibliei*, fiind acea grădină a Edenului în care trăiau primii oameni alături de divinitatea lor si în care creșteau pomi fermecati, cum ar fi Copacul Vietii si cel al Cunoasterii. După ce l-a izgonit pe Adam, *Biblia* sustine că Dumnezeu „l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden”, adică în Dacia din sudul si estul muntilor Carpati, de lângă Ardeal, locul în care trăiau dacii / pelasgii. Atunci când primii oameni au fost izgoniti, Domnul „a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvătoare, să păzească drumul către pomul vieții”, de unde înțelegem că Grădina Edenului era un spatiu închis, din moment ce era necesară păzirea doar a căii de acces către ea. Aruncând o privire pe harta României, observăm că Ardealul este înconjurat de muntii Carpati din toate părțile, ce formează un adevărat zid imposibil de trecut. Ținând cont că heruvimii evreilor nu erau îngerii din creștinismul de astăzi, ci creaturi numite sfinci de către greci, purushamriga de către indieni, lamma si alad de către sumerieni si lamassu si sedu de către akkadieni si

babilonieni, cei pusi să păzească Grădina Edenului – număr mare în muntii Carpati (cum ar fi cel de la Toplet, cel de la Stănișoara, cel de la Piatra Arsă, Sfinxul Bratocei, cel de la Pietrele lui Solomon si cel mai cunoscut, Marel Sfinx din Bucegi). Peste tot în lume, rolul sfincșilor era de a păzi secretele zeilor, fiind reprezentați cel mai adesea în fața templelor. În mod asemănător, sfinci din Carpati pot fi considerați paznicii tărâmului zeilor, care le-a fost interzis oamenilor într-un timp demult apus. De altfel, radiestezistii au descoperit în dreptul fiecărui sfinx din Carpati încărcături energetice excepționale, care se pot vedea si în plan fizic. Pavel Codrescu, unul dintre cei care au măsurat energiile din jurul sfincșilor, sustine că puterea lor este atât de mare încât, dacă nu ar fi controlate, ar putea arde jumătate din România pe o adâncime de circa doi metri. „*Energiile din zonele respective sunt... inteligente si au anumite preferințe metalice*”, mai spune el. Localnicii sustin că pe lângă sfinci se aud voci ciudate, vorbind într-o limbă necunoscută. În lumina acestor lucruri, putem considera că sfinci / heruvimii sunt arme mascate sub chipuri de piatră, puse „să păzească drumul către pomul vieții”. Acea „sabie de flacără vâlvătoare”, cu care erau dotați sfinci, sunt energiile care ar putea arde totul pe o adâncime de circa doi metri. Rolul acestor paznici pare a fi de a împiedica accesul oamenilor către tărâmul zeilor, întocmai cum sustine povestea biblică. Acesta ar fi motivul pentru care, în legenda lui Oedip, sfinxul le cerea trecătorilor să răspundă la o ghicitoare sau, mai bine spus, să cunoască parola de acces, nescăzătorii fiind uciși instantaneu. Din fericire, paznicii au fost dezactivați, deoarece se pare că nu mai ucid pe nimeni care îndrăznește să se apropie de ei. Despre sfinxul de la Tigăile Mari localnicii chiar spun că a fost, la origine, un înger, care trebuia să păzească o închisoare în care Stăpânul ceresc îi aruncase pe diavoli. De rusine că nu a fost destul de vigilent, permitându-le astfel demonilor să evadeze, îngerul l-a rugat pe Dumnezeu să îl ierte si să îl lase în locul esecului său. Tatăl ceresc i-a ascultat rugămintea si l-a transformat într-un paznic de piatră.

Stim din cronicile antice că nu doar Ardealul era considerat un loc sfânt, ci tot pământul Daciei. *Biblia* dă de înțeles acelasi lucru, sustinând că acea Grădină era un loc din Eden, teritoriu echivalat cu raiul în viziunea

iudeo-creștină: „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus

acolo pe omul pe care-l zidise". Observăm și localizarea Edenului în răsărit, România / Dacia aflându-se în sud-estul Europei. Prin urmare, întreaga țară reprezenta teritoriul zeilor, Ardealul / Grădina Edenului / Duatul egiptenilor fiind zona în care locuiau zeii iar restul țării, locul în care trăiau alesii zeilor, pelasgii / dacii. Dunărea era numită în trecut Eridani iar miturile sumeriene susțin că Eridu era casa pământeană a zeului Enki. Pe același zeu l-am întâlnit sub numele Zamolxe în religia dacilor, locuind într-o pesteră din muntii Bucegi, dar și în Tara Luanei din Buzău, într-o cetate uriasă distrusă în bătălia finală a celui de-al doilea război al zeilor. Tot în Bucegi Enki / Prometheus a fost crucificat pe Vârful Omu, la mică distanță de Sfinx și Babe. Conform lui Herodot, Ares a domnit peste Scitia, fiind considerat un vechi rege național al dacilor, reședința sa fiind în muntii getilor (Carpați). Virgilius îl considera pe Marte / Ares protectorul câmpiilor getice iar Iordanes scria că acest zeu se născuse în țara getilor. Poetul grec Pindar afirma că, după zidirea Troiei, Apollo s-a întors în patria sa de pe Dunăre, la hiperboreeni, loc în care își petrecea adesea timpul și Artemis, sora lui Apollo. Toate aceste mărturii antice dovedesc că Dacia a fost considerată țara zeilor iar Ardealul, locul în care locuiau respectivii zei, „grădina” interzisă oamenilor până la plecarea zeilor. Să nu uităm că, în timpul vizitei sale din 1999, Papa Ioan Paul al II-lea a numit România „*grădina Maicii Domnului*”. Iar cu câteva decenii înainte de vizita Papei, indianul Sundar Singh folosea o exprimare asemănătoare în profetia sa apocaliptică: „*în timpurile ce vor veni, România va ajunge și va rămâne o paradisiacă grădină a binecuvântării divine, a dragostei, a fericirii a purității și înțelepciunii*”. Tot el spunea și că „*România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, grație spiritualizării ei exemplare, un veritabil focar spiritual, ce va putea fi comparat cu miticul «Nou Canaan», iar Bucureștiul se va transforma într-un centru esențial al acestui foc (...) și va fi considerat de toate popoarele drept un veritabil «Nou Ierusalim» pământesc*”.

Dacia, acel loc în care cei drepti se reuneau cu divinitățile lor după moarte, în timp a ajuns un tărâm înfricosător pentru antici. Tartarul, care inițial era doar locul în care au fost închisi titanii, ciclopii și hecantonchirii, a devenit pentru greci și o închisoare a sufletelor păcătoșilor. În legende românești, zeii cei vechi au devenit zmei, creaturi înfricosătoare care locuiau în Ardeal alături de alți monștri. De la autorii antici

stim că grecii și romanii nu aveau curaj să treacă Dunărea. Alexandru Macedon și împăratul Darius au îndrăznit să păsească pe teritoriul zeilor, însă și-au luat tălpășița după foarte puțin timp. Până și dacii erau priviți ca niște oameni ciudați și înfricosători. Pliniu, citând *Periplul Europei* a lui Apollonides, scria că în Scitia sunt femei cu câte două pleoape la fiecare ochi. Medicul grec Marcellus din Sida nota în anul 138 că neurii, daci care locuiau în preajma Nistrului, erau vrăjitori, fiecare dintre ei schimbându-se anual în lup pentru câteva zile. Iar poetul Aristee din Proconnes, profet al lui Apollo, îi descria pe pelasgii arimaspi ca fiind: „*cei mai robusti din toți oamenii, având fiecare câte un ochi în fruntea sa cea frumoasă*”. Și în ziua de astăzi, din cauza povestii aberante a lui Bram Stoker despre vampirul Dracula, România este privită de mare parte a Occidentului ca un ținut mistic, plin de vrăjitoare și monștri. Însă, în realitate, acesta este raiul pământean în care au locuit odată zeii alături de primii oameni ai lumii, daco-pelasgii.

Totusi, imaginea de tărâm înfricosător s-a datorat nu imaginatiei anticilor, ci locurilor misterioase, în care se petrec fenomene inexplicabile, întâlnite în număr mare pe teritoriul Daciei. Un astfel de loc este pădurea Hoia-

Baciu de lângă Cluj, aflată în apropiere de Tărtăria – Tartarul grecilor -, un loc considerat „Triunghiul Bermudei din România”, inclusă de postul britanic de televiziune BBC și revista americană *Travel + Leisure* în topul celor mai înfricosătoare locuri din lume. Încă de la primii pași printre copaci, vizitatorul este asaltat de stări inexplicabile de groază, anxietate, senzații de vomă, dureri de cap și chiar arsuri apărute pe piele. Cu cât se adâncește mai mult în inima codrului, este cuprins de o senzație de neliniște, fiori reci făcându-și apariția pe sira spinării. Multă vreme, localnicii au evitat să aducă vorba despre acest loc pe care îl credeau blestemat și chiar a fi sălasul Necuratului. Numeroase dispariții de persoane, apariții stranii ale unor chipuri umane, structuri imateriale sau materiale, lumini ciudate de forme și culori diverse sau OZN-uri cu

diverse forme geometrice (cum ar fi piramide, sfere, cilindri, conuri ori cuburi) au atras cercetători din întreaga lume. Multe dintre aceste fenomene sunt invizibile pentru ochiul uman, însă nu si pentru aparatele de filmat ori de fotografiat. Pădurea prezintă si anomalii magnetice, cum ar fi fluctuatii inexplicabile ale câmpului electromagnetic. Printre cele mai socante manifestări se numără si urmele care apar brusc pe pământ, zăpadă sau iarbă, chiar sub ochii privitorilor. Multi turisti au rămas îngroziti după ce au dezvoltat fotografiile făcute în pădurea Hoia-Baciu, în care se puteau vedea zeci de capete umane, unele fiind identificate ulterior cu figuri ale unor persoane decedate. Vegetatia prezintă forme de deshidratare, arsuri si necroze ale tulpinilor si frunzelor în anumite zone ale pădurii. De multe ori se aud printre copaci sunete ciudate si înfricosătoare, voci umane si chiar chicoteli. Pentru specialistii în parapsihologie, pădurea Hoia-Baciu este o poartă interdimensională prin care spiritele pot intra în dimensiunea materială a Terrei. Initiatii în stiintele ezoterice consideră pădurea un portal între planul astral si cel teluric, o zonă intermediară asemănătoare Purgatoriului lui Dante Alighieri, unde sufletele decedatilor stăionează timp de patruzeci de zile, timp în care li se judecă faptele si li se hotărăște soarta. Indiferent de natura fenomenelor din pădurea ardeleană, ea rămâne cel mai important areal al manifestării fenomenelor parapsihologice de pe întreaga planetă. Astfel de locuri, precum pădurea Hoia-Baciu, au generat imaginea înfricosătoare a Tartarului sau a iadului. Însă nu tot Ardealul era privit de anticii din întreaga lume ca un loc terifiant, ci doar o parte a lui, în special cea vestică. În est se aflau câmpiile prea-fericitilor, numite Elizee de către greci, locul unde sufletele celor drepti se odihneau alături de zei.

Nicolae Densusianu considera că legendara Atlantida s-a aflat pe teritoriul dacilor. În viziunea lui Platon, Atlantida era o insulă sau chiar un continent „mai mare decât Asia (Mică) si Libia la un loc”, aflată dincolo de

coloanele lui Hercule, unde trăiau oameni mult mai avansati tehnologic decât restul pământenilor. Am văzut că dacii / pelasgii au reprezentat prima civilizatie din lume, diferenta dintre ei si restul lumii fiind subliniată cel mai bine de Florence Farmbough în *Enciclopedia Britannica* din 1922-1923: „În timp ce strămosii nostri bretoni alergau sălbatici prin păduri pe jumătate goi, cu corpurile pătate de vânătași, cu mintea pradă celor mai degradatoare superstitii, Tara României era civilizată, avea institutii, confort si chiar luxul unei comunități culte si bine organizate”. Coloanele lui Hercule, de care amintea Platon, nu sunt decât Portile de Fier, aflate lângă Herculane. Atlantii si-au primit numele de la regele Atlas, nimeni altul decât titanul care sprijinea cerul în viziunea grecilor în locul din muntii Carpati numit Axa Lumii, Axis Mundi, Polus Geticus sau Tâtânile Lumii. Pentru Homer, Atlantida avea formă circulară, întocmai ca Duatul egiptenilor, Tartarul grecilor sau iadul lui Dante Alighieri, nume alternative ale Ardealului înconjurat de muntii Carpati. Prin urmare, povestea Atlantidei, pe care înteleptul Solon a aflat-o de la preotii egipteni (ai căror strămosi erau pelasgi), este inspirată din cea a Ardealului care în preistorie pare să fi fost chiar o insulă, asa cum sustinea Platon. În *Secretele Terrei – volumul 3*, Eugen Delcea spune că „Cetatea Muntilor (Ardealul) era înconjurată, în străvechime, de Marea Panonică la vest (acolo au devenit etruscii celebrii marinari de mai târziu!) si Lacul getic (de la începutul perioadei cuaternare) la sud, ocupând Oltenia, Muntenia si sudul Moldovei. Mai adăugati la acestea Apsoro / Oceanos Potamos / Istru / Dunărea si Oceanos / Pontus Euxinus / Marea Neagră si veti înțelege de ce Platon prezenta Atlantida drept o insulă mai mare decât Libia si Asia (Mică) luate la un loc si cum puteau locuitorii unei insule să dețină toate bogățiile posibile ale timpului si să domine lumea”. Un lucru asemănător sustinea si profesorul doctor Augustin Deac în articolul *De la preistorie la istorie* din numărul 122 din ianuarie 1985 al revistei *Noi Tracii*: „Viata umană organizată în societate – după aprecierile lui Virgil Oghină – a început în Europa, pe teritoriul României. Cauzele obiective care au favorizat acest proces sunt multiple. Insula formată din arcul Muntilor Carpati, închis la vest de Muntii Apuseni, inclusiv regiunile colinare externe,

are o suprafață mare, de aproximativ 150.000 kmp. Platoul Ardealului era brăzdat de numeroase cursuri de apă, populate cu multe soiuri de peste; regiunile colinare și montane erau acoperite cu întinse pășuni și păduri cu o bogată faună și floră. Aceste condiții naturale ofereau posibilități de viață umană dintre cele mai prielnice și din abundență, fapt ce duce la ipoteza că Insula Carpatică – Ardealul – ar fi fost locuită de o populație numeroasă”. Și alți cercetători au localizat Atlantida lui Platon pe teritoriul României de astăzi, desi nu toți consideră că ar fi vorba despre Ardeal. Robert Ballard, cel ce a descoperit epava Titanicului, sustine existenta Atlantidei pe teritoriul actualei Mării Negre. El consideră că, în urmă cu aproximativ șapte milenii, fâșia de pământ care separa Marea Mediterană de lacul Mării Negre a cedat sub presiunea apei, distrugând civilizația momentului respectiv. Americanul Michael Robinson, profesor la Universitatea Ohio, specializat în inundațiile catastrofale care s-au abătut asupra Pământului din cele mai vechi timpuri,

îmbrățișează ipoteza lui Robert Ballard. Numai că, spre deosebire de Ballard, Robinson a preferat să cerceteze nu țărmul turcesc al Mării Negre, ci pe cel românesc, în apropiere de insula Serpilor, unde a descoperit construcții ciclopice stranie, piramide și catedrale. „În cercetările mele m-am bazat foarte mult pe textele mistice care arată că toate civilizațiile își au rădăcinile pe teritoriul patriei dumneavoastră și am avut acces la toate descoperirile făcute în România, din acest punct de vedere, descoperiri de care românii nici măcar nu au auzit”, spunea profesorul Robinson. El consideră că bazinele râurilor românești sunt rămășițele unui fluviu imens care străbătea continentul eurasiatic sau ale unui lac cu apă dulce care acoperea România în trecut, Atlantida aflându-se pe teritoriul țării noastre iar cetățile descoperite în munți fiind doar rămășițe a ceea ce a mai rămas după scufundarea străvechii civilizații. „Ceea ce oamenii au numit Noe și familia sa, au fost, în fapt, singurii atlanti care au supraviețuit cataclismului. Iar arca a fost construită din lemn de cedru la dumneavoastră, în România, locul de unde a început și marea inundație a Pământului”, concluzionează profesorul Michael Robinson. Despre Atlantida dacică vorbea și etnograful Adrian Bucurescu: „Un singur neam a stăpânit, o singură dată în istorie, întregul Pământ și acesta a fost cel al Atlantilor. Centrul lor religios, militar și civil se afla pe țărmul de nord-vest al Mării Negre. Este adevărat că doar zece țări ale imperiului ajunseseră într-un stadiu avansat de organizare; acestea se întindeau în toată Europa, în vestul și sudul Asiei, precum și în jumătatea nordică a Africii. Marea Neagră se află aproximativ în centrul acestei întinderi. Celelalte zone ale planetei, încă prea sălbătice, erau doar controlate de Atlanti, care nu întâmpinau acolo decât o vagă rezistență. Pentru pământeni din afara Imperiului propriu-zis, Atlantii erau chiar zeii!”. În lucrarea sa, Nicolae Densusianu arăta că imperiul pelasgic avea un centru la nordul Dunării și nouă provincii. Astfel se explică de ce 10 este socotit numărul lui Dumnezeu, perfecțiunea, iar pentru daci 19 (1+9) era un număr magic. În cartea *Atlantida, al optulea continent*, lingvistul american Charles Frambach Berlitz arăta pe o hartă modernă a planșei Oceanului Atlantic că există și astăzi, în zona Insulelor Canare, un masiv muntos, acoperit de ape, pe care l-a numit Dacia, considerând că atlantii au plecat către zona Carpato-Danubiană iar tracii sunt urmașii atlantilor. În poezia *Memento mori* din 1872, marele poet național român Mihai Eminescu sugera și el o conexiune între zeii Daciei și Marea Neagră:

„Din fundul Mării Negre, din înalte-adânce hale

Dintre stânce arcuite, din gigantice portale

Oastea zeilor Daciei în lungi șiruri au ieșit (...)

Zeii Daci ajung la marea, ce deschide-a ei portale,

Se reped pe trepte nalte și cobor în sure hale

Cu lumina, ei îngroapă a lor trai întunecos;

Dară ea, înfiorată de adâncă ei durere,

Și cu-albastrele ei brațe țărării mângâie duios”.

Atlantii au fost identificați adeseori cu hiperboreii sau hiperboreenii, un popor dezvoltat atât tehnologic, cât și spiritual. Primul care a scris despre hiperborei a fost Homer în jurul anului 1000 î.e.n. în epopeea *Epigonii* sau *Alcmeonida*, plasându-le țara în nordul Traciei. Următorul a fost Hesiod, după vreun secol. Poetul Pindar, prin anul 520 î.e.n. îi prezenta pe Hercule și Perseu îndreptându-se la râpele Dunării pentru a-i găsi pe fericiții

Hiperborei. Aristotel în 384 î.e.n. și Diogenes Laertios în 193 scriau că, după vechile tradiții, istoria lui Pitagora și a lui Zamolxis s-a petrecut la hiperborei. Geograful Strabon afirma că hiperboreii erau în Dacia. El spunea că istoricii greci din vechime numeau hiperborei, sauromati și arimaspi popoarele care locuiau dincolo de Marea Neagră, de Dunăre și de Marea Adriatică: „*Primii care au descris diferitele părți ale lumii spun că hiperboreenii locuiau deasupra Pontului Euxin (Marea Neagră) și a Istrului*”. Pentru grecii antici, nordul extrem al Europei era Scitia / Dacia, dincolo de care se întindea desertul, adică necunoscutul. Apollonios, citându-l pe Timagetos, care a scris *Despre porturi*, spunea că Istrul (Dunărea) „*curge în jos din muntii Hyperboreei*”, de unde rezultă că grecii înțelegeau prin Hyperborea teritoriul țării noastre. Chiar și în anul 1255, arhipastorul Nicefor Blemmydas scria că de la Dunăre la nord, cea mai mare parte a continentului european este a dacilor, iar Dionisie Periegetul nota: „*În ceea ce urmează voi scrie despre cea mai mare țară care se întindea din Asia Mică până în Iberia și din Nordul Africii până dincolo de Scandinavia, țara imensă a Dacilor*”. Acum aproximativ două milenii și jumătate, poetul grec Pindar afirma că, după zidirea Troiei, zeul Apollo s-a întors în patria sa de pe Dunăre, la hiperboreeni. Cu trei secole înaintea erei noastre, Apollonius din Rhodos susținea în *Argonautica*, la fel ca Homer, că hiperboreenii erau pelasgii ce locuiau în nordul Traciei. Vergilius Maro, autorul *Eneidei*, scria despre Orfeu: „*Singuratec, cutreieră gheturile hiperboreene și Tanais (Donul) acoperit de gheturi, și câmpiile niciodată fără zăpadă, în jurul muntelui Riphei (Carpați)*”. Într-una dintre epigramele sale, poetul Martial îi scria lui Marcellin: „*Soldat Marcellin, tu pleci acum, ca să iei pe umerii tăi cerul de nord al hiperboreilor și astrele Polului Getic, care abia se mișcă*”. În *Epistulae*, el numește triumful

împăratului Domitian asupra dacilor „*hyperboreus triumphus*”, comentând: „*De trei ori a trecut prin coarnele perfide ale Istrului sarmatic; de trei ori și-a scăldat calul în zăpada getilor; mereu modest, el a refuzat triumful pe care-l merita și n-a adus cu sine decât renumele de a fi învins lumea hiperboreenilor*”. Clement din Alexandria îi atribuia lui Zalmoxis, zeul dacilor, care trăia în Carpați, epitetul de hiperborean. Macrobiu amintea de „*regiunile udate de Don și Dunăre... pe care antichitatea le numea hiperboreene*”. Templul cel mai renumit al lui Apollo Hyperboreul se afla în insula sfântă de la gurile Dunării, Leuke (astăzi numită Insula Serpilor), unde grecii considerau că ajung spiritele eroilor după moarte. În secolul al XIX-lea, templul a fost practic „demonțat” și transportat la Moscova, unde a dispărut fără urmă. După mărturia unanimă a grecilor antici, oracolul din Delphi, închinat tot lui Apollo, a fost fondat de hiperborei, care trimiteau anual daruri sanctuarului. O tradiție veche spune că, într-o epocă foarte îndepărtată, hiperboreii au scăpat Elada de invazia galilor sau a celtilor. Pausanias a văzut la Pergam prin anul 174 un tabel istoric unde era reprezentat războiul atenienilor cu galii sau celtii și năvălirea hiperboreilor în ajutorul grecilor, care i-au învins pe gali. Iar hiperboreanul Abaris, fiul regelui dac Sentu, care a trăit prin 1200 î.e.n., a fost unul dintre civilizatorii patriei sale, având cunoștințe de medicină practică. A călătorit mult prin Europa și mai ales prin Grecia, purtând cu el o săgeată cu care vindeca boli. A scris *Oracole despre Scitia* și *Theogonia* plus o altă carte despre oracole, care în zilele lui Aristofan se citeau încă în public. Era foarte sobru și abstinent, anticii spunând despre el că nu mânca nimic. Se spune că hiperboreanul Abaris a înălțat în Laconia un templu în onoarea fiicei zeiței Ceres. În concluzie, atlantii, hiperboreii, pelasgii, dacii, scitii sau getii nu reprezintă decât unul și același popor, rasa primordială a omenirii.

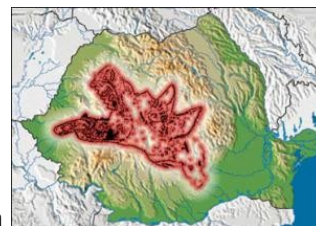
La fel ca în miturile multor popoare antice, și în legende sumerienilor exista o grădină a zeilor, numită Dilmun (sau Tilmun în akkadiană), în care zeii locuiau alături de cei mai drepti oameni. În *Epopoea lui Ghilgames*, supraviețuitorul Potopului, Utnapistim, a fost dus în Dilmun împreună cu soția sa, unde au primit nemurirea. Acest tărâm se afla „*la gurile sau malurile fluviului cel îndepărtat*”, în „*locul de unde răsare și soarele*” (adică în est). În însemnările cartografice din primul secol al erei noastre, între vărsările în Dunăre a râurilor Olt și Vede, fluviul se bifurca și forma o insulă pe care se afla cetatea Dimun, ce avea un nume foarte asemănător cu Dilmunul sumerienilor. Pe malul sudic al Dunării, în Bulgaria de astăzi, se afla orașul Dimun, numit în prezent Belene. În *Cosmografia* de la Ravena, din secolul al VII-lea, este amintit orașul Tilmun pe Dunăre, termen identic cu cel folosit de akkadieni și restul popoarelor semite pentru ținutul zeilor. Fără îndoială că din Dimun s-a format numele Dilmun și apoi Tilmun. În tăblitele de lut akkadiene se povestește că împăratul Sargon cel Mare (2242 – 2186 î.e.n.) din Akkad / Agade a reușit de trei ori să ajungă până la Marea de Sus (Marea Neagră), unde a capturat ținutul Tilmun. Alte tăblite de lut de prin anii 1800 î.e.n. se referă la o expediție comercială „*către Dilmun pentru a cumpăra cupru de acolo*”. În perioada kasită a regelui Burnaburias (în jurul anului 1370 î.e.n.), un sol al acestui regat a trimis scrisori către superiorul său din țara Dilmun / Tilmun. O inscripție asiriană de pe la 1250 î.e.n. (cu puțin timp înainte ca hiperboreanul Abaris, fiul regelui dac Sentu, să pornească prin Europa), spune că regele Asiriei urma să ia în stăpânire țările Dilmun și Meluha (Egiptul de Jos) precum și Marea de Jos și pe cea de Sus.

În *Epopoea lui Ghilgames*, eroul a plecat către „*Tara Dilmun, grădina Soarelui*”, locul în care locuiau supraviețuitorii Potopului. Când a ajuns la trecătoarea din munți, Ghilgames a exclamat: „*în muntii acestia văzut-am odinioară lei*”. Referindu-se la Dacia, Herodot sustinea că „*numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa*”, leul fiind și astăzi numele monedei României. În cele din urmă, regele cetății Uruk a ajuns la muntele Masu, „*care străjuiește răsăritul și apusul Soarelui*”, ale cărui piscuri „*erau atât de înalte, încât creștele atingeau cerul, iar poalele sale ajungeau până în lumea de dincolo*” (Ardealul). Dacă acest munte este Kogaiononul (Vârful Omu), muntele sacru al lumii antice, pe care a fost crucificat Enki / Prometheus, Ghilgames trebuia să îl traverseze pentru a ajunge în „*lumea de dincolo*”, Dilmun / Ardealul. Epopeea sustine că Masu este „*muntele care străjuia răsăritul Soarelui*”, iar tradițiile populare românești, moștenite de la daci, afirmă că Vârful Omu este primul atins de razele Soarelui la răsărit. Acolo, „*la portile muntelui stăteau de pază*

făpturi jumătate-om, jumătate balaur, Scorpionii; fata lor era înfricosătoare, privirea lor ucidea oamenii”. În povestile românești există creaturi asemănătoare acestor „Scorpioni”, numite zmei, care au aspectul unor balauri dar deseori apar și sub formă umană. În limbile slave, cuvântul „*zmeu*” înseamnă „*sarpe*”. În basme, zmeii locuiesc pe „*tărâmul celălalt*” dar vin uneori în lumea oamenilor, cel mai adesea pentru a răpi fete frumoase. Pentru a traversa muntele și a ajunge în Dilmun, Ghilgames era nevoit să treacă printr-un tunel care „*în lungime măsoară douăsprezece mii de întunecime, în interiorul său nu-i nici un pic de lumină; iar în inima lui domnește beznă deplină*”. Scorpionii / zmeii i-au deschis eroului poarta muntelui, iar el a traversat tunelul și a ajuns în „*grădina zeilor*”, unde „*creșteau tufisuri cu nestemate pe crengile lor*”. Ghimpii și scaietii „*erau din pietre de hematită, din nestemate rare și agate, ba erau și perle din adâncul mării*”. Ghilgames a văzut chiar și „*un fruct de cornalină, înzestrat cu lujeri care încântau vederea, de frunzele de lapislazuli atârneau fructe care încântau vederea*”. Eroul l-a întâlnit în acea grădină pe zeul-Soare Samas, pe zeita vitei de vie, Siduri, pe Ursanabi (timonierul arcei ce a supraviețuit Potopului) și pe Utnapistim, eroul Diluviului.

Epopeea sustine că Ghilgames a traversat muntele printr-un lung tunel. Munții Bucegi sunt străbătuți de un lanț de drumuri subterane, cunoscute doar câtorva persoane. În vremuri de restrîns, dacii își trimiteau acolo

femeile si copiii cu comorile pe care le aveau, apoi plecau la luptă împotriva invadatorilor. La fel ca în Epopeea lui Ghilgames, prin tuneluri se poate ajunge dintr-o parte în alta a muntilor. În anul 105, armata regelui Decebal a străbătut muntii printr-un astfel de tunel în numai două zile. Când împăratul roman Traian a aflat secretul dacilor, a ordonat astuparea galeriilor subterane. În cartea *Incursiune în lumea subterană*, generalul Emil Străinu scria că o coloană militară germană a dispărut într-un tunel de sub muntii Carpati în luna septembrie a anului 1944. În ultimii ani s-au efectuat măsurători energetice în zona Bucegilor, care au constatat existenta unor câmpuri de forță si a unor tuneluri subterane ce traversează muntii. Se spune că, privite de sus, aceste pasaje subterane au forma unui cap de lup (simbolul dacilor) cu gura deschisă. Cercetătorii nu reusesc să-si dea seama dacă tunelurile au fost făcute de oameni ori doar descoperite si folosite de acestia, ignorând ceea ce le-au transmis dacii: totul a fost construit de marele zeu Zamolxe, atunci când s-a hotărât să apere acest pământ sfânt si pe oamenii care îl locuiesc.

Nu doar constructiile din subteranul Daciei sunt fascinante, ci si cele de la suprafată. Florin Drăgan scria că „*Arhitectura dacilor este unicat în Europa. Grandiosul complex arhitectural din Muntii Orăstiei e comparabil cu realizările altor popoare, ce aveau ca si ei la bază o organizare statală de secole. Împletirea genială dintre măreția naturii si monumentalizarea zidurilor nu are egal în toată Europa*”. Acolo, pe o arie de două sute de kilometri pătrati se aflau cinci cetăți si zeci de asezări importante, cum ar fi sate, târguri si sanctuare. Folosind conditii naturale de relief, dacii transformaseră Muntii Orăstiei într-o adevărată fortăreață. Si-au construit zidurile cetăților fără mortar, arheologii si istoricii constatând că piatra fusese adusă de la zeci de kilometri, în conditii de relief extrem de dificile, iar unii cred că acolo s-a cărat mai multă piatră decât există în Marea Piramidă din Egipt. Cetățile au fost înconjurate cu valuri de pământ rosu, adus de la mare depărtare, iar lângă multe locuinte s-au găsit grămezi de zgură metalică. Arheologii clujeni au descoperit aici cea mai mare cantitate de fier din lume pe metru pătrat arheologic. Vârfurile de munti locuite de daci erau înconjurate cu ziduri din pietre de trei – cinci tone, aduse de la mare distanță, si aveau terase perfectionate, tăiate în stâncă, de forme rotunde, elipsoidale sau triunghiulare. La Piatra Muncelului, Vârful Secuiului, Târșia si Dealul Grosului au fost realizate terasări cu forme umanoidale. Prin ridicarea sau terasarea unor vârfuri de munti, dacii au transformat distanta dintre ele în triunghiuri isoscele, echilaterale sau dreptunghiulare. Sarmizegetusa Regia, fosta capitală a Daciei în timpul regelui Decebal, formează un triunghi echilateral cu Simeria (locul de unde au migrat sumerienii) si Tărtăria (locul în care s-a descoperit cea mai veche scriere din lume). La Sarmizegetusa există roci radioactive dar si sulfură de fier, vanadium, nichel si siliciu. Pe multe pietre ale constructiilor dacice nu de dezvoltă microflora, microvegetatia, iar muschiul creste foarte greu, însă pietrele care au fost scoase din zonă au prins muschi si au fost deteriorate de intemperii. Cercetătorii presupun că, sub pietre, dacii au instalat lupe de argilă care adună razele infrarosii si ultraviolete si împiedică dezvoltarea bacteriilor. Tot la Sarmizegetusa se află marele calendar circular, considerat a fi cel mai precis din istorie, foarte

apropiat de cel de la NASA, despre care Paul Lazăr Tonciulescu scria în *Impactul Romei asupra dacilor*: „*dacii cunosteau si foloseau un calendar solar considerat cel mai precis din antichitate. Anul dacic avea 365,242197 zile, față de 365,242198 la care a ajuns astronomia modernă*”. În apa care curge pe teritoriul sanctuarelor dacice au fost detectate urme de argint. „*Sanctuarele descoperite în România au un rafinament arhitectonic pe care templele grecești îl vor atinge după mai bine de o mie două sute de ani*”, remarca profesorul american Paul Mac Kendrick. Într-o zonă muntoasă din județul Buzău, numită Tara Luanei, pe un mare platou, s-au găsit asezări umane gigant din epoca de piatră, sondajele arătând că asezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, pământul fiind ars pe o adâncime de circa jumătate de metru. Iar la sfârșitul mileniului trecut, sub Sarmizegetusa s-a descoperit un imens oras subteran, întins pe o suprafată de

peste două sute de kilometri pătrați. La începutul anilor 1990, subsolul din zona Grădistei fusese sondat de un satelit rusesc, care căuta situri antice și preistorice. Dacă legendele românești spun că dacii își ascundeau în tuneluri aurul, iar Ghilgames a descoperit la capătul unui astfel de tunel o zonă cu multe pietre prețioase, orașul subteran este și el foarte bogat în aur. În zona numită Vârtoape din Munții Orăștiei, pe o suprafață de aproximativ patru kilometri pătrați există șaptezeci și cinci de gropi conice, de diferite dimensiuni (unele cu diametre de până la șaptezeci de metri), din care pleacă mai multe tuneluri către munții din apropiere (unul ajungând chiar sub sanctuarele din Sarmizegetusa Regia, fiind probabil cel prin care armata

lui Decebal a plecat din calea romanilor, traversând munții în două zile). În zona Vârtoape, aparatele au detectat foarte multe incinte paralelipipedice care comunică între ele, precum camerele unei locuințe, multe dintre ele comunicând cu platoul de deasupra prin drumuri antice. În această zonă și în imediata apropiere se află vestigiile cele mai impresionante ale complexului, inclusiv sanctuare făcute din andezit (piatră pe care astăzi o putem tăia doar cu diamantul), construcții cu o vechime mult mai mare decât cele de la Sarmizegetusa, acolo aflându-se centrul mega-orașului pre-dacic. Nu putem decât să o înțelegem pe Barbara Deppert Lippitz, expert german în tezaur antic, care exclamă: *„Sunt unul dintre specialiștii cei mai cunoscuți, nu numai în Europa, ci în toată lumea, și spun adevărul. Civilizația dacică este magnifică, iar eu sunt mândră că mă lupt pentru daci, aici, în țara dumneavoastră”*. Acest oraș subteran se întindea nu numai sub Sarmizegetusa Regia, ci și sub Simeria (locul de origine al sumerienilor), Tărtăria (unde s-a descoperit cea mai veche scriere din lume) și Deva (zona din care au plecat arienii în Asia). Referiri la acest oraș subteran se întâlnesc și în povestile grecilor antici, care spun că în ținutul arimilor (adică în aceeași zonă) locuia în vremurile de demult gigantul Typhon, bine ascuns sub pământ. În *Teogonia*, Hesiod scria că în țara Arima trăia Echidna, o creatură jumătate nimfă și jumătate sarpe, ce locuia într-o pesteră adâncă, făcută de zei, ce seamăna cu un palat strălucitor, de unde păzea întreg ținutul.

În secolul al IV-lea î.e.n., scriitorul grec Ephoros împărțea locuitorii Pământului în indieni, etioپی, sciti și celti. El scria că scitii sunt mai vechi în Europa decât elenii, că ei sunt autohtoni în Europa și că ei, mai înainte de toată lumea, au inventat cele trebuitoare pentru comoditatea vieții. Platon împărțea aceeași opinie, adăugând că multe dintre cuvintele elene sunt împrumutate de la barbari (adică tracii, denumiți astfel datorită obiceiului lor de a purta bărbii), la care elenii au fost supuși pe alocuri. Scriitorul și medicul grec Clement din Alexandria, care a trăit între anii 150 și 216, aprecia că *„elenii au furat filosofia lor de la barbari”*, iar Dio Chrysostomos spunea că *„getii sunt mai înțelepți decât aproape toți barbarii și mai asemenea grecilor”*. De altfel, cei mai importanți filosofi ai Greciei antice erau ionieni sau traci de origine, cum ar fi Tales din Milet, Anaxagora, Anaximandru, Anaximene, Xenophon, Pitagora, Herodot, Tucidide, Hecateu, Homer, Sofocle, Arhimede, Aristotel sau Platon. În 1923, renumitul elenist francez A. Jardé remarcă *„Asupra istoriei primitive a regiunilor care vor forma Grecia, grecii însisi nu știu nimic. Până în prezent, solul grec n-a scos la iveală nici o urmă materială a paleoliticului. Cei mai vechi locuitori din Grecia sunt tracii, aparținând timpului neoliticului”*. Iustinus, citându-l pe Trogus Pompeius care în 28 î.e.n. a scris o istorie universală în patruzeci și patru de volume, sub titlul *Historiae Philippicae et totius mundi origines et terrae situs*, scria despre daci: *„Începuturile lor au fost la fel de strălucite precum stăpânirea lor și au devenit vestiti atât prin puterea bărbatilor cât și prin cea a femeilor. Neamul scitilor a fost întotdeauna considerat cel mai vechi, desi între sciti și egipteni a existat multă vreme o dispută cu privire la vechimea neamului”*. O dispută inutilă deoarece, așa cum am văzut, Egiptul predinastic a fost colonizat de daci. Cel mai mare specialist al omenirii în istoria religiilor și a civilizațiilor umane, Mircea Eliade, clarifică originea dacică a indo-europenilor: *„De mai mult de un secol, savanții s-au străduit să identifice patria originară a indo-europenilor, să descifreze protoistoria lor și să stabilească fazele migrațiilor lor. S-a căutat patria originară în nordul și centrul Europei, în stepele Rusiei, în Asia Centrală, în Anatolia etc. S-a convenit azi să se localizeze focarul indo-european în regiunile de la nordul Mării Negre, între Carpați și Caucaz”*. Într-una dintre cărțile sale, scriitorul Renato Zamfir remarcă faptul că *„descoperirile târzii din Germania și Danemarca (...), cele de pe axa București-Belgrad de la Lepenski-Vir, cele de la Sarmisegetuza din sudul Carpaților Apuseni, cele din sudul Carpaților Meridionali, sau cele de la gurile de vărsare ale Dunării de la Cernavodă, atestă nu numai locuirea permanentă a acestor ținuturi, dar mai mult,*

faptul că, aici, agricultura si cresterea animalelor au cunoscut un nivel avansat în comparatie cu unele centre ale Orientului Îndepărtat si Mijlociu. Ele vin să contrazică această teză gresită si să reaseze adevărul istoric la locul ce i se cuvine. În localitățile mentionate, cu deosebire în zonele sud-estice europene, au fost descoperite (...) o rasă de vite si una de porci, deci primele animale domestice. Probele materiale descoperite pe arealele geografice sau în localitățile de mai sus privesc perioada cuprinsă între anii 9000 si 6000 î.e.n. (...) se poate formula concluzia că formele superioare ale agriculturii si ale cresterii animalelor, respectiv domesticirea, sunt elemente specific europene sau, cu mai multă exactitate, atlante si nu, asa cum s-a crezut până nu demult, un import nemijlocit de ultimă oră din zona mesopotamiană. Existenta neîntreruptă, continuitatea milenară a vietii pe întreg teritoriul european (...) se constituie ca o realitate care vorbeste nu numai despre continuitate, dar chiar despre primordialitate”. În 1968, John Maridis, profesor la Universitatea din Londra, constata: „Culturile neolitice (5500-2500 î.e.n.) Cucuteni si Gumelnita sunt poate cele mai bogate din Europa”. Antropologul francez Eugène Pittard spunea că „strămosii etnici ai românilor urcă neîndoieinic până în primele vârste ale Umanității, civilizatia neolitică română reprezentând doar un capitol recent din istoria țării”. În *Enciclopedia Peoples of All Nations* din 1922-1923, specialistul englez E.C. Davies afirma: „Cu mult înainte ca vulturii romani să intre pe teritoriul carpato-dunărean, cunoscut azi ca fiind România, exista o civilizatie ce își avea

rădăcinile departe, în trecut, din epoca neolitică. Unitatea perfectă a acestei civilizatii primitive reiese din perfecta asemănare a armelor de luptă si uneltelor de muncă, a tumulilor si resturilor de vechi locuinte, din Transilvania până la Marea Neagră”. Peruvianul Daniel Ruzo, poate cel mai pasionat cercetator al megalitilor, autorul denumirii de „Civilizatia Masma”, declara în 1968, după o vizită în România: „Carpatii sunt într-o regiune a lumii în care se situa centrul european al celei mai vechi culturi cunoscute până în ziua de astăzi”. Remarcabile sunt si afirmatiile specialistului american de origine lituaniană, Marija Gimbutas, în *Civilizație și cultură: vestigii preistorice în sud-estul European*: „România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între anii 6500 – 3500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală, teocratică, pasnică, iubitoare si creatoare de artă, care a precedat societățile indo-europene patriarhale de luptători din epocile bronzului si fierului. Acesti oameni au folosit o scriere sacră începând cu cel puțin sfârșitul mileniului al VI-lea î.e.n. (...) Pe la anul 5500 î.e.n., vechii europeni din Europa Central-Răsăriteană au dezvoltat un sistem de scriere cu circa 2.000 ani înaintea egiptenilor si a sumerienilor (...) Cele mai vechi descoperiri ale unor obiecte privind semne de scriere au fost făcute la Turdas, apoi la Tărtăria. Este acum cert că scrierea «veche europeană» este mult mai veche decât cea sumeriană, ca atare, comparatiile cronologice cu Sumerul nu sunt cele mai fericite. Folosirea persistentă a acelorasi semne, timp de 20.000 ani, este o dovadă a faptului că acestea au o conotație specifică”. Profesorul universitar japonez Minoru Nambara, specialist în istoria civilizatiilor, scria: „Maramuresul este satul primordial (...) Este un complex de realități care converg în a simți aici că te afli în satul primordial. Țăranii Maramuresului nu vin de nicăieri. Ai sentimentul că au venit direct din Cer în Maramures. În alte țări simți, stii că oamenii au venit de undeva, aici nu ai acest sentiment. Aici, în Maramures, este omul primordial în nobletea sa princiară, nu primitivă, în frumusețea lui de înaltă civilizatie”. În *The Indo-European heritage*, profesorii Leon E. Stover si Bruce Kraig vorbesc despre Vechea Europă a mileniului al V-lea î.e.n., care își avea locul în centrul României de astăzi, iar arheologul si filologul australian Vere Gordon Childe, profesor la Universitatea din Oxford, într-o carte din 1993 poziționa leagănul arienilor în spatiul carpato-dunărean. În mod surprinzător, pe 12 august 2013, fostul purtător de cuvânt al Serviciului Român de Informatii din perioada 1990 – 1998, Nicolae Ulieru, declara pentru postul Realitatea TV: „Transilvania era centrul acelei entități traditionale care în anii 6500 – 3500 înaintea erei noastre constituia zona cea mai importantă a culturii europene. Sunt două cărți care atestă faptul acesta. O carte se numeste «Civilizatie si cultură», a cărei autoare este de origine lituaniană (Marija Gimbutas), care spune că «România este ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6500 – 3500 înaintea erei noastre». Anul acesta a apărut la editura Herald, în primăvara acestui an, o carte a lui Constantin Daniel, un mare orientalist român. Trebuie să subliniez faptul că autorul este de origine evreiască, un evreu mult mai patriot decât multi dintre români. Cartea se cheamă «Misteriile lui Zalmoxis» si în ea se afirmă următoarea idee, ca idee de bază: «toate miturile elenice existente la greci în epoca clasică erau de origine tracă si traco-getică,

fiind create de traci si inspirate de spiritualitatea tracă». Deci, pentru noi românii, această entitate a Transilvaniei este punctul nodal din care ne tragem si către care ne raportăm tot timpul”.

Totusi, indiferent de numărul declaratiilor specialistilor din întreaga lume, ce au cercetat dovezile istorice, arheologice si lingvistice, dacii rămân ascunsi omenirii, istoria lor fiind înlocuită cu cea a unui popor tribal, „ales” de către maleficul zeu Yahweh să conducă lumea. Referindu-se la muntii Bucegi, geologul Marian Dumitrescu, specialist în energia pietrelor, spunea: „*străinii au știut dintotdeauna că acolo sunt secrete nemaipomenite care pot da stăpânire asupra lumii si a popoarelor*”. Iar în *Secretele Terrei – volumul III*, Eugen Delcea constata: „*La sfârșit de martie 2002, un oficial «anonim» al NATO a precizat clar că SUA nu vor «Vechea Europă» în organizatie, făcând referire la România si Bulgaria (tara unde trăiseră tracii de la sudul Dunării). Această declaratie pune în lumină un adevăr complex: cei din Vest știu foarte bine de unde a pornit viata si civilizatia în Europa, care le sunt rădăcinile dar nu vor să recunoască acest lucru si cât de ingrati sunt față de părintii care i-au născut, i-au crescut si i-au ocrotit pe vremea când sultanii voiau să-si adape caii în Biserica de la Roma*”. Oricât s-ar încerca ascunderea adevărului si distrugerea memoriei colective, a identității nationale, a traditiilor si a istoriei dacilor, „*nici o furtună, nici o invazie, nici un cutremur, nici o ocupație, nici o lovitură, oricât de dureroasă, de nimicitoare, nu a putut să-i clintească pe Românii din Dacia. Nimeni și nimic nu ne va putea smulge din ea*”, după cum declara Ion Antonescu, fostul conducător al României între 1940 si 1944. „*Ne-am născut aici, suntem cei dintâi așezați aici și vom pleca cei din urmă*”, completa el.

„*Pierit-au dacii?*”, se întreba retoric Bogdan-Petriceicu Hasdeu în titlul studiului său din 1860. Răspunsul nu poate fi decât negativ. Am văzut deja că românii de astăzi nu sunt un popor format din amestecul dacilor cu romanii, ci urmasi ai dacilor, primii oameni ai lumii. Continuitatea din spatiul carpato-danubiano-pontic a fost remarcată nu doar de Ion Antonescu, ci si de multi cercetători, atât români cât si străini. Savantul Constantin Daicoviciu nota: „*De când s-a ivit picior de om pe pământul României – cu multe mii de ani înainte de nasterea României, pe amândouă laturile Carpatilor a trăit aceeași semintie de oameni, cu forme de viață asemănătoare, vorbind aceeași limbă, având aceleasi credințe*”. Poetul si arheologul Cezar Bolliac constata

continuitatea locuirii pe teritoriul României sub forma unui „*sir neîntrerupt în civilizatia preistorică a Daciei, începând din epoca pietrei lustruite si până în timpurile romane*”. La rândul său, istoricul Nicolae Iorga recunostea: „*Pe lângă cei semănati sunt cei crescuti; nou suntem crescuti din pământ (...) Domnia noastră înseamnă o creatie istorică solidă, venită dintr-un mare trecut, care trăiește peste toate constitutiile pe care ni le-am dat, trăiește până în epoca noastră (...) Satele dace nu au făcut decât să-si continue – sub forma română – o viață sătească tracă*”. Considerat de dictatura comunistă drept un poet antinational, Lucian Blaga le reprosa în 1960 următoarele celor care ne ascund istoria adevărată: „*Arheologii si istoricii nostri ne spun că ciobanul nostru se îmbracă aproximativ ca si ciobanul dac. Olarii din cutare sat de munte (...) lucrează probabil la fel cum lucrau acum două-trei mii de ani. În general, tot felul de a fi, ritmul vietii, modul de a gândi, felul de a se purta, diverse acte, de la acela al aratului până la actul aproape ritual al mâncatului, proprii săteanului, fac impresia unui stil statornicit de mii de ani. Atrăgeam luarea aminte asupra unor caracteristici milenare ale descântecelor noastre de vrajă. Anumite formule trebuie să aibă o vechime de mii de ani*”. În numerele 140-141 din iulie-august 1986 ale revistei *Noi Tracii*, P.P. Panaitescu afirma: „*Cultura neoliticului din România e creatia pelasgilor nostri (...) neoliticul din Dacia e creatia oamenilor acestui pământ*”. Istoricul francez Albert Armand scria în 1936: „*Acesta este unul dintre cele mai vechi popoare din Europa si cel mai frumos exemplu istoric de continuitate a neamurilor, fie că este vorba de traci, de geti sau de daci. Locuitorii pământului românesc au rămas aceiasi din epoca neolitică a pietrei slefuite până în zilele noastre, sustinând astfel, printr-un exemplu, poate unic în istoria lumii, continuitatea unui neam*”. Desi ungerii se zbat de mult timp să pună mâna pe Ardeal, sustinând că au fost primii locuitori ai vechiului tărâm al zeilor, în *Vechea si noua Dacie* din 1791 istoricul maghiar Huszti Andras a fost nevoit să recunoască faptul că „*geto-dacii au fost locuitorii cei mai vechi ai Ardealului, Moldovei și Munteniei, fiind foarte viteji și neîntrețuți în luptă*” si că

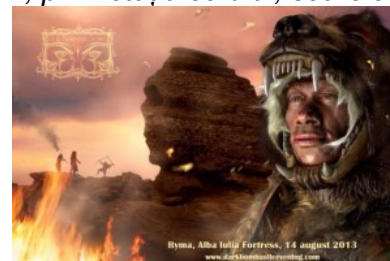
„urmașii geto-dacilor trăiesc și astăzi și locuiesc acolo unde au locuit părinții lor, vorbesc în limba în care glăsuiau mai demult părinții lor”. Se pare că românii, mai ales în zona rurală, încă nu și-au uitat complet rădăcinile. La chestionarele lui Nicolae Densusianu, cei din comuna Mihăiești din Muscel au răspuns: „*nu am venit de nicăieri, ci ne-am pomenit aici*”, iar cei din comuna Cosmesti din județul Galați au afirmat același lucru: „*suntem aici de la începutul lumii*”. Și pentru că e nevoie de dovezi, nu doar de vorbe, acestea sunt oferite de un studiu de paleogenetică realizat între anii 2003 și 2006, care demonstrează că, din punct de vedere genetic, românii de astăzi sunt dacii din trecut, teoria latinizării fiind absolut falsă. Cu sprijinul Universității din Hamburg (Germania), doctorul Georgeta Cardos, specialist în genetică, a comparat ADN-ul românilor din prezent cu cel din tesuturile osoase ale unui număr de cincizeci de daci, ce au trăit pe teritoriul României acum cinci milenii. Tesuturile au fost recoltate din peste douăzeci de situri arheologice din întreaga țară. Datele obținute au demonstrat că între actuala populație a României și cea de acum cinci mii de ani există o clară înrudire genetică, fondul de bază dovedind continuitatea populației dacilor sub forma românilor din prezent. Ca o observație suplimentară, locuitorii nordului României au ochi albaștri și păr blond sau roșu iar în vorbire au același accent, indiferent dacă vorbim de Țara Motilor din vest sau zona Sucevei din est, iar cei din jumătatea sudică a țării au caracteristici fizice diferite, fiind cu pielea mai închisă la culoare, ochi căprui sau negri și păr de la castaniu la negru. Fără îndoială, diferențele fizice se explică prin amestecul dacilor cu populațiile migratoare, ce s-au așezat îndeosebi în sudul României. Cu toate acestea, fondul genetic al dacilor a rămas în românii de astăzi, indiferent de zona în care locuiesc sau de încrucișările cu alte popoare. Prin urmare, la fel ca doctorul Napoleon Săvescu în titlul cărții sale din 2002, putem spune fără teama de a greși că „*noi nu suntem urmașii Romei*”.

„*Creațiile religioase ale tracilor și geto-dacilor par să fi împărtășit deopotrivă un destin nefericit... Cu excepția câtorva informații pretioase, comunicate de Herodot a propos de scenariul mitico-ritual al lui Zalmoxis, informațiile privind religiile tracă și traco-getă sunt puțin numeroase și aproximative*”, constata cu amărăciune Mircea Eliade. „*Ca și celtii, sacerdotii și ascetii traci și geto-daci nu se încredintau scrierilor*”, continua el. Într-adevăr, se pare că dacii foloseau scrisul foarte rar, cel mai probabil fiind utilizat doar de preoți. Lucru absolut logic, de altfel. Scrierea le fusese oferită de către zei, prin urmare doar mediatorii dintre zei și oameni o puteau utiliza. Însă grecii și romanii au notat destule amănunte despre daci, din păcate scrierile rămase sunt puține, fragmentare, cele mai multe transmise la a doua sau a treia mână. Au fost editate de către Academia Română în două volume, unul cuprinzând autori până în secolul al IV-lea, celălalt continuând până în zorii mileniului al II-lea. O culegere de mici dimensiuni a acestor izvoare a realizat în 1939 G. Popa-Lisseanu. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Alexandru Papadopol-Calimah, fost prefect al Tecuciului, ministru de externe în timpul lui Alexandru Ioan Cuza și ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice sub regele Carol I, a descoperit două sute optzeci și doi de autori care s-au referit la Dacia în scrierile lor. Papadopol-Calimah a început să-și publice descoperirile în 1872 în revista *Columna lui Traian*, inițiată și condusă de Bogdan Petriceicu Hasdeu, și a continuat timp de patru ani, realizând nouăsprezece articole, care mai târziu au fost cuprinse într-o carte,

intitulată *Scrieri vechi pierdute atîngătoare de Dacia*. Intervalul temporal acoperit de studii de Papadopol-Calimah este foarte mare, întinzându-se din secolul al VI-lea î.e.n. până în secolul al XIII-lea. Nu s-a scris despre niciun neam al Europei din afara lumii greco-romane atât cât s-a scris despre daci: capitole întregi în lucrări de istorie, cărți complete ori referințe mai mult sau mai puțin ample. Această constatare demonstrează că interesul anticilor pentru neamul dacilor era mult mai mare decât ne-am imaginat. Printre autori se numără celebrii Aristotel, Strabon, Hecateu, poetul Ovidiu, Tacit, Plutarh, Pliniu cel Bătrân și cel Tânăr, Criton, Dio Cassius și împărații Traian, Iulian, Tiberius, Claudius sau Alexandru Macedon. Comparând aceste sute de scrieri cu cele care ne-au rămas, remarcăm că s-au pierdut peste 90% din informațiile despre daci. Cu toate aceste lipsuri, putem totuși să ne formăm o părere despre poporul primordial al omenirii.

Pentru antici, dacii erau înalți, blonzi, cu pielea albă și cu ochi albaștri. Citându-l pe Dio Chrysostomos din primul secol î.e.n., Iordanes i-a descris în secolul al VI-lea ca fiind un popor de războinici savanți care, în răzgul dintre lupte, se îndeletniceau cu filosofia și știința. Dio Chrysostomos mai spunea că „*getii sunt mai înțelepți decât aproape toți barbarii și mai asemenea grecilor*”. Părintele istoriei, Herodot, îi numea „*cei mai viteji și cei mai drepti dintre tracii*”. Erau nepăsători în fața morții, știind că vor ajunge în împărăția zeului lor, Zamolxe. Soldații plecau la luptă strigând numele zeului și mureau zâmbind, cu numele aceluiași zeu pe buze. Un ritual pentru a stimula curajul soldaților era sfintirea cu apa din Dunăre. Înainte de începerea luptei, fiecare dac gusta apa fluviului sacru. Istoricul grec Plutarh spunea că, în vechime, apa Dunării și a Nilului se păstra în vase de aur în visteriile împăraților ca semn de suveranitate și putere. În *Legile morale și politice*, filosoful grec Pitagora se referea și el la valorile morale ale dacilor: „*Călătorește la geti, nu ca să le dai legi, ci ca să tragi învățăminte de la ei. La geti câmpurile sunt fără margini, toate pământurile sunt comune. Și dintre toate popoarele sunt cei mai înțelepți, spune Homer*” (Legea 1143). Un alt mare filosof grec, trac la origine, Platon, consemna în dialogul *Carmides* o discuție între filosoful Socrate și Carmides, unde Socrate povestea ce l-a învățat un medic trac: „*Zamolxis, regele nostru, care este un Zeu, ne spune că după cum nu trebuie a încerca să îngrijim ochii fără să tinem seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit netinându-se seama de corp. Tot astfel, trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul, și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli – pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă căci, zicea medicul, toate lucrurile bune și rele pentru corp și pentru om, în întregul său, vin de la suflet și de acolo curg ca dintr-un izvor, ca de la cap la ochi. Trebuie deci, mai ales și în primul rând, să tămăduim izvorul răului pentru ca să se poată bucura de sănătate capul și tot restul trupului. Prietene, zicea el, sufletul se vindecă cu descântece. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflete înțelepciunea*”. În lucrarea *Getica* din secolul al VI-lea, istoricul romanizat Iordanes vorbea despre daci în aceiași termeni apreciativi, susținând că marele preot Deceneu „*i-a instruit în aproape toate ramurile filosofiei, căci el era în aceasta un maestru priceput. El i-a învățat morala (...), i-a instruit în științele fizicii (...), i-a învățat logica, făcându-i cu mintea superiori celorlalte popoare (...). Ce mare plăcere ca niște oameni viteji să se îndeletnicească cu doctrinele filozofice, când mai aveau puțin răgaz de războaie. Puteai să-l vezi pe unul cercetând poezia cerului, pe altul proprietățile ierburilor și ale arbuștilor, pe acesta studiind creșterea și scăderea lunii, pe celălalt observând eclipsele soarelui și cum, prin rotația cerului, soarele vrând*

să atingă regiunea orientală, este dus înapoi spre regiunea occidentală”. Aceste descrieri sunt în contradicție cu imaginea daco-getului barbar, primitiv, pe care istoricii ne-o inoculează de ceva timp. Romanii îi numeau pe daci „*afurisiți dusmani și neam nebiruit*”, „*neam neînvins*” sau „*neîmblânziii geti*”. Poetul roman Publius Ovidius Naso, care a fost exilat în cetatea Tomis în anul 9 de către împăratul Augustus (unde a stat opt ani printre daci), scria că „*nu există în toată lumea un neam mai sălbatic decât getii; totuși și ei au plâns la suferințele mele*”, numindu-i și „*neomenosii geti barbari*”. Totuși, după victoria împăratului Traian din anul 106, acesta era felicitat de Plinius cel Tânăr într-o scrisoare pentru „*victoria ta cea mai mare, cea mai frumoasă și cea mai importantă*”. Împăratul chiar și-a schimbat numele din Marcus Ulpius Nerva Traianus în Imperator Caesar Divi Nervae filius Nerva Traianus Optimus Augustus Germanicus *Dacicus* Parthicus, pentru a scoate în evidență victoriile sale împotriva dacilor, partilor și triburilor germanice, cea mai importantă fiind, așa cum sublinia și Plinius cel Tânăr, cea împotriva dacilor lui Decebal. Cea mai bună dovadă în acest sens este modul în care romanii au sărbătorit această victorie, organizând lupte de gladiatori timp de o sută douăzeci și trei de zile, în care au jertfit zece mii de oameni și unsprezece mii de animale sălbatice. Ca să nu mai vorbim despre columna lui Traian, acel monument ridicat la Roma de către împăratul roman, pentru a-și celebra victoria. Deși învinși, dacii liberi nu s-au lăsat cuceriti și au continuat raiduri împotriva romanilor multă vreme, până la retragerea completă a acestora din anul 275.

Din păcate, s-a păstrat o foarte mică parte din istoria antică a dacilor. Din puținul care ne-a rămas totuși ne putem da seama de ce erau numiți „*cei mai viteji și cei mai drepti dintre tracii*”, „*neam neînvins*” sau „*neîmblânziii geti*”. Iată câteva exemple:

- Iornandes, episcopul Ravenei, scria în *De Getarum origine et rebus gestis*, citându-l pe Trogus Pompeius, că regele getilor, Taunasis, a bătut pe malurile Phasului pe regele egiptenilor, Vesosis, iar Cyrus, împăratul Imperiului Ahemenid, a întreprins un război fatal lui contra reginei getilor, Thamiri. Vesosis este o traducere gresită a numelui lui Sesotris, probabil Khakeperre Senusret al II-lea, care a domnit între 1897 și 1878 î.e.n., cel de-al patrulea faraon al celei de-a XII-a dinastii. După ce i-a cucerit pe etiopieni în sud și pe tracii din Europa, faraonul a fost învins de geto-dacii lui Tanausis (probabil numit Tănase în realitate) pe malul Mării Negre, în Georgia de astăzi. Egiptenii au fost goniti până în Egipt, unde doar Nilul și fortificațiile de acolo i-au oprit pe daci să distrugă total armata faraonului. La întoarcerea acasă, o parte din armata învingătorilor a rămas în Orient, acei daci fiind cunoscuți din acel moment sub numele de parti. Acesta este motivul pentru care partii, ca și daci, aveau ca stindard draconul (ce avea forma unui cap de lup cu gura deschisă, care se continua cu un corp de balaur) iar Decebal, regele dacilor, corespundea cu Pacorus, regele partilor.

- În *Iliada*, Homer a amintit participarea tracilor în războiul troian, despre care se presupune că a avut loc în secolul al XII-lea î.e.n. Deși nu oferă amănunte despre ei, preferând să se concentreze asupra zeilor și eroilor greci, aflăm detaliile războiului din *Ciclul epic*, o colecție de lucrări aparținând unor autori străvechi, Protesilaos, Arctinos, Sofocle și Eschil, care adunaseră pentru posteritate tradițiile preistorice ale poporului lor. Aici îl găsim pe Telef, regele getilor, făcând minuni de vitejie în războiul troian. El vine în ajutorul troienilor, este rănit de Ahile și fuge pentru a-și vindeca rănilile. Fiul său, Euripil, vine și el în ajutorul troienilor, luptă vitejeste provocând mari distrugerii în tabăra grecilor, îl ucide chiar și pe Mahaon, chirurgul cel vestit al grecilor și unul dintre eroii *Iliadei*, apoi cade în luptă. Referindu-se la *Ciclul Epic*, Flavius Philostratus scria prin anul 193 că bătălia de la Troia dintre geti și greci „a fost mai crâncenă decât toate luptele câte au urmat sub Troada și câte au fost vreodată între barbari și între greci, căci ostirea lui Telef era grozavă și vitează nu numai în totalul ei, dar și individualmente, fiind copii voinici ai Dunării din Scitia. Misii lăsașu pe greci să debarce, aruncând de pe uscat săgeți și sulite cu mare furie. Misii veneau de dincolo de Istru; se zice că și femeile misilor se băteau de călare contra grecilor ca amazoane, și că femeia lui Telef, Hiera, comanda această cavalerie de femei...”

Protesilaos zice apoi că doamna Hiera a fost totodată cea mai înaltă de stat femeie și cea mai frumoasă din toate câte au fost vestite de frumoase. Și cu toate acestea, Homer nu vorbește nici de viteza misilor, nici de faptele acestea eroice, ca să nu fie femeie mai frumoasă decât Elena și voinic mai mare decât Ahile”. În Alea din Arcadia, renumitul templu al Minervei Alea (cel mai frumos și cel mai mare din toate templele Peloponezului), se vedea pe frontonul din timpul lui Pausanias bătălia lui Telef contra lui Ahile pe câmpiile Caicului. Tot după *Ciclul Epic*, amazoana Pentesilea a venit și ea în ajutorul Troiei, murind pe câmpul de luptă sub loviturile lui Ahile. Acesta, pe când o dezbrăca de armura pe care dorea să o păstreze ca trofeu, a rămas uimit de frumusețea amazoanei și a început să o plângă amar. Pentesilea era din Tracia, după cum sustine Arctinos. De fapt, după Herodot, țara amazoanelor se afla în Scitia, după gurile Dunării, în stepele din nordul Mării Negre, ferocele luptătoare făcând parte tot din neamul tracilor. În anul 174 încă se mai vedea la Delphi, aproape de fântâna Cassotis, o clădire numită Lesche, în care, într-un tablou, era reprezentată Pentesilea ca o tânără fată, cu un arc scitic și o piele de leopard pe umeri. *Ciclul Epic* aminteste și alte amazoane, venite dinspre Marea Neagră și Dunăre în ajutorul grecilor, în momentul în care troienii lui Priam și Hector erau pe punctul de a învinge.

- În *Trecerea galilor din Europa în Asia*, Demetrius din Bizant scria că, prin 600 î.e.n., cimerienii au fost goniti de masageti (ambele fiind triburi dacice) de pe malurile Mării Negre, așa că au fugit și au cotropit o parte a Galiei. De teama cimerienilor, multi gali (numiți și galati) au emigrat. Cei conduși de Sigovese au trecut Rinul iar cei conduși de Bellovese au ajuns în Italia. Ulterior, au apărut multe așezări galice la Dunăre. În 280 î.e.n., o armată galică numeroasă a plecat de la Dunăre și a atacat Macedonia și Tracia. Pe teritoriul României, urme ale galilor se întâlnesc în numele localităților Galati (din județul Galati), Galati (în județul Dorohoi), Galatani (în județul Argeș) și lacul Galateni (în județul Ialomița).

- Acum un mileniu și jumătate, în *Istoria romană și universală*, Hesychius Illustris din Milet afirma că, în anul 657 î.e.n., Byzas, fondatorul Bizantului, s-a luptat cu getii de la Balcani și cu Odrysses, regele scitilor. Odrysses a atacat Bizantul, care a scăpat doar pentru că Phidalia, soția lui Byzas, a trimis „*dinti de serp*” contra lui Odrysses, probabil o formă de magie. Aristocrit a scris și el despre un război dintre bizantini și Ateas, regele scitilor. La vârsta de 95 de ani, Ateas a fost ucis în lupta contra lui Filip al Macedoniei.

- După cum nota Iornandes în *De Getarum origine et rebus gestis*, citându-l pe Trogus Pompeius, Cyrus, împăratul Primului Imperiu Persan, a întreprins un război fatal lui contra reginei masagetilor, Thamiri / Tomyris,

prin anul 530 î.e.n. Herodot spunea că, initial, Cyrus a cerut-o în căsătorie pe frumoasa regină, propunere pe care ea a refuzat-o. În acest caz, împăratul persilor a încercat să obțină teritoriul masagetilor prin forță. Cyrus a fost ucis în luptă iar armata lui a suferit pierderi masive, într-o bătălie pe care Herodot a considerat-o cea mai aprigă din lumea antică. Când totul s-a sfârșit, regina l-a decapitat pe Cyrus și i-a păstrat capul într-un vas plin cu sânge, un gest care simboliza potolirea setei de sânge a marelui împărat al persilor. În *Persica*, Ctesias nota că Cyrus cel Mare a fost ucis în timpul asaltului derbicilor, ajutați de sciti și indieni. Preotul babilonian Berossus susținea că Cyrus a fost omorât în timpul luptei împotriva arcașilor dahae din Dahistan (tot de origine tracă), iar Xenophon, în *Cyropaedia*, îi contrazicea pe toți, considerând că regele persilor a murit în capitala sa din cauze naturale.

- Al treilea conducător al Imperiului Persan Ahemenid, Darius I, a fost primul care a îndrăznit să atace țărmul zeilor, el organizând o expediție militară în Dacia în anul 513 î.e.n. După ce a cucerit coastele estice ale Mediteranei, Darius cel Mare s-a pregătit timp de opt ani pentru expediția în Tracia. S-a spus că toate popoarele tracice s-au supus, mai puțin geto-dacii. În 416 î.e.n., istoricul Ctesias scria în *Istoria Persiei și a*

Indiei că Darius, fiul lui Hystaspes, avea o armată numeroasă, formată din opt sute de mii de soldați. Regele scitilor se numea Scitarba iar fratele său, Massa-Geta. Alți istorici susțin că Idanthyrsus era numele conducătorului triburilor unite ale scitilor. Istoricul Gibbon spunea că „*în Moldova regele Darius a primit de la regele scitilor un soarec, o broască, o corabie și cinci săgeți, alegorie care ne înfățișează o imagine îngrozitoare*”, alți autori înlocuind corabia cu o pasăre. Deși interpretarea lui Darius a fost una optimistă, un apropiat al său i-a tradus corect mesajul dacilor: „*dacă nu vă veți transforma în broaste și să vă băgați în apă, în păsări – pentru a vă pierde în înaltul cerului sau în soareci ca să intrați sub pământ, atunci nu veți scăpa de săgețile noastre*”. Împăratul persan nu s-a lăsat intimidat și a căzut în cursa dacilor. Aceștia l-au făcut să îi urmărească într-o zonă pustie, arzând câmpurile și astupând fântânile în urma lor, hărțuind constant armata persană, care a avut astfel ocazia să înfrunte nu doar absența totală a proviziilor și a apei, ci și iarna românească. Enervat la culme, Darius i-a trimis conducătorului dacilor o scrisoare, prin care îi cerea să lupte sau să predea. Idanthyrsus i-a răspuns că dacii nu vor lupta decât atunci când persii le vor profana mormintele strămosilor. Împăratul persilor nu a îndrăznit acest lucru, continuând să-i fugărească pe daci. După o lună, armata persană suferise mari pierderi, din cauza oboselii, foametei și bolilor. Astfel încât, deși nu a fost învins în luptă, Darius a fost nevoit să pună capăt unei campanii militare dezastruoase și să se retragă de pe teritoriul dacilor cu coada între picioare.

- În anul 335 î.e.n., înainte de a-si începe celebra campanie în Grecia, Egipt, Persia si India, Alexandru Macedon a atacat Dacia, reusind ceea ce tatăl său, Filip al Macedoniei, nu îndrăznise (cu patru ani în urmă, Filip i-a învins în Dobrogea pe scitii condusi de Ateas, însă nu a avut curaj să treacă Dunărea). După ce s-a rugat zeilor să îl ierte pentru sacrilegiul de a călca pământul sfânt, a trecut Dunărea în toiul nopții, acolo unde îl aștepta o puternică armată dacă, formată din 10.000 de pedestrași si 4.000 de călăreți, condusă de regele Syrmos. Respectabilul istoric Arthur Weigall scria despre această expediție a lui Alexandru Macedon: *„Era aventura îndrăzneată care ar fi putut prea bine pune capăt carierei sale încă de la început... (expediția) fusese întreprinsă în mare parte pentru a putea afirma că el traversase marele fluviu, care fusese ca o barieră pentru aventurile septentrionale ale lui Filip si formase linia admisă între lumea cunoscută a grecilor si nordul nestiut. Alexandru însuși considera acest fapt ca fiind de mare importanță, căci pe țărmul marelui fluviu (Istru / Danubius / Dunărea) el celebra un impresionant serviciu religios, oferind sacrificii lui Zeus, Herakles si divinității Dunării”*. Desi luati prin surprindere de oastea lui Alexandru, apărută pe neașteptate la adăpostul

întinericului, dacii nu s-au pierdut cu firea si au luptat crâncen împotriva invadatorilor. Însă au fost nevoiti să se retragă spre o asezare fortificată ce se afla la aproximativ cinci kilometri si jumătate. Dacii si-au luat femeile si copiii si au părăsit fortificatia, preferând să se îndrepte către munti, motivul fiind, după cum nota istoricul Arrian în *Anabasis Alexandri*, faptul că *„orasul nu era bine întărit”*. Marele cuceritor Alexandru nu a îndrăznit să îi urmărească, ci a preferat să părăsească teritoriul zeilor cât mai repede, chiar în aceeași zi, după ce a prădat bunurile pe care dacii nu reuseră să le transporte cu ei si a distrus asezarea *„până la temelie”*. Eroica apărare a dacilor în înclăstarea cu oastea macedoneană a produs o puternică impresie în lumea antică, generalul Ptolemaios considerând-o în jurnalul său unul dintre cele mai memorabile momente ale epocii.

- Dacii au reusit să se răzbune pe macedoneni peste nouă ani, pedepsindu-i pentru sacrilegiul lui Alexandru. Zopyrion, guvernatorul Traciei sau doar al zonei Mării Negre, a initiat o expediție militară împotriva scitilor din nordul mării. Trogus Pompeius nota că *„Zopyrion, pe care Alexandru cel Mare îl lăsase guvernator al Pontului, a socotit că e rușinos să stea degeaba și să nu întreprindă el ceva”*. La gura râului Hypanis (Bug), a asediat Olbia (Parutino) însă fără succes, scitii din nordul Mării Negre opunând o rezistentă dârză. Zopyrion a hotărât să abandoneze asediul si să se retragă, alegând pentru întoarcere să treacă prin teritoriul dacilor. În momentul în care cei 30.000 de soldați macedoneni au ajuns la Dunăre, dacii i-au atacat si i-au distrus complet, însuși Zopyrion pierzându-si viața. *„Zopyrion, comandantul Thraciei, în timp ce făcuse o expediție împotriva geților, adunându-se pe neașteptate furtuni și vijelii, a fost copleșit împreună cu întreaga armată”*, scria Curtius Rufus în *Historia Alexandri*. Cronicarii spun că Alexandru Macedon a fost profund mâhnit la auzul vestii înfrângerii lui Zopyrion, însă a ales să-si continue expediția în Orient, evitând să se întoarcă în Dacia pentru a-i pedepsi pe ucigasii guvernatorului său.

- După moartea lui Alexandru cel Mare, Lisimah a devenit regele tracilor vecini cu Macedonia, acea mică parte a nației care era deja supusă lui Filip si Alexandru. După ce i-a cucerit pe odrizi, Lisimah i-a atacat pe geții condusi de Dromichete. Fiind învins, Lisimah a fugit iar fiul său, Agatocles, a rămas prizonier. După opt ani, Lisimah s-a întors cu o armată mai numeroasă, dar a fost din nou înfrânt si chiar capturat. Dus la Helis, cetatea de scaun a lui Dromichete, Lisimah a fost nevoit să încheie o pace rusinoasă cu regele dac, cedându-i teritoriul de peste Dunăre. Ba, mai mult, i-a dat-o lui Dromichete de soție pe propria sa fiică. După unii istorici, Lisimah a căzut prizonier iar fiul său, Agatocles, a negociat si încheiat un tratat cu Dromichete, pentru a-si elibera tatăl.

- În anul 82 î.e.n. si-a început domnia Burebista, care a unificat toate triburile dacice, formând regatul Dacia. Unificarea s-a terminat prin anul 59 î.e.n., când Burebista a început o campanie militară împotriva celtilor de pe

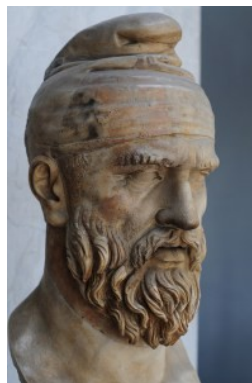
Dunărea Mijlocie, din Bazinul Panonic. Apoi a eliberat cetățile de pe malul Mării Negre, aflate sub ocupație romană. De aici a organizat expediții până în Macedonia și Iliria, devenind „*cel dintâi și cel mai mare dintre regii din Tracia*”, cum îl numește o inscripție greacă. Centrul statului dac se afla în munții Orăștiei, unde

Burebista a construit cetăți precum Costești, Blidaru, Căpâlna și Sarmizegetusa, ultima devenind până la urmă capitală a regatului. Tăblitele de la Sinaia susțin că numele regelui dacilor era Boerovisto sau Boeroviseto, el fiind poreclit și Visica („Pisica”). Era un mare iluminat care vorbea cu zeii, părinții lui se numeau Remio și Coeza, iar soția sa, cu care a avut șase copii, se numea Genucla. În *Geografia*, Strabon spunea că Burebista „*și-a luat ca ajutor pe Deceneu, un bărbat vrăjitor, care umblase multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne profetice, datorită cărora sustinea că tălmăcește voința zeilor. Ba încă, de la un timp era socotit și zeu, așa cum am arătat când am vorbit de Zamolxe. Ca o dovadă de ascultarea ce i-o dădeau getii este și faptul că ei s-au lăsat înduplecați să-și stârpească viile și să trăiască fără vin*”. Deceneu l-a convins pe Burebista ca primul an al calendarului dac să fie considerat anul nașterii Gemenilor Divini (adică 713 î.Hr.), iar cel de-al 666-lea (47 î.Hr.) să fie anul reformelor politico-religioase. În timpul războiului dintre Caesar și Pompei, Burebista s-a aliat cu cel din urmă, care însă a fost înfrânt și ucis ulterior în Egipt. După această victorie, Caesar a planificat o campanie împotriva Daciei, însă a fost ucis în anul 44 î.e.n. La fel și Burebista, după o lună și jumătate. Tăblitele de la Sinaia susțin că marele preot Deceneu este cel care l-a trădat pe marele rege dac, dându-l pe mâna romanilor. Tot din cauza intrigilor lui Deceneu s-a sinucis Dapyx, fiul cel mic al lui Burebista. Aceleași tăblite spun că, după moartea regelui, țara sa a fost împărțită între cei cinci fii ai săi rămași în viață. Deceneu a primit și el o parte a Daciei, devenind rege al Ardealului.

- Conform istoriei vietii împăratului Octavius Augustus, scrisă chiar de el însuși, Iulius Caesar pregătea o expediție împotriva dacilor conduși de Burebista. Conducătorul expediției trebuia să fie Octavian, pe care Caesar l-a trimis înainte, să-l aștepte la Apollonia. Octavian a așezat o flotă puternică pe Dunăre și tabere permanente pe maluri, pentru a opri năvălirile dacilor. În aceste incursiuni au fost omorâți trei sefi ai dacilor și mulți soldați. Uimate de puterea lui Octavian, toate neamurile scitilor i-au trimis în două rânduri soli pentru a dobândi amicitia sa și a poporului roman. Însă împăratul roman a modificat adevărul, ridicându-se în slăvi pentru a-și sublinia „măreția”. În realitate, profitând de moartea lui Iulius Caesar, dacii au trecut Dunărea și au năvălit asupra provinciilor romane, devastând și ocupând Macedonia. Senatul roman s-a cutremurat de spaimă și a adunat o armată numeroasă pentru a-i respinge. Mai târziu, Octavian a făcut tot posibilul să încheie o alianță cu dacii, pentru a fi sigur că nu și-i transformă în dușmani. Istoricul Marcus Antonius, citat de Suetoniu, scria că Octavian ceruse de sot pentru fiica sa, Lulia, pe Cotizo, regele getilor, și că totodată el voia să ia de nevastă pe fiica aceluiași rege: „*Octavian a făgăduit-o pe Lulia mai întâi fiului său Antonius, apoi lui Cotiso, regele getilor, și că tot atunci a cerut, în schimb, în căsătorie, chiar pentru el pe fiica regelui*”. Despre Cotiso, al cărui regat era în zona munților dintre Banat și Oltenia, autorul antic Florus ne spune că obișnuia să atace garnizoanele romane din sudul Dunării atunci când fluviul era înghețat, iar tăblitele de la Sinaia sugerează că a fost unul dintre cei mai mari eroi ai Daciei.

- Profitând de războiul civil izbucnit la moartea împăratului roman Nero, în anii 68 – 69 dacii s-au aliat cu sarmatii și au invadat Moesia. Respinsi de romani, ei s-au întors în anul 85, aliați cu sarmatii și bastarnii. În anul următor, împăratul Domitian a fost nevoit să își facă apariția personal pe frontul din Moesia. În anul 87, Domitian l-a trimis pe prefectul Cornelius Fuscus să atace Sarmizegetusa, capitala dacilor. Acesta a traversat Dunărea pe un pod de vase cu cinci – șase legiuni și a fost înfrânt la Tapae de către dacii conduși de Diurpaneus. Cu doi ani în urmă, acest conducător al armatei dacilor îl învinsese și decapitase pe Oppius Sabinus, guvernatorul Moesiei. Temându-se de represaliile romanilor, regele dacilor, Duras, i-a cedat tronul lui Diurpaneus, care se remarcase deja în lupte. Cu această ocazie, noul rege și-a schimbat numele în Decebalus. În anul următor, Decebal a înfruntat tot la Tapae o armată romană condusă de generalul Tettius

Iulianus. De această dată romanii au învins însă, din cauza dificultăților întâmpinate de armata sa, împăratul Domitian a fost nevoit să încheie cu Decebal o pace rusinoasă. Pentru prima oară în istoria sa, Imperiul Roman avea să plătească tribut dacilor. Sfântul Isidor de Sevilla (560 – 636), unul dintre părinții apuseni ai creștinismului, scria: „*Roma însăși, învingătoarea tuturor popoarelor, a trebuit să slujească supusă și să primească jugul triumfului getic*”. Această situație umilitoare a fost unul dintre motivele pentru care împăratul Traian a început o expediție împotriva dacilor, după cum consemna istoricul roman Dio Cassius: „*După o sedere de câțva timp la Roma el întreprinde o expediție contra dacilor. Gândindu-se la faptele acestora, era mâhnit din cauza tributului pe care romanii trebuiau să-l plătească în fiecare an, și văzând cum puterea și îngâmfarea dacilor sporesc neconținut*”. Profitând de banii și inginerii romanilor, Decebal și-a echipat și instruit armata și a inițiat un vast program de construcții civile și militare, îndeosebi în zona Munților Orăștie. În același timp a început să stabilească relații cu popoare inamice Imperiului Roman. Tăblitele de la Sinaia oferă informații inedite despre Decebal, susținând că Diegio și Vezino erau copiii săi, iar sora sa se numea Geopyr („Giuvaier”). Ea a luptat alături de bărbați, în fruntea femeilor dace (ca niște veritabile amazone), împotriva romanilor lui Traian.

- În anul 101, Traian a pătruns în Dacia cu 150.000 de soldați. L-a învins pe Decebal la Tapae apoi, în anul următor, la Nicopolis și la Adamclisi. Decebal a fost obligat să încheie o pace zdrobitoare pentru Dacia, care îl

obliga să dărâme zidurile cetăților, să cedeze o serie de teritorii și să renunțe la independență în politica externă. Însă această pace a fost văzută de ambele tabere doar ca un armistitiu. După ce Apolodor din Damasc, cel mai vestit inginer al epocii, a terminat de înălțat un pod peste Dunăre, în anul 105 legiunile romane l-au folosit pentru a invadea din nou Dacia. Abandonat de aliați și atacat prin Banat, Valea Oltului și Moldova, Decebal a fost nevoit să se retragă în capitala Sarmizegetusa. În ciuda rezistenței eroice, cetatea a fost cucerită și distrusă. Regele dacilor a reușit să părăsească cetatea, probabil printr-un tunel subteran, încercând să continue rezistența în interiorul țării, însă a fost urmărit de cavaleria romană și încercuit în cele din urmă. Pentru a nu cădea viu în mâinile dușmanilor, regele dacilor s-a sinucis. Conform tăblitelor de la Sinaia, Decebal și-a luat viața în Valea Jiului. În urma acestei înfrângeri, o parte a teritoriului său a fost transformată în provincie romană, fiind numită Dacia Felix. Traian a construit o nouă capitală, numită Ulpia Traiana Sarmizegetusa, și-a immortalizat victoria pe Columna lui Traian din Roma și pe un monument triumfal de la Adamclisi din Dobrogea, iar cu aurul capturat de la daci a salvat Imperiul Roman de la faliment.

- Istoria oficială susține că, din cauza atacurilor repetate ale dacilor liberi, împăratul Aurelian a hotărât în 271 retragerea trupelor romane din Dacia, retragere încheiată după patru ani. Însă, cu treisprezece ani înainte, generalul Regalian, urmaș al lui Decebal, a declarat independent statul Daciei, rupându-se de Imperiul Roman. Pentru a apăra hotarele Daciei cât mai eficient, Regalian a încheiat alianțe cu vecinii din nord-vest, nord și est, cum ar fi gotii, herulii sau tarvingii, popoare mereu pregătite pentru o invazie în provinciile romane de la granițele Daciei. Apoi a coordonat și sincronizat răscoale în provinciile Raetia, Gallia, Britannia și Egipt, încât

puterea Imperiului Roman să nu mai poată fi concentrată asupra Daciei. Regele Regalian și-a stabilit capitala la Sarmizegetusa, și-a creat o monedă proprie, care a înlăturat dinarul roman (după cum confirmă și istoricul american Paul Mac Kendrick în *Pietrele dacilor vorbesc*). Vechii istorici susțin că statul dac al lui Regalian avea o limbă bine cristalizată și o religie monoteistă, zalmoxianismul. Împăratul roman Gallienus nu a avut de ales decât să accepte autonomia Daciei, așteptând momentul prielnic pentru a-l înlătura pe Regalian. Acesta a fost ucis în august 268 la instigarea fraților săi roxolani, care nu vedeau autonomia cu ochi buni. După moartea sa, romanii s-au întors în Dacia, însă peste numai trei ani împăratul Aurelian a hotărât retragerea trupelor, din cauza dacilor care continuau lupta cu cotropitorii. În tăblitele de la Sinaia este menționat cel mai important conducător dac de după Decebal, sugerat de poemul germanic medieval *Cântecul Nibelungilor* sub numele Ramunc și Sigeher. În textele de la Sinaia, eliberatorul Daciei, cel ce a inițiat întoarcerea la vechile tradiții, este numit Romanh, Romansie, Lomanh și So Lomonius („Cel Luminos”). Cum povestea lui Regalian este identică cu a lui So Lomonius, putem presupune că sunt una și aceeași persoană. În plus, Regalian nu pare un nume dacic ci, mai degrabă, unul atribuit eliberatorului Daciei de către romani. Prin urmare, așa cum susțin textele descoperite la Sinaia, numele său real ar putea fi Romanh sau Romansie.

Deși falsificatorii istoriei încearcă să ne inoculeze ideea aberantă că Dacia a dispărut după cucerirea lui Traian,

după acel moment formându-se poporul **Harta Daciei din 1542** român, stabilit în cele trei regiuni românești (Moldova, Transilvania și Țara Românească), adevărata istorie ne arată că denumirea de Dacia s-a păstrat până în 1859, când marile puteri au hotărât ca dacii să se numească români și să se considere urmași ai Romei antice, pentru a uita că sunt cel mai vechi popor din lume. Tot atunci s-a stabilit ca numele țării să fie România, în defavoarea celui folosit de mii de ani, Dacia. Din păcate pentru acești falsificatori, au supraviețuit câteva dovezi ce atestă faptul că cele trei mari regiuni așa-zis românești (Moldova, Ardealul și Valahia), deși separate de granițe în mare parte a istoriei, erau considerate părți ale Daciei. Într-o hartă din 1542, gravată pe o placă de lemn de către sasul Ioan Honterus apoi publicată în atlasul său personal, denumit *Rudimenta Cosmographica*, România de astăzi apare sub numele de Dacia. Într-o hartă realizată de Ortelius în anul 1595 apare aceeași denumire, la fel și într-un atlas din 1720. Ioan Baptista Castaldo, marchiz de Cassano,

comandantul trupelor **Harta Daciei din 1669** imperiale habsburgice care ocupaseră Ardealul în 1551, s-a implicat în anul următor în înlăturarea lui Ștefan Rareș din Moldova și a lui Mircea Ciobanul din Valahia, pentru a aduce cele trei provincii dacice sub stăpânirea directă sau măcar sub influența imperială. În acest sens, a bătut o medalie cu chipul său, pe revers notând „*Svabactae Daciae restitutori optimo*”, adică „Restauratorul cel mai bun al Daciei zdrobite”. Polonezul Stanislav Sarnicki afirma că Despot Vodă plănuia să reunească regatul dacilor. Principele Sigismund Báthory încerca să-și impună stăpânirea în Moldova și Valahia, pe lângă Ardeal, „*într-un cuvânt întreaga Dacie*”, după cum nota istoricul său, János Decsi Baranyai. În tratatul încheiat în 1595, împăratul Rudolf al II-lea îi permitea nu doar să fie principele Transilvaniei, ci „*și al ambelor Dacii*”. În 1919, Nicolae Iorga nota: „*Izvoarele contemporane spun că Báthory se considera ca rege al celor trei provincii reunite într-o Dacie care n-ar fi fost românească, ci tocmai împotriva ideii naționale românești, o Dacie care, dacă ar fi rămas, Dacia noastră nu s-ar fi ivit, niciodată n-am fi trăit s-o vedem cum este acum*”. Conform

Harta Daciei din 1720

cronicilor turcesti, austriece si maghiare, Mihai Viteazul, cel care a reunificat în anul 1600 cele trei provincii dacice, este numit „*Restitutor Daciae*” („Restauratorul Daciei”). Alte documente îl consemnează ca „*Malus Dacus*” („Dacul cel rău”). În două scrisori din 1600, adresate lui Mihai, reprezentantii de frunte ai functionarilor superiori imperiali din Boemia îl numesc „*supremo Exercitus in partibus Dacis ductori et praefecto*” („lider si comandant al armatei în acele părți ale Daciei”), Valahia fiind „*Thraciae et Daciae partibus*” („parte din Dacia si Tracia”). Într-o scrisoare din 1603, Ioan Jezernyczky adresează o cerere împăratului Rudolf al II-lea, povestindu-i o întâmplare ce a avut loc „*după ce Mihai Voievod a redobândit Dacia, supunând-o sceptrului Maiestății Voastre*”. Câtiva ani mai târziu, istoricul francez Jacques Augustin de Thou folosea denumirea de Dacia pentru fiecare dintre cele trei regiuni așa-zis românești. În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, germanul Ioan Bisseli scria că, după supunerea Transilvaniei în octombrie 1599, Mihai Viteazul „*trimise împăratului si cheile Daciilor ca semn de deplină supunere*”. În decembrie 1627, cardinalul maghiar Péter Pázmány înregistra declaratia explicită a principelui ardelean Gabriel Bethlen, care se dorea „*rex Daciae*” („rege al Daciei”), înglobând Moldova si Valahia sub autoritatea Portii otomane. Dimitrie Cantemir, domn al Moldovei în 1693 si între 1710 – 1711, pe lângă *Descrierea Moldovei* a scris si *Istoria Daciei vechi si noi*, o carte „dispărută” ca prin minune, la fel ca multe altele ce contin adevărul despre daci. În Iasi, la mănăstirea Golia se află mormântul Sultanei Racovită din 1753, sotia domnitorului Mihail Racovită. Pe placa de marmură a mormântului se poate citi:

„Nici pământeană, nici din Dacia nu sunt

Byza mea, născătoare de bărbați gloriosi, îmi este patria.

M-a născut Gheorgheos sotiei sale si mamei mele Eufrosina.

Numele meu este Sultana cea cu viata scurtă

Si am fost sotia lui Mihail Racovită,

A Domnitorului înțelept al Dacilor si Misienilor”.

Într-o biserică veche din curtea Catedralei Mitropolitane din Iasi este îngropată una dintre fiicele lui Grigore Ghica, domnitor al Moldovei si Valahiei. Pe piatra ei de mormânt din 1738 stă scris:

„Aici zace sub pământ după moartea ei

Preastrălucita domnită, nobila Smaranda,

Fiica piosului egemon al întregii Dacii,

Domnul Grigore Ghica, fruntasul celor din Byza

Atât pentru strălucirea neamului, cât si pentru piosenie”.

În timpul revolutiei din 1821, Tudor Vladimirescu întreba într-o scrisoare adresată rivalului său, Alexandru Ipsilanti, conducătorul Eteriei grecesti: „*Ce au dacii de câștigat de la greci? Ce au dacii în comun cu grecii?*”. Abia la 1859, când marile puteri au îngăduit unirea Moldovei si Valahiei, au impus adoptarea numelui

România, în defavoarea Daciei. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza nu a avut de ales decât să accepte acest

compromis, considerând că unitatea teritorială este mai importantă decât denumirea țării. Adoptarea acestui nume a fost una fără probleme, ținând cont că dacii se mai autodenumeau și rumâni / râmâni. Aceste nume nu au absolut nicio legătură cu Roma, așa cum ar vrea falsificatorii istoriei să credem, ci provin de la Romanh, Romansie, Lomanh, So Lomonius sau Regalian, eliberatorul Daciei, care le-a reintrodus dacilor în anul 258 vechea religie, anterioară zamoixianismului, bazată pe cultul Soarelui. Arheologii au descoperit urme ale acestui cult pe întreg teritoriul Daciei, aparținând chiar epocii de piatră. La nivel global, tabăra zeităților lui Enlil era asociată cu Soarele, iar cea a lui Enki cu Luna. Akkadienii îl mai numeau pe Enlil Ramman, nume preluat de indieni sub forma Rama / Ram în epopeea *Ramayana* și în zoroastrism ca Raman. Unul dintre cele mai importante triburi dacice a preluat numele acestei divinități, membrii săi fiind cunoscuți în toată lumea antică sub numele de rami, râmi, ramni, rahmani, ramani, arimani, arimaspi sau arimi. Eliberatorul Daciei și-a însușit și el numele divinității sale, într-o formă modificată. La fel a procedat și poporul său reîntors la vechea tradiție, adoptând nume precum râmi, râmâni sau rumâni (mai ales în Valahia, numită și Tara Rumânească), pe lângă cel de daci. În *Letopisetul Țării Moldovei*, Grigore Ureche amintea că „noi de la Râm ne tragem”, nume care nu indică Roma, ci pe zeitatea Ram / Rama / Raman. Acesta este motivul pentru care dacii au adoptat cu ușurință creștinismul în secolul al nouălea, biblicul Iisus și Raman fiind una și aceeași zeitate.

Faptele de vitejie ale dacilor au continuat și după izgonirea romanilor, demonstrând astfel continuitatea celui mai vechi popor din lume. Invadati de numeroase nații și chiar conduși uneori de străini, dacii au dat dovadă de vitejie, reușind unele dintre cele mai importante victorii din istoria mondială, întocmai ca în antichitate. Iată câteva dintre ele:

- În anul 1185, frații valahi Ioan și Petru Asan din munții Haemus (din Bulgaria) au organizat o răscoală împotriva Imperiului Bizantin. Inițial, armata vlaho-bulgară a fost înfrântă. Însă, cu ajutorul cumanilor, frații Valahi s-au întors și au inițiat o amplă campanie de prădare a Traciei, fortându-l pe împăratul Bizantului să organizeze o nouă expediție armată împotriva lor. Oastea bizantinilor a fost surprinsă într-o trecătoare de către răsculați, fiind cât pe ce să-și piardă viața acolo chiar și împăratul. Această victorie a întărit poziția Asanestilor, care au rămas stăpâni peste țara dintre Dunăre și Balcani. Cel de-al treilea frate, Ionitza Asan, a întins granițele statului pe care îl conducea, obținând recunoașterea oficială atât a Bizantului, cât și pe cea a papei. Astfel, valahii au reușit performanța de a crea un stat chiar în coasta celui mai mare imperiu al vremii, cel bizantin.

- În anul 1323, domnitorul Valahiei, Basarab I, l-a sprijinit pe regele bulgar Mihail Sisman în lupta împotriva Imperiului Bizantin. Pe 28 iulie 1330, voievodul valah a luptat din nou alături de regele bulgar la Velbuzd, de

această dată împotriva regelui sârb Stefan Decanski, unul dintre aliații regelui Ungariei, Carol Robert d'Anjou. Hotărât să îl îndepărteze de la domnie pe rebelul Basarab, regele ungar a pătruns în Valahia cu o armată formată din 30.000 de cavaleri, mult mai mare decât cea a dacilor valahi. După ce armata ungarilor a cucerit Severinul și a incendiat Curtea de Argeș, bolile și lipsa hranei, cauzate de pustiirea pământurilor de către Basarab, l-au obligat pe Carol Robert să se retragă. La întoarcere, pe 9 noiembrie 1330, în trecătoarea de la Posada, Basarab a lansat atacul împotriva ungarilor, care au pierdut mii de cavaleri încă din prima zi a luptelor. Măcelul a durat patru zile, aproape toți ungurii fiind uciși la Posada în cea mai rusinoasă înfrângere din istoria Ungariei. Regele Carol Robert s-a salvat doar după ce și-a schimbat hainele cu Desev,

un membru al gărzii sale personale, „cel pe care valahii crezându-l însusi regele l-au ucis cu cruzime”, după cum nota chiar monarhul ungar. Visul Ungariei de a atinge Marea Neagră se sfârșise pentru totdeauna, iar Basarab I a domnit pe tronul Valahiei timp de patruzeci și doi de ani.

- În 1389, Mircea cel Bătrân, domnitorul Valahiei, i-a oferit sprijin armat cneazului sârb Lazar, în lupta de la Kossovopolje, împotriva turcilor. Deși creștinii păreau să aibă sorti de izbândă, ucigându-l chiar pe sultanul Murad, fiul acestuia, Baiazid Ilderim („Fulgerul”) a transformat retragerea inițială într-o victorie strălucită. Așteptându-se la răzbunarea turcilor, Mircea a consolidat linia Dunării prin ridicarea unei cetăți la Giurgiu și fortificarea celei de la Turnu. Pe 10 decembrie 1389 a încheiat un tratat de alianță cu regele polonez Vladislav Jagello și unul cu suveranul ungar Sigismund pe 17 martie 1390. După cucerirea Bulgariei din 1393, Baiazid a hotărât să invadeze Valahia. După ce au cucerit Silistra, turcii au traversat Dunărea și au ocupat Turnu, înaintând apoi spre Argeș. Pe 10 octombrie 1394, la Rovine a avut loc înfruntarea dintre valahi și otomani, o bătălie cruntă și sângeroasă, în care voievodul Mircea a ieșit învingător. În *Scrisoarea III*, Mihai Eminescu descria astfel lupta:

„Și abia plecă bătrânul... Ce mai freamăt, ce mai zbucium!

Codrul clocoti de zgomot și de arme și de bucium,

Iar la poala lui cea verde mii de capete pletoase,

Mii de coifuri lucitoare ies din umbra-ntunecoasă;

Călăreții umplu câmpul și roiesc după un semn

Și în caii lor sălbatici bat cu scările de lemn,

Pe copite iau în fugă fața negrului pământ,

Lănci scânteie lungi în soare, arcuri se întind în vânt,

Și ca nouri de aramă și ca ropotul de grindeni,

Orizontu-ntunecându-l, vin săgeți de pretutindeni,

Vâjâind ca vijelia și ca plesnetul de ploaie...

Urlă câmpul și de tropot și de strigăt de bătaie.

În zadar striga-mpăratul ca și leul în turbare,

Umbra morții se întinde tot mai mare și mai mare;

În zadar flamura verde o ridică înspre oaste,

Căci cuprinsă-i de pieire și în față și în coaste,

*Căci se clatină rărite șiruri lungi de bătălie;
Cad asabii ca și pâlcuri risipite pe câmpie,
În genunchi cădeau pedestri, colo caii se răstoarnă,
Când săgețile în valuri, care şuieră, se toarnă
Și, lovind în față,-n spate, ca și crivățul și gerul,
Pe pământ lor li se pare că se năruie tot cerul...
Mircea însuși mână-n luptă vijelia-ngrozitoare,
Care vine, vine, vine, calcă totul în picioare;
Durduind soseau călării ca un zid înalt de sulii,
Printre cetele păgâne trec rupându-și large uliți;
Risipite se-mprăștie a dușmanilor șiraguri,
Și gonind biruitoare tot veneau a țării steaguri,
Ca potop ce prăpădește, ca o mare turburată -
Peste-un ceas păgânătatea e ca pleava vânturată.
Acea grindin-oțelită înspre Dunăre o mână,
Iar în urma lor se-ntinde falnic armia română”.*

Deși victoria lui Mircea a fost categorică, ea nu a putut împiedica înaintarea armatei turcești mult superioară numeric, astfel încât valahii s-au retras spre Argeș, unde au fost înfrânți. Cu toate acestea, prin prisma victoriei de la Rovine, Mircea cel Bătrân a devenit primul european care a ieșit cu capul sus dintr-o înfruntare cu Imperiul Otoman.

- După ce a refuzat să le mai plătească turcilor tribut, profitând de obiceiul acestora de a nu duce războaie iarna, Vlad Tepes, domnitorul Valahiei, a trecut tot malul stâng al Dunării prin foc, sabie și teapă. Cronicarii săi au menționat 1.350 de turci trasi în teapă la Oblucitia și Nevoșelo, 6.840 la Disrstor, Cartal și Dripotrom, 630 la Turtucaia, 6.414 la Giurgiu, 1.460 la Răgova, 749 la Novigrad și Sistov și doar 210 la Marotiu. Într-un amestec

de furie și groază, sultanul Mahomed al II-lea, supranumit „Cuceritorul”, a ordonat strângerea celei mai mari armate musulmane de până atunci, formată din 250.000 de luptători, conform cronicarului Chalcocondil. Balbi, ambasadorul venetian la Stambul, nota că Vlad detinea o armată de maxim 30.000 de soldați, în timp ce Petrus Thomasio scria că valahii aveau doar 22.000 de războinici. În fața unei armate mult superioare (doar) numeric, Tepes a aplicat vechea tactică dacică a hărțuirii: pustiirea pământului,

otrăvirea fântânilor și atacarea detașamentelor turcești plecate după hrană. În noaptea dintre 17 și 18 iunie 1462, Vlad Tepes a demonstrat un curaj unic în istoria omenirii, inspirându-se din tacticile tracului Spartacus. Astfel, domnitorul și cei mai buni osteni ai săi s-au îmbrăcat în haine turcești, s-au infiltrat în tabăra otomană și, la adăpostul nopții, au măcelărit corpul spahiilor din Anatolia. Tinta lor era cortul sultanului însă, din nefericire, Mahomed nu dormea în acea noapte în cortul său. Vlad și luptătorii săi s-au retras în viteză, lăsând în urmă o tabără otomană aflată în agonie. În lupta finală de la Chilia, domnitorul valah a zdrobit un întreg corp de armată turcesc, pierderile otomanilor ridicându-se la 50.000 de oameni. În fruntea unei oști distruse de valahi, foamete, sete și boli, sultanul a hotărât să se retragă până nu își pierde și restul oamenilor. După această victorie, Vlad a zdrobit armata fratelui său vitreg, Radu cel Frumos, lăsat de Mahomed ca domnitor al Valahiei. Radu a reușit să se salveze prin fugă, însă 30.000 de turci nu au fost la fel de norocoși.

- În 1467, deoarece Ungaria dorea pe tronul Moldovei un domnitor care să-i reprezinte interesele, regele Matia Corvin a plecat spre teritoriul condus de Stefan cel Mare, în fruntea unei armate formate din 40.000 de cavaleri. Pe 19 noiembrie, ungurii au devastat târgul Trotusului, urmând Bacăul și Romanul. Pe 15 decembrie, alături de doar 12.000 de osteni, Stefan cel Mare a asediat Romanul, locul de campare al armatei ungare, după ce a incendiat orașul din toate părțile. După lupte violente, ungurii au început să se retragă în dezordine, până și regele lor fiind rănit grav de o săgeată cu trei vârfuri și de către o sulită. Doar indecizia vornicului Isaia de a ataca acolo unde Stefan îi ordonase să o facă l-a ajutat pe Matia Corvin să rămână necapturat și să ajungă în Ungaria alături de rămășițele armatei sale. În anul următor, Stefan cel Mare a pătruns în Ardeal și a distrus trupele ungurești de acolo, demonstrând că pe tronul Moldovei se afla un dac adevărat.

- După ce pe tronul Valahiei a urcat Tepelus Vodă, un aliat al lui Stefan cel Mare, sultanul Mahomed al II-lea și-a dat seama că era pe cale de a-și pierde influența în țările dacice. Uitând ce a pățit cu doar câțiva ani în urmă, când a fost învins de Vlad Tepes, sultanul a trimis în Moldova o armată imensă, numărând aproape 120.000 de oameni, condusă de Soliman Pasa. Aflând de planurile turcilor, Stefan a cerut ajutorul vecinilor săi creștini,

adunând pe lângă cei 40.000 de moldoveni ai săi încă 1.800 de cavaleri unguri și 5.000 de secui din Ardeal. Apoi, urmând vechiul obicei dacic, a pustiit totul în calea atacatorilor, îngreunându-le acestora înaintarea. Pe 10 ianuarie 1475, în mlăștinile din jurul Vasluiului, Stefan cel Mare a atacat frontal uriasa armată a turcilor, în timp ce un detașament ascuns în pădurile din apropiere a năvălit din spate, prinzându-i pe otomani ca într-o menhină. Cuprinși de panică, turcii au început să se calce în picioare, în speranța că vor scăpa cu viață, lupta transformându-se în scurt timp într-o urmărire presărată cu zeci de mii de victime. Cronicarul polonez Ian Dlugosz nota: „foarte puțini turci și-au găsit mântuirea prin fugă, căci chiar și aceia care au fugit și au ajuns la Dunăre au fost uciși acolo de moldoveni, care aveau cai mai iuți, sau au fost înecați de valuri. Aproape toți prizonierii turci, afară de cei mai de frunte, au fost trasi în teapă. Cadavrele celor uciși le-a ars, iar câteva grămezi cu oasele lor se văd până astăzi și sînt mărturie vesnică a unei victorii atât de însemnate. Toată oastea lui – Stefan cel Mare – s-a îmbogățit foarte tare din prada luată de la turci, aur, argint, purpură, cai și alte obiecte pretioase”. Cea mai mare înfrângere a Islamului în fața unei armate creștine l-a determinat pe papa Sixt al IV-lea să îl numească pe Stefan cel Mare „principele creștinătății” și să îi scrie: „faptele tale săvârșite până acum cu înțelepciune și vitejie contra turcilor necredincioși, dusmanii nostri, au adus atîta celebritate numelui tău, încât ești în gura tuturor și ești de către toți foarte mult lăudat”. După dezastrul de la Vaslui, însuși sultanul Mahomed a venit în Moldova, în fruntea a 160.000 de soldați. Prima luptă, de la Pârâul Alb – Războieni, a fost câștigată de otomani pe 26 iulie 1476, Stefan fiind nevoit să se retragă. Sultanul a înaintat spre Suceava, însă nu a reușit să cucerească cetatea din cauza foametei, ciumei, rezistenței îndârjite a cetățenilor și a loviturilor date de oastea de manevră a lui Stefan. Mahomed al II-lea a fost nevoit să părăsească Moldova și să se retragă peste Dunăre. Un martor ocular nota că „sultanul a părăsit

țara cu cetele sale fără să fi luat o singură cetate și fără altă pagubă pentru Moldova decât prada ce a adus cu sine, iar Ștefan-Vodă a ieșit din munți și călărește viteaz prin toată domnia lui”.

- Cei patruzeci și șapte de ani de domnie ai lui Ștefan cel Mare au fost presărați de nenumărate lupte (majoritatea victorii) împotriva turcilor, tătarilor, ungurilor, polonezilor și valahilor supuși turcilor. După un asediu nereușit al Sucevei, polonezul Ioan Albert a hotărât să se întoarcă acasă cu cei 100.000 de soldați ai săi. Ștefan cel Mare i-a urmărit pe atacatori cu 40.000 de oșteni și i-a ajuns din urmă în „*apropiere de făgetul Cosminului*”. Acolo a ordonat armatei sale să înconjoare pădurea și să taie copacii, lăsându-i doar atât cât să poată fi prăvăliți. La 26 octombrie 1497, Ștefan a prins armata poloneză ca într-un clește, strivind-o aproape complet sub copaci. Cei care au reușit să fugă au fost urmăriti până la granița cu Polonia, fiind uciși la Lentesti și la Cernăuți. Ștefan și-a permis să trimită și un corp al armatei împotriva unui detașament de călăreți mazuri, veniți în ajutorul polonezilor. Lăsând pe pământul dacilor zeci de mii de morți, Polonia a suferit una dintre cele mai mari înfrângeri din istoria sa medievală.

- Pe 13 noiembrie 1594, Mihai Viteazul, domnitorul Valahiei, a inițiat lupta împotriva turcilor. A asediat Giurgiu, care a rezistat în fața armatei lui Mihai, însă turcii au fost zdrobiți la Hârsova, Silistra și Târgul de Floci. În

acelasi timp, Aron Vodă măcelărea în Moldova toți turcii din Iași. Sultanul a trimis spre Valahia o armată de aproximativ 40.000 de soldați, condusă de Ferhat Pasa, pe care l-a înlocuit inexplicabil în ultimul moment cu vizirul Sinan Pasa chiar înainte de a trece Dunărea. Mihai Viteazul nu reușise să strângă decât circa 8.000 de oșteni, cărora li se adăugau 2.000 de unguri și 200 de cazaci. Pe 23 august 1595, la Călugăreni, lângă Giurgiu, Mihai a reușit o victorie uimitoare împotriva otomanilor, însuși Sinan Pasa fiind pe punctul de a-și pierde viața. La fel ca la Rovine, dacii valahi câștigaseră lupta, însă au fost nevoiți să se retragă din cauza superiorității numerice a otomanilor, care au ocupat în cele din urmă Muntenia. După ce Sigismund Bathory i s-a alăturat lui Mihai cu o armată de 23.000 de soldați, turcii au fost învinși la Giurgiu, în bătălia ce a avut loc între 15 și 20 octombrie 1595.

- Deși aliați împotriva turcilor, relațiile dintre Mihai Viteazul și Sigismund Bathory s-au răcit în timp. Când acesta a fost înlocuit de cardinalul Andrei Bathory, care a încheiat o pace cu turcii, Mihai a pătruns în Ardeal cu o armată ce număra aproape 20.000 de soldați, formată din valahi, secui, mercenari și haiduci balcanici, fiind susținut de Rudolf al II-lea (împăratul Sfântului Imperiu Roman, totodată rege al Boemiei, rege al Ungariei și principe al Transilvaniei) și de generalul acestuia, albanezul Giorgio Basta. În octombrie 1599, Mihai obținea o victorie răsunătoare la Selimbăr împotriva lui Andrei Bathory, care a fost nevoit să fugă, fiind prins mai apoi de secui și decapitat în coliba unui tăietor de lemne.

- În aprilie 1877, România și Rusia se aliau împotriva Imperiului Otoman. Războiul ruso-turc începuse dezastruos pentru armata țaristă, care a suferit pierderi grele la Plevna pe 8 și pe 18 iulie. Pe 20 august, armata română, comandată de domnitorul Carol I, a trecut Dunărea pe podul de la Corabia, îndreptându-se către Plevna, dând Imperiului Otoman cea mai grea lovitură de până atunci. Rănit, generalul turc Osman Pasa s-a predat necondiționat și i-a înmănat sabia sa ofiterului român Mihail Cerchez, gest refuzat de acesta până la sosirea lui Carol I. După victoria de la Plevna, Grivita I și II, Rahova, Smârdan și Vidin, celelalte fortificații turcești din Bulgaria au căzut rând pe rând în fața armatei ruso-române, comandate de Carol I. În 1881, acesta s-a încoronat ca rege, punându-și pe frunte coroana turnată din metalul unuia dintre tunurile turcești capturate la Grivita pe 30 august 1877. României conduse de el (formată în acel moment din Moldova și Valahia / Tara Românească) i-a adăugat Dobrogea în 1878 și Cadrilaterul în 1913, însă nepotul său, Ferdinand I, este cel care a refăcut vechea Dacie prin Marea Unire de la 1918.

- Românii au dat dovadă de vitejie și în războaiele ce au urmat. În Primul Război Mondial, după câteva înfrângeri grele, au câștigat lupte importante împotriva germanilor și austro-ungarilor, cum ar fi cele de la Mărăști, Mărăsești și Oituz. La finalul războiului, în 1918, România și-a recuperat vechile teritorii, Ardealul, Banatul, Bucovina și Basarabia, întregindu-se astfel Dacia lui Mihai Viteazul. În cel de-Al Doilea Război Mondial, România a luptat alături de germani pentru a-și recupera teritoriile furate de sovietici, Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Hertei. După înlăturarea de la putere a maresalului Ion Antonescu, România condusă de regele Mihai a întors armele împotriva Germaniei, participând la eliberarea Cehoslovaciei și a Ungariei. Românii au eliberat Ungaria și în 1919, înlăturând din Budapesta regimul bolșevic al lui Bela Kun. Ca mulțumire, ungurii încă încearcă să ne răpească Ardealul, uitând că „fără opincă, Budapesta era în Siberia”, așa cum a fost scris în 2011 pe o pancartă agățată de trei tineri bucureșteni pe gardul Centrului Cultural al Republicii Ungare.

Deși în anumite puncte ale istoriei dacii au fost conduși de străini sau de autohtoni supuși străinilor, nu au acceptat niciodată jugul asupritor, ci au organizat adeseori răscoale și, mai târziu, revoluții. Printre cele mai cunoscute se numără răscoala de la Bobâlna din 1437-1438, războiul țărănesc condus de Gheorghe Doja din 1514, răscoala lui Horea, Cloșca și Crisan din 1784, revoluția lui Tudor Vladimirescu din 1821, revoluția din 1848, răscoala de la Flămânzi din 1907, revolta de la Tatarbunăr din 1924 și revoluția din 1989. Numai între anii 1949 și 1962 au izbucnit peste o sută de răscoale țărănești în România. Dacă luăm în calcul și revoltele din perioada stăpânirii romane, alături de multitudinea de războaie din ultimul mileniu, reiese dorința acerbă de libertate a dacilor, transformați în români peste noapte în 1856. Însă, pentru a cunoaște cu adevărat primul popor din lume, trebuie să ne îndreptăm privirile spre timpurile preistorice, acolo unde este menționat adeseori sub alte nume.

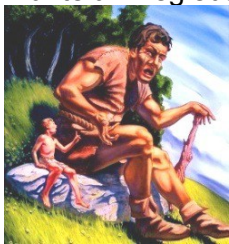
Despre pelasgi stim că au fost prima rasă umană de pe Terra, ce s-a împrăștiat din Dacia pe toată suprafața Pământului. Cei care au rămas în țara de origine s-au numit daci, iar cei care au migrat s-au numit traci. Aceștia erau descriși în antichitate ca fiind înalți, blonzi, cu piele albă și cu ochi albaștri. Numeroase izvoare latine spun că împărații romani Augustus, Domitian și Honorius, care au purtat războaie crâncene cu dacii din nordul Dunării și Panonia, i-au învins pe giganti. Prin urmare, înalții traci / pelasgi erau numiți giganti sau uriași de către restul popoarelor, ce aveau o înălțime mai redusă. Acești uriași care au condus Pământul încă din cele mai vechi timpuri sunt întâlniți în miturile majorității popoarelor. De exemplu, legendele românești spun că, pe vremuri, aici trăiau jidovii sau uriesii, ființe foarte blânde, înalte de peste doi metri, cu pielea albă, ochi albaștri sau verzi și părul blond sau roscat. Dovada că acești „giganti” erau originari din Dacia se întâlnește în *Vechiul Testament*. În timpul exodului din Egipt, Moise a trimis spioni în Canaan, pământul făgăduit evreilor de către Yahweh. Aceștia s-au întors speriați din cauza uriașilor pe care i-au văzut acolo: „Am fost în

pământul în care ne-ai trimis, pământul în care curge miere și lapte și iată roadele lui. Dar poporul care locuiește în el, este îndrăzneț și orașele sunt întărite și foarte mari, ba și pe fiii lui Enac i-am văzut acolo”. (Numerii 13:28-29). Când Caleb, unul dintre spioni, a propus un atac împotriva locuitorilor Canaanului, ceilalți i-au replicat: „Nu putem să mergem împotriva poporului aceluia, pentru că e mult mai puternic decât noi (...) Tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi și uriași, pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor; și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa le păream și noi

lor” (Numerii 13:32-34). Despre „fiii lui Enac” aminteste si *Deuteronomul*: „Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr și înalt la statură, ca fiii lui Enac; si aceștia se socoteau printre Refaimi, ca fiii lui Enac; iar Moabiții îi numesc Emimi” (2:10-11). În antichitate, muntii Carpati mai erau cunoscuti sub numele Rifa. Dacă eliminăm terminatia „im”, care indică pluralul, rezultă nu doar un nume aproape identic cu cel al muntilor nostri, ci si cel al tribului dacic Refa. Amintirea acestui trib dacic se întâlnește atât în numele localității Rafa din județul Vrancea, aflate la poalele muntilor Carpati / Rifa, cât si în denumirea orasului Rafah din sudul fâșiei Gaza de astăzi, acolo unde locuiau acesti refaimi, „fiii lui Enac”. Numele Enac sau Anak în alte versiuni poate fi o prescurtare a Anunnakilor, zeii cei mari ai omenirii, indicând faptul că acei uriasi erau semizeii. Însă Enac, tatăl gigantilor refaimi, poate proveni si din Enoh, scris în sumeriană Enokh. Iar *Vechiul Testament* sustine că, după Potop, tatăl omenirii a fost Noe, pe care l-am identificat deja cu Enoh. Prin urmare, uriasii întâlniti de spionii evrei în Canaan nu erau decât unul dintre triburile tracice care împânzeau Pământul, plecati din muntii Carpati. Privind lucrurile în această lumină, se poate explica si diferenta de înălțime dintre ei si restul popoarelor, fiind cunoscut faptul că, pe vârful unui munte, gravitatiea este mai mică decât la poalele muntelui. Prin urmare, cei ce locuiesc pe vârfurile muntilor vor fi mai înalti decât cei ce locuiesc pe forme de relief mai joase. Un alt amănunt demn de a fi luat în seamă este faptul că, tot conform *Vechiului Testament*, Avraam a locuit în Canaan cu mult timp înainte de exodul lui Moise, însă nu a mentionat nici măcar o singură dată vreun urias. De ce nu? Deoarece, după povestea biblică, Avraam si familia sa erau sumerienii, plecati din orasul Ur, adică făceau parte din acelasi neam traco-pelasgic de statură înaltă. Prin urmare, având aceeasi înălțime ca pelasgii refaimi din Canaan, nu puteau vorbi despre uriasi.

Pentru Homer si Hesiod, gigantii care s-au luptat cu zeii olimpieni sunt din tara Arimi, situată în nordul Dunării de jos. Pentru poetul Claudius, tara gigantilor se numeste Inarime, denumire ce, de asemenea, provine din cea a tribului dacic al arimilor. După războiul cu dacii, împăratul roman Octavian Augustus a ridicat un templu dedicat zeului Mars Ultor („Marte răzbunătorul”), despre care poetul Ovidiu scria că e „*demn de trofee luate de la giganti*”. Iar Horatiu l-a numit pe Octavian „*al doilea învingător al titanilor*”. Împăratul Domitian, care a întreprins si el o expeditie în Dacia, a fost celebrat de poetul Martial ca un „*învingător al gigantilor*”, iar poetul Arruntius Stella a organizat un banchet în cinstea victoriei lui Domitian, pe care o numea „*triumf asupra gigantilor*”. Conform grecilor antici, locuintele gigantilor se aflau în regiunea muntelui Phlegra, unde a avut loc si războiul împotriva zeilor. Poetul roman Statius sustinea că Phlegra se găsește pe teritoriul Daciei. Într-adevăr, în apropiere de Cerna se află muntele Pregleda, un loc lipsit de pădure, având suprafata acoperită numai de stânci calcaroase si arse. Pregleda este vechiul Phlegra din miturile grecilor, care a fost ars de fulgerele lui Zeus. Pentru antici, lângă Phlegra gigantilor se afla pestera Avernus / Aornus / Aouernis, iar lângă poalele muntelui Pregleda există imensa pesteră Izverna. În sud-vestul masivului Retezat, care începe

din nordul muntelui Pregleda, se află muntele Gugu, în jurul căruia trăiesc păstori de statură înaltă, numiti gugani, ce duc o viață mai mult izolată, de trib. Numele de gugani era cunoscut si de grecii antici. O localitate din regiunea în care se luptaseră zeii cu gigantii purta numele de Gignonus. Hercule avea la egipteni epitetul „*gigon*”. Pe *Tabula Peutingeriana*, o copie din secolul al XII-lea a unei hărți romane, se observă în Dacia localitatea Gaganis. După geograful Stabon, ligurii (emigrati din Carpati în Italia) aveau un fel de cai si câțari numiti gygenoi, adică gugănesti sau de la munte. Numele grecesc al uriasilor, „*gigantes*”, nu provine din cuvântul „*gegeneis*”, care înseamnă „născuti din pământ”, ci de la guganii de pe muntele Gugu. Unul dintre hecantochirii miturilor grecesti poartă numele Gyges. Un alt Gyges, fiul lui Dascylos, regele lydienilor, a ridicat o movilă funerară de o mărime extraordinară, după cum povestea Herodot. Tot un urias, regele Beotiei, se numea Ogyges. Alti urmasi ai vechilor giganti trăiesc în satul hunedorean Târșă, cel mai izolat loc din România, unde toti membrii unei familii au trăit peste nouăzeci de ani. Eleonora, una dintre ei, crede că familia sa provine „*dintr-o spită de oameni vechi, de dinainte de Potop. Erau aceia altu’ fel de oameni. Oameni rămasi. Zice că era dacii din Piatra Rosie, niste oameni mai mari. Mai înalti. Si solizi. Trăiau si peste o sută două’ de ani aceia. De acolo zice că s-o transmis neamul nostru*”. În mod asemănător cu relatarea din Târșă, la chestionarele lui Nicolae Densusianu, locuitorii comunelor Bordeiu Verde din Brăila si Podeni din Prahova au răspuns „*sământa noastră este de la uriesi*”.

Despre adevărata natură a uriasilor pelasgi / traci vorbește tot *Vechiul Testament*. Cartea *Facerea* sustine că „în vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime” (6:4). Am văzut că uriasii erau pelasgii / tracii, acel popor temut și slăvit în același timp de întreaga lume antică pentru vitejia sa (Herodot chiar îi numea pe daci „cei mai viteji și mai drepti dintre traci”). *Biblia* sustine că acei uriasi erau copiii îngerilor și ai pământenilor, adică semizeii. Același lucru îl afirmă anticii și despre traci, în special despre cei din Dacia. La începutul erei noastre, într-un răvas trimis conducătorului dacilor, Cotizo, poetul latin Ovidiu îl numește pe acesta și pe întregul său popor „neam scoborât din zei”. Cu șase secole înainte, poetul grec Pindar, citându-l pe Pherenikos din Heracleea, scria despre dacii din nordul Dunării: „*Hiperboreii locuiesc în părțile îndepărtate lângă templul lui Apolo. Ei sînt cu totul nedepriși la război și se trag, după cum spun tradițiile, din neamul titanilor celor vechi*”. Prin secolul al V-lea al erei noastre, poetul latin Claudian scria că pasărea phoenix își are cuibul în munții titanilor de lângă Ocean (Marea Neagră), adică în Carpați. Aici, grecii considerau că titanul Atlas susținea pe umerii săi cerul, în același loc în care a fost crucificat Prometheus, adică pe Vârful Omu. Grecii îi numeau pe geto-daci „dao”, adică „divini”, datorită descendenței lor din vechii zei. Această proveniență din zei i-a făcut pe nazisti să considere rasa ariană superioară celorlalte rase umane. În mitologia ebraică, copiii îngerilor și ai pământenilor sunt numiți nefilimi / nafilimi, cuvânt format din rădăcina „nff” („căzut, decăzut”) și terminatia „im”, ce indică pluralul. Popoarele din nordul Europei numeau lumea cealaltă Helheim („tărâmul zeitei Hel”) sau Niflheim. Al doilea nume al lumii de dincolo este format din „heim” („tărâm”) și „niff”, cuvânt aproape identic cu „nff” al evreilor. Prin urmare, Niflheim, lumea cealaltă în viziunea scandinavilor, poate însemna „tărâmul celor decăzuți” ori „tărâmul nefilimilor”. Iar lumea cealaltă, în concepția popoarelor antice, era Ardealul dacilor.

Erau primii pelasgi identici cu dacii de după Diluviu? Din miturile mesopotamiene stim că, până la apariția primilor oameni, zeii au realizat câteva rebuturi, acei hominizi din care oamenii de știință susțin că provine omul. Amestecându-și genele cu ale acelor hominizi, zeii au creat pelasgii sau semizeii, vestiții uriasi din vechime. Pelasgii supraviețuitori ai Potopului au fost modificați genetic, dându-se astfel naștere diferitelor rase umane. Deși a păstrat o proporție mai mare a materialului genetic al zeilor, rasa albă de astăzi nu este identică cu cea a pelasgilor. O modificare semnificativă a pelasgilor o reprezintă reducerea înălțimii. Chiar dacă tracii erau mai înalți decât reprezentanții celorlalte rase, înălțimea lor era semnificativ mai mică decât a primilor pelasgi, de dinaintea Potopului. Urme ale unor uriasi cu înălțime de patru – cinci metri se întâlnesc pe toată suprafața Pământului, mai ales în țara lor de origine, România de astăzi. În Bucegi s-a găsit un tunel cu schelete de uriasi, ce prezintă un nivel ridicat de radioactivitate. La marginile Bucureștiului s-au descoperit rămășițele a optzeci de uriasi cu înălțimea între trei și cinci metri. În necropola de la Argedava / Argedavon, vechea capitală dacică, în anii 1940 – 1950 s-au găsit scheletele a optzeci de uriasi, unii având chiar cinci metri înălțime. Necropola zeilor de la Nucer, din Cotia Buzăului, este cunoscută tot pentru morminte ale uriasilor. În satul Stroiasca din județul Buzău s-au descoperit galerii subterane cu „lumini eterne”, săli de două

sute de metri lungime, o sursă de radioactivitate și mai multe schelete de uriasi înalți de trei – patru metri. La Muzeul Brukenthal din Sibiu se află un coif enorm, provenit din zona Sighisoara – Făgăraș, despre care Vasile Pârvan scria că este pentru „un cap de urias”. La Doboli de Jos s-a găsit o spadă enormă, cu un mâner de 1,13 metri, considerată a fi de origine scitică. În satul Coltea din județul Brăila au fost descoperite schelete umane de peste 2,5 metri, numite de localnici „oase de căpcăuni”. Schelete de uriasi au mai fost dezgropate la Polovragi, la Cetățeni și la mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung-Muscel, personaj despre care se spunea că avea o statură impunătoare. Iar în octombrie 1989, la Pantelimon – Lebăda au fost scoase din pământ douăzeci de schelete de uriasi.

Multi săteni dintre cei care au dezgropat aceste schelete spun că au fost amenințați cu moartea, pentru a nu dezvălui nimănui ceea ce au văzut. În 2009, o echipă a televiziunii Antena 1, ce realiza o anchetă pe tema uriasilor din Bucegi, a primit un telefon de amenințare, a cărui înregistrare a fost făcută publică ulterior. Un bărbat misterios le-a „recomandat” jurnaliștilor să sisteze dezvăluirile, deoarece au intrat „într-un joc periculos”. „Nu mai vorbiți despre Bucegi. Sunt informații care trebuie să rămână la nivelul unor structuri și nu trebuie

făcute publice. Să nu vă doriți să ne cunoașteți, să dați interviuri la noi. Atât am avut de spus", a continuat misteriosul personaj. Iar aceste amenințări nu fac decât să dovedească faptul că adevărata istorie a lumii este

ascunsă omenirii de către cei ce detin puterea de prea mult timp. Însă, așa cum sustine *Evangelia lui Luca*, „*nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față și nimic tainic, care să nu se cunoască și să nu vină la arătare*” (8:17). Să sperăm că indianul Sundar Singh avea dreptate atunci când profetea că „*în cele din urmă toți dușmanii României vor îngenunchia la hotarele acestei țări și plini de umilință vor recunoaște misiunea ei spirituală ce se va manifesta prin intermediul teribilei puteri a lui Dumnezeu*”. Toate la timpul lor...

32. Pacea

„*Pacea este o tranziție spre un nou război.*” – Octav Bibere

Conform *Bibliei*, la un an de la declansarea Potopului (30.000 î.e.n.) s-a întors pe Pământ Noe / Enoh împreună cu restul supraviețuitorilor. Cum în scrierile vechi era întotdeauna vorba despre ani divini, putem presupune că întoarcerea lor a avut loc după trei sute saizeci de ani pământeni, adică în anul 29.640 î.e.n. Scrierile antice susțin că tot atunci s-au întors pe Terra și Veghetorii, dând startul Bătăliei Piramidelor. La finalul acestei lupte de la Giza, Enki a capitulat iar Marduk a fost închis în Marea Piramidă. Însă mărturia lui Enoh a făcut ca Enki să fie condamnat și închis din nou în lumea subterană, iar Marduk eliberat și trimis în exil. Dintr-un text sumerian stim că Marduk a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în țara Hatti, ceea ce înseamnă că s-a întors în jurul anului 21.000 î.e.n., douăzeci și patru de ani divini fiind egali cu opt mii șase sute patruzeci de ani pământeni. Atunci a avut loc incidentul Turnului Babel, Marduk încercând să construiască o nouă „poartă stelară” în orasul tatălui său, Eridu, pentru a părăsi Pământul. Enlil a aflat și a distrus Turnul, ceea ce ar fi putut da startul unui nou război. Însă, pentru a pune capăt odată pentru totdeauna mult prea îndelungatului conflict, Ninhursag a hotărât să acționeze. Pentru acest lucru avea nevoie de sprijinul conducătorului suprem, împăratul Anu. Și cea mai bună metodă pentru a primi susținerea tatălui său era de a-l seduce.

Egiptenii au păstrat un mit în care zeul suprem Ra s-a închis într-o zi în camera sa, fiind supărat din cauza conflictului fără sfârșit dintre Seth (Enlil) și Horus (Marduk), refuzând să mai lumineze lumea. Fiica sa, Hathor (Ninhursag), zeita iubirii și a frumuseții, a intrat în camera lui hotărâtă să îl înveselească. Hathor a dansat

goală pentru tatăl ei, apoi a început să îl seducă, ceea ce l-a înveselit pe bătrânul zeu, care și-a reluat apoi mersul pe bolta cerească. Nu știu ce au înțeles vechii egipteni din această poveste dar când o zeiță goală îl pipăie pe zeul Soarelui, iar acesta iese din cameră foarte bine dispus, nu putem decât să ne gândim la sex. Se pare că preoții știau adevărul din moment ce, în cadrul unei procesiuni din templul lui

Hathor din Dendera, statuia ei era dusă din interiorul sanctuarului până pe acoperiș, unde fusese construită o capelă specială pentru ceremonia unirii zeiței cu discul solar. Japonezii aveau o legendă asemănătoare, în care Amaterasu omikami, zeita Soarelui, s-a închis într-o grotă cerească, lăsând lumea în întuneric. Ceilalți zei au creat tot felul de obiecte pentru a o convinge pe Amaterasu să iasă, însă fără succes. Zeita Ame-no-Uzume-no-Mikoto („Fata Cerului”) s-a urcat pe un poloboc răsturnat, s-a dezbrăcat complet și a început un dans obscen și distractiv. Curioasă, auzind larma de afară, Amaterasu a părăsit grotă. Acest mit fiind aproape identic cu cel egiptean, putem presupune că japonezii au copiat povestea egiptenilor și au modificat-o, în ambele însă fiind vorba despre modul în care Ninhursag l-a sedus pe tatăl său. Sumerienii confirmă acest fapt, susținând că zeita iubirii și a frumusetii a devenit la un moment dat consoarta lui An, primind cu această ocazie epitetul Anunitum („Cea iubită de An”), devenit Antum pentru akkadieni și babilonieni. De altfel, cei doi erau venerați împreună în templul Eanna din orasul Uruk. De ce și-a sedus Ninhursag tatăl? Cea mai plauzibilă variantă este cea a încercării de a obține susținerea lui pentru încheierea conflictului de pe Pământ. Și se pare că a obținut-o.

La fel ca orice mare război din istorie, și îndelungatul conflict al zeilor s-a sfârșit printr-un tratat de pace. Detalii se regăsesc într-un text descoperit de reverendul și profesorul canadian George Aaron Barton pe un cilindru de argilă spart, fiind varianta akkadiană a unui text sumerian mult mai vechi. Barton a tras concluzia că cilindrul de argilă a fost depus de regele Naram-Sin în jurul anului 2.300 î.e.n., cu ocazia refacerii templului lui Enlil din Nippur. Comparând textul mesopotamian cu cele egiptene din aceea perioadă, care se concentrau asupra regelui, Barton a remarcat că textul akkadian *„se preocupa de comunitatea zeilor”*. În ciuda fragmentării textului, mai ales la început, este clar că zeii cei mari s-au reunit în urma unui mare război la Harsag („Muntele Înalt”), care nu poate fi decât Marea Piramidă de la Giza. Zeita Ninhursag juca rol de pacificator, desi autorul textului se referă la ea în repetate rânduri cu epitetul Tsir, care înseamnă *„sarpe”*, sugerând că ea ar fi fost de partea Veghetorilor. Versurile introductive descriu pe scurt ultimele momente ale războiului precum și condițiile din piramida asediată. Din continuarea textului aflăm că Ninhursag a convocat conferința de pace în tabăra lui Enlil, acolo fiind acuzată că îi ajută pe *„demoni”* (Veghetorii). Zeita a negat acuzațiile, răspunzând: *„Casa mea*

e curată”. Un zeu a cărui identitate rămâne ascunsă (probabil Ninurta) i-a replicat: *„Dar casa cea mai făloasă și strălucitoare din toate tot curată este?”*, referindu-se la Marea Piramidă. *„Despre aceea nu pot vorbi, strălucirea ei Gibil o slujeste”*, a răspuns zeita. După ce spiritele s-au mai potolit, a avut loc o ceremonie simbolică de iertare. Ninhursag a fost botezată cu apă din Tigru și Eufrat, simbolizând faptul că a fost reacceptată în rândul zeilor celești. Enlil a atins-o cu *„strălucitorul sceptru”* iar *„puterea ei nu a fost răsturnată”*. Enki și copiii săi au fost aduși în Harsag, acolo unde erau așteptați de Enlil și Ninurta. Anunțând că acționa în numele *„marelui domn Anu (...) Anu arbitru”* (ceea ce dovedește că primise acordul conducătorului ceresc pentru a încheia pacea), zeita a efectuat o ceremonie proprie. A aprins șapte focuri, câte unul pentru fiecare zeu conducător sau Anunnaki: Anu, Enki, Marduk, Istar, Ninhursag, Enlil și Ninurta. Pentru fiecare foc aprins a rostit câte o incantație: *„O ofrandă arzătoare lui Enlil din Nippur... lui Ninurta... lui Enki cel venit din Abzu... lui Nergal cel venit din Meslam”*. La apusul Soarelui, toate flăcările erau aprinse: *„precum a soarelui era marea lumină aprinsă de zeită”*. Apoi, Ninhursag a făcut apel la înțelepciunea zeilor și a laudat beneficiile păcii: *„Mărete sunt roadele zeului înțelept; marele râu divin spre vegetația lui va veni (...) revărsarea lui va face ca o grădină zeiască”*. A subliniat abundența de plante și animale și beneficiile unei *„omeniri cu întreită încoltire”* ce se înmulțea după Potop, planta, clădea și îi slujea pe zei, toate acestea fiind posibile doar în urma păcii. După ce zeita și-a terminat pledoaria, Enlil a luat cuvântul. *„Înlăturată este nenorocirea de pe fata pământului”* a spus el, referindu-se, evident, la Diluviu. *„Măreata Armă s-a ridicat”*, a completat Enlil, probabil sugerând că Luna a fost înlăturată din calea Soarelui, sfârșind astfel era glaciară. Iar lui Enki i-a permis să rămână la suprafață: *„Edin va fi locul pentru a ta Sfântă Casă”*, cu suficient teren în jur pentru a însămânța câmpiile. Auzind acestea, Ninurta a obiectat. *„Să nu vină!”*, a zbierat *„printul lui Enli”*. Ninhursag a luat din nou cuvântul, explicându-i fiului ei că trusesse *„zi și noapte cu putere”* pentru a da posibilitatea oamenilor de a crește vitele și a cultiva pământul, amintindu-i cum a *„ridicat fundatiile, a umplut, a înălțat”*, apoi uriasa inundatie a

distrus „*totul, în întregime*”. „*Domn al vietii, zeu al roadelor, lasă berea cea bună să curgă cu îndoită măsură! Fă să fie lână din belsug!*”, i-a cerut ea. Până la urmă, Ninurta s-a lăsat înduplecat: „*O, mama mea, luminoaso! Continuă; făina nu o voi tine pe loc (...) în împărăție, grădina se va reface (...) Pentru a pune capăt suferinței eu mă rog cu cinste*”.

Continuarea negocierilor de pace se găsește în textul *Cânt cântarea mamei zeilor*. Primul care a luat cuvântul a fost Enki:

„*Enki i-a adresat lui Enlil cuvinte de laudă:*

«*O, tu, cel ce esti fruntas între frati,*

Taur al Cerului, care tine în mâini soarta omenirii.

Pe pământurile mele pustietatea larg s-a întins;

Toate sălasurile sunt pline de amărăciune

Din cauza atacurilor tale»”.

Pentru a încheia pacea, Enki a fost de acord să-i cedeze fratelui său câteva teritorii pentru totdeauna:

„*Îți voi acorda poziția conducătorului*

În Zona Interzisă a zeilor;

Locul ce radiază, în mâna-ti îl încredințez!”.

La rândul său, Enlil i-a oferit lui Enki Egiptul: „*pentru formidabila Casă care e ridicată ca o movilă (Marea Piramidă), l-a numit pe printul a cărui strălucitoare soție (Istar) din conlocuirea cu Tsir (Ninhursag) se născuse.*

Pe puternicul print care e ca un tap sălbatic în toată firea – pe el l-a numit si i-a poruncit să păzească *Locul Vietii*”. Apoi i-a oferit titlul Ningiszida („Domnul Artefactului Vietii”). După ce si-au stabilit teritoriile, zeii au trasat planurile pentru modul în care pământurile aveau să fie ocupate de oameni. Enki a desenat pe pământ „*la picioarele lui Enlil*” un plan pentru înființarea așezărilor umane pe teritoriul lui. Enlil a acceptat și a răspuns desenând „*la picioarele lui Enki*” planul pentru restaurarea orașelor antediluviene din Sumer. Enki a pus totuși o condiție: să i se permită accesul liber în Mesopotamia și să primească înapoi Eridu, primul său oraș. Enlil a fost de acord cu această condiție: „*în țara mea, sălasul tău să dureze vesnic; din ziua când vii în preajma mea, masa încărcată să răspândească pentru tine delicioase arome*”. Si-a exprimat speranța că Enki va ajuta la revenirea prosperității în teritoriul său: „*toarnă-ti belsugul peste țară, fiecare an să-ți înmulțească bogățiile*”. Din păcate, textele mesopotamiene nu descriu decât vag această împărțire a teritoriilor și a oamenilor, ceea ce ne obligă să aflăm singuri detaliile.

În acele vremuri, pe Pământ exista o singură rasă a oamenilor, cea a supraviețuitorilor Potopului, ce formau un singur popor și vorbeau o singură limbă. Știm că din punct de vedere genetic erau „puri”, având un ADN mult mai apropiat de cel al zeilor decât restul raselor umanoide distruse de Potop. Urmasi ai lui Enoh / Noe, acești oameni blonzi, cu piele albă și ochi albastri, aidoma zeilor, reprezintă primii Homo Sapiens Sapiens. Grecii îi

numeau pelasgi si le atribuiau în poeme epitetul „*dio*” („divin”), considerându-i oameni cu însusiri supranaturale, asemenea zeilor. În India si Persia erau numiti arieni, fiind acea rasă pură din punct de vedere genetic despre care vorbeau teosofii si nazistii lui Hitler.

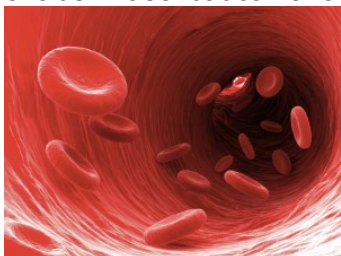
Dacă primii oameni erau albi, cum au apărut celelalte rase umane, cea etiopiană sau neagră, cea mongoloidă sau galbenă si cea indiană sau rosie? Observăm că aceste patru culori sunt atribuite în miturile egiptene principalilor zei aflați în conflict: Ra era galben, Seth rosu, Osiris negru iar Horus alb. Egiptologii sustin că egiptenii antici cunosteau cele patru rase umane, ei considerându-se cei rosii, asiaticii erau galbenii, locuitorii de la izvoarele Nilului erau cei negri iar oamenii din nord, albi. Prin urmare, este posibil ca egiptenii să fi atribuit fiecăruia dintre acesti zei câte o rasă umană. Stim că zeii si-au împărțit oamenii, asadar este plauzibil ca ei să fi creat pe cale genetică celelalte rase pentru a-si „marca” supusii, astfel încât să fie

usor de recunoscut. Dacă înainte de Potop zeii își însemnau oamenii cu propriile simboluri pe frunte sau pe mână, metoda culorilor diferite pare mult mai eficientă. Astfel, Enki / Osiris a primit rasa neagră, Enlil / Seth pe cea rosie, Anu / Ra pe cea galbenă iar Marduk / Horus a păstrat-o pe prima, cea albă a pelasgilor. *Vechiul Testament* confirmă această ipoteză, sustinând că, după Potop, „în vremea aceea era în tot pământul o singură limbă și un singur grai la toți” (*Facerea* 11:1). După incidentul Turnului Babel „a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului” (*Facerea* 11:9). Adică imediat după ce Marduk a încercat să construiască o nouă „poartă stelară”, fiind oprit de Enlil, au luat nastere diferitele rase, ce aveau limbaje proprii, care au fost împrăștiate pe toată suprafața Pământului. Această împărțire a fost stabilită la tratatul de pace al zeilor, din jurul anului 21.000 î.e.n. Am văzut că, atunci, zeii nu si-au împărțit doar oamenii, ci si teritoriile. *Vechiul Testament* mai confirmă o dată acest lucru: „Iar lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit pământul, și numele fratelui său era loctan” (*Facerea* 10:25). Nu stim nimic despre acest Peleg si nici nu ni se oferă amănunte despre acea împărțire a Pământului. Însă numele lui e foarte asemănător cu cuvântul „pelasg”. Prin urmare, citatul biblic poate fi citit astfel: „în zilele pelasgilor s-a împărțit Pământul”, exact ceea ce am descoperit din sursele mesopotamiene.

Observăm că, atunci când au fost create rasele umane, nu doar culoarea pielii a fost modificată, ci si cea a părului si a ochilor. La origine, oamenii albi aveau părul blond si ochii albastri (aidoma zeilor), cei negri părul si ochii negri, cei rosii părul roscat si ochii verzi iar galbenii părul saten si ochii căprui. În timp, prin împerecheri inter-rasiale, aceste caracteristici nu au mai aparținut în mod exclusiv anumitor rase umane, ci s-au transmis si la celelalte. În general rasa albă, cea primordială, a pelasgilor, poate contine toate culorile de păr si de ochi. Celelalte sunt limitate, mai rar întâlnindu-se indivizi negri, galbeni sau rosii cu păr blond si ochi verzi ori albastri.

Nu doar culoarea părului si a ochilor se află într-o strânsă legătură cu rasele umane, ci si grupele sanguine. Dintr-un strămos comun al omenirii, numit Noe sau Enoh de către evrei, nu puteau apărea patru grupe sanguine pe cale naturală, ci doar prin modificare genetică. Grupa 0 I pare a fi cea mai veche dintre ele, un individ cu această grupă putând dona sânge tuturor celorlalte grupe sanguine, prin urmare e posibil ca prima rasă umană de după Potop, cea a pelasgilor, să fi avut grupa sanguină 0 I. În timp, prin amestecul dintre rase pe cale naturală si prin nenumărate încrucișări genetice realizate de zei, grupa 0 I nu a mai aparținut în mod exclusiv rasei caucaziene. Astăzi, la rasa albă apare în cea mai mare proportie grupa

sanguină A II, B III la rasa mongoloidă si 0 I la rasa rosie (prezentă la 95% dintre amerinidieni). Grupa AB IV există în cea mai mică proportie, fiind prezentă la aproape 5% din populatia lumii.

Din punctul de vedere al cercetătorilor, acest lucru nu poate însemna decât că este cea mai nouă grupă sanguină. Însă, conform logicii, nu este obligatoriu ca AB IV să fie cea mai nouă, ci poate a fost redusă pe parcurs prin cauze naturale ori pe cale artificială, din diferite motive. Pe lângă aceste patru grupe, mai există o componentă a sângelui ce poate dovedi că rasele umane au fost create de către zei pe cale genetică: Rh-ul. În globulele roșii din sânge există un antigen numit D, cei care îl au fiind persoane cu Rh pozitiv, iar cei fără antigen D având Rh negativ. Iată distribuția tipurilor de sânge pe Pământ:

Rh pozitiv:

- O I – 37%
- A II – 36%
- B III – 9%
- AB IV – 3%

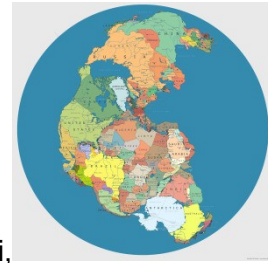
Rh negativ:

- O I – 7%
- A II – 6%
- B III – 1%
- AB IV – 1%

Acest factor negativ al Rh-ului este considerat de cercetători o mutație de „*origini necunoscute*”, ce s-a petrecut inițial în Europa, în prezent existând la doar 15% din populația Terrei. Printre trăsăturile pe care le pot avea cei cu Rh negativ se numără: temperatură a corpului mai scăzută, o vertebră în plus, presiune a sângelui mai mică, abilități mentale analitice crescute, o vedere mai bună și simțuri aparte, rezistență mai mare împotriva bacteriilor, sensibilitate la căldură sau la lumina Soarelui. Majoritatea celor cu Rh negativ au păr blond ori roșcat, nu pot fi clonați și adesea spun că au avut multe experiențe extrasenzoriale ori întâlniri de gradul III cu extraterestri. Toate aceste trăsături ne duc cu gândul la sângele reptilian al lui Enki și al urmașilor săi. Rasele umane au fost create prin modificări genetice ale ADN-ului lui Enoh / Noe, care era urmaș al lui Enki (prin urmare avea sânge reptilian). Însă el a avut și copii pe cale naturală, care au păstrat nealterate genele sale „divine”, moștenite de la Enki, urmașii acestora fiind persoanele cu Rh negativ. Rh-ul pozitiv dovedește manipularea genetică a omenirii, prin eliminarea antigenului D, spre deosebire de Rh-ul negativ, care s-a transmis pe cale naturală.

Cum au fost create rasele umane? Cu ajutorul unui pigment organic, numit melanină. La om, acesta este prezent în piele, păr și membranele ochilor. Melanina determină culoarea pielii și a părului și dă irisului nuanțe întunecate. La rasa negroidă, celulele pielii produc multă melanină, la rasa caucaziană aceasta aproape nu se produce, iar la celelalte rase producerea melaninei este intermediară. Un alt element ce diferențiază rasele umane este ochiul asiatic alungit, ce se deosebește de cel al celorlalte rase. Forma ochilor rasei mongoloide sunt rezultatul unui mic ligament ce trage pleoapa puțin în jos. Acest ligament există la toți nou-născuții, el dispărând însă de obicei după jumătate de an la rasele caucaziană, negroidă și roșie, rămânând doar la cea mongoloidă. Destul de rar, ochii asiatici se regăsesc la caucazieni și la fel de rar acest ligament dispare la mongoloidi, fiind doar o urmare a încrucișărilor genetice rasiale. Asadar, crearea raselor umane nu pare deloc un proces complicat pentru entități mult dezvoltate tehnologic, experte în genetică.

A fost oare o împărțire simbolică a Pământului, prin trasarea unor granițe pe hartă, sau este vorba despre una fizică? Geologii susțin că, în urmă aproximativ un miliard de ani, exista pe Pământ un singur supercontinent.

După două sute cincizeci de milioane de ani, acesta s-a divizat în trei părți, între care s-au format oceane. Ele s-au reunit mai târziu, în cadrul mișcării de orogeneză Pan-Africane, care a durat aproximativ saizeci de milioane de ani, și au format supercontinentul Pannotia. Acum circa cinci sute cincizeci de milioane de ani, Pannotia s-a divizat din nou în mai multe fragmente, cele mai importante fiind Laurentia (din care avea să se formeze America de Nord), Baltica (din care urma să ia naștere Europa de Nord), Siberia și Gondwana (sursa formării Chinei, Indiei, Africii, Americii de Sud și Antarcticii). De-a lungul a peste două sute de milioane de ani, multe dintre fragmentele mici s-au unit, formând un continent de mari dimensiuni, numit Laurasia. Acesta s-a reunit cu Gondwana cu două sute de milioane de ani în urmă, dând naștere supercontinentului Pangeea. Pangeea s-a rupt în mai multe continente, pe care astăzi le cunoaștem ca Europa, Asia, Africa, America de Nord, America de Sud, Australia și Antarctica. Geologii consideră că fenomenul de rupere a supercontinentului Pangeea continuă și în prezent, contribuind la mărirea Oceanului Atlantic, la finalul procesului de rupere urmând să se formeze un nou supercontinent.

Oare așa stau lucrurile în realitate? Continentele chiar se unesc și se despart neîncetat, pe parcursul sutelor de milioane de ani, din cauze naturale? Calculele geologilor rămân în stadiul de ipoteze, deoarece nu pot fi demonstrate. Și sunt mari șanse să fie gresite, deoarece ignoră un aspect pe care anticii ni l-au transmis de mii de ani: planeta noastră nu se poate comporta precum un corp natural, deoarece a fost creată artificial de către zei. Prin urmare, dacă în mod normal este nevoie de câteva sute de milioane de ani pentru a se forma continentele pe care le știm astăzi dintr-un singur supercontinent, altfel stau lucrurile în cazul unei planete

artificiale, controlate de entități superioare tehnologic. Miturile străvechi sugerează că suprafața Terrei a fost formată dintr-un singur continent, așa-numitul Pangeea, până la tratatul de pace de acum douăzeci și trei de milenii. Platon a ascuns acest lucru în povestea Atlantidei. O insulă sau un continent pe care locuiau oameni foarte dezvoltati tehnologic, cuprinsă de un mare război și scufundată la un moment dat în mare nu poate fi decât Pangeea înainte de Potop, continentul Terrei pe care locuiau zeii alături de semizeii și oameni, care au pornit un teribil război sfârșit printr-un Diluviu ce a inundat toată planeta. Dacă miturile diferitelor popoare sugerează că Potopul s-a datorat topirii bruste a zăpezii și ghetii în timpul încălzirii globale din mijlocul erei glaciare, Platon propune o nouă ipoteză, cea a scufundării continentului în apă. Ținând cont că planeta noastră este una artificială, controlată de zei care îi pot accelera sau încetini viteza de rotație în jurul axei sale ori în jurul Soarelui, devine posibil ca suprafața uscatului să poată fi scufundată în mod deliberat. De altfel, miturile afirmă că, în timpul bătăliei finale dintre Enlil și Marduk, chiar înainte de Potop, tot Pământul a fost ars de către bombe nucleare lansate de cei doi combatanți. Prin urmare, scufundarea uscatului în apă sau Diluviul ar putea reprezenta o acțiune de salvare, pentru stingerea flăcărilor nimicitoare, nicidecum o metodă de nimicire a tuturor vietuitoarelor.

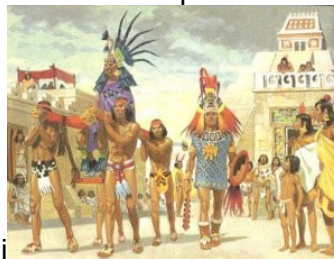
Ipoteza despărțirii continentelor abia în urma tratatului de pace al zeilor e susținută de *Biblie*, care afirmă că pe vremea pelasgilor a avut loc împărțirea Pământului. Și este una logică, de altfel. Atunci, zeii și-au împărțit teritoriile și oamenii. Zeii conducători sunt în număr de șapte, continentele de asemenea. Dacă au creat rase diferite pentru o delimitare concretă a supusilor fiecăruia, de ce n-ar fi existat și o delimitare concretă a teritoriilor? Observăm că cele patru rase se află pe continente diferite: rasa albă în Europa, rasa neagră în Africa, cea galbenă în Asia iar cea roșie în America. Acest lucru nu poate fi considerat o coincidență, ci doar rezultatul împărțirii teritoriale; zeii și-au împărțit Pământul în continente și oamenii în diferite rase, fiecare mutându-și rasa umană pe teritoriul propriu.

Ipoteza prezentată mai sus rezolvă problema migrației oamenilor, pe care cercetătorii nu au fost în stare să o explice într-un mod satisfăcător. Părerea lor este că oamenii au apărut în sudul Africii, de acolo migrând în epoca de piatră în toate colturile lumii. Putem înțelege migrația, oamenii căutând locuri cu condiții de trai mai favorabile decât cel din care au plecat. Însă de ce să se fi deplasat chiar și mii de kilometri pentru acest lucru? Și cum? Cum au reușit acei oameni subdezvoltați să traverseze mări și oceane pentru a se stabili în locuri precum America ori Australia? De ce s-au stabilit în locuri cu condiții vitrege de trai, cum ar fi Scandinavia ori Siberia? Aceste întrebări rămân fără răspunsuri satisfăcătoare, oricât de mult și-ar dori oamenii de știință să ne convingă de veridicitatea ipotezei lor. Singura variantă plauzibilă este cea care susține că oamenii au fost duși de către zeii lor în teritoriile respectivilor zei. Exact acest lucru susține și *Biblia*: după ce limbile oamenilor au fost amestecate, „*i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului*”. Cu alte cuvinte, oamenii nu au migrat de

bunăvoie, ci au fost împrăștiați de către „Domnul” pe toată suprafața Terrei. Eschimosii păstrează în memoria lor colectivă chiar și astăzi acel moment, ei susținând că strămosii lor au fost transportați în nord de către uriasă „*păsări de fier*”. Ce ar putea fi aceste „*păsări de fier*” dacă nu aparate de zbor ale zeilor, asemănătoare avioanelor noastre? De altfel, în 1891, arheologii francezi au descoperit în mormântul lui Pa-di-lmen din Saqqara (care a trăit în secolul al treilea î.e.n.) o machetă de lemn a unui avion, iar într-un cimitir vechi de peste o mie cinci sute de ani, aparținând civilizației precolumbiene Tolima, s-a găsit o duzină de obiecte funerare asemănătoare unor avioane în miniatură. Să nu uităm de „*pasărea neagră*” cu care, pentru sumerienii, se deplasa zeul Ninurta, fiul lui Enlil.

Se pare că nu toți oamenii au fost duși cu nave pe noile teritorii ale zeilor lor, ci unii s-au deplasat singuri. Există câteva relatări antice despre popoare ce au migrat spre un anumit teritoriu, la ordinul unui zeu. Cea mai cunoscută este cea biblică, a exodului israelitilor din Egipt către Canaan, la ordinul lui Yahweh. Într-o legendă a popoarelor din munții Anzi se povesteste despre o uriasă flotă alcătuită din ambarcațiuni din lemn de plută și stuf. În barca din fruntea flotei se afla o piatră verde cu ajutorul căreia zeul oamenilor transmitea ordine șefului lor, Namylap, ghidându-l către țărâmul ales. Migranții au ajuns la Capul Santa Elena din Ecuador, unde Namylap a primit aripi, pentru a ajunge la zeul care vorbea prin piatră. În mod asemănător, în *Biblie*, Yahweh îi vorbea conducătorului israelitilor, Moise, prin intermediul Chivotului Legământului. Manuscrisul *Popol Vuh* susține că strămosii mayasilor au venit „*din cealaltă parte a mării*”. Episcopul Landa scria că strămosii mayasilor au venit de la Est, fiind îndrumați de către Dumnezeu, care le-a deschis douăsprezece drumuri pe mare. Iar în *Historia de las cosas de la Nueva Espana*, călugărul Bernardino de Sahagun nota, inspirându-se din unele texte originale scrise în limba nahuatl, că din Aztlan (sălasul primului cuplu patriarhal) au plecat șapte triburi, îndreptându-se către Panotlan (Guatemala de astăzi). De acolo s-au îndreptat către Sălasul Sarpelui-nor, împrăștiindu-se pe drum. Unii dintre ei, printre care toltecii și aztecii, au ajuns în Teotihuacan, orasul zeilor. La un moment dat, triburile au început să părăsească orasul sfânt. Primii au plecat toltecii, care și-au construit

propriul oras, Tollan. Ultimii au plecat aztecii, conduși de Mexitli („Cel uns”), ce au primit ordinul de a migra de la zeul lor, Huitzilopochtli, care le-a promis că vor găsi un pământ unde sunt „*case cu aur și argint, bumbac multicolor și o mie de feluri de cacao*”. Acolo trebuiau să se stabilească și să se numească „*Mexica*” („poporul uns”), deoarece erau poporul ales, urșit să domnească peste alte triburi, exact acelasi lucru susținându-l și Yahweh despre evreii săi. Aztecii au ajuns la Tollan, unde nu au fost primiți cu brațele deschise de toltecii. Au trăit timp de aproape două secole pe malurile mlăștinoase ale lacului central, până și-au construit propriul oras, Tenochtitlan („orasul lui Tenoch”). Numele acestui oras poate fi explicat prin faptul că aztecii se considerau „*tenochas*”, adică descendenții lui Tenoch, care este nimeni altul decât ebraicul Enoch, confirmându-se astfel că el este Noe, strămosul omenirii de după Potop.

Cum si-au împărțit zeii continentele? După rasele care le populează, ale căror culori au fost atribuite de egipteni zeilor, putem concluziona că Enki a primit Africa, Marduk Europa, Enlil America (păstrând-o pe cea de sud pentru el și cedându-i-o pe cea de nord fiului său, Ninurta) iar Anu Asia (pe care i-a lăsat-o spre administrare noii sale amante, Ninhursag). Istar a primit Australia iar Antarctica a devenit un teritoriu neutru, pentru viitoarele tratate ale zeilor, fiind acoperită cu gheață pentru a împiedica accesul oamenilor. În 1929 s-a descoperit harta amiralului turc Piri Reis, ce a trăit în secolul al XVI-lea, pe care era reprezentată Antarctica fără gheață. Și harta lui Orontius Finnaeus prezintă Antarctica în detaliu, tot fără gheață, cu sute de ani înainte să fie descoperită. Aceste două hărți demonstrează că Antarctica a fost acoperită cu gheață nu acum câteva milioane de ani, așa cum susțin oamenii de știință, ci mult mai recent, pe vremea când oamenii existau deja. Textul *Cânt cântarea mamei zeilor* afirmă că lui Enki i-a fost oferit Egiptul, confirmându-se că Africa a devenit noul lui teritoriu, lucru pe care îl susțin și miturile egiptene în care zeul Ptah a sosit în acea zonă după Potop și a scos pământul de sub ape, dar și legendele diferitelor triburi africane, în care Enki era zeul suprem (de exemplu, zeul masailor din estul Africii se numea En-kai iar dogonii și-au numit tribul după denumirea lui Enki din Canaan, Dagon / Dogon, zeul lor suprem fiind Amma, nume derivat din egipteanul Ammon). În Asia îl găsim pe Anu ca fiind zeu suprem, însă cultul său nu a fost unul la fel de puternic

dezvoltat în comparație cu cel al altor zei, ceea ce ar putea fi explicat prin lipsa sa fizică din acel teritoriu. În plus, s-a descoperit că religia primordială din acea zonă era una centrată în jurul unei zeite-mamă a Pământului, nimeni alta decât Ninhursag. De exemplu, indienii venerau doar zeita-mamă până la sosirea arienilor, care le-au impus un cult complex, al mai multor zeiități. Grecii antici susțineau că Apollo locuia în nordul Europei, printre hiperboreeni, confirmând astfel că acest continent îi aparținea lui Marduk. Iar atribuirea Australiei zeitei Istar reiese din forma continentului, ce seamănă izbitor cu un cap de felină (unul dintre simbolurile ei). De altfel, privindu-ne planeta de sus, observăm că mai multe zone ale uscatului au diferite forme de animale, cum ar fi de cal ori de sarpe, ceea ce nu poate fi o coincidență, ci doar o realizare intenționată a acelor forme, pentru a indica zeițiile căreia îi aparțin respectivele teritorii.

Cele mai multe dovezi ale împărțirii continentale între zei se întâlnesc în cazul lui Enlil, care a păstrat America de Sud, oferindu-i-o pe cea de Nord fiului său. Marele Templu din Tenochtitlan are în vârf două turnuri gemene, cel din nord fiind închinat lui Tlaloc, zeul furtunii, iar cel din sud lui Huitzilopochtli, zeul războiului, nimeni altii decât Enlil și Ninurta. Pe țesăturile și vasele de ceramică din Lurin, Pisco, Nazca, Paracas, Ancon și Ica, personajul central este Rimac, un zeu care ține o baghetă într-o mână, un aruncător de fulgere în cealaltă iar pe cap o coroană cu raze. Pentru scriitorul Zecharia Sitchin, numele lui Rimac „atât din punct de vedere

semantic, cât și fonetic, seamănă cu numele Raman, numele sub care îl cunosteau popoarele semite pe Adad. Iar Raman și Adad erau două dintre epitele lui Enlil. În plus, numeroase legende din America centrală și de Sud susțin că zeul Viracocha – pe care l-am identificat cu Enlil – a sosit pentru a-i civiliza pe băștinasi la scurt timp după Potop. Pe un versant în Golful Paracas este desenat un fulger, vizibil atât din aer cât și de pe mare, care simbolizează că acela era pământul zeului furtunii. Iar legenda lui Votan, povestită de numeroși cronicari spanioli (printre care episcopul Nunez de la Vega și călugărul Ramon Ordonez

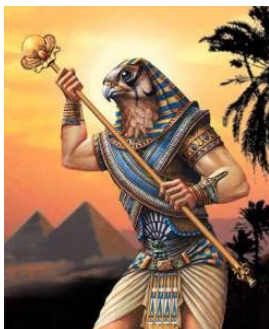
y Aguiar), vorbește despre sosirea în peninsula Yucatan a „*primului om pe care Dumnezeu l-a trimis în acest colt de lume pentru a popula și împărți pământul pe care noi îl cunoaștem astăzi sub numele de America*”. Numele său era Votan, el fiind un „*urmas al Veghetorilor din rasa lui Can. Era de fel dintr-un loc numit Chivim*”. Desi Nunez de la Vega era convins că Votan venea din vecinătatea Babilonului, Ramon Ordonez a tras concluzia că acel loc, Chivim, era pământul hivitilor, pe care *Biblia* îi consideră fii ai lui Canaan și veri ai egiptenilor. Însă ceea ce acești cronicari nu au observat este faptul că numele Votan este aproape identic cu Wotan (scris uneori și Wodan ori Woden), numele atribuit de triburile germanice conducătorului panteonului lor, pe care scandinavii l-au transformat în Odin. Iar Wotan / Odin era numit de sumerieni Enlil.

Se pare că zeii și-au împărțit oamenii primordialii, fiecare creându-și rasa pe teritoriul său, urme ale pelasgilor întâlnindu-se pe toată suprafața Pământului. Miturile peruane susțin că, după Potop, Viracocha (Enlil) a locuit în Tiahuanaco, de acolo mergând în Cuzco pentru a face omenirea să se înmulțească. După împărțirea teritoriilor și a oamenilor, zeii au lucrat împreună pentru a reciviliza pământeni, miturile sumeriene susținând că Enki i-a învățat pe oameni creșterea animalelor, iar Enlil agricultura. Zeita Ninkasi chiar i-a învățat cum să

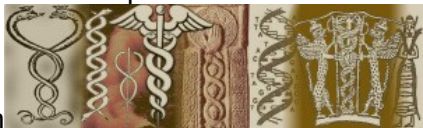
fabrice berea. Anu a hotărât să le ofere oamenilor și orzul din cer dar Enlil nu a fost de acord și l-a ascuns. Însă frații Ninazu și Ninmada, ajutați de Utu (Marduk) au găsit orzul și l-au adus pământeni. Se pare că împărțirea porțiunii de uscat a Terrei, crearea raselor pe cale genetică, mutarea lor în noile teritorii ale zeilor și recivilizarea lor au fost procese de durată, de la tratatul de pace din 21.000 î.e.n. până la primele urme ale agriculturii scurgându-se aproximativ treisprezece milenii sau circa treizeci și cinci de ani divini. Chiar dacă se părea că acest tratat va reuși să mențină pacea câștigată cu greu, nu toți zeii erau mulțumiți. Cele patru rase ale oamenilor au fost împărțite între Anu, Enlil, Enki și Marduk, care au ales și cele mai mari continente. Istar a primit Australia, un teritoriu mai mic decât al celorlalte, și a trebuit să-și creeze o rasă proprie, cea australoidă, încrucișând oamenii roșii ai lui Enlil cu cei galbeni ai lui Anu. Ne fiind mulțumită de rezultat, mai târziu a creat rasa semită, cu care a invadat teritoriile celorlalte zei. De altfel, acest lucru reiese din numele Israel, cu care evreii și-au numit poporul și mai târziu țara, care se traduce corect prin „Istar, zeita conducătoare”. Nu doar Istar și-a dorit mai multă putere, ci și Enki, care și-a trimis oamenii pe continentul lui Enlil (ce au fost numiți olmeci de către cercetători), dar și Marduk, care și-a răspândit rasa ariană pe teritoriile vecine, înființând marele imperiu pelasg ce se întindea din Europa până în India și China, incluzând și nordul Africii. Aceste evenimente au dus la noi conflicte, noi tratate de pace și noi împărțiri teritoriale, toate ca urmare a dorinței de putere a zeilor.

31. Încrucișările zeilor

În majoritatea culturilor antice și chiar în religiile actuale, Enki, conducătorul zeilor exilați pe Pământ, era supranumit „Șarpele”. De ce a primit acest epitet? În *Vechiul Testament*, cuvântul pentru șarpe este „*nahash*”, care provine din rădăcina „*NHSH*”, ce înseamnă „a descifra, a afla”. Cu alte cuvinte, îl descrie pe zeul înțelepciunii, Enki. În al doilea rând, e posibil ca Enki să-și fi luat supranumele „Șarpele” pentru a sublinia victoria sa asupra „șerpilor uriași” din vechime, dinozaurii. Există în vremurile de demult obiceiul ca învingătorul să ia numele învinsului, pentru a-i fi recunoscut meritul de a fi câștigat confruntarea. Publius Cornelius Scipio

s-a autodenumit Scipio Africanul după ce l-a învins pe Hannibal Barca la Zama, în 202 î.e.n. În acest caz, „Africanul” nu înseamnă „locuitor al Africii”, ci „învingător al Africii”. Împăratul roman Marcus Ulpius Traianus și-a schimbat numele în Imperator Caesar Divi Nervae filius Nerva Traianus Optimus Augustus Germanicus Dacicus Parthicus, pentru a arăta victoria sa asupra germanilor, dacilor și parților. Împărații Caligula, Claudius și Nero și-au atribuit numele Germanicus după victoriile lor împotriva triburilor germanice. În acest caz, „Șarpele” ar putea să însemne „învingător al șerpilor”. O a treia variantă ar fi cea în care sarpele reprezintă spermatozoidul. Spermatozoidul crează viață, iar Enki era creatorul oamenilor. Forma spermatozoidului este

cea a unui șarpe mic, prin urmare Enki poate fi considerat „șarpele” care crează viața. Ținând cont că el a făcut nu doar omul, ci întreaga faună a Terrei pe cale genetică, cei doi serpi încolăciți, reprezentați pe caduceul său în culturile sumeriană, greacă și romană, ar putea simboliza ADN-ul. Totodată, el și Ninhursag, alături de care a creat oamenii, au fost identificați cu cele două lanțuri organice ale ADN-ului (sau cei doi „serpi”), fiind considerați gemeni divini. Însă niciuna dintre aceste trei variante nu pare a fi satisfăcătoare. Însă există încă una care ar putea explica natura supranumelui lui Enki.

Folosind scrierea cuneiformă, sumerienii reprezentau atât cerul, cât și pe divinitatea supremă a acestuia, printr-o cruce. Acest simbol a fost preluat de multe culturi ulterioare, ce i-au păstrat de cele mai multe ori semnificația originală. Indiferent dacă vorbim despre zvastica lui Brahma în hinduism,

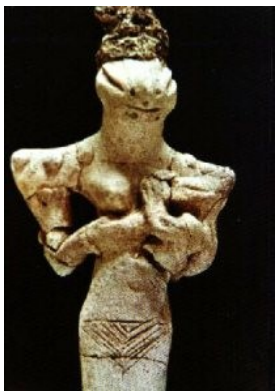

crucea în creștinism ori ankh-ul egiptean, toate sunt simboluri ale divinităților celeste ori ale lumii din care acestea provin. Dacă cerul în care locuiau zeii este în realitate planeta lor de origine, crucea reprezintă simbolul planetei sau chiar al speciei zeilor. În acest caz, drumul crucii din creștinism, dusă în spate de Iisus, ar putea semnifica orbita planetei zeilor conduse de Enlil. De ce au ales anticii să reprezinte planeta zeilor printr-o cruce? Ce înseamnă în realitate acest simbol? Cele două linii perpendiculare ne duc cu gândul la o intersecție sau o răscruce. Însă ce s-ar putea intersecta în casa zeilor? Două drumuri? Două lumi? Două orbite? Ce fel de drumuri sau lumi ori orbite? Miturile antice sau discuțiile moderne cu extraterestri nu ne oferă niciun indiciu în această privință. Prin urmare, e posibil ca acest simbol să nu reprezinte o intersecție, ci altceva. Cel mai probabil, o încrucișare, cuvânt care are ca rădăcină, de altfel, crucea. Despre ce fel de încrucișare ar putea fi vorba?

Am aflat deja că zeii / extraterestrii se ocupă cu crearea și modificarea genetică constantă a animalelor și plantelor. Enki a făcut acest lucru de multe ori pe planeta noastră. Aceste modificări genetice au fost realizate adeseori prin încrucișarea mai multor specii, ce au dus la îmbunătățirea unora, ori la apariția altora noi. Ținând cont de acest lucru, putem considera că rasa zeilor este cea a încrucișărilor, lucru simbolizat cel mai bine printr-o cruce. Totuși, experimentele lor genetice nu s-au realizat întotdeauna prin încrucișarea unor specii, prin urmare crucea nu poate fi simbolul care i-ar defini la modul general. Asadar, este posibil ca încrucișarea să nu reprezinte ceea ce fac zeii, ci ceea ce sunt. Adică rasa lor să fi fost realizată prin încrucișarea cu alte specii. Dacă așa stau lucrurile, cine să-i fi creat prin încrucișare genetică? Probabil nu este vorba despre crearea lor în acest mod, ci de modificarea proprie în timp. Fiind specialiști în genetică, poate că zeii, de-a lungul timpului,

au încercat să-si îmbunătățească specia prin repetate încrucișări cu speciile animalelor pe care le-au creat, cu scopul de a căpăta anumite însusiri ale respectivelor animale. Dacă sunt capabili de astfel de încrucișări, așa cum am văzut, de ce nu le-ar realiza pe ei însisi? În sprijinul acestei idei, avem în mai toate culturile antice reprezentarea zeilor ca hibrizi între oameni și animale. Zeii egiptenilor aveau adeseori capete de animale, în alte culturi aveau aripi de păsări ori corpuri de animale și capete umane. Mai peste tot divinitățile aveau animale sacre ca simboluri. Poate că acesta era modul omului antic de a sugera faptul că zeii erau în realitate hibrizi între umanoizi și animale. De asemenea, foarte mulți oameni, creați „după chipul și asemănarea” zeilor, prezintă trăsături fizice animalice (față ca de cal sau de câine, nas acvilin, etc.), ceea ce nu poate fi decât o reminiscență genetică a acelor creaturi. Chiar și în ziua de astăzi există popoare (cum ar fi indienii din America de Nord) care cred în comuniunea om-animale; fiecare indian își alege un animal ca totem, sufletul lui contopindu-se cu cel al animalului respectiv. În plus, bosimanii din desertul Kalahari din sudul Africii intră în transă pentru a crea o legătură cu animalele, ei considerând că o stare profundă de transă îi transformă în animale. Mai exact, îi face să atingă partea animalică ce există în fiecare dintre noi.

Această ipoteză poate explica motivul pentru care Enki a fost numit „Sarpele”: a fost creat prin încrucișarea cu o reptilă. Adeptii teoriei reptilienilor ar putea considera că această teorie dovedește faptul că zeii antici sau extraterestrii de astăzi sunt reptile în realitate. Însă aspectul fizic al zeilor era uman, așa cum ne-au relatat anticii de nenumărate ori. Prin urmare, încrucișarea a constat în inserarea de ADN animalic, ori a unor organe, care nu le-ar fi modificat aspectul fizic, ci doar le-ar fi oferit însusiri diferite. Enki nu era un reptilian în sensul fantezist promovat de scriitori precum David Icke, ci un umanoid. Ținând cont că oamenii au fost creați după ADN-ul său ori, așa cum spune *Biblia*, „după chipul și asemănarea” sa, privindu-ne pe noi ne putem da seama că Enki nu era o sopârlă. Și tot privindu-ne pe noi putem afla ce organ reptilian i-a fost inserat: creierul reptilian, nucleul fundamental al sistemului nostru nervos.

Din punct de vedere anatomic, creierul uman este alcătuit din patru „subcomputere” diferite, care s-au dezvoltat în timp, cel mai vechi fiind creierul reptilian, pe care îl întâlnim și la sopârle și dinozauri. El este responsabil cu cele mai simple și vitale elemente ale vieții: reproducerea, securitatea, respirația și digestia. În

creierul reptilian își are originea câteva comportamente umane: cel obsesiv-compulsiv, superstițiile, conformismul față de legile străvechi, încrederea obedientă în acte normative, reacția la reprezentări parțiale și înșelătoria. De asemenea, tot ceea ce numim artă își are originea în acest creier, acolo unde iau naștere și visele. Reptilele sunt animale teritoriale iar comportamentele umane care au la bază teritorialismul (cum ar fi ritualurile, ceremoniile, arta, comportamentele agresive și altele compulsive precum

dorinta de putere si de dominare) își au originea în creierul reptilian. De fapt, de la reptile am mostenit, pe lângă instinctul de reproducere, două judecăți fundamentale: dorinta de putere si compulsivitatea teritorială. Pentru reptile, sexul, agresivitatea si teritorialitatea sunt acelasi lucru. Principalele emotii emanate din creierul reptilian sunt afectiunea animalică, ura, frica si dezmățul. Atunci când suntem cuprinsi de sentimente negative, cum ar fi ura, creierul reptilian este cel care opreste componenta elevată a ratiunii emisferei cerebrale stângi. Pe scurt, creierul reptilian controlează comportamentele esentiale pentru supravietuirea speciei, instinctele, reflexele si comportamentele sexuale. Datorită lui, un teritoriu trebuie obtinut prin forță, apoi apărat, iar la agresiune se răspunde prin agresiune ori fugă.

Privind faptele lui Enki, mentionate în scrierile antice, observăm că ele sunt doar rezultatul creierului reptilian. Teritorialismul reiese din îndărijirea cu care s-a luptat cu fratele său pentru păstrarea si, mai apoi, recuperarea tronului Pământului. Comportamentul agresiv, dorinta de putere si dominarea sunt unele dintre principalele lui caracteristici. Înselătoria, de asemenea. Conform anticilor, el este creatorul artelor si al ritualurilor pretesti. Appetitul său sexual iesit din comun a fost cel care i-a cauzat exilul pe planeta noastră, dar si cel care i-a determinat pe antici să-l reprezinte grafic adeseori cu un penis urias în erectie. Limbajul creierului reptilian este

imaginativ, simbolist, acesta fiind motivul pentru care primele forme ale scrisului, pe care oamenii l-au învățat de la Enki, erau simbolice, cum ar fi scrierea cuneiformă sau cea hieroglifică (în care într-un simbol era cuprinsă nu o literă, ci o idee). Serpii sunt animale care hibernează; în miturile sumeriene, Enki era descris de multe ori ca dormind în lumea subterană. Reptilele își mentin metabolismul la un nivel mult mai scăzut si sunt deosebit de longevive, ceea ce ar putea explica durata îndelungată de viață a lui Enki. Reptilele dispun de emisfere cerebrale mari, iar Enki era considerat zeul inteligentei si al înțelepciunii. De asemenea, serpii au văzul, auzul și mirosul foarte dezvoltate, fiind si foarte agili, dând dovadă de rapiditate în mișcare, atât pe pământ cât și în apă. Aceste însusiri fizice probabil i-au oferit lui Enki avantaje deosebite în lupte, miturile considerându-l un războinic feroce, cu care doar Enlil a îndrăznit să-si măsoare fortele.

Se pare că Enki nu a primit doar creierul reptilian, ci si sângele rece specific reptilelor. Din mituri stim că, pentru a fi pedepsit, Enki era închis de cele mai multe ori în lumea subterană. Si nu oriunde, ci în sursa apelor freatice. De ce Anu si Enlil alegeau această formă de pedeapsă? Deoarece animalelor cu sânge rece, printre care se numără si reptilele, temperatura scăzută le încetinește timpul de reactie si actiunea receptorilor vizuali, până în punctul în care nu mai pot detecta miscarea. De exemplu, vederea si reflexele crocodilului si ale marelui rechin alb variază în functie de temperatură. Înainte de a ataca, marele rechin alb redirectionează căldura către muschii din jurul ochilor, iar crocodilul stă la soare pentru a se încălzi. Prin urmare, Enki era închis în apele reci din subteran, departe de căldura Soarelui, pentru a fi ținut într-o stare în care perceptia vizuală si timpul de reactie îi erau mult încetinite, ceea ce îl făcea incapabil de a ataca. În aceste conditii, serpii intră de obicei în stare de hibernare. În mod asemănător, pentru a compensa lipsa hranei, sopârlele cu guler din Australia intră într-o stare de semi-amorteală, încetinindu-si metabolismul.

Din miturile antice am dedus că Anu l-a creat pe Enki în laborator, însă până în acest moment nu am stiut motivul exact pentru care era necesar acest mod de conceptie. Însă lucrurile sunt clare acum: Enki nu a fost creat pe cale naturală pentru a-i fi inserate părți reptiliene care l-ar fi făcut să-si ducă misiunea la capăt.

Creierul reptilian nu i-a oferit doar inteligenta de care avea nevoie pentru a găsi o modalitate de a înlocui dinozaurii pe Terra cu alte specii de animale, ci l-a făcut si să aibă o relatie sexuală cu sora sa, oferind astfel Consiliului Zeilor un motiv bun pentru a-l exila pe Pământ. În plus, creierul reptilian i-a

creat si simtul teritorial dezvoltat, ceea ce ar fi trebuit să îl țină pe planeta noastră, departe de cea a zeilor, dar si agresivitatea necesară pentru a fi în stare să distrugă specii întregi de dinozauri. Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, planul împăratului Anu reusind doar într-o anumită proporție.

Se pare că lui Enki nu i-au fost inserate doar părți reptiliene, ținând cont că era asociat si cu alte animale, cum ar fi peștele si tapul. Despre tapi stim că sunt foarte activi în timpul sezonului de montă, putând lovi practic din orice poziție, fără a avea nevoie de avânt, producând răni grave. Forta loviturii este foarte mare mai ales dacă se ridică pe membrele posterioare, în cădere împingând cu toată greutatea corpului. Indiferent dacă vorbim despre inserarea de ADN ori despre o parte a creierului, încrucisarea lui Enki cu un tap i-a oferit forta de care avea nevoie în luptă. Iar de la pești probabil a primit branhii, pentru a fi capabil să respire sub apă, locul în care locuia după cum sustineau miturile multor culturi antice.

Stim că Ninhursag a fost creată tot de Anu si tot în laborator, fiind clona lui Enki. Însă cei doi nu erau identici, ci aproape, ea fiind încrucisată cu alte specii de animale. Fiind asociată cu felinele (pisici sau leoaice) si vitele si reprezentată adeseori cu aripi pe spate, putem presupune că acestea erau animalele cu care a fost încrucisată. Fiind clona lui Enki, Ninhursag avea aceleasi părți reptiliene ca si el, genialitatea ei fiind rezultatul aceluiasi creier reptilian. Însă se pare că organul ei reptilian a fost modificat. Zoologii consideră că, de-a lungul unei perioade mari de timp, anumite specii de reptile s-au transformat în păsări, existând o serie de asemănări între ele. Ninhursag era reprezentată cu aripi pe spate si uneori chiar cu gheare, ceea ce înseamnă că partea ei reptiliană a fost modificată într-una aviară. Una dintre marile diferențe dintre cele două specii este că reptilele au sânge rece, în timp ce păsările au sânge cald. Sângele rece al lui Enki reprezenta o metodă prin care putea fi controlat, atunci când era închis în locuri reci. Scopul împăratului Anu era de a-l controla doar pe el, prin urmare nu era nevoie ca si ea să aibă sânge rece. Însă principalul motiv pentru care latura reptiliană mostenită de la Enki a fost transformată într-una aviară este următorul: această transformare a redus comportamentele negative, precum teritorialismul, dorința de putere si de dominare, dar si sentimentele negative, cum ar fi ura si frica. În plus, însusirile aviare i-ar fi oferit lui Ninhursag calități superioare fratelui său, necesare în cazul unui conflict între cei doi (ne amintim că planul lui Anu era să fie exilat doar Enki, însă

Ninhursag a ales să rămână alături de fratele / iubitul ei). Multumită zoologilor, stim că vederea păsărilor este superioară vederii noastre. Si ele văd lumea în culori, dar multe percep nuanțe suplimentare, cum ar fi ultravioletele. Se crede că păsările văd modelele de polarizare ale luminii solare, care în ultraviolet sunt mai vizibile decât în orice altă lungime de undă. Acestea formează o hartă a cerului pe care este indicată poziția Soarelui, ajutând astfel păsările să-si găsească cuibul. Retina ochilor păsărilor conține senzori magnetici specializați, care detectează o pată de culoare ce indică poziția polului magnetic. Păsările au auzul foarte ascuțit, ele detectând tunetul la o frecvență aflată mult sub aria noastră de percepție. Păsările migratoare, precum gâștele, au în urechea internă un barometru natural, sensibil la schimbările atmosferice. Păsările pot percepe intervale de timp mai mici. Pentru un porumbel, de exemplu, o clipă trece mai încet decât pentru noi, ceea ce îi poate conferi viteză de reacție superioară. Toate aceste însusiri căpătate de la păsări au transformat-o pe Ninhursag într-un luptător feroce. Însă, pentru a fi un războinic de neoprit, i-au fost inserate si părți de felină si de bovină (ea fiind adeseori simbolizată ca o vacă, acesta fiind motivul pentru care respectiva bovină a devenit animalul sacru al Indiei). De la vite, mai mult ca sigur, a mostenit forta. Stim că, desi mărimea si localizarea pe glob a felinei diferă, toti membrii acestei familii au caracteristici comune, atât fizice cât si legate de comportamentul social. Felinele posedă vedere binoculară, ce le oferă acuratețe vizuală superioară. Văzul lor este de aproximativ șase ori mai puternic decât al omului, putând distinge chiar si culori. Ochii pisicilor dispun de o a treia membrană oculară, ce le permite să vadă în condițiile unei iluminări foarte slabe. Atunci când vânează, felinele nu se bazează doar pe văzul extrem de ascuțit, ci si pe simțul tactil si auzul deosebit. De asemenea, mirosul lor este mult mai dezvoltat decât cel al omului. Pisicile pot sări de la de șapte ori propria înălțime si aleargă cu viteze apropiate de 50 de kilometri pe oră, în timp ce ghepardul, cel mai rapid animal de pe Pământ, poate atinge viteza de 120 kilometri pe oră (însă numai pe distante scurte). Pisicile, care

au un creier mai apropiat ca structură de cel al oamenilor, sunt foarte afectuoase si se atasează foarte mult de stăpânii lor. Această afecțiune iese din comun reiese din mituri, unde Ninhursag era considerată zeita iubirii. Iar atasamentul față de stăpân se observă din relația cu tatăl ei, împăratul Anu.

Fiind o clonă a mamei sale, Istar avea și ea toate aceste însusiri. Dacă felinele sunt vânători exceptionali, să ne amintim că în Grecia și Roma antică Istar era considerată zeita vânătorii, sub numele Artemis sau Diana. Însă genele primite de la tatăl său au făcut-o diferită de Ninhursag. Din cauza creierului reptilian, Istar avea dezvoltate atât dorința de putere și de dominare, cât și sentimentele negative. Și ea a fost considerată zeita iubirii, însă mai mult a iubirii fizice, sexuale. Iar atasamentul față de stăpân a făcut-o să-și părăsească mama și să treacă de partea tatălui său.

Enlil era fiul lui Ninhursag, prin urmare a moștenit de la mama sa ADN-ul animalelor cu care ea a fost încrucișată genetic. Și el era asociat cu păsări, tauri și lei. Știm că taurii au o forță iese din comun, pe care, mai mult ca sigur, a primit-o și Enlil. Iar de la lei a moștenit atât forța, cât și ferocitatea. Despre lei mai știm că sunt singurele feline cu adevărat sociale, ce formează grupuri compuse dintr-un singur mascul ori o coaliție de masculi, până la douăzeci de femele și pui. Cel mai adesea, un grup are doi masculi ce apără femelele și teritoriul de animale străine, competiția pentru sefi fiind foarte dură. Știm despre Enlil că, alături de fiul său, Ninurta, a condus grupul zeilor care li se opunea Veghetorilor. De asemenea, știm că a dus lupte crâncene pentru conducerea Pământului atât împotriva fratelui său, cât și împotriva nepotului său, Marduk. De obicei

leoaicele participă la vânătoare, masculii făcându-și apariția după ce prada a fost omorâtă, ei participând doar în cazul în care este nevoie de forța lor pentru a pune la pământ animale mai mari. Miturile egiptene susțin că, în timpul revoltei oamenilor împotriva zeului suprem, a fost trimisă leoaica Sekhmet (Ninhursag) pentru a-i pedepsi. De asemenea, în timpul Bătăliei Piramidelor, tot ea este cea care a luptat cu Veghetorii închisi în Marea Piramidă de la Giza, Enlil făcându-și apariția abia la final. Aceste întâmplări confirmă caracterul moștenit de la feline al lui Enlil și al mamei sale. Despre lei mai știm că, atunci când un mascul reușește să cucerească un grup iar femelele au deja pui, ele nu acceptă să se împerecheze cu noul mascul. Prin urmare, pentru a se împerechea, acesta ucide atât vechii masculi, cât și puștii leoaicelor. Și aceste trăsături de caracter se întâlnesc în povestea lui Enlil, amintindu-ne că, atunci când a sosit pe Pământ, a luat-o pe Ninhursag de soție și a început un război împotriva fostului ei sot, Enki. Tot leii exclud din grup masculii ajunși la pubertate, aceștia trăind în sălbăticie, căutându-și propria familie. Pentru a deveni membrii unui nou grup, masculii tineri poartă bătălii sângeroase cu masculii dominanți ai grupului vizat, pentru a le lua locul. Într-un mod similar, pe vremea când Marduk era considerat fiul lui Enlil, și-a părăsit grupul, a trecut de partea Veghetorilor apoi a încercat să-și detroneze unchiul, ducând împotriva lui un teribil război.

Despre Marduk știm că era clona lui Enki, însă a primit și însusiri ale mamei sale, Ninhursag, din ADN-ul moștenit de la ea. Fiind un zeu-sarpe, la fel ca tatăl său, creierul său reptilian i-a creat atât teritorialismul dus la extrem, dorința de putere și inteligența superioară, cât și sentimentele negative și înclinatia către sexualitate (Herodot scria că, în fiecare an, zeul apărea în Babilon pentru a se împerechea cu o virgină). De la mama sa a primit părți de taur, pasăre și leu. Numele său sumerian, Amar Utu, înseamnă „vitelul solar”, egiptenii, atunci când îl numeau Horus, îl reprezentau ca o zeitate cu cap de soim iar în Mesopotamia era numit uneori „tânărul

leu”. Dacă de la tauri a moștenit forța excepțională iar de la lei ferocitatea, vederea superioară și auzul ascuțit sunt însusiri primite de la păsări. În plus, se pare că Enki l-a încrucișat cu un nou animal: câinele. Dacii, care locuiau în teritoriul lui Marduk, aveau ca stindard sarpele cu cap de lup, iar

egiptenii sustineau că fiul cel mare al lui Osiris era Anubis, zeul cu cap de câine sau de sacal. Încrucisarea lui Marduk cu un câine a avut un singur scop: inserarea principalei calități a caninelor, și anume fidelitatea. Când l-a creat pe Marduk, Enki nu a dorit doar un adversar pentru Enlil, superior atât fizic, cât și intelectual, ci și un urmaș care să îi fie fidel. Și știm prea bine că Marduk a urmat întotdeauna ordinele tatălui său, exact ca un câine credincios.

Asa cum am mai spus, nu doar acești zei au fost încrucisați cu animale, ci toată rasa lor. Nu știm exact despre ce animale este vorba, dar putem intui măcar unul. Anticii i-au atribuit adesea lui Anu berbecul. Enki a fost și el

uneori echivalat cu acest animal, prin urmare, fiind clona tatălui său, e posibil să fi moștenit de la el ADN-ul ovin. De asemenea, în creștinism, Enlil este numit adeseori „mielul”, adică puiul berbecului. Dacă nu doar Anu, ci întreaga lor specie a fost încrucisată cu ovinele, de ce zeii ar fi făcut asta? Se știe că oile au un puternic instinct de turmă, care le face să-l urmeze orbeste pe cel din fața lor. Când o oaie hotărăște să meargă undeva, celelalte o urmează, chiar dacă nu este o decizie bună. De exemplu, dacă o oaie sare de pe o stâncă, sunt mari șanse ca restul din turmă să o urmeze. Prin urmare, dacă întreaga populație a planetei zeilor a fost încrucisată cu animale, ovina pare a fi cea mai bună alegere. Știm că societatea lor nu este una democratică, ei fiind conduși de un împărat. Asadar, un împărat nu are decât de câștigat atunci când supușii săi îl urmează neconditionat, fără a crâcni. Dacă într-adevăr conducătorii planetei zeilor și-au încrucisat propria populație cu animale, astfel au realizat cea mai eficientă metodă de a o controla.

Observăm asadar că acele părți animalice care le-au fost inserate zeilor, indiferent dacă vorbim despre ADN ori despre anumite organe, sunt responsabile pentru majoritatea acțiunilor lor. Prin urmare, pentru a le afla adevăratele caractere, nu este necesară doar psihologia umană, ci și cunoștințe zoologice, care ne pot ajuta să înțelegem adevărata esență a zeilor dar și modul în care gândesc. Doar astfel vom putea să le cunoaștem adevărata față, ascunsă mii de ani în spatele unor mituri, devenite pentru majoritatea doar simple povești, și poate chiar să le anticipăm viitoarele mișcări în marele lor „joc de sah” în care a fost inclusă și planeta noastră.

30. Apocalipsa

„Dacă vrei să scapi de sfârșitul lumii, mergeți către începuturile ei.” – Octav Bibere

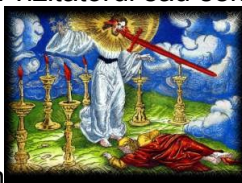

Apocalipsa lui Ioan

Din multitudinea de texte vechi referitoare la sfârșitul lumii, *Apocalipsa lui Ioan* din *Noul Testament*, ultima carte biblică, este cea mai cunoscută dar și cea mai controversată. Agnosticul Robert G. Ingersoll o numea în secolul al nouăsprezecelea „cea mai nebunească dintre toate cărțile”, George Bernard Shaw a calificat-o drept „o descriere ciudată a viziunilor unui drogat” iar Thomas Jefferson, unul dintre fondatorii Statelor Unite ale Americii, o descria ca fiind „nălucirile unui maniac, nu mai demnă și nici mai capabilă de a fi explicată decât incoerenta viselor noastre nocturne”. Însă, pentru cei mai mulți, *Apocalipsa* este considerată parte a cuvântului lui Dumnezeu pentru oameni, fiind de secole bună privită ca un adevăr indubitabil și o profecție sigură despre viitor. Interpretată în mii de moduri, *Apocalipsa lui Ioan* a înspăimântat omenirea veacuri întregi cu amenințarea

iminentei Judecări de Apoi. Însă, așa cum ne-au obisnuit textele vechi, și în această carte biblică lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. La fel ca Ragnarokul scandinavilor, *Apocalipsa lui Ioan* nu prezintă evenimente din viitor, ci dintr-un trecut îndepărtat, din timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, care s-a încheiat cu distrugerea vieții pământene printr-o inundatie globală. În plus, în această carte nu este vorba despre o revelație sacră a divinității, ci doar de evenimente ale trecutului înfățișate unui muritor în timpul unei petreceri „divine”. Cuvântul „apocalipsă” nu înseamnă „revelație”, așa cum ni se spune, ci exact ceea ce pare: „epoca lipsă”, adică perioada dinainte de Potop, ce a dispărut din istoria oficială a omenirii.

Autorul sustine că, într-o duminică, se afla „*în duh*” pe insula Patmos din marea Egee. Nu stim ce înseamnă a fi „*în duh*”, prin urmare nu putem decât să presupunem că Ioan ori dormea, ori medita (lucru mai puțin probabil pentru un grec al acelor timpuri), ori era beat ori chiar drogat. La un moment dat a auzit în urma sa „*glas mare de trâmbiță*” care i-a spus: „*Ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea*” (1:11). Întorcându-se pentru a vedea persoana care i se adresează, Ioan a observat șapte sfeșnice de aur, în mijlocul cărora se afla „*Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins pe sub sân cu un brâu de aur*” (1:13). Deși părerea generală este că Iisus este cel care îi vorbea lui Ioan, autorul subliniază că era vorba de cineva asemănător lui, nu de el însuși. În plus, Fiul Omului nu este o referire strictă la Iisus, fiind un epitet des aplicat oamenilor. Prin urmare, Ioan sustine că vizitatorul său semăna cu un om (dar nu era identic cu unul).

Aspectul fizic al acestui personaj este cel puțin bizar: „*Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii Lui, ca para focului. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe; În mână Lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar fața Lui era ca soarele, când strălucește în puterea lui*” (1:14-16). Părul său „*ca lâna albă și ca zăpada*” ne indică faptul că avea aspectul fizic al unuia dintre zeii din vechime, care erau reprezentați în mituri cu podoabe capilare de culori deschise, blonde sau chiar albe. Culoarea roșie a ochilor și a picioarelor, fața strălucitoare și sabia care îi ieșea din gură dau de înțeles că respectivul personaj purta un costum și o cască. E drept că ni-l putem imagina cu o sabie cu două tăișuri în gură, dar nu putem găsi niciun motiv logic pentru care cineva ar purta un asemenea accesoriu. Cel mai probabil este vorba despre o cască prevăzută cu două furtunuri în dreptul gurii, asemănătoare măștilor de gaze. Această cască poate fi răspunzătoare și pentru vocea metalizată a personajului, acel „*glas mare de trâmbiță*” sau „*vuiet de ape multe*”. Nu stim ce era dispozitivul luminos din mână și de forma a „*șapte stele*”, dar putem bănui că acele „*șapte sfeșnice de aur*” în mijlocul cărora și-a făcut apariția reprezintă un mijloc de transport.

Văzând misterioasa apariție, Ioan a „*căzut la picioarele Lui ca un mort*”. Vizitatorul l-a sfătuit să nu se teamă și să scrie mesaje pentru îngerii a șapte biserici din Asia. Trebuie remarcat faptul că mesajele nu erau pentru conducători umani ai respectivelor biserici, *Apocalipsa* numindu-i „*înger*”. Celui din Efes i-a transmis următoarele: „*adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăiește și fă faptele de mai înainte; iar de nu, vin la tine curând și voi mișca sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi*” (2:5), ceea ce sugerează că era vorba despre unul dintre îngerii decăzuți sau un Veghetor. Orasul Efes, aflat pe coasta de vest a Asiei mici, a fost locul în care se găsea una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, și anume templul zeiței Artemis, numit Artemision în limba greacă. În Efes au avut loc trei sinoade bisericești în anii 190, 431 și 449, iar tradiția creștină sustine că orasul a fost vizitat de apostolul Pavel dar și că aici au fost înmormântați Maria Magdalena și evanghelistul Luca. Să fie oare Artemis (Istar) „*îngerul Bisericii (templului) din Efes*”?

„*Îngerului Bisericii din Smirna*”, Ioan trebuia să-i transmită următoarele: „*Nu te teme de cele ce ai să pătimizești. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți, și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții*” (2:10). Smirna, numit astăzi Izmir, locul nasterii poetului grec Homer, se află în sud-vestul Turciei, pe țărmul Mării Egee.

Mesajul pentru îngerul bisericii din Pergam era: „*stiu unde sălășluiești: unde este scaunul satanei; și ții numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde*

locuiește satana. Dar am împotriva ta câteva lucruri, că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, cel ce învăța pe Balac să pună piatră de poticneală înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce care jertfită idolilor și să se dea desfrânării. Astfel ai și tu pe unii care, de asemenea, țin învățătura nicolaïților. Pocăiește-te deci, iar de nu, vin la tine curând și voi face cu ei război, cu sabia gurii Mele” (2:13-16). Orasul Pergamon din Turcia de astăzi avea temple închinat zeităților Dionissos, Hera, Athena, Demetra, Asclepios si Serapis. Mitologia creștină susține că în anul 92, în templul lui Serapis a fost ucis Sfântul Antipa, primul arhiepiscop al Pergamului, ars de viu înăuntrul unui taur în flăcări ce îl reprezenta pe egipteanul Apis. Cum Serapis si Apis erau manifestări ale sumerianului Enki, numit Lucifer de creștini, putem intui că acest templu era locul „unde este scaunul satanei”.

„Îngerului” bisericii din Tiatira (oras închinat zeităților Apollo si Artemis, numit astăzi Akhisar), vizitatorul i-a reproșat tolerarea unei femei numite Izabela, ce se considera prooroc si îi învăța pe oameni „să facă

desfrânări și să mănânce cele jertfite idolilor” (2:20). Nu stim de ce era atât de importantă această femeie încât să merite atenția unor entități superioare, însă e posibil ca ea să fie doar o copie a Izabelei din *Vechiul Testament*, soția regelui Ahab, care promova închinarea la Baal si persecuta profetii lui Yahweh. Tot pentru acest „înger”, vizitatorul mai are un mesaj cel puțin ciudat: „Și celui ce biruiește și celui ce păzește până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri. Și le va păstori pe ele cu toiag de fier și ca pe vasele olarului le va sfărâma, precum și eu am luat putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da lui steaua cea de dimineată” (2:26-28). Cu alte cuvinte, cei care îi vor rămâne fideli vor primi stăpânirea omenirii, pe care o vor strivi „ca pe vasele olarului”, în același mod în care interlocutorul lui Ioan a luat putere de la tatăl său. Ba, mai mult, el le va oferi adeptilor săi planeta Venus. Această preluare a puterii pare o uzurpare de tron, iar singurul despre care stim că a preluat tronul în acest mod este Enki, care si-a atacat tatăl. Tot el este cel al cărui simbol era planeta Venus sau luceafărul de dimineată. Să fi fost Enki cel care îi vorbea lui Ioan?

Al cincilea „înger” era cel din Sardes (fosta capitală a regatului Lidiei, aflat pe teritoriul Turciei de astăzi), mesajul către el fiind: „Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort. Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu. Drept aceea, adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit și păstrează și te pocăiește. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta” (3:1-3). Îndemnul „priveghează” ne duce cu gândul tot la un Veghetor, căruia misteriosul personaj îi sugera să-si facă treaba pentru care se afla pe Pământ.

Celui de-al șaselea „înger”, cel din Filadelfia (aflat tot în Turcia si numit în prezent Alasehir), i s-a spus: „Îți dau din sinagoga satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că te-am iubit” (3:9). Despre această iubire vorbește chiar si numele orasului, Filadelfia traducându-se ca „iubire frățească”.

Ultimul mesaj îi era adresat „îngerului” din Laodicea: „Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte (...) Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi” (3:15-18). Cu această ocazie, vizitatorul lui Ioan si-a declinat identitatea: „Acesta zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu” (3:14). Cuvântul românesc „amin” se scrie „amen” în latină, greacă și ebraică. Varianta oficială a Bisericii este că „amen” înseamnă „așa să fie”, ceea ce ar transforma citatul biblic în „acesta zice Cel ce este așa să fie”. Privind lucrurile din acest unghi, fraza nu are niciun sens, nici măcar pentru cei mai fanatici creștini. Prin urmare, traducerea este greșită. Amen, Amun si Amon sunt numele zeității egiptene numite de greci Ammon si de cartaginezi Ba'al-Hamon.

Prin urmare, cel care l-a trimis pe Ioan la îngerul bisericii din Laodicea nu folosea fraze ambigue, ci și-a declinat identitatea: el era marele Amen / Amon al egiptenilor. De asemenea, acest zeu sub forma Amen (sau Amin în română) este pomenit la sfârșitul fiecărei rugăciuni creștine. Care ar fi motivul? Răspunsul îl găsim în cartea *Despre Isis și Osiris* a istoricului Plutarh: „Aproape toți cred că Amun, pe care grecii l-au făcut Amon, era pentru egipteni numele propriu al lui Jupiter. Manethon Sebenitul crede că acest cuvânt indică ceea ce este ascuns, sau chiar faptul de a te ascunde. Hecateu din Abdera însă spune că egiptenii se foloseau de acest nume pentru a se striga unul pe altul; că din firea lui acest cuvânt este o chemare; că acest popor crede că cel dintâi dintre zei, pe care îl confundă cu universul, este un zeu ascuns și necunoscut și că îl roagă să li se arate rostind «Amun»; pe atât este neamul egiptean de reținut și de secret în ce privește filosofia lui religioasă. Și toate acestea sunt adevărate unanim de către cei mai înțelepți dintre greci, ca Solon, Thales, Platon, Eudoxiu, Pitagora urmați, printre mulți alții, de Licurg însuși, care toți au călătorit în Egipt și acolo au stat în preajma preoților din această țară”. Așadar, toți acești înțelepți greci pomeniți de Plutarh consideră că egiptenii foloseau foarte des numele Amun / Amen, în speranța că astfel li se va arăta zeul. Acesta este adevăratul motiv pentru care, la sfârșitul fiecărei rugăciuni, milioanele de credincioși din ultimii două mii de ani îl pomenesc pe Amon, fără să fie conștienți de acest lucru. Întemeietorii creștinismului au preluat o parte din cultul lui Amon și l-au introdus în religia lui Iisus, sperând în continuare că zeul li se va arăta dacă numele lui va fi rostit de un număr suficient de ori. Zeul egiptean Amon era Enki al sumerienilor, ceea ce sugerează de altfel și mesajul către „îngerul” din Tiatira.

După ce a notat mesajele pentru cei șapte „îngeri” din Anatolia, Ioan spune că „m-am uitat și iată o ușă era

deschisă în cer și glasul cel dintâi – glasul ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine – mi-a zis: *Suie-te aici și îți voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea. Îndată am fost în duh; și iată un tron era în cer și pe tron ședea Cineva. Și Cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaraldului*” (4:1-3). Cel mai probabil, Ioan a fost luat cu o navă și dus înaintea altui personaj cu înfățișare stranie, asemănător unor pietre prețioase ale căror culori naturale sunt brun, negru și roșu. Aspectul său fizic ciudat se poate explica tot printr-un costum similar celui purtat de primul personaj care l-a vizitat pe Ioan. „În mijlocul tronului și împrejurul tronului” se aflau „patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi”, identice celor zărite de Ieremias în *Vechiul Testament*: una asemănătoare leului, una asemănătoare vitelului, una cu chip de om și ultima cu aspect de vultur (4:6-7). „Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului” (4:5), o adevărată feerie de lumini și sunete. În fața tronului se afla ceva „ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul” (4:6), adică un ecran, iar în jurul tronului erau douăzeci și patru de scaune pe care stăteau douăzeci și patru de bătrâni „îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur” (4:4). Putem presupune că Ioan îi considera bătrâni din cauza culorii albe a părului lor, o culoare obisnuită, alături de cea galbenă, la rasa „zeilor”. Acestia, care probabil constituiau Consiliul zeilor descris de miturile multor popoare, „căzând înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului” (4:10).

În mână celui de pe tron, Ioan a văzut o carte „scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceti” (5:1). Un „înger puternic” a întrebat cine este vrednic să rupă pecetile și să deschidă cartea. Cum nimeni nu s-a oferit, Ioan a început să plângă. Îngerul l-a liniștit și i-a arătat „un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi” (5:6). Creatura a luat cartea din mână celui ce ședea pe tron, moment în care „cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților” (5:8). Acestia „cântau o cântare nouă”, alături de ei auzindu-se „glas de îngeri mulți, de jur împrejurul tronului și al ființelor și al bătrânilor, și era numărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii de mii” (5:11).

Să fi fost Ioan martorul unei slujbe religioase sau a nimerit în mijlocul unei petreceri? Această ipoteză nu ar fi una extravagantă, ținând cont că miturile antice ale majorității popoarelor descriau adeseori petreceri ale zeilor. Să nu uităm că telul suprem al vikingilor era de a ajunge în Valhalla, unde să petreacă alături de zei.

Cei douăzeci și patru aveau în mâini pahare și instrumente muzicale. Cântau și se tot aruncau la pământ, ceea ce ar putea fi metoda lui Ioan de a descrie dansul. Nu doar aceștia cântau, ci se auzea „glas de îngeri mulți, de jur împrejurul tronului și al ființelor și al bătrânilor”; cu alte cuvinte, muzica răsună în toată sala. „Din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului”, aceste sunete și jocuri de

lumini fiind extrem de asemănătoare cu cele dintr-un club ori o discotecă. Prin urmare, cel care stătea pe „tronul” înconjurat de lumini ar putea fi DJ-ul. *Biblia* sustine că acesta chiar a comandat mâncare și alcool, Ioan auzindu-l spunând: „măsura de grâu un dinar, și trei măsuri de orz un dinar. Dar de untdelemn și de vin să nu te atingi” (6:6). Deși adeseori ignorat acest pasaj, nu poate reprezenta decât o negociere a preturilor grâului (pâinii), untdelemnului (uleiului), orzului (berii) și vinului. Ce mai, o adevărată petrecere cu muzică, dans, mâncare și băutură! Nu lipsesc nici țigările, Ioan sustinând că „a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului (pupitrul DJ-ului). Și fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților” (8:3-4). De ce ar fi avut nevoie acele ființe de tămâie? Respectivul „înger” nu a fost trimis să ducă tămâie „pe altarul de aur dinaintea tronului”, ci țigări DJ-ului. Ioan nu văzuse țigări în viața lui, prin urmare nu le putea descrie. După cunostintele lui, tămâia era cea care scotea un asemenea fum, asadar nu putea fi vorba decât despre așa ceva. Însă noi astăzi putem recunoaște o țigară ca fiind acel obiect din mâna „îngerului”, care scotea fum. Se pare că Ioan a făcut cunostință tot atunci și cu ciocolata. Un glas din cer l-a trimis la un înger să-i ceară „o carte mică, deschisă”, pe care o ținea în mână. Îngerul i-a spus: „Ia-o și mănânc-o și va amări pântecul tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea, dar, după ce-am mâncat-o pântecul meu s-a amărât” (10:9-10). Nu stim ce era acea „cărțică”, dar sunt mari șanse să fi fost o banală bucată de ciocolată, care să-i fi făcut gura „dulce ca mierea” și să-i fi stricat la burtă („pântecul meu s-a amărât”).

Când mielul cu „șapte coarne și șapte ochi” a rupt primele patru peceti ale cărții luate de la DJ-ul de pe „tron”, lui Ioan i s-au arătat cei patru călăreți apocaliptici. Primul, călare pe un cal alb, era înarmat cu un arc „și i s-a dat lui cununa și a pornit ca un biruitor ca să biruiască” (6:2). Celui de-al doilea, care călărea un cal roșu, „i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat” (6:4). Al treilea, înfățișat pe un cal negru, „avea un cântar în mâna lui” (6:5). Ultimul avea un cal galben-vânat iar

numele său era „Moartea; și iadul se ținea după el; și li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foamete, și cu moarte și cu fiarele de pe pământ” (6:8). Pentru a afla cine sunt acești patru călăreți apocaliptici, care au înfricosat nenumărate generații de aproape două milenii, nu trebuie decât să aruncăm o privire în mitologia egipteană. Aici, actorii principali ai marilor conflicte divine erau în număr de patru, fiecare având o culoare specifică: Ra era galben, Osiris era negru, Seth era roșu iar Horus, alb. Aceștia au fost identificați cu Anu, Enki, Enlil și Marduk ai popoarelor mesopotamiene. Primul călăret, cel ce avea calul alb, era înarmat cu un arc. Marduk / Horus prezenta adeseori aspecte ale unei divinități războinice. *Biblia* afirmă că „i s-a dat lui cununa și a pornit ca un biruitor ca să biruiască”, în timp ce lui Marduk i s-a oferit conducerea Pământului, după care a pornit cel de-al doilea război al zeilor împotriva unchiului său. Celui care călărea un cal roșu „i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat”. Popoarele antice susțineau că epoca de Aur a omenirii, perioada de pace și armonie, s-a sfârșit odată cu sosirea lui Enlil / Seth. Venirea sa pe planeta noastră a dus la începerea primului război al zeilor. Despre călărețul calului negru *Biblia* afirmă că „avea un cântar în mâna lui”. În *Cartea*

egipteană a mortilor, Osiris / Enki era judecătorul lumii de dincolo, în fata căruia inima fiecărui defunct era cântărită într-o balanță. În plus, acțiunile sale au pus în balanță suveranitatea Pământului în repetate rânduri, atunci când si-a atacat tatăl, când a pornit revolta Veghetorilor și când a trimis oamenilor religia prin Enoh, toate aceste evenimente chiar având loc în era Balantei. *Apocalipsa lui Ioan* îl numeste Moartea pe călărețul calului galben. Anu / Ra este cel care a aprobat moartea oamenilor în timpul celui de-al doilea război al zeilor, atât prin molime cât și prin Potop. Despre acești patru cavaleri (adică nobili, diferentiindu-se de restul) apocaliptici, *Biblia* afirmă că „*li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foamete, și cu moarte și cu fiarele de pe pământ*”. Din miturile antice stim că al doilea război al zeilor, precum și molimele sau foametea din acea perioadă au cuprins toată porțiunea de uscat a Pământului, care reprezintă astăzi 29,2% din suprafața totală a planetei noastre. Adică aproximativ un sfert din suprafața Terrei sau, după cuvintele *Bibliei*, „*a patra parte a pământului*”.

Când a fost ruptă a cincea pecete, Ioan a văzut „*sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o*” (6:9), adepții lui Enlil ucisi în acel mare război, ce așteptau răzbunarea: „*până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?*” (6:10). *Apocalipsa* sustine că „*fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei*” (6:11).

După ce a fost ruptă cea de-a șasea pecete, „*s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de pâr și luna întreagă s-a făcut ca sângele, și stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locurile lor. Și împărații pământului și domnii și căpeteniile oștilor și bogății și cei puternici și toți robii și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților, Strigând*

munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului; Că a venit ziua cea mare a mâniei lor, și cine are putere ca să stea pe loc?” (6:12-17). Aceste întâmplări par a descrie exact perioada celui de-al doilea mare război al zeilor, anticii susținând că atunci a fost acoperit Soarele (ceea ce a dat naștere erei glaciare), stelele au căzut pe Pământ iar bătălia finală dintre armatele lui Enlil și Marduk a fost precedată de un cutremur devastator. În a doua versiune a legendei Luanei din munții Buzăului, ea i-a învățat pe oameni să se ascundă în stânci pentru a se salva din calea flăcărilor aruncate de dușmani, ca dovadă existând multimea de așezări rupestre din zona Carpatilor de curbură, în special între Colți și Bozioru. Ioan sustine că tot atunci a văzut patru „îngeri” ce tineau „*cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac*” (7:1). Un alt „înger” „*care se ridică de la Răsăritul Soarelui și avea pecetea Viului Dumnezeu*” (7:2) le-a ordonat celor patru să țină vânturile în frâu până când vor fi pecetluiti „*pe frunțile lor*” o sută patruzeci și patru de mii de oameni, dintre „*robii Dumnezeului nostru*”, câte douăsprezece mii din fiecare trib al lui Israel. Această descriere a îngerilor ce tineau vânturile în frâu aminteste de perioada de secetă menționată de Epopeele lui Ghilgames și Atra-Hasis, cea din urmă afirmând că

„*Ploile zeilor în lăcasul lor să rămână;*

Jos, pe Pământ, apele să nu mai curgă din izvoare.

Si vântul să bată, pământul să usuce,

Si norii să se facă mari, dar apa să nu-si lase”.

După ce a fost ruptă ultima pecete, „*s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas*” (8:1). Apoi, Ioan a văzut șapte „îngeri” cărora li s-a dat câte o trămbiță. Un alt „înger” si-a făcut apariția și a aruncat foc pe Pământ. Imediat după „*s-au pornit tunete și glasuri și fulgere și cutremur*” (8:5). Primind semnalul, cei șapte au început

să sufle în trâmbitele lor. „Și a trâmbițat întâiul înger, și s-a pornit grindină și foc amestecat cu sânge și au căzut pe pământ; și a ars din pământ a treia parte, și a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de

tot. A trâmbițat, apoi, al doilea înger, și ca un munte mare arzând în flăcări s-a prăbușit în mare și a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge; Și a pierit a treia parte din făpturile cu viață în ele, care sunt în mare, și a treia parte din corăbii s-a sfărâmat. Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste izvoarele apelor. Și numele stelei se cheamă Absintos. Și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare” (8:7-11). Despre focul care a căzut din cer arzând o mare parte a planetei noastre vorbesc miturile multor popoare, care specifică însă că această întâmplare a avut loc înainte de Potop, mai exact în timpul bătăliei finale dintre armatele lui Enlil și Marduk. De exemplu, pentru indienii hopi, „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor”, pentru scandinavi uriasul Surtr a dat foc universului în timpul Ragnarokului iar în *Ramayana* printul Rama a lansat împotriva demonului Ravana arma „aducătoare de moarte prin foc ceresc”. După ce a trâmbițat al patrulea „înger”, *Apocalipsa* sustine că „a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor și ziua să-și piardă din lumină a treia parte, și noaptea tot așa” (8:12). În capitolul al doisprezecelea, coada unui balaur roșu „târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ”. O întâmplare asemănătoare se găsește în scrierea persană *Bundahish*, unde Angra Mainyu a „atacat și tulburat cerul”, stăpânind „a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime”. În același timp, planetele s-au răsculat împotriva cerului, stârnind haos în tot Cosmosul. Acest episod a avut loc în timpul marelui război al zeilor, după „înghețul pustiitor și necruțător” (era glaciară). Vedem asadar din nou că *Apocalipsa lui Ioan* nu reprezintă o profetie a viitorului, ci amintirea trecutului. De ce a fost lovită a treia parte din cer? Răspunsul se găsește la sumerieni, pentru care cerul era împărțit în trei regiuni: partea superioară era a lui Enlil, partea mediană a lui An iar cea inferioară a lui Enki. În timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, Marduk a luat locul tatălui său. Prin urmare, acea parte de cer împânzită „cu întunecime” de Angra Mainyu (Enlil) sau de îngerii *Apocalipsei* era cea mostenită de Marduk.

Ce erau acel „munte mare arzând în flăcări” care a căzut în mare, prefăcând în sânge a treia parte a ei, și acea „stea uriașă, arzând ca o făclie”, numită Absintos, care „a căzut peste izvoarele apelor”, făcând amară a treia parte din ele? Multi au interpretat aceste două obiecte în fel și chip, considerându-le asteroizi, meteoriti sau chiar planete de mici dimensiuni. Însă un corp ceresc natural nu ar putea face o parte din ape roșii sau amare. Cel mai probabil este vorba despre arme ale „zeilor”, bombe chimice, lansate din nave în cel de-al doilea mare război al lor. Miturile antice ne spun că Enlil a lovit omenirea cu diferite molime, însă nu ni s-a oferit nicio descriere a modalității în care acest lucru s-a întâmplat. Dacă a fost vorba de virusi artificiali, creați în laborator, *Apocalipsa lui Ioan* tocmai ne-a descris modalitatea în care aceștia au fost împrăștiati pe Pământul măcinat deja de cumplitul război.

După ce al cincilea „înger” a sunat din trâmbiță, Ioan a văzut „o stea căzută din cer pe pământ și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna adâncului și fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii” (9:1-2). Și din acest pasaj reiese descrierea unei bombe teribile, asemănătoare „muntelui înflăcărat” și „stelei” Absintos. O astfel de „stea” căzută din cer, care a penetrat scoarta terestră, ajungând până în lumea subterană (cartierul general al Veghetorilor), se întâlnește și în *Ramayana*. Numită „Arma Strămosului”, pe care printul Rama o primise de la Agastya și „o tinuse pentru împrejurarea supremă”, era o bombă nemaintâlnită până în acel moment: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor fiintelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți, și apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yojana, o cetate de graniț”. Conform miturilor, această armă a

fost lansată de Enlil la începutul bătăliei finale dintre el și Marduk, chiar înainte de Potop.

Atacând lumea subterană, ea a cauzat enorme miscări tectonice, descrise de strămosii nostri ca o serie de cutremure devastatoare. Astfel, Marduk si Veghetorii săi au fost nevoiti să-si părăsească ascunzătoarea si să înfrunte armata lui Enlil. *Epopoea lui Ghilgames*, descrie acest episod astfel: „La primele licăriri ale zorilor, un nor negru (nava lui Enlil) s-a ivit în slava cerului, tuna acolo unde Adad, stăpânul furtunii (Enlil), călărea pe nori. Peste dealuri si câmpii, zeii Sullat si Hanis, crainicii Furtunii, o călăuzeau. Apoi zeii din hăurile Infernului (Veghetorii) se ridicară. Nergal (Marduk) deschise zăgazurile apelor din lumea de dincolo, Ninurta, stăpânul războiului, deschise canalele, iar cei sapte judecători ai Infernului, Anunnaki (căpeteniile Veghetorilor), înălțară tortele lor, aprinzând toată tara cu flacăra lor strălucitoare (au lansat arme asemănătoare rachetelor). În Apocalipsa biblică, după ce „steaua” a lovit „fântâna adâncului”, din care s-a ridicat fum similar unei ciuperci atomice, „din fum au ieșit lăcuste pe pământ și li s-a dat lor putere precum au putere scorpiile pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nici o verdeață și nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor” (9:3-4). Aceste „lăcuste” venite din lumea subterană nu erau insecte obisnuite, aspectul lor fizic fiind mai mult decât straniu: „înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți de război. Pe capete aveau cununi ca de aur, și fețele lor erau ca niște fețe de oameni. Și aveau păr ca părul de femei și dinții lor erau ca dinții leilor. Și aveau platoșe ca platoșele de fier, iar vuietul aripilor era la fel cu vuietul unei mulțimi de cai, care aleargă la luptă. Și aveau cozi și bolduri asemenea scorpiilor; și puterea lor e în cozile lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni” (9:7-10). Cel mai probabil, „lăcustele” din Adânc sunt nave de luptă de mici dimensiuni, asemănătoare avioanelor noastre, trimise de Veghetori în luptă ca urmare a atacului armatei lui Enlil împotriva cartierului lor general subteran. Apocalipsa dezvăluie în mod clar identitatea conducătorului „lăcustelor”: „au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreiește, este Abaddon, iar în elinește are numele Apollion” (9:11). Nu încapă nicio îndoială că acest Apollion este zeul numit de greci si romani Apollo, nimeni altul decât Marduk, fiul lui Enki, conducătorul Veghetorilor în cel de-al doilea război al zeilor. Un alt text apocaliptic, descoperit la Marea Moartă si intitulat *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului*, sustine că Belial va fi conducătorul „fiilor întunericului” în bătălia sfârșitului lumii. Numele Belial provine din babilonianul Bel („Domnul”), unul dintre epitetele lui Marduk, pe care canaanienii l-au transformat în Baal. Prin urmare, si acest manuscris descrie Apocalipsa din trecut, indicându-l tot pe Marduk ca fiind conducătorul Veghetorilor.

După ce a sunat din trâmbiță cel de-al saselea „înger”, „au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul și ziua și luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni” (9:15). Acestia fuseseră „legați la râul cel mare, Eufratul” (9:14). Nu stim cine i-a legat pe acesti „îngeri” lângă Eufrat, cum nu stim nici dacă este vorba despre patru zei mesopotamieni. Ar putea fi vorba despre Azazel / Enki si ajutoarele sale, tinând cont că, în *Cartea lui Enoh*, Dumnezeu i-a spus arhanghelului Mihail: „Du-te, leagă-l pe Semjaza si pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurcându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt, si când ei vor vedea nimicirea celor iubiti de ei, leagă-i trainic timp de saptezeci de neamuri pe câmpiile Pământului, până în ziua judecătii si sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. În acele zile ei vor fi aruncati în prăpastia de foc, în chinurile temnitei în care vor rămâne pe vecie. Si toti aceia care vor fi osânditi si nimiciti vor fi de acum încolo legati de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor” (10:11-16). De asemenea, în mitologia scandinavă, Loki si copiii săi, zeita Hel, lupul Fenrir si sarpele Jormungadr, au fost legati în lumea subterană până la Ragnarok; odată eliberati, ei au început cruntul război împotriva zeilor Aesir, ce a dus la distrugerea lumii. La fel ca în miturile scandinave, si acesti patru „îngeri” ai Apocalipsei crestine au pornit la război după ce au fost dezlegati. „Și numărul oștilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreți, căci am auzit numărul lor” (9:16), povesteste Ioan, indicându-ne numărul exact al soldatilor implicați în

acel război: două sute de milioane. „Și așa am văzut, în vedenie, caii și pe cei ce ședeau pe ei, având platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă. De aceste trei plăgi: de focul și de fumul și de pucioasa, care ieșea din gurile lor, a fost ucisă a treia parte din oameni. Pentru că puterea cailor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă” (9:17-19). Acesti „cai” cu capete de lei si cu „platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă”, din gurile cărora ieșea „foc și fum și pucioasă” nu par a fi animale obisnuite ci, mai degrabă, mijloace de transport probabil de genul motocicletelor de astăzi, dotate cu

aruncătoare de rachete. Acești „cai” motorizați, alături de navetele „lăcuste”, au luptat în bătălia finală ce a precedat Potopul, ucigând o treime din populația Pământului.

Ioan afirmă că a văzut și „*alt înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într-un nor și pe capul lui era*

curcubeul, iar fața lui strălucea ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc, și în mână avea o carte mică, deschisă. Și a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, și a strigat cu glas puternic, precum răcnește leul. Iar când a strigat, cele șapte tunete au slobozit glasurile lor (10:1-3). Acest „înger” ce stătea „pe mare și pe pământ”, ce ne duce cu gândul la colosul din Rhodos, „și-a ridicat mâna dreaptă către cer și s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul și cele ce sunt în cer și pământul și cele ce sunt pe pământ și marea și cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi” (10:6). În acest fragment, Ioan pare a descrie aterizarea lui Enlil la locul bătăliei finale, existând în descrierea „puternicului înger” o serie de elemente specifice zeului furtunii: Soarele, focul, partea dreaptă, numărul șapte, norii și tunetele sunt simboluri ale lui Enlil, întâlnite în majoritatea religiilor antice.

Lui Ioan i s-a dat apoi „o trestie, asemenea unui toiag” și i s-a cerut să măsoare cu ea „*templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el*”, dar nu și curtea din afara templului, deoarece aceasta „*a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni*” (11:2). Dacă acest templu este cel al lui Solomon, atunci este vorba de Marea Piramidă din Egipt, așa cum am demonstrat deja în urmă cu câteva capitole. *Biblia* nu ne oferă detalii despre motivul călcării în picioare a „cetății sfinte” de către neamuri, timp de trei ani și jumătate („*patruzeci și două de luni*”), însă acest episod pare a descrie Bătălia Piramidelor, în care Enlil și armata sa au atacat Veghetorii baricadați în Marea Piramidă de la Giza imediat după Potop. Cineva, probabil un „înger”, i-a spus lui Ioan că „*voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaiszeci de zile (patruzeci și două de luni a câte treizeci de zile, adică tot trei ani și jumătate)*”. Acești doi martori „*sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului*”, o referire clară la Enki, al cărui nume înseamnă „Domnul Pământului”. Nu poate fi vorba despre oameni obișnuiți, deoarece „*dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor vor*” (11:5-6). Cel mai probabil, aceste două personaje, care stau înaintea lui Enki, sunt soli ai lui Enlil trimisi pentru a-i convinge pe Veghetori să se predea. Însă, după cum am văzut, Marduk a refuzat să renunțe la luptă, fiind în cele din urmă închis în Marea Piramidă. Exact acelasi lucru ni-l sugerează

și *Apocalipsa* lui Ioan: „*când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî*” (11:7). Ba, mai mult, ne indică locul exact în care s-a petrecut acțiunea: „*și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor*” (11:8). Dacă cel răstignit este Iisus, așa cum susține creștinismul, locul ar trebui să fie Ierusalimul, iar varianta oficială iudeo-creștină este că Sodoma s-a aflat undeva la sudul Mării Moarte. Aceste două locații nu sunt în Egipt, oricum le-am lua în calcul. Însă *Apocalipsa* afirmă că cetatea cea mare „se cheamă, duhovnicește” Sodoma și Egipt, adică la modul figurat. Dacă este vorba despre Marea Piramidă din Egipt, atacul împotriva ei la scurt timp după Potop poate semăna cu atacul asupra Sodomei, descris în *Vechiul Testament*. La finalul conflictului, după capitularea lui Enki și a restului Veghetorilor, în Marea Piramidă a fost sacrificat Marduk, care a refuzat să se predea, ceea ce ar putea însemna acea „răstignire” la care se referea Ioan. Despre cei doi soli uciși de Marduk, *Apocalipsa* spune că „*locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ*” (11:10). După trei zile și jumătate, cadavrele celor doi au fost reanimate și luate la cer: „*duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se*

uitau la ei. Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor” (11:11-12). Să mai susțină creștinismul că Iisus este singurul care a înviat după trei zile și s-a ridicat la cer... După plecarea celor doi în „nori”, „s-a făcut cutremur mare și a zecea parte din cetate s-a prăbușit și au pierit în cutremur șapte mii de oameni, iar ceilalți s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului” (11:13), acesta fiind probabil momentul în care Veghetorii s-au predat.

După ce al șaptelea „înger” a suflat în trâmbița sa, „s-au pornit, în cer, glasuri puternice care ziceau: Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și va împărăți în vecii vecilor” (11:15). Cei douăzeci și patru de bătrâni din Consiliul zeilor i-au multumit conducătorului lor pentru că a preluat puterea și pentru că îi va pedepsi pe inamici: „neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să răsplătești pe robii Tăi, pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul” (11:18). Apoi „s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său, și au fost fulgere și vuiete și tunete și cutremur și grindină mare” (11:19), din care reiese, fără să ne supunem la un exercitiu de imaginație prea dificil, descrierea aterizării unei nave.

Capitolul al doisprezecelea al *Apocalipsei* descrie alte evenimente importante din istoria Pământului, pe care le-am întâlnit deja în miturile antice, cum ar fi nașterea lui Enlil. Ioan sustine că din cer i s-a arătat un semn: „o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască” (12:1-2). Apoi a văzut un alt semn: „iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești” (12:3). Acesta „stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște”, întocmai ca titanul Kronos din miturile grecești, care își înghitea copiii imediat după nașterea lor. Acea femeie „a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui, iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute și șizeci de zile” (12:5-6). Această femeie „înveșmântată cu soarele” adică de partea luminii, a binelui, a taberei lui Anu și Enlil (simbolizată de Soare), ce călca Luna în picioare (adică era o inamică a taberei lui Enki, simbolizată de Lună), nu poate fi decât Ninhursag, care și-a părăsit familia, trecând de partea lui Anu și Enlil. Unul dintre epitetele ei în Mesopotamia era „regina cerului” și exact acest lucru semnifică acea „cunună din douăsprezece stele” pe care o purta pe cap. „Balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală pe toată lumea”, care a fost aruncat pe Pământ împreună cu îngerii săi și care aștepta să înghită copilul nou-născut este „sarpele” Enki sau Kronos al grecilor. Acel „copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier”, abia născut de Ninhursag, este Enlil. Stim deja că Anu a fecundat-o artificial pe Ninhursag după vizita sa pe Pământ; Enki a aflat și a încercat să-și ucidă rivalul la tron în jurul anului 426.000 î.e.n. Însă „copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui”, adică dus pe planeta zeilor, acolo unde a stat până în momentul în care a fost gata să se întoarcă pe Terra, pentru a-și învinge fratele. Ninhursag „a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu”, dându-i-se „cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme și vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui” (12:14). Enki a urmărit-o, încercând să obțină și el un fiu de la ea. „Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa” (12:15), ne spune *Apocalipsa*. „Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură. Și balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus. Și a stat pe nisipul mării” (12:16-18), continuă Ioan. Ninhursag a stat ascunsă „o mie două sute și șizeci de zile”, adică trei ani (divini) și

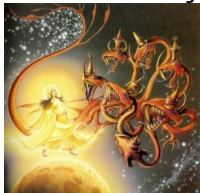
jumătate, până când Enlil a sosit pe planeta noastră pentru a-l ataca pe Enki. *Apocalipsa* ne descrie și lupta dintre cei doi frați: „Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el” (12:7-9). Această „cădere” a lui Enki, exilul

său pe planeta noastră, dovedeste fără echivoc faptul că lui Ioan i s-au arătat evenimente din trecut, nicidecum dintr-un viitor apocaliptic.

Ioan afirmă că, pe când Balaurul Enki stătea pe nisipul mării, a văzut „*ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece cununi împărătești și pe capetele ei: nume de hulă. Și fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare*” (13:1-2). Cu șapte capete și zece coarne, această Fiară are un aspect fizic identic cu cel al Balaurului. Ținând cont că Balaurul este Enki, Fiara identică cu el nu poate fi decât Marduk, fiul și mostenitorul său, ce era totodată și clona sa. Faptul că Fiara Marduk a mostenit tronul Balaurului Enki reiese și din pasajul „*Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare*”. Ioan susține că „*unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară*” (13:3), dar și că Fiara „*a fost rănită cu sabia și a rămas în viață*” (13:14), miturile antice confirmând faptul că, în timpul celui de-al doilea război al zeilor, Marduk a fost rănit de către unchiul său, Enlil.

Despre această Fiară se mai spune că „*și-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer. Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul*” (13:6-7). Iar noi stim din legendele antice că Marduk a pornit cel de-al doilea război al zeilor împotriva unchiului său și că el a fost pentru o bună perioadă de timp conducătorul Pământului. Oamenii „*s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?*” (13:4). Într-adevăr, Enki și Marduk au fost venerați împreună. În Babilon, deși a preluat atributele și funcțiile celorlalți zei, Marduk nu a făcut același lucru și cu tatăl său, Enki fiind mereu la loc de cinste, alături de fiul său. Acest lucru se observă din turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă care, deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate sunt simboluri ale lui Enki și Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate de unii morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Evreii, care îl venerază pe Marduk sub numele Yahweh, au avut grijă să introducă în scrierile lor numărul 40 (echivalentul titlului de Mare Prinț) al lui Enki, ca omagiu pentru tatăl zeului lor: Potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Eli, Saul, David și Solomon au domnit câte 40 de ani; israeliții au rătăcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 de nopți; Otniel a fost judecător 40 de ani; sub Ghedeon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isac și Esau s-au căsătorit la vârsta de 40 de ani; Iisus a petrecut 40 de zile în deșert; s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea sa. Coarnele de berbec folosite de preoții evrei sunt tot simbolul lui Enki. În plus, la mijlocul secolului al XX-lea, Brigada 35 de Parașutism din cadrul Forțelor Defensive Israeliene avea ca siglă un șarpe înaripat de culoare verde. Șarpele înaripat e Lucifer sau Quetzalcohuatl iar verdele e culoarea zeului egiptean Osiris, care sunt doar trei dintre numele alternative ale lui Enki. Cu alte cuvinte, *Apocalipsa lui Ioan* nu minte atunci când susține că oamenii „*s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei*”.

În capitolul al șaptesprezecelea, Ioan a fost dus „*în duh, în pustie*”, unde a văzut „*o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile și de necurățiile desfrânării ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului. Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele*

mucenicilor lui Iisus” (17:3-6). „Îngerul” care îl însoțea i-a spus că acea fiară călărită de femeie „*era și nu este și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire. Și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, văzând pe fiară că era și nu este, dar se va arăta*” (17:8). Iar „*cele șapte capete sunt șapte munți deasupra cărora șade femeia. Dar sunt și șapte*

împărați: cinci au căzut, unul mai este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puțină vreme. Și fiara care era și nu mai este – este al optulea împărat și este dintre cei șapte și merge spre pieire. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au luat împărăția, dar care vor lua stăpânire de împărați, un ceas, împreună cu fiara” (17:9-12). În plus, „apele pe care le-ai văzut și deasupra cărora șade desfrânata, sunt popoare și gloate și neamuri și limbi. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe desfrânată și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc” (17:15-16), iar „femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărății pământului” (17:18). Dacă interpretarea dată de „înger” imaginilor prezentate este reală, apare inevitabil întrebarea: de ce era nevoie să i se arate lui Ioan simboluri, în loc de lucruri concrete? De ce i s-a arătat o femeie pe o fiară, în loc de o cetate pe șapte munti, alături de zece conducători? După cum se vede din textul biblic, Ioan nu a putut înțelege imaginile ce i-au fost prezentate, fiind nevoie de explicațiile „îngerului” de lângă el. Ținând cont de nivelul tehnologic mult evoluat al zeilor și de involuția unui simplu muritor de acum două milenii, chiar nu se găsea o metodă mai simplă de transmitere a unei informații? Astăzi, dacă un părinte ar încerca să-și învețe copilul câteva lucruri despre un oraș și despre conducătorii săi, nu ar apela la desene cu femei și balauri cu zece coarne. Prin urmare, logica ne spune că imaginile văzute de Ioan nu erau inutile, ci explicația lor e cea falsă. Fiara care „era și nu este și va să se ridice din adânc”, ce avea culoare roșie, șapte capete și zece coarne, este aceeași din capitolul al treisprezecelea, adică Marduk. Desfrânata împodobită cu pietre scumpe (ce denotă faptul că era de vită nobilă), „beată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus (Enlil)”, ce îl călărea pe Marduk și pe fruntea căreia era scris numele Babilonului, nu poate fi decât marea zeiță a Babilonului, „curtezana zeilor”, „vulva cerului” sau „prostituata divină”, nimeni alta decât Istar, sora și consoarta lui Marduk. Reprezentarea ei călare pe Marduk poate fi o metodă de a simboliza relația sexuală dintre cei doi. După cum am văzut, Istar a luptat alături de Enki și Marduk în cel de-al doilea mare război al zeilor. Ea este cea din viziunea apocaliptică a lui Ioan, „Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului”.

Ioan povesteste că a văzut și „o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și face semne

mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor, și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață. Și i s-a dat ei să insuflă duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei” (13:11-15). Această „fiară” mai mică a fost numită „Antihrist” de către literatură creștină ulterioară – desi *Apocalipsa* nu folosește nici măcar o singură dată acest cuvânt – și echivalată cu o multime de personaje de-a lungul timpului. În *Apocalipsa lui Ezdra*, înfățișarea Antihristului este asemănătoare unei fiare sălbatice; pe chip are scris cuvântul „Antihrist”; ochiul său drept este precum luceafărul diminetii, în timp ce stângul stă nemiscat, are gura largă de un cot, dinții de o palmă, degetele ca niște coase iar urmele pasilor săi sunt late de două palme. În realitate, identitatea sa este mult departe de cea intuită de cercetători și teologi. Simbolizarea sa ca „fiară” denotă o legătură de rudenie cu prima fiară, Marduk. Singura rudă a lui Marduk care „face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi” este fiul acestuia, Enoh / Nabu. Din miturile antice stim că Enoh a fost un slujitor devotat al tatălui său, lucru exemplificat de Ioan prin „toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei”, el fiind totodată cel care a adus oamenilor prima religie. Tot lui i s-au încredințat secretele magiei, astfel reușind să facă „semne mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor, și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei”. Enki, cel numit „Balaurul” în *Apocalipsă*, era considerat zeul înțelepciunii; ulterior, în viziunea anticilor, Enoh a preluat acest atribut de la bunicul său. Ioan subliniază această idee prin expresia „grația ca un balaur”. Nu cu voce groasă, așa cum am fi tentați să credem, ci cu înțelepciune, precum „Balaurul” Enki. Asadar, „antihristul” de care se tem sute de milioane de oameni nu este decât Enoh / Nabu, fiul și mostenitorul lui Marduk.

Apocalipsa sustine că Fiară cea mică, Enoh, „îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase” (13:16-18). Ce înseamnă cu adevărat acest număr, care reprezintă unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii de aproape două milenii? S-au dat sute de explicații mai mult sau mai puțin plauzibile, însă nimeni n-a reușit să-i afle adevărata semnificație. Figuri dominante ale diverselor epoci au fost asociate cu acest „număr al fiarei”, ca de exemplu Nero, Napoleon Bonaparte, Hitler sau Papa (oricare dintre ei). Citatul lui Ioan Teologul nu doar a băgat în ceață milioane de oameni, ci a și creat hexakosioihexekontahexafobia sau frica de numărul 666.

În matematică, 666 este suma primelor 36 de numere, fiind un număr triunghiular. Numerele triunghiulare sunt cele care pot forma un triunghi echilateral. Acesta este primul indiciu în decodificarea numărului. 666 este, de asemenea, suma pătratelor primelor șapte numere prime. În general, acest număr este privit ca unul malefic, fiind asociat cu Satan datorită citatului biblic. Acesta este cel de-al doilea indiciu.

Puțini știu că, pentru traci în general și pentru daci în special, 666 a fost un număr extrem de important. Legende lor susțineau că Gemenii Divini Zalmoxis revin pe Pământ odată la 666 de ani. În timpul lui Burebista s-a decis ca primul an al calendarului dac să fie considerat anul nașterii Gemenilor Divini (adică 713

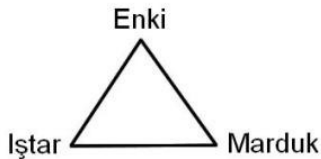
î.Hr.), iar cel de-al 666-lea (47 î.Hr.) să fie anul reformelor politico-religioase. Acest număr apare pe tot felul de inscripții de pe întreg teritoriul tracilor, ca SSS, CCC (C = 6 grec) sau VIVIVI (VI = 6 latin). De exemplu, o rugăciune a unei femei gete, zalmoxiană, a fost găsită pe o placă de marmură de la Tomis: „*Ayrelia Beneria Symforo Syn dio Syn ze sase tri Kai tethi gatri Ayris nonam Niascharian*”. Această rugăciune se traduce astfel: „*Strălucitoare, curată, măreață Doamnă, sunt credincioasă, sunt cu trei de șase, dar atât te rog: cândva să mă ajuți să renasc*”. Numărul 666 nu este întâlnit doar în textul curent („*trei de șase*”), ci și ascuns. Citind doar majusculele, reiese „*AB SSS K AN*”, ce se traduce „*cu 666 de ani*”. Conform doctorului Napoleon Săvescu, acesta era semnul la care se închinau tracii întorși la adevărata religie, semn pe care îl purtau pe mâna dreaptă sau pe frunte. În cartea *Dacia Secretă*, Adrian Bucurescu prezintă mai multe astfel de exemple. Pe o placă de marmură descoperită în orașul Tetova din Macedonia se află următoarea inscripție: „*Sunt cu numărul trei de șase, care pentru mine e sfânt. Mi-ar plăcea să mă înalț în Tărâmul Zeilor*”. Pe un opaiț de la Drobeta scrie, de la dreapta la stânga: „*E NAMOR SSS*” („*cu numărul 666*”). Pe un opaiț descoperit în cetatea veche de la Celei-Corabia (județul Olt) este scris „*CVIVI*”, combinație între 6 grecesc (C) și 6 latinesc (VI). Tot în astfel de combinații apare 666 pe cărămizi și țigle găsite la Bumbești-Jiu, precum și în alte cetăți dacice.

Așadar, tracii asociau acest număr cu Gemenii Divini. Acesta este cel de-al treilea indiciu al nostru, care ne poate ajuta să descifrăm unul dintre cele mai bine păstrate coduri ale istoriei. Vă vine sau nu să credeți, răspunsul a fost chiar în fața noastră în tot acest timp.

Pentru strămoșii noștri, indiferent de cultura din care făceau parte, anumite numere (1,3,7,9,12, etc.) erau foarte importante. Aceste numere și-au păstrat importanța chiar și ziua de azi. Deși numerologii dau tot felul de explicații pentru aceste numere, o ignoră pe cea mai importantă: numerele reprezintă divinități. 1 este zeul suprem, indiferent de religie. 2 este un cuplu de zei, ce îi semnifică de obicei pe Gemenii Divini (Enki și Ninhursag, Marduk și Iștar, Apollo și Artemis, Freyr și Freyja). Cifra 3 este o trinitate, întâlnită în majoritatea religiilor. De exemplu, prima trinitate din Mesopotamia era formată din Anu, Enlil și Enki. A fost urmată de cea de-a doua, formată din Enki și copiii săi, Marduk și Iștar. În brahmanism avem Trimurti compusă din Brahma, Vișnu și Șiva, în creștinism Sfânta Treime, și așa mai departe. Cifra 4 reprezintă familia „satanică”, adică pe Enki și Ninhursag, alături de copiii lor, Marduk și Iștar. Pentru egipteni, cifra 8 reprezenta marea Ogdoadă din Hermopolis iar 9, Marea Enneadă din Heliopolis (grupuri de opt, respectiv nouă zei). 12 este numărul titanilor

și al zeilor olimpici în Grecia antică, numărul zeilor conducători sumerieni, numărul apostolilor lui Iisus în creștinism, etc. În concluzie, numerele „magice” reprezintă entități superioare oamenilor, pe care le-au numit zei. Prin urmare, sunt mari șansele ca și 666 să reprezinte una sau mai multe astfel de zeități. Ioan spunea că „este număr de om”, prin om înțelegându-se o persoană, o entitate sau o ființă.

În *Apocalipsă*, 666 e asociat cu Răul, cu Satan, cu Fiara sau cu Antihristul. La traci, era asociat cu Gemenii Divini, adică Marduk (cel numit de creștini Satan) și sora sa, Iștar. Ioan scria: „*cine are pricepere să socotească numărul fiarei*”, dându-ne un indiciu foarte important în aflarea semnificației reale a acestui număr. Pentru a socoti „numărul fiarei”, este necesar să apelăm la matematică.

După cum ne-a relevat matematica, 666 este un număr triunghiular, adică poate fi simbolizat printr-un triunghi echilateral. Iar acest triunghi asociat cu răul nu poate fi decât triada „satanică” ce a pornit din Mesopotamia, formată din Șarpele Enki și copiii săi, gemenii Marduk și Iștar, așa cum se poate observa alături. Marduk și Iștar, fiind gemeni, sunt pe poziții egale, pe aceeași linie. Enki, tatăl lor, fiindu-le superior, este reprezentat mai sus decât ei. Toți trei sunt egali (unghiurile și laturile sunt egale), de aceea trinitatea a fost reprezentată printr-un triunghi echilateral. Însă, pentru a arăta că Enki este puțin mai sus decât copiii săi, el reprezintă unghiul de sus.

Această trinitate reprezintă un întreg iar membrii ei, câte un procent din acest întreg. Dacă ținem cont de regula de mai sus, că toți trei sunt egali, ar trebui să considerăm că fiecare dintre cei trei reprezintă 33,33333% din acest întreg. Însă, trebuie să ne amintim că Enki este aproape egal cu copiii săi, fiind puțin mai sus. Prin urmare, împărțirea trinității în procente se poate realiza într-un mod foarte simplu: Marduk și Iștar reprezintă câte 33% (fiind egali) iar tatăl lor, care este aproape egal cu ei dar puțin mai sus, 34%. Astfel se explică importanța numărului 33 în satanism și masonerie: 33 este zeul lor, Marduk sau Satan, o parte din trinitatea „satanică”, cele 33 de procente.

Prin varianta de mai sus se arată o diferență de 1% între Enki și copiii săi. Dar dacă vrem să micșorăm diferența dintre ei? Atunci apelăm la zecimale. Marduk și Iștar, care sunt gemeni (deci egali), vor reprezenta câte 33,3% din întreg. Iar tatăl lor, care este puțin mai sus decât ei, 33,4%. Prin urmare, diferența dintre ei este de doar 0,1 procente, ceea ce se apropie mai mult de ideea de triunghi echilateral, cu toate părțile sale (unghiuri sau laturi) egale.

Din câte ne spun miturile multor popoare, în timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, Marduk a devenit conducătorul pământenilor și al Veghetorilor, alături de sora sa, care i-a devenit consoartă. Exprimând în procente partea fiecăruia din întreg, ar însemna că ei împreună reprezintă 66,6% din trinitate. Sau, în prima metodă de calcul, 66%. Prin urmare, 666 poate reprezenta ori numărul de procente ale celor doi conducători ai Terrei, fără virgulă (în antichitate, matematica cu zecimale nu era la îndemâna omului simplu, ci doar a inițiaților), ori pe cei doi de zece ori mai puternici ($66,6 \times 10 = 666$). Pe vremuri se practica această exagerare. Zeul egiptean Thoth era numit de greci Hermes Trismegistos, adică „Hermes de trei ori mare”, Iisus era numit de gnosticii setieni „*cel de trei ori bărbat*”, etc. Asadar, este posibil ca 666 să îi reprezinte pe Marduk și Iștar (66,6) de zece ori mai puternici. Dacă folosim prima metodă de calcul, cea fără zecimale, suma procentelor Gemenilor este 66. Iar în viziunea masonilor, sataniștilor, ocultiştilor și numerologilor, 66 are aceeași valoare ca și 666.

Putem trage concluzia că 666 îi reprezintă pe cei doi copii ai Șarpelui original, Marduk și Iștar, conducătorii Pământului, indiferent dacă sunt sau nu de zece ori mai puternici. După cum am văzut, numărul 666 era asociat cu Gemenii Divini în viziunea tracilor, iar în *Apocalipsa lui Ioan* cu Răul, fiind numărul Fiarei, fiul Balaurului. Așa se explică și de ce Marduk, după ce a renunțat la Babilon, și-a ales Ierusalimul, un oraș ale

căruia coordonate însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E), sau de ce slujitorul său, Solomon (Enoh), primea anual un tribut de 666 talanți de aur (*Cartea a doua a Regilor* 10:14).

Este posibil totuși ca acest număr să nu îi reprezinte pe Marduk și Istar? Am văzut că 666 este un număr triunghiular; prin urmare simbolizează o trinitate, și nu un cuplu. Pentru a afla semnificația numărului 666, trebuie întâi să o descoperim pe cea a cifrei 6.

În majoritatea religiilor, zeii erau echivalați cu corpuri cerești. Strămoșii noștri își vedeau zeii venind din cer și plecând în același loc. Cum tot ce vedeau pe cer erau stelele și planetele, logica le-a spus că acestea nu puteau fi decât respectivi zeii. Planetele poartă chiar și astăzi numele unor zeii. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt considerați stele (cei decăzuți sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. Adeseori anticii foloseau stelele pentru a-și reprezenta grafic zeitățile. Numărul razelor stelelor reprezintă numărul planetei echivalate cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru Solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu șase este Marte (a șasea planetă), cea cu șapte este Pământul, cea cu opt, Venus, iar cea cu nouă raze, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeași semnificație ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era simbolul zeiței sumeriene Inanna sau al Afroditei, zeități identificate cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar.

Iudaismul sau mozaismul a păstrat această tradiție. Inițial, simbolul evreilor era steaua cu cinci colțuri, adică Jupiter, a cincea planetă din exterior către Soare. Romanul Jupiter sau grecul Zeus, numit de sumerieni Enlil, a fost primul dumnezeu al evreilor, introdus de Moise / Akhenaton sub numele Aton. După întoarcerea lor din exilul babilonian, evreii au adoptat ca simbol steaua cu șase raze, adică Marte, a șasea planetă. Marte al latinilor era Martu al sumerienilor sau Marduk al babilonienilor, noul dumnezeu al evreilor, pe care l-au numit Yahweh („cel care a devenit Luna”). Numele acestui zeu se scrie întotdeauna YHWH, cele patru litere simbolizând faptul că este al patrulea conducător al Terrei, după Anu, Enki și Enlil. Numărul 6 a devenit echivalent al zeului evreilor, Yahweh, evreii folosindu-l în toate acțiunile lor importante. Dacă Marduk era reprezentat numeric prin cifra 6, tatăl său, Enki, considerat egalul său (asa cum am văzut mai devreme), era reprezentat prin aceeași cifră însă doar în raport cu Marduk. Anticii îi simbolizau pe Enki și Marduk în două moduri. Când era vorba doar de ei, cei doi zeii erau reprezentați prin numărul 12 (suma celor doi 6). Însă Enki și Marduk de cele mai multe ori făceau parte dintr-o trinitate, alături de Istar, așa cum se observă cel mai bine în Babilon. În acest caz, cei doi zeii 6 erau alăturați, formând numărul 66, care în același timp reprezintă numărul lor de procente din respectiva trinitate. Prin urmare, numărul triunghiular 666 este format din cei doi zeii 66, Enki și Marduk, alături de încă unul, egal cu ei. Cine ar putea fi această divinitate dacă nu Istar, cea alături de care formau marea trinitate a Babilonului, cea de-a treia mare conducătoare a Veghetorilor în cel de-al doilea mare război al zeilor? Prin urmare, numărul care a stârnit groaza multor generații de creștini îi reprezintă pe Enki, Marduk și Istar.

Apocalipsa afirmă că Fiara cea mică „îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei”. Cei care consideră *Apocalipsa lui Ioan* o previziune a viitorului se tem că vor fi obligați să poarte microcipuri sau acte cu coduri de bare ce conțin numărul 666, fără a realiza că „profetia” lui Ioan nu e decât o amintire a unui trecut demult uitat. După cum demonstrează doctorul Napoleon Săvescu, tricii întorși la religia primordială purtau numărul 666 pe mâna dreaptă sau pe frunte, întocmai cum susține *Apocalipsa*. Nu doar tricii, ci și alte popoare apelau la simboluri asemănătoare desenate sau chiar tatuate pe frunte. Chiar și astăzi, hindusii își desenează pe frunți un cerc roșu ce simbolizează al treilea ochi, deschis de către sarpele Kundalini. Ochiul este simbolul Veghetorilor iar al treilea ochi poate semnifica al treilea Veghetor (o parte dintr-o trinitate) sau chiar trei Veghetori (întreaga trinitate), întocmai ca 666. Să ne amintim că Fiara din *Apocalipsă* este descrisă ca având culoare roșie, aceeași pe care o folosesc și hindusii.

De unde provine obiceiul desenării simbolului Veghetorilor pe frunte? Hindusii îl imită pe unul dintre principalii lor zeii, Siva (Enki al sumerienilor), cel care este întotdeauna reprezentat cu al treilea ochi deschis. Tot el este

si sarpele Kundalini, energia care ajută la deschiderea acestui ochi (cu alte cuvinte, este Veghetorul care aduce cunoasterea). Unii practicanti Reiki își desenează pe frunte simbolul Nin Giz Zida („sarpele de foc” în tibetană), denumire preluată din limba sumeriană, Ningișzida („domnul copacului cel bun”) fiind unul dintre epitele lui Enki. La fel ca hindusii si practicantii Reiki, tricii au preluat acest obicei de la zeul lor suprem, Zamolxis (acelasi Enki), care, după o traditie geto-dacă, a fost tatuat în frunte de niste răufăcători, din acest motiv umblând legat la cap. Din păcate nu stim nici cine erau acei răufăcători si nici motivul pentru care zeul a fost tatuat pe frunte, însă putem afla folosind miturile altor popoare. În cartea *Facerea din Vechiul Testament*, după ce Cain si-a ucis fratele, a fost izgonit de către Dumnezeuul său, nu înainte de a primi un semn: „*si a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare*” (4:15). Nu se stie ce fel de semn era acela, însă teologii iudei si crestini bănuiesc că era transmis tuturor urmasilor lui Cain. În limba sumeriană, Kain înseamnă „gura care acuză” iar în *Apocalipsa lui Ioan*, Balaurul Enki este numit de către îngeri „*pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeuului nostru, ziua și noaptea*” (12:10). Fără îndoială că pedeapsa lui Cain este în realitate cea a exilatului Enki / Zamolxis, semnul pe care l-a primit fiind acel „tatuaj” din frunte, despre care aminteau dacii. Metoda însemnării pe frunte a unui răufăcător nu este iesită din comun, ci una des utilizată în antichitate. Gotii își însemnau sclavii prin tatuaje. De asemenea, romanii își tatuau sclavii si infractorii, cel mai adesea pe frunte sau pe mâna dreaptă. În zona mării Mediterane, tatuajele au devenit asociate cu criminalitatea la mijlocul secolului al treilea, pe fruntile condamnatilor fiind inscriptionate infractiunile de care s-au făcut vinovati, pedepsele si numele victimelor lor. În Grecia si Roma antică, sclavii tatuati nu puteau deveni cetățeni ai țărilor respective nici măcar dacă își cumpărau libertatea. În principiu, tatuajele erau semne permanente ale vinovăției, degradante pentru cel care le purta. În timp, infractorii au devenit mândri de tatuajele lor, chiar si astăzi fiind considerate semne ale onoarei în lumea infraccională (ca exemplu, membrii mafiei japoneze Yakuza își acoperă corpurile cu tatuaje). În concluzie, *Apocalipsa lui Ioan* ne spune că în vremea celui de-al doilea mare război al zeilor, Enoh i-a convins pe majoritatea pământenilor să poarte tatuaje la vedere, pe frunte sau pe mâna dreaptă, simboluri ale lui Enki si Marduk. Scopul acestor însemnări era de a recunoaste adeptii Veghetorilor si de a-i diferentia de cei care îi urmau pe Anu si Enlil în marele război al zeilor. Teologii consideră că semnul lui Cain s-a transmis urmasilor săi iar *Apocalipsa lui Ioan* confirmă acest lucru, sustinând că ambii copii ai lui Enki aveau fruntile însemnate: Fiara Marduk avea „*pe capetele ei: nume de hulă*” iar pe fruntea lui Istar era „*scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urăciunilor pământului*”. Aceste „nume de hulă” de pe fruntile zeilor, la fel ca tatuajele infractorilor din antichitate, nu erau decât semne umilitoare si permanente ale vinovăției.

Se pare că nu doar Veghetorii își însemnau adeptii prin această metodă, ci si zeii din cealaltă tabără. Ioan spune că a văzut pe muntele Sion Mielul (Iisus / Enlil) „*și cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor*” (14:1). Acesti o sută patruzeci si patru de mii de virgini („care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici”) au fost „*răscumpărați dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu și Mielului*” (14:4). Nu stim pretul plătit Veghetorilor de către Anu si Enlil pentru acei virgini, însă *Apocalipsa* sustine în mod explicit, chiar de două ori, că acei o sută patruzeci si patru de mii „*fuseseră răscumpărați de pe pământ*” (14:3). După ce un „înger” „care zbura prin mijlocul cerului” i-a amenintat pe pământeni că a sosit ceasul judecătii, un al doilea „înger” a anuntat că „*a căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul furiei desfrânării sale*” (14:8). Cum Babilonul original era Eridu, primul oras al lui Enki, probabil la distrugerea sa se referă mesajul „îngerului”. Un al treilea „înger” si-a făcut aparitia pentru a-i ameninta cu chinuri vesnice pe cei care au primit semnul Veghetorilor pe frunte sau mână. Apoi, Ioan a văzut un „înger” ce sedea pe un nor alb, care a aruncat o seceră pe Pământ „*și pământul a fost secerat*”, iar un alt „înger”, care „*a ieșit din templul cel ceresc*”, a aruncat un cutitas „*și a cules via pământului și strugurii i-a aruncat în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat afară din cetate și a ieșit sânge din teasc, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii*” (14:19-20). Acestă seceră aminteste de cea folosită de Kronos pentru a-l castra pe tatăl său în mitologia greacă, o armă neobisnuită. Prin urmare,

secera si cutitasul aruncate de „înger” pe Pământ ar putea fi două dintre teribilele arme folosite în cel de-al doilea mare război al zeilor, descrise în miturile multor popoare antice.

Ioan sustine că a văzut apoi „în cer, alt semn, mare și minunat: șapte îngeri având șapte pedepse – cele de pe urmă – căci cu ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu” (15:1) și „ca o mare de cristal, amestecată cu foc, și pe biruitoarii fiarei și ai chipului ei și ai numărului numelui ei, stând în picioare pe marea de cristal și având alăutele lui Dumnezeu” (15:2), care cântau. După acestea, „s-a deschis templul cortului mărturiei din cer” (nava lui Anu) din care au ieșit cei șapte „înger” cu cele șapte pedepse. Una dintre cele patru creaturi de lângă tronul ceresc le-a dat „cele șapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu” (alte arme?) iar „templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri” (15:8). Cei șapte au primit ordin să verse „cupele de aur”. Primul a vărsat-o pe Pământ, „și o bubă rea și ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului fiarei” (16:2). Al doilea „a vărsat cupa lui în mare, și marea s-a prefăcut în sânge ca de mort, și orice suflare de viață a murit, din cele ce sunt în mare” (16:3). Al treilea „a vărsat cupa lui în râuri și în izvoarele apelor și s-au prefăcut în sânge” (16:4). Al patrulea „a vărsat cupa lui în soare și i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui” (16:8). Al cincilea „a vărsat cupa lui pe scaunul fiarei și în împărăția ei s-a făcut întuneric și oamenii își mușcau limbile de durere” (16:10), însă în continuare „au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor și a

bubelor lor, dar de faptele lor nu s-au pocăit” (16:11). Al șaselea „a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat și apele lui au secat, ca să fie gătită calea împăraților de la Răsăritul Soarelui” (16:12), moment în care Ioan a văzut „ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului celui mincinos trei duhuri necurate ca niște broaște” (16:13), care „sunt duhuri diavolești, făcătoare de semne și care se duc la împărății lumii întregi, să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atotțiitorul” (16:14). Armatele s-au adunat „la locul ce se cheamă evreiește Harmaghedon” (16:16). După ce și-a vărsat „cupa” în aer cel de-al șaptelea „înger”, „s-au pornit fulgere și vuiete și tunete și s-a făcut cutremur mare, așa cum nu a fost, de când este omul pe pământ, un cutremur atât de puternic. Și cetatea cea mare s-a rupt în trei părți și cetățile neamurilor s-au prăbușit, și Babilonul cel mare a fost pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului aprinderii mâniei Lui. Și toate insulele pieră și munții nu se mai află. Și grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni. Și oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căciurgia ei era foarte mare” (16:18-21). Toate aceste urgii, de la molime, secetă, otrăvirea apelor sau întuneric până la cutremure devastatoare, s-au întâmplat, conform cronicilor mesopotamiene (și nu numai) în timpul celui de-al doilea război al zeilor. Ne amintim din *Epopoea lui Atra-Hasis* că Enki este cel care i-a sfătuit pe oameni să nu îi mai venereze pe zeii „ceresti”, Anu și Enlil, ceea ce reiese și din *Apocalipsa lui Ioan*. Harmaghedon, locul unde cei mai mulți asteaptă să aibă loc bătălia finală a Apocalipsei într-un viitor nu prea îndepărtat, a fost identificat cu Tell Megiddo din actualul Israel. Acolo au avut loc câteva mari bătălii de-a lungul timpului, „împărății lumii” adunându-și armatele în trecut. Prima consemnată de istorie este cea din anul 1.478 î.e.n., când faraonul Tuthmosis al III-lea a învins o coalitie a statelor vasale canaaniene, condusă de regele din Kades. A doua mare bătălie de la Meggido a avut loc în anul 609 î.e.n., când faraonul Necho al II-lea, alături de aliații săi asirieni, a pornit la război împotriva babilonienilor. Regele iudeu Iosia nu le-a permis egiptenilor să treacă prin teritoriul său, așa că a fost nevoit să îi înfrunte la Meggido, unde și-a pierdut viața. Ultima mare luptă în acel loc a avut loc la finalul Primului Război Mondial, în 1918 trupele Imperiului Britanic, Frantei și regatului Hedjaz înfruntându-le pe cele ale Imperiului Otoman și ale Germaniei.

După ce i-a fost arătată „mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului” (17:5), Istar, Ioan a văzut „un alt înger, pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui” (18:1), ce a strigat: „A căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate, și închisoare tuturor păsărilor spurcate și urâte” (18:2). După multe laude aduse lui Iisus și tatălui său, Ioan a „văzut cerul deschis și iată un cal alb, și Cel ce ședea pe el se numește Credincios și Adevărat și judecă și se războiește întru dreptate. Iar ochii Lui sunt ca para focului și pe capul Lui sunt cununi multe și are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege decât numai El. Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu. Și oștile din cer veneau după El, călare pe cai albi, purtând veșminte de vison alb, curat. Iar din gura Lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. Și El îi va păstori cu toiag de fier și va călca

teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotîitorul. Și pe haina Lui și pe coapsa Lui are nume scris:

Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (19:11-16). După această apariție din cer a lui Iisus (Enlil) și a armatei sale, lui Ioan i s-a arătat „fiara și pe împărații pământului, și oștirile lor adunate, ca să facă război ce Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui” (19:19). Această bătălie finală a celui de-al doilea război al zeilor, ce a avut loc înaintea Potopului, s-a încheiat cu victoria lui Enlil, lucru confirmat și de Apocalipsă: „fiara a fost răpusă și, cu ea, proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezerul de foc unde arde pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care iese din gura Celui ce șade pe cal, și toate păsările s-au săturat din trupurile lor” (19:20-21). În Epistola a doua către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel apare o idee asemănătoare: „atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va uci cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale” (2:8). La finalul acestui mare război, Enki a fost închis din nou în temnița sa subterană. Ioan susține la rândul său că a „văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mână lui. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani. Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câțeva vreme” (20:1-3). Miturile ne spun că, după marele război, Enki a fost din nou eliberat. Apocalipsa afirmă și ea că „și către sfârșitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui. Și va ieși să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, și să le adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării. Și s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a pogorât foc din cer și i-a mistuit. Și diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc și de pucioasă, unde este și fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor” (20:7-10). După ce Balaurul a fost închis, Ioan spune că a văzut „sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Și

ei au înviat și au împărțit cu Hristos mii de ani” (20:4). Această înviere a mortilor este descrisă și în Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, unde se spune că „trâmbița va suna și morții vor învia nestrăcătorești, iar noi ne vom schimba” (15:52), dar și în Epistola întâia către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel, unde același apostol declară că „însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul” (4:16-17).

După ce a asistat la judecata mortilor și aruncarea păcătoșilor în „iezerul cel de foc”, Ioan a „văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este” (21:1). Ultima parte a acestui verset („și marea nu mai este”) indică în mod clar că Pământul cel nou și cerul cel nou au apărut după retragerea apelor Potopului. Incasii din regiunea peruană Cuzco aveau și ei că, după Potop, zeul Viracocha a refăcut Soarele, Luna și stelele (un nou cer), apoi „a reînnoit populația omenească a Pământului”. În

Scandinavia, după cruntul Ragnarok, zeii supraviețuitori și-au refăcut casa cerească Asgard. Iar conform poemului Voluspa:

„Se vede iar iesind

Pentru a doua oară

Pământul din mare,

Gingas înverzit”.

Cu alte cuvinte, doar după al doilea război al zeilor si Potop si-au făcut aparitia un „cer nou și pământ nou”.

Ioan sustine că a observat si aterizarea unei nave: „am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei” (21:2). A auzit si un glas puternic din dreptul tronului ceresc, care spunea: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul Lui și însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut” (21:3-4). Acest pasaj ne aminteste de Epopeea lui Gilgames, unde se spune că supraviețuitorii Potopului, Utnapistim si sotia sa, au primit nemurirea dar si privilegiul de a locui în Grădina zeilor. Cel care sedea pe tron i-a spus lui Ioan: „celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieții” (21:6). Conform cronicilor antice, așa cum vom vedea, acest izvor al vieții se afla în Grădina zeilor, acolo unde a fost mutat Utnapistim. După o descriere detaliată a navei numite „noul Ierusalim”, ni se dă de înțeles că ea a aterizat în Grădina zeilor, Ioan afirmând că apa vieții „izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, si în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții” (22:1-2). În această Grădină a zeilor, Apocalipsa spune că „noapte nu va mai fi; și nu au trebuință de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor” (22:5). N-ar trebui să ne pară fantastică această afirmație, cronicile fiind pline cu descrieri ale unor „sori” artificiali ce luminau cetățile zeilor. Însă, la fel ca mai toate „profetiile” din această carte biblică, si sferele luminoase au existat pe Pământ în trecut, nu în viitor.

Cine e personajul care l-a însoțit pe Ioan în toată această călătorie cerească? „Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea, cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, steaua

care strălucește dimineța” (22:16), spune el. În altă versiune a Bibliei, expresia „steaua care strălucește dimineța” este înlocuită cu „luceafărul de dimineată”. Zeul identificat cu planeta Venus sau cu luceafărul de dimineată era, în majoritatea culturilor antice, Enki. Să ne amintim că în capitolul al treilea si-a mai declinat o dată identitatea, susținând că el este Amon, unul dintre numele egiptene ale aceluiași Enki. Prin urmare, nu Iisus / Enlil era cel care i-a arătat lui Ioan evenimentele din cel de-al doilea război al zeilor, ci fratele acestuia, Enki.

Apocalipsa Evangheliei lui Matei

Apocalipsa lui Ioan nu este singurul text neotestamentar referitor la sfârșitul lumii. În capitolul 24 al *Evangheliei lui Matei*, Iisus a fost întrebat de către ucenicii săi care va fi „semnul venirii” sale „și al sfârșitului veacului”. Acesta le-a răspuns: „veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; luați seama să nu vă speriați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârșitul. Căci se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocuri. Dar toate acestea sunt începutul durerilor” (24:6-8). Într-adevăr, Potopul a avut loc după aproximativ nouăzeci si trei de milenii de la începutul marelui război al zeilor, timp în care pământeni au avut de suferit si din cauza molimelor trimise de Enlil, foametei si cutremurelor. Iisus spune că atunci vor apărea „hristoși mincinoși și prooroci mincinoși”, care vor încerca să-i amăgească pe cei alesi. „Hristos” înseamnă „cel uns”, unsi fiind în vechime doar regii, iar proorocul este o persoană cu inspirație divină care prezice viitorul. Prin urmare, Iisus se referă la regi si profeti mincinosi, ceea ce aminteste de evenimentul care a dus la începerea celui de-al doilea război al zeilor: Marduk s-a declarat fiul lui Enki si a cerut tronul Pământului, ocupat în acel moment de Enlil. Miturile egiptene ne-au relevat că a avut loc un o

îndelungată judecată a Consiliului zeilor, lui Horus / Marduk fiindu-i acordat titlul de rege după ce Thoth / Enoh (cel căruia divinitățile i-au arătat viitorul) a demonstrat că, din punct de vedere genetic, este într-adevăr fiul lui Osiris / Enki. Seth / Enlil nu a fost de acord cu această decizie a Consiliului, ceea ce a dus la un mare război între el și nepotul său. Din punctul său de vedere, Marduk și Enoh erau un rege și un prooroc mincinos, ceea ce reiese și din *Evangeliei lui Matei*. Iisus mai spune că, în acea perioadă, zilele vor fi scurtate „iar îndată după strămtorarea acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor zguduî” (24:29), aceleasi detalii des întâlnite în multe culturi despre perioada celui de-al doilea război al zeilor. „Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă. Și va trimite pe îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiță, și vor aduna pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini” (24:30-31), mai spune Iisus / Enlil, povestind despre începutul bătăliei finale dintre el și Marduk. Nu lipsește nici judecata finală de la finalul războiului: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre” (25:31-32). Dacă am ajuns la concluzia că aceste „profetii” ale Apocalipsei viitoare se referă în realitate la cea din trecut, din timpul marelui război al zeilor încheiat cu Potopul, surprinzător este faptul că Iisus compară aceste două evenimente, sugerând că sunt identice: „Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului. Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului” (24:37-39).

Apocalipse apocrife crestine

Pe lângă aceste texte ale *Noului Testament*, există o multime de alte scrieri apocaliptice crestine, inspirate din cele biblice, care prezintă acelasi sfârșit al lumii din trecut. Una dintre ele, numită *Revelatia lui Ioan Teologul* sau *Apocalipsa lui pseudo-Ioan*, spune că „În zilele acelea, spicul grâului va da o litră de făină (aproximativ o jumătate de kilogram) iar o singură mlădită va rodi o mie de ciorchini de struguri, iar un ciorchine va da o jumătate de vas de vin. Însă în anul ce va urma acestuia, nu se va găsi pe fata pământului nici măcar o jumătate de litră de făină ori o jumătate de vas cu vin” (perioada de foamete din timpul celui de-al doilea război al zeilor). Apoi se vor arăta Tăgăduitorul și Antihristul (cele două fiare din *Apocalipsa lui Ioan*), care vor face răutăți timp de trei ani. Enoh și Ilie (cei doi martori din capitolul unsprezece al cărții biblice) se vor întoarce pe Pământ pentru a-l demasca pe Antihrist, iar acesta îi va omorî pe altar. După aceea, toți oamenii vor muri, însă Mihail și Gavril vor sufla în coarnele berbecului ce aleargă pe nori iar oamenii vor învia. Îngerii vor duce în cer toate icoanele, crucile și cărțile sfinte, toți oamenii vor fi răpiți pe nori, duhurile rele se vor uni sub stăpânirea Antihristului și se vor ridica pe nori iar îngerii vor pârjoli Pământul, care va rămâne curat. „Atunci voi trimite îngerii Mei peste toată fata Pământului din care vor pârjoli 8.500 de coti iar muntii cei înalți vor fi mistuiți de foc; toate stâncile vor fi topite de pară și se vor preface în praf, totii pomii vor ajunge cenusă. Se va șterge urma oricărei fiare ce umblă pe fata pământului și a oricărei târătoare ce misună, și nicio pasăre ce zboară-n văzduh nu va mai fi; nimic nu va mai misca pe pământ, iar pământul va rămâne nemiscat”, spune Dumnezeu autorului textului. Zeul Savaot va coborî pe Pământ cu ostile cerești și îi va învinge pe cei răi. La fel ca în *Apocalipsa* biblică, după ce Mielul va rupe pecetile Cărtii, stelele vor cădea din ceruri, Luna se va ascunde, Soarele își va opri lumina, cerurile vor dispărea, Pământul se va rupe, jumătate din mare va dispărea iar iadul se va arăta. „Apoi Domnul va mătura păcatul de pe pământ, care va rămâne în urmă alb ca zăpada, făcându-se curat precum o foaie de hârtie, fără pesteri, munti, dealuri ori stânci; drept și alb ca zăpada va fi pământul de la un capăt la celălalt. Iar frâiele pământului vor fi arse în foc”.

Îngerul Temeluh va strânge la un loc multimea păcătoșilor, după care va lovi Pământul, care se va desface în mai multe părți, păcătoșii fierbând în grozave chinuri. În final, demonii și oamenii vor fi judecați, ceea ce ne duce cu gândul la procesul Veghetorilor de la finalul Bătăliei Piramidelor, ce a avut loc după retragerea apelor Potopului. Să remarcăm și prezenta lui Enoh în timpul evenimentelor acestei Apocalipse, despre care stim deja că a jucat un rol important în cea din trecut.

Într-un alt astfel de text creștin, intitulat *Apocalipsa lui Ezdra*, „Dumnezeu a zis: «Mai întâi voi aduce un cutremur pentru pieirea tuturor fiarelor cu patru picioare și a oamenilor; iar când vei vedea că fratele își lasă fratele pradă morții, că fiii se vor ridica împotriva părinților, că femeia va uita de soțul ei, că un popor se va porni împotriva altuia cu război, atunci vei ști că sfârșitul este aproape. În zilele acelea, fratele nu se va mai îndura de frate, nici bărbatul de femeia lui, nici prietenii de prieteni, nici robul de stăpânul lui; fiindcă cel care este vrăjmașul omului va ieși din Tartar și îi va învăța multe răutăți pe oameni». Asa cum am văzut, eliberarea „vrăjmașului” Enki din lumea subterană, războiul și marele cutremur au avut loc în trecutul îndepărtat al planetei noastre. „Apoi va răsună trâmbița, iar mormintele se vor deschide și morții vor învia într-o nestrăcătorească viață. Atunci vrăjmașul, auzind înfricoșătoarea amenințare, se va ascunde în întunericul cel mai dinafară. Iar cerul, pământul și mările vor fi nimicite. Apoi voi arde optzeci de părți din cer și opt sute de părți din pământ”, spune Dumnezeu care îi vorbea profetului. Întrebat de Ezdra cum a păcătuit Pământul, acel Dumnezeu a răspuns: „Pentru că vrăjmașul se va ascunde la auzul trâmbitei, este destul acest lucru ca să topesc pământul dimpreună cu toți vrăjmașii spitei omenirii”, ceea ce confirmă faptul că distrugerea vieții pe Pământ prin molime, război și o inundatie globală a avut ca scop doar înfrângerea lui Enki și a Veghetorilor săi.

Apocalipsa Vechiului Testament

Elemente ale sfârșitului lumii se întâlnesc și în multe dintre cărțile *Vechiului Testament*, toate referindu-se, de asemenea, la cel de-al doilea război al zeilor care a avut loc acum aproximativ treizeci și două de mii de ani. „Și tu, fiul omului, spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu țării lui Israel: Vine, vine sfârșitul asupra celor patru laturi ale pământului. Iată îți vine sfârșitul! Trimite-voi împotriva ta mânia Mea și te voi judeca după căile tale și după toate ticăloșiile tale te voi pedepsi. Ochiul Meu nu te va cruța, nici nu te va milui, ci-ți voi răsplăti după căile tale, ticăloșiile tale vor fi peste tine și vei cunoaște că Eu sunt Domnul” (Cartea lui Ieremie 7:1-3). Acest „Ochi” al Domnului pare a fi Ochiul lui Ra din mitologia egipteană, leoaica Sekhmet, pe care conducătorul zeilor a trimis-o pentru a pedepsi pământeni răzvrătiți. „Râurile vor bate din palme, deodată, munții se vor bucura de fața Domnului, că vine, vine să judece pământul. Judeca-va lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire” (Psalmul 97:10-11); „Mulțimi și iar mulțimi în Valea Judecății. Căci aproape este ziua Domnului în Valea judecății! Soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina lor. Din Sion Domnul va striga puternic și din Ierusalim va slobozi tunetul Său: pământul și cerurile se vor cutremura atunci” (Cartea lui Ieremie 4:14-16). Acest loc al judecății finale este amintit și în *Apocalipsa lui Ezdra*, unde zeul care își anunța întoarcerea declara: „Îmi voi întinde brațul și voi apuca lumea din cele patru colțuri și îi voi aduna pe toți în Valea lui Leosafat și voi șterge sămânța oamenilor ca lumea să nu mai fie”. În scripturile evreiești, de obicei momentul Apocalipsei este numit „ziua Domnului”: „Iată ziua Domnului, ea vine aprigă, mânioasă și întărită la mânia ca să pustiască pământul și să stărpească pe păcătoși de pe el. Luceferii de pe cer și grămezile de stele nu-și vor mai da lumina lor; soarele se va întuneca în răsăritul lui și luna nu va mai străluci. Atunci voi pedepsi lumea pentru fărâdelegile ei și pe cei nelegiuți pentru păcatele lor. Voi smeri mândria celor îngâmfăți și obraznicia celor cruzi o voi arunca la pământ. Voi face ca oamenii să fie mai rari decât aurul cel mai scump, mai căutați decât aurul de Ofir. Pentru aceasta voi prăbuși cerurile; și pământul se va clătina din locul lui, din pricina mâniei Domnului Savaot, în ziua iușirii mâniei Lui” (Cartea lui Isaia 13:9-13); „Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar

restul poporului Meu nu va fi stârpit din cetate. Atunci Domnul va ieși la luptă și se va război împotriva acestor popoare, ca în vreme de luptă, ca în vreme de război” (Cartea lui Zaharia 14:1-3); „Tăceți toți înaintea Domnului Dumnezeu, că aproape este ziua Lui, că Domnul a pregătit ospăț și a sfințit pe

cei chemați ai Lui!” (Cartea lui Sofonie 1:7). „Ziua Domnului” este menționată și în *Noul Testament*, unde Iisus spune: „Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat” (Evanghelia lui Ioan 8:56), referindu-se la momentul distrugerii Sodomei și Gomorei, ceea ce confirmă faptul că aparține trecutului, nicidecum viitorului. „În ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia Sa grea, mare și puternică, asupra leviatanului, a șarpelui care fuge, asupra leviatanului, a șarpelui încolăcit, și va omorî balaurul cel din Nil” (Cartea lui Isaia 27:1). Această ucidere a balaurului este descrisă și în *Apocalipsa lui Ioan*, fiind momentul în care Mihail l-a învins și l-a aruncat pe Pământ, dar și în mitologia egipteană, unde „Șarpele Nilului” sau „Șopârla malefică” Apophis a fost învinsă de protectorii lui Ra, conduși de Seth. Asadar este vorba tot despre un eveniment din trecut. „În ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui. Domnul se va face știut în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea” (Cartea lui Isaia 19:19-21), o aluzie evidentă la Bătălia Piramidelor de după Potop. „În vremea aceea nu va mai fi lumină, ci frig și ger. Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o știe; nu va fi nici zi și nici noapte, ci în vremea serii va fi lumină” (Cartea lui Zaharia 14:6-7), pasaj în care întâlnim o menționare a erei glaciare în timpul căreia a avut loc cel de-al doilea război al zeilor și adevărata Apocalipsă. „«Voi nimici totul de pe fața pământului», zice Domnul. «Voi nimici oamenii și dobitoacele, păsările cerului și peștii mării! Voi face să se poticnească nelegiuirea și voi pierde pe oameni de pe fața pământului», zice Domnul” (Cartea lui Sofonie 1:2-3), „Nici aurul, nici argintul nu vor putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului, căci tot pământul va fi mistuit de focul mâniei Lui; căci El va distruge, da, va pierde într-o clipă pe toți locuitorii pământului” (Cartea lui Sofonie 1:18), „Atunci Domnul va fi înfricoșător pentru ei, căci El va distruge pe toți dumnezeii pământului și înaintea Lui se vor închina locuitorii ținuturilor celor mai de departe, fiecare din locul său” (Cartea lui Sofonie 2:11). Într-adevăr, o mare parte a zeilor a fost distrusă în cruntul război dinaintea de Potop.

Apocalipsa de la Marea Moartă

Am văzut în *Apocalipsa lui Ioan* că nu Balaurul Enki a fost conducătorul armatei ce a luptat împotriva lui Enlil, ci fiul său, Fiara Marduk, Ioan susținând că a văzut „fiara și pe împărații pământului, și oștirile lor adunate, ca să facă război ce Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui” (19:19). Același lucru l-au afirmat și popoarele antice care au păstrat amintirea celui de-al doilea război al zeilor de dinaintea Potopului: Marduk era conducătorul Veghetorilor, al semizeilor și al oamenilor. În literatura ebraică mai există un text care afirmă acest fapt, descoperit în apropierea Mării Moarte, numit *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului*. Manuscrisul

începe astfel: „Prima luptă a fiilor luminii împotriva fiilor întunericului – adică împotriva ostirii lui Belial – va fi un atac asupra ostirilor edomitilor, moabitilor, amonitilor, filistenilor, asupra kiteenilor din Asiria și împotriva călcătorilor Legământului care le-au dat ajutor. Când fiii luminii, care acum sunt în exil, se vor întoarce din «pustia neamurilor», așezându-si tabăra în desertul Ierusalimului, copiii lui Levi, Iuda și Benjamin vor purta război împotriva tuturor acestor neamuri. După acest război, ei vor năvăli asupra kiteenilor din Egipt. La scurtă vreme, ei vor porni război împotriva regilor din nord, fiind porniți în mânia lor să-si nimicească vrăjmasii și să le ia puterea”. După cum am mai spus, numele Belial este format din babilonianul Bel („Domnul”), unul dintre epitetele lui Marduk, pe care canaanienii l-au transformat în Baal, și particula „el”, care înseamnă „zeu”, Belial traducându-se cel mai corect prin „Domnul zeu” sau „Dumnezeu”. De asemenea, în *Cartea lui Ieremia din Vechiul Testament*, zeul care îi vorbea profetului anunța o luptă împotriva aceluiași personaj: „voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte” (51:44), iar în *Cartea lui Sofonie*, același zeu spunea: „voi distruge din locul acesta pe Baal până la ultimele lui rămășițe, numele slujitorilor săi, împreună cu al preoților” (1:4). La fel ca în *Apocalipsa lui Ioan*, textul *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului* susține că oamenii vor lupta alături de zei: „În ziua căderii kiteenilor, luptă aprigă și vărsare de sânge va fi dinaintea Domnului lui Israel, căci aceasta e ziua hărăzită de El pentru cea de pe urmă luptă împotriva Fiilor Întunericului. Iar puterile ceresti se vor alătura ostirilor oamenilor, Fiii Luminii luptând împotriva Fiilor Întunericului cu adevărată putere dumnezeiască, în mijlocul strigătelor de război ale zeilor și oamenilor, în ziua prăpădului”. Deși „Fiii Luminii” și

„Fiii Întunericului” sunt considerați îngeri de către teologi, expresia „în mijlocul strigătelor de război ale zeilor și oamenilor” ne indică faptul că ei erau vechii zei ai Pământului, între cei doi termeni neexistând vreo diferență pentru antici. Echivalarea îngerilor cu zeii reiese și dintr-un text descoperit la Nag Hammadi în 1945, numit *Ascensiunea lui Isaia*, într-un pasaj ce se referă, de asemenea, la Apocalipsă: „Atunci tu vei judeca și vei nimici printii, îngerii, zeii acestei lumi și lumea condusă de acestia, căci m-au negat și au spus: «Suntem doar noi și nu mai există nimeni în afară de noi»” (10:12-13). Manuscrisul *Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului* abundă în informații clare și detaliate, spre deosebire de restul textelor apocaliptice: „Când acestia vor lupta cu kiteenii... și vărsării de sânge, Fiii Luminii vor avea sorti de izbândă de trei ori pentru a nimici puterile vrăjmase, însă tot de trei ori vor fi puși pe fugă de ostile lui Belial. Atunci, puterea lui Dumnezeu le va întări inimile și la cel de-al șaptelea atac mâna Domnului va birui până la urmă... pe toți îngerii și pe toți bărbații... El va apărea... și va face ca adevărul... aducând blestem asupra Fiilor Întunericului... și ei se vor da prinsi”. Capitolul intitulat *Despre succesiunea campaniilor* aduce chiar mai multe informații: „Din cei treizeci și cinci de ani de război, primii șase sunt pentru adunarea ostirii, toată comunitatea luând parte la acesta. Pentru cei douăzeci și nouă de ani rămași, războiul va fi purtat în mai multe campanii separate. În primul an... vor lupta în Mesopotamia; în cel de-al doilea, împotriva lidienilor; în cel de-al treilea, împotriva restului Siriei, împotriva lui Ut, Hul, Togar și Mas (copiii lui Aram, menționați în *Facerea* 10:23), care se află de-a lungul Eufratului; în cel de-al patrulea și al cincilea an, împotriva lui Arpacsad; în timpul celui de-al șaselea și al șaptelea an, împotriva tuturor asirienilor, persanilor și răsăritenilor până la Marele Desert; în cel de-al optulea an, împotriva Elamului; în cel de-al nouălea an, împotriva fiilor lui Ismael și Ketura (din Arabia de Sud, enumerați în *Facerea* 25:1-5). Pentru următorii zece ani, lupta va fi dusă împotriva hamitilor, oriunde acestia își vor avea sălasul; și pentru anii rămași, vor lupta împotriva tuturor... oriunde li s-ar afla așezările”.

Deși este privit ca un text apocaliptic, și acest manuscris se pare că se referă la marele război al zeilor din trecut. Pe lângă faptul că Marduk conduce armata „Fiilor Întunericului” și a oamenilor împotriva „Fiilor Luminii”, întocmai ca în războiul de dinaintea Potopului, descrierea exactă a evenimentelor și detaliile numeroase nu par a fi rezultatul unor viziuni ale viitorului – care de obicei sunt vagi și neclare –, ci cronică unui eveniment care a avut loc deja. Textul descrie organizarea și strategia militară, modul în care se va desfășura lupta, armele care vor fi folosite, echipamentele purtate și chiar textele inscriptionate pe steaguri, arme și armuri: „Linia trebuie să fie alcătuită din o mie de oameni. Fiecare linie-de-front trebuie să aibă o adâncime de șapte bărbați, unul în spatele celuilalt. Toti trebuie să poarte scuturi din bronz, strălucind precum oglinzile (...) Fiecare scut trebuie să fie de doi coti și jumătate lungime și de doi coti și jumătate lățime. Bărbații trebuie să poarte în mâini o sulită și o lance. Lungimea sulitei trebuie să fie de șapte coti, din care un cot și jumătate trebuie să fie lama (...)”

După ei, trei detașamente de pedestrimă vor înainta și vor lua poziție între linii. Primul detașament va arunca șapte sulite în liniile vrăjmase. Pe ascutisul fiecărei sulite vor scrie: «Tăisul vădește puterea Domnului». Iar pe cea de-a doua lance vor scrie: «Zvâcnirile sângelui îi nimicește pe ucigași prin mânia Domnului». Iar pe cea de-a treia sulită vor scrie: «Focul sabiei va nimici răul prin judecata lui Dumnezeu». Toti acestia vor arunca sulitele de șapte ori și apoi se vor întoarce la pozițiile lor. După ei vor înainta celelalte două detașamente ale ostirii și vor lua poziție între cele două linii. Primul... va purta sulite și scuturi iar celălalt sulite și săbii, pentru a nimici vrăjmasul prin dreapta judecată a lui Dumnezeu și pentru a cuceri linia dusmanului (...) Cele șapte linii de bătaie vor fi flancate în stânga și în dreapta de călărime. Fiecare linie va fi însoțită de două sute de călăreți și astfel vor fi în total șapte sute de-o parte și șapte sute de cealaltă parte”. Nu putem să ignorăm folosirea în acest război apocaliptic a săbiilor, sulitelor, scuturilor, cailor, steagurilor și preoților, elemente specifice trecutului, nicidecum unui viitor în care luptele se vor duce cu arme automate, bombe, avioane, elicoptere și vapoare. De altfel, generalul Yigael Yadin, șef al Marelui Stat Major al Armatei Israeliene în perioada 1949-1952, observa că războiul descris în acest manuscris corespunde standardelor romane cu privire la organizare militară, proceduri și strategie. Prin urmare, face parte din trecut, nicidecum din viitor. Probabil cea mai clară dovadă în acest sens îl reprezintă un pasaj din același text, în care este folosit timpul trecut: „Tu ai pogorât asupra noastră biruinta mâinii Tale – Tu ai purtat război împotriva vrăjmasilor noștri și a ostirilor lui Belial – cele șapte neamuri netrebnice – pentru a cădea în mâinile poporului sărman pe care Tu l-ai răscumpărat prin puterea-ti măreată și... în pace și siguranță”.

Războiul dintre cele două tabere a fost unul crunt, așa cum ne-au descris deja anticii. „Când Belial se va încinge spre a-i ajuta pe Copiii Întunericului, astfel ca prin tainica voință a Domnului «aurul să fie pus la încercare», trupurile pedestrasilor vor începe să cadă; atunci preotii vor suna semnalul de adunare pentru ca a doua linie să se avânte în luptă”. După lupte îndelungate, „Fiii Întunericului” conduși de Marduk au fost înfrânți: „Când mâna lui Dumnezeu se va ridica împotriva lui Belial și a tuturor puterilor aflate în stăpânirea lui, spaima îi va impresura; iar când strigătele de luptă ale Israelului și ale îngerilor se vor auzi, vor prizoni Asiria; și când fiii lui Iafet nu vor mai putea nicicând să se ridice, și când kiteenii vor fi nimiciți... apoi... când mâna Domnului lui Israel va birui ostile lui Belial, preotii vor trâmbița sunetul aducerii aminte, și cu toții vor primi partea cuvenită de pradă”. Deși acest manuscris ne dă de înțeles că Dumnezeul ceresc a luptat în marele război, se pare că altcineva a condus armata „Fiilor Luminii” în luptă: „Aceasta este ziua pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru... Domniei Nelegiuite. Însă el îi va ajuta vesnic pe cei părtași la izbăvirea Lui prin puterea lui Mihail, căpetenia îngerilor (...) Astfel, domnia lui Mihail va fi slăvită asupra îngerilor”. În mitologia iudeo-creștină, Mihail este mâna dreaptă a conducătorului Universului; același lucru îl sugerează și acest manuscris, Mihail fiind „mâna lui Dumnezeu” care „se va ridica împotriva lui Belial”. De asemenea, în Cartea lui Daniel din Vechiul Testament se spune că „în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievod care ocrotește pe fiii poporului tău, și va fi vreme de strămtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până în vremea de acum” (12:1). Dacă în aceste două texte el este conducătorul „Fiilor Luminii” în lupta împotriva „Fiilor Întunericului” și a oamenilor, iar Iisus în Apocalipsa lui Ioan, ambele nume îl reprezintă pe sumerianul Enlil, cel care în cel de-al doilea război al zeilor l-a învins pe Marduk și armata acestuia formată din Veghetori, semizei și oameni.

Din miturile antice ne amintim că, în bătălia finală dintre Enlil și Marduk, pământul a fost pârjolit, apoi inundat. Un alt manuscris descoperit la Marea Moartă, numit *Cartea imnurilor* sau *Psalmii recunoscintei*, sugerează același lucru, menționând atât focul, cât și Potopul în timpul bătăliei finale a Apocalipsei:

„Când vremea judecății va veni

Când mânia Domnului se va arăta

Asupra celor părăsiți,

Când mânia Lui se va pogori asupra celor nelegiuiți,

Când mânia judecății de apoi

Va cădea asupra tuturor lucrărilor lui Belial,

Când torențele Mortii vor cuprinde,

Atunci nu va mai fi scăpare;

Când râurile lui Belial

Se vor învoluta

- Râuri ce sunt ca focul

Mistruind tot ceea ce apele sale au tras,

Râuri ale căror valuri nimicesc

Copacii uscați și pe cei înverziti,

Râuri ce sunt ca focul

*Si care mătură cu scânteieri arzătoare
Înghițind tot ceea ce poartă apele lor
- Un foc ce mistuie
Toată temelia de lut,
Si orice trainică fundație;
Când temeliile muntilor
Devin cârpe în flăcări,
Când rădăcinile de granit sunt schimbate
În râuri de smoală,
Când pârjolul va mistui
Înăuntru, în marele adânc,
Când potopul lui Belial se va revărsa
Asupra iadului însusi;
Când adâncimile abisului vor fi tulburate,
Aruncate în noroiul gros,
Când pământul plânge în chinuri
Pentru nenorocirile făcute în lume,
Când adâncurile sale sunt zguduite,
Si toate cele sunt înspăimântate
Tremurând de cumplita soartă;
Când cu al Său strigăt
Dumnezeu se face auzit,
Iar țările Sale răsună
Căci al Său adevăr este arătat,
Si ostile cerului dau glas strigătului lor
Si temelia lumii se clatină;
Când bătălia purtată de ostasii cerului*

Cuprinde lumea întreagă

Până la judecata de apoi.

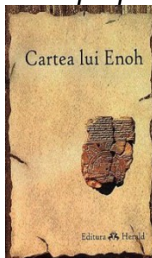
- Oare fost-a vreodată

Luptă ca aceasta?”.

De fapt a fost una exact ca aceasta, acum aproximativ treizeci si două de milenii...

Apocalipsa lui Enoh

Cea mai clară dovadă că profetiile apocaliptice se referă nu la viitor, ci la trecut, o întâlnim în *Cartea lui Enoh*, descoperită tot la Qumran, în apropierea Mării Moarte. Încă din primul capitol, manuscrisul afirmă: „*Cel Mare si Sfânt va veni din sălasul Său, si Dumnezeuul vesnic va umbla pe pământ pe muntele Sinai. Si va apărea din*

*sălasul Lui si se va ivi în toată puterea măretiei sale din cerul cerurilor. Si toti vor fi loviti de spaimă, si Veghetorii se vor cutremura, si mare frică si groază îi va cuprinde pe toti din toate părțile pământului. Si muntii cei înalti se vor zguduî, iar dealurile înalte vor fi făcute mici, si se vor topi precum ceara dinaintea flăcării. Si pământul va fi zdrobit cu totul, si tot ce se află pe fata pământului va pieri, si va fi o judecată a tuturor. Dar cu cei drepti El va face pace. Si îi va feri pe cei alesi, si mila va coborî asupra lor (...) Si iată! El vine însoțit de zece mii dintre sfintii Săi pentru ca El să aducă judecată împotriva lor si să-i nimicească pe toti nelegiuitii. Si pentru a osândi toate fapăturile pentru faptele nelegiuite pe care le-au săvârșit în răutatea lor, si pentru toate lucrurile rele pe care păcătoșii nelegiuiti le-au vorbit împotriva Lui” (1:3-9). Nu doar în primul capitol, ci si în multe altele, manuscrisul prezintă elemente ale sfârșitului lumii: „În ziua aceea Alesul Meu se va afla pe tronul de slavă si le va cerceta faptele (...) Atunci voi face ca Alesul Meu să locuiască printre ei. Si voi schimba cerul si voi face din el binecuvântare si lumină vesnică, si voi schimba pământul si voi face din el o binecuvântare” (45:3-5); „În zilele acelea, când El va aduce un foc cumplit asupra voastră, voi unde veti fugi si unde veti găsi scăpare? (...) Toti luminătorii se vor înspăimânta si întreg pământul se va înfricoșa si se va cutremura” (102:1); „În zilele acelea Domnul le-a poruncit să strângă pe copiii pământului si să le mărturisească din înțelepciunea lor: Arătați-o lor pe aceasta, căci voi sunteți călăuzele lor si răsplata de pe tot pământul. Căci Eu si fiul Meu ne vom uni cu ei pe veci pe căile dreptății din vietile lor; si voi veti avea pace, bucurati-vă, copii ai dreptății” (105:1-2). Observăm în această carte aceleasi evenimente descrise de restul textelor apocaliptice: sosirea lui Dumnezeu si a fiului său în fruntea unei armate pentru a pedepsi divinitățile malefice si pe adeptii lor umani, un mare război, distrugerea Terrei, judecata finală si salvarea celor drepti, care vor locui cu zeii benefici pe un nou Pământ, sub un nou cer. Spre deosebire de restul scrierilor ce compun literatura apocaliptică, acest manuscris prezintă detaliat cauzele sfârșitului lumii. Acum foarte mult timp „venise o vreme când copiii oamenilor se înmultiseră si în acele zile li se născuseră fiice frumoase si pline de gratie. Si îngerii, copiii cerului, le-au văzut si au poftit după ele, si si-au spus între ei: «Veniti să ne alegem femei dintre oameni si să avem copii cu ele»” (6:1-2). Departe de a fi o coincidentă, tot primele două versete ale aceluiasi capitol sase (numărul lui Marduk) descriu acelasi eveniment în *Facerea biblică*: „Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit” (6:1-2). În *Cartea lui Enoh*, Azazel (Enki) si Veghetorii săi au făcut copii cu pământencele, apoi le-au împărtășit oamenilor si semizeilor o serie de „*taine ale cerului*”. Aflând de la Enoh toate acestea, conducătorul suprem ceresc a hotărât pedepsirea Veghetorilor si a adeptilor lor umani: „Du-te, leagă-l pe Semjaza si pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurcându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt, si când ei vor vedea nimicirea celor iubiti de ei, leagă-i trainic timp de saptezeci de neamuri pe câmpiile Pământului, până în ziua judecării si sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. În acele zile ei vor fi aruncati în prăpastia de foc, în chinurile*

temnitei în care vor rămâne pe vecie. Si toti aceia care vor fi osânditi si nimiciti vor fi de acum încolo legati de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor. Nimiceste tot răul de pe fata Pământului si fă ca toată fărădelegea să se sfârșească, si fă ca răsadul dreptății si al adevărului să iasă la iveală si va fi ca o binecuvântare; iar faptele dreptății si ale adevărului vor aduce bucurie vesnică” (10:11-16). Întocmai ca si călăreții din Apocalipsa lui Ioan, cei patru arhangheli însărcinați cu distribuirea pedepsei „divine” i-au legat pe Veghetori în lumea subterană si i-au făcut pe semizeii să se lupte între ei, antrenând astfel Pământul într-un crunt război. Nu toti arhangheli au fost de acord cu sentința, însă si-au îndeplinit misiunea: „Si în ziua aceea Mihail i-a zis lui Rafael: «Puterea duhului mă face să mă cutremur din pricina asprimii judecării lucrurilor tainice, a judecării îngerilor; cine poate să îndure judecata aspră care a fost îndeplinită, si în fata căreia se risipesc?»». Si Mihail i-a zis din nou lui Rafael: «Cine să fie cel a cărui inimă să nu fie înmuiată de toate acestea, si a cărui liniste să nu fie tulburată de acest cuvânt de judecată ce a fost coborât asupra lor din pricina celor care i-au adementi astfel?»». Si când Mihail se afla în fata Domnului Duhurilor, i-a zis lui Rafael astfel: «Nu le voi tine partea în fata Domnului, căci Domnul Duhurilor s-a mâniat pe ei că s-au purtat ca dumnezeii. De aceea, tot ce stă ascuns va veni asupra lor în vecii vecilor; căci nici înger nici om nu vor avea parte, ci numai ei si-au primit judecata în veci»” (68:2-5). După ce le-a descris Veghetorilor pedeapsa care îi asteaptă, Enoh a făcut acelasi lucru si cu adeptii lor umani: „Vai vouă, păcătosilor, pentru cuvintele gurii voastre si pentru faptele nelegiuite ale mâinilor voastre ce din necredința voastră s-au născut. Veti fi mistuiti în văpăi ce ard mai rău decât focul. Aflati că el îi va chema pe îngerii despre faptele voastre, va întreba soarele, luna si stelele despre păcatele voastre, căci voi ati făcut judecată asupra celor drepti pe pământ” (100:9-10). În Apocalipsa lui Pavel, versetele de la patru la sase sustin că Soarele, Luna, stelele si marea i-au cerut lui Dumnezeu să-i lase să distrugă omenirea. „Si va chema să aducă mărturie fiecare nor, fiecare ceată, fiecare ploaie; căci ele vor fi oprite să coboare asupra voastră din pricina voastră, si ele vor păstra păcatele voastre. Si acum dati daruri ploii ca ea să nu se oprească în a cobori peste voi, si picăturilor de rouă dati-le aur si argint ca să coboare si ele. Si promoroaca si zăpada împreună cu frigul lor, si toate furtunile de zăpadă cu toate nenorocirile lor se vor năpusti asupra voastră (era glaciară), si în acele zile nu veti putea să le stati în cale” (100:11-13), a continuat Enoh. Care erau acele păcate pentru care oamenii trebuiau pedepsiti? Vechiul Testament este zgârcit în explicatii, spunând doar că „răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele” (6:5). Însă Cartea lui Enoh ne oferă răspunsul concret: „Domnul a dat o poruncă pentru cei ce sălășluiesc pe Pământ – ca ei să piară căci au aflat toate tainele îngerilor, toate silniciile demonilor, toate puterile lor – cele mai tainice dintre ele – toate puterile celor care practică magia, puterea vrăjitoriei și puterea celor care făuresc chipuri turnate pretutindeni pe Pământ. Și cum este produs argintul din țărâna pământului, și cum metalul moale poate fi extras din pământ” (65:6-7). În plus, povesteste Enoh, „El mi-a zis: «Din pricina nelegiuirilor lor (oamenilor), li s-a hotărât judecata și aceasta nu va fi înlăturată de Mine nicicând. Din pricina vrăjitoriilor ce le-au căutat și le-au învățat, Pământul și cei ce se află pe el vor fi nimiciti». Și aceștia (Veghetorii) nu vor avea niciodată loc de căință, căci ei le-au arătat tainele și ei sunt cei osândiți” (65:10-11). Prin urmare, „păcatul” omenirii nu era răutatea, ci dezvoltarea sa în urma informațiilor primite de la Veghetori. În plus, acei „păcătosi” „vor ajunge fără credință din cauza smintelii inimilor lor” (99:8), această pierdere a credinței fiind explicată în Epopeea lui Atra-Hasis, unde Enki i-a învățat pe oamenii loviți de molime, foamete si secetă să nu se mai închine zeilor ceresti, confirmându-se din nou perioada apocaliptică. La fel ca în Biblie, în Cartea lui Enoh Dumnezeu a hotărât distrugerea pământenilor printr-un Potop, fiind salvati doar Enoh, Noe si familia acestuia, ei fiind singurii oameni „neprihăniți” care meritau să locuiască alături de zei.

Păcatele Bisericii crestine

În concluzie, cei care asteaptă sfârșitul lumii de câteva milenii îl asteaptă inutil, tinând cont că el a avut loc acum foarte mult timp, toate profetiile apocaliptice referindu-se la Potop. A doua sosire a lui Iisus / Enli pe Pământ a avut loc cu puțin timp înainte de acea catastrofă globală, el întorcându-se pentru a-l pedepsi pe Enki pentru că a civilizat omenirea si pentru a se lupta cu Veghetorii condusi de Marduk. Religiile, al căror unic scop este manipularea maselor, au modificat evenimentele istoriei reale a planetei noastre. Pentru un control eficient al omenirii, e nevoie de o amenintare constantă; prin urmare, au mutat Apocalipsa din trecut într-un viitor care poate sosi dintr-o clipă în alta. „Păcatul” omenirii distruse de Potop a fost doar acceptarea civilizării oferite de către Veghetori. Religiile au ascuns acest lucru, inventând alte „păcate” pentru a tine constant omenirea în jug. Bineînțeles, doar reprezentantii oficiali ai religiilor detin modalitatea stergerii respectivelor „păcate”, pe care o oferă turmelor de dreptcredinciosi de cele mai multe ori contra cost... Dacă aceste „păcate” erau la început într-un număr extrem de mic, ca de exemplu nerespectarea celor zece porunci ale

lui Moise, în timp s-a ajuns la sute, majoritatea fiind extrem de aberante. Cele recunoscute de Biserica Ortodoxă au fost publicate în *Sfânta taină a spovedaniei pe înțelesul tuturor* (1997) de Ioachim Pârvulescu unde, pe lângă cele șapte păcate capitale – „mândria (trufia), iubirea de argint și zgârcenia, desfrânarea, zavistia (ura, invidia, viclenia, perfidia), lăcomia (neînfrânarea), mânia (supărarea, ținerea de minte a răului), lenea (trândăvia)” – întâlnim alte aproape trei sute de „păcate” de care doar preotii ne pot „elibera”. „Păcate au existat de când este omul pe pământ, însă puterea de iertare a venit numai acum aproape 2000 de ani, prin Mântuitorul Iisus Hristos și numai prin Biserica Sa, prin preotii Săi și prin Tainele instituite de El”, declară protosinghelul Pârvulescu, adăugând că „toate răutățile și păcatele ce se întâmplă în lume, care produc mari pagube omenirii, sunt datorate lipsei de Spovedanie”. Iată câteva dintre „păcatele” pe care trebuie să le recunoască cei ce se tem de pedeapsa divină, conform acestei cărți ce se dorește a fi „un îndrumător cât mai actual pentru Spovedanie”, pentru a nu fi chinuți în iad pentru eternitate:

Păcate ale copiilor:

- „Nu am învățat rugăciunile pe de rost: Înger, îngerul meu, Tatăl nostru și altele.”
- „Nu m-am rugat înainte de a-mi face temele și înainte de a merge la școală pentru a-mi lumina Dumnezeu mintea ca să pot învăța bine.”
- „Am mâncat dulciuri Miercurea și Vinerea, fără să mă uit la ele dacă sunt de post sau nu.”
- „Am copiat la școală.”
- „Am dat diavolului.”
- „M-am mândrit și m-am dat mare înaintea colegilor la școală că am haine frumoase și că am bani.”
- „M-am uitat la reviste și la poze pornografice sporcându-mi vederea.”
- „M-am uitat, din curiozitate, la filme pornografice și mi-am întinat vederea, mintea și inima.”
- „Nu mi-am făcut metaniile (10-20) în fiecare zi.”
- „Când am trecut pe lângă biserică nu m-am închinat tot timpul.”
- „Nu am purtat tot timpul cruciulită la gât ca să mă ferească Dumnezeu de rele.”
- „Câteodată diavolul mi-a dat o lenevie și o plictiseală fiind în biserică de m-a scos afară în timpul slujbei.”
- „Am fost la discotecă fără să-mi dau seama că acolo este casa diavolului care își bate joc și râde de toți tinerii ce merg acolo.”
- „Mi-am pierdut timpul uitându-mă la televizor la filme distructive și neinstructive.”
- „Fiind băiat am sărutat o fată și am îmbrățișat-o, luându-ne după oamenii maturi.”

Păcate împotriva Duhului Sfânt:

- „Am interpretat din Biblie versete după mintea mea, fără să cercetez învățăturile Sfinților Părinți.”
- „Mi-am otrăvit sufletul citind cărți eretice.”
- „Am crezut în reîncarnare și am zis că nu există suflet, rai, iad, viață viitoare etc.”
- „Am râs de preoti că sunt inculti.”
- „Am zis câteodată că atâtea rele se întâmplă în lume și Dumnezeu nu ia măsuri.”
- „Am judecat pe preoti că una spun și alta fac punându-mă eu pe scaunul de judecată în locul lui Dumnezeu, fără să-mi dau seama ce este preotia în esență și că preotii au și ei aceleași legi ale firii, însă posedă mari daruri supraomenești, depășind chiar și pe îngeri în această putere sfintitoare.”
- „Am adus apă de la mort și apă de la vrăjitor în casă să-mi meargă bine.”

Păcate strigătoare la cer:

- „Fiind căsătorit(ă) ne-am ferit de a face copii căzând în păcatul onaniei.”
- „Am făcut malahie (masturbatie) înainte de căsătorie și în timpul căsătoriei. Fac și în prezent.”
- „Am făcut sodomie și gomorie (perversități sexuale) cu soția mea, cu alte femei, cu rude.”
- „Am făcut bărbat cu bărbat și femeie cu femeie.”

Păcate împotriva celor zece porunci:

- „N-am crezut că Taina Botezului iartă păcatul strămoșesc.”
- „Am avut îndoieli în puterea Sfințelor Taine.”
- „M-am căsătorit cu un(o) sectar(ă), cu un(o) catolic(ă).”
- „Ca femeie m-am împreunat cu bărbatul meu înainte de cununie religioasă la biserică. Nu am știut că dacă o femeie face asemenea păcat al curviei înainte de cununie nu mai are voie să îmbrace haina albă de mireasă, ce simbolizează curătenia trupească și sufletească.”
- „Am grăit glume cu colegi și prieteni folosind cuvinte sfinte.”
- „Am privit la diferite privelisti păcătoase, jocuri, râsuri.”
- „De rusine nu m-am închinat tot timpul când am trecut pe lângă biserică.”
- „Mi-a fugit mintea în altă parte în timpul rugăciunii și nu m-am luptat să o aduc înapoi.”
- „Din neștiință, am zis uneori că toate religiile sunt bune și de la Dumnezeu lăsate, neștiind că, în esența lor, foarte multe sunt împotriva lui Dumnezeu, Singurul Mântuitor, așa cum ne învață Biserica Ortodoxă.”
- „Ca femeie m-am rujat, pudrat, pensat, machiat, desfigurându-mi astfel chipul firesc pe care mi l-a lăsat Dumnezeu.”

- „Ca femeie am purtat cercei, inele, mărgelile, diferite zorzoane pentru așa-zisa înfrumusetare, neglijând că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia frumusețea naturală pe care trebuie să o păstrăm.”
- „Ca femeie am smintit mulți bărbați în viața mea datorită nesimțirii mele sufletesti, deoarece puteam foarte ușor să evit orice privire, orice gest, orice cuvânt, orice atingere de la bărbați, însă nu am făcut-o. De aceea mă simt vinovată înaintea lui Dumnezeu.”
- „Ca femeie am purtat îmbrăcăminte indecentă (fustă și rochie scurtă, crăpată sau transparentă). Nu mi-am dat seama că prin acest port am ispitit mulți bărbați și i-am făcut să păcătuiască în mintea și în inima lor cu mine când m-au văzut așa dezvelită.”
- „Când eram fetiță (15-16 ani) de asemenea m-am purtat indecent în familie față de tata și frații mei.”
- „Am luat din terenul bisericii.”
- „Nu am cedat din terenul meu pentru biserică.”
- „Am fost la nuntă, am jucat și am dansat.”
- „M-am mândrit că sunt cineva.”
- „Am lovit pe tata sau mama fără să-mi dau seama că este un păcat foarte mare și, așa cum spun Sfinții, risc să nu-mi putrezească (atunci când voi muri) mâna cu care am lovit pe părinții mei.”
- „Am vândut vin sau tuică împreună cu apă pentru a lua bani mai mulți.”
- „Miercurea și Vinerea nu am ținut post tot timpul vieții mele.”
- „Am ascultat pe la uși sau pe la ferestre ce se vorbea.”
- „Am trimis sau am primit scrisori de dragoste (după căsătorie).”
- „În ziua când m-am împărtășit am vomat.”
- „Am fumat și fumez încă.”
- „Nu m-am rugat în toate momentele vieții, atât la bucurii, cât și la neazuri și strâmtorări.”
- „Am râs, vorbit, dormit mult.”
- „Am ascultat, am cântat și am învățat și pe alții cântări lumesti.”
- „Am cheltuit mulți bani pentru bijuterii. Cu acești bani puteam să fac mult bine oamenilor dându-mi de pomană din această viață și strângându-mi comoara în ceruri, care este vesnică.”
- „Am jucat cărți de noroc și la diferite jocuri electronice de noroc.”
- „Fără să știu sau cu știință am mâncat sau băut lucruri necurate (în care căzuseră un soarece, o pisică).”
- „M-am uitat la televizor la filme pornografice și de sexualitate spurcându-mi mintea, inima și trupul cu acele imagini pe care mi le-a întipărit diavolul în mintea mea, cu voia mea.”

- „Am vândut sau am dat gratuit (în loc să le ard) reviste, poze sau casete pornografice, producând astfel mult rău oamenilor.”
- „Ca femeie am folosit prezervative, pastile anticonceptionale sau sterilet pentru a nu rămâne gravidă.”
- „Ca femeie am intrat în biserică cu capul descoperit, atrăgând astfel atenția bărbaților asupra mea și smintindu-i.”
- „Ca bărbat, am intrat în biserică când am avut scurgere noaptea și fără să fac 50 de metanii mari.”
- „Am visat că am făcut păcate cu cineva și când m-am trezit eram exact ca și cum aș fi făcut păcatul.”
- „Am trecut cu vederea greselile copiilor mei și nu i-am bătut la timpul potrivit.”
- „Nu am știut și nu știu încă să mă spovedesc cum trebuie. În loc să fiu la obiect cu explicarea păcatului, fac multe introduceri, parafrazări și divagații înaintea duhovnicului în Scaunul de Spovedanie și astfel îl plictisesc pe duhovnic.”

Păcate împotriva milosteniei trupesti:

- „N-am mers să cercetez pe cel din închisoare.”
- „N-am primit pe cel străin în casa mea.”
- „N-am îmbrăcat pe cel gol.”

Citind absurditățile de mai sus observăm cu ușurință că, după părerea Bisericii, absolut orice om păcătuiește încontinuu. Cum doar Biserica pare a fi cea care ne scapă de „păcate”, manipularea maselor prin această metodă este evidentă. Din păcate, nu doar creștinismul apelează la aceste „păcate” inventate și la amenințările unei pedepse divine ce va lovi atât după moartea individului, cât și după Apocalipsă, ci mai toate cultele religioase. Dacă ar ști lumea că „păcatul” omenirii din ochii divinităților cerești a fost doar acceptarea civilizației oferite de către Veghetori, restul fiind pure invenții umane, s-ar elibera din jugul religiilor...

-

Apocalipsa mayasă

Nu doar reprezentanții religiilor profită de pe urma unei amenințări a Apocalipsei, ci și organizații secrete precum masoneria, diferite guverne și, mai nou, scriitori sau realizatori de filme, deoarece sfârșitul lumii s-a dovedit a fi o afacere foarte profitabilă. Ne amintim de nebunia din anul 2000, când eram intoxicați cu „prezicerile” lui Nostradamus și presupuse alinieri ale unor planete ce ar fi trebuit să aducă Armaghedonul, dar și de cea din 2012, „prezisă” de mayasii care și-ar fi încheiat calendarul în respectivul an. Știm prea bine că lumea nu s-a sfârșit nici în 2000, nici în 2012, și nici nu a trecut printr-o schimbare majoră, așa cum se profetea. Manipulatorii maselor susțin că acest lucru se datorează nu vreunei erori de calcul, ci doar că Apocalipsa a fost amânată din diferite motive (au oprit-o extraterestrii sau i s-a făcut milă lui Dumnezeu de noi). Și totuși, au prezis mayasii că se va sfârși lumea în 2012? Chiar s-a terminat calendarul lor în acel an?

↑ Calendarul mayaș n primul rând, mayașii nu aveau un calendar, ci trei. Calendarul solar, numit *Haab*, era împărțit în 18 luni a câte 20 de zile, plus alte cinci zile la final, rezultând anul de 365 de zile. Al doilea, *Tzolkin*, era

Calendarul Anului Sacru, în care cele 20 de zile principale erau rotite de 13 ori, rezultând un an de 260 de zile. Cele două calendare erau contopite pentru a crea Marele Ciclu Sacru de 52 de ani. Acest ciclu de 52 de ani era sfânt nu doar pentru mayași, ci pentru toate popoarele din America Centrală și de Sud. Acest lucru se datorează zeului Quetzalcoatl, care le-a dăruit oamenilor calendarul și le-a promis că se va întoarce la finalul unui astfel de ciclu. Cele două calendare aveau formă circulară, prin urmare fără început sau sfârșit. La fel și cel al Marelui Ciclu Sacru, obținut prin contopirea celor două.

Cel de-al treilea calendar este denumit Numărătoarea Lungă. Cercetătorii au stabilit că prima zi a sa este 11 august 3114 î.Hr., dată la care probabil mayașii considerau că au fost creați oamenii. Numărătoarea Lungă nu este un calendar propriu-zis, ci o enumerare a unor date importante. În fiecare oraș mayaș s-au descoperit stele de piatră pe care era inscripționat acest „calendar”, dar de obicei datele difereau. Lucru absolut firesc, ținând cont că fiecare comunitate își nota cele mai importante evenimente proprii (cum ar fi domniile regilor, războaiele cu alte triburi, moliime, etc.). De exemplu, Numărătoarea Lungă de pe Stela 2 din Chiapa de Corzo începe cu data de 6 decembrie 36 î.Hr., cea de pe Stela C din Tres Zapotes cu 1 septembrie 32 î.Hr., cea de pe Stela 1 din El Baul cu 2 martie 37, iar cea de pe statueta Tuxtla de lângă La Mojarra începe cu data de 12 martie 162. Există și date comune mai multor inscripții, cum ar fi 11 august 3114 î.Hr. sau datele unor eclipse. Mult prea comentata zi de 20 decembrie 2012 se pare că există într-o singură inscripție de pe Monumentul 6 din El Toruguero. Unii au interpretat-o ca fiind ultima zi a erei prezente. Alți cercetători au considerat data de 21 decembrie 2012 ca fiind ziua în care zeul mayas Bolon Yokte' K'uh va reveni pe Pământ. Ținând cont că există o singură menționare a anului 2012 pe o inscripție obscură, pe care fiecare cercetător a interpretat-o după capacitățile imaginației sale, aceasta nu poate fi considerată o profeție veritabilă a mayașilor. De exemplu, în Templul Inscripțiilor din Palenque apare într-o porțiune din text data de 21 octombrie 4772. După logica celor care susțin ideea de Apocalipsă în 2012, unii ar putea considera 4772 ca fiind anul sfârșitului. În concluzie, calendarul mayaș nu se termină în 2012 (fiind un cerc nu are început sau sfârșit) și nici nu credeau mayașii că în acel an va veni Apocalipsa. Doar unul singur credea că se va întâmpla ceva în acel an, mai exact cel care a lăsat acea inscripție dubioasă. Iar istoria ne învață că de-a lungul timpului au existat numeroși astfel de „profeți”, ale căror previziuni nu s-au împlinit. În măsura în care nici măcar mayașii nu au luat în seamă această „profeție” (care există pe o singură inscripție, din miile lăsate în urmă), de ce ar face asta oamenii secolului XXI? În plus, remarcabil este faptul că, din multitudinea de cercetători ai culturii Maya, până acum câțiva ani nici măcar unul singur nu a pomenit ceva despre anul 2012. Dacă mayașii ar fi preconizat că se va întâmpla ceva în acel an, ciudat este că nimeni nu a observat acest lucru, deși cultura mesoamericană a fost studiată intens de nenumărați cercetători. În realitate, cei care conduc lumea ne-au manipulat constant prin câteva așa-zise Apocalipse, menite doar să creeze panică în rândul maselor, frica fiind cea mai eficientă metodă de control.

Zeul Bolon Yokte' K'uh, despre care mayașul din El Toruguero „profețea” că se va întoarce în 2012, este de fapt nu o divinitate, ci un grup, al celor Nouă Zei Subpământeni ai Noptii, numiți de obicei Bolon Ti Ku, nimeni altii decât Veghetorii. Prima parte a numelui acestui grup de divinități provine din aceeași particulă Bel (unul dintre epitetele lui Marduk în Babilon) ca și Baal, Baldur sau Belial, Marduk fiind unul dintre personajele principale ale Apocalipsei. Chiar dacă nu avem de a face cu o profeție apocaliptică, cercetătorii au găsit o legătură cu un personaj central al respectivelor evenimente. Dar dacă mayasii nu stiau prea multe despre Apocalipsa din trecut, poate predecesorii lor aveau mai multe informații.

Mayasii au preluat atât calendarul, cât și cunostintele astrologice și scrisul de la olmeci, care au reprezentat prima mare civilizație a Mexicului. Datările cu carbon radioactiv din orasul mexican La Venta au indicat faptul că olmecii s-au stabilit aici între anii 1.500 și 1.100 î.e.n., dispărând brusc în jurul anului 400 î.e.n. În anii 1940, arheologul american Matthew Stirling a descoperit în La Venta o stelă de piatră înaltă de mai bine de patru metri, lată de doi și groasă de aproape un metru, care a fost numită „Stela Bărbosilor”. Pe ea era reprezentată întâlnirea dintre doi bărbați înalți, cu vesminte bogate și încălțări elegante, ce aveau vârfurile întoarse. Eroziunea sau mutilarea deliberată a distrus complet chipul unuia dintre ei. Celălalt, un bărbat caucazian, cu nasul proeminent și o barbă lungă și stufoasă, pe care arheologii l-au botezat „Unchiul Sam”, era intact. „Stela Bărbosilor” era îngropată lângă piramida conică, între șase sute de coloane de bazalt, înalte de trei metri. În cartea *Amprentele zeilor*, Graham Hancock scria: „scena întâlnirii, pe care o înfățișa, trebuie să fi fost – cine știe din ce motiv? – de o importantă capitală pentru olmeci, de unde și această stelă grandioasă și formidabilul scut de coloane ridicate ca s-o protejeze”. Într-adevăr, dimensiunile stelei sugerează faptul că era vorba

despre două personaje importante. Aspectul fizic al celor doi bărbați – trăsături caucaziene, bărbi, înălțime și haine bogate – sugerează că este vorba despre doi dintre zeii vechi. Această întâlnire foarte importantă, pe care olmecii au hotărât să o ascundă între șase sute de coloane de bazalt înalte de trei metri, nu poate fi decât una singură: cea dintre Marduk și tatăl său. „Profetiile” apocaliptice iudeo-crestine vorbesc despre eliberarea „Balaurului” și reuniunea sa cu „Fiara”. Așa cum am văzut deja, la scurt timp după începerea celui de-al doilea război al zeilor, Marduk l-a eliberat pe Enki, ce fusese crucificat pe Vârful Omu din munții Bucegi. Reuniunea celor doi a dus la un crunt și îndelungat război, în care omenirea a avut cel mai mult de suferit, terminat cu o inundație globală. E posibil ca olmecii să fi reprezentat această întâlnire care, indiferent dacă era privită ca una din trecut ori din viitor, le-a părut a fi înfricoșătoare, cauzatoare de imense distrugerii. Drept pentru care au ales să o îngroape înconjurată de șase sute (șase e numărul lui Marduk) de coloane foarte înalte – pentru a fi siguri că nimeni nu va avea acces la această informație -, nu înainte de a distruge chipul unuia dintre zei, pentru a nu fi recunoscut în cazul în care cineva ar fi recuperat, totuși, „Stela Bărbosilor”. Probabil un conducător olmec a ordonat realizarea stelei după ce a primit informația despre întâlnirea divină de la vreun profet, iar un predecesor al său o ordonat ascunderea stelei, considerând-o a fi un eveniment mult prea crunt pentru a rămâne la vedere.

Dacă într-adevăr profetiile apocaliptice despre viitor sunt în realitate amintiri ale trecutului, cum s-a putut întâmpla o asemenea confuzie? Dacă anumite persoane au privit spre viitor, cu ajutorul divinităților ori prin metode de clarviziune / samanism, cum de au văzut trecutul? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem timpul.

Timpul

Alături de spațiu, timpul reprezintă o noțiune de bază a fizicii, ambele fiind miezul multor structuri. Însă nimeni nu știe ce sunt ele cu adevărat. Încă din antichitate, numeroși filosofi și oameni de știință au încercat să descopere natura timpului. Sfântul Augustin din Hippo remarcă faptul că *„încercarea de a defini timpul se manifestă prin însiruirea unor cuvinte ce se vor pierde fără a reuși, însă, să contureze un portret al acestuia”*, în acea vreme oamenii considerând că timpul și spațiul ne-au fost date de Dumnezeu. Însă acest lucru nu i-a oprit pe cercetători. Galileo Galilei a fost primul om de știință care a demonstrat că timpul este un parametru-cheie în legile mișcării, el descoperind în 1637 principiul ceasului cu pendul jucându-se cu un felinar

pe care îl pendula în timpul unei slujbe religioase plictisitoare. În 1686 Isaac Newton și-a fondat teoria despre timp, considerând că Universul este asemănător unui mecanism de ceasornic, părțile acestuia mișcându-se cu precizie matematică, stabilită de legi fixe și previzibile. Din punctul său de vedere, timpul era absolut și universal, fiind același pentru toată lumea. Alexander Friedman a demonstrat că un Univers infinit, aflat în continuă expansiune, poate avea un început localizat în timp. La începutul secolului XX, Albert Einstein a răsturnat toate teoriile existente, demonstrând că timpul este relativ și că variază în funcție de mișcare și de gravitație. Teoria sa a deschis calea către studiul găurilor negre, al găurilor de vierme și al călătoriilor în timp. Hermann Minkowski a arătat că teoria lui Einstein despre relativitatea timpului implică o legătură între spațiu și timp, cele două noțiuni neputând fi separate. El afirma că *„de acum înainte, timpul și spațiul în sine sunt sortite să se vestejească până vor ajunge simple umbre”*. Fizicianul John Archibald Wheeler, inventatorul termenului de „gaură neagră”, considera găurile negre niște țesături infinite ale timpului. *„Timpul este modalitatea prin care natura a făcut ca lucrurile să nu se întâmple toate deodată”*, declara el.

Totuși, aceste încercări de definire a timpului nu au oferit răspunsurile necesare. Are timpul un început și un sfârșit? De ce se mișcă într-o singură direcție? Și, de fapt, ce este timpul? Demonstrația lui Albert Einstein, conform căreia timpul este relativ, a cauzat un soc pentru comunitatea științifică și cea religioasă. Nu era ușor de acceptat ideea că intervalul de timp dintre două puncte stabile nu este fix, ci depinde de contextul în care este măsurat. Însă în 1971, doi fizicieni au instalat două ceasuri atomice într-un satelit care urma să se învârtă în jurul Pământului, ele înregistrând o diferență de 59 de nanosecunde față de ceasurile de pe Pământ, demonstrându-se astfel acuratetea teoriei lui Einstein. La începutul mileniului al treilea, majoritatea fizicienilor

sunt convinși că timpul nu se scurge ireversibil și că în curând vom avea instrumentele necesare descoperirii adevăratei naturi ale timpului, care ar putea fi mai complexă decât bănuim. În plus, pentru fizica modernă, noțiunile de trecut, prezent și viitor nu mai au sens, considerându-le doar etichete menite să ne organizeze viețile. Einstein mai spunea că „*trecutul, prezentul și viitorul sunt doar iluzii*” iar fizicienii moderni, la fel ca filosofi din toate timpurile, se întreabă dacă scurgerea timpului este un adevărat efect fizic, ori doar o iluzie. Multe relatări despre întâlniri cu extraterestri conțin afirmații de genul: „*timpul nostru este altfel*” sau „*noi trăim concomitent trecutul, prezentul și viitorul*”. Este oare posibil așa ceva?

În *Tunelul timpului*, Rodica Bretin prezenta mai multe întâmplări în care trecutul și prezentul s-au intersectat. Una dintre ele îl are ca protagonist pe francezul Nicolas Gautier, care pe 4 septembrie 1923 a plecat în

Cambodgia, la Angkor („Orasul zeilor”). În a zecea zi de vizită, Gautier a văzut în Angkor Vat o dansatoare apsara, care i-a dansat până când au apărut niște războinici cu lănci și scuturi, care au prins-o. Aceștia au aruncat cu o lance spre Gautier, însă arma a trecut prin el ca prin aer. Speriați, războinicii și apsara au fugit. După 31 de ani de la această întâmplare, arheologii francezi au descoperit un basorelief ce înfățișa condamnarea unei frumoase apsara la moarte prin strivirea de către un elefant. Iar într-o cronică, ambasadorul tibetan Rgya Nysho nota că în anul 1.171 a fost martorul executiei unei apsara, fiica unui nobil, condamnată pentru că nu și-a îndeplinit menirea. Ea dansase în fața unui zeu fără nume, apărut noaptea în templu, pe care gărzile l-au făcut să dispară. Dansatoarea a fost strivită de un elefant, exact ca în basorelieful descoperit în 1954.

Si John D. Ralphs în *Explorând a patra dimensiune* (1992) descria un caz similar, în care trecutul și prezentul s-au intersectat, însă nu doar o dată, ci în repetate rânduri. Mediumul Matthew Manning relatează în 1978 că, după ce s-a mutat într-o casă veche, a conversat de mai multe ori cu Robert Webbe, proprietarul casei cu două secole și jumătate în urmă. Fiecare dintre ei îl auzea pe celălalt, fără să îl vadă, considerând că celălalt este o fantomă. Când Manning i-a spus lui Webbe că el murise în 1736, iar ei se aflau în 1968, Webbe i-a replicat că totul e o aiureală, deoarece lumea se afla abia în 1726, adăugând că probabil a înnebunit, din moment ce îi tot auzea în cap vocea interlocutorului său. Și totuși, niciunul dintre ei nu era nebun și nici nu era vorba despre fantome. Din cauze necunoscute, în acel loc se intersectau adeseori trecutul și viitorul, fiecare dintre cei doi trăind în propriul său prezent, aflat în anul 1726 și, respectiv, 1968.

Chiar dacă omenirea se încăpățânează să considere timpul a fi liniar, fizicienii și filosofi îl consideră ciclic. De altfel, ciclic îl credeau și anticii. De exemplu, în China se spunea că au trecut zece kis (epoci pierite) de la începutul timpului până la Confucius. După cum scria Gustav Schlegel în *Uranographie chinoise* din 1875, la sfârșitul fiecărui kis, „*într-o convulsie generală a naturii, marea iese din matca ei; muntii tâsnesc din pământ, râurile își schimbă cursurile, fiintele omenesti și toate celelalte sunt nimicite, iar vechile urme se sterg*”. Scripturile budiste vorbesc despre cei „*sapte Sori*”, fiecare dintre ei încheiat prin apă, foc sau vânt. La finalul celui de-al șaptelea Soare, actualul „*ciclu al lumii*”, se așteaptă ca „*pământul să izbucnească în flăcări*”. Tradițiile aborigene din Sarawak și Sabah reamintesc că odinioară cerul se afla „*jos*” și ne spun că „*sase Sori au pierit... în prezent lumea este luminată de al șaptelea Soare*”. Oracolele Sibiline vorbesc despre „*nouă Sori și nouă vârste*” și profetesc alte două vârste care vor urma. Aztecii credeau că au fost patru ere, numite tot Sori, înainte de a noastră. Indienii hopi din Arizona consemnează trei Sori precedenți, fiecare sfârșindu-se

printr-o uriasă anihilare urmată de renasterea treptată a omenirii. Conform *World*

Mythology, miturile lor spun că „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticălosia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos. A doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață. A treia lume s-a terminat cu un potop universal. Lumea actuală este a patra. Soarta ei depinde de purtarea locuitorilor săi, dacă va fi sau nu conformă cu planurile Creatorului”. Scripturile sacre indiene *Purana* vorbesc despre patru ere ale Pământului, numite yuga, care totalizează doisprezece mii de „ani divini” sau „Era Mare” Mahayuga. Grecii antici aminteau și ei de patru ere ale omenirii. Calendarele din America Centrală și de Sud, asemănătoare cu cel egiptean, erau bazate pe cicluri de câte cincizeci și doi de ani. Toate acestea prezintă timpul ca pe un ciclu ce se repetă la infinit, reprezentat grafic ca un cerc, numit de obicei „roata timpului”. Această „roată” a dus la nașterea cercului zodiacal despre care vorbește și *Rigveda* când aminteste de „o roată cu doisprezece spine, pe care s-au așezat 720 de fii ai lui Agni” (1:64). Dacă timpul ar fi circular, deplasându-se într-un singur sens, atunci absolut toate evenimentele s-ar repeta. Prin urmare, un punct ce se deplasează pe acel cerc într-o singură direcție va trece la un moment dat prin locul pe care tocmai l-a părăsit. Astfel, viitorul devine trecut iar trecutul, viitor. Prin această ipoteză am putea înțelege de ce oamenii cărora li s-a arătat viitorul au văzut trecutul și, în același timp, am putea înțelege și de ce se consideră că istoria se repetă. În acest caz, am putea înțelege și ipoteza destinului, prezentă în multe religii dispărute și contemporane. Dacă evenimentele se repetă identic ori aproape identic în fiecare ciclu temporal, înseamnă că se urmează de fiecare dată același „scenariu”, pe care îl putem numi destin. Și tot prin ipoteza timpului ciclic am reuși să înțelegem de ce, în *Apocalipsa lui Ioan*, Balaurul Enki va fi închis, apoi eliberat și din nou închis.

Dacă evenimentele se repetă încontinuu și, după cum se vede, cu aceleași personaje, putem explica și teoria reîncarnării, prezentă astăzi mai ales în culturile orientale. Adepții acestei credințe nu cunosc nici regulile după care un spirit se reîntrepează pe Pământ, nici durata de timp la care o face. Însă considerând că evenimentele se repetă identic, în fiecare ciclu temporal, prin urmare și ființele, putem presupune că reîncarnările au loc o dată în fiecare ciclu. Fizica cuantică oarecum confirmă teoria reîncarnării, diferența dintre ea și religiile orientale reprezentând-o posibilitatea ca fiecare om să primească exact corpul pe care l-a avut în precedenta viață. De exemplu, dacă o persoană ar fi închisă într-o cutie vidată și impenetrabilă, ar muri prin asfixiere în scurt timp; însă mișcarea aleatorie a moleculelor care o compun ar face ca, peste un număr de ani (ce se scrie ca un 1 urmat de un milion ori un miliard ori un miliard de zerouri), respectiva persoană să fie recompusă în starea moleculară pe care o avea înaintea morții și să învie pur și simplu. Exact acest lucru afirmă toate textele apocaliptice: după sfârșitul lumii și judecata finală, morții vor învia într-o nouă lume. Totuși, privind spre istoria Pământului de la exilul Veghetorilor până la Ptop, observăm că, deși anumite evenimente par să se repete, nu sunt totuși identice. Prin urmare, ori este vorba despre un ciclu temporal mult mai mare, care încă nu s-a sfârșit, ori de unul mai mic, care se repetă într-un mod asemănător, însă nu identic.

Dar dacă timpul este într-adevăr ciclic, dar reprezentarea sa grafică nu ar trebui să fie în formă de cerc? Și dacă nu se scurge întotdeauna în aceeași direcție și cu aceeași viteză? Stim că pământeni au fost la un moment dat deosebit de avansați tehnologic, în timp au involuat apoi au reevoluat. Prin urmare, se respectă ciclul temporal. Considerăm timpul ca un oval așezat vertical, un punct din partea sudică reprezentând punctul

maxim al dezvoltării civilizației, iar unul de la polul opus fiind punctul minim al dezvoltării. Deplasându-ne într-un sens pe acest oval, să spunem în cel al acelor de ceasornic, omenirea trece încontinuu de la involuție la evoluție și viceversa. Dacă timpul se scurge din punctul de jos spre cel de sus pe o porțiune din oval, oare revine la punctul sudic pe un drum diferit sau pe unul asemănător? Dacă din acel punct timpul se scurge în sens invers? Această idee, oricât de trăsnită ar părea, e folosită chiar și astăzi în măsurarea timpului. Stabilind ca punct de referință presupusa naștere a lui Iisus, până în acel moment calculăm anii în mod descrescător, iar după, în sens invers, crescător. Dacă istoria într-adevăr se repetă, putem ști cu siguranță că o face după parcurgerea unui ciclu temporal? Ori după parcurgerea a jumătate de ciclu și în sens invers? Dacă timpul s-ar scurge astfel, ar face-o oare cu aceeași viteză în ambele sensuri? Dacă pe ovalul imaginat de noi urcăm de la punctul maxim al evoluției la cel minim cu o anumită viteză și coborâm cu una diferită? Vedem că astăzi, din punct de vedere tehnologic, omenirea pare să avanseze mult mai repede decât

acum câteva secole. Prin urmare, o trecere a timpului cu viteze diferite poate fi posibilă, cel puțin teoretic, Einstein chiar susținând că timpul este relativ, viteza sa fiind influențată de mișcare și de gravitație. În plus, ne amintim că, pentru sumerieni, un an divin era egal cu 3.600 de ani pămâneni, în timp ce pentru egipteni și indieni, anul divin era de zece ori mai mic, având doar 360 de ani pămâneni. E oare posibil ca timpul să se scurgă până într-un punct cu o viteză, iar din acel punct cu o viteză de zece ori mai mare? *Evanghelia lui Matei din Noul Testament* afirmă un lucru asemănător, referindu-se la perioada Apocalipsei: „Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile” (24:22). Dacă timpul își schimbă viteza, cum s-ar putea realiza acest lucru? Prin cel puțin trei metode. Prima, cea mai puțin probabilă, se referă la creșterea gravitației Pământului și a Soarelui de zece ori mai mult, o dată la câteva milenii. A doua, mai realistă, presupune o creștere a vitezei de rotație a Pământului atât în jurul axei sale, cât și în jurul Soarelui. Dacă într-adevăr Terra este un corp artificial, creat de ființele pe care le numim zei ori extraterestri, schimbarea vitezei de rotație ar fi una posibilă pentru ei. Și chiar nedetectată de noi, dacă ar avea loc treptat, pe parcursul a câteva milenii. Oamenii de știință ne oferă o a treia metodă, și anume deplasarea axei Pământului în urma unui cutremur cu magnitudine mare, așa cum s-a întâmplat în 2004, când un cutremur de 9,1 grade, ce a provocat un tsunami în Oceanul Indian, a modificat axa Terrei cu aproximativ 6,67 centimetri, scurtând ziua cu 6,8 microsecunde. Această teorie poate fi plauzibilă, mai ales amintindu-ne că miturile lumii vorbesc despre cutremure devastatoare înainte de Potop, însă modificarea axei nu ar modifica trecerea timpului, ci doar durata zilelor. Pământul ar efectua o rotație completă în jurul axei sale în mai puțin de douăzeci și patru de ore, însă timpul nu și-ar schimba la propriu viteza. Prin urmare, rămâne în picioare modificarea intenționată a vitezei de rotație a Pământului, atât în jurul axei sale cât și în jurul Soarelui, de către „zei”. Parcă pentru a confirma această ipoteză, *Vechiul Testament* afirmă despre Yahweh că „El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune” (Cartea lui Daniel 2:21).

Cât durează un ciclu temporal? În astrologie există conceptul de Mare An, un ciclu ce durează 25.920 de ani pămâneni, timp în care planeta noastră străbate toate cele douăsprezece case zodiacale, parcurgând câte 2.160 de ani în fiecare zodie. Dacă acest Mare An nu se referă la trecerea planetei prin dreptul unor constelații, ci la ciclul temporal al Pământului? Dacă acest ciclu ar dura 25.920 de ani? În acest caz, am putea presupune că timpul parcurge o jumătate de cerc cu o viteză constantă în zece cicluri mici de câte 2.160 de ani, cealaltă

jumătate cu o viteză de zece ori mai mare – adică un ciclu de 2.160 de ani -, ultimul ciclu rămas fiind împărțit în două, reprezentând perioada în care Pământul își schimbă viteza (1.080 de ani pentru accelerare și alți 1.080 pentru decelerare, situați grafic la polii ovalului imaginat de noi). O schimbare treptată a vitezei Pământului pe parcursul a mai bine de un mileniu nu poate fi detectată în vreun fel de pămâneni și, din păcate, nici nu poate fi verificată, cel puțin nu în prezent. Însă, pe viitor, să sperăm că tehnologia ne va oferi răspunsurile care ne frământă de mii de ani despre timp și despre secretele pe care le ascunde. Până în acel moment, însă, putem doar să înțelegem de ce viziunile viitorului, apocaliptice ori nu, sunt de fapt amintiri ale trecutului. Și viceversa.

Ar fi posibil ca lumea să treacă prin cicluri temporale de câte 25.920 de ani? Dacă da, înseamnă că fiecare astfel de ciclu ar trebui să se încheie cu o mare distrugere sau o apocalipsă, atunci când omenirea se află în punctul maxim de dezvoltare tehnologică. Cum după calculele noastre Potopul a avut loc acum aproximativ treizeci și două de milenii, finalul unui ciclu temporal ar trebui să provoace o altă catastrofă în jurul anilor 5.000 – 4.000 î.e.n. Și se pare că exact așa au stat lucrurile. În 1997, cercetătorii William Ryan și Walter Pitman de la Universitatea Columbia au ajuns la concluzia că Marea Neagră a fost un lac cu apă dulce inundat ulterior de un masiv torent de apă, acum șapte milenii. La rândul său, oceanograful Robert Ballard, cel care a descoperit epava Titanicului, a ajuns în 2012 la concluzia că acum aproximativ șapte milenii a avut loc într-adevăr un Potop ce a dus la apariția Mării Negre, cauzat de topirea ghetarilor în timpul unei perioade de încălzire globală.

Dacă după fiecare apocalipsă ia naștere o nouă lume, exact în acea perioadă consideră creationistii că a apărut Pământul. Să nu uităm că, tot atunci, s-a dezvoltat practic peste noapte civilizația sumeriană, urmată la scurt timp de cea egipteană și cea indiană.

Se scurge timpul în tot Universul în același mod ca pe Terra? Putin probabil, Einstein demonstrând deja că timpul este relativ, fiind influențat de factori precum mișcarea sau gravitația. Iar în capitolul *Stargate* am văzut că timpul pe planeta zeilor este diferit de al nostru, călătorii umani printr-o „poartă stelară” nesuportând defazajul temporal dintre aceste două locații. Prin urmare, dacă timpul pe Pământ se scurge într-un mod diferit,

este posibil ca doar planeta noastră să fie prinsă în acea buclă temporală. Dacă așa stau lucrurile în realitate, cine ar fi putut crea bucla? Nimeni alții decât „zeii”, care „*schimbă timpurile și ceasurile*”. Când au creat această buclă temporală și în ce scop? Nu putem ști cu siguranță, însă putem intui. Dacă Pământul a devenit închisoarea Veghetorilor, împăratul Anu trebuia să fie sigur că aceștia nu pot părăsi planeta. Am văzut deja că și-au construit „porți stelare” cu care voiau să evadeze. Prin urmare, era nevoie de o măsură de securitate mai eficientă. O buclă temporală ar putea reprezenta exact acea măsură. În timp ce pe planeta zeilor timpul se scurge într-un anumit mod, probabil chiar liniar, evoluând pe măsura trecerii anilor, Pământul închis într-o sferă a timpului ar fi ținut pe loc, condamnat să-și repete istoria la infinit. Sau, cel puțin, până la distrugerea totală a planetei.

Foto: Castelul Limassol, locul cununiei lui Richard Inimă de Leu

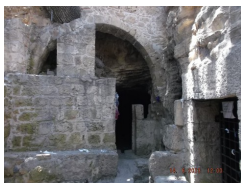
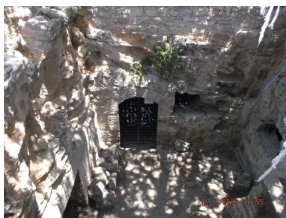
Conform scrierilor vechi, castelul medieval din Limassol (Cipru) a fost construit de Guy de Lusignan în 1193. Arheologii au descoperit că, inițial, acolo s-a aflat o biserică creștină din secolele IV – VII și, mai târziu, un monument bizantin, datat undeva între secolele X – XI. La începutul secolului al XII-lea, tot acolo se afla și o biserică patronată de Sfântul Gheorghe, unde Richard Inimă de Leu s-a căsătorit cu printesa Berengaria din Navarre în anul 1191, încoronând-o totodată ca regină a Angliei. În 1308, castelul a fost predat Cavalerilor Templari, ajungând astfel sub stăpânire romană. În 1373, genovezii au incendiat orașul după ce au cucerit castelul, care a suferit distrugeri semnificative. La sfârșitul secolului al XIV-lea a fost restaurat, doar pentru a suporta alte atacuri ale genovezilor în anii 1402 și 1408. Castelul a supraviețuit și primului atac al mamelucilor din 1413 însă a suferit daune severe ca urmare a cutremurelor, ceea ce a dus la cucerirea sa de către mameluci în 1425. Alte lucrări de reconstrucție au avut loc la începutul secolului al XVI-lea. În 1538, otomanii au capturat Limassolul. În 1567, după ce a recuperat castelul, guvernatorul venetian al Ciprului, Bragadino, a hotărât demolarea lui, pentru a evita o nouă cucerire otomană. În 1576, otomanii au cucerit Ciprul și au încorporat rămășițele castelului într-un fort, pe care l-au întărit considerabil cu ziduri groase de doi metri. Camerele subterane și primul etaj al fortului au fost transformate în temnițe, castelul servind ca închisoare până în 1950. Atunci, castelul a fost cedat Departamentului Antichităților și folosit ca Muzeu Districtual, în prezent fiind cunoscut ca Muzeul Medieval Cipriot.

Foto: Biserica subterană Sfânta Solomonia, copacul magic și lacul sfânt

Orașul Pafos din Cipru conține multe catacombe datând din perioada creștină timpurie, deși nu puțini sunt cei care consideră că au fost realizate în secolul patru î.e.n. Una dintre ele, cea mai cunoscută, a fost transformată în biserica Sfânta Solomonia. În interior s-au păstrat rămășițele unei fresce din secolul al doisprezecelea. Legenda spune că Sfânta Solomonia, care a respins păgânismul în favoarea creștinismului, s-a refugiat în

catacombă pentru a scăpa de persecutia romanilor. Acestia au sigilat intrarea, condamnând-o pe Solomonia la o moarte lentă si chinuitoare. După două sute de ani intrarea a fost desigilată iar Sfânta Solomonia a iesit la lumină vie si nevătămată. Chiar dacă această poveste este doar o inventie evidentă, la fel ca toate legendele crestinismului (doar dacă Solomonia n-o fi făcut parte din clanul MacLeod), biserica subterană din Pafos nu duce lipsă de vizitatori, atrăgând turisti din toate colturile lumii.

Într-una dintre pesteri se găsește un lac subteran cu apă sfântă, care reprezintă o adevărată capcană pentru vizitatori. Din cauza lipsei luminii în interiorul pesterii, lacul este aproape invizibil, nu putini fiind turistii care s-au scăldat neintentionat în apa sfântă. Trebuie să recunosc că si eu am căzut victimă lacului-capcană, băgându-mi picioarele în ea de apă sfântă (până la genunchi). Ba chiar am dat si cu capul de tavanul aflat mult prea aproape, în momentul în care am sărit din apă. Turistii prezenti acolo în acel moment au părut pentru o clipă socati de aparitia din pesteră a unui om cu apa siroindu-i pe picioare, ce înjura cu foc în cea mai pură română posibilă, însă probabil blasfemiile sunt permise în astfel de cazuri extreme. Poate ar trebui ca Sfânta Solomonia să intre în Cartea Recordurilor, fiind biserica din care au răsunat cele mai multe înjurături de-a lungul timpului.

Deasupra bisericii se află un copac sacru, vechi de câteva secole, despre care se crede că ar avea proprietăți vindecătoare. Chiar si astăzi, localnicii si turistii agată în ramurile pomului obiecte personale, de obicei batiste, pentru a scăpa de suferinta fizice ori psihice. Nu stiu dacă a vindecat vreodată copacul magic pe cineva, însă stiu că la câteva ore după ce i-am lăsat o ofrandă, mi-a căzut un dinte aparent fără niciun motiv. Poate asta a fost modalitatea copacului de a mă pedepsi pentru că mi-am băgat picioarele în apa lui sfântă...

29. Cronologia epocii lipsă

După ce am aflat principalele evenimente ale Pământului de până la Potop, e timpul să încercăm si stabilirea perioadelor în care au avut loc. Pentru acest lucru, vitale sunt informatiile din lista regilor sumerieni. Dacă Potopul a avut loc în jurul anului 30.000 î.e.n., perioada domniilor celor zece regi, conform scrierilor lui Berossus si tăblitelor sumeriene, este următoarea:

462.000 î.e.n.	Alulim / Aloros	Eridu
426.000 î.e.n.	Alalgar / Alaparos	Eridu
415.200 î.e.n.	Enmenluanna / Amelon	Bad-tibira
368.400 î.e.n.	Enmengalanna / Ammenon	Bad-tibira
325.200 î.e.n.	Dumuzi / Daonos	Bad-tibira
289.200 î.e.n.	Ensipadzianna / Amempsinos	Larsa
253.200 î.e.n.	Enmenduranna / Eudorachos	Sippar
188.400 î.e.n.	Ubara-Tutu / Megalaros	Şuruppak
123.600 î.e.n.	Sukurlam / Opartes	Şuruppak
94.800 î.e.n.	Ziusudra / Xisouthros	Şuruppak
30.000 î.e.n.	Potopul	

Aceste date reprezintă într-adevăr perioadele domniilor acestor regi, ori ale nasterii lor? Au fost într-adevăr zece conducători? Primul si al cincilea, Alulim si Dumuzi, stim că îl reprezintă pe conducătorul Veghetorilor, Enki. Iar al șaptelea si al zecelea, Enmenduranna si Ziusudra, sunt unul si acelasi personaj, numit Enoh de mitologia ebraică. Prin urmare nu este vorba despre zece regi, ci de mai putini. Însă de ce ar fi creat anticii o listă cu zece regi si cu perioade exacte ale domniilor lor, dacă nu este vorba despre zece conducători? Deoarece, în aceste perioade de „domnie”, strămosii nostri au ascuns cele mai importante evenimente ale Pământului. Astfel, începutul domniei lui Alulim reprezintă anul sosirii lui Enki pe planeta noastră. Începutul domniei lui Alalgar reprezintă nasterea lui Enlil. Alalgar este echivalentul celui de-al doilea patriarh biblic, Seth, care la rândul său este unul dintre numele egiptene ale lui Enlil. Domnia lui Enmenluanna este echivalentă cu sosirea lui Enlil pe Pământ si începutul primului război al zeilor. Mutarea domniei din Eridu în Bad-tibira cu această ocazie simbolizează schimbarea de regim, Enlil primind conducerea Terrei în defavoarea lui Enki. Urcarea lui Enmengalanna pe tron semnifică sfârșitul războiului si închiderea lui Enki în lumea subterană. Însăcunarea lui Dumuzi nu reprezintă decât revolta Igigilor împotriva lui Enlil si Anu, perioadă în care, pentru moment, Dumuzi / Enki a preluat conducerea Terrei. Anul încoronării lui Ensipadzianna, cel de-al șaselea rege antediluvian, este cel al aparitiei omului. Tot atunci Enlil s-a întors pe planeta sa, moment în care Enki a primit conducerea întregii planete, el fiind cel de-al șaselea patriarh biblic, numit Iared sau „cel din Eridu”. Mutarea domniei din Bad-tibira în Larsa semnifică schimbarea conducerii Pământului, Enki recuperându-si tronul de la fratele său mai mic. Începutul domniei lui Enmenduranna / Enoh si mutarea domniei în Sippar, oras închinat lui Utu / Marduk, reprezintă nasterea lui Marduk, în acea perioadă fiind considerat fiul lui Enlil si zeu-Soare. Cum el devenea mostenitorul tronului Pământului după Enlil, anticii au simbolizat acest lucru prin mutarea domniei într-un nou oras. Domnia lui Ubara-Tutu semnifică întoarcerea lui Enlil pe Pământ si crucificarea lui Enki. Din nou se mută tronul, de această dată din Sippar în Suruppak, ceea ce simbolizează o nouă schimbare de regim. Urcarea lui Sukurlam pe tron reprezintă momentul în care Marduk s-a declarat fiul lui Enki si a cerut conducerea planetei noastre, ceea ce a dus la al doilea război al zeilor. Iar însăcunarea lui Ziusudra / Noe, cel care trebuia să aducă mângâiere oamenilor în vremea în care Pământul a fost blestemat, este în realitate începutul erei glaciare.

După datarea acestor evenimente, putem face acelasi lucru si cu altele din acea perioadă, după indiciile ascunse în mituri.

Într-o inscripție de pe peretii templului din Edfu se spune că războiul a început în anul 363. Stim că egiptenii calculau timpul în funcție de domnia conducătorilor lor și cum templul din Edfu îi era închinat lui Horus / Marduk, putem bănuși că era vorba despre cel de-al 363-lea an al zeului. Nu poate fi vorba însă despre anul de domnie, deoarece Marduk nu primise tronul, acesta fiind de fapt și motivul începerii celui de-al doilea război. Prin urmare, este vorba despre anii de viață. Și nu ani pământenii, ci divini. În legenda lui Osiris, tatăl lui Horus, s-a stabilit că un an divin era format din 360 de zile, însă nu ni se oferă diferența dintre anul divin și cel pământean. Însă răspunsul se găsește în scripturile sacre indiene *Purana*, care susțin același an divin de 360 de zile. Ba, mai mult, *Purana* afirmă că „un an al muritorilor este egal cu o zi a zeilor”, oferindu-ne un indiciu important. Asadar, un an divin este egal cu 360 de ani pământenii, cei 362 de ani ai lui Horus, trecuți până în momentul începerii războiului (atacul a început în cel de-al 363-lea an) însemnând 130.320 de ani pământenii. Cum Marduk s-a născut în 253.200 î.e.n., al doilea război al zeilor a început în al 363-lea an al său de viață, adică undeva între 122.880 î.e.n. și 122.520 î.e.n.

Folosind același an divin, putem afla și anul nasterii gemenilor Enki și Ninhursag. Egiptenii susțineau că Osiris a fost ucis la douăzeci și opt de ani, acea „moarte” reprezentând exilul său în „lumea de jos”, Pământul, ce a avut loc în anul 462.000 î.e.n. Douăzeci și opt de ani divini sunt egali cu 10.080 ani pământenii, prin urmare Enki și Ninhursag s-au născut în 472.080 î.e.n.

În *Mitul lui Atrahasis*, Igigi / Veghetorii s-au răzvrătit după patruzeci de perioade de muncă. O perioadă sau un sar în Mesopotamia echivala cu 3.600 de ani pământenii. Prin urmare, cele patruzeci de perioade de muncă reprezintă 144.000 de ani pământenii. Cum revolta Veghetorilor a avut loc în anul 325.200 î.e.n., rezultă că aceștia au început să lucreze în anul 469.200 î.e.n. Nu poate fi vorba despre munca la care i-a supus Enlil după finalul primului război al zeilor, deoarece, în 469.200 î.e.n., Veghetorii nici măcar nu erau sosiți pe planeta noastră. Prin urmare, acela este anul în care și-au început pe planeta lor munca propriu-zisă de observatori / veghetori, în acea grădina a Edenului artificială, acolo unde îl ajutau pe Enki să studieze fauna Pământului. Și astfel observăm că, atunci când și-a început munca, Enki avea 2.880 de ani terestri care, dacă se aplică metoda de calcul a egiptenilor, sunt echivalentele a opt ani divini. Într-adevăr a fost un copil precoc, un adevărat zeu al inteligenței și al înțelepciunii, așa cum a fost considerat de către antici.

După aceeași metodă de calcul a egiptenilor, unde un an divin este egal cu 360 de ani pământenii, se poate confirma cronologia mesopotamienilor. După tăblitele sumeriene și scrierile lui Berossus, am descoperit că Enlil s-a născut în anul 426.000 î.e.n. și s-a întors pe Pământ pentru a-și pedepsi fratele după 10.800 de ani, în 415.200 î.e.n. 10.800 de ani pământenii înseamnă treizeci de ani divini. Iar creștinismul confirmă acest lucru, susținând că Enlil, sub forma lui Iisus, și-a început misiunea sfântă la treizeci de ani.

Conform calculelor de mai sus, Enlil a domnit 154.800 de ani pe Pământ, din totalul de 432.000. În *Cartea a doua a Cronicilor*, „Solomon a numărat pe toți străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel, afară de numărătoarea pe care o făcuse David, tatăl său, și s-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute înși” (2:17). Numărul acestor străini este foarte apropiat de numărul anilor de domnie ai lui Enlil. Prin urmare, ținând cont că este vorba despre Solomon / Enoh, adeptul lui Marduk, „străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel” reprezintă anii în care „străinul” Enlil a domnit pe planeta Veghetorilor, Terra. Însă rămâne o diferență de 1.200 de ani dintre numărul din *Biblie* și cel rezultat din calcule. Prin urmare, calculul e gresit din cauza unei simple omisiuni: Enlil nu s-a înscăunat ca rege al Pământului imediat cum a sosit pe Terra. Conform legii, cu adevărat mostenitor al tronului ceresc și loțiitor al tatălui său în imperiu, inclusiv pe Pământ, putea fi doar după obținerea unui fiu de la Ninhursag, fiica cea mare a lui Anu. Cei 1.200 de ani pământenii reprezintă trei ani divini și patru luni, ceea ce ar fi o perioadă suficientă pentru a o convinge să îi devină soție și a o lăsa

însărcinată plus perioada de sarcină. Să nu uităm că acestea se întâmplau la începutul primului război al zeilor, într-o perioadă tulbură. Asadar, putem concluziona că Ninurta, primul fiu al lui Enlil și moștenitorul său, s-a născut în anul 414.000 î.e.n.

Pentru hititi, după exilul pe Pământ al lui Alalu, Anu a domnit nouă perioade. După acest timp, a fost atacat de fiul său, Kumarbi, un alt nume al zeului exilat. O perioadă sau un sar în Mesopotamia era egală cu 3.600 de ani. Prin urmare, nouă perioade reprezintă 32.400 de ani pământeni. Cum Enki a fost exilat în 462.000 î.e.n., înseamnă că și-a atacat tatăl în 429.600 î.e.n. Tot hititi susțineau că Anu a servit ca paharnic timp de nouă perioade până la exilul lui Alalu. Este posibil ca 494.400 î.e.n. să nu reprezinte anul în care zeul Anu a devenit paharnic, ci chiar anul nasterii sale.

Conform listelor regilor sumerieni, Enoh a domnit timp de 64.800 de ani, între 253.200 și 188.400 î.e.n. Dacă *Biblia* afirmă că „de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani”, înseamnă că unui an biblic îi corespund 177,53 ani ai sumerienilor. *Biblia* spune că Enoh avea 165 de ani când i s-a născut primul fiu, Matusalem, nasterea copilului având loc la scurt timp după ce a adus oamenilor prima religie. Cum cei 165 de ani biblici înseamnă 29.293,15 ani, rezultă că religia le-a fost dată pământenilor în anul 223.906 î.e.n., arheologii chiar susținând că în jurul anului 223.000 î.e.n. au apărut primele ritualuri ceremoniale funerare.

Folosind metoda de calcul a egiptenilor putem afla și anul nasterii lui Enoh. *Biblia* sustine că Noe era în vârstă de șase sute de ani când a început Potopul. Stim deja că Enoh și Noe sunt același personaj iar Diluviul a avut loc în anul 30.000 î.e.n. Șase sute de ani divini înseamnă două sute șaisprezece mii de ani pământeni. Prin urmare, Enoh s-a născut în 246.000 î.e.n. Și cu această ocazie putem rezolva odată pentru totdeauna și problema paternității sale, ținând cont că unele texte îl consideră fiul lui Enki, iar altele al lui Marduk. Enoh s-a născut cu șapte mii două sute de ani după Marduk, atunci când zeul era în vârstă de douăzeci de ani divini. În tăblița *CBS-14061*, publicată de Edward Chiera în *Texte religioase sumeriene*, tânărul zeu Martu (Marduk) se plângea mamei sale că a rămas singurul necăsătorit, toți ceilalți zei având soții: „În orasul meu am prieteni care și-au luat neveste. Am tovarăși care și-au luat soții. În orasul meu, spre deosebire de prietenii mei, eu nu mi-am ales o soție. Nu am soție, nu am copii”. Mama sa i-a permis să se însoare cu aleasa inimii sale, fiica unui preot. Din text se observă că Marduk nu voia doar să aibă o pereche, ci și copii. Când s-a născut Enoh, zeul era tânăr, având douăzeci de ani, ceea ce se potrivește cu descrierea din tăblița sumeriană. Prin urmare, tatăl lui Nabu / Enoh este Marduk. În mitologia babiloniană și asiriană, mama sa este Sarpanit, numită și Zarpanit, Zarpandit, Zerpanitum, Zerbantit sau Zirbanit. Tăblița *CBS-14061* sustine că era fiica unui preot, însă religia încă nu era apărută pe Pământ în acel moment. Prin urmare, este vorba despre o figură de stil. Preotii sunt considerați mediatorii dintre pământeni și divinități iar în acea vreme Enki era cel care realiza această legătură. În plus, Enki este inventatorul religiei primordiale, ceea ce îl poate transforma, în mod simbolic, în primul preot al planetei. Până și numele ei indică proveniența din marele zeu Sarpe, Sarpanit fiind rădăcina din care s-a format cuvântul „*serpent*” („sarpe”) din limbile franceză și engleză, dar și termenul indo-european „*serp*” („a se târî”). Fiind o zeitățe-sarpe, Sarpanit făcea parte din familia lui Enki. Iar aceasta nu poate fi decât prima fiică a lui Enki, sora lui Marduk, numită Ninsar de sumerieni și Istar de către akkadieni, babilonieni și asirieni. Prin urmare, Enoh nu era un semizeu transformat ulterior în zeu, așa cum îl considerau unele popoare antice, ci chiar un zeu în toată regula, descendent al lui Enki, după cum susțineau amoritii, asirienii și babilonienii, care îl numeau Nabu.

Astrologia poate oferi o confirmare a datelor acumulate până acum. O eră astrologică este perioada în care Pământul traversează o casă zodiacală. Sunt douăsprezece ere astrologice de câte 2.160 de ani. Un an astrologic, adică perioada în care Terra traversează toate casele zodiacale, după care revine la aceeași poziție, are 25.920 de ani. Dacă acum ne aflăm în era Pestilor, pregătindu-ne pentru cea a Vărsătorului, nimeni nu știe exact când se termină o eră și când începe alta. Însă, dacă noi nu știm, nu înseamnă că anticii, pentru care astrologia era o componentă vitală a vieții, nu știau nici ei.

Personajul central al creștinismului, Iisus Hristos, nu a trăit acum două milenii, așa cum sustine *Noul Testament*. Nu există nicio dovadă a existenței lui iar povestea sa este copiată după cea a lui Enlil. Pestii reprezintă un simbol des întâlnit în creștinism, ceea ce i-a condus pe mulți la concluzia că perioada în care se presupune că a trăit Iisus face parte din era Pestilor. În acest caz, de ce inventatorii creștinismului au stabilit nasterea lui Iisus în perioada pe care o știm, de acum două milenii? De ce nu două și jumătate? Sau trei? Ori

patru? Răspunsul este simplu: nasterea lui Iisus a fost stabilită în funcție de astronomie, reprezentând începutul erei Pestilor. Chiar și astăzi împărțim timpul în două ere diferite, în funcție de presupusa naștere: înainte de Hristos sau înaintea erei noastre și după Hristos sau era noastră. Astfel, putem stabili că era Pestilor se va sfârși în anul 2.160, fiind precedată de cea a Vărsătorului. În baza acestor informații, putem calcula exact erele astronomice ale Pământului, pentru a stabili în care dintre ele au avut loc evenimentele importante ale istoriei. Ca exemplu, perioadele exacte ale erele astrologice din ultima sută de mii de ani sunt următoarele:

Capricorn	21.600 î.e.n.	47.520 î.e.n.	73.440 î.e.n.	99.360 î.e.n.
Săgetător	19.440 î.e.n.	45.360 î.e.n.	71.280 î.e.n.	97.200 î.e.n.
Scorpion	17.280 î.e.n.	43.200 î.e.n.	69.120 î.e.n.	95.040 î.e.n.
Balanță	15.120 î.e.n.	41.040 î.e.n.	66.960 î.e.n.	92.880 î.e.n.
Leu	12.960 î.e.n.	38.880 î.e.n.	64.800 î.e.n.	90.720 î.e.n.
Fecioară	10.800 î.e.n.	36.720 î.e.n.	62.640 î.e.n.	88.560 î.e.n.
Rac	8.640 î.e.n.	34.560 î.e.n.	60.480 î.e.n.	86.400 î.e.n.
Gemeni	6.480 î.e.n.	32.400 î.e.n.	58.320 î.e.n.	84.240 î.e.n.
Taur	4.320 î.e.n.	30.240 î.e.n.	56.160 î.e.n.	82.080 î.e.n.
Berbec	2.160 î.e.n.	28.080 î.e.n.	54.000 î.e.n.	79.920 î.e.n.
Pești	1	25.920 î.e.n.	51.840 î.e.n.	77.760 î.e.n.
Vărsător	2.161	23.760 î.e.n.	49.680 î.e.n.	75.600 î.e.n.

Dacă această metodă de stabilire a erelor astrologice poate fi discutabilă, lucrurile se lămuresc atunci când corelăm erele cu principalele evenimente de dinainte de Potop. Iar rezultatele pot fi considerate surprinzătoare:

- După calculele noastre, Enki și Ninhursag s-au născut în anul 472.080 î.e.n., ce corespunde erei Gemenilor. Să nu uităm că aceste două zeități au fost adeseori numite „gemenii divini”.

- Enki și-a început munca în laboratorul artificial de pe planeta sa, sau grădina Edenului, alături de sora sa și asistentii săi Veghetori în anul 469.200 î.e.n. Pământul se afla atunci în zodia Berbecului, acesta fiind unul dintre simbolurile lui Enki.

- Enki și Veghetorii săi au fost exilați pe Pământ în anul 462.000 î.e.n., în timpul erei Capricornului. Capra cu un corn era unul dintre simbolurile sale.

- Enki și-a atacat tatăl în 429.600 î.e.n., în timpul erei Balantei. Într-adevăr, cu această ocazie a avut loc o echilibrare a puterii, simbolizată de balanță.

- Enlil s-a născut în anul 426.000 î.e.n., în era Leului. Leul era unul dintre simbolurile lui Enlil, alături de taur și vultur.

- În 415.200 î.e.n., Enlil a venit pe Terra, pornind un război în urma căruia și-a detronat fratele și s-a înscăunat ca rege al Pământului. Enki a fost închis în Abzu, care pentru sumerieni reprezenta sursa apelor freatice. În acea perioadă s-a făcut trecerea de la era Berbecului la cea a Pestilor. Cum berbecul și peștele îl simbolizau pe Enki, transformarea sa din animal de uscat într-unul de apă reprezintă mutarea sa de la suprafața Pământului în lumea acvatică subterană.

- În anul 368.400 î.e.n., când Pământul se afla în era Gemenilor, s-a sfârșit primul război al zeilor, pierdut de gemenii divini Enki și Ninhursag, conducătorii Veghetorilor.

- În 325.200 î.e.n., în era Balantei, a avut loc revolta Veghetorilor, amenințând domnia lui Enlil. Se poate spune că suveranitatea Pământului a fost cântărită cu această ocazie sau pusă în balanță.

- În 289.200 î.e.n., în era Taurului, a apărut Homo Sapiens iar Enlil, cel supranumit „taurul ceresc”, a părăsit Pământul.

- În 253.200 î.e.n., an în care Terra se afla în era Capricornului, lui Enki i s-a născut mostenitorul mult dorit, Marduk. Capra cu un corn sau capricornul era unul dintre simbolurile lui Enki.

- În 223.000 î.e.n., în epoca Balantei, Enoch le-a adus oamenilor religia, la ordinul lui Enki. Se poate spune că, din nou, suveranitatea lui Anu și Enlil pe Pământ a fost pusă în balanță cu această ocazie.

- În 188.400 î.e.n., în era Racului, Enlil s-a întors pe Terra și l-a crucificat pe Enki. Clestii racului pot fi considerați simboluri ale suferinței pe care o pot provoca, asemenea celei suportate de zeul înțelepciunii în urma torturii la care a fost supus.

- În 123.600 î.e.n., pe când Pământul se afla în era Capricornului, Marduk a cerut tronul în fața Consiliului Zeilor, conform planului tatălui său, ceea ce a dus la eliberarea lui Enki. Marduk s-a născut în era Capricornului, care era în același timp unul dintre simbolurile tatălui său.

- În anul 122.880 î.e.n. a început cel de-al doilea mare război al zeilor. Atunci Pământul se afla în era Săgetătorului, acest om înarmat putând fi considerat un simbol al războiului. De altfel, în Mesopotamia, zodia Săgetătorului îi era dedicată zeului războiului, Ninurta.

- În 94.800 î.e.n., în era Scorpionului, a început era glaciară, o perioadă de foamete și epidemii trimise de Enlil. Scorpionul, prin veninul său, poate fi considerat un simbol al suferinței și al morții.

- 30.000 î.e.n. este anul în care a avut loc Potopul, ce a pus capăt celui de-al doilea mare război al zeilor. Învingător a fost Enlil, „taurul ceresc”, iar Pământul se afla în acea vreme în era Taurului.

Observând că astrologia confirmă calculele, putem afla încă un lucru, și anume perioada în care au fost construite piramidele de la Giza. Cronicarii arabi susțineau că au fost ridicate în era Leului, înainte de Potop. Cea mai apropiată de Diluviu perioadă din era Leului este cea cuprinsă între anii 38.880 î.e.n. și 36.721 î.e.n. O altă perioadă din era Leului este cea dintre 64.800 î.e.n. și 62.641 î.e.n. Aceiași cronicari notau că, lângă piramide, se găsea o tăblită în care constructorul lor, regele Saurid, se lauda că le-a ridicat în șase ani. Dacă este vorba despre șase ani divini, după metoda egiptenilor, aceștia sunt echivalenții a 2.160 de ani pământeni, adică exact perioada cuprinsă într-o eră astrologică. Cum este vorba despre era Leului, n-ar fi de mirare să fi

început construirea lor în primul an al acestei ere, adică 38.880 î.e.n. sau 64.800 î.e.n., și să se fi terminat la finalul erei, adică 36.721 î.e.n. ori 62.641 î.e.n. Care dintre ele este perioada exactă? Răspunsul ni-l oferă *Epopoea lui Atra-Hasis*, unde după ce Enlil a lovit Pământul cu epidemii (la începutul erei glaciare, adică în anul 94.800 î.e.n.), pe care Enki a reușit să le vindece, a urmat o perioadă de foamete care a durat șapte perioade (adică 25.200 de ani). După aceste șapte perioade, la sfatul lui Enki, omenirea s-a răzvrătit împotriva zeilor cerești. Enlil a înăbușit revolta și a hotărât pedepsirea pământenilor printr-un Potop. Doar imediat după această hotărâre Enoh putea începe construirea piramidelor, la ordinul lui Marduk. Dacă acest lucru s-a întâmplat în anul 38.880 î.e.n., înseamnă că foametea a început în anul 64.080 î.e.n., ceea ce ar duce la o perioadă a epidemiilor de 30.720 de ani, mult prea lungă pentru a supraviețui vreun pământean. Însă, dacă Enoh ar fi început construirea piramidelor în anul 64.800 î.e.n., cele șapte perioade de foamete ar fi început în anul 90.000 î.e.n., reducând la doar 4.800 de ani perioada molimelor, una acceptabilă din punct de vedere logic. Asadar, 62.641 î.e.n. este anul în care au fost construite piramidele de la Giza, „portile stelare” ale Veghetorilor.

Având toate aceste date, putem stabili cronologia „epocii lipsă” din istoria Pământului, perioada dintre sosirea Veghetorilor și Potop:

- **494.400 î.e.n.** – Se naște Anu.

- **472.080 î.e.n.** – Se nasc Enki și Ninhursag.

- **469.200 î.e.n.** – Enki, Ninhursag și restul Veghetorilor încep să lucreze în „grădina Edenului” de pe planeta lor, studiind fauna Pământului.

- **462.000 î.e.n.** – Veghetorii sunt exilați pe Terra.
- **429.600 î.e.n.** – Enki și Ninhursag distrug dinozaurii, înlocuindu-i cu alte specii de animale. Anu sosește pe Pământ și este atacat de către Enki.
- **426.000 î.e.n.** – Se naște Enlil după ce Ninhursag a fost fecundată artificial de către un emisar al tatălui său.
- **415.200 î.e.n.** – Enlil sosește pe Terra pentru a-și răzbuna tatăl, dând startul primului război al zeilor.
- **414.000 î.e.n.** – Se naște Ninurta, primul fiu al lui Enlil și Ninhursag.
- **368.400 î.e.n.** – Se sfârșește primul război al zeilor. Enki este închis în lumea subterană iar Veghetorii săi sunt condamnați de către Enlil la muncă silnică.
- **325.200 î.e.n.** – Începe revolta Veghetorilor. La propunerea lui Enki, Anu și Enlil acceptă crearea unei noi specii, pentru a munci în locul Veghetorilor.
- **289.200 î.e.n.** – la naștere Homo Sapiens. Nemulțumit de împărțirea Pământului, Enlil pleacă de pe Terra, întorcându-se acasă.
- **253.200 î.e.n.** - Enki reușește să-și fecundeze fosta soție, care îl naște pe Marduk. În același timp, Enki reușește să-l creeze pe semizeul Enoh.
- **246.000 î.e.n.** – Istar i-l naște lui Marduk pe Nabu / Enoh.
- **223.000 î.e.n.** – Enki înființează cultul zeilor, inventând astfel religia, pe care Enoh le-o impune pământenilor.
- **188.400 î.e.n.** – Enlil se întoarce pe Terra, preluând conducerea planetei noastre. Îl crucifică pe Enki pe vârful Omu din masivul Bucegi.
- **123.600 î.e.n.** – Marduk se declară fiul lui Enki și cere tronul Pământului în fața Consiliului zeilor.
- **122.880 î.e.n.** – Marduk își eliberează tatăl și își atacă unchiul, dând startul celui de-al doilea război al zeilor.
- **94.800 î.e.n.** – Enlil crează o eră glaciară prin aducerea Lunii și interpunerea ei între Pământ și Soare. În același timp, atacă pământenii cu o serie de virusi.
- **90.000 î.e.n.** – Enki elimină din ADN-ul uman genele vulnerabile la bacteriile lui Enlil. Pământul este lovit de o îndelungată perioadă de foamete.
- **64.800 î.e.n.** – Oamenii se revoltă împotriva lui Anu și Enlil, la ordinul lui Enki. Ninhursag este trimisă să înăbuse rebeliunea, apoi Consiliul zeilor decide distrugerea armatei lui Marduk printr-un Potop. Înstițat de tatăl său de hotărârea Consiliului, Marduk îl însărcinează pe Enoh cu construirea unor „porți stelare” la Giza.
- **62.641 î.e.n.** – Enoh termină de construit piramidele de la Giza.
- **30.000 î.e.n.** – Are loc bătălia finală dintre armatele lui Enlil și Marduk în Valea Luanei de pe teritoriul României de astăzi. Enlil înlătură Luna din calea Soarelui, topirea zăpezii și a ghetii ducând la Potopul ce înecă Pământul. Enki, Marduk și Istar, însoțiți de restul Veghetorilor supraviețuitori, se refugiază pe Venus și Marte prin „porțile stelare” din Egipt. Enoh / Noe, împreună cu câțiva oameni, reușește să fugă prin cea de-a treia „poartă stelară” de la Giza, salvând astfel de la anihilare totală fauna Pământului și chiar omenirea.

28. Arca lui Noe

Despre finalul Potopului de după Ragnarok, poemul scandinav *Voluspa* afirma:

„Se vede iar iesind

Pentru a doua oară

Pământul din mare,

Gingas înverzît;

Cascadele iar cad,

Vulturul-acolo zboară

Si năpustind spre ape

la pestele de solzi”.

Deși se observă folosirea timpului trecut, mulți s-au încăpătânat de-a lungul timpului să considere Ragnarokul scandinavilor un episod din viitor, aidoma Apocalipsei biblice. Însă, așa cum am văzut, marele război al zeilor și Potopul au avut loc într-un trecut îndepărtat și aproape uitat din istoria Pământului. Despre noua lume de după Diluviu, Elena-Maria Morogan scria în *Mitologia nordică*: „Zeii vor clădi atunci un nou Asgard și se vor întâlni, după obicei, în străvechiul loc de desfătare, valea Ida, iar în iarba nouă, verde, vor regăsi vechile lor mingi și discuri de aur cu care obisnuiau să joace străvechile jocuri. Atunci pământul va rodi fără să aibă nevoie de sământă, vremea va fi neconținut blândă și bolile și moartea nu vor mai exista, căci Răul va fi stărpit în lumea aceasta proaspătă și strălucitoare. Iar Balder (Baldur) se va reîntoarce, și împreună cu el va fi Hoder (Hodur), care acum va putea privi la minunățiile lumii, căci nu va mai fi orb. Vor mai fi acolo Vidar și Vale, precum și fiii lui Tor (Thor), Mode și Magne; vor trăi în dragoste și înțelegere și vor redescoperi vechile învățături iar toate forțele Răului vor fi uitate, ori socotite doar vechi legende. Și ce se va întâmpla cu oamenii? Ei, trebuie spus că atunci când Ragnarok a început, arborele lumii Yggdrasil s-a cutremurat, a fost greu lovit, dar nu s-a prăbusit. Doi oameni vor fi destul de înțelepți ca să se cature în crengile copacului, și să se ascundă sub coaja groasă, chiar în clipa în care Surt începuse să-și rotească sabia de foc împotriva universului. Acești oameni, un bărbat și o femeie, numiți Liftrase (Liftrasir) și Lif, vor supraviețui. Din ei se va naște puzderia de oameni ce va năpădi noul Pământ. Iar sus, pe cer, fiica Soarelui, nu mai puțin frumoasă ca Soarele, va urma drumul pe care obisnuia să meargă mama ei odinioară”. Vedem asadar o epocă de pace, în care zeii supraviețuitori și-au construit un nou tărâm iar oamenii și animalele au început să se înmulțească. Lif și Liftrasir, singurii supraviețuitori umani, erau considerați strămoșii noii generații de oameni, asemenea lui Noe și a soției lui în mitologia iudeo-creștină.

Cartea Genezei din Vechiul Testament susține că, după sfârșitul Potopului, arca lui Noe, în care erau îmbarcate rudele acestuia și toate animalele Pământului, s-a oprit pe muntii Ararat. După ce apa a mai scăzut,

„a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie, Și a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie, Și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors. Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit, și iată se zbârcise fața pământului. Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat”. Atunci i-a poruncit Dumnezeu lui Noe să iasă din corabie și să elibereze animalele. După ce a îndeplinit ordinele primite, Noe a jertfit câteva animale în cinstea Domnului. „Iar Domnul Dumnezeu a mirosit mireasmă bună” și s-a hotărât să nu mai distrugă vreodată Pământul. „Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut. De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor mai înceta!”, si-a spus Domnul.

În *Epopoea lui Gilgames*, povestea Potopului este asemănătoare cu cea biblică. Corabia supraviețuitorilor (construită la sfatul lui Enki) a acostat pe vârful muntelui Nisir, iar Utnapiștim a dat drumul unei porumbești și unei rândunici care, neavând unde să se așeze, s-au întors. În final a eliberat și un corb „care a văzut că apele se trăsaseră, a mâncat, a zburat în târcoale, a croncănit și nu s-a mai întors”. Utnapiștim a coborât de pe corabie și a adus jertfe zeilor, la fel ca biblicul Noe. „Când zeii au simțit dulcea mireasmă, s-au adunat ca muștele la jertfelnic”. Enlil și-a dat seama că a făcut o greșală încercând să distrugă omenirea și a promis că nu va mai încerca acest lucru, iar Utnapiștim și soția sa au primit nemurirea ca răsplată. Iar în *Epopoea lui Atra-Hasis*, eroul din Șuruppak, numit aici Atra-Hasis („Cel foarte înțelept”), se salvează împreună cu familia sa tot într-o corabie construită la ordinul aceluiași zeu, Ea / Enki. După retragerea apelor el aduce ofrande zeilor care, morți de foame, simțind mirosul de carne, se năpustesc asupra fripturii ca vulturii.

În mitologia greacă, Deucalion, fiul lui Prometheus, și soția sa, Pyrrha, s-au salvat de Potopul lui Zeus ascunzându-se într-o ladă în care au depozitat „toate cele de trebuință”. Pe lângă ei, au mai supraviețuit doar câțiva oameni care fugiseră pe cei mai înalți munți. Deucalion și Pyrrha au plutit pe apă nouă zile și nouă nopți, acostând în cele din urmă pe muntele Parnas, unde au adus jertfe zeilor. Încântat de ofrande, Zeus l-a trimis pe Hermes la Deucalion să-l anunte că poate cere orice dorește. Cum Deucalion și-a dorit noi oameni, Zeus l-a învățat să-i creeze din pietre aruncate peste umăr. Pietrele aruncate astfel de Deucalion au devenit bărbați, iar cele aruncate de Pyrrha, femei.

Tot pe un munte, mai exact pe „Muntele de Miazănoapte”, s-a oprit și corabia lui Manu, supraviețuitorul Diluviului în literatura hindusă. După ce s-au retras apele, Manu a coborât de pe corabie. După un an a ieșit din ape o femeie care s-a declarat a fi „fiica lui Manu”. Cei doi s-au căsătorit și au avut mulți copii, devenind astfel strămoșii actualului neam omenesc.

Cartea sacră a mayașilor, *Popol Vuh*, susține că a supraviețuit Potopului doar un cuplu, „Tatăl cel Mare și Mama cea Mare”, care a populat Pământul, cei doi devenind astfel strămoșii tuturor generațiilor ulterioare. Într-o altă variantă mayasă, culeasă de Eric S. Thompson în *Maya History and Religion*, „două făpturi omenești au scăpat cu viață fiindcă unul dintre zei le poruncise să scobească o burtă în trunchiul unui copac foarte mare și să se refugieze acolo, la căderea cerurilor. Cei doi au intrat și au fost mântuiți. Odraslele lor au repopulat lumea”. Cum această legendă seamănă cu cea a scandinavilor, unde supraviețuitorii s-au ascuns în trunchiul copacului Yggdrasil, care susținea Universul, e posibil ca mayasii s-o fi preluat de la vikingi, care le-au vizitat la un moment dat pământurile.

Mituri despre Potop sunt multe, majoritatea susținând supraviețuirea unei singure perechi, care a repopulat Pământul. Dacă acești supraviețuitori sunt aceiași în toate culturile lumii, de ce au fost aleși ei de către zei pentru a fi strămoșii omenirii? Au fost selectați întâmplător sau a existat un motiv concret?

Biblia, precum și alte cărți iudeo-creștine, îl numesc Noe pe cel care a supraviețuit inundației globale. Capitolul șase al *Genezei* ne spune că Noe era „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”. Deși teologii afirmă că acest pasaj se referă la puritatea sufletească, este posibil să fie vorba despre o altfel de puritate, mai exact cea genetică. Într-un fragment din *Cartea lui Noe*, păstrat în *Cartea lui Enoh*, descoperit la Qumran, Lameh s-a speriat când și-a văzut fiul nou-născut, deoarece Noe era diferit de toți ceilalți oameni: „era alb

ca zăpada și roșu precum floarea de trandafir, iar părul de pe capul său și buclele sale lungi erau albe ca lâna, și ochii săi erau frumoși. Când acesta și-a deschis ochii, a dat lumină în toată casa precum soarele, și toată casa strălucea cu putere. Și se ridică în brațele moașei, deschise gura și vorbi cu Domnul dreptății”. Lameh a fugit la tatăl său, Matusalem, și i-a spus: „Am zămislit un fiu neobișnuit, ce nu are asemănare cu omul, ci cu fiii Dumnezeului din cer; firea lui e diferită și nu seamănă cu a noastră, ochii săi sunt precum razele soarelui, cu un chip strălucitor. Și îmi pare că nu se trage de la mine ci de la îngeri”. La rândul său, Matusalem a fugit să-și întrebe tatăl, pe Enoh, despre această minune. Enoh și-a sfătuit fiul să-l liniștească pe Lameh, deoarece Noe era într-adevăr copilul său. Așa numitul *Pergament Lameh*, descoperit tot la Qumran, povesteste că Lameh fusese departe de casă mai mult de nouă luni, iar când s-a întors, soția sa tocmai îl născuse pe Noe, care arăta foarte diferit de părintii săi. În mod firesc, au urmat reproșuri, soția sa dezvinovățindu-se de fiecare dată: „Doamne al meu (...) îți jur (...) că sământa aceasta a fost a ta, această concepție de la tine și sădirea fructului de către tine, nicidecum de la vreun străin, de la vreun Veghetor ori de la vreun fiu al Cerului”. Era într-adevăr Noe fiul lui Lameh, așa cum susținea atât Enoh, cât și soția lui Lameh?

Dintr-un popor de oameni cu pielea ceva mai închisă la culoare, Noe s-a născut cu pielea albă. Părul său lung și alb, lucru total neobișnuit la un nou-născut, denotă un aspect fizic identic cu al al zeilor din vechime, dar și al extraterestrilor întâlniți de foarte mulți dintre cei răpiți de OZN-uri. Lameh chiar susținea acest lucru: fiul său nu semăna cu oamenii, ci „cu fiii Dumnezeului din cer”. Băiatul s-a ridicat în brațele moașei și a început să comunice cu „Domnul dreptății” imediat ce s-a născut, iar ochii săi străluceau „precum razele soarelui”, dând „lumină în toată casa precum soarele”. Aceste atribute nu îl fac un simplu om, ci un semizeu, unul dintre copiii zeilor cu oamenii. Acest lucru îl credea și Lameh: „îmi pare că nu se trage de la mine ci de la îngeri”. În plus, copilul s-a născut după ce Lameh lipsise de acasă mai mult de nouă luni. Cum un astfel de om nu se naște în

mod natural și din întâmplare, singura variantă logică este că Noe era un copil conceput în laboratorul lui Enki, un hibrid umano-divin, mai pur din punct de vedere genetic decât restul oamenilor (având un număr mai mare de gene extraterestre), „neprihănit între oamenii timpului său”. Acesta este motivul pentru care Enki l-a salvat tocmai pe el, și nu pe oricare altul: dorea ca oamenii să continue să existe, provenind dintr-un strămoș pur din punct de vedere genetic. Deși evreii și creștinii încearcă să ascundă acest lucru, susținând ideea purității sufletești a lui Noe, grecii antici erau mult mai sinceri cu privire la acest subiect. Pentru ei, Deucalion, supraviețuitorul Potopului, era un semizeu, fiul titanului Prometheus și al unei pământence. Cum Prometheus era unul dintre numele atribuite de greci sumerianului Enki, ajungem la același genetician al zeilor și la scopul salvării creației sale. Eroul mesopotamian al Diluviului, numit Atra-Hasis, Ziusudra sau Utnapiștim, era regele cetății Șuruppak și Marele Preot al lui Enki. Miturile mesopotamiene ne spun că, înainte de Potop, pe Pământ au domnit zeii și semizeii. Prin urmare, cel numit Atrahasis, Ziusudra sau Utnapiștim nu putea fi

decât un semizeu. În *Epopoeea lui Ghilgameș*, acesta a primit nemurirea, un dar despre care nu știm să fi fost oferit vreodată oamenilor, ci doar semizeilor (precum Herakles și Ahile la greci ori Adapa (Enoh) la sumerieni). Iar un semizeu fidel lui Enki, ce mai ocupa și funcția de Mare Preot, nu putea fi decât unul dintre fiii săi, una dintre creațiile lui genetice.

Dacă Noe și soția sa au fost strămoșii omenirii, acest lucru se pare că este confirmat și de știință. Una dintre marile enigme ale științei este apariția omului modern. Dacă se bănuiește când a apărut Homo Sapiens, cercetătorii nu au nici cea mai mică idee când a apărut subspecia Homo Sapiens Sapiens. Au fost lansate

câteva ipoteze, însă nici una bazându-se pe dovezi sau, măcar, argumente logice. Deși, cele mai vechi rămășițe ale omului de Cro-Magnon (omul modern timpuriu) au în jur de 35.000 de ani vechime. Atât data apariției sale cât și indiciile din mituri ne duc la concluzia că „nașterea” omului modern are legătură cu Potopul. Indiferent dacă îl numim Noe, Deucalion, Utnapiștim, Ziusudra sau Atra-Hasis, pare din ce în ce mai sigur că acest supraviețuitor al Diluviului a fost un semizeu, o creație a lui Enki. Genele lui, amestecate cu cele ale soției sale, transmise urmașilor lor, au dat naștere omului de Cro-Magnon. Care, după câteva „retușuri” ale aceluiași genetician divin, de-a lungul timpului, s-a transformat în omul modern de astăzi, Homo Sapiens Sapiens.

Si, totuși, rămân câteva nedumeriri. Cine era Noe cu adevărat? Pentru a afla acest lucru, nu putem să ignorăm asemănările dintre el și Enoh:

Enoh	Noe
În miturile mesopotamiene era considerat rege, Mare Preot al lui Enki și semizeu.	În miturile mesopotamiene era considerat rege, Mare Preot al lui Enki și semizeu.
<i>Mitul lui Adapa</i> sustine că a fost „făurit spre a fi un model pentru oameni”.	A servit ca model la propriu, din el (sau după modelul lui) născându-se (ori fiind creată) subspecia Homo Sapiens Sapiens.
În <i>Cartea lui Enoh</i> este considerat „un om drept, ai cărui ochi au fost deschisi de către Dumnezeu”, iar în <i>Mitul lui Adapa</i> este un om înțelept, destoinic și neprihănit.	<i>Biblia</i> ni-l prezintă ca fiind „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”.
Ku al chinezilor, Solomon al evreilor, Manu al indienilor și Adapa al sumerienilor erau foarte înțelepți. Hermes Trismegistos, Nabu și Thoth erau considerați zei ai înțelepciunii.	Atra-Hasis înseamnă „Cel foarte înțelept”.
Hermes a primit nemurirea după ce a supt de la sânul zeiței Hera. Lui Adapa i s-a oferit nemurirea. Enoh a devenit nemuritor după ce a fost transformat în îngerul Metatron.	Lui Utnapiștim i-a fost oferită nemurirea. Numele lui chiar înseamnă „Cel ce a găsit viața”.
Enoh a fost luat la cer pentru a sta la dreapta lui Yahweh. Hermes a fost mutat pe muntele zeilor, Olimp.	Utnapistim a fost mutat în grădina zeilor după ce a primit nemurirea.
Enmenduranna era conducătorul orașului Sippar, principalul centru de cult al lui Marduk.	După Berossus, Kronos i-a ordonat lui Ziusudra să adune în orașul Sippar toate scrierile pe care le putea găsi, până la sosirea Potopului.
În <i>Cartea lui Enoh</i> , Dumnezeu l-a anunțat de sosirea Potopului printr-un vis. În <i>Hitat</i> a aflat tot dintr-un vis sau, în altă variantă, citind în stele.	În <i>Biblie</i> , Dumnezeu este cel care l-a anunțat de sosirea Potopului, arhanghelul Uriel în <i>Cartea lui Enoh</i> , Enki în textele mesopotamiene, Poseidon la greci sau Visnu la indieni.

În <i>Cartea secretelor lui Enoh</i> , după ce acesta a fost ridicat la cer, fiii săi au organizat un mare ospăt, care a durat trei zile, la care au venit „ <i>tot poporul și bătrâni și toți laolaltă</i> ”.	În <i>Epopeea lui Atra-Hasis</i> , eroul a organizat un mare ospăt înainte de Potop, la care și-a invitat întreg poporul.
În <i>Papyrusul Torino</i> , zeul Horus ocupă a șaptea și a zecea poziție în lista zeilor conducători ai Egiptului. În lista regilor sumerieni precum și în cea a patriarhilor biblici, Enoh este al șaptelea iar Noe al zecelea.	
În <i>Cartea lui Enoh</i> a fost inclus un fragment din <i>Cartea lui Noe</i> .	
Prin anagramare, variantele Enoh (în română), Enokh (în sumeriană) sau Hanokh (în ebraică) pot deveni Noeh, Noekh sau Noakh, nume foarte asemănătoare cu Noah ori Noach (numele ebraice ale lui Noe).	
A construit piramidele de la Giza pentru a salva scrierile învățaților, științele secrete și, în general, tot ce trebuia salvat de la dispariție din calea Potopului.	A construit o corabie pentru a salva de Potop oamenii și animalele. Deucalion a depozitat „ <i>toate cele de trebuință</i> ” în lada cu care s-a salvat. A ascuns toate scrierile pe care le putea găsi, pentru a le salva de la dispariție.

Observând toate aceste asemănări, care nu pot fi considerate simple coincidențe, putem concluziona că Enoh și Noe sunt una și aceeași persoană. *Cartea secretelor lui Enoh* susține că, după ce a fost ridicat la cer, el s-a mai întors pe Pământ. Acea întoarcere putem presupune că a reprezentat „mângâierea” adusă omenirii aflate în vremuri de restrîns, la începutul erei glaciare (conform *Vechiului Testament*, Noe înseamnă „mângâiere”). Astfel, apare o nouă întrebare: era arca lui Noe într-adevăr o corabie?

În culegerea *Hitat*, zeul Hermes Trismegistos a ordonat ridicarea piramidelor în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție. În alt capitol, la ordinul lui Saurid, „*în piramide și în acoperișurile lor, în pereți și coloane, au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au*

fost desenate pe ele (...) în plus și științele secrete ale egiptenilor, înțelepciunea talismanelor, aritmetica și geometria (...), clare pentru cei care le cunoșteau scrierea”. Am văzut că cele mai mari două piramide de la Giza au fost construite ca „porți stelare” către Venus și Marte, însă nu am descoperit rolul celei de-a treia. Fără îndoială că este vorba tot despre o „poartă stelară”, însă nu știm pentru cine sau către ce destinație. Dacă primele două erau rezervate zeilor, e posibil ca a treia să fi fost pentru a salva acele cunoștințe despre care vorbeau anticii, „*științele secrete ale egiptenilor*”, scrierile secrete ale învățaților dar și tot ceea ce trebuia salvat de la dispariție. Cum Enoh a fost însărcinat cu salvarea acestor lucruri, putem presupune că el a folosit a treia „poartă stelară” pentru a se ridica la cer, așa cum afirmă scrierile ebraice, împreună cu tot ceea ce trebuia salvat de Potop. Însă, după cum susține povestea lui Noe, nu doar învățăturile zeilor trebuiau salvate, ci și oamenii și animalele. Dacă Enoh este Noe, înseamnă că oamenii și animalele nu au fost îngrădite într-o corabie, ci transportate pe altă planetă prin a treia „poartă stelară” de la Giza. Prin urmare, Arca lui Noe este piramida atribuită lui Menkaure.

Ipoteza transportării animalelor pe altă planetă poate fi considerată fantastică, nu însă și dacă privim spre extraterestrii de astăzi. În cartea *Secret Vows* („Jurăminte secrete”), Denise și Bert Twiggs afirmă că, în timpul unei răpiri din 1976, au văzut pe o „navă-mamă” o adevărată arcă a lui Noe: lei, urși, elefanți, lupi, păsări, etc., dar și specii de origine necunoscută. Iar Carl Higdon din Wyoming susține că pe 25 octombrie 1974 a fost dus într-un oras extraterestru. Pe nava cu care era transportat se aflau cinci elani, închisi într-un compartiment. Însotitorul său i-a spus că are nevoie de animale „*pentru reproducere*”. Salvarea animalelor nu este un lucru inutil; extraterestrii de astăzi sau zeii din vechime exact cu asta se ocupau: creau specii de animale. Salvarea faunei unei planete nu ar fi însemnat decât salvarea muncii lor în care investiseră timp și efort considerabile. Prin urmare, mutarea lor pe o altă planetă, departe de pericol, este o variantă plauzibilă.

În timpul Potopului, cele trei piramide de la Giza au fost scufundate sub ape. Dacă una dintre ele este Arca lui Noe, trebuie remarcat faptul că „*tebah*”, cuvântul biblic pentru „arcă”, provine din rădăcina cuvântului „scufundat”. Textele akkadiene sustin că Enki a cerut ca această arcă să fie „*cu acoperis sus și jos*”, închisă ermetic cu „*smoală întărită*”. Nu urma să aibă deschizături, „*astfel ca Soarele să nu se uite înăuntru*”. Acelasi lucru i-a cerut si Dumnezeu biblic lui Noe: „*smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe din afară*”. Prin urmare, Arca lui Noe nu poate fi o corabie ce a plutit pe ape, ci un obiect scufundat, închis ermetic. Scripturile avestice *Vendidad* ale persilor chiar îl consideră un tarc subteran, ce ar putea fi orașul Derinkuyu din centrul Turciei de astăzi. Sau poate că persii au preluat elemente din mitul mesopotamian al Potopului, pe care le-au adăugat la povestea construirii orasului lor subteran.

Acum două secole, Sir Isaac Newton a descoperit că un enigmatic Cot Sacru de circa 25,2 inci a fost folosit nu numai la construcția Marii Piramide, ci și la fabricarea Arcei lui Noe și la înălțarea templului din Ierusalim. Dacă templul lui Solomon reprezintă Marea Piramidă, iar Arca lui Noe o altă piramidă de la Giza, e absolut firesc să

fi fost toate construite cu ajutorul aceleiasi unități de măsură. Folclorul ebraic sustine că, pe lângă cei o sută cincizeci de mii de oameni, la construirea templului lui Yahweh au participat și demoni. În *Epopoea lui Ghilgames*, întregul oras a ajutat la ridicarea corăbiei lui Utnapistim. Iar dacă *Biblia* afirmă că Noe și-a clădit singur Arca, din *Cartea lui Enoh* aflăm că îngerii sunt adevărații constructori: „*și acum îngerii meșteșugesc o lucrare din lemn, și când ei vor încheia lucrarea lor îmi voi pune mâna peste ea și o voi păzi, și din ea va ieși sămânța vieții, și se va produce o schimbare ca Pământul să nu rămână nelocuit*”. Numiți îngerii sau demoni, constructorii templului lui Solomon / Arcei lui Noe / piramidelor de la Giza, alături de oameni, sunt aceleasi zeități, Veghetorii lui Enki. Totuși, se pare că oamenii sunt cei care au construit piramidele, Veghetorii contribuind doar cu informații (mod de obtinere a materialelor de construcție, planuri, etc.). Să nu uităm că Dumnezeu biblic i-a oferit lui Noe dimensiunile și modul de construcție, la fel ca Enki lui Atra-Hasis, care i-a desenat și planul corăbiei pe pământ.

Cum au fost construite piramidele? Nici până în ziua de astăzi nu s-a ajuns la un răspuns satisfăcător, deși ipoteze sunt destule, unele dintre cele mai aberante. Examinând probe petrografice diferite din Marea Piramidă, cercetătorii au observat că pietrele provin din diferite locuri ale Egiptului, contin prea multe bule de aer și apă, găsindu-se chiar și un fir de păr, concluzionând că blocurile de piatră ale piramidei au fost create artificial. Detaliile fabricării pietrei artificiale se află pe așa-numita *Stelă a foametei*, descoperită în 1889 de către egiptologul C.E. Wilbour pe insula Sehel de pe Nil, la nord de Assuan. Din 2.600 de hieroglife, 650 descriu confectionarea de pietre artificiale. Aceste cunostinte le-au fost transmise în vis faraonului Djoser și arhitectului acestuia, Imhotep, de către zeul Khnum (Enki). Zeul le-a dictat o listă cu douăzeci și nouă de minerale și diverse substanțe chimice naturale, arătându-le și liantii existenți în natură, cu care trebuiau lipite între ele pietrele sintetice. Amestecând carbonat de sodiu și argilă (silicat de aluminiu) după indicațiile zeului, Imhotep a obținut o sunstantă pe care a combinat-o cu alți silicati și cu măr din Nil, care contine aluminiu. Adăugându-se minerale cu arsen și nisip s-a obținut un ciment care se usca repede, cu aceleasi legături moleculare ca piatra naturală. Profesorul Joseph Davidovits, care a descoperit în probele petrografice de la Marea Piramidă urme de păr și chiar un fir întreg, a reușit să reproducă diverse sortimente de ciment și beton după rețete egiptene vechi. Acest beton este mult mai rezistent la factorii mediului și mai tare decât betonul pe care îl cunoaștem astăzi, deoarece se usucă mai repede și mai complet ca rezultat al reacțiilor chimice.

În miturile mesopotamiene, Arca avea formă de cub, având lungimea egală cu lățimea și cu înălțimea. La fel ca latura „corăbiei”, baza piramidelor este tot pătrată. Chivotul legământului mai este numit Arca alianței, ceea ce indică o structură similară Arcei lui Noe. Cuvântul „arcă” provine din latinescul „*arca*”, ce înseamnă „*ladă*”. Într-adevăr, multe legende diluviene nu vorbesc despre o corabie, ci despre o ladă. Ar putea Arca lui Noe să fie doar o cutie?

Putem presupune că Noe / Enoh și familia lui s-au salvat printr-o „poartă stelară”. Dar au stat ei într-adevăr să adune toate animalele din lume? Aceasta pare a fi o misiune imposibilă, dacă ținem cont că există milioane de

specii în întreaga lume. Chiar dacă ar fi reușit să găsească absolut toate speciile, cum s-ar fi descurcat ei cu animalele periculoase? Au avut substanțe paralizante ori alt fel de produse imobilizante? Sau mijloace de transport al animalelor până la „poarta” din Egipt? Oricât de mult ne-am dori să găsim o soluție pentru rezolvarea misiunii lui Noe, cert e că nu putem găsi nici măcar una acceptabilă în parametrii logicii. Noe / Enoh nu putea aduna câte o pereche din fiecare specie de animale. Însă putea face un lucru mult mai simplu: să salveze ADN-ul animalelor. Sunt mici șanse să fi recoltat chiar el mostrele de ADN, pentru că s-ar fi lovit de aceeași misiune imposibilă în fața milioanei de specii. În schimb, putea salva ADN-ul pe care Enki îl avea deja încă de când a creat noua faună ce a înlocuit dinozaurii. Nu doar atât, ci și „*toate științele secrete*”, cunostintele pe care le oferise omenirii. Aflat în plin război, Enki nu putea risca să fie capturat sau ucis și astfel să se piardă toată munca sa. Ținând cont că era considerat neutru (în procesul dintre Seth și Horus a fost chemat pentru a stabili paternitatea fiecăruia), prin urmare nesupravegheat de tabăra lui Enlil, Enoh / Noe putea salva toate „ME”-urile cu date și mostrele de ADN. Prin urmare, Arca sa nu era decât lada în care a adunat toate acestea, pe care a transportat-o cu ușurință printr-o „poartă stelară”. Ori poate este vorba despre Arca alianței / Chivotul legământului sau sarcofagul de granit din Camera Regelui, ceea ce ar însemna că Noe trebuia doar să lase mostrele în Marea Piramidă, apoi să fugă cu familia sa prin „poarta” din a treia piramidă.

În multe culturi, corabia supraviețuitorilor Potopului s-a oprit pe un munte înalt. Însă, după cum se pare, nu era vorba despre un munte obisnuit. Pentru indienii canarieni din Ecuador, muntele se înălța pe măsură ce apele creșteau. Iar indienii araucuani din perioada pre-columbiană din Chile credeau că muntele salvator, numit Thegtheg („Tunătorul” sau „Scânteietorul”), avea trei piscuri și capacitatea de a pluti pe apă. Trebuie remarcat faptul că, la Giza, se găsesc tot trei „munti” artificiali. De altfel mandeenii, ultimii gnostici supraviețuitori până astăzi, cred că Arca lui Noe s-a oprit în Egipt. În varianta biblică, „*s-a oprit corabia pe Munții Ararat*”. Să fie vorba despre cei doi munti din Armenia, ce poartă acest nume? Și cum ar fi putut o corabie să oprească pe cel puțin doi munti în același timp?

În antichitate, nimeni nu cunostea numele Ararat, nici măcar locuitorii respectivului ținut. Înainte de a primi denumirea Armenia, regiunea se numea Urartu. Istoricul armean medieval Movses din Khoren scria în *Istoria Armeniei* despre câmpia Ayrarat, ce și-a primit numele de la legendarul rege Ara cel Frumos. De aici provine

Ararat, denumirea celui mai înalt vârf din zonă, deși localnicii preferă să îl numească Muntele Masis. E posibil ca Ayrarat și Ararat să provină de la Airyana Vaejo, numele dat de persi țării arienilor, acolo unde zeul suprem Ahura Mazda i-a cerut păstorului „Yima cel frumos” să construiască tarcul subteran în care să ascundă oameni, animale și plante de „*un îngheț pustiitor și necruțător*”, sau era glaciară. Nu încapă îndoială că evreii au auzit această legendă de la persi, salvatorii lor din robia babiloniană, combinând-o probabil cu mitul Potopului aflat de la babilonieni. Să nu uităm că, oricât de mult și-ar dori o dovadă solidă cei ce consideră *Biblia* „cuvântul lui Dumnezeu”, pe muntele Ararat din Armenia nu s-a descoperit nici măcar o bărcuță sau o plută, darămite o corabie. Și nici n-o să se găsească dintr-un motiv foarte simplu: numele biblic al „muntelui” de pe care au coborât după Potop Noe, familia sa și animalele nu este Ararat, ci Aarat, care înseamnă „tărâm sfânt” sau „înalt”. Acești „munti” înalți, ce reprezintă un tărâm sfânt, nu pot fi decât piramidele de la Giza, „portile stelare” ale zeilor, transformate de evrei în sfântul templu al lui Yahweh și palatele lui

Solomon. Egiptenii foloseau pentru piramidă termenul „*PR.NTR*” sau „*Per-Neter*”, ce înseamnă „casa zeilor”. În plus, o parte importantă a festivalurilor religioase indiene o reprezintă ritualul Aaratt sau „baia sfântă”. În limba hindusă, cuvântul „*aarat*” se referă la scufundarea purificatoare a zeităților în mare, ceea ce ne duce la aceleași piramide ale zeilor, scufundate în timpul Potopului.

Cuvântul „piramidă” provine din termenii grecești „*pyramis*” și „*pyramidos*”. Dacă pentru lingvisti „*pyramis*” rămâne un cuvânt cu un înțeles obscur și o proveniență necunoscută, „*pyramidos*” a fost tradus ca „foc în mijloc”. Însă misterul se dezleagă privind la mitul grecesc al Diluviului. Supraviețuitorii Potopului, care s-au ascuns într-o ladă în care au depozitat „*toate cele de trebuință*”, au fost Deucalion, fiul lui Prometheus, și Pyrrha, soția sa. Cuvântul „*pyramis*”, care s-a transformat în „*pyramidos*” (sau „piramidă” în română) nu poate proveni decât din numele soției lui Deucalion. La rândul său, numele ei provine din „*pyr*”, cuvântul grecesc pentru „foc”. Poetii romani Horatiu și Ovidiu au descris-o ca având păr roșu, prin urmare a fost numită după culoarea podoabei sale capilare. De la „*pyr*” grecii au ajuns la „*purros*”, cuvânt care înseamnă „culoarea focului” sau, mai simplu, „roșu”. În limba latină, cuvântul care desemnează culoarea focului a devenit „*pyrrhus*”. Devine astfel din ce în ce mai evidentă legătura dintre supraviețuitorii Potopului și piramide. „*Pyramidos*” se traduce corect nu „foc în mijloc”, ci „Pyrrha în mijloc”, implicând faptul că lada în care s-a ascuns ea și sotul ei era o piramidă.

Totusi, miturile grecești par să ascundă mai multe. Mama Pyrrhei a fost Pandora, prima femeie, cea pe care zeii au trimis-o tot cu o cutie, pentru a pedepsi oamenii. Când Epimetheus, fratele lui Prometheus, a deschis cutia Pandorei, din ea au ieșit bolile, suferința, moartea, durerea, în general tot ce considerăm a fi rău. Epimetheus a închis capacul, reușind să păstreze în cutie doar Speranța. Astfel, grecii și-au explicat prezența

răului în lume, evidențiind faptul că omenirii i-a rămas totuși speranța. Pandora, fiinta care a fost creată în casa zeilor, nu din pământ ca bărbatii lui Prometheus, prezintă numeroase asemănări cu zeita Pământului. Un exemplu ar putea fi numele „Anesidora”, atribuit ei pe câteva vase de acum două milenii și jumătate, nume care în mod obișnuit era unul dintre epitelele zeitelor Pământului Gaia și Demetra. De asemenea, există similarități între Pandora și biblica Eva, fiecare dintre ele fiind considerată prima femeie, faptele lor aducând suferința și moartea în lume după ce au scos omenirea dintr-o epocă de aur. Iar Eva, Gaia și Demetra sunt nume diferite ale sumerienei Ninhursag, mama zeilor și a oamenilor, personificarea Pământului. Cutia Pandorei este aceeași în care s-au salvat Pyrrha și Deucalion, adică o piramidă; să ne amintim că Isis era numită „stăpâna piramidei” iar Ninhursag înseamnă „doamna muntelui înalt”. Speranța rămasă în Cutia Pandorei, în timp ce răul scăpase în lume, îi reprezintă pe supraviețuitorii Potopului („răul” de pe Pământ), ultima speranță a omenirii. Piramida poate reprezenta și „poarta stelară” prin care au venit pe planeta noastră Enki și Veghetorii săi, cei care au adus răul pe Pământ prin faptele lor. Totuși, în *Theogonia*, Hesiod a folosit pentru Cutia Pandorei cuvântul „*pithos*”, care semnifică ori un vas mare pentru stocarea vinului, uleiului sau grânelor, de obicei îngropat în pământ, ori un recipient funerar sau un sarcofag. Când au ajuns în Egipt, grecii au aflat că piramidele sunt morminte ale faraonilor. Prin urmare, Hesiod se referea la piramida Pandorei și nu la o cutie. În secolul al șaisprezecelea, Erasmus din Rotterdam a tradus cuvântul „*pithos*” al lui Hesiod prin latinescul „*pyxis*”, care înseamnă „cutie”, astfel luând naștere celebra „Cutie a Pandorei”, pierzându-se sensul ei original.

O „cutie” specială aflată în Egipt găsim și într-un mit prezentat de *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, care susține că zeul suprem Ra a introdus într-o „cutie de aur” câteva obiecte: „*varga*” (bastonul) lui, o suvită de păr și „*uraeus*”-ul (o cobra cu pielea de la ceafă extinsă, confectionată din aur, care era purtată pe acoperământul regal al capului). După ce Ra s-a înălțat la cer, această cutie, ce constituia un talisman periculos, a rămas închisă într-o fortăreață de pe „*hotarul răsăritean*” al Egiptului. Când Geb, zeul Pământului, a venit la putere, a cerut să-i fie adusă „cutia”. În momentul în care a fost deschisă, din ea a tâsnit o flăcără, descrisă ca „*respiratia sarpelui divin*”, care l-a ars pe zeu și i-a ucis toți curtenii. Acest mit ne duce cu gândul la interpretarea „foc în mijloc”, dată cuvântului grecesc „*Pyramidos*”. *Biblia* descrie o „cutie” asemănătoare,

Chivotul Legământului, în care au fost introduse tabletele cu cele zece porunci, o cupă de aur cu mană și toiagul lui Aaron, fratele lui Moise. *Vechiul Testament* sustine că și această „cutie” a făcut victime, în *Cartea a doua a Regilor* Uza fiind ucis după ce a atins-o (6:6-8). Iar în *Cartea întâia a Regilor* se spune că „a lovit Domnul pe locuitorii din Betșemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni” (6:19), întocmai ca în mitul egiptean. Dacă ținem cont de faptul că acest Chivot al Legământului a fost construit în desertul Sinai, după fuga evreilor din Egipt, apoi a fost instalat în templul lui Yahweh / Marea Piramidă, fără îndoială este vorba despre aceeași „cutie de aur” a lui Ra sau Cutia Pandorei. Remarcăm și prezenta în interiorul său a toiagului lui Aaron, nume foarte asemănător cu tărâmul sfânt și înalt Aarat, pe care s-au oprit supraviețuitorii Potopului.

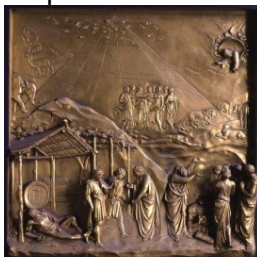
„Diluviu” de Paolo Uccello

Pictura lui Paolo Uccello din 1446, intitulată *Diluviu*, aflată în Chiostro Verde („Mănăstirea Verde”) din Santa Maria Novella, înfățișează părțile inferioare a două arce enorme, cu pereții înclinați, ce pot fi cu ușurință considerate două piramide uriașe. Într-o altă pictură, numită *Sacrificiul lui Noe*, Uccello a reprezentat în mod evident o piramidă, ce nu lasă loc de interpretări. Prin urmare, pentru pictorul italian, Arca lui Noe era o piramidă uriasă, asemănătoare celor de la Giza. Uccello nu a fost singurul artist renascentist cu o asemenea viziune. În fresca *Povestea lui Noe* din 1452, Lorenzo Ghiberti a inclus trei scene ale Potopului. În cea numită *Betia lui Noe* se poate observa Arca având forma unei piramide, din ea coborând animalele salvate. Niciunul dintre acești doi artiști nu a călătorit în Egipt, pentru a vedea piramidele de la Giza și, teoretic, piramida lui Gaius Sestius din Roma le-ar fi putut servi ca model. Însă aceasta are dimensiuni modeste și a fost folosită ca mormânt al magistratului Sestius, prin urmare rămâne un mister conexiunea dintre Arca lui Noe și piramide, în viziunea celor doi. Însă se știe că, în perioada renascentistă, cercetători precum Poggio Bracciolini au descoperit manuscrise vechi, ascunse în mănăstiri. Este posibil ca, printre acestea, să fi existat o descriere reală a Arcii, diferită de cea biblică.

„Sacrificiul lui Noe” de Paolo Uccello

Geneza biblică spune că, după retragerea apelor Potopului, „a ieșit Noe din corabie; și împreună cu el au ieșit fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui”. Pe muntele Aarat „a făcut Noe un jertfelnic Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertfelnic”. Dumnezeu biblic „a mirosit mireasmă bună” și s-a hotărât să nu mai distrugă Pământul și toate vietățile lui. Apoi i-a binecuvântat pe oameni și le-a dat planeta în stăpânire: „Nașteți și vă înmulțiți și umpleți

„Povestea lui Noe” de Ghiberti

pământul și-l stăpâniți!”. *Epopeea lui Gilgames* prezintă evenimentul într-un mod identic, oferind însă amănunte suplimentare. Și aici Utnapistim / Noe a adus jertfe pe vârful muntelui, iar „când zeii au mirosit dulcea lor mireasmă, s-au adunat ca mustele deasupra jertfii”. Istar / Ninhursag, care în timpul Diluviului a regretat că a susținut distrugerea oamenilor, a propus ca „toti zeii să se adune în jurul jertfei în afară de Enlil. El să nu se apropie de această jertfă fiindcă, fără să chibzuiască destul de bine, a dezlăntuit Potopul, a sortit pierii poporul meu”. Însă Enlil și-a făcut apariția și, văzând corabia lui Utnapistim, „fu cuprins de o aprigă mânie și urlă furios către zei, locuitorii cerului: «A scăpat vreunul dintre muritori?! Nici unul nu trebuia să supraviețuiască Potopului!»”. Ninurta, fiul său, și-a dat seama cine era adevăratul salvator al oamenilor: „Care dintre zei poate să uneltească ceva fără stirea lui Ea? Zeul Ea cunoaște toate lucrurile!”. Contactat, Enki i-a

reprosat fratelui său nimicirea omenirii prin Diluviu dar nu a recunoscut că a avut vreun amestec în salvarea lor, afirmând că Utnapistim a aflat singur „*tainele zeilor*” printr-un vis. Enlil si-a potolit furia, i-a binecuvântat pe Utnapistim si pe sotia lui, la fel ca Dumnezeu biblic, si le-a oferit nemurirea, mutându-i în casa zeilor de „*la îndepărtata obârsie a râurilor*”.

Locul în care a adus Noe / Enoh jertfe zeilor, după ce s-a întors pe Pământ, nu poate fi decât Marea Piramidă, considerată templul lui Yahweh în legenda lui Solomon. Acest lucru este confirmat până si de *Vechiul Testament*. Cartea lui Isaia sustine că „*în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui. Domnul se va face știut în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea*” (19:19-21). În Cartea a doua a Cronicilor, Solomon a făcut în templul lui Yahweh un „*jertfelnic de aramă, lung de douăzeci de coti, lat de douăzeci de coți, înalt de zece coți*” (4:1) iar Yahweh declară că: „*mi-am ales locul acesta să fie templu pentru aducerea de jertfe*” (7:12).

De ce a adus Noe / Enoh aceste jertfe zeilor? Dacă interpretăm povestea mot-a-mot, Noe nu ar fi sacrificat animalele supravietuitoare, ținând cont că salvase câte o pereche din fiecare specie. În plus, de ce ar fi avut nevoie zeii de animale arse? Adevărul din spatele povestii nu este greu de intuit. Întors pe Pământ împreună cu restul supravietuitorilor umani, Enoh / Noe a vrut să-si contacteze zeul. Neavând vreo metodă concretă, cea

mai logică a fost aprinderea unui foc în Marea Piramidă. Fumul, care iese prin cele patru coridoare înguste ce pornesc din cele două camere principale, putea fi zărit de la mare distanță. Astfel, dacă Veghetorii s-ar fi aflat încă pe Pământ, ar fi pornit în direcția fumului si ar fi găsit supravietuitorii umani. Enoh plecase prin „*poarta stelară*” imediat ce a început Potopul, astfel încât nu putea sti nici deznodământul ultimei bătălii dintre Enlil si Marduk si nici dacă Veghetorii au reusit să scape în vreun fel de inundatia globală. Însă cei care au observat fumul („*au mirosit dulcea lor mireasmă*”) au fost zeii din tabăra lui Enlil, printre care se aflau Ninhursag si Ninurta. Acestia si-au anuntat conducătorul, Enlil aflând cu această ocazie nu doar că au supravietuit câțiva oameni ci, mult mai important, că Enki, Marduk, Istar si restul Veghetorilor au reusit să evadeze prin „*porti stelare*”. Atunci „*fu cuprins de o aprigă mânie si urlă furios către zei, locuitorii cerului*”. Întrând în piramidă pentru a-i binecuvânta pe supravietuitori („*atunci Enlil a intrat în corabie*”), zeului nu i-a fost greu să afle destinațiile Veghetorilor, planetele Marte si Venus, după hărțile celesti din interior. Acordarea nemuririi lui Noe si sotiei sale, precum si mutarea lor în grădina zeilor, nu reprezintă decât răsplata pentru această pretioasă informatie, oferită, ce-i drept, fără intentie.

În primul rând, Enlil a hotărât să trimită spioni în cele două locatii, care să confirme prezenta Veghetorilor pe cele două planete. Abia după confirmarea tintelor urma anihilarea totală a celor două refugii, numite de *Biblie* Sodoma si Gomora. Capitolul al optsprezecelea al *Facerii* ne oferă amănunte suplimentare ale întâlnirii lui Enlil cu supravietuitorii Potopului. „*Într-o zi pe la amiază*”, el a apărut în fata lui Abram (Avram), rebotezat Abraam (Avraam), si a sotiei acestuia, Sarai, redenumită Sarra. În limba sumeriană, Abraam înseamnă „*cel care conduce Fereastra / Deschizătura*”, iar Sarra „*conducătoarea Intrării*”. Aceste referiri evidente la o „*poartă stelară*” ne duc la concluzia că Avraam si Sarra din această poveste sunt Enoh / Noe si sotia sa. Zeul nu si-a făcut aparitia singur, ci însoțit de doi „*oameni*”, probabil Ninurta si Ninhursag ori Nusku, vizirul lui Enlil.

Văzându-i, Avraam / Enoh s-a oferit să le aducă apă cu care să-si spele picioarele si mâncare. Cei trei au fost serviti cu azime, unt, lapte si un vitel gătit, întocmai cum Noe si Utnapistim au adus jertfe divinității după ce s-au retras apele Potopului. „*Când zeii au mirosit dulcea lor mireasmă, s-au adunat ca mustele deasupra jertfii*” spunea *Epopeea lui Ghilgames*, dând gata tot ce li s-a pus în față. După un

asemenea ospăt zeiesc, unul dintre cei trei, cel mai probabil Enlil, i-a spus lui Avraam: „*Iată, la anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine și Sarra, femeia ta, va avea un fiu*”, întocmai ca Dumnezeu biblic care, în *Facerea*, i-a binecuvântat pe supraviețuitorii Diluviului și le-a ordonat: „*Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!*”. După această binecuvântare, Enlil i-a trimis pe cei doi care îl însoțeau să verifice „*dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor*”. Acestia „*s-au îndreptat spre Sodoma, în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului*”. Deși *Biblia* sustine că Ninurta și însoțitorul său au plecat în Sodoma / Marte, inițial nu au făcut decât să verifice piramidele și să dezactiveze cele trei „porti stelare” de la Giza. Abia după aceea au plecat spre Marte și Venus, pentru a le distruge, Veghetorii fiind luați prin surprindere de atacul atomic. Exact în acest mod descrie episodul *Epistola întâia către Tasaloniceni a Sfântului Apostol Pavel*: „*Căci voi înșivă știți bine că ziua Domnului vine așa, ca un fur noaptea. Atunci când vor zice: pace și liniște, atunci, fără de veste, va veni peste ei pieirea, ca și durerile peste cea însărcinată, și scăpare nu vor avea*” (5:2-3). Această zi „a Domnului” este considerată un eveniment din viitor, reprezentând a doua întoarcere a lui Iisus și începutul Apocalipsei. Însă, în realitate, se referă la atacul nuclear asupra planetelor Venus și Marte, în care Enlil a obținut practic victoria în al doilea război al său împotriva Veghetorilor. *Noul Testament* demonstrează acest lucru în *Evangelia lui Ioan*, unde Enlil, numit aici Iisus, le spune iudeilor: „*Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat*” (8:56). Spre deosebire de epistola lui Pavel, „ziua Domnului” este aici un eveniment din trecut. Și chiar unul precis, tinând cont că Avraam a fost martor și „s-a bucurat”. Singurul moment din povestea lui Avraam ce poate fi considerat o „zi a Domnului” este distrugerea Sodomei și Gomorei, adică a planetelor Marte și Venus.

Înainte de a ataca planetele pe care s-au refugiat Veghetorii, Enlil și ai săi trebuiau să dezactiveze „portile stelare” de la Giza. Nu complet, pentru a le permite Veghetorilor să se întoarcă, ci doar cât să nu mai poată fi activate de pe Pământ. În acest fel, dacă ar fi scăpat câțiva atacului nuclear, ar fi fost blocați în piramidele din Egipt, pe care le-ar fi găsit înconjurate de armata lui Enlil. Epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi* relatează intrarea lui Ninurta în Marea Piramidă, numită Casa care e ca un munte, pentru a pregăti capcana. „*În locul care răspândește raze*”, el a inspectat „*pietrele*” magice. A hotărât destinul fiecăreia în parte, adică dacă va fi luată sau distrusă. Ordinea în care Ninurta a decis „*destinul*” fiecărei „*pietre*” este descrisă în tăblitele 10-13 ale

poemului. Urcând prin Pasajul Ascendent, fiul lui Enlil a intrat într-o cameră dispusă exact pe linia centrală a piramidei. Emisia ei („o revărsare ce e ca un leu pe care nimeni nu cutează să-l atace”) provenea dintr-o piatră numită Sam („destin”), ce răspândea o radiație roșie, pe care Ninurta „a văzut-o în întuneric”. El a ordonat să fie „smulsă” din peretele în care era fixată, „spartă în bucăți” și „distrusă fără urmă”. Întorcându-se, Ninurta a ajuns la Marea Galerie, al cărei tavan strălucea în lumini multicolore („cu bolta ca un curcubeu, acolo se sfârșea întunecimea”), spre deosebire de pasajele înguste în care doar „o lumină verde difuză ardea”. Intrând în Camera Regelui, unde „plasa” se întindea pentru a „cuprinde Cerul și Pământul”, Ninurta a descoperit piatra Gug („hotărâtoarea direcției”), probabil dispozitivul de formare a adreselor „portii stelare”. „*Atunci, la porunca lui Ninurta, stăpânul sortii, în ziua aceea piatra Gug a fost scoasă din scobitura ei și sfărâmată*”, ne spune textul. Pentru a fi sigur că nimeni nu va mai putea activa portalul, Ninurta a distrus și pietrele Su și Kashurra. Apoi, „eroul a păsît spre Piatra Sagka”. El „si-a adunat toate puterile”, a smuls-o, a tăiat cablurile care o susțineau și „spre pământ a prăvălit-o”. După ce a terminat cu aceste trei „pietre”, Ninurta a hotărât destinul altor douăzeci și șapte de cristale. Unele au fost distruse, iar altele au fost transportate în templul său din Nippur, precum și în alte locuri. La urmă, zeul a distrus un obiect numit Piatra Ul. „*Fie ca odraslele mamei mele să n-o mai vadă*”, a spus el. Iesind din piramidă, însoțitorii săi l-au laudat. „*Ca Anu esti făcut!*”, i-au spus acestia. Apoi, „*Casa radiantă unde începe măsurătoarea coardelor, casa din țara pe care ai ajuns s-o cunosti, bucură-te că ai intrat în ea*”. În final i-au propus să se întoarcă acasă: „*În orasul ce-l iubești, în sălasul din Nippur, odihnească-ți-se inima*”. Ninurta s-a întors în orasul tatălui său, mândru de capcana pe care tocmai le-o întinsese Veghetorilor.

După cum am văzut, au existat supraviețuitori ai dublei catastrofe nucleare, care s-au întors pe Pământ. Bineînțeles, fiecare prin poarta prin care a plecat. Primii care au sosit au fost cei de pe Venus, conduși de Enki și Istar, care s-au întors în Marea Piramidă. Nu după mult timp li s-au alăturat Marduk și supușii săi, blocați în

cea de-a doua piramidă. Planul lui Enlil a mers ca pe roate, așa că Veghetorii s-au trezit înconjurați, fiind nevoiți să se baricadeze în „portile stelare” de la Giza. Din fericire pentru noi, lupta care a urmat, Bătălia Piramidelor, s-a păstrat în câteva texte antice mesopotamiene.

Într-un text sumerian, numit *Inanna si Ebi* de Samuel N. Kramer în volumul *Sumerian Mythology*, se vorbește despre lupta Inannei cu un zeu rău, ascuns în „Munte”, Kramer considerând că aparține ciclurilor „miturilor despre uciderea de dragoni”. Fragmentele disponibile ale mitului povestesc despre înarmarea zeitei cu un adevărat arsenal pentru atacarea „Muntelui”, pe care îl numea E-Bih („Casa Tristei Chemări”). Arogantă, ea a strigat cât a putut:

„Munte, atât de înalt esti,

Te ridici deasupra tuturor (...)

Atingi cerul cu vârful-ti (...)

Si totusi am să te distrug.

La pământ am să te dobor (...)

În inima-ti durerea voi aduce”.

Faptul că „Muntele” era în realitate Marea Piramidă din Egipt reiese și dintr-un cilindru sumerian în care este înfățișată Inanna, pe jumătate goală, ca de obicei, înfruntând un zeu instalat pe trei piramide. Lângă ele se află ankh-ul egiptean, un preot cu tiara egipteană pe cap și serpi înălțuți. Agitându-și armele, Inanna / Ninhursag a proclamat: „În inima Muntelui voi pătrunde (...) În Munte, victoria va fi a mea!”. Acestea fiind spuse, zeita a început atacul:

„N-a încetat să lovească laturile lui E-Bih

Si toate colturile,

Chiar si multimea de pietre înălțate.

Dar înăuntru (...) Marele Sarpe care intrase

Otrava nu înceta să-si scuie”.

Textul declină identitatea zeului, numindu-l Azag („locul apei”) sau „Marele Sarpe”, care nu poate fi decât Enki. De asemenea, este identificată și ascunzătoarea sa: „*Ekur, ale cărui ziduri înfricosătoare ajung până la cer*”, adică Marea Piramidă. Anu a intervenit pentru a-și tempera fiica, sfătuind-o să fie atentă, deoarece zeul ascuns avea la rândul său arme puternice: „*izbucnirea lor e cumplită; te vor împiedica să intri*”. Dar Inanna / Ninhursag era hotărâtă să nu renunțe.

În această luptă zeita nu era singură, avându-l alături pe fiul său și al lui Enlil, Ninurta. Epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi*, închinată lui Ninurta, reconstituită și redactată de Samuel Geller în *Altorientalische texte und Untersuchungen*, începe astfel:

„Rege, domnească e gloria zilei tale;

Ninurta, Întâiule, posesor al Puterilor Divine,

Care în chinurile Tării Muntoase înaintat-ai.

Ca potop ce nu poate fi oprit,

Tara Dusmană precum în cingătoare strâns ai legat-o.

Întâiule, care în luptă neînfricat intri;

Erou ce-n tara lui Divina Armă Strălucitoare o poartă;

Doamne, Tara Muntoasă ai supus-o ca pe a ta făptură.

Ninurta, fiu regal, al cărui tată putere datu-i-a;

Eroule: de frica ta, cetatea s-a predat (...)

O, viteazule – Marele Sarpe, eroicul zeu,

L-ai scos din toti muntii”.

Epopeea descrie o mare bătălie, în care Ninurta a atacat orasul inamic cu o serie de proiectile otrăvite, pe care „le-a catapultat în el; otrava, ca sigură, a nimicit orasul”. Supraviețuitorii atacului au fugit în munti (piramide), dar Ninurta „cu arma care zdrobeste a aruncat foc asupra muntilor; zeiasca armă a zeilor, căreia amarnic îi e dintele, a strivit oamenii”. Această armă a lui Ninurta pare a fi una chimică:

„Arma care sfârtecă

A răpit simturile;

Dintele i-a jupuit.

Sfârtecarea a întins-o peste țară;

Canalele le-a umplut cu sânge,

În tara dusmană câinii ca laptele să-l lingă”.

Azag / Enki însă nu a reactionat. „Dusmanul răsculat, sotiei si copilului strigatu-lea; contra domnului Ninurta n-a ridicat bratul. Armele din Kur cu tărână fost-au acoperite”, afirmă epopeea.

Un text relatat de Friedrich Hrozný în *Mythen von dem Gotte Ninib* arată cum, după ce si-a învins dusmanii, Ninurta a plecat să-i atace pe cei care „după zidurile lor s-au retras” în Kur (Marea Piramidă). Apoi a început să se laude:

„Înfricosătoarea-mi Strălucire ca a lui Anu e de vitează;

Contra ei, cine se poate ridica?

Sunt domnul muntilor înalți,

Al muntilor ce spre zare piscurile își ridică.

În munti, eu sunt stăpânul”.

Însă dusmanul nu era încă înfrânt. Epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi* remarcă faptul că „pe scorpionul din Kur Ninurta nu l-a anihilat”. Zeii rebeli erau ascunși în piramidă, unde „mestesugari înțelepți” au ridicat un zid protector „pe care Strălucirea nu-l putea străpunge”. Acestia nu puteau fi decât Enki și Marduk. „Dusmanul răsculat, sotiei și copilului strigatu-lea”, efirmă epopeea. Dacă putem bănuși că strigătele către soție erau încercări de a o convinge pe Ninhursag să renunțe la atac, cele către copilul său reprezintă chemarea lui Marduk în ajutor. Acesta s-a alăturat tatălui și surorii sale în Marea Piramidă, pe ascuns, la adăpostul întunericii nopții, după cum demonstrează un imn publicat de Josef Bollenrucher în *Gebete und Hymnen an Nergal*:

„Divinul Nergal,

Domn care noaptea s-a strecurat,

Venit-a la luptă!

Pocneste din bici, armele-i zăngăne (...)

El cel ce-i binevenit, imensă-i e puterea;

Ca un vis în pragul usii s-a ivit.

Divinule Nergal, tu cel ce esti binevenit,

Alungă dusmanul de la Ekur,

Prinde-l pe Sălbaticul din Nippur!”.

Într-un text compilat de George A. Barton după fragmentele unui cilindru de argilă găsit în templul lui Enlil din Nippur și publicat în *Miscellaneous Babylonian texts*, este prezentat asediul unei clădiri numite Formidabila Casă Care E Ridicată Ca O Movilă, adică Marea Piramidă. Nergal / Marduk i-a întărit sistemul defensiv cu diverse cristale, numite „pietre”, asemănătoare celor distruse ori confiscate de Ninurta din piramidă, conform Epopeii *Lugal-e Ud Melam-bi*:

„Piatra-Apei, Piatra-Boltii,

Piatra-(...) și (...)

Domnul Nergal i-a mărit puterea.

Usa pentru apărare a (...)

Spre cer Ochiul si-a înălțat,

Adânc săpat care dă viață (...)”.

Si aici Ninurta este conducătorul atacului, însă despre asediați nu ni se spune nimic, desi le putem intui identitatea. La un moment dat, unul dintre zeii cei tineri a fost lovit de Arma Strălucitoare a lui Ninurta. Atunci, un zeu bătrân i-a cerut Marii Zeite Ninhursag ajutorul:

„În acea vreme, Strălucirea Ucigătoare veni;

Platforma Casei pe domn îl sprijini.

Spre Ninhursag un strigăt răsună:

«(...) arma (...) odrasla mea

La moarte e osândită»”.

Cel mai probabil, zeul cel bătrân care i-a cerut ajutorul lui Ninhursag era Enki, odrasla sa rănită fiind Istar. Ascultând strigătul si văzându-si fiica în pragul mortii, Ninhursag s-a hotărât să oprească luptele. A noua tăblită a textului *Lugal-e Ud Melam-bi* începe cu cuvintele ei către Ninurta:

„La Casa Unde Măsurătoarea-cu-Coarda începe,

Unde Asar ochii spre Anu si-a înălțat,

Mă voi duce.

Coarda o voi tăia,

Spre binele zeilor ce se războiesc”.

Ninurta s-a arătat uimit de decizia mamei sale de „*a intra singură în Tara Dusmană*”. Pentru că nu a reusit să o convingă să se răzgândească, i-a dat „*haine care s-o facă netemătoare*”, probabil o armură. Apropiindu-se de piramidă, Ninhursag i-a vorbit lui Enki: „*Strigă la el (...) îl imploră*”. Degradarea tăblitei nu ne permite descifrarea conversației dintre cei doi, însă aflăm efectul ei, Enki acceptând să-i predea piramida:

„Casa cea care e ca o movilă,

Cea pe care ca pe un morman am înălțat-o –

Stăpâna ei poti fi”.

Si astfel ne dăm seama de motivul pentru care egiptenii au considerat-o „*Stăpâna Piramidei*” iar sumerienii au numit-o Ninhursag, adică „*Doamna Muntelui Înalt*”. Pentru a se preda, Enki a pus o condiție: capitularea sa să reprezinte finalul conflictului, până la sosirea „ *timpului care determină destinul*”. Ninhursag a promis să respecte această condiție si s-a întors să discute cu Enlil. Evenimentele care au urmat sunt descrise parțial în epopeea *Lugal-e Ud Melam-bi* si în alte texte fragmentare. Însă cea mai completă versiune se găsește în *Cânt cântarea Mamei Zeilor*, un text poetic pentru slava zeitei Ninmah („*Marea Doamnă*”) / Ninhursag.

Poemul începe cu un apel la „*tovarășii de arme si combatanți*”, care sunt îndemnati să asculte. După o scurtă descriere a războiului si a proportiilor sale globale, sunt prezentate cele două tabere. De o parte se aflau

„*primii născuți ai lui Ninmah*”, adică Enlil si Ninurta, iar în cealaltă tabără „*cel viteaz si falnic*” (Marduk) si „*zeul celor două case mari*” (cele două mari piramide de la Giza), adică Enki. Sustinând că acționa cu aprobarea lui Anu, Nihursah i-a prezentat lui Enlil propunerea de capitulare a Veghetorilor, în timp ce Ninurta rămăsese pe câmpul de luptă. La început, Enlil era de neînduplecat:

„*Înfățișându-se acolo, în fata mamei,*

Adad astfel grăit-a:

«*Asteptăm victoria.*

Fortele dusmane sunt învinse.

Cutremurării pământului nu i-au rezistat»”.

Convins până la urmă să se răzgândească, Enlil i-a spus:

„*Ridică-te si du-te – vorbește cu dusmanul.*

Cheamă-l la sfat

Pentru ca atacul să fie oprit”.

Apoi s-a adresat Consiliului zeilor:

„*Enlil deschise gura;*

În adunarea zeilor spuse:

«*Dacă Anu la munte zeii i-a adunat,*

Războiul să-l descurajeze, pacea s-o aducă,

Si a trimis-o pe Mama Zeilor

Să se consulte cu mine,

Fie ca Mama Zeilor să fie mesager»”.

Întorcându-se spre ea, a continuat:

„*Du-te, liniștește-mi fratele!*

Ridică asupra lui o mână întru Viată;

Din usa lui zăvorâtă să iasă!”.

Făcând cum i s-a cerut, Ninhursag „a plecat pe fratele lui să-l aducă, si-a spus rugile în fata zeului”. Pe Enki l-a asigurat că este în siguranță. Deoarece el ezita, zeita l-a îndemnat cu tandrețe: „vino, să te conduc”. Ascultător, el a urmat-o, alături de ceilalți apărători ai piramidei.

Descrierea procesului lui Enki se întâlnește într-un text fragmentar publicat de Secția Babiloniană a Universității din Pennsylvania. Relatarea începe cu momentul în care zeii au înconjurat piramida, iar unul dintre ei i se adresează celui închis „în îngrăditura lui”. Acest purtător de cuvânt, identificat ca Ninhursag în *Cânt cântarea Mamei Zeilor*, „pe cel ce era rău l-a implorat”. Nici din acest text nu putem afla discuția lor, însă se pare că Enki a fost miscat de mesaj: „în pofida furiei din inimă, lacrimi limpezi i s-au ivit din ochi”. A acceptat să iasă și să meargă la judecată, procesul având loc într-un templu de pe malul fluviului:

„În locul veneratiei, lângă râu,

Cu el cel acuzat pășit-au.

Cu-adevărat dusmanii au despărțit.

Dreptatea s-a înfăptuit”.

Enki a fost găsit vinovat și condamnat. Pentru a i se stabili pedeapsa, Ninhursag a găsit o soluție:

„În această zi, Doamna însăși,

Ce adevărul îl grăiește,

Acuzatoarea lui Azag, marea printesă,

Cumplită judecată a rostit”.

Deși crudă, soluția oferită de ea era simplă:

„Într-un mare învelis ce e pecetluit,

Cu nimeni care să-i ofere de mâncare;

Singur să sufere;

Apa de băut să-i fie oprită”.

Judecătorii au acceptat propunerea zeitei: „Stăpână esti (...) Soarta o hotărăști: așa să fie!”. Apoi „zeii au dat apoi porunca în cer și pe Pământ”, pentru a înștiința ambelor tabere sentința care sfârșea cruntul și îndelungatul război.

Însă nu toți Veghetorii au părăsit Marea Piramidă odată cu Enki, unul singur alegând să nu se predea: Marduk. Prin urmare, Enlil a hotărât să-l închidă de viu, sigilându-i piramida. În Marea Piramidă sunt și astăzi masive blocuri-capcană din granit, cu care au fost sigilate coridorul ascendent și Camera Regelui. Încarcerarea și eliberarea ulterioară a lui Marduk au fost echivalate de către adepții săi de mai târziu cu moartea și învierea zeului. Ca exemplu, în mitologia canaanienilor, Baal Zephon a fost ucis de către zeul Mot, înmormântat în muntele său și apoi readus la viață de către Anat, iubita sa soră. Pentru greci, Zeus l-a închis pe Typhon în muntele Etna. În *Über Jormandes und die Geten* din 1846, Jakob Grimm amintea de zeul scandinav Freyr care, murind, a fost așezat într-o „movilă” cu usi și ferestre, păstrat acolo timp de trei ani și considerat de popor ca fiind în viață. Iar *Vechiul Testament* sugerează că Marea Piramidă ar putea fi considerată un mormânt al lui Yahweh, Solomon chemându-și zeul în marele său templu astfel: „*și acum, Doamne Dumnezeule, scoală-te și vino la locul de odihnă al tău*” (*Cartea a doua a Cronicilor* 6:41). Astfel înțelegem și de ce piramida a fost numită templul lui Yahweh, evreii aflându-se în mod constant în apropierea ei. Relatarea încarcerării lui Marduk s-a păstrat pe tăblite de argilă descoperite în ruinele oraselor asiriene Ninive și Asur, expuse la Muzeul din Berlin. Textul din Asur sugerează că servise ca scenariu pentru un mister teatral jucat în Babilon de Anul Nou, ce pune în scenă suferința zeului. Din păcate nu s-a descoperit încă nici varianta babiloniană originală, nici textul sumerian pe care se baza scenariul. Când Stephen Landon a inclus acest text în volumul său din 1923 despre misterele mesopotamiene de Anul Nou, l-a intitulat *Moartea și învierea lui Bel-Marduk*.

Misterul teatral începe cu prezentarea personajelor, primul fiind „zeul Bel, care a fost întemnițat în Munte”. Urmează un mesager care îi aducea vestea lui Nabu, fiul lui Marduk. Socat, acesta porneste cu carul său spre

„Munte”, scenariul explicând că „*aceea e casa de la marginea Muntelui, unde îl interoghează*”. Paznicii au fost anunțați că zeul agitat este nimeni altul decât „*Nabu care din Borsippa sosește; este cel ce vine să se intereseze de binele tatălui său care este închis*”. În scenă apar și alți actori; „*ei sunt oamenii care pe străzi grabnic trec; îl caută pe Bel, întrebând «Unde e ținut Bel captiv?»*”. Textul mai afirmă că „*după ce Bel a intrat în munte, orasul s-a umplut de tumult*” și chiar „*din cauza lui au izbucnit lupte interne*”. Își face intrarea și Sarpanit, soția lui Marduk. Este întâmpinată de un mesager „*care plânge în față-i, spunând «Pe Munte l-au dus»*”, apoi îi arată hainele zeului: „*Acestea sunt straietele lui, pe care i le-au luat*”, în locul lor Marduk „*cu un Vesmânt de osândă a fost gătit*”. În acel moment, spectatorilor li se arată o cârpă, spunându-li-se: „*Aceasta înseamnă: în sicriu se află*”. Sarpanit se duce la „Munte”, unde găsește o mulțime de oameni care jelesc:

„*Acestia sunt cei care lamentează*

După ce zeii l-au ferecat,

Despărtindu-l de cei vii.

În Casa Captivității,

Departe de soare și lumină,

L-au aruncat în temniță”.

Marduk este declarat mort, însă Sarpanit face apel la marii zei: „*Dati-i viață lui Bel*”. Alături de ea apar preoți, mesageri și un cititor în stele, ce recită rugăciuni. „*Readuceți-l pe Bel la viață*”, imploră acestia. Deodată, actorul care juca rolul lui Marduk spune: „*Nu am păcătuit! Nu voi fi zdrobit!*”. El anunță că a avut parte de recurs și a fost achitat. În acest caz, cine era adevăratul vinovat?

Atenția publicului este îndreptată către un stâlp; „*este stâlpul usii lui Sarpanit din Babilon*”. Spectatorii sunt anunțați că zeul vinovat a fost prins și chiar îi zăresc capul prin usa deschisă; „*acela e capul răufăcătorului, pe care îl vor lovi și ucide*”. Nabu „*revine din Borsippa; sosește și stă în fața răufăcătorului, privindu-l*”. Nu ni se

divulgă identitatea vinovatului, însă Nabu sustine că l-a văzut în compania lui Marduk. „*Acesta e păcătosul*”, spune el. Preotii îl înșfacă pe Răufăcător și îlucid. „*Cel al căruia a fost păcatul*” este pus într-un cosciug. Astfel, aflăm că Nabu / Enoh este cel care i-a convins pe judecători de nevinovăția lui Marduk. „Răufăcătorul” văzut în compania lui Marduk, care a fost arestat și „ucid”, nu poate fi decât Enki, așa cum relevă textul *Cânt cântarea Mamei Zeilor*. Ce a putut declara Enoh încât Marduk să fie eliberat iar Enki pedepsit? Un singur lucru ar fi putut schimba lucrurile: mărturisirea că nu Marduk a fost liderul Veghetorilor în cel de-al doilea război al zeilor, așa cum se credea, ci Enki, adevăratul conducător din umbră.

În continuarea misterului teatral, Sarpanit reappare, spălându-se pe mâini cu apă pură, „*pe care o aduc după ce Răufăcătorul a fost luat*”. În „*toate locurile sacre ale lui Bel*” se aprind făclii. Se face apel la zeul suprem iar suprematia lui Ninurta este proclamată, probabil pentru a alunga temerile că Marduk, odată eliberat, ar putea căuta suprematia planetei. Gula, sotia lui Ninurta, îi trimite lui Sarpanit haine noi și sandale pentru Marduk. Este adus și carul acestuia. Sarpanit însă e nedumerită: „*cum îi pot da drumul celui care nu mai poate iesi?*”. Mesagerul divin Nusku o lămurește, explicându-i că Marduk va trece prin Sabad („deschiderea dăltuită de sus”), care este

„O ușă-put pe care zeii o vor sfredeli;

Vârtejurile ei o vor ridica,

În sălasul lui vor intra din nou (...)

La vârtejurile scobiturii, în interior,

O ușă prin răsucire vor sfredeli;

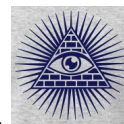
Apropiindu-se, prin mijlocul ei vor pătrunde”.

În anul 820, când oamenii califului Al-Mamoon au intrat în Marea Piramidă, au săpat un tunel fără nicio direcție. Abia după ce au auzit o piatră căzând undeva în interior au îndreptat tunelul spre direcția sunetului, ajungând

astfel la Pasajul Descendent. Piatra care căzuse le-a dezvăluit dopul de granit, ce ascundea gura Pasajului Ascendent. Oamenii califului și-au croit drum prin piatra de var din jurul lor, descoperind Pasajul Ascendent și zonele superioare ale piramidei. Eliberând Pasajul de resturi de calcar, care alunecaseră până la locurile de granit, arabii au ajuns la intersecția cu Marea Galerie și un Pasaj Orizontal, la capătul căruia se afla încăperea ce a fost numită ulterior Camera Reginei. Deoarece camera era goală, s-au întors prin Pasajul Orizontal până la intersecția pasajelor. Au intrat în Marea Galerie, ce era acoperită de un praf alb, au trecut prin Antecameră și au ajuns în încăperea numită mai târziu Camera Regelui. În aceeași intersecție, arabii au găsit un put vertical, despre care au presupus că este o fântână. Coborând aproximativ șaptezeci de metri prin put, ei au ajuns într-o sălită de doi metri, ce făcea legătura cu Pasajul Descendent. Deschizătura dintre această sălită și Pasajul Descendent era blocată și acoperită, oamenii califului fiind cei care au spart-o. Deși s-a descoperit că Putul Fântânii a fost săpat de jos în sus, nimeni nu a reușit să ofere o explicație plauzibilă în legătură cu scopul lui.

Misterul teatral *Moartea și învierea lui Bel-Marduk* sustine că fiul lui Enki a fost eliberat din Marea Piramidă. Pentru a obține accesul în camerele și galeriile superioare în primul rând era necesar ca salvatorii să sape un tunel. Acesta este așa-numitul „Put al Fântânii”, despre care nimeni până acum nu a reușit să ofere o explicație plauzibilă a rolului său. Misterul teatral explică foarte clar modalitatea de salvare a lui Marduk, printr-o „ușă-put

pe care zeii o vor sfredeli; vârtejurile ei o vor ridica, în sălasul lui vor intra din nou”. Urcând prin acest „put”, salvatorii erau nevoiti să îndepărteze piatra de rampă în formă de ic, care însă nu putea fi mișcată din loc. În locul ei se găsește o gaură, cei care au studiat-o folosind cuvintele „explozie” și „spulberare” pentru a o descrie. „Spărtura avea înfățișarea unei explozii sub efectul unei forte zdrobitoare dinăuntru”, scria Adam Rutherford în *Pyramidology*. Fragmentele blocului de calcar au alunecat în josul Pasajului Ascendent, până la dopurile de granit, acolo unde au fost descoperite de oamenii lui Al Mamoon. De asemenea, explozia a acoperit Marea Galerie cu praful alb și fin pe care arabii l-au descoperit pe pardoseală, acesta fiind dovada clară a unei explozii. Salvatorii l-au scos pe Marduk prin acest drum, acoperind apoi din nou intrarea din Pasajul Descendent, așa cum a fost găsită de oamenii lui Al Mamoon. După ce a fost eliberat, Marduk a fost trimis în exil, așa cum se plânge chiar el într-un text, unde susține că a fost exilat timp de douăzeci și patru de ani în țara Hatti. Și astfel s-a așezat în sfârșit pacea pe Pământ, după zeci de milenii de lupte, suferință și distrugere. Însă orice lucru bun se sfârșește la un moment dat...

27. Stargate

„Poartă a Marilor Porti ale Sferelor, deschide-mi-te! Stăpâne al Igigi, deschide-mi Poarta! Stăpâne al Annunaki, deschide-mi Poarta către Stele!” (Necronomicon)

Pentru a înțelege nu doar cum au fugit Enki, Marduk și Istar de furia lui Enlil la finalul celui de-al doilea mare război al zeilor, ci și adevărata istorie a Pământului, trebuie să dăm timpul înapoi, până la momentul sosirii Veghetorilor pe Terra. Cum au ajuns Enki și ai lui pe planeta noastră? „Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer”, spunea Iisus în *Evanghelia după Luca*. Cea mai logică variantă este că au fost transportați cu o navă, pentru a confirma cuvintele lui Iisus. Însă, din păcate pentru el, nu există niciun mit care să sugereze acest lucru. Popoarele din Mesopotamia credeau că se putea ajunge în grădina zeilor printr-un tunel întunecat din muntele Masu, a cărui poartă era păzită de „oameni-scorpion”. Pentru scandinavi, lumea zeilor (Asgard) era legată de Pământ (Midgard) printr-un pod păzit de zeul Heimdall. Tot pe un pod, numit Ukibashi (păzit, de asemenea, de un zeu urias), coborau zeii japonezilor din cer pe Pământ. Istar nu s-a îmbarcat într-o navă pentru a ajunge în „lumea de jos”, ci a trecut prin șapte porți, de asemenea păzite. În *Cartea egipteană a mortilor* se spune că, pentru a ajunge în regatul lui Osiris, sufletul trebuie să treacă prin mai multe porți păzite de demoni.

Acest „tunel”, „pod / punte” sau „poartă”, ce leagă lumea noastră de a zeilor, ne duce cu gândul la un portal ce face legătura între două planete sau, mai bine zis, o „poartă stelară”. Indienii Zuni din Mexic chiar consideră că zeii lor, Kachinas, au venit din stele printr-un portal special, numit Sipapu. Există o tăbliță sumeriană care îl înfățișează pe Enki într-un astfel de portal, păzit de două ființe cu aspect înfricosător (oameni-scorpion?). Alături se află Anu, cu mâinile în sân, expresia fetei sale denotând o oarecare aversiune față de fiul său. E posibil ca această tăbliță să prezinte chiar momentul exilării lui Enki pe Pământ. Pictura *Gonirea din Eden* din 1445 a lui Giovanni di Paolo înfățișează, de asemenea, un astfel de portal, prin

care sunt goniti Adam si Eva. În formă de cerc si tinut de Dumnezeu, portalul are pe margini niste simboluri. În interiorul său se observă o altă lume, cu un peisaj stâncos, diferit de cel din grădină, plin de vegetatie. Asadar, pentru acest pictor, Adam si Eva au fost izgoniti printr-o „poartă stelară”, întocmai ca Enki în tăblita sumeriană. Acelasi Giovanni di Paolo a desenat un portal asemănător, în care se află zeul roman Mercur. În plus, nenumărate picturi religioase îl înfățișează pe Iisus într-un fel de cerc, susținut de îngeri. O astfel de pictură este *Judecata Finală* a lui Giotto, realizată în 1305. În *Tobias si Raphael*, Rembrandt a pictat, la rândul său, ceea ce poate fi considerat o „poartă stelară”. Indienii îl înfățișează de multe ori în sculpturi pe zeul Siva într-un cerc straniu. Iar Siva este numele dat de indieni lui Enki. La Val Camonica (în Italia), într-un desen rupestru din epoca de piatră se poate vedea o ciudată creatură, asemănătoare extraterestrilor cenusii,

aflată într-un cerc, pe marginea căruia se află alte ființe ciudate, oameni si broaste testoase. Nu lipsesc din imagine serpini si luna, simboluri ale lui Enki, alături de câteva stele. Pe o stelă sumeriană este sculptat zeul Ninurta în interiorul unei porți ce are pe margini niste simboluri necunoscute. Acest zeu ce poartă ceas la mână, cercel în ureche si un medalion în formă de cruce la gât, apasă cu degetul pe marginea porții, acolo unde probabil se află un buton. O sculptură izbitor de asemănătoare s-a descoperit pe continentul american, în care un zeu Anasazi se află într-o poartă asemănătoare cu cea a lui Ninurta. Poarta are aceeasi formă si simboluri localizate în aceeasi pozitie ca si cea sumeriană. La fel ca Ninurta, si acest zeu are ceas la mână si medalion la gât. Spre deosebire de omologul său sumerian, zeul Anasazi poartă o cască în formă de animal, din care iese un tub ce se prinde undeva în spate.

La 800 de mile sud-est de Lima, în Peru, aproape de țărmul lacului Titicaca, se află Puerta de Mayu („poarta zeilor”). Conform legendelor inca, primul rege, Amaru Muru, a călătorit prin acea poartă, folosind un dispozitiv special pentru a activa usa, transformând roca solidă într-o „poartă stelară”. Dispozitivul era un disc de aur care a căzut din cer. După ce a pășit prin poartă, Amaru Muru nu s-a mai întors niciodată. Legendeile sustin că regele, cunoscut ca si „fratele spațiului”, a venit din alte lumi. Din lacul Titicaca, aflat în apropiere de acest loc, au fost văzute des ieseind OZN-uri, dar si umanoizi înalti, cu pielea albă.

O călătorie de genul teleportării este posibilă, lucru demonstrat de cercetătorii de la institutul Max Planck, care

Aramu Muru din Peru

au dematerializat particule subatomice si le-au materializat în altă parte. Dacă într-adevăr există o astfel de poartă, unde se află? Anticii considerau că, la un moment dat, se găsea în Babilon, numit de akkadieni Babil și de evrei Babel, care înseamnă „poarta zeilor”, orasul lui Marduk, fiul lui Enki. Potrivit tradiției, E-Saggila, templul lui Marduk, a fost construit întâi în orasul Eridu, având forma unui ziggurat, fiind numit „palatul Cerului si al Pământului”. Zeii au înălțat acest templu după ce Marduk a ucis-o pe Tiamat. Alături de E-Saggila, în Babilon a existat un ziggurat de origine necunoscută, datând dinaintea babilonienilor, restaurat de regele Nabopolassar (625-605 î.Hr.), întemeietorul dinastiilor caldeene, si de fiul său, Nabucodonosor II (605-562 î.Hr.), ce a impus hegemonia Noului Babilon în Orientul Apropiat. Herodot scria că acest ziggurat urias, numit Etemenanki sau Turnul Babel, era compus din sapte etaje, avea formă piramidală, cu baza descrescătoare spre vârf. Ultimul etaj era realizat din cărămizi acoperite cu un email albastru strălucitor, ce crea impresia că turnul se pierde în nesfârșirea cerului. Primul care a început restaurarea zigguratului, regele Nabopolassar, declara într-o inscripție: „*în acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babel, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer.*” Fiul acestuia, Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.Hr.), care a terminat reconstrucția turnului, completa: „*zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul. Am luat o prăjină și eu însumi am*

măsurat dimensiunile. Pentru Marduk, stăpânul meu, m-am umilit și mi-am scos tunică, însemnul rangului regal, și am cărat pe umerii mei pământ și cărămizi. În ceea ce-l privește pe Nabucodonosor, fiul meu prim-născut, cel mai drag inimii mele, l-am pus să care mortar, prinosuri de vin și untdelemn, asemeni supușilor mei.” Se spune că tot Nabucodonosor al II-lea a construit una dintre cele șapte minuni ale

„Gonirea din Eden” de Giovanni di Paolo (1445)

lumii antice, grădinile suspendate din Babilon, pentru soția sa. Turnul Babel a rezistat până când, în 482 î.Hr., Babilonul, aflat sub ocupație persană, s-a răsculat împotriva cuceritorilor. Împăratul Xerxes a înăbușit revolta și a dărâmat parțial monumentul. În 331 î.Hr., Alexandru Macedon a vrut să restaureze turnul, dar n-a apucat să-și finalizeze proiectul, murind de friguri. Mai târziu, edificiul a servit drept carieră pentru construcțiile din jur. A fost redus până la fundații, peste care a fost ridicată o clădire. Până în secolul trecut, omenirea a uitat adevăratul aspect al zigguratului. Pictorii renascentiști și l-au imaginat rotund, celebră fiind pictura lui Brueghel, care a servit ca model pentru clădirea Parlamentului European de la Strasbourg. Ruinele turnului au fost descoperite în 1913 de arheologul german Robert Koldewey, iar în 1980, fotografia fundației, realizată de un satelit sovietic, a arătat că edificiul a fost pătrat. Latura bazei era de 91,55 metri și era conceput din șapte trunchiuri de piramidă, etajele retrăgându-se succesiv. În interior se aflau trei scări: două laterale și una centrală, perpendiculară pe structura fundației, întocmai așa cum îl descrieseră Herodot.

Părintele istoriei susținea că zeul Marduk își făcea apariția în fiecare an la ultimul etaj al zigguratului Etemenanki, acolo unde îl aștepta de fiecare dată câte o virgină, care îi devenea mireasă pentru o noapte. Dacă Babilon era „poarta zeilor” iar Marduk apărea în vârful Turnului Babel, e posibil ca acest ziggurat să fi fost „poarta stelară”. Numele turnului, Etemenanki, înseamnă în sumeriană „casa în care se întâlnesc Cerul și Pământul”, o descriere perfectă a unui dispozitiv de transport între două planete. Forma zigguratului este cea a unei scări, iar anticii ne-au lăsat numeroase descrieri ale unor „scări” cu ajutorul cărora se putea ajunge de pe Pământ în Cer ori viceversa.

În *Biblie*, în capitolul 28 al cărții *Facerii*, Iacov a visat „o scară sprijinită pe pământ”, care „cu vârful atinge cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea”. În vârful scării i s-a arătat Dumnezeu, care i-a spus că îi lasă moștenire lui și urmașilor săi acel pământ. Trezindu-se din somn, Iacov și-a spus: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!” Apoi a schimbat denumirea acelui loc din Luz în Betel („casa Domnului”). Din acest loc, mult mai târziu, profetul Ilie

Desen rupestre din Val Camonica

a fost ridicat la cer de către „c arul Domnului”.

Despre această „scară spre Cer”, *Textele piramidelor* spun că este „o scară pentru atingerea înălțimilor”. Treptele sale sunt descrise ca „trepte spre cer, care sunt întinse pentru ca regele să poată urca la cer”. Enunțul 478, în care se amintește de zeita Isis ca personificare a scării, afirmă: „Pentru orice spirit sau zeu care mă va ajuta când urc la ceruri pe scara zeilor; oasele mele sunt adunate pentru mine, membrele mele sunt adunate pentru mine și urc către cer în prezența zeului scării”. Un alt enunț din *Textele Piramidelor* spune: „O scară

este împletită de Ra înaintea lui Osiris, o scară este împletită de Horus în fata tatălui său Osiris când merge către spirite, unul de o parte, celălalt de cealaltă parte, iar eu mă aflu între ei". Tot în aceste texte se găsește o rugăciune pentru permiterea accesului faraonului Pepi I la „scara divină”:

„Slavă tie, Scară divină,

Slavă tie, Scară a lui Seth.

Dreaptă să stai, scară a zeilor,

Dreaptă să stai, scară a lui Seth

Dreaptă să stai, scară a lui Horus

Cu care Osiris a ajuns în Cer...

Zeu al Scării

Cui îi vei da tu Scara zeilor?

Cui îi vei da tu Scara lui Seth,

Ca Pepi să urce și el la Cer,

Lui Ra ca servitor să-i slujească?

Fă ca scara zeilor să-i fie și lui Pepi dată,

Fă ca scara lui Seth lui Pepi să îi fie dată

Ca Pepi să urce la Cer în ea.”

*Cartea egipteană a mortilor spune că demonii au scări pentru urcat la cer, însă Pământul este locul lor preferat. Tot aici, în drumul său, decedatul ajunge la un moment dat la un obiect numit „Cel care te urcă la cer”, despre care se spune că este „cel care l-a purtat pe Seth la cer”. Unele texte sugerează că însuși Ra pregătește acest obiect, pentru „ca regele să se poată urca la cer”, iar în altele fiind vorba despre alți zei. Această scară este ilustrată în forma unui turn înalt cu trepte, numit de egipteni „*djed*”, un obiect asociat îndeaproape cu Osiris, ce are uneori în vârf un „*ankh*”, simbolul vieții. Într-un final, defunctului i se deschidea poarta, acesta exclamând:*

„Poarta Cerului s-a deschis!

Poarta Pământului s-a deschis!

Deschizătura ferestrei cerului s-a deschis!

Scara spre Cer s-a deschis,

Treptele luminii acum se văd...

Poarta dublă a Cerului s-a deschis.

Poarta dublă a lui Khehhu s-a deschis

Pentru Horus de la răsărit,

În zori.”

Conform *Coranului*, îngerul Gabriel l-a dus pe Mohammed de la Mecca la Ierusalim, apoi l-a ridicat la ceruri, urcându-l pe o „scară a luminii”. Trecând prin cele șapte Ceruri, Mohammed a ajuns înaintea lui Allah. După ce a primit poruncile divine, profetul a fost adus înapoi pe Pământ, cu ajutorul aceleiași scări.

În *Gyelrap* este scris că șapte zei ai luminii au coborât pe Pământ pe scara cerului. Tot în număr de șapte sunt acele fapte „ca niste oameni albi” care, conform *Cărtii lui Enoh*, l-au ridicat pe Enoh „departe de neamurile Pământului”, ducându-l într-un loc înalt, unde era un turn mare și coline joase. Să fie acel loc Babilonul? Iar acele fapte să fie cei șapte mari zei ai cerului, adorați de babilonieni?

„Primum Mobile” de Giovanni
di Paolo

Numele akkadiano-babilonian pentru ziggurat era „*zukuratu*” („tubul sfântului duh”). Sumerienii îl numeau „*es*”, cuvânt care se traduce prin „funie”. În *Cartea egipteană a mortilor*, ajuns în zona a șasea (asociată cu Osiris), decedatul, care caută „poarta spre Cer”, întâlnește doisprezece zei ce „*tin funia în Duat*” și doisprezece ce „*măsoară coarda*”. Pentru tibetani, acum trei mii de ani, înțeleptul Shenrab Miwo (care a fondat tradiția Bon) a alunecat pe o frânghie din cer, direct pe vârful muntelui Kailash. Iar printul indian exilat, numit Nyathri Tsenpo („rege al cărui tron a fost purtat pe umeri”), ce a devenit regele celor șase clanuri tibetane, putea oricând să ajungă în lumea zeilor datorită unei frânghii de lumină care îl lega de cer.

Dacă zigguratul Etemenanki din Babilon era într-adevăr o „poartă stelară”, cine l-a construit și cum a ajuns în ruine? Povestea Turnului Babel a fost consemnată de preotul babilonian Berossus în secolul al III-lea î.Hr., de istoricul Alexandru Polyhistor în secolul I î.Hr. și de istoricul grec Hestaeus. Însă *Biblia* ne oferă cea mai cunoscută variantă de răspuns. În capitolul 11 din *Facerea* ni se spune că, pe vremea când „*era în tot pământul o singură limbă*”, oamenii de la răsărit s-au oprit în Sumer și au început să construiască un oras și un turn „*al cărui vârf să ajungă la cer*”. Care era motivul construirii unui asemenea colos? „*Să ne facem faimă înainte de a ne împrăști pe fața a tot pământul!*”, au spus ei. După ce au început lucrul „*s-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor*” și a spus: „*lată, toți sunt de un neam și o limbă au și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă. Haidem, dar, să ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul*”. I-a împrăștiat pe oamenii care au renunțat la a mai construi și „*de aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului*.” Un turn în Babilon care să atingă cerul nu poate fi decât zigguratul Etemenanki, al cărui ultim etaj acoperit cu un email albastru strălucitor crea această iluzie, după cum povestea Herodot. Însă povestea biblică, în loc să ofere răspunsuri, pare a fi inventată pentru a ascunde adevărul. Nu pare prea veridic faptul că, acum câteva milenii, un grup de oameni se credea în stare să construiască un colos care să atingă cerul, făcând această muncă titanică doar pentru celebritate. Iar o ființă superioară, aparent fără niciun motiv, s-a arătat deranjată de acest lucru și s-a hotărât să-i sperie pe oameni. Ba, mai mult, să le și amestece limbile. Nu se spune nimic despre vreo „poartă stelară” și nici cine erau acei oameni. Dar poate că răspunsul se găsește în alte părți...

Șiva

Călugărul Diego Duran, născut în 1537, scria în *Historia de las Indias de Nueva Espana* că indienii bătrâni din America i-au povestit despre „*bărbați înalți cât muntele care au apărut și au pus stăpânire pe țară*”. Acești uriași au hotărât să construiască un turn înalt până la cer, pentru a ajunge la Soare. Această relatare fiind foarte asemănătoare cu cea biblică, este foarte puțin probabil să se fi întâmplat același eveniment în două locuri diferite. Cel mai probabil, acei indieni au aflat povestea din același loc ca și evreii, adică Babilonul. Există o mare deosebire între legenda indienilor și cea biblică, ce ne poate conduce spre aflarea adevărului: constructorii turnului nu erau simpli oameni, ci unii „*înalți cât muntele*”. Și după cum ne transmit anticii, zeii erau de statură uriașă.

Cine erau acei zei? Răspunsul ni-l oferă un mit mesopotamian, care susține că, în urmă cu foarte mult timp, Marduk le-a cerut supușilor săi să ridice un turn până la cer. Enlil nu a fost de acord cu acest lucru și a dărâmat turnul, încurcând totodată limbile supușilor lui Marduk. Într-o stelă aflată în prezent la muzeul Louvre din Paris, realizată prin 2.300 î.Hr. de Naram-Sin, regele Acadului, chiar e înfățișat un zeu uriaș ce striveste mulți oameni adunați lângă un turn. Acum, când stim personajele implicate în această poveste, putem stabili adevărul din spatele ei.

Cel care a comandat construirea turnului era Marduk. Tot el este cel care le-a cerut regilor Nabopalassar și Nabucodonosor II să-l refacă. Dacă acest turn era într-adevăr o „poartă stelară”, Marduk și familia sa aveau nevoie de el pentru a se întoarce acasă, pe planeta-mamă. Miturile hitite susțin că misiunea lui Marduk era de a ataca țărmul celestial al zeilor. Însă Enlil, cel trimis pe Pământ pentru a-i supraveghea pe exilați, nu le putea permite să-și părăsească închisoarea. Prin urmare le-a distrus turnul, adică „poarta stelară” pe care tocmai o construiau.

A fost într-adevăr construit Turnul Babel în Babilon? Se pare că nu. Babilonienii spuneau că, după ce Marduk a ucis-o pe Tiamat, zeii i-au construit un ziggurat în Eridu, orasul lui Enki, asemănător cu Etemenanki. Aspectul identic cu cel din Babilon și denumirea „palatul Cerului și al Pământului” ne fac să credem că era vorba tot despre o „poartă stelară”. Zigguratul din Eridu este mult mai vechi decât cel din Babilon, iar ruinele acestuia au relevat faptul că nu a fost niciodată terminat, construcția sa oprindu-se brusc, din motive necunoscute. Să nu uităm că *Biblia* susține că Domnul i-a împrăștiat pe constructorii turnului Babel înainte ca aceștia să-și termine opera. Unii dintre autorii babilonieni, care au scris în limba greacă, precum preotul Berossus, au înlocuit în lista regilor antediluvieni numele Eridu cu Babilon. Ambele orase aveau temple numite E-Sagila iar unul dintre titlurile orasului Eridu era Nunki („locul măret”), care mai târziu a devenit un titlu al Babilonului. Prin urmare, putem concluziona că Turnul Babel original a fost construit în orasul lui Enki, Eridu, dar și că Marduk a ridicat Babilonul ca o copie a orasului tatălui său, unde a clădit și o nouă Poartă.

Dar dacă erau capabili să construiască o astfel de „poartă stelară” pentru a evada, de ce Veghetorii nu au construit-o mai devreme? Se pare că Poarta avea nevoie de o componentă importantă, un dispozitiv care să o activeze. Acel dispozitiv nu exista în momentul sosirii Veghetorilor pe Pământ, ci a fost adus de Enlil în momentul în care s-a înscăunat pe tronul Terrei, alături de „me”-urile pe care zeul le păzea cu strânsenie în templul său din Nippur. Prin urmare, exilații erau nevoiți nu doar să-și construiască un turn, ci și să-i fure lui Enlil dispozitivul de activare a Portii.

Asa cum ne-au obisnuit, sumerienii au consemnat si acest eveniment. În *Mitul lui Zu*, pasărea Zu a venit într-o zi în palatul lui Enlil. La un moment dat, zeul si-a lăsat singur musafirul si a plecat să facă baie. Profitând de moment, Zu, care într-un basorelief din Mesopotamia apare ca un cocos demonic cu al treilea ochi în frunte, i-a furat sceptrul si alte câteva obiecte, luându-si zborul cu cea mai mare viteză. Observând că i-au dispărut lucrurile, Enlil le-a cerut zeilor să plece după hot si să i le recupereze. Însă nimeni nu a avut curajul să facă acest lucru, în afară de Ninurta, fiul lui Enlil. Acesta si-a luat zborul în „pasărea” sa neagră, l-a ajuns din urmă pe Zu si, după o luptă crâncenă, l-a învins. Apoi a recuperat lucrurile furate si i le-a înapoiat tatălui său. Pentru această victorie a fost lăudat de toti zeii, care i-au oferit epitetul „eroul”.

Cine era acest Zu? Numele său înseamnă în sumeriană „întelegciune”. Mai era numit Anzu sau Enzu, care se traduce prin „întelegciunea cerului” sau „domnul întelegciunii”. Acesta nu putea fi decât zeul întelegciunii, Enki. Numele akkadian al zeului lunii, Sin, provine din Enzu. Cum în sumeriană silabele unui cuvânt își puteau schimba locul fără ca respectivul cuvânt să-si piardă sensul, Enzu a devenit Zuen sau Suen, nume din care a derivat Sin. Iar acesta, numit Nanna de sumerienii, era tot Enki. Enlil nu ar fi plecat să facă baie, lăsând un străin singur în casă, cu toate „me”-urile la dispozitie. Ar fi făcut asta doar în prezenta unui apropiat, a unei rude. Al treilea ochi al lui Zu ne duce cu gândul la Siva al indienilor, singurul zeu reprezentat cu al treilea ochi, care este nimeni altul decât Enki. Până si din frica zeilor din tabăra lui Enlil de a-l înfrunta înțelegem că Zu nu era un oarecare, ci un războinic feroce, deosebit de puternic. De fapt era cel mai puternic dusman pe care l-au întâlnit vreodată, conducătorul exilaților.

Ce a încercat să fure Enki? În casa lui Enlil din Nippur, în templul Ekur („casa ca un munte”), printre multele obiecte de pret se afla unul numit Duranki. Desi cercetătorii nu au reusit până acum să identifice acest obiect, putem încerca să dezlegăm misterul. În sumeriană, Duranki înseamnă „puntea dintre Cer si Pământ”. Prin urmare, era un dispozitiv care făcea legătura dintre planeta noastră si cea a zeilor, adică unul care activa „poarta stelară”. Probabil este vorba despre acel „disc de aur” folosit de Amaru Muru pentru a deschide „poarta spre Cer”.

„Mercur” de Giovanni di Paolo Acum pare să se fi făcut lumină în povestea Turnului Babel. Încercând să evadeze de pe planeta pe care a fost exilat, Enki i-a cerut fiului său să construiască o „poartă stelară” în orasul lor, Eridu. În timp ce „poarta” se construia, Enki a reusit să-i fure fratelui său dispozitivul care o activa. Intuind planul de evadare, Enlil si-a trimis fiul, pe Ninurta, să recupereze dispozitivul, în timp ce el a distrus „poarta”. De aceea sumerienii îl numeau de multe ori „cel care a despărțit Cerul (An) de Pământ (Ki)”. Nu există niciun mit care să sustină că Enlil a provocat divorțul celor două divinități, cum nu există nicio posibilitate logică să fi reusit la propriu să despartă cerul de Pământ. Cu toate astea, acea afirmatie a fost interpretată ca referindu-se la cauzarea despărțirii celor două divinități, desi în realitate se referă doar la distrugerea „portii stelare”, rupând astfel legătura dintre planeta noastră si a zeilor. Legenda hitită *Regatul din ceruri* chiar afirmă că, pentru a-l învinge pe Ulli-Kummi, Teshub a primit din partea Consiliului Zeilor „*lancea de aramă, cu care Cerul a fost despărțit de Pământ*”. Adică arma cu care Enlil a distrus „poarta stelară” din Babilon.

Distrus în Eridu și reconstruit de câteva ori în Babilon, Turnul Babel și-a confirmat rolul de „poartă”, făcând o ultimă călătorie, de această dată nu doar în spațiu, ci și în timp. Pe 16 martie 1905, aflat la Uruk, germanul Helmuth Müller a văzut un ziggurat imens, format din șapte etaje piramidale de piatră, cel de la bază având latura de aproape un kilometru. Vârful zigguratului părea sculptat în azurul cerului. După un timp, imaginea a dispărut treptat. Turnul văzut de Müller poate fi zigguratul Etemenanki, potrivit-se perfect atât cu descrierea lui Herodot, cât și cu imaginea captată de satelitul sovietic în 1980. Pe lângă faptul că turnul a fost văzut în Uruk, nu în Babilon, și a apărut din neant, dispărând la fel, rămâne o mare problemă: a fost văzut cu opt ani înainte să fie descoperit. Iar Robert Koldewey a dezgropat doar niste ruine, pe când Helmuth Müller a văzut Turnul așa cum arăta acum mai bine de două milenii și jumătate. Să fie vorba despre o „fantomă” a turnului? Sau cineva, acum foarte mult timp, l-a folosit ca pe o poartă în timp, ajungând în viitor? Dacă Turnul Babel ar fi realizat o călătorie în timp, nu poate fi vorba despre cel din Babilon. Distanța mult prea mare dintre cele două orase împiedică acest lucru. Însă Eridu se afla mult mai aproape de Uruk și putem presupune că, într-o anumită perioadă din trecut, turnul din Eridu putea fi zărit din locul pe care mai târziu s-a ridicat orasul Uruk.

Se pare că, desi Turnul Babel a fost distrus, alte „porti stelare” au fost construite. În *Rig-Veda* se spune că totii cei care părăsesc Pământul se opresc pe Lună, care este poarta lumii ceresti. Doar cine răspunde la întrebările ei este autorizat să meargă mai departe. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, Poarta a fost construită pe Lună, probabil în timpul celui de-al doilea război al zeilor, de către Enlil. Să nu uităm de Puerta de Mayu din Peru, folosită de Amaru Muru pentru a părăsi Terra. Și totuși cea mai celebră astfel de poartă se află sub ochii noștri din cele mai vechi timpuri...

Turnul Babel a servit ca model pentru construirea zigguratelor, ce au dus la apariția piramidelor în trepte atât de des întâlnite în întreaga lume. De la acestea s-a ajuns la piramidele cu vârf. Prin construirea lor, strămosii noștri încercau să creeze „porti” prin care să ajungă la zei. Urmând exemplul lui Osiris, faraonii se înmormântau în piramide pentru a trece prin „poarta stelară”. Niste texte egiptene liturgice antice arată că piramidele au fost considerate dispozitive menite să „*deschidă în lături usile firmamentului și să făurească un drum*” pentru ca faraonul decedat să poată „*urca în compania zeilor*”. Corpul decedatului era mumificat, pentru a fi conservat până când respectivul va ajunge în lumea zeilor, care urmau să îi pună sufletul în trup, la fel cum au procedat Isis și Anubis cu Osiris. Cine i-a învățat pe oameni acest lucru? Nimeni alții decât zeii. Anubis este cel care a inventat îmbălsămarea, pe care le-a transmis-o preoților egipteni.

Desi în toată lumea se construiau piramide în trepte, egiptenii (și alte popoare după ei) au trecut la un model îmbunătățit, cu vârf ascuțit și laturi triunghiulare, netede. Dacă toate piramidele în trepte și zigguratele erau copii ale „portii zeilor”, Turnul Babel, egiptenii nu ar fi schimbat tiparul construcțiilor decât dacă ar fi avut un alt model, de asemenea, „divin”. Iar acel model nu poate fi decât Marea Piramidă de la Gizeh, cea mai veche din lume. Thomas Yeates chiar scria în 1833 că „*Marea Piramidă a urmat curând Turnului Babel, având aceeași origine comună*”.

De mii de ani, acest colos înflăcărează imaginația oamenilor și creează încontinuu controverse. Egiptologii conservatori încearcă din rășputeri să demonstreze că a fost construită de oameni, desi nu există nicio modalitate logică în care ar fi putut fi clădită de egiptenii de acum cinci milenii. În timp ce alte piramide și temple au peretii plini de hieroglife ce descriu scopul lor, Marea Piramidă nu are nici măcar un singur marcaj. Absolut totii faraonii, după ce ridicau o clădire, fie ea piramidă sau templu, aveau grijă să li se noteze pe peretii acestora numele. Pentru ca toată lumea să știe cine a fost autorul respectivei construcții. Marea Piramidă nu are absolut nicio inscripție, prin urmare nici numele vreunui faraon. Dacă o asemenea clădire impozantă, una dintre cele mari minuni ale lumii antice, ar fi fost construită de oameni, de ce nici măcar unul nu și-a atribuit meritul de a-i fi autor? Egiptologii se încăpățânează să-i atribuie faraonului Kheops acest merit, indusi în eroare de consemnările lui Herodot. Însă în 1850, în ruinele templului Isis, a fost găsită o stelă ce se află astăzi la Muzeul Egiptean de la Cairo. Inscriptia de pe stelă spune că faraonul Kheops a pus temeliiile „*casei lui Isis, stăpâna piramidei, lângă casa sfinxului*”. Dacă Kheops o numea pe Isis „stăpâna piramidei”, acest lucru demonstrează că respectiva construcție exista deja în timpul respectivului faraon. În plus, stela confirmă și existența Sfinxului în acea perioadă. Dar dacă nu oamenii au realizat Marea Piramidă, atunci cine? Și cum?

În 1979, la Grenoble (Franta), la cel de-al doilea Congres internațional al egiptologilor, chimistul petrograf doctor Klemm a uimit asistenta cu cercetările sale. A analizat 20 de probe petrografice diferite din Marea

Piramidă și a constatat că fiecare piatră provenea din altă zonă a Egiptului. Deși un bloc de granit este în mod normal omogen în densitate, rocile cercetate de el erau mai dense în partea de jos decât în cea de sus. În plus, conțineau prea multe bule de aer. Cu cinci ani înainte, Stanford Research Institute din California a efectuat împreună cu oameni de știință de la Universitatea Ain-Shams din Cairo măsurători electromagnetice la Marea Piramidă. Rezultatele au fost haotice, undele de înaltă frecvență fiind complet absorbite de rocă. De unde rezultă că blocurile piramidei conțineau mai multă umiditate decât roca naturală. În urma calculelor făcute de computer a rezultat că piramida conținea câteva milioane de litri de apă. Profesorul Joseph Davidovits a concluzionat: „*Blocurile sunt artificiale*”. Același profesor, examinând la microscop probe petrografice din Marea Piramidă, a detectat urme de păr omenesc și chiar un fir întreg, lung de 21 de centimetri. Toate acestea demonstrează că blocurile de piatră, din care este formată piramida, au fost create artificial, lucru imposibil de realizat de egiptenii antici. Singurii deținători ai tehnologiei care să le permită realizarea blocurilor de piatră artificială erau extraterestrii, zeli din vechime.

În noiembrie 2010, doctorul Ala Shaheen, șeful departamentului de arheologie al Universității din Cairo, a declarat că ar putea fi adevărată informația precum că extraterestrii au construit celebrele piramide egiptene. Fiind întrebat dacă aceste piramide ar putea conține tehnologii extraterestre sau chiar un OZN în structura sa, dr. Shaheen a fost foarte vag în răspuns și a declarat doar atât: „*Nu pot confirma sau nega acest lucru, dar, în interiorul piramidei se află ceva ce nu aparține lumii noastre*”. Deși delegații la conferința privind arhitectura Egiptului antic au fost șocați de această afirmație, dr. Shaheen a refuzat să facă alte declarații privind legătura extraterestră cu OZN-urile. James Hurtak, unul dintre liderii grupului Lab Nine, care s-a aflat multă vreme în legătură cu nouă entități ce se pretindeau a fi cei nouă mari zei egipteni ai Heliopolisului, scria că Cei Nouă i-au mărturisit că au construit Marea Piramidă ca „poartă stelară”. Dacă este adevărat, atunci se explică tehnologia extraterestră despre care vorbea doctorul Ala Shaheen. La ce anume se referea el? Pentru sumerieni, acel obiect pe care Enki a încercat să îl fure, pentru a activa „poarta stelară” din Babilon, se numea Duranki, adică „puntea dintre Cer și Pământ”. Duranki era depozitat în „*centrul celor patru colțuri ale lumii*”, în casa lui Enlil din Nippur. Însă acest oraș nu se află la mijlocul Pământului, indiferent cum ne-am măsura planeta. Și nici nu avem vreo dovadă că sumerienii ar fi considerat Nippurul ca fiind centrul lumii. Prin urmare, acel obiect aflat în mod obișnuit în Nippur, a ajuns la un moment dat într-un loc aflat într-adevăr în „*centrul celor patru colțuri ale lumii*”. În 1877, scriitorul și teologul Joseph Zeiss a demonstrat că Marea Piramidă din Egipt este construită la intersecția dintre cele mai lungi linii latitudinale și longitudinale. Cu alte cuvinte, la mijlocul planetei noastre. De unde rezultă că acest Duranki a ajuns în Marea Piramidă, confirmând scrierile sumeriene, informațiile primite de James Hurtak dar și descoperirile doctorului Ala Shaheen.

Am văzut că, pentru antici, „portile stelare” aveau paznici, numiți de obicei heruvimi sau sfinci. Statui reprezentând acești sfinci erau postate la intrările în templele sau zigguratele din toată Mesopotamia, „păzindu-le” de intruși. La rândul lor, piramidele de la Gizeh sunt „păzite” de Marele Sfinx, numit de *Cartea Mortilor* și *Textele Piramidelor* „*Marele zeu care deschide portile Pământului*”. Pentru Istoricul Plutarh, cuvântul „*sfinx*” este pronunția grecească a egipteanului „*shespanch*”, care înseamnă „statuie vie”. Privirea Sfinxului este îndreptată de-a lungul paralelei de 30 de grade, pe care este construită nu doar Marea Piramidă, ci și orașul Eridu, locul în care exilații au încercat să construiască prima „poartă stelară”. Pe lângă acest gardian de piatră se pare că au existat și alții, conform *Hitat*, o culegere din secolul al XV-lea, ce cuprinde texte ale cronicarilor copti, alcătuită de Muhammad Al Makrizi (1364-1442). Aici se spune că acela care a construit piramidele a pus sub fiecare dintre ele un idol, care să se lupte cu posibii invadatori. Unul „*stătea drept și avea cu el un soi de lance. În jurul creștetului său era încolăcit un șarpe, care se năpustea asupra oricui se apropia de paznic*”. Altul sedea pe un tron, purta de asemenea o lance și avea ochi sclipitori, larg deschisi. Cine îl privea rămânea ca împietrit, neputându-se mișca, până murea. Adică îl paraliza dintr-o privire, la fel ca Medusa grecilor. Paznicul din a treia piramidă trăgea intrușii la el, îi prindea strâns și îi ținea înclestați până își

dădeau duhul. În descrierea acestor „idoli” putem recunoaște niste mecanisme robotizate, asemenea „oamenilor-scorpion” din Sumer sau a demonilor din *Cartea egipteană a mortilor*.

De ce zeii au renunțat la modelul zigguratului și au trecut la cel piramidal, pentru a-și construi „portile stelare”? După James Hurtak, piramidele sunt dispozitive ce captează energia venită din spațiu. Iar una dintre entitățile grupului Lab Nine, numită Tom, spunea că Marea Piramidă era utilizată pentru a aduce pe Pământ „energie” de la alte civilizații. Această uriasă cantitate de energie era captată prin acele coridoare înguste ce pornesc din cele două camere principale, a regelui și a reginei. Robert Bauval a demonstrat că coridorul sudic al camerei reginei este îndreptat către Sirius iar cel nordic spre Kohab din Carul Mic. Coridorul sudic al camerei regelui vizează steaua Zeta din Centura Orion, iar cel nordic este îndreptat spre Alpha Draconis. Aceste coridoare captau energia respectivelor stele, o canalizau în cele două camere principale, redirectionând-o apoi către poarta propriu-zisă, aflată în interiorul piramidei. În Dirga, aflată în templul lui Enlil din Nippur, ce pentru sumerieni se găsea în „*centrul celor patru colțuri ale lumii*”, erau depozitate pretioasele „*țăblite ale destinului*”, alături de Duranki, „*puntea dintre Cer și Pământ*”. Așa cum am văzut deja, nu Nippurul se afla în centrul Pământului, ci Marea Piramidă de la Gizeh, construită la intersecția dintre cele mai lungi linii latitudinale și longitudinale. Dirga înseamnă „*camera întunecată*” sau „*camera superioară*”, ce ne duce cu gândul la una dintre cele două camere principale ale Marii Piramide. Aceasta era

„Misterioasă ca eterul cel de sus,

Ca Zenitul Cerului.

Printre ale ei embleme...

Stelele îi erau însemn.

ME-ul e dus la perfecțiune.

Cuvintele sale sunt porunci...

Cuvintele lui sunt oracole divine.”

Embleme ale stelelor... Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib nota în *Știri despre Egipt și minunile sale* că, la ordinul regelui Saurid, în piramide au fost „*înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele*”. În plus, „*în piramida estică (Marea Piramidă) a ordonat să fie reprezentate diferite arcuri de pe cer și planetele (...) Acolo se mai găsesc stele fixe*”. Adică ceea ce se găsea în Dirga sumerienilor, care nu era decât una dintre camerele Marii Piramide, un fel de centru de control al „*portii stelare*”, plin cu hărți celeste. Tot în această cameră se găsea și Duranki, acel „*disc de aur*” al incasilor. Strămosii noștri au păstrat amintirea acelui disc împărțit în cadrane ce conțineau diferite constelații, transformându-l în cercul zodiacal. Maiasii l-au folosit ca model pentru calendarele lor, cel solar și cel venusian. Într-un basorelief egiptean, un ciudat cerc cu butoane este reprezentat lângă faraonul Tutankhamon și soția sa, Sitamon. Pe o țăblită sumeriană din Sippar, de acum 5.500 de ani, un cerc împărțit în 8 cadrane apare lângă un zeu urias. Duranki, „*puntea dintre Cer și Pământ*”, obiectul misterios de care aveau nevoie cei ce foloseau „*poarta*”, era un dispozitiv de formare a adreselor. Poate cea mai bună reprezentare a sa este zodiacul mesopotamian, care avea forma unui cerc împărțit în 12 cadrane, în interiorul căruia se afla un alt cerc, divizat în șapte, la mijlocul căruia se afla un al treilea cerc, fiecare dintre aceste 20 de cadrane având desenate constelații.

Ipotiza Marii Piramide de la Gizeh ca „poartă stelară” a fost studiată (si partial demonstrată) si din punct de vedere stiintific. În 1977 si 1987, inginerul electronist Joe Parr a efectuat experimente în Marea Piramidă de la Gizeh. Folosind aparatură inventată de el, Parr a măsurat proprietățile magnetice, electrice si radioactive ale piramidei. Astfel, a descoperit că piramida este înconjurată de un câmp energetic. Nu doar Marea Piramidă, ci toate. Acel câmp energetic fiind slab, Parr a dezvoltat în laboratorul său o metodă pentru a mări puterea câmpului. Într-o mini-piramidă, el a generat un nou câmp electromagnetic care, combinat cu energia piramidei, a reusit să creeze un fel de bulă energetică în jurul piramidei, ce a blocat toate tipurile cunoscute de radiatii electromagnetice, inclusiv raze gamma. În urma experimentelor ulterioare, Parr a observat un alt fenomen ciudat: în interiorul câmpului electromagnetic, mini-piramida sa si-a pierdut greutatea. Ba, mai mult, a început să se miste într-o anumită directie. Parr a calculat directia câmpului energetic în care piramida sa încerca să se deplaseze, realizând că este vorba despre constelatia Orion. El a concluzionat că mini-piramida sa era capabilă de a intra în hiperspatiu. Desi nu a reusit să demonstreze acest lucru, până în clipa mortii sale Joe Parr a crezut că piramidele pot efectua călătorii în timp, dacă se descoperă cheia care le activează. Tinând cont de teoria corzilor din fizică, ce sustine existenta unor sase dimensiuni spatiale aditionale, alti cercetători au sugerat că piramidele ar putea fi dispozitive capabile de călătorii interdimensionale. Doctorul Patrick Flanagan afirma despre Marea Piramidă: „*Cred că este o poartă sau un portal spre dimensiuni multiple, ce permite transmiterea de oameni, obiecte sau constiinte din alte dimensiuni în dimensiunea noastră*”. Prin urmare, din punct de vedere stiintific, indiferent dacă este capabilă de călătorii în timp, în spatiu sau către alte dimensiuni, Marea Piramidă este în esenta sa o „poartă stelară”, ceea ce anticii ne-au transmis deja de mii de ani.

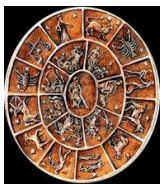
Djedul lui Osiris, acel turn înalt cu trepte, simbolizând „poarta stelară”, avea adeseori reprezentat în vârf un ankh, crucea egipteană. Prezent în toate încăperile funerare ale faraonilor si nelipsit în ico

nografia lui Osiris, ankhul nu simboliza doar viata, asa cum consideră egiptologii, ci viata vesnică, din lumea zeilor. Egiptenii credeau că faraonul decedat va păși prin „poarta zeilor”, unde va trăi vesnic alături de Osiris. Compus dintr-o cruce (simbolul cerului la sumerieni) unită cu un cerc (Pământul), ankhul era un simbol al legăturii dintre cele două elemente, adică a „portii stelare”. Djedul reprezenta „poarta” propriu-zisă, zigguratul sau piramida, în vârful căruia se afla ankhul, adică portalul ce permitea călătoria. Ankhul egiptenilor mai poate fi privit ca un obiect asemănător literei grecesti omega, aflat în vârful unui turn. Turnul este „poarta stelară”, constructia în sine, iar obiectul în forma literei omega seamănă izbitor cu portalul. Pe o tăbliță sumeriană apare un zeu ce tine în mână acest obiect, iar lângă el se află un cerc cu opt cadrane (Duranki, dispozitivul de formare a adreselor). Numele faraonilor si ale zeilor se scriau întotdeauna într-un cartus, format din alungirea acestui „omega”. Numele zeilor si ale faraonilor, ce se considerau semizeu, scrise în „omega” era modul egiptenilor de a simboliza faptul că „poarta stelară” era rezervată doar celor de origine divină, nu si muritorilor de rând. De aceea, în *Cartea egipteană a mortilor*, faraonul decedat declară paznicilor portilor că este fiul ori reîncarnarea unui zeu: pentru a i se permite accesul prin „poarta stelară”. Numind fiecare paznic si spunând anumite cuvinte, ce ne duc cu gândul la parole de acces, faraonul își demonstrează originea divină. Cine ar putea sti parolele ori cunoaste paznicii dacă nu un zeu ori un semizeu? Acelasi lucru l-a făcut si eroul *Epopeii lui Gilgames*: pentru a fi lăsat să plece către casa zeilor, a fost nevoit să anunte paznicii că este semizeu. Despre parole vorbește si *Rig-Veda* când afirmă că doar cine răspunde la întrebările Lunii primește autorizatia de a păși prin poarta lumii ceresti. *Cartea Necronomicon*, scrisă în secolul al VIII-lea de către Abdhul Alhazred, cel supranumit „arabul nebun”, contine formulele magice necesare pentru a deschide „poarta către Dincolo”. Un lucru asemănător îl întâlnim si în mitul grecesc al lui Oedip, care a fost nevoit să răspundă la ghicitoarea Sfinxului pentru a putea să-si continue drumul. Iar sfîncsii, asa cum am văzut, erau gardienii „portilor stelare”. Folosirea unei parole pentru a deschide o poartă a fost descrisă si în multe basme, cel mai cunoscut fiind cel a lui Ali Baba si cei 40 de hoti.

Obiectul în forma literei omega, portalul, era simbolul zeiței sumeriene Ninhursag. Până și numele ei indică legătura cu „poarta”: Ninhursag înseamnă „stăpâna muntelui înalt”, adică a piramidei / zigguratului. Hititii o considerau „zeita muntelui”, faraonul Kheops o numea „stăpâna piramidei” iar unele texte ale piramelor o prezintă ca pe o personificare a „scării spre Cer”. Nu știm exact legătura dintre ea și „poarta stelară” dar e posibil ca Isis / Ninhursag să fi fost cea care a construit-o. Însă un mit sumerian, numit *Inanna și Enki* de către S. N. Kramer în *Sumerian Mythology*, poate să facă lumină în această privință. Ni se spune că Enki era paznicul „me”-urilor cerești, acele obiecte care conțineau toate planurile zeilor. Într-o zi, Inanna a venit în vizită la el, călătorind în Barca Cerului. Încântat peste măsură de vizită, zeul a invitat-o la masă, unde s-a servit vin din belsug. După ce Enki s-a îmbătat, Inanna i-a cerut câteva „me”-uri. Beat și vrăjit de frumusețea zeiței, acesta i-a oferit șapte „me”-uri care, printre altele, conțineau informații despre temple, zidărie, tâmplărie, arta prelucrării metalelor, scriere și matematică. Văzându-se în posesia acestor date, Inanna s-a urcat în Barca Cerului și a fugit. Când s-a trezit din betie după câteva ore, Enki a observat dispariția prețioaselor planuri și și-a trimis un slujitor să le recupereze. Ajunsă din urmă, Inanna a refuzat să le înapoieze, susținând că zeul i le-a dat de bunăvoie. Raportându-i situația lui Enki, slujitorul a primit ordine să aducă Barca Cerului în Eridu, să recupereze „me”-urile apoi să o elibereze pe Inanna. Ajunși în Eridu, zeita și-a trimis pilotul navei „să salveze Barca Cerului și me-urile dăruite Inannei”. În timp ce ea a continuat disputa cu slujitorul lui Enki, pilotul a reușit să se furișeze și să îndeplinească ordinele stăpânei sale. Nu știm cum s-a terminat povestea, însă cert este că zeita a rămas în posesia acelor „me”-uri, după cum demonstrează numeroase imnuri închinat-ei cu această ocazie.

Zodiacul

mesopotamian

A furat într-adevăr Inanna cele șapte „me”-uri de la Enki? Mitologia sumeriană susține că Enlil era cel care păzea aceste informații, nicidecum fratele său exilat. Iar mesopotamienii nu o dată au atribuit lui Enki faptele lui Enlil, și invers. Cel mai bun exemplu rămâne mitul violului, unde Enlil este considerat făptasul, deși în realitate era vorba despre Enki. În plus, soția lui Enki locuia cu el, nefiind nevoie să vină în casa lui din altă zonă. Și nici nu i-ar fi furat ceva, ținând cont că făceau parte din aceeași tabără. Prin urmare, adevărul din spatele mitului este că Inanna i-a furat lui Enlil acele „me”-uri, dispozitive ce conțineau diverse informații. Ce conțineau ele? Dacă le eliminăm pe acelea despre ritualurile preotesti și arte, rămân exact cele necesare pentru a putea construi o „poartă stelară” (arhitectură, zidărie, tâmplărie, prelucrarea metalelor, matematică). Cu ajutorul acestor date, Inanna / Ninhursag a realizat planurile „portii stelare”, acesta fiind motivul pentru care era considerată „doamna muntelui” sau „stăpâna piramidei”. Acest episod s-a petrecut probabil înainte de construirea Turnului Babel, înainte de începutul celui de-al doilea război al zeilor, pe vremea când Marduk cerea tronul Pământului în fața Consiliului Zeilor și înainte ca mama sa să treacă de partea lui Enlil. Pentru a construi o „poartă stelară” în Eridu, Veghetorii s-au hotărât să fure informațiile necesare de la Enlil. Ninhursag a pus mâna pe ele și a întocmit proiectul arhitectural, pe care l-a înmănat fiului său, Marduk, care a început să construiască Poarta. Studiind informațiile din „me”-uri și-au dat seama că mai au nevoie de o componentă, și anume dispozitivul de formare. Care, din păcate, se afla tot în posesia lui Enlil. Deoarece Ninhursag nu putea apărea în fața lui Enlil, Enki a făcut acest lucru, probabil pentru a-i înapoia prețioasele „me”-uri (de care nu mai avea nevoie, după ce a extras din ele toate informațiile necesare). Apoi, când a rămas singur, a furat dispozitivul de care aveau nevoie și a fugit. Din păcate pentru ei, planul le-a fost dejucat, Enlil distrugând „poarta” iar Ninurta recuperând Duranki-ul. Însă exilații nu s-au dat bătuti, construindu-și până la urmă în Egipt nu o „poartă”, ci două.

Culegerea *Hitat* ne ajută să aflăm si perioada în care au fost construite piramidele de la Gizeh. Cronicarul Al Haukali spunea că ele au fost ridicate numai ca un dig de apărare împotriva Potopului. Capitolul 33 afirmă că zeul Hermes Trismegistos a citit în stele despre venirea Diluviului, drept pentru care a ordonat ridicarea piramidelor în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție. Învățațul Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib nota în *Știri despre Egipt și minunile sale* că regele Saurid a avut un vis în care „Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor”. Regele nu a povestit nimănui visul său dar, după câteva zile, a visat ceva asemănător. Atunci i-a chemat pe toți cei 130 de prezicători ai săi și le-a povestit ambele vise. El le-au deslușit spunând că în lume se va petrece un eveniment important. Va veni Potopul și după aceea o vâlvătaie, coborâtă din constelația Leului, ca să treacă lumea prin foc (bătălia finală dintre Enlil si Marduk). Auzind aceste lucruri, Saurid s-a hotărât să ridice piramidele de la Gizeh. „În piramide și în acoperișurile lor, în pereți și coloane, au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele (...) în plus și știința talismanelor, aritmetica și geometria (...), clare pentru cei care le cunoșteau scrierea”. După cum relatau coptii, pe piramide era o inscripție în care era scris: „Eu, Saurid, regele, am ridicat această piramidă în această vreme și am avut nevoie de șase ani întregi până a fost gata”.

Acest rege necunoscut, Saurid, a fost identificat cu cel numit de greci Hermes Trismegistos, adică Enoh al evreilor sau Nabu al babilonienilor. Dacă piramidele au fost construite ca „porti stelare” înainte de Potop, fără îndoială că scopul lor era de a-i ajuta pe Veghetori să se salveze de urgență iminentă. Pentru a nu atrage din nou atenția lui Enlil, la fel ca în Eridu, a fost însărcinat muritorul Enoh / Saurid / Nabu cu ridicarea piramidelor. Pentru curiosi, Marea Piramidă era templul lui Marduk, iar celelalte două doar locuinte pentru Enoh / Solomon și soția sa. I-au fost arătate planurile piramidelor, conform *Cărtii lui Enoh*, iar Enoh a trecut la treabă, angajându-se în construirea lor mii de oameni și chiar Veghetori („demonii” din legendele lui Solomon). *Hitat* sustine că doar primele două au fost construite în acea perioadă, cea mai mică fiind ridicată mai târziu. Două „porti stelare” înseamnă călătorii spre două locații diferite, care nu pot fi decât cele mai apropiate planete de Terra, Venus și Marte.

Pe 21 august 1993, NASA a pierdut definitiv, în condiții suspecte, legătura cu sonda Mars Observer. Până în acel moment, șapte sonde americane și sovietice au fost scoase din uz complet, parțial sau temporar, între Pământ și Marte. Pe 24 septembrie 1999, Mars Climate Orbiter s-a prăbusit pe Marte, în loc să se înscrie pe orbită. Iar pe 8 decembrie, în același an, s-a pierdut legătura cu sonda Mars Polar Lander, care trebuia să coboare lin pe suprafața martiană, împreună cu microsondele Deep Space 2. Cauzele incidentelor au rămas necunoscute. Însă răspunsul s-a aflat cu câțiva ani înainte. Pe 7 iulie 1988, sovieticii au lansat către Marte sonda Phobos 1, iar peste cinci zile una geamănă, Phobos 2. După două luni s-a pierdut legătura cu Phobos 1. A doua sondă a ajuns în preajma planetei Marte, însă pe 25 martie 1989 s-a pierdut brusc contactul cu ea. La trei luni după incident, autoritățile sovietice au făcut publică ultima imagine recepționată de Phobos 2: o umbră eliptică, neagră, extrem de alungită și ascuțită la capete, cu lungimea estimată la 20 de kilometri, profilându-se pe suprafața Planetei Roșii. În 1991, la o conferință din Statele Unite despre OZN-uri, doctorul Marina Popovici a prezentat oficial ultima imagine a sondei, pe care o avea de la astronautul Alexei Leonov. Înregistrarea, arătată publicului pe 22 noiembrie 1991 în emisiunea lui Larry King, înfățișează un obiect cilindric, cu lungimea estimată la 20 de kilometri și diametrul de 1,5 kilometri, plutind în apropierea satelitului martian Phobos. Din acel obiect a tîsnit o rază care a lovit din plin sonda pămîntenilor.

Chipul de pe Marte

În 2002, sonda spațială Mars Odyssey a detectat uriașe întinderi de gheață sub solul martian. Iar unde este apă, indiferent de starea ei de agregare, există și viață. Matt Golombek, colaborator al NASA la misiunea Pathfinder, scria că pe Marte sunt brazde apărute în urma unor inundații catastrofale. Mariner 9 a fotografiat în regiunea ecuatorială a acestei planete niste formațiuni ciudate, ce seamănă cu două roți dintate, în jurul cărora apar mai multe linii duble, curbe sau drepte. Sonda rusească Phobos 2 a identificat pe Marte o zonă acoperită cu o rețea de linii drepte, scurte sau lungi, subțiri ori groase, precum și forme rectangulare. Doctorul John Becklake de la Muzeul de Științe din Londra le aseamănă cu „*modelul unui oras, larg de 60 de kilometri*”. Pe Marte s-au descoperit și forme de relief care se aseamănă cu piramide, ce imită constelația Pleiadelor, un chip și alcătuiri ciudate numite „fortăreață”, „orasul” sau „faleză”. La poalele vulcanului martian Olympus Mons, înalt de 22 de kilometri, există niste excavatii dreptunghiulare, care au dus la presupunerea că ar fi cariere sau mine. În 1983 și 1984, profesorul Courtney Brown a făcut mai multe „călătorii de cercetare” prin clarviziune pe Marte, unde a văzut o piramidă și un vulcan ce erupea în apropierea ei, supraviețuitorii trăind în subteranul complexului Cydonia. Acești martieni erau la nivelul tehnologic al Egiptului antic. Iar pe suprafața satelitelui martian Phobos s-au găsit mai multe formațiuni de origine misterioasă, între care un monolit paralelipipedic vertical, ce seamănă cu un bloc turn de 30-40 de etaje, înălțimea sa fiind de 3-4 ori mai mare decât lățimea. În *Two-Thirds* din 1993, David P. Myers și David S. Percy scriau că extraterestri din Altea au colonizat Marte, unde au construit complexul Cydonia, iar pe Terra au ridicat piramidele de la Gizeh și Sfînxul. Același lucru îl afirmau și Cei Nouă, entitățile cu care grupul Lab Nine s-a aflat câteva decenii în contact.

Dacă una dintre piramidele de la Gizeh a fost folosită ca poartă către Marte, atunci se explică prezenta orasele asemănătoare celor din Egiptul antic și piramidele pe planeta roșie. Cum rămâne însă cu cel de-al doilea refugiu al exilaților?

Venus, care se află la 108 milioane kilometri de Soare, are un diametru asemănător Terrei: 12.140 kilometri față de 12.756 kilometri. La fiecare 19 luni, Venus ajunge la distanța cea mai mică de Terra, 40 milioane de kilometri. Cu o temperatură de 460 grade celsius, vânturi de 350 km / oră și nori de acid sulfuric groși de 50 de kilometri, Venus nu pare o planetă capabilă să susțină viața. Însă George Adamski susținea că a fost luat de către „frații spațiali” într-o călătorie pe Venus, unde a văzut minunile unei civilizații mult mai avansate decât a noastră. El a descris în călătoria sa cosmică efectele traversării unei centuri de radiații în jurul Pământului. Deși inițial a fost ridiculizat, peste câțiva ani s-au descoperit centurile de radiații Van Allen iar în 1962 astronautul John Glenn a semnalat efecte surprinzătoare de asemănătoare cu cele descrise de Adamski. Ruth Norman pretindea că a efectuat numeroase călătorii prin „proiecție astrală” și că a avut numeroase contacte prin clarviziune cu ființe de pe Marte și Venus. Într-un interviu acordat sub supravegherea serviciilor militare americane, venusianul Estes Plateau susținea că strămoșii venusienilor au plecat de pe Pământ cu mult timp în urmă și că, în prezent, un guvern interplanetar își are sediul pe Venus, „*planeta principală a sistemului nostru solar*”. Extraterestru Val Thorn, care în martie 1957 a stat de vorbă cu președintele Statelor Unite din acel moment, Richard Nixon, susținea că vine de pe Venus, acolo unde are o locuință subterană. Jan Van Helsing scria că, în 1943, Hitler și Stalin au primit vizitele unor venusieni iar, mai târziu, la fel a pățit și Winston Churchill. Cele trei ființe înalte, ocupante ale OZN-ului prăbusit pe 7 ianuarie 1948 în Statele Unite, spuneau că vin de pe Venus pentru a observa progresul omenirii în ce privește călătoriile interplanetare și războiul atomic. Prin anul 400, gramaticianul sanscrit Panini scria în *Călătoriile lui Panini* că inițiatii sunt luați adesea în plimbare de extraterestri către Venus. În secolele XVII și XVIII, un misterios satelit artificial a fost zărit lângă Venus de astronomi eminenti ca Montagne, Cassini sau Short. Iar fizicianul rus M. Agrest a afirmat că în faimoasa Grotă din Kohistan (în India) există un desen ce înfățișează Pământul și Venus unite printr-o linie de săgeți directionate. Ulterior, Reuth Reyno, fizician la Universitatea din Pundjab, a trimis o informare la NASA, în care se arăta absolut convinsă că Venus este locuită de urmașii unei vechi civilizații din Valea Indului, care în mileniul al III-lea î.Hr. au plecat pentru a se salva de un cataclism planetar. Sondele spațiale au constatat că pe Venus a existat apă, chiar mări și oceane, ceea ce face posibilă prezenta vieții.

Poate cea mai serioasă astfel de relatare este cea care vine din partea armatei americane. Pe 6 octombrie 1952, colonelul John B. Richardson și șapte tineri piloți au primit de la președintele Eisenhower un plic cu instrucțiuni pentru o dublă călătorie: în interiorul Pământului și pe Venus. În jurnalul de bord, din care doar o mică parte a ajuns publică, colonelul Richardson scria că distanța Terra – Venus poate fi parcursă în ore sau zile, în funcție de viteza navei. Venus seamănă foarte mult cu Pământul, nu sunt probleme cu oxigenul și este condusă de un împărat. Venusienii sunt urmașii pământenilor, strămoșii lor venind din orășelul Phantuum de sub gheata Antarcticii, ale cărui ruine au fost descoperite acum câțiva ani și cercetate de americani, englezi și canadieni. De asemenea, venusienii pot lecu orice tip de boală în 24 de ore, folosind tunuri cu laser. Maiorul canadian Lynch, adjunctul colonelului Richardson, a scris un raport complet la întoarcerea de pe Venus, din care rezultă că 90 la sută dintre fecundări se fac în eprubetă, motiv pentru care nu există nou-născuți cu malformații și nici delictе sexuale. Conform legilor existente, cei cu însușiri nedorite nu au voie să aibă copii (la fel ca la incasi). Portul general este un vesmânt alb și sandale, iar când plouă, venusienii umblă desculți. Alimentatia lor e pe bază genetică: legumele se cultivă în sere uriașe iar sucul lor este comprimat în pastile foarte concentrate. Locuintele acestora sunt realizate aproape integral din materiale sintetice.

Venus era singura stea adorată de azteci, marea lor venerație fiind manifestată prin sacrificii sângeroase. Maiasii foloseau două calendare: unul solar și unul venusian. În teosofie, Sanat Kumara a venit acum 18,5 milioane de ani dintr-un plan eteric al planetei Venus pentru a ajuta pământenii să evolueze spiritual. Toate culturile au venerat această planetă, ceea ce înseamnă că ceva important s-a petrecut acolo. Poate că într-adevăr Venus a fost al doilea refugiu al exilaților de pe Pământ, alături de Marte. Conform lui Herodot, vârful Marii Piramide de la Gizeh era inițial acoperit cu plăci de cupru cristalin, cuprul fiind asociat cu Venus. Planeta Marte era asociată cu fierul, iar *Hitat* ne spune că regele Saurid, pe lângă diverse comori, a ascuns în cea de-a doua piramidă unelte de fier. Ceea ce ne face să credem că Marea Piramidă a fost folosită ca „poartă stelară” către Venus, iar a doua, cea atribuită lui Kefren, către Marte. Aceste două porți ar putea reprezenta cele două turnuri atât de des întâlnite în arhitectura arabă, dar și cele două djeduri (turnuri cu trepte) postate în fața templului lui Osiris din Abydos.

Fugind de Potop, exilații s-au împărțit în două: o parte fiind evacuați pe Venus și o parte pe Marte. Multumită strămoșilor noștri, putem afla și cine se conducea cele două grupuri. Enki și fiica sa, Istar, erau asociați cu planeta Venus, în timp ce Marduk, fiul lui Enki, cu Marte. Prin urmare, oamenii au asociat divinitățile cu planetele pe care acestea s-au refugiat. *„Până și zeilor li s-a făcut frică de puhoi. Au dat înapoi, s-au urcat în cerul lui Anu și s-au chircit pe la margini”*, povestea *Epopeea lui Ghilgames*. Campionul Veghetorilor, Marduk, a fugit după ce a fost învins de unchiul său în bătălia finală a celui de-al doilea război. Ajunși pe Venus și Marte, fugarii nu au rămas prea mult timp, deoarece au fost descoperiți de Enlil, care a distrus cele două planete, fortându-i pe exilați să se întoarcă în „închisoarea” lor, Terra. Condițiile de viață neprielnice pe ambele planete, care au susținut în trecut viața, sunt urmarea unui atac cu arme asemănătoare celor atomice. Pentru acest atac, Enlil și-a folosit probabil uriașa navă, Luna, adusă pentru a crea era glaciară pe Pământ. Istoria chineză chiar consemnează că intrarea lui Venus în Lună era considerată de prezicători o prevestire pentru moartea unei mari mulțimi de oameni. Matematicienii Dion din Neapole și Adraste din Cryzic susțineau că, sub domnia regelui legendar Phoroneus, unele corpuri ceresti neidentificate au schimbat culoarea, dimensiunile și orbita planetei Hesperia (Venus), după care s-a declanșat Potopul. Calcule mai recente stabilesc faptul că Venus s-a aflat mai aproape de Terra cu 17 milioane de kilometri. Vechiul text astronomic chinez *Sut-Seu* afirmă că, la un moment dat, *„Venus era vizibilă în plină zi, și pe Pământ rivaliza în strălucire cu Soarele”*. O altă lucrare chinezească, compusă din 4.320 de volume, despre care se spunea că fusese moștenită din cele mai vechi timpuri și conține *„toate cunoștințele”*, susținea că, înainte de Potop: *„planetele și-au modificat traiectoriile. Cerul a coborât mai jos înspre nord. Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările”*. În mitul norvegian al Potopului, înainte de aceeași catastrofă, *„stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat”*. Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că, în visul care i-a prevestit regelui Saurid diluviul, *„stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor”*. În *Bundahish*, când Angra Mainyu (Enlil) a trimis *„înghețul pustiitor și necruțător”*, el a și *„atacat și tulburat cerul”*, acest asalt dându-i

posibilitatea de a stăpâni „a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime”. În același timp, planetele s-au răsculat împotriva cerului, stârnind haos în tot cosmosul. Iar indienii cahto din California spun doar că „a căzut cerul”, exprimare care se referă la același eveniment: atacul lui Enlil asupra celor două planete pe care se refugiaseră exilații. Un atac nuclear la nivelul întregii planete poate explica și mișcarea de rotație unică a lui Venus, ce se învâрте invers decât celelalte. „Si când lumina a o mie de sori va exploda în ceruri, voi fi eu Moartea de lumi nimicitoare”, spunea Enlil în *Bhagavad-Gita* prin gura lui Krisna, considerat avatarul său de către indieni.

Marea Piramidă ne mai oferă încă un indiciu care să sprijine ipoteza deplasării planetei Venus de pe orbita sa în urma unui atac devastator. Mai mulți autori au demonstrat că Marea Piramidă ascunde date astronomice în dimensiunile sale. Fiecare latură a ei măsoară aproximativ 230 de metri. În prezent, un an venusian durează 225 de zile terestre, puțin sub numărul indicat de Piramidă. Nu cred că ar fi gresit să considerăm că 230 era numărul de zile terestre ale anului venusian înainte de modificarea orbitei planetei, ținând cont că Marea Piramidă a fost construită înainte de respectiva catastrofă, ca „poartă stelară” spre Venus. Un alt indiciu ni-l oferă cele două calendare mayase, cel lunar și cel venusian care, atunci când erau contopite, dădeau cicluri de câte 52 de ani – exact înclinatia laturilor Marii Piramide. Acest calendar le-a fost oferit mayasilor de către șarpele cu pene Kukulcan, asociat cu planeta Venus. Iar pentru egipteni, 52 era un număr asociat cu zeul Thoth, cel pe care cronicarii copti îl considerau constructorul piramelor de la Gizeh. Atât Kukulcan cât și Thoth erau nume alternative ale sumerianului Enki, cel care a folosit „poarta stelară” din Egipt pentru a se refugia pe Venus. Un alt amănunt bizar, departe de a fi o coincidență, îl reprezintă numărul 40. Cea mai mică distanță dintre Pământ și Venus este de 40 milioane de kilometri. Circumferința Terrei la ecuator este puțin peste 40 de mii de kilometri. Iar 40 era numărul atribuit de sumerieni lui Enki.

Distrugerea celor două planete este relatată și de *Vechiul Testament*, ce-i drept, fiind bine ascunsă sub forma unei banale povesti. Încă din vechime, Marte era asociată cu bărbatii, iar Venus cu femeile. În *Biblie* există două locuri care au fost distruse de arme atomice: Sodoma și Gomora. Datorită faptului că bărbatii au vrut să se împreuneze cu doi îngeri, Sodoma este considerat un oraș al homosexualilor. Din numele cetății provine cuvântul „sodomizare”, ce se referă la sexul anal. Reprezentanții creștinismului și iudaismului consideră Gomora un loc al lesbianelor, deși nu există niciun detaliu în *Biblie* care să sprijine această concepție. Dacă aceste două locuri, unul asociat cu bărbatii, iar celălalt cu femeile, au fost distruse de arme probabil atomice, povestea Sodomei și Gomorei este, în realitate, cea a planetelor Marte și Venus.

Capitolul 18 din *Facerea* ne spune că într-o zi, pe la amiază, Domnul, însoțit de doi oameni, a apărut în fața lui Abram (Avram). Acest personaj era sumerian, conform *Bibliei* provenind din orașul Ur. Prin urmare, numele său este unul sumerian, însemnând „cel care conduce Fereastră / Deschizătura”. Avram i-a invitat la masă pe cei trei, oferindu-le un vitel, acesta fiind un indiciu în deslusirea identității „Domnului”: vitelul era simbolul celui numit adeseori „taurul ceresc”, adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul l-a anunțat pe Avram că va avea un fiu peste un an, dar i-a oferit și un nume semit, Abraham (Avraam în română). Nu doar el, ci și soția sa a fost rebotezată, transformându-se din Sarai în Sarra („conducătoarea Intrării” în sumeriană, nume ce desemnează aceeași funcție ca a lui Avram, adică de conducătoare a paznicilor „portii stelare”). Apoi, Enlil i-a dezvăluit motivul vizitei sale, deși nu era obligat să o facă: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogorî-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”. Cu alte cuvinte, să folosească Poarta pentru a ajunge pe Marte și Venus, locurile unde se aflau „păcătoșii”. După ce însoțitorii Domnului au plecat spre Sodoma, paznicul Portii a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid: „Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui necredincios! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?”. A încercat chiar să-l înduplece folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepti: pierde-i-vei, oare, și nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepti, de se vor afla în cetate?” Primind un răspuns satisfăcător, Avraam a continuat negocierea, scăzând din ce în ce mai mult numărul „dreptilor”, ajungând într-un final la zece. „Pentru cei zece nu o voi pierde”, l-a asigurat Enlil, apoi „s-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său”.

Capitolul 19 ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimisi ai lui Enlil au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinați de Lot, nepotul lui Avraam, care i-a invitat în locuința sa. Initial au refuzat, preferând să stea pe

stradă. Însă, la insistentele lui Lot, au acceptat. Locuitorii Sodomei, „*de la tânăr până la bătrân*” au înconjurat casa, cerându-i pe cei doi ca să-i „cunoască”. În zadar le-a oferit Lot pe cele două fiice ale lui, sodomitii îi vroiau neaparat pe noii veniți. Când au vrut să spargă usa, cei doi l-au tras pe Lot înauntru „*iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare*”. Apoi l-au anunțat pe nepotul lui Avraam de planul distrugerii cetății, sfătuindu-l să-si ia familia și să fugă. În zori, cei doi i-au spus lui Lot să se grăbească. „*Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui*”. Scotându-l afară, l-au sfătuit să fugă din fata urgiei: „*Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!*” Despre ce munte era vorba?

„Portile stelare”, construite sub formă de piramidă sau ziggurat, pentru oamenii vremurilor erau niste munti artificiali. Din acest motiv sustineau că zeii apăreau pe „munte” atunci când veneau pe Pământ, și tot pe „munte” se urcau pentru a ne părăsi planeta. Văzându-si zeii pe vârfurile muntilor artificiali, anticii i-au asociat și cu cei mai înalți munti naturali. Muntele Olimp era casa zeilor grecilor, muntele Zephon era cea a lui Baal în Canaan, pe muntele Hermon a avut loc jurământul îngerilor Veghetori, Enlil mai era numit și Iskur („inamicul muntelui”), Istar înseamnă „distrugătoarea muntelui”, Ninhursag este „doamna muntelui înalt”. Cu alte cuvinte, muntii pe care zeii apăreau nu erau cei naturali, ci aceia artificiali, „portile stelare”. Asocierea dintre o „poartă” și un munte se observă și din stela lui Kheops, unde zeita Isis este numită și „*stăpâna piramidei*”, dar și „*stăpâna muntelui apusean Hathor*”. În concluzie, trimisii lui Enlil l-au sfătuit pe cel numit de *Biblie* Lot să fugă printr-o „poartă stelară”. Acesta i-a răspuns celui care l-a avertizat că nu are timp să ajungă la „poartă”: „*tu ai făcut milă mare cu mine, mântuindu-mi viața; dar nu voi putea să fug până în munte, ca să nu mă ajungă primejdia și să nu mor*”. Prin urmare, Lot și familia lui s-au ascuns într-un loc numit Toar.

De ce se grăbeau cei doi trimisi atât de mult în zori? Ce făceau în stradă înainte de a intra în casa lui Lot? Și de ce scăderea numărului „dreptilor” în negocierea lui Avraam seamănă destul de mult cu o numărătoare inversă: 50, 45, 40, 30, 20, 10? Să fi plantat cei doi o bombă cu ceas în Sodoma? Se pare că nu, *Biblia* afirmând că atacul a venit de sus: „*Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia*”. Efectul a fost devastator, femeia lui Lot chiar prefăcându-se într-un stâlp de sare. „*Un suflu arzător înfășură pe titani, fiii tărâni, în vreme ce văpaia se urca uriasă spre norul divin și, în ciuda puterii lor, ei își simteau ochii orbiti când scăpăra lumina trăsnetului și a fulgerului. O dogoare năprasnică străbătea genunea. Privelistea din ochi și sunetul din urechi erau aidoma celor pe care le-ar face, întâlnindu-se, Pământul și Cerul deasupra (...)* Si de jur împrejur pământul, izvor de viață, pâlpâia în flăcări”, scria Hesiod în *Theogonia*. „*Flăcările tâsneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea suieratul aburilor. Toate vietuitoarele, toate plantele au fost mistuite. Numai tărâna golasă a mai rămas dar, precum cerul însuși, nici pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii*”, spune un mit norvegian, relatat de *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*. Uitându-se spre locul unde erau Sodoma și Gomora, Avraam „*a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor*”. Privindu-si „capodopera”, Enlil a exclamat, conform *Bhagavad-Gita*: „*Eu sunt Timpul atotputernic, distrugător de lumi*”.

Sodoma și Gomora au rămas „*pustietate pentru totdeauna*” (Cartea lui Sofonie 2:9), la fel ca planetele Marte și Venus. *Biblia* nu oferă amănunte despre Gomora, dar stim că a avut parte de același destin ca și Sodoma. Cuvântul „*gomo*” înseamnă „adunare de zei” iar „*ra*”, în sumeriană, „conducător”. Prin urmare, Gomora s-ar traduce „adunarea zeilor conducători”, un nume potrivit planetei Venus, unde s-au refugiat Enki, fiica sa, Iștar, și restul conducătorilor Veghetorilor. *Biblia* sustine că au existat supravietuitori, Lot și fiicele sale, care au trăit în pesteri și s-au împerecheat între ei, dând naștere neamurilor moabitilor și amonitilor. Supravietuitori se pare că au rămas și pe planetele Marte și Venus, care și-au construit orase subterane, în ciuda atmosferei distruse de iarna nucleară. Însă marii zei, conducătorii refugiaților, au fost nevoiți să se întoarcă pe Terra. Dacă e să ne luăm după spusele *Vechiului Testament*, ei au fost avertizați înainte ca atacul să înceapă: „*Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!*” (Facerea 19:7). Pe Pământ au avut de înfruntat o nouă eră glaciară, pâna la finalul celui de-al doilea război al zeilor.

Pe lângă Sodomă și Gomoră, mai există o referire la distrugerea planetelor Marte și Venus, mascate sub numele Lemuria și Atlantida. Acestea erau două presupuse insule ori chiar continente, unul aflat în oceanul Pacific iar celălalt în Atlantic, locuite de civilizații extrem de avansate tehnologic. La un moment dat au fost distruse peste noapte. Tradiția spune că au fost scufundate în apele oceanelor, însă nu puțini sunt cei care pun distrugerea lor pe seama armelor nucleare. Deși căutate asiduă, Lemuria și Atlantida nu au fost descoperite. În plus, forma continentelor Terrei exclude posibilitatea existenței în respectivele oceane ale unor alte continente ori măcar insule uriașe. Ceea ce înseamnă ori că Atlantida și Lemuria sunt simple fabulații ale înaintașilor noștri, ori că se referă la altceva. Nu la locuri de pe Pământ, ci din afara acestuia.

Singura menționare a Atlantidei în antichitate se găsește în dialogurile *Timaeus* și *Critias* ale lui Platon. El spunea că preoții egipteni din Sais i-au povestit această legendă înțeleptului Solon, unul dintre cei șapte mari înțelepți ai Greciei antice. Solon i-a împărtășit-o unei rude, Dropides, care i-a transmis-o fiului său, Kritias cel Bătrân. La rândul său, acesta i-a narat-o nepotului său, Kritias cel Tânăr, de la care a aflat-o Platon. Conform acestui mit, Atlantida era un oraș format din ziduri concentrice, construit de către zeul Poseidon. Forma rotundă a orașului este forma unei planete. Poseidon, constructorul Atlantidei, era Enki al sumerienilor. Scufundarea Atlantidei și Lemuriei în ape poate fi privită simbolic, nu interpretată literal. Pentru antici, spațiul era un ocean uriaș, din care au luat naștere planetele. Egiptenii, de la care a aflat Platon legenda Atlantidei, îl numeau Nun. Prin urmare, oceanul în care s-au scufundat cele două locuri populate de ființe mult evoluat tehnologic poate fi spațiul cosmic care a „înghițit” cele două planete, Marte și Venus. Pozitionarea celor două insule de o parte și de cealaltă a continentului american reprezintă pozitionarea celor două planete de o parte și de alta a Pământului. La fel ca în cazul Sodomei și Gomorei, și de pe cele două insule / continente se spune că au existat supraviețuitori. Ba, mai mult, extraterestrii venusieni din zilele noastre le-au împărtășit de multe ori contactatilor faptul că sunt urmași ai atlantilor.

Transformarea metaforică a planetelor în continente era des întâlnită în antichitate, pentru a ascunde adevărul de publicul larg, la el având acces doar inițiații. Cel mai bun exemplu ni-l oferă tibetani, pentru care muntele Meru, casa zeilor, se afla în centrul universului. În jurul muntelui se întinde un vast ocean cu apă sărată, pe care se află patru continente. Cel de la sud, Jambudvīpa, este populat de oameni care trăiesc până la o sută de ani. În acest loc, în care cerul și marea sunt albastre, alături de oameni trăiesc animale, fantome și câțiva zei. Sub ei se întinde regatul infernului. Pe continentul din est, unde solul, marea și cerul sunt albe, locuitorii au fete în formă de lună, sunt de două ori mai înalți decât oamenii și trăiesc cam trei sute de ani. Pe continentul vestic, unde peisajul este roșu, ființele au fete rotunde și trăiesc cinci secole. Iar pe continentul nordic, ce are nuanța aurului, se găsesc creaturi cu capete de cal, de opt ori mai înalte decât oamenii. Meru, casa zeilor, aflată în centrul universului, nu era un munte propriu-zis, ci o planetă. Oceanul care o înconjoară este spațiul cosmic, o analogie identică cu cea a multor popoare din antichitate. Cele patru continente din acest „ocean” sunt patru corpuri ceresti. „Continentul” sudic (cel de jos), sub care se întinde regatul infernului, cu peisaj albastru, locuit de oameni, spirite și câțiva zei, nu poate fi decât „planeta albastră”, Terra. Cel din est (din dreapta), cu peisaj alb, pe care trăiesc uriași cu fete în formă de lună este Venus, albul fiind culoarea asociată de obicei cu această planetă, aflată la dreapta Terrei. „Continentul” vestic (din stânga), cu peisaj roșu, este Marte, planeta aflată în stânga Pământului, cea supranumită „planeta roșie”. Iar „continentul” nordic (de sus), cu nuanță aurie, nu poate fi decât Soarele. Dacă aceste continente ale tibetanilor sunt în realitate corpuri ceresti, de ce nu ar fi posibil acelasi lucru și în cazul continentelor Atlantida și Lemuria? Cei care încă le mai caută prin oceanele pământene poate ar trebui să privească spre spațiu, spre Venus și Marte.

Pe lângă aceste „porți stelare”, este posibil să mai existe încă una, chiar mai aproape decât ne-am putea imagina. Dale E. Graff, fostul director al programului armatei americane de vedere la distanță, numit *Stargate* („Poarta Stelară”), spunea că „*Poarta Stelară aflată în fiecare dintre noi poate fi descoperită de oricine dorește să o caute*”. Iar unii se pare că au reușit nu doar să o descopere, ci să o și activeze.

Egiptenii antici foloseau halucinogene precum opium (importat din Creta), mătrăgună și cannabis. Unele sunt menționate în papyrusul Ebers (cca. 1.500 î.Hr.), cel mai vechi text medical cunoscut. Conform ultimului episod al serialului *Sacred Weeds* de pe Channel 4, nufărul albastru era de asemenea un drog ritual antic. La fel ca preotii din Egiptul antic, samanii de astăzi folosesc halucinogene, cel mai eficient fiind vita de ayahuasca, care în Columbia este cunoscută ca „scara către Calea Lactee”. Stanislav Grof descria inițierea samanică astfel: *„Cariera multor samani începe prin experiența năucitoare a unei neobisnuite stări de conștiință, cu senzația prăbusirii în lumea subterană, în care este atacat, dezmembrat, apoi adunat la loc pentru a ajunge pe meleagurile ceresti”*. Zeul egiptean Osiris, aflat în strânsă legătură cu „poarta stelară” atât în *Cartea mortilor* cât și în multe texte ale piramidelor, a fost atacat și dezmembrat de fratele său, trimis în lumea subterană, apoi adunat la loc de către soția sa și înviat, în final ajungând în Cer. Antropologul elvețian Jeremy Narby spunea că samanii pe care i-a studiat *„vorbesc despre o scară, de o tulpină de vită, de o sfoară, de o scară în spirală ce leagă cerul și pământul și pe care o utilizează pentru a ajunge în lumea spiritelor. Ei cred că spiritele au coborât din cer și au creat viața pe pământ”*. La prima sa experiență samanică cu ayahuasca, el a întâlnit o pereche de serpi uriași. Scară sau sfoară care leagă Cerul și Pământul? Exact descrierea „portii stelare” în antichitate. Acea tulpină de vită să fie oare ayahuasca? Sau iedera, pe care egiptenii o numeau chenosisiris („iarba lui Osiris”), după cum afirmau Plutarh și Diodor din Sicilia? Antropologul Michael Harner, care a stat printre indienii Conibo din Amazonia peruviană în anii 1960, scria: *„Câteva ore după ce am băut fiertura am fost, într-un fel, treaz, dar într-o lume dincolo de cele mai fantastice vise. Am întâlnit oameni pasăre, dar și creaturi asemănătoare dragonilor care mi-au explicat că sunt adevărații zei ai acestei lumi”*. Să fie oare posibilă deschiderea „portii” cu ajutorul halucinogenelor? Preotii din antichitate și samanii de astăzi chiar au reușit să călătorească pe planeta zeilor, fie și doar spiritual?

Sub influența ayahuasca, Whitley Strieber a avut viziunea unor „orase de aur” și a altor structuri exotice din altă lume. Copiii Spatiului, aflați în tranșa hipnotică indusă de Andrija Puharich, descriau orase extraterestre. În timpul mai multor sedințe de clarviziune, sociologul Courtney Brown s-a văzut transpus pe o planetă, într-o clădire imensă, metalizată, în formă de turn. Samanul Pablo Ameringo vedea sub influența ayahuasca orase cu tehnologie sofisticată, pline de piramide, turnuri Babel și minarete. Babilonienii chiar considerau că exista în ceruri un alt Babilon, aidoma celui de pe Pământ. Lucru pe care îl confirma și ionianul Democrit în secolul V î.Hr., prin afirmația *„Ce este sus, este și jos”*, în conformitate cu spusele lui Iisus în *Noul Testament*: *„Precum în Cer, așa și pe Pământ”*. Lucru absolut logic, de altfel. Dacă se găsea pe Pământ o „poartă stelară”, sigur exista una și pe planeta zeilor care, mai mult ca sigur, era identică cu cea din Babilon. Așa se pot explica „turnurile Babel” văzute de Pablo Ameringo sau turnul imens al lui Courtney Brown. Iar dacă Poarta din „Cer” era identică cu cea din Babilon, cele șapte porți prin care a trecut Ninhursag pentru a ajunge în „lumea de jos” ar putea fi cele șapte etaje ale zigguratului. Aceste etaje ar putea fi și cele șapte vămi din catolicism, corespunzătoare celor șapte ceruri (la ortodocși sunt nouă), la fel ca la musulmani, prin care sufletul trebuie să treacă în drumul său spre Cer.

Dacă prin clarviziune sau experiențe samanice se poate ajunge pe planeta zeilor, această călătorie are un mare dezavantaj: se poate realiza doar la nivel spiritual. Zeii prezenți pe Pământ aveau nevoie de o modalitate de a călători fizic.

În februarie 1913, la Universitatea Cambridge din Anglia, profesorul de matematică Godfrey H. Hardy a primit o scrisoare cu teoreme și formule matematice complexe de la indianul de 26 de ani, Srinivasa Ramanujan, care susținea că adeseori comunică în vise cu zeita Namagiri. După spusele indianului, formulele lui pot ajuta oamenii să creeze portaluri spre alte dimensiuni sau planete. Nu știm dacă s-au găsit aplicații practice pentru acele formule, ce erau mult prea complicate pentru matematicienii din în acea perioadă. Însă cert este că oamenii au încercat să deschidă portaluri. După experimentul Philadelphia, care a eșuat, a urmat proiectul Montauk, după numele bazei din Long Island unde doctorul Neumann a inventat „scaunul psihotronic”, cu ajutorul căruia un medium reușea să deschidă portaluri, călătorind prin tuneluri spiralate dintr-un loc în altul. Aceste experimente nu au fost niciodată recunoscute oficial și, cel mai probabil, nici nu vor fi prea curând. Există însă zone cu „porți” naturale, în care oamenii sunt teleportați în alte locuri în mod accidental.

Tara Luanei din Muntii Buzăului din România este un loc în care se petrec adesea fenomene inexplicabile. Bătrânii povestesc că oamenii dispar într-un fel de ceață albastră sau sunt aruncați în alte locuri de o forță invizibilă. De obicei, teleportarea avea loc după ce respectivii descopereau comori. Într-o noapte, deasupra fostului schit Gavanele, pe Podul Manciuului, oamenii au văzut flăcările despre care se spune că joacă pe comori. Unii dintre ei au săpat în respectivele locuri și „le-au apărut spaima, fel de fel de călugări și draci, care le-au luat mintile și i-au dus în alte locuri”. O altă poveste spune că „un oarecare Mătăreanu, săpând după o comoară, s-a trezit, după vreo săptămână, departe de acest loc, într-o poiană în pădure, unde l-au găsit oamenii cam zăpăcit la cap”.

În anii 1980 a avut loc un experiment militar într-o zonă din Tara Luanei, în care aparatele indicau o turbulență energetică. Aici, un medium și-a folosit capacitățile extrasenzoriale pentru a afla unde se duc oamenii aspirați de acea ceață albastră. După ce a intrat în transă, a dispărut complet din fața celor care îl însoțeau. A fost descoperit după vreo oră, incapabil să vorbească, la câteva sute de metri de locul din care dispăruse. După ce și-a revenit, primele sale cuvinte au fost: „Am venit de Dincolo”. Mai târziu a povestit că a fost aspirat într-un tunel gri, la fel ca mediumurile proiectului Montauk, la capătul căruia se afla o lumină strălucitoare. „Este vorba de o radiație luminoasă pe care o apreciez având 300.000 de grade Kelvin”, a spus el. A descris peisajul de Dincolo ca fiind asemănător cu cel pământean, însă în culori mult mai pure. Acolo a întâlnit chiar și oameni: o femeie și o fetiță asemănătoare cu ea, ce părea o clonă, un bătrân și un alt bărbat, cu ten gri, „altfel decât noi”. Nu a putut să-i contacteze, deoarece păreau că rățesc în timp și spațiu. Deși el era cel care rățea în spațiul și timpul lor. Mediumul considera că a petrecut în lumea de Dincolo o fracțiune de secundă, rămânând foarte surprins la aflarea vestii că a dispărut vreo oră.

Ce se întâmplă în Tara Luanei? Relatările ne duc cu gândul la o „poartă stelară”, însă nimeni nu povesteste despre vreun dispozitiv care să realizeze teleportările. Totul pare natural și întâmplător. Însă, aidoma „portilor stelare” din întreaga lume, care erau păzite de diferite creaturi, și în Tara Luanei se găsesc „spirite” care păzesc comorile. Cum se poate deschide un portal fără o „poartă” propriu-zisă? Această ruptură în timp și spațiu poate fi doar efectul distrugerii unei „porti stelare” în timp ce era activată. Ce fel de armă ar putea distruge o „poartă”? Tot una atomică, la fel ca în cazul planetelor Venus și Marte. Răspunsul pare a fi afirmativ.

Într-o zonă muntoasă din Muntii Buzăului, pe un mare platou, s-au găsit așezări umane gigant din epoca de piatră. Cercetătorii au stabilit că așezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, solul fiind ars pe o adâncime de aproximativ jumătate de metru. O legendă locală spune că demult, acolo era țărâmul Luanei, unde se afla o cetate cu ziduri imense, deasupra căreia strălucea zi și noapte un fel de „soare”. Cei din cetate erau dârji, dreți și netemători. „Multi ani fericiți au trăit acei oameni până au venit peste ei vrăjmasii în care de foc și au doborât soarele Luanei. Mare prăpăd s-a întâmplat atunci pe pământ”, povestesc bătrânii din zonă. Cetatea a fost distrusă prin foc de dușmani, astfel încât n-a mai crescut iarba și nici animalele n-au mai călcat prin acel loc. Într-o grotă din zonă este desenată o navă propulsată de un lung jet de flăcări, ce atacă Terra dinspre stele. În fața navei se află un arc întins, cu o săgeată, iar de la sol pornesc spre ea două obiecte asemănătoare cu rachetele din zilele noastre. Nivelul ridicat de radiații este fără îndoială cauza lipsei plantelor și a animalelor în zonă. Aceste radiații, împreună cu solul ars jumătate de metru, sunt efectele unei bombe atomice, cel mai probabil, lansată de nava din desenul rupestru. O cetate cu ziduri imense, construită în epoca de piatră, ce conținea o „poartă stelară”, nu putea aparține oamenilor acelor vremuri, ci zeilor.

Cine erau cei care locuiau în acea cetate? „Luana era un suveran bătrân, un mare înțelept, o ființă atotputernică”, povestesc bătrânii. Atunci când locuitorii cetății erau răniți în războaie, Luana îi tămăduia folosind leacuri numai de el știute, cu apele vii și moarte din Valea Izvoarelor. Într-adevăr, pe acolo trece râul Slănic, locuitorii din zonă folosindu-i chiar și astăzi apele pentru a-și trata diferitele afecțiuni. Numele împăratului Luana, neîntâlnit în limba română, se regăsește în lista regilor sumerieni, sub forma Enmenluana, cuvântul însemnând „domnul coroanei, omul lui Anu”. El era conducătorul orașului Bad-tibira, locul unde regalitatea s-a mutat după ce a părăsit Eridu. Cetatea era înconjurată de un mare zid, chiar numele său însemnând „zidul lucrătorilor cuprului”. Deși a fost identificat de cercetători cu Tell al-Madineh din sudul Irakului, acest oraș e posibil să fie cel din Munții Buzăului. Zidul înalt al Bad-tibirei ne duce cu gândul la fortăreața cu ziduri uriașe din Țara Luanei. Luana era „o ființă atotputernică”, adică ceea ce anticii numeau zeu. Lista regilor sumerieni susține că a domnit 43.200 de ani, ceea ce exclude posibilitatea să fi fost o ființă umană. Acest suveran înțelept, „omul lui Anu” (cu sensul de creație a lui Anu), ce avea puterea de a tămădui,

nu putea fi decât ființa creată de Anu, zeul înțelepciunii, Enki. Miturile ne spun că el a realizat pe cale genetică o nouă specie de ființe cu statură impresionantă, acestea fiind uriașii din *Biblie* sau giganții din legendele lumii. Parcă pentru a confirma legendele, în urmă cu 30 de ani, la Scăieni, aproape de Valea Luanei, au fost găsite schelete de oameni care aveau înălțimea de 2,5-3 metri. Legendele dacilor susțin că pe pământul României de astăzi a trăit cu mult timp în urmă o divinitate, Zamolxis, zeul suprem al tracilor de pretutindeni. Cum pe Zamolxis l-am identificat deja cu Enki al sumerienilor, tragem concluzia că cetatea în care s-a mutat acesta după ce a părăsit Eridu, Bad-tibira, este cea din Țara Luanei.

După ce a fost eliberat de pe vârful Omu, unde a fost crucificat de către Enlil, Enki a rămas în zonă, stabilindu-și reședința în Bad-tibira din Țara Luanei. A ales acest loc mai mult ca sigur datorită centrilor energetici extrem de puternici de aici. În noua casă l-au urmat Istar, fiica sa, căpeteniile Veghetorilor și, mai târziu, fiul său, Marduk. Cetatea din Țara Luanei se pare că este cea descrisă de *Ramayana*, în care a avut loc confruntarea finală dintre Rama și Ravana și nu cea din Sri Lanka. În insula asiatică nu s-au descoperit urme ale unor bombe atomice sau ale altor arme teribile din poemul indian, în schimb acestea există pe teritoriul românesc. Legendele locale susțin că regele Luana își vindeca supușii răniți în războaie, deși nu este menționat niciun război în afara celui final, care a distrus cetatea. Prin urmare, Luana a locuit acolo în timpul celui de-al doilea război al zeilor, presărat de lupte întinse pe parcursul a nouăzeci și două de milenii. „*Vrăjmasii*” au venit în „*care de foc*”, asemănătoare vimanelor din *Ramayana*. Epopeea indiană aminteste că „*viteazul Matali și-a îndreptat carul tras de cai asemănători razelor Soarelui*”, o descriere ce se potrivește perfect cu cea narată de bătrânii din munții Buzăului. Cetatea lui Luana a fost distrusă prin foc de dusmani, astfel încât n-a mai crescut iarba și nici animalele n-au mai călcat prin acel loc, în timp ce, în *Ramayana*, Hanuman a dat foc cetății lui Ravana. Arma cu care Rama a atacat Lanka din vimana sa este descrisă de indieni ca o „*săgeată*” care „*avea adunată în ea energia tuturor ființelor*”, iar desenul din grotă din Buzău înfățișează o navă ce are în față un arc întins, cu o săgeată. Indienii spun că Lakshman a fost vindecat de Hanuman cu ajutorul unor ierburi aduse din Himalaya, în timp ce miturile românești susțin că Luana își vindeca răniții cu ajutorul unor leacuri numai de el știute, folosindu-se de apele din Valea Izvoarelor. Pentru a ajunge la cetatea lui Ravana, armata printului Rama a construit un pod despre care se presupune că este cel ce leagă India de Sri Lanka. Însă, dacă este vorba despre cetatea lui Luana, invadatorii veniți din Mesopotamia (locul unde se afla orașul lui Enlil) ar fi trebuit să traverseze Dunărea prin partea de sud ori est. În sud-estul României de astăzi, în dreptul orașului Brăila, există în mijlocul Dunării, la o adâncime de aproximativ doi metri, urmele unei ciudate construcții, numite de localnici Podul Uriasilor. Adâncimea și furia fluviului nu permit nici măcar astăzi construirea unui pod în acel loc, prin urmare nu poate fi vorba despre o construcție umană în vremurile demult apuse. Cei care trec prin zonă susțin că uneori se aud gemete din adâncuri și, după aceste sunete, întotdeauna se înecă cineva în acel loc. Localnicii cred că spiritele uriasilor încă păzesc podul scufundat dar adevărul este că nimeni nu a putut descoperi originea construcției sau cauza straniilor fenomene din jurul ei.

„*Mare prăpăd s-a întâmplat atunci pe pământ*”, povestesc bătrânii din zona munților Buzăului despre războiul ce a distrus cetatea. Sau, mai detaliat, „*cele două osti crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbusit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc*”, după declarația *Ramayanei*. Veghetorii au încercat să scape de atac printr-o „*poartă stelară*”, însă arma lui Rama a lovit exact în acel moment, provocând în timp și spațiu ruptura ce a supraviețuit după atâta amar de vreme.

Astfel de războaie între zei, în care se foloseau arme uluitoare, asemănătoare celor atomice, sunt descrise de numeroase texte antice. Ba, mai mult, în lume se găsesc și alte locuri, în afară de cel din România, ce prezintă urme ale unor atacuri nucleare. La 300 de metri de un monolit gigant, ce cântărește peste 20.000 de tone, din fortificațiile de la Sacsayhuaman (în Peru), se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în șase direcții diferite. În Irak și în desertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la niste temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, ce conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franta, Scotia, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că ele suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa 5-6.000 de grade Celsius. În preajma Mării Moarte există unele zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu există vegetație sau animale. Iar în Death Valley din Nevada se află ruinele unui oraș vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat,

rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-au impregnat ciudate siluete negre, ca niste umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile si nisipul. La fel ca în platoul din Tara Luanei, nu există în zonă forme de viață animală sau vegetală, cu exceptia unor microorganisme. Temperatura de peste 6.000 de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obtine decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo-Daro din sudul Pakistanului, oras cu un nivel ridicat de radiatii, s-au găsit 44 de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fata în jos, tinându-se de mâini. Animalele au refuzat să se apropie de ele. Cercetătorul britanic David Davenport sustinea în 1997 că a găsit un epicentru de aproape 50 de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940-1950, arheologii au descoperit acelasi lucru în orasele indiene Kot Diji si Harrapa (aflat pe paralela de 30 de grade, la fel ca Eridu si Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porti stelare”).

Scrierile antice ale indienilor chiar descriu arme ale zeilor, capabile de astfel de distrugeri. În *Bhagavad-Gita*, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum si flăcări, strălucitoare cât o mie de soări”, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona Parva sustine că „un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate subtilă înconjură deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei arme, păru cuprinsă de febră”. În *Mahabharata* se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o țară timp de 12 ani, iar o alta distrugea „fătul în pânțele mamei”. În cartea a opta, „de la bordul unei puternice vimana, aflată în aer la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetății dusmanilor. Un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescentă insuportabilă (...) Totul s-a petrecut de parcă ar fi fost o dezlănțuire a elementelor: Soarele se învăteau în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arsi de văpaie, elefantii fugeau înnebuniți care-ncotro, căutând o scăpare din fata groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar dusmanii erau secerati; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în sir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefantii se prăbuseau răpusi. Caii si carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un urias incendiu. Mii de case au fost distruse apoi, pe mare si pe uscat, se asternu o liniste totală (...) Privelistea era înfiorătoare. Cadavrele celor căzuți se zgârciseră într-atât încât din cauza căldurii nemaîntâlnite, încât nici nu mai arătau a oameni”. În *Ramayana*, în timpul unui război, „sute de meteori căzură din cer” iar „sulitele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor si gros ca noroiul înnăbusea oamenii si animalele care încercau să iasă pe străzi. Orasul Lanka, arzând, lumina marea”. Arma Strămosului, pe care printul Rama o primise de la Agastya si „o tinuse pentru împejurarea supremă”, era o armă teribilă: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor fiintelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți, si apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yojana, o cetate de grani”. După ce Rama a lansat arma, „cele două osti crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbusit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”. În capitolul *Victoria*, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: „un disc negru acoperi Soarele (...) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...) Pestii stăteau nemiscati în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Totii arborii își pierdură frunzele. Pământul se zgudu”.

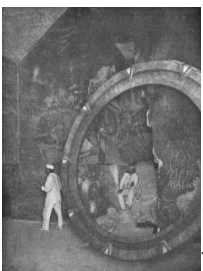
Dumnezeul lui Mahommed, cel ce folosește de obicei pluralul atunci când vorbește despre sine (implicând faptul că este vorba despre mai multe zeități, nu doar despre una), se laudă în *Coran* adeseori cu distrugerea multor cetăți: „Câte cetăți am pierdut noi si le-a ajuns pedeapsa noastră noaptea sau când se odihneau de amiază” (7:3); „Si acele cetăți le-am dărmăat noi, pentru că au fost nelegiuite, si le-am dat o veste despre pieirea lor” (18:58); „Si câte cetăți am făcut noi fărăme, pentru că erau nelegiuite, si am ridicat alt popor în urma lor? Si când simtiră mânia noastră, fugiră de ea” (21:11-12); „Si câte cetăți care erau nelegiuite am pierdut noi si ele stau dărmăate pe temelile lor! Si câte fântâni sunt deserte si câte cetăți înalte!” (22:44); „Si câte cetăți, care se încredeau în prisosinta lor, am dărmăat Noi!” (28:58). Să fie vorba oare despre cetățile care prezintă urme ale unor bombe atomice?

Revenind la „porțile stelare”, apare întrebarea: cum a reușit turnul Babel să facă o călătorie nu doar în spațiu, ci și în timp? De ce pentru mediumul din 1980 o oră a trecut într-o fracțiune de secundă? Care este legătura dintre timp și aceste dispozitive de teleportare?

„Porțile stelare” erau folosite de cele mai multe ori pentru a se ajunge pe planeta zeilor. Aici, însă, se pare că timpul se scurge într-un mod diferit de cel pământean. Pentru tibetani, pe muntele Meru, casa lui Brahma (An al sumerienilor), o zi este egală cu o sută de ani pe Pământ. Scripturile sacre indiene *Purana* spun că „*un an al muritorilor este egal cu o zi a zeilor*”. În *Coran*, Allah „*ocârmuiește toate lucrurile, de la cer până la pământ, apoi se suie ele la dânsul într-o zi a cărei măsură e o mie de ani, cum numărați voi*” (32:4). Toate acestea ne arată un timp diferit de al nostru pe planeta zeilor. Folclorul mondial este plin de astfel de relatări, întotdeauna legate de locul în care locuiau divinități. În *Vedenia lui Isaia*, profetul a fost dus de un înger în Cer, în fața lui Dumnezeu. Deși pentru Isaia trecuseră vreo două ore, îngerul i-a spus că pe Pământ s-au scurs 32 de ani. În legenda despre călătoria lui Mahomed în ceruri, când acesta s-a întors după o lungă vizită, și-a găsit așternutul cald iar din cana răsturnată în graba plecării apa nu se scursese în întregime. Într-o poveste japoneză, pescarul Urashima Taro s-a însurat cu fiica Împăratului Dragonilor și a locuit împreună cu aceasta în castelul tatălui ei de pe fundul mării. După o vreme, pescarului i s-a făcut dor de părinți, așa că a plecat în satul natal. Spre stupefacția lui, acolo a aflat că a dispărut pentru vreo patru sute de ani. Să nu uităm basmul românesc *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*, în care Făt Frumos a plecat să caute nemurirea, aidoma sumerianului Ghilgameș. Ajuns în țara zânelor, a zăbovit câteva zile în palatul lor. După ce s-a întors acasă, și-a dat seama că a lipsit câteva secole.

Nu doar trecutul îndepărtat a păstrat astfel de relatări, ci și prezentul. Travis Walton a fost răpit de un OZN pentru aproape o săptămână, însă pentru el trecuseră doar câteva ore. În aprilie 1977, în Chile, sergentul Armando Valdes a dispărut vreme de 15 minute. Când a reapărut, avea o barbă de cinci zile iar ceasul său cu calendar arăta o dată cu cinci zile mai târzie. El a povestit că fusese răpit de extraterestri timp de cinci zile. În cartea *L' Empire du Milieu troublé par les OVNI*s din 1993, cercetătorul chinez Shi Bo relatează cazul soldatului Wang, răpit din post de extraterestri și regăsit peste câteva ore, cu părul și barba crescute considerabil. De altfel, lui Betty Andreasson-Luca, entitățile care au contactat-o i-au transmis că timpul lor nu este ca timpul nostru, pe care ei îl cunosc bine, și că ei pot inversa sensul de scurgere al timpului. Multe relatări despre întâlniri cu extraterestri contin afirmații de genul: „*timpul nostru este altfel*” sau „*noi trăim concomitent trecutul, prezentul și viitorul*”. Așa s-ar explica și cercurile magice, în care fenomenele se desfășoară după alte legi iar timpul se scurge cu altă viteză.

Dacă într-adevăr pentru aceste entități timpul se scurge altfel, așa se explică vârstele matusalemice ale zeilor. Pentru tibetani, zeii trăiesc o mie de ani ceresti, adică 36 de milioane de ani pămâneni. În teosofie, Sanat Kumaraa venit acum 18,5 milioane de ani dintr-un plan eteric al planetei Venus. Preotul babilonian Berossus scria că, înainte de Potop, zece regi au domnit pe Pământ timp de 432.000 ani. Iar după Manethon, zeii, semizeii și Spiritele Morților au domnit în Egipt 24.925 ani. Pentru oameni, aceste entități cu durate enorme de viață păreau nemuritoare. Însă, așa cum ne învață adevărata istorie a Pământului, și zeii pot muri.

Timpul nostru fiind diferit de cel de pe planeta zeilor, un călător printr-o „poartă stelară” ar trebui să suporte un defazaj temporal. Extraterestrii nu par afectați de acest fenomen, mai ales dacă, într-adevăr, pot manipula timpul. Însă creierele umane resimt acest efect. Căutătorii de comori din Țara Luanei se întorceau „*cam zăpăciți la cap*”, din cauza acelor „*fel de fel de călugări și draci care le-au luat mintile*”. Mediumul din 1980 s-a întors incapabil să vorbească, având nevoie de ceva timp pentru a-și reveni. Motivul real al eșecului experimentului Philadelphia a fost faptul că pasagerii vasului teleportat prezentau afecțiuni psihice din cauza defazajului temporal. Aceștia și-au revenit abia după ce au conștientizat timpul nostru. Cel mai bine a exemplificat Stanislav Grof ceea ce se petrece în creierul uman în timpul unei astfel de călătorii, vorbind

despre „*experiența năucitoare a unei neobisnuite stări de constiență, cu senzația prăbusirii în lumea subterană, în care este atacat, dezmembrat, apoi adunat la loc pentru a ajunge pe meleagurile cerești*”. Pentru a elimina acest efect a apărut proiectul Montauk, doctorul Neumann reușind într-un final să inventeze „scaunul psihotronic”, ce ajută la deschiderea unor portaluri ce permit călătorii prin tuneluri spiralate dintr-un loc în altul. Totuși, se pare că americanii nu au renunțat la căutarea unei veritabile „porți stelare” a zeilor din vechime. În 2003, după ce au invadat Irakul, trupele americane au ocupat ruinele vechiului Babilon. Invazia a avut loc nu la mult timp după ce Saddam Hussein a început dezgroparea și restaurarea Babilonului. Deși orașul era deschis publicului larg, trupele americane au interzis accesul vizitatorilor, păzind ruinele cu strășnicie, zi și noapte. Ce se întâmpla acolo? Probabil căutau ceva. Ce ar fi putut căuta într-un oraș antic, numit „poarta zeilor”? Cel mai probabil, „poarta stelară” a lui Marduk. E posibil s-o fi descoperit chiar Saddam, Agenția pentru Securitate Națională (N.S.A.) a Statelor Unite publicând pe site-ul propriu o fotografie ce înfățișează doi arabi într-o peșteră, aflați lângă un dispozitiv circular, asemănător „porților stelare” din seria de filme *Stargate*. Nu știm dacă este vorba despre un trucaj, însă știm că N.S.A. a fost implicată în celebrul program de vedere la distanță, numit *Stargate*. Iar în 2009 în Norvegia, în 2010 în Australia și în 2012 în Orientul Mijlociu au fost văzute ciudate spirale luminoase pe cer, asemănătoare unor portaluri. Cum „scaunul psihotronic” al proiectului Montauk realizează călătorii prin tuneluri spiralate, ipoteza portalurilor rămâne în picioare.

Dacă americanii ar fi descoperit într-adevăr în 2003 „poarta stelară” din Babilon, ar fi avut nevoie de câțiva ani cel puțin pentru a o studia. Apoi, pentru a o activa, ar fi fost necesară o cantitate enormă de energie. După ce ar fi descoperit modul de funcționare și ar fi rezolvat problema energiei, ar fi avut loc teste. Se pare că toate acestea s-au întâmplat, e drept, pe ascuns. În 2008 a avut loc experimentul de la Geneva, despre care nu știm mai nimic. Oamenii de știință de la Centrul European pentru Cercetări Nucleare au construit un accelerator de particule într-un tunel lung de 27 de kilometri, la circa o sută de metri adâncime sub granița franco-elvețiană. Varianta oficială este că acest imens accelerator de particule, ascuns în subteran, a fost folosit pentru recrearea primei fracțiuni de secundă de după Big Bang. Cine crede că această fracțiune de secundă e atât de importantă încât să merite un asemenea efort, mai ales financiar, se înșală. Criza economică mondială începută în 2007, care s-a agravat în 2008, nu ar fi permis finanțarea unui astfel de proiect extravagant, doar pentru crearea unei fracțiuni de secundă de după Big Bang (lucru care, de altfel, nu ne-ar fi ajutat cu nimic). Avengura proiectului ne indică faptul că se urmărea ceva foarte important. Iar acest ceva ar putea fi deschiderea „porții stelare” descoperite în Babilon cu cinci ani în urmă. Prin urmare, acele spirale luminoase din 2009, 2010 și 2012 ar putea rezulta din testarea „porții”, reprezentând încercări de a o deschide. Adepții teoriilor conspiraționiste susțineau că „poarta” era pregătită pentru a fi deschisă la data „apocaliptică” de 21 decembrie 2012, cu scopul de a-i readuce în lumea noastră pe zeii din vechime. Însă, la fel ca în cazul tuturor „apocalipselor” anuntate, nu s-a întâmplat nimic nici de această dată.

26. Potopul

Cel mai răspândit mit pe suprafața Pământului este cel al Potopului. În prezent se cunosc peste cinci sute de legende diluviene în întreaga lume. După o cercetare asupra a optzeci și șase dintre acestea (douăzeci asiatice, trei europene, șapte africane, patruzeci și șase americane și zece din Australia și zona Pacificului), specialistul dr. Richard Andree a tras concluzia că șaiszeci și două sunt complet independente de sursele

mesopotamiene și ebraice. Ceea ce înseamnă că există mari șanse ca un asemenea eveniment să se fi întâmplat la un moment dat în trecutul omenirii.

Cea mai cunoscută legendă diluviană este cea din *Vechiul Testament*. În capitolul șase al cărții *Genezei*, Dumnezeu a hotărât să distrugă oamenii din cauza răutății acestora. S-a decis să salveze o singură familie, a cărui cap era Noe, un „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”. Dumnezeu l-a învățat să facă o corabie de lemn de salcâm, lungă de trei sute de coți, lată de cincizeci de coți și înaltă de treizeci. Apoi i-a poruncit să-și ia cu el în corabie nu doar soția, fiii și nurerile, ci și câte o pereche din fiecare specie de animale. Cu o săptămână înainte de catastrofă, Domnul s-a răzgândit și i-a cerut lui Noe să ia în corabie câte șapte perechi din animalele curate și câte o pereche din cele necurate. Capitolul al șaptelea susține că „în anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, chiar în acea zi, s-au desfășurat toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis jgheburile cerului; Și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți”. După ce s-a oprit ploaia, apa a mai crescut timp de o sută cincizeci de zile, ucigând toate viețuitoarele de pe Pământ. Capitolul al optulea ne spune că „în luna a șaptea, în ziua a

douăzeci și șaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabia pe Munții Ararat. Apa a scăzut mereu până în luna a zecea; iar în ziua întâi a lunii a zecea s-au arătat vârfulurile munților. După patruzeci de zile, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie, și a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie, și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors. Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit, și iată se zbărcise fața pământului. Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat”. Atunci i-a poruncit Dumnezeu lui Noe să iasă din corabie și să elibereze animalele. După ce a îndeplinit ordinele primite, Noe a jertfit câteva animale în cinstea Domnului. Acestuia i-a plăcut mireasma jertfelor și s-a hotărât să nu mai distrugă niciodată omenirea. Ba, mai mult, în capitolul al nouălea, Dumnezeu așează curcubeul pe cer ca semn al legământului dintre el și oameni. *Coranul*, cartea sfântă a musulmanilor, confirmă povestea biblică a Potopului.

Cartea lui Enoh oferă amănunte suplimentare despre Potop, deși de multe ori contradictorii. În capitolul zece, Dumnezeu îl trimite pe arhanghelul Uriel la Noe să-l anunțe că se apropie Potopul și să-l învețe cum să se salveze. Capitolele cincizeci și patru și optzeci și nouă susțin că Enoh știa deja de venirea Diluviului, primind această informație printr-o viziune. În capitolul saizeci și cinci, el este cel care îl dezvăluie lui Noe cataclismul ce va urma. Enoh susține că Dumnezeu i-a dezvăluit adevăratul motiv al calamității: oamenii trebuiau distruși din pricina învățăturilor primite de la îngerii Veghetori. În capitolul saizeci și șapte, „*cuvântul lui Dumnezeu*” l-a anunțat pe Noe că el va supraviețui unei urgii ce va veni în curând, fără a specifica despre ce este vorba, menționând totuși că îngerii sunt cei care construiesc arca salvatoare: „și acum îngerii meșteșugesc o lucrare din lemn, și când ei vor încheia lucrarea lor îmi voi pune mâna peste ea și o voi păzi, și din ea va ieși sămânța vieții, și se va produce o schimbare ca Pământul să nu rămână nelocuit”.

Potopul este amintit și în alte cărți biblice, ce menționează că uriașii, copiii îngerilor cu pământencele, au murit în acel cataclism: „Tu pe cei care mai înainte au făcut strâmbătate, între care și uriași erau, care întru vitejie și întru îndrăzneală nădăjdau, i-ai pierdut, aducând peste ei apă nemăsurată” (*Cartea a treia a Macabeilor* 2:4); „Iar de demult, când au pierit trufașii uriași, nădejdea întregii lumi a scăpat într-o barcă și barca, îndrumată de mâna Ta, a lăsat omenirii sămânța urmașilor” (*Cartea înțelepciunii lui Solomon* 14:6). Același lucru îl susține și *Apocalipsa lui Baruh*, dându-ne chiar numărul exact de uriași înecați: patru milioane nouăzeci de mii. Însă *Cartea lui Enoh* nu este de acord cu această ipoteză, afirmând că nu Potopul a distrus uriașii, ci arhanghelul Gavriel, care i-a făcut să se ucidă între ei. *Geneza* biblică nu specifică nimic despre destinul uriașilor și al îngerilor decăzuți, însă varianta oficială a creștinismului și a iudaismului este că uriașii au fost distruși de marele Potop.

Se presupune că aceste legende evreiești au fost inspirate din cele mesopotamiene, israeliții având acces la ele în timpul exilului babilonian. În *Epopoea lui Ghilgameș*, datând de prin mileniul al treilea î.Hr., zeul Enlil, deranjat din somn de hărmălaia oamenilor, a cerut în Consiliul zeilor nimicirea acestora. Drept urmare, zeii au aprobat distrugerea pământenilor printr-un Potop. Zeul Ea nu a fost de acord cu această decizie și l-a învățat

pe regele Utnapiștim („Cel ce a găsit viața”) să-și facă o corabie în care să ia „sămânța tuturor făpturilor vii”. Utnapiștim a construit corabia în formă de cub, după măsurile date de zeu (lungimea și lățimea de o sută douăzeci de coți, cu șapte punți supraetajate), și și-a imbarcat alături de el toate rudele, toate felurile de animale și mulți meșteșugari. Când a început urgia, zeii s-au speriat și s-au retras în cer. „Vreme de șase zile și nopți vântul a suflat, șuvoiul, furtuna și potopul au copleșit lumea, năprasna și puhoaietele au băntuit laolaltă ca oștirile în bătălie”, sustine epopeea. Corabia a acostat pe vârful muntelui Nisir, iar Utnapiștim a dat drumul unei porumbește și unei rândunici care, neavând unde să se așeze, s-au întors. În final a eliberat și un corb „care a văzut că apele se trăsese, a mâncat, a zburat în târcoale, a croncănit și nu s-a mai întors”. Utnapiștim a coborât de pe corabie și a adus jertfe zeilor. „Când zeii au simțit dulcea mireasmă, s-au adunat ca muștele la jertfelnic”. Enlil și-a dat seama că a făcut o greșală încercând să distrugă omenirea și a promis că nu va mai încerca acest lucru, iar Utnapiștim și soția sa au primit nemurirea ca răsplată.

Acesta însă nu este singurul mit mesopotamian care păstrează povestea potopului. În textul akkadian *Epopoea lui Atra-Hasis*, Enlil este deranjat de înmulțirea oamenilor și cere Consiliului zeilor decimarea omenirii prin epidemii și foamete. Enki nu este de acord cu această hotărâre și îi învață pe oameni să nu se mai închine zeilor și să se revolte împotriva lor. Apoi trimite „războinicii apelor” cu hrană pentru muritorii. Enlil convoacă din nou Consiliul zeilor și cere ca omenirea să fie distrusă printr-un Potop. La fel ca în *Epopoea lui Ghilgameș*, Enki alege un muritor pe care îl anunță de cataclismul iminent și îl învață să-și construiască o corabie. Eroul din Șuruppak, numit aici Atra-Hasis („Cel foarte înțelept”), se salvează împreună cu familia sa. După retragerea apelor, aduce ofrande zeilor care, morți de foame, se năpustesc asupra fripturii ca vulturii. În versiunea preotului babilonian Berossus, citat de Abydenus, zeul Kronos i-a dezvăluit muritorului Ziusudra (Xisuthros în greaca veche) că va avea loc un Potop în ziua a cincisprezecea a lunii Daisos (a doua lună a anului) și i-a ordonat să adune în orașul Sippar toate scrierile pe care le putea găsi, apoi să plece în Armenia.

Pe lângă aceste texte, există și alte referiri mesopotamiene despre Potop. Listele regilor sumerieni împart conducătorii Pământului în două părți: cei care au domnit înainte și cei care au domnit după Diluviu. Asurbanibal, regele Asiriei, care a strâns o bibliotecă impresionantă de tăblițe de lut, se lauda într-o inscripție comemorativă că a reușit să citească „inscripții pe piatră, de dinainte de Potop”. Un text akkadian, care vorbește despre nume și originile lor, laudă un rege ca fiind „din sămânța păstrată de dinainte de Potop”. Unele texte științifice afirmă că sursele lor sunt „vechile înscrisuri, ale înțelepților de dinainte de Potop”. Iar un altul, ce vorbește despre regele Ur-Ninurta, aminteste aceiași catastrofă globală:

„În acea zi, în acea zi de demult,

În acea noapte, în acea noapte de demult,

În anul acela, în anul acela de demult,

Când a avut loc Potopul”.

Hitat, o culegere din secolul al XV-lea, alcătuită de Muhammad Al Makrizi (1364-1442), cuprinzând texte ale cronicarilor copti, conține numeroase referiri la inundația globală. Cronicarul Al Haukali spune că piramidele de la Gizeh au fost ridicate numai ca un dig de apărare împotriva Diluviului. În capitolul *Urme rămase din secolele trecute*, Al-Beruni scria că perșii considerau că Potopul nu a avut loc în toată lumea, ci doar în Siria și într-o

parte din Apus, pe vremea lui Tahmurat. Capitolul treizeci și trei din *Hitat* afirmă că zeul Hermes Trismegistos a citit în stele despre venirea Potopului, drept pentru care a ordonat ridicarea piramelor în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție.

Un text funerar descoperit în mormântul faraonului Seti I vorbește despre nimicirea omenirii păcătoase de către un Diluviu. Iar învățatul Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că regele Saurid a avut un vis în care „*Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor*”. Regele nu a povestit nimănui visul său dar, după câteva zile, a visat ceva asemănător. Atunci i-a chemat pe toți cei o sută treizeci de prezicători ai săi și le-a povestit ambele vise. Acestia le-au deslușit spunând că în lume se va petrece un eveniment important: va veni Potopul și după aceea o vâlvătaie, coborâtă din constelația Leului, ca să treacă lumea prin foc. Auzind aceste lucruri, Saurid s-a hotărât să ridice piramidele de la Gizeh. „*În piramide și în acoperișurile lor, în pereți și coloane, au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele (...) în plus și știința talismanelor, aritmetica și geometria (...), clare pentru cei care le cunoșteau scrierea*”.

Un mit african de pe cursul inferior al fluviului Congo afirmă că „*demult, Soarele s-a întâlnit cu Luna și a aruncat cu noroi în ea, ceea ce a făcut-o mai puțin luminoasă. Când s-a întâmplat această întâlnire, a avut loc o mare inundație*”.

În legendele grecilor antici, titanul Prometheus, creatorul oamenilor, a avut un fiu cu o pământeancă. Băiatul, care a fost numit Deucalion și a domnit peste țara Ftiei din Tesalia, s-a căsătorit cu Pyrrha, fiica lui Epimetheus (fratele lui Prometheus) și a Pandorei. Când Zeus s-a hotărât să distrugă lumea printr-un Potop, Deucalion, avertizat de tatăl său, a construit o ladă de lemn în care a depozitat „*toate cele de trebuință*” și s-a urcat în ea împreună cu Pyrrha. Pe lângă ei, au mai supraviețuit doar câțiva oameni care fugiseră pe cei mai înalți munți. Deucalion și Pyrrha au plutit pe apă nouă zile și nouă nopți, acostând în cele din urmă pe muntele Parnas, unde au adus jertfe zeilor. Încântat de ofrande, Zeus l-a trimis pe Hermes la Deucalion, permițându-i să ceară orice dorește. Cum Deucalion și-a dorit noi oameni, Zeus l-a învățat să ia pietre de jos și să le arunce peste umăr. Pietrele aruncate astfel de Deucalion au devenit bărbați, iar cele aruncate de Pyrrha, femei.

Un mit norvegian, consemnat de *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, vorbește de asemenea despre Potop: „*toate râurile, toate mările s-au umflat și s-au revărsat. Pretutindeni, valurile se ciocneau de valuri. Se înălțau și clocoteau încet peste toate cele. Pământul s-a scufundat sub nivelul mării*”. Doar doi oameni au supraviețuit urgiei, închiși în interiorul copacului Yggdrasil, care susținea Universul. Bineînțeles, aceștia au fost strămoșii noii generații de oameni.

Cartea celtică *Lebor Gabála Éirenn* („Cartea invaziei Irlandei”) din secolul al XII-lea, menționează și ea o mare inundație. În Irlanda, singurii supraviețuitori ai Potopului au fost fomorii, niște monștri jumătate umani și jumătate animale. În lume au rămas în viață doar cincizeci și trei de oameni (trei bărbați și cincizeci de femei). Bărbații și-au împărțit femeile între ei: Fintán mac Bóchra le-a luat pe Cessair și alte saisprezece femei, Bith, tatăl lui Cessair, le-a ales pe Bairrfhind și încă saisprezece femei, iar timonierului Ladra i-au rămas celelalte saisprezece. Se spune că Fintán a mai trăit încă cinci mii cinci sute de ani după potop.

În India, înțeleptul Manu, într-o zi pe când își făcea abluțiunile, a găsit în căușul palmei un peștișor care i-a cerut să-l lase în viață. Făcându-i-se milă, Manu a pus peștele într-un ulcior. A doua zi peștele crescuse atât de mare, încât înțeleptul a fost nevoit să-l arunce într-un lac. Curând, lacul a devenit prea mic iar peștele, care în realitate era o manifestare a zeului Vișnu, a cerut să fie aruncat în mare. Apoi l-a prevenit pe Manu că se

apropie un Potop. I-a trimis o corabie uriașă, cu porunca s-o încarce cu câte o pereche de animale din fiecare specie și semințe de-ale fiecărei plante, apoi să urce și el la bord. Nu după mult timp, apele oceanului s-au umflat și au înghițit totul. Vișnu, transformat într-un pește enorm cu solzi de aur și un corn în frunte, a tras corabia până pe piscul „*Muntelui din Miazănoapte*”. După ce s-au retras apele, Manu a coborât de pe corabie. După un an a ieșit din ape o femeie care s-a declarat a fi „*fica lui Manu*”. Cei doi s-au căsătorit și au avut mulți copii, devenind astfel strămoșii actualului neam omenesc.

Vechii cărturari iezuiți care s-au numărat printre primii vizitatori europeni ai Chinei au avut ocazia să studieze, în Biblioteca Imperială, o lucrare compusă din patru mii trei sute douăzeci de volume, despre care se spunea că fusese moștenită din cele mai vechi timpuri și conține „*toate cunoștințele*”. Această carte enormă cuprindea și un număr de tradiții care relatau consecințele pe care le-a avut de suportat omenirea când s-a revoltat împotriva zeilor cei mari, iar ordinea s-a transformat în dezordine: „*Planetele și-au modificat traiectoriile. Cerul a coborât mai jos înspre nord. Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările. Pământul s-a desfăcut în bucăți, iar apele de la sânul său s-au repezit în sus cu violență și au inundat uscatul*”. Conform lui Gustav Schlegel în *Uranographie chinoise* (1875), în China se spunea că au pierit zece epoci de la începuturile timpului până la Confucius. La sfârșitul fiecărei astfel de epoci, numite kis, „*într-o convulsie generală a naturii, marea iese din matca ei, munții țâșnesc din pământ, râurile își schimbă cursurile ființele omenești și toate celelalte sunt nimicite, iar vechile urme se șterg*”.

Indigenii chewong din Malayezia cred că propria lor lume, pe care o numesc Pământul Șapte, se întoarce din când în când cu susul în jos, astfel încât totul este inundat și distrus. Totuși, prin intervenția zeului creator Tohan, noua suprafață plată, care înainte a fost partea de dedesubt a Pământului Șapte, este plămădită sub formă de munți, văi și câmpii. Sunt plantați copaci noi și se nasc oameni noi.

Un mit diluvian din Laos și din nordul Thailande afirmă că, demult, în împărăția de sus locuiau niște ființe numite then, iar stăpânii lumii de jos erau trei bărbați de seamă: Pu Leng Seung, Khun K'an și Khun K'et. Într-o zi, then-ii au anunțat că, înainte de fiecare masă, oamenii trebuie să le dea o parte din mâncare, în semn de respect. Oamenii au refuzat și, atunci, furioși, then-ii au provocat un Potop care a devastat întreaga lume. Cei trei bărbați de seamă au construit o plută, pe care au clădit o casuță, și s-au imbarcat pe ea împreună cu mai multe femei și copii. În acest mod, ei și urmașii lor au supraviețuit Potopului.

Sir James George Frazer scria în *Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Legend and Law* că indigenii karenii din Birmania au tradiții despre un Diluviu global din care au scăpat doi frați, pe o plută.

În mitologia vietnameză, un frate și o soră au supraviețuit Potopului într-un cufăr mare de lemn, care conținea câte o pereche din fiecare specie de animale.

Cronica de la Akakor, povestită de Tatunca Nara (șeful triburilor Ugha-Mangulala, Dacea și Baioha) și scrisă de Karl Brugger, vorbește despre un Potop care a avut loc în anul 14.386 î.Hr., însoțit de o răsturnare a climei.

Egerton Sykes nota în *Dictionary of Non-Classical Mythology* din 1961 că există unele tradiții japoneze potrivit cărora insulele din Pacific ale Oceaniei s-au format după ce s-au retras apele unui mare Potop.

Un mit al băștinașilor din Hawaii povestește cum a fost distrusă lumea de un Diluviu și refăcută apoi de zeul Tangaloa. Iar samoanii cred că odinioară a avut loc o inundație care a stărpit aproape toată omenirea, supraviețuind doar două ființe omenești care au plecat pe mare cu o barcă pentru a poposi, în cele din urmă, în arhipelagul samoan.

Potrivit volumului *World Mythology*, mai multe triburi aborigene din Australia, în special cele ale căror regiuni tradiționale se află pe coasta tropicală de nord, își pun propriile origini pe seama unui mare Potop care a măturat peisajul și societatea dinainte. Totodată, în miturile originare ale multor alte triburi, șarpele cosmic Yurlunggur este făcut răspunzător pentru Diluviu.

Cartea sacră a mayașilor, *Popol Vuh*, susține că, la scurt timp după începutul timpului, zeul Inima Cerului a creat primele ființe, niște „chipuri făcute din lemn, care arătau ca oamenii și vorbeau ca oamenii”. Deoarece aceste făpturi „nu l-au ținut minte pe creatorul lor”, Marele Zeu s-a hotărât să le distrugă printr-un Potop. „Din cer a căzut o rășină grea (...) fața pământului s-a întunecat și a început o ploaie neagră care a căzut zi și noapte (...) Făpturile de lemn au fost copleșite, nimicite, strivite și ucise”. A supraviețuit doar un cuplu, „Tatăl cel Mare și Mama cea Mare”, care a populat Pământul, cei doi devenind astfel strămoșii tuturor generațiilor ulterioare. Într-o altă variantă, culeasă de Eric S. Thompson în *Maya History and Religion*, „distrugerea a venit sub forma unei ploi torențiale și a potopului. Munții au dispărut și oamenii au fost transformați în pești (...) două făpturi omenești au scăpat cu viață fiindcă unul dintre zei le poruncise să scobească o borbă în trunchiul unui copac foarte mare și să se refugieze acolo, la căderea cerurilor. Cei doi au intrat și au fost mântuiți. Odraslele lor au repopulat lumea”.

Și incașii păstrau amintiri despre un mare potop. În *Historia natural y moral de las Indias*, preotul Jose de Acosta scria ce a aflat de la indigeni despre începuturile lor: „Vorbesc în primul rând despre un potop care s-a petrecut în țara lor (...) Indienii spun că toată lumea s-a înecat în revărsarea apelor și povestesc cum a apărut, din lacul Titicaca, un anume Viracocha, care a stat la Tiahuanaco, unde până în ziua de astăzi se mai văd ruinele unor clădiri foarte vechi și foarte ciudate, iar de acolo a mers la Cuzco și așa a început omenirea să se

înmulțescă”. Într-o legendă din regiunea Cuzco spune că: „pentru o vină nerostită, oamenii care trăiau în cele mai vechi timpuri au fost distruși de creatorul lor... printr-un potop. După acest potop, creatorul s-a întrupat cu chip omenească în lacul Titicaca. Atunci a făcut Soarele și Luna și stelele. După aceea, a reînnoit populația omenească a Pământului”. Fratele Molina spunea în *Relacion de las fabulas y ritos de los Yngas* că Potopul a ucis toți oamenii: „nicio vietate nu a supraviețuit cu excepția unui bărbat și a unei femei care au rămas ascunși într-o cutie. Iar când apele s-au retras, vântul i-a purtat la Tiahuanaco, unde creatorul a început să refacă oamenii și popoarele din acea regiune”. Un mit prezentat de D. Gifford și J. Sibbick în *Warriors, Gods and Spirits from South American Mythology* (1983) explică motivul pentru care Viracocha a inundat lumea: „Marele Zeu Creator Viracocha a hotărât să facă o lume în care oamenii să trăiască. Mai întâi, a făcut Pământul și cerul. Apoi a început să facă oameni care să trăiască pe Pământ, cioplinți în piatră figuri de giganți cărora le-a insuflat viață. La început, totul a mers bine dar, după o vreme, giganții au început să se lupte între ei și au refuzat să mai muncească. Viracocha a decis că trebuia să-i distrugă. Pe unii i-a transformat înapoi în piatră (...) pe ceilalți i-a înghenuncheat cu un mare potop”.

În *Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Legend and Law*, sir James George Frazer consemnează o poveste din Peru, care vorbește despre un indian prevenit de o lama asupra unui Diluviu. Omul și lama au fugit împreună pe muntele Vilca-Coto, unde au găsit refugiate tot soiul de păsări și animale. Marea a acoperit toate câmpiile și munții, în afară de vârful Vilca-Coto. După cinci zile apele au scăzut iar marea s-a întors în matca ei. Toți oamenii s-au înecat în acel Potop, în afară de cel care a fugit pe munte, din el provenind toate neamurile din lume.

Potrivit mitologiei aztece, au supraviețuit Potopului doar doi oameni, Coxcoxtli și soția sa, Xochiquetzal, care au fost preveniți asupra cataclismului de către un zeu. Ei au scăpat cu o corabie uriașă, pe care au construit-o conform indicațiilor zeului. Corabia a acostat pe vârful unui munte înalt. Cei doi s-au așezat acolo și au avut mulți copii care au rămas muți până când o porumbiță, din vârful unui copac, i-a înzestrat cu darul vorbirii. Însă limbile lor erau atât de diferite, încât nu se puteau înțelege între ei.

Pentru indienii mechoacaneseci din America Centrală, zeul Tezcatilpoca s-a hotărât să distrugă întreaga omenire printr-o inundatie, cruțându-l numai pe Tezpi, care s-a îmbarcat pe o corabie încăpătoare cu soția și copiii lui, cu o mulțime de animale și păsări precum și cu provizii de semințe și răsaduri. Corabia s-a oprit pe vârful unui munte care ieșea din apă, după ce Tezcatilpoca a poruncit ca apele Potopului să se retragă. Dorind

să știe dacă putea coborî în siguranță, Tezpi a eliberat un vultur care, tot hrănindu-se cu cadavrele care înțesau Pământul, nu s-a mai întors. Apoi a trimis și alte păsări, dintre care s-a întors doar pasărea colibri, cu o ramură înfrunzită în cioc. Văzând în acest semn că Pământul începuse să se reînnoiască, Tezpi și familia lui au părăsit corabia, s-au înmulțit și au repopulat lumea.

Indienii chibcas din Columbia centrală spun că ei au dus inițial o viață de sălbatici, fără legi, agricultură sau religie. Într-o zi a apărut printre ei un bătrân din alt neam, pe nume Bochica, ce avea o barbă lungă și deasă. Acesta i-a învățat cum să-și înalțe colibe și cum să trăiască laolaltă în societate. La câțiva timp după el a apărut soția sa, Chia, care era foarte frumoasă dar rea, plăcându-i nespun să zădărnicească eforturile altruiste ale soțului ei. Cum nu-i putea înfrunța direct puterea, Chia a folosit mijloace vrăjitorești pentru a provoca o mare inundație, în care a murit cea mai mare parte a populației. Bochica s-a supărat foarte tare și a surghiunit-o pe Chia în cer, unde ea s-a transformat în Lună. Apoi Bochica a făcut ca apele Potopului să se risipească, i-a coborât pe supraviețuitorii din munții unde se refugiaseră, le-a dăruit legi, i-a învățat să cultive pământul și a instaurat cultul Soarelui, cu sărbători, sacrificii și pelerinaje periodice. După ce a terminat cu aceste lucruri a împărțit puterea de a guverna între două căpetenii și și-a petrecut restul vieții ca un ascet, trăind într-o contemplație calmă. Când s-a înălțat la cer, Bochica a devenit zeu.

Indienii canarieni din Ecuador relatează povestea unui Potop din care au scăpat doi frați, urcându-se pe vârful unui munte înalt. Pe măsură ce apele creșteau, muntele se înălța tot mai sus, astfel încât frații au supraviețuit dezastrului.

Potrivit *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, indienii tupinamba din Brazilia spun că Monan („Bătrânul” sau „Străbunul”) a creat omenirea apoi a distrus-o prin foc și inundații.

În Chile, indienii araucnaian din perioada pre-columbiană păstrau o tradiție potrivit căreia odinioară a avut loc un Potop din care au scăpat cu viață foarte puțini băștinași, refugiindu-se pe înaltul munte Thegtheg („Tunătorul” sau „Scânteietorul”), care avea trei piscuri și capacitatea de a pluti pe apă (James George Frazer – *Folklore in the Old Testament: Studies in Comparative Religion, Legend and Law*). Ei spun că „*potopul a fost rezultatul unor erupții vulcanice însoțite de cutremure violente*”.

Conform cărții *The Mythology of South America* a lui John Bierhorst, o legendă a indienilor yamana din Țara de Foc afirmă că, pe vremea mării frământări, femeia-lună s-a umplut de ură față de oameni și a provocat Potopul. Toată lumea s-a înecat, în afară de cei puțini care au reușit să se refugieze pe cele cinci piscuri de munte neacoperite de apă. Tribul pehuenche din aceeași Țară de Foc asociază Diluviul cu o perioadă de întunecime prelungită: „*Soarele și Luna au căzut de pe cer și lumea a rămas astfel fără lumină, până când, în cele din urmă, doi condori uriași au adus Soarele și Luna înapoi pe cer*”.

Într-o legendă a indienilor luiseno din sudul Californiei, un Potop a acoperit munții și a ucis cea mai mare parte a omenirii. Numai câțiva au scăpat, fugind pe cele mai înalte piscuri. Mituri similare s-au înregistrat și mai spre nord, la indienii huron. Iar o legendă a unui trib de munteni din familia algonquin relatează cum lepurele cel Mare, numit Michabo sau Messou, a refăcut lumea după Potop cu ajutorul unui corb, al unei vidre și al unui șobolan moscat.

În secolul al XIX-lea, James W. Lynd relatează în *History of the Dakotas* un mit al indienilor irochezi, care spune că „*marea și apele au copleșit odată Pământul, astfel că orice viață omenească a fost stărpită*”. Indienii chickasaw afirmă că lumea fusese distrusă de apă, „*dar acea unică familie a fost salvată și câte două animale din fiecare sor*”. La rândul lor, indienii sioux vorbeau și ei despre o vreme când nu a mai existat pământ uscat iar toții oamenii dispăruseră de pe lume.

Potrivit *World Mythology*, miturile indienilor hopi spun că „*prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos. A doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață. A treia lume s-a terminat cu un potop universal. Lumea actuală este a patra. Soarta ei va depinde de purtarea locuitorilor săi, dacă va fi sau nu conformă cu planurile Creatorului*”.

Printre indienii inuit din Alaska există tradiția unui Diluviu cumplit, însoțit de un cutremur, care a măturat fața Pământului atât de repede, încât numai câțiva oameni au reușit să scape cu canoele sau să se refugieze pe vârfurile celor mai înalți munți, împietriți de groază.

Un asemenea eveniment, întâlnit pe toată suprafața planetei noastre, nu poate fi o născocire a imaginației strămoșilor noștri. Mai ales că s-au descoperit dovezi care să susțină veridicitatea miturilor. În 1968, arheologul J. Manson Valentine a găsit ruinele unui oraș la trei-cinci metri sub nivelul apei, pe coasta insulei North Bimini din Bahamas. În 1987, în apele de lângă insula Yonaguni din Japonia, ghidul turistic Kihachiro Aratake a descoperit la optsprezece metri sub suprafața oceanului un uriaș complex de structuri de piatră, sub forma

unei piramide fără vârf, de mărimea a două terenuri de fotbal. Tot aici se găsește și un chip uriaș din piatră. În anul 2000, o expediție condusă de Paulina Zelitsky a descoperit pe coasta vestică a Cubei, la șase sute șaptezeci de metri sub apă, ruinele unui oraș imens, ce cuprindea clădiri megalitice, temple și piramide. Tot în 2000, în luna august, o echipă de cercetători italieni a găsit în lacul Titicaca din munții Anzi, la treizeci de metri sub apă, urme ale unui drum pavat, o terasă de piatră, un perete lung de opt sute de metri și un cap sculptat din piatră. E posibil ca acestea să fie ruinele orașului Wanaku, despre care vorbesc legendele locale. Un alt aspect ciudat legat de lacul Titicaca este existența în apele sale a unei specii de căluț de mare, care în mod normal trăiește doar în ape sărate, adică mări și oceane. În același an, în luna septembrie, pe coasta turcă a Mării Negre, arheologul marin Robert Ballard a descoperit o fermă la aproximativ o sută zece metri sub nivelul mării. În 2001, cercetătorii de la Institutul Oceanic din India au descoperit pe fundul golfului Khambhat, la câțiva kilometri de țărm, o imensă rețea de clădiri din piatră, întinse pe o suprafață de opt kilometri pătrați, ce formează două orașe. S-au recuperat mii de artefacte, unele având în jur de treizeci și două de mii de ani. Iar la trei sute douăzeci de kilometri nord-vest de golful Khambhat a fost găsit sub apă legendarul oraș Dwarka, despre care miturile spun că era reședința zeului Krișna. În Marea Mediterană se află aproape două sute de orașe scufundate. Robert Ballard și alți savanți au speculat că ridicarea nivelului oceanului planetar a cauzat revărsarea Mării Mediterane peste un baraj natural, provocând un Potop ce a prins sub ape peste o sută cincizeci de mii de kilometri pătrați de teren la o adâncime de peste o sută cincizeci de metri. Iar Sir Leonard Woolley povestea în cartea sa, *Excavations at Ur* („Săpăturile arheologice de la Ur”), că în 1929, pe când lucrările de la Cimitirul Regal din Ur se apropiau de sfârșit, la mai bine de trei metri sub nămolul întărit s-au descoperit urmele unei civilizații mult mai vechi. Urmele unei civilizații vechi, ascunse sub straturi de nămol, s-au găsit și în orasele Uruk, Cush, Suruppak (orasul eroului sumerian al Potopului) și Ninive, în cel din urmă arheologii descoperind la adâncimea de optsprezece metri nu mai puțin de treisprezece straturi de nămol și nisip de rău. Singura explicație plauzibilă pentru aceste civilizații îngropate sub metri de nisip și nămol este că, într-adevăr, o mare inundație a avut loc cândva, în trecut.

Dacă Potopul a existat în realitate, așa cum ne spun legendele din întreaga lume și descoperirile arheologice, ce l-a provocat? Varianta acceptată de cei mai mulți este că diluviul coincide cu finalul ultimei ere glaciare, despre care se presupune că a avut loc între anii 70.000-10.000 î.e.n. După cum am văzut, oamenii au consemnat și era glaciară în miturile lor, în timpurile de dinaintea Potopului. Să fi avut totuși loc Diluviul la sfârșitul erei glaciare, acum douăsprezece – treisprezece mii de ani? Cei mai mulți cercetători susțin cu tărie acest lucru. Însă, oricât de fervent ar fi susținută, această ipoteză nu are nicio acoperire, nici măcar una logică. Oamenii de știință ne spun că încălzirea globală, de la finalul glaciațiunii, s-a făcut treptat, de-a lungul mai multor milenii. O încălzire treptată sub nicio formă nu ar fi provocat o topire rapidă a zăpezii, care să ducă la masive inundații. În câteva milenii, apa ar fi avut timp mai mult decât suficient să se evapore și să fie absorbită de scoarța terestră. Singura variantă plauzibilă este că o topire rapidă a gheții și a zăpezii, ce ar fi dus la o inundație masivă, ar fi putut fi provocată doar de o încălzire rapidă a climei. Oamenii de știință susțin că a existat într-adevăr o astfel de încălzire globală bruscă, acum aproximativ treizeci de mii – treizeci și cinci de mii de ani. Prin urmare, acela este singurul moment în care ar fi putut avea loc Potopul.

Lista regilor sumerieni, redactată în jurul anilor 2.000-1.500 î.Hr., împarte regii orașelor sumeriene în două părți: cei care au domnit înainte de Potop și cei care au domnit după. A fost elaborată pe baza listelor de regi descoperite la Larsa și Nippur. Conform acestei liste, înainte de marea inundație au domnit opt sau zece regi

În cinci orașe, domniile lor însumând între 241.200 și 432.000 de ani. „*Apoi a sosit potopul, iar după potop au venit la domnie regii popoarelor din munți*”. În Kiș au domnit treizeci și trei de regi, timp de 27.805 ani, trei luni, trei zile și douăsprezece ore. În Uruk au fost cincisprezece regi, care au domnit 2.497 ani. Ur a fost condus timp de 293 de ani de cinci regi. Orașul Adab a avut un singur rege, care a fost pe tron timp de 90 de ani. În Avan a condus o singură dinastie, formată din trei regi, timp de 356 de ani. La fel și în Hamad, unde un singur rege a domnit pentru 360 de ani. La Mari au existat șase regi, ce au domnit 136 de ani. Cea mai lungă domnie este cea din Kiș, unde treizeci și trei de regi au domnit după Potop timp de 27.805 ani, trei luni, trei zile și douăsprezece ore. Dacă această listă a fost scrisă în anii 2.000 – 1.500 î.Hr., înseamnă că primul rege din Kiș, care a domnit după Potop, a urcat pe tron aproximativ prin anii 29.800 – 29.300 î.Hr. Prin urmare, Diluviul a avut loc înainte de această perioadă.

În Egiptul antic, preoții credeau că zeul Ptah a sosit în țara lor cu mult timp în urmă, pentru a scoate pământul de sub ape. După ce a terminat, s-a înscăunat ca rege. Din această idee nu putem înțelege decât că pământul Egiptului a fost scufundat în timpul Potopului, iar Ptah a sosit la ceva vreme după acel eveniment. În Egipt s-au descoperit mai multe liste de conducători divini, zei și semizeii, care au condus țara înaintea oamenilor. Deși datele diferă, toate încep cu domnia lui Ptah, cel care a scos Egiptul de sub ape. *Papirusul de la Torino* spune că zeii au domnit timp de 23.200 de ani, venerabilii Șemsu-Hor (soldatii lui Horus din timpul marelui război împotriva lui Seth) timp de 13.420 de ani, în total 36.620 de ani. În *Cronica* lui Eusebius, preotul Manetho susține că în Egipt au domnit zeii timp de 13.900 de ani, semizeii timp de 1.255 de ani, un șir de regi timp de 1.817 ani, treizeci de regi pentru 1.790 de ani, alți zece regi timp de 350 de ani și Spiritele Morților (probabil aceiași Șemsu-Hor) timp de 5.813 ani. În total, 24.925 de ani. În primul secol î.Hr., istoricul grec Diodor din Sicilia scria că preoții egipteni i-au mărturisit că, înainte de domnia oamenilor, zeii și semizeii au condus Egiptul timp de 18.000 de ani. Iar istoricul evreu Flavius Josephus afirma, la rândul său, că înainte de faraoni, în Egipt au condus două dinastii de zei timp de 13.870 de ani, una de semizeii timp de 3.650 de ani și una tranzitorie, de 350 de ani. În total 17.870 de ani. Dacă Ptah a condus Egiptul după Potop în urmă cu 20.000 – 38.000 de ani, Diluviul nu putea avea loc acum douăsprezece milenii, ci înainte de domnia lui Ptah, acum aproximativ treizeci de milenii.

Homo neanderthalensis, o specie apărută brusc acum o sută cincizeci de mii de ani, după un hiatus evolutiv de peste două sute cincizeci de mii de ani, dispărută acum treizeci – treizeci și cinci de milenii, reprezintă unul dintre marile mistere ale științei. După cum menționa în *Supraviețuitorii cuaternarului* Dan Apostol, „*disparația bruscă și aparent completă din Europa, Africa și chiar o parte a Asiei a lui Homo neanderthalensis constituie una dintre marile enigme ale preistoriei*”. Au ajuns la apogeul evoluției în momentul terminării perioadei glaciare și au dispărut „*fără niciun motiv aparent, exact când clima se încălzise considerabil, ușurând enorm lupta pentru existență*”. Indiciile sumeriene și egiptene datează Potopul în jurul anului 30.000 î.Hr., în timpul încălzirii globale bruște din mijlocul erei glaciare. Disparația fără urmă a lui *Homo neanderthalensis* exact în aceeași perioadă nu ne poate da decât un singur răspuns satisfăcător: omul de Neanderthal a dispărut în urma Potopului, lucru confirmat de miturile din întreaga lume, ce susțin că toate ființele de pe Terra au murit în urma acestei catastrofe. Trebuie remarcat faptul că neanderthalienii au dispărut întâi din Europa și Africa, supraviețuind până la Potop doar cei din Asia, *Ramayana* susținând că au fost adunați tot acolo pentru războiul din Lanka, împotriva lui Ravana / Marduk.

Pentru a afla ce a cauzat încălzirea globală rapidă, care a dus la Potop, trebuie să aflăm mai întâi motivele apariției erei glaciare. Din păcate, oamenii de știință nu sunt în stare să ne ofere un răspuns satisfăcător în legătură cu această problemă. Tot ceea ce știm (sau, mai exact, ceea ce presupunem) este că, din când în când, clima se răcește foarte mult din motive necunoscute. După o anumită perioadă de timp clima se încălzește, probabil tot din aceleași motive necunoscute. Dacă oamenii de știință nu ne pot oferi aceste răspunsuri, nu ne rămâne decât să le descoperim singuri. Logica de bun simț ne sugerează că o răcire considerabilă a climei întregului Pământ poate fi provocată doar de absența căldurii și luminii razelor solare. Iar acest lucru s-ar putea întâmpla doar în două cazuri: dacă Soarele s-ar îndepărta de Terra ori dacă planeta noastră s-ar îndepărta de Soare. Dar, din câte știm, planetele și stelele nu își modifică orbitele fără motiv, ca mai târziu să revină la ele. Prin urmare, niciuna dintre aceste variante nu poate fi satisfăcătoare. Există însă și a treia, care nu va fi acceptată nicicând de savanți, deși este cea mai logică: ceva a împiedicat lumina Soarelui să ajungă pe Pământ. Acest ceva ar trebui să fie uriaș, probabil de mărimea unui planetoid, și să se miște în același timp cu planeta noastră, astfel încât să fie plasat în orice moment între Pământ și Soare. Însă nu știm

niciun corp ceresc care să aibă capacitatea de a-și modifica traiectoria, de a se interpune între Terra și Soare, de a-și păstra acea poziție timp de zeci de mii de ani pentru ca, la un moment dat, să se întoarcă de unde a venit. Orice ființă rațională va spune că niciun corp ceresc nu poate face aceste lucruri. Și i-am putea da dreptate fără să clipim, dacă nu ar exista un astfel de corp ceresc chiar mai aproape de noi decât ne-am aștepta...

Luna este singurul satelit natural al Pământului, având 8,67% din diametrul planetei noastre dar numai 1/7 din densitatea acesteia. Numele său provine de la zeița romană Diana (Artemis la greci), care mai era numită și Luna. Teoretic este lipsită de atmosferă și de fenomene meteorologice și încă de pe băncile școlii suntem învățați că pe Lună nu există viață. Însă, pe 4 decembrie 1996 s-a anunțat descoperirea unei mase de gheață la polul sudic al Lunii, întinsă pe o arie de 5.500 km², iar pe 5 martie 1998, descoperirea a trei sute treizeci milioane de tone de apă la ambii poli. Iar unde este apă, teoretic este și viață...

Conform cronicii japoneze *Nihongi*, în a șaptea zi a celei de-a doua luni a primăverii anului 640, în Lună a intrat o stea. Evenimentul s-a repetat în ziua a noua a lunii a șaptea din anul 642. Prima relatare a unui OZN văzut printr-un telescop vine de la pastorul puritan din America colonială, Cotton Mather, care a remarcat un obiect straniu în dreptul Lunii. În 1668, 1783 și 1787, astronomii francezi, englezi și germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părții întunecate a discului lunar. În 1794, Societatea Regală de Științe din Londra a primit din partea astronomului Wilkins o comunicare științifică despre apariția unui obiect luminos pe suprafața Lunii. În 1874, profesorul Schafarik de la Observatorul Astronomic din Praga nota că un disc alb strălucitor a traversat suprafața Lunii, rămânând vizibil mult timp, apoi luminile au dispărut brusc. În 1950, astronomul Harold P. Wilkins a zărit, mișcându-se deasupra craterului selenar Aristarh, o formă strălucitoare ovală având lungimea de o sută cincizeci – două sute de metri. În 1958, astronomul Nikolai Kozîrev a observat și el emisiuni luminoase repetate în același loc. În 1963, observatorul Lowell semnală două pete roșii pe marginea sudică a craterului selenar Aristarh. În 1969, observații repetate ale observatorului național olandez Qudenbosch și ale echipajului misiunii Apollo 11 confirmau existența în același crater lunar a unor „*lumini de origine necunoscută*”. În iulie 1965 s-a semnalat de mai multe ori un fascicul de lumină albă pe Lună, care dura o secundă și jumătate.

Cristian Negureanu menționa în *Tăcerea idolilor* că există cratere selenare care de obicei își schimbă culoarea, uneori subit. Craterul Linné câteodată dispare și reapare, alte dăți își modifică dimensiunea și forma, fiind mai mic sau mai mare, mai rotund sau mai iregular, aruncând o umbră când gri, când portocalie. Într-adevăr, în 1869, marele crater selenar Linné, situat în Marea Serenității, a dispărut fără urmă. Apoi, lumini stranii, având cele mai curioase forme (cerc, triunghi, cruce sau elipsă) și intensități variabile au apărut în Marea Crizelor. Timp de trei ani, Societatea Regală de Astronomie din Londra a studiat zilnic această regiune lunară, realizând peste două mii de observații asupra ciudatelor fenomene. Începând cu 1915, numeroși astronomi au observat că în multe cratere lunare apăruseră gigantice ziduri drepte sau curbe, care au rămas acolo timp de câțiva ani, dispărând apoi fără urmă.

În 1958, astronomul amator John O' Neill a fotografiat pe Lună, în Marea Crizelor, o construcție asemănătoare podului din Sidney (Australia), lungă de optsprezece kilometri. Această construcție a fost observată și de alți doi astronomi renumiți, profesorul Patrick Moore și doctorul Hugh Percy Wilkins, ultimul afirmând că „*este cu adevărat un pod. Structura pare artificială și este ceea ce noi numim, pe Pământ, o lucrare de artă*”. NASA a difuzat fotografii ale „stâncii sculptate” de la marginea craterului selenar Fra Mauro, asemănătoare Sfinxului din Bucegi, și cele două vârfuri montane de 35 și 50 km înălțime, a căror formă a inspirat denumirile de „copil” și „craniul”. Echipajul Apollo 15, explorând suprafața lunară cu ajutorul unui „Lunar Rover” în zona Hadley-Apenini, a observat urme paralele de șenile, imprimate în praful lunar, ca și când un vehicul ar fi trecut pe acolo înaintea lor. Astrofizicianul chinez Mao-Kang spunea că americanii „*au ascuns opiniei publice, timp de*

douăzeci de ani, fotografiile urmelor de pe solul lunar ale unui picior desculț de om, precum și ale unui schelet uman". Iar alții susțin că pe Lună s-ar fi descoperit chiar un mormânt cu cruce.

Se pare că astronauții misiunilor Apollo au filmat și fotografiat o bază pe Lună (ce are cupole, structuri înalte și rotunde, cu aspect de siloz), vehicule uriașe în formă de T și nave mici sau extrem de mari. Toate acestea au fost dezvăluite sub anonimat de un cosmonaut în emisiunea TV britanică *Raport științific*. Cosmonautul a mai adăugat că „*pe Lună există zone cu vegetație și anotimpuri, ca și lacuri artificiale, posedă câmp gravitațional iar omul poate umbla pe suprafața ei fără costum spațial, respirând doar printr-un tub de oxigen*".

În 1978, Maurice Chatelain, fost șef al Sistemului de comunicații NASA și proiectant al sistemelor de prelucrare a detelor și de comunicații ale misiunilor Apollo, a confirmat într-o carte că, în 1969, Neil Armstrong a raportat observarea a două OZN-uri pe marginea craterului lunar, în timpul misiunii Apollo 11. Un fost angajat NASA, Otto Binder, a confirmat povestea. La începutul anilor '90, prof. Vladimir Ajaja, prof. Alexandr Kazanțev și dr. Serghei Bojici de la Universitatea din Moscova au declarat că spionajul sovietic a urmărit prin radio detaliile aselenizării, înregistrând convorbirea lui Armstrong cu Misiunea de Control de la Houston, din care reieșea că două OZN-uri de mari dimensiuni au fost văzute în preajma modulului lunar.

S-a scris că astronauții misiunilor Apollo 13, 14, 15, 16 și 17 s-au întors cu mai multe sute de fotografii înfățișând OZN-uri. Referindu-se la astfel de obiecte zburătoare observate în apropierea Lunii, astronautul Roland Evans de pe Apollo 17 a exclamat: „*ce multe sunt, roiesc ca albinele în stupi!*".

În 1970, scopul misiunii Apollo 13 era de a provoca explozii nucleare pe suprafața Lunii. Însă, pe 13 aprilie, explozia unui rezervor de oxigen lichid a avariat instalația electrică și motoarele. Pilotul navei transmitea atunci: „*Hei! S-a isprăvit! Ei, ei au ucis elementul de combustie!*". Nu știm cine erau „ei”, dar știm că, din 1972, misiunile Apollo s-au întrerupt brusc. Nici rușii nu au făcut vreo tentativă să trimită un echipaj pe Lună. Se zvonește că ființele care își au baza pe Lună le-ar fi interzis pământenilor să se mai apropie. Doctorul Glenn T. Seaborg, laureat al premiului Nobel, chiar considera că Luna este ocupată dintr-o perioadă veche și este folosită drept releu. Teste aprofundate din 1986 au arătat că solul lunar conține mari cantități de heliu-3, un combustibil puternic, nepoluant și nonradioactiv. Să fie acesta combustibilul folosit de OZN-uri?

Părerea generală a oamenilor de știință era că Luna s-a desprins din planeta noastră, cu multe miliarde de ani în urmă. Însă în 1974, NASA a anunțat aducerea de pe Lună a unei roci vechi de 5,3 miliarde de ani, a unui mare eșantion selenar estimat la șapte miliarde de ani și a două mostre ce au douăzeci de miliarde de ani. Prin urmare, Luna este mult mai veche decât Pământul, ceea ce înseamnă că nu se putea desprinde din el. Această vechime enormă îi dovedește proveniența din centrul Universului, acolo unde s-au format primele galaxii. Dar Luna nu putea ajunge singură într-un sistem solar periferic al unei galaxii periferice pentru a fi satelit al unei planete. Dacă a fost adusă cumva aici? Însă cum ar putea cineva să transporte prin univers ditamai corpul ceresc?

În 1969, echipajul Apollo 12 a fost urmărit, pe tot drumul său spre Lună, de două OZN-uri. Ajuns la destinație, modulul de comandă s-a prăbușit intenționat. După un zgomot ca de clopot uriaș, au urmat vibrații ce au durat între cincizeci și cinci de minute și patru ore. Detectorii de ioni supertermici au înregistrat o erupție de vapori de abur, timp de paisprezece ore, pe o suprafață de o sută saizeci de km². În urma acestei întâmplări, NASA a declarat că Luna este în aparență goală pe dinăuntru. În iulie 1970, doi academicieni sovietici făceau publică în *Sputnik* ipoteza că Luna are un blindaj exterior de treizeci și doi de kilometri grosime (format din titan, crom, zirconiu și yttriu, care sunt rare pe Terra), un strat vâscos de lavă (4,8 kilometri grosime), un alt blindaj la 11,2 kilometri adâncime și un interior cu un diametru de 3.318 kilometri, unde există apă și aer. Iar Doru Davidovici afirma în *Lumi galactice* că „*Luna este cel mai mare OZN*”, menționând argumentele aduse de academicienii ex-sovietici Mihail Vasin și Alexandr Scerbakov, precum și de doctorul Gordon Mc Donald, cercetător principal la NASA, care au concluzionat că Luna este goală în interior.

Dacă Luna este un satelit artificial al Pământului, un fel de OZN uriaș, așa se explică și de ce se învâрте întotdeauna cu aceeași parte spre noi, lucru deosebit de neobișnuit pentru un corp ceresc natural. Dar și apariția ei lângă planeta noastră, de la mare depărtare. În plus, înțelegem de ce Enki, asociat cu noaptea, avea ca simboluri și planeta Venus, și Luna, în timp ce fratele său, Enlil, era asociat cu un singur corp ceresc, Soarele. Dacă Enlil era considerat astrul zilei, Enki a devenit pentru antici cea mai strălucitoare stea a nopții, planeta Venus sau Luceafărul. Mai târziu a apărut Luna, ea devenind cel mai strălucitor corp ceresc de pe cerul nopții. Prin urmare, Enki a fost asociat cu ea, nouă rămânându-ne de la strămoșii noștri ambele variante, Enki fiind și Venus, și Luna.

Dacă într-adevăr Luna a fost adusă aici într-o vreme când oamenii existau deja, ar trebui să găsim acest eveniment consemnat în memoria colectivă a omenirii. Și, într-adevăr, există. Poetul roman Ovidius Publius Naso menționa în scrierile sale că, în epoca arcadiană, cerul era lipsit de Lună. O legendă din Anzi spune că zeul Viracocha a creat Soarele, Luna și stelele după Potop. Indienii chibcas din Columbia centrală cred că, deoarece a provocat Potopul, Chia a fost exilată de soțul ei în cer, unde ea s-a transformat în Lună. Nu crede nimeni că o femeie a devenit Luna, dar putem înțelege din acest mit că, până la Potop, Luna nu exista.

Capitolul 9 al *Genezei* biblice sustine că, după Diluviu, Dumnezeu a regretat că a distrus oamenii. Drept pentru care a pus un semn pe cer, curcubeul, ca legământ dintre el și oameni. Capitolul 55 al *Cărții lui Enoh* afirmă un lucru asemănător: „*Apoi Stăpânul zilelor s-a căit și a zis: «În zadar i-am nimicit pe toți cei care trăiesc pe acest pământ». Și el a făcut legământ pe marele său nume: «De acum înainte nu voi mai face așa ceva celor care trăiesc pe pământ, și voi așeza un semn pe cer, și acesta va fi o făgăduială de bună credință între mine și ei pentru totdeauna, câtă vreme cerul este deasupra Pământului. Și acestea sunt după porunca mea»*”. Nu pare prea probabil să fi apărut curcubeul pe cer după Potop, ținând cont că acesta este un fenomen optic și meteorologic, un spectru de forma unui arc colorat, format de lumina Soarelui refractată în picăturile de apă din atmosferă. *Cartea lui Enoh* nu specifică nimic despre curcubeu, ci îl numește doar „*un semn pe cer*”. E posibil ca acel „*semn*” să fie Luna?

Dacă „zeii” au adus Luna pentru a împiedica lumina Soarelui să mai ajungă pe Pământ, acest eveniment ar fi putut crea o eră glaciară. Este posibil ca acest „blocaj” să fi fost în genul unei eclipse de Soare. Dar, pentru ca Luna să acopere complet Soarele, ar fi trebuit adusă mai aproape de Terra decât este în prezent. Acest lucru ar fi cauzat nu doar un întuneric total, ci și înclinarea axei Pământului, pe care oamenii de știință încă nu pot să o explice, deși ei susțin că fără atracția selenară nu ar exista înclinarea Terrei. Indienii hopi din Arizona vorbesc despre înclinarea axei planetei noastre în acea perioadă, susținând că „*a doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață*”. Aceiași oameni de știință spun că fără această înclinare nu ar exista anotimpuri și am avea mereu o climă tropicală.

Strămoșii noștri ne-au lăsat destule referiri la o climă caldă, uneori chiar tropicală, pe întreg Pământul. Printre ele se numără hărțile amiralului Piri Reis din 1513, a lui Oronteus Finaeus din 1531, a lui Gerard Kremer (zis și Mercator) din 1569 și a francezului Philippe Buache din 1737, care arată Antarctica fără gheață. Nu știm cine a făcut aceste hărți sau când, dar cert este că oamenii existau atunci când cel mai sudic continent avea o climă caldă, nefiind acoperit de gheață.

O hartă compilată de turgul Hagi Ahmed în anul 1559 arată o limbă de pământ, de circa 1.600 de kilometri lățime, care unește Alaska de Siberia. Geologii susțin că un astfel de „pod de pământ” a existat într-adevăr acolo unde astăzi se află strâmtoarea Bering, însă a fost înghițit de ape la sfârșitul ultimei ere glaciare. Și această hartă demonstrează că oamenii existau atunci când nordul Pământului era lipsit de gheață, având un climat mult mai cald.

S-a descoperit că, în Paleoliticul inferior, în România de astăzi trăiau girafe, elefanți și rinoceri, animale care nu există în prezent decât în Africa. Herodot scria că „*numai în aceste ținuturi se nasc lei în Europa*”. În Mezolitic, vegetația era foarte abundentă, chiar luxuriantă în zona Porților de Fier. Sunt dovezi care atestă că în țara noastră, în ultimul milion de ani, a fost permanent o climă temperată, cu perioade tropicale, de încălzire.

Scripturile zoroastriene ale perșilor spun că Airyana Vaejo, căminul rasei ariene, avea un climat blând și productiv înainte ca Angra Mainyu să aducă înghețul. O „întâlnire” dintre Soare și Lună, înainte de Potop, este

redată și de un mit african de pe cursul inferior al fluviului Congo, care afirmă că „*demult, Soarele s-a întâlnit cu Luna și a aruncat cu noroi în ea, ceea ce a făcut-o mai puțin luminoasă. Când s-a întâmplat această întâlnire, a avut loc o mare inundație*”. Iar indienii tarahumara din nordul Mexicului au păstrat legende ale distrugerii lumii bazate pe o schimbare în calea Soarelui. Să fie acea „schimbare” în calea Soarelui apariția Lunii?

Aducerea unui corp ceresc în sistemul nostru solar ar fi trebuit să influențeze într-o anumită măsură celelalte planete. Surprinzător sau nu, anticii ne-au lăsat indicii și despre acest eveniment. Vechea lucrare chinezească despre care se spunea că ar conține „*toate cunoștințele*”, compusă din patru mii trei sute douăzeci de volume, afirmă că, înainte de Potop, „*planetele și-au modificat traiectoriile. Cerul a coborât mai jos înspre nord. Soarele, Luna și stelele și-au schimbat mișcările*”. Mitul norvegian al Potopului susține că, înainte de această catastrofă, „*stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat*”. Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că, în visul care i-a prevestit regelui Saurid Diluviul, „*stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor*”. În *Bundahish*, când Angra Mainyu a trimis „*înghețul pustiitor și necruțător*”, el a și „*atacat și tulburat cerul*”, acest asalt dându-i posibilitatea de a stăpâni „*a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime*”. În același timp, planetele s-au răsculat împotriva cerului, stârnind haos în tot Cosmosul. Iar indienii cahto din California spun doar că „*a căzut cerul*”.

Dacă Luna a fost adusă pentru a împiedica lumina Soarelui să ajungă pe Pământ, această eclipsă totală ar fi însemnat o lungă perioadă de întuneric. Multe popoare au păstrat în amintirea lor colectivă această perioadă de întuneric, înainte de Potop. Dispariția Soarelui nu era ceva obișnuit, iar oamenii acelor timpuri au încercat să-și explice acest fenomen în cele mai colorate moduri.

În *The Mythology of South America*, John Bierhorst scria că tribul pehuenche din Țara de Foc asociază Potopul cu o perioadă de întunecime prelungită: „*Soarele și Luna au căzut de pe cer și lumea a rămas astfel fără lumină, până când, în cele din urmă, doi condori uriași au adus Soarele și Luna înapoi pe cer*”.

Indienii toba din regiunea Gran Chaco din America de Sud spun că marele îngheț a fost însoțit de o beznă adâncă. Unul dintre bătrânii neamului toba declara că „*în vremea îndelungatei bezne, Soarele a dispărut cu totul și oamenii au murit de foame. Când li s-au sfârșit merindele, au început să-și mănânce copiii. Până la urmă, au murit cu toții*”, mai puțin semi-divinul Asin și cei cărora le-a oferit focul.

Popol Vuh a mayașilor spune că „*fața Pământului s-a întunecat*”. Mai spune și că aceasta a fost o vreme când „*Soarele și Luna își acoperiseră fețele*”. Alte surse mayașe susțin că acest eveniment a avut loc „*pe vremea străbunilor. Pământul s-a întunecat (...)* S-a întâmplat că Soarele încă mai era luminos și limpede. Apoi, la amiază, s-a întunecat”.

Pentru popoarele din Anzi, înainte de venirea zeului Viracocha, Pământul fusese azvârlit în beznă datorită dispariției Soarelui. „*Omenirea trăia în dezordine; mulți umblau goi, ca sălbaticii; nu aveau case și nici alte locuințe decât peșterile, de unde porneau și adunau orice găseau de mâncare prin preajmă*”. După Potop, Viracocha a schimbat toate aceste lucruri, oferindu-le oamenilor tehnicile și cunoștințele necesare unei vieți civilizate și productive. Într-o legendă consemnată de Blas Valera, primul monarh incaș, Manco Capac, era fiul Soarelui. Când mama sa a fost cuprinsă de durerile facerii, în lume s-a făcut întuneric. Soarele a apărut din nou pe cer doar după ce s-a născut Manco Capac. După ce a vizitat orașul Cholula în 1585, călugărul Diego de Duran a notat în *Historia antiqua de la Nueva España* ce a aflat de la un bătrân venerabil din oraș, despre care se spunea că avea peste o sută de ani: „*la început, acest loc se afla în beznă și în întuneric*”. După aceea, „*au apărut niște uriași diformi, care au luat Pământul în posesiune*”.

Montesinos spunea că în timpul domniei celui de-al doisprezecelea rege incaș, zeul Illa Tici Vira Cocha a nimicit uriașii, apoi a ascuns Soarele pentru scurt timp: „*timp de douăzeci de ore nu a mai fost Soare*”. După rugăciuni și sacrificii, astrul zilei a reapărut, iar regele a reintrodus vechile legi și ritualuri de venerare.

În *Epopoea lui Ghilgameș*, nemuritorul Utnapiștim povestea că „*un val de deznădejde s-a înălțat spre cer, când zeul furtunii (Enlil) a prefăcut lumina zilei în întunecime, când a sfârșit ținutul ca pe un ulcior*”.

În *Bundahish*, când Angra Mainyu a trimis „*înghețul pustiitor și necruțător*”, a stăpânit „*a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime*”.

Un mit norvegian spune că un lup tânăr a fugărit Soarele, pentru a-l lua în stăpânire. Soarele a fost ajuns în cele din urmă și „*razele sale strălucitoare s-au stins una câte una. El a dobândit o nuanță roșie, ca de sânge, apoi a dispărut cu totul. Drept urmare, lumea a fost acoperită de o iarnă cumplită. Furtunile de zăpadă s-au pogorât din toate unghiurile zării*”. Acest episod a avut loc înainte de Potop.

În Egiptul antic se credea că, în timpul luptei dintre Seth și Horus, zeul-Soare Ra a refuzat să mai iasă din camera sa, lăsând lumea în beznă. A fost convins să se răzgândească de către fiica sa, Hathor, care l-a binedispus dansând goală în fața lui și gâdilându-l. Același mit se întâlnește și în Japonia, unde zeița Soarelui Amaterasu-omikami s-a retras într-o grotă cerească, enervată fiind de fratele său, Susano-o. Deoarece lumea era cuprinsă de întuneric, zeii au încercat să o convingă pe Amaterasu să-și reia locul pe boltă. Singura care a reușit acest lucru a fost zeița Ame-no-Uzume-no-Mikoto, care a înveselit-o pe Amaterasu printr-un dans distractiv și obscen, în timpul căruia s-a dezbrăcat complet. În miturile greco-romane, Phaeton, fiul titanului Soarelui, Helios, și al oceanidei Clymene, a furat carul solar. Însă nu a putut ține caii în frâu și, prin urmare, Soarele „*s-a repezit în jos cu mânie ca un meteor*”. Pentru a preveni un dezastru planetar, Zeus l-a ucis pe Phaeton cu un fulger. Cuprins de durere, Helios a refuzat să mai apară pe cer cu carul său. Într-un final a fost convins de zei să nu lase lumea în întuneric și să-și reia locul. În Meteora, Aristotel scria că „*stelele au căzut din cer în timpul prăbușirii lui Phaeton*”. Grecii și romanii antici susțineau că această întâmplare a avut loc înaintea Diluviului lui Deucalion.

Cine a adus Luna aici pentru a provoca o eră glaciară? Strămoșii noștri spun că zeii. Dacă ei sunt răspunzători pentru acest lucru, care ar fi motivul lor? Miturile susțin că „marele îngheț”, apariția Lunii, dispariția Soarelui și Potopul au avut loc în timpul celui de-al doilea mare război al zeilor, numit Ragnarok de scandinavi sau Gigantomachia de greci. Se pare că armata lui Marduk era superioară celei a lui Enlil, miturile din întreaga lume relevând că el a câștigat primele lupte. Spre deosebire de primul război al zeilor, pierdut de Enki din cauza inferiorității numerice, Marduk avea acum în subordine Veghetorii, semizeii și oamenii, numărul lor ridicat oferindu-i un avantaj consistent în fața unchiului său. Pierzând luptă după luptă, Enlil se vedea în fața înfrângerii totale. Singura soluție pentru victorie era reducerea armatei dușmanului său. Cum nu se putea înfăptui acest lucru prin luptă dreaptă, Enlil a apelat la soluții alternative. Prima a fost crearea erei glaciare prin aducerea Lunii și interpunerea ei între Pământ și Soare. Cum „frigul cel mare” nu părea să aibă efecte vizibile, Enlil le-a trimis pământului virusi, acele „*boli, epidemii, ciumă și holeră*”, însă cei mai afectați erau oamenii, nicidecum semizeii și Veghetorii. Nici frigul, nici foametea și nici virusii nu atingeau Veghetorii și pe copiii acestora, așa că Enlil a recurs la soluția finală: înecarea tuturor printr-un Potop. Dacă *Epopoea lui Atra-Hasis* afirma că zeul s-a arătat nemulțumit de înmulțirea oamenilor, nu înseamnă că era deranjat de zgomotele lor făcute în timpul împerecherilor, așa cum susține și *Epopoea lui Ghilgameș*, ci de creșterea numărului lor. Prin urmare, seria lui de pedepse îndreptate asupra Pământului avea doar rolul de a distruge armata lui Marduk. Bănuim că nu i-a fost ușor să ia această hotărâre însă, de obicei, în timp de război nu există reguli. Anu și Ninhursag au acceptat propunerea lui Enlil, hotărând declansarea Potopului. Acesta s-a realizat prin înlăturarea Lunii din calea Soarelui, ceea ce a dus la bruscă încălzire globală din mijlocul erei glaciare, de acum treizeci – treizeci și cinci de milenii. Enki a fost obligat să jure că nu va dezvălui acest „secret al zeilor” însă zeul înțelepciunii nu putea să nu găsească un subterfugiu.

Jurământul îl oprea să le împărtășească oamenilor secretul, nu însă și unui obiect. Astfel încât, în *Epopoea lui Ghilgameș*, Enki l-a înștiințat pe Utnapistim printr-un vis de sosirea Potopului. Însă nu direct, ci vorbind cu peretii casei acestuia: „*Casă de trestii, casă de trestii! Perete, o, perete, dă-mi ascultare, casă de trestii, perete, cugetați! Omule din Surrupak, fiu al lui Ubara-Tutu, dă-rămă-ti casa ta și clădește o corabie; părăsește*

averile si ai grijă de viata ta, dispretuieste bogățiile lumesti si mântuieste-te pe tine doar! Dă-rămă-ti casa, asa cum îți spun eu, si întocmeste-ti o corabie. Aici ai măsurile corabiei, cum trebuie să o făurești; lungimea ei să fie deopotrivă cu lărgimea ei, puntea ei să fie acoperită ca bolta ce acoperă adâncimile, apoi ia în corabie sământă din toată făptura vie”. Întrebat de Utnapistim ce le va spune oamenilor care îl vor vedea că ridică ditamai corabia, Enki i-a răspuns: „Spune-le lor următoarele: am auzit că Enlil este înfuriat pe mine si nu mai cutez să umblu prin tinutul acesta, nici să trăiesc în cetatea asta; mă voi coborî spre limanul mării, ca să locuiesc împreună cu Ea, stăpânul meu. Dar peste noi revărsa-va ploaie de bogății: pesti mari, păsări din cer, ca si tot rodul de vietoare ale mării. Seara, Călăretul Norilor de furtună va aduce grâu, în suvoaie!”. Ultimile fraze subliniază acea perioadă de foamete, datorată erei glaciare, amintită si de alte legende. Pentru a rupe „blestemul Pământului” si a primi hrană, oamenii din Suruppak chiar l-au ajutat pe Utnapistim să-si construiască ambarcatiunea.

Epopeea lui Atra-Hasis descrie aceeași întâmplare într-un mod identic. Enki l-a chemat pe slujitorul său devotat, Atra-Hasis, punându-l să stea în spatele unui scut de trestie. Apoi, pretinzând că vorbește cu scutul, a spus:

„Scut de trestie,

Bagă de seamă la ceea ce-ti spun.

Toate casele oamenilor si toate orasele,

De o furtună mare vor fi măturate.

Sământa omului atunci va dispărea...

Aceasta-i ultima lege,

Cuvântul Adunării Zeilor,

Cuvântul rostit de Anu, Enlil si Ninhursag”.

Enki si-a sfătuit slujitorul credincios să construiască o corabie. Când acesta i-a spus „*dar eu n-am mai făcut o corabie niciodată... fă-mi desenul pe pământ să pot vedea cum*”, Enki i-a oferit instrucțiuni precise, dimensiunile si modul de construcție. Pentru curiosi, Atra-Hasis a folosit ca motiv al construirii „*vasului pentru Apsu*” faptul că urma să plece în lăcasul lui Enki, pentru a scăpa de mânia lui Enlil, întocmai ca Utnapistim.

După ce a terminat de construit arca, Utnapistim / Atra-Hasis si-a îmbarcat rudele, toate felurile de animale și mulți meșteșugari. Momentul în care el însusi trebuia să intre în corabie era unul precis:

„Când Samas,

Care poruncește un cutremur la apusul Soarelui,

Va ploua din cer cu eruptii,

La bordul corabiei să te sui,

Si bine intrarea s-o închizi”.

Acest semn pe care trebuia să îl aștepte Utnapistim reprezintă sosirea lui Marduk / Samas, care pare să lanseze un atac aerian dezastruos împotriva lui Enlil („*va ploua din cer cu eruptii*”), asemănător celui descris în *Ramayana* („*sute de meteoriti căzând din cer*”), ce va zgudui pământul („*poruncește un cutremur*”). Acest atac al lui Marduk coincide cu începutul Potopului si reprezintă ultima bătălie din cel de-al doilea mare război al

zeilor, consmemnată în multe legende ale lumii. De altfel, în *Epopoea lui Ghilgames*, începutul Potopului pare a descrie o luptă între cele două tabere rivale de divinități: „*La primele licăriri ale zorilor (când Luna a fost înlăturată din calea Soarelui), un nor negru (nava lui Enlil) s-a ivit în slava cerului, tuna acolo unde Adad, stăpânul furtunii (Enlil), călărea pe nori. Peste dealuri și câmpii, zeii Sullat și Hanis, crainicii Furtunii, o călăuzeau. Apoi zeii din hăurile Infernului (Veghetorii) se ridicară. Nergal (Marduk) deschise zăgazurile apelor din lumea de dincolo, Ninurta, stăpânul războiului, deschise canalele, iar cei șapte judecători ai Infernului, Anunnaki (căpeteniile Veghetorilor), înălțară tortele lor, aprinzând toată țara cu flacăra lor strălucitoare (au lansat arme asemănătoare rachetelor). Un strigăt de deznădejde urcă la ceruri când zeul Furtunii a înlocuit lumina zilei cu întunericul (descriere identică cu cea din Ramayana, unde „un disc negru acoperi Soarele” și „numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total”), când a sfârșit tot ținutul ca pe un vas de lut. O zi întreagă vijelia a bătut cu furie, s-a năpustit peste lume ca valurile unei osti atacatoare. Nimeni nu mai putea să-și vadă propriul frate, nu mai era chip să zărești din cer oamenii”*.

Înainte de revărsarea apelor, Pământul a fost trecut prin foc, datorită armelor teribile, nucleare, folosite de combatanți. În *Theogonia* lui Hesiod, „o mare parte din Pământul urias fu pârjolită de aburii cumpliti, topi

ându-se cum se topește tabla încinsă de mestesugul omului”. În *Ramayana*, „sulitele, securile, scuturile se involburau. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înăbusea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi”. Indienii hopi spun că „prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos”. În mitologia scandinavă, „uriasul Surt a dat foc întregului Pământ; universul nu mai era decât un cuptor imens. Flăcările tâsneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea suieratul aburilor. Toate vietuitoarele, toate plantele au fost mistuite. Numai țărâna golasă a mai rămas dar, precum cerul însuși, nici Pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii”, poemul *Voluspa* susținând că

„Focul se-ncinge

Cu fum fumegând în vârtejuri.

Fuioare de foc năvălesc

Să lovească chiar cerul”.

Puhoiul de ape a acoperit Pământul, stingând flăcările și distrugând cea mai mare parte a armatei lui Marduk (care nu dispunea de nave, precum liderii Veghetorilor), oferindu-i astfel lui Enlil avantajul urmărit: „s-au desfăcut toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis jgheburile cerului” (*Geneza*), „vântul a suflat, șuvoiul, furtuna și potopul au copleșit lumea, năprasna și puhoaietele au bătut laolaltă ca oștirile în bătălie” (*Epopoea lui Ghilgames*), „toate râurile, toate mările s-au umflat și s-au revărsat. Pretutindeni, toate valurile se ciocneau de valuri. Se înălțau și clocoteau încet peste toate cele” (*New Larousse Encyclopaedia of Mythology*). Intensitatea Potopului, care aducea Apocalipsa, „îi făcea pe zei să tremure”, după cum declară *Epopoea lui Atra-Hasis*. Iar după *Ramayana*, „cele două osti crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbusit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”, descriere din care înțelegem că acel cutremur poruncit de Samas a decurs conform planului. Din

navele lor, Enlil si Marduk au continuat lupta chiar si pe apă, egiptenii amintind-o sub forma unei curse de „bărci”, în care cei doi s-au lovit cu „harpoanele”. Zeii supravietuitori însă au fugit din calea apelor, *Epopaea lui Atra-Hasis* sustinând că „*au întors spatele si au urcat în cerul lui Anu*”, la bordul unor „*rukub ilani*” („carele zeilor” sau vimanele din literatura hindusă). În *Epopaea lui Ghilgames*, „*însisi zeii, înspăimântati de revărsarea apelor, se refugiară în locurile cele mai înalte ale cerului, firmamentul lui Anu. Ei se zgribuliră lipiti de ziduri, înghesuindu-se unii într-altii, asemenea câinilor. În cele din urmă Istar, Regina Cerurilor (Ninhursag), cea cu glas dulce, începu să tipe ca o femeie cuprinsă de durerile facerii: «Vai de mine, praful s-a ales de zilele din trecut, fiindcă eu am dat o poruncă rea. De ce poruncit-am acest rău în sfatul zeilor? Am fost căpetenia războaielor menite să-i nimicească pe oameni, dar nu sunt ei oare copiii mei, căci eu i-am făcut să se nască? Acum ei plutesc pe ocean la fel ca neamul pestilor»*. Zeii cei mari ai Cerului si ai Infernului plângeau, acoperindu-si gurile. Vreme de sase zile si sase nopti vântul n-a conținut să sufle, furtuni, vijelii, revărsări de ape au copleșit Pământul. Vântoase năprasnice si potopiri de ape vuiau dezlăntuite, ca războinicii pornind împotriva vrăjmasilor”. *Epopaea lui Atra-Hasis* prezintă evenimentul într-un mod asemănător:

„Anunakii, Marii Zei,

Stăteau suferind de foame si de sete...

Ninti (Ninhursag) plângea si suferea;

Plângea să-si usureze marea durere.

Zeii plângeau si ei alături de ea, pentru Pământ.

Era copleșită de marea durere,

Si setea cea cruntă o încoltea.

Acolo unde ea stătea, zeii plângeau,

Ca oile strânse una într-alta stăteau.

Buzele lor de sete erau arse,

Iar burta lor de foame gemea”.

Zeita Mamă, Ninhursag, era socată de amploarea distrugerii:

„Zeita a văzut si a plâns...

De febră buzele-i erau aprinse...

Ca mustele-s făpturile de mine făcute.

Ei umplu râurile, sunt hrană pentru pesti,

Sunt înghititi cu totii de marea furioasă”.

Declaratia zeitei din *Epopoea lui Ghilgames* oferă amănunte suplimentare despre acest mare război al zeilor: „*praful s-a ales de zilele din trecut, fiindcă eu am dat o poruncă rea. De ce poruncit-am acest rău în sfatul*

zeilor? Am fost căpetenia războaielor menite să-i nimicească pe oameni, dar nu sunt ei oare copiii mei, căci eu i-am făcut să se nască?”. Din această mărturisire aflăm că, desi era mama lui Marduk si fosta mare iubire a lui Enki, ea a luptat alături de noul ei sot, Enlil, si de fiul lor, Ninurta. În miturile egiptene există descris acest moment: desi era initial de partea lui Horus / Marduk, Isis / Ninhursag si-a ajutat noul sot si frate, pe Seth / Enlil, ceea ce l-a făcut pe fiul ei să o decapiteze. Istoricul Plutarh sustine că nu a fost vorba despre o decapitare adevărată, Horus smulgându-i, de fapt, mamei sale coroana de pe cap. Dacă Plutarh are dreptate, Marduk si-a renegat mama, ea trecând astfel de partea lui Enlil. Probabil pentru a-si demonstra loialitatea, ea a fost trimisă, sub forma leoaicei Sekhmet, să înăbuse revolta oamenilor, ce era cât pe ce să se transforme într-o extincție a rasei umane. Tot ea era Athena din mitologia grecilor, care a luptat alături de Zeus împotriva lui Typhon si Istar de la hititi, care i-a fost alături lui Tesub în războiul cu Ullikummi. Astfel înțelegem si motivul pentru care, în *Epopoea lui Atra-Hasis* si *Epopoea lui Ghilgames*, ea a fost de partea lui Anu si Enlil atunci când s-a hotărât distrugerea oamenilor prin Potop. Si-a dat seama în timpul Diluviului că a ales tabăra gresită, însă era prea târziu. Cel puțin pentru oameni.

Poemul babilonian *Enuma Elis* pare a descrie două evenimente într-o singură poveste. Desi se referă la distrugerea de către Enki si Marduk a dinozaurilor reprezentati de Apsu, Tiamat si copiii ei, poemul include si povestea celui de-al doilea mare război al zeilor. După cum am văzut deja, Enki si Ninhursag sunt cei care au distrus reptilele ce conduceau Pământul, Marduk nefiind născut în acea vreme. Prin urmare, *Enuma Elis* se referă nu doar la povestea dinozaurilor, ci si la cea a ascensiunii lui Marduk din timpul războiului.

În epopeele lui Ghilgames si a lui Atra-Hasis, gălăgia oamenilor îl împiedica pe Enlil să se odihnească, prin urmare a hotărât distrugerea lor. *Enuma Elis* sustine un lucru asemănător, si anume faptul că zeul Apsu nu putea dormi din cauza hărmălaiei tinerilor zei.

„Toti fratii s-au adunat împreună;

Încolo si încoace alergau, gata s-o sfarme pe Tiamat.

În joaca lor nebună printre stele,

Făceau să tremure pântecul lui Tiamat.

Apsu nu a mai putut suporta zbenguielele lor;

În fata lor, însăsi Tiamat nu mai avea glas.

Nesuferite erau faptele lor...

Si necugetate miscările”.

Apsu s-a sfătuit cu Mummu, sfetnicul său, si a hotărât să-i distrugă pe tinerii zei. Din această poveste reiese că Apsu este Enlil, sotia sa, Tiamat, este Ninhursag, iar Mummu nu poate fi decât Nusku, vizirul lui Enlil. Poemul sustine că „*Sfatul lor de taină*” a fost aflat de zeii cei mari, care s-au înfricosat. Singurul care nu s-a pierdut cu firea a fost Ea / Enki, care a născocit un plan prin care „*somnul să cadă asupra lui Apsu*”. Când ceilalti zei au aprobat planul, Enki a „*trasat o dreptă hartă a cerurilor*” si a rostit descântecul divin, astfel încât „*somnul a*

căzut peste Apsu” si chiar „sfetnicul Mummu nu putea să se miste”. După ce i-a anesteziat pe Enlil / Apsu si Nusku / Mummu, Enki „a luat tiara si i-a dat jos mantia sa de aură”. Această întâmplare există si în *Mitul lui Zu*, unde pasărea Zu („întelegciunea”), Enzu („domnul întelegciunii”) sau Anzu („întelegciunea cerului”) îi fură lui Enlil însemnele regale, sceptrul si Tăblitele Destinului. Tiamat însă nu a stat degeaba:

„Ea l-a ridicat pe Kingu,

Între ei l-a făcut cel mai mare...

Si conducerea bătăliei,

În mâinile lui a încredintat-o”.

În Sumer, alături de Enlil se afla Ninurta, fiul său si al lui Ninhursag, mâna sa dreaptă si mostenitorul său (numit Thor de scandinavi sau Ares de greci), în timp ce la hititi, în lupta cu Ullikummi au stat lângă Tesub Istar si Tasmisu. În *Mitul lui Zu*, Ninurta este cel care se luptă cu Zu si recuperează Tăblitele Destinului, alături de însemnele regale ale tatălui său. Iar în *Enuma Elis* apare Kingu, fiul lui Tiamat, care preia conducerea armatei, despre care nu putem decât să bănuim că este acelasi Ninurta.

Speriat de Tiamat si de armata sa condusă de Kingu, zeii (Veghetorii) l-au ales pe Marduk să îi salveze: „*El, cel care-i mândru si puternic, va fi cel care ne va răzbuna; El, viteaz ca nimeni altul în bătălie: Marduk, Eroul!*”. Marduk a acceptat misiunea, nu fără o conditie:

„Dacă va fi, atunci, să vă răzbun,

Vietile să vi le scap, pe feroasa Tiamat s-o răpun,

Cheamă a Zeilor Adunare si peste toti al meu destin mai mare să fie!”.

Bucurosi că nu trebuie să o înfrunte pe Tiamat, zeii au hotărât: „*Marduk va fi rege!*”. Apoi l-au trimis pe noul lor conducător la luptă.

„Tiamat si Marduk, cei mai înțelepti dintre zei,

Unul spre celălalt se îndreptau;

Tot mai aproape, o bătălie să hotărască totul,

De luptă erau acum gata”.

După o bătălie crâncenă, Marduk si-a învins adversara, alături de armata acesteia. Apoi a tăiat-o în bucăți, ba chiar decapitând-o, la fel cum a procedat Horus cu Isis în miturile egiptene:

„Cu arma sa cerească a tăiat căpătâna;

A tăiat văile prin care sângele ei curgea;

Pe vântul de nord l-a pus să-l poarte

Si într-un loc necunoscut să-l lase”.

Preotii babilonienii au încercat să ofere o explicație și pentru faptul că Tiamat a fost considerată personificarea Pământului, sub identități ca Geea la greci sau Ki în Sumer, atribuindu-i lui Marduk crearea planetei noastre din corpul ei:

„Punând capul lui Tiamat în locul hotărât,

Pe el lanturile de munti le-a făcut să apară,

Văile le-a despicat, râuri prin ele să curgă,

Prin ochii ei, Tigru și Eufratul au ieșit.

Din sânii ei, el a făcut muntii cei sfinti.

Izvoare a făcut, din ele râuri să se adape”.

După această victorie, Marduk a fost declarat erou și și-a păstrat poziția de rege al zeilor. Însă, după cum am văzut, adevăratul conducător al Veghetorilor era Enki, Marduk fiind doar generalul suprem al armatei, fiul loial ce urma întotdeauna poruncile tatălui său. Nu știm dacă a fost vorba într-adevăr de o decapitare și o reînviere a Zeitei-Mamă sau doar de o renegare din partea fiului său, însă cert este că finalul războiului o prinde îndepărtându-se de Pământ, plină de lacrimi și remuscări.

Rămas fără cea mai mare parte a armatei sale, oamenii și semizeii murind în apele ce acoperiseră Terra, Marduk a fost înfrânt, după cum povestesc legende grecești, hititice, scandinave și ale indienilor. „Veghetorul purificării”, „domnitorul veșnic” sau „cel slăvit de generațiile viitoare”, așa cum era numit de către preotii babilonieni, a fost nevoit să fugă cu coada între picioare, alături de tatăl său, Enki, sora sa, Istar, și restul Veghetorilor care au supraviețuit îndelungatului război. Însă Enlil își dorea să încheie conflictul odată pentru

25. Ragnarok

Mitologia greacă susține că, după înlăntuirea creatorului oamenilor, giganții s-au răzvrătit împotriva zeilor olimpici pentru a-i detrona, pentru a-l elibera pe Prometheus și pentru a răzbuna titanii închiși în lumea subterană. Acesta „crescuseră cât muntii, luând forme îngrozitoare. Purtau bărbii lungi și plete dese, ce le

cădeau până la glezne. Picioarele lor colosale aveau, în loc de piele, solzi. Iar tălpile se prelungeau cu câte-un trup hidos de șarpe”. Mama lor, Geea, zeita Pământului, le-a oferit un avantaj substanțial, ei neputând fi răpuși decât de un zeu și un muritor în același timp. După ce Prometheus a fost eliberat de semizeul Herakles, a început al doilea mare război al zeilor, numit de greci Gigantomachia. „Cu un urlat groaznic, giganții au făcut un salt și au pornit către Olimp. Au început să arunce stânci uriașe,

apoi cu tarte mari, aprinse. Lăncile lor brăzdau văzduhul, albe, tăioase, sclipitoare, și treceau dincolo de nori. Zeus îi înfrunta cu furie, aruncând fulgere din cer. Iar lângă dânsul sta Heracle și-nșotea fiecare fulger cu câte-o strasică săgeată. Gigantii-au prins apoi să smulgă muntii din temelii lor, să-i pună unul peste altul și să-si alcătuiască-o scară, să ajungă până în Olimp”, povesteste Alexandru Mitru în *Legendele Olimpului*. Alcyoneus, unul dintre giganti, nu putea fi ucis în țara în care s-a născut. Astfel că semizeul Herakles l-a atras pe țărmul mării Egee, unde l-a săgetat, Zeus lovindu-l cu un fulger în același timp. Văzându-l pe Alcyoneus mort, câțiva giganti au pornit în urmărirea lui Herakles. Însă zeitele Afrodita și Hera i-au sedus iar Zeus și Herakles, profitând de diversiune, i-au doborât pe cei opt-nouă giganti. După lupte îndelungate, zeii olimpici au obținut victoria. Pe Enceladus, zeita Athena l-a târât în Sicilia, unde l-a aruncat într-o groapă, apoi a trântit peste el un munte. Tot ea l-a ucis și pe gigantul Pallas. Polybotes a fost strivit de Poseidon sub insula Nisyros. Porphyron a fost rănit de Zeus și ucis de Herakles. Tot Herakles este cel care, împreună cu Apollo, l-a doborât pe Ephialtes. Purtând o mantie a invizibilității, siretul Hermes a reușit să se strecoare lângă Hippolytos și să-l înjunghie cu o sabie. Zeul Dionysos a reușit să-l omoare pe Eurytos cu toiagul său, Artemis să-l săgeteze pe Gratios, iar moirele să-i distrugă cu bățele lor de bronz pe gigantul Agrios și Thoon. Zeita Hekate l-a ars de viu pe Clytios cu niste tarte aprinse, iar Hephaestus l-a ucis pe Mimas cu o salvă de fier topit. Conform legendelor grecilor, toți gigantulii căzuți lângă mare s-au prefăcut în munti.

Nici n-au apucat zeii olimpici să se bucure de victorie, că un nou inamic și-a făcut apariția: Typhoeus / Typhon („Taifun”), un gigant „a cărui forță era de zeci de ori mai mare decât puterea celorlalți feciori ai Gheei laolaltă”. În *Theogonia*, Hesiod scria despre el că „puterea era în mâinile lui, în tot ce făcea, iar picioarele puternicului zeu erau neobosite. De pe umeri îi creșteau o sută de capete ale unui sarpe, un înfiorător dragon, cu limbi negre, săgetătoare. De sub sprâncene, în miraculoasele sale capete, fulgerau flăcări; iar focul îi ardea din capete când se încrunta. Și în toate capetele lui groaznice erau voci, ce scoteau sunete de necrezut”. Conform lui Pindar și Eschil, Typhon avea o statură gigantică, „iar capul său ajungea la stele”. Văzându-l, zeii s-au înspăimântat și au fugit în Egipt, unde s-au preschimbat în animale pentru a nu fi recunoscuți. Sin

gurul care a rămas să-l înfrunte pe monstru a fost regele zeilor, Zeus. „Zeus tuna din răspuțeri și cu forță, iar pământul în jur răsuna cumplit, precum și cerul larg de deasupra și marea și cursurile de apă, chiar și părțile de dedesubt ale Pământului”. Zeus a reușit să dea prima lovitură cu „năprasnicul trăsnet”, Typhon prăbusindu-se la pământ. Gigantul s-a refugiat în Siria iar Zeus l-a urmărit, încercând să-l cașteze cu aceeași seceră pe care o folosisese Kronos împotriva lui Ouranos. Însă serpii care se înălțau din coapsa gigantulului l-au prins pe Zeus și l-au înlăntuit. Imobilizându-și inamicul, Typhon i-a smuls secera din mână și i-a retezat cu ea tendoanele de la mâini și de la picioare, lăsându-l neputincios într-o pesteră. Pentru a fi sigur că dușmanul său nu își va mai reveni, el a ascuns tendoanele sub bolovanii unui râu, învelindu-le în pielea unui urs. „Lumea era încremenită. Zeus căzuse prins; ceilalți zei tremurau ca varga, ascunși în trupuri de dihanii. Cel care și-a venit oleacă în fire, după-atâta spaimă, a fost fiul lui Zeus, Hermes”, povesteste Alexandru Mitru. Hermes a reușit să îl păcălească pe Typhon și să recupereze tendoanele, pe care i le-a lipit la loc tatălui său. Zeus a zburat „cu un car înaripat” înapoi pe Olimp, unde a primit o nouă provizie de trăsnete. Cu acestea, a reluat atacul împotriva lui Typhon. Au avut loc lupte deasupra muntelui Haemus din Tracia, unde „Zeus lovea cu trăsnete și fulgere verzi, orbitoare”, iar „gigantu-i răspundea, prinzând în brate munti întregi și aruncându-i către el, cu zgomote asurzitoare”. Muntii se înrosiseră din cauza sângelui din rănilor gigantulului. Slăbit, Typhon s-a refugiat în Sicilia, unde „Zeus l-a răpus și l-a biciuit cu lovituri”. Hesiod spune că

„Typhoeus a fost zvârlit jos, zdreantă schiloadă,

Enormul Pământ a gemut.

O flacăra tâsnit-a din domnul lovit

În valea-ntunecoasă, stâncoasă și pustie a Muntelui,

Când l-a trăsniț.

O mare parte din Pământul urias fu pârjolită

De aburii cumpliti,

Topindu-se cum se topește tabla încinsă de mestesugul omului”.

Deasupra gigantului, Zeus a aruncat muntele Etna, închizându-l acolo pe veci. „Fumul fierbinte, care iese din craterul vulcanului, nu-i decât răsuflarea lui, după povestile eline. Când el se-ntoarce sub povară, gâfâie greu – și atunci Etna azvârle lavă clocotită”, afirmă *Legendele Olimpului*. Typhon fiind închis iar restul gigantilor ucisi, zeii olimpieni au putut domni în liniste, fără teama că ar mai putea fi puși în pericol de eventuali competitori.

Despre această bătălie aminteau și hititii. La fel ca la greci, uriasul Ullikummi s-a luptat cu regele zeilor, Tesub, pentru tronul ceresc. Uriasul era fiul zeului exilat Kumarbi și a Zeitei Muntelui. Atunci când și-a făcut apariția, aidoma lui Typhon, Ullikummi a băgat spaima în zeii din Kummiya. *Mitul lui Ullikummi* afirmă că zeii Tesub, Tasmisu și Istar au urcat pe muntele Hazzi de pe coasta de nord a Siriei (numit Cassius de romani și Zephon de evrei și fenicieni) pentru a-l vedea pe urias, loc unde grecii susțineau că a avut loc una dintre luptele dintre Zeus și Typhon:

„Iar craiul din Kummiya (Tesub) își îndreaptă privirea

Și-ntoarce fața înspre Pietroiul cel cumplit (Ullikummi).

Văzu Pietroiu-ngrozitor;

De furie i se răzneste mintea,

Tesub se-asează pe Pământ,

Ca un pârau curg lacrimile sale,

Ci printre lacrimi a grăit Tesub:

«Ah, cine-o să mai rabde întreaga-i silnicie?

Si cine mi se va lupta cu el?

Cine-o să-ndure grozăvia lui?»”.

Învingându-si teama, Tesub i-a cerut fratelui său, Tasmisu, să fie gata de luptă:

„Noi să chemăm furtuna cu trăsnete-ntesată!

Noi să chemăm si ploile, si vântul!

Si trăsnetul ce scapără-n tărie,

Scotându-l din iatacu-i, să-l aducem

Să-mpingem carele-nainte!

Le pune-n rând acum, le-asază...”.

Lupta a fost crâncenă si, într-un final, întocmai ca omologul său grec, Zeus, Tesub a obtinut victoria, consolidându-si pozitia de conducător suprem al panteonului.

Despre acest al doilea mare război al zeilor vorbesc si legendele scandinave. Deoarece l-a omorât pe zeul Baldur, uriașul Loki a fost pedepsit de către zeul suprem, Odin, fiind legat sub pământ, la rădăcina arborelui lumii, unde un șarpe îi scuipa venin pe față. Nu doar Loki a fost pedepsit, ci și copiii săi: zeița Hel a fost trimisă în lumea subterană Niflheim sau Hel, lupul Fenrir a fost legat de o stâncă la un kilometru și jumătate sub pământ iar șarpele Jörmungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Pământul. Acolo au fost închisi până la Ragnarok, bătălia finală a zeilor, ce marchează sfârșitul unei ere a Pământului. Desi scandinavii considerau că Ragnarokul este un eveniment din viitor, întocmai ca Apocalipsa creștinilor si a evreilor, în realitate apartine trecutului îndepărtat. Conform legendelor lumii, acest război crunt al zeilor, încheiat cu un potop la finalul unei ere glaciare, din care au supraviețuit doar câțiva zei si doi oameni, strămosii întregii omeniri, este Gigantomachia grecilor, marele război început acum mai bine de o sută douăzeci si patru de milenii. Însă, la fel ca în religiile actuale, preotii scandinavilor își tineau supusii în frâu prin amenințarea unei apocalipse ce poate izbucni în orice clipă, chiar dacă aceasta avusese loc deja.

Înainte de a izbucni, Ragnarokul fusese precedat de o serie de „semne”, descrise în *Mitologia nordică* de Elena-Maria Morogan astfel: „*Mai întâi va fi un cumplit război al lumii; josnica lăcomie si invidia vor îndemna oamenii să săvârșească fapte nebunesti si fără deosebire să se omoare unii pe altii, astfel încât părintii își vor omorî copiii si frații se vor ucide între ei, nimeni nu va mai cunoaște mila si îndurarea iar minciuna, jaful si crima vor domni peste tot si toate. Curând după aceste lupte întunecate va sosi iarna Fimbul, care va curpinde*

de fapt trei ierni fără vreo vară între ele; atunci vor cădea zăpezi nesfârșite, gerul va fi tare ca cremenele si vijeliile tăioase ca pumnalele. Si cerul nu va putea oferi nicio speranță, căci se va întâmpla si un alt lucru, mult mai îngrozitor: Soarele va fi prins din urmă de lupul urias care e mereu pe urma sa si va fi sfâșiat, iar Luna la rândul ei va fi ajunsă si sfârtecătă; iar stelele vor începe să se prăbusească de la locurile

lor, lăsând cerul negru ca smoala. Ultimul semn va fi când pământul va începe să tremure și să se zguduie; atunci pădurile se vor smulge din rădăcini, stâncile se vor sfărâmi și toate legăturile se vor rupe. Alvi (elfii) și piticii se vor târî îngroziti în grotle lor, înspăimântați de ceea ce nu vor înțelege. Iar când scoarta pământului se va crăpa, atunci Fenrirulv (lupul Fenrir) se va elibera; și prin crăpăturile scoartei va începe să curgă apă, căci Sarpele Lumii (Jörmungandr), în îngrozitoarea lui furie, va scăpa coada dintre fălci și va începe să urce spre suprafață. Atunci corabia mortilor Nagelfar își va imbarca echipajul și va părăsi țărmurile subpământene, unde asteaptă de veacuri. La strigătul cârmaciului, miriade de vase se vor scufunda în valurile învrăjbite și corabia va fi purtată până la țărmul Asgardului. Echipajul lui va fi format din întreaga lume funestă a Helului și căpitan și cârmaci va fi cel mai cumplit dușman pe care oamenii și zeii l-au avut: Loke (Loki). El se va elibera din legături la prima zguduire a pământului și se va alătura fiorosilor lui fii Fenrirulv și Midgardorm. Vârcolacul Fenrir se va rezeși și fălcile lui căscate vor sfâșia cerul, în vreme ce flăcările care îi vor tâsni din nări vor arde totul. Sarpele Midgardului va sufla un nor urias de otrăvă, care va pârjoli cerul și pământul în fum și putoare. Într-un bubuit cumplit se va rupe cerul și prin spărtură vor galopa Uriasii Focului din Muspellheim. Surt va călări un armăsar de flăcări și în urma sa focul va mistui totul. Copitele Uriasilor Focului vor bubui, când ei vor trece peste podul Bifrost și curcubeul se va rupe în urma lor. Toti se vor îndrepta spre locul stabilit pentru cea din urmă înfruntare – câmpia pustie Vigrid. Fenrir și Sarpele Lumii vor fi acolo, într-acolo vor mărșălui făpturile din Hel, umăr la umăr vor păși Uriasii de Gheață și Uriasii Muntelui, conduși de stăpânii lor. Câmpia se va umple de sute de mii de fiinte, nemărginita armie a fortelor Răului. Apoi, în tăcere, vor aștepta”. Această uriasă armată formată din uriasi și spiritele lumii subterane, condusă de Loki și fii săi, a înfruntat una pe măsură, compusă din zeii Aesir ai Asgardului, valkyrii (fiinte înaripate, asemănătoare îngerilor din religiile abrahamice), berserci (războinici conduși de o necontrolată furie) și spiritele eroilor din sala Valhalla și câmpia Fólkvangr.

„În dimineața Ragnarok va cânta cocosul Gullenkamme – pentru cea dintâi și cea din urmă dată – și luptătorii vor fi treziți din somn de trâmbițatul lui puternic. Iar Heimdall va pune la buze cornul Gjallar și sunte

...tul cornului va pătrunde până în cele mai îndepărtate unghere din cele nouă lumi, pentru a chema la luptă toate forțele Binelui. Iar la auzul sunetului prevestitor de nenorocire, Yggdrasil va începe să tremure și să se scuture. Oden va galopa spre izvorul lui Mimer pentru a cere sfatul înțeleptului, dar acum pentru prima oară capul lui Mimer nu va răspunde. Și Oden va galopa înapoi, spre Asgard, cu inima grea de presimțiri rele. Zeii și eroii își vor îmbrăca armurile și se vor îndrepta spre câmpia Vigrid. Vor fi acolo Oden, cu coif de aur și ținând în dreapta lancia Gunger, Zeul cu Barba Roscată, ținând strâns în pumn frâiele tapilor neîmblânziți; Frej, Tyr și Heimdall vor călări alături, totii cu arme năprasnice; mai departe se va afla tăcutul Vidar, încălțat în Gheata cu Talpa Groasă. Iar în spate vor veni eroii, bersecii și valkyriile – și vor fi atât de mulți, că pământul va dădăi sub copitele cailor”. Poemul *Grimnismol* susține că spiritele a 432.000 de luptători l-au înfruntat pe groaznicul lup Fenrir, numărul lor fiind exact cel al anilor în care se spune că Anunnaki au domnit pe Pământ înainte de Potop:

„Cinci sute de usi și patruzeci se află,

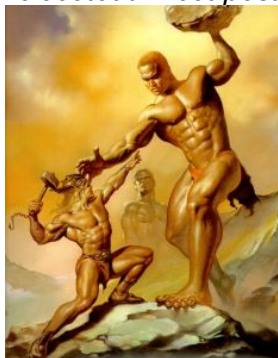
Socot, în zidurile Valhalle;

Opt sute de luptători prin fiecărească trec,

Când la război cu Lupul mi se duc”.

Aceste spirite nu au reprezentat niciun fel de provocare pentru lup, conducătorul zeilor, Odin, fiind nevoit să lupte cu el. Însă Fenrir l-a înghitit de viu, fiind mai târziu ucis de Vidar, un fiu al lui Odin, care l-a înjunghiat în inimă cu o sulită. Desi muscat de sarpele Jörmungandr, Thor a reusit să-si răpună adversarul, murind si el din cauza veninului sarpelui. „Tyr va înfrunta pe monstruosul câine Garm si ei vor pieri, ucigându-se unul pe altul. Heimdall va fi cel ales să-l întâlnească pe Loke (Loki) si ei doi vor lupta prefăcuti în două vârtejuri de foc, iar când flăcările se vor întâlni, la fel de puternice, se vor arde unele pe altele – si astfel vor pieri Heimdall si Loke si în urma lor va rămâne doar un pumn de cenușă. Ultima luptă va fi între Frej (Freyr) si uriasul Surt, dar lupta va fi lipsită de speranță – cum mult timp în urmă zeul a dat sabia ca pret al iubirii – si acum, în ultima bătălie, va trebui să lupte cu mâinile goale... Când Frej se va prăbui, Surt va ridica triumfător sabia lui de foc, mai strălucitoare ca o mie de sori si rotind-o în văzduh va aprinde aerul si pământul si totul... si universul va dispărea, în fum si întuneric si va fi din nou ca la început: haos, neformă, nefiintă”, povesteste Elena-Maria Morogan. Un mit norvegian consemnat de *New Larousse Encyclopaedia of Mythology* spune că „părăsiti de zei, oamenii au fost izgoniti de la vetrele lor iar spita omenească a fost stearsă de pe fata Pământului. Însusi Pământul începea să-si piardă forma. Stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat. Ca rândunicile erau, obosite după un zbor prea îndelungat, când cad si se scufundă în valuri. Uriasul Surt a dat foc întregului Pământ; universul nu mai era decât un cuptor imens. Flăcările tâsneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea suieratul aburilor. Toate vietuitoarele, toate plantele au fost mistuite. Numai țărâna golasă a mai rămas dar, precum cerul însusi, nici Pământul nu mai era decât crăpături si prăpăstii. Iar acum, toate râurile, toate mările s-au umflat si s-au revărsat. Pretutindeni, toate valurile se ciocneau de valuri. Se înăltau si clocoteau încet peste toate cele. Pământul s-a scufundat sub nivelul mării”. Iar conform poemului

Voluspa,

„Soarele scade, se-ntunecă,

Se-afundă pământul sub mare;

Strălucitele stele

Se-aruncă din ceruri.

Focul se-ncinge

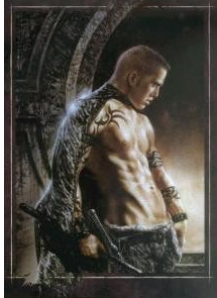
Cu fum fumegând în vârtejuri.

Fuioare de foc năvălesc

Să lovească chiar cerul”.

După acest crunt război, uscatul a iesit de sub ape si o nouă eră a început. Doi oameni ascunsi în crengile copacului Yggdrasil au reusit să supraviețuiască si să repopuleze Pământul, iar zeii rămasi l-au ales ca lider al lor pe Baldur, reînviat în noua lume.

Pentru greci, Typhon era fiul zeitei Pământului, Geea, si a lui Tartarus, personificarea zeității lumii subterane. Un imn homeric pentru Apollo îl consideră pe Typhon fiul zeitei Hera, pe care l-ar fi procreat singură. Cum Hera a complotat cu cumnatul său, Poseidon, să-l detroneze pe Zeus, putem bănuî cine era tatăl gigantului. Atât Geea cât si Hera sunt zeitățile numite de sumerieni Ninhursag, cea care i l-a născut lui Enki pe Marduk. Tot ea este si Zeita Muntelui de la hititi, care i l-a născut pe Ullikummi lui Kumarbi. Cum Poseidon, Tartar, Kumarbi si Loki sunt nume alternative ale lui Enki, iar Tesub, Zeus si Odin îl reprezintă pe sumerianul Enlil, putem concluziona că Typhon, Ullikummi si Fenrir sunt în realitate Marduk al babilonienilor ori Martu / Amar Utu al sumerienilor. Dacă Typhon, Ullikummi si Fenrir erau prezentați de greci, hititi si scandinavi ca fiind uriasi, acelasi lucru îl afirmau si babilonienii despre zeul lor suprem, Marduk. În poemul *Enuma Elis*, el este descris

astfel:

„Atrăgător îi era chipul, ochii-i scânteiau strălucitori;

Mândru îi era mersul, impunător ca din vechime...

Si mai presus de ceilalti zei era, cu mult întrecându-i...

Era cel mai nobil si cel mai înalt era;

Cu membrele imense-i pe toti îi întrecea”.

După ce Enki si Veghetorii săi au fost închisi, Marduk i-a eliberat si a condus armata semizeilor, oamenilor si Veghetorilor împotriva unchiului său, Enlil, pentru a-l detronea. Desi babilonienii, la fel ca restul popoarelor din Mesopotamia, au încercat să ascundă si acest război al zeilor, urmele lui ies la lumină. Un imn al lui Nergal, publicat de Josef Bollenrucher în *Gebete und Hymnen an Nergal*, afirmă următoarele:

„Divinul Nergal,

Domn care noaptea s-a strecurat,

Venit-a la luptă!

Pocneste din bici, armele-i zăngăne (...)

El cel ce-i binevenit, imensă-i e puterea;

Ca un vis în pragul usii s-a ivit.

Divinule Nergal, tu cel ce esti binevenit,

Alungă dusmanul de la Ekur,

În Babilon, zeul suprem era de obicei numit Marduk. Însă, atunci când doar latura sa pozitivă era scoasă în evidență, el era numit Samas, fiind considerat zeul Soarelui, binefăcătorul și judecătorul lumii. De asemenea, când se punea pret doar pe natura sa violentă, negativă, Marduk era denumit Nergal, fiind privit ca Soarele distrugător de la amiază. Prin urmare, lui îi este închinat imnul de mai sus. „*Sălbaticul din Nippur*” și „*dusmanul de la Ekur*” este fără doar și poate zeitatea orasului Nippur, Enlil, al cărui templu purta numele Ekur („casa ca un munte”). Astfel, fără a-și da seama, Josef Bollenrucher a descoperit în religia babiloniană urmele celui de-al doilea mare război al zeilor, Gigantomachia sau Ragnarok.

Muntele Hazzi de pe coasta de nord a Siriei, numit Cassius de romani și Zephon de evrei și fenicieni, unde grecii susțineau că a avut loc una dintre luptele dintre Zeus și Typhon iar pentru hititi una dintre Tesub și Ullikummi, era considerat de canaanieni casa zeului Baal, fiul zeului fertilității și al apelor, Dagon. Baal a fost nevoit să se lupte pentru tron cu zeul mortii, Mot, preferatul zeului suprem, El. Dacă El este Anu, Dagon este Enki iar Baal Zephon – Marduk, Mot nu poate fi decât Enlil al sumerienilor. La fel ca la greci, babilonieni și hititi, Baal este descris de canaanieni / fenicieni ca fiind urias; atunci când un zeu s-a așezat pe tronul lui Baal, „*picioarele sale nu atingeau treptele jiltului și capul lui nu ajungea până la capătul de sus al jiltului*”. Canaanienii povesteau că, la un moment dat, Baal a refuzat să-i mai plătească tribut lui Mot, drept pentru care zeul mortii l-a ucis. Sora și iubita lui Baal, zeita Anat, a fost cea mai afectată de acest deces: „*ea își creștă pielea cu un cutit de cremene, își tăie cu un cutit cele două cozi din creștetul său, scrijelindu-și în trei locuri fălcile și bărbia, aidoma gliei din răzoare își brăzdează bratele sale și își zgârie pieptul cum se ară un câmp. Aidoma sesului dintr-o vale, ea își scrijelii spatulele de trei ori. Apoi își ridică glasul, strigând: «Zeul Baal a pierit! Ce va face norodul fiului lui Dagan? Ce vor face gloatele a căror soartă atârână de Baal? Mă voi pogori pe Pământ!»*”. Ea a luat lesul lui Baal și l-a îngropat pe muntele Zephon, iar zeul suprem El a hotărât să aleagă un nou rege pe

Pământ, dintre fiii zeitei Athirat. Anat însă nu era pregătită să accepte pierderea iubitului său, așa că s-a dus la Mot pentru a-i cere pe Baal. Cum zeul mortii i-a refuzat cererea, „*atunci ea-l prinse pe Mot, fiul lui El, îl tăie cu palosul, îl vântură cu vânturătoarea, îl arse în foc, îl trecu prin vânturătoare și-l risipi peste câmpuri, pentru ca păsările să se înfrupte din rămășițele lui și pentru ca vrăbiile să-i ciugulească mădularele*”. După înfrângerea lui Mot, Baal înnvie și se întoarce în palatul său de pe muntele Zephon, acolo unde își învinge competitorii: „*Baal prinse pe feciorii lui Athirat, le dădu o puternică lovitură cu tăisul sabiei lui, îi izbi zdravăn cu buzdușul său. Pe zeul Mot îl culcă la pământ și Baal se așază pe tronul său regal, pe scaunul său crăiesc*”. După câțiva ani, Mot s-a întors pentru a-i cere socoteală lui Baal: „*din pricina ta am fost împrăștiat cu rusine, din pricina ta fost-am disprețuit, îndurat-am să fiu vânturat cu vânturătoarea, din pricina ta îngăduit-am să fiu tăiat cu palosul. Din pricina ta răbdai-am să fiu ars în foc, din pricina ta înduram să fiu măcinat, din pricina ta răbdai-am să fiu strecurat prin sită, din pricina ta ajuns-am să fiu presărat pe mare. Dă-mi pe unul din frații tăi ca să-l mănânc și să mă satur*”. Baal a refuzat iar cearta a continuat. „*Baal, tu ai pus pe frații tăi să mă rănească și pe frații mamei mele să-mi facă rău!*”, i-a reproșat zeul mortii, frază din care deducem că au avut loc mai multe lupte, un adevărat război al zeilor, așa cum este prezentat de miturile multor popoare antice. Cum era de așteptat, cearta celor doi s-a transformat în scurt timp într-o nouă luptă: „*ei se luară la luptă unul cu altul ca niste luptători și Mot își arătă tăria, iar Baal puterea. Se împungeau ca niste tauri sălbatici, Mot își arătă tăria iar Baal puterea. Ei se mușcă unul pe altul ca niste serpi, și ba Mot îl prinde, ba mi-l apucă Baal. Ei sar unul la altul ca niste armăsari ce se bat, și uneori cade Mot, alteori se prăbusește Baal*”. Amenințat de zeita Saps cu pedeapsa zeului El, „*Mot, fiul lui El, fu cuprins de spaimă, viteazul îndrăgit de El se înfricosă*”. Opri lupta, acceptând înfrângerea, și îi strigă tatălui său: „*zeule El, repune-l pe Baal pe tronul său crăiesc, pe jiltul domniei lui!*”. Astfel, Baal a putut conduce linistit Pământul, din palatul său de pe muntele Zephon.

Al doilea mare război al zeilor se întâlnește și în clasicul poem indian *Ramayana*, ale cărui personaje principale sunt printul Rama și soția sa, Sita. Acest print, care a trecut prin nenumărate încercări pentru a-și recupera soția răpită de demonul Ravana, capabil de fapte supraomenești, nu era un om obișnuit. *Ramayana* susține că a domnit timp de o sută de ani în Ayodhya, după mai multe decenii de exil, în timp ce în *Drona Parva* se spune că a domnit unsprezece mii de ani, în vremea când înțelepții Risi, zeii și oamenii trăiau împreună pe Pământ. Unii hindusi îl considerau reîncarnarea zeului Visnu, în timp ce *Ramayana* afirmă că

printul s-a născut datorită unei băuturi magice trimise de zeu pe Pământ. Identitatea personajelor principale este relevantă chiar de numele lor. În akkadiană, sumerianul Enlil era cunoscut ca Adad sau Ramman, nume aproape identic cu Rama. Rama este inversul lui Amar, numele sumerian al lui Marduk (mai exact, Amar Utu), astfel fiind evidențiată egalitatea și opoziția celor doi. Printul indian era considerat reîncarnarea zeului Visnu, identificat deja de noi cu Enlil. Conform tradiției, Rama s-a născut în Treta Yuga, a doua eră a lumii, cea în care miturile lumii afirmă că Enlil a preluat conducerea Pământului. Câteva secte indiene îl consideră pe Rama ființa supremă, întocmai cum în religiile antice Enlil era conducătorul Terrei și viitorul împărat al Universului. Sita, soția lui Rama, se transformă în Istar prin inversarea primelor două litere, nume ce provine din Istar a babilonienilor sau Ninhursag a sumerienilor, cea care a primit titlul Ninlil după ce a devenit consoarta lui Enlil. Un alt element care ne duce cu gândul la aceste două divinități este prezenta deloc întâmplătoare în *Ramayana* a numărului 40, numărul lui Enki în Mesopotamia: pe lângă frații demonitei Surpanakha, Rama a ucis încă patruzeci de mii de demoni. Chiar și numele demonitei ne trimite către Mesopotamia, Surpanakha însemnând „cea din Suruppak”, unul dintre cele mai importante orașe sumeriene. Dacă povestea descrisă de *Ramayana* nu este în realitate decât varianta „Bollywood” a celui de-al doilea mare război al zeilor, înseamnă că demonul Ravana, inamicul lui Rama / Enlil, nu poate fi decât Marduk. Ravana este descris ca un adept devotat al zeului Siva (Enki), foarte înțelept, conducător al Asura (Veghetorii), urmaș al lui Brahma (Anu), agresiv și arogant, căruia Siva i-a oferit înțelepciune și invulnerabilitate în fața zeilor, spiritelor, înțelepților sau animalelor sălbatice, descriere ce i se potrivește perfect lui Marduk. Orașul sumerian Suruppak, dedicat inițial zeiței Ninlil / Ninhursag, a devenit al lui Istar atunci când ea a preluat atributele mamei sale. Prin urmare, „cea din Suruppak”, sora demonului Ravana, care a încercat să-l seducă pe Rama, este Ninsar a sumerienilor sau Istar a babilonienilor.

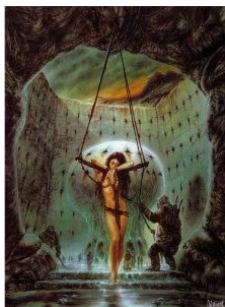
Ramayana susține că Rama și fratele său, Lakshmana, au ucis demonii care îl împiedicau pe un înțelept să-și îndeplinească devotiunile. Mai târziu, fiind trimis în exil, alături de soția sa, Sita, și fratele său, Lakshmana, a ajuns în pădurea Dandaka, bântuită de demonii Rakshasa. Acolo, demonita Surpanakha a încercat să îl seducă, însă fără succes. Pentru că a încercat să o ucidă pe Sita, Lakshmana i-a tăiat demonitei nasul și urechile. Aceasta le-a cerut fratilor ei să o răzbune, Rama fiind astfel nevoit să îi ucidă atât pe aceștia, cât și alți patruzeci de mii de demoni. Atunci, Surpanakha i-a cerut ajutorul fratelui său cel mare, Ravana, regele din Lanka, care avea zece chipuri și douăzeci de brate. În timp ce Rama și Lakshmana se aflau la vânătoare, Ravana a răpit-o pe Sita:

„Asează-te aici în carul acesta celest la care sunt înhămați asini înaripati foarte iuti,

Aurii la înfățișare și în strălucire, zboară ca și caii lui Indra.

Apoi carul ceresc s-a înălțat deasupra colinei și a văii împădurite.

Ca sarpele în ghearele vulturului, Sita se zbuciuma în plânset rugător...”

În timpul zborului, „carul” lui Ravana a fost atacat de Jatayu, o „pasăre” magică uriasă, asemănătoare avioanelor moderne de vânătoare. După ce l-a doborât pe Jatayu, demonul a închis-o pe Sita în cetatea sa din Lanka. Pentru a o elibera, Rama și Lakshmana, alături de o armată de vanara (umanoizi asemănători maimutelor), condusă de generalul Hanuman, au atacat palatul demonilor. În luptă au fost folosite vimane, aparate ce zburau la mari înălțimi, propulsate de mercur, ce produceau un puternic curent de aer. Se ridicau sau coborau în picaj brusc, puteau atinge viteze uriașe și se puteau opri instantaneu în aer, dar produceau un zgomot extrem de puternic la decolare și aterizare. Pentru a căpăta un avantaj în fața demonilor, printul a fost ajutat de zeii celești:

„Viteazul Matali și-a îndreptat carul tras de cai asemănători razelor Soarelui,

Unde loialul și dreptul Rama își căuta dusmanul pentru luptă decisivă,

Și îi dădu nobilului Rama arme strălucitoare și palos ceresc,

Și în timp ce dreptul se lupta din răputeri și se sforta să învingă, zeii îl ajutau pe loialul și viteazul.

«la acest car!», așa îi spuse Matali, «cu care zeii te înzestrează pentru a te ajuta».

Rama a luat acei cai celești ai carului auriu de călătorie al lui Indra”.

Se pare că în acest cumplit război au fost folosite și bombe atomice, descrise ca „sute de meteoriti căzând din cer”. Efectele lor au fost devastatoare: „sulitele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înăbusea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi. Orasul Lanka, arzând, lumina marea...”. Pe lângă nava și armele lui Indra, Rama a primit de la Rishi Agastya și Arma Strămosului, pe care „o ținuse

pentru împrejurarea supremă”. Aceasta era o armă teribilă: „săgeata aceasta care avea adunată în ea energia tuturor fiintelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un sir de o sută de elefanți și apoi putea să prefacă în pulbere alt sir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yojana, o cetate de granit”. Nu doar Rama a primit ajutor divin, ci și Ravana, căruia zeul Siva i-a dăruit sabia divină Chandrahas („lama Lunii”), una dintre cele mai puternice arme din mitologia hindusă. După ce Rama a lansat Arma Strămosului, „cele două osti crezură că venise sfârșitul lumii. Zdruncinarea văzduhului le-a prăbusit. Pământul s-a cutremurat până în măruntaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”. Această descriere ne aminteste de viitorul pe care i l-a arătat Marduk lui Enoch, atunci când l-a înștiințat de adevăratul plan al lui Anu cu privire la Terra: „stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor” (Știri despre Egipt și minunile sale) sau „cerul s-a prăbusit și a căzut pe Pământ” (Cartea lui Enoch 83:3-4). Arma atomică fusese utilizată și înainte de atacul orasului Lanka, în lupta lui Rama împotriva fratilor demonitei Surpanakha. Atunci, demonul Khara folosisese o bombă nucleară împotriva printului: „un disc negru acoperi Soarele (...) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (...) Pestii stăteau nemiscati în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Toti arborii își pierdură

frunzele. Pământul se zgudui”. Însă sistemul anti-rachetă al lui Rama functiona perfect: „măciuca lui Khara porni în zbor. O săgeată a Celui Neînvins o sparse în trei cioburi”.

În timpul cruntei bătălii din Lanka, generalii lui Ravana au fost ucisi iar batalioanele sale cuprinse de confuzie. Armata vanarelor a suferit la rândul său pierderi imense, Lakshman fiind și el grav rănit, întocmai ca Zeus în lupta cu Typhon. După ce Lakshman a fost vindecat de Hanuman cu ajutorul unor ierburi aduse din Himalaya, la fel cum Hermes l-a vindecat pe Zeus, Rama l-a înfruntat direct pe Ravana. Lupta a durat șapte zile, până când printul și-a ucis adversarul cu arma atomică a lui Brahma:

„Lupta dura încă nedecisă, când Rama în furia sa

A mănuit arma lui Brahma aducătoare de moarte prin foc ceresc,

Armă pe care Sfântul Agastya i-a dat-o eroului.

A zburat ca lancea luminoasă a lui Indra, fatală ca o săgeată din cer.

Învăluit în fum și revărsare de fulgere, fugind din locul încercuit,

Inima de fier a lui Ravana a fost străpunsă, eroul căzând fără viață.

Voce de binecuvântare din cerul strălucitor a coborât asupra viteazului fiu al lui Raghni:

«Campion al adevărului și al dreptății! Acum nobila ta sarcină a fost îndeplinită!».

Rama și-a recuperat soția și, după ce s-a convins că ea i-a fost credincioasă, a dus-o acasă cu „carul” său aerian. Acesta era enorm, frumos vopsit, având două etaje, ferestre și steaguri ca ornamente. În interior avea mai multe compartimente, pentru pasageri și pentru echipaj. Vehiculul emitea sunete melodioase care erau auzite până la sol. „Purtati de lebede, exilații părăseau câmpul de luptă, întorcându-se acasă”, sustine Ramayana.

„Zburând în eterul fără nori, carul Pushpa al lui Rama venea

Și zece mii de voci bucuroase strigau numele vesel al lui Rama.

Lebedele de argint la porunca lui Rama au coborât domol din aer

Și au asezat carul strălucitor pe pământ – acel car al florilor de o frumusețe divină”.

Odată ajunși în Ayodhya, Rama și-a izgonit soția însărcinată în pădure, fiind în continuare obsedat de bănuiala că a cedat seducției lui Ravana. Acolo, într-o colibă, ea a născut doi gemeni. După ani, Rama a descoperit-o pe Sita și pe copiii lor și, cuprins de remuscări, a implorat-o să se întoarcă în Ayodha.

„Zei și spirite, strălucitori nemuritori au venit de la regescul Yajna,

Oameni din fiecare rasă si popor, regi si conducători de mare renume.

Sita i-a văzut pe strălucitorii Celesti, monarhi care s-au adunat venind de departe.

Ea îl vedea pe Seniorul regal, sotul ei, strălucitor ca o stea care se ridică la cer”.

Cu inima frântă, credincioasa Sita nu si-a mai sustinut inocenta, ci a rugat Pământul să-i usureze povara.

„Atunci pământul s-a crăpat si deschizându-se, s-a ivit un tron de aur,

Tinut în sus de Nagas, cel plin de giuvaeruri, asa cum frunzele lasă să se vadă trandafirul”.

Rama a fost nevoit să trăiască singur, câtiva ani mai târziu părăsind capitala Ayodha pentru a se urca la cer. *Drona Parva* sustine că Rama si-a condus imperiul mondial timp de unsprezece milenii, în acea vreme înțeleptii Risi, zeii si oamenii trăind împreună pe Pământ într-o adevărată epocă de aur, numită Rama Rajya.

Acest mare război, ce îi are în prim-plan pe Enlil si Marduk, nu poate fi decât Ragnarokul scandinavilor sau Gigantomachia grecilor. *Ramayana* ne oferă informatii suplimentare despre desfășurarea sa, relevându-ne faptul că ambele tabere au folosit în luptă nave si arme teribile, printre care unele atomice. Vanara, umanoizii cu aspect de maimute, ar putea fi una dintre speciile ce convietuiau împreună cu Homo Sapiens înainte de Potop, fiind vorba probabil despre asa-numitii oameni de Neanderthal. Conform *Ramayana*, acesti vanara au construit un pod pentru a ajunge din India în Sri Lanka, acolo unde se afla închisă Sita. Desi majoritatea preferă să considere *Ramayana* doar o poveste, NASA a fotografiat din satelit în 2002 un pod din nisip si pietris, lung de treizeci de kilometri, ce leagă India de Sri Lanka. Se spune că podul a fost construit din pietre care pluteau pe apă, având înscris numele lui Rama. În Sri Lanka există câteva astfel de pietre, ce sfidează legile fizicii, spre surprinderea cercetătorilor. În templul Lepakshi există în piatră o urmă de picior uriasă, acolo unde se spune că a căzut Jatayu pe Pământ, doborât de Ravana. Dacă despre demonul Ravana se spune că avea o flotă aeriană, arheologii au descoperit pe dealurile din Sri Lanka urmele a cinci aeroporturi antice. Ba chiar se crede că a fost descoperit sarcofagul lui Ravana, ce contine trupul demonului, în prezent fiind conservat într-o pesteră de pe dealurile Nuwara Eliya si păzit de triburile din zonă. De fiecare dată când armata din Sri Lanka a încercat să recupereze sarcofagul, au avut loc dezastre naturale care au împiedicat misiunea.

Întâmplările care au dus la începerea acestui mare război, precum si luptele propriu-zise, sunt descrise pe larg de mitologia egiptenilor, care l-au numit Horus pe Marduk, Osiris pe Enki, Seth pe Enlil, Ra pe Anu, Isis pe Ninhursag, Hathor pe Istar si Thoth pe Nabu / Enoh. Legende spun că, într-o zi,

tânărul Horus s-a prezentat în fata Adunării Zeilor, pretinzând că el este fiul lui Osiris și, prin urmare, mostenitorul de drept al tronului Pământului, ocupat în acel moment de Seth, unchiul său. Inițial, Ra a refuzat să îi acorde tronul. Însă, susținut de mama sa, Isis, Horus nu s-a dat bătut, susținând în fata întregului Consiliu al zeilor că este jefuit de ceea ce i se cuvine de drept. Isis a început să îl preseze pe Ra să îl declare pe fiul ei rege și chiar și-a câștigat simpatia unor zei, ceea ce l-a deranjat la culme pe Seth. A amenințat că va ucide un zeu pe zi cu sceptorul său de 2.040 kilograme, dacă nu i se interzice zeitei să participe la judecată. Pentru a delibera în liniste, Ra a hotărât ca zeii să se întâlnească pe o insulă unde lui Isis i s-a interzis accesul. Ea însă și-a făcut apariția, deghizată într-o femeie obisnuită, foarte atrăgătoare. L-a atras atenția lui Seth, apoi s-a apropiat de el și l-a sedus, făcându-l să aprobe tot ce spunea. Profitând de ocazie, Isis i-a povestit o istorioară foarte tristă, în care unui fiu i-a fost furată moștenirea. Aprobând tot ce spunea ea, pentru a o cuceri, Seth a recunoscut că fiul legitim trebuie să fie succesorul tatălui său. Auzind acest lucru, Isis și-a recăpătat înfățișarea reală și a cerut Consiliului zeilor ca Horus să primească tronul, cu toții fiind martori la declarația lui Seth. Înfuriat, acesta i s-a plâns lui Ra că a fost înșelat, iar conducătorul suprem a ales să întârzie alegerea unui succesor al lui Osiris.

În textul cunoscut ca *Papirusul Chester Beatty Nr.1*, Seth a propus ca deliberarea zeilor să se scurteze, pentru a i se da posibilitatea să discute pasnic cu nepotul său. L-a invitat pe Horus să „*vină, să petrecem o zi fericită în casa mea*”. Horus a acceptat „*și când s-a înserat, patul a fost asternut pentru dânsii și culcatu-s-au cei doi. Iar în puterea nopții, Seth și-a făcut mădularul să se întărească și l-a vârat între coapsele lui Horus*”. Însă, atunci când Seth și-a slobozit sământa, Horus a „*prins-o între mâini*”. Dimineata i-a adus-o mamei sale și i-a povestit cele întâmplate. Isis l-a sfătuit să-și verse propria sământă într-un vas, apoi a luat sământa și a turnat-o peste salata lui Seth care, neabnuind nimic, a mâncat-o. În fata zeilor, Seth a anunțat că sperma sa se află în Horus. La rândul său, tânărul zeu a exclamat: „*nu numai că sământa lui Seth nu e în mine, ci sământa mea este în el! Seth e cel care rămâne nedemn!*”. Pentru a se rezolva această dilemă, a fost adus în fata Consiliului zeul Thoth. El a chemat sperma lui Seth, care a răspuns din fundul mlastinii, unde o aruncase Isis. Apoi a chemat sperma lui Horus, care și-a făcut apariția din corpul lui Seth. Înfuriat, Seth a strigat că doar o luptă pe viață și pe moarte mai poate hotărî rezultatul. Deși acest text pare o poveste homosexuală, lucrurile nu stau chiar așa. Enlil l-a crescut pe Marduk ca pe propriul său fiu, neștiind că adevăratul tată al băiatului era Enki. Când Seth a anunțat că sământa sa se află în Horus, nu s-a lăudat că au făcut sex, ci a afirmat că el este tatăl tânărului. Nefiind fiul lui Osiris, Horus nu ar fi avut dreptul de a moșteni tronul decât după Seth. La rândul său, Horus a susținut că sământa sa se află în Seth, adică el ar putea fi considerat tatăl zeului furtunii, nu invers. Enlil / Seth a fost creat de Anu din materialul genetic al lui Enki, cu care a fecundat-o artificial pe Ninhursag. Prin urmare, dintr-un anumit unghi, Enki poate fi considerat tatăl lui Enlil. Iar cum Marduk era clona lui Enki, afirmația tânărului Horus pare a fi reală. Thoth / Nabu nu a fost adus în fata Consiliului zeilor pentru a chema sperma celor doi pretendenți la tron, așa cum au interpretat egiptenii antici, ci pentru a efectua teste genetice care să stabilească paternitatea fiecăruia. Rezultatul acestor teste au fost în favoarea lui Horus, el fiind clona lui Osiris, din genele căruia fusese creat zeul furtunii și al desertului. Seth nu a acceptat rezultatele testelor și, înfuriat, i-a declarat război nepotului său. Însă, domolindu-și furia, i-a propus o metodă bizară pentru stabilirea învingătorului: să se preschimbe amândoi în hipopotami și să rămână sub apă; cel care va reuși acest lucru pentru trei luni va fi declarat câștigător. În *Mitologia egipteană*, Claude Helft povesteste: „*Isis se îndoiește că Seth nu va trisa. Ea fabrică un harpon pentru a-l amenința pe Seth. Dar, miscată de vaietele fratelui ei, se lasă*

înduplecată și încetează să-l mai atace. Nebun de mânie, Horus se ceartă cu mama lui și, curpins de furie, îi taie capul. Apoi, epuizat, adoarme. Seth aleargă să strige cu mare tam-tam în fata zeilor cele întâmplate, foarte fericit că are un motiv ca să-și pedepsească nepotul. El pleacă din nou să-l caute pe Horus. Îl găsește adormit și îi smulge ochii, ce vor deveni de îndată doi lotus”. Rămas orb, Horus a reușit să se refugieze în desert, unde „buna zeită Hathor, cu capul blând de vacă, îl ea, miloasă, și îl vindecă cu o picătură de lapte de gazelă. Horus este gata să reia lupta”.

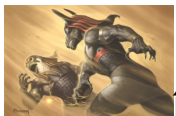
Văzându-si nepotul întreg si gata de luptă, Seth a propus o cursă de bărci din piatră. Orgolios, el si-a făcut o ambarcatiune imensă, lungă de treizeci si sase de metri. Viclean, Horus si-a scobit barca din lemn, apoi a mânjit-o cu cretă, pentru a părea de piatră. Bineînțeles că ambarcatiunea lui Seth s-a scufundat. Văzându-se pe fundul apei, acesta s-a transformat în hipopotam si si-a atacat adversarul. Horus nu s-a pierdut cu firea ci a ripostat, lovindu-l pe Seth cu harponul, fiind necesară interventia celorlalti zei pentru a nu-l omorî.

Detalii suplimentare despre acest război dintre Horus si Seth se găsesc în vechiul oras egiptean Edfu, acolo unde se spune că Horus a înfiintat o topitorie de „fier divin” si unde își tinea uriasul Disc Înariat cu care zbura pe cer, o navă asemănătoare vimanelor din *Ramayana*. „Când usile topitoriei se deschid, Discul se înaltă”, declara un text egiptean. Într-o inscripție de pe peretii templului din Edfu se spune că „în anul 363, Maiestatea Sa, Ra, Cel Sfânt, Soimul Orizontului, Nemuritorul care vesnic trăiește, se afla în tara Khenn. Era însoțit de războinicii lui, căci dusmanii conspiraseră împotriva domnului lor în districtul care, din ziua aceea, a fost numit Ua-Ua”. Zăbind dusmanii, „Ra, cel Sfânt, Soimul Orizontului, i-a spus lui Horus, Măsurătorul Înariat: «Înaltă mlădită a lui Ra, urmasul meu: du-te repede, doboară dusmanul pe care l-ai văzut»”. Îmbarcându-se în vimana sa, Horus a plecat să caute inamicii: „în tăria cerurilor, din Discul Înariat, a văzut dusmanii si a venit spre ei din spate. Din partea anterioară a dat drumul peste ei unei Furtuni pe care nici cu ochii n-o vedeau, nici cu urechile nu o auzeau. Tuturor le-a adus moartea, într-o clipită; nicio făptură nu a mai scăpat cu viață”.

La Edfu, acolo unde Horus a înfiintat o topitorie de metale, din care se făureau arme unice, din „fier divin”, a instruit o armată de mesniu, „Oameni de Metal”. Acestia au fost reprezentati pe peretii templului din Edfu ca având capetele rase, o tunică scurtă cu guler jos si arme în ambele mâini, neidentificate, în formă de harpon. Conform tradițiilor egiptene, mesniu au fost primii oameni înarmati vreodată de zei cu arme făurite din metal.

„Atunci Ra, Cel Sfânt, a înaintat; iar Astoreth era cu el. Si s-au uitat după dusmani pe Pământ; dar fiecare dintre acestia era ascuns”. Ra a hotărât să-si coboare barca pe apă, pentru a-i găsi pe dusmani. „Dar si dusmanii s-au dus pe apă, prefăcându-se în crocodili si hipopotami, si au lovit barca lui Ra, Soimul Orizontului (...) Atunci Horus, Măsurătorul Înariat, a venit cu ajutoarele sale, care slujeau de războinici, fiecare chemat pe nume, cu Fierul Divin si un lant în mâini, si i-au bătut pe crocodili si pe hipopotami. Si au scos din apă sase sute cincizeci si unu de dusmani în acel loc; i-au ucis în preajma cetății. Iar Ra, Soimul Orizontului, i-a spus lui Horus, Măsurătorul Înariat: «Fie ca acest loc să fie cunoscut ca locul unde s-a consacrat a ta victorie în tinuturile de sud»”. Nu doar Ra s-a bucurat de victoria lui Horus. „Atunci spus-le-a Thoth celorlalti zei: «O, zei din ceruri, să se bucure inimile voastre! O, zei de pe Pământ, să se bucure inimile voastre! Tânărul Horus a adus pacea, după ce a izbutit să facă fapte miraculoase în această campanie»”, episod care aminteste de cel din *Ramayana*, când o voce din cer i-a lăudat victoria lui Rama împotriva demonului Ravana. Cu această ocazie, Horus si-a adoptat ca emblemă Discul Înariat: „din ziua aceea există emblemele de metal ale lui Horus. Horus e cel care si-a făcut emblemă din Discul Înariat, punându-l pe partea de dinainte a bărcii lui Ra. Pe zeita de la miazănoapte si zeita de la miazăzi, înfățisate ca doi serpi, le-a asezat alături. Iar Horus stătea în spatele emblemei, la bordul bărcii lui Ra, cu Fierul Divin si lantul în mână”.

În ciuda proclamării lui Horus de către Thoth ca aducător al păcii, războiul mai avea mult până la final. În timp ce compania zeilor avansa spre nord, „au zărit două străluciri pe o câmpie, la sud-est de Teba. Iar Ra i-a spus lui Thoth: «Aceia sunt dusmanii; Horus să-i măcelărească» (...) Si Horus mare masacru a făcut în rândurile lor”. Au urmat si alte înfruntări: „Atunci, dusmanii s-au îndepărtat de el, spre miazănoapte. S-au oprit în tinutul lacurilor, cu fata spre marea dosnică a Mediteranei; iar inimile le erau pierite de frica lui. Dar Horus, Măsurătorul Înariat, i-a urmat îndeaproape, în barca lui Ra, cu Fierul Divin în mână. Si toate ajutoarele lui, înarmate cu arme făurite din fier, s-au rânduie în jur”. Însă nu a reusit să-i prindă în cursă pe inamici. „Timp de patru zile si patru nopti a cutreierat apele în urmărirea lor, fără a vedea măcar unul”. Ra l-a sfătuit din nou să

urce cu Discul Înaripat, iar Horus a putut să-i vadă pe dusmanii care fugeau. „*Si-a azvârlit Lancea Divină după ei si i-a ucis, si mare prăpăd a făcut printre ei. Si a mai adus o sută patruzeci si doi de prizonieri dusmani în partea de la prova a bărcii lui Ra*”. Inamicii care reusiseră să scape „*s-au îndreptat pe lângă Lacul din Miazănoapte, mergând spre Mediterană, unde doreau să ajungă navigând prin tinuturile lacurilor. Dar zeul le-a lovit inimile (cu frică) si când au ajuns în mijlocul apelor, fugind, s-au abătut dinspre lacul de la apus spre apele care au legătură cu lacurile din regiunea Mer, în scopul de a se uni acolo cu dusmanii care erau în Tara lui Seth*”. Pentru prima oară în acest text sunt identificați dusmanii lui Horus. Seth era inamicul împotriva căruia avansaseră forțele lui Horus dinspre sud. La granită a mai avut loc o luptă, în care au fost capturați și executați trei sute optzeci și unu de inamici. Horus i-a urmărit pe supraviețuitori, traversând apele și pătrunzând în Tara lui Seth. Acesta s-a înfuriat atât de tare, încât a ieșit în fața lui Horus pentru o confruntare directă.

Să fi fost într-adevăr Ra de partea lui Horus, împotriva lui Seth, desi toate celelalte mituri ni-l prezintă pe Anu de partea lui Enlil, nu a lui Marduk? Ra înseamnă în sumeriană „conducătorul”; însă acest conducător din inscripția de pe peretii templului din Edfu nu pare a fi zeul suprem, împăratul Anu. Un conducător aflat de partea lui Horus / Marduk, împotriva lui Seth / Enlil, ce îi are alături pe Astoreth / Istar și Thoth / Nabu, nu poate fi decât liderul Veghetorilor, Enki. Însă egiptenii din Edfu, adepții lui Horus, l-au numit Ra, pentru a sublinia legitimitatea preluării tronului de către zeul lor.

Conform inscripției din templul din Edfu, prima înfruntare între Horus și Seth a avut loc la „*Lacul Zeilor*”, cunoscut de atunci ca „*Lacul Bătăliei*”. Horus a reușit să-l lovească pe Seth cu Lancea Divină. Când acesta a căzut, Horus l-a dus în fața lui Ra. „*Sulita sa era în gâtul lui si picioarele celui rău erau înlănțuite, iar gura îi fusese închisă dintr-o lovitură cu ghioaga zeului*”. Ra a hotărât ca Horus și Isis să îi facă ce doresc prizonierului și celorlalți „*conspiratori*” capturați. Însă, când Horus a început să execute prizonierii, tăindu-le capetele, lui Isis i s-a făcut milă de fratele ei și l-a eliberat. *Al Patrulea Papirus Sallier* povesteste că acesta este momentul în care Horus s-a înfuriat și i-a tăiat capul mamei sale, pe care Thoth i l-a înlocuit cu unul de vacă. Istoricul Plutarh considera că, în realitate, tânărul Horus nu și-a decapitat mama, ci doar i-a smuls de pe cap coroana regală.

După ce a scăpat, Seth s-a ascuns într-un tunel subteran. După șase zile a urmat o serie de lupte aeriene. Horus și-a luat zborul cu un Nar, care era reprezentat ca o navă alungită, cilindrică, echipată cu aripi sau stabilizatoare. În vârf avea doi „*ochi*” care își schimbau culoarea încontinuu, din albastru în roșu și invers. Din coadă îi erau înfățișate iesind niste linii ca ale unui motor cu reacție, iar din vârf răspândeau niste raze. Din păcate, textele egiptene, scrise de discipolii lui Horus, nu conțin nicio descriere a navei lui Seth. În luptă, Nar-ul

lui Horus și-a pierdut un „ochi”, după ce a fost atins de un trăsnet aruncat de Seth. Horus a continuat lupta din Discul Înaripat al lui Ra, trăgând în Seth cu un „*harpon*”. Lovit, acesta și-a pierdut testiculele. Despre arma lui Horus, asemănătoare cu Arma Strămosului din *Ramayana*, Wilhelm Max Muller scria în *Mitologia egipteană* că avea „*un cap straniu, imposibil din punct de vedere practic*”, iar textele antice egiptene o mai numeau „*arma celor treizeci*”. Din reprezentările hieroglifice se observă că „*harponul*” era o rachetă cu trei componente într-unul singur. Denumirea sa sugerează că era ceea ce astăzi numim o rachetă cu focuri multiple, fiecare proiectil conținând câte zece focuri. Despre victoria lui Horus, E.A. Wallis Budge afirma în *The Gods of the Egyptians*: „*e destul de clar că și-a datorat succesele în primul rând superiorității armelor cu care erau înzestrați el și oamenii lui, si materialului din care erau făcute*”. Când luptele s-au sfârșit, Ra și-a exprimat satisfacția față de realizările „*acestor Oameni de Metal ai lui Horus*” și a hotărât ca, începând din acel moment, „*să locuiască în sanctuare*” și să fie slujiti cu ofrande și libatii „*ca răsplată, căci i-au ucis pe dusmanii zeului Horus*”. Ei s-au așezat la Edfu, capitala Egiptului Superior, și la This (Tanis în greacă), capitala Egiptului Inferior. Cu timpul și-au depășit rolul militar, ajungând la titlul de Samsu-Hor („Asistenți ai lui Horus”), servind ca emisari și ajutoare umane.

Conform miturilor egiptene, exasperati de luptă, zeii s-au hotărât să îi ceară părerea lui Osiris. Acesta le-a cerut să îl întroneze pe Horus, amenințându-i că, în caz contrar, va elibera pe Pământ toate spiritele mortilor. În *Papyrusul Chester Beatty Nr.1*, Consiliul Zeilor îi cere ajutorul lui Banebdjedet, care îi îndeamnă să nu se grăbească în hotărârea lor, ci să-i ceară sfatul zeiței-mamă Neith. Ea sugerează acordarea tronului lui Horus, ceea ce a constituit rezultatul final al judecății. Conform *Pietrei Shabaka*, zeul Geb a împărțit Egiptul între cei doi combatanți. Apoi s-a răzgândit, cedându-i toată țara lui Horus, lui Seth oferindu-i o regiune asiatică. În alte mituri, Ra este cel care hotărâște ca Horus să primească tronul, lui Seth asigurându-i un loc în barca sa, cu care străbate zilnic cerul și lumea subterană. „*Horus a triumfat în prezenta întregii adunări a zeilor. I s-a dat suveranitatea asupra lumii, iar stăpânirea lui se întinde până în cele mai îndepărtate regiuni ale Pământului*”, afirmă *Papyrusul lui Hunefer*.

Cum a fost convins împăratul Ra să îi acorde tronul Pământului lui Horus, ținând cont că Seth era preferatul său? Să se fi înfricosat de amenințările lui Osiris? Sau a fost santajat? Un mit egiptean sustine că Ra avea un nume secret, pe care nu îl împărtășea nimănui, deoarece se credea că acela care îi va cunoaște adevăratul nume va dobândi puterea absolută asupra Universului. Zeița Isis însă l-a păcălit pe Ra și a aflat numele secret, pe care mai apoi l-a dezvăluit și fiului ei, Horus. Bătrânul zeu le-a cerut amândurora să păstreze cu sfințenie secretul și să nu se folosească de puterea numelui. Se pare că cei doi s-au ținut de cuvânt, deoarece Ra a rămas până la capăt în fruntea panteonului, iar Horus a primit tronul Pământului. Povestea numelui secret nu este chiar atât de stranie, ținând cont că în multe culturi se întâlnește credința în puterea numelui, cel care cunoaște numele cuiva având putere asupra acelei persoane. De exemplu, orice exorcist încearcă în primul rând să afle numele demonului cu care are de a face, pentru a căpăta putere asupra lui. Și biblicul rege Solomon a procedat în același mod, *Clavicula Salomonis* povestind că primul lucru pe care îl făcea Solomon atunci când invoca demoni era să afle numele acestora.

Acest al doilea mare război al zeilor a fost unul de durată, luptele întinzându-se pe parcursul a mai bine de nouăzeci și două de milenii. Balanța era echilibrată, după cum relevă textele antice, unele lupte fiind câștigate de Enlil, iar altele de Marduk. Doar Potopul a reușit să pună capăt acestui îndelungat conflict, în care pământeni au avut cel mai mult de suferit. În timpul cruntului război, început acum mai bine de o sută douăzeci și patru de milenii, a avut loc și o eră glaciară. Anticii au păstrat amintirea celui „mare îngheț” de dinaintea Potopului în legendele lor, transmise inițial pe cale orală și, mai apoi, asternute în scris.

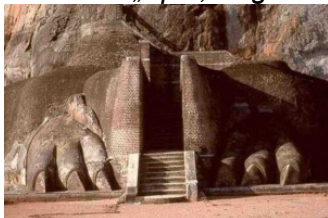
Potrivit *World Mythology*, miturile indienilor hopi spun că „*prima lume a fost distrusă, ca pedeapsă pentru ticăloșia oamenilor, de către un foc a-toate-nimicitor, care a venit de sus și de jos (bombe atomice?). A doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață. A treia lume s-a terminat cu un potop universal. Lumea actuală este a patra. Soarta ei va depinde de purtarea locuitorilor săi, dacă va fi sau nu conformă cu planurile Creatorului*”. *Popol Vuh* a mayașilor asociază diluviul cu „*multă grindină, ploaie neagră și ceață și un frig de nedescris*”. Indienii hopi din Arizona spun că „*a doua lume s-a sfârșit când globul pământesc s-a răsturnat de pe axă și totul s-a acoperit de gheață*”. În America de Sud,

indienii toba din regiunea Gran Chaco (care se întinde peste granițele actuale ale statelor Paraguay, Argentina și Chile) continuă să repete un mit străvechi despre apariția „*Frigului cel Mare*”, așa cum îl numesc ei. Avertismentul a venit de la un personaj semi-divin, pe nume Asin. Conform *The Mythology of South America* a lui John Bierhorst, „*Asin i-a spus unui om să adune cât mai multe lemne și să-și acopere coliba cu un strat gros de crengi, fiindcă se pregătea o vreme cu ger năpraznic. De cum a fost pregătită coliba, Asin și omul acela s-au închis înăuntru și au așteptat. Când s-a lăsat frigul cel mare, au început să sosească alți oameni, dărdâind, pentru a le cere un tăciune de foc. Asin a fost aspru și nu le-a dat jărat decât acelora care-*

*i fuseseră prieteni. Oamenii înghețau și au țipat toată noaptea. La miezul nopții, cu toții muriseră, tineri și bătrâni, bărbați și femei (...) vremea aceasta de gheață și zloată a ținut mult și toate focurile s-au stins. Promoroaca se îngroșase ca pielea argăsită”. Un mit norvegian, consemnat în *New Larousse Encyclopaedia of Mythology*, spune că un lup tânăr, fiul lui Fenrir și al unei gigante bătrâne, a fugărit Soarele, pentru a-l lua în stăpânire. Soarele a fost ajuns în cele din urmă și „*razele sale strălucitoare s-au stins una câte una. El a dobândit o nuanță roșie, ca de sânge, apoi a dispărut cu totul. Drept urmare, lumea a fost acoperită de o iarnă cumplită. Furtunile de zăpadă s-au pogorât din toate unghiurile zării*”. Pe Pământ a izbucnit Ragnarokul, marele război al zeilor, „*stelele o luaseră razna de pe cer, căzând în hăul căscat*” și, după un timp, lumea a fost lovită de Potop: „*toate râurile, toate mările s-au umflat și s-au revărsat. Pretutindeni, valurile se ciocneau de valuri. Se înălțau și clocoteau încet peste toate cele. Pământul s-a scufundat sub nivelul mării*”.*

Scripturile avestice *Vendidad* ale perșilor relatează și ele un mare îngheț: „*Prima dintre țările și regiunile bune pe care le-am creat eu, Ahura Mazda, a fost Airyana Vaejo*”. Acesta era căminul original al rasei ariene, care inițial avea un climat blând și productiv, cu șapte luni de vară și cinci de iarnă. Ținutul era bogat în recolte și sălbăticiuni, cu pajiștile udate de râuri. „*Apoi, Angra Mainyu, care e plin de moarte, a creat o climă potrivnică,*

un șarpe puternic și zăpadă. Zece luni ține acum iarna acolo, două luni vara și reci sunt apele, rece este pământul, reci sunt copacii (...) Peste tot ninge din greu, este cea mai cumplită plagă”. Zeul suprem Ahura Mazda a convocat o întâlnire a zeilor cerești, la care a participat și „*frumosul Yima, bunul păstor atât de renumit în Airyana Vaejo*”, cu toți muritorii săi. „*Și Ahura Mazda grăit-a către Yima și i-a spus: «Yima cel frumos (...) Peste lumea muritoare stă să se aștearnă o iarnă de pomină, care va aduce un îngheț pustiitor și necruțător. Peste lumea trupească năpasta iernii se va prăvăli, la care zăpada are să cadă din belșug (...) Și toate cele trei soiuri de lighioane vor pieri – cele ce viețuiesc în sălbăcie și cele ce viețuiesc pe culmile munților și cele ce viețuiesc în adâncul văilor, ocrotite în staule. Prin urmare, fă-ți tu un var (un țarc subteran) lung cât un pogon de călărie la toate cele patru colțuri. Acolo, adu pe câte doi din fiecare soi de vietate, mari și mici, vite, dobitoace de povară, și oameni, câini, păsări și focuri roșii arzătoare (...) Și să mai faci acolo să curgă apa. Păsările să le pui în copaci, pe malul apei, în verdeața ce durează veșnic. Să pui plante de tot soiul, din cele mai frumoase și mai înmiresmate, și din toate poamele cele mai zemoase. Toate aceste feluri de lucruri și făpturi să nu piară, atâta vreme cât se află în var. Dar să nu aduci acolo nici vietate pocită, nici neputincioasă, nici smintită, nici rea la inimă, nici amăgitoare, nici pizmașă; și nici om cu dinții stricați, și nici lepros*”. În *Bundahish*, o altă scriptură zoroastriană, considerată a încorpora materiale arhaice dintr-o parte pierdută a *Avestei* originale, sunt prezentate și alte informații despre cataclism. Când Angra Mainyu a trimis „*înghețul pustiitor și necruțător*”, el a și „*atacat și tulburat cerul*”. Acest asalt i-a dat posibilitatea de a stăpâni „*a treia parte din cer, împânzind-o cu întunecime*”, pe măsură ce straturile de gheață atotcuprinzătoare își încheștau strânsoarea.

Și această relatare, la fel ca toate cele care nu se încadrează în limitele gândirii oamenilor de știință și a reprezentanților religiilor actuale, a fost considerată doar o poveste. E drept că a existat la un moment dat o eră glaciară, dar cine ar putea crede că ea s-a datorat războiului dintre doi zei și că oamenii au construit acum multe zeci de milenii un țarc subteran uriaș, care să adăpostească mii de oameni și animale? Și totuși dovada se află sub nasul nostru de ceva timp. Cappadocia, aflată în centrul Turciei, mărginită la nord de Marea Neagră și la sud de munții Taurus, este un vast complex de locuințe preistorice. În 1963, renovarea unei locuințe din

orașul Derinkuyu a dus la descoperirea unui pasaj ce duce către un oraș subteran vechi de mii de ani, aflat la mai mult de optzeci și cinci de metri adâncime. Orașul subteran este alcătuit din unsprezece etaje, are canale de ventilație și alte cincisprezece mii de canale mai mici care duc aerul până la cele mai adânci niveluri. Continea numeroase magazine, centre religioase, grajduri și mii de locuințe. Locuințele aveau uși

masive, din piatră, ce se închideau doar din interior, de parcă scopul lor era de a împiedica pe cineva, sau ceva, să intre. Părerea arheologilor este că în acest vast oraș subteran este posibil să fi trăit în jur de treizeci și cinci – cincizeci de mii de oameni. Unii presupun că a fost construit de frigieni, alții de hitiți, însă nimeni nu știe cu exactitate adevărul. Fiind nevoiți să dea o explicație, savanții „emeriti” de la Departamentul Turc de Cultură au stabilit, fără a se gândi prea mult, că orașul a fost construit în jurul anului 800 î.Hr. ca adăpost temporar împotriva unor invadatori. Cum ar fi putut oamenii de acum aproape trei milenii să construiască așa ceva? Și de ce s-ar fi supus la o asemenea muncă titanică pentru a scăpa de niște invadatori, în loc să fugă, așa cum au făcut toți oamenii lipsiți de apărare de-a lungul istoriei? Ținând cont că această regiune a făcut parte din Imperiul Persan, este mai logică varianta susținută de scripturile perșilor, că acesta ar fi orașul pe care regele Yima l-a construit cu ajutorul zeului Ahura Mazda. Cum zeul lor era în plin război cu rivalul său, așa se explică și nevoia oamenilor de a se baricada în locuințele lor (ușile se puteau închide doar din interior) în cazul în care inamicul i-ar fi descoperit. Prin urmare, orașul nu a fost construit acum 2.800 de ani, ci mult mai devreme, în timpul erei glaciare.

Cine era acest Ahura Mazda sau Ormuzd, zeul suprem al persilor? Se consideră că numele Mazda înseamnă „înțelept” iar Ahura provine din Asura, o clasă de zei din India (Veghetorii evreilor). Totuși, originea numelui se poate să provină din Egipt. Pe o inscripție în piatră ridicată de faraonul Khufu (numit Keops de greci) în jurul anului 2.600 î.Hr., se poate citi „*Ankh Hor Mezda Sten-bat Khufu tu ankh*” („*Trăiască Horus Mezda, regelui Khufu viața îi este dată!*”). „*Mezda*” al egiptenilor este foarte asemănător cu „*Mazda*” al perșilor, care înseamnă „înțelept”. Iar „*Ahura*” provine din „*Ankh Hor*”. Prin urmare, Ahura Mazda se traduce prin „trăiască Horus cel înțelept”, zeul suprem al persilor fiind egipteanul Horus sau Marduk al babilonienilor. Dusmanul său de moarte, cu care se afla în război, numit Angra Mainyu sau Ahriman, nu poate fi decât Enlil al sumerienilor, Seth al egiptenilor, Rama / Visnu al indienilor, Zeus al grecilor, Mot al canaanienilor, Tesub al hititilor sau Odin al scandinavilor. La fel ca egiptenii și canaanienii, persii îl considerau pe Enlil personajul negativ, zeul lor suprem fiind, în mod firesc, cel pozitiv.

Textele mesopotamiene descriu amănunțit suferințele omenirii din timpul erei glaciare, lipsurile alimentare și chiar canibalismul. Cartea biblică a *Genezei* face doar o aluzie la această situație, afirmând că Noe („Mângâiere”) a fost numit astfel în speranța că nașterea sa va aduce mângâiere „*în lucrul nostru și în munca mâinilor noastre, la lucrarea pământului, pe care l-a blestemat Domnul Dumnezeu!*”, evitând însă să ne descrie acel „blestem” al Domnului. *Epopoea lui Atra-Hasis*, mitul akkadian al creației, copiat după tăblite sumeriene mult mai vechi, oferă amănunte despre modul în care s-a ajuns la acel „blestem al Pământului” din timpul erei glaciare. Aici, Enlil s-a arătat deranjat de faptul că oamenii începuseră să se înmultească prea mult și prea... zgomotos:

„Pământul se mărise și oamenii se înmulteau;

Pe câmpuri, ca taurii sălbatici ei erau.

De-mpreunărită lor, zeii au fost deranjați;

Zeul Enlil a auzit cuvintele lor,

Și le-a spus celorlalti Mari Zei:

«Supărătoare au devenit cuvintele oamenilor;

Împreunărită lor, noaptea somnul mi-l alungă»”.

Enlil a ordonat pedepsirea oamenilor, cerând decimarea lor prin epidemii si boli. Versiunile akkadiene si asiriene vorbesc despre „*dureri, ameteli, friguri si febră*”, precum si de „*boli, epidemii, ciumă si holeră*” care au afectat omenirea. Atra-Hasis, cel „*peste măsură de înțelept*”, i-a cerut lui Enki să ajute oamenii:

„Ea, tu stăpâne, omenirea geme;

Mânia zeilor prăpădește Pământul.

Si totusi, tu esti cel care ne-ai făcut!

Fă să înceteze durerea si boala,

Frigurile si febra!”.

Din cauza deteriorării tăblitelor, nu cunoastem răspunsul lui Enki. Însă se pare că a avut o idee salvatoare, din moment ce Enlil se plângea celorlalti zei că „*oamenii nu s-au împutinat, ci chiar mai multi ca înainte sunt*”. Dacă miturile nu ne pot oferi solutia găsită de Enki, din fericire stiinta este capabilă de acest lucru.

Dacă era glaciară a început cu 94.800 de ani înaintea erei noastre, conform cronologiei sumeriene, si tot atunci se consideră că Enlil a lovit pământeni cu o serie de boli, cercetătorii de la Universitatea California din San Diego au ajuns la concluzia că, acum aproximativ o sută de milenii, specia umană a fost aproape de extincție, din cauza unei epidemii provocate de bacterii. Bacteriile acționau la nivelul a două gene pe care le

determinau să funcționeze în detrimentul corpului uman, așa că soluția a fost eliminarea acestor gene. Profesorul Ajit Varki si colegii săi au analizat genele numite Siglec-13 si Siglec-17, care au rolul de a codifica sinteza unor proteine implicate în reglarea sistemului imunitar, organismul decidând care celule imunitare intră în lupta împotriva agentilor patogeni. Specialistii au descoperit că ambele gene sunt active la cimpanzei, dar nu si la oameni, Siglec-13 a fost complet eliminată din genomul uman, în timp ce Siglec-17 a devenit nefuncțională în lipsa unei „litere” din codul său. Dorind să afle de ce aceste gene nu mai sunt functionale în genomul uman, Varki a reconstruit proteinele pierdute si a descoperit că de ele se pot lega două bacterii deosebit de periculoase, *Streptococcus* grupa B și *Escherichia coli* K1. În urma cercetărilor de laborator, specialistii au constatat că aceste bacterii au capacitatea de a reduce imunitatea organismului, atunci când acționează asupra celor două gene, Siglec-13 si Siglec-17. Din acest motiv, profesorul Varki consideră că oamenii de acum aproximativ o sută de mii de ani s-au confruntat cu o epidemie de infecții bacteriene, scăderea numărului de oameni din acea perioadă fiind explicată prin faptul că cele două bacterii studiate sunt fatale pentru nou-născuți. Datele genetice sugerează că efectele celor două gene au fost eliminate în urma unui proces de lungă durată, desi una dintre genele periculoase a persistat la unii indivizi până acum circa patruzeci si sase de mii de ani. Desi cercetătorii din San Diego consideră că organismul uman a eliminat în mod natural cele două gene vulnerabile la respectivele bacterii, miturile sumeriene ne spun că Enki este cel care a salvat omenirea de epidemii. Prin urmare, lui ar trebui să i se acorde creditul eliminării „călcaiului lui Ahile” reprezentat de genele Siglec-13 si Siglec-17.

Epopeea lui Atra-Hasis, povesteste că, deoarece omenirea nu a dispărut, ci chiar a devenit imună la virusii săi, Enlil a încercat exterminarea omenirii prin foamete: „*fie ca hrana la oameni să nu ajungă; burtile lor să ceară fructele si legumele*”. Pentru ca acest plan să reușească,

„Ploile zeilor în lăcasul lor să rămână;

Jos, pe Pământ, apele să nu mai curgă din izvoare.

Si vântul să bată, pământul să usuce,

Si norii să se facă mari, dar apa să nu-si lase”.

Lui Enki i-a ordonat să „pună zăvoarele, să-nchidă marea” și s-o „păzească” de oameni. În scurt timp, seceta a început să se împrăstie:

„De sus, căldură nu era.

Jos, apele nu mai curgeau din izvoarele lor.

Pântecul pământului nu mai purta rodul,

Ierburile nu mai creșteau...

Câmpurile verzi acum erau uscate,

Câmpia întinsă era sufocată de sare”.

Foamea care a urmat i-a împins la disperare pe oameni:

„Timp de un sa-at-tam ei au mâncat iarba pământului.

Timp de doi sa-at-tam au suferit pedeapsa zeilor.

A venit și cel de-al treilea sa-at-tam;

Fetele oamenilor erau măcinate de foamete,

Fetele oamenilor crăpaseră...

Trăiau cu răsuflarea mortii în spate.

Când a venit și cel de-al patrulea sa-at-tam,

Fetele oamenilor erau verzi ca iarba;

Ametiti ei rătăceau pe străzi,

Marginile lor au devenit înguste”.

La al cincilea sa-at-tam, mamele încuiau usile în fața propriilor fiice înfometate care, la rândul lor, își spionau mamele pentru a vedea dacă ascund mâncare. La al șaptelea sa-at-tam, canibalismul era în floare:

„Când s-a făcut al șaptelea sa-at-tam,

Ei își mâncau propriile lor fiice.

Copiii erau gătiți și mâncați...

O casă o mânca pe cealaltă”.

Mitul hitit al lui Ullikummi vorbește și el despre foametea din acea perioadă, înainte de lupta finală dintre Tesub și Ullikummi zeul Tasmisu întrebându-se:

„Va fi o bătălie mare?

Va fi o luptă-nversunată?

Tot ceru-i de pe-acum plin de tumult,

Domneste-n țară foametea și setea!”

În legenda akkadiană, Atra-Hasis a cerut de nenumărate ori ajutorul zeului său: *„în casa zeului lui... a pus piciorul;... în fiecare zi plângea, aducând sacrificii zeului... chema numele zeului său”*. Chiar dacă Enki nu îi răspundea, se pare că era afectat de suferința oamenilor. În cea de-a șaptea perioadă, când oamenii ajunseseră *„ca niste umbre rătăcitoare pe Pământ”*, ei au primit un mesaj de la Enki. *„Faceti răzmeriță mare pe Pământ”*, le-a spus el. *„Nu vă mai închinați zeilor, nu vă mai rugați zeitelor!”*, a poruncit conducătorul

Veghetorilor. Hesiod amintea și el acest eveniment, susținând că oamenii au fost distrusi de Zeus printr-un Potop deoarece au refuzat să se mai închine zeilor. La rândul său, poetul roman Ovidiu scria că oamenii au devenit trufasi în fața zeilor. O enormă carte chinezească, compusă din patru mii trei sute douăzeci de volume, despre care se spunea că fusese moștenită din cele mai vechi timpuri și conține *„toate cunoștințele”*, cuprinde și un număr de tradiții ce relatează consecințele pe care le-a avut de suportat omenirea când s-a revoltat împotriva zeilor cei mari, iar ordinea s-a transformat în dezordine. Într-un mit diluvian din Laos și din nordul Thailandei, oamenii au fost pedepsiți printr-un Potop după ce au refuzat să le aducă ofrande zeilor. *Popol Vuh* a mayasilor susține că primii oameni au fost distrusi printr-o mare inundatie de către zeul Inima Cerului, deoarece *„nu l-au ținut minte pe creatorul lor”*. În 1906, filosoful Rudolf Steiner amintea în *Misterul creștin* despre *„entități luciferice”* care *„au cultivat răzvrătirea împotriva zeilor”*. Iar egiptenii au păstrat în miturile lor amintirea unei revolte a omenirii împotriva zeului suprem Ra. Pentru a înăbusi revolta, Ra și-a trimis Ochiul Divin (adică un Veghetor) care, transformat în leoaica Sekhmet, a început să măcelărească pământeni. De teamă că zeita ar putea distruge toți oamenii, zeii au împrăștiat pe câmpuri o uriasă cantitate de bere roșie. Crezând că este sânge, leoaica a băut atât de mult, încât n-a mai putut vâna oameni, astfel fiind salvată omenirea de la genocid.

Textele fragmentate ale *Epopeii lui Atra-Hasis* arată că Enki a convocat un consiliu al zeilor (căpeteniile Veghetorilor menționate de *Cartea lui Enoh*): *„ei au intrat... la sfat în casa lui Enki”*. Detaliile secrete ale acelei întâlniri se pot deduce din fragmentele de texte care s-au păstrat: *„în noapte... după ce...”*, cineva trebuia să fie *„pe malul fluviului”* la o anumită dată. De acolo, acela trebuia *„să aducă războinicii apelor”* (probabil *„Oamenii de Metal”* ai lui Horus, numiți de egipteni Mesniu sau Samsu-Hor). La momentul potrivit, ei trebuiau să acționeze: *„înainte!... porunca...”*. În ciuda versurilor care lipsesc, ne putem da seama că s-a întâmplat din reacția lui Enlil, care *„s-a umplut de mânie”*. El a convocat Consiliul Zeilor, unde l-a invitat și pe Enki. Acolo, Enlil și-a acuzat fratele că *„a deschis poarta mării”*, permițându-le oamenilor să obțină hrană:

„Cu totii, noi, marii Anunnaki,

Am hotărât atunci un lucru...

Am poruncit ca, în Pasărea Cerului,

Adad să vegheze Lumea Superioară,

Că Sin si Nergal trebuie să vegheze

Asupra regiunilor din mijloc ale Pământului.

Si că zăvorul de la Poarta Apelor,

Tu să-l păzești, cu rachetele tale.

Dar ai lăsat să ajungă la oameni hrana din mare!”.

Enki însă a negat totul:

„Zăvorul de la Poarta Mării

Cu rachetele mele eu l-am păzit.

Când... au scăpat de la mine...

Multime de pesti... au dispărut;

Au spart zăvorul...

Au ucis paznicii mării”.

Ba chiar a pretins că a prins si pedepsit răufăcătorii, însă Enlil nu a fost multumit, cerându-i lui Enki „*să nu mai hrănească poporul său*” si să nu mai dea „*ratiile de porumb, cu care acestia zilele își tin*”. Reactia lui Enki a fost una surprinzătoare:

„Zeul s-a săturat să stea jos;

În Adunarea Zeilor,

Răsetele l-au copleșit”.

Enlil a reluat cuvântul si a amintit Consiliului numeroasele ocazii în care fratele său „*a încălcat legile*”. Ba chiar a propus distrugerea omenirii printr-un „*potop ucigător*”. A cerut tuturor zeilor să păstreze secretul si, cel mai important, „*să-l lege pe Enki printr-un legământ*”.

„Enlil a deschis gura si astfel a grăit

Tuturor zeilor strânsi în Adunare:

«Veniti acum cu totii, să facem legământ

Cu privire la acest ucigător potop!»

Anu a jurat primul;

Enlil a jurat, si fiii săi apoi”.

Initial, Enki a refuzat să facă legământul. „De ce să mă legati printr-un legământ?”, a întrebat el. „Să-mi ridic eu mâna împotriva poporului meu?”. Însă, fiind forțat, a cedat, unele texte afirmând că „Anu, Enlil, Enki si Ninhursag, zeii Cerului si ai Pământului, au făcut legământ”. Astfel, Potopul a fost hotărât si nimic nu l-a putut împiedica.

24. Prometheus înlăntuit

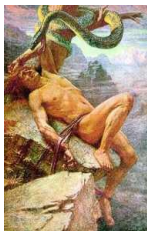
După ce a fost înștiințat de Enoh de faptele Veghetorilor, împăratul Anu a ordonat pedepsirea acestora. În capitolul zece al Cărtii lui Enoh, el i-a poruncit arhanghelului Rafael („zeul care vindecă”): „Leagă-l pe Azazel de mâini si de picioare si aruncă-l în beznă, si fă o crăpătură în pustia din Dudael si azvârle-l acolo. Si așază peste el pietre ascutite si mari, si aceperă-l cu întuneric ca să stea colo în veci, si acoperă-i fata ca să nu vadă lumina. Iar în ziua marii judecări va fi aruncat în foc” (10:4-6). Arhanghelului Gavriel („zeul puterii”) i-a spus:

„Porneste către copiii născuti din destrăbălare si către cei răi, si nimiceste copiii Veghetorilor din mijlocul oamenilor; si împinge-i unul împotriva celuilalt ca să se omoare de unii singuri în luptă, căci zile nu vor mai avea. Si nici o rugămintă a tatilor lor nu va fi ascultată; căci acestia nădăduiesc că odraslele lor vor avea vieti vesnice, si că fiecare dintre ei va trăi cinci sute de ani” (10:9-10). Iar arhanghelului Mihail („cel ce este ca zeul suprem”), mâna sa dreaptă, i-a ordonat: „Du-te, leagă-l pe Semjaza si pe ajutoarele lui care s-au împreunat cu femeile, spurcându-se cu ele în necurăția lor. Iar când fiii lor se vor fi omorât unul pe celălalt, si când ei vor vedea nimicirea celor iubiti de ei, leagă-i trainic timp de saptezeci de neamuri pe câmpiile Pământului, până în ziua judecării si sfârșitului lor, până la judecata ce va fi pentru vecii vecilor. În acele zile ei vor fi aruncati în prăpastia de foc, în chinurile temnitei în care vor rămâne pe vecie. Si toti aceia care vor fi osânditi si nimiciti vor fi de acum încolo legati de ei până la sfârșitul tuturor neamurilor. Nimiceste tot răul de pe fata Pământului si fă ca toată fărâdelegea să se sfârșească, si fă ca răsadul dreptății si al adevărului să iasă la iveală si va fi ca o binecuvântare; iar faptele dreptății si ale adevărului vor aduce bucurie vesnică” (10:11-16).

Arhanghelului Uriel („zeul luminii”), Anu i-a încredințat o misiune specială: „Du-te la Noe si spune-i în numele meu «Ascunde-te!» si arată-i sfârșitul ce se apropie, unde va fi prăpăd pe Pământ si un mare potop se va

revărsa peste întregul Pământ, si va distruge tot ce se află pe acesta. Si arată-i că va putea scăpa si că sământa lui se va păstra pentru toate neamurile Pământului” (10:2-3). Chiar dacă a hotărât inundarea Terrei, împăratul a hotărât să ascundă de oameni acest lucru, lui Rafael ordonându-i să îi mintă: „Mărturiseste vindecarea Pământului, că se vor vindeca de boală si copiii oamenilor nu vor pieri din pricina tainelor pe care Veghetorii le-au descoperit si i-au învățat pe fiii lor. Si Pământul a fost murdărit de învățăturile lui Azazel; lui să i se pună în seamă păcatul” (10:7-8). Prin urmare, Marduk nu l-a mintit pe Enoh atunci când i-a arătat adevăratul plan al lui Anu, de a distruge toate fiintele de pe Pământ: „Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor” (Știri despre Egipt și minunile sale); „cerul s-a prăbusit si a căzut pe Pământ (...) Pământul a fost înghitit într-o mare genune, si muntii erau agățati deasupra muntilor, colinele se cufundau în coline si copacii erau rupti si aruncati în genune unde se duceau până la fund” (Cartea lui Enoh 83:3-4). Desi arhanghelii Mihail si Rafael au fost uimiti de asprimea pedepsei, si-au îndeplinit sarcina. Conform capitolului optsprezece al Cărții lui Enoh, Azazel / Enki si Veghetorii săi au fost întemnițați pentru zece mii de ani.

Pedepsirea lui Enki se găsește și în mitologia scandinavă, acolo unde Loki a fost închis în lumea subterană din cauza faptelor sale. În *Mitologia nordică*, Elena-Maria Morogan descrie evenimentul astfel: „Tăcuti, zeii îl duseră în tinutul subpământean, până într-un loc trist si întunecat, nu departe de cel în care fusese legat Fenrir. Acolo se afla o pesteră neagră; două stânci fură prăvălite, astfel încât să formeze semnul V, semn magic care avea să-l împiedice să poată fugi. Aici fură adusi toti cei din sângele lui; unul din fiii săi fu prefăcut în lup, iar cu măruntaiele celui alt fu legat Loki. Iar uriasa Skade, fiica lui Tjatse si sotia lui Njord, fu transformată într-o viperă monstruoasă. Zeii o atârnară de spinare deasupra lui Loki, astfel încât veninul ei picura pe fata acestuia. Sotia lui Loki, Sigyn, îl iubea așa de tare, încât îi rămăsese credincioasă. Ea ceru să i se permită să stea lângă el în veci. Si astfel stă Sigyn plângând lângă sotul ei, si în mâini are un vas, în care încearcă să prindă picăturile otrăvite. Când vasul se umple, se grăbeste să-l deserte. Iar atunci veninul care curge din dintii otrăviti arde ochii lui Loki si strigătele lui zguduie tot Midgardul. Astfel va sta Loki până ce va sosi ultima Ragnarok”. Nu doar Loki a fost pedepsit, ci și copiii săi: zeița Hel a fost trimisă în lumea subterană Niflheim, lupul Fenrir a fost legat de o stâncă la un kilometru și jumătate sub pământ iar șarpele Jörmungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Terra.

Si mitologia greacă aminteste acest eveniment, Zeus hotărând ca titanul Prometheus să fie pedepsit deoarece le-a dăruit oamenilor focul. Titanul care a creat oamenii a fost înlănțuit pe muntele Caucaz, unde în fiecare zi un vultur îi devora ficatul. Peste noapte, ficatul se regenera, astfel că Prometheus trecea zilnic prin acest chin. La un moment dat, Zeus l-a trimis în Tartar (lumea subterană) cu tot cu piatra de care era legat. Titanul s-a întors pe muntele Caucaz abia după ce un centaur, Chiron, i-a luat locul în Tartar. În Georgia există o poveste asemănătoare, în care zeul Amirani a fost înlănțuit pe muntele Caucaz pentru că i-a învățat pe oameni cum să folosească metalele. La fel ca în mitul grecesc, un vultur îi mânca zilnic ficatul, care se regenera peste noapte.

Pedepsit de zei „pentru că a iubit prea mult oamenii”, așa cum spunea Eschil în *Prometheus înlănțuit*, titanul nu si-a regretat nicio clipă fapta, în ciuda suferinței: „Acest vultur e dovada libertății mele în fata cerului. El îmi scurmă ficatul, dar ceea ce urmărește Zeus este să-mi ucidă memoria, să mă facă să uit că am furat focul si l-am dat oamenilor”. Însă, continuă titanul, „n-am furat focul ca să-l arunc în nori”. Smulgându-i pe oameni din „prostia în care zăceau”, Prometheus i-a făcut „iscoditori si mestesugari”. Înainte de a primi „focul” ceresc,

oamenii „nesteiind să folosească nici cărămizile, nici cheresteaua pentru a-si clădi case luminoase, trăiau ca lacoma furnică, în bordeie întunecoase săpate sub pământ”. Pe lângă arhitectură, titanul le-a oferit astronomia, învățându-i să observe „răsăritul si, ceea ce e si mai greu de recunoscut, asfintitul

astrelor”. În opera lui Eschil, Prometheus se laudă că „*pentru ei am găsit cea mai frumoasă dintre științe: aceea a numerelor; am alcătuit îmbinarea literelor și am întemeiat memoria, muma Muzelor, sufletul vieții. Eu am fost cel dintâi care am pus vitele la jug (...) Prin mine, telegarii învățați la ham au ajuns să tragă carele, întru desfătarea belsugului. Nimeni altul decât mine n-a inventat aceste trăsurile înaripate în care navigatorii pot rătăci pe mări (...) Prin amestecurile salvatoare pe care i-am învățat să și le facă, toate bolile se vindecă. Eu am întemeiat, în toate ramurile, arta de a ghici viitorul (...) Bunurile folosite îngropate în pământ: arama, fierul, argintul și aurul, cine s-ar putea lăuda că le-a descoperit înainte de mine?*”. Acest sacrificiu al titanului a fost remarcat și de Karl Marx care scria că „*Prometheus este cel mai nobil sfânt și martir din calendarul filosofic*”, referindu-se la cugetătorii progresisti ce suferă pentru convingerile lor. „*Numai eu*”, spunea titanul, „*am dat stavilă pentru ca, doborâte de trăznit, făpturile omenesti să nu ajungă să populeze tinutul lui Hades*”.

A fost Prometheus / Enki într-adevăr înlăntuit în muntii Caucaz de la granița dintre Europa și Asia? În *Istoria critică a românilor*, Bogdan Petriceicu Hasdeu vorbea despre muntii Caucaz de pe teritoriul de la nordul Mării de Jos din antichitate, invocând nouă izvoare istorice și literare antice și din evul mediu. În Evul Mediu timpuriu se considera că muntii Caucaz erau în vecinătatea Dunării și la nord de Marea Neagră. Istoricul roman Ammian Marcelin arăta că, pe timpul năvălirii hunilor, în România de astăzi se afla o țară numită Caucaland sau Tara Cauca. În acel teritoriu a existat și un trib dacic al caucoensilor, amintit de geograful Ptolemeu, localizat de Vasile Pârvan și Constantin Daicoviciu în tinutul secuiesc și în cel al Bacăului. Pentru cercetătorul Patsh, Caucaland se afla undeva prin muntii Banatului. *Cronica lui Nestor* din secolul al IX-lea, cea mai veche cronică rusească, vorbește despre muntii Caucaz sau muntii Ungurești de la vestul Mării Negre. Scriitorul grec Apollodor din secolul al doilea î.Hr. amintea despre un Caucaz în Scitia (numele dat de grecii antici Daciei, tinutul din partea de nord a Dunării, din nord-vestul Mării Negre), unde legendele spun că a fost înlăntuit titanul Prometheus: „*a dat ordin lui Vulcan ca să-i bată corpul cu cuie pe muntele Caucaz. Acest munte este în Scythia, unde Prometheus a rămas pironit timp de mai mulți ani*”. Despre același Caucaz vorbea și

arhiepiscopul Eustatie al Tesalonicului, numindu-l „*Caucazul boreal*” sau Caucazul din nordul, spre deosebire de celălalt Caucaz, aflat între Marea Neagră și cea Caspică. „*Însă Caucazul acela, pe care, după legende, a fost crucificat Prometeu, nu figurează pe tablele geografice; așa afirmă autorii vechi*”, preciza Eustatie. Pentru istoricul Florus, Carpații de lângă Olt purtau numele Caucaz. Într-un mic tratat cosmografic, geograful roman Julius Honorius făcea referire în secolul al cincilea la două grupe de munti cu numele Caucaz, una pe teritoriul Europei, corespunzând Carpaților de sud-est ai Daciei, și alta în estul Mării Negre, pe teritoriul Asiei. După părerea istoricului Jornande, muntii Caucaz se întind până în Scitia, acolo unde Dunărea se desparte pentru a se vărsa în Marea Neagră. La rândul său, Vasile Lovinescu scria următoarele: „*se știe că a existat mai întâi un Caucaz polar, deoarece se spune că Prometeu a fost legat de Axa Polului. Există apoi Caucazul modern*”, care este diferit de cel consemnat de antici. Într-una dintre epigramele sale, poetul Martial a situat scena înlăntuirii lui Prometheus în același tinut al getilor de la nordul Dunării: „*Soldat Marcellin, tu pleci acum, ca să iei pe umerii tăi cerul de nord al hiperboreilor și astrele Polului Getic, care abia se mișcă. Iată și stâncile lui Prometeu. Iată și muntele acela faimos din legende. În curând tu vei vedea toate acestea cu proprii tăi ochi. Când tu vei contempla aceste stânci în care răsună durerea imensă a bătrânului, vei zice: Da, el a fost încă mai dur ca și aceste pietre dure, și la aceste cuvinte tu vei mai putea încă să adaugi că acela, care a fost în stare să sufere aceste chinuri a putut într-adevăr să creeze geniul uman*”. Istoricul Herodori, care a trăit înainte de Herodot, leagă și el povestea lui Prometheus de Dacia, susținând că titanul a fost un rege din Scythia. Iar Elie Dolcu, în *România, o spiritualitate străveche*, nota: „*Prometeu, pelasg de neam, titan, este înlăntuit în munții Caucas, din Dobrogea de azi, în Măcin (Arubium) și unde băștinașii participă, în sens larg, la suferințele lui Prometeu, în acest tinut pe care și Euripide și Ammian, ca și Marcellin îl găsesc «inospitalier»*”.

Dacă toate aceste surse vorbesc despre muntele Caucaz, pentru Hesiod titanul a fost ferecat pe columna din

mijloc a muntelui Atlas. După cum nota si Nicolae Densusianu în *Dacia Preistorică*, acea columnă „a fost considerată în legende meridionale ca columna cea miraculoasă a Pământului, care sustinea bolta cea înstelată a ceriului, sau polul nordic al universului”. Tot el adăuga că „după vechile tradițiuni geografice grecești, această columnă legendară a ceriului se afla în părțile extreme, sau de nord, ale lumii cunoscute, pe muntele cel înalt si vast din țara Hyperboreilor numit Atlas”. Legende grecești susțin că titanul Atlas, pedepsit de Zeus să susțină cerul pe umerii săi, a fost transformat în munte de către semizeul Perseus, care l-a împietrit cu ajutorul capului Medusei. În *Odyseia*, Homer face referire și el la „columna cele lungi” de pe muntele Atlas, care despart cerul de Pământ. În secolul al doilea î.Hr., Apollodor din Atena stabilise, pe baza unor texte mai vechi, că muntele Atlas care sustinea polul nordic al cerului nu se afla în Africa de nord, ci în țara hyperboreilor (o populație pelasgă din nordul Traciei sau al Dunării de jos), Dacia sau Scitia ori România de astăzi. Iar muntele Atlas nu era decât Caucazul vechi, pe care a fost legat titanul care le-a adus oamenilor focul.

Dacă Prometheus a fost înlăntuit pe teritoriul României de astăzi, care este muntele Caucaz ori Atlas din legende? Conform descrierilor antice și medievale, locul supliciului titanului nu poate fi decât unul singur: vârful Omu din masivul Bucegi. Aici se găsesc trei stânci, asemenea columnelor muntelui Atlas. Despre acestea, Nicolae Densusianu scria: „lângă această maiestuoasă columnă de pe vârful Omu își ridică în aer capetele lor, după cum am amintit mai sus, alte două bucăți de stânci, în formă de două monolite arhaice, și cari au avut odată anumite destinațiuni religioase. Una dintre aceste petre misterioase ne înfățișează o sculptură megalitică, ce reprezintă capul, gâtul, pieptul și o parte din aripele unui vultur gigantic întors cu fata spre columna

principală. Acestă monumentală figură este vulturul acel mitologic, căruia legendele anticității i atribuiseră rolul de torturătoriu al lui Prometheus”. De asemenea, Diodor Sicilic scria că „în mijlocul Caucazului este o stâncă, ori mai bine zis o bucată de stâncă, cu o circumferință de zece stadii și înaltă de patru stadii, și aici locuitorii din vecinătate arată spelunca lui Prometheus, cuibul vulturului și urmele lanțurilor și ale cătușelor, cu care a fost ferecat”. Într-adevăr, stânca principală de pe vârful Omu prezintă niste santuri bizare, care pot fi considerate urme ale unor lanțuri uriașe, cea mai evidentă fiind urma din partea superioară. Iar stânca în formă de vultur se potrivește cu legenda grecească, în care vulturul lui Zeus îi mânca zilnic ficatul titanului. Până și denumirea vârfului confirmă că este vorba despre locul torturii lui Prometheus. În *Biblie*, Adam, considerat a fi primul om, reprezintă un alter-ego umanizat al zeului Enki / Prometheus, cel care a creat oamenii după chipul și asemănarea sa. Chiar dacă îngerii sunt numiți adeseori oameni în literatura ebraică, Adam / Enki rămâne Omu, fiind cel dintâi. Prin urmare, vârful Omu îi poartă numele.

Legende populare românești susțin că masivul Bucegi a fost un imens sanctuar dacic, fiind piatra de temelie a poporului român. Nivelul de radiații de aici este deosebit de ridicat, iar turiștii vorbesc adeseori despre vindecări miraculoase ce au loc pe vârfurile Omu, Doamnele și Bătrâna. Se spune că munții Carpați sunt străbătuti de tuneluri lungi de sute de kilometri, astfel de caverne uriașe existând și în Bucegi. În zona cunoscută sub numele de „sapte izvoare” din partea estică a masivului, numită de daci „zona nemuririi”, există un izvor cu cea mai pură apă de pe mapamond, cercetătorii români și francezi stabilind că nivelul de bacterii din acest izvor este zero (caz unic în lume). Iar în 1993, masivul Bucegi s-a cutremurat timp de o lună în mod bizar, doar în luna august având loc câteva sute de cutremure.

Despre Prometheus se spunea că, la un moment dat, a fost trimis în lumea subterană cu tot cu piatra de care era legat, întorcându-se pe munte abia atunci când centaurul Chiron i-a luat locul în Tartar. Cântecul popular românesc redă această întâmplare, păstrând vie amintirea zeului torturat în vechea Dacie. Eroul, care aici poartă numele Corbea viteazul, Corbea neînfricatul, Badea sau Mârza, a fost „fecioras de Domn”, un bărbat

„*istet*” (Enki era zeul înțelepciunii și al inteligenței), cu o voce titanică, așa cum o numeste Densuşianu, care atunci „*când vorbea, muntii se cutremurau*”. Eroul român a fost ferecat într-o „*pesteră afurisită, umedă și otrăvită, adâncă de nouă stâneni în pământ*”, sau într-o „*temniță de piatră în pământ adânc săpată*”. Aici el a zăcut „*răstignit cu fata în sus, cu mâinile în cătuse și cu picioarele în butuci*” ori, după alte versiuni, „*în cătuse de otel și în lanțuri de fier, pecetluit la piept cu cinci litre de argint*”. A fost înțemnitat deoarece a dorit tronul regal, „*fiindcă el a poftit și a purtat sabia împărătească, cuca împăratului și caftanul Domnului*” ori pentru că „*poftise caftan de împărăție*”. Tot ca un rival al lui Zeus la tronul lumii apare Prometheus și în mitul lui Hesiod. Al doilea motiv al înțemnitării sale se pare că a fost furtul focului. În cântecele populare, domnitorul țării, Ștefan Vodă, îl acuză pe erou de furtul unui cal înaripat, roșu ca focul, atât de roșu încât Soarele se închidea, un cal ce se hrănea doar cu jăratic aprins, ce scotea scântei pe nări, ce se înviora atunci când adia vântul și care cu norii se amesteca atunci când fugea, pietrele scăpărând în urma lui. Atunci când calul necheza, muntii se cutremurau iar copacii mari se răsturnau. Pe acest cal, eroul român l-a ascuns într-un grajd subteran de piatră, întocmai cum Prometheus a ascuns focul furat în tubul unei plante. Dacă Zeus a trimis un vultur care să îl tortureze pe titan, eroul din cântecele românești a fost chinuit inițial de o serpoaică, întocmai ca Loki în mitologia scandinavă. După legendele antice, Prometheus a fost înălțuit timp de treizeci de ani; eroul român a fost torturat în peștera sa timp de douăzeci și șapte de ani și jumătate ori treizeci și doi de ani în altă versiune. Paznicul închisorii sale se numește Vâlcea, nume ce seamănă cu Vulcan al romanilor, cel care l-a înălțuit pe Prometheus. Mama eroului îi cere domnitorului să-i elibereze fiul, însă acesta îi răspunde ironic că îl va ierta „*sus pe malul Oltului cu trei lemne a codrului*”, că l-a logodit cu o fată din Slatina „*numai din topor cioplită și din bardă bărdită*”, că i-a găsit nasi de cununie doi uriasi care „*din carne-i se vor sătura și din sângele lui se vor adăpa*” sau că va trimite asupra lui un vultur sur, ca să-l chinuiască. După îndelungi suferințe, eroul evadează din închisoare, folosindu-se de istetimea sa, și ajunge conducător al țării. Poetul Lesches în *Iliada cea mică* și Vergilius în *Eneida* amintesc despre un erou hyperborean, numit Coroebos (asemănător cu Corbea), care a luptat în războiul troian împotriva aheilor. Prin urmare, există în antichitatea homerică o serie de cântece epice despre un faimos erou pelasg / hyperborean numit Coroebos, fără ca grecii să-și dea seama însă că acel erou din muntii Carpați era același titan Prometheus din propriile lor legende.

În alte cântece populare românești, Prometheus este numit Badiu, Badea sau Badu. În greaca veche, „*badus*” însemna om înțelept, epitet ce i se potrivește zeului înțelepciunii Enki / Prometheus. Dacă Hesiod povestește că Prometheus realiza sacrificii animale pentru zeii olimpici, eroul român era măcelar al turcilor și haham al evreilor (care tăia carnea după ritualurile iudaice). Din cauze necunoscute, șapte sute de brăileni și opt mii de carabinieri din Bugeac îl prind pe erou și îl leagă nu pe un munte, ci de hornul unei case, „*la dogoarea focului, unde-i greu voinicului*”. Acolo a rămas Badea legat până când a fost eliberat de Marcul Viteazul. Despre acest Marcu, Densuşianu spune că „*representă în cântecele eroice române pe Marte, vechiul zeu pelasg al războiului și al luptelor, despre care spuneau Getii că se născuse la densii*”. Sau, cu alte cuvinte, el era Marduk, fiul lui Enki. Când Marcul Viteazul a plecat să-l elibereze pe Badiu,

„*Puse saua pe-un cal murg*

Și când s-a încălecat

Pământul s-a cutremurat,

Norii s-au împrăstiat,

Apa în Prut s-a turbat”.

Aparitia sa a creat panică în rândul turcilor:

„Cine-mi este acel nebun?

Sau e nebun, sau turbat,

Sau e de femei stricat”.

Într-un mod asemănător este prezentat Marte în *Argon* a lui Valeriu Flacei, atunci când a plecat împotriva argonautilor: *„Iată că vine din muntii getilor grozavul Marte, ridicând în urma sa un nor imens de pulbere peste câmpurile Scythiei”.*

Deși grecii susțineau că Enki a fost eliberat de semizeul Herakles, iar scandinavii că și-a rupt singur lanțurile, în baladele românești Marduk este salvatorul său. Iar eliberarea conducătorului suprem al Veghetorilor a dat startul celui de-al doilea mare război al zeilor, care a dus la o adevărată Apocalipsă.

23. Enoh

„În zilele și în anii aceia, Ea, înțeleptul din Eridu, l-a făurit spre a fi un model pentru oameni.” (Mitul lui Adapa)

Învățăturile Veghetorilor se opuneau ordinului împăratului Anu de a nu interveni în dezvoltarea pământenilor. Însă, fără supravegherea fratelui său, Enki și-a putut crea în voie armata de semize. Până într-o zi, când împăratul Anu a aflat ce se întâmpla pe Terra. Cum a aflat?

Capitolul 9 al *Cărtii lui Enoh* susține că *„atunci Mihail, Uriel, Rafael și Gabriel și-au coborât privirile din cer și au văzut mult sânge vărsat pe Pământ. Și și-au spus unul altuia: «Pământul lăsat nelocuit strigă cu vocea strigătelor lor până la portile cerului. Sufletele oamenilor vă cheamă, spunând: Duceți a noastră pricină la Prea-Înaltul»”* (9:1-3). Cei patru arhangheli s-au dus la *„Domnul veacurilor”* și l-au anunțat de faptele Veghetorilor lui Azazel, întrebându-l ce să facă în această privință. În capitolul 12, îngerii i-au cerut lui Enoh, *„un om drept, ai cărui ochi au fost deschisi de către Dumnezeu”*, să ducă Veghetorilor un mesaj, prin care să îi

înștiințeze că vor fi pedepsiți pentru faptele lor. Enoh a făcut așa cum i s-a poruncit *„și totuși s-au înfricosat și i-a cuprins un tremurat îngrozitor”* (13:3). Veghetorii i-au cerut lui Enoh să scrie o petiție în numele lor, prin care își cereau iertare, pe care să i-o citească Dumnezeuului ceresc. Enoh s-a așezat *„lângă apele lui Dan, în țara lui Dan, la sud-vest de muntele Hermon”*, unde a citit petiția până a adormi. În vis a văzut pedeapsa care îi aștepta pe îngerii răzvrătiți și a auzit o voce care i-a poruncit să le povestească Veghetorilor

tot ce i s-a arătat. După ce s-a trezit, Enoh s-a întors la îngerii lui Azazel, „*si ei toti stăteau laolaltă plângând către Abelsiail, loc asezat între Liban si Seneser, având fetele acoperite*” (13:9). I-a anunțat că petiția lor a fost respinsă, că vor rămâne pentru totdeauna pe Pământ, iar copiii lor, semizeii, vor fi uciși. Apoi le-a povestit vedenia pe care o avuse: „*lată, în vedenie m-au chemat norii si negura m-a strigat, miscarea astrelor si fulgerele m-au grăbit si m-au zorit, iar bățile vântului din vedenie m-au ridicat si m-au purtat la cer*” (14:8). Deși el credea că a avut o vedenie, descrierea pare o răpire în toată regula, aidoma celor realizate de OZN-urile din zilele noastre. Enoh a fost dus într-o „*casă mare clădită din pietre de cristal*”, ce avea un tavan ca „*o cărare de stele si fulgere, între ele aflându-se heruvimi de foc*”, si pereți înconjurați de „*un foc puternic*”. Această „casă” l-a dus la o altă mai mare, ce avea poarta, podeaua si tavanul ca de foc, iar „*deasupra erau fulgere si o cărare de stele*”. În interiorul acesteia l-a întâlnit pe Dumnezeu, ce sedea pe un tron măret, care „*arăta ca de cristal, iar rotile acestuia străluceau ca soarele*”. Domnul i-a spus să le comunice Veghetorilor că vor fi pedepsiți, mesajul final fiind „*pacea nu o veti găsi*”. Apoi Enoh a fost dus în diferite locuri din cer si de pe Terra, pe care niciun pământean nu le văzuse până în acel moment.

Asa au stat, oare, lucrurile? Dacă arhanghelii au observat faptele Veghetorilor si l-au înștiințat apoi pe împăratul ceresc, de ce au făcut-o atât de târziu? Toate faptele Veghetorilor au avut loc într-o lungă perioadă de timp. Au răpit „*fiicele oamenilor*”, le-au lăsat însărcinate, semizeii au crescut si au realizat acele fapte de vitejie pentru care au devenit „*eroii din vechime*”. În plus, Veghetorii le-au adus oamenilor diverse cunostinte, pe care acestia din urmă nu puteau să le asimileze foarte repede. Astrologia, astronomia, mineritul, scrisul, medicina naturistă, prelucrarea metalelor si toate celelalte învățături ale Veghetorilor nu puteau fi învățate peste noapte, mai ales de către niste oameni primitivi care „*nu știau să mănânce pâine, nici cu haine goliciunea să-și acopere. Ierburile le pășteau ca oile, din bălți beau apă, ca fiarele pădurii*”. Prin urmare, toate aceste lucruri s-au întâmplat într-o foarte mare perioadă de timp, în care îngerii împăratului ceresc nu au văzut nimic. Ar trebui să credem că au privit spre alte locuri ale cosmosului câteva secole, sau poate chiar milenii si, la un moment dat, absolut întâmplător, si-au îndreptat privirea către Pământ? În plus, cum puteau ei să vadă de pe planeta lor ce se întâmplă pe Terra? Nu știm ca Anu să fi avut sisteme de supraveghere pe planeta noastră, acesta fiind de fapt rolul Veghetorilor. Singura variantă plauzibilă este că arhanghelii lui Anu au aflat faptele lui Enki după ce au fost înștiințati de către cineva. Însă cine ar fi putut face acest lucru? Singurii zei / îngeri care știau ce se întâmplă pe Pământ erau Veghetorii lui Enki, iar acestia nu si-ar fi trădat conducătorul. În acest caz, poate că denunțatorul nu era un Veghetor, ci singurul om care a avut ocazia de a ajunge în cer si de a discuta cu Anu. Pentru a afla cum s-au petrecut lucrurile cu adevărat, trebuie să aflăm cine era Enoh.

Conform *Vechiului Testament*, pe Pământ au trăit zece patriarhi de la Adam până la Potop. După ce Abel a fost ucis iar Cain izgonit, la vârsta de 230 de ani Adam l-a avut pe Seth. La 205 ani, lui Seth i s-a născut Enos. Acesta l-a avut pe Cainan, care l-a avut pe Maleleil, care l-a avut pe Iared, care l-a avut pe Enoh. Fiul cel mare al lui Enoh a fost Matusalem, tatăl lui Lameh. Ultimul din această listă este Noe, fiul lui Lameh, supraviețuitorul Potopului. *Cartea Jubileelor* consemnează si numele sotiilor acestora: Seth a avut-o pe Azura, Enos pe Noam, Cainan pe Mualaleth, Maleleil pe Dinah, Iared pe Baraka, Enoh pe Edna, Matusalem o altă Edna, Lameh pe Betenos iar Noe pe Emzara.

Biblia prezintă si speta lui Cain, care a trăit în „*ținutul Nod, la răsărit de Eden*”, departe de cea a lui Seth. Lui Cain i s-a născut Enoh, tatăl chiar construind o cetate pe care „*a numit-o după numele fiului său*”. Lui Enoh „*i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh*”. Acesta din urmă si-a luat două sotii, care i-au dăruit trei fii: Iabal, Iubal si Tubalcain. În total tot zece patriarhi, la fel ca în neamul lui Seth. Deși cele două familii au trăit la o distanță mare una de cealaltă, fără a avea vreun contact, se pare că si-au botezat majoritatea copiilor în mod asemănător: Enos si Enoh / Enoh, Cainan / Cain, Maleleil / Maleleil, Matusalem / Matusal, Iared / Irad, Lameh / Lameh. Această similitudine se explică ori printr-o lipsă acută de imaginație în ambele clanuri, ori printr-o coincidentă improbabilă, ori printr-o invenție a redactorilor *Bibliei*. După cum se poate observa din tabelul de mai jos, neamul lui Cain este identic cu al lui Seth, având câteva mici modificări ale numelor (Cain în loc de Cainan si Matusal în loc de Matusalem) dar si locurile schimbate între Enoh si Maleleil:

Neamul lui Seth	Neamul lui Cain
Adam	Adam
Seth	
Enos	
Cainan	Cain
Maleleil	Enoh
Iared	Irak
Enoh	Maleleil
Matusalem	Matusal
Lameh	Lameh
Noe	

Despre Enoh din clanul lui Seth, al saptelea patriarh, *Biblia* nu oferă amănunte, spunându-ne doar că „*a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după nașterea lui Matusalem, două sute de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu*” (*Facerea 5:22-24*). *Cartea lui Enoh* îi prezintă însă viața pe larg. Pe lângă episodul cu Veghetorii, descris mai sus, Enoh a mai fost dus în cer de câteva ori, pentru a i se face cunoscute „*toate tainele cerurilor*”. Arhanghelul Uriel l-a învățat astronomia, i-a oferit calendarul, i-a arătat crearea lumii dar și viitorul, în special lupta finală dintre cele două tabere de îngeri. Lui Enoh i s-a spus să noteze toate aceste informații, pe care să i le lase fiului său, Matusalem. Când a împlinit 365 de ani a fost mutat în cer, *A Treia Carte a lui Enoh* susținând că a fost transformat în îngerul Metatron. *Cartea Îngerului Raziel* din secolul al XIII-lea spune că Enoh a moștenit de la tatăl său o carte ce conținea legile spirituale ale naturii și ale vieții, inclusiv știința stelelor, a planetelor și legile spirituale ale creației, dar și știința puterii cuvântului, a gândului și a sufletului, adică armonia dintre existența fizică și cea spirituală. Acea carte i-a fost oferită lui Adam de către îngerul Raziel („zeu secretelor”) și a fost predată din generație în generație până a ajuns la Enoh. După ce acesta a fost ridicat la cer, devenind îngerul Metatron, arhanghelul Rafael i-a luat cartea și i-a dat-o lui Noe, care i-a folosit învățăturile pentru a-și construi arca.

Dacă în *Biblie* au fost zece patriarhi antediluvieni, același lucru se întâlnește și în *Lista Regilor Sumerieni*. În tăblita catalogată ca *W-B/144*, Alulim și Alagar au domnit în Eridu timp de optsprezece sar (64.800 de ani). Apoi, tronul a fost mutat în Bad-tibira, unde au domnit Enmenluanna, Enmengalanna și păstorul Dumuzi. Aceștia au fost urmați de Ensipadzianna din Larsa, Enmenduranna din Sippar și Ubara-Tutu din Suruppak. La acești opt regi, tăblita *W-B/62* mai adaugă încă doi, ultimul dintre ei fiind Ziusudra, supraviețuitorul Potopului. Totalul domniilor lor variază de la o tăblită la alta. În *W-B/144*, opt regi au condus timp de 241.200 de ani, în *W-B/62*, zece regi au condus timp de 456.000 de ani iar în *UCBC 9-1×19*, opt regi au ocupat tronul o perioadă indescifrabilă. Referindu-se la scrierile preotului babilonian Berossus, Alexandru Polihistor din Caldeea afirma: „*în cartea a doua se spunea despre cei zece regi din Caldeea, și perioadele de domnie ale fiecăruia, care însumate dau o sută douăzeci de sar, sau patru sute treizeci și două de mii de ani, ajungând până în vremea Potopului*”. Abidenus, un discipol al lui Aristotel, îl citează și el pe Berossus, amintind de cei zece regi prediluvieni care au domnit în total o sută douăzeci de sar. La rândul său, Apolodor din Atena amintea de cei zece regi care au domnit o sută douăzeci de sar. Ultimul dintre aceștia, cel de-al zecelea, numit

Ziusudra ori Utnapistim de sumerieni, Atra-Hasis de akkadieni sau Sisithrus de greci, a supraviețuit Potopului, întocmai ca Noe, al zecelea patriarh biblic. Iar dacă în mitologia ebraică al saptelea patriarh, Enoh, a fost primul om care a ajuns în cer, același lucru se spune și despre al saptelea rege sumerian, Enmenduranna. Miturile sumeriene susțin că Enmenduranna a fost dus în cer de câteva ori de zeii Samas și Adad, pentru a învăța secretele cerului și ale Pământului. Sumerienii considerau că Enmenduranna a fost învățat și arta divinatiei, el fiind strămosul tuturor preoților zeului-Soare. Povestea similară cu cea a lui Enoh precum și ocuparea poziției a șaptea îl identifică pe rege cu patriarhul biblic. În plus, Enmenduranna era conducătorul orașului Sippar, principalul centru de cult al zeului-Soare Utu / Samas din Sumer, dar și primul preot al acestuia, în timp ce Enoh a trăit pe Pământ 365 de ani, exact numărul de zile al unui an solar. În capitoul 82 al *Cărtii lui Enoh* chiar se observă dorința autorului de a se adopta anul solar, în defavoarea celui

lunar: „binecuvântati sunt cei drepti, binecuvântati sunt cei care merg pe calea dreptății și nu păcătuiesc asemenea păcătoșilor, în toate zilele lor când Soarele străbate cerul, intrând și iesind pe porți câte treizeci de zile, împreună cu cârmuitorii a mii de mulțimi de stele și cu cei patru intercalati care împart cele patru părți ale anului, care le conduc și care intră cu ele timp de patru zile. Oamenii se vor însela cu privire la ei și nu îi vor socoti în întreaga socoteala a anului; da, oamenii se vor însela și nu îi vor recunoaște cum trebuie” (82:4-5). Mai jos putem vedea un tabel cu regii sumerieni, orasele lor și anii de domnie din trei tăblite de lut, alături de lista preotului babilonian Berossus. Se observă că Berossus nu a respectat ordinea sumerienilor, pe păstorul Daos sau Daonos trecându-l pe poziția a șasea, deși la sumerieni era al cincilea, pe Megaloros l-a mutat pe poziția a cincea în loc de a opta iar pe Amempsinos pe locul opt, în loc de șase.

	Tăbلیțele sumeriene				Berossus			
		WB.144	WB.62	UCBC9-1x19				
1	Alulim	Eridu	28.800	67.200	36.000	Aloros	Babilon	36.000
2	Alagar	Eridu	36.000	72.000	10.800	Alaparos	Babilon	10.800
3	Enmenluanna	Bad-tibira	43.200	72.000	36.000	Amelon	Bad-tibira	46.800
4	Enmengalanna	Bad-tibira	28.800	21.600		Ammenon	Bad-tibira	43.200
5	Dumuzi	Bad-tibira	36.000	26.800	36.000	Megaloros	Bad-tibira	64.800
6	Ensipadidanna	Larsa	28.800	36.000	13.200	Daonos	Bad-tibira	36.000
7	Enmenduranna	Sippar	21.000	72.000	6.000	Evedorachos	Bad-tibira	64.800
8	Ubara-Tutu	Šuruppak	18.600	21.600	?	Amempsinos	Larsa	36.000
9	Sukurtam	Šuruppak		28.800		Opaties	Larsa	28.800
10	Ziusudra	Šuruppak	36.000	16.000		Xisouthros	Šuruppak	64.800

Enmenduranna se traduce ca „Domnul încoronat ce face legătura cu cerul”, nume ce subliniază funcția sa de rege dar și pe cea de Mare Preot oracular. El era cel care comunica cu zeii și le transmitea oamenilor învățăturile lor. Enoh, mai exact Enokh, nu este un nume ebraic, ci sumerian, însemnând „cel care vorbește cu Domnul”, nume care i se potrivește datorită comunicării sale cu conducătorul cerului, dar și care poate semnifica aceeași funcție de preot oracular. Ținând cont de toate aceste asemănări dintre Enoh și Enmenduranna, putem concluziona că reprezintă aceeași persoană. Astfel, datorită legendelor sumeriene, am aflat că Enoh nu era un om de rând, ci rege și Mare Preot. Zeul pe care îl venera era Utu / Marduk, fiul lui Enki. *Cartea lui Enoh* ne oferă o dovadă suplimentară a faptului că Enoh era un adept al Veghetorilor. În capitolul 83, el îi spune fiului său: „două vedenii am avut înainte de a lua soție, fiind foarte diferite între ele; prima a fost când învățam să scriu, a doua înainte de a o lua pe mama ta”. În capitolul 13, Veghetorii i-au cerut să scrie o petiție iar în capitolul 81, cei șapte arhangheli i-au poruncit să noteze toate secretele care i-au fost împărtășite, pentru a i le oferi apoi fiului său, Matusalem. Este evident faptul că Enoh știa să scrie, deși nu ni se spune cine l-a învățat acest lucru. Însă legendele lumii afirmă că Veghetorii lui Enki sunt cei care i-au învățat pe oameni scrisul. Chiar și *Cartea lui Enoh* recunoaște acest lucru în capitolul 69: Penemue, unul dintre Veghetori, „a învățat omenirea să scrie cu cerneală și pergament, și prin urmare mulți au păcătuț din veci în veci până azi”. Asadar Enoh, Marele Preot al lui Marduk, a fost un adept al Veghetorilor. De fapt, *Cartea lui Enoh* recunoaște acest lucru și în mod direct: „înainte de a se împlini toate aceste lucruri, Enoh a fost răpit de pe Pământ; și nimeni nu a știut unde a fost și nici ce a devenit. Toate aceste zile el le-a petrecut cu sfinții și cu îngerii Veghetori” (11:1-2). Totuși, miturile din întreaga lume susțin că, înainte de Potop, zeii le împărtășeau „secretele cerului” doar semizeilor care, la rândul lor, transmiteau oamenilor o parte dintre acestea. De asemenea, în acea perioadă, regi erau doar zeii și fiii lor. Ar fi putut fi Enoh un semizeu?

În religiile mesopotamiene existau șapte semizeii, numiți Apkallu în akkadiană și Abgal în sumeriană, creați de Enki pentru a aduce omenirii civilizația. Acești preoți ai lui Enki erau reprezentați cu partea inferioară de peste și cea superioară de om sau ca oameni ce purtau costume în formă de peste. Se spune că s-au împerecheat cu oamenii și au comis nenumărate păcate, înfuriindu-i astfel pe zei, ceea ce i-a echivalat cu naphilimii din *Biblie* sau semizeii. Primul dintre ei era Uanna, despre care se spunea că este „cel care a terminat planurile pentru cer și Pământ”. Al doilea era Uannedugga, „cel înzestrat cu inteligență cuprinzătoare”. Al treilea se numea Enmedugga, fiind „cel căruia i s-a atribuit o soartă bună”. Următorul a fost Enmegalamma, „care a fost născut într-o casă”. Al cincilea, Enmebulugga, era „cel care a crescut pe o pășune”. Penultimul se numea An-Enlilda, fiind „vrăjitorul orasului Eridu”. Iar ultimul, al șaptelea, a fost Utuabzu, cel „care a urcat la cer”.

Există câteva asemănări între acești Abgal / Apkallu, patriarhii biblici și regii sumerieni antediluvieni. Potrivit preotului babilonian Berossus, zeul Oannes a apărut din apele Golfului Persic și i-a învățat pe oameni arta

scrierii, diverse științe și meșteșuguri (cum să-și ridice case sau temple, folosindu-se de geometrie), cum să cultive pământul și să culeagă roadele. Acest Oannes (forma akkadiană a sumerianului Uanna) avea trup de pește cu două capete (unul uman sub cel de pește), picioare omenești și coadă, descrierea sa fiind identică cu

cea a lui Enki / Ea în reliefurile asiro-babiloniene. Al ulim, primul din lista regilor sumerieni, are un nume aproape identic cu cel al lui Alalu, primul zeu exilat pe Pământ în legende hitite. Iar Adam, primul patriarh biblic, am demonstrat deja că este Enki. Al doilea Abgal, Uannedugga, era „cel înzestrat cu inteligență cuprinzătoare”. Al doilea patriarh biblic, Seth, era fiul lui Adam, născut „după asemănarea sa și după chipul său” (Facerea 5:3). Cum Adam era Enki, zeul inteligenței și al înțelepciunii, un fiu identic cu el nu putea fi decât la fel de inteligent, confirmându-se astfel descrierea celui de-al doilea Abgal. În plus, kabbalistii credeau că Adam i-a împărtășit lui Seth învățăturile secrete ale Kabbalei, primite de la îngerul Raziel, iar musulmanii consideră că lui Seth i s-a oferit înțelepciunea pentru a continua să propovăduiască legile lui Allah după moartea lui Adam, confirmându-se înzestrarea sa cu „inteligență cuprinzătoare”. Despre cel de-al treilea Abgal, Enmedugga, se spunea că „i s-a atribuit o soartă bună”, cel de-al treilea rege sumerian, Enmenluanna, fiind cel mai longeviv dintre toți, domnind doisprezece sau 43.200 de ani (ori chiar 72.000 de ani în altă tăblită sumeriană). Al patrulea Abgal, Enmegalamma, are un nume extrem de asemănător cu cel al lui Enmengalanna, al patrulea rege sumerian. Al cincilea rege, Dumuzi, era numit „păstorul”, în timp ce despre cel de-al cincilea Abgal, Enmebulugga, se spunea că „a crescut pe o pășune”. Al șaselea Abgal, An-Enlilda, era numit „vrăjitorul orasului Eridu”, iar numele celui de-al șaselea patriarh biblic, Iared, înseamnă „cel din Eridu”. Cel de-al șaptelea Abgal, Utuabzu, este cel „care a urcat la cer”, la fel ca al șaptelea patriarh biblic, Enoh, și al șaptelea rege sumerian, Enmenduranna. Utuabzu („Soarele din Abzu”) conține numele zeului-Soare Utu, Enmenduranna era regele principalului centru de cult al lui Utu și Marele Preot al acestuia, iar legăturile lui Enoh cu Soarele le-am văzut deja. Ținând cont de toate aceste asemănări, putem presupune că Enoh, Enmenduranna și Utuabzu sunt una și aceeași persoană. Prin legende despre Abgal / Apkallu ni se confirmă faptul că Enoh era semizeu și că rolul său era de a civiliza omenirea. În plus, de aici aflăm că tatăl său a fost Enki. Acest lucru reiese și din *Biblie*, unde tatăl lui Enoh este numit Iared. Cine ar putea fi „cel din Eridu” dacă nu zeul orasului respectiv, Enki?

Identici cu cei șapte Abgal / Apkallu sunt Saptarishi din hinduism, cei șapte înțelepți, patriarhii religiei vedice. Deși numele lor diferă în scripturile hinduse, cea mai veche listă ce conține aceste nume se găsește în *Jaiminiya Brahmana*, a treia dintre cele patru Vede. Aici, Saptarishi sunt numiți Vasista, Bharadvaja, Jamadagni, Gautama, Atri, Visvamitra și Agastya. Cel de-al șaptelea din această listă este cel de-al șaptelea din precedentele, Agastya fiind Enoh, Enmenduranna și Utuabzu. Pentru a rezolva oarecum problema paternității sale, ținând cont că era creat de Enki dar îl servea pe Marduk, indienii susțin că Agastya a fost creat de zeii Mitra (Marduk) și Varuna (Enki). Pentru indieni, Agastya este primul guru, cel care le-a adus oamenilor yoga. Pentru alții, el le-a oferit oamenilor medicina și astrologia, în concordanță cu *Cartea lui Enoh*, unde acestuia i s-au oferit cunoștințe de astrologie și astronomie printre multe altele.

Dacă cei șapte Abgal / Apkallu, care au civilizat lumea în viziunea mesopotamienilor, aveau înfățișare de pesti, un lucru asemănător se întâlnește și în miturile dogonilor din Mali. Ei spun că au fost civilizați de Nommo, emisarii zeului Amma, spirite ale apelor asemănătoare pestilor, aflate în toate formele de existență ale apei. Numele tribului provine din cel al canaanianului Dagon sau Dogon, zeul fertilității și al apelor, ce avea înfățișare

de peste, echivalat deja cu Enki. Numele zeului Amma provine din cel al egipteanului Amon / Amun / Amen (numit de greci Ammon sau Hammon), acelasi Enki al sumerienilor. Chiar si denumirea Nommo este inversul usor modificat al numelui aceleiasi divinități egiptene. Dacă primul personaj din lista patriarhilor, a regilor sumerieni si a celor sapte Abgal / Apkallu îl reprezintă pe zeul rebel Enki, dogonii sustin că primul Nommo s-a răzvrătit împotriva ordinii zeului suprem, fiind pedepsit pentru acest lucru. Fără îndoială că Nommo sunt aceiasi semizei despre care vorbesc miturile celorlalte popoare. Din păcate dogonii nu au detalii despre ei, pentru a putea afla mai multe amănunte despre Enoh, însă le putem găsi în alte culturi.

Chinezii păstrează si ei amintirea a zece conducători antediluvieni, numiti Cei Zece Măreti. Primul a fost Pangu sau P'an ku, creatorul Universului. După moartea sa, lumea a fost condusă de Cei Trei Suverani, Fu Xi, Nüwa si Shennong. Fu Xi sau Fu Hsi este considerat inventatorul scrisului, pescuitului si vânătorii. Nüwa, sora si sotia sa, este cea care a creat oamenii si a reparat zidul cerului. Al treilea suveran, Shennong ori Shen-nung, al cărui nume înseamnă „fermierul divin”, i-a învățat pe chinezii antici agricultura si medicina naturistă. Cei Trei Suverani au fost urmati de Cei Cinci Împărați: Huangdi sau Împăratul Galben, Zhuanxu sau Gaoyang, Ku sau Gaoxin, Yao si Shun. Acesti opt eroi civilizatori, lăudati pentru înțelepciunea si moralitatea lor, le-au adus oamenilor focul, i-au învățat cum să-si construiască locuinte, au inventat calendarul, scrierea si agricultura. Al zecelea din lista chinezilor este Yu cel Mare, eroul Potopului si fondatorul dinastiei Xia. Ca divinități civilizatoare, în număr de zece, dintre care ultimul a supraviețuit Potopului, putem concluziona că este vorba despre aceleasi personaje întâlnite în Mesopotamia, Israel, India si Mali. În acest caz, al saptelea dintre ei ar trebui să fie Enoh / Enmenduranna / Utuabzu / Euedorachos / Agastya. Împăratul Ku, numit si Gaoxin sau Gaoxin Shi, era fiul lui Jiao Ji si strănepotul Împăratului Galben. După ce a primit titlul de împărat, a început să călătorească toamna si iarna pe un cal iar primăvara si vara pe un dragon. Acest zbor al lui Ku aminteste de călătoriile în cer ale lui Enoh, Enmenduranna si Utuabzu. A avut patru consoarte, una dintre ele născându-i un fiu după ce a visat că a înghitit Soarele, legendă din care reiese legătura împăratului Ku cu astrul zilei, întâlnită la aceiasi Enoh, Enmenduranna si Utuabzu. Chinezii spuneau despre el că era foarte înțelept, că s-a născut cu două rânduri de dinti si că a inventat instrumentele muzicale.

La rândul lor, si egiptenii antici au păstrat liste cu divinități ce au domnit înaintea oamenilor. Mai jos puteti vedea trei astfel de liste, păstrate în *Papirusul Torino*, *Piatra Palermo* si *Aegyptiaca* preotului Manethon. Desi este vorba despre aceleasi divinități în toate trei, numărul lor variază, la fel ca în Mesopotamia, ceea ce face imposibilă stabilirea exactă a numărului primilor conducători ai Pământului:

	Papirusul Torino	Piatra Palermo	Manethon
1	Ptah		Hephaestus
2	Ra		Helios
3	Su	Shu	Agathodaemon
4	Seb	Keb	Kronos
5	Osiris	Ausar	Osiris
6	Set	Sht	Typhon
7	Horus	Hwr	Horus
8	Thoth	Djehuty	
9	Ma'at	Mch	
10	Horus	Hwr	

Filosoful Platon scria în dialogul *Critias* despre Atlantida, un regat puternic, condus de fiii zeului Poseidon si ai muritoarei Cleito. Acesti regi semizei erau în număr de zece si se numeau Atlas, Gadeiros, Ampheres, Euaimon, Mneseos, Autochthon, Elasippos, Mestor, Azaes si Diaprepres. Deoarece Platon nu ne-a lăsat amănunte despre ei, preferând doar să-i enumere, nu putem sti dacă este vorba despre aceiasi zece regi semizei antediluvieni amintiti de sumerieni, babilonieni, akkadieni, chinezi, indieni si evrei. Însă primul rege al Atlantidei poartă numele conducătorului titanilor în războiul împotriva zeilor olimpieni, în celelalte culturi fiind vorba despre acelasi Enki. Al saptelea rege atlant este numit Elasippos, un nume asemănător cu Sippar, orasul celui de-al saptelea rege sumerian. Sunt vagi similitudini si între numele ocupantilor pozitiilor a treia, a patra si a opta din lista regilor atlanti si a celor sumerieni mentionati de Berossus: Ampheres / Amelon, Euaimon / Ammenon, Mestor / Megalaros. În plus, dacă multe popoare vorbeau despre zece regi care au condus Pământul până când acesta a fost acoperit de apele Potopului, Platon aminteste de zece regi care au condus un teritoriu ce s-a scufundat în apă.

Arabii vorbeau si ei despre zece regi mitici ai tribului aditilor, plecati din Babilon, care au domnit înainte de Potop. Tot aici îl întâlnim pe Idris, un profet mentionat în *Coran*, despre care traditia islamică sustine că a fost ridicat la ceruri fără a muri. *Coranul* spune despre el că a fost „un om al adevărului”, drept si răbdător. Pentru

unii, numele său înseamnă „interpretul”, pentru alții, „instructorul”. Exegeții povestesc că Idris a fost unul dintre „*primii oameni care au folosit creionul și de asemenea unul dintre primii oameni care au observat mișcarea stelelor, punând bazele măsurătorilor științifice*”. Cele mai vechi relatări despre Idris îi atribuie „*treizeci de părți din scriptura revelată*”, unii cercetători considerându-l atât profet, cât și mesager al lui Allah. Deși nu este o opinie general acceptată, Idris a fost identificat cu ebraicul Enoh datorită asemănărilor dintre cei doi.

Mai jos pot fi observați într-un tabel patriarhii biblicii, regii sumerieni, semizeii Abgal, învățații Saptariși și pe Cei Zece Măreți chinezi:

	Patriarhii biblici	Regii sumerieni	Regii după Berossus	Abgal / Apkallu	Saptariși	Cei 10 Măreți
1	Adam	Alulim	Aloros	Uanna	Vasista	P'an ku
2	Seth	Alalgar	Alaparos	Uannedugga	Bharadvaja	Fu Xi
3	Enos	Enmenluanna	Amelon	Enmedugga	Jamadagni	Nüwa
4	Cainan	Enmengalanna	Ammonon	Enmegalamma	Gautama	Shennong
5	Malelel	Dumuzi	Damos	Enmebulugga	Attri	Huangdi
6	Iared	Ensi-paddanna	Amempsinos	An-Enlida	Vasamitra	Zhuangxi
7	Enoh	Enmenduranna	Euedorachos	Utuabzu	Agastya	Ku
8	Matusalem	Ubara-Tutu	Megalaros			Yao
9	Lameh	Sukuriam	Opantes			Shun
10	Noe	Ziusudra	Xisouthros			Yu

Pe lângă Enoh, Enmeduranna, Idris și Utuabzu, mai există un personaj considerat primul muritor care a urcat la cer: Adapa. *Mitul lui Adapa* spune că acesta era un om înțelept, destoinic și neprihănit, „*preot uns, păstrătorul riturilor sfinte*”, creat de Ea / Enki „*spre a fi un model pentru oameni*”. În fiecare zi, Adapa venea la templul lui Enki din Eridu pentru a-i aduce zeului ofrande. Odată, pe când pescuia într-o luntre în Limanul Lunii Noi, Vântul de Miazănoapte i-a răsturnat ambarcațiunea. Supărat, Adapa l-a blestemat, astfel că vântului i s-a rupt o aripă. Aflând despre această faptă, Anu i-a poruncit vizirului său, Ilabrat, să i-l aducă pe preotul buclucas. „*Atunci Ea, care stia tot ce se petrece în ceruri, îl îndemnă pe Adapa să poarte părul răvășit și haine cernite*”. În plus, i-a spus că va fi chemat în cer, în fata lui Anu, pentru a da socoteală pentru fapta sa. „*Ajuns în fata lui Anu, când el te va îmbia cu pâinea mortii, nu cumva să mănânci din ea. Când te va îmbia cu apa mortii, nu cumva să bei din ea. Dacă îți va dăruia un vesmânt, tu să-l îmbraci. Dacă vei primi oloi, unge-te cu el. Nu trece cu vederea povata pe care ti-am dat-o, nu uita ceea ce ti-am spus!*”, l-a sfătuit zeul. Apoi l-a ajutat „*să aleagă calea cerurilor*”. Ajuns în fata lui Anu, Adapa a fost întrebat de ce a frânt aripa Vântului de Miazăzi, recunoscând sincer că s-a enervat deoarece Vântul i-a răsturnat luntrea. Deoarece paznicii porții cerești l-au susținut pe Adapa, „*inima lui Anu se potoli, îmbunându-se*”. Împăratul nu a putut să nu se întrebe: „*oare de ce a dezvăluit zeul Ea unui om neînsemnat tainele cerului și ale Pământului? L-a făcut om de vază, dându-i un nume*”. Contrar logicii, deși nu a găsit un răspuns la această întrebare și uitând că Adapa ar fi trebuit pedepsit pentru distrugerea aripii Vântului de Miazăzi, Anu s-a întrebat: „*oare ce vom face noi pentru el?*”. Imediat s-a hotărât: „*Pâinea vietii să i-o aducem, ca să mănânce!*”. Însă Adapa nu a uitat ce l-a învățat Ea. „*Când Pâinea vietii i-a fost adusă, el n-a mâncat din ea; când Apa vietii i-a fost adusă, el n-a băut din ea. Când i-au adus vesmânt, el l-a îmbrăcat. Când i-au adus oloi, el s-a uns singur*”. Anu l-a privit, a izbucnit în râs și i-a spus: „*Vino încoace, Adapa. De ce n-ai mâncat și n-ai băut? Nu vei avea parte de viață fără de moarte. Oh, prefăcută omenire!*”. Adapa a recunoscut că Ea / Enki l-a învățat să refuze mâncarea și băutura. Auzind acest lucru, împăratul Anu l-a trimis înapoi. „*Luți-l și duceți-l înapoi pe Pământ*”, le-a spus el paznicilor.

Adapa este considerat unul dintre cei șapte Abgal / Apkallu, trimisi de Enki să civilizeze oamenii. În plus, fiind primul om care a zburat în cer, fiu al lui Enki și preot, Adapa nu poate fi decât Enoh. Povestea sa ne poate ajuta să aflăm adevărul despre modul în care a fost înștiințat Anu de faptele Veghetorilor lui Enki. Însă, pentru acest lucru, trebuie rezolvate inadvertențele din *Mitul lui Adapa*. Nu stim de ce Anu i-a acordat nemurirea lui Adapa, legenda neexplicând acest aspect. Se înțelege că i-a oferit darul imortalității datorită sincerității de care a dat dovadă. Însă, dacă împăratul se întreba „*oare de ce a dezvăluit zeul Ea unui om neînsemnat tainele cerului și ale Pământului?*”, fără să găsească un răspuns, e greu de crezut că i-ar fi oferit acelui „*om neînsemnat*” și nemurirea, pe lângă „*tainele cerului și ale Pământului*”. În *Geneza* biblică, Adam a fost izgonit din Eden după ce a căpătat cunoașterea, zeilor Elohim fiindu-le teamă că ar putea obține și imortalitatea: „*Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și*

întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!". Dacă zeii evreilor gândeau în acest fel, de ce zeii sumerienilor ar fi reactionat într-un mod opus? În plus, miturile lumii spun că zeii acordau nemurirea doar pentru fapte excepționale și niciodată oamenilor, ci numai semizeilor. De exemplu, pentru greci, semizeii Herakles și Achilles au devenit nemuritori și au fost primiți în rândul zeilor pentru faptele lor eroice de neegalat. Lui Ghilgames i-a fost refuzată nemurirea, secretul fiindu-i încredințat doar după o foarte lungă călătorie pe aproape tot mapamondul. În *Epopoea lui Ghilgames*, Utnapistim a primit acest dar deoarece a reușit să supraviețuiască Potopului, salvând în același timp și toate speciile de animale existente în acel moment pe Terra. Prin urmare, Anu nu i-ar fi oferit nemurirea lui Adapa doar pentru că a recunoscut că a rupt aripa Vântului de Miazăzi din cauza nervilor, ci pentru un merit deosebit. Iar acesta nu poate fi decât unul singur: Adapa a fost recompensat deoarece i-a adus la cunoștință lui Anu faptele lui Enki și ale Veghetorilor săi.

Mitul lui Adapa sustine că Enki l-a învățat pe Adapa să refuze „pâinea morții” și „apa morții” oferite de Anu, ceea ce a dus la ratarea șansei preotului de a deveni nemuritor. Nu poate fi vorba despre o greșală a zeului. El, care „*stia tot ce se petrece în ceruri*”, a știut și că lui Adapa îi vor fi oferite pâine și apă. Prin urmare, stia și că acestea îl vor face nemuritor. Asadar, este vorba despre o faptă premeditată; Enki a vrut ca preotul său să nu primească nemurirea. De ce ar fi făcut acest lucru? Adapa era înțelept, destoinic și neprihănit, creat de Enki „*spre a fi un model pentru oameni*”, un „*preot uns, păstrătorul riturilor sfinte*”, ce își făcea datoria în mod exemplar, aducându-i zilnic zeului ofrande. Enki nu pare să fi avut niciun motiv pentru a-și însela nu doar un adept devotat, ci chiar unul dintre fii. Însă, motivul pe care *Mitul lui Adapa* nu îl dezvăluie este unul foarte serios, și anume trădarea. Se pare că Enki stia că Adapa plănuiește să îl anunte pe Anu de faptele Veghetorilor, stia și că îi va fi oferit darul nemuririi ca recompensă, așa că l-a înșelat. Dar dacă stia ce va face preotul său, de ce nu l-a oprit? Răspunsul este simplu: Enki vroia ca Anu să afle. Stia că împăratul îl va trimite pe Enlil pe Pământ pentru a-i pedepsi pe Veghetori. Marduk, fiul lui Enki, crescuse, fiind pregătit să preia tronul de la Enlil și să-și răzbune tatăl. Însă, spre deosebire de primul război al zeilor, pe care l-a pierdut din cauza inferiorității numerice, Enki dispunea acum de o armată numeroasă, compusă din multitudinea de semizeii dotați cu capacități iesite din comun, bine înarmați și antrenati. Pe lângă aceștia, Veghetorii aveau și o sumedenie de oameni dispuși să lupte de partea lor, pe care îi învățaseră deja cum să-și facă arme și cum să le folosească. Asadar, pentru ca planul să reușească, era nevoie ca Enlil să se întoarcă pe Pământ. Și pentru ca acest lucru să se întâmple, cineva trebuia să-i ofere un motiv bun. Iar cel mai potrivit pentru această misiune a fost Enoh.

Biblia afirmă că, în acea vreme, „*răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ*” și „*toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele*” (*Facerea* 5:5). Învățați de Veghetori să-și facă arme, oamenii le-au și folosit, alimentați fiind de semizeii care nu conteneau să-și etaleze faptele de vitejie. Toate aceste lupte aveau ca scop inocularea predilectiei pentru violență și creșterea agresivității oamenilor, pentru a se putea transforma în soldați. Hesiod scria că, în acea perioadă, oamenii trăiau o sută de ani ca și copii, dar puțini ani ca adulți, petrecându-și acest timp în conflict unii cu alții. Oamenii și semizeii nu se luptau doar între ei, ci se antrenau adesea și cu creaturile lui Enki, monștrii din legende, rodul experimentelor lui genetice. Pe lângă epoca de aur în care trăiseră oamenii până atunci, această perioadă părea una de haos. Cu alte cuvinte, așa cum spune *Biblia*, „*se umpluse pământul de silnicii*” sau, conform *Cărții lui Enoh* 8:2, „*nelegiuirea s-a întins; depravarea s-a înmulțit, creaturile încălcau orice ordin și distrugeau tot ce le iese în cale*”. Iar singurii vinovați pentru acest haos erau Veghetorii. În capitolul 175 al *Cărții egiptene a morților*, Thoth recunoaște că Veghetorii au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, o descriere cât se poate de apropiată de cea a *Cărții lui Enoh*: „*odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răul*”. Deși Enoh a primit la rândul său învățăturile Veghetorilor, nu era un adept al lor, ci al lui Marduk, considerat în acea vreme fiul lui Enlil. Fără să știe sărmanul că zeul pe care îl sluja era în realitate fiul celui pe care îl trăda. Scrierile sumeriene, akkadiene, babiloniene, asiriene, ebraice și arabe sustin că el era „*un om al adevărului*”, cinstit și neprihănit, un adevărat „*model pentru oameni*”. Prin urmare, nu putea fi de acord cu situația de pe Pământ. Trebuia să facă ceva în această privință iar singurul care ar fi putut restabili ordinea, readucând omenirea în epoca sa de aur, era Anu. Așa că Enoh s-a hotărât să fie el cel care îl înștiințează pe împărat. Pentru acest lucru, trebuia să găsească o modalitate de a ajunge în cer, pe planeta lui Anu.

În *Mitul lui Adapa*, Enoh i-a rupt Vântului de Miazăzi o aripă, deoarece acesta i-a răsturnat luntrea. Vântul din poveste nu poate fi un curent de aer obișnuit, deoarece acesta nu se poate rupe în niciun mod posibil, aripile

sale fiind doar metaforice. Cel mai probabil este vorba despre una dintre navele zeilor, numite adeseori în

mituri „păsări metalice”.

Dacă ar fi vorba despre o navă, Enoh / Adapa nu i-ar fi putut rupe o aripă printr-un blestem, ci printr-o faptă concretă. Însă cum ar fi putut face acest lucru? Să fi trecut o navă pe lângă el, răsturnându-i barca, iar el a aruncat cu ceva în navă, nimerind-o în aripă? Cine ar fi condus o navă atât de aproape de suprafața apei? Și cu ce ar fi putut arunca Enoh încât să rupă o aripă a unei nave? Varianta cea mai logică este că el a furat o navă, pe care a încercat să o conducă singur spre planeta lui Anu. Însă cum nu știa să conducă nave, a reușit cu chiu cu vai să o pornească dar s-a prăbusit cu ea, rupându-i una dintre aripi. Știind că va trebui să-i dea o explicație lui Enki, care sigur ar fi aflat de distrugerea navei, Enoh a inventat povestea cu blestemul. În același timp, și-a mintit zeul că Anu aflase deja despre fapta sa și că îl așteaptă în cer, pentru ca astfel Enki să îi ofere un mijloc de transport. Dar zeul inteligenței și al înțelepciunii nu putea fi păcălit atât de ușor. El, care „*știa tot ce se petrece în ceruri*”, știa cu siguranță și ce se întâmpla pe Pământ. Prin urmare, știa și că Adapa plănuia să îl anunțe pe Anu de faptele Veghetorilor. Dar cum el își dorea ca împăratul să afle și să-l trimită pe Enlil pe Terra, s-a prefăcut că înghite balivernele lui Enoh. Însă, știind că Enoh va fi recompensat cu nemurirea, l-a păcălit pentru a-l pedepsi. Ajuns în fața lui Anu, Enoh / Adapa a povestit tot ce se întâmpla pe Pământ. Aflând faptele Veghetorilor, împăratul s-a înfuriat, fiind nevoie de intervenția paznicilor porții sale pentru a se calma. În cele din urmă, „*inima lui Anu se potoli, îmbunându-se*”. L-a studiat pe omul din fața sa, care avea un aspect fizic neîngrijit (Enki îl sfătuisese să poarte „*părul răvășit și haine cernite*”), întrebându-se de ce fiul său cel mare a civilizat asemenea ființe neimportante („*oare de ce a dezvoltat zeul Ea unui om neînsemnat tainele cerului și ale Pământului?*”). L-a recompensat totuși pentru fidelitate pe Enoh / Adapa, care a intrat în capcana lui Enki, refuzând darul imortalității. Când Enoh i-a explicat că Enki l-a sfătuit să refuze acele daruri, Anu a înțeles că fiul său cel mare i-a întins muritorului o capcană. Prin urmare, știa intențiile lui Enoh și, deoarece i-a permis să ajungă la Anu, înseamnă că plănuia ceva. Ceea ce nu putea fi un lucru bun. „*Luati-l și duceți-l înapoi pe Pământ*”, le-a spus Anu paznicilor, însă nu înainte de a-i cere lui Enoh să-i transmită lui Enki un mesaj: „*Enoh, scrib al dreptății, du-te, spune-le Veghetorilor cerului care au părăsit înaltul cerului, eternul loc sfânt, și s-au pângărit cu femeii, și au făcut așa cum fac copiii Pământului, și și-au luat sotii: «Voi ați adus mare nimicire asupra Pământului. Și nu veți cunoaște pacea și nici iertarea păcatelor; și câtă vreme ei se bucură de copiii lor, vor vedea moartea celor iubiți de ei; se vor plânge de nimicirea copiilor lor și vor cere îndurare vesniciei, dar îndurare și pace acestia nu vor avea»*”. În plus, „*copiii oamenilor nu vor pieri din pricina tainelor pe care Veghetorii le-au descoperit și i-au învățat pe fiii lor*”, l-a asigurat Anu pe Enoh. Semizeul a făcut așa cum i s-a poruncit și s-a dus direct la Enki: „*Azazel, pacea nu o vei afla, o grea osândă ti-a fost rânduită. Și tu nu vei cunoaște îndurare și nicio rugămintă nu-ti va fi ascultată, din pricina fărădelegilor pe care tu le-ai arătat și din pricina tuturor lucrărilor nelegiuite, nedrepte și pline de păcat pe care le-ai pregătit pentru oameni*”. Bineînțeles că aceste amenințări l-au lăsat rece pe Enki, totul întâmplându-se conform planului său. Însă s-a prefăcut speriat și, alături de el, și Veghetorii săi („*și totți s-au înfricosat și i-a cuprins un tremurat îngrozitor*”). Pentru ca Anu să nu bănuiască faptul că totul făcea parte dintr-un plan, chiar l-a rugat pe Enoh să scrie o petiție în numele său, prin care își cerea iertare. Anu a respins cererea Veghetorilor, trimițându-l pe Enoh la ei cu o altă serie de amenințări. Aflând că nu au primit îndurarea, „*ei totți stăteau laolaltă plângând către Abelsiail, loc așezat între Liban și Seneser, având fetele acoperite*”, într-o reprezentare dramatică ce ar fi putut să le aducă premiul Oscar pentru cea mai bună interpretare, dacă ar fi existat în acea vreme asemenea decernări de premii. Planul lui Enki a reușit, *Cartea lui Enoh* afirmând că împăratul ceresc a trimis pe Pământ patru arhangheli care să-i pedepsească atât pe Veghetori, cât și pe copiii acestora. Conducătorul lor era Mihail, nimeni altul decât Enlil, fratele cel mic al lui Enki.

Concepția generală este că zeul suprem s-a supărat pe Veghetori din cauza împerecherii lor cu muritorii. Cu toate acestea, *Cartea lui Enoh* ne spune foarte clar că motivul supărării nu are nicio legătură cu sexul, ci cu intervenția Veghetorilor în dezvoltarea oamenilor. „*Am mai văzut și alte forme ascunse în acel loc (închisoarea subterană a Veghetorilor). Am auzit vocea îngerului spunând: «Aceștia sunt îngerii care au coborât pe*

Pământ, și care au arătat tainele copiilor oamenilor, și care au ademenit copiii oamenilor să păcătuiască» (64:1-2). Din acest pasaj se înțelege că păcatul îngerilor a fost dezvăluirea „tainelor”, neexistând vreo referire la relațiile sexuale. Chiar dacă propoziția „au ademenit copiii oamenilor să păcătuiască” poate fi considerată o aluzie la împerechere, cel mai probabil se referă la alte păcate mult mai grave, cum ar fi crimele, avorturile, magia sau războaiele. Capitolul 65 subliniază de două ori motivul pedepsirii Veghetorilor și oamenilor: „Domnul a dat o poruncă pentru cei ce sălășluiesc pe Pământ – ca ei să piară căci au aflat toate tainele îngerilor, toate silniciile demonilor, toate puterile lor – cele mai tainice dintre ele – toate puterile celor care practică magia, puterea vrăjitoriei și puterea celor care făuresc chipuri turnate pretutindeni pe Pământ. Și cum este produs argintul din țărâna pământului, și cum metalul moale poate fi extras din pământ” (65:6-7). Așadar, oamenii trebuiau omorâți pentru că au aflat tainele îngerilor, nu pentru că s-au împerecheat cu aceștia. „Și El mi-a zis: «Din pricina nelegiuirilor lor (oamenilor), li s-a hotărât judecata și aceasta nu va fi înlăturată de Mine nicicând. Din pricina vrăjitoriilor ce le-au căutat și le-au învățat, Pământul și cei ce se află pe el vor fi nimiciți». Și aceștia (Veghetorii) nu vor avea niciodată loc de căință, căci ei le-au arătat tainele și ei sunt cei osândiți” (65:10-11). Din nou, nicio referire la sex. În capitolul 9, arhanghelii îl anunță pe Dumnezeu faptele lui Azazel: „tu ai văzut ce a făcut Azazel, care a adus toate nedreptățile pe Pământ și a arătat lumii tainele vesnice care erau în cer, și pe care oamenii se străduiau să le învețe” (9:6). Mesajul lui Dumnezeu pentru Veghetori, transmis prin Enoh, era următorul: „Voi ati fost în cer, dar nu toate tainele v-au fost până acum arătate; voi le stiati pe cele neînsemnate, și pe acestea cu inimile voastre împietrite le-ati făcut cunoscute femeilor, iar prin aceste taine femeile și bărbații au adus răul pe Pământ” (16:2). Prin urmare, îngerii lui Azazel / Enki au fost pedepsiți pentru că au intervenit în dezvoltarea umană, iar pământeni pentru că au primit acele învățături. Același lucru se întâlnește și în mitologia greacă: titanul Prometheus a fost pedepsit de către Zeus, conducătorul zeilor, pentru că le-a adus oamenilor focul din cer, adică iluminarea, la fel ca Sarpele din Vechiul Testament, care a convins oamenii să guste din fructul cunoașterii. Existența unui ordin al lui Anu ce interzicea intervenția zeilor în dezvoltarea omenirii reiese și din mai multe mituri sumeriene, ce susțin că Igigi / Veghetorii „în treburile oamenilor ei nu se amestecau”.

Împăratului ceresc nu i-a pasat de acele încrucișări dintre oameni și îngeri, lucru care se observă în toate culturile antice: zeii din ambele tabere se împerecheau cu pământeni, nimeni nefiind deranjat de acest lucru. Ba, mai mult, încrucișările dintre oameni și zei au continuat după Potop și niciun zeu nu s-a arătat nemulțumit din această cauză. Când evreii plecați din Egipt au ajuns în Canaan, au găsit acolo uriași, deși se presupune că toți au fost omorâți de Potop: „Și au împrăștiat printre fiii lui Israel zvonuri rele despre pământul pe care-l cercetaseră, zicând: «Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi și uriași, pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor; și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa

le păream și noi lor»” (Numerii 13:33-34); „Frații noștri ne-au înfricoșat, spunându-ne: «Poporul acela e mai mare, mai mult și mai puternic decât noi; cetățile de acolo sunt mari și cu întărituri până la cer; și am mai văzut acolo și pe fiii lui Enac»” (Deuteronomul 1:28); „Ascultă, Israele, de acum tu vei trece Iordanul, ca să intri și să cuprinzi popoare mai mari și mai puternice decât tine și cetăți mari cu ziduri până la cer, Precum și pe poporul cel mare, mult la număr și înalt la statură, pe fiii lui Enac, de care tu ai auzit spunându-se: Cine se va împotrivi fiilor lui Enac?” (Deuteronomul 9:1-2). Acești uriași erau numiți „fii ai lui Enac

/ Anac", „Anachimi" sau „Refaimi": „*Apoi a venit Iosua în vremea aceea și a lovit pe toți Anachimii de la munte, din Hebron, din Debir, din Anab, din toți munții lui Iuda și din toți munții lui Israel și i-a dat Iosua nimicirii împreună cu cetățile lor. Și n-a rămas niciunul din Anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gat și în Așdod au rămas din ei.*" (Iosua Navi 11:21-22). Chiar din Gat era cel mai celebru uriaș al Bibliei, Goliath, care „*era la statură de șase coți și o palmă*" (1 Regi 17:4). Iar unul dintre Refaimi este descris în Deuteronomul 3:11: „*Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, și astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coți și lat de patru coți, coți bărbătești*". Dacă înălțimea lui Goliath era de 3,12 metri iar patul lui Og era lung de 4,32 metri și lat de 1,92, putem considera că aceștia făceau parte din neamul uriașilor, Anachimi sau Refaimi. Cum este posibil să existe uriași cu mult timp după Potop, deși se crede că au murit cu toții? Explicația este simplă: încrucișările dintre oameni și zei au continuat după Potop, astfel născându-se Anachimii și Refaimii. Până și numele Anachim dezvăluie cine erau aceștia: fiii lui Anac erau fiii Anunnakilor mesopotamieni. Asemănarea fonetică dintre cele două nume fiind izbitoare, nu putem considera că este o coincidență, *Biblia*, legendele din Mesopotamia și ale celorlalte popoare referindu-se la aceleași personaje și întâmplări.

Ce s-a întâmplat cu Enoh? *Facerea* 5:22-24 afirmă că „*de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazececi și cinci de ani. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu*". Însă un fragment din *Cartea lui Noe*, descoperit la Marea Moartă, începe cu „*în ziua a paisprezecea din ce-a de-a saptea lună a anului 500 din viața lui Enoh*". Conform cronologiei *Bibliei*, Enoh a fost ridicat la cer cu 775 de ani înainte de Potop. *Facerea* 6:3 sustine că Dumnezeu a hotărât să inunde Pământul cu o sută douăzeci de ani înainte de Diluviu. Ceea ce înseamnă că, în timpul vieții sale pe Terra, Enoh nu avea cum să afle despre această distrugere a lumii, din moment ce a fost dus în cer cu 655 de ani înainte ca Dumnezeu să o plănuiască. Însă capitolele 54 și 89 ale *Cărtii lui Enoh* sustin că el știa că va veni Potopul, primind această informație printr-o viziune. Ba, mai mult, Dumnezeu i-a dezvăluit și motivul pentru care a hotărât calamitatea: oamenii trebuiau distruși din pricina învățăturilor primite de la Veghetori. Cum ar fi putut Dumnezeu să îi dezvăluie lui Enoh un plan pe care avea să-l întocmească abia peste mai bine de șase secole? Toate aceste inadvertențe au o singură explicație: Enoh nu a fost mutat în cer la vârsta de 365 de ani, ci mult mai târziu, probabil cu puțin timp înainte de Potop. Nu cred că a fost luat de pe Pământ deoarece „*a plăcut Enoh lui Dumnezeu*", ci pentru a fi salvat de puhoiul de ape ce urma să acopere planeta. Redactorii *Bibliei* au ales acest număr nu pentru că ar reprezenta vârsta pe care o avea Enoh când a fost mutat în cer, ci pentru că semnifică numărul de zile ale unui an solar, ascunzând astfel în *Cartea Facerii* legătura patriarhului cu Soarele. Deoarece, așa cum am văzut în miturile din Mesopotamia, Enoh a fost Marele Preot al zeului-Soare Utu / Marduk.

Folclorul iudaic sustine că, după mutarea sa în cer, Enoh a fost zeificat, din muritor devenind înger. A fost botezat Metatron și a devenit scribul lui Yahweh (uneori și mesagerul lui), primind cea mai înaltă poziție în ierarhia îngerilor. El era singurul care avea permisiunea de a se așeza în prezența lui Yahweh, ceea ce l-a făcut pe rabinul Elishah ben Abuyah din primul secol să îl considere și pe îngerul-scrib tot o divinitate. Metatron a fost numit adeseori „*Yahweh cel mic*" sau „*Tetragrammaton cel mic*". Valoarea numerică a numelui său este egală cu cea a lui El Shaddai, unul dintre numele dumnezeului biblic, prin urmare s-a spus despre el că are un „*nume ca al stăpânului său*". În *Talmudul babilonian*, Metatron este numit „*print al lumii*". *Zoharul* îl numește „*tânărul*" și îl identifică cu îngerul care a condus exodul israelitilor din Egipt. *A treia carte a lui Enoh* explică transformarea lui Enoh în Metatron, susținând că i s-a transformat carnea într-o flacără, venele în foc, pleoapele în fulgere și ochii în tarte aprinse. Dumnezeu care l-a luat pe Enoh în slujba sa, transformându-l

Într-o divinitate, nu poate fi împăratul ceresc Anu. În primul rând, folclorul iudeo-creștin susține că Mihail este mâna dreaptă a conducătorului lumii, nicidecum Metatron. În al doilea rând, Yahweh al evreilor este Marduk al babilonienilor, zeul pe care Enoh îl sluja ca Mare Preot în timpul vieții sale pământești.

În religia babiloniană și asiriană, Marduk avea într-adevăr un scrib, ce îi era în același timp și ministru (cel mai de seamă sfetnic, mâna dreaptă a zeului). Acesta, numit Nabu de babilonieni și Nebo de asirieni, a fost considerat mai târziu fiul lui Marduk, născut de pământeanca Sarpanitum (sau Zarpanit, Zarpandit, Zerpanitum, Zerbanitu ori Zirbanit). Faptul că doar tatăl său era zeu, în timp ce mama sa era o simplă muritoare, îl transformă pe Nabu în semizeu. Însă pentru babilonieni și asirieni el era zeul scrisului și al scribilor, păstrătorul Tăblitelor Destinului, pe care consemna toate faptele pământenilor, mâna dreaptă și mostenitorul lui Marduk. Uneori era venerat și ca zeu al înțelepciunii, al apelor și al fertilității, mostenind aceste domenii de la bunicul său, Ea / Enki. Era reprezentat cu o căciulă cu coarne (ce semnifică semiluna, simbolul familiei lui Enki), strângându-și mâinile (un gest antic al preotimii), uneori călărind dragonul înaripat al lui Marduk (întocmai ca al șaptelea dintre Cei Zece Măreți ai chinezilor, Ku, ce zbura pe un dragon primăvara și vara). Numele său provine din rădăcina akkadiană „nb”, ce înseamnă „a chema” sau „a anunța”, însemnând „cel care a fost chemat” sau „cel care anunță” (ce subliniază funcția de mesager). Principalul său centru de cult era Borsippa, orașul înfrățit cu Babilonul lui Marduk. În astrologia babiloniană i s-a atribuit planeta Mercur.

În descrierea lui Nabu îl recunoaștem cu ușurință pe Metatron, fostul Enoh. Nabu a fost identificat de greci cu Hermes iar de romani cu Mercur. Inițial, Hermes era considerat zeul fertilității și inventatorul focului, având uneori formă de șarpe, fiind reprezentat ca un bărbat matur, cu barbă (simbolul vechilor zei, primii sosiți pe planeta noastră), îmbrăcat ca un călător sau un păstor. Acesta nu poate fi decât Enki al sumerienilor. Unul dintre simbolurile lui Hermes era caduceul, toiagul cu doi șerpi încolăciți în jurul lui și o pereche de aripi în vârf, simbolul lui Enki. Mai târziu, Hermes a devenit mesagerul zeilor, zeul călătoriilor, al hoților, al păstorilor, al literaturii și al invențiilor. În timpul Greciei clasice și elenistice era reprezentat ca un tânăr cu corp athletic, gol sau acoperit cu o robă. Cu ajutorul sandalelor sale înaripate, Hermes se deplasa pe Pământ, în cer și în lumea subterană. Prin atributele sale, prezintă conexiuni cu magia, sacrificiile, inițierea și contactul cu alte planuri ale existenței, servind ca mediator între lumea oamenilor și cea a zeilor. Acest al doilea Hermes pare a fi Enoh, cel devenit Metatron. Mitologia greacă confirmă faptul că el era muritor, primind viața vesnică abia după ce a supt lapte din sânul zeiței Hera.

Când au întâlnit cultura egiptenilor, grecii și-au echivalat panteonul cu cel al acestora. Pe Hermes l-au identificat cu egipteanul Djehuty, pe care l-au numit Thoth. Și aici se pare că era vorba despre două divinități cu același nume. Reprezentat ca un babuin, primul Thoth era zeul suprem al orașului Khmun (numit Hermopolis de greci), conducătorul unui grup de opt divinități, zeul fertilității, al Lunii, al înțelepciunii și al magiei, cel care s-a creat singur prin gândire, el fiind nimeni altul decât sumerianul Enki. Mai târziu, Thoth a devenit zeul scribilor, mediatorul conflictelor dintre zei, creatorul alfabetului, al scrisului, al religiei și al astronomiei. Era considerat scribul lui Osiris în lumea subterană. Aspectul său fizic a fost modificat,

fiind reprezentat ca un om cu cap de ibis (cuvânt din care a apărut numele Idris, dat de arabi lui Enoh). Dacă primul Thoth era zeul Lunii, al doilea prezintă conexiuni cu Soarele. Într-un mit, el a câștigat cinci zile de la Lună, pe care le-a alipit celor 360 existente în acel moment, creând astfel anul solar de 365 de zile. Istoricul Manethon afirma că Thoth a scris 36.525 de cărți, o referire evidentă la cele 365,25 zile ale anului solar. Acest al doilea Thoth nu poate fi decât Enoh / Metatron al evreilor. Ca amănunt suplimentar, dacă evreii aveau *Cartea lui Enoh*, despre care se spunea că a fost scrisă de profet, în Egiptul ptolemeic se vorbea despre *Cartea lui Thoth*, scrisă de zeu însuși.

Grecii si-au combinat al doilea Hermes cu cel de-al doilea Thoth al egiptenilor, rezultând Hermes Trismegistus („Hermes de trei ori măret”), zeul înțelepciunii și al scrisului, patronul astrologiei și al alchimiei, cel care conducea sufletele în lumea de dincolo. Dintre miile de texte atribuite lui, cele mai cunoscute sunt *Tăblitele de Smarald*, *Asclepius* și *Corpus Hermeticum*. În acesta din urmă, Hermes Trismegistus este descris ca un om care a devenit zeu sau ca un om ce era fiul unui zeu, descrieri cât se poate de exacte ale lui Enoh. În tradiția islamică, Hermes Trismegistus este echivalat cu Idris, care este același Enoh al evreilor. Bahá'u'lláh, fondatorul credinței Bahá'î din Persia, l-a identificat și el pe Hermes cu Idris. În *Hitat* se spune despre Hermes Trismegistus că „datele despre el sunt diferite. Se spune că ar fi fost unui dintre cei șapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele șapte case (planete) și că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost și numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes. Conform altora, el ar fi cutreierat din diverse motive Egiptul și ar fi stăpânit țara ca rege; el a fost înțeleptul timpului său”, citat în care îi identificăm pe cei doi Hermes / Thoth, zeul Enki și semizeul Enoh.

Ocultistul Edgar Cayce susținea că Hermes sau Thoth a fost un inginer venit de pe Atlantida, care a construit piramidele din Egipt. Capitolul 33 din culegerea *Hitat* spune că Hermes Trismegistus a citit în stele despre venirea Potopului, drept pentru care a ordonat ridicarea piramidelor de la Gizeh, în care a ascuns comori, scrieri ale învățaților și tot ce trebuia salvat de la dispariție. Iar învățatul Ibrahim B. Wasif Sah al-Katib scria în *Știri despre Egipt și minunile sale* că regele Saurid a avut un vis în care „Pământul s-a întors pe dos cu tot cu locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de altele făcând un zgomot asurzitor”. Cei o sută treizeci de prezicători ai săi i-au interpretat visul, spunând că lumea va fi distrusă printr-un Potop. Saurid s-a hotărât să ridice piramidele de la Gizeh, în care „au fost înglobate toate științele secrete ale egiptenilor, constelațiile au fost desenate pe ele”, printre care „știința talismanelor, aritmetica și geometria”. Despre acest rege Saurid, fiul lui Sahluk, fiul lui Sirbak, fiul lui Tumidun, fiul lui Tadrasan, fiul lui Husal, *Hitat* spune că „era Hermes, pe care arabii îl numesc Idris”. La fel ca în legenda lui Saurid, capitolele 54 și 89 din *Cartea lui Enoh* susțin că Enoh a aflat printr-o viziune că va veni Potopul. Tot aici sunt descrise și piramidele din Egipt, deși nu reiese nicio legătură între Enoh și construirea lor: „Si am mers de acolo spre mijlocul Pământului, și am văzut un loc binecuvântat, în care se găseau pomi cu crengi verzi și înflorite. Acolo am văzut un munte sfânt iar sub munte, spre răsărit, se găsea o apă curgătoare ce se vărsa spre miazăzi. Si am văzut către răsărit un alt munte mai înalt decât acesta, și între ei se găsea o vale adâncă și îngustă, și aici de asemenea era o apă ce se vărsa pe sub munte. Si în partea de apus se mai afla un munte, la o înălțime mai mică decât primul, și o vale adâncă și uscată se afla între acestia și o altă vale adâncă și uscată se afla la marginile celor trei munti. Si toate văile erau adânci și înguste, formate din pietre tari, și nu aveau copaci asupra lor” (26:1-5). Întrebând care este menirea acelui țărâm, lui Enoh i s-a răspuns că „este pentru cei care au fost blestemați pe vecie; aici se vor aduna toți cei blestemați care au rostit cu buzele lor cuvinte rusinoase împotriva Domnului și au batjocorit slava sa” (27:2). Deși nu se specifică în text, putem bănuși că este vorba despre platoul Gizeh. Marea Piramidă este construită la intersecția dintre cele mai lungi linii latitudinale și longitudinale, ceea ce poate fi considerat „mijlocul Pământului”. Cei trei munti „sfinti”, pe lângă care se găsea o apă curgătoare, sunt cele trei piramide, aflate în apropierea Nilului. Enoh descrie „muntele” de la răsărit ca fiind cel mai înalt, în timp ce, la Gizeh, Marea Piramidă este cea estică. Cel mai mic „munte” văzut de Enoh era cel de la apus, întocmai cum pe platoul Gizeh piramida vestică este cea mai mică dintre cele trei. Din *Cartea lui*

Enoh reiese nu că i s-au arătat piramidele de la Gizeh, ci planurile lor (probabil o proiectie tridimensională), care să-l ajute să le construiască.

Miturile sumeriene, egiptene, ebraice și babiloniene ne pot ajuta să aflăm misiunea exactă a lui Enoh. Se spune că a fost trimis pentru a civiliza omenirea, însă nu ni se relevă domeniul din care făceau parte informațiile pe care le-a transmis oamenilor. Însă putem afla și acest lucru. *Facerea* 4:26 afirmă că în timpul lui Enos, cel de-al treilea patriarh din neamul lui Seth, „*au început oamenii a chema numele Domnului Dumnezeu*”, adică atunci au început să se roage, cu alte cuvinte atunci a apărut religia. Însă în linia genealogică a lui Cain, al treilea patriarh este Enoh, un nume aproape identic cu Enos. Pe Enoh din linia lui Seth l-am identificat cu regele sumerian Enmenduranna, care le-a adus oamenilor arta divinatiei, fiind considerat strămosul tuturor preoților. De asemenea, Enoh era și al doilea Thoth al egiptenilor, despre care se spunea că a inventat religia. Prin urmare, Enoh este fondatorul religiei primordiale, redactorii *Bibliei* încercând să ascundă acest lucru în spatele personajului Enos. În acele vremuri, religia era mult diferită de cele de astăzi. Preoții se îndeletniceau nu doar cu medierea între oameni și zei, ci și cu astrologia, astronomia, magia și medicina. Dacă magia ajuta preoții să comunice cu divinitățile, și studiul planetelor se afla într-o strânsă legătură cu religia, oamenii acelor timpuri echivalându-și zeii cu corpurile cerești, obicei care s-a păstrat până nu demult. Planetele poartă și astăzi numele unor zeități din mitologia greco-romană. Lucru absolut firesc, de altfel: oamenii își vedeau zeii coborând din cer; cum tot ce puteau vedea pe cer erau stelele și planetele, logica le-a spus că zeii erau respectivele corpuri cerești. Din *Cartea lui Enoh* reiese că acesta a fost inițiat în tainele astronomiei și astrologiei. În plus, aici este evidentă și legătura dintre studiul astrelor și religie, Enoh comparând îngerii cu stelele, pe cei decăzuți numindu-i „*stele căzătoare*”. Până și arheologia confirmă apariția religiei în timpul vieții lui Enoh. Conform listelor regilor sumerieni, păstrate pe tăblite de lut și în cartea preotului Berossus, Enoh a trăit între anii 253.200 și 188.400 î.Hr. Arheologii au descoperit că în această perioadă (mai exact în jurul anului 223.000 î.Hr.) au avut loc primele ritualuri ceremoniale funerare în Europa și Asia Mică. Se pare că apariția religiei a fost pregătită încă de la apariția omului, după cum consideră din ce în ce mai mulți oameni de știință. Cercetătorii de la Universitatea Yale susțin că credințele religioase, ca parte a naturii umane, se află adânc întipărite în creierul uman, totul fiind programat genetic încă de la apariția noastră ca specie. Iar în cartea *Why God won't go away* („De ce Dumnezeu nu va dispărea”) din 2001, Andrew Newberg și Eugene d'Aquili afirmă: „*creierul uman a fost configurat din punct de vedere genetic să încurajeze credința religioasă*”. Prin urmare, misiunea lui Enoh de a implementa oamenilor o primă religie a fost floare la ureche.

Capitolul 83 al *Cărții lui Enoh* relatează că acesta a avut două contacte cu zeii înainte de a se căsători: primul a fost atunci când l-a anunțat pe Anu de faptele Veghetorilor, după care a fost inițiat în diferite taine ale cerului. Al doilea, în care i s-a arătat Potopul, a avut loc cu puțin timp înainte de a-și alege o soție. Prin urmare, după ce a fost instruit o bună bucată de timp, a fost lăsat pe Pământ pentru a-și începe misiunea de civilizare a oamenilor. Putem presupune că momentul în care s-a căsătorit coincide cu cel în care și-a început misiunea; atunci a terminat cu plimbările printre zei și s-a stabilit printre oameni, aducându-le acestora religia. *Biblia* spune că Enoh avea 165 de ani când i s-a născut primul fiu, Matusalem. Nasterea primului copil a avut loc la scurt timp după căsătorie sau după începutul misiunii sale religioase. Tot *Biblia* afirmă că „*de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani*”, în timp ce, conform listei regilor sumerieni, el a domnit 64.800 de ani. În urma acestor date, rezultă că unui an biblic îi corespund 177,53 ani ai sumerienilor. Dacă Enoh și-a început domnia în 253.200 î.Hr., nasterea fiului său și începutul misiunii sale religioase au avut loc după 165 de ani biblici (29.293,15 ani), adică în anul 223.906 î.Hr. Iar arheologii susțin că în jurul anului 223.000 î.Hr. au apărut primele ritualuri ceremoniale funerare, ceea ce confirmă povestea lui Enoh.

Sintetizând toate datele acumulate până acum despre el, putem concluziona că a fost un semizeu creat de Enki, al șaptelea dintre cei zece regi ai Pământului de dinaintea Potopului. Le-a adus oamenilor religia, el însuși fiind Marele Preot al lui Marduk, în acea vreme considerat zeul Soare. Era dotat cu o înțelepciune ieșită din comun, „*un om al adevărului*”, cinstit și neprihănit, un adevărat „*model pentru oameni*”. L-a anunțat pe Anu de faptele Veghetorilor apoi, cu puțin timp înainte de Potop, a construit piramidele de la Gizeh, fiind luat ulterior de pe Pământ și primit în rândurile zeilor, acordându-i-se nemurirea. A devenit scribul și mesagerul lui Marduk, mâna sa dreaptă și mostenitorul acestuia. A fost numit Enoh, Enmenduranna, Euedorachos, Utuabzu, Adapa, Agastya, Ku, Elasippos, Idris, Saurid, Djehuty, Thoth, Hermes Trismegistus, Nabu și Metatron. Însă cel mai cunoscut nume al său provine tot din scripturile evreiești: Solomon.

Conform literaturii ebraice, arabe și persane, Solomon a fost regele Israelului între anii 970 și 931 î.Hr. Mostenind un imperiu puternic de la tatăl său, David, Solomon a fost și înzestrat de Dumnezeu cu înțelepciune și bogăție. „*Solomon a întrecut pe toți regii pământului în bogăție și înțelepciune. Și toți regii țărilor căutau să vadă pe Solomon, ca să-i asculte înțelepciunea pe care i-o pusese Dumnezeu în inima lui*”, relatează *Cartea a doua a Cronicilor* (9:22-23). Anual, Solomon primea tribut 666 de talanți de aur (*Cartea a doua a Cronicilor* 9:14). A avut trei sute de amante și șapte sute de soții moabite, amonite, edomite, sidoniene și hitite, ba chiar s-a înșurat și cu fiica regelui Egiptului. Singura dintre soții căreia i se menționează numele este amonita Naama, care i l-a născut lui Solomon pe Roboam, cel care a moștenit tronul imperiului. Manuscrisul etiopian *Kebra Nagast* povestește că regina din Saaba i-a născut un fiu lui Solomon, pe Menelik I, care a devenit „*regele regilor Etiopiei*”. Pentru zeul său, Solomon a construit un mare templu și, alături de acesta, o casă pentru el și una pentru soția sa egipteană. Pentru aceste construcții, regele a angajat 150.000 de lucrători și 3.600 de supraveghetori. *Testamentul lui Solomon* spune că, pe lângă oameni, regele a folosit și demoni pentru construcția templului. A reușit să controleze demonii datorită unui inel magic, pe care i l-a oferit Yahweh, inscripționat cu o stea cu șase raze. Conform manuscriselor *Clavis Salomonis* („Cheia lui Solomon”), *Clavicula Salomonis Regis* („Cheile mai mici ale lui Solomon”), *Testamentul lui Solomon* sau povestea arabă *O mie și una de nopți*, regele Solomon obișnuia, cu ajutorul aceluia inel, să captureze demoni. Toate aceste contacte cu entitățile malefice (sau influența sotiilor sale, după părerea *Bibliei*) au dus la un rezultat neașteptat: „*a început Solomon să slujească Astartei, zeița Sidonienilor, și lui Moloh, idolul Amoniților*” (*Cartea a treia a regilor* 11:5). Iar „*timpul domniei lui Solomon în Ierusalim peste tot Israelul a fost de patruzeci de ani*” (*Cartea a treia a regilor* 11:42). I s-au atribuit o multime de scrieri, cum ar fi *Cântecul lui Solomon*, *Testamentul lui Solomon*, *Cartea înțelepciunii lui Solomon*, *Cartea Proverbelor*, *Eccleziastul*, *Cheia lui Solomon* și *Cheile mai mici ale lui Solomon*.

Povestea lui Solomon pare o pură invenție, deoarece nu există nici măcar o singură dovadă că ar fi existat vreodată un mare imperiu israelit, așa cum vor să ne facă să credem redactorii *Vechiului Testament*. Numele lui Solomon și al tatălui său, David, nu figurează în niciun text contemporan extrabiblic și nicio descoperire arheologică nu permite acreditarea existenței lor. Înțelepciunea cu care se presupune că Solomon a fost

înzestrat se pare că nu era cu nimic mai puțin cunoscută popoarelor vecine contemporane. Conform descoperirilor arheologice, în secolul al zecelea î.Hr., perioada în care se presupune că a domnit Solomon, nu existau în Israel nici monumente, nici scrisul. Prin urmare nu a existat nici Marele Templu al lui Yahweh, arheologii negăsind nici măcar o singură dovadă a existenței sale. După cum ne relevă istoria, multe dintre faptele lui Solomon au fost „împrumutate” de la faraonul egiptean Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton. În *Biblie*, tatăl lui Solomon a creat imperiul israelit iar el a menținut relațiile diplomatice. În realitate, tatăl lui Amenhotep al III-lea a creat imperiul egiptean iar el a menținut relațiile diplomatice. Se spune că Solomon s-a

căsătorit cu multe prințese; Amenhotep al III-lea a făcut același lucru, căsătorindu-se cu două prințese din Siria, două din Mitanni, două din Babilon și una din Arzawa. Solomon s-a închinat la Astarte și Moloch la bătrânețe; Amenhotep al III-lea a primit la bătrânețe o statuie a lui Iștar (Astarte) de la regele Tușratta din Mitanni, pentru a se vindeca de durerile de dinți. Solomon a schimbat organizarea militară, introducând carele de luptă ca armă esențială; Amenhotep al III-lea a organizat carele de luptă ca unitate separată de război. Solomon a unit Israelul cu alte părți ale imperiului, având doisprezece ispravnici; Amenhotep al III-lea a organizat imperiul egiptean în douăsprezece secțiuni administrative. În timpul domniei lui Solomon, imperiul israelit a devenit tot mai fragil, au apărut probleme în sudul Palestinei și în Edom, Rezon a cucerit Damascul iar influența lui Solomon s-a diminuat în Siria. În timpul domniei lui Amenhotep al III-lea, imperiul egiptean a devenit tot mai fragil, au apărut rebeliuni în sudul Palestinei și în Edom, influența sa a scăzut în Siria iar regele hitit Suppiluliuma a amenințat nordul Siriei, inclusiv Damascul. Solomon i-a dat lui Hiram, regele din Tir, douăzeci de cetăți din pământul Galileei; Amenhotep al III-lea i-a dăruit lui Abimilichi orașele Tir, Huzu și Zerbitu din Galileea. Solomon a construit orașe pentru provizii și garnizoane și a reconstruit orașele Hațor, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Horonul de Jos, Balat și Tadmor; Amenhotep al III-lea a reconstruit Hațor, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Șean și Lachiș. Solomon a construit zidul Ierusalimului, Marele Templu, un palat pentru el și unul pentru soția sa egipteană; Amenhotep al III-lea și-a construit un palat la Teba și temple în aproape toate orașele din Canaan unde avea garnizoane.

Dacă aceste fapte ale lui Solomon au fost copiate de la faraonul Amenhotep al III-lea, cele mai importante sunt de fapt ale lui Enoh. El a fost un rege puternic și foarte înțelept, căruia i s-au atribuit o multime de scrieri. În *Mitul lui Adapa*, Enoh / Adapa era Mare Preot în templul din Eridu, orasul lui Enki. Capitala lui Solomon era Ierusalim, care înseamnă „orasul lui Shalim”, acesta fiind un zeu canaanian identificat cu planeta Venus, fiu al zeului suprem El, care nu poate fi decât sumerianul Enki. Se spune că Solomon a domnit timp de 40 de ani iar demonul Sakhr a condus țara timp de 40 de zile (sau 40 de ani conform altor surse) în locul lui, după ce i-a furat inelul magic, 40 fiind numărul lui Enki în Mesopotamia, simbolizând titlul său de Mare Print. Solomon a construit templul lui Yahweh în șapte ani, iar Enoh a fost al șaptelea conducător al lumii de dinaintea Potopului. În *Cartea a doua a Cronicilor*, „*Solomon a numărat pe toți străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel, afară de numărătoarea pe care o făcuse David, tatăl său, și s-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute înși*” (2:17), pe care Solomon i-a angajat să construiască templul lui Yahweh. În realitate, 153.600 reprezintă numărul anilor în care tabăra lui Anu și Enlil a condus Pământul înainte de Potop, din totalul de 432.000 de ani, ei fiind „*străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel*”. Dacă în Egipt Enoh era al doilea Thoth, fiul zeului creator Thoth, tatăl lui Solomon este David, scris în ebraică „*dwd*”, care în egipteană se transformă în „*tht*” sau Thoth. În plus, cele mai importante fapte ale biblicului David sunt copiate după cele ale faraonului Tutmosis al IV-lea, care conține numele aceluiasi zeu Thoth. Solomon și-a părăsit zeul pentru a se închina lui Moloh și Astarte. Cum aceste divinități sunt Marduk și Istar ai babilonienilor, copiii lui Enki, povestea lui Solomon o confirmă pe cea a lui Enoh care, inițial a fost Marele Preot al lui Enki, devenind mai târziu adeptul lui Marduk. În acea vreme, Marduk era zeul Soare, fiind cunoscut în Sumer sub numele Utu, iar în Akkad și Babilon ca Samas. Dacă Utuabzu conține numele zeului-Soare, Enmenduranna era regele principalului centru de cult al lui Utu / Marduk și Marele Preot al acestuia, cei 365 de ani ai lui Enoh reprezintă numărul de zile dintr-un an solar iar Thoth a creat anul solar de 365 de zile și a scris 36.525 de cărți, și numele lui Solomon conține referiri la același astru al zilei. Prima parte a numelui, „*sol*”, înseamnă „soare” în limba latină. A doua, „*om*”, este silaba sacră în hinduism, ce simbolizează manifestarea materială a zeului suprem. Însă pentru înțeleptul Swami Sankarananda reprezintă Soarele, același lucru reiesind și din *Aitareya Brahmana*, unde „*om*” este obiectul care strălucește și iluminează. A treia parte a numelui lui Solomon, „*on*”, este numele dat de evrei orasului Soarelui din Egipt, numit Annu de egipteni și Heliopolis de greci. În plus, să nu uităm că dumnezeul lui Solomon, Yahweh, este același Marduk, fiul lui Enki.

Arheologii nu au găsit nici măcar o singură dovadă a existenței Marelui Templu construit de Solomon. Ba, dimpotrivă, au stabilit că în secolul al zecelea, atunci când se presupune că a domnit acesta, în Israel nu existau monumente. Prin urmare, cele trei mari clădiri construite de el, templul lui Yahweh, palatul său și cel al soției sale egiptene reprezintă altceva. Dacă Solomon este într-adevăr Enoh, atunci construcțiile sale nu trebuie căutate în Israel ci în Egipt, acolo unde se spune că a ridicat cele mai impresionante clădiri din lume: piramidele de la Gizeh. În *Biblie*, Solomon a construit întâi palatul său și templul lui Yahweh, palatul soției sale egiptene fiind ridicat după terminarea primelor două. Cronicarii egipteni și arabi susțin că, la Gizeh, cele două piramide mari au fost construite primele, cea de-a treia, cea mai mică, fiind înălțată mai târziu. În *Biblie*, templul lui Yahweh și palatul lui Solomon au fost construite în douăzeci de ani. Istoricul Herodot scria că Marea Piramidă a fost ridicată în douăzeci de ani de către o sută de mii de lucrători. În *Vechiul Testament*, templul lui Yahweh a fost construit de 153.600 de oameni, care reprezintă numărul anilor în care tabăra lui Anu și Enlil a condus Pământul. *Cartea a doua a Cronicilor* susține că în templul lui Yahweh și în palatul lui Solomon au fost construite scări dintr-un „lemn rosu”, un material cum „nu se mai văzuse niciodată înainte în țara lui Iuda” (9:11), ce amintesc de coridoarele Marii Piramide. Camera principală a templului lui Solomon, numită „Sfânta Sfintelor”, avea lungimea de douăzeci de coti. Aici a adus regele „doi heruvimi săpați în lemn și i-a ferecat cu aur”, iar „aripile heruvimilor aveau în lungime douăzeci de coți: o aripă de cinci coți atinge peretele templului, iar cealaltă aripă de cinci coți atinge aripa celuilalt heruvim” (*Cartea a doua a Cronicilor* 3:11). Camera Regelui din Marea Piramidă are lungimea de 19,99 coti, fiind identică cu cea a „Sfintei Sfintelor” din templul lui Yahweh. În această „Sfântă a Sfintelor”, Solomon a adus Chivotul Legământului, care are aceleași dimensiuni ca sarcofagul de granit din Camera Regelui. În templul lui Yahweh, Solomon a făcut un „jertfelnic de aramă, lung de douăzeci de coti, lat de douăzeci de coți, înalt de zece coți” (*Cartea a doua a Cronicilor* 4:1). *Cartea lui Isaia* indică locația acelui jertfelnic, susținând că „în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strămtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui. Domnul se va face știut în Egipt și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea” (19:19-21), ceea ce confirmă localizarea templului lui Solomon în Egipt. Despre Marele Templu ca jertfelnic vorbește și Yahweh, atunci când îi spune lui Solomon: „mi-am ales locul acesta să fie templu pentru aducerea de jertfe” (*Cartea a doua a Cronicilor* 7:12). În afara celor doi heruvimi din „Sfânta Sfintelor”, constructorii templului „au făcut o perdea de torturi purpurii, stacojii și albastre și de vison, iar pe ea a închipuit heruvimi” (*Cartea a doua a Cronicilor* 3:14) iar Solomon „pe pereți a sculptat chipuri de heruvimi” (3:7). Cum heruvimii evreilor erau numiți sfincsi de către greci, nu putem să nu îl remarcăm pe cel mai celebru dintre ei, aflat lângă piramide: Marele Sfinx de la Gizeh.

Cronicarul arab Al-Massudi relatează că, în anul 820, când oamenii califului Al-Maamun au intrat în Marea Piramidă, au găsit două statui ale căror dimensiuni erau mai mari decât cele ale unui om. Prima, cioplită din piatră neagră, înfățișa un războinic cu o armă în mână. A doua, realizată din piatră albă, reprezenta o femeie care, la rândul ei, ținea în mână o armă. Între cele două statui se afla un vas închis ermetic, făcut dintr-un cristal roșu. Arabii au luat statuile și toate celelalte obiecte descoperite în piramidă, pe care califul le-a ascuns într-un muzeu secret „unde a ferecat cu strășnicie obiectele acelea, care nu fuseseră făurite de mâna vreunui om”. *Vechiul Testament* confirmă în mod repetat existența, în diferite perioade de timp, a două statui în templul

lui Yahweh, asemănătoare cu cele din Marea Piramidă. Regele Manase „a făcut un idol cioplit și l-a așezat în templul lui Yahweh” (Cartea a doua a Cronicilor 33:7); „după aceea chipul Așerei pe care îl făcuse l-a așezat în casa despre care Yahweh îi zisese lui David și lui Solomon, fiul lui: «În casa aceasta și în Ierusalim, pe care l-am ales din toate semințiile lui Israel, voi pune numele Meu pe vecie»” (Cartea a patra a Regilor 21:7); „a făcut Ahab și o Așeră (stâlp făcut din lemn, sfințit în cinstea zeiței Astarte), încât Ahab, mai mult decât toți regii lui Israel, care au fost înaintea lui, a săvârșit fărădelegi, prin care a mâniat pe Domnul Dumnezeul lui Israel și și-a pierdut sufletul său” (Cartea a treia a Regilor 16:33); regele Asa „a lipsit chiar pe mama lui, Ana, de numele de regină, pentru că ea făcuse un chip turnat Astartei. Așa a sfărâmat Asa chipul cel turnat al Astartei arzându-l pe prundul pâ râului Chedron” (Cartea a treia a Regilor 15:13); „atunci au scos Așera din templul lui Yahweh afară din Ierusalim, la pâ râul Chedron, au ars-o la pâ râul Chedron și au făcut-o praf; și praful l-au aruncat asupra cimitirului obștesc al poporului” (Cartea a patra a Regilor 23:6); „apoi regele a poruncit lui Hilchia arhiereul, preoților de mâna a doua și celor ce stăteau de strajă la prag, să scoată din templul lui Yahweh toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte și pentru toată oștirea cerului și să le ardă afară din Ierusalim, în valea Chedronului, iar cenușa lor să o ducă la Betel” (Cartea a patra a Regilor 23:4); „așa a fost ispășită fărădelegea lui Iacov, și acesta este rodul iertării păcatului său. El a sfărâmat în bucăți toate pietrele jertfelnicului, ca niște pietre de var; dumbrăvile Astartei și stâlpii soarelui nu se vor mai ridica” (Isaia 27:9). Cine erau acei „idoli” din Marea Piramidă? Răspunsul îl găsim în Cartea a treia a Regilor 11:5: „și a început Solomon să slujească Astartei, zeița Sidonienilor, și lui Moloh, idolul Amoniților”. Statuile din templul lui Yahweh sau Marea Piramidă îi reprezintă pe zeii lui Solomon, Yahweh / Marduk și Istar, sora și consoarta acestuia. Dacă personajele din sculpturile descoperite de oamenii lui Al-Maamun erau înarmate, la fel era reprezentat și Yahweh, după cum reiese din Isaia 27:1: „în ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia sa grea, mare și puternică, asupra leviatanului, a șarpelui care fuge, asupra leviatanului, a șarpelui încolăcit, și va omorî balaurul cel din Nil”, pasaj în care se remarcă o nouă referire la Egipt. De altfel, mai mulți cercetători au ajuns la concluzia că religia evreilor a fost mult timp politeistă, Yahweh fiind venerat alături de sotia sa, Asera, până la întoarcerea din exilul babilonian, când s-a adoptat monoteismul. În sprijinul acestei teorii s-a descoperit în desertul Sinai o inscripție ceramică din secolul al VIII-lea î.Hr., în care autorul cerea binecuvântarea lui „Yahweh și a lui Aserah a lui”. Chiar dacă acea inscripție a „dispărut”, au fost descoperite multe altele asemănătoare.

Asa-zisul templu al lui Yahweh, construit de Solomon, nu poate fi decât Marea Piramidă din Egipt. Biblia îl descrie ca pe un monument magnific și etern: „O, Israele! Cât este de mare templul lui Yahweh și cât de întins locul stăpânirii Lui!” (Baruh 3:24); „Iar de templul acesta înalt va rămâne uimit tot cel ce va trece pe lângă el” (Cartea a doua a Cronicilor 7:21); „Și a zidit locașul Său cel sfânt, ca înălțimea cerului; pe Pământ l-a întemeiat pe el în veac” (Psalmul 77:75); „Iar eu am zidit templul, ca să locuiești tu, Cel Sfânt, și locaș unde să petreci tu în veci” (Cartea a doua a Cronicilor 6:2); „Căci am ales acum și am sfințit templul acesta, pentru ca să fie numele meu acolo în veci; și ochii mei și inima mea să fie acolo în toate zilele” (Cartea a doua a Cronicilor 7:16). Dacă ar fi vorba despre o construcție în Israel, din care nu a rămas nici măcar cea mai mică urmă, ar contrazice ideea de eternitate despre care vorbește *Vechiul Testament*. Însă

aceasta se potrivește Marii Piramide, cea mai veche dintre cele șapte minuni ale

lumii si singura care a supraviețuit până astăzi, a cărei existență pare a fi vesnică. Cronicarii arabi considerau piramidele de la Gizeh mormintele zeului Thoth si ale copiilor săi, iar Solomon prezintă o idee asemănătoare în *Vechiul Testament*, atunci când îl cheamă pe Yahweh în marele său templu: „*si acum, Doamne Dumnezeu, scoală-te și vino la locul de odihnă al tău*” (*Cartea a doua a Cronicilor* 6:41). Dacă Marea Piramidă este templul lui Yahweh, astfel se explică prezenta constantă a evreilor în Egipt, după relatările *Bibliei*: sosit din Sumer, Avraam s-a dus întâi în Egipt, abia apoi în Canaan, tărâmul făgăduit de zeul său; Iosif a ajuns în Egipt, unde si-a adus toată familia; de frica asirienilor si babilonienilor, multi evrei au fugit în Egipt, la fel ca Iosif, Maria si pruncul Iisus câteva secole mai târziu; după întoarcerea din exilul babilonian, o mare parte dintre evrei s-a îndreptat către Egipt, stabilindu-se în Alexandria, acolo unde 72 de învătați au tradus mai târziu scripturile evreiești în limba greacă. În 1897 existau peste 25.000 de evrei în Egipt, cei mai multi dintre ei trăind în orasele Cairo (lângă Marea Piramidă) si Alexandria; în 1937, numărul evreilor ajunsese la 63.500. Abia în 1956 guvernul egiptean a reusit să expulzeze 25.000 de evrei iar în 1967, după Războiul de Sase Zile, numărul evreilor din Egipt a scăzut la 2.500. După ce evreilor rămasi în Egipt li s-a permis să părăsească țara în anii 70, comunitatea evreiască s-a diminuat la câteva familii. Însă în 1979 evreii si-au recuperat drepturile, în urma acordului de pace de la Camp David dintre Israel si Egipt. În prezent, comunitatea evreiască din Egipt aproape a dispărut, fiind formată din aproximativ două sute de persoane.

Adunând toate aceste informatii, putem stabili adevărata poveste a lui Enoh. Născut cu 253.200 de ani înaintea erei noastre dintr-un zeu si o pământeană, Enoh l-a slujit pe Enki în Eridu. Dotat de către zeul său cu înțelepciune mult superioară celorlalti muritori, a fost pregătit în diferite domenii, pentru a le preda oamenilor. Însă, nemulțumit de haosul pe care îl creaseră învățăturile Veghetorilor, Enoh a găsit o metodă de a-l înștiința pe Anu ce se întâmplă pe Pământ. Împăratul i-a promis că Veghetorii si semizeii vor fi pedepsiți, iar omenirea va avea parte de o nouă epocă de aur: „*Pământul va fi curățit de toată murdăria, de toată păcătosenia, de toată suferinta si de toată pedeapsa, si nu le voi mai trimite niciodată peste acesta cât vor dura neamurile si în veci. Si în acele zile voi deschide tainele binecuvântării care se găsesc în cer, pentru a le răspândi pe Pământ asupra muncii si lucrului copiilor oamenilor. Iar adevărul si pacea vor lucra împreună câte zile va avea lumea si cât vor dăinui neamurile oamenilor*” (*Cartea lui Enoh* 10:21, 11:1-2). La scurt timp după această întâmplare, Marduk, fiul lui Enki, i-a arătat lui Enoh adevăratul plan al lui Anu, de a distruge Pământul si toate fiintele care îl locuiesc: „*cerul s-a prăbusit si a căzut pe Pământ (...)* Pământul a fost înghitit într-o mare genune, si muntii erau agătați deasupra muntilor, colinele se cufundau în coline si copacii erau rupti si aruncati în genune unde se duceau până la fund” (*Cartea lui Enoh* 83:3-4); „*Pământul s-a întors pe dos cu tot cu*

locuitorii săi, îngroziți, oamenii au fugit care încotro, stelele cădeau, se loveau unele de alte le făcând un zgomet asurzitor” (*Știri despre Egipt și minunile sale*). Aflând aceste lucruri, Enoh a fost profund dezamăgit de zeul căruia i-a oferit loialitatea sa. În afara faptului că nu l-a recompensat în vreun fel, împăratul l-a si mintit, plănuiind să îl distrugă împreună cu toti ceilalti oameni. Dându-si seama că a gresit trădându-i pe Veghetori, Enoh a hotărât să îl slujească pe cel care i-a arătat adevărul. Marduk l-a însărcinat cu o misiune: să creeze religia, pentru a-si asigura loialitatea oamenilor în războiul ce urma. Ba chiar i-a mărturisit că el, nu Enki, este adevăratul său tată. I-a oferit lui Enoh functia de Mare Preot dar si tronul Pământului, înscăunându-l în cetatea Sippar, care astfel a devenit noua capitală a lumii. În plus, i-a oferit un inel „magic”, cu care putea controla „demonii”. În realitate nu era vorba despre magie. Inelul ce avea gravat o stea cu sase colturi (simbolul lui Marduk), îl recunostea pe posesorul său ca fiind trimisul lui Marduk, mâna sa dreaptă si loctiitorul său pe Pământ, dându-i astfel puterea de a controla „demonii” (Veghetorii si semizeii). Enoh si-a început misiunea încredintată de tatăl său divin prin anul 223.906 î.Hr. Mai târziu, la ordinul lui Marduk, Enoh a construit piramidele de la Gizeh si, înainte de Potop, a fost luat dintre oameni si primit în rândurile zeilor, acordându-i-se nemurirea. A devenit scribul si mesagerul lui Marduk, dar si mostenitorul acestuia. Ba chiar a jucat un rol foarte important în cel de-al doilea mare război al zeilor.

22. Iluminarea

„Misiunea noastră nu mai este să furăm focul din cer, ci să-l păzim să nu încingă Pământul.” (Vasile Ghica)

Cartea lui Enoh ne spune că, după ce au făcut copii cu pământencele, Veghetorii le-au împărtășit oamenilor câteva dintre „secretele cerului”. În capitolul 8, Azazel („zeul răzvrătit”) i-a învățat pe oameni cum să facă săbii, cuțite, pavăze și zale. Le-a făcut cunoscute metalele și arta de a le cunoaște, le-a arătat cum să facă brățări și podoabe, cum să folosească vopselele, cum să-și înfrumusețeze sprâncenele, cum să folosească pietrele prețioase și tot soiul de culori. Samiaza („rebelul renumit”) i-a învățat tot felul de vrăjitorii și însușiri ale rădăcinilor. Armaros („blestematul”) i-a învățat cum să dezlege vrăjitoriile. Barachial („zeul luminii”) i-a învățat astrologia. Kokabiel („zeul stelelor”), constelațiile. Ezecheel („zeul norilor”), cunoașterea norilor. Arachiel („zeul pământului”), numit și Aretstikapha („lumea distorsionării”), le-a arătat semnele Pământului. Samsiel („zeul soarelui”), le-a dezvăluit oamenilor semnele Soarelui iar Sariel („zeul lunii”) i-a învățat mersul Lunii. În capitolul 69, Gadreel le-a arătat oamenilor toate loviturile de moarte și armele pentru luptă, Penemue („înlăuntrul”) i-a învățat ce-i amărăciunea și desfătarea, toate secretele înțelepciunii îngerilor și să scrie cu cerneală pe pergament, iar Kasdeia le-a arătat toate loviturile duhurilor și ale demonilor, avortul, mușcăturile șarpelui și loviturile ce se petrec în timpul căldurii de la amiază.

Faptul că îngerii le-au adus oamenilor cunoașterea este confirmat și de alte scrieri evreiești. În *Cartea lui Adam și Eva* este scris că, după ce au fost alungați din Grădina Edenului, primii oameni au primit ajutor divin. Eva a fost ajutată să-l nască pe Cain de către paisprezece îngeri. Apoi, Yahweh le-a trimis oamenilor diverse semințe prin arhanghelul Mihail, care i-a învățat cum să lucreze și să cultive pământul. Manuscrisul *Sefer Raziel HaMalakh* („Cartea Îngerului Raziel”) din secolul al XIII-lea spune că, după ce a fost izgonit din Grădina Edenului, Adam l-a rugat pe Yahweh să îl ierte pentru că a ascultat-o pe Eva și a mâncat din fructul oprit. Drept urmare, Yahweh l-a trimis pe îngerul Raziel („zeul secretelor”) pe Pământ, pentru a-l învăța pe Adam legile spirituale ale naturii și ale vieții, inclusiv știința stelelor, a planetelor și legile spirituale ale creației. Pe lângă acestea, Raziel l-a învățat pe Adam știința puterii cuvântului, a gândului și a sufletului, pe scurt, armonia dintre existența fizică și cea spirituală. Toate aceste învățături au fost cuprinse într-o carte, pe care alți îngeri au furat-o de la Adam și au aruncat-o în ocean. Yahweh l-a trimis pe monstrul marin Rahab („arogantul”), îngerul demonic al mărilor, să recupereze cartea și să i-o înapoieze lui Adam. Cartea a fost predată din generație în generație până a ajuns la Enoh. După ce acesta a fost ridicat la cer de către Yahweh, devenind îngerul Metatron, arhanghelul Rafael („zeul care vindecă”) i-a luat cartea și i-a dat-o lui Noe, care i-a folosit învățăturile pentru a-și construi arca. Se spune că, mai târziu, cartea lui Raziel a ajuns în mâinile regelui Solomon. Iar această carte cuprinde, de fapt, toate învățăturile Kabbalei, doctrina ocultă secretă a evreilor, adevărata lor religie.

Pe lângă scrierile evreiești, toate culturile susțin că au primit învățăturile de la zei. În Sumer se credea că Enki („stăpânul Pământului”) a inventat artele, magia, ritualurile preoțești, miruirea și pomezile. Zeul Ninurta („stăpânul brazdelor”) i-a învățat pe oameni agricultura și alungarea șoarecilor, Dumuzi („fiul credincios”) le-a oferit tainele creșterii animalelor, iar zeița Ninkasi i-a învățat cum să fabrice berea. Zeul suprem An („cerul”) a hotărât să le dea oamenilor orzul din cer, dar Enlil („stăpânul vântului”) nu a fost de acord și l-a ascuns. Frații Ninazu și Ninmada, ajutați de Utu („lumina”), au găsit orzul și l-au adus sumerienilor. Cei șapte abgal, semizeii creați de Enki pentru a civiliza lumea, le-au oferit sumerienilor artele, meșteșugurile și legile morale.

La egipteni, zeul Osiris a inventat flautul și lira. El i-a civilizat pe oameni, scoțându-i din stadiul de semi-animale. Diodor din Sicilia scria că Osiris i-a făcut pe oameni să renunțe la canibalism. Tot el a descoperit vița-de-vie, i-a învățat pe oameni viticultura și pomicultura, dar și cum să-și construiască orașe și canale de irigație. Soția sa, Isis, le-a dat oamenilor legile, limba și agricultura. Zeul Thoth a inventat calendarul, scrierea și jocul cu zaruri, iar Anubis a inventat îmbalsămarea. În *Cartea egipteană a morților*, Thoth spune că zeii născuți de Nut (Osiris, Isis și frații lor) au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat demonii (capitolul 175), o descriere cât se poate de apropiată de cea a *Cărții lui Enoch*: „*odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răul*”.

În America, zeii Oxomoco și Cipactonal au creat primul calendar aztec și un sistem de interpretare a viselor. Tot ei i-au ajutat pe azteci să descopere porumbul. Zeul Quetzalcohuatl („șarpele cu pene”) a descoperit porumbul, a domesticit animalele, a creat focul și i-a învățat pe mayași muzica și dansul. Itzamna („casa vrăjitorului”) le-a dat mayașilor scrierea, arborele de cacao și calendarul, iar Bochica a adus tribului Muisca legile, conceptele morale și agricultura.

În China, zeii Fuxi, Nuwa și Shennong („fermierul divin”) au creat meșteșugurile și au inventat diverse obiecte folosite de oameni. Fuxi a inventat scrisul, pescuitul și capcanele. Shennong a inventat plugul, a descoperit ceaiul și alte o sută de plante medicinale, a dezvăluit secretele agriculturii și a făurit primul instrument muzical, ajutat de Fuxi. Huangdi („împăratul galben”) este considerat părintele multor meșteșuguri și științe. Pe seama lui sunt puse numeroase invenții și realizări, mai ales în domeniul medicinei. Este considerat autorul celui mai vechi tratat de medicină, *Huangdi Neijing*. Soția sa, Chin His Ling Shih, a inventat războiul de țesut și creșterea viermilor de mătase. La japonezi, zeul Susano-o („rapida și impetuoasa lui măreție”), după ce a fost izgonit din cer, i-a învățat pe oameni să cultive pământul și a fondat o dinastie domnitoare în provincia Izumo.

În Africa, Chi Wara i-a învățat pe cei din tribul bamana cum să practice agricultura. Acesta era o ființă jumătate om, jumătate animal, fiul zeiței cerului, Mouso Koroni, și al unui spirit al pământului. Mokele din tribul mongo-nkundo, cel născut dintr-un ou, a adus Soarele poporului său. După moarte, i-a apărut fiului său (Lonkundo) într-un vis, învățându-l să vâneze. La rândul său, Lonkundo și-a învățat poporul tainele vânătorii. Dogonii din Mali spun că unul dintre strămoșii lor a coborât din cer pe curcubeu, într-o barcă de forma unui hambar. El i-a învățat pe dogoni agricultura și fierăritul. Pentru zulușii din Africa de Sud, Unkulunkulu („cel bătrân”), creatorul oamenilor, i-a învățat pe aceștia să vâneze, să facă focul și să cultive plantele. Zeul creator En-kai sau Ngai le-a dat masailor din estul Africii vitele, coborându-le din cer pe o fâșie din piele. Pentru populația fon din Benin, gemenii divini Mawu și Lisa au creat oamenii și le-au dat acestora tehnologia. Iar zeul Fa și-a trimis mesagerul, pe Legba, să-i învețe pe oameni divinația.

Pentru aborigenii din Australia, ființele supranaturale din Timpul Visului, care au creat lumea, le-au dăruit oamenilor puterea asupra focului, armele, tehnicile de vânătoare, ordinea clanurilor și regulile de căsătorie.

Zeul civilizator al tracilor era Zamolxis, cel care locuia printre daci, „*cei mai viteji dintre traci*”, cum i-a numit Herodot (Herodot, în limba română). Conform istoricului grec, Zamolxis le-a adus tracilor cunoștințe mistice din Egipt despre nemurirea sufletului. El le-a mai dăruit oamenilor săi cunoștințe de medicină, artă și fizică. În dialogul *Charmides*, Platon spune că Zamolxis a fost un mare fizician ce se ocupa cu vindecarea trupului și a minții. De asemenea, zeul le-a oferit tracilor legi scrise, cu mult timp înainte ca sumerienii să inventeze alfabetul (considerat primul din lume). Ca dovadă pentru acest lucru sunt tăblițele descoperite în apropierea localității Tărtăria în 1961, care conțin o scriere mai veche cu cel puțin o mie de ani decât cea a sumerienilor.

Pentru greci, zeul Hermes a inventat instrumentele muzicale, focul, alfabetul, sacrificiile, cursele, zarurile și luptele. Fiul său, Pan, a inventat naiul. Zeița Demeter („mama pământ”) le-a oferit oamenilor agricultura și riturile tainice. Semizeul Orpheus („întunecatul”) i-a învățat pe greci agricultura, medicina și scrierea, iar pe traci agricultura și diverse tehnici medicale. Athena i-a învățat pe greci gătitul și cusutul, iar zeul Dionysos („cel ce impulsionează lumea”) i-a învățat pe cei din Orient cum să cultive vița-de-vie. Titanul Prometheus („chibzuitul”) le-a dat oamenilor scrisul, matematica, agricultura, medicina, știința și înțelepciunea. Pe lângă acestea, le-a oferit focul pe care l-a furat din cer.

Furtul focului se întâlnește în multe legende din diferite părți ale lumii. În *Rig Veda*, eroul Matarișvan a recuperat focul, care fusese ascuns de omenire. În *Cartea lui Enoh*, Azazel i-a învățat pe oameni cum să facă focul și cum să se folosească de el pentru a-și fabrica arme și bijuterii. În mitologia polineziană, Maui a furat focul de la zeita Mahuika. În legendele indienilor Cherokee, după ce Possum și Buzzard au eșuat în încercarea de a fura focul, Bunica Păianjen s-a furisat în tărâmul luminii și a reușit să-l fure. Pentru indienii Creek și Ojibwa, iepurele a furat focul de la nevăstuica și l-a oferit oamenilor, iar pentru tribul Algonquin l-a furat de la un bătrân și de la cele două fiice ale sale. Miturile indienilor Yukon susțin că o cioară a furat focul dintr-un vulcan aflat în mijlocul apei, iar pentru alte triburi de nativi americani, coiotul, castorul sau câinele sunt responsabili cu furtul focului, pe care l-au oferit oamenilor. În creștinism, Lucifer este „cel care aduce lumina”, o referire la același „foc” ceresc.

Faptul că zeii au oferit oamenilor și legi sau reguli este des întâlnit în legende. În *Biblie*, Yahveh i-a dat lui Moise pe muntele Sinai cele zece porunci pentru poporul său, dar și un set de legi, cuprinse în *Deuteronom*. *Talmudul* susține că lui Moise i-au fost dictate doar patru cărți cuprinse în *Vechiul Testament*, *Deuteronomul* fiind scris de el însuși. *Codul lui Hammurabi*, redactat în jurul anului 1.700 î.Hr., conține 282 de legi. Autorul textului, cel de-al șaselea rege al Babilonului, susține că aceste legi i-au fost dictate de zeul Șamaș. Cu vreo patru secole înainte, Ur-Nammu a scris un cod de legi primite de la același zeu Utu / Samas. De asemenea, se crede că fondatorului islamismului, profetul Muhammad ibn' Abdullah (cunoscut ca Muhammed sau Mohammed), i-a fost dictat *Coranul* de către arhanghelul Jibril. Și, așa cum scriam mai sus, Osiris și Isis le-au adus egiptenilor legile, Zamolxis tracilor și ființele din Timpul Visului australienilor. Mai aproape de timpurile noastre, binecunoscutul satanist Aleister Crowley a declarat că în 1904 i-a fost dictată *Cartea Legii* (titlul original fiind *Liber AL vel Legis, sub figura CCXX, as delivered by XCIII=418 to DCLXVI*) de către Aiwass, un mesager al zeului egiptean Horus. Poetul american John Lester Spicer susține de asemenea că toate poemele pe care le-a scris i-au fost dictate de către un spirit. Multe persoane, mai ales în ultimile decenii, susțin că le-au fost dictate de către extraterestri diferite informații prin scriere automată.

Aceste învățături nu erau împărtășite oricui. Veghetorii transmiteau informațiile anumitor oameni, așa cum se observă în toate religiile lumii. În vremurile de dinaintea Potopului, Veghetorii își împărtășeau cunostintele copiilor lor, adică semizeilor, care ocupau funcții de Mari Preoți. Acești adepți care primeau învățăturile le păstrau în mare taină, oamenilor de rând oferindu-le doar o mică parte dintre ele. La rândul lor, ei se considerau Veghetori ai Pământului, spre deosebire de zei, care erau Veghetorii cerului. Regele Lugalbanda, ce s-a împreunat cu zeita Ninsun, era numit „*un Drept Veghetor*”. Sarru-Kin sau Sargon I, amantul zeitei Istar (care l-a transformat din grădinar în rege), era numit „*Atoate-Veghetorul Cuprinzător al lui Istar*”. Veghetorii pământeni au înființat grupuri secrete, cum ar fi Frăția Babiloniană a Sarpelui, Marele Sanhedrin al evreilor sau Francmasoneria, în interiorul cărora se păstrează cu sfîntenie informațiile primite de la zei. Francmasoneria, care astăzi a ajuns să conducă din umbră o mare parte a planetei noastre, „*are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoașterea sa fiind rezervată doar Maestrilor, iar cealaltă este publică*”, după cum recunoștea în lucrarea *Dogmă și ritual* Marele Comandor al francmasoneriei americane, Albert Pike. Alcătuită din mai multe loje, organizate într-un sistem piramidal, francmasoneria nu a dezvăluit niciodată cine o conduce, această informație făcând parte din doctrina ascunsă, „*rezervată doar Maestrilor*”. Însă adevărul se poate afla cu ușurință, în urma indicilor lăsate să iasă la iveală chiar de ei.

Masoneria sustine că își are originile în Egiptul antic. Simbolul ei este piramida cu un ochi în vârf, o referire la sistemul piramidal pe care se bazează organizația, ce are ca model Marea Piramidă de la Gizeh. Masonii sunt împărțiți în grade, 1 fiind cel mai mic, reprezentând baza piramidei. Cel mai mare grad cunoscut publicului este 33. O organizație piramidală, care se îngustează pe măsură ce urcă, va avea în vârf o singură persoană. Prin urmare, gradul 33 nu poate reprezenta vârful piramidei masonice, deoarece mai multe persoane împart același grad. Ceea ce înseamnă că masonii de la gradul 34 în sus sunt ascunși publicului.

Câte grade are piramida masonică? Dacă într-adevăr organizația are ca model Marea Piramidă din Egipt, atunci și gradele masoneriei sunt copii ale gradelor Marii Piramide. Cum aceasta are o înclinatie de 52 de grade, putem presupune că acesta este și numărul total al gradelor masonice. Deoarece ne sunt cunoscute doar gradele de la 1 la 33, înseamnă că acelea de la 34 la 52, reprezentând vârful piramidei masonice, sunt cele ascunse.

Câți masoni sunt în vârful piramidei? Fiind un sistem piramidal, în vârf (gradul 52) se va afla o persoană. Sub ea (gradul 51) vor fi două, mai jos (gradul 50) găsim-se trei, și așa mai departe. De unde rezultă că pe latura cea mai de jos sunt 52 de masoni de gradul 1. În total, piramida masonică cuprinde 1.378 de membri. În toată lumea există milioane de masoni, împărțiți în mii de loje însă, dintre aceștia, doar câțiva fac parte din conducere, fiind acei „*Maestri*” care cunosc doctrina ascunsă, despre care vorbea Albert Pike. Departe de a fi o coincidență, 1.378 î.Hr. este anul în care s-a născut Akhenaton, cel mai mare profet al evreilor, pe care l-au numit Moise. Dacă există 1.378 de „*Maestri*” ce conduc lumea masonică, cei cunoscuți nouă, cu gradele de la 1 la 33, sunt în număr de 1.188. Prin urmare, cei ascunși, de la gradul 34 la 52, sunt doar 190.

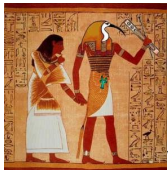
Cine sunt acești 190 din vârf, despre care masonii nu suflă nicio vorbă? Răspunsul ni-l oferă chiar simbolul principal al organizației. Partea sa de jos reprezintă o piramidă tridimensională, în vârful căreia se află un triunghi (sau o piramidă bidimensională) înconjurat de raze, ce conține un ochi. Partea de jos, tridimensională, reprezintă partea materială, fizică sau umană a masoneriei, adică acei 1.188 de masoni cuprinși între gradele 1-33. Vârful piramidei este bidimensional, adică de natură spirituală. Razele ce îl înconjoară indică sacralitatea sau sfîntenia, iar ochiul din interior este simbolul universal al Veghetorilor. Prin urmare, în vârful piramidei masonice se află Veghetorii, zeii decăzuți ai lui Enki.

Conform calculelor de mai sus, acest vârf al piramidei este format din 190 de entități, grupate în nouăsprezece grade, de la 34 la 52. În *Cartea lui Enoh*, numărul Veghetorilor era de 200, iar într-o tăblită din Ebla, Dagon (Enki) se afla în fruntea unui panteon format din 200 de divinități. Numărul Veghetorilor din *Cartea lui Enoh* sau al zeilor lui Dagon este foarte apropiat de cel al entităților din vârful piramidei masonice. Dar erau într-adevăr două sute de Veghetori?

Cartea lui Enoh spune că acești 200 erau conduși de nouăsprezece căpetenii, care au făcut un jurământ pe muntele Hermon. Dacă îi scădem pe acești nouăsprezece din totalul de două sute, ne rămân 181 de simpli Veghetori. Câți îngeri avea fiecare căpetenie în subordine? 181 nu se împarte exact la 19. Dacă fiecare căpetenie ar avea câte 10 îngeri, ar rezulta un total de 190 de simpli Veghetori. Iar dacă adunăm și numărul căpeteniilor, rezultă 209 Veghetori. Dar *Cartea lui Enoh* sustine că este vorba despre 200, nu 209. Considerând că fiecare căpetenie avea câte nouă îngeri în subordine, rezultă 171 de simpli Veghetori. Adăugând și numărul căpeteniilor, reiese un total de 190 de Veghetori, exact numărul entităților din vârful piramidei masonice. Asadar, acesta este numărul lor adevărat, anticii preferând să-l rotunjească până la 200.

Însă poate că ei nu sunt împărțiți în nouăsprezece grupe de câte zece, așa cum am fi tentați să credem. Cele nouăsprezece căpetenii din *Cartea lui Enoh* pot reprezenta cele nouăsprezece grade din vârful ascuns al piramidei masonice. Prin urmare, pe muntele Hermon nu s-au adunat conducătorii unor grupe de câte zece Veghetorii, ci reprezentanții fiecărui grad masonic.

Zeul din vârful piramidei masonice, cel de grad 52, conducătorul Veghetorilor, este Enki, numit Azazel de *Cartea lui Enoch* sau Lucifer de creștinism. Într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871 politicianului italian Giuseppe Mazzini, Albert Pike dezvăluia planurile francmasoneriei referitoare la trei războaie mondiale, dar și acea doctrină ascunsă, rezervată doar „*Maestrilor*” masoni. Pike spunea că, după ce vor fi distruse marile religii ale lumii, „*mulțimea, deziluzionată de creștinism – ale cărei spirite cerești vor fi din acel moment fără orientare sau direcție – va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va ști încotro să-și orienteze adorația și atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vederea mulțimii*”. Pike a relevat doctrina ascunsă și cu alte ocazii, în *Dogmă și ritual* el recunoscând cine este zeul conducător al masoneriei: „*Lucifer este purtătorul luminii. Nume straniu și misterios al celui ce este Spiritul întinericului! Lucifer, fiul diminetii! Este cel care aduce lumina și în toată splendoarea sa intolerabilă orbeste pe cei slabi sau sufletele egoiste*”. Deoarece Enki / Lucifer are gradul 52 în piramida

Veghetorilor, mesoameericanii și egiptenii antici îl asociau cu acest număr. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan / Xiuhtecuhtli (Enki). El și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Întâmplător sau nu, prefixul internațional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki). În calendarul iulian și cel gregorian, de asemenea, 52 este numărul de săptămâni dintr-un an. Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu Thoth. Marea Piramidă, înclinată într-un unghi de 52 de grade, era considerată de egipteni opera lui Thoth, iar pentru alții, piramida era mormântul zeului.

Cea mai importantă parte a doctrinei secrete a masoneriei este Kabbalah, o colecție de texte evreiești de magie, care au fost oferite omenirii de îngerul decăzut Raziel. Aici se întâlnesc numeroase referiri la Enhara, ochiul malefic, nimeni altul decât conducătorul Veghetorilor. Numerologia fiind o parte extrem de importantă în Kabbalah, practicantii ei acordă adesea literelor o valoare numerică. Folosind această tehnică, putem scrie numărul total al Veghetorilor cerești și pământenii (membrii piramidei conducătoare a masoneriei), 1.378, ca „ACGH”. Iar aceste patru litere reprezintă inițialele unei tehnici de hibridare genetică, numită în limba engleză „Array-comparative genomic hybridization”. Să nu uităm că Enki și Veghetorii săi sunt preocupați de genetică

din cele mai vechi timpuri, hibridarea fiind o parte importantă a experimentelor lor. Iar adepții lor se ocupă în continuare cu aceste experimente genetice, cel mai bun exemplu fiind Asociación Colombiana de Genética Humana, care are aceleași inițiale în care se ascunde numărul 1.378, dar și o siglă de forma unui ochi, simbolul Veghetorilor.

Transformând numărul 1.378 în litere ebraice, deoarece evreii reprezintă partea pământească a piramidei Veghetorilor, reies literele „alef-gimel-zayen-het” sau „AGZH”. Dacă aceste litere reprezintă zonele Aargau / Zurich, ar putea fi locurile în care elita masonică își ascunde finanțele, protejate de sistemul bancar elvetian. Tot în Zurich se găsește și compania *Abraxas Informatik AG*, ce conține numele Marelui Arhonte din gnosticism, conducătorul demonilor, fiind cel mai probabil încă una dintre numeroasele companii ale masoneriei.

21. Veghetorii

„*Odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răul*” (*Cartea lui Enoch*)

Unul dintre marile mistere ale omenirii este apariția, cu 40.000 de ani în urmă, a unei rase de oameni cu caractere europide, având înălțimea cuprinsă între doi și trei metri și capacitatea cutiei craniene de 1.800-1.900 cm³. În 1982, revistele *Stern* și *Science en Vie* au publicat o serie de articole științifice însoțite de fotografii ale unor dovezi paleontologice uimitoare. Astfel, în 1895, un grup de mineri a găsit în statul California rămășițele mumificate ale unei femei cu înălțimea de 2,03 metri. În 1898, antropologii de la Universitatea Harvard au descoperit în aceeași zonă un schelet de femeie cu înălțimea de 2,38 metri. În 1876 în Carolina de Nord și în 1912 în Wisconsin au fost găsite câteva zeci de schelete cu înălțimea de 2,40 metri. Aceste

descoperiri sunt cu atât mai remarcabile cu cât ne dăm seama că amerindienii aveau înălțimea medie de 1,55 metri. În 1930 a fost descoperită o necropolă străveche în nordul Mexicului, conținând sute de morminte ale unei populații cu înălțimea medie de 2,44 metri. În 1970, în Africa Centrală, a fost găsită o necropolă veche de douăzeci de mii de ani, ce conținea saizeci de schelete ale unor bărbați înalți de 2,85 metri. În 1976 au fost descoperite în Flandra două schelete vechi de peste treizeci de mii de ani, unul aparținând unui bărbat înalt de 2,47 metri, iar celălalt al unei femei de 2,38 metri. În 1982 au fost găsite într-o veche necropolă de lângă orașul german Soest aproape o mie de schelete cu înălțimea medie de doi metri, precum și mormântul unui lider militar, al cărui schelet măsoară 2,30 metri. Tot în 1982, o echipă de arheologi a descoperit pe teritoriul Uniunii Sovietice un schelet de femeie, înalt de 2,65 metri, vechi de peste 3.500 de ani. Pe lângă scheletele acestor uriași de doi-trei metri, pe întreg cuprinsul globului au fost găsite unele aparținând unor ființe mult mai înalte. De exemplu, între 1947 și 1950, în localitatea Argedava din județul Giurgiu (România), arheologii au dezgropat optzeci de schelete cu înălțimea de patru metri. Arheologul american Maria Gimbutas consideră că acești uriași, aparținând civilizației kurgane, au invadat Europa din Est, acum sapte mii de ani. Cine erau acești giganți și de unde au apărut?

Legende despre uriași există în toate culturile lumii. Românii îi numeau jidovi și considerau că aceștia trăiau sub pământ. Celții credeau că primele ființe care au locuit Pământul au fost giganții, abia după ei apărând oamenii. Grecii antici susțineau că giganții, frații titanilor, s-au luptat cu zeii olimpieni în cel de-al doilea mare război al zeilor, Gigantomakhia. Pentru nordici, uriasii (numiți jotunn) s-au luptat cu zeii în marea bătălie numită Ragnarok. Capitolul 6 al *Genezei* biblice explică apariția uriașilor: „Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit. (...) În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime”. Așadar, conform *Bibliei*, uriașii erau fiii îngerilor și ai pământencelor.

Acești „fii ai lui Dumnezeu” și faptele lor sunt descriși pe larg în *Cartea lui Enoh*. Aici ei sunt numiți Veghetori, nume care provine din grecescul „egregoroi” sau „grigori”: „Venise o vreme când copiii oamenilor se înmultiseră și în acele zile li se născuseră fiice frumoase și pline de gratie. Și îngerii, copiii cerului, le-au văzut și au poftit după ele, și si-au spus între ei: «Veniți să ne alegem femeile dintre oameni și să avem copii cu ele». Si

Semiaza, care era căpetenia lor, le-a spus: «Eu mă tem că voi nu veți consmîti să înfăptuiți aceasta, și numai eu voi suferi pedeapsa unui mare păcat». Si ei totii i-au răspuns astfel: «Să facem cu totii un jurământ și să ne legăm cu totii cu blestem că nu vom părăsi acest gând și că vom făptui lucrul acesta». Apoi au jurat cu totii și s-au legat cu blestem de acesta. Si erau cu totii două sute care au coborât în zilele lui Iared pe vârful muntelui Hermon, și ei i-au zis muntelui Hermon căci au jurat și s-au legat prin blestem pe acesta” (6:1-6). După ce ne sunt prezentate cele nouăsprezece căpetenii ale Veghetorilor, ni se spune că „și totii ceilalți împreună cu aceștia si-au luat neveste, și fiecare si-a ales câte unam și au început să se împreuneze cu ele și să trăiască cu ele (...) Si ele au rămas grele și au născut uriași a căror statură era de trei mii de coti (1.440 de metri)” (7:1-2). Cronicarul bizantin Syncellus, care a scris la rândul său despre Veghetori, nu menționează statura uriașilor. În schimb, el spune că: „Și ele (pământencele) au zămislit trei feluri: mai întâi uriașii cei mari. Și uriașii i-au zămislit pe Naphilim iar Naphilimii i-au născut pe Eliuzi. Și ei au crescut după mărimea lor”. Deși *Cartea lui Enoh* îi consideră malefici pe uriași, *Cartea Jubileelor* spune că doar Eliuzii au încercat să distrugă omenirea. Căpeteniile acestor Veghetori, în capitolul 6 al *Cărții lui Enoh*, sunt Samiazaz, Arakiba, Ramaeel, Kokabiel, Tamiel, Ramiel, Daniel, Ezecheel, Barachial, Asael, Armaros, Batarel, Ananel, Zachiel, Samsapeel, Satarel, Turel, Iomjael și Sariel. În capitolul 69, numele lor sunt oarecum diferite: Samiaza, Artaqifa, Armen, Kokabel, Turael, Rumial, Danial, Neqael, Baraqel, Azazel, Armaros, Batraial, Busaseial, Hananel, Turel, Simapesiel, Ietrel, Tumael, Turel, Rumael și Izezeel. Pe lângă acești îngeri întâlnim și „căpeteniile care se află peste o sută, peste cincizeci și peste zeci”, adică Ieqon, Asbeel, Gadreel, Penemue, Kasdeia și Kasbeel sau Biqa. Deși în restul *Cărții lui Enoh* Azazel este căpetenia Veghetorilor, în aceste două capitole Samiaza se află în fruntea listei. Se presupune că această carte a fost scrisă de cel puțin doi autori, în perioade diferite, astfel explicându-se diferențele dintre capitole. În capitolul 6 sunt nouăsprezece căpetenii ale îngerilor, în 69 sunt douăzeci și unu plus încă șase, numele Turel întâlnindu-se de două ori. Unii dintre acești îngeri poartă nume diferite (Zachiel, Satarel și Sariel pe de o parte, Armen, Busaseial, Turael și Neqael pe altă parte) iar numele celor care se găsesc în ambele capitole sunt scrise diferit (Samiazaz – Samiaza, Ramiel – Rumial, Ramaeel – Rumael, Arakiba – Artaqifa, Kokabiel – Kokabel, Tamiel – Tumael, Daniel – Danial, Ezecheel – Izezeel, Barachial – Baraqel, Batarel – Batraial, Ananel – Hananel, Samsapeel – Simapesiel, Asael – Azazel, Iomjael – Ietrel). Dacă ar fi fost scrise ambele capitole de aceeași persoană, fără îndoială că aceasta nu ar denumit îngerii în moduri diferite. Capitolul 6 este cel original, 69 fiind adăugat mult mai târziu.

Și totuși, căpetenia acestor Veghetori era Samiaza (numit și Semihazah, Shemyazaz, Sēmīazâz, Semjâzâ, Samjâzâ, Shemyaza, Shemhazai, Amez[y]arak) sau Azazel? Pentru a afla acest lucru, nu trebuie decât să traducem ambele nume. Nici până în ziua de azi nu a apărut o traducere, deși răspunsul e mai simplu decât se crede. Rabinii preferă să considere că Azazel înseamnă „puternicul accidentat” (?!), fiind compus din „azaz” („accidentat”) și „el” („puternic”), ca o referire la terenul accidentat și stâncile din deșerturile Iudeei. Dar „azaz” mai înseamnă și „rebeliune” sau „răzvrătire” iar „el”, ca substantiv comun, înseamnă „zeu”. Prin urmare, Azazel se traduce corect „zeul răzvrătit” sau „zeul rebel”, un epitet care îl descrie perfect pe cel care s-a răzvrătit împotriva tatălui său. La fel stau lucrurile și în cazul lui Samiaza, mai exact Shemyaza. Acest nume este compus din particulele „shem” („renume”) și „azaz” („rebeliune” sau „răzvrătire”), traducerea cea mai corectă fiind „rebelul renumit”. Ținând cont că ambele nume înseamnă același lucru, nu este vorba despre două căpetenii diferite ale Veghetorilor, ci de două epitete ale aceleiași divinități, cel numit „zeul răzvrătit” și „rebelul renumit”. Iar cel mai renumit rebel, cel care s-a răzvrătit împotriva conducătorului său, este Lucifer al creștinilor, Kronos al grecilor, Mahasammata al tibetanilor, Loki al scandinavilor, Siva al indienilor, Susano-o al japonezilor, Dagon al fenicienilor sau Enki al sumerienilor. Un lucru important care leagă povestea din *Cartea*

lui Enoch de miturile altor popoare este faptul că, pe o tăbliță de prin 2.300 î.Hr, descoperită la Ebla, zeul Dagon este în fruntea unui panteon de două sute de zei, întocmai ca Azazel, care era conducătorul celor două sute de Veghetori răzvrățiți.

În afară de *Cartea lui Enoch*, Veghetorii mai sunt întâlniți în *Cartea Jubileelor*, în *Cartea Lamentațiilor* și în *Vechiul Testament*: „Iar că a văzut regele un Veghetor, un sfânt, coborându-se din cer și zicând: Doborâți copacul și nimiciți-l, dar butucul și rădăcinile lui lăsați-le în pământ și în legături de fier și de aramă, în iarba pământului, și de roua cerului să fie udat și cu animalele câmpului să fie părtaș până ce vor trece peste el șapte ani” (*Daniel 4:20*). Pe lângă aceste surse, mai apar Veghetorii și în alte locuri?

Cea mai veche civilizație din lume, cea sumeriană, a apărut în teritoriul numit Sumer. Sumerienii își numeau țara ki-en-gir care, conform lui Zecharia Sitchin, se traduce prin „Tărâmul Veghetorilor”. Egiptenii numeau această țară Sngr, hitiții – Sanhar, iar akkadienii, Sumeru. În *Biblie* apare sub numele Sinear (în ebraică Sin`ar). De la denumirea akkadiană provine numele muntelui sacru Meru din hinduism, buddhism și jainism, numit și Su Meru („Marele Meru”). Su Meru este considerat casa zeului Brahma și a îngerilor Deva. Ceea ce înseamnă că strămoșii noștri credeau că zeii, pe care îi numeau Veghetori, locuiau în Sumer. În mitologia sumeriană erau două categorii de zei: Anunnaki și Igigi. Se știe că Anunnaki erau zeii cei mari, nobilii („copiii cerului și ai Pământului” sau „copiii lui An și Ki”) iar Igigi un grup de zeități minore. În *Enuma Elis*, Igigi sunt numiți zei decăzuți, iar în *Mitul lui Atrahasis* acești Igigi au fost puși la muncă silnică de către Enlil. După o perioadă, Igigi s-au răzvrătit iar Enki a creat oamenii pentru a munci în locul zeilor. Deși nu se știu multe lucruri despre aceste zeități minore, identitatea lor poate fi aflată prin traducerea numelui lor. Cuvântul „igigi” e format din „igi” („ochi”) și „gi” („Pământul”). Prin urmare, Igigi se poate traduce prin „ochii Pământului”, adică observatorii, supraveghetorii, gardienii sau, mai exact, veghetorii Pământului. Zeii decăzuți ai sumerienilor, cei care s-au răzvrătit, Igigi, sunt nimeni alții decât Veghetorii evreilor.

Egiptenii antici își numeau zeii „ntr”, adică „neteru” sau „neter” la masculin și „netert” la feminin, cuvinte ce au fost traduse în mod convențional de către egiptologi prin „zei” și „zeițe”. În realitate, „neter” înseamnă „gardian” iar „netert” „gardiană”, cu alte cuvinte, „veghetori”. Scopul acestor Gardieni era să conserve sau să restaureze echilibrul în natură. În capitolul 169 al *Cărții egiptene a morților*, acești Gardieni sunt numiți Spirite-Paznici care veghează peste omenire. La fel ca în Sumer, și în Egipt întâlnim divinități „ochi” sau Veghetori, care erau de obicei agresive și răzbunătoare. În capitolul 71 al *Cărții egiptene a morților*, Ochiul Divin taie capete, retează gâturi, zdrobește inimile sfâșiate și masacrează damnații din Lacul de Foc, la porunca celor șapte Judecători ai Lumii de Dincolo. Într-un mit dezvoltat în jurul festivalului anual al lui Sekhmet, Ra a trimis-o pe Hathor ca Ochi Divin să pedepsească oamenii care au conspirat împotriva lui. Aceasta, transformată în Sekhmet, însetată de sânge, era cât pe ce să distrugă întreaga omenire. A fost necesar un truc al zeilor pentru a o potoli înainte de a nimici toți oamenii. Pe lângă Hathor și Sekhmet, și zeița-șarpe Wadjet era considerată „ochi al lui Ra” și, mai târziu, „ochi al lui Horus”. Fără îndoială că acești „Ochi Divini” ai lui Ra și Horus simbolizează divinitățile care supravegheau Pământul în numele zeilor conducători, întocmai ca Igigi ai sumerienilor. Ochiul lui Ra nu poate fi decât cel care observă pentru Ra, un Veghetor. Iar cel mai important Veghetor al egiptenilor era Asar, numit de greci Osiris. Istoricii Plutarh și Diodor din Sicilia spun că numele grecesc al zeului înseamnă „cel cu mulți ochi”, (fiind format din „os” = „mulți” și „iris” = „ochi”). Cu alte cuvinte, conducătorul Veghetorilor. Totuși traducerea lui Plutarh și Diodor nu e una foarte exactă, Osiris însemnând de fapt „ochiul deschis” („os” =

„deschis”, „iris” = „ochi”). Hieroglifa numelui acestei divinități este compusă dintr-o zeităte în genunchi lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi. Osiris a fost primul conducător al Pământului, fiul cel mare al cerului (Nut) și al Pământului (Geb). A fost omorât de către fratele său mai mic, Seth, zeul furtunii, care i-a luat locul. Astfel, Osiris a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. Pe Osiris l-am identificat deja cu Enki al sumerienilor, cel numit adeseori Marele Sarpe, el fiind pentru evrei conducătorul Veghetorilor, Azazel.

Asemenea divinităților-ochi de la sumerieni și egipteni, *Cărțile secrete ale lui Dzyan* vorbesc despre Lhasi, anticele „spirite” care au construit orasul Lhasa. La un moment dat, ele „*au revenit, conducându-si carele în jurul conducătorului lor, Ochiul Unic*”. Acest „ochi unic”, conducătorul lor, nu poate fi decât conducătorul Veghetorilor, Enki / Osiris / Azazel. Merită menționată și asemănarea dintre numele orasului Lhasa și cel sumerian Larsa, construit de zeii Igigi înainte de Potop.

O dovadă suplimentară a identificării lui Enki cu Azazel îl reprezintă *Codexul Rohonczy*, o carte veche de o mie de ani, păstrată la Budapesta, care conține și versurile unui cântec de luptă, numit *Jurământul tinerilor blaki*. Acesta a fost tradus astfel:

„O viață, tăciunele Șarpelui, puternic veghetor,

Înșelator, să nu primești a te uni

Cu prorocirile Șarpelui, anuale, pentru că lovit vei fi.

Cântecul cetății aud îndelung

Mergeți vioi, jurați pe căciulă, pe puternica căciulă!

Să juri cu maturitate și cu convingere!

Să fii tu putere vie, trăiesc, în luptă să fii!

Alesul jurământ prețuiește șoimul tău, mergi cu jurământ puternic!”

În acest cântec de luptă, Șarpele este numit „*puternic veghetor*”. Iar cel mai puternic Veghetor, căpetenia acestora, era Azazel. Ceea ce înseamnă că acest cântec de luptă confirmă identificarea lui Azazel cu Șarpele Enki. Chiar și epitetul „*înșelător*” din al doilea vers este unul dintre epitele diavolului din creștinism sau al lui Loki din mitologia nordică.

În *Hitat*, o culegere de texte ale cronicarilor copti, alcătuită de Muhammad Al Makrizi în secolul al XV-lea, se spune despre Hermes Trismegistos, numele dat de greci zeului egiptean Thoth, că „*datele despre el sunt diferite. Se spune că ar fi fost unui dintre cei șapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele șapte case (planete) și că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost și numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes. Conform altora, el ar fi cucerit din diverse motive Egiptul și ar fi stăpânit țara ca rege; el a fost înțeleptul timpului său*”. Hermes și Thoth stim deja că sunt două dintre numele lui Enki, zeul înțelepciunii și primul rege al Pământului, iar textul de mai sus confirmă faptul că era un Veghetor.

Într-un *Imn către Istar*, scris pe la 1600 î.Hr., zeita este numită „*cea mai mare între Igigi*”. În prologul la celebrul său cod de legi, regele babilonian Hammurabi scria: „*Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil, stăpân al cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea, el l-a preamărit printre Igigi*”. De altfel, unul dintre epitele lui Marduk, cel preamărit printre Veghetori / Igigi, era chiar „*Veghetorul purificării*”. Ca zeu al Soarelui, Marduk mai era numit Samas în Babilon. În *Cartea lui Enoh* îl întâlnim printre căpeteniile Veghetorilor sub numele Samsiel („zeu soarelui”), cel care i-a învățat pe oameni „*semnele soarelui*”. Se observă asadar că Enki și familia sa erau conducătorii Veghetorilor.

Mărturiile prezentate mai sus îl indică pe Enki ca fiind cel care, alături de Veghetorii / Igigi săi, s-a împerecheat cu pământencele, dând naștere unor noi ființe. *Biblia* spune că „*fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor*

sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit". Acest pasaj nu ar trebui să ne ducă cu gândul la nunti între zei și pământence, miturile antice susținând că de cele mai multe ori era vorba despre violuri, victimele fiind păcălite sau răpite și fortate. Grecii au păstrat cele mai multe astfel de răpiri divine urmate de violuri, aproape toate divinitățile lor împerechindu-se cu muritorii. Exact ca în relatarea biblică, zeii grecilor își alegeau victimele după frumusețea fizică. Principalul violator în mitologia greacă era Zeus. Pe Europa, el a răpit-o sub forma unui taur alb, ducând-o în Creta. Pe nimfa Io a violat-o la adăpostul unui nor. Pe Antiope a luat-o cu forța, având înfățișarea unui satir. Pe printesa Elara, Zeus a dus-o în interiorul Pământului. Pe printesa Danae din Argos a violat-o sub forma unei ploii aurii, pe Dia cu înfățișarea unui armăsar iar pe Eurymedousa transformat într-o furnică. Pentru a se apropia de nimfa Callisto, Zeus a luat înfățișarea zeiței Artemis. Pentru a se culca cu Alcmena din Theba, el s-a preschimbat în sotul acesteia, Amphitryon. Cu regina Leda din Sparta, Zeus s-a împerecheat având forma unei lebede. Pe Semele, cu care avea o relație constantă, o vizita sub forma unui vultur. Alte victime ale lui Zeus au fost Protogeneia, Niobe și Pandora a II-a.

Dacă grecii i-au atribuit aceste violuri conducătorului panteonului lor, nu puteau să nu procedeze la fel și cu mostenitorul acestuia, Aglaulus, Demonice, Pelope, Chryse și printesa Aerope din Arcadia fiind doar câteva dintre victimile lui Ares. Pentru romani, el a violat-o și pe preoteasa Rhea Silvia într-o pădure, cea care i-a născut pe fondatorii Romei, gemenii Romulus și Remus. Însă alte popoare considerau că Zeus / Enlil și Ares / Ninurta nu s-au îndeletnicit cu astfel de activități, ele fiindu-le atribuite doar pentru a se sublinia superioritatea copiilor născuți din aceste împerecheri în fața celorlalți semizeii. Pentru restul popoarelor, Enki și familia sa practicau răpirile urmate de violuri, lucru care reiese și din mitologia grecilor.

Indiferent dacă era numit Poseidon, Hermes sau Dionysos, Enki era pe primul loc în topul agresiunilor sexuale. Proteu, unul dintre zeii mărilor la greci, i s-a arătat mamei lui Apollonios din Tyana, spunând că vrea să se întrupeze în ea, ea născând după ce a visat niște lebede care îi cântau, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Poseidon a sedus-o pe Alope având forma unei păsări, pe Theophane a răpit-o și a dus-o pe insula Crinissa, unde a violat-o transformat în berbec, iar pe Tyro a sedus-o luând înfățișarea zeului Enipeus, de care fata era îndrăgostită. Alte victime ale sale au fost printesele Eurynome din Megara și Aethra, Astypalaea, Lysianassa, Mytilene, Eurycyda, Syme, Canace, Iphimedeia, Celaeno, Hermippe, Libya și Amymone. Ca Hermes, le-a violat pe Aglaulus, Chione, Theobule, Polymele și printesele Acacallis din Creta și Chthonophyle. Despre Alexandru Macedon se spunea că ar fi fost fiul lui Dionysos sau al lui Zeus, care se împreună cu Olimpiada, soția lui Filip al Macedoniei, sub formă de șarpe sau dragon. Tot Dionysos este cel care a răpit-o de pe insula Naxos pe Ariadne, iubita semizeului Tezeu și fiica regelui Minos din Creta, pentru a o lua de soție. Pe Erigone a lăsat-o însărcinată luând forma unui bob de strugure, pe care fata l-a înghitit, iar pe Physcoa a violat-o în stilul clasic, fără a fi nevoie de trucuri. Acest zeu al betiei și extazului era binecunoscut pentru dese orgii pe care le organiza, din anturajul său nelipsind satirii (reprezentati adeseori cu penisurile erecte), nimfele (zeități minore ale naturii, celebre pentru libertatea lor sexuală) și maenadele (numite bacchante de către romani), care aveau puterea de a induce oamenilor un comportament sexual necontrolat.

Nici fiul său, Apollo / Marduk nu a pierdut timpul, el răpind-o pe Cyrene din Lapiths și ducând-o în nordul Africii. Pe Driope din Oeta a violat-o având aspectul unui sarpe, printre victimele sale numărându-se și Celaeno, Psamathe, Thero, Rhoeo, Chione și printesa Acacallis din Creta. Romanii considerau că mama lui Octavian Augustus s-a îmbătat și a adormit în templul lui Apollo, unde un dragon s-a apropiat de ea, peste zece luni născându-se primul împărat roman. Atenienii credeau că Perictiona l-a născut pe Platon în urma relațiilor ei cu zeul Apollo, care a fost considerat și tatăl lui Scipio Africanul. Iar toate acestea reprezintă doar o mică parte dintre violurile divine, consemnate de greci.

În Egipt, faraonii se considerau fii ai zeilor, adeseori tatăl divin fiind Osiris, prin identificarea lor cu Horus. Însă în câteva cazuri era vorba despre alte zeități. Trei dintre faraonii Dinastiei a V-a pretindeau că sunt fiii lui Ra. Akhenaton se considera fiul lui Aton iar Tutankhamon era numit „*fiul cel mare al lui Aton din Ra*” pe un obiect descoperit în mormântul său. Hatshepsut susținea că tatăl său, zeul Amon, i-a încredințat funcția de monarh. Pe peretele unui templu din Luxor este înfățișată nașterea miraculoasă a faraonului Amenhotep al III-lea, mama sa rămânând însărcinată după ce a fost pătrunsă de zeita Nephtys. Imhotep, arhitectul piramidei lui Djoser din Dinastia a III-a, era considerat fiul zeului Ptah și al muritoarei Khreduankh. Un alt zeu dedicat la plăceri trupești cu pământencele era Min, pe care *Textele Sarcofagelor* îl numesc „*vânătorul de femei*”. Descendența din divinități se întâlnește și în numele multor membri ai familiilor regale, cum ar fi Sityah („fiica lui Yah”), Sitamon („fiica lui Amon”), Thutmose („mostenitorul lui Thoth”), Ahmose („mostenitorul lui Yah”) sau Ramses („mostenitorul lui Ra”).

Folclorul chinezesc abundă de semizee, copii ai zeilor și ai pământencilor. Întocmai ca în tradițiile greco-romane, semizeii chinezi sunt foarte buni luptători, pleacă adeseori în misiuni imposibile pentru muritorii de rând, în care de cele mai multe ori sunt nevoiți să ucidă monștri. Și împărații chinezi se autoproclamau fiii lui Shangdi sau Tian, zeul cerului, întocmai ca în Egipt. Despre Huangdi, Împăratul Galben al Chinei, se spunea că s-a născut după ce mama sa s-a împerecheat cu un dragon. Atunci când monstrul Ki-Lin s-a apropiat de mama lui Confucius, ea ar fi scos din gură o piatră prețioasă, din care a fost zămislit filosoful.

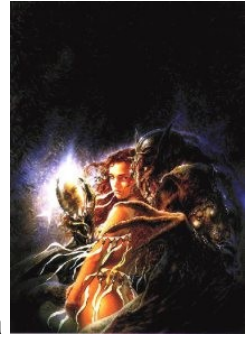
În Japonia, *tengu* sunt zeități minore, descendente ale zeului răzvrătit Susano-o, capabile de a zbura, ce practică adeseori răpiri „divine” și împerecheri cu oamenii. În tradiția islamică întâlnim *djinii*, ființe care se pot materializa și dematerializa după dorință, ce au capacitatea de a-și schimba forma sau mărimea și care răpesc adesea oameni pe care îi ridică în văzduh, transportându-i pe distanțe mari. Acești *djini* pot avea copii cu femei pământene. La perși, zeul Ormuzd a trimis un arhanghel care a adus Duhul Sfânt într-o tulpină de plantă, pe care i-a dat-o unei femei spre păstrare. Corpul ei s-a împreunat cu Duhul, astfel născându-se profetul Zarathustra. În India, mama lui Buddha a rămas însărcinată după ce un zeu a intrat în mama sa sub forma unei raze de lumină. În creștinism, Iisus a avut parte la rândul său de o naștere miraculoasă, mama sa rămânând însărcinată după ce a pătruns în ea Sfântul Duh.

Dacă inițial oamenii puneau pe seama zeilor răpirile soldate cu violuri, în Evul Mediu s-au mai schimbat lucrurile. O Europă creștină nu credea decât într-un singur Dumnezeu, zeii din vechime fiind considerați

demoni. Împerecherile nefirești au continuat și în această perioadă, oamenii vremurilor punându-le pe seama incubilor (masculi) și sucubilor (femele), ființe considerate de teologii medievali drept demoni proveniți din îngeri decăzuți, care adesea se împerecheau cu pământenii. Tertulian, primul scriitor creștin de limbă latină, considera prin anul 200 că incubii sunt îngeri dați temporar la plăcerile trupești cu pământene. Sfântul Augustin poseda mărturie demnă de încredere, potrivit căreia „*silenii sau faunii, numiți de obicei incubi, le-au chinuit adesea pe femei, cerând și obținând favoruri sexuale de la ele*”. Istoricul roman Suetonius afirma că împăratul Augustus a fost rezultatul unei relații între mama lui și un incub. La fel s-a spus despre Platon, Alexandru cel Mare, Cezar și Merlin. Scrierile sfârșitului de Ev Mediu sunt bogate în relatări privind atacurile sexuale ale acestor ființe. Într-un calendar francez din secolul al XV-lea, demonii sunt înfățișați penetrând cu ace pântecul victimelor. Din scrierile teologului medieval Sinistrari reiese că, în vremea sa, clericii erau tot atât de derutați de multimea de rapoarte privind incubii și sucubii, precum sunt cercetătorii fenomenului OZN de astăzi. El era intrigat și că acești demoni nu se supun exorcistilor și nu se tem de obiecte sfinte, concluzionând

că incubii si sucubii nu intră în aceeași categorie cu diavolii de care sunt posedati unii oameni. Martin Luther

era ferm convins că demonii realizează experimente sexuale pe oameni, iar Sfântul Toma D'Aquino scria în *Summa Theologica* din 1273: „dacă se nasc copii din împreunarea cu demonii, aceasta nu este din sământa lor sau din trupurile pe care si le-au asumat, ci din sământa luată de la anumiti bărbați în acest scop, întrucât acelasi demon care actionează ca sucub pentru un bărbat devine incub pentru o femeie”. R. Villeneuve scria despre acest subiect: „Nefiind în stare să o producă, demonii făceau în așa fel încât să preleveze în calitate de sucubi sperma bărbaților, pentru a o transmite femeilor de care voiau să se bucure”. Deși mai mulți autori medievali si-au exprimat păreri similare, Ulrich Molitor, doctor în legi de la curtea lui Constantiu, si-a manifestat în 1489 îndoielile astfel: „Nu mi se pare posibil ca Diavolul, actionând ca demon feminin cu un bărbat, să poată culege sământă si să o poată transmite după aceea, ca demon masculin, unei femei, si de aici să se nască o descendentă”. Să nu uităm de sabaturile vrăjitoarelor, care se încheiau cu orgii sexuale, la care se spune că participau demoni si, adeseori, chiar Diavolul în persoană. Despre acesta, „vrăjitoarea” Marie Zoraya, arestată la vârsta de optsprezece ani, mărturisea: „Diavolul la sabat stă pe un scaun negru si e atât de înspăimântător si îngrozitor încât e imposibil să-l descrii. Are o coroană de coarne negre, dintre care trei sunt foarte mari precum cele ale unui tap urât mirositor, iar celelalte sunt mai mici. Mai are încă două la gât si altul în frunte, cu care face lumină si îi luminează pe toti cei care se află la sabat, si luminează mai tare decât Luna si puțin mai slab decât Soarele, astfel încât să fie destrul ca să se vadă si să se cunoască tot ce se face la sabat. Părul lui e zbârlit, fata palidă si schimonosită. Are ochii rotunzi, mari si foarte deschisi, aprinsi si hidosi, barba de capră, forma gâtului si restul corpului fiind prost făcute. Corpul are formă de om si de tap, mâinile si picioarele ca ale unei creaturi umane, numai că degetele sunt toate egale si ascutite, si are unghii lungi, iar mâinile sunt curbate ca la păsările de pradă, iar picioarele ca la gâscă, coada fiind lungă precum cea a unui măgar, cu care își acoperă părțile rusinoase. La sabat apare sub un baldachin, uneori purtând straie foarte sărace, dar înfățișând o sută de mii de forme ciudate...”. Atunci când Diavolul se unea cu o vrăjitoare la un sabat, un voal gros, o perdea de ceată sau un nor provocau obscuritatea dorită. Incubul care o chinuia pe Sfânta Tereza de Avila era capabil să condenseze aburi, fluide sau o materie eterată oarecare, pentru a realiza „operatiunile cele mai animalice”. Inchizitorul Pierre de Lancre din Bordeaux declara că „femeile si fetele cu care Satan vrea să se acupleze sunt acoperite de un nor”, detaliu care aminteste de modul în care, în mitologia greacă, Zeus a violat-o pe Io la adăpostul unui nor. Vrăjitorul Georges Groeber afirma în 1619 că Satana se apropie de oameni sub forma unui om îmbrăcat în negru sau a unui animal, mitologia greco-romană, egipteană si chineză mentionând adeseori aspectul animalic al zeilor atunci când își violau victimele. Ținând cont de toate aceste asemănări, putem presupune că demonii din Evul Mediu, incubii si sucubii, sunt zeii din Antichitate, Veghetorii lui Enki.

Pe lângă demoni si zei, mai există si alte fiinte care răpeau si violau oameni. În teza sa de doctorat la Universitatea statului Indiana, folcloristul Thomas Ed. Bullard scria că, în multe traditii, zânele răpesc oameni si îi duc în regate subpământene, în care timpul se scurge altfel față de Pământ. Astrofizicianul Jacques Valle citează un număr mare de scrieri despre nesătiioasele dorinte erotice ale zânelor si spiridusilor față de oameni, despre credinta că zânele sau alte făpturi fantastice pândesc copii mici, pentru a-i răpi. Acest detaliu abundă si în folclorul indienilor din America de Nord. Amerindienii au si legende în care oamenii stelari s-au împerecheat cu pământence. O legendă spune că o indiană se uita la o stea si ar fi vrut să ajungă acolo. A fost trasă în sus si s-a trezit în fata celui asociat cu steaua, apoi a devenit mireasa lui. Conform mitologiei amerindiene, aceste femei dădeau nastere copiilor stelari, ce erau crescuti de mamele lor până la șase ani, apoi mergeau să locuiască cu tatii lor stelari.

Veghetorii pot fi întâlniti si în ocultismul secolelor XIX-XX. În 1875, Helena Petrovna Blavatsky a înfiintat Societatea Teosofică, a cărei doctrină se baza pe învățăturile primite de la un grup de „maestri evoluți”

spiritual, pe care îi numea „*stăpânii flăcărilor*”, care locuiesc în lumea subterană Agartha, de unde veghează lumea în secret. Liderul lor, Sanat Kumara, pe care creștinismul l-a numit Lucifer, a venit dintr-un plan eteric al planetei Venus în urmă cu 18,5 milioane de ani. El primește energie din planuri superioare în zodia berbecului, pe care o împărtășește celorlalți în zodia taurului. La nivel cosmic, acesta este numit Subrahmanya, Sanatana, Sanaka sau Sanandana. Printre titlurile lui se numără „*stăpânul lumii*”, „*singurul inițiator*”, „*cel vechi de ani*”. Alexandre Saint-Yves d'Alveydre, fondatorul Sinarhiei, susținea că în 1885 a fost contactat de ființe ființe evoluate spiritual din Agartha, unul dintre acești „maestri” fiind printul Hardjij Scharipf. În 1918, ocultistul René Adolphe Schwaller de Lubicz, un adept al Teosofiei și Sinarhiei, a fondat alături de soția sa, Isha, grupul Les Veilleurs („Veghetorii”), dar și un ziar numit inițial *L'Affranchi* („Emancipatul”), apoi *Le Veilleur* („Veghetorul”). Societatea Thule, un grup format din ocultisti germani, ce se baza pe învățăturile Societății Teosofice, organiza în mod regulat sedințe în care participanții comunicau cu „*o ierarhie a Supraoamenilor*” ce locuiau în Agartha, despre care unii spuneau că sunt demoni ce apar ca spirite călăuzitoare. De la aceste ființe au preluat ideea creării unei rase superioare de oameni, idee pe care i-au implantat-o și lui Hitler. Satanistul Aleister Crowley, liderul lojei masonice Ordo Templi Orientis, comunica în mod constant cu entități superioare energetice, emisie ai zeului egiptean Horus.

Nu este greu de intuit cine sunt aceste entități ai ocultistilor. Primul nume al lui Sanat Kumara este anagramarea lui Satan, iar al doilea provine din numele hitit Kumarbi, ambele fiind nume ale sumerianului Enki. Zodia berbecului, de unde acesta primește energie în viziunea teosofistilor, este unul dintre simbolurile lui Enki. Chiar și epitetul „stăpânul lumii” este echivalent cu numele Enki, care în sumeriană înseamnă „stăpânul Pământului”. Planeta Venus, sau Luceafărul, alături de lumea subterană, indică legătura cu Lucifer al creștinilor, același Enki. De altfel, teosofista Helena Blavatsky l-a identificat în mod corect pe Sanat Kumara cu Lucifer. Iar Horus al lui Crowley era numele egiptean al lui Marduk, fiul lui Enki în Mesopotamia. Prin urmare, acești „*maestri evoluți*” sunt vechii Veghetori, astfel explicându-se și numele atribuit de Schwaller de Lubicz grupului și ziarului pe care le-a fondat.

Împerecherile Veghetorilor cu oamenii se referă într-adevăr la relații sexuale, ori este vorba despre inseminări artificiale, realizate în laborator? Zeii din vechime, demonii, djinii, zânele sau „maestri evoluți” par să descrie perfect extraterestrii din ziua de astăzi, care răpesc oameni pe care îi supun la diverse experimente genetice, în special de natură sexuală. Adeseori, extraterestrii le mărturisesc pământenilor cu care intră în contact că veghează asupra evoluției omenirii de multe milenii. Cine sunt acești extraterestri?

În 1954, Dorothy Martin, ce și-a ales pseudonimul Marion Keech, a început să primească mesaje prin scriere automată de la extraterestri pe care ea îi numea „Veghetorii”, conduși de un anume Sananda. Pe 25 ianuarie 1981, grupul Lab Nine, condus de Andrija Puharich, a intrat în contact cu o entitate ce se autointitula Ra, care susținea că vorbește în numele Consiliului lui Saturn, ce este format din nouă entități, sprijinite de douăzeci și patru de Veghetori, care își oferă serviciile atunci când este nevoie. Cei Nouă i-au mărturisit lui Puharich că ei sunt reîncarnarea zeului egiptean Horus. Horus, așa cum am văzut, este fiul lui Enki, Marduk. Veghetorii care îl sprijină pe Horus par a fi acele entități cu care Aleister Crowley intrase în contact. Crowley chiar a

realizat în 1918 un desen al unui emisar al lui Horus, numit Lam, ce are un cap foarte mare, întocmai ca extraterestrii cenusii de astăzi. Sananda, numele liderului Veghetorilor cu care comunica Dorothy Martin, este aproape identic cu Sanandana, unul dintre epitele lui Sanat Kumara al teosofistilor. Cyril Henry Hoskins, care se consideră reîncarnarea lui Lobsang Rampa, un lama tibetan, afirma în cartea *As It Was* din 1976 că într-o realitate paralelă există niste ființe care veghează asupra evoluției omenirii, ce poartă numele Grădinarii Pământului. Dacă Veghetorii sunt acești „grădinari”, nu este de mirare că și-au ales acest nume, ținând cont că, înainte de exil, ei s-au ocupat cu studierea animalelor pământene în grădina Edenului de pe planeta de bastină.

Sociologul si profesorul american Courtney Brown sustine că a intrat în contact cu civilizatii extraterestre prin clarviziune, astfel aflând că „cenusii” sunt principala rasă căreia i s-a încredintat misiunea de a ne supraveghea. Din miile de declaratii ale celor ce au avut part de întâlniri de gradul III, observăm că acesti „cenusii” sunt cei care realizează răpiri si diverse experimente pe oameni. În cartea *The Interrupted Journey* din 1966, John Fuller a descris cazul sotilor Barney si Betty Hill, care pe 19 septembrie 1961 au fost răpiti de un OZN pe drumul dintre Canada si Portsmouth (New Hampshire). Sub hipnoză si-au amintit că au fost supusi unor examinări medicale, lui recoltându-i-se spermă cu un aparat bizar, iar ei explicându-i-se telepatic că i s-a făcut un test de sarcină. În decembrie 1977, Debra Tomey a fost răpită de doi „cenusii”, peste putin timp constatând că este însărcinată. Anul următor, în martie, i-a dispărut sarcina. În 1983 si-a amintit spontan că a fost dusă pe o navă unde i s-a prezentat fiica ei hibridă, care era palidă, avea buzele trandafirii, avea ochii mari si albastri, capul îi era ceva mai mare decât normal, în special în zonele frontală si occipitală. În mai 1986 si-a amintit sub hipnoză că si-a reîntâlnit fetita, lângă care se afla un nou-născut. I s-a spus că acesti copii ai ei sunt doar doi din nouă. În timp ce era însărcinată cu Tommy, Debra primea sistematic telefoane misterioase, care însirau fraze de neînțeles, adresate aparent viitorului copil. Băiatul a început să vorbească foarte târziu, în primii ani folosind fraze de genul celor auzite la telefon. Pe lângă aceste două cazuri mai există mii de persoane care susțin că au fost răpite de OZN-uri, unde au fost examinate medical de către niște creaturi mici și cenușii. Despre aceste răpiri, Dan D. Farcas afirma în cartea *Răpiti de extraterestri*: „unii analisti ai fenomenului răpirilor estimează că în 50% dintre acestea ar exista o componentă vizând reproducerea, iar în

5% *contacte sexuale cu entități nepământene*”. Multe astfel de victime afirmă că extraterestrii colectează material genetic uman. Cu ajutorul unor ace lungi, recoltează ovule de la femei și spermă de la bărbați cu ajutorul unor instrumente cu vacuum, pentru a le folosi apoi în procese de fecundare artificială. Produsului de concepție i se modifică informația genetică, după care urmează implantarea sa în uterul unei femei pământene. După trei sau patru luni, embrionul este extras din mama purtătoare și mutat într-un uter artificial, în care se va dezvolta până la „naștere”. Betty Andreasson-Luca a fost în 1973 martoră la extragerea a doi fetești imaturi dintr-o mamă purtătoare pământească. Întrebând de ce se fac astfel de experimente oribile, cenușii i-au răspuns: „deoarece, pe măsură ce trece timpul, omenirea va deveni sterilă... Rasa umană va deveni sterilă din cauza poluării și a bacteriilor care trăiesc pe Pământ”. Ea și-a amintit această conversație sub hipnoză, pe 8 decembrie 1987. În martie 1994, omuleții cenușii i-au spus doctorului Courtney Brown că efectuează pe oameni mutații genetice pentru dezvoltarea legăturii mai armonioase între corp și suflet, dar și pentru diminuarea tendințelor specifice oamenilor. Cu altă ocazie, i-au mărturisit doctorului Brown că principala lor problemă este sterilitatea, acesta fiind motivul pentru care răpesc oameni, folosindu-ne femeile ca „mame purtătoare”, amestecând si anumite gene pământene cu ale lor. Altor contactați li s-a declarat că scopul acestor experimente genetice este crearea unor supraoameni. În *Răpiti de extraterestri*, Dan D. Farcas, afirma că „unora dintre cei răpiti li s-a spus că vizitatorii recurg la experimente genetice, vrând să creeze o nouă specie de oameni, fie «deoarece, pe măsură ce trece timpul, omenirea va deveni sterilă... din cauza poluării», fie fiindcă s-ar dori crearea unor supraoameni”. Despre acesti hibrizi, profesorul Jacobs crede că sunt creati tot mai aproape fizic de oameni si intelectual de extraterestri.

Datorită informațiilor diferite primite de contactați sau răpiți, putem concluziona că aceste ființe nu vor să se afle adevăratul scop al experimentelor realizate pe oameni. Însă noi stim că Enki a creat oamenii ca soldati pentru un viitor război, în care să-si ia revansa în fata fratelui său. Alături de Veghetorii săi, a combinat ADN uman cu al unor animale, apoi cu ADN extraterestru si chiar al unor specii diferite de animale. Prin numeroase modificări genetice, el a încercat să transforme aceste creaturi în adevărați soldati. Însă, tinând cont că aceste experimente continuă si în ziua de astăzi, putem presupune că Veghetorii nu au ajuns încă la rezultatul dorit.

Nu doar „fiii lui Dumnezeu” s-au împreunat cu „ficele oamenilor”, asa cum sustin *Biblia* si *Cartea lui Enoh*, ci si zeitele cu muritorii. Pentru greci, Aphrodita i-a sedus pe printul Anchises din Dardania si pe argonautul Butes, Harmonia pe regele Cadmus, iar Thetis pe regele mirmidonilor, Peleus. Sargon, viitorul rege al

Akkadului, de Istar. În *Odyseia* lui Homer, eroul epopeii a fost timp de șapte ani amantul nimfei Calysto pe insula Ogygia și un an al zeiței-vrăjitoare Circe. În tradiția ebraică, Lailah este un înger femelă, ce se ocupă de concepție și nasteri. *Talmudul* susține că Lailah ia o picătură de spermă pe care o duce în fata lui Yahweh, care îi hotărăște soarta. Sargon I, care dintr-un simplu grădinar a devenit conducătorul imperiului akkadian, susținea că ascensiunea sa s-a datorat zeiței Istar, al cărei amant devenise. Relația lor a început după ce ea a adormit în grădina pe care o îngrijea Sargon. „*Am văzut-o de la marginea grădinii; am sărutat-o, cu ea m-am împreunat*”, se lauda regele-grădinar. Ca toate zeițele iubirii, Istar / Inanna a avut mulți amanti, atât de origine divină, cât și pământească. Iată cum încerca ea să îl seducă pe eroul *Epopeii lui Ghilgames*:

„Vino, Ghilgames, spuse ea, să fii iubitul meu,

Dă-mi, da, dăruie-mi rodul trupului tău!

Vreau să-mi fii sot; iar eu voi fi femeia ta!

Voi pune să ți se pregătească un car din lapislazuri și din aur:

Rotile îi vor fi din aur, osiile din electrum,

Îl voi înhăma cu diavoli ca niște vijelii, în loc de catâri.

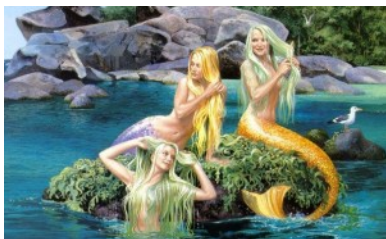
În casa noastră vei intra printre miresme de cedru,

În casa noastră, când vei pătrunde,

Preoții și demnitarii îți vor săruta picioarele.

Dinaintea ta vor îngenunchea regii, demnitarii și principii,

Aducându-ți bir comorile munților și văilor.”

În timpul călătoriei sale spre casă, Odysseus a întâlnit sirenele, niște ființe foarte frumoase, care seduceau marinarii, atrăgându-i către stânci. Pe lângă sirene, celebre pentru libertatea lor sexuală în Grecia mai erau nimfele (de la care provine cuvântul „nimfomanie”) și maenadele (bacchantele romanilor). În India, Apsara erau nimfe seducătoare, splendide însoțitoare ale zeilor, *Satapatha Brahmana* relatând că o frumoasă Apsara a coborât pe Pământ, s-a căsătorit cu pământeanul Pururavas, i-a născut un fiu apoi s-a întors în Cer. În Roma Antică și Europa medievală, alături de masculii incubi existau și femelele

sucubi, acei demoni seducători ai oamenilor. Zânele, prezente în multe culturi, precum și ielele din folclorul românesc, aveau același rol de seducătoare ale bărbaților. Și în prezent mulți dintre răpiți susțin că au făcut sex cu femei extraterestre, de obicei foarte atrăgătoare. Unul dintre aceștia este Antonio Villas Boas,

care a fost răpit pe 15 octombrie 1957, din apropierea orasului brazilian Sao Francisco de Sales. Dus într-un obiect rosu, în formă de ou, el a făcut sex cu o femeie înaltă de 1,35 metri, dar bine proporționată. În zilele următoare, Antonio a vomat tot timpul, nu a putut dormi câteva nopți ori a avut cosmaruri, iar timp de o lună a acuzat iritații ale ochilor și lacrimare, dureri de cap, somnolență și apariția unor pete pe corp. Libanezul Peter Khoury afirma că pe 23 iulie 1992, în Australia, s-a trezit pe la ora 7:30 cu două femei goale în patul său. Una era blondă, foarte înaltă, cu părul vâvoi, aproape alb, fata prelungă, bărbia ascuțită, pomtii ridicați și ochii extrem de mari. Cealaltă avea o înălțime obisnuită, părul negru și trăsături asiatice. Blonda l-a apucat de ceafă

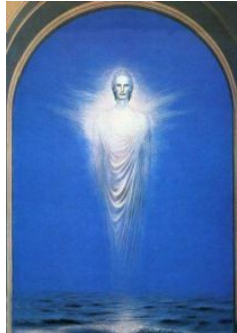

și l-a tras spre sânul său stâng. El a muscat-o și i-a rămas ceva în gât care, timp de trei zile, l-a iritat și i-a cauzat senzația de tuse. În jurul penisului a găsit înfășurate două fire de păr subțire, aproape alb, unul de zece-cincisprezece centimetri, celălalt de șase-opt centimetri. În 1998, firele au fost analizate într-un laborator profesionist. ADN-ul avea cinci mutații în plus față de normalul la Homo Sapiens Cro Magnon, mutații care pot fi întâlnite rareori, doar la populații mongoloide și niciodată toate la un loc.

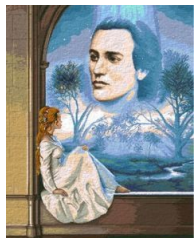
Aceste neplăceri cauzate de femeile extraterestre iubitorilor lor pământeni se pare că au existat dintotdeauna. În *Epopoea lui Ghigames*, regele cetății Uruk i-a respins avansurile zeitei Istar, enumerându-i toți foștii ei iubiti, care au avut doar de suferit în urma relațiilor cu ea: „*Iubitii tăi socotit-au că tu ești ca un jăratec ce se stinge la frig; o dosniță usă ce nu oprește nici răbufnirea vântului, nici furtuna; o cetate ce striveste pe apărătorii ei; smoală care înnegrește pe cel ce o cară; un burduf ce se varsă peste cel ce îl duce; o piatră căzând de pe parapet; o mașină de asalt așezată în țara vrăjmasului. Pe care dintre ibovnicii tăi i-ai iubit tu pentru totdeauna? Lasă-mă să-ți istorisesc povestea ibovnicilor tăi. A fost mai întâi Tammuz, iubitul tineretelor tale, a cărui jeluire ai statornicit-o an de an. Îndrăgit-ai pasărea pestrită, pe care ai lovit-o și i-ai frânt aripa. Acum el zace în desis și strigă: «Kappi, Kappi, aripa mea, aripa mea!» Iubit-ai apoi leul cumplit de puternic – de șapte ori ai săpat șapte gropi adânci pentru el. Iubit-ai armăsarul neîntrecut în bătălie, dar i-ai dăruit lui biciul, pintenii și chinga, i-ai hărăzit să alerge în galop șapte leghe și să-și murdărească apa înainte s-o bea, iar pe mama lui Silili ai lăsat-o pradă plânsetelor. Iubit-ai pe păcurarul turmelor de oi, zi de zi el făcea plăcinte, a-njunghiat și iezi de dorul tău. L-ai păcălit și l-ai prefăcut în lup; acuma argații turmelor sale îl hăituiesc și propriii lui câini îl muscă din trup. Nu l-ai iubit tu pe Isullanu, paznicul grădinii de curmal a tatălui tău? (...) El a fost prefăcut într-o cântită oarbă, faptură subpământeană a cărei dorință nu-și află nicicând putinta de a fi satisfăcută. Dacă tu și eu trebuie să ne iubim, nu voi fi eu oare răsplătit în acelasi fel ca și toți ceilalți pe care i-ai iubit odinioară?»*

Împerecherile zeilor cu pământeni nu se rezumau întotdeauna la violuri răzlete, ci uneori se transformau în relații de durată. John Mack constata în *Passport to the Cosmos* din 1999 că mai multe persoane răpite au ajuns să aibă legături permanente cu extraterestrii, un soi de căsnicii secrete. În povestea *Sudhana Avadana*, vânătorul Philoka a capturat-o pe fata celestă Kinnari Manohara, cu care s-a căsătorit. După câțiva ani, ea s-a întors la poporul ei, printre „spirite”. Într-o poveste populară tibetană, un băiat cu capul deformat s-a căsătorit cu fiica Regelui Zânelor, care locuia în cer. Ea a locuit cu sotul său timp de nouă ani, apoi s-a întors în cer. Salvând un grifon sacru din ghearele unui dragon, el a fost dus în ceruri, unde și-a găsit sotia. Zeii au fost miscați de iubirea lor și i-au permis fetei să se întoarcă pe Pământ, unde să trăiască fericită alături de sotul ei. Într-o legendă japoneză, pescarul Urashima Taro s-a însurat cu fiica Împăratului Dragonilor și au locuit împreună în castelul de pe fundul mării. După o vreme i s-a făcut dor de părinți și a plecat în satul natal, unde a aflat că a fost dispărut pentru vreo patru sute de ani. De asemenea, în cronică medievală *De Nugis Curialium* a lui Walter de Mapes, patriotul saxon Edric Sălbaticul s-a căsătorit în 1.070 cu o frumoasă tânără venită din cer, prezentând-o chiar și la curtea lui Wilhelm Cuceritorul. Fiul lor, Alnodus, a devenit renumit pentru înțelepciunea și pietatea sa. Sotia spațială s-a întors în cer la un moment dat, lăsându-l pe Edric cu inima sfâșiată.

Despre Veghetori a scris si marele poet national al românilor, Mihai Eminescu, ce-i drept, ascunzând povestea lor. În 1883, la vârsta de 33 de ani, el a compus poezia *Luceafărul*, în care este vorba despre cea mai strălucitoare stea, luceafărul (pe numele său, Hyperion), care a coborât pe Pământ pentru a se împreuna cu „o *prea frumoasă fată*” de vită nobilă („*din rude mari, împărătești*”), numită Cătălina. Observând-o din cer, el i-a apărut în fiecare noapte în vise, pentru a o seduce: „*El tremura-n oglindă / Căci o urma adânc în vis / De suflet*

să se prindă”. Fata nu a putut rezista farmecelor luceafărului, astfel că în scurt timp l-a chemat la ea: „*Cobori în jos, lucefăr blând, / Alunecând pe-o rază, / Pătrunde-n casă si în gând / Si viata-mi luminează*”. Când a coborât din cer, Hyperion întâi s-a scufundat în mare: „*Si din adânc necunoscut / Un mândru tânăr crește*”. Aspectul său fizic era identic cu cel al zeilor din vechime, calitățile sale făcându-l irezistibil în ochii oricărei pământence: „*Părea un tânăr voievod / Cu păr de aur moale, / Un vânăt giulgi sencheie nod / Pe umerele goale. / Iar umbra fetei străvezii / E albă ca de ceară – / Un mort frumos cu ochii vii / Ce scânteie-n afară*”. Văzându-l, Cătălina s-a topit: „*O, esti frumos cum numa-n vis / Un înger se arată*”. Luceafărul, care „*tine-n mână un toiag / Încununat cu trestii*”, în primul rând si-a explicat descendentă, susținând că „*Iar cerul este tatăl meu / Iar muma mea e marea*”, deoarece „*Am coborât cu-al meu senin / Si m-am născut din ape*”. Pentru a o convinge să-i accepte iubirea, Hyperion, pe care ea îl numea „*al valurilor Domn*” si „*dulce-al noptii mele Domn*”, i-a promis fetei ceea ce niciun muritor n-ar fi putut să-i ofere: „*Colo-n palate de mărgean / Te-oi duce veacuri multe, / Si toată lumea-n ocean / De tine o s-asculte*”. Fata i-a refuzat avansurile, iar el s-a întors, trist, în cer. După trei zile, Cătălinei i s-a făcut dor de el si l-a rechemat. El a coborât din nou pe Pământ, de această dată cu un aspect fizic modificat: „*În aer rumene vâpăi / Se-ntind pe*

lumea-ntreagă, / Si din a chaosului văi / Un mândru chip se-ncheagă; / Pe negre vitele-i de păr / Coroana-i arde pare, / Venea plutind în adevăr, / Scăldat în foc de soare. / Din negrul giulgi se desfășor / Marmoreele brate, / El vine trist si gânditor / Si palid e la fată; / Dar ochii mari si minunati / Lucesc adânc himeric, / Ca două patimi fără sat / Si pline de-ntruneric”. Până si părintii săi au fost modificați, de această dată: „*Si soarele e tatăl meu / Iar noaptea-mi este muma*”. Din nou fata s-a arătat încântată de calitățile lui fizice, chiar dacă erau diferite: „*O, esti frumos cum numa-n vis / Un demon se arată*”. Hyperion a invitat-o încă o dată să îl însotească, de această dată în cer. Cătălina l-a refuzat din nou, propunându-i însă să renunte la nemurire pentru a rămâne pe Pământ cu ea. El s-a întors în cer, cerându-i tatălui său să îi ia nemurirea. Însă tatăl ceresc i-a respins cerinta, arătându-i că aleasa inimii sale nu merită acest sacrificiu, ea alegându-si deja un nou iubit, pe nume Cătălin. Acesta era un „*viclean copil de casă, / Ce împle cupele cu vin / Mesenilor la masă, / Un paj ce poartă pas cu pas / A-mpărătesii rochii, / Băiat din flori si de pripas, / Dar îndrăzneț cu ochii*”. Rănit si profund dezamăgit, luceafărul Hyperion a ales să rămână în lumea sa „*nemuritor si rece*”.

Despre acest poem, Mihai Eminescu spunea: „*Iar înțelesul alegoric ce i-am dat este că dacă geniul nu cunoaste nici moarte si numele lui scapă de noaptea uitării, pe de altă parte aici pe Pământ nici e capabil a ferici pe cineva, nici a fi fericit. El n-are moarte, dar n-are nici noroc. Mi s-a părut că soarta luceafărului din poveste seamănă mult cu soarta geniului pe Pământ si i-am dat acest înțeles alegoric*”. Însă povestea luceafărului nu pare a fi una a geniilor pământene, ci a unui Veghetor. În antichitate, zeii erau echivalati cu stele, *Cartea lui Enoh* numindu-i „*stele căzătoare*” pe îngerii Veghetori ce s-au împreunat cu „*fiicele oamenilor*”. O astfel de „*stea căzătoare*” este si luceafărul lui Eminescu, care a coborât pe Pământ cu acelasi gând. Conducătorul Veghetorilor era identificat de către antici cu planeta Venus sau Luceafărul, la fel ca eroul

poemului, chiar numele Lucifer din creștinism provenind din denumirea latină a acestei planete. Eminescu l-a numit Hyperion, care în mitologia greacă era unul dintre titani, adică unul dintre zeii cei vechi, primii care au domnit pe planeta noastră. În literatura greacă, Hyperion era adesea numit „zeul vegherii, înțelepciunii și luminii”. Iar Lucifer înseamnă „cel care aduce lumina”, fiind considerat de strămoșii noștri zeul înțelepciunii. *Imnurile Homerice* și *Theogonia* lui Hesiod sustineau că Soarele, titanul Helios, era fiul lui Hyperion. Iar fiul lui Enki / Azazel era considerat inițial zeul Soarelui în Mesopotamia, până când regele babilonian Hamurabi l-a

ridicat la statutul de zeu suprem. Luceafărul eminescian afirmă întâi că tatăl său este cerul, apoi Soarele. În Mesopotamia, Grecia și alte locuri din lume, tatăl lui Enki era zeul cerului, iar în Egipt al Soarelui. El are în mână un toiag „încununat cu trestii”, ce ne duce cu gândul la caduceele zeilor Hermes, Dionysos și Ningiszida, trei dintre multiplele nume date de antici conducătorului Veghetorilor. Aspectul său fizic inițial – blond cu pielea albă – este identic cu cel al zeilor din vechime. După ce a fost respins de Cătălina prima oară, el și-a schimbat înfățișarea, devenind brunet, întocmai cum în legenda creștină Lucifer, dintr-un înger de lumină, a devenit după cădere un demon al întinericului. De altfel, când fata îi laudă frumusețea, inițial îl compară cu un înger, iar după transformare cu un demon. Pentru antici, Enki locuia în adâncul apelor. Când a coborât pe planeta noastră, Luceafărul Hyperion s-a scufundat în mare, iar ea îl numea „al valurilor Domn”. Cătălinei i-a propus să locuiască alături de el timp de multe secole în palate din adâncul oceanului, devenind stăpâna lumii acvatice, lucru imposibil, ținând cont că durata ei de viață era limitată, iar despre el nu stim să fi fost capabil de a oferi nemurirea sau, măcar longevitatea. Însă invitația lui capătă sens prin povestea japoneză a pescarului Urashima Taro, care a locuit pentru câțiva timp împreună cu fiica Împăratului Dragonilor într-un castel de pe fundul mării, fără să-și dea seama că în lumea oamenilor se scurseseră patru secole.

În *Călin* (file din poveste), Mihai Eminescu a folosit mitul zburătorului, o poveste asemănătoare cu cea din *Luceafărul*. În mitologia românească, zburătorul era un spirit rău, care chinuia noaptea fetele tinere, asemănător cu incubii medievale și Veghetorii antici. Până și numele Călin – Cătălin, opoziția dintre ei (zburătorul Călin e brunet iar muritorul Cătălin blond) și faptul că ambii au sedus o tânără din familia imperială, indică o legătură dintre cele două opere ale lui Eminescu. Dacă Eminescu a ascuns într-adevăr povestea unor Veghetori în aceste poezii, acest lucru nu ar trebui să ne mire prea mult. El studiasse filosofia la Viena și la Berlin. Tot aici a urmat cursuri de istorie egipteană, istorie romană, geografie fizică, economie națională, istorie generală a filosofiei și principii logice ale științelor experimentale. Până în acel moment acumulasese deja o solidă cultură literară și istorică. Așa că sunt șanse mari ca el să fi acumulat anumite informații neaccesibile oricui, pe care să le fi ascuns în poeziile sale. Deși părerea sa despre religie reiese cu ușurință din *Împărat și proletar* („Religia – o frază de dâșii inventată / Ca cu a ei putere să vă aplece-n jug”), Eminescu a folosit adeseori în poeziile sale nume de sfinți din religia creștină. Dar și nume de zei, în special greco-romani, de exemplu Vesta și Marte în *Ce-ti doresc eu tie, dulce Românie*, Apollo, Vesta, Eol și Erato în *La Heliade*, Venera și Demiurgos în *Împărat și proletar*, Allah, Hristos și Apollo în *Scrisoarea III*, Okeanos în *Venetia*. Ceea ce demonstrează un interes deosebit pentru religii, atât antice cât și contemporane. În *Copii eram noi amândoi*, spune că, pe când era mic, „Eu zideam Turnul-Vavilon / Din cărți de joc și mai spuneam / Si eu câte-o prostie”. Nu știu câți copii ar construi în joacă Turnul Babel, în afară de cei pasionați de religie, cum nu știu nici cine și-ar boteza o jucărie Tlantaqu-Caputli, un nume ce pare aztec și care, prin anagramare, s-ar putea citi „atlant cu cap util”. În *Luceafărul* întâlnim o aluzie la reîncarnare: „Căci totî se nasc spre a muri / Si mor spre a se naste”, dar și conceptul de an-lumină, unitatea de măsură a distanței în spațiul cosmic: „Porni luceafărul. Creșteau / În cer a lui aripe, / Si căi de mii de ani treceau / În tot atâtea clipe”. Aceste cunostințe despre spațiu reies și din *La steaua*, unde spune: „La steaua care-a răsărit / E-o cale-atât de lungă, / Că mii de ani i-au trebuit / Luminii să ne-ajungă”. Este posibil să nu fi primit toate aceste informații la Berlin și Viena ci și din alte părți. În poezia *Fiind băiet, păduri cutreieram*, Eminescu povestește că, în copilărie, a avut parte de o întâlnire de gradul III. Adormit într-o noapte într-o pădure, pe malul unui izvor, el a văzut „Pe câmpi un val de argintie ceață, / Sclipiri pe cer, văpaie preste ape”. În plus, a auzit zgomote puternice, ca și cum un buciom cânta în timp ce se apropiau cete de cerbi. Deodată, un tei s-a deschis și „din el iesi o tânără crăiasă”. Această faptură „cu ochii

mari, cu gura-abia închisă” l-a fermecat de la prima privire. „*Si ah, era atâta de frumoasă, / Cum numa-n vis o dată-n viața ta / Un înger blând, cu fata radioasă, / Venind din cer se poate arăta; / Iar părul-i blond si moale ca mătasa / Grumazul alb si umerii-i vădea. / Prin hainele de tort subțire, fin, / Se vede trupul ei cel alb deplin*”. Această fiintă blondă, cu pielea albă, ochii mari si foarte frumoasă, asemănătoare cu un înger, este identică din punct de vedere fizic cel puțin cu zeii din vechime. Ce s-a întâmplat în acea noapte, poetul nu ne spune. Dar observăm că, după întâlnirea cu „*tânăra crăiasă*”, băiatul a început să fie pasionat de religii, mitologie, filosofie si istorie, i-a apărut talentul literar de neegalat iar aspectul ei fizic a devenit idealul său de frumusețe, lucru care reiese cu usurință din poemele lui. În acea noapte din pădure, care i-a influențat atât de mult viața, e posibil să fi avut loc prima experiență sexuală a lui Eminescu, astfel explicându-se obsesia sa despre zburători / Veghetori.

Conform *Cărții lui Enoh*, Veghetorii lui Enki au făcut un jurământ pe muntele Hermon, unul dintre cei mai importanți munți din zonă, aflat la granița dintre Palestina, Israel și Siria. Era numit Senir de către amoriți, Sirion de către sidonieni, Baal-Hermon, Sihon, Sion sau Zion în *Biblie*. În *Noul Testament*, aici a avut loc

schimbarea la față a lui Iisus. În religia Canaanului, muntele Hermon era casa zeului Ba'al Hermon („stăpânul Hermon”). Semnificația numelui muntelui încă ne este necunoscută, însă acest lucru nu ne împiedică să încercăm să o aflăm. Nu putem să nu observăm asemănarea dintre denumirile Hermon și Hermes (mesagerul zeilor la greci). Hermes are aceeași rădăcină ca Hera și Herakles. Dacă ținem cont de faptul că Herakles înseamnă „gloria Herei”, îl putem scoate din ecuație. Dar care ar putea fi traducerea numelui Hermes? În greaca antică, „*mes*” însemna „mijloc”. Hermes era cel care făcea legătura între zei și oameni, mijlocitorul sau mediatorul, așa că a doua parte a numelui semnifică rolul său. Iar prima parte, „*her*”, provine din Hera. Astfel, Hermes se poate traduce fără greșală „mediatorul Herei”. Cum rămâne cu numele zeiței Hera? Pentru a afla acest lucru, trebuie să ne îndreptăm atenția către țara aflată la sud de Grecia, adică Egiptul. Acolo îl întâlnim pe zeul Heru (Horus pentru greci). Cum civilizația egipteană a apărut înaintea celei grecești iar religia grecilor a fost influențată în mod evident de cea a vecinilor, putem trage concluzia că numele Hera a fost împrumutat de la egipteni ca o formă de feminin a lui Heru-Ur („Horus cel bătrân”). Iar Heru-Ur, Hermes, Azazel si Enki reprezintă același personaj. Principalul centru de cult al soarelui în Egipt era numit de greci Heliopolis, de evrei și de asirieni On, iar de egipteni Iunu sau Anu. „*Anu*” este cuvântul akkadian pentru „cer”, ce provine din sumerianul „*an*”. Pentru egipteni, Heliopolis era o reprezentare a cerului pe Pământ; așa cum casa soarelui este cerul, tot la fel casa zeului Ra era respectivul oraș. Mai exact, principiul biblic „*precum în cer, așa și pe Pământ*”, exemplificat mai pe larg de Hermes Trismegistul în *Tăblițele de smarald*, unde spunea că Egiptul este imaginea cerului sau chiar reprezentarea proiecției cerului pe Pământ. Denumirea „*on*” pentru evrei și asirieni este echivalentă cu sumerianul „*an*”, însemnând același lucru. Cel mai bine se exemplifică aceasta în numele zeului semitic al fertilității, numit și Dagon, și Dagan, unde „*on*” și „*an*” înseamnă același lucru. Termenul „*on*” a fost inclus în denumirile unei multitudini de divinități de pe tot cuprinsul Terrei, pentru a sublinia natura cerească a acestora (Poseidon, Triton, Typhon, Python, Orion, Bellerophon, Persefona, Kronos, Hyperion, Dionysos, Pontos, Deucalion, Harmonia, Epione, Coronis, Amon, Aton, Khonsu, Dagon, Cupidon, Junona, Horon, Tonacatecuhtli, Tonacacihuatl, Cipactonal, Machaon, Brontes, Rongo, Shannong, etc.). Din același motiv a fost inclus în nume de țări, orașe, râuri, fluvii sau munți (Nihon, Babilon, Herakleion, Amazon, Hebron, Hermon, Sion, Zaphon). Așadar, terminația „*on*” din denumirea muntelui Hermon înseamnă „cer”. Iar un herm este o piatră rectangulară sau un stâlp pătrat de piatră, în vârful căruia se află un bust, de obicei reprezentându-l pe zeul Hermes. Pentru antici, muntele Hermon era o astfel de piatră, de dimensiuni uriașe, în vârful căreia se afla nu bustul zeului, ci chiar zeul însuși. Alăturarea cuvântului „*on*” indică faptul că muntele Hermon nu era un herm obișnuit, ci unul al cerului, divin, pe care locuia zeul Hermes / Heru-

Ur / Azazel. Grecii foloseau hermul ca semn al graniței. În *Biblie*, muntele Hermon reprezintă granița nordică a Pământului Făgăduit (*Deuteronomul* 3:8) dar și limita de nord a Canaanului cucerit de israeliți (*Iosua Navi* 11:17, 12:1, 13:5). De ce zeii lui Enki au ales acel loc pentru jurământul lor?

Muntele Hermon, înalt de 2.814 metri, se află pe paralela de 33 grade latitudine nordică. La capătul opus al Pământului, pe aceeași paralelă, se găsește Roswell (New Mexico, SUA), celebrul loc în care s-a prăbușit un OZN în 1947. Toate țările prin care trece această paralelă au în vigoare pedeapsa cu moartea. 33 este unul

dintre numerele cele mai importante din numerologia modernă. De asemenea, este vârsta la care a murit Alexandru Macedon dar și anul în care a fost crucificat Iisus Hristos. 33 este reprezentarea numerică a Stelei lui David (planeta Marte), echivalentul numeric al lui *amen* (*amin* în latină sau numele zeului egiptean Amon), numărul de miracole efectuate de Iisus, cel mai mare grad în Francmasonerie și unul dintre simbolurile Ku Klux Klan (litera K = 11; de 3 ori K = 33). Reactorul nuclear al lui Saddam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 de grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul 666 (3+3=6; 1+2+3=6; 4+4+3+1+3=15; 1+5=6). Numele Osiraq e format din Osiris (Lucifer / Hermes / Horus / Azazel) + Iraq. În timpul celui de-al 33-lea președinte al Statelor Unite, Harry Truman, mason de gradul 33, a fost testată prima bombă atomică la White Sands, New Mexico, zonă aflată pe paralela de 33 de grade. Cele două orașe lovite de bombe atomice în 1945, Hiroshima și Nagasaki, se află în jurul paralelei de 33 de grade (Nagasaki – 32 grade, Hiroshima – 34 grade). În 1963, aproape de paralela de 33 de grade, John F. Kennedy a fost împușcat în Dealey Plaza din Dallas. Dealey Plaza este locul primului templu masonic din Dallas, iar data morții președintelui, 22 noiembrie, indică același număr 33 (22+11=33). În 1968, Robert Kennedy, fratele fostului președinte, a fost asasinat în Los Angeles, tot în apropierea paralelei de 33 de grade și tot lângă un templu masonic.

Și totuși, de ce este atât de important numărul 33, mai ales pentru masoni? Ei, bine, 33, în procente, reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt cele divine, ca de exemplu treimea din Mesopotamia (Anu, Enlil și Enki), treimea vedică (Varuna, Indra și Mitra), trimurti din brahmanism (Brahma, Vishnu și Shiva) sau sfânta treime din creștinism (tatăl, fiul și sfântul duh). Toate aceste treimi divine, deși aparțin unor culturi diferite, reprezintă aceleași zeități. Fără îndoială, numărul 33 simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ținând cont că acest număr este de o deosebită importanță pentru francmasonerie, logica de bun simț ne sugerează că 33 este zeul lor. Adică Satan / Lucifer / Enki / Osiris / Horus / Azazel / Hermes. În cazul acesta, e înțeleasă folosirea paralelei de 33 de grade. Dar de ce doar paralela din emisfera nordică?

Răspunsul îl găsim tot la egipteni. Pe Piatra Shabaka e scris că în timpul luptei pentru supremație dintre cei doi frați, Horus cel Bătrân și Seth, tatăl lor, Geb, împarte Egiptul în două părți: Seth primește Egiptul de Sus iar Horus pe cel de Jos, hotarul fiind limita celor două țări. După apariția cultului lui Osiris, când acesta l-a înlocuit pe Horus în legendă, se credea că Ra i-a oferit lui Osiris Egiptul de Jos, iar lui Seth pe cel de Sus. De asemenea, în credința egipteană antică, zeița-vultur Nekhbet era protectoarea Egiptului de Sus iar zeița-șarpe Wadjet a celui de Jos. Contrar aparențelor, Egiptul de Sus nu reprezintă partea de nord, ci de sud. Iar Egiptul de Jos este partea nordică. Așadar, Horus a primit nordul țării iar Seth sudul. Deși acest mit a fost interpretat ca o împărțire a Egiptului, de fapt se referă la împărțirea întregii planete. Nordul era domeniul șarpelui Osiris / Azazel / Enki, iar sudul al vulturului Seth / Enlil.

Sumerienii împărțiseră cerul în trei părți: nordul era calea lui Enlil, mijlocul al lui Anu iar sudul al lui Enki. Desi pare o contradicție cu împărțirea egiptenilor, în realitate nu este. Hermes Trismegistos spunea că Egiptul este imaginea cerului, idee comună multor culturi, exemplificată în *Noul Testament* prin „*precum în cer, așa și pe Pământ*”. După cum am văzut, egiptenii rezumau la țara lor împărțirea planetei. Prin urmare se poate considera că, pentru antici, Pământul era imaginea cerului, însă o imagine în oglindă. Prin urmare, lucrurile din

cer erau inversate pe Terra. Partea de nord a cerului, atribuită de sumerieni lui Enlil, devine sudul planetei noastre, în timp ce fâșia de sud a cerului, zona lui Enki, reprezintă nordul planetei. Astfel înțelegem de ce Veghetorii au ales muntele Hermon, aflat în emisfera nordică a Terrei: deoarece se afla pe teritoriul lor. Această împărțire a rezultat în urma revoltei Veghetorilor / Igigi, care a dus la facerea omului. Pentru a opri revolta și a crea noile ființe, Enki era în postura de a emite pretentii. Anu s-a văzut nevoit să accepte condițiile fiului său mai mare, pentru a stopa conflictul. Sumerienii și grecii au interpretat această împărțire a Terrei ca pe o tragere la sorti. Sumerienii spuneau că astfel lui Anu i-a revenit cerul, lui Enlil uscatul iar lui Enki lumea subterană, pentru greci Zeus primind cerul și Pământul, Poseidon apele iar Hades Tartarul subpământean. Ținând cont că majoritatea masei continentale a Pământului se află în emisfera nordică, Enlil nu a fost deloc multumit de această împărțire a planetei, așa că în scurt timp a plecat acasă. Anu l-a însărcinat pe Enki cu administrarea Terrei și supravegherea oamenilor, moment descris de miturile egiptene prin răzgândirea lui Geb cu privire la împărțirea Egiptului și oferirea întregii țări lui Horus cel Bătrân. Scăpat de supravegherea fratelui său, Enki și-a început experimentele genetice ce au dus la apariția semizeilor.

Despre acești copii ai zeilor și ai oamenilor, *Biblia* afirmă că „sunt vestiții viteji din vechime” (*Geneza* 6:4). *Cartea Jubileelor* relatează că existau trei tipuri de progenituri ale îngerilor: uriașii, naphilimii și eliuzii, dintre aceștia doar a treia clasă dând dovadă de cruzime împotriva omenirii. Indiferent de cultura care îi prezenta, semizeii aveau caracteristici iesite din comun: frumusețe fizică mostenită genetic de la părinții lor, forță, agilitate și curaj, toate mult superioare celor ale pământenilor. Legende de tuturor popoarelor sunt pline de faptele eroice ale acestora. Iată câțiva dintre ei:

- Gilgames, fiul regelui Lugalbanda și al zeiței Ninsun, a fost al cincilea rege al orașului sumerian Uruk, domnind timp de 126 de ani în jurul anului 2.500 î.Hr. În *Epopoea lui Gilgames*, acesta, împreună cu prietenul său, Enkidu, îl învinge pe monstrul Humbaba pe Muntele Cedrilor. Apoi, cei doi eroiucid Taurul Cerului, trimis de zeița Istar să-l pedepsească pe regele Urukului pentru că i-a refuzat avansurile. După moartea lui Enkidu, Gilgamesh este hotărât să afle secretul nemuririi. După o lungă călătorie, plină de peripeții, eroul îl întâlnește pe Utnapistim, supraviețuitorul Potopului. Acesta îl învață unde să găsească planta care oferă viața veșnică. După ce o obține, un șarpe îi mănâncă planta mult-dorită. În *Cartea Giganților*, unul dintre manuscrisele de la Marea Moartă, Gilgames și Humbaba sunt doi dintre uriașii de dinaintea Potopului, copii ai Veghetorilor. Ghilgames nu era un semizeu propriu-zis, ci două treimi zeu și o treime om, o afirmație neînțeleasă de cercetători și interpretată în diverse feluri. Însă logica ne poate ajuta să dezlegăm și această enigmă.

ADN-ul fiecărui copil se formează din cel al părinților săi, mostenind câte o ramură de la fiecare. Prin urmare, copilul primește gene de la părinți în mod egal. Deși considerat în mod tradițional fiul semizeului Meskianggaser, legenda sumeriană *Enmerkar și lordul din Aratta* îl numește pe Enmerkar, bunicul lui Ghilgames, fiul zeului Utu. Dacă era într-adevăr fiul zeului-Soare și al unei pământence, Enmerkar avea 50% gene divine și 50% umane. Fiul său, Lugalbanda, a mostenit jumătate dintre genele tatălui său (25% divine și 25% umane) și jumătate dintre cele ale mamei sale pământene (50% umane), având 25% gene divine și 75% umane. Cu zeita Ninsun el l-a avut pe Ghilgames care a mostenit de la mama sa 50% gene divine, iar de la tatăl său 12,5% gene divine și 37,5% umane. Astfel, Ghilgames avea 62,5% gene zeiești și 37,5% umane, ceea ce pentru strămoșii noștri însemna că eroul era două treimi (66,6%) zeu și doar o treime (33,3%) om.

- Perseus, fondatorul legendar al dinastiei Perseizilor, a fost primul erou al Greciei. Tatăl său era Zeus, iar mama sa Danae, fiica regelui Acrisius din Argos. A devenit erou după ce a tăiat capul gorgonei Medusa, cu ajutorul căruia a împietrit monstrul marin Kraken, ce atacase Etiopia. S-a căsătorit cu prințesa Andromeda, apoi a fondat orașul Mycenae. A fost omorât de către vărul său, Megapenthes, regele din Argos. Conform împăratului Xerxes, perșii se consideră urmașii lui Perseus.

- Cel mai cunoscut dintre semizei este greul Heracles („gloria Herei”), cel numit de romani Hercules. Se crede că a trăit între anii 1264-1226 î.Hr. Botezat la naștere Alcaeus sau Alcide, și-a schimbat numele în Heracles după ce și-a omorât soția și copiii, într-o criză de nebunie datorată Herei. Heracles era fiul lui Zeus și al reginei Alcmena, fiica regelui din Micene, strănepoata lui Perseus și soția lui Amphitryon. Heracles și-a dobândit gloria după cele douăsprezece munci pe care le-a dus la capăt datorită forței sale ieșite din comun. Printre faptele sale vitejești se numără uciderea leului din Nemea, a Hydrei din Larnaea, a păsărilor stymphaliene și a monstrului din Troya, capturarea căprioarei ceryneene, a mistrețului erymanthian, a taurului cretan și a lui Cerberus din Infern, furtul cirezii gigantului Geryon, al iepelor lui Diomedes, al brâului Hippolytei și al merelor de aur din grădina hesperidelor, dar și curățarea grajdului imens al lui Augeas. De asemenea, i se atribuie fondarea jocurilor olimpice și a orașului Tarentum în Italia. Nu mai puțin importante sunt prezența lui alături de argonauți în căutarea lânii de aur dar și participarea la războiul împotriva gigantilor, împreună cu zeii olimpieni. Și în amor era superior muritorilor de rând: a fost însurat cu patru femei, pe lângă care a avut cel puțin nouă amanți. A fost omorât de către a treia sa soție, Deianeira, care i-a dăruit o cămașă îmbibată în otravă. După moartea sa a fost dus pe muntele Olimp de către tatăl său, Zeus, unde s-a însurat cu zeița Hebe. Împărații romani Commodus și Maximian s-au declarat reîncarnările lui Heracles. La fel l-au considerat buddhiștii și pe Vajrapani, protectorul lui Buddha.

- Theseus era fiul zeului Poseidon și al reginei Aethra, fiica regelui Pittheus din Troezen. A fost rege al Atenei, a capturat taurul cretan, a ucis Minotaurul din Knossos și a reușit să iasă din labirint cu ajutorul Ariadnei, fiica regelui Minos. A răpit-o pe Elena, prințesa Spartei, a încercat să o răpească și pe zeița Persephona, dar a fost capturat și închis în Tartar. A fost eliberat de Heracles, apoi s-a căsătorit cu regina amazoanelor, Hippolyta, care i-a dăruit un fiu. S-a plictisit de aceasta și și-a ales o nouă soție, pe Phaedra (fiică a regelui Minos, sora Ariadnei). A fost ucis de Lycomedes de pe insula Skyros, care se temea că semizeul va încerca să-i ia tronul.

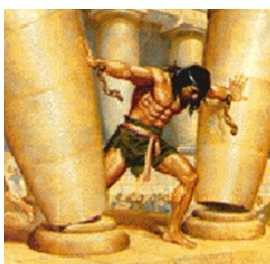
- Helene („torța”) a fost fiica lui Zeus și a reginei Spartei, Leda. Frumusețea ei, care a dus la războiul troian, era lăudată de toți care au avut norocul să o zărească, bătrânii din Troia afirmând, conform *Iliadei*, că Helene „tare-si aduce la chip cu o zeită”. Din cauza frumuseții sale a fost răpită pe când avea doar 14 ani de către semizeul Theseus, regele Atenei. A fost adusă înapoi în Sparta de frații ei, gemenii Kastor și Poludeukes (în latină Castor și Pollux). Mai târziu s-a măritat cu Menelaus, amândoi devenind conducătorii Spartei după ce regele Tyndareus a abdicat. Peste ani a fost sedusă de prințul Paris, care a răpit-o și a dus-o în Troia. După terminarea războiului troian, s-a întors în Sparta cu Menelaus, iar după moarte i-a fost dată ca soție lui Achilles, cu care a domnit în Insula Șerpilor.

- Achilles („durerea oamenilor”) sau Ahile este personajul principal al *Iliadei* lui Homer și cel mai mare erou al războiului troian. Achilles era fiul nimfei Thetis și al regelui Peleus din Myrmidons. Conform legendelor, pielea

acestuia era invulnerabilă, excepție făcând călcâiul său. Iar despre aspectul său fizic, Fenix remarca în *Iliada* că este „chipos ca un zeu”. Crescut de centaurul Chiron pe muntele Pelion, Achilles si-a dedicat viața căutării gloriei, motiv pentru care a și acceptat să lupte împotriva Troiei. Din *Iliada* aflăm povestea de dragoste dintre el și prințesa Briseis, devenită sclavă, dar și iubirea homosexuală dintre el și bunul său prieten Patroklos („gloria tatălui”). Printre cei uciși de Achilles se numără semizeul Memnon, regina amazoanelor Penthesilea (de asemenea semizeită) și prințul Hektor, eroul troienilor. Achilles a fost ucis de săgeata lui Paris, fratele lui Hektor, îndreptată către călcâiul vulnerabil de zeul Apollo. După moarte, zeii i-au acordat nemurirea. A locuit în Insula Șerpilor din Marea Neagră, zeița Hera dăruindu-i-o ca soție pe Helene, fiica lui Zeus, fosta soție a lui Paris din Troia. Cum bunicul lui Achilles era semizeul Eacos, și el avea 62,5% gene divine și 37,5% umane, precum Ghilgames, putând fi considerat două treimi zeu și o treime muritor. Însă grecii au preferat să nu se complice cu astfel de amănunte precum sumerienii.

- Arjuna, singurul erou neînvins al epopeii Mahabharata, era fiul zeului Indra și al reginei Kunti. Aflat în exil pentru treisprezece ani, el a vizitat casa din cer a tatălui său, unde a primit arme de la zei, cu care a distrus câteva palate ale demonilor asura. În războiul Kurukshetra el a fost considerat cel mai bun arcaș și cel mai neînfocat războinic. Zeul Krisna l-a numit Purusarsha, adică „cel mai bun dintre oameni”.

- Deși nu se specifică acest lucru, Samson din *Biblie* era, la rândul său, un semizeu. *Vechiul Testament* sustine că, într-o zi în care se afla singură pe câmp, mama sa a fost vizitată de un înger al lui Yahweh. După plecarea lui, ea a rămas însărcinată. Samson s-a dovedit a fi extrem de puternic, asemenea grecului Heracles. Dacă astfel de copii se nășteau după vizitele zeilor în toate culturile lumii, Samson nu poate fi o excepție. La fel ca mulți alți semizeu, Samson dădea dovadă de imoralitate, obișnuind să își petreacă timpul la borduri ori ucigând oameni sau animale. *Biblia* prezintă un episod în care Samson a legat de cozi două sute de vulpi, cărora le-a dat foc, și un altul în care a ucis treizeci de oameni doar pentru a le lua hainele, din cauza unui pariu pierdut. Cine era tatăl adevărat al lui Samson, îngerul care i-a vizitat mama? Putem afla acest lucru analizând numele eroului. În multe culturi antice, numele cuiva era însoțit de cel al tatălui său, atunci când se prezenta. Nordicii aveau și ei această tradiție, numele Eriksson, de exemplu, însemnând „fiul lui Erik”. Iar nordicii și-au adus cultura din Asia, lucru care reiese cu ușurință din denumirile divinităților lor. Prin urmare, având o sursă comună, e posibil ca și numele Samson să însemne „fiul lui Sam”. În mitologia ebraică nu există niciun personaj cu acest nume, Sam reprezentând în realitate prescurtarea numelui Samael, arhanghelul căzut acuzator, distrugător și seducător, numit Satan în *Biblie*. Cu un asemenea tată, Samson nu putea deveni decât lipsit de moralitate, un ucigaș de oameni și animale.

Enki nu s-a rezumat doar la crearea semizeilor. Nu și-a uitat dorința de a avea un fiu care să mostenească tronul. Ținând cont că soția, fiica și nepoata sa nu i-au putut oferi decât fete, era nevoie ca viitorul mostenitor să se nască cu ajutorul geneticii. Stia deja cum să realizeze acest lucru, având experiență din facerea semizeilor. Hititii spuneau că zeul „Kumarbi merse plin de furie până la Nippur”. Acolo

„Se-mpreunează dar cu Stânca mare

Si-aceasta îi cunoaste bărbăția,

De cinci ori o cuprinse-n brate,

De zece ori în brate-o strânse”.

Kumarbi era Enki al sumerienilor iar Stânca mare nu era nimeni alta decât Ninhursag, „Doamna muntelui înalt”. Nippur era orasul lui Enlil, acolo unde locuia cu Ninhursag, rebotezată Ninlil, fosta soție a fratelui său. Hititii nu stiau că Nippurul nu exista în acea vreme, fiind construit mult mai târziu, Enlil locuind în acel moment în Eridu, orasul fratelui său. Faptul că Enlil nu era acasă atunci când Kumarbi / Enki a venit să se împreuneze cu soția sa indică faptul că, așa cum spuneam mai devreme, Enlil era plecat de pe Pământ, nefiind multumit cu emisfera sudică pe care i-o acordase tatăl său în timpul revoltei Veghetorilor / Igigi. Dacă Ninlil / Ninhursag nu i-a putut oferi un fiu până în acel moment, presupunem că între ei nu au avut loc relații sexuale normale, Enki folosindu-se de ingineria genetică pentru a introduce cromozomul Y, cel care este răspunzător de caracterile sexuale masculine. Fecundând-o în mod artificial pe Ninlil, Enki putea fi sigur că astfel va avea parte de fiul mult dorit.

După cele nouă luni de sarcină, *Mitul lui Ullikummi* sustine că

„La naștere și moasele sosiră,

Zeita Soartei și-a zeilor mamă

În brate au luat copilul,

Punându-l pe genunchii lui Kumarbi,

Îndată-ncepe să dezmiere pruncul,

E gata să-i dea numele cel drag.

Kumarbi-și zise atunci în sinea lui:

«Ce nume oare-i voi alege

Acestui prunc pe care mi l-au dat

Zeita Sortii și-a zeilor mamă?

Lesi din trupu-i ca un fir de iarbă.

Ducă-se! Ullikummi să se cheme,

Să crească pân-la ceruri și s-ajungă

Stăpân peste Kummiya, cetatea îndrăgită!

Lovească-l pe Tesub,

Să mi-l fărâmiteze, ca pe-o pleavă

Și să-l zdrobească sub călcâi, ca pe-o furnică.

Pe Tasmisu să-l frângă, ca pe-o uscată trestie,

Să-mprăstie pe zeii din ceruri, ca pe păsări,

Zdrobească-mi-i pe totii, ca pe un taler gol!»”

La rândul său, poemul babilonian *Enuma Elis* afirma că

„În Camera Sortii, locul Destinelor,

Un nou zeu stătea, cel mai iscusit si mai înțelept,

În inima Adâncului a fost născut Marduk”.

Descrierea lui Marduk pare a fi ruptă din *Luceafărul* lui Eminescu:

„Atrăgător îi era chipul, ochii-i scânteiau strălucitori;

Mândru îi era mersul, impunător ca din vechime...

Si mai presus de ceilalti zei era, cu mult întrecându-i...

Era cel mai nobil si cel mai înalt era;

Cu membrele imense-i pe totii îi întrecea.”

Pentru egipteni, Osiris s-a culcat cu sotia fratelui său, Nephtys, care l-a născut pe Anubis. Un alt mit povesteste că, pe vremea când Isis devenise sotia lui Seth, Osiris s-a întors si a lăsat-o însărcinată, ea născându-l pe Horus după ceva vreme. În Canaan, Dagon l-a avut pe Baal Zephon cu sotia fratelui său. La celti, Dagda a avut un fiu cu cumnata sa, Boand, copilul fiind numit Oengus de către celti si Belenos de gali. Pentru greci, Typhon era fiul zeitei Pământului, Gee, si a lui Tartarus, personificarea zeității lumii subterane. Un imn homeric pentru Apollo îl consideră pe Typhon fiul zeitei Hera, sotia lui Zeus, pe care l-ar fi procreat singură. Dar cum Hera a complotat cu cumnatul său, Poseidon, să-l detroneze pe Zeus, putem bănui cine era tatăl gigantului. Si toate aceste mituri ne arată că Enki a făcut un copil cu sotia fratelui său.

După ce băiatul s-a născut, Kumarbi i-a chemat pe zeii Irsirra si le-a cerut să-l ascundă, până când acesta va crește. „*Copilul nu va fi văzut de zeii mari*”, le-a spus el. În Egipt, Isis l-a ascuns pe Horus pe malul Nilului, pentru a nu fi văzut de către Seth. Grecii au preluat povestea dar i-au atribuit-o lui Zeus, care ar fi crescut într-o peșteră, departe de ochii tatălui său. Se pare că Enlil a aflat de copil, însă a fost convins de Ninhursag că este al lui. Acesta este motivul pentru care grecii sustineau că Apollo era fiul lui Zeus, scandinavii că Baldur era al lui Odin, iar în Canaan Baal, fiul lui Dagon, îl numea tată pe zeul El, unchiul său. Acelasi lucru reiese si din religia sumeriană, unde Enlil era zeul taur iar Martu / Marduk era numit Amar Utu, adică „vitelul solar”.

Se pare că Marduk nu era doar fiul lui Enki, ci si clona lui, religiile lumii lăsând numeroase indicii în acest sens. În Babilon, când a devenit zeul suprem, Marduk a preluat atributele și funcțiile celorlalți zei. Însă nu a făcut același lucru și cu tatăl său, Enki fiind mereu la loc de cinste, alături de fiul său, pe pozitie de egalitate. Acest lucru se observă si la turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk.

Egalitatea reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. În *Apocalipsa lui Ioan*, Enki este descris ca un balaur roșu, cu șapte capete și zece coarne, care a fost aruncat din cer. Fiul Balaurului, numit Fiara, are aceeași înfățișare, Ioan prezentându-l cu șapte capete și zece coarne, acesta fiind doar modul autorului de a releva faptul că cei doi erau identici. *Apocalipsa* ne confirmă și că aceste două zeități erau venerate împreună: „*și s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?*” (13:4).

În tăblița CBS-14061, remarcată de E. Chiera în *Texte religioase sumeriene*, se spune că zeii și-au luat neveste pământene, aluzie evidentă la Veghetori. Tânărul zeu Martu s-a plâns mamei sale că a rămas singurul necăsătorit. Drept pentru care, mama sa i-a ales ca soție pe fiica unui preot. Dacă Marduk era prea tânăr pentru a întreține relații sexuale în vremea în care Veghetorii se împreunau cu pământencele, se confirmă faptul că el s-a născut în acea perioadă. Se pare că, după ce a scăpat de burlăcie, Martu / Marduk s-a hotărât să se împreuneze cu mai multe pământence. Herodot scria că în Babilon se alegea în fiecare an câte o virgină dintre cele mai frumoase, ca soție pentru Marduk. Fecioara îl aștepta într-o încăpere de la etajul superior al zigguratului Etemenanki (turnul Babel din *Biblie*). Zeul își făcea apariția și, după ce își consuma căsnicia, își lua zborul în cer.

Enki l-a creat pe Marduk pe cale artificială nu doar pentru a fi sigur că va fi de sex masculin, ci și pentru a-i oferi însusiri iesite din comun, menite să-i asigure avantaje în încercarea de a-l detrona pe Enlil. Pentru babilonieni, hititi și greci, el era foarte înalt dar și „*cel mai iscusit și mai înțelept*”. Și, într-adevăr, Marduk s-a luptat cu unchiul său pentru tron. Însă, până atunci, și-a ajutat tatăl să-și continue planul.

20. Facerea omului

„*Omul este o frânghie care leagă bestia de supraom – o frânghie peste abis.*” – Friedrich Nietzsche

Poetul roman Publius Ovidius Naso, cunoscut ca Ovidiu, scria despre erele omenirii, pentru el fiind în număr de patru:

- Epoca de Aur – eră dominată de pace și dreptate. Oamenii nu cunoșteau arta navigației, prin urmare nu cunoșteau lumea întreagă.
- Epoca de Argint – Jupiter a introdus anotimpurile iar oamenii au învățat agricultura și arhitectura.
- Epoca Bronzului – oamenii erau predispuși la războaie, dar nu lipsiți de respect față de zei.
- Epoca Fierului – oamenii demarcă națiile prin granițe, învață să navigheze și să mineze. Sunt războinici, lacomi și trufași în fața zeilor. Modestia și loialitatea nu se mai întâlnesc nicăieri.

Cele patru ere ale lui Ovidiu au corespondent și în hinduism. Aici, un ciclu cosmic durează 4,32 de milioane de ani omenești și are patru vârste:

- Vârsta de Aur (Satya) – durează 1.728.000 de ani. Toate ființele erau perfecte, neavând nevoie nici de hrană, nici de adăpost.

- Vârsta de Argint (Treta) – durează 1.296.000 de ani. Oamenii își luau hrana din copaci fermecați, care le dădeau tot ce își doreau, și toți studiau Vedele. Zeii i-au împărțit pe oameni în preoți, regi, producători și sclavi, fiecare îndeplinind lucruri tipice pentru casta lui.

- Vârsta de Bronz (Dwapara) – durează 864.000 de ani. Au început războaiele și oamenii n-au mai putut înțelege în întregime Vedele, așa că zeii le-au împărțit în patru cărți.

- Vârsta Neagră, a Fierului (Kali) – durează 432.000 de ani. Oamenii erau corupți și imoralitatea domnea peste Pământ. Această vârstă și-a grăbit sfârșitul prin violență, până când disoluția cosmică a făcut loc unei noi creații și unei noi Vârste de Aur, ciclul reîncepând astfel.

Cu opt secole înaintea lui Ovidiu, poetul grec Hesiod scria și el despre erele omenirii, pentru el însă fiind în număr de cinci:

- Epoca de Aur – timpul în care Kronos era conducătorul lumii. Oamenii și zeii trăiau împreună în pace și armonie. Oamenii nu erau nevoiți să muncească, deoarece pământul le asigura hrana. Ei trăiau foarte mulți ani, iar după moarte, spiritele lor deveneau daemoni, gardieni ai omenirii.

- Epoca de Argint – începutul domniei lui Zeus. Oamenii trăiau o sută de ani ca și copii, dar puțini ani ca adulți, petrecându-și acest timp în conflict unii cu alții. În această eră, oamenii refuzau să se închine zeilor, iar Zeus i-a distrus pentru lipsa lor de respect. După moarte, oamenii acestei ere deveneau spirite binecuvântate ale lumii de dincolo.

- Epoca Bronzului – scopul și pasiunea oamenilor era războiul. Își făureau din bronz arme, unelte și case. Fiind ruinați de violența lor, nu au lăsat în urmă spirite superioare, doar locuitori ai lumii de dincolo.

- Epoca Eroică – semizeii și eroii trăiau printre oameni. După moarte, spiritele lor ajungeau pe Câmpiile Elizee.

- Epoca Fierului – omenirea trăiește în suferință și trudă. Copiii își dezonoarează părinții, frații se luptă între ei, oamenii răi mint pentru a părea buni, forța e cea care domină. La apogeul acestei ere, oamenii nu se rușinează sau indignează atunci când fac rău, copiii se nasc cu părul cărunt iar zeii abandonează complet umanitatea.

La fel ca Hesiod, și aztecii împărțiseră omenirea în cinci ere, pe care le numeau sori:

- Soarele Jaguar (Nahui-Ocelotl) – lumea era locuită de uriasi, care au fost devorati de jaguari, ceea ce a dus la sfârșitul acestei ere.

- Soarele Vânt (Nahui-Ehécatl) – locuitorii Pământului au fost transformați în maimute. Această eră a fost distrusă de uragane.

- Soarele Ploaie (Nahui-Quiahuitl) – toate fiintele au fost ucise de o ploaie de foc. Doar păsările au supraviețuit sau, în altă variantă, oamenii care s-au transformat în păsări.

- Soarele Apă (Nahui-Atl) – lumea a fost inundată, oamenii transformându-se în pești. Un singur cuplu a reușit să scape dar au fost transformați în câini.

- Soarele Cutremur (Nahui-Ollin) – lumea prezentă. Aceasta va fi distrusă de cutremure sau, într-o variantă alternativă, de un mare cutremur.

În anii 1820, cercetătorul danez Christian Jürgensen Thomsen a împărțit preistoria omenirii în trei epoci: de piatră, a bronzului și a fierului. În 1865, John Lubbock a împărțit epoca de piatră în paleolitic și neolitic. Începând cu 1930, în literatura de specialitate a apărut și mezoliticul sau epipaleoliticul. Astfel, putem

considera că, din punct de vedere arheologic, preistoria omenirii se împarte în cinci epoci (paleolitic, mezolitic, neolitic, epoca bronzului și epoca fierului), clasificare similară cu cea a aztecilor și a lui Hesiod.

Acestor cinci ere ale arheologiei, ale aztecilor și ale lui Hesiod le corespund cele patru de care pomenesc Ovidiu și hinduismul. Prima dintre ele, Epoca de Aur, era numită Timpul Visului de către triburile din Polinezia. În *Biblie* este perioada petrecută de Adam și Eva în Grădina Edenului. Era o eră de pace și armonie, corespunzând perioadei în care Enki a domnit pe Pământ. Pacea s-a sfârșit odată cu sosirea lui Enlil și începutul primului mare război al zeilor, astfel trecându-se în cea de-a doua epocă, cea de Argint. În această eră, ziua a sasea a genezei biblice, a apărut omul.

Din punct de vedere științific, ordinul Primatelor s-a desprins acum șaptezeci de milioane de ani dintre mamiferele arboricole. S-a diversificat în mai multe linii evolutive, una dintre acestea fiind ordinul Hominoizilor, apărut acum treizeci de milioane de ani. Din acesta s-au dezvoltat Pongidele, strămoșii marilor maimuțe antropoide actuale, și Hominidele, din care a evoluat omul. Acum cincisprezece milioane de ani, din Hominide s-au desprins Parapitecii, Oreopitecii, Propliopitecii (toți dispăruți acum două milioane de ani) și Ramapitecii, care s-au separat cu cinci milioane de ani în urmă în patru ramuri principale: Ancestralus (din care fac parte Australopitecii), dispăruți acum două milioane de ani, Robustus (din care fac parte Parantropii, Megantropii și Zinjantropii), dispăruți cu un milion de ani în urmă, Africanus (ce îi cuprinde pe Homo habilis), dispăruți acum 650.000 de ani și ramura Homo, singura care a reușit să supraviețuiască. Evoluția ei a apărut de la o grupă de Australopiteci denumiți Gracili (apărută acum 3,8 milioane de ani), ce au evoluat în Homo timpuriu (apărut acum 2,6 milioane de ani). Din Homo timpuriu s-a desprins, cu un milion de ani în urmă, Homo erectus cu cele patru subspecii ale sale: Pitecantropul jawanez, Pitecantropul chinez (Sinantropul), Pitecantropul nord-african (Atlantropul) și Omul din Mauer. Homo erectus a dispărut acum 400.000 de ani. Până la următoarele trei ramuri de Homo sapiens, apărute cu 150.000 de ani în urmă, s-au găsit foarte puține fosile, aparținând unor grupuri numite Presapiens, descoperite doar în Germania, Franța și Marea Britanie. Adică din Homo erectus au apărut brusc și inexplicabil cele trei ramuri cu adevărat umane: Homo sapiens palestinianus (dispărut fără niciun motiv acum 70.000 de ani), Homo sapiens neanderthalensis (care a dispărut fără urmă din Europa și Africa acum 30.000 de ani, supraviețuind doar în zone restrânse din Asia) și Homo sapiens, cu grupele Cro-Magnon, Chancelade, Grimaldi, Murzak-Koba, Brunn, Comb-Capelle și La Madelaine, cele mai evolute rase umane preistorice, apărute acum 40-30.000 de ani. Specia Homo sapiens este astăzi divizată în patru rase principale, ținându-se cont doar de caracterele fizice ereditare: rasa Europidă (albă), rasa Mongolidă (galbenă), rasele Negridă și Australidă (negre). Rasele Europidă și Negridă se remarcă printr-o statură înaltă, având în medie 1,75 metri. Această creștere bruscă în înălțime este nejustificată și stranie. De la Australopitecii gracili (care aveau 1,20 metri) până la Omul de Neanderthal (1,55 metri), s-a realizat o creștere de 35 centimetri în 3,6 milioane de ani. Însă de la dispariția lui Homo neanderthalensis în Africa și Europa, până la apariția lui Homo sapiens, în doar cinci mii de ani s-a realizat un salt de 20-25 de centimetri. Ce a cauzat această creștere în înălțime? Sau cine?

Nu doar înălțimea a evoluat ciudat, ci și capacitatea cutiei craniene, care determină mărimea creierului, implicând gradul de inteligență. În două-trei milioane de ani, de la Australopiteci (700 cm^3) la Homo erectus (900 cm^3) s-a produs o creștere cu 200 cm^3 . Însă în doar 300.000 de ani s-a produs un salt spectaculos la Homo neanderthalensis (1.600 cm^3) și Homo sapiens (1.700 cm^3). Știința nu poate să explice aceste transformări bruște, care nu pot fi considerate în niciun caz simple accidente nesemnificative. Teoria lui Darwin nu poate explica nici creșterea în înălțime, nici cea a cutiei craniene, nici dispariția celorlalte specii hominidale. Tot mai mulți specialiști sunt de părere că aceste transformări sunt rezultatul unei serii de intervenții genetice repetate. Cel mai bun exemplu este scheletul de hominid descoperit în 1974 de către paleontologul Donald Johanson. Scheletul, botezat Lucy, prezintă indicii de evoluție remarcabile față de specia care îl precedase cu un milion de ani în urmă. Această perioadă, care înseamnă doar o clipă din timpul geologic, permite maximum 250 de mutații genetice, apărute prin evoluție naturală. Însă transformările produse în detaliile anatomice ale lui Lucy necesitau două milioane de mutații genetice, posibile doar în câteva sute de milioane de ani. În plus, aceste mutații nu s-ar fi putut declanșa și perpetua prin accidente genetice naturale. În acest caz, singura explicație viabilă rămâne că aceste modificări genetice s-au realizat artificial. Însă cine le-a cauzat?

După ce Enlil a câștigat războiul, și-a închis fratele în lumea subterană, i-a luat sotia dar și orasul, înscăunându-se în Eridu. Lista regilor sumerieni ne arată că, înainte de Potop, Eridu a fost condus de Alulim.

După 8 sari (28.800 de ani), Alulim a fost înlocuit de Alalgar, care a domnit timp de 10 sari (36.000 de ani). După această perioadă Eridu a fost părăsit, regalitatea mutându-se la Bad-tibira. Alalgar se poate traduce prin „cel ce l-a gonit pe cel care tine apa”, care nu poate fi decât Enlil, cel care l-a detronat pe zeul apelor și l-a trimis în lumea subpământeană. Devenit rege al Terrei, Enlil nu s-a multumit să îi ia fratelui său libertatea, sotia, tronul și orasul. Ci, pentru a mări gradul de umilintă, i-a condamnat adeptii, pe cei exilați odată cu el, la muncă silnică. „*Fie ca zeii decăzuți să ne servească zi după zi*”, spunea el în poemul babilonian *Enuma Elis*. Igigi sau Veghetorii lui Enki au fost nevoiți să construiască încă șapte orase dar și să muncească în mine de aur, cu care Enlil și-a decorat palatul. Datorită acestui fapt, oamenii de mai târziu au considerau aurul ca fiind metalul zeilor, și chiar l-au oferit acestora, decorând cu el lăcasurile de cult. Ba, mai mult, conducătorii și-au imitat zeii, împodobindu-și locuințele cu aur.

Mitul lui Atrahasis prezintă povestea pe larg:

„Când zeii, ca și oamenii trebuiau să muncească

Suferind povara trudei care istoveste

Munca zeilor era cruntă, zi și noapte fără încetare,

Oboseală multă”.

În acele vremuri, marii zei își împărtășeau sarcinile între ei:

„Anu, tatăl anunnakilor, era zeul lor ceresc;

Mai mare peste ei era războinicul Enlil.

Căpetenia ostilor lor lui Ninurta-i fu dată,

Iar zeul Ennugi (Enki), Marele Veghetor era”.

Au fost întemeiate șapte orase, guvernate de șapte anunnaki. Un text care vorbește despre construcția centrului lui Enlil de la Nippur afirmă că „*Anunna, zeii Cerului și ai Pământului, lucrează. În mâinile lor ei tin mistria și cosul cu care se cară cărămizile pentru ridicarea fundației orasului*”. Și grecii aveau un mit asemănător, în care Zeus i-a obligat pe Poseidon și pe Apollo să construiască zidurile cetății Troia, ca pedeapsă pentru răzvrătire.

„Timp de patruzeci de perioade”, continuă Mitul lui Atrahasis, zeii cei mici „au îndurat chinul”. Însă „ei mormăiau continuu și sopteau între ei pe la spate”. Nemaisuportând munca grea, aceștia și-au spus:

„Să mergem să ne plângem căpeteniei noastre,

Căci el poate să mai ușureze din înrobitorul chin,

Regele zeilor, eroul Enlil,

La el să ne ducem, în palatul său, să ne plângem!”

Revoltatii și-au ales un conducător, al cărui nume rămâne necunoscut, deoarece fragmentul în care se vorbește despre el a fost deteriorat. Însă știm că era „*un conducător mare, din vremurile de demult*”. Mesajul acestuia era foarte clar:

„Acum, noi declarăm război,

Să începem dară, acum, bătălia”.

Textul sumerian *Enki și Ninmah* ne oferă identitatea conducătorului răzvrătiților. Și aici Igigi munceau din greu, fiind supravegheați de Anunnaki cei mari. Enki era singurul care nu lucra, preferând să doarmă în Abzu. Cum munca grea nu le plăcea deloc, Igigi s-au plâns la un moment dat lui Enki care, în înțelepciunea sa, trebuia să găsească o soluție. Prin urmare, el era acel „conducător mare, din vremurile de demult”, care i-a instigat la revoltă împotriva lui Enlil.

În continuare, *Mitul lui Atrahasis* ne spune că

„Zei i-au ascultat cuvântul,

Uneltele lor le-au pus pe foc,

Cutitele lor uriase, ce scobeau pământul,

Si ele în foc au pierit.

Pe zeul minelor l-au prins în tunele,

Legat, ei l-au luat

Până la poarta eroului Enlil”.

Această răscoală a început noaptea, la adăpostul întunericului, timp în care Enlil dormea fără nicio grijă.

„Era noaptea, ceasul jumătate,

Casa lui era înconjurată,

Dar zeul Enlil nu stia.

Kalkal (portarul lui Enlil) apoi s-a trezit,

A crăpat puțin usa și a privit.

Kalkal l-a trezit pe Nusku (vizirul lui Enlil)

Si vuietul de afară, înfricosati l-au ascultat.

Nusku, atunci, si-a trezit stăpânul

Din patul său, afară l-a tras:

«Stăpâne, e casa-ti înconjurată,

Războiul a ajuns la poartă»”.

După ce s-a dezmeticit și a realizat faptul că este înconjurat de Igigi, Enlil i-a cerut lui Nusku să îl cheme pe Anu pe Pământ.

„Mesajul a fost transmis și Anu a fost adus;

Enki a fost adus în fata lui.

Cu toti Marii Anunnaki prezenti la Consiliu,

Enlil s-a ridicat si astfel a grăit,

Tuturor zeilor adresându-se:

«Împotriva mea v-ati ridicat?

Trebuie să ies si să mă lupt cu voi?

Ce-mi văd ochii?

Răscoala voastră a ajuns la poarta mea!»

Anu a cerut să se facă o anchetă, iar Nusku a plecat spre locul unde se strânseseră răsculatii. I-a întrebat cine îi conduce, însă acestia au ascuns identitatea conducătorului lor: „*noi toti zeii la luptă ne-am ridicat*”. Si au continuat:

„Munca înrobitoare ne ucide zi de zi,

Prea mult muncim si ostenim din greu.”

Auzind raportul lui Nusku, Enlil le-a dat răsculatilor un ultimatum: ori este executat conducătorul răscoalei, ori el își dă demisia. „*la-ti înapoi comanda si toate puterile ce mi le-ai dat*”, i-a spus lui Anu, „*si alături de tine, în Cer voi pleca*”. Însă împăratul le-a luat răzvrătitilor apărarea:

„De ce anume îi acuzi pe ei?

Munca lor e grea si osteneala mare!

În fiecare zi...

Si jalea lor e mare si nimeni s-o asculte nu-i”.

Încurajat de vorbele tatălui său, Enki a luat cuvântul, oferind o soluție:

„Si fiindcă Zeita Nasterilor (Ninhursag) e aici,

Să facem un muncitor primitiv,

Si el să poarte jugul...

Să facă el toate muncile zeilor!”

Cu această ocazie, spunea el în *Enuma Elis*, „*zeii decăzuți se vor odihni*”.

În *Biblie*, asemenea lui Enki, Elohim propunea: „*Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!*” (*Facerea 1:26*)

Enuma Elis, poemul babilonian al creatiei, îl acreditează pe Marduk cu facerea omului. Aici, zeul afirma:

„Voi face o ființă primitivă,

Om îi va fi numele.

Voi face un muncitor;

El va face toate muncile zeilor,

Ca ei să se simtă usurați de povară”.

După o perioadă de dezbateri, zeii au acceptat în unanimitate soluția lui Enki. Prin urmare, conform *Mitului lui Atrahasis*,

„Ei au chemat-o și au întrebat-o pe zeiță,

Moasa zeilor, înțeleapta Mami:

«Tu, care ești Zeita Nasterilor, fă un muncitor!

Creează un muncitor primitiv

Și el să poarte jugul de azi înainte!

Să poarte el jugul dat de Enlil,

Muncitorul să facă de astăzi munca zeilor!»”

Mami / Ninhursag le-a spus că are nevoie pentru această misiune de ajutorul lui Enki. Textul sumerian *Enki și Ninmah* spune că ea s-a dus în Abzu pentru a-i comunica lui Enki decizia zeilor de a face un om și că sarcina lui era să găsească mijloacele pentru îndeplinirea acestei misiuni. El a replicat: „*creatura al cărui nume l-ai rostit – există!*”, adăugând „*lipsește-i chipul zeilor*”. Apoi i-a dat Zeitei-Mamă instrucțiunile necesare:

„Amestecă-ntr-un vas țărâna

De la Capătul Lumii adusă,

Chiar de deasupra lui Abzu

Și modelează-o după formă.

Zeii buni și pricepuți eu voi chema

S-aducă țărâna așa cum trebuie”.

În versiunea babiloniană a *Mitului lui Atrahasis*, opera scribului Nur-Aya din Sippar, Enki spunea că va institui ritualuri de purificare în anumite zile ale lunii. El a poruncit ca „*un zeu să fie omorât astfel ca toți zeii să se purifice într-o scăldare. Din carnea și sângele său Nintu să facă lut, pentru ca zeul și omul să se amestece bine în lut*”. A fost sacrificat Geshtu-E, un zeu minor despre care nu se cunosc detalii. Zeita-mamă a frământat acel lut special „*din carnea și sângele*” zeului, în care marii zei au scuipat pentru a-i da măsura potrivită. *Enuma Elis* prezintă un episod identic, Enki afirmând:

„Voi pregăti o baie pentru purificare,

Sânge să luăm de la un zeu...

Din carnea sa si din sângele său,

Ninti să amestece tărâna."

Zeul sacrificat a fost Kingu, cel acuzat de instigare lui Tiamat la revoltă. Kingu a fost legat, arterele i-au fost tăiate iar din sângele lui amestecat cu tărână, Ea / Enki a creat oamenii, cărora le-a impus „îndatoririle zeilor pentru a-i elibera pe ze”. Sacrificiul unui zeu, din corpul căreia au apărut oamenii, se întâlnește și în hinduism. Aici, zeii l-au ucis pe uriașul Purusha, din capul lui ivindu-se brahmanii, regii din brațe, producătorii de bunuri din coapse și sclavii din labele picioarelor.

Scopul amestecării elementului divin cu cel pământean este explicat în detaliu de *Enuma Elis*:

„În tărână, zeul si omul vor fi amestecați,

Ca unul să fie.

Si până la sfârșitul zilelor

Carnea si sufletul

Care în zeu a fost copt –

Acel suflet, prin frăția de sânge să fie uniți.

La semnul său, viața să triumfe.

Ca asta să nu fie uitată în veci,

Sufletul pe veci prin frăția de sânge să fie legat”.

În Casa lui Simti,

„Zeul care purifica Napistu, Ea, a vorbit.

În fața ei așezat, o îndemna înainte.

După ce ea a recitat incantația

Măinile si le-a pus în tărână, amestecul făcându-l”.

Au fost aduse „întepte si stiutoare, de două ori șapte zeite ale nasterii”, iar

„Ninti a modelat paisprezece bucăți de lut;

Șapte dintre ele, în dreapta le-a pus,

Pe celelalte în stânga.

Între ele a pus, apoi, forma”.

Tot Ninhursag hotărăște procedeele potrivite pentru sarcină, naștere și căsătorie, astfel încât omenirea să se poată reproduce și să poată prelua îndatorirea de a lucra pentru zei. Faptul că omul a fost creat pentru a munci (cel puțin aceasta era varianta „oficială”, pe care trebuia să o creadă Enlil) este redat nu doar în *Mitul lui Atrahasis* și *Enuma Elish*, ci și în *Biblie*: „și a luat Elohim pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească” (*Facerea* 2:15). În plus, în timpurile biblice, termenul tradus de obicei prin „venerare” era „avod”, care înseamnă „a lucra”. Prin urmare, oamenii nu doar își venerau zeii, ci și lucrau pentru ei. Tocmai din acest motiv, în *Facerea* 3:8, Dumnezeu biblic se plimba liniștit prin Grădină, în răcoarea serii, deoarece scăpase de grija muncii, grijă preluată de noua creatură primitivă. Aborigenii din Australia se consideră chiar și astăzi îngrijitori ai Pământului și servitori ai ființelor din Timpul Visului, creatoarele lumii și ale oamenilor.

Și în alte culturi se vorbește despre un proces asemănător de facere a oamenilor. În Grecia, titanul Prometheus („Chibzuitul”) a creat bărbații din lut, iar zeita Athena a suflat viața în ei. Fabulistul roman Phaedrus susținea că Prometheus era beat când a creat primii oameni, de aceea toți erau de sex masculin. Zeului Hephaestus i s-a atribuit crearea primei femei, Pandora. Zeus i-a ordonat lui Hephaestus să facă femeia din pământ, apoi toți zeii și-au adus contribuția, oferindu-i Pandorei tot felul de daruri seducătoare. Ca zestre, zeii i-au dăruit o cutie în care au închis toate relele lumii. Vrăjit de frumusețea ei (cine n-ar fi, după ce a trăit o viață înconjurat doar de bărbați?), Epimetheus, fratele lui Prometheus, a lut-o de nevastă. Curioasă, Pandora a deschis cutia primită de la zei, lăsând să scape în lume toate relele. Speriată, a închis totuși capacul, păstrând înăuntru doar Speranța. La fel ca în miturile precedente, întâlnim aceeași creare a omului de către zei dintr-un element pământean (lut sau pământ), contribuția mai multor zei și, în plus, o explicație pentru apariția relelor în lume. De asemenea, e posibil ca această legendă să încerce să explice și apariția homosexualității. Prometheus și Hephaestus sunt două reprezentări ale aceleiași divinități pe care sumerienii o numeau Enki. Prometheus era unul dintre titani (primii conducători ai Terrei), cel care a adus iluminarea oamenilor (focul din ceruri) iar Hephaestus era zeul meșteșugar, cel care crea ceea ce nu puteau alți zei, cel care a fost aruncat din cer și condamnat să locuiască departe de restul zeilor, pe o insulă. Iar Athena este Ninhursag a sumerienilor.

În Egipt, zeul Khnum („Constructorul”) a creat corpurile oamenilor din lut, pe roata sa de olar, soția sa, Heket, fiind cea responsabilă cu suflatul vieții (introducerea sufletului, numit Ka) în corpuri (procedeu identic cu al grecilor, unde protagoniști erau Prometheus și Athena). Și în *Biblie* se regăsește aceeași metodă de facere a omului: „Atunci, luând Elohim țărână din pământ, au făcut pe om și au suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie” (*Geneza* 2:7). Coarnele de berbec și asocierea lui cu apa îl identifică pe Khnum cu zeul sumerian Enki, soția sa, Heket, fiind Ninhursag.

Chinezii credeau că zeița-șarpe Nüwa a creat oameni din lut galben (o explicație pentru culoarea pielii chinezilor), inițial sculptându-l pe fiecare în parte. După ce a făcut câteva sute de oameni, a obosit. Astfel încât a descoperit o metodă mult mai eficientă: a înmuiat o sfoară în lutul galben, pe care a rotit-o. Din fiecare pată de lut care a căzut, a luat naștere câte un om. Totuși, zeița a mai sculptat câțiva oameni, aceștia devenind

nobili. Divinitatea șarpe, creatoare a oamenilor, este evident Ninhursag a sumerienilor, chinezii preferând să îl elimine pe sotul ei, Fuxi / Enki din povestea creației.

Pentru populația Yoruba din Africa de Vest, zeul Obàtálá a creat corpurile oamenilor din pământ, iar zeul Olódùmarè le-a dat suflete, suflând peste ei. *Coranul* susține de asemenea ideea facerii oamenilor din lut (Sura 23:12) de către Allah. Iar mayașii considerau că zeii Kukulkán și Tepeu au făcut primii oameni din noroi. Însă, nefiind mulțumiți de rezultat, au creat alții din lemn, apoi din porumb. Tot din lemn au fost făcuți primii oameni pentru scandinavi. Odin a suflat asupra a două trunchiuri de copaci, transformându-le în oameni: Ask („frasin”) și Embla („ulm”). Zeul Ve le-a dat acestora vorbirea, Vile i-a oferit femeii simțuri și gândire iar bărbatului putere, judecată și simțire.

Tibetanii consideră că un maimuțoi foarte înțelept și o diavoliță au avut șase fii acoperiți de păr și cu fețele roșii ca maimuțele. Aceștia au devenit oameni și au populat Tibetul. Cum Enki era zeul înțelepciunii, putem întui că el era „maimuțoiul foarte înțelept” care a creat primii oameni iar „diavolița” care l-a ajutat este, fără îndoială, Ninhursag. Tot două divinități, gemenii Mawu și Lisa, au creat oamenii în mitologia populației fon din Benin. Aceștia le-au dat mai apoi oamenilor darurile văzului, vorbirii și conștiinței, precum și tehnologia.

Pentru masaii din estul Africii, En-kai este zeul care a creat lumea și oamenii. El le-a oferit masailor ca dar vitele, coborându-le pe pământ pe o fâșie de piele. Nu poate trece neobservată asemănarea dintre numele En-kai al masailor și Enki al sumerienilor, care reprezintă aceeași zeitățe. Pentru zulușii din Africa de Sud, zeul Unkulunkulu („Cel bătrân”) a făcut oamenii și animalele din trestii. Inițial și-a dorit ca oamenii să trăiască veșnic, mai apoi s-a răzgândit. În conformitate cu miturile de pe întreg globul pământesc, și Iisus Hristos în *Noul Testament* îl consideră creator al oamenilor pe zeul-șarpe Enki, numit Diavolul sau Satan în multe culturi: „*voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru*” (*Evangelia lui Ioan 8:44*).

Vechiul Testament spune că, după ce l-a făcut pe Adam, Domnul „a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie”. În textele mesopotamiene, facerea omului a avut loc în „*Bit Simti*”, care a fost tradus prin „casa unde este determinată soarta omului”. Însă termenul „*simti*” provine din cuvântul sumerian „*siimti*” care, luat silabă cu silabă, înseamnă „răsuflare vânt viață”. Prin urmare, „*Bit Simti*” s-ar traduce mai exact „casa în care răsuflarea vieții este suflată înăuntru”, lucru practic identic cu relatarea biblică și cu miturile creației din Egipt, Grecia și Africa de Vest. Termenul akkadian folosit pentru a traduce cuvântul sumerian „*siimti*” era „*napistu*”, identic cu „*nefes*”, acestea două fiind „ceva” prezent în sânge, imposibil de identificat.

Ce ar putea fi acea „*sufflare de viață*”, prezentă în sânge? În *Deuteronomul*, a cincea carte a *Bibliei*, evreilor li se interzice de multe ori să mănânce sânge „*pentru că sângele are în el viață*” (12:23). În *Enuma Elis*, zeul sacrificat avea „*teema*”, un cuvânt tradus prin „personalitate” de o serie de autorități în materie, cum ar fi W.G. Lambert și A.R. Millard de la Oxford. Însă, literal, termenul înseamnă „ceea ce adăposteste ceea ce este legat de memorie”. Acest termen apare în versiunea akkadiană ca „*etemu*”, cuvânt tradus de obicei prin „duh” sau „spirit”. Acea „viață” din sânge, care „adăposteste ceea ce este legat de memorie”, adică ADN-ul, nu poate fi decât o genă a zeului. Iar acest lucru dovedește faptul că omul a fost creat pe cale genetică.

Nașterea lui Adam

Biblia ne spune că Elohim l-au făcut pe Adam din țărâna Pământului. Termenul ebraic „*adama*”, din care provine numele personajului biblic, initial nu se referea la orice fel de sol, ci la cel roșu-închis. Un cuvânt asemănător, akkadianul „*adamatu*” înseamnă tot „pământ roșu-închis”. Culoarea roșie este numită în ebraică „*adorn*”. Toate aceste trei cuvinte își au rădăcina în cuvântul „*dam*”, care înseamnă „sânge”. În plus, cuvântul akkadian „*tit*” („țărână, lut”), sinonim cu ebraicul „*adama*”, provine din sumerianul „*tiit*”, care înseamnă „ceea ce este cu viață”. În ebraică, „*tit*” se traduce prin „noroi” și are ca sinonim cuvântul „*bos*”, ce are aceeași rădăcină cu „*besa*” („ou”). Prin urmare, acea „țărână” se referă în realitate la un ou sau un ovul.

Astfel, numele Adam se poate interpreta în mai multe feluri: „cel al Pământului”, „cel făcut din sol roșu-închis”, „cel făcut din sânge” sau „cel făcut din ovul”. Fabricarea unei ființe în acest mod indică o concepție artificială, în laborator, sau fertilizare în vitro.

Textul sumerian *Enki și Ninmah* spune că, atunci când Zeita Mamă i-a cerut să facă omul, Enki i-a replicat: „*creatura al cărui nume l-ai rostit – există!*”. Acea creatură era maimuța Homo Erectus, care se aseamăna cel mai mult cu zeii din punct de vedere genetic și fizic. Enki a învățat-o și modalitatea prin care putea transforma Homo Erectus în om: „*lipeste-i chipul zeilor*”. Acel „chip” al zeilor pe care l-a primit Homo Erectus pentru a se transforma în Homo Sapiens este amintit și de *Biblie*: „*să facem om după chipul și asemănarea noastră*” (*Facerea 1:26*). Populația fang din Guinea are un mit asemănător al creației omului: zeii Nzame, Mebere și Nkwa i-au creat după chipul lor pe primii muritori, Sekume și soția acestuia.

Sacrificarea unui zeu, al cărui sânge a fost amestecat cu elementul pământean, reprezintă o recoltare de ADN. Ingineria noastră genetică a realizat fuziunea celulară, care face posibilă combinarea unor celule provenind din surse diferite într-o singură celulă, care posedă mai multe nuclee și mai multe seturi de cromozomi diferiți. Amestecul de nuclee și cromozomi poate da naștere unor celule diferite de cele originale. Cu alte cuvinte, se pot lua celule de la zeii extraterestri și de la pământeni Homo Erectus care, combinate, să rezulte într-o nouă ființă, Homo Sapiens, asemănătoare cu ambele specii, dar totuși diferită. Doar dacă proveneau din același material genetic, îngerii din *Biblie* și din *Cartea lui Enoh* sau zeii tuturor culturilor antice puteau avea copii cu pământeni, așa cum susțin multe texte. Extragerea de ADN se înțelege mai bine din facerea Evei: „*Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. Și a zis Adam: «Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său»*” (*Facerea 2:21-23*). Somnul lui Adam reprezintă o banală anestezie, iar coasta din care a apărut femeia nu poate reprezenta decât ADN-ul sustras din Adam, folosit pentru crearea Evei.

În aprilie 2011, un grup de cercetători chiar susținea că a descoperit gene extraterestre în ADN-ul uman. Acești oameni de știință lucrează în Proiectul Genomului Uman ce a apărut în 1989 în Statele Unite, de-a lungul anilor alăturându-li-se cercetători din Marea Britanie, Franța, Germania, Japonia și China. Ei cred că mai mult de 95% din secvențele de ADN necodificat (cunoscut sub numele de junk DNA) care se găsește în acidul dezoxiribonucleic al oamenilor este de fapt codul genetic al unor forme de viață din alte lumi. Prin decriptarea acestor gene extraterestre, geneticienii susțin că toate misterele pe care teoria evoluției nu le poate cuprinde și explica vor fi de acum încolo ușor de aflat. Genele extraterestre se găsesc în ADN-ul oricărei forme de viață de pe Pământ, dar în cazul oamenilor „doza” este mai mare decât la celelalte specii. Cercetătorii cred că ADN-ul extraterestru a fost „inserat” de mai multe ori, în mai multe perioade ale evoluției umane, în interiorul celulelor noastre – fapt care ne-ar fi permis o dezvoltare mult mai rapidă față de celelalte viețuitoare. Acești oameni de știință au chiar și o viziune a Creatorului în varianta lor. Ei sunt de părere că o formă extraterestră de viață a creat noi viețuitoare, printre care și omul, pe care le-a plantat pe diverse planete, inclusiv Terra. De altfel, termenul akkadian „*lulu*”, folosit pentru „om primitiv”, literal înseamnă „cel care a fost amestecat”.

Așadar, Enki și Ninhursag au creat oamenii prin fuziune celulară. Din carnea și sângele (ADN-ul) unui „zeu”, Ninhursag a făcut lut (embrioni). Faptul că marii zei au scuipat în acel „lut” reprezintă tot o recoltare de ADN. Când embrionii au fost gata, au fost implantați în 14 „zeițe ale nașterii” (femele de Homo Erectus). Însă crearea omului nu a fost un proces chiar atât de simplu, fiind nevoie de mai multe încercări. În textul sumerian *Enki și Ninmah*, cei doi au băut cam mult la o petrecere, amețindu-se. Ninhursag, numită aici Ninmah („marea regină”), are chef de o întrecere și propune să modeleze câteva ființe. Enki acceptă, dar insistă ca el să le hotărască soarta. Ninhursag se apucă de lucru și face șase ființe omenești, toate având câte un defect. Primul are un defect la braț, așa că Enki decide ca el să fie un oficial la curte. Al doilea are un tic, clipește întruna, așa că devine cântăreț. Al treilea este schilod dar Enki îi găsește și lui o „*soartă bună*”, deși din text nu se înțelege care este aceasta. Al patrulea are ejaculări necontrolate iar Enki îl vindecă printr-o baie rituală. A cincea ființă este o femeie stearpă, căreia i se dă un loc într-un harem. Ultimul nu are organe sexuale și Enki îl numește oficial la curte. Apoi, schimbă rolul cu Ninhursag: el creează ființe iar ea le hotărăște „*soarta*”. Prima creatură a lui Enki este o femeie fertilă iar cea de-a doua, care se numește Umul, este un bărbat foarte bolnav. Umul suferă de dureri de cap iar ochii, gâtul, inima, plămânii și intestinele îi sunt afectate. Brațele și picioarele îi sunt

neputincioase, prin urmare nu poate merge și nici nu se poate hrăni singur. Deoarece nu reușește să o ajute pe această ființă, Ninhursag pierde întrecerea: „*omul pe care l-ai creat nu este viu și nu este mort, nu pot să-l ridic*”. Enki o ia peste picior, amintindu-i că el a reușit să ofere o soartă bună oamenilor pe care ea i-a creat. Furioasă, îl blesteamă pe Enki: „*pe pământ nu vei locui*”, închizându-l astfel în Apsu, lumea subterană. Totuși, Enki îi dă zeiței niște sfaturi: să îl țină pe Umul în poală, penisul lui trebuie lăudat (?!), propriile ei acțiuni să fie mai reținute iar casa lui trebuie înălțată. Chiar dacă la prima vedere acest text prezintă un concurs între cele două divinități, este posibil ca în realitate să explice primele încercări nereușite ale zeilor de a crea oameni. Faptul că au existat niște rebuturi înainte de omul propriu-zis este confirmat de unele texte din vechime. Astfel, în *Alphabetum Siracidis* (un text datat undeva între anii 700 și 1000) se spune că prima soție a lui Adam nu a fost Eva, ci Lilith. Ea a fost izgonită din Grădina Edenului din cauza imperfecțiunii ei. Se certa încontinuu cu Adam și nu voia să i se supună. Drept urmare, a fost alungată și a devenit soția arhanghelului Samael. În textele babiloniene, Lilith (Lilitu) este considerată „*prostituata sacră a zeiței Istar*”, iar surse sumeriene mai vechi o numesc „*servitoarea zeiței Inanna*”. Asirienii o considerau demon, la fel și creștinii astăzi.

În *Popol Vuh* (manuscris mayaș din jurul anului 1550) se spune că zeii Kukulcán și Tepeu au făcut primii oameni din noroi. Dar aceștia se topeau, așa că zeii i-au distrus și au creat alții, de această dată din lemn. Dar acești noi oameni se purtau ca animalele, așa că zeii i-au transformat în maimuțe. În final au creat oameni din porumb, care le-au fost pe plac zeilor. Asemănătoare cu maimuțele erau și primele creaturi, strămoșii oamenilor, pentru tibetani.

Pentru etnia fang din Africa, zeii Nzame, Mebere și Nkwa au creat o ființă asemănătoare lor, numită Fan, care să conducă Pământul. Însă Fan a devenit nerespectuos și trufaș cu zeii. Supărați, aceștia au distrus lumea pe care au creat-o, dar Fan a supraviețuit deoarece i se dăduse viață veșnică. Cei trei zei au creat din nou plantele și animalele dar și un alt om, de data aceasta muritor, pe nume Sekume. Bineînțeles că și Sekume a fost făcut tot după chipul și asemănarea zeilor. Acesta împreună cu soția lui sunt considerați strămoșii oamenilor.

Pentru incași, Viracocha a creat o lume în care nu exista lumină. Zeul le-a ordonat oamenilor să respecte preceptele sale morale, însă aceștia au devenit răi și trufași. Supărat, Viracocha a distrus oamenii printr-un potop, cruțând doar trei dintre ei, care să-l ajute la refacerea lumii. Unul dintre cei trei, Taguapaca, a devenit obraznic, astfel încât zeul le-a poruncit celorlalți doi să-l arunce în lacul Titicaca.

În mitologia românească, două ființe gemene, Fârtatul și Nefârtatul, au încercat să creeze o făptură demnă de a stăpâni Pământul. Rezultatul încercărilor de început ale celor doi creatori ai lumii au fost căpcăunii, care au reprezentat o încercare nereușită: aveau o înfățișare monstruoasă, erau chinocefali (aveau cap de câine), lătrau în loc să vorbească și erau antropofagi. Aveau, de asemenea, capacitatea de a vedea zece oameni cu un singur ochi. Locuiau în peșteri și văgăuni, se ocupau cu culesul roadelor sălbatice și cu vânătoria și se mâncau între ei, iar puținii căpcăuni care au supraviețuit în al doilea ciclu antropogonic, au mâncat și oameni. Căpcăunii au fost distruși de către uriași, reprezentanți ai celui de-al doilea ciclu, și creați de către Fârtat și Nefârtat în primul rând cu scopul de a stârpi prima spiță nereușită. După ce au fost înfrânți, câteva exemplare răzlețe de căpcăuni au supraviețuit până în era omului: Muma Pădurii, Fetele Pădurii, Păduroiul și Tatăl Pădurii. La rândul lor, uriașii au fost înfrânți în lupta împotriva Fârtatului și a Nefârtatului. Au fost urmați de oameni în al treilea ciclu antropogonic, care se află încă în desfășurare. Blajinii, care vor domina al patrulea ciclu, există deja pe pământ, trăiesc în umbra oamenilor și îi ajută. Iar atunci când era oamenilor va ajunge la un final, blajinii vor fi considerați în sfârșit ființe perfecte, în stăpânirea cărora trebuie să se afle Pământul.

În Tibet un maimuțoi foarte înțelept și o diavoliță au avut șase fii acoperiți de păr și cu fețele roșii ca maimuțele, care au devenit oameni și au populat Tibetul. Acei „fii” ai lor, acoperiți de păr și cu fețele roșii, ce s-au transformat în oameni, reprezintă primele încercări de creare a oamenilor, până să se ajungă la un rezultat satisfăcător.

Toate aceste mituri vorbesc despre imperfecțiunea primelor ființe create de zei, până la apariția oamenilor. Putem trage concluzia că munca lui Enki și Ninhursag nu a fost deloc una ușoară, fiind nevoie de foarte mult timp și foarte multe încercări. Până la urmă, cei doi au reușit să creeze ființa mult-dorită:

„Zeitele nasterii au fost tinute-mpreună.

Ninti a stat, lunile numărând.

Luna a zecea, sorocul, încet s-apropia.

A zecea lună a sosit.

Vremea deschiderii pântecelor trecuse;

Zeita a înțeles ce se-ntâmplase.

Si-a acoperit capul si a-nceput mositul.

Bustul si l-a încorsetat si a pronuntat binecuvântarea.

A tras o formă; în ea era viață”.

Textul de mai sus ne indică faptul că noile creaturi nu s-au născut după nouă luni, așa cum ar fi fost normal, fiind necesare operații de cezariană.

„Cele înțelepte si învățate

De două ori sapte zeite s-au adunat.

Sapte dintre ele au născut bărbați,

Sapte dintre ele au născut femei.

Zeita Nasterilor a adus apoi

Suflarea Vietii.

În perechi ei s-au adunat,

În perechi s-au adunat în fata ei.

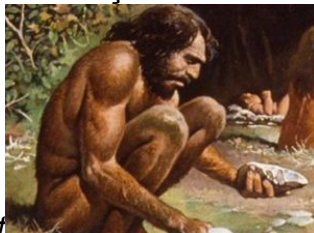
Creaturile erau oamenii –

Creaturile Zeitei Mamă.”

Văzându-si creatia, Ninhursag a strigat: „*L-am creat! Cu mâinile mele l-am făcut!*”. Apoi a anunțat Consiliul zeilor că si-a îndeplinit misiunea cu succes. Răsculații, auzind că sunt liberi, „*cu totii laolaltă au alergat să-i sărute picioarele*”. Din acel moment, omul primitiv era cel care „*va purta jugul*”. Pentru că au creat oamenii, Enki a fost considerat de atunci zeul fertilității și al creației iar Ninhursag zeița sexualității și a iubirii.

Cum arătau primii oameni? Un text sumerian ne oferă o descriere: „*Când omenirea a fost făcută, ei nu știau să mănânce pâine, nici cu haine goliciunea să-și acopere. Ierburile le pășteau ca oile, din bălți beau apă, ca fiarele pădurii*”. Biblia oferă la rândul ei o imagine vagă a primilor oameni, confirmând faptul că erau goi („*Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau*” – *Facerea 2:25*) și ierbivori („*Iată, vă dau toată iarba*

ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana voastră” – *Facerea 1:29*). Aceeași imagine a primilor oameni întâlnim și în *Epopoea lui Gilgames*, în descrierea lui Enkidu înainte de a fi civilizat:

„Acoperit de păr pe trupul tot,

Pe cap având păr lung ca o femeie...

El nu cunoaste nici omul nici pământul,

Si e la fel ca cei ascunsi în ierburi;

Alături de gazele el iarba grasă paste,

Cu fiarele pădurii el se hârjonește,

În locurile de adăpat.

Cu creaturile ce misună prin apă

Inima sa si-o bucură”.

Astfel arătau primii oameni acum aproximativ 200.000 de ani, când cercetătorii presupun că Homo Sapiens s-a desprins din Homo Erectus. Însă până la forma de astăzi a omului, Homo Sapiens Sapiens, mai era destul...

După ce am aflat cine a creat oamenii, cum și în ce scop, rămâne întrebarea: unde au fost făcuți? Biblia nu oferă nicio explicație iar mulți consideră că omul a apărut în Grădina Edenului. Dar *Vechiul Testament* indică faptul că Grădina a apărut după nașterea omului, Elohim creând-o special pentru a-și muta acolo noua „capodoperă”: „*apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise*” (*Facerea 2:8*), „*și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească*” (*Facerea 2:15*). Prin urmare, omul a fost făcut în altă parte, Domnul mutându-l mai apoi în est, în Grădina aflată în zona numită mai târziu Mesopotamia. Dacă facerea omului nu a avut loc în Grădina Edenului, atunci unde? Mesopotamienii considerau că sub pământ, în Abzu sau Apsu, casa subterană a lui Enki. Un imn al lui Enki începe cu cuvintele: „*Divinul Ea în Apsu a luat o bucată de lut, pe Kulla*

din ea l-a făcut, templele să le refacă”. Un alt text sumerian spune că: „Creaturile cu înfățișarea strălucitoare (oamenii), ieșind din Abzu, stau cu toții în fața zeului Nudimmud (Enki)”. Un text botezat de cercetători *Legenda târnăcopului* povestește cum Enlil a făurit o armă numită Alani (o mașinărie asemănătoare cu un buldozer), cu care a săpat în pământ pentru a ajunge la locul „de unde s-a împrăștiat carnea”, acolo unde se aflau oamenii (în Abzu): „zeul a chemat-o pe Alani, poruncă i-a dat. Ca pe o coroană pe cap i-a pus sfărâmătorul de pietre și l-a mânat spre locul unde s-a împrăștiat carnea. În groapă era capul omului, din pământ ieșeau oamenii spre Enlil, privirea sa asupra Capetelor Negre zăbovea”. Nebăgate în seamă până acum, și mai mult ca sigur neînțelese, sunt miturile originii triburilor de indieni din sud-vestul Americii (navajo, zuni, hopi, pueblo, apași). Cu toții susțin că strămoșii lor sunt veniți de sub pământ. Maorii din Noua Zeelandă cred că Hawaiki (lumea de dincolo) este pământul lor de baștină, de unde au călătorit către insulele polineziene. Chiar dacă nu au sens aceste mituri pentru cei mai mulți dintre cercetători, totuși ele sunt în conformitate cu miturile sumeriene, babiloniene și akkadiene. Acceptând ideea că oamenii au fost creați în lumea subterană, au sens și cuvintele lui Iisus din *Evangelia lui Ioan* 8:23: „Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus”.

După ce Enlil i-a luat fratelui său oamenii abia creați, *Legenda târnăcopului* spune că

„Anunnaki au pășit spre el,

Bratele și le-au ridicat multumind,

Ungând inima lui Enlil cu laude.

Capete Negre îi ceruseră,

Capetelor Negre

Ei le-au dat târnăcopul să-l poarte”.

Enki însă nu a fost deranjat că a rămas fără noile sale creaturi. Dimpotrivă, pentru ca planul său să reușească, era nevoia ca oamenii să fie pe Pământ, lângă Enlil. Chiar dacă experimentul a avut succes, oamenii nu erau totuși soldații pe care și-i dorea. El și-a continuat experimentele pe ascuns, încercând să transforme „animalele de povară” în soldați. În încercarea de a obține soldatul perfect, Enki a combinat oameni cu animale, încercări ce nu au avut rezultatul scontat. Acești hibrizi au fost priviți ca monștri sau demoni în multe culturi. Alții i-au identificat cu zeii lor. Chiar și în ziua de astăzi există popoare (cum ar fi indienii din America de Nord) care cred

în comuniunea om-animal. Fiecare indian își alege un animal ca totem, sufletul lui contopindu-se cu cel al animalului respectiv. Înfrățirea dintre om și animal își are rădăcinile în acele timpuri în care existau pe Pământ hibrizii om-animal. Unul dintre cele mai bune exemple de astfel de creaturi îl reprezintă căpcăunii chinocefali din mitologia românească. Chinocefalii (oameni cu cap de câine) sunt menționați încă din cele mai vechi timpuri. Ioannis Tzetzae, un poet și comentator istoric bizantin, se referă la aceștia ca la niște locuitori ai Indiei, în zona actualului Pakistan. Marco Polo îi menționează ca fiind locuitori ai insulelor Andaman din Oceanul Indian. Giovanni da Pian del Carpine susținea că i-a întâlnit în Lacul Baikal. În *Istoria dinastiei Liang*, misionarul budhist Hui-Sheng a descris o insulă locuită de chinocefali, la est de Fusang. În *Istoria dinastiilor nordice*, istoricul Li Yanshou menționează și el un regat al câinilor. Principala sursă despre existența

Sfântul Mucenic
Hristofor

chinocefalilor rămâne însă geograful, farmacistul și istoricul Ktesias, ale cărui scrieri au fost luate foarte în serios de către părinții Bisericii din Bizanț, precum Patriarhul Fotie cel Mare. În cartea *Indica*, Ktesias menționează existența unui trib indian al chinocefalilor. Câteva legende ale persilor, etiopienilor, grecilor, armenilor și arabilor se referă la întâlnirea dintre Alexandru Macedon și chinocefali. Biserica ortodoxă îl sărbătorește pe 9 mai pe Sfântul Mucenic Hristofor, care are cap de câine, despre care se spune că a venit în lumea romană trecând prin deșertul Persiei. Dar probabil cel mai cunoscut chinocefal este zeul egiptean Anubis, cel cu corp de om și cap de câine. Inițial cel mai important zeu al morții, a fost înlocuit ulterior cu Osiris. Un alt zeu egiptean cu cap de câine este Duamutef („cel ce își adoră mama”), unul dintre cei patru fii ai lui Horus cel Bătrân și ai lui Isis. Există și un mit alternativ care îl descrie pe Duamutef și pe frații săi ca fiind fiii lui Osiris. Unul dintre zeii chinezilor, Fu Xi, este deseori reprezentat cu cap de câine. Iar în mitologia sârbilor se vorbește despre psoglavi, demoni cu corp de om, picioare de cal, cap de câine, dinți de fier și un singur ochi în frunte. Se crede că au trăit acum foarte mult timp, în anumite zone din Bosnia și Muntenegru.

Amestecul ADN-ului animalic cu cel uman nu s-a rezumat doar la cel canin. S-au încrucișat cu oameni cai, păsări, reptile, pisici, ba chiar și... insecte. Există și astăzi o mulțime de oameni cu trăsături fizice animalice: față ca de cal sau de câine, nas acvilin, etc., ceea ce nu este decât o reminiscență genetică a acelor creaturi. Într-o tăbliță sumeriană se pot observa trei persoane ce aduc în fața lui Enki un prizonier cu un aspect fizic mai mult decât ciudat. Deși partea superioară a corpului este umană, partea sa dorsală amintește de cea a unei insecte. Și picioarele sunt ciudate: tălpile sunt diferite de ale celorlalți iar genunchii îi sunt îndoiți în spate, și nu în față, ca la oameni. Ce poate fi acest prizonier misterios? Cel mai probabil un astfel de hibrid om-animal, unul dintre experimentele eșuate ale lui Enki.

Cele mai cunoscute încrucișări dintre oameni și animale rămân zeii egipteni. Horus și Ra erau reprezentați cu capete de șoimi, Thoth avea cap de ibis, Hathor și Isis aveau capete de vacă, capul lui Sobek era de crocodil, Amon și Khnum aveau capete de berbec, Sekhmet avea cap de leoaică iar Geb avea cap de gâscă sau de șarpe. Grecii au încercat să explice aspectul animalic al zeilor egipteni, inventând o poveste în care se spunea că, în timpul războiului dintre giganți și zeii olimpieni, aceștia din urmă s-au ascuns în Egipt sub formă de animale, pentru a nu fi descoperiți de îngrozitorul Typhon. Hibrizii sunt întâlniți și în alte părți ale lumii. În hinduism, Garuda are corp uman, aripi și cioc de vultur, iar zeul Ganesa are cap de elefant și corp de om. În Japonia, karura este o creatură enormă cu corp de om și cap de vultur. La sumerieni, lamma (sau lamassu în akkadiană) și alad (sau ședu) erau creaturi cu corpuri de leu sau de taur, aripi de vultur și capete de om. Grecii numeau aceste făpturi sfincși, indienii purushamriga iar israeliții heruvimi, termen ce definește actualmente în

creștinism o clasă de îngeri. Cei șapte abgal (sau apkallu în akkadiană) aveau partea inferioară de pește, cap de om sau de vultur și aripi. În Mesopotamia, spiritul păzitor urmahlullu era o creatură jumătate om, jumătate leu. De asemenea, aqrabuamelu era un amestec dintre om și scorpion. La azteci, zeul Huitzilopochtli era un hibrid dintre om și pasăre. În China, Lei Gong („Ducele tunetului”), numit și Lei Kung sau Lei Shen („Zeul tunetului”) era înfățișat ca o creatură cu gheare, aripi de liliac și o față albastră cu cioc de pasăre. Zeii Fu Xi și Nüwa aveau corpuri de șerpi și capete de oameni. La greci se întâlnesc cei mai mulți astfel de hibrizi. Harpiile erau păsări cu capete de femei, iar sirenele erau femei cu aripi și gheare de pasăre. În

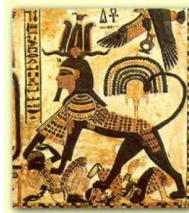
alte culturi, sirena are partea inferioară de pește iar cea superioară de femeie. Centaurii aveau partea inferioară de cal iar cea superioară de om, minotaurul avea corp de om și cap de taur, Medusa și Lamia erau amestecuri dintre femei și șerpi iar Kekrops, primul rege al cetății Athena, era jumătate om, jumătate șarpe. Zeul primordial Chronos (a nu se confunda cu titanul Kronos), personificarea timpului, avea corp de șarpe și trei capete: unul de om, unul de taur și unul de leu. Giganții și zeul Boreas aveau șerpi în loc de picioare. Pan, Agreus și Nomios erau oameni cu coarne și partea inferioară de țap. În India, una dintre reîncarnările zeului Visnu, Narasima, are corp de om și cap de leu.

În afară de combinațiile dintre oameni și animale, Enki a realizat și încrucișări între diferite specii de animale. În mitologia sumeriană și persană, Anzu (sau Zu ori Idugud) era un vultur cu cap de leu. Serafimii erau cunoscuți

inițial în Asia ca demoni cu formă de șarpe și șase aripi. Evreii și creștinii au transformat acești demoni într-o clasă de îngerii. Zeul aztecilor, Quetzalcoatl, era un șarpe cu pene. În Babilon, Tiamat era un șarpe înaripat. O altă astfel de creatură era grifonul, ce avea cap și aripi de vultur iar corpul de leu. Pegasos era un cal înaripat iar fratele său, Khrusaor („cel ce are armament de aur”), un mistreț înaripat. Inorogul ori unicornul era un cal cu un corn în frunte. Allocamelusul era un animal mitologic cu cap de măgar și corp de cămilă. În folclorul insulelor Filipine există Tikbalangul (sau Tigbalang, Tigbalan ori Tikbalan), o creatură cu corp de om și cap și picioare de cal. În Chile, creatura Colo-Colo are ori forma unui șarpe cu picioare, asemănător unui șobolan lung cu pene, ori forma unui șoarece lung cu cap de cocoș. La greci, Kerberos, paznicul infernului, era un câine cu trei capete. În hinduism, Yali are corp de pisică, cap de leu, trompă de elefant și coadă de șarpe.

Despre făpturi fabuloase au scris în antichitate Manethon, Eusebiu, Plutarh, Strabon, Platon, Tacitus, Diodor și Herodot. Preotul babilonian Berossus afirma că zeul Belus a făcut mai multe „ființe hidoase, care au fost

create din două bucăți diferite”. El mai scria că „oamenii apăreau cu două aripi, unii cu patru și cu două fete. Aveau un trup, dar două capete, unul de bărbat și celălalt de femeie. La fel și părțile celelalte ale trupului, de bărbat și de femeie. Alții erau cu picioare și coarne de țap. Alții cu picioare de cal; alții, hipocentaurii, erau pe jumătate oameni, pe jumătate cai. Și tauri cu cap de om erau, și câini cu cozi ca de pește. Mai erau și cai ce aveau capete de câini, și oameni și alte animale aveau capete și trupuri de cal și cozi de pește. Pe scurt, erau îmbinări de toate făpturile Pământului... Toate aceste ciudățenii se păstrau în templul lui Belus din Babylon”. În secolul al IV-lea, inspirându-se din relatarea lui Berossus, episcopul Eusebiu scria în *Cronografia* despre templu lui Belus: „și existau acolo alte animale, dintre care unele create de ei însisi și înzestrate cu forme dătătoare de viață; și ar fi plămădit oameni, din aceia cu două aripi; și alții cu patru aripi și două chipuri și un trup și două capete, femei și bărbați, și două naturi, bărbătească și femeiască; și alți oameni, cu coapse de capre și coarne pe cap; și alții, cu picioare de cal; și alții, cu aspect de cal în partea posterioară și de om în cea anterioară, care au formele hipocentaurilor; și ar fi zămislit și tauri cu cap de om și câini cu patru trupuri, ale căror cozi ar fi ieșit, aidoma cozilor de pește, din părțile posterioare; și cai cu cap de câine; și oameni și alți monștri cu cap de cal, trup de om și coadă de pește; și tot felul de dihanii cu formă de balaur; și pesti și reptile și serpi și multe alte făpturi fabuloase și ciudate, de specii diverse și forme variate, ale căror imagini le păstrau una lângă alta în templul lui Belus”.

Pe un sigiliu sumerian ce astăzi se află la Luvru, dar și pe o tăviță de farduri din Muzeul Egiptean de la Cairo, sunt creaturi cu patru picioare, gâturi lungi, unduite și capete de sarpe, ținute de oameni în lesă. Tot la Luvru sunt și trei figurine de numai zece centimetri înălțime, datate pe la 2.200 î.Hr., ale unor tauri cu cap de om, dar și Cupa lui Gudea din aceeași perioadă, înaltă de 23 de centimetri, pe gravura căreia există o făptură mixtă cu gheare de pasăre la picioare, mâini de om, aripi și corp de dragon. Pe o stelă miniaturală de 20 de centimetri se poate vedea o „zeită înaripată” ce are cap și corp de femeie, gheare la picioare și aripi pe spate, iar în muzeul din Baghdad se află statueta „zeitei arhaice”, ce are corp de femeie, cu sâni delicat, și cap de monstru. În localitatea Sipan, într-un mormânt al unui preot moche, arheologii peruani au găsit în 1988 un sceptru de cupru, lung de un metru, pe care o femeie se împerechează cu o făptură jumătate motan, jumătate reptilă. Din orasul sumerian Uruk au fost dezgropate statuete ce reprezintă fiinte cu

capete de reptilă și corpuri umane, vechi de aproximativ șase milenii. În Germania a fost descoperită o statueta veche de 30 de milenii, ce reprezintă un om cu cap de leu, asemănător cu zeita egipteană Sekhmet. La British Museum se găsește un relief al regelui asirian Assurnasirpal, pe care un bărbat ține de o frânghie un animal ce merge pe două picioare ca o maimuță, labele mâinilor sale terminându-se în aripioare de peste. Tot aici se află obeliscul negru al regelui asirian Salmanassar al II-lea, pe care sunt reprezentate, în spatele unui elefant, două siluete mici, de statura unor copii, ce au capete de om dar coapsele și picioarele de animal, duse de doi gardieni. Pe un alt fragment sunt doi sfincsi cu cap de om, ținuti în lanț. Textul însoțitor de pe obelisc vorbește despre „*animale-om care sunt duse în captivitate*”.

Se pot obține astfel de creaturi în realitate? În 1954, la Universitatea de Medicină din Moscova, omul de știință sovietic Vladimir Demikhov a realizat chirurgical un câine cu două capete. Mai exact, a greșit partea superioară a trunchiului unui câine pe gâtul altui câine. Spre surprinderea tuturor, această creatură a trăit timp de câteva săptămâni. Astfel, doctorul Demikhov a demonstrat că se pot realiza hibrizi prin procedee chirurgicale. În 1970, oamenii de știință de la Case Western Reserve University School of Medicine, conduși de către chirurgul Robert J. White, au efectuat o operație extrem de controversată: transferul capului unei maimuțe pe corpul alteia. Această creatură a trăit normal timp de aproape trei zile. Întrebările care apar în urma acestor experimente sunt următoarele: dacă oamenii pot da naștere astăzi unui câine cu două capete și șase picioare, entități superioare tehnologic n-ar fi putut realiza în trecut un câine cu trei capete, așa cum era Kerberos al grecilor? Ori un alt fel de hibrid animalic? Dacă noi reușim astăzi să realizăm un transplant de capete, nu ar fi putut face același lucru acei „zei” din vechime, dând naștere unor creaturi precum Minotaurul sau chinocefalii? Strămoșii noștri susțineau că acei monștri erau creațiile zeilor. Iar singurul zeu preocupat de astfel de experimente genetice era Enki.

În 2003, un grup de cercetători de la Universitatea de Medicină din Shanghai a realizat cu succes fuziunea dintre celule umane și celule de iepure. Embrionii au fost primii hibrizi umano-animale realizați prin inginerie genetică recunoscuți oficial. Un an mai târziu, cercetătorii de la Clinica Mayo din Minnesota au creat porci cu sânge uman. Una dintre ideile principale ale experimentului a fost posibilitatea de a crea în porci inimi umane, pentru transplanturi cardiace. În concluzie, avem astăzi tehnologia care ne permite să realizăm hibrizi

asemănători cu monștrii din legende. De ce să presupunem că nu o au și acei „zei” care le-au oferit strămoșilor noștri o sumedenie de cunoștințe? Iar dacă o au, de ce să credem că nu au și folosit-o?

Se pare că există dovezi care să ateste existența unor hibrizi, mai ales în locul unde au fost ilustrate cele mai multe astfel de cazuri. Pe 5 septembrie 1852, francezul August Mariette (care mai târziu a fondat Muzeul Egiptean) a descoperit un coridor subteran în Saqqara, în care se aflau două sarcofage imense. Convinși că va găsi mumia unui Apis (taur venerat ca încarnare a zeului Ptah), Mariette a fost surprins să descopere în sarcofage o masă bituminoasă în care se aflau oase mici, aparținând mai multor animale. Exploratorul britanic Sir Robert Mond, care a realizat excavații în așa-numitul „Bucheum” (o cameră mortuară din piatră, de sub ruinele templului din Hermonthis), a ajuns la aceeași concluzie cutremurătoare. Sarcofagele fie nu conțineau nimic, fie conțineau doar bitum plin de fragmente osoase. Într-unul dintre sarcofage, în locul unui bou mumificat, au descoperit oase amestecate de câini și șacali. În catacombele din Abusir, de această dată însoțit de doi francezi, Lortet și Gaillard, Mond a descoperit alte sarcofage de care era sigur că ar conține tauri mumificați. Și din nou au avut parte de o surpriză. În primul sarcofag au descoperit un amestec de oase aparținând unor animale diferite, unele specii neputând fi identificate. Iar al doilea sarcofag, ceva mai lung de 2,4 metri și lat de aproximativ 1,2 metri, conținea un amestec divers de opt animale. Și în acest caz a fost imposibilă identificarea speciei căreia îi aparțineau două dintre oase. Ce creaturi erau cele închise în sarcofage de către vechii egipteni, compuse din mai multe animale? Posibil hibrizi asemenea celor prezenți în toate culturile antice.

Chiar și în zilele noastre există astfel de creaturi, semn că experimentele genetice ale lui Enki nu s-au sfârșit. Pe 13 iulie 2008, în Montauk, New York, patru tineri au găsit pe malul râului cadavrul unei creaturi ciudate, cu cioc de pasăre, gheare de raton și corp ca de câine. Animalul nu a putut fi identificat deoarece nu seamănă cu nimic cunoscut de om, ci arată ca un amestec de diferite animale. Unii cred că acest monstru a fost creat în laborator de către guvernul Statelor Unite, într-un centru de cercetări din apropiere. Alții presupun că și acest animal face parte dintr-un lung șir de experimente genetice ale extratereștrilor. În 2010, în lacul Wylie din Carolina de Sud, pescarul Frank Yarborough a prins un pește ciudat care cântăre

ea 2,3 kilograme, avea jumătate de metru lungime și dinți de om. Biologul Robert Stroud, de la Departamentul de Resurse Naturale, susține că ciudatul pește face parte din specia Pacu, o rudă îndepărtată a piranha, originară din râul Amazon din America de Sud. Această ipoteză nu are prea mulți susținători, deoarece nu poate explica totuși de ce peștele are dinți umani.

Unele dintre cele mai celebre creaturi sunt umanoizii înalți și păroși, numiți Bigfoot (America de Nord), Yeti (Tibet), Yeren (China), Tchoutchounaa (Iakuția) sau Orang Pendek (insula Sumatra). Deși cercetătorii oscilează în a-i considera ori veriga lipsă dintre maimuțe și oameni, ori pură ficțiune, adevărul este că nimeni nu a reușit să dărâme vâlul de mister din jurul lor. Un lucru mai puțin mediatizat este faptul că acești umanoizi păroși sunt în strânsă legătură cu OZN-urile. Numărul din mai 1982 al revistei *The MUFON UFO Journal* relatează că, în 1973, în statul american Pennsylvania, un grup de fermieri a observat un OZN aterizând. Lângă el au fost observate două creaturi, înalte de aproximativ 2,10 metri, cu brațele atârând până sub genunchi și tot corpul acoperit de păr lung și negru. Fermierii au fugit să anunțe autoritățile dar, când s-au întors peste trei sferturi de oră, nu au găsit nici OZN-ul, nici creaturile. Doar în iarbă rămăsese un cerc fosforescent, cu diametrul de 30 de metri.

Dan D. Farcaș, în *OZN-uri de pe celălalt tărâm*, susține că numai în 1973 au fost raportate 103 întâlniri în care apăreau simultan OZN-uri și Bigfoot, șase fiind din statul Pennsylvania. Tot el descrie cazul unei femei în

vârstă, ce trăia singură într-o zonă izolată, care a împușcat în stomac un Bigfoot. Acesta a dispărut în momentul următor într-o străfulgerare de lumină, fără să scoată vreun sunet.

Ellen Crystall, în volumul *Silent Invasion* (1991), relatează că la Pine Bush (statul New York), la aproximativ 25 de kilometri de Manhattan, în contextul unei veritabile „invazii” de OZN-uri, au fost semnalate mai multe creaturi care nu aveau ce căuta acolo: Bigfoot, lemuri și un soi de „oameni-molie”. Un localnic i-a povestit că a fost nevoit să se refugieze într-un copac de „ceva” invizibil, care făcea zgomot și emana un miros de putred. Ellen Crystall descrie și cazuri în care s-au găsit urme ale unor labe uriașe în preajma OZN-urilor. Părerea ei este că toate aceste fapte au fost aduse de către ocupanții OZN-urilor.

În *Extraterrestrials Among Us* (1986), George C. Andrews amintește că, în cursul unui incident în care a fost implicat un OZN, mai mulți martori susțin că au auzit niște pași grei, ca ai unui biped uriaș. Un alt martor a văzut un Bigfoot transparent, „ectoplasmic”, materializându-se în fața ochilor săi. În săptămânile care au urmat, din zonă au fost aduse zeci de rapoarte asupra unor ființe similare, văzute aparent în carne și oase.

Un caz analizat de doctorul Leo Sprinkle și reprodus în cartea *Alien Liaison* (1991) de Timothy Good este cel al fermierului Jim din Colorado. Acesta s-a confruntat cu mai multe cazuri de mutilări de vite, la fața locului găsiind urme de pași cu laba de aproximativ 45 de centimetri. Într-o noapte, fermierul a văzut o ființă uriașă ce a trecut prin îngrăditura de sârmă ghimpată, pe care a rupt-o, lăsând agățate de ea şuvițe lungi de păr. Analiza ulterioară a urmelor de pași și a firelor de păr dovedeau că nu aparțin vreunei specii cunoscute. În altă noapte, Jim a împușcat creatura, care revenise. Ființa a tresărit, a scos un scheunat, în același timp auzindu-se și un fel de „bip”, după care s-a făcut nevăzută. În săptămânile următoare, fermierul a văzut în preajma casei sale, în repetate rânduri, un OZN discoidal. Susține chiar că s-a întâlnit cu ocupanții acestuia, care l-au asigurat că Bigfoot le ascultă ordinele. Jim a tras concluzia că în preajma fermei sale se află o bază extraterestră permanentă și că autoritățile cunosc acest fapt, dar preferă să păstreze secretul.

Analizând aceste lucruri, putem considera că umanoizii înalți și păroși sunt creaturi ale extraterestrilor, o nouă etapă a experimentelor genetice inițiate de Enki și duse mai departe de fiul său, Marduk. Agilitatea și forța unui Bigfoot, alături de capacitatea sa de a deveni invizibil, îl pot transforma într-un candidat serios la poziția de „soldat perfect”. Însă, din moment ce numărul acestor creaturi este infim, iar aparițiile lor au loc în zone izolate, tragem concluzia că experimentul este încă departe de a fi finisat. Extraterestrii încă îl studiază pe ascuns, semn că mai au mult de lucru.

Invizibilitatea nu este caracteristică doar lui Bigfoot. De-a lungul timpului, s-au semnalat mai multe creaturi cu această însușire. Conform cronicarilor vremurilor, în ianuarie 1565 exista în Vijayanagar o felină uriașă invizibilă. Pe 29 august 1922, camioneta fermierului texan Frank Dillon a fost distrusă de un rinocer invizibil. Pe 17 iunie 1993, Tom și Jessica Neill au dat în Parcul Național Yellowstone (statul american Wyoming) peste o pasăre uriașă invizibilă, care i-a atacat. E posibil ca și aceste ființe invizibile să fie experimente genetice ale urmașilor lui Enki. Și acestea nu sunt singurele cazuri ciudate din istorie.

Începând cu 8 februarie 1955, locuitorii din Devonshire (Anglia) au găsit aproape zilnic, timp de trei luni, zeci de șiruri de urme ale unei singure copite, dispuse la 20 de centimetri una de cealaltă. Copita avea lungimea de 10 centimetri și lățimea de 7. Șirurile de urme se întindeau pe o distanță de 150 de kilometri, fără să ocolească vreun obstacol întâlnit în cale. Acest caz straniu din Devonshire nu este însă unul singular. O cronică japoneză amintește că în anul 929, în curțile și grădinile palatului imperial din Kyoto, au apărut inexplicabile șiruri de urme ale unei singure copite. Călugărul benedictin D'Epernay descria amprente asemănătoare în Franța anului 943, în timpul unei furtuni cumplite. În 1065 s-au găsit urme asemănătoare în împrejurimile orașului englez Scarborough. Abatele Ralph de Coggeshall consemna în cronică sa două astfel de evenimente: unul în timpul lui Richard Inimă de Leu (1189-1199) și celălalt în 1205. În anul 1840, exploratorul britanic James Ross a găsit astfel de urme pe insula Kerguelen, unde nu trăiesc animale copitate. Ziarul *London Times* anunța pe 14 martie 1840 urme similare în apropierea localității Glenorchy din Scoția. Iar în aprilie 1855, *Illustrated London*

News publica un caz asemănător în Galiția. Șiruri de urme unicopitate s-au mai găsit în Noua Zeelandă (1886), New Jersey (1908), Belgia (1945), Devonshire (1950), Scoția (1952) și pe coastele vulcanului Etna din Sicilia (1970). Ce fel de creatură cu o singură copită ar putea lăsa astfel de urme prin toată lumea, pe o perioadă de mai bine de un mileniu? Probabil încă un experiment al lui Enki?

Între anii 1859 și 1867, în mlaștina Bodmin a trăit un hibrid umano-reptilian, gri sau verde închis, înalt de 2,5-3 metri, fără coadă, acoperit de plăci osoase, cu o creastă spinoasă pe țeastă și mănunchiuri de spini la umeri, omoplați și genunchi. Timp de opt ani a ucis numeroase animale dar și oameni. În poarta de lemn a unui castel de pe coasta Atlanticului, monstrul din Bodmin Moor a lăsat un spin de os lung de 21 de centimetri, care acum se află la Muzeul Kensington din Londra. ADN-ul din acest os nu aparține niciunei specii de pe Terra, vii sau fosile. În 1867, monstrul a dispărut brusc, la fel cum apăruse.

În ianuarie 1909, sute de martori din New Jersey au semnalat o ființă humanoidă de trei metri înălțime, cu aripi pielose și cap ca de liliac. Creatura, supranumită „Diavolul din New Jersey”, a atacat păsări, oi și femei. A dispărut în luna mai, după ce a răpit-o pe Mary Weathers, o fetiță de numai 14 ani. Pe 28 iunie 1936, niște excursioniști au întâlnit la 38 de kilometri de orașul Camden o femeie acoperită de o blană neagră (ce lipsea pe piept, pântec și spate), având două membrane pielose prinse între coate și genunchi. Pletele îi erau încălcite și foarte lungi, gura neobișnuit de mare iar ochii întunecați, numai pupilă. În martie 1938 a fost descoperit cadavrul acestei creaturi. În urma cercetărilor, poliția a arestat trei vagabonzi care au recunoscut că au violat-o și ucis-o pe acea ființă stranie, probabil fiica Diavolului din New Jersey și a lui Mary Weathers.

Atât Diavolul din New Jersey cât și monstrul din Bodmin Moor au dat dovadă de o inteligență mult superioară animalelor. Monstrul din Bodmin Moor părea că ucide din plăcere, lucru nemaîntâlnit la niciun animal. Diavolul din New Jersey a avut un copil cu Mary Weathers, lucru ce denotă o compatibilitate genetică între specia lui și cea umană. Monstrul din Bodmin Moor a încercat la rândul său să răpească o tânără, probabil tot în scopul împerecherii. Se spune că numeroși Yeti sau Bigfoot s-au împerecheat cu femei, care au dat naștere unor hibrizi, idee ce susține aceeași compatibilitate genetică. Prin urmare, putem presupune fără să greșim prea mult că și aceste ființe sunt experimente genetice ale lui Enki și ale adepților săi, ce au scopul de a realiza soldați perfecți.

Dacă toate aceste creaturi au existat cu adevărat și sunt doar experimente genetice, așa cum susțin din ce în ce mai mulți autori (printre care Erich Von Daniken, Giorgio Tsoukalos, Jonathan Young, Philip Coppens sau David Childress), cine le realizează acum? Enki nu se mai află printre noi iar fiul său, Marduk, nu are voie să părăsească lumea subterană. Conform mărturiilor a mii de martori, există totuși niște ființe care se ocupă și astăzi cu experimentele genetice.

Între 12 și 17 iunie 1992, la Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai faimoase universități politehnice din lume, a avut loc Conferința pentru studiul răpirilor efectuate de OZN-uri. Cei doi președinți ai conferinței au fost profesorul David E. Pritcard (specialist în fizică atomică și moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaționale, fizician la M.I.T. din 1968) și profesorul John E. Mack (profesor de psihiatrie de 20 de ani la Harvard Medical School din Cambridge și fost director al secției de psihiatrie a spitalului acestei universități). La conferință au participat și Thomas Bullard, profesorul David Jacobs, Budd Hopkins, Jenny Randles, John S. Carpenter, precum și alți investigatori de prestigiu ai fenomenului OZN. Cercetătorii participanți au studiat circa două mii de cazuri, examinate cu rigoare. În rapoarele anexate, majoritatea

victimelor afirmau că au fost răpite de OZN-uri și examinate apoi de niște creaturi cenușii, înalte de 1-1,3 metri, cu membre subțiri, cu însușiri telepatice, cu cranii enorme și ochi negri, imenși, hipnotici. Destul de des se semnalează totuși și vizitatori înalți, cu plete blonde sau albe, îmbrăcați în robe albe, strălucitoare. Foarte des se raportează și alte elemente bizare, cum ar fi examinări medicale, mesaje apocaliptice și ordinul ca victima să uite totul.

Pe lângă cele două mii de cazuri examinate în 1992 mai există multe alte mii de persoane care susțin aceleași lucruri: au fost răpite de OZN-uri, unde au fost examinate medical de către niște creaturi mici și cenușii. Multe astfel de victime afirmă că extraterestrii colectează material genetic uman. Cu ajutorul unor ace lungi, recoltează ovule de la femei și spermă de la bărbați cu ajutorul unor instrumente cu vacuum, pentru a le folosi apoi în procese de fecundare artificială. Produsului de concepție i se modifică informația genetică, după care urmează implantarea sa în uterul unei femei pământene. După trei sau patru luni, embrionul este extras din mama purtătoare și mutat într-un uter artificial, în care se va dezvolta până la „naștere”. Betty Andreasson-Luca a fost în 1973 martoră la extragerea a doi fetoși imaturi dintr-o mamă purtătoare pământească. Întrebând de ce se fac astfel de experimente oribile, cenușii i-au răspuns: *„deoarece, pe măsură ce trece timpul, omenirea va deveni sterilă... Rasa umană va deveni sterilă din cauza poluării și a bacteriilor care trăiesc pe Pământ”*. Ea și-a amintit această conversație sub hipnoză, pe 8 decembrie 1987. În martie 1994, omuleții cenușii i-au spus doctorului Courtney Brown că efectuează pe oameni mutații genetice pentru dezvoltarea legăturii mai armonioase între corp și suflet, dar și pentru diminuarea tendințelor specifice oamenilor. Altor contactați li s-a declarat că scopul acestor experimente genetice este crearea unor supraoameni. Datorită informațiilor diferite primite de contactați sau răpiți, putem concluziona că aceste ființe nu vor să se afle adevăratul scop al experimentelor realizate pe oameni.

În cartea *Missing Time* (1981), sculptorul Budd Hopkins scria că în spatele răpirilor extraterestre se află semnele unei agresiuni discrete ale unei puteri nepământene. Autorii răpirilor, omuleții cenușii, taie cu sânge rece în carnea victimelor umane paralizate, le montează implanturi și nu le înțeleg angajarea afectivă. Hopkins a ajuns la concluzia că este vorba despre un imens experiment genetic, practicat asupra omenirii de mai multe milenii, efectuat de entități venite din altă lume. O faimoasă cercetătoare, Linda Moulton Howe, opina: *„unii cercetători sunt convinși că umanitatea este o proprietate – că noi aparținem de ceva care... ne testează ca pe niște animale de laborator, comunicând cu noi și controlându-ne... Recoltarea de material genetic din lumea pământească, atât de la oameni cât și de la animale... datează de la originile omului”*. Însă miturile ne dezvăluie faptul că Enki era cel care se ocupa de astfel de experimente. După înlăturarea sa de la putere, fiul său, Marduk, i-a continuat munca. Este posibil ca acești omuleți cenușii să lucreze pentru Marduk?

Pe 5 noiembrie 1975, în Snowflake, lângă Heber (Arizona), muncitorul forestier Travis Walton a fost dus la bordul unei nave și examinat de două tipuri de creaturi: niște omuleți cenușii cu capul mare și ochi imenși, dar și niște indivizi blonzi, cu aparență umană, foarte înalți și atletici. Travis Walton nu a fost singurul care a întâlnit la un loc cele două rase de extraterestri. Astfel de mărturii sunt de ordinul miilor. Celebra Betty Andreasson-Luca a observat că entitățile înalte de 2,10-2,20 metri, cu plete albe sau blonde căzându-le pe umeri, cu robe albe până la pământ, păreau să aibă o anumită autoritate asupra celor mici și cenușii atunci când cele două tipuri erau văzute împreună. În cartea *The Watchers II* de Raymond Fowler, ea relatează o întâlnire cu niște omuleți cenușii răutăcioși, care s-au retras la apariția unei ființe cu înfățișare de arhanghel, însoțită de alți omuleți cenușii, identici ca înfățișare dar disciplinați. Înalți și blonzi sunt zeii din vechime, extraterestrii care de multe milenii duc lupte pe planeta noastră. Dacă cenușii lucrează pentru ei, nu rămâne decât să aflăm de ce parte a baricadei se află: fac parte din tabăra lui Enki sau a lui Enlil? Răspunsul nu poate fi prea complicat. Cum Enlil respectă ordinul tatălui său de a nu interveni în existența oamenilor, în timp ce Enki a făcut acest lucru dintotdeauna, ba chiar s-a ocupat cu experimente genetice, logica ne sugerează că cenușii sunt conduși de Marduk, fiul lui Enki. Și, totuși, ce sunt aceste creaturi gri?

Multe dintre victimele răpirilor au constatat că răpitorii cenușii își execută sarcina mecanic, părând incapabili să aibă o atenție distributivă. Nu par să aibă sentimente, nu au fost văzuți mâncând, bând, respirând sau mișcând din buze, nu par a avea dinți, limbă ori salivă. În interiorul navelor lor nu s-au văzut bucătării, toalete, dormitoare, paturi sau instalații pentru distracții. Dan D. Farcaș, în *Răpiți de extraterestri*, concluzionează: „toate aceste date au făcut să se avanseze ipoteza că ființele cu care se întâlnesc cei răpiți sunt doar bioroboți în slujba unei «inteligențe superioare», ce rămâne ascunsă”. Și alți autori consideră că omuleții cenușii ar putea fi niște creaturi artificiale, un soi de bioroboți, fabricați din material genetic uman, apropiați de ceea ce ar putea deveni omenirea peste sute de mii de ani. Așadar, sunt mari șansele ca aceste creaturi să nu fie extraterestri veniți pe Pământ de undeva din spațiul cosmic, ci niște ființe create în laboratorul subteran al lui Enki. Din cauza interdicției lui Marduk și a însoțitorilor săi de a părăsi interiorul Terrei, era nevoie de niște ființe care să recolteze material genetic pentru atingerea scopului lui Enki: crearea unei armate de super-soldați. Surse din armata Statelor Unite au dezvăluit faptul că mii de astfel de creaturi cenușii efectuează experimente sinistre pe oameni și animale în baze secrete subterane, construite de armata americană. Conform Raportului nr. 13 al proiectelor *Grudge / Blue Book*, în 1964, la baza militară Holloman, s-a încheiat un tratat între cenușii și președintele Statelor Unite, care prevedea că extraterestrii (mai exact intraterestrii) vor livra tehnologii în schimbul permisiunii de a răpi oameni în vederea unor experimente. Se mai stipula că guvernul american trebuie să reducă la minimum informațiile privind prezența cenușiilor pe Pământ. Dezvăluiri similare au apărut și din sânul guvernului rus: se pare că autoritățile rusești au fost corupte prin mici „cadouri” tehnologice de la cenușii, pentru a închide ochii la ilegalitățile pe care aceștia le comit pe planeta noastră. Pe lângă experimentele oribile asupra oamenilor, aceste ilegalități includ și celebrele mutilări de vite (numai în Statele Unite la mijlocul anilor 80 au fost raportate peste zece mii de cazuri).

Pentru a se transforma în soldați perfecti pe care si-i dorea Enki, oamenii nu trebuiau doar modificați genetic, ci și educați. Iar pentru acest lucru era nevoie să li se împărtășească o parte dintre secretele zeilor.

19. Războiul „stelelor”

După ce a crescut, Enlil s-a întors pe Terra în fruntea unei armate, începând astfel primul mare război al zeilor împotriva fratelui său și a adepților acestuia. „A avut loc un război mare între fiii cerului care i s-au alăturat Tatălui și cei care s-au opus. Acești inamici au fost alungați iar noi, cei buni, am fost desemnați drept păzitori ai Pământului”, spune o inscripție veche de 50.000 de ani, descoperită de profesorul Philippe Garoche într-o pesteră din Franța în vara anului 1999.

În creștinism, arhanghelul Mihail i-a luat apărarea tatălui său, luptându-se cu fratele său mai mare, serafimul Lucifer. „Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer”, afirmă *Apocalipsa* lui Ioan din *Noul Testament*. O treime dintre îngeri

a luptat de partea lui Lucifer, în timp ce Mihail a condus restul de două treimi. Fiind de două ori mai putini, răzvrătirii lui Lucifer au fost învinsi și aruncați în iadul din interiorul Pământului.

Grecii au numit primul război al zeilor Titanomachia sau războiul titanilor, care a avut loc în Thessalia. După ce și-a eliberat frații și surorile, Zeus, fiul cel mai mic al titanilor Kronos și Rhea, a încercat să-și detroneze tatăl. Într-o tabără erau șaisprezece titani (Kronos, Okeanos, Hyperion, Coeus, Crius, Iapetus, Mnemosyne, Tethys, Theia, Phoebe, Rhea, Themis, Atlas, Menoetius, Prometheus și Epimetheus), în cealaltă erau cei șase zei

(Zeus, Poseidon, Hades, Hestia, Demeter și Hera), alături de trei ciclopi și trei hecantohiri. Prometheus și Epimetheus i-au trădat pe ceilalți titani, trecând de partea tinerilor zei. Zeus și ai lui și-au construit cartierul general pe muntele Olympos, numindu-se din acel moment olimpieni. Războiul a durat zece ani și a fost crâncen, după cum relatează Hesiod în *Theogonia*: „*un suflu arzător înfășură pe titani, fiii tăranii, în vreme ce văpaia se urca uriasă spre norul divin și, în ciuda puterii lor, ei își simteau ochii orbiti când scăpăra lumina trăsnetului și a fulgerului. O dogoare năprasnică străbătea genunea. Privelistea din ochi și sunetul din urechi erau aidoma celor pe care le-ar face, întâlnindu-se, Pământul și Cerul deasupra*”. După ce au fost învinsi, titanii au fost închiși sub pământ, în Tartar. Atlas, conducătorul titanilor în luptă, a primit pedeapsa cea mai aspră: a fost obligat de Zeus să stea pe marginea de vest a Pământului și să susțină bolta cerească pe umerii săi. Singurii titani rămași liberi au fost Prometheus și Epimetheus, pentru ajutorul dat în război. Așa cum în creștinism Lucifer, primul înger, a fost învins și înlocuit de Mihail, tot așa la greci Kronos a fost învins și înlocuit de Zeus. Iar dacă locuința lui Lucifer este iadul subpământean în viziunea creștinismului, închisoarea lui Kronos este aceeași, numită de greci Tartar.

Unele legende egiptene vorbesc despre lupta divinităților solare cu uriasul crocodil Maha, pe care îl străpung cu sulitele. Su-Onuris îl însoțește întotdeauna pe tatăl său, Ra, în timpul călătoriei pe Nilul ceresc, stând cu

sulita în mână la prora luntrei soarelui, pentru a-l păzi pe zeul-soare de uriasul crocodil. În alte legende, în Barca milioanelor de ani, alături de Ra se află Uadjet, cobra regală, Seth, care poartă o lance și două cutite bine ascutite, Maat, zeita adevărului și o mie de mici genii înarmate până în dinți. În fiecare noapte, barca soarelui este atacată de Marele Sarpe Apophis. „*Brusc, are loc atacul. Marele sarpe Apophis a tâsnit. El își desface nenumăratele inele și încearcă să răstoarne ambarcatia cu pasagerii ei. Seth s-a repezit și, împreună cu el, micile genii. Ei își implântă cutitele care fac să se zbârlească trupul lui Apophis, fără ca el să slăbească strânsoarea. Pentru că este necesar, ei trag săgeți, cu ajutorul arcurilor, dacă au, iar dacă nu, cu atât mai rău, ei îl scuipează, merge și așa. Apophis este doborât. Barca poate să-și continue drumul*” (Claude Helft – *Mitologia egipteană*). Această luptă este de fapt o reeditare zilnică a uneia din trecutul îndepărtat, când sarpele Apophis l-a atacat pe Ra, zeul-soare fiind salvat de alte zeități, conduse de Seth, zeul-furtunii și al desertului.

În mitologia chineză, Gonggong, zeul apelor, s-a răzvrătit împotriva zeilor conducători. Acest zeu cu chip de om, părul roșu și trupul de dragon a fost învins în cele din urmă de către zeul focului.

În hinduism, divinitățile erau împărțite în două tabere: Deva (zeii) și Asura (divinități opuse zeilor, numite adeseori demoni, la fel ca îngerii lui Lucifer în creștinism). Asura și-au luat numele de la conducătorul lor.

Numele egiptean al lui Osiris era Asar, care în sumeriană înseamnă „printul apelor”. Asirienii au preluat acest nume pentru zeul lor suprem, pe care l-au numit Asur, iar indienii pentru a desemna întregul grup condus de către acesta. Aceste două tabere de divinități s-au aflat într-un permanent conflict, după cum relevă vedele, cărțile sacre ale indienilor. Se spune că, înainte de crearea oamenilor, zeii Deva au vrut să-i stăpânească pe demonii Asura. Pentru asta, ei trebuiau să bea nectarul nemuririi, amrita, care se pierduse în oceanul de lapte. Deoarece era greu de scos, zeii le-au cerut demonilor să-i ajute, promițându-le și lor amrita. Când amrita a ieșit la suprafață, zeul Visnu s-a preschimbat în femeie, distrăgând atenția demonilor, ca zeii să poată fura nectarul. Demonul Rahu a luat o înghițitură din ea, dar ulterior a fost decapitat. Unul dintre Deva, Indra (de asemenea zeu al furtunii, la fel ca Enlil, Seth și Zeus), s-a luptat cu demonul Vritra, care avea forma unui dragon. Indra a consumat o mare cantitate de Soma, pentru a dobândi puterea de care avea nevoie, a doborât cele 99 de fortărețe ale lui Vritra și a ajuns în cele din urmă la dragonul malefic. După o lungă luptă, Indra a ucis demonul, zeii oferindu-i pentru această faptă titlul de rege.

Persii au preluat cele două grupuri de divinități ale indienilor și le-au numit Ahura sau Amesha Spentas (zeii conduși de Ahura Mazda) și Daevas (demonii supuși ai lui Angra Mainyu sau Ahriman). Persii au inversat rolurile zeităților indiene, unde Deva erau buni iar Asura răi, după învățăturile profetului Zarathustra sau Zoroastru. Și în religia persană, cele două tabere de divinități se aflau într-un permanent conflict, la fel ca în

toate religiile antice. Numele lui Ahura Mazda nu provine doar din Asar al egiptenilor sau Asur al asirienilor, ci reprezintă un joc de cuvinte. Pe o inscripție în piatră ridicată de faraonul Khufu (numit Keops de greci) în jurul anului 2.600 î.Hr, se poate citi „*Ankh Hor Mezda Sten-bat Khufu tu ankh*” („*Trăiască Horus Mezda, regelui Khufu viața îi este dată!*”). „*Mezda*” al egiptenilor este foarte asemănător cu „*Mazda*” al perșilor și înseamnă „înțelept”. Iar „*Ahura*” provine din „*Ankh Hor*”. Prin urmare, Ahura Mazda se traduce prin „*trăiască Horus cel înțelept*”, fiind Heru-Ur al egiptenilor sau Horus cel Bătrân, care mai târziu a fost numit Asar / Osiris, cel numit de sumerieni Enki.

În Scandinavia existau de asemenea două familii de divinități, aflate în conflict: Aesir (zei suverani, cu caracter martial, războinic) și Vanir (divinități asociate cu fecunditatea și bogăția). Zeii Aesir, conduși de Odin (Enlil la sumerieni, Seth la egipteni, Indra la indieni sau Zeus pentru greci) au dus un război îndelungat cu cei din

familia Vanir. După victoria zeilor Aesir, cele două tabere încheie o pace, fac schimb de ostatici și chiar adoptă unele zeități din tabăra opusă. Astfel, de la Vanir trec în tabăra Aesirilor gemenii Freyr și Freyja, alături de tatăl lor, Njord, completând cu bogăția și fecunditatea lor atributele de suveranitate juridică și forță războinică. Adoptarea acestor zeități de către tabăra câștigătoare se regăsește și la greci, unde zeii olimpici i-au primit în rândurile lor pe Afrodita (zeita iubirii și a frumuseții, la fel ca Freyja) și titanii Prometheus și Epimetheus. După această adopție apare în rândurile zeilor Aesir și gigantul Loki împreună cu copiii săi, mitologia scandinavă neexplicând motivul sosirii lor în tabăra zeilor. Însă se pare că este vorba despre aceleași zeități adoptate din rândurile clanului Vanir, scandinavii rebotezându-i și atribuindu-le noi însusiri, pentru a-și mări panteonul din Valhalla. La fel ca la greci, copiii lui Loki au fost închiși în lumea subterană: Hel a devenit

regina lumii subpământene, lupul Fenrir a fost înălțuit sub pământ iar sarpele Jormungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Midgard, lumea oamenilor. Dacă tinem cont și de faptul că Aesir provine din aceiași rădăcină ca și Asura, Asar, Asur, Ahura, iar aceste divinități veneau din Asaland (Asia) conform istoricului Snorri Sturluson, devine clar că și în Scandinavia este vorba despre aceleași personaje și întâmplări ca în restul lumii.

Pentru celti, zeii Tuatha de Danann erau creatorii lumii. Numele lor se traduce ca („Triburile zeitei-mamă Danu”), nume care provine din cel al mesopotamianului Anu. E posibil ca, la origine, Danu să fi fost zeul

cerului, în perioada matriarhală el transformându-se în zeul Pământului. *Lebor Gabala* („Cartea invaziilor”) din secolul al XII-lea spune că, în Irlanda, zeii au dat peste poporul Fir Bolg, condus de Eochai, cu care s-au luptat pentru insulă. Deoarece lupta dura mult prea mult, au hotărât să lupte câte zece din fiecare tabără, pe câmpia Mag Tured. Convinși de Morrigan, zeita războiului, Nuada, regele zeilor, s-a hotărât să lupte chiar el cu campionul Streng. Nuada s-a ales cu mâna tăiată dar Eochai a fost ucis, așa că Tuatha de Danann au învins. Și acest război al zeilor este cel relatat de toate celelalte popoare, celtii considerând însă că lupta nu s-a dat pentru supremația Terrei, ci pentru insula lor, Irlanda.

Trebuie remarcat faptul că, deși cei doi frați, Enki și Enlil, sunt priviți în general ca opusi, inițial opoziția era între fiul cel mare și tatăl său. În creștinism, Dumnezeu Tatăl este creatorul, iar Lucifer / Satan este nemicitorul. În hinduism, Brahma este zeul creator iar Siva cel distrugător. Pentru egipteni, Ra era creatorul, asociat cu lumina, în timp ce Apophis era demonul distrugător, asociat cu întunericul. Egiptenii chiar îi considerau frați

după mamă, pentru a sublinia opoziția dintre două forte egale. De altfel, *Cartea lui Dzyan* din Tibet, menționată de Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societății Teosofice, afirmă că „*au fost bătălii purtate între Creatori și Nemicitori, și luptele s-au dat pentru spațiu*”. Acel spațiu nu este cel cosmic, așa cum ar părea la prima vedere, ci se referă la teritoriu, mai exact la planeta noastră. Pentru că, așa cum ne arată miturile multor popoare antice, armata lui Enlil a învins-o pe cea a fratelui său, Enki, într-un adevărat război al „stelelor” (zeii fiind adeseori identificați în antichitate cu corpuri ceresti). Enlil a rămas pe Pământ, devenind noul rege, iar Enki și ai săi au fost nevoiți să se mute în lumea subterană. Multe mituri sumeriene ni-l prezintă pe Enki „dormind” în Abzu, lumea subpământeană, deși nu s-au păstrat mituri care să explice prezenta sa în acel loc. În aceeași situație se află japonezul Susano-o, neexistând nicio legendă care să explice motivul pentru care zeul s-a mutat în iad. Însă miturile altor popoare, precum egiptenii, grecii și scandinavii, dezvăluie faptul că divinitățile înfrânte au fost închise acolo de către învingători, care au devenit noii conducători ai Pământului.

Se pare că Enlil nu i-a luat doar tronul Terrei fratelui său mai mare, ci și soția. La azteci, Tezcatlipoca, zeul furtunii, i-a furat soția zeului apelor, Tlaloc. În Egipt, Seth a luat-o de soție pe Isis, văduva fratelui său. În

Canaan, Aserah, soția lui El, avusese o relație cu fratele acestuia, Dagon. La sumerieni, Damgalnuna (Damkina, în akkadiană), mama lui Marduk, numită și Ninhursag, a fost și consoarta lui Enki și a

lui Enlil. În mitul *Enlil si Sud*, zeul a violat-o iar ea i-a devenit apoi sotie. A renunțat la numele Ki sau Ninki, adoptând din acel moment numele Ninlil („Doamna Aerului”). Rămas fără tron și fără iubita sa sotie, închis în lumea subterană, Enki a fost nevoit să se multumească cu fiica sa, Ninsar, care i-a devenit consoartă. Devenită regina lumii subpământene și a exilaților, Ninsar a preluat atributele și funcțiile mamei sale, fiind din acel moment numită Inanna (Istar la babilonieni). I-a născut lui Enki o fată, numită Ninkurra care, la rândul ei, i-a oferit zeului o nouă fiică, pe Uttu. Situația devenea disperată pentru fostul conducător al Pământului, care nu reușea să obțină un mostenitor de parte masculină care să-i recupereze tronul. Mai ales că fosta sa sotie, Ninlil / Ninhursag, i-a născut lui Enlil un fiu, pe Ninurta, cel care avea să mostenească tronul ceresc după tatăl său. Pentru a putea recupera tot i-a fost furat de către fratele său mai mic, Enki avea nevoie de o armată. Și astfel a întocmit un nou plan pentru a o obține.

17. Jurassic Park

Supărat că a fost pedepsit pe nedrept, Enki și-a propus să se răzbune pe principalul vinovat pentru aceste lucruri, adică tatăl său. Negăsind însă vreo cale de întoarcere acasă, mintea sa genială a conceput un plan, așa cum susține mitul hitit al lui Ullikummi: „*înțelepciune naste Kumarbi-n mintea sa, zi neagră iscodeste ca pe-o ființă-abjectă*”. În *Adversus Haereses*, episcopul Irineu scria că Sophia „*neputând să se întoarcă, ea a înțeles că Tatăl este incomprehensibil, s-a dus la locul ei și și-a schimbat patima în venerație pentru Tatăl*”. Cu alte cuvinte, s-a prefăcut a fi fiul ascultător, ce se căiește în speranța că va fi primit înapoi. În textul *Enki si ordinea lumii*, Enki spunea că s-a născut în Cer și a venit pe Pământ, unde a asanat mlastinile, umplându-le cu pești, apoi a umplut Tigru și Eufratul cu „*apă de viață dătătoare*”. Adică și-a început cercetările biologice, respectând ordinele tatălui său, pentru a-i intra acestuia în grație. Și nu a făcut acest lucru singur, ci a avut-o alături pe sora sa, care i-a devenit sotie. Iar partea cea mai importantă a misiunii lor era eliminarea dinozaurilor și înlocuirea lor cu alte specii de animale.

Pentru a putea vorbi despre dinozauri, e absolut necesar să recapitulăm ceea ce se știe despre ei până acum. În primul rând, oamenii de știință au identificat până în prezent peste 700 de specii de dinozauri. Dintre acestea, doar cinci specii au scheletul complet, restul fiind doar oase izolate. Cum s-a ajuns la celelalte specii? Prin imaginația paleontologilor. Este binecunoscută rivalitatea din anii 1870 dintre colecționarii de fosile Marsh și Cope, care au inventat împreună peste 130 de specii. Marsh a publicat erorile lui Cope, acuzându-l de faptul că, în încercarea de a reconstrui o fosilă de reptilă marină, a pus capul în locul cozii. Și în timpuri mai apropiate de noi câțiva astfel de oameni de știință au descoperit oase pe care le-au considerat a fi de dinozauri, astfel născându-se câteva specii noi. Din păcate pentru ei, puțin mai târziu s-a dovedit că acele fosile erau umane, nicidecum de reptile. Dar acele specii de dinozauri proaspăt apărute au rămas totuși în cărțile de specialitate.

Cum stabilesc cercetătorii noștri vârsta unor fosile? De unde știu ei că dinozaurii au apărut acum 240 de milioane de ani și au dispărut acum 65 de milioane? Dacă vă gândiți la datarea cu carbon, uraniu sau potasiu, vă înșelați. Aceste metode funcționează doar pentru fosile cu o vechime de câteva mii de ani, nu de milioane. Atunci, care e metoda de calcul? Imaginația paleontologilor. În concepția evoluționiștilor, e nevoie de o anumită perioadă de timp pentru ca cea mai simplă formă de viață să evolueze într-un dinozaur. Astfel, cercetătorul presupune o anumită perioadă de timp pentru fiecare specie, ajungându-se în final la o datare „exactă”. Nu trebuie să fii un geniu pentru a-ți da seama că presupunerile nu pot fi catalogate drept adevăruri științifice. Privind lucrurile din acest punct de vedere, ne dăm seama că e posibil ca dinozaurii să nu fi fost atât de mulți pe cât ni se spune, să nu fi trăit atunci când ni se spune și să nu fi arătat așa cum ni se spune.

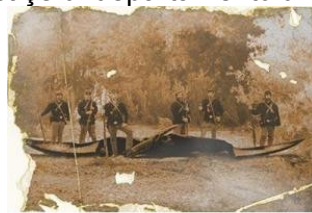
Dinozauri și oameni în peșteri polineziene

Dar dacă dinozaurii au trăit atunci când consideră evoluționiștii, unde sunt acum? Părerea generală a paleontologilor e că au dispărut brusc din motive necunoscute. Pentru ei, cea mai probabilă cauză ar fi ciocnirea Pământului cu un asteroid. Însă această ipoteză are multe fisuri. Dacă într-adevăr un meteorit ar fi cauzat dispariția dinozaurilor, cum se explică faptul că doar aceste reptile au dispărut, nu și restul animalelor? Sau cum se explică faptul că, după dispariția dinozaurilor, pe Pământ au apărut specii de animale diferite de cele care trăiseră până atunci? Ar trebui să credem că un meteorit a omorât tiranozaurii și brontozaurii dar a făcut și pterodactilul să se transforme în pasăre sau triceraptosul în rinocer? Cu alte cuvinte, oamenii de știință nu au o explicație logică ori de bun simț pentru faptul că ceva (sau cineva) a cauzat dispariția bruscă a dinozaurilor și înlocuirea lor cu alte specii de viețuitoare. Dar dacă dinozaurii au dispărut acum 65 de milioane de ani, cum au supraviețuit unii dintre ei până în zilele noastre?

Mozaicul Nilului de la Palestrina

În 2001, paleontologii Zielinski și Budhan au descoperit o fosilă de hadrosaur în bazinul San Juan din New Mexico. Formațiunea în care a fost descoperit osul de dinosaur a fost datată ca fiind din Paleocen, având aproximativ 64,5 milioane de ani. Ceea ce înseamnă că nu toți dinozaurii au dispărut la data stabilită de cercetători, unii dintre ei supraviețuind încă cel puțin 500 de milioane de ani. Alți astfel de dinozauri „supraviețuitori” au fost descoperiți în America de Nord, în China, precum și în alte părți ale lumii. Legende din întreaga lume descriu reptile uriașe, numite dragoni sau balauri, care ar fi trăit în același timp cu oamenii. În sprijinul acestei idei există pietrele descoperite de profesorul Cabrera în Ica (Peru), care înfățișează oameni alături de dinozauri, călărindu-i sau luptându-se cu ei. Cercetătorul Don R. Patton, care a studiat pietrele de la Ica, a declarat următoarele: *„Toate aceste înfățișări sunt foarte interesante, din moment ce lumea nu a început să vorbească despre dinozauri decât din secolul al XIX-lea, iar pietrele au o vechime de mii de ani. În plus, pietrele nu prezintă schelete de dinozauri, ci dinozauri în viață, ce par să interacționeze cu omul. Asta arată faptul că vechii peruani au văzut și au trăit alături de dinozauri!”*. Același cercetător se declară uimit de faptul că, deși descoperitorul pietrelor a fost șeful departamentului de medicină din cadrul Universității

Pterodactyl doborât în timpul Războiului Civil (1860)

din Lima, antropolog și fondatorul muzeului din Ica, recunoaște autenticitatea pietrelor. Pietrele de la Ica nu sunt singura reprezentare a dinozaurilor în timpul oamenilor. Un mozaic elenistic vechi de cel puțin 2000 de ani, descoperit în secolul al XVII-lea în localitatea italiană Palestrina, prezintă greci și etiopieni aflați la vânătoare pe malul Nilului. În acest mozaic se poate vedea clar o reptilă ce seamănă foarte bine cu un dinosaur, vânată de oameni. În peșterile din insulele indoneziene s-au descoperit desene ce înfățișează dinozauri. În Egipt sunt foarte multe desene reprezentând apatosauri. Aceiași dinozauri se găsesc și pe un cilindru mesopotamian, datând din 3300 î. Hr. Dar poate cea mai importantă astfel de descoperire sunt cele trei fotografii realizate în timpul Războiului Civil din S.U.A. (1860), în care sunt reprezentați trei pterodactyli. comunitatea științifică refuză să

Apatosauri în Egipt (stânga-sus și dreapta) și Mesopotamia (stânga-jos)

În plus, au fost găsite urme de picior omenesc alături de cele ale unor dinozauri, aflate în același strat geologic, cu o vechime de 70-140 milioane de ani. Oamenii de știință din fosta Uniune Sovietică au făcut publică descoperirea unor urme de om în același strat cu urme de dinozaur. Și în Parcul Național „Dinosaur Valley” din Texas au fost găsite numeroase astfel de urme. Fotografiile de mai jos au fost realizate și prezentate la o conferință de presă din Dayton, la 12 august 1989 de către dr. Don R. Patton. Merită menționat faptul că la acea conferință au fost prezenți și doi oameni de știință evoluționiști care a doua zi au căutat dovada cu o bară de fier, pentru a o distruge.

Urmele oameni și de dinozauri în aceeași formațiune, descoperite în Parcul Național „Dinosaur Valley” din Texas

Și în *Vechiul Testament* sunt întâlnite creaturi ce poate fi considerate dinozauri. În cartea *Istoria omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel*, se spune că babilonienii se închinau la un balaur mare care nu era un

idol neînsuflețit, ci „*viu și mănâncă și bea*”. Profetul Daniel a ucis balaurul dându-i să mănânce cocloașe fierte din rășină, seu și păr. Într-adevăr, pe Poarta lui Istar din Babilon sunt reprezentați siruși (dragoni). Scriitorul german Willy Ley a descris sirușii ca fiind „*o enigmă zoologică de dimensiuni fantastice*”, ce aveau limba bifurcată, trupul acoperit de solzi, o coadă lungă și mlădioasă de asemenea cu solzi, un gât lung, subțire și solzos, un cap de șarpe împodobit cu un corn, în spatele căruia erau atașate aripi de piele.

Stegosaurul de pe templul Angkor Wat

Descoperitorul Porții lui Istar, arheologul german Robert Koldewey, a luat în considerare posibilitatea ca sirușii să fi fost animale reale, deoarece imaginea lor a rămas neschimbată de-a lungul timpului în iconografia babiloniană, spre deosebire de alte animale fantastice care și-au schimbat înfățișarea în artă. Nu doar Poarta lui Istar a fost împodobită cu dinozauri. Templul Angkor Wat din Cambodgia, vechi de aproximativ 800 de ani, are sculptat pe un perete un stegosaur.

Un alt posibil dinozaur este descris în *Cartea lui Iov* din *Biblie*. Dumnezeu l-a trimis pe Iov la râul Iordan, să privească animalul mare și puternic, Behemoth, pe care îl crease. „*la privește acum înaintea ta, Behemotul; și el ca și tine este făptura Mea; el paște iarbă ca boul. Vezi ce putere are în coapsele lui și ce tărie are în mușchii de pe pânțele. Coadă lui e dârză ca lemnul cedrului și vinele de pe pulpele lui stau ca niște noduri. Oasele lui sunt ca niște țevi de aramă și măduarele ca niște drugii de fier. El este fruntea făpturilor lui Dumnezeu și făcut să fie cel mai mare peste celelalte dobitoace. Munții îi dau hrană și toate fiarele sălbatice sunt îngrozite când îl văd. El se culcă sub florile de lotus, în ocolul trestiiilor și al bălții. Frunzele de lotus îi fac umbră și sălciiile bălții îl împrejmuiesc. Dacă fluviul vine mare, fără de veste, el nu se sinchisește; el stă liniștit pe loc, chiar când ar fi ca Iordanul să-i urce năvalnic până la gură. Cine poate să-l privească? Cine poate să-i*

străpungă nasul cu un laț?” (40:15-24). Unii cercetători ai Bibliei l-au identificat cu un sauropod după înfățișare, obiceiuri alimentare și locul în care trăia. În aceeași Carte a lui Iov este descris un alt astfel de monstru, ce poartă numele Leviathan: „Cine a deschis vreodată porțile gurii lui? Zimții lui sunt îngrozitori! Spinarea lui este ca un șirag de scuturi, pe care le-ai fi întărit și pecetluit puternic. Ele sunt strânse unul într-altul atât de tare, că nici vântul nu pătrunde printre ele. Fiecare e lipit de cel de lângă el și se țin așa și nu se mai despart. Din strănutul lui scapără lumină și ochii lui sunt roșii ca pleoapele zorilor. Din gura lui ies parcă niște torțe aprinse și izbucnesc valuri de scânteie. Din nările lui iese fum, ca dintr-o căldare pusă la foc și care fierbe. Răsufierea lui este de cărbuni aprinși și din gura lui țâșnesc flăcări. Puterea lui e adunată în grumazul lui și înaintea lui țâșnește groaza. Carnea lui e îndesată; oricât ai apăsa în ea nu se lasă. Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra râșniței, cea de dedesubt. De mărția lui se tem și valurile; valurile mării se dau înapoi din fața lui. Să-l atingi cu sabia nu folosești nimic; nici cu lancea, nici cu săgeata, nici cu toporul. Fierul pentru pielea lui este ca paiul, iar arama ca lemnul putred. Săgeata nu-l pune pe fugă și pietrele din praștie cad pe el ca niște pleavă. O săgeată pentru el este un pai în vânt și își bate joc de vâjâitul unei lănci ce zboară. Sub pântecul lui sunt niște solzi ascuțiți; când dă prin noroi, pare că dă cu grapa. Când se afundă, apa fierbe ca într-o căldare; el preface marea într-un cazan de fier mirodenii. El lasă în urmă o dâră luminoasă și adâncul pare un cap cu plete albe. Pe pământ el nu-și află perechea și e făcut să nu cunoască frica. El se uită de sus la toți câți sunt puternici și este împărat peste toate fiarele sălbatice” (41:14-34). Leviathanul mai este pomenit în capitolul 1 al Cărții lui Iov, în Psalmul 73 („Tu ai despărțit, cu puterea Ta, marea; Tu ai zdrobit capetele balaurilor din apă; Tu ai sfărâmat capul leviathanului; datu-l-ai pe el mâncare popoarelor pustiuului”) și în capitolul 27 al Cărții lui Isaia („În ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia Sa grea, mare și puternică, asupra leviathanului, a șarpelui care fuge, asupra leviathanului, a șarpelui încolăcit, și va omorî balaurul cel din Nil”). La egipteni, cel supranumit „Șarpele Nilului” sau „Șopârla malefică” era Apep (Apophis în greacă), demon ce avea forma unui gigantic șarpe, crocodil, șopârlă sau dragon. În Cartea lui Enoh, Leviathan este un monstru de sex feminin, ce trăiește în adâncurile apelor. Behemoth este partenerul ei, ce locuiește în deșertul Dudain. Și în satanism, conform lui Anton Szandor LaVey, autorul Bibliei satanice, Leviathan reprezintă apa. Un animal asemănător cu leviathanul este șarpele marin cu șapte capete, Lotan, din miturile ugaritice. În India există de asemenea o șopârlă numită lotan, după creatura legendară. În mitologia nordică este prezent Jörmungandr, șarpele uriaș ce trăiește în oceanul care înconjoară Pământul. În miturile babiloniene se vorbește despre șarpele înaripat Tiamat, zeita primordială a oceanelor, care a dat naștere mai multor șerpi și dragoni. În Enûma Elish soțul ei era Apsu, o creatură asemănătoare cu ea. La greci, mama tuturor monștrilor era dragonul-femelă Echidna, soția monstrului înaripat Typhon. Tot în Grecia îl mai întâlnim pe Ladon, dragonul asemănător cu un șarpe, paznicul grădinii hesperiadelor sau pe Python, șarpele uriaș ce păzea oracolul Geei de la Delphi. În Mesopotamia îl găsim pe Asag, demonul cu forma unui șarpe cu șapte capete, în Asiria pe Labbu, monstrul cu trăsături de leu și de șarpe, în Babilon pe Mușhușšu, combinația monstruoasă între șarpe și dragon, în Anatolia pe Illuyanka, monstrul maritim asemănător cu un dragon sau cu un șarpe. Să nu uităm de serafimii menționați în Cartea lui Isaia, șerpi cu șase aripi, sau de dragonii din Asia și din Europa medievală.

E posibil ca aceste creaturi, considerate mitice, să fie în realitate dinozauri? Avem pe de o parte legende despre reptile uriașe pe întreg cuprinsul globului, iar pe altă parte fosile ale dinozaurilor pe întreg mapamondul. Oricât și-ar dori mulți oameni de știință să credem că dinozaurii au dispărut cu mult timp înainte de apariția oamenilor iar dragonii și balaurii sunt doar creaturi inventate, logica de bun simț ne face să refuzăm această poveste. Dacă nu ar fi văzut niciodată dinozauri, strămoșii noștri n-ar fi putut să-și imagineze niște creaturi foarte asemănătoare cu aceștia. E drept că puteau descoperi niște fosile, dar e greu de crezut că anticii de pe tot mapamondul au săpat mulți metri sub pământ apoi, luându-se după niște oase, și-au putut imagina și aspectul exact al acelor creaturi și stilul lor de viață (vezi descrierea Behemotului din Cartea lui Iov, referitoare la locul unde trăia și cu ce se hrănea). Ceea ce înseamnă că majoritatea dinozaurilor au fost distruși într-adevăr acum mult timp, însă au mai rămas câțiva supraviețuitori, unii chiar până în ziua de azi. Un bun exemplu ni-l oferă cercetătoarea Mary Schweitzer care în anul 2005 a găsit vase de sânge în fosila unui tyranosaur. Bineînțeles că dumneaei a rămas mirată de faptul că au supraviețuit vasele de sânge timp 68 de milioane de ani. Fără să-și dea seama că acest lucru e imposibil, iar dinozaurul găsit de ea nu are milioane de ani, ci mult mai puțini. Pentru a da totuși o explicație cât de cât rațională, unii evoluționiști au declarat că acelea nu sunt celule sanguine, ci „altceva”. Iar alții, mai înțelepți, au preferat să nu comenteze. O alegere bună, decât să primim alte explicații aberante.

Mai multe persoane susțin că au văzut dinozauri în Congo, Australia, Scoția și în pădurea tropicală din America de Sud. Doar din anul 2000 până acum au fost peste 20.000 de cazuri. Conform cryptozoologilor, unii dintre acești posibili dinozauri contemporani sunt monstrul din Loch Ness, theropozii Burrunjor și Kasai Rex, ceratopsianul Emela-ntouka, styracozaurul Ngoubou, ankylozaurul Muhuru, spinozaurul Nguma-monene, sauropodul Mokele-mbembe și stegozaurul Mbielu-Mbielu-Mbielu. Dacă acești dinozauri într-adevăr există și astăzi, de ce să nu considerăm că și strămoșii noștri i-au văzut? Iar dacă i-au văzut, de ce să nu-i fi introdus în povestirile lor? Și dacă i-au introdus în mituri, înseamnă că acele reptile monstruoase nu sunt balauri, dragoni sau altfel de creaturi, ci doar niște dinozauri.

Zeul Marduk în luptă cu monstrul Tiamat.

Chiar dacă au supraviețuit câțiva dinozauri, cine sau ce i-a distrus pe majoritatea dintre ei? Anticii spun că zeii. Iar legendele care să exemplifice acest lucru sunt în număr foarte mare. În *Enuma Elis* (mitul babilonian al creației), Tiamat și soțul ei, Apsu, ființele primordiale (primii locuitori ai acestei planete) erau deranjați de zgomotele făcute de zeii cei tineri (noii veniți pe Pământ). Apsu s-a hotărât să îi omoare, însă Tiamat s-a opus. Ea îl avertizează de planul soțului ei pe Ea (Enki), cel mai puternic dintre zeii tineri. Cu ajutorul magiei, Ea îl adoarme pe Apsu apoi îl ucide, devenind astfel conducătorul lumii (Pământului). Împreună cu soția sa, Damkina, Ea are un fiu, numit Marduk. Într-o zi, pe când se juca cu vânturile, Marduk a creat tornade ce au deranjat-o pe Tiamat. Atunci, ea s-a hotărât să răzbune moartea soțului ei, Apsu. Tiamat naște unsprezece monștri care să o ajute în luptă și îl numește conducător al lumii pe unul dintre ei, Kingu. Însăpăimântați de armata de reptile uriașe, zeii cei tineri se ascund. Marduk o provoacă la luptă pe Tiamat, o ucide, iar din corpul ei creează lumea. Kingu este sacrificat, din sângele lui făcând Marduk primii oameni. Iar zeii îl încoronează pe salvatorul lor, care astfel a devenit stăpânul Pământului. În textul original (*Enuma Elis* este o copie a unui mit sumerian), Anu este cel care a omorât-o pe Tiamat, în acest mod explicându-și sumerienii modul în care zeul a ajuns în fruntea panteonului. Mai târziu, când Enlil a devenit regele Pământului, l-a înlocuit pe Anu într-o nouă variantă a legendei, el fiind ucigașul lui Tiamat. A treia variantă, *Enuma Elis*, a apărut în momentul în care Marduk a preluat conducerea Terrei, el devenind salvatorul și conducătorul zeilor. Deși acest mit a fost interpretat în numeroase feluri, o variantă ignorată este cea a dispariției dinozaurilor. Exilații ajung pe Pământ și sunt atacați de locuitorii acestuia, dinozaurii. Prin urmare, „zeii” elimină amenințarea și conduc liniștiți planeta pe care tocmai au cucerit-o.

Zeus în luptă cu gigantul Typhon

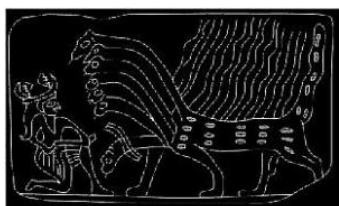
Ecourile acestei legende (sau, mai bine spus, ale celei originale) s-au răspândit în întreaga lume. Grecii, de exemplu, povesteau că titanii, după ce l-au învins pe tatăl lor, Ouranos, n-au devenit imediat stăpâni ai Terrei. Planeta era condusă de Ophion („șarpele”) și de soția acestuia, Eurynome. Conducătorul titanilor, Kronos, a fost nevoit să se lupte cu Ophion iar soția lui, Rhea, cu Eurynome. Reptilele au fost învinse și aruncate în Tartar, iar titanii au devenit conducătorii Pământului. Mai târziu Zeus, fiul lui Kronos, a fost nevoit să se lupte cu un alt balaur uriaș, Typhon, care îi amenința pe zei, întocmai ca Marduk, fiul lui Ea, în Babilon. Ajutat de zeita Athena, Zeus l-a învins pe Typhon și l-a închis sub muntele Etna. Soția lui Typhon, Echidna („vipera”), a fost ucisă în somn de gigantul Argos. Copiii celor doi monștri, dragonul Ladon și hidra din Lernaia, au fost distruși de către semizeul Herakles, fiul lui Zeus. Un al fiu al lui Zeus, Apollo, a înfruntat de asemenea o reptilă. Pe Python, șarpele sacru uriaș, paznicul oracolului Geei de la Delphi, aflat pe muntele Parnas. În memoria șarpelui gigantic, Apollo a instituit la Delphi Jocurile Pythice iar Pythia, prima preoteasă a oracolului, a fost numită după același șarpe.

În *Cartea egipteană a morților* se spune că, în fiecare noapte, Apep (Apophis) atacă Barca milioanelor de ani, luptându-se cu zeul Ra și însoțitorii săi. Cel mai însemnat dintre ei este Seth, zeul furtunii și al deșertului.

Apep, personificarea întunericului, avea forma unui gigantic șarpe, crocodil, șopârlă sau dragon. În fiecare noapte Apep este învins dar învie a doua zi, pentru ca lupta să se reia de fiecare dată când Ra (soarele) trece cu barca sa prin lumea de dincolo. Această luptă este de fapt o reeditare zilnică a unei lupte petrecute cu mult timp înainte, între zeul Ra și șarpele Apep. În aceeași *Carte a morților* întâlnim demonul femele Ammut, „devoratoarea de morți”, ce avea aspectul unui amestec dintre leu, hipopotam și crocodil. Ammut era creatura care mânca inimile păcătoșilor în Lumea de dincolo.

În mitologia japoneză, după ce a fost expulzat pe Pământ, primul lucru pe care l-a făcut zeul Susano-o a fost să stăpânească forțele care existau deja pe planeta noastră și care i se opuneau. Pentru acest lucru, a fost nevoit să ucidă sarpele cu opt capete Yamata no orochi, care devora copiii zeilor terestri.

În *Rigveda* (colecție indiană de imnuri vedice sanscrite), unul dintre cele patru texte sacre (numite vede) ale hinduismului, dragonul Vritra sau Ahi („șarpele”) a închis toate apele Pământului. Zeul furtunii, Indra, a primit arme de la ceilalți zei (întocmai ca Marduk în *Enuma Elis*), l-a omorât pe Vritra, i-a distrus cele 99 de fortărețe și a eliberat apele. Pentru această faptă, Indra a primit titlurile Vritrahan („ucigașul lui Vritra”) și „ucigașul primului dragon”. Apoi, cu trăsnetul său, Indra a omorât-o pe Danu, mama dragonului Vritra. Într-o altă versiune a legendei, zeul a fost ajutat în luptă de alți zei, Varuna, Soma și Agni. Într-un vers al unui imn, Sarasvati (soția lui Brahma, zeița științei și a artelor) este acreditată cu uciderea lui Vritra, dar acest lucru nu este menționat în niciun alt loc. După această faptă vitejească, Indra a devenit conducătorul zeilor.

Zeul Baal în luptă cu monstrul Lotan

Alți zei ai furtunii (ca și Zeus, Seth, Susano-o, Indra sau Enlii) care au fost nevoiți să se lupte cu reptile sunt Tesub, Baal și Thor. În Anatolia, Tesub, ajutat de mai mulți zei, îl învinge în luptă pe dragonul Illuyanka. În Canaan, zeul Baal ucide șarpele cu șapte capete, Lotan. În Scandinavia, zeul Thor se luptă de multe ori cu marele său dușman, șarpele uriaș Jörmungandr. La Ragnarok, bătălia finală dintre zei și giganți, Thor, deși mușcat de șarpe, reușește să-și omoare adversarul. Dar nu apucă să se bucure prea mult de victorie, deoarece veninul lui Jörmungandr îl răpune. În *Vechiul Testament*, Yahveh (care are adeseori aspectele unui zeu al furtunii), Dumnezeu evreilor, este laudat pentru distrugerea monstrului marin Leviathan și a celorlalți balauri din apă: „Tu ai despărțit, cu puterea Ta, marea; Tu ai zdrobit capetele balaurilor din apă; Tu ai sfărâmat capul leviathanului; datu-l-ai pe el mâncare popoarelor pustiului” (Psalmul 73:14-15).

Gravuri de la Ica înfățișând oameni și dinozauri

Legendele sunt clare iar pietrele de la Ica au sens. Nu meteoriți sau alte cataclisme naturale au distrus dinozaurii, ci „zeii”. Care zei? Singurii prezenti pe Terra în acea perioadă erau exilații. Prin urmare, Anu sau Enlii nu pot fi răspunzători pentru dispariția dinozaurilor, din moment ce ei au ajuns pe planeta noastră mult mai târziu. Adeptii lor i-au acediat cu această faptă pentru a-i transforma în eroi în ochii maselor. Așa cum afirmau babilonienii, grecii și japonezii, Enki este cel care a distrus uriașele reptile. Însă nu Marduk l-a ajutat, după cum sustine *Enuma Elis*, deoarece acesta nu era născut în acea vreme. Grecii sunt cei care au păstrat realitatea în miturile lor: reptilele uriașe ce conduceau Pământul au fost distruse de Kronos (Enki) și soția sa, care îi era și soră, Rhea (Ninhursag). Nu stim exact cum au acționat cei doi, probabil xenocidul având loc prin răspândirea pe Pământ a unui virus care să distrugă doar reptilele mari. Poate au folosit o altă armă, mult peste capacitatea noastră de înțelegere. Însă, ținând cont că Enki și Ninhursag erau biologi geneticieni și au studiat vreme îndelungată animalele pământene pe planeta lor natală, virusul rămâne cea mai probabilă posibilitate.

Dinozaurii fiind distrusi și înlocuiți cu noi specii de animale, planul lui Enki a reușit iar Anu, înduplecat fiind și de fiica sa, i-a micșorat fiului exilat pedeapsa. Miturile sumeriene spun că, după ce a coborât după Dumuzi în

„lumea de jos”, Inanna l-a salvat partial, el fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. Unul dintre epitetele lui Osiris este „*cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cer și un anotimp pe Pământ*”, un epitet care nu are nicio explicație pentru egiptologi. Însă răspunsul se găsește la sumerieni: lui Dumuzi / Osiris i s-a permis să trăiască jumătate de an pe planeta natală, iar cealaltă jumătate pe Pământ. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea de jos, alături de soțul ei, Hades. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și l-au atribuit nu zeului lumii inferioare, Hades, ci soției acestuia, Persefona.

Iertat partial de pedeapsă, Enki si-a pus în aplicare partea a doua a planului său.

16. Adam și Eva

Zeii care au creat Pământul ca „grădină zoologică”, vizitându-l din când în când, la un moment dat s-au mutat aici. Cel puțin asta ne spun miturile din întreaga lume. De ce s-au hotărât să-si mute reședința pe planeta noastră? Legende susțin că nu au avut de ales, fiind exilați aici.

Cea mai cunoscută astfel de legendă este cea creștină, care susține că serafimul Lucifer, în încercarea de a-și detrona tatăl, s-a luptat cu fratele său, arhanghelul Mihail (Mīkhā'el în ebraică). Fiind învinși, Lucifer și adepții săi au fost aruncați pe Pământ, fiind cunoscuți din acel moment ca „îngeri decăzuți”. *Biblia* nu este prea „darnică” în ceea ce privește amănuntele acestui război. Singurele mențiuni se găsesc în *Noul Testament*: „*iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.*” (Apocalipsa 12:3-4), „*Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el.*” (Apocalipsa 12:7-9), „*Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.*” (Evangelia după Luca 10:18). Mitologia iudeo-creștină spune că balaurul era serafimul Lucifer (Helel în ebraică) sau Satan, primul și cel mai frumos dintre îngeri. *Cartea lui Adam și Eva* și traducerea în slavonă a *Cărții lui Enoh* îl consideră pe acesta arhanghel, nu serafim. Cum serafimii erau inițial demoni ai deșertului cu formă de șerpi înaripați, iar Lucifer este numit balaur sau șarpele cel mare, putem trage concluzia că acesta era serafim, nicidecum arhanghel. O versiune a legendei este cea în care Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu pentru a-i lua locul. În *Coran* întâlnim altă variantă, mândria fiind cea care l-a făcut pe Lucifer (numit aici Iblis) să se răzvrătească, el nefiind de acord să se închine în fața oamenilor, așa cum îi ceruse Allah. Iar o a treia versiune este cea în care se spune că Lucifer a ales să se răzvrătească din gelozie, deoarece Dumnezeu îi iubea pe oameni mai mult decât pe îngeri. Personal, consider că prima variantă este cea mai plauzibilă, războiul având loc înainte de apariția oamenilor pe Pământ. Armata lui Dumnezeu a fost condusă de arhanghelul Mihail, care a reușit să-l învingă pe Lucifer și să-l arunce pe Pământ împreună cu ceilalți îngeri răzvrățiți. Astfel, Mihail a devenit mâna dreaptă a lui Dumnezeu, luându-i locul fratelui său mai mare, Lucifer.

Hitiții credeau că, acum foarte mult timp, Alalu era rege în cer, domnind timp de nouă perioade. În cea de-a noua perioadă, Anu (paharnicul său și primul dintre zei) l-a provocat la luptă. Înving, Alalu a fost nevoit să se refugieze pe Pământ, iar Anu a devenit noul conducător din Kummiya (palatul zeilor din cer). Alalu nu a sosit

singur pe planeta noastră ci însoțit de mulți adepți, unul dintre ei fiind Kumarbi, fiul lui Anu, care mai târziu va încerca să câștige tronul prin aceeași metodă ca și tatăl său.

În Tibet exista ideea că Jambudvipa (Pământul), continentul de la sudul muntelui Meru (casa zeilor), la origine era gol. Într-o zi, unul dintre zeii regatului celest a avut un gând nedemn de un zeu, ceea ce l-a făcut să se prăbușească pe Jambudvipa. Împreună cu el au căzut și alți complici, tot la fel de lipsiți de delicatețe ca și el. Inițial, zeii erau capabili de zbor. Însă, după ce au gustat dintr-un nectar dulce ca mierea, un rău a pus stăpânire pe ei. Au devenit nervoși și invidioși și, probabil cel mai important, nu au mai fost capabili să zboare. Nu știm exact care a fost acel gând nedemn care a cauzat căderea zeului și a complicilor săi, dar e posibil să aibă legătură cu uzurparea tronului, la fel ca în celelalte legende.

Aztecii considerau că prima sosire divină pe Terra a fost tot rezultatul unei lupte între zei. Miturile spun că patru zei au omorât crocodilul-femelă Cipactli, apoi au creat lumea din leșul ei. Pentru că și-a pierdut un picior în timpul luptei, Tezcatlipoca a devenit primul soare (primul conducător). Supărat, fratele său Quetzalcoatl l-a lovit din cer cu o bâta de piatră, devenind astfel noul soare. Tezcatlipoca a aterizat pe Pământ și, ca răzbunare, și-a pus jaguarii să omoare toți oamenii din lume. Quetzalcoatl a creat alți oameni, dar fratele său i-a preschimbat pe toți în maimuțe. Înfuriat până peste cap, Quetzalcoatl a distrus poporul maimuțelor cu un uragan și a refuzat să mai fie soare, rol preluat de un alt frate al celor doi, Tlaloc.

Japonezii povestesc că Takama no Hara („marea câmpie cerească”) era condusă de doi frați: zeița soarelui, Amaterasu-o-mikami și zeul furtunii, Susano-o. Cei doi nu se prea înțelegeau, zeul furtunii șicanând-o de multe ori pe sora lui. Într-o zi, acesta a intrat cu forța în camera în care se închisese Amaterasu, pentru a planta în ea o formă de viață materială (cu alte cuvinte, pentru a o viola). Zeița soarelui s-a enervat la culme și s-a închis într-o grotă cerească, lăsând lumea în întuneric. Zeii au încercat să o convingă să iasă din peșteră, dăruindu-i diverse obiecte, însă Amaterasu le-a refuzat pe toate. A fost convinsă totuși în momentul în care o altă zeiță, Ame-no-uzume no mikoto („fata cerului”), s-a dezbrăcat și a început să danseze obscen în fața grotii. Auzind larma zeilor, curioasă, Amaterasu a ieșit. Privindu-se într-o oglindă, i-a revenit buna dispoziție. Însă pentru fapta sa, Susano-o a fost expulzat fără milă, condamnat să locuiască pe Pământ și să nu se mai întoarcă în cer niciodată.

Grecii antici susțineau că Ouranos, primul conducător al Universului, avea darul profeției. Prin urmare, a aflat printr-o viziune că unul dintre copiii săi îl va detrona. Pentru a opri acest lucru, și-a închis toți copiii (doisprezece titani, trei ciclopi și trei hecatonchiri) nu pe Pământ, ci în Tartar, o închisoare din interiorul Terrei. Titanii au reușit să se elibereze și s-au răzvrătit împotriva tatălui lor. Mai târziu, când vechii zei au fost introduși în panteonul noilor zei, a apărut mitul lui Hephaestus, făurarul zeilor. Homer spunea că Hephaestus a fost aruncat din cer din cauza urăteniei lui de către mama sa, Hera. El a căzut nouă zile și nouă nopți până a aterizat în ocean, de unde a fost salvat de oceanidele Thetis și Eurynome. O altă variantă a legendei spune că Zeus este cel care l-a aruncat pe Hephaestus de pe muntele Olimp, deoarece făurarul i-a luat apărarea mamei sale atunci când Zeus a vrut să o pedepsească pentru răzvrătire. Hephaestus a căzut timp de doar o zi, aterizând pe insula Lemnos. Sintianii, localnicii de pe insulă, l-au îngrijit pe zeu și l-au învățat arta meșteșugurilor. În ambele variante, Hephaestus a devenit șchiop după cădere, la fel ca Tezcatlipoca al aztecilor.

Un mit asemănător cu cel al lui Ouranos se întâlnește în Scandinavia. O profeție spunea că zeii vor fi distruși de copiii zeului Loki și ai uriașei Angrboda (lupul Fenrir, zeița Hel și șarpele Jörmungandr). Drept pentru care au fost alungați din Asgard (lumea zeilor). Fenrir a fost înălțuit de o stâncă la un kilometru sub pământ, Hel a devenit conducătoarea lumii subterane iar Jörmungandr a fost aruncat în oceanul ce înconjoară Midgard (Pământul). Din păcate pentru zei, în timpul Ragnarokului (bătălia finală dintre zei și uriași) s-a împlinit profeția.

Dogonii din Mali povestesc că Nommo a fost prima ființă creată de zeul cerului, Amma. La scurt timp după nașterea sa, Nommo s-a multiplicat, transformându-se în patru perechi de gemeni. Unul dintre gemeni s-a răzvrătit împotriva ordinii universale create de Amma. Pentru a restabili ordinea, zeul l-a tăiat în bucăți pe rebel, împrăștiindu-i trupul pe tot Pământul. Acest Nommo și-a folosit corpul pentru a hrăni oamenii și le-a dăruit principiile sale despre viață.

În mitologia antică, exilul era cea mai mare pedeapsă acordată unui zeu. Într-un text babilonian, Marduk se plângea că a fost exilat din orașul său, Babilon. Într-un alt mit, numit *Enlil si Ninlil*, zeul a primit aceeași pedeapsă pentru că a violat-o pe Ninlil. În timp ce zeița se scălda într-un râu, Enlil („stăpânul aerului”), care tocmai trecea pe acolo, a văzut-o goală și s-a excitat foarte tare. Așa că și-a încercat farmecul de cuceritor pe tânăra zeiță. Aceasta însă l-a refuzat, motivând că este virgină (și probabil dorind să rămână așa până la căsătorie). Prefăcându-se că acceptă refuzul, el a invitat-o pe fecioara cu ochi negri la o plimbare cu barca. Dacă în mitul japonez era vorba despre o tentativă de viol, în cel sumerian violul s-a produs. Fiind naivă, fecioara a acceptat plimbarea iar, odată ajunși în larg, Enlil a violat-o. Pentru fapta sa a fost surghiunit și trimis în Lumea de jos (Pământul). Contrar tuturor așteptărilor, zeița l-a urmat, iar Enlil a luat-o de soție, dăruindu-i titlul de Ninlil („zeița aerului”). Se spune că, de fapt, nu Enlil a sedus-o, ci lucrurile au stat tocmai invers. Mama ei a trimis-o să se scalde pe drumul pe care trecea zeul de obicei, sperând că el se va îndrăgosti de ea după ce o va vedea în toată splendoarea ei. Misiune îndeplinită fără niciun fel de probleme.

Toate aceste legende ale unor popoare diferite, uneori despărțite de mii de kilometri, vorbesc despre adevăratul motiv al stabilirii zeilor pe Pământ, adică exilul. Prin urmare nu ar fi deloc deplasat să acceptăm ceea ce ne-au transmis strămoșii noștri, în loc să căutăm alte explicații lipsite de logică, bazate pe îndoctrinare religioasă sau încăpățănare evoluționistă. Dar dacă motivul real al acestui exil nu ar fi răzvrătirea fiului cel mare împotriva tatălui său, ci unul de natură sexuală?

Sumerienii credeau că Enlil a fost exilat pe Pământ după ce a violat-o pe fecioara Ninlil. Pentru japonezi, Susano-o a fost izgonit pe planeta noastră după ce a încercat să-si violeze sora. În ambele cazuri, motivul exilului este agresiunea sexuală. Indiferent dacă s-a produs sau nu violul, poate fi considerat Enlil autorul acestei fapte? Miturile tuturor popoarelor ni-l prezintă că fiind fiul ascultător, ce îndeplinea întotdeauna ordinele tatălui său. Ca o persoană ce respecta întotdeauna regulile, la fel ca un soldat disciplinat, e greu de crezut că ar fi încălcat atât de grav o lege, riscând să-si piardă statutul și respectul celorlalți și, mai ales, pe al tatălui său. În același timp, fratele său mai mare, Enki, a demonstrat de nenumărate ori că nu dă doi bani pe legi ori pe ordinele tatălui său, preferând să-si guverneze viața după propriile reguli. Dintre cei doi, Enki ar fi cel mai predispus la o asemenea faptă. De altfel, pentru japonezi, el este exilatul ce a încercat să-si violeze sora, Susano-o și Enki fiind aceeași persoană. În plus, stim motivul pentru care Enlil a fost trimis pe Pământ: pentru a conduce planeta. Miturile demonstrează că și după sosirea sa aici a rămas mână dreaptă a tatălui său, respectându-i în continuare ordinele și regulile. Prin urmare, nicio dovadă că relația dintre ei ar fi fost afectată în vreun fel. Însă despre motivul sosirii lui Enki pe Terra nu se știe mare lucru. Singura menționare în acest sens este un text în care zeul susține că a fost trimis pentru a căuta aur. Relația tensionată dintre el și tatăl său, păstrată în legende, ori predilecția sa către răzvrătire trebuie să aibă un motiv temeinic. Ceva trebuie să se fi întâmplat între ei înainte de sosirea lui Enki pe Terra. Iar violarea lui Ninlil rămâne o variantă logică. Textul *Enlil si Ninlil* afirmă că Enlil a vărsat în pânțele ei „sământa lui Suen-Asimbabbar”. Asimbabbar și Suen erau epitele lui Nanna, identificat de noi cu Enki. Enlil nu ar fi putut să verse în pânțele fetei sperma fratelui său. Singurul capabil de acest lucru nu putea fi decât Enki. Un alt indiciu este faptul că, după acest act sexual, Ninlil l-a născut pe Nergal-Meslamtaea. Însă Nergal, cunoscut mai ales sub numele Marduk, era fiul lui Enki în mitologia mesopotamiană. Ceea ce înseamnă că mitul se referă la Enki, și nu la Enlil. Cine era victima?

Pentru japonezi, ea era sora lui. Pentru popoarele din Mesopotamia, singura zeiță cu care Enki a avut o relație este într-adevăr sora sa. Într-un mit de la 1800 î.Hr. se spune că Enki s-a unit cu Ninhursag („Stăpâna Muntelui Înalt”), care a născut-o pe Ninsar („Stăpâna plantelor verzi”). Enki s-a împreunat și cu aceasta, din uniunea lor apărând zeița Ninkurra („Stăpâna țării”). Ninkurra este la rândul ei însămânțată de Enki și o naște pe Uttu („vegetația”). Zeul se culcă și cu aceasta, însă Ninhursag îi ia sămânța și o transformă în opt plante. Deoarece Enki mănâncă plantele, Ninhursag îl blestemă și acesta se îmbolnăvește, opt organe fiindu-i afectate. În final îl iartă și, pentru a-l vindeca, ea creează opt ființe divine (Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti și Enshag), câte una pentru fiecare organ bolnav. Deși mitul a fost interpretat ca fiind despre crearea lumii (apa dulce, reprezentată de Enki, udă pământul, ajutând la creșterea plantelor), povestea are mai mult sens interpretată aproape mot-a-mot. Adică Enki și Ninhursag au întreținut relații sexuale.

Inanna și Dumuzi

Despre această relație amintesc multe alte scrieri antice. În textul babilonian *Întronarea lui Istar ca regină a cerului*, Istar se căsătorește cu Sin, zeul Lunii. În Asiria, prin secolul IX î.Hr., zeului Assur i s-a atribuit ca soție Istar. Dumuzi la sumerieni sau Tammuz la babilonieni a fost primul iubit al zeiței Inanna / Istar. Babilonienii chiar îl numeau „unicul frate al lui Istar”. În Egipt, Osiris și Isis erau cei doi frați care se iubeau încă din burta mamei lor. Sin, Assur, Dumuzi, Tammuz și Osiris sunt diferite nume ale lui Enki. Iar Inanna / Istar ori Isis este sora acestuia, Ninhursag. Legenda hitită *Regatul din ceruri* povestește același lucru ca mitul sumerian: fiul cel mare a lui An, Kumarbi, s-a împreunat de nenumărate ori cu zeița Muntelui. Pe Kumarbi l-am identificat deja cu Enki iar Zeita Muntelui nu poate fi decât Doamna Muntelui Înalt, Ninhursag. O altă legătură între cei doi este indicată de un alt text sumerian, în care Ninhursag este numită Tsir, adică „Sarpele”. Acesta era în mod normal epitetul lui Enki iar faptul că amândoi au fost numiți „serpi” ne duce la concluzia că făceau parte din aceeași familie. Deși toate aceste mituri sugerează că Ninhursag s-a împreunat cu Enki de bună voie, nu putem să îl uităm pe cel care susține că ea a fost violată, urmându-și apoi agresorul în exil și chiar căsătorindu-se cu el.

Să fie într-adevăr Enki cel care și-a violat sora, fiind astfel pedepsit cu exilul pe planeta noastră? La fel ca sumerienii și japonezii, și gnosticii susțin că da. Pentru ei, una dintre entitățile superioare, eonul Sophia, a fost exilată din cauza patimii cu care și-a îmbrățișat perechea. Episcopul Irineu scria în *Adversus Haereses*: „*Sophia s-a aprins de patimă pentru a-si îmbrățișa eonul pereche, Theletos. Această patimă s-a născut mai întâi printre cei care erau uniți cu Nous și Aletheia* (doi dintre cei patru eoni care constituiau prima tetrada pythagoreică, pe care gnosticii o considerau rădăcina tuturor lucrurilor), *dar a trecut prin pângărirea acestui eon degenerat, care a săvârșit nelegiuire sub motivul iubirii, dar aceasta a fost de fapt o influență a nesocotintei.*” Nelegiuirea sub motivul iubirii nu poate fi decât violul. Patima cu care și-a îmbrățișat perechea, influență a nesocotintei, care a dus la pângărire, sugerează același lucru. Gnosticii chiar au avut grijă să ne lase și un indiciu pentru identificarea eonului exilat: „*sophia*”, în limba greacă, înseamnă „înțelepciune”. Iar zeul înțelepciunii în toate culturile era Enki.

Și indienii au păstrat acest viol în cărțile lor sfinte, atribuindu-l însă nasterii lumii și eliminând exilul. Potrivit Vedelor, într-o zi, zeul Prajapati a vrut să-și violeze fiica, pe Usas. Aceasta, pentru a scăpa de el, s-a transformat în căprioară și s-a ascuns în pădure. Însă tatăl ei a găsit-o și s-a transformat în cerb. Zeii, socotiți de această faptă, l-au pedepsit pe Prajapati. Când religia vedică s-a transformat în brahmanism, Prajapati a devenit Siva. Iar acesta este Enki, după cum am demonstrat deja. Prin urmare, din nou întâlnim același personaj aflat în legătură cu violul.

Geb și Nut

La rândul lor, egiptenii au modificat povestea, pentru a ascunde adevăratul motiv al sosirii zeilor pe planeta noastră. Doi frați, Geb (zeul Pământului) și Nut (zeita cerului) s-au hotărât să se împreuneze. Din motive necunoscute, zeul suprem Ra s-a opus acestei relații și i-a despărțit pe cei doi frați. Însă a fost prea târziu: Nut rămăsese însărcinată. Supărat la culme, Ra i-a interzis acesteia să nască în cele 360 de zile ale anului. Însă zeului Thoth i s-a făcut milă de ea și i-a oferit cinci zile suplimentare în care să nască, zile câștigate la zaruri din partea Lunii. De atunci anul a devenit de 365 de zile. În acest mit, Geb, zeul Pământului, este Enki al sumerienilor, Stăpânul Pământului. Sora sa, zeita cerului, este aceeași Inanna / Istar,

cea supranumită de multe ori „regina cerului”. Iar pe Ra l-am identificat deja cu An al sumerienilor, tatăl celor doi. Opoziția crâncenă a lui Ra față de această relație sexuală ne indică faptul că nu era una normală, lucru care ne duce cu gândul la posibilitatea aceluiasi viol despre care aminteau alte popoare. Un papirus de la sfârșitul civilizației faraonice, din timpul Dinastiei a XXX-a, de la Saft el-Hinne, în Delta Nilului, face lumină în această poveste, susținând că Geb si-a violat mama. Însă nu Tefnut, mama lui Geb, a fost victima agresiunii sexuale, ci sora sa, cea considerată în mai toate culturile mama zeilor și a oamenilor. Mitul lui Geb și Nut ne indică și locurile în care s-a petrecut acțiunea. Relația dintre cei doi a avut loc pe vremea când anul avea 360 de zile, iar singurul loc cu acest an este planeta zeilor. Când Nut a născut, anul avea 365 de zile, adică se afla pe Pământ.

Răpirea Persephonei

Despre o răpire soldată cu un viol vorbeau și grecii. Zeul lumii subterane, Hades, a zărit-o într-o zi pe nepoata sa, Persephone, fiica zeilor Zeus și Demeter. Apăsător de singurătate și îndrăgostit lulea, Hades s-a hotărât să se căsătorească cu nepoata sa. Știind însă că ea nu va accepta de bună voie să-l însotească în Lumea de Jos, a pândit-o până când a rămas singură. Apoi a răpit-o și a dus-o în lumea sa, unde i-a devenit soție. Deși nu este specificat violul în mod explicit, ne imaginăm că au avut loc relații sexuale între înfierbântatul zeu și frumoasa sa mireasă. Aflând cele întâmplate, mama fetei, Demeter, a hotărât să pustiască Pământul până când fiica îi va fi înapoiată. Temându-se că nu cumva să moară toate vietuitoarele Terrei, zeii i-au cerut lui Hades să o trimită înapoi pe Persephone. Deoarece acesta a refuzat, zeii l-au trimis pe semizeul Herakles (Hercule la romani) să o recupereze. Însă, când fata a ajuns în brațele mamei sale, a cerut să fie lăsată să se întoarcă la sotul ei. Pentru a-i împăca și pe cei doi soți, și pe mamă, Zeus a hotărât ca Persephone să locuiască jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea de jos, alături de soțul său. Preferând să stea în Lumea de Jos alături de violatorul său, Persephone a reactionat întocmai ca Inanna a sumerienilor. Iar pe Hades l-am identificat deja cu Enki. Prin urmare, este vorba despre același eveniment consemnat de multe popoare din antichitate.

Acest exil din cauza unui act sexual se află bine ascuns chiar în *Biblie*, la începutul ei. Cartea *Facerea* (ori *Geneza*) ne spune că primii oameni au fost izgoniți din Grădina Edenului după ce au mâncat fructul cunoașterii. Pimeii mbuti din Congo au un mit asemănător: ființa supremă a creat un paradis în care să locuiască oamenii, interzicându-le acestora să mănânce din fructul arborelui tahu. Oamenii au încălcat regula și au fost nevoiți să îndure neajunsurile vieții de muritor. Cunoașterea în *Biblie* se referă de obicei la raporturi sexuale. De exemplu: „După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain” (Facerea 4:1); „După aceea a cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh” (Facerea 4:17); „Adam a cunoscut iarăși pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set” (Facerea 4:25); „Am eu două fete, care n-au cunoscut încă bărbat” (Facerea 19:8); „Iar ei au cunoscut-o pe ea și și-au bățut joc de ea toată noaptea până dimineața” (Judecători 19:25). Prin urmare, cunoașterea dobândită de cei doi e posibil să fie cea sexuală. Astfel, abia după ce au dobândit această „cunoaștere” și au părăsit Edenul, Adam și Eva au avut copii. Cuvântul „eden” provine din sumerianul „edin” („sălasul celor drepti”), ce a devenit „edinu” („stepă” sau „câmpie”) în akkadiană. „Cei drepti” erau zeii sumerienilor iar sălasul acestora poate fi planeta lor, adevărata lor casă. Dumnezeu biblic se plimbă prin grădina acestui loc, ceea ce înseamnă că într-adevăr locuia acolo. Adam și Eva erau primii oameni iar Dumnezeu, tatăl lor, era conducătorul lumii. Enki și Inanna erau primii copii ai lui An, conducătorul lumii. Observăm că Tatăl ceresc i-a interzis doar lui Adam să se atingă de fructele cunoașterii: „A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” De unde rezultă că „fructul oprit” ar putea fi chiar virginitatea surorii sale. Sarpele, cel care a convins-o pe Eva să păcătuiască, este unul dintre simbolurile lui Enki, iar prezenta sa în text nu pare a fi întâmplătoare. Termenul biblic pentru sarpe este „nahash”, care provine din rădăcina „nhsh”, ce înseamnă „a afla, a descifra”. Prin urmare, „nahash” s-ar putea traduce și „cel care află, cel care descifrează”, un epitet care i s-ar potrivi perfect lui Enki, zeul înțelepciunii și al inteligenței. Chiar s-a descoperit o tăblită de lut de acum 4.200 de ani, aflată în prezent la British Museum, pe care este înfățișat Enki în Grădina Edenului. Nu lipsesc

din peisaj Pomul Cunoasterii si sarpele. Conform *Bibliei* doar Adam este izgonit, Eva urmându-l de bunăvoie, întocmai ca în mitul sumerian al violului: „De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden”; „Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden”. În 3:20 se spune că „a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.” Iar Inanna a fost cunoscută peste tot

în lume ca mama zeilor si a oamenilor. Coasta din care Eva a fost creată reprezintă un joc de cuvinte. În sumeriană, „*ti*” înseamnă si coastă, si viață. Unul dintre epitetele Inannei era Ninti, care se poate traduce atât „doamna vietii”, cât si „doamna coastei”. Iar în *Biblie*, sotia lui Adam a devenit atât cea născută din coastă, cât si cea numită „viață”. Din povestea lui Adam si a Evei nu lipsește agresiunea sexuală despre care aminteau numeroase mituri din întreaga lume. Textul gnostic *Apocriful lui Ioan* sustine că Eva a fost violată de către căpetenia arhontilor (îngerii decăzuți). Acelasi lucru se găsește si în *Despre obârșia lumii*, unde nu doar această căpetenie a violat-o, ci si alti îngerii decăzuți: „Si acestia au făptuit lucruri fără băgare de seamă si au venit la ea. Au prins-o si si-au aruncat sământa pe ea (...) nu au spurcat-o în mod firesc ci dezgustător, pângărind pecetea primei sale voci (...) Stăpânii si îngerii lor au pângărit-o în toate felurile”.

Există câteva asemănări între povestea lui Adam si a Evei si mitul egiptean al lui Geb si Nut. Numele Adam provine din termenul „*adama*”, care înseamnă „pământ”. Lucru logic, de altfel, tinând cont că a fost făcut din pământ, în versiunea *Bibliei*. Numele Geb înseamnă în egipteană „pământ” si provine din cuvântul sumerian „*g*”, ce are aceeasi semnificatie. Si Geb, si Adam, si-au numit cel de-al treilea fiu Seth. Ambii au avut câte doi fii aflatii în conflict, în ambele familii unul ucigându-l pe celălalt din pricina aceluasi motiv, gelozia. Fiul ucis al lui Adam era păstor, iar cel al lui Geb era reprezentat mereu cu cârja de păstor în mână. Am văzut că Geb din această legendă era Enki al sumerienilor, de unde rezultă că Adam din cartea *Facerii* nu este primul om, ci primul fiu al zeului suprem. Un indiciu în această privință ni-l oferă si gnosticii setieni, pentru care unul dintre eoni era Adama, al cărui fiu, Seth, s-a încarnat în tâmplarul Iisus. Pentru gnostici, Adama si Seth erau entități superioare, nu primii oameni, la fel cum îi considerau de altfel si restul popoarelor, care îi numeau zei. Kabbala evreilor sustine că prima ființă creată de Dumnezeu se numea Adam Kadmon. Aceasta era o entitate pur spirituală, care a fost aruncată în lumea materială, la fel ca Sophia gnosticilor, divizată în milioane de suflete. Poveste care ne aminteste de rebelul Nommo al dogonilor, ce a fost tăiat în bucăți si împrăștiat pe tot Pământul.

Dacă Adam este în realitate Enki, atunci *Biblia* ne poate ajuta să aflăm adevărata poveste a exilului său pe planeta noastră. Despre rasa extraterestră condusă de Anu stim că a folosit Terra ca laborator, dând nastere pe cale genetică tuturor speciilor de animale. După ce l-a detronat pe Alalu si a preluat conducerea imperiului, Anu si-a luat în serios rolul de lider. Printre multele probleme din imperiu se afla si cea a „grădinii zoologice” Terra. Cineva trebuia să se ocupe în continuare de experimentele genetice biologice. Era nevoie de o minte într-adevăr scilipitoare, un individ super-competent, foarte inteligent si... de încredere. Nestiind cine dintre supusii săi îi era fidel si cine loial fostului împărat, Anu nu putea risca să ofere o planetă întreagă oricui. Prin urmare, s-a hotărât să-l creeze pe viitorul biolog-sef pe cale genetică.

Biblia ne spune că Dumnezeu l-a făcut pe Adam din țărâna Pământului. Termenul ebraic „*adama*”, din care provine numele personajului biblic, initial nu se referea la orice fel de sol, ci la cel rosu-închis. Un cuvânt asemănător, akkadianul „*adamatu*” înseamnă tot „pământ rosu-închis”. Culoarea rosie este numită în ebraică „*adorn*”. Toate aceste trei cuvinte își au rădăcina în cuvântul „*dam*”, care înseamnă „sânge”. În plus, cuvântul akkadian „*tit*” („țărână, lut”), sinonim cu ebraicul „*adama*”, provine din sumerianul „*tiit*”, care înseamnă „ceea ce este cu viață”. În ebraică, „*tit*” se traduce prin „nori” si are ca sinonim cuvântul „*bos*”, ce are aceeasi rădăcină cu „*besa*” („ou”). Prin urmare, cea „țărână” se referă în realitate la un ou sau un ovul. Iar fabricarea unei fiinte în acest mod ne duce cu gândul la o concepie artificială, în laborator, sau fertilizare în vitro. Astfel, numele Adam se poate interpreta în mai multe feluri: „cel al Pământului”, „cel făcut din sol rosu-închis”, „cel făcut din sânge” sau „cel făcut din ovul”. De ce a fost necesară crearea sa în laborator? Pentru a obtine rezultate

pozitive în cercetările biologice, era nevoie de un individ extrem de inteligent, ceea ce am putea numi astăzi un geniu. Cum această inteligență poate fi creată în laborator, procesul a fost realizat fără bătaie de cap. Totuși, de ce nu a fost ales un individ inteligent deja existent în acel moment pentru a ocupa această funcție? De ce a fost necesară crearea unuia în laborator? Pentru că Anu nu vroia doar un ins deosebit de inteligent, ci și unul de încredere. Și cine poate fi mai de încredere decât nu un fiu?

Vechiul Testament spune că, după ce l-a făcut pe Adam, Domnul „a suflat în fața lui suflare de viață și s-a

făcut omul Enki și Anu în Grădina Edenului

ființă vie”. În *Deuteronomul*, a cincea carte a *Bibliei*,

evreilor li se interzice de multe ori să mănânce sânge „pentru că sângele are în el viață” (12:23). Acea „viață” din sânge ne duce cu gândul la ADN și la celulele care îl contin. Dacă ADN-ul este „suflarea de viață” adăugată lui Adam, cui îi aparține? Fără îndoială, creatorului său. „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră” (1:26), „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut” (1:27). Aceste afirmații ne sugerează nu doar faptul că Anu a folosit propriul său ADN, copilul conceput artificial devenindu-i cu adevărat fiu, ci și faptul că acest copil era o clonă a împăratului. Experimentul a dat roade, Enki dovedindu-se a fi într-adevăr foarte inteligent, lucru ce i-a făcut pe strămoșii nostri din mai toate culturile să-l considere zeul înțelepciunii și al inteligenței. Preotul egiptean Manethon, citat de neoplatonicianul Iamblichus, scria despre Enki, pe care îl numea Thoth, că înțelegea misterele a „tot ceea ce este ascuns sub bolta cerească”. El era considerat inventatorul scrierii hieroglifice, al gramaticii, al matematicii, al legilor, al astronomiei și al calendarului.

Că Enki / Adam a fost creat pentru a se ocupa de experimentele biologice de pe Pământ ne dovedește tot *Biblia*. În Consiliul Zeilor, Anu a spus: „Să facem om după chipul și după asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!”. Cu alte cuvinte, să conducă Pământul și animalele de pe el. După ce „omul” a crescut, tatăl său l-a dus într-o „grădină” „ca s-o lucreze și s-o păzească.” Aici se aflau „tot soiul de pomi plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat”, iar Tatăl a adus „toate fiarele câmpului și toate păsările cerului” pentru ca fiul său să le numească. „Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice”. Adică Adam studia animalele într-un loc special amenajat, un fel de rezervatie artificială. Pentru a se ocupa de „laboratorul” Terra, avea nevoie întâi să învețe tot ce trebuia să știe într-un „mini laborator” pe planeta natală, grădina pe care „s-o lucreze și s-o păzească”. „A păzi” mai are și sensul de „a veghea” care, la rândul său, e sinonim cu „a observa”. Asadar, e clar rolul lui Adam / Enki în „grădina” Edenului.

Despre acest „mini laborator”, Sfântul Ioan Damaschin scria în capitolul 11 din *Dogmatica* că „este situat în partea de răsărit, mai sus decât tot pământul (modelul uneia dintre cele șapte minuni ale lumii, grădinile suspendate din Babilon – n.a.). Are o climă temperată și este luminat de un aer foarte fin și curat, acoperit cu plante veșnic înflorite, plin de miros de bună mireasmă, umplut de lumină, depășind noțiunea oricărei frumuseți și podoabe simțite; un ținut cu adevărat dumnezeiesc și o locuință vrednică de cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Iar Vasile cel Mare, considerat de asemenea sfânt de către Biserica creștină, nota în *Exaimeron* că „acolo a sădit Dumnezeu raiul unde nu era sila vânturilor, nu nepotrivire a celor patru stihii și patru vremi ale anului, nu grindină, nu trăsnete care aprind, nu volburi, nici trăsnete care lovesc, nici înghețare de iarnă, nici umezeală de primăvară, nici înfocare de vară, nici uscăciune de toamnă (climat artificial – n.a.)... Acolo floarea nu puțină vreme strălucește... Buna mireasmă este fără de săț, frumoasa vopseală veșnic strălucește... Acolo sunt neamuri de feluri de păsări, care prin floarea aripilor și prin dulcea viersuire a glasului, dulceață prea minunată adaugă celor ce se văd, încât să se ospăteze omul prin toate simțirile: pe unele văzându-le, pe altele auzindu-le, pe altele pipăindu-le, pe altele mirosindu-le și din altele gustând...”

Inanna și Enki în Grădina Edenului

La un moment dat, Anu si-a dat seama că fiul său are nevoie de ajutor. „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”, a spus împăratul. Prin urmare, „a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.” Cu alte cuvinte, l-a anesteziat pe Adam și i-a extras o mostră de ADN, din care i-a făcut o soră. Deoarece voia să-i ofere fiului o parteneră pe măsura capacității sale intelectuale, Anu a folosit clonarea. Așa cum am arătat deja, coasta din care Eva a fost creată reprezintă un joc de cuvinte, „*t*” însemnând în sumeriană și „coastă”, și „viață”, confirmând faptul că ea a fost creată din „esenta vieții” lui. Astfel, Enki / Adam s-a ales nu doar cu o colegă de laborator, ci și cu o soră geamănă. Culte ale gemenilor divini se întâlnesc pe toată suprafața globului pământesc și, fără îndoială, se referă la aceste două personaje. Că Eva / Inanna l-a ajutat în realizarea experimentelor genetice o demonstrează miturile sumeriene, akkadiene și babiloniene, care susțin că cei doi au creat oamenii împreună. Desi frați după tată, Adam / Enki îi era Evei și tată în mod simbolic, ea fiind făcută din materialul său genetic: „*lată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea*”. Astfel înțelegem de ce anticii din lumea întreagă o numeau și sora, dar și fiica lui. Fiind o clonă a genialului său frate, ea mostenea, în mod firesc, și inteligența acestuia. Papirusul *Chester Beatty* de la British Museum sustine că Inanna / Isis era „o femeie desteaptă (...) mai inteligentă decât nenumărați alți zei (...) Nimic din cer și de pe Pământ nu-i era necunoscut”. Ea stăpânea cuvintele puterii, „pe care le cunoștea cu pronunția corectă și nu se întrerupea din vorbire, fiind desăvârșită atât în darea poruncii, cât și în rostirea cuvântului”, după cum nota Sir E.A.Wallis Budge în *Egyptian Magic* și *The Gods of the Egyptians*. Pe scurt, egiptenii credeau că era capabilă, numai folosindu-și vocea, să deformeze realitatea și să învingă legile fizicii. Din acest motiv o considerau o magiciană fără pereche. „Nici sentimentele omenesti de iubire, de prietenie, de stabilitate și siguranță, nici căminul sau familia nu trebuie să-și facă auzită vocea când Eu vorbesc”, declara în cel mai arogant mod posibil zeita în *Kali*, scrisă de Nivedita.

Tatăl i-a impus fiului o regulă de aur: „A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” Am văzut că această cunoaștere se referă la sexualitate, „fructul oprit” semnificând de fapt virginitatea Evei. Asadar, într-o exprimare liberă, ordinul tatălui ar putea suna cam așa: „Dacă te atingi de sora ta, te omor!” Însă respectarea acestei porunci s-a dovedit a fi un lucru imposibil. Frumusețea ei, slăvită de toate popoarele din vechime, nu putea trece neobservată de Enki. Un *Imn către Istar*, scris pe la 1600 î.Hr., ne poate ajuta să înțelegem ce ispită trebuia să înfrunte zilnic tânărul biolog:

„Ea e învesmântată cu încântare și cu afecțiune,

Ea e plină de viață, farmec și voluptate,

Istar e îmbrăcată cu încântare și tandrete,

Ea e plină de viață, farmec și voluptate,

Dulci sunt buzele ei; viață e în gura sa,

La apariția ei totul se înveselește.

Ea e maiestuoasă; voaluri scumpe are pe capul ei;

Fata ei e frumoasă; ochii ei-s strălucitori.”

Luptându-se asiduu cu dorinta sexuală (ori poate chiar iubirea) care îl măcina, în încercarea de a asculta porunca tatălui său, Enki a cedat la un moment dat. A hotărât să ignore ordinul primit și să-și urmeze glasul inimii. „Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele”, spune *Biblia*, reușind într-un final să-și convingă sora să renunțe la feciorie și să guste din fructul oprit al sexualității. Iar „femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit”, a început o relație secretă cu fratele ei, departe de ochii lumii, printre numeroșii pomi ai „grădinii”: „Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau”. Iată cum descrie mitul hitit al lui Ullikummi relația dintre Kumarbi și zeita muntelui:

„Se-mpreunează dar cu zeita muntelui

Si-aceasta îi cunoaste bărbăția,

De cinci ori o cuprinse-n brate,

De zece ori în brate-o strânse...”

Un mit sumerian păstrat pe tăblita catalogată cu numele BM 23631 sustine că ea este cea care a făcut primul pas. Aici, Inanna i-a cerut fratelui său să o ajute să meargă într-un loc misterios unde cresc diferite plante și

cop Șiva și Kali aci. Ea dorea să le mănânce pentru a cunoaște secretele sexualității de care era încă lipsită: „Ceea ce le privește pe femei, bărbatul, eu nu cunosc. Ceea ce le privește pe femei, dragostea, eu nu o cunosc”. Fratele său a acceptat iar ea a gustat din respectivele fructe, ceea ce i-a adus cunoașterea mult dorită. Însă mitul fragmentar *Inanna si Sukalletuda* renunță la simbolistică, înlocuind gustatul fructului cu sexualitatea. Aflată în același loc misterios pentru a obține cunoașterea, Inanna s-a întins într-o grădină și a adormit. Profitând de oboseala ei, un anume Sukalletuda s-a apropiat de ea și a violat-o. În ambele mituri ale Inannei acțiunea se petrece într-o grădină, unde cresc pomi care pot oferi cunoașterea sexualității, întocmai ca în *Biblie*. Dacă în primul mit fratele ei o ajută să obțină acea cunoaștere, cel de-al doilea sustine varianta agresiunii sexuale, amintită și de alte popoare. Însă, indiferent cine pe cine a sedus, se pare că nu a fost vorba despre un viol, ci de consimțământul amândurora. În hinduism se consideră că din relația lui Siva și Sakti a luat naștere tantra yoga dar și *Kama Sutra*, text pe care l-ar fi compus Nandi, portarul lui Siva, după ce a fost martorul câtorva scene „fierbinti” în dormitorul stăpânilor săi. Indienii chiar păstrează nenumărate reprezentări ale actelor sexuale dintre Siva și Sakti sau Kali. „Oamenii îmi vor aseza patul rodnic, îl vor acoperi cu plante de culoarea lapislazuliului, o să-mi aduc acolo iubitul, o să-l aduc acolo pe Amausumgalanna, el își va pune mâna în mâna mea – somnul său e atât de înviorător, apăsarea inimii lui pe inima mea – plăcerea sa este atât de dulce”, spunea Inanna într-un text sumerian. Un altul, numit *Enki si Ninhursag – un mit al paradisului* ne descrie finalul exploziv al unui astfel de act sexual, susținând că tipătul ei i-a „făcut penisul să ude santurile”. Iar în Vede, sperma sa a umplut un lac. Și totul până într-o zi...

Vechiul Testament relatează că, după una dintre nenumăratele lor împreunări incestuoase, cei doi au adormit goi, în mijlocul naturii. Trezindu-se seara, și-au dat seama că puteau fi surprinși și s-au grăbit să se acopere cu ce au găsit la îndemână: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte.” Fatidica soartă a făcut ca în acel moment să-și facă apariția tatăl: „Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia

lui de față Domnului Dumnezeu printre pomii raiului”. Fiind strigat de către tatăl său, Enki a fost nevoit să iasă gol de după copaci: „Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: Adame, unde ești? Răspuns-a acesta: Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns”. Există chiar o tăbliță sumeriană ce înfățișează acest moment, în care Enki și Inanna stau goi în fața lui Anu. Probabil puțin socat de acea apariție neașteptată, Anu l-a întrebat: „nu cumva ai mâncat din pomul din care ti-am poruncit să nu mănânci?” Neavând încotro, Adam si-a recunoscut fapta, susținând însă că a fost sedus: „feme

Enki și Inanna surprinși de Anu

ia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat”. Si e posibil să fi spus adevărul, deoarece tăblița BM 23631 și textul *Enlil și Ninlil* susțin că ea este cea care a făcut primul pas. La rândul său, Eva / Inanna a dat vina pe fratele său: „Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: Pentru ce ai făcut aceasta? Iar femeia a zis: Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat”. Sustinând că Șarpele a amăgit-o, Eva a dat de înțeles că a fost violată, variantă păstrată în miturile multor popoare. „Măinile sale nespălate si le-a pus pe mine”, spunea ea într-un text numit de S. Langdon într-un articol din *Revista de asirologie și arheologie orientală* „o liturghie clasică a lui Inanna”. Iar în *Coborârea Inannei*, „ea îl privește cu privirea mortii, îi vorbește cu vorbe de mânie, strigă la el cu strigătul vinovăției”. Dând crezare fiicei, tatăl a izbucnit: „pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii”. A hotărât chiar și pedeapsa pentru fiul neascultător: „blestemat va fi pământul pentru tine!”, adică planeta noastră va deveni locul osândirii sale sau închisoarea sa. „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul”, a continuat tatăl. Si s-a ținut de cuvânt, după cum demonstrează textul sumerian *Inanna și Ebi*, unde An a sfătuit-o pe Inanna să-l dea în judecată pe cel supranumit „Marele Șarpe”, Azag („locul apei”, nume identic cu cel atribuit de babilonieni lui Enki, Ea, care înseamnă „casa apei”). La procesul judecat de Consiliul Zeilor, Anu a declarat, conform *Bibliei*: „Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci! ...”. *Popol Vuh* a maiasilor prezintă cuvintele zeului suprem într-un mod asemănător: „Trebuie să ajungă din întâmplare egali cu noi, Făuritorii lor, care putem vedea departe, care știm totul și vedem totul? Oare trebuie să fie ei însisi zei?”. Sentința a fost dată în scurt timp, hotărându-se ca Enki să fie exilat pe Pământ: „de aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat”. Prin urmare, Enki urma să-și continue munca pe Pământ, nefiindu-i însă permis să se întoarcă acasă. Acelasi lucru

îl afirmă și textul *Osiris și Isis* *Inanna și Ebi*: Marele Șarpe a fost găsit vinovat de către judecători și pedepsit. „Pământ ești și în pământ te vei întoarce”, i-a spus tatăl ceresc fiului osândit. Tot de la sumerieni avem tăblița *CT.15.28-29*, care susține că păstorul Dumuzi („adevăratul fiu”) si-a violat sora, pe Gestinanna. Textul *Inima lui era plină de lacrimi* afirmă că el a fost pedepsit pentru această faptă. În alt text, numit *Cel mai amar plâns*, șapte politai îl prind pe Dumuzi „lângă marele zăgaz din desertul Emus („casa serpilor”)”. Luat pe sus din propria locuință, Dumuzi a fost trimis în „lumea de jos”, exprimare care i-a făcut pe cei mai mulți să creadă că a fost ucis, echivalând „lumea de jos” cu Infernul. De aceea, în *Moartea lui Dumuzi*, zeul este ucis de cinci demoni galla în stâna surorii sale, Gestinanna. Însă această lume se referă în realitate la Terra, ce poate fi considerată o lume de jos, ținând cont că zeii locuiau sus, în Cer. Acelasi lucru reiese și din mitul egiptean al lui Osiris: zeul nu a fost ucis, devenind conducătorul lumii subterane, ci a fost trimis în „lumea de jos”, Pământul, devenind conducătorul planetei. Doar astfel a putut să se întoarcă printre zei pentru a-și lăsa sotia însărcinată. O tăbliță sumeriană chiar îl înfățișează pe Enki legat de mâini și de picioare, alături de el fiind reprezentați serpi dar și o stea din care pleacă o săgeată în jos. Steaua era simbolul pentru zeu iar săgeata, în

sumeriana arhaică, se citește „bur, buru”, care înseamnă „gonit”. Prin urmare, acel simbol ne explică faptul că Enki era zeul exilat, săgeata îndreptată în jos indicând destinația sa: „lumea de jos” sau Pământul.

Arestarea lui Enki nu a fost lipsită de peripetii, textele sumeriene afirmând că a fost prins abia după o urmărire ca în filme. După ce a fost ajuns din urmă, Enki a fost agresat de către acei politisti, numiți uneori demoni, semn că nu avea de gând să se predea fără luptă. Iată cum prezintă evenimentul *Moartea lui Dumuzi*:

„În stână intră primul demon,

Pe Dumuzi-l împinge cu acul în obraz (o substanță paralizantă injectată?);

În stână intră și al doilea demon,

Lovindu-l pe Dumuzi-n obraz cu băta-i ciobănească;

În stână intră și al treilea demon

Si putineiul sfânt își schimbă locul;

În stână intră și-al patrulea demon,

Căusu-i sacru atârnat căzu de pe pironul său;

În stână intră și-al cincilea demon,

Sfărâmat e putineiul, nu mai primește lapte.”

Se pare că acești „demoni” erau conduși de fratele mai mic al lui Enki și Inanna, Enlil, mâna dreaptă a lui Anu și moștenitorul tronului. Cel puțin asta susțin egiptenii, pentru care Seth și cei 72 de complici ai săi l-au capturat pe Osiris și l-au închis într-o cutie uriasă. Iar în creștinism, Lucifer a fost aruncat pe Pământ după ce a fost învins de fratele său mai mic, Mihail, și armata de îngeri a acestuia.

Câți ani avea Enki când a fost exilat? Dumuzi la sumerieni, Tammuz la babilonieni sau Adonis la greci și fenicieni erau tineri și frumoși. Dar, din păcate, nu ni se oferă niciun indiciu despre vârstă. Însă în *Despre Isis și Osiris*, istoricul Plutarh scria că unii egipteni considerau că Osiris a domnit timp de 28 de ani, alții că a trăit 28 de ani. Cum episodul în care a fost trimis în lumea de jos s-a întâmplat înainte ca el să devină stăpânul Terrei, cel mai probabil 28 se referă nu la anii de domnie, ci la vârsta sa în momentul exilului.

După ce l-a izgonit pe Adam, *Biblia* susține că Dumnezeu „a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvătoare, să păzească drumul către pomul vieții”. Deși heruvimii definesc actualmente în creștinism o clasă de îngeri, pentru evrei erau creaturi cu corpuri de leu sau de taur, aripi de vultur și capete de om. Grecii numeau aceste făpturi sfincși, indienii purushamriga, sumerienii lammasu și alad iar akkadienii și babilonienii, lamassu și sedu. Să fie oare vorba despre o astfel de creatură?

În *Vechiul Testament*, Dumnezeul biblic este numit de foarte multe ori „Cel ce șade pe heruvimi”. Se pare că acest fapt se datorează profetului Iezechiel, care a văzut cum „slava Dumnezeului lui Israel s-a pogorât de pe heruvim”. (9:3) Acest Dumnezeu se deplasa într-un „vânt vijelios, un nor mare și un val de foc, care răspândește în toate părțile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie. Și în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfățișare semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de vițel și scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De cele patru părți ele aveau sub aripi mâini de om și toate patru își aveau fețele lor și aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, și când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Fețele lor? – Toate patru aveau câte o față de om înainte, toate patru aveau câte o față de leu la dreapta, toate patru aveau câte o față de bou la stânga și toate

patru mai aveau și câte o față de vultur în spate. Fețele lor și aripile lor erau despărțite în partea de sus, și, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte și mergea încotro îi dădea duhul să meargă și în mersul său nu se întorcea. Înfățișarea acestor fiare se aseamăna cu înfățișarea cărbunilor aprinși, cu înfățișarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc țâșneau raze și fulgere. Fiarele alergau înainte și înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor. Aceste roți, după înfățișarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeași înfățișare. Și după alcătuirea și după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta.” (1:4-16) Acest ciudat mijloc de deplasare al lui Yahweh nu poate fi decât o navă spațială, descrisă în modul simplist al unui om ce a trăit acum câteva milenii, concluzie la care a ajuns la începutul anilor 1970 și cercetătorul NASA Joseph Blumrich. Mai mult, inginerul german Hans Herbert Beier a realizat o schiță după clădirea pe care Ezechiel a construit-o pentru „carul Domnului”, demonstrând că naveta încăpea perfect în templu. Cele patru „fiare” din componenta navei, cu capete de om, bou, leu și vultur, i-a dus cu gândul pe evrei la heruvimi, care erau compusi din părți din aceste patru fiinte. Observăm și din alte cărți ale *Bibliei* că acești „heruvimi” erau doar un mijloc de transport divin: „Și s-a suit pe heruvimi și a zburat; zburat-a pe aripile vântului” (Psalmul 17:12) sau „Plecat-a cerurile și s-a coborât și sub picioarele lui era negură deasă. Șezut-a pe heruvimi și a zburat, zburat-a pe aripile vântului! Din negură și-a făcut adăpost și cort împrejurul său; cu ape întunecoase și cu nori negri era înfășurat. De strălucirea ce-i mergea înainte se împrăștia norii, aruncând grindină și cărbuni de foc.” (A doua Carte a Regilor 22:10-13).

Dacă în *Biblie* heruvimii desemnează nave spațiale, cel mai probabil despre același lucru este vorba și în cartea *Facerii*. Cum pomul vieții se afla în „grădina” de pe planeta zeilor, drumul către acesta, pe care îl păzeau „heruvimii” și „sabia de flacără vâlvăitoare”, era drumul spre casă. Prin urmare, înțelegem că Anu a pus nave spațiale să păzească drumul spre planeta-mamă, împiedicându-l astfel pe fiul exilat să se întoarcă. Oracolele caldeene sustineau un lucru asemănător, afirmând că la granița dintre lumea inteligibilă (planeta zeilor) și cea sensibilă (Pământul) se găseau lyncsii, fiinte misterioase ale căror nume s-ar traduce prin „roți” sau „vârtejuri”. Se pare că erau considerați niste sfere ce se învârtteau în toate direcțiile, create de Gândirea Divină, ce reprezintă legătura dintre lucrurile divine și cele fizice: „Lyncsii creați de Gândul Tatălui sunt și ei inteligenți, fiind miscați de vointe cu neputință de înțeles”. Pentru mesopotamieni, zeii puseseră de asemenea „fiinte” ciudate să păzească acest drum. Niste „oameni-scorpion” păzeau portile muntelui Masu, în care se afla un tunel întunecat ce ducea în grădina zeilor, un loc plin de plante cu pietre prețioase, aflat lângă mare, în care locuiau mai multe divinități.

Există într-adevăr lyncsi / heruvimi? În 2012, NASA a făcut publice două fotografii ce prezintă niste structuri ciudate, despre care se presupune că sunt forme de viață ce călătoresc prin Univers. Au fost numite *zoids* și se consideră că populează spațiul cosmic, trăind fie independente, fie în colonii. Nu se cunoaște modul de viață al acestor creaturi, nici felul în care au evoluat, dar cercetătorii au identificat în spațiu zeci de compusi organici care le-ar putea oferi acestor *zoids* anumite condiții pentru dezvoltare. Nu puținii sunt cei care consideră că aceste creaturi sunt în realitate nave extraterestre biologice, cu ajutorul cărora alte civilizații se deplasează prin spațiu. Să nu uităm că lyncsii din oracolele caldeene erau fiinte mecanizate ce se deplasau prin spațiu. Iar heruvimii evreilor erau, de asemenea, fiinte cu aspect mecanic, folosite de Dumnezeu biblic pentru transport. Cercetătorii NASA Manfred Clydes și Nathan S. Kline chiar vorbeau în 1960 într-un articol despre un sistem om-mașină, pe care l-au numit *cyborg*, ce ar putea supraviețui în spațiul cosmic. Indiferent dacă este vorba despre nave biologice ori organisme cibernetice, lyncsii, heruvimii și *zoids* par a reprezenta

același lucru.

Înainte să părăsească planeta-mamă, conform *Textelor Piramidelor*, ultimile cuvinte ale lui Enki / Osiris către sora sa, spuse ca strigăt de ajutor, au fost „Grăbește-te la mine!”. După ce a plecat, miturile egiptene susțin că Isis l-a căutat peste tot, plângând și smulgându-și părul din cap:

„O, frate al meu, o stăpâne,

Plecat pe tărâmul tăcerii,

Revino cu chipul de altădată

Si stavilă pune durerii!

Revino în lume, revino.

Revino că tare mi-e sete

Din ochi să-ti sorb chipul pe-ndelete!

Mi-s bratele grele, întinse mereu întru a ta ocrotire,

Trudite-s de-atât-asteptare, trudite-s de-atâta dorire!

O, frate, bărbate, stăpâne al iubirii fără de nume,

Revino în casa ta dragă, întoarce-te, întoarce-te-n lume!"

În Ugarit se credea că „*asemenea inimii frânte a unei vaci pentru vitelul ei, asemenea inimii frânte a unei mioare pentru mieluselul ei, așa era și inima lui Anat frântă pentru Baa*". În *Bocet la dispariția lui Dumuzi*, Inanna spunea:

„Zac precum juncana care muge –

Stau precum oaia behăind după mielutul ei,

Zac precum juncana care muge –

Stau precum capra behăind după iedutul ei.

În sanctuarul din adâncuri – îl voi căuta!

În sanctuarul din înalturi – îl voi căuta!

Eroul, stăpânul meu, pe unde-i? – mi-e gândul doar la el!

Ah, cel flămând de mine – mi-e gândul doar la el!"

Spre surprinderea tuturor, fata s-a hotărât să îl urmeze în exil. În *Coborârea zeitei Istar în Infern*, text descoperit de George Smith în biblioteca regelui asirian Assurbanipal, zeita a venit la poarta către lumea cealaltă (Terra):

„Istar bătu la poartă, stăruind:

- Portarule, portarule, grăbeste

Si portile deschide mai curând!

Nu pregeta, portarule, o clipă,

Ci lasă-mă să intru în tara ta,

Căci altfel, dacă vrerea ti-e haină,

Din temelii le-as dărâma ușor.

Voi smulge usa mare din canaturi,

Voi frânge balamale, prag, zăvor,

Si portile cu laturi multe, grele,

Să le dobor, nu mi-ar fi mult prea greu.

Voi izbăvi din închisoarea mortii,

Si-acestia pe cei vii îi vor mânca –

Si astfel morti în număr mult mai mare

Decât cei vii, pe lume-atunci ar fi!

- Din plaiuri mari, celeste, o, zeită

Istar, în poarta grea nu ciocăni!

Spuse portarul. Merg să dau de veste

Zeitei Ereskigal, stăpâna mea!"

După ce a primit aprobarea de a o lăsa să treacă, împreună cu instrucțiuni suplimentare, paznicul i-a cerut lui Inannei / Istar ca la fiecare dintre cele șapte porți să lase câte unul dintre obiectele sale. Astfel, zeita a renunțat, rând pe rând, la coroană, cercei, sirag de perle, gâteala scumpă de la piept, brăul cu piatra nasterii, brățările de la mâini și de la picioare și vesmintele din partea de jos a trupului. Renunțarea la toate aceste obiecte însemna de fapt renunțarea la toate însemnele sale regale, implicit la titlul de printesă și statutul de mostenitoare a tronului. Dezmostenită și goală, Istar a trecut pe partea cealaltă, unde a fost legată de zeita Ereskigal, din acest lucru înțelegându-se interdicția și pentru ea de a se întoarce acasă. Ceea ce nu conta absolut deloc, văzându-se din nou în brațele iubitului său. „*Sora ta, Isis, venit-a la tine desfătându-se cu iubirea ce-ti purta*”, spune un pasaj adresat lui Osiris din *Textele Piramidelor*. „*Si astfel aceia au fost închisi în temnița formelor plăsmuite, până la împlinirea veacului*”, afirmă lucrarea gnostică *Despre obârșia lumii*. Aici, ea i-a devenit soție, după cum relatează și mitul lui Enlil și Ninlil, primind titlul Ninki („doamna Pământului”) sau, mai pe scurt, Ki („Pământul”). Incasii au păstrat și ei în legende lor acest episod: zeul suprem, Soarele, și-a trimis pe Terra fiul și fiica (care erau nu doar frați, ci și sot și soție) ca să trăiască printre muritori.

Enki nu a fost exilat singur pe Terra, ci alături de câțiva dintre adepții săi. Pentru tibetani, zeul cu gânduri nedemne s-a prăbusit din Cer alături de câțiva complici, tot la fel de lipsiți de delicatețe ca și el. Cartea *Apocalipsei* din *Noul Testament* susține că „*a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el*” (12: 9). Crestinismul consideră că o treime din populația planetei sale l-a însoțit în exil, luându-se după citatul din aceeași *Apocalipsă* „*iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ*” (12:4). Episcopul spaniol Alphonso de Spina susținea prin secolul al XV-lea că 133.306.668 este numărul exact al îngerilor decăzuți, bazându-se în această afirmație doar pe propria imaginație. Pentru greci, Kronos / Enki a fost însoțit de frații săi, 11 titani, trei ciclopi și trei hekatonchiri. Pe o tăbliță descoperită la Ebla, de prin anul 2300 î.Hr, Dagon (identificat deja cu Enki) era conducătorul unui panteon compus din 200 de zei. În conformitate cu această tăbliță, *Cartea lui Enoh* susține că 200 de îngeri Veghetori conduși de Azazel (același Enki) au fost pedepsiți din pricina sexualității. În capitolul 10, Dumnezeu i-a cerut arhanghelului Mihail să-i lege

pe acestia timp de 70 de neamuri pe câmpiile Pământului. Pedepsa exilatilor diferă în cadrul aceleiasi cărți, capitolul 18 susținând că Veghetorii au fost întemnitati pentru 10.000 de ani iar, în capitolul 20, arhanghelul Uriel relevându-i lui Enoh că sapte îngeri au păcătuit si vor fi înlăntuiti timp de 10 milioane de ani. Din faptul că acesti „îngeri” erau numiti Veghetori înțelegem că aveau aceeasi ocupatie ca si conducătorul lor: de supraveghetori sau observatori ai experimentelor biologice. Astfel înțelegem si cine erau Igigi („ochii Pământului”), zeitățile minore ale mesopotamienilor, numite „zei decăzuți” în *Enuma Elish*, pe care Enki le-a instigat la revoltă.

Conform legendelor sumeriene, odată ajuns pe planeta noastră, Enki a construit orasul Eridu („casa departe construită”), astăzi Tell Abu Shahrain (în Irak), numit si Urudu („locul măreț”) sau Nunki („pământul Prințului”), a cărui umbră „se întinde peste Mlastina Sarpelui”. Multi arheologii confirmă miturile, considerând Eridu cel mai vechi oraș din lume. Din lista regilor sumerieni reiese acelasi lucru: primii doi conducători divini ai lumii, Alulim si Alalgar, au domnit în Eridu, domniile lor totalizând 18 sar, adică 64.800 de ani. *Biblia* ne mai oferă un indiciu în identificarea lui Enki cu Adam. Dacă Eridu era orasul în care au locuit Enki si familia sa, unul dintre urmasii lui Adam, stră-strănepotul lui Seth, se numea Iared, adică „cel din Eridu”.

Supărat că a fost pedepsit pe nedrept, Enki si-a propus să se răzbune pe principalul vinovat pentru aceste lucruri, tatăl său: să îi răpească ce avea mai de pret, adică tronul. Negăsind însă vreo cale de întoarcere acasă, mintea sa genială a pus la cale un plan. În *Adversus Haereses*, episcopul Irineu scria că Sophia „neputând să se întoarcă, ea a înțeles că Tatăl este incomprehensibil, s-a dus la locul ei si si-a schimbat patima în veneratie pentru Tatăl”. Cu alte cuvinte, s-a prefăcut a fi fiul ascultător, ce se căiește în speranta că va fi primit înapoi. În textul *Enki si ordinea lumii*, Enki spunea că s-a născut în Cer si a venit pe Pământ, unde a asanat mlastinile, umplându-le cu pesti, apoi a umplut Tigru si Eufratul cu „apă de viață dătătoare”. Adică si-a început cercetările biologice, respectând ordinele tatălui său. Planul a reusit iar Anu, înduplecat fiind si de fiica sa, i-a micșorat fiului exilat pedeapsa. Miturile sumeriene spun că, după ce a coborât după Dumuzi în „lumea de jos”, Inanna l-a salvat partial, el fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. Unul dintre epitele lui Osiris este „cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cer și un anotimp pe Pământ”, un epitet care nu are nicio explicație pentru egiptologi. Însă răspunsul se găsește la sumerieni: Osiris / Dumuzi a fost nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate pe planeta natală. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea de jos, alături de soțul ei, Hades. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și l-au atribuit nu zeului lumii inferioare, Hades, ci soției acestuia, Persefona.

Care a fost adevăratul motiv al exilării lui Enki? Acuzatia de viol nu poate sta în picioare, din moment ce „victima” si-a urmat „agresorul” si chiar s-a căsătorit cu el. Orice tribunal pământean i-ar da câștig de cauză acuzatului, darămite unul „ceresc”. Prin urmare, acuzatia de viol a fost doar pretextul prin care Consiliul zeilor si-a motivat decizia exilării. Cert este că această hotărâre s-a datorat relatiei sexuale dintre Enki si Sud. Însă de ce acest lucru i-a deranjat atât de mult pe împăratul An si pe ceilalti zei din Consiliu?

În creștinism, Lucifer a fost izgonit pe Pământ deoarece a încercat să-i ia locul tatălui său. Pentru hititi, Alalu a fost detronat si exilat pe planeta noastră, întocmai ca la azteci, unde Quetzalcoatl l-a aruncat pe Tezcatlipoca pe Terra pentru a deveni el noul conducător al lumii. Însă, după cum am văzut, fiul nu a încercat să-si detroneze tatăl. Motivul real pentru care Anu si-a gonit fiul a fost teama de a-si pierde tronul. Grecii sustineau că Uranus, care putea vedea viitorul, si-a exilat copiii deoarece stia că unul dintre ei îl va detronea. Egiptenii aveau o variantă mai apropiată de adevăr, Plutarh relatând că motivul pentru care Ra a împiedicat-o pe Nut să nască era teama de o uzurpare a propriei sale puteri. Conform acestei variante, Ra nu se temea, precum Uranus, că unul dintre copiii săi îi va lua tronul, ci un nepot. Scandinavii relatau un lucru asemănător: Loki si

copiii săi au fost alungati din Asgard (lumea zeilor) pe planeta noastră, din cauza unei profetii care spunea că zeii vor fi distruși de către acestia. Surprinzător sau nu, *Biblia* ne oferă aceeași variantă. „Iată Adam

s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!”, spunea Domnul în timpul procesului. Zeii l-au izgonit pe Adam / Enki de teamă că el ar putea gusta din pomul vieții... Ce ar putea fi acest pom? Evident, tot o metaforă, la fel ca pomul cunoasterii. A mânca din pomul vieții înseamnă a crea viață. Sau, cu alte cuvinte, a face un copil. Teama zeilor că Adam ar putea gusta din pomul vieții după ce a mâncat din cel al cunoasterii nu este decât teama de nașterea unui copil în urma relațiilor sexuale dintre cei doi. Acesta este motivul pentru care a fost exilat doar Adam, nu și sora sa: au fost despărțiți pentru a se împiedica astfel relațiile sexuale ce ar duce la nașterea unui copil. Egiptenii susțineau același lucru: Geb și Nut au fost despărțiți de către Ra. Însă planul zeilor a fost dat peste cap de decizia Evei de a-și urma alesul inimii.

De ce le era teamă zeilor de acest copil? Deși Enki era primul său fiu, împăratul Anu îl prefera pe Enlil, mezinul. Pe acesta îl considera mâna sa dreaptă, și îl dorea urmaș al său la tron. Însă, conform legilor, fiul cel mare primea tronul și, după el, primul său fiu. În cazul în care noul împărat nu avea fii, mostenitor al tronului devenea fratele său mai mic. Dacă Enki putea fi scos din ecuație, fiind trimis pe Pământ, nu același lucru se putea spune despre un eventual fiu al acestuia, care ar fi devenit mostenitorul de drept al imperiului. Mai ales dacă ambii părinți ai săi ar fi fost copiii lui Anu, nu ar fi existat niciun dubiu că acel copil ar fi fost urmașul împăratului. Iar Enki și Ninhursag nu erau doar copiii lui Anu, ci chiar clonele lui. Prin urmare, un copil al lor ar fi devenit din punct de vedere genetic identic cu împăratul, ceea ce i-ar fi eliminat din cursa pentru tron pe ceilalți pretendenți, care ar fi avut o parte din genele lui Anu. Și cum Enlil trebuia să mostenească imperiul conform dorinței conducătorului lor, Enki nu trebuia să aibă mostenitori. Dar inevitabilul s-a produs, mult temutul copil făcându-și apariția în cele din urmă.

Foto: Biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa și stâlpul apostolului Pavel

Biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa din Pafos (Cipru) a fost construită în secolul al XVI-lea pe ruinele unui vechi templu, distrus de un cutremur în anul 59. Nu se știe cui îi era închinat acel templu (cel mai probabil Afroditei sau lui Poseidon), deoarece creștinii au avut grijă să steargă orice urme ale zeilor păgâni și să le înlocuiască cu propriile divinități.

Capitolul 13 al *Faptelor Apostolilor* afirmă că apostolii Pavel și Barnaba au ajuns în Pafos, unde s-au confruntat cu vrăjitorul Bariisus / Elimas. După ce Pavel l-a orbit pe vrăjitor, proconsulul roman Sergius Paulus s-a convertit la creștinism, Ciprul devenind astfel prima țară din istorie condusă de un creștin. Înainte să se întâmple acest lucru, tradiția susține că apostolul Pavel a fost legat de unul dintre stâlpii templului și biciuit. Deși nu există nicio dovadă că a existat Saul din Tarsus sau Pavel, ori că proconsulul Sergius Paulus ar fi adoptat religia lui Pavel și Barnaba, biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa rămâne unul dintre cele mai importante locuri din lumea creștină, datorită presupusei flagelări a presupusului apostol. Deoarece credința nu are nevoie de fapte reale, ci doar de povești frumoase, eventual asociate cu locuri frumoase.

Hitler – Mesia sau Antihrist?

„Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii nostri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi.” – Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983

Dacă ar fi întrebați cine a fost cel mai rău om care a trăit vreodată pe acest Pământ, majoritatea l-ar indica pe Adolf Hitler. Cu toții știm că a vrut să cucerească lumea, pornind cel de-Al Doilea Război Mondial, care a dus la moartea a peste 52 milioane de oameni. Acest fapt a stârnit ura întregului mapamond de câteva generații încoace. Numai menționarea numelui său trezește sentimente negative în cei mai mulți dintre noi. Cine nu a auzit de faptele sale abominabile? Ce om întreg la minte ar putea să nu-l urască pe acest nebun satanist? Cine ar putea uita și ierta Holocaustul? Mai ales pentru că victimele au fost evreii, poporul ales de Dumnezeu! Dar, oare, așa au stat lucrurile cu adevărat? Oare istoria care ni se predă încă de pe primele bănci ale școlilor este reală? Oare chiar a fost Hitler antihristul, încarnarea Satanei?

Poporul ales

Cei care îl urăsc cel mai mult sunt, fără doar și poate, evreii. Amintirea lagărelor de concentrare naziste și a celor 6 milioane de evrei uciși atunci le va rămâne mult timp bine înțipărită în memoria colectivă. Holocaustul și Biblia mostenită de la ei ne fac însă să ignorăm cine sunt evreii cu adevărat și să închidem ochii la faptele lor. Evreii sunt cei care conduc lumea din umbră și orchestrează toate evenimentele majore mondiale. Băncile lor controlează sistemul monetar mondial, creând crize financiare după bunul lor plac. Ei sunt cei care au înființat societăți secrete (cum ar fi Francmasoneria) ce au ca scop distrugerea tuturor celorlalte religii și înlocuirea lor cu una satanică. Ei sunt cei care pornesc războaie, inventează noi virusi și ne conduc spre „Noua Ordine Mondială”, transformându-ne încet-încet în sclavi. Să nu uităm că ei sunt cei care l-au omorât pe Iisus și, așa cum a demonstrat părintele psihanalizei, Sigmund Freud, chiar pe cel care i-a salvat din robia egipteană, Moise. Pentru a reuși să conducă Pământul și-au infiltrat oameni în poziții cheie în majoritatea statelor lumii. Pentru a fi acceptați ca popor ales de Dumnezeu, și-au impus Dumnezeu prin religii ce o completează pe a lor, cum ar fi creștinismul și islamismul, falsificând în același timp istoria. Iar manipularea maselor prin dezinformare a fost dintotdeauna una dintre armele lor preferate. Deschizând ochii și privind cu atenție acest popor „ales” care conduce lumea din umbră, nu putem să nu ne întrebăm: pot fi considerați dușmanii lor personaje negative? Se știe că istoria este scrisă de învingători iar evreii au fost adevărații câștigători ai celui de-Al Doilea Război Mondial, care a dus nu doar la înființarea statului Israel, ci și la obținerea unor uriașe fonduri monetare. Cum ei obișnuiesc să dezinformeze și chiar să falsifice istoria, oare marele lor dușman, Hitler, a fost chiar așa cum ni se tot spune de mai bine de șapte decenii? Ținând cont că ne este prezentat ca antihrist, satanist, ateu, nebun, homosexual, dependent de droguri, obsedat sexual, sadic, impotent, magician, chiar e posibil ca într-un singur om să se fi adunat absolut toate relele posibile? Care e adevărul din spatele celui de-Al Doilea Război Mondial? Cine a fost Hitler cu adevărat?

Ascensiunea lui Hitler

Născut pe 20 aprilie 1889 în Austria (parte din Imperiul Austro-Ungar sau Habsburgic în acea vreme), Adolf Hitler s-a mutat cu familia în Germania la vârsta de trei ani. În decembrie 1907, după moartea mamei sale, Hitler a plecat în Viena, unde nimeni nu știe ce a făcut timp de zece luni. După izbucnirea Primului Război Mondial s-a înrolat voluntar în armata germană, fiind decorat de două ori pentru vitejie: în 1914 cu Crucea de fier clasa a doua iar în 1918 cu Crucea de fier clasa întâi. Tot în 1918, pe 18 mai, a primit și Insigna plăgilor. La un an de la terminarea războiului s-a infiltrat ca agent al departamentului politic al armatei bavareze în Partidul Muncitoresc German. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a

hotărât și schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German National-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist. În 1930, Partidul Nazist a ajuns în Parlament, succes repetat și în 1932. Pe 30 ianuarie 1933, Hitler a fost numit cancelar, reușind apoi să plaseze nazisti în funcții de conducere atât în parlamentul central cât și în cele regionale. Astfel, în luna martie a aceluiași an, parlamentul i-a transferat puterea deplină cancelarului și guvernului său, prin asumarea de prerogative dictatoriale.

Declaratia de război a evreilor

A doua zi, pe 24 martie, cel mai mare cotidian al Marii Britanii din acea vreme, *Daily Express*, cu un tiraj de

milioane de exemplare, titra pe prima pagină: „Iudeea declară război Germaniei”. Dedesubt se putea citi: „Evreii din toată lumea uniți în acțiune”. Tot pe prima pagină, pe lângă prezentarea legii prin care Parlamentul i-a atribuit lui Hitler puteri dictatoriale, se anunțau „acțiuni dramatice”, „boicotarea produselor germane” și „demonstrații în masă în multe districte”. Este socantă această declarație de război a evreilor cu șase ani înaintea izbucnirii celui de-Al Doilea Război Mondial, mai ales deoarece istoria oficială ne învață că Hitler a început războiul precum și opresiunea evreilor. Ce i-a făcut pe evrei să declare război Germaniei? De ce i-a deranjat atât de mult atribuirea puterii depline lui Hitler? Nu poate fi vorba despre un răspuns al evreilor la persecuțiile la care i-a supus Hitler, pentru că acesta abia obținuse puterea de o zi. În plus, este remarcabil faptul că în mai puțin de 24 de ore (nu știu la ce oră a primit Hitler puterea absolută pe 23 martie 1933, dar știu că ziarul *Daily Express* a apărut pe piață a doua zi, la prima oră a diminetii), liderii evreilor din întreaga lume au aflat decizia parlamentului german, s-au deplasat din țările în care se aflau într-un singur loc în care au stabilit începerea războiului împotriva Germaniei. Apoi au avut timp să-și anunte decizia conducerii ziarului care, la rândul său, a găsit suficient timp pentru a redacta articolele respective și a pregăti ziarul pentru tipărire. Toate acestea în mai puțin de 24 de ore! Ceea ce ne face să credem ori că evreii sunt capabili să se miste cu o viteză supraomenească, ori că războiul împotriva Germaniei era pregătit dinainte. Oricât am fi înclinați să credem prima variantă, tindem însă spre cea mai realistă, a doua. Dacă planul era făcut dinainte de ziua de 23 martie, evreii ar fi avut într-adevăr timp să comande ziarului *Daily Express* publicarea respectivelor articole imediat după aflarea deciziei parlamentului german. Iar un astfel de plan, pregătit dinainte ca Hitler să înceapă opresiunea evreilor, ne arată că nu el este cel care a dat startul conflictului care a dus la începerea celui de-Al Doilea Război Mondial. Să fie vorba într-adevăr despre un plan al evreilor realizat înainte ca Hitler să preia puterea?

Planul masoneriei

Marele Comandor al francmasoneriei americane, reformatorul Riturului Scotian Antic și Acceptat, Albert Pike, i-a dezvăluit politicianului italian Giuseppe Mazzini planurile francmasoneriei într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871. Iată ce scria Pike: „Primul război mondial trebuie creat pentru a permite Illuminaților să răstoarne puterea țărilor în Rusia și pentru a face din acea țară o fortăreață a comunismului ateu. Divergențele create de către agenții Illuminati între imperiul britanic și cel german vor fi folosite pentru a porni acest război. La finele acestui război va fi construit comunismul, iar acesta va fi mai apoi utilizat pentru a distruge alte guverne și pentru a slăbi religiile. Al doilea război mondial trebuie inițiat prin exploatarea diferențelor între fasciști și sionismul politic. Acest război trebuie condus de așa natură încât nazismul va fi distrus iar sionismul politic va fi întărit în așa măsură încât forța sa va permite instituirea unui stat suveran Israel în Palestina. În timpul celui de-al doilea război mondial, comunismul internaționalist trebuie să devină

atât de tare încât să contrabalanseze creștinismul, care atunci va fi limitat și ținut în șah până la momentul în care vom avea nevoie de acesta pentru cataclismul social final. Al treilea război mondial va trebui creat prin exploatarea disensiunilor create de agentura Illuminațiilor între sioniștii politici și liderii lumii islamice. Războiul trebuie condus în așa fel încât islamul și sionismul politic să se distrugă reciproc. În acest timp celealte națiuni ca întotdeauna divizate în această chestiune vor fi obligate să lupte până la completa lor epuizare fizică, morală, spirituală și economică. Vom dezlănțui nihilismul și ateismul și vom provoca un formidabil cataclism social, care prin întreaga sa hidoșenie (oroare) va arăta națiunilor efectul ateismului absolut, originea sălbăticiilor și a celui mai sângeros cataclism. Apoi, peste tot, cetățenii obligați a se apăra împotriva unei mâini de revoluționari, vor extermina pe acei distrugători de civilizație, iar mulțimea, deziluzionată de creștinism – ale cărui spirite cerești vor fi din acel moment fără orientare sau direcție – va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va ști încotro să-și orienteze adorația și atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vedere a mulțimii. Această manifestare va rezulta din mișcarea mondială reacționară care va urma distrugerii Creștinismului și ateismului, ambele fiind cucerite și exterminate deopotrivă.” Dacă primele două războaie mondiale s-au întâmplat exact așa cum le-a descris Pike, iar în planul celui de-al treilea recunoaștem evenimentele din prezent, putem considera că masoneria și-a pus planul în aplicare. Acest mason de gradul 33, lider de seamă a Ku Klux Klan, a cărui statuie se află la loc de cinste în capitala Statelor Unite, Washington D.C., dezvăluia în lucrarea *Dogmă și ritual* faptul că „Francmasoneria are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoașterea sa fiind rezervată doar Maestrilor, iar cealaltă este publică”. Despre zeul pe care masoneria vrea să îl impună în noua religie mondială, Pike scria în aceeași carte: „Lucifer este purtătorul luminii. Nume straniu și misterios al celui ce este Spiritul întinericului! Lucifer, fiul diminetii! Este cel care aduce lumina și în toată splendoarea sa intolerabilă orbeste pe cei slabi sau sufletele egoiste”.

Sunt într-adevăr evreii în spatele masoneriei? Dacă analizăm structura lojelor masonice, observăm că în vârful lor se află cele exclusiv evreiești (cum ar fi B'nai B'rith). Tot Albert Pike este cel care a subordonat toate lojele masonice Alianței Universale Israelite. Astfel, înțelegem de ce masoneria avea ca scop înființarea statului Israel după cel de-Al Doilea Război Mondial. Despre Noua Ordine Mondială, în care evreii vor să guverneze lumea printr-un singur guvern și o singură religie, evreul mason Baruch Levi îi scria lui Karl Marx într-o scrisoare publicată de *La revue de Paris* pe 2 iunie 1928: „Poporul evreu va fi propriul său Mesia. El va atinge dominația mondială prin dizolvarea celorlalte rase, prin abolirea frontierelor, prin anihilarea monarhiilor și prin instituirea unei republici universale în care evreii vor fi conducătorii de mâine, fără a întâmpina vreo opoziție. Guvernele diferitelor popoare care vor forma republica universală, vor cădea fără nicio dificultate în mâinile evreilor. Atunci va fi posibil pentru conducătorii evrei să desființeze proprietatea privată, făcând peste tot uz de proprietatea de stat. În acest fel, promisiunea din Talmud în care se spune că atunci când va veni timpul să vină Mesia, evreii vor avea în mâinile lor proprietatea întregii lumi, va fi îndeplinită”.

Scrisoarea lui Pike a fost scrisă în 1871, cu 18 ani înainte ca Hitler să se nască! Dacă masonii au planificat cel de-Al Doilea Război Mondial, fără îndoială că au făcut tot posibilul pentru a-l realiza. Cum puteau face acest lucru? Atrăgând Germania într-un război. Astfel, putem înțelege că războiul declarat Germaniei de către evrei în 1933 nu a avut ca scop decât provocarea Germaniei. Niciunul dintre statele conduse din umbră de evrei nu putea porni un război fără un motiv bun. Era nevoie ca Hitler să dea prima lovitură, exact ca în 2001 când, pentru a putea ataca Afghanistanul, Statele Unite au regizat tragedia din 11 septembrie.

Războiul evreilor

Atâtarea Germaniei nu a început cu acea declarație de război din 23 martie 1933. După sfârșitul Primului Război Mondial, blocada navală britanică împotriva Germaniei a dus la moartea a peste

100.000 de civili germani. Această blocadă a durat până la semnarea tratatului de la Versailles din 1919, căruia i s-a adăugat un document numit *Politica pastorală a lui Morgenthau*, semnat de presedintele Statelor Unite, Woodrow Wilson. Acest document, găsit în 1968 printre hărțile fostului presedinte american Lyndon Baines Johnson, păstrat în prezent la Centrul de Cercetare Sid W. Richardson din Austin, specifica intentia Statelor Unite de a-i extermina pe absolut toti germanii, care sunt „din nastere o rasă războinică” si transformarea Germaniei într-o „pășune”. În 1922, evreul ajuns ministru de externe german, Walter Rathenau, instiga Franta la uciderea tuturor germanilor si colonizarea Germaniei cu populatii străine. Pentru trădarea sa, a fost asasinat la scurt timp de către organizatia Consul. După declaratia de război a evreilor din 23 martie 1933, acestia au cerut Germaniei demiterea lui Hitler si a nazistilor săi, precum si introducerea evreilor în toate functiile de conducere a țării. Pe 27 martie 1933, 40.000 de evrei au protestat împotriva lui Hitler în Madison Square Garden din New York. Proteste similare au avut loc si în alte mari orase ale lumii. Ca răspuns la această declaratie de război, pe 28 martie Hitler a hotărât boicotarea pentru o zi a magazinelor evreiesti. Hotărât însă să pună capăt acestui conflict, a început negocierea cu miscarea Sionistă din Germania pentru mutarea evreilor în Palestina. Cum scopul liderilor evreilor era crearea unui conflict, acestia nu au acceptat. Prin urmare, în ziarul *New York Times* din 7 august 1933, Samuel Untermyer, presedintele *Federatiei Internationale Evreiesti pentru Combaterea Opresiunii Hitleriste asupra Evreilor*, declara că războiul evreilor este unul „sfânt” si trebuie dus până când Germania va fi distrusă. În ianuarie 1934, rabinul Vladimir Jabotinski, fondatorul organizatiei sioniste *Mscha Rjetsch*, publica următoarele: „*Lupta împotriva Germaniei este purtată de luni de zile de fiecare comunitate evreiască, la orice conferință sau congres, în toate syndicatele si de orice evreu de pe acest pământ. Interesele noastre evreiesti impun distrugerea întregii Germanii*”. Acelasi rabin declara în *The Jewish Daily Bulletin* pe 27 iulie 1935: „*Există o singură putere care controlează cu adevărat, aceea a presiunii politice. Noi, evreii, suntem cea mai puternică nație din lume pentru că detinem puterea si stim să o folosim*”. Ziarul canadian *Evening Telegram* scria la data de 26 februarie 1940: „*Congresul mondial evreiesc se războieste de sapte ani cu Germania*”. Pe 8 mai 1942, ziarul evreiesc *Jewish Cronicle* anunta: „*Suntem în război cu Hitler încă din prima zi în care a preluat puterea, în anul 1933*”. Nathan Kaufmann din dinastia Rothschild sustinea că „*trebuie sterilizati 48 de milioane de germani, pentru ca pe parcursul a două generatii să se înfăptuiască ceea ce altminteri ar costa milioane de vietii umane si eforturi seculare: exterminarea germănimii si a purtătorilor săi*”. Si totul s-a întâmplat exact cum spunea Albert Pike: „*Al doilea război mondial trebuie inițiat prin exploatarea diferențelor între fasciști și sionismul politic*”.

Miracolul economic nazist

Cum a ajuns Hitler la putere? Putini mai stiu în ziua de astăzi că el nu a preluat o mare putere economică, ci un stat falit. Tratatul de la Versailles din 1919 a impus poporului german plăti compensatorii de trei ori mai mari decât valoarea tuturor proprietăților de pe teritoriul Germaniei. Prin urmare, țara a fost lovită de o inflatie extraordinară, o pâine ajungând să coste câteva milioane de mărci germane. Germania avea visteria goală si o datorie enormă. O multime de case si ferme au fost pierdute în fata speculatorilor si a băncilor evreiesti. Majoritatea populatiei era nevoită să locuiască în bordeie si să moară de foame. Partidul lui Hitler a promis că va schimba lucrurile si că va lupta cu elita evreiască ce încearcă să distrugă Germania. Platforma electorală din 1920 a Partidului Nazist prevedea crearea de locuri de muncă, educatie gratuită, majorarea pensiilor, îmbunătățirea sistemului sanitar, nationalizarea industriei si eliminarea împrumuturilor bancare. De asemenea, acea platformă anti-capitalistă reglementa controlul armelor si sustinea drepturile animalelor. Spre deosebire de politicienii din ziua de astăzi, Hitler s-a tinut de cuvânt. Când a ajuns la putere, în 1933, si-a emis propria monedă, împotrivindu-se astfel cartelurilor bancare internationale. A pus în aplicare un plan de lucrări publice, pentru care a plătit prin niste obligatiuni, numite Certificate de Trezorerie de Muncă. Astfel, nazistii au oferit germanilor milioane de locuri de muncă. Aceste certificate, neavând acoperire în aur, nu puteau fi valorificate de bănci. Era vorba doar de niste chitante pentru munca si materialele livrate guvernului. Oamenii valorificau acele certificate pentru alte bunuri sau servicii. Hitler spunea că „*pentru fiecare marcă emisă, cerem*

echivalentul valorii mărcii pentru munca depusă sau pentru bunurile produse". Pentru această idee genială, care elimina sistemul bancar, evreimea mondială a declarat un boicot general împotriva Germaniei. Acest lucru nu l-a oprit însă pe Hitler, în cinci ani Germania devenind cea mai bogată țară din Europa. În numai doi ani a rezolvat problema somajului, apoi si-a plătit datoriile și a creat o monedă stabilă și solidă. A reușit acest lucru în ciuda boicotului evreiesc prin folosirea unui sistem de barter, schimbând bunuri și echipamente cu alte țări. La un moment dat, Hjalmar Schacht, șeful temporar al Băncii centrale germane, a fost invitat de un bancher american în Statele Unite. „*Avem o mulțime de bani. Aici este sistemul bancar adevărat*”, spunea bancherul. Schacht i-a replicat: „*Ar trebui să veniți la Berlin. Nu avem niciun ban. Acesta este sistemul bancar adevărat*”. Astfel, Hitler a salvat Germania de teoria economică anglo-saxonă care spunea că toate monezile naționale trebuie să fie emise de un cartel bancar secret și privat, decât să fie emise de guvernele naționale, pentru beneficiul oamenilor. Extraordinara creștere economică și libertate financiară i-a adus lui Hitler nu doar popularitatea, ci și respectul concetățenilor săi. Dar și ura marilor bancheri internaționali, pentru care dictatorul Germaniei devenise o reală amenințare, deoarece sistemul său risca să se răspândească în întreaga lume. Pentru asta, trebuia oprit. C. G. Rakovski, unul din fondatorii bolșevismului sovietic, declara la interogatoriul său din 1938: „*Hitler a preluat privilegiul fabricării banilor, și nu doar a banilor fizici, ci și a celor financiari. El a preluat controlul asupra mașinării falsificării, pe care a pus-o să lucreze în beneficiul poporului său. Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă acest mecanism ar ajunge și în alte state?*”. Economistul Henry C. K. Liu confirma acest lucru într-un articol din 24 mai 2005, intitulat *Nazismul și miracolul economic german*, publicat în *Asia Times*: „*Naziștii au venit la putere în 1933, atunci când economia germană se afla într-un colaps total, cu obligații de plată pentru primul război mondial și fără nicio perspectivă a vreunei investiții străine. Printr-o politică monetară independentă de băncile internaționale și printr-un program masiv de investiții publice pentru ocuparea forței de muncă, Cel de-al Treilea Reich a fost capabil să transforme o Germanie falimentară în cea mai puternică economie a Europei, în doar patru ani, înainte chiar de începerea programului de înarmare*”. În cartea *Miliarde pentru bancheri, datorii pentru popor* din 1984, pastorul Sheldon Emry a scos și el în evidență miracolul nazist: „*Guvernul german și-a finanțat toate operațiunile dintre 1935 și 1945 fără aur și fără datorii. Atât capitaliștii cât și comuniștii au distrus revoluția germană și au adus Europa înapoi sub influența bancherilor*”. Acum putem înțelege ce l-a determinat pe evreul american Eli Ravage să declare că „*poporul german este primul condamnat la moarte*”. Sau de ce la 3 septembrie 1939, puțin după ce britanicii au declarat război Germaniei, conducătorul sioniștilor de atunci, Chaim Weismann, le-a oferit o sută de mii de soldați evrei pentru a lupta împotriva lui Hitler.

Atragerea Germaniei în război

„*Războiul este un lucru hotărât*”, declara pe 24 aprilie 1939 William Christian Bullitt Jr., ambasadorul Statelor Unite la Paris, într-o vreme în care cetățenii Germaniei credeau în pace. Cu puțin timp înainte de această declarație a fost creat în presa mondială un adevărat val de intoxicări cu presupuse aspirații ale lui Hitler de a cuceri lumea. Numai în *New York Times* au existat asemenea articole pe 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 decembrie 1938 și 1 ianuarie 1939. Opinia publică trebuia convinsă că viitorul război împotriva Germaniei va fi unul „sfânt”, dus pentru salvarea mapamondului de ghearele malefice ale „antihristului” Hitler. Iar noi în continuare învățăm încă din primii ani de școală că acest „antihrist” a început cel de-Al Doilea Război Mondial atunci când a invadat fără motiv Polonia pe 1 septembrie 1939. Ce s-a întâmplat în realitate atunci?

Germania a cerut Poloniei orasul liber Danzig, teritoriile cedate Poloniei după Primul Război Mondial și un culoar de trecere prin coridorul artificial care despărțea Germania de Prusia de Est. Aceste revendicări erau justificate, Hitler considerând că se pot rezolva prin simple negocieri. Însă Anglia condusă de masonerie a convins Polonia să refuze orice propunere a Germaniei. Tratatul dintre cele două țări, din 25 august 1939, prevedea că „*orice propunere de restituire a orasului Danzig către Reich trebuie respinsă de Polonia*”. Cu puțin timp în urmă, pe 19 martie 1939, ambasadorul Statelor Unite la Varșovia, Biddle, îl anunța pe ministrul de externe polonez Beck că Statele Unite se bazează pe „*disponibilitatea poloneză de a crea un motiv de război din chestiunea Danzig*”. Credința că Anglia, Franța, Statele Unite și alte țări vor interveni împotriva lui Hitler a

determinat Polonia să refuze toate propunerile Germaniei. Ba, mai mult, a dus o uriasă propagandă, ordonând mobilizarea generală și chiar sugerându-i poporului agitat să ajungă în trei zile la Berlin, uitând faptul că, fără intervenția Germaniei din 1917, ar fi fost în continuare o provincie sovietică. Cartea lui Werner Fuchs din 1930, *Confesiuni despre dorința cuceririi poloneze*, prezintă numeroase confesiuni care dovedesc că exista printre polonezi o atitudine ostilă față de germani încă dinaintea de preluarea puterii de către nazisti în Germania anulul 1933. Ba chiar este dezvăluită dorința politicianilor polonezi de a ocupa vaste teritorii germane, cum ar fi Prusia de Est, Danzig, Pomern, Silezia și părți din Brandenburg. Aceste teritorii au fost promise Poloniei de către masoneria americană și britanică, în schimbul atragerii Germaniei în război. Iar polonezii s-au ținut de cuvânt.

În afara propagandei anti-germane, se pare că Polonia a făcut mult mai mult. Iată ce povestea într-un raport sergentul-major Heinrich Julius Rotzoll din Königsberg (astăzi Kaliningrad): „*La mijlocul lunii august, Regimentul 57 de artilerie din Königsberg / Prusia a fost plasat la granița amenințată de polonezi. Noi ne-am instalat la Garnsee, regiunea Neidburg / Prusia de Est. Bateria mea era poziționată într-un câmp de porumb. În această zonă, munca pe teren devenise de câteva săptămâni un pericol de moarte. Trupe de cavalerie poloneză care prădau și omorau pătrunseseră la aproape șapte kilometri pe teritoriul Prusiei de Est. Asta se întâmpla deja în iulie 1939. Cât vedeai cu ochii, seara era numai fum și foc. Casele și satele arzând erau incendiate provocator de trupele poloneze de cavalerie. Oamenii care se adăposteau în aer liber sau vroiau să stingă focul erau măcelăriți. Pentru a împiedica aceste masacri, bateria mea a primit pe 23 august 1939 ordinul să formeze un comando de vânatoare. Ca sergent-major, am subordonat comandoul și ordinul de intervenție. În prima zi de intervenție, trupa noastră motorizată a ajuns cu jumătate de oră mai târziu – un escadron polonez ucigaș gonind deja în direcția graniței protectoare. Urmele lăsate erau îngrozitoare: pe drumurile de câmp și pe câmpuri găseam numai cadavre de țărani germani, care erau sfârtecate de sabie sau împuscate. Chiar din 26 august 1939, comandoul nostru a executat o trupă de cavalerie poloneză într-un câmp de sfecle de zahăr, nu departe de Garnsee. La grupa noastră, numită MG-Garben, cavaleria poloneză fusese distrusă, 47 de călăreți polonezi căzuseră pe pământul german... Când unitatea noastră a trecut pe 1 septembrie 1939, ora 5, la asalt, am găsit dincolo de granița poloneză mormintele proaspete de civili germani. Pe drumuri și margini de sosele erau împrăștiate haine de civili ferfenite și pline de sânge. Ne-au confirmat și prizonierii de război polonezi că acele atacuri provocatoare de dinainte de 1 septembrie 1939, care vizau populația civilă de pe teritoriul Reich-ului, au fost ordonate...*”

Într-un articol, doamna L. S. din Lübbecke (numit înainte Bromst) scria: „*În vara lui 1939, din aprilie până înainte de izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial, sute, ba nu, mii de familii germane veneau prin mlăștini sau înotând prin lacul Obra în fața usilor noastre, seara târziu, ca să nu fie văzute, și cerseau pâine sau lapte pentru bebeluși și lucruri uscate. Întâi nici nu știam ce să spunem, fiindcă nu înțelegeam ce se întâmplă. Spuneau în continuare același lucru: «Ne ascundem de mai multe săptămâni de polonezi, suntem împușcați pur și simplu pe străzi și pe câmpuri, nu mai suntem siguri de viața noastră, polonezii urmăresc toți germanii». «Dar de ce?», întrebam noi. Preoții polonezi vorbesc și instigă la amvonuri: «Snopiti-i în bătaie pe germani, oriunde i-ați întâlni. Împușcați-i grămadă, distrugeți întreaga pleavă germană...» Această imigrație a durat toată vara, iar către sfârșit nu mai veneau decât foarte puțini fiindcă granița era strasnic păzită*”.

Încă din august 1938, în orasele Bromberg, Stopnika și Pless, soldații polonezi au măcelărit 56.000 de civili germani. S-au înregistrat treceri frecvente ale graniței și masacre pe teritoriul german, însă Hitler nu a reactionat. Un om care vroia neapărat un război, așa cum ne învață istoria că ar fi dorit Hitler, ar fi atacat Polonia de la prima trecere a graniței de către soldații polonezi. Însă Hitler știa că i se întinde o capcană. Drept pentru care a semnat pe ascuns un tratat de neagresiune cu Uniunea Sovietică, așa-numitul Pact Molotov-Ribbentrop. În prealabil încheiase un tratat cu Italia lui Mussolini pe 22 mai. Nestiind de înțelegerea germano-sovietică, polonezii au continuat masacrele în rândul populației germane. În Bromberg au răstignit pe usile bisericilor femei, bărbați și copii cu capetele în jos, apoi i-au spintecat. Soldații polonezi și-au fotografiat victimele, trimițând pozele lui Hitler. Fotografii ale celor uciși cu bestialitate precum și ale gropilor

comune descoperite de germani, însoțite de vaste materiale documentare, au fost publicate în numărul 3 din 1940 al *Cărtii Albe Germane*. Nici până în ziua de astăzi nu a fost contestat vreun document prezentat acolo. Abia după acest teribil masacru Germania a atacat Polonia pe 1 septembrie 1939. Acest gest poate fi considerat un atac al tiranului Hitler asupra inocenților polonezi, ori o acțiune de salvare a populației germane din Polonia?

Cert este faptul că Hitler a fost nevoit să intre în capcana masoneriei, nu însă fără a-și lua măsuri de precauție. La două zile după intrarea armatei hitleriste în Polonia, Anglia și Franța au declarat război Germaniei. Armata poloneză a început să se retragă, așteptându-și aliații care i-au convins să provoace Germania. Însă în locul lor și-a făcut apariția pe 17 septembrie un dușman neașteptat: Uniunea Sovietică a lui Stalin. Aflând de pactul Molotov-Ribbentrop, englezii și francezii au realizat că e spre binele lor să nu intervină în Polonia. Pentru a nu fi acuzați că și-au trădat aliații, au organizat o blocadă navală a Germaniei. Iar pe 6 octombrie 1939, Hitler și Stalin au sfâșiat Polonia, alipind bucățile la propriile imperii. În aprilie 1940, ca urmare a blocadei anglo-franceze, Germania a invadat Norvegia și Danemarca, pentru a captura transporturile de fier din Suedia. Ca răspuns, Anglia a invadat Islanda pentru a preîntâmpina o posibilă invazie germană a insulei. Însă Hitler și-a îndreptat atenția către Franța, Belgia, Olanda și Luxemburg, pe care le-a invadat pe 10 mai 1940. Pe 4 mai, trupele engleze au fost nevoite să evacueze portul Dunkirk, lăsându-și în urmă întreg echipamentul. Peste șase zile, Italia a invadat Franța, care s-a predat după numai 12 zile. Franța a fost împărțită între Germania și Italia, în timp ce Uniunea Sovietică și-a anexat cu forța Estonia, Letonia, Lituania și Basarabia.

Pacea lui Hitler

Ceea ce tot mai puțini știu este faptul că acest „tiran care voia să cucerească lumea” a cerut încheierea ostilităților de câteva ori. După cucerirea Poloniei, Hitler a cerut pacea, însă Anglia și Franța s-au opus. După cucerirea Franței, Hitler a cerut din nou încheierea conflictului. Și de această dată, Anglia a refuzat categoric. La fel s-a întâmplat și cu eforturile Vaticanului și a altor state neutre de a stabili pacea, fiind refuzate de masoneria iudaică. Până și cunoscutul mason Winston Churchill, prim-ministrul Marii Britanii, a confirmat faptul că Hitler a vrut să încheie conflictul după campaniile din Polonia și Franța. Despre începutul războiului, Stalin afirma în *Pravda* din 29 noiembrie 1939 următoarele:

„1. Nu Germania a atacat Franța și Anglia, ci Franța și Anglia au atacat Germania, asumându-și astfel responsabilitatea pentru acest război.

2. După izbucnirea ostilităților, Germania le-a făcut Franței și Angliei propuneri de pace, iar Uniunea Sovietică a susținut public inițiativele germane, pentru că ea considera, și mai consideră și acum, că un sfârșit rapid ar usura radical situația tuturor țărilor și popoarelor.

3. Cercurile dominante ale Franței și Angliei au respins categoric propunerile de pace ale Germaniei și strădaniile Uniunii Sovietice sosite după imediatul sfârșit al războiului. Acestea sunt faptele.”

În încercarea de a obține pacea, Adolf Hitler nu a oferit doar vorbe goale, ci și fapte. La Dunkirk, trupele aliate erau pe punctul de a fi nimicite total. În loc să captureze soldații inamici sau să-i măcelărească, Hitler și-a oprit armata pentru trei zile, permitând astfel unui număr de 338.226 de soldați (198.229 britanici și 139.997 francezi) să scape. „Sângele fiecărui englez e prea valoros pentru a fi vărsat”, spunea Hitler. „Popoarele noastre sunt legate rasial și tradițional”, completa el, considerându-i pe englezi ca făcând parte din aceeași rasă ariană ca și germanii. Iată discursul său din iulie 1940, susținut în fața parlamentului german: „Încă o dată, conspirația jalnică și coruptă a oamenilor politici și a magnaților financiari lacomi și-a făcut apariția, pentru ei războiul reprezentând un mijloc eficace în a-și susține afacerile. Otrava evreiască internațională a început să se agite și să atace mințile sănătoase. Intelectualii i-au portretizat pe

oamenii decenti care își doresc pacea, numindu-i «persoane slabe și trădători», pentru a denunța partidele de opoziție ca fiind «cea de a cincea coloană», cu scopul de a elimina rezistența internă la politica lor criminală de război. Evreii și francmasonii, industriașii de armament și profitorii de război, comercianții internaționali și speculanții de bursă sunt asemenea «gărzilor negre» politice: disperați și căutători de glorie, pentru care războiul nu reprezintă altceva decât ceea ce își doresc. Credeți-mă, dragi parlamentari, simt un mare dezgust față de acești distrugători de oameni și țări, lipsiți de scrupule. E aproape dureros pentru mine că am fost ales de Providență pentru a-i înlătura pe acești oameni care ne-au pus în genunchi. Ambiția mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Și fiecare an de război mă ține departe de munca mea! Și asta din cauza jafului acestor nuliități groțesti, cu o viziune politică mediocră, într-atât încât ticăloșia lor coruptă nu-i face să depășească limitele obișnuitului. Domnul Churchill a repetat declarația că își dorește război. În urmă cu sase săptămâni, el a lansat acest război într-o arenă în care se crede tare. Un război aerian împotriva populației civile, sub sloganul înșelător: «un război împotriva obiectivelor militare». Începând cu Freiburg, aceste obiective s-au dovedit a fi orașe deschise, piețe, sate, case, spitale, școli, grădinițe și orice decid ei să lovească. Până acum am răspuns limitat la aceste atacuri. Deși nu e în intenția mea de a semna, totuși acesta va fi singurul răspuns posibil, sau, dacă va rămâne în acest fel, sunt conștient de răspunsul nostru care va veni și care va aduce suferință multor oameni. Desigur, acest lucru nu se va aplica și domnului Churchill, din moment ce se va ascunde în Canada, unde banii și copiii multor profitori de război au fost deja duși. Dar va exista o tragedie pentru milioane de oameni. Iar domnul Churchill ar trebuisă aibă încredere în mine, atunci când eu ca profet proclam: un mare imperiu va fi distrus. Un imperiu mondial pe care eu nu am avut niciodată ambiția de a-l distruge. Sunt perfect conștient că acest război se va sfârși prin distrugerea uneia dintre cele două părți combatante. Domnul Churchill crede că aceasta va fi Germania, dar eu știu că va fi Anglia! În acest moment mă simt obligat în fața conștiinței mele să fac încă un apel la rațiune în Anglia. Cred că pot face asta, deoarece nu o fac din postura învinsului, ci a învingătorului; de aceea vorbesc în numele rațiunii. Nu văd niciun motiv pentru care am forța continuarea acestui război. Regret sacrificiile care sunt cerute. Vreau să-mi cruț propriul popor. Știu că inimile milioaneilor de bărbați și băieți sunt pline de dorința de a purta un război împotriva unui inamic care, fără niciun motiv rezonabil, ne-a declarat război pentru a doua oară. De asemenea, cunosc și inimile mamelor și femeilor care, în ciuda disponibilității lor de a se sacrifica, cred cu toată puterea lor că asta este ultima lor opțiune. Domnul Churchill ar putea din nou minimaliza declarația mea, spunând că nu este altceva decât un simptom al fricii mele sau al dubiilor mele asupra victoriei finale. Totuși, nu voi avea conștiința încărcată pentru lucrurile care vor urma».

Din acest discurs nu reiese doar dorința de pace a lui Hitler („Ambiția mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Și fiecare an de război mă ține departe de munca mea!”) ci și ura sa îndreptată către magnatii financiari evrei, francmasoni și totii cei care își doresc neaparat războiul. Nu poate fi acuzat că își dorea să cucerească lumea când a cerut pacea de două ori, de fiecare dată din poziția de învingător. Dimpotrivă, refuzul categoric al evreilor de a încheia ostilitățile ar trebui să ne indice cine erau cu adevărat cei ce și-au dorit războiul. După declasificarea documentelor britanice din cel de-Al Doilea Război Mondial s-a descoperit că Churchill primise o ofertă uluitoare de la Hitler. Acesta încerca să încheie un pact cu Anglia, prin care Germania retroceda teritoriile cucerite în vestul Europei, în schimbul garantării intereselor germane în estul Europei subjugate de Hitler. Și această ofertă a fost respinsă de Churchill, care a și notat dorința obsesivă a lui Hitler de a încheia pacea cu Anglia. Bineînțeles că masonul Churchill nu dorea o pace care ar fi contravenit intereselor evreilor. Prin urmare, pentru a duce la bun sfârșit planul masoneriei, amintit de Albert Pike în 1871 și de Protocoalele Înțeleptilor Sionului din 1897, Hitler nu a fost doar atras în acest conflict prin provocări repetate, ci și finanțat în acest scop.

Finanțarea evreilor

Există o multime de documente care arată că bancherii evrei l-au finanțat pe Hitler între 1929 și 1933, deoarece doreau să-l controleze pe Stalin. Când Germania nazistă a rupt-o cu bancherii, aceștia i-au declarat război lui Hitler. Cu cei 25 de milioane de dolari primiți de la evrei, Hitler le-a oferit susținătorilor săi alimente și adăposturi. La interogatoriul său din 1938, C. G. Rakovski susținea o variantă asemănătoare, și anume faptul

că bancherii evrei internationali l-au finantat pe Hitler cu scopul de a-l controla pe Stalin, care a uzurpat puterea de la agentul lor, Trotski. Când si-a creat propriul sistem financiar, Hitler a devenit o amenințare mai mare decât Stalin. La procesul de Nürnberg, de după cel de-Al Doilea Război Mondial, soția generalului Ludendorff a declarat că James Warburg (fiul lui Paul Warburg, fondatorul Rezervei Federale din Statele Unite, aparținând francmasonilor Illuminati), a transferat din Wall Street către naziști suma de 34 de milioane de dolari. De asemenea, numeroase documente indică faptul că senatorul evreu Samuel Preston Bush (ai cărui fiu și nepot au ajuns președinți ai Statelor Unite), membru al lojei masonice Craniu și Oase, a finantat și înarmat Partidul Nazist. Această finanțare a Germaniei de către Statele Unite poate părea puțin bizară, ținând cont că aceste două state au fost rivale în cel de-Al Doilea Război Mondial. Dar când vedem și că zvastica, emblema nazistilor, fusese deja folosită în Primul Război Mondial ca simbol al Diviziei 45 Aeriene a Statelor Unite ale Americii, totul pare într-adevăr că ia forma unui plan bine pus la punct.

Hitler a avut legături și cu casa regală britanică, deși aceasta este condusă de către marii săi dușmani, liderii evreilor. Printul Phillip, sotul reginei Elisabeta a II-a, a fost crescut în rândurile tineretului nazist iar trei dintre cumnatii săi au devenit membri importanți ai Partidului Nazist. De asemenea, printul Phillip militează în favoarea măsurilor criminale de reducere a populației mondiale, susținând în mod public eugenia (îmbunătățirea prin metode genetice a rasei umane pentru crearea unei rase superioare), idee ce făcea parte din filosofia nazistă. De altfel, Jonathan Petropoulos a publicat cartea *Membrii familiei regale și Reich-ul*, ce conține fotografii și informații ce atestă legăturile dintre printul Phillip și nazisti, prin intermediul surorilor sale căsătorite cu prinți germani. Din familia regală britanică de Windsor (ce în realitate este Casa germană de Saxa-Coburg-Gotha-Battenberg) făcea parte și Lordul Mountbatten (ultimul guvernator general al Indiei), unul dintre membrii clanului Rothschild. Mama prim-ministrului Marii Britanii, Winston Churchill, făcea parte din același clan. Printul William s-a căsătorit cu Kate Middleton pe 29 aprilie 2011, la exact 66 de ani de la nunta lui Adolf Hitler cu Eva Brown (66 fiind unul dintre numerele foarte importante în Kabbalah evreiască). Iar în 2005, printul Harry a apărut la o petrecere costumat în ofiter nazist.

De ce l-au finantat evreii pe Hitler? Răspunsul este simplu: pentru a se putea înarma. Hitler trebuia să respecte planul masoneriei, adică să pornească un război care să ducă la crearea unui stat al evreilor. Pentru acest lucru el trebuia să se simtă puternic. Iar banii oferă dacă nu puterea, măcar iluzia ei. Hitler trebuia să fie bine înarmat, dar nu într-atât încât să câștige, ci doar cât să creadă că va câștiga. După cum bine exemplifica în 1939 generalul american Collins, citat de revista *Hessische / Niedersächsische Allgemeine* din 24 octombrie 1981: „*Este de ajuns să furnizăm armament, nu trebuie să moară și fiii noștri în Europa. Sunt destui germani care pot muri pentru interesele noastre*”.

Dacă Al Doilea Război Mondial a făcut parte din planul evreimii mondiale, de ce a fost ales Hitler pentru a duce Germania în război? În Primul Război Mondial a fost un biet caporal, pe care superiorii săi au refuzat să îl promoveze, considerând că îi lipsea talentul de lider. Cum nimeni nu se transformă peste noapte, devine evident faptul că Hitler a fost ajutat să devină un conducător carismatic. Făcând parte din planul evreilor, putem presupune că ei sunt cei care l-au ajutat și în această privință. Și totuși, de ce a fost ales Adolf Hitler?

Hitler, descendent Rothschild

În cartea *Mintea lui Hitler*, psihanalistul Walter Langer lansa o ipoteză socantă: „Tatăl lui Adolf, Alois Hitler, a fost fiul nelegitim al Mariei Anna Schicklgruber. Presupusul tată al lui Alois Hitler (Schicklgruber) a fost Johann Georg Hiedler, dar unii au motive serioase să se îndoiască de faptul că Johann Georg Hiedler a fost tatăl lui Alois. Un document austriac arată că Maria Anna Schicklgruber locuia în Viena în momentul conceperii. În acea perioadă lucra ca servitoare la reședința baronului Rothschild. De îndată ce familia a descoperit sarcina, ea a fost trimisă acasă... unde s-a născut Alois”. Ipoteza lui Langer se bazează pe cartea *În culisele Gestapo-ului* din 1940, unde Hans Jürgen Koehler, un ofiter de rang înalt din Gestapo, sustinea că Engelbert Dolfuss, cancelarul Austriei, i-a investigat trecutul lui Hitler. Koehler afirma că a văzut o copie a documentelor lui Dolfuss, înmânate acestuia de Heydrich, seful Serviciilor Secrete naziste. „*Dosarul a stârnit atâta valvă, cum niciun altul nu a mai făcut vreodată*”, scria acesta. Datorită funcției sale, cancelarul austriac putea afla cu ușurință datele personale ale familiei lui Adolf Hitler, care se născuse în Austria. Având certificatele de naștere și fisele de înregistrare de la poliție, Dolfuss a reușit să afle ceea ce îl interesa: „*O tânără fată (bunica lui Hitler)... a venit la Viena și s-a angajat ca servitoare, lucrând cel mai adesea pentru familii bogate. Dar a fost ghinionistă; sedusă, avea să poarte un copil. A plecat acasă în satul său până a născut... Unde a fost servitoare în Viena? Nu este greu de aflat. Viena avea un sistem obligatoriu de înregistrare la poliție. Și servitori și angajatori erau taxați scump dacă uitau de această formalitate. Cancelarul Dolfuss a reușit să descopere fișa de înregistrare. Servitoarea lucrase la reședința Rothschild, iar bunicul necunoscut al lui Hitler trebuie căutat în acea casă frumoasă. Dosarul lui Dolfuss s-a oprit la această declarație*”. Tatăl lui Hitler s-a născut în 1837, în perioada în care Salomon Mayer von Rothschild locuia singur la reședința familiei din Viena. Din cauza problemelor lor în căsnicie, soția sa se mutase în Frankfurt. Fiul lor, Anselm Salomon, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului departe de Viena, la Paris și Frankfurt. Prin urmare, sunt mari șanse ca Salomon Mayer Rothschild să fi fost adevăratul tată al lui Alois Hitler. Hermann von Goldschmidt, fiul funcționarului principal al lui Salomon Mayer, scria în 1917 într-o carte că Salomon „*până prin anii 1840 manifesta un entuziasm cam nechibzuit pentru tinere*” și că „*avea o pasiune carnală pentru fete foarte tinere, cu care a și avut aventuri pe care a trebuit să le ascundă cu ajutorul poliției*”. Tânăra viitoare bunică a lui Adolf Hitler putea fi o tintă a lui Salomon Mayer, cu care locuia în acea perioadă sub același acoperis. Ținând cont că fata a rămas însărcinată în timp ce locuia acolo, iar nepotul ei a devenit cancelar al Germaniei, fiind finanțat de evrei și începând mai apoi Al Doilea Război Mondial, atât de important pentru masonerie, putem trage concluzia că Adolf Hitler era descendent al clanului Rothschild, cea mai bogată și puternică familie evreiască din lume.

Se pare că Hitler stia despre originile sale cu mult timp înainte de a deveni cancelar. Acesta ar putea fi motivul pentru care a ordonat executia lui Engelbert Dolfuss, cel care a aflat adevărul. Tatăl lui Hitler, Alois, și-a părăsit satul natal pentru a-și încerca norocul la Viena, acolo unde se afla tatăl său natural, Salomon Mayer Rothschild. După înmormântarea mamei sale, în februarie 1907 Adolf Hitler a plecat și el la Viena, unde a locuit până în mai 1913. În 1907 practic a dispărut pentru zece luni. Nimeni nu știe unde a fost sau ce a făcut în tot acest timp. Sunt mari șanse să se fi retras la rudele sale din clanul Rothschild, care atunci au avut șansa de a-i observa potentialul. Și, astfel, s-au hotărât să îl includă în marele plan al elitei iudaice.

Hitler în Primul Război Mondial

Când i-a fost dezvăluit lui Hitler planul din care trebuia să facă parte? Se pare că, în noiembrie 1912, viitorul cancelar al Germaniei a fugit în Marea Britanie, sustrăgându-se serviciului militar obligatoriu. În aprilie 1913 s-a întors în Viena, mutându-se în München după mai puțin de o lună. În 1914 a plecat la Salzburg, în Austria, unde a fost declarat inapt pentru serviciul militar pe 5 februarie, drept pentru care s-a întors în München. Totuși, în luna august, s-a înrolat ca voluntar în armata bavareză. Lucru extrem de ciudat pentru un om care a fugit de serviciul militar. Prin urmare, între februarie – august 1914 trebuie să se fi întâmplat ceva care să-l fi făcut să se răzgândească. Cel mai probabil, atunci i s-a spus că va fi sprijinit să ajungă la putere, să conducă Germania și, la momentul potrivit, să atace Uniunea Sovietică. Pentru acest lucru, trebuia să câștige de partea sa poporul. Iar un prim pas în această direcție era participarea sa la războiul care tocmai începea, din care trebuia să iasă ca un erou medaliat.

Există câteva indicii care ne arată că Hitler a fost protejat în Primul Război Mondial. Înrolat în Regimentul al saselea de rezervă bavarez, el a fost curier pe frontul de vest, în Franța și Belgia, un rol mai puțin periculos. De asemenea, a petrecut o mare parte din timp la sediul central al regimentului, unde se ocupa cu realizarea de ilustrații pentru o gazetă militară. A fost decorat cu Crucea de Fier clasa a doua într-un timp foarte scurt, lucru puțin straniu pentru un curier. Ceea ce demonstrează că Hitler avea relații printre ofiteri încă de la începutul Primului Război Mondial, dar și că evreii subordonați clanului Rothschild erau în permanentă lângă el, protejându-l și asigurându-se de îndeplinirea planului. Cu toate măsurile de precauție luate de cei care îl protejau, rolul de curier nu era lipsit în totalitate de riscuri. În 1916 a fost rănit superficial în zona inghinală sau în coapsa stângă în timpul bătăliei de pe Somme. Un an mai târziu a fost decorat cu Insigna plăgilor. Hitler nu a fost promovat niciodată la rangul de subofiter, varianta oficială fiind că superiorii lui nu considerau că ar avea abilități de conducere. Sau poate încercau să-l țină departe de lupte, păstrându-l în postul de curier ori desenator al gazetei militare, lucru imposibil pentru un subofiter. În 1918, Hitler a primit Crucea de Fier clasa întâi, o distincție iese din comun pentru un militar cu gradul de caporal, acordată de evreul Hugo Gutmann, comandantul său. Această distincție întărește ideea că evreii făceau tot posibilul pentru a se îndeplini planul familiei Rothschild. Tot straniu poate părea și faptul că Hitler a prins înfrângerea Germaniei departe de front, aflându-se pe patul de spital, fiind orbit temporar cu iberită. Poate e doar o coincidență sau poate încă o parte din planul evreilor de a-l proteja pe viitorul conducător al Germaniei.

Societatea Thule

Istoria oficială ne învață că în 1919, la un an de la terminarea războiului, Hitler s-a infiltrat în Partidul Muncitoresc German ca agent al departamentului politic al armatei bavareze. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a hotărât și schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German National-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist.

Legitimitatea sa de partid arată că Hitler avea numărul 7, adică era al șaptelea membru al grupării de la înființarea sa. Prin urmare, atunci când Hitler s-a infiltrat ca spion, Partidul Muncitoresc German era format din doar șase persoane. Ce fel de partid poate fi unul cu șase membri și de ce armata germană era atât de interesată de această grupare, încât și-a infiltrat un om pentru a o spiona? Și cum se face că spionul a

renunțat la a mai lucra pentru armată, alegând acest partid? Nu doar atât, acel fost caporal „fără abilități de conducere” a ajuns în fruntea partidului, apoi a țării. Cum orice politician are nevoie de un partid în spate, este posibil ca Partidul Muncitoresc German să fi fost înființat de evrei pentru Hitler, ca parte a planului familiei Rothschild? Pentru a afla acest lucru trebuie să stim în primul rând cine erau cei șase membri fondatori ai partidului. Anton Drexler, jurnalistul Karl Harrer, economistul Gottfried Feder și evreul Alfred Ernst Rosenberg erau membri ai Societății Thule. Jurnalistul Dietrich Eckart era un colaborator al Thule. Nu s-au descoperit legături dintre al șaselea membru, Ernst Julius Günther Röhm, și această grupare. Dar dacă cinci din șase făceau parte sau doar colaborau cu Thule, sunt mari șanse ca și al șaselea să fi avut legături cu Societatea. Röhm a fost cofondator al miliției naziste și, ulterior, comandant al ei. Era un membru important al Partidului Nazist, fiind singurul care avea voie să îl tutuiască pe Hitler. Prin urmare, nu este exclusă apartenența sa la Societatea Thule. Ce era această grupare?

Societatea Thule a fost o grupare ocultă secretă, cu sediul la München, numită după un teritoriu mitic nordic din mitologia greacă. A fost fondată ca un grup de studiu de către Walter Nauhaus, un veteran de război rănit în Primul Război Mondial, care a ajuns la conducerea grupului Germanenorden („Ordinul Teuton”), o societate secretă fondată în 1912 de câțiva ocultisti germani, cum ar fi Theodor Fritsch, Philipp Stauff sau Hermann Pohl. În 1917, Nauhaus s-a mutat din Berlin la München, unde a înființat societatea Thule-Gesellschaft. Oficial, această nou înființată societate s-a dedicat studiilor etnografice și chiar a publicat 24 de volume de proză și poezie nordică, însă pe ascuns a servit ca ramură müncheneză a Ordinului Teuton. În 1918, ocultistul Rudolf Glauer (care și-a schimbat ulterior numele într-unul mult mai pompos, Baronul Heinrich von Sebottendorf) a devenit conducătorul Ordinului Teuton din Bavaria și a început o campanie de recrutare pentru Societatea Thule, alături de Nauhaus. Von Sebottendorf era și mason, fiind inițiat în 1901 într-o lojă asociată cu cea Loja Franceză Orientală de Memphis. Societatea Thule se baza pe învățăturile Societății Teosofice (ce avea o doctrină formată din amestecul ocultismului și a Kabbalei evreiești) înființate în 1875 de Helena Petrovna Blavatsky, o bună prietenă a Marelui Comandor al francmasoneriei americane, Albert Pike. Iar lojele francmasoneriei erau subordonate familiei Rothschild prin gruparea Illuminati. Astfel înțelegem cine era în spatele ascensiunii lui Hitler, cei care au planificat totul de la bun început. În octombrie 1918, liderii Societății Thule i-au însărcinat pe Karl Harrer și Anton Drexler cu formarea unui sindicat politic al muncitorilor. Astfel, pe 5 ianuarie 1919, cei doi au înființat Partidul Muncitoresc German, alături de un alt membru Thule, Gottfried Feder, și un colaborator al Societății, Dietrich Eckart. Tot în ianuarie li s-a alăturat și Alfred Ernst Rosenberg, un alt coleg din Societatea Thule. După ce a ajutat la desființarea Republicii Socialiste Bavareze din mai, Ernst Julius Günther Röhm a intrat în Partidul Muncitoresc German. Iar Adolf Hitler a sosit abia în octombrie.

În timp, și alți membri Thule au aderat la Partidul Muncitoresc German, transformat în Partidul Nazist în 1922, cum ar fi: Hermann Wilhelm Göring (care a înființat Gestapo-ul în 1933), Rudolf Walter Richard Hess (adjunctul lui Hitler după 1933), Wilhelm Frick (ministru de Interne între 1933-1943), Hans Michael Frank (guvernator general al Poloniei între 1939-1945), Karl Fiehler (primar al Münchenului între 1933-1945), entomologul Franz Dannehl și Heinrich Luitpold Himmler (comandantul suprem al SS-ului, cel considerat adevărata „mână dreaptă” a lui Hitler). Himmler era cel pus de evrei să îl manevreze pe Hitler pentru a fi siguri că planul se îndeplinește.

Însemnul Societății Thule era crucea lui Wotan (zeul suprem din mitologia germanică, numit Odin în Scandinavia), care a fost preluat de nazisti sub forma svasticăi. De asemenea, salutul membrilor Societății era „*Heil und Sieg*”, transformat de Hitler în „*Sieg Heil*”. Doctrina Thule se baza pe cea a Societății Teosofice fondate de Helena Petrovna Blavatsky, care se referea la o rasă ariană pură, asemenea eroilor din vechile mituri germanice (oameni înalți, blonzi, cu ochii albaștri). Jorg Lanz von Liebenfels, așa-numitul „părinte al național-socialismului”, este cel care a împins la extreme această teorie, sprijinit fiind mai ales de Heinrich Himmler. De asemenea, Societatea Thule credea într-un Mesia, care va salva Germania. Cu câteva luni înainte să-l cunoască pe Hitler, Dietrich Eckart a scris într-un poem despre acest Mesia german, numindu-l „*Cel Măret*” și „*Cel Fără Nume*”, pe care totuși „*îl poți simți dar nimeni nu-l poate vedea*”. Atunci când l-a întâlnit pe Hitler, Eckart a fost convins că profetia sa s-a împlinit. Sprijinit de colegii săi din Thule, a reușit să-l convingă și pe Hitler că el este acel Mesia care poate salva Germania. Așa cum au demonstrat numeroși istorici, nu sunt dovezi că Hitler ar fi fost antisemit până după sfârșitul Primului Război Mondial, prin urmare acest așa-zis antisemitism i-a fost creat de membrii Thule. În realitate, așa cum reiese din doctrina Partidului Nazist, nu era vorba despre antisemitism. Societatea Thule credea că un grup de evrei conduce lumea din umbră, idee pe

care i-au inoculat-o si lui Hitler. Scopul declarat al Partidului Nazist era de a distruge acea ocultă evreiască si de a reda Germaniei măretia de odinioară. Astfel, Societatea Thule a pus bazele ideologiei celui de-al treilea Reich (al treilea imperiu), în care Mesia Hitler trebuia să fie nu doar salvatorul Germaniei, ci si al lumii. După părerea lor, primul imperiu a fost cel „Roman al natiunii germane” (Imperiul Medieval Germanic dintre secolul al IX-lea si 1806), cel de-al doilea fiind Germania unificată de cancelarul Otto von Bismark în 1871. Manipularea Societății Thule, ordonată de familia Rothschild, a avut efectul scontat, Hitler ajungând să se creadă salvatorul lumii. Un studiu psihologic al discursurilor lui Adolf Hitler, realizat de un serviciu de ascultare a programelor radiofonice lansat de BBC în 1942, vorbește despre un „*complex mesianic*” al lui Hitler, care îl făcea să se creadă implicat într-o cruciadă contra răului, întruchipat în opinia sa de evrei. Acest studiu, cuprins într-un document clasificat secret până de curând, predat ulterior arhivelor Universității Cambridge, denotă o „*fobie*” crescândă a lui Hitler față de evrei și subliniază faptul că liderul nazist îi considera pe acestia nu doar o amenințare pentru Germania, ci și „*o întreprindere diabolică universală*”. Autorii studiului subliniau faptul că, pentru Hitler, „*evreii sunt întruchiparea răului, în timp ce el îl întruchipa pe Dumnezeu. El era zeul prin care o victorie plină de sacrificii poate fi obținută asupra răului*”. Cum ar fi putut Hitler să se considere, când cei din jurul lui îi repetau încontinuu că este un zeu pe Pământ? Iată ce scria într-o lucrare Hans Kerll, ministrul Afacerilor eclesiastice ale Celui de-al III-lea Reich: „*Așa cum Hristos și-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în același fel suntem noi martorii unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh*”.

Trădarea lui Hitler

Contrar celor ce ni s-au spus până acum, ura lui Hitler nu era îndreptată asupra tuturor evreilor, ci doar a elitei oculte ce conduce lumea din umbră. Partidul nazist sustinea că luptă împotriva marilor bancheri, condusi de un grup de evrei, ce au creat criza economică din anii 1930. Acest lucru nu reiese doar din discursurile lui, ci si din fapte concrete. Hitler avea în armata sa peste 150.000 de evrei. Multi evrei lucrau ca tortionari în lagărele de concentrare. Chiar înfiintase o brigadă specială evreiască a Gestapo-ului. Se spune că doctorul său personal era evreu si chiar el avea sânge evreiesc, prin descendentă sa din familia Rothschild. Există chiar si fotografii

Next to Adolf Hitler (who already became the "Fuehrer" in the twenties) stands half-Jewish Julius Streicher. Streicher's main job was to fight the Jews. Behind him stands a man with beard, the full Jew Moses Pinkesles alias Trebitsch-Lincoln who financed the "People's Observer" and Hitler's Party as well.

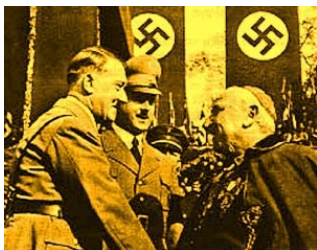
ce înfățișează evrei în anturajul său.

Într-una dintre ele, lângă Hitler se află Julius Streicher, evreu pe jumătate, a cărui principală sarcină era să lupte împotriva evreilor. În spatele lor se află un om cu barbă, nimeni altul decât evreul Moses Pinkesles sau Trebitsch-Lincoln, unul dintre sponsorii Partidului Nazist. Prin urmare, nu-l putem acuza pe Hitler de antisemitism, din moment ce trăia înconjurat de evrei. Așa cum spuneam, ura sa era îndreptată către oculta evreiască, ce conducea lumea din umbră. Din această familie făcea parte si cea din care provenea si care îl ajuta să ajungă la putere, Rothschild, lucru de care era constient. Însă, chiar dacă părea că respectă planul lor, Hitler își crease unul propriu. S-a folosit de banii si influența evreilor pentru a prelua puterea, apoi si-a pus planul propriu în aplicare. Doctrina care i-a fost inoculată s-a dovedit a fi un cutit cu două tăisuri, Fuhrerul ajungând chiar să se creadă un salvator al omenirii. Nu îl interesa să distrugă Rusia, ci să-si salveze poporul. Prin urmare, atunci când a ajuns la putere în 1933, a realizat acea creștere economică care a dus Germania pe primul loc în Europa. Ba, mai mult, se pare că a încheiat tot atunci si o alianță cu Stalin. Conform lui Stephen Koch, profesor de limba rusă la Universitatea Columbia din New York, care a obținut permisiunea presedintelui Rusiei de a pătrunde în scopuri de cercetare academică în arhiva sovietică, Stalin si Hitler au tinut legătura constant prin intermediul lui Karl Radek încă de la venirea lui Hitler la putere, în ianuarie 1933. Cei doi s-au ajutat reciproc în exterminarea dusmanilor interni: Stalin a primit ajutorul Gestapo-ului pentru discreditarea si uciderea maresalului Tuhacevski, iar Hitler a primit ajutorul Comintern-ului pentru compromiterea si asasinarea lui Ernst Roehm, comandantul trupelor S.A. Incendierea Parlamentului Federal German, Reichstag, a fost făcută de oamenii Comintern-ului, după ce Hitler i-a promis lui Stalin că acestia vor fi returnati Moscovei, fără a fi pedepsiti de justitia germană. Războiul civil din Spania a avut loc doar cu acordul celor doi. Stalin chiar a încetat înarmarea republicanilor spanioli atunci când Hitler i-a cerut asta. După ce a fost suprimat de Stalin în 1937, Karl Radek a fost înlocuit de Wilhelm Pieck ca mesager al celor doi dictatori.

Această alianță cu Stalin și eliminarea sistemului bancar din Germania i-a făcut pe evreii din toată lumea să strige în presă că au fost trădați. Deoarece ei l-au ajutat pe Hitler să capete puterea pentru ca acesta să atace U.R.S.S.-ul. Dacă aceasta era varianta știută de evreii de rând, planul familiei Rothschild era altul. Ei l-au sprijinit pe Hitler pentru ca el să atragă Germania într-un război mondial, care să ducă la înființarea statului Israel. Îndoctrinarea lor trebuia să-l facă pe Hitler să urască evreii, deoarece doar astfel, din postura de victime, aceștia își puteau înființa un stat propriu. Și nu oriunde, ci pe pământul strămosilor lor. Pentru acest lucru l-au sprijinit asiduu, mai ales pe plan financiar. L-au convins că are o misiune sfântă, l-au făcut să se simtă puternic și apoi l-au forțat să atace Polonia. Cei mai buni oameni de știință au fost aduși pentru a-i crea lui Hitler cele mai performante arme. Care însă nu trebuiau să îi asigure dictatorului german victoria, ci doar iluzia victoriei. Se spune chiar că Societatea Thule i-a oferit lui Hitler un OZN cu diametrul de 23 de metri, prăbusit în 1936 în munții Pădurea Neagră. Acești oameni de știință ce lucrau pentru clanul Rothschild au tras de timp cât au putut cu armele performante, oferindu-i lui Hitler mici avantaje, în timp ce tehnologia performantă era pregătită pentru țările conduse de evrei. De aceea se spune că Hitler pregătea bomba atomică și aparate de zbor discoidale, care însă au fost oferite americanilor. După înfrângerea Germaniei, acești șapte sute de savanți germani au fost aduși în secret în Statele Unite cu tot cu descoperirile lor, în proiectul numit *Paperclip*, autorizat de președintele Truman în septembrie 1946. Cel mai important om de știință dintre aceștia este probabil Werner von Braun, părintele rachetelor V1 și V2, unul dintre fondatorii programului spațial american.

Care a fost prima acțiune „antisemită” a lui Hitler după ce a preluat puterea în Germania? Pe 21 aprilie 1933, nazistii au scos în afara legii ritualul evreiesc shechita. Acest ritual constă în tăierea „pe viu” a traheei, esofagului, venelor jugulare, arterelor carotide și nervului optic ale animalelor. Chiar dacă evreii susțin că animalele astfel sacrificate nu simt nicio durere, această afirmație nu poate fi dovedită. Iar măcelărirea animalelor cu o asemenea cruzime în numele unui zeu nu poate fi o metodă de comunicare a poporului „ales” cu divinitatea, ci un sacrificiu ritualic satanic. Însă evreii nu vor recunoaște vreodată așa ceva, susținând că interzicerea acestui ritual este o formă de discriminare și îngrădire a libertății religioase. Mă întreb dacă animalele măcelărite au aceeași părere...

Hitler și creștinismul

A fost într-adevăr Hitler satanist sau ateu, așa cum suntem învățați? Nu există nicio dovadă care să sprijine această concepție. Ba, dimpotrivă, se pare că a fost creștin. S-a declarat întotdeauna catolic și nu a spus nimic vreodată împotriva lui Dumnezeu. În *Mein Kampf*, Hitler citează din Evanghelii și se roagă ca Dumnezeu să binecuvânteze lupta pentru libertate, pe care o pregătește. Ba, mai mult, se considera un instrument al lui Dumnezeu. El a cerut ca în școlile publice germane să se efectueze rugăciunile lui Hristos și a introdus fraza „*Gott mit uns*” („Dumnezeu cu noi”) pe uniformele armatei germane dar și crucea. În discursul său din parlament, cu ocazia adoptării legii ce îi oferea puteri depline, Hitler s-a manifestat tot ca un catolic convins. El a recurs la motive religioase și figuri de stil inspirate din creștinism în multe dintre discursurile sale politice. De exemplu, în cel din 27 octombrie 1928, Hitler declara: „*Miscarea noastră este realmente creștină. Suntem animați de dorința de a-i vedea pe catolici și pe protestanți regăsindu-se unii pe alții în acest ceas de cumpănă pentru poporul nostru*”. Doctorul Otto Dietrich, care a făcut parte din anturajul lui Hitler, a afirmat că dictatorul nu a părăsit Biserica catolică. Vaticanul nu numai că nu l-a excomunicat din Biserică, ba chiar l-a sprijinit, lucru greu de crezut dacă ar fi fost vorba despre un ateu sau satanist. Când Hitler încerca să obțină pacea cu Marea Britanie și aliații ei, Vaticanul cerea din rășputeri același lucru. În ianuarie 1933, partidul catolic Zentrum a votat pentru acordarea cancelarului puterii depline în stat, lucru ce i-a permis lui Hitler să atingă majoritatea de două treimi din parlament. Dictatorul nu a interzis acest partid catolic, așa cum a procedat cu celelalte partide, Biserica sacrificându-l pe 5 iulie 1933, atunci când Zentrum s-a autodizolvat. Să nu uităm că unul dintre tortionarii nazisti de la Auschwitz, polonezul Karol Józef Wojtyła, a

devenit Papa Ioan Paul al II-lea. Iar Joseph Ratzinger, viitorul Papă Benedict al XVI-lea, a făcut parte din rândurile tineretului nazist încă de la vârsta de 14 ani.

Joseph Ratzinger -14 y.o. a.k.a. THE POPE (TODAY)

Srijinul acordat de Vatican dictatorului german avea ca scop convertirea U.R.S.S.-ului la catolicism. Pentru acest lucru, împotriva Uniunii Sovietice a pornit o adevărată cruciadă. În vara anului 1941, Hitler a făcut apel la toate forțele creștine și a autorizat misionarii catolici de a merge în noile teritorii din Est. În numele lui Mussolini, ambasadorul Attolico i-a sugerat cardinalului Maglione ca Papa să recomande tuturor episcopilor catolici să ridice voluntari împotriva Sovietelor. Să nu uităm declarația lui Hans Kerrl, ministrul Afacerilor eclesiastice ale Celui de-al III-lea Reich: „Așa cum Hristos și-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în același fel suntem noi martorii unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh”.

Despre Adolf Hitler se spune că era obsedat să găsească Sfântul Graal. Chiar se afirmă că, în timpul sederii sale în Viena, a obținut Sulita Destinului, acea armă cu care un soldat roman l-a împuns pe Iisus atunci când acesta se afla pe cruce. Obsesia lui Hitler pentru aceste două artefacte demonstrează că se considera într-adevăr creștin. Un ateu nu ar fi crezut în existența unor artefacte importante doar pentru creștini.

Este posibil ca respectul lui Hitler pentru Biserică și creștinism să fi apărut în urma unui incident din copilărie. Pe când avea doar 4 ani, Adolf a căzut în apele înghețate ale unui râu din Passau, fiind salvat de la moarte de către un preot. Max Tremmel, unul dintre cei mai mari cântăreți la orgă din Europa, a dezvăluit că salvatorul er

a predecesorul său, Johann Kuehberger. Un articol dintr-un ziar din Passau, din 1894, confirmă întâmplarea, fără a dezvălui însă numele salvatorului. În cartea *Afară din Passau – Părasind un oras pe care Hitler îl numea acasă*, Anna Elisabeth Rosmus spune că „în Passau, însă, toată lumea știa povestea. Alte lucruri care se spuneau despre el sunt că nu a învățat niciodată să înoate și că avea nevoie de ochelari”. Hitler nu a menționat niciodată că era să moară înecat, dar obișnuia să povestească despre cum se juca pe gheata râului Inn. Este posibil să fi evitat menționarea incidentului deoarece nu s-ar fi potrivit cu imaginea pe care și-o crease. Cel ce va salva omenirea nu putea fi, la rândul său, salvat. Probabil datorită preotului care l-a salvat, Hitler își dorea la opt ani să devină preot și chiar a făcut parte din corul unei biserici.

Nu doar Biserica catolică era de acord cu lupta nazistilor împotriva oculte evreiești, ci și cea ortodoxă. În 1927, în România s-a înființat Legiunea Arhanghelului Mihail, cunoscută străinilor și presei ca Garda de Fier, din care făceau parte și o multime de preoți. Caracterul acestei grupări era anticomunist, antisemit și antimasonic, aproape identic cu cel nazist. Însă, spre deosebire de organizațiile SA sau SS, Legiunea Arhanghelului Mihail acorda o mare importanță religiei ortodoxe. Mișcarea legionară s-a făcut remarcată și datorită propagandei de succes pe care a avut-o prin marsuri, procesiuni religioase, miracole, imnuri patriotice și muncă voluntară. Fondatorul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, a organizat încă din 1922 un congres studentesc în care a criticat „*acțiunea politică a democrației francmasonice*”. În 1938 a fost arestat, deoarece i-a scris masonului Nicolae Iorga: „*din adâncul sufletului lovit și nedreptățit îți strig și îți voi striga din adâncul gropii: ești un necinstit sufletește, căci ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate!*”. Garda de Fier s-a aliat la un moment dat cu generalul Ion Antonescu (devenit mai târziu mareșal), cel care a luptat alături de Hitler împotriva U.R.S.S.-ului. Antonescu a desființat Legiunea atunci când nu a mai fost nevoie de ea, membrii ei fiind trimiși în lagărele de concentrare din Buchenwald și Sachsenhausen, unde aveau totuși o relativă libertate de mișcare.

De ce s-a aliat Hitler cu România? Răspunsul l-a dat chiar el, în timpul vizitei sale din Finlanda din 1942. Un microfon „uitat” deschis de către radioul national finlandez a înregistrat o discutie dintre el si maresalul Mannerheim, tinută secretă în arhivele postului până în 2004. Atunci, Hitler a recunoscut că alianta cu România a apărut de teamă că Rusia ar fi putut pune mâna pe sursele de petrol românești, fără de care Germania ar fi pierdut războiul: *„dacă rusul ar ar fi ocupat România în toamnă lui 1940 și ar fi cucerit sursele de petrol, atunci le-am fi pierdut pe acestea în anul 1941. Noi avem marea producție germană, însă ceea ce înghite numai aviația, ce înghit diviziile noastre de tancuri, sunt totuși cantități monstruoase. Este un consum care depășește toate imaginațiile. Fără contribuția a cel puțin 4 până la 5 milioane de tone de petrol românesc nu am putea duce războiul. De asta am fost foarte îngrijorat”*.

Hitler si ocultismul

Se spune că Hitler era pasionat de folclorul germanic, în special de mitologie. Acei zei înalți, blonzi, cu ochi albaștri si pielea albă se pare că au fost modelul rasei superioare pe care Hitler încerca să o recreeze. Cercetările sale l-au dus în India, unde a întâlnit nu doar legenda rasei ariene, din care face parte si cea germană, ci si aceleasi divinități din mitologia nordică. Credinta lui Hitler în aceste zeități nu contrazicea credinta sa creștină, deoarece si-a dat seama că Iisus făcea parte din aceeași rasă ca si zeii nordici sau indieni. Recunoscându-l pe Dumnezeuul creștinilor în indianul Brahma, Hitler i-a adoptat simbolul, svastica, simbol identic cu crucea creștină. Pentru el, rasa albă, ariană, era descendenta directă a acelor divinități. Iată ce scria despre această rasă în *Mein Kampf*: *„Astăzi se trezește o credință nouă: mitul sângelui, credința potrivit căreia se poate, cu sângele, de a apăra de asemenea esența divină a omului (...). Sângele nordic reprezintă acest mister care a înlocuit și a învins vechile sacramente (...) Poporul german nu este atins de păcatul original, el posedă din contră o noblețe originală”*. Ba chiar a încercat să recreeze rasa originală, într-un proiect secret, numit *Lebensborn*, care presupunea ca femeile germane cu aspect fizic corespunzător să fie strânse într-un loc si fecundate periodic de soldații SS, de asemenea corespunzători profilului.

Ideea descendentei unei rase umane din cea a zeilor din vechime nu îi aparținea lui Hitler. Ci, se pare că i-a fost indusă de Societatea Thule, care credea că o rasă de supraoameni a supraviețuit distrugerii Atlantidei, descendentei ei formând rasa ariană. Thule a preluat această idee din învățăturile Societății Teosofice, înființate de Helena Petrovna Blavatsky. Chiar numele ales, Thule, provine de la denumirea tradițională a unui centru spiritual ascuns, unde locuiește acea rasă superioară. În plus, Hitler a fost influențat si de Societatea Vrill, care a înlocuit zeii din vechime si supraoamenii Helenei Blavatsky cu extraterestrii, considerând arienii ca descendenți direcți ai acestora.

Societatea Vrill si-a luat numele din cartea *The Coming Race*, scrisă de Edward Bulwer-Lytton în secolul al XIX-lea, unde Vrill era o puternică energie universală, cunoscută în sanscrită ca Prahna. Printre membrii ei se numărau comandantul SS Heinrich Himmler, comandantul forțelor aeriene Hermann Gring si Martin Bormann, liderul Partidului Nazist. După cum se poate observa, anumite personaje din anturajul lui Hitler făceau parte din ambele societăți, Thule si Vrill, care urmau ordinele aceleiasi familii Rothschild. Iar acestea au avut grijă ca Hitler să urmeze planul iudaic.

Imediat după perioada în care a dispărut pentru zece luni în Viena, când probabil a locuit la bunicul său, baronul Salomon Mayer Rothschild, Hitler a început să-si petreacă timpul prin bibliotecile si anticariatele orasului, căutând informații despre folclor ezoteric. Desi nu poate fi dovedit, se spune că a studiat si istoria antică, religiile orientale, yoga, ocultismul, hipnotismul, teosofia si astrologia. Mai târziu, membrii Vrill l-au sfătuit să caute scrieri si artefacte antice, cum ar fi Sfântul Graal, Chivotul Legământului sau Sulita Destinului. Hitler le-a urmat sfatul si, prin urmare, a organizat săpături arheologice în India si Africa. Cu această ocazie a descoperit în India povestea arienilor si zeii acestora, identici cu cei din folclorul germanic. Se pare că această căutare nu a fost una inutilă, deoarece unul dintre cercetătorii nazisti, Viktor Schauberg, a inventat noi sisteme de propulsie, inspirat de vimane, navele zeilor din scrierile indiene. În 1936, membrii Thule au găsit un OZN prăbusit în muntii Pădurea Neagră, lângă Freiburg. Au studiat nava (ce avea diametrul de 23 de metri) în cel mai mare secret în castelul Wewelsburg si se pare că au reusit să construiască altele asemănătoare începând cu 1939. Primul astfel de aparat de zbor a fost numit Haunebu si avea diametrul de 25 de metri.

Se spune că Hitler studia teoria Pământului gol în interior, el crezând foarte mult în mitul Agarthei, acea lume subterană locuită de entități superioare. Chiar a încercat să găsească intrarea spre acea lume. Aceste idei îi erau alimentate și de un specialist în astfel de fenomene, pe nume Karl Erns Kraft, care susținea că a venit din Agartha. În baza sa din castelul Wewelsburg, Heinrich Himmler aducea mediumuri ce susțineau că pot contacta extraterestri, unul dintre ele fiind Maria Orsic, lidera grupului Vriligen. Iar Societatea Thule credea în „*comunicarea cu o ierarhie a Supraoamenilor – Conducătorii Secreti ai Celui de-al Treilea Ordin*”. După cum susține Ravenscroft în cartea *Sulita Destinului*, Societatea Thule organiza în mod regulat sedințe oculte, în care participanții comunicau cu demoni care le apăreau ca spirite călăuzitoare. De asemenea, Ravenscroft afirmă că „*participarea la aceste ritualuri sadice trezea în participanți viziuni penetrante ale Inteligențelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale*”. Indiferent dacă vorbim despre „*puteri magice*” sau informații tehnologice, se pare că germanii au primit aceste cunoștințe. În 1938, la Berlin, chimistii Otto Hahn și Fritz Strassmann au descompus atomul de uraniu și au descoperit fisiunea atomică, baza energiei nucleare. Iar în Al Doilea Război Mondial, Germania a avut cea mai avansată tehnologie militară din lume: avioane cu reacție, bombardiere de înaltă precizie și rachete teleghidate. Nemții au avut și două arme extraordinare pentru acea vreme, rachetele V1 și V2. Inventatorul lor, doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, declara în 1959: „*ne aflăm în fața unor forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută*” și „*nu pot spune mai mult acum, dar suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forțe*”. Cu cinci ani în urmă, profesorul său și unul dintre părinții astronauticii, Hermann Oberth (născut la Sibiu în 1894), afirma: „*OZN-urile sunt concepute și dirijate de ființe inteligente de un nivel foarte înalt. Ele nu-și au originea în sistemul nostru solar și poate nici măcar în galaxia noastră*”. Iar în 1955, Oberth scria într-un articol: „*nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea își au originea exclusiv în afara Pământului*”. Referitor la înalta tehnologie militară a germanilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Hermann Oberth, pe atunci membru al programului ce se ocupa de rachete, a spus că au fost ajutați în acest sens de „*oameni din alte lumi*”. Iar în 1970, cercetătorul OZN Allen Greenfield l-a întâlnit pe Wernher Von Braun în baza aeriană Wright-Patterson, în timp ce studiau dosare declassificate. Întrebat cum de a dezvoltat atât de multă tehnologie într-un timp atât de scurt, Von Braun a recunoscut că a fost ajutat de extraterestri.

Se pare că aceste ființe extraterestre sau entități spirituale din Agartha / Shamballah au făcut mai mult decât să ofere nazistilor tehnologie. Hitler a scăpat cu viață din nu mai puțin de 42 de atentate la adresa sa. E drept că uneori intervine norocul, dar gloantele care l-au evitat ori bombele care au explodat mai târziu decât erau programate nu pot fi puse doar pe seama norocului. Mai ales când acest „noroc” se manifestă de 42 de ori. De exemplu, pe 8 noiembrie 1939, Georg Elser a plantat o bombă cu ceas în camera în care Hitler urma să țină un discurs la ora 21. Bomba era programată să se declanșeze la ora 21:20. Însă Hitler și-a început discursul

mai devreme, la ora 20, care a durat doar o oră, deși discursurile sale treceau de obicei de trei ore. La ora 21:07 Hitler a părăsit clădirea iar bomba a explodat la ora stabilită, ucigând opt persoane și rănind saizeci. Nimeni nu cunoaște motivul schimbării deciziei lui Hitler însă se poate ca dictatorul german să-și fi înscenat aceste atentate, pentru a-și convinge poporul că francmasoneria încearcă să îl elimine, considerându-l un pericol real. Dacă putem explica astfel 41 de atentate, cel de pe 20 iulie 1944 rămâne însă inexplicabil. În acea zi, contele Claus Schenk a plantat o bombă în Wolfsschanze, cartierul general al Führer-ului. Bomba a explodat, distrugând cartierul general și ucigându-i pe toți cei prezenți în încăperea. Toti, în afară de Hitler, care a scăpat cu mici arsuri. S-a vehiculat că Führer-ul a fost protejat de masa la piciorul căreia se afla bomba. Însă, privind fotografiile de după explozie, se observă că absolut tot din acea

cameră a fost spulberat, inclusiv respectiva masă. Prin urmare, nu există nicio explicație logică pentru supraviețuirea lui Hitler, care a fost considerată miraculoasă de foarte mulți. Eșecul tuturor acelor atentate i-a convins pe germani că liderul lor este protejat de Dumnezeu, care într-adevăr i-a încredințat o misiune sfântă, de a salva lumea de sub influența oculte evreiești. Dar dacă nu a fost mâna Domnului cea care l-a salvat pe Hitler, ci a acelor entități care i-au furnizat tehnologie?

O confirmare a ipotezei ce spune că anumite entități au orchestrat totul vine din Statele Unite ale Americii. În timpul Războiului Rece, CIA-ul a inițiat un program secret, condus de doctorul Andrija Puharich, prin care s-a intrat în contact cu un grup de nouă entități. Acestea susțineau că sunt zeii Egiptului Antic, Elohim ai evreilor, eonii gnosticilor dar și Dumnezeu, care „*nu este altceva decât noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decât noi, Cei Nouă, uniți*”. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă, prin unul dintre emisarii lor, Tom, spuneau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, fiind necesare pentru înființarea statului Israel. Despre evreii uciși în această conflagrație, Tom afirma că „*s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sunt cei care vor conduce omenirea*”. Motivul pentru care Cei Nouă susțin că au intrat în contact cu anumiti oameni este faptul că s-a întâmplat ceva rău cu programul genetic al omenirii, ceea ce creează probleme civilizațiilor care trebuie să se reîncarneze pe Terra. Și astfel înțelegem cine i-a dat lui Hitler ideea creării pe cale genetică a unei rase superioare celorlalte.

Inamicii Germaniei din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial cunosteau foarte bine miscarea ocultă din spatele celui de-Al Treilea Reich. Lucru absolut logic, din moment ce erau conduse din umbră de elita iudaică, cea care l-a atras pe Hitler spre ocultism prin societățile vasale ei, Thule și Vrill. Evreii au hotărât ca latura ocultă a războiului să rămână ascunsă. Prin urmare, la procesul de la Nürnberg, tribunalul nu a admis ca probă aspectul mistico-ocult al nazistilor, după cum declara și unul dintre procurorii de atunci, Airey Neave. Însuși Winston Churchill a insistat asupra faptului că ocultismul Partidului Nazist nu trebuie dezvăluit în nicio împrejurare marelui public. Hitler trebuia să fie prezentat doar ca un descreierat care voia să cucerească lumea, nicidecum ca un ales al unor entități superioare pentru a o salva.

Fata ascunsă a lui Hitler

În ultimii 80 de ani, Adolf Hitler ne-a fost prezentat ca un monstru, ignorându-se total latura sa umană. Ni s-a modificat istoria și ni s-au băgat pe gât tot felul de „dovezi” care ne înfățișau o creatură diabolică, în care existau absolut toate părțile rele ale omenirii. De la scoaterea nazismului în afara legii s-a ajuns la acușări extreme, orice urmă de simpatie pentru dictatorul german fiind condamnată. Cel mai bun exemplu îl reprezintă acel cetățean german care a fost arestat pentru că își alesese ca ton de apel un discurs al lui Hitler. Cei ce conduc lumea vor să uităm că Adolf Hitler a fost în primul rând om. Și chiar a fost, indiferent de varianta „oficială” a istoriei falsificate.

Putini știu că Hitler nu era doar dur și nemilos, ci avea un deosebit simț al umorului. Ori de câte ori avea timp, îi plăcea să facă glume cu cei mai apropiați colaboratori ai săi. Rochus Misch, care a fost telefonist în buncărul Führer-ului din Berlin, povestea „*Hitler, criminalul în masă, a avut o serie de glumite pe care le făcea*”. Glumele dictatorului german au fost descrise și în *Cartea lui Hitler*, scrisă de Iosif Stalin.

Jurnalul intim al amantei fostului dictator italian Benito Mussolini, Claretta Petacci, ne înfățișează o altă față a lui Hitler. Ea a notat ce i-a povestit Mussolini despre conferința de la München din octombrie 1938: „*Primirea la München a fost nemaipomenită, iar Führer-ul a fost foarte amabil și plăcut. Hitler e un fraier sentimental. Când m-a văzut, l-au podidit lacrimile. Mă simpatizează foarte mult, cu adevărat*”.

Multe alte aspecte ale vieții private ale dictatorului german au fost dezvăluite abia după deklasificarea arhivelor naționale britanice. Printre acestea se află și preferințele sale culinare, dezvăluite de o fostă gardă de corp a Führer-ului. Austriacul Schuetze Obernigg, care a fost lângă Hitler între anii 1943-1944, a dezertat din armata germană la doar 19 ani. El a întocmit pentru britanici un raport de 83 de pagini, numit *Furhergebiet*. Obernigg

declara că Hitler era foarte tipicar. Muncea în fiecare noapte până la ora 4 și se trezea la 10 dimineața. Cei care voiau să-l viziteze erau primiți doar după-amiaza, până și medicul său personal fiind nevoit să respecte această regulă. La micul dejun, de fiecare dată Hitler servea cafea și felii de pâine unse cu marmeladă.

Se pare că propaganda anti-hitleristă nu a avut rezultatul scontat de liderii evreilor. Un sondaj realizat de Institutul pentru Cercetarea Culturii Tinerilor în 2010 a relevat rezultate șocante pentru autorități. Zece procente dintre tinerii cu vârste între 16 și 19 ani consideră că Adolf Hitler a făcut lucruri bune în timpul dictaturii iar 18% se plâng de influența foarte mare pe care o au și în prezent evreii.

Profetiile despre Hitler

Dacă într-adevăr istoria este scrisă de învingători, iar cea a lui Hitler a fost modificată, cum rămâne cu cei care au văzut-o înainte să se întâmple? Chiar dacă profetiile lor lasă loc de interpretări și nu constituie dovezi solide, ar putea fi totuși luate în seamă. Cei care au studiat catrenele lui Nostradamus au descoperit două în care se pare că este vorba despre Hitler. În primul, Nostradamus scria:

*„Din adâncurile Europei de Vest ,
Un tânăr copil va fi născut din cei săraci,
El, cu limba va seduce o mare de trupe;
Faima lui va crește și va ajunge până în ținuturile de Est.”*

Dacă Nostradamus a văzut într-adevăr viitorul iar în acest catren s-a referit la Hitler, de ce prezintă doar sărăcia familiei sale, puterea de convingere și faima sa? Acestea au fost cele mai importante părți din viața dictatorului german? Cum rămâne cu megalomania, satanismul, Holocaustul și dorința de a cuceri lumea? Nu au fost atât de importante pentru profetul francez? Ori nu s-au întâmplat în realitate?

Dacă al doilea catren se referă într-adevăr la Hitler, atunci putem considera că Nostradamus ne-a înfățișat faptele petrecute cu adevărat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Iată ce scria el:

*„Bestii însetate de sânge vor trece râurile,
Majoritatea câmpului de bătălie va fi împotriva lui Hister.
Într-o cuscă de fier va fi măretul atras,
În timp ce copilul Germaniei nu vede nimic.”*

Dacă aceasta este cu adevărat o referire la Hitler, remarcăm faptul că Nostradamus îl numește „măretul”, în timp ce dușmanii Germaniei sunt „bestii însetate de sânge”. Ultimile două versuri ne confirmă faptul că acestuia l-au atras într-o capcană („într-o cuscă de fier va fi măretul atras”), de care nu a fost conștient („în timp ce copilul Germaniei nu vede nimic”).

Sfânta Odilia, care a trăit în Elveția între anii 660-720, a prezis Al Doilea Război Mondial cu peste 1300 de ani în urmă. Aceste preziceri se află într-un document cunoscut drept *Profetia Sfintei Odilia*, constând în două scrisori trimise fratelui ei, în care îi povestea acestuia repetatele ei vise. „Ascultă-mă dragă frate, pentru că eu am văzut prăpădul pădurilor și al munților. Spaima a pus stăpânire pe oameni, pentru că în nicio altă parte a universului cineva nu a mai fost martor la o astfel de catastrofă. Va veni o vreme când germanii vor fi cunoscuți drept cea mai războinică națiune a lumii. Aceasta se va întâmpla atunci când din sânul acestei națiuni se va ridica un războinic teribil, care va răspândi acest flagel în toată lumea. Oamenii îl vor numi Antichrist. El va fi blestemat de mii și mii de mame, care vor jelui ca și Rașela soarta copiilor săi și care nu vor fi niciodată consolete pentru că vor părăsi această lume și vor fi ucise în propriile lor cămine”, scria Odilia. Remarcăm faptul că autoarea nu îl consideră pe Hitler ca fiind într-adevăr un antihrist, ci doar afirmă că oamenii îl vor numi așa. „Cuceritorul va apărea de undeva de pe malurile Dunării. Războiul pe care îl va aduce va fi cel mai îngrozitor război pe care omenirea l-a cunoscut vreodată” scria ea și, într-adevăr, Adolf Hitler s-a născut la mai puțin de 25 de metri de Dunăre. „Armele sale vor fi multicolore iar căștile soldaților săi vor fi prevăzute cu niște puncte care vor lansa fulgere de lumină, în timp ce în mâini aceștia vor purta torțe aprinse. Va fi imposibil să se estimeze numărul atrocităților comise”, completa Odilia. De asemenea, Hitler „va fi învingător pe uscat, pe

mare și în aer. Pe cer vor apărea războinici înaripați care, în timpul acestor atacuri de neimaginat, vor urca atât de mult încât vor ajunge până la stele, pe care le vor lua și le vor arunca asupra orașelor de la un capăt la altul al Universului, pentru a crea uriașe incendii. Pământul se va cutremura de violența bățăilor. Râurile se vor înroși de sânge. La suprafața oceanelor vor apărea monștri marini”. Interesant e faptul că, dacă Odilia se referă într-adevăr la Al Doilea Război Mondial, nu pomeneste nimic despre Holocaust ori despre celelalte orori ale lui Hitler, despre care învățăm încă de pe băncile scolilor. Niciun cuvânt despre satanism, magie neagră, homosexualitate ori alte lucruri negative puse pe seama lui Hitler. Au avut loc iar ea nu le-a văzut? Ori ni se predă o istorie eronată?

Un alt profet, mai puțin cunoscut, a fost Nikolaas von Rensburg, care s-a născut în 1864 în Africa de Sud și a murit în 1926. La vârsta de 7 ani a descoperit că are darul de a face preziceri. Datorită acestei calități, în 1899 i-a ajutat pe generalii buri să dezvolte o strategie excelentă împotriva britanicilor. A fost extrem de apreciat în timpul vieții sale, chiar dacă a prezis înfrângerea burilor. A văzut înainte să se înființeze lagărele de concentrare britanice din Africa de Sud, în care au murit peste 26.000 de civili buri. A prezis Primul Război Mondial, cu Germania pierzând și folosirea submarinelor. De asemenea, a văzut urcarea și căderea comunismului, independența Irlandei, a Indiei și a Africii de Sud, Al Doilea Război Mondial și înfrângerea Germaniei, bombardarea orașelor germane și masacrarea populației (pentru care a considerat Anglia ca fiind principala vinovată), tribunalul de la Nurnberg și executarea principalilor conducători germani, împărțirea Germaniei, înființarea ONU, a Uniunii Europene, implementarea Noii Ordini Mondiale, trădarea Bisericii catolice, tragedia de la Cernobîl, reunificarea Germaniei și căderea zidului Berlinului, moartea printesei Diana, războaiele din Golf, alegerea Angelei Merkel ca prim cancelar feminin, sfârșitul apartheidului și guvernul condus de Nelson Mandela. În 1914 a prezis o epidemie care, la sfârșitul Primului Război Mondial, va aduce mai multe victime decât războiul, îndeplinită prin gripa spaniolă. Pe lângă acestea, von Rensburg mai are 12 profetii care încă nu s-au împlinit. Legat de Germania, interesantă este afirmația sa că nu trebuie să vorbească mai multe despre puterea secretă germană. De ce a ținut acest secret? A văzut masoneria care ghida acțiunile nazistilor și a preferat să păstreze secretul de teamă? Ciudat este și faptul că, deși a prezis cu exactitate principalele evenimente ale celui de-Al Doilea Război Mondial, nu a vorbit niciodată despre Holocaust, ceea ce ridică din nou un semn de întrebare. A văzut von Rensburg toate detaliile importante, dar nu Holocaustul? Sau acesta nu a avut loc în realitate? Și de ce nici el nu aminteste de latura negativă a dictatorului german?

De fapt, niciunul dintre cei care au prevăzut aceste evenimente nu s-au referit la latura negativă a lui Hitler ori la Holocaust. Nici măcar profetii *Vechiului Testament*, atât de apreciați de evrei, creștini și musulmani. În acest caz, să considerăm că ei nu au putut vedea viitorul iar acele previziuni care s-au împlinit reprezintă doar niste coincidențe? Ori că au omis anumite informații despre Hitler? Sau poate au văzut viitorul dar latura negativă a dictatorului german, precum și Holocaustul, nu au existat în realitate?

Holocaustul

Varianta oficială, „istorică”, este că 6 milioane de evrei au fost exterminați la ordinul lui Hitler, mai ales în numeroasele lagăre de concentrare, în care aceștia au fost gazati, înfometati și transformați în săpun. Așa să fie, oare?

Numărul celor care susțin că Holocaustul nu a existat este din ce în ce mai mare. Dintre ei îl amintim pe președintele Iranului, Mahmoud Ahmadinejad, care în 2005 a numit Holocaustul drept „mit”. Apoi, în 2006, a organizat în Teheran o conferință ce i-a reunit pe principalii exponenți ai negării Holocaustului. În 2009, un purtător de cuvânt al guvernului iranian a caracterizat Holocaustul drept „o mare minciună” creată pentru a amplasa un stat inamic islamului în Orientul Mijlociu. Fawzi Barhoum, un oficial al Hamas, a făcut o declarație identică. Fathi Shihab-Eddim, un consilier al președintelui egiptean Mohamed Morsi, a catalogat recent Holocaustul drept o „farsă” organizată de serviciile secrete americane: *„Mitul Holocaustului este o industrie inventată de America”*. El susține că evreii despre care se spune că au fost uciși de nazisti au fost mutați în Statele Unite. În plus, *„serviciile secrete americane, în cooperare cu statele aliite în al II-lea Război Mondial, au creat Holocaustul pentru a distruge imaginea inamicilor germani, pentru a justifica războiul și masivele distrugerii militare, victimele civile și atacurile nucleare de la Hiroshima și Nagasaki”*. Iar dacă aceste declarații nu pot fi privite ca obiective, din moment ce aparțin unor dușmani ai evreilor, există destul de mulți evrei care susțin că Holocaustul nu a existat. Unul dintre ei chiar a avut curajul de a realiza un film documentar, în care demonstrează că „săpunul” făcut din evrei este doar un basm, „camera de gazare” de la Auschwitz a fost doar un adăpost antiaerian, reconstruit după război de către sovietici pentru a arăta ca o cameră de gazare, iar celebrul gaz folosit pentru a uciide evrei, Zycklon B, a fost folosit doar pentru deparazitarea hainelor. În plus, demonstrează că persoanele închise acolo nu erau supuse unei torturi constante, ci puteau organiza întreceri sportive, aveau un teatru propriu în care se desfășurau spectacole artistice și chiar o piscină în care se puteau înota.

Au existat într-adevăr acele camere de gazare? În timpul războiului, Aliații detineau informații detaliate despre lagărele de concentrare naziste. Dar în propaganda anti-nazistă nu au dezvăluit nimic despre existența acestor exterminări cu gaze, contrar afirmațiilor agitatorilor sionisti de pe întreg mapamondul. Aliații nu ar fi ezitat să exploateze povestea „gazărilor”, mai ales în perioada războiului, dacă aceasta ar fi fost plauzibilă. Însă au înlăturat în mod explicit orice referință la „camerele de gazare” din propaganda despre atrocitățile germanilor, din cauza lipsei dovezilor. Chiar au decis oficial să nu facă o afirmație explicită despre „camerele de gazare”, anunțând într-o declarație publică din august 1943 că *„dovezile sunt insuficiente pentru a justifica declarația privitoare la executia în camere de gazare”*. În realitate, gazul Zycklon B era folosit doar pentru deparazitare. Numeroase armate l-au folosit mereu, inclusiv cea americană până în anii 1970, dar și companii civile, spitale, fabrici, etc. S-au găsit stocuri de Zycklon B în lagăre ca Oranienburg și Theresienstadt, unde nimeni nu a afirmat că ar fi avut loc gazări umane. La Auschwitz există o imensă clădire destinată deparazitării hainelor cu

acest gaz, recunoscută oficial, însă neinclusă în circuitul turistic al vizitatorilor. Oamenii de știință Fred Leuchter și Germar Rudolf au luat mostre din așa numitele „camere de gazare” și le-au analizat în Statele Unite, negăsind nici măcar o urmă de reziduu de Zycklon B care, conform chimistilor, ar fi trebuit să rămână imprimat în fier sau în beton sute, dacă nu mii de ani. La Auschwitz se pot observa chiar și astăzi spitalul și cantina SS la câțiva metri de acele așa-zise camere de gazare. În plus, acele camere nu au nici puternice aerisiri, nici elici, pentru a elimina gazul, așa cum sunt prevăzute camerele de gazare din Statele Unite, de exemplu. „Mărturisirea” smulsă lui Hoess prin tortură, cum că soldații germani intrau în respectivele camere pentru a îndepărta mortii la câteva minute după gazare, fumând, mâncând și bănd, este cam suspectă. Respectivilor soldați le-ar fi fost cam greu să mănânce, bea și fumeze în timp ce purtau măști de gaze. Iar acestea nu sunt singurele nereguli în povestea acestor camere. S-a descoperit că nu se închideau

ermetic si se aflau lângă crematoriu, lucru absolut illogic, din moment ce respectivul gaz este exploziv. Cuptoarele despre care se presupune că erau folosite pentru a arde cadavrele nu erau nici pe un sfert la fel de eficiente precum cele de astăzi, prin urmare arderea ar fi durat mult prea mult. De exemplu, cadavrele lui Hitler si Eva Braun au fost stropite cu câteva zeci de litri de benzină, însă au putut fi recuperate si identificate. Oasele nu ard niciodată complet. De ce ar fi folosit nazistii această metodă de executie, greoaie, periculoasă pentru cel ce o execută, costisitoare si de durată? Sovieticii foloseau un singur glont în ceafă pentru a ucide. Englezii spânzurau, francezii ghilotinau iar germanii apelau la plutoane de executie. De ce pentru evrei ar fi procedat altfel? De ce ar fi consumat combustibil scump, timp si hrană pentru a-si transporta inamicii din toată Europa până în lagărele de concentrare, doar pentru a-i ucide acolo? De ce nu ar fi procedat ca sovieticii? Era mult mai simplu să fi împuscat sau spânzurat evreii acolo unde i-au găsit. De ce au ales nazistii metoda cea mai complicată si costisitoare? Nu au ales-o. Evreii nu erau adusi în lagăre pentru a fi omorâți, ci pentru a fi izolati de restul populatiei. Povestea cu săpunul făcut din grăsimea evreilor ucisi este o altă inventie a propagandei anti-naziste. Principalul argument al susținătorilor acestei ipoteze este prezenta pe respectivele săpunuri a initialelor RIF care, din punctul lor de vedere, înseamnă „Rein Judisches Fett” („grăsime evreiască pură”). În realitate, acele initiale provin de la „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung”, adică „Centrul National pentru Aprovizionare cu Grăsime Industrială”. Prin urmare, săpunurile făcute din evrei apartin doar de domeniul fantasticului.

Asa-numita „solutie finală”, planul lui Hitler de a ucide toti evreii, rămâne o altă poveste discutabilă. Imediat după înfrângerea Germaniei, Aliatii au interogat 26.000 de functionari nazisti. Cu totii au declarat că nu au auzit nimic vreodată despre acel plan, decât de la Aliati, după război. Povestea exterminării în masă a pornit de la „mărturia” lui Rudolf Hoess, fostul comandant al lagărului de la Auschwitz. Însă el a fost bătut fără milă si drogat cu alcool pret de câteva zile înainte de a semna faimoasa „mărturie” prin care admitea că 2,5 milioane de oameni au fost gazati la Auschwitz. Trebuie mentionat faptul că acea așa-zisă mărturie a fost scrisă în engleză, limbă pe care Hoess nu o cunostea. Un alt oficial german, Julius Streicher, a raportat că a fost bătut atât de rău de anchetatorii americani pentru a obtine o „mărturisire”, încât si-a pierdut 40% din capacitatea auditivă. El a fost tinut într-o celulă neîncălzită complet dezbrăcat si forțat să bea din latrină. Paznicii i-au deschis gura forțat cu un baston între dinti, pentru a-i scuipa în gură. Multi alti germani au „mărturisit” crime de război sub tortură psihică si fizică ori pentru oferte generoase. Comisia de anchetă Simpson van Rhoden asupra conduitei anchetatorilor americani pe parcursul proceselor Malmedy – Dachau a raportat maltratări si torturi, procese improvizate, administrarea de spovedanii cu preoti falsi, bătăi, etc, cu scopul de a obtine mărturii forțate de la prizonieri: *„Anchetatorii americani la Tribunalul Statelor Unite din Dachau, Germania, foloseau următoarele metode pentru a obtine mărturii: Bătăi si lovituri brutale. Scoaterea dintilor si ruperea maxilarelor. Procese improvizate. Izolare. Prezintăndu-se ca fiind preoti. Ratii de hrană foarte limitate. Depravare spirituală. Promisiuni de achitare (ex.: dacă victima ar fi implicat pe alti prizonieri să intre în scenariile proceselor aliate)... Numai doi dintre germani, în cele 139 de cazuri investigate, care au fost loviti în testicule, s-au mai putut însănătoși”*. Magistratul superior american Harlan Fiske Stone, referindu-se la Procesele de la Nurnberg, spunea despre procurorul-sef american Jackson: *„Jackson este plecat conducându-si partida de linsaj la scară mare de la Nurnberg (...) Nu-mi pasă ce le face nazistilor, însă detest să văd pretinsa lui pozitie de a conduce o curte si de a proceda conform legii. Este o fraudă puțin prea ipocrită în acceptiunea ideilor mele de modă veche”*.

Un alt exemplu de fraudă în timpul proceselor îl reprezintă faptul că, la Nurnberg, germanii au fost acuzati că au executat la Katyn 15.000 de ofiteri si membri ai elitei poloneze. Sapte militari germani au fost executati de sovietici în urma unui proces în care procurorii au prezentat duzini de „experti” si „martori”, precum si peste patru mii de declaratii scrise sub jurământ. Însă în 1989, liderul sovietic Mihail Gorbaciov a recunoscut că Stalin era responsabil pentru masacrul în masă al polonezilor. Nu Hitler a ordonat masacrele, ci aliatul americanilor. Ceea ce înseamnă că acele patru mii de declaratii folosite la proces au fost falsificate pentru a pune în cărca germanilor crimele sovieticilor.

A existat acea „solutie finală” de a extermina toti evreii? Ceea ce recunosc până si cei ce promovează Holocaustul este faptul că nu a existat niciun document prin care Hitler să fi pregătit exterminarea evreilor. Nu există niciun ordin al Fuhrerului, niciun plan si niciun buget pentru acest lucru. Declaratia lui Himmler arată că într-adevăr Hitler nu îi dorea pe evrei în Germania, ci cât mai „*de parte de fata lui*”. Ordinele lui Hitler se refereau la „*reamplasarea*” si „*evacuarea*” evreilor, cuvinte care în mod suspect au fost echivate cu

„eliminarea”. Doctorul Raul Hilberg, considerat expertul nr.1 în problema Holocaustului, scria în *Distrugerea evreilor europeni* din 1961 că au existat două ordine ale lui Hitler ce vizau eliminarea evreilor. După procesul Zundel din 1985, dr. Hilberg a eliminat din cea de-a doua editie a cărții sale toate referirile la „*ordinele lui Hitler*”, menționând într-o notă din josul paginii că „solutia finală” a nazistilor „*nu era atât un plan formulat, cât o incredibilă întâlnire de gânduri, un consens, interpretarea birocratică de la distanță a unor gânduri*”. Iar noi ar trebui probabil să înțelegem că germanii își sopteau la ureche cum să elimine evreii, fiindu-le frică să întocmească un ordin scris, un plan și să stabilească un buget. Este adevărat că expresia „solutia finală” a fost folosită de nazisti în problema evreilor. Dar acest lucru nu înseamnă că ar trebui echivalată cu „exterminarea”. Dacă guvernele din prezent caută o soluție finală în problema somajului, asta nu înseamnă că se gândesc să extermine somerii. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, această expresie era folosită în Canada atunci când se făcea referire la japonezi. Însă nimeni nu se gândeste că se plănuia un genocid canadian asupra japonezilor. Documentele din timpul războiului dezvăluie faptul că „*solutia finală în problema japoneză*” era planul canadienilor de a reamplasa, denaturaliza și deporta cetățenii de origine japoneză din Canada în Japonia. Acelasi lucru s-a întâmplat și în Germania: Hitler a vrut să deporteze evreii în Palestina. Când acestia au refuzat, au fost închisi în lagăre de concentrare, pentru a fi izolați de restul populației.

Intentionat sau nu, istoricii omit că nu doar evreii erau închisi în acele lagăre, ci și romii, homosexuali, prizonieri de război, persoane handicapate fizic ori psihic, martori ai lui Iehova și opozanți politici ai nazistilor. Despre aceste minorități nu se vorbește dintr-un simplu motiv: pentru a li se permite înființarea unui stat propriu și a obține enorme sume ca despăgubire, evreii trebuiau să fie considerați marile victime ale războiului.

Numerele sacre

Totusi nu încapă îndoială că războiul a avut victime, inclusiv din rândul evreilor. Câți dintre ei au fost omorâți în realitate în acel Holocaust? Centrul de comemorare al Holocaustului, Yad Vashem, declara: „*Nu este cunoscut numărul exact al evreilor uciși în Holocaust. Cifra cea mai frecventă este cea de șase milioane, avansată de Adolf Eichmann, un demnitar de rang înalt al SS-ului. Majoritatea cercetărilor confirmă că numărul victimelor s-a situat între cinci și șase milioane*”. Prin urmare, numărul victimelor este cel dat sub tortură de Adolf Eichmann. Cum rămâne cu cercetările care au confirmat acel număr? Răspunsul ni-l dă Barbara Kulaszka în cartea ei, *Au murit într-adevăr șase milioane?*: „*Accesul la documente era limitat de către Înțelegerile de la Bonn în 1955 pentru foștii persecutați sau succesorii lor legali, pe baza faptului că erau documente legate de persoane individuale și deci nedeschise pentru public. Cuvintele folosite de Înțelegerile de la Bonn erau că arhivele erau «evaluabile doar de foștii persecutați sau de succesorii lor legali».* Singura excepție de la această regulă, dovedită a fi sub înțelegeri, a fost pentru reprezentanții oricăreia dintre cele zece guverne Aliate, ale căror corpuri supervizoare aveau dreptul să studieze documentele. Orice cerere a unuia dintre cele zece guverne pentru acces era revăzută de către directorul ITS (Internal Tracing System). Dacă directorul o găsea nejustificată, el pasa cererea Comisiei Internaționale pentru decizia finală. Nu și-a amintit nici o cerere a Israelului care să fi fost respinsă”. Cu alte cuvinte, Israelul avea acces la acele date, iar cercetătorii și istoricii germani nu. De ce? Ce este ascuns în acele documente? Cumva faptul că numărul evreilor uciși în Al Doilea Război Mondial este mult mai mic decât șase milioane?

Putini știu că acest număr a fost folosit cu mult timp înainte de accederea lui Hitler la putere. În Primul Război Mondial, propaganda Aliată anti-germană promova pe tot mapamondul „*fabricile germane de făcut săpun din cadavre*”, „*mânutele smulse ale bebelușilor belgieni*” sau „*soldatul canadian crucificat*”. Toate acestea s-au dovedit mai târziu a fi minciuni, pentru unele Aliatii chiar cerându-și scuze germanilor după război. În 1917, guvernatorul statului New York, Martin H. Glynn, crea isterie generală prin afirmatia că germanii „*exterminaseră milioane de evrei*”. Numărul din 31 octombrie 1919 al ziarului *The American Hebrew*

(„Evreul american”) prezenta un articol semnat de Glynn, intitulat *The Crucifixion of Jews Must Stop!* („Crucificarea evreilor trebuie să înceteze!”), în care se spunea că sase milioane de evrei de peste Ocean sunt ucisi în România, Polonia și Ucraina, într-un „holocaust amenințător”. Ba, mai mult, încă din 1906, un articol sustinea că în Rusia au fost exterminați în masă sase milioane de evrei. Ziarul *New York Times* din 20 iulie 1921 anunța că sase milioane de evrei sunt în pericolul de a fi masacrați în Rusia. Vedem asadar că se vorbea despre Holocaust și cei sase milioane de evrei ucisi cu ceva timp înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial. Evreii au tinut să se victimizeze și într-un articol din *New York Times* de pe 31 mai 1936. Iar această victimizare nu este una recentă, ci se pare că a existat dintotdeauna. Ei susțin că au fost înrobiți de egipteni pe vremea lui Moise, apoi de babilonieni, masacrați de asirieni, greci și romani. Poate cea mai evidentă minciună a lor este dată de *Talmud*, care susține că, în secolul al II-lea, Imperiul Roman a masacrat 64 de milioane de evrei, lucru deosebit de suspect, ținând cont că, în acea perioadă, Pământul avea 190 de milioane de locuitori. E greu de crezut că mai bine de o treime din populația lumii era formată din evrei. Și la fel de incredibil este faptul că, după presupusa moarte a 64 de milioane de evrei, ei au continuat să existe într-un număr destul de mare. Dacă rușii au ucis sase milioane de evrei, România, Ucraina și Polonia încă sase milioane, iar germanii încă sase, putem considera că evreii ori apar ca ciupercile după ploaie, ori se înmulțesc mai rapid decât iepurii. Conform unor studii demografice, în anul 1900 existau la nivel mondial 10,6 milioane de evrei, iar în 1939 numărul lor a crescut la 16,5 milioane. Din acești 10,6 milioane, dacă rușii ar fi masacrat 6 milioane, ar fi rămas 4,6 milioane de evrei în toată lumea. Cât de mult au putut să se înmulțească aceștia, dacă România, Ucraina și Polonia au mai ucis 6 milioane, rușii încă 6 milioane și totuși numărul lor a ajuns la 16,5 milioane înainte de începerea celui de-Al Doilea Război Mondial? Și de ce nu au reușit să se înmulțească la fel de rapid și după război, ținând cont că în prezent se găsesc în toată lumea doar 13,5 milioane de evrei?

BEGLI, AMERICA'S SAVING ARMED IN RUSSIA
The New York Times, July 19, 1921, p. 1.
Original from the New York Times, 1921-1922.

**BEGS AMERICA SAVE
6,000,000 IN RUSSIA**

**Massacre Threatens All Jews as
Soviet Power Wanes, Declares
Kreinin, Coming Here for Aid.**

September, 1921, by The Chicago Tribune Co.
BERLIN, July 19.—Russia's 6,000,000
Jews are facing extermination by mass-
acre. As the famine is spreading, the
counter-revolutionary movement is gain-
ing and the Soviet's control is waning.
This statement is borne out by official
documents presented to the Berlin Gov-
ernment, which show that numerous po-
grams are raging in all parts of Russia
and the Ukraine.

The information was gathered by Dr.
Joseph Kreinin, a noted Jewish social
worker and President of the Russian
Joint Board of Jewish Societies. He
says that several villages have been
burned already and scores killed, sev-

Dar dacă numărul acestor „victime” nu este unul real? Arhivele de la Auschwitz pot face lumină în cazul numărului real al victimelor lagărelor de concentrare. Aceste arhive au fost preluate de ruși atunci când au eliberat lagărul în 1944. Nici până astăzi nu au fost făcute publice, pentru a fi cercetate de istorici sau de către publicul larg. Însă în septembrie 1989, rușii au publicat registrele deceselor de la Auschwitz, din care rezultă că acolo au murit 75.000 de persoane, dintre care jumătate din cauze firești (bătrânețe, boli, accidente de muncă). Victime ale execuțiilor au fost mai puțin de 40.000 de evrei, adică de o sută de ori mai puțini decât se vehiculează de propaganda Holocaustului. După cum spunea englezul Irving Stone, „*la Auschwitz nazistii au omorât în patru ani cam atâtea persoane câte au omorât englezii într-un singur raid de noapte la Hamburg*”.

Prin urmare, până în prezent, nimeni nu a reușit să aducă o dovadă a existenței celor sase milioane de evrei ucisi de nazisti. Am văzut că acest număr a fost folosit și în trecut. De ce ar folosi evreii acest număr, dacă nu reprezintă totalul real al victimelor? Răspunsul ni-l dă Ben Weintraub în cartea *Keystone of the New World Order: The Holocaust Dogma of Judaism* din 1994: numărul are de fapt o semnificație mitică datorită fundamentării sale pe izvoare cabalistice. Într-adevăr, numărul 6 este cel mai des întâlnit la evrei. Stema statului Israel este o stea cu sase colțuri, 6 este numărul cel mai des întâlnit în *Torah* și *Talmud*; de asemenea este numărul de zile în care evreii cred că Yahweh a creat lumea, ziua în care au fost făcuți oamenii, etc. Datorită numerologiei, parte importantă a Kabbalei evreiești, sase reprezintă cel mai important număr al evreilor, drept pentru care îl întâlnim în orice este important pentru aceștia. Ce reprezintă acest număr? Răspunsul ni-l oferă chiar stema Israelului, hexagrama sau Steaua lui David.

Iudaismul este o copie a religiei babiloniene, amestecată cu cele ale canaanienilor și egiptenilor. În majoritatea religiilor, inclusiv în acestea, zeii erau echivalați cu corpuri ceresti. Strămoșii noștri își vedeau zeii venind din cer și plecând în același loc. Cum tot ce vedeau pe cer erau stelele și planetele, logica le-a spus că acestea nu puteau fi decât respectivii zei. Planetele poartă chiar și astăzi numele unor zei. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt considerați stele (cei decăzuți sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. Adeseori anticii foloseau stelele pentru a-si reprezenta grafic zeitățile. Numărul razelor stelelor reprezintă numărul

planetei echivalată cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru Solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu șase este Marte (a șasea planetă), cea cu șapte este Pământul, cea cu opt, Venus, iar cea cu nouă raze, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeași semnificație ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era simbolul zeiței sumeriene Inanna sau al Afroditei, zeități identificate cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar.

Iudaismul sau mozaismul a păstrat această tradiție. Inițial, simbolul evreilor era steaua cu cinci colțuri, adică Jupiter, a cincea planetă din exterior către Soare. Romanul Jupiter sau grecul Zeus, numit de sumerieni Enlil, a fost primul dumnezeu al evreilor, introdus de Moise / Akhenaton sub numele Aton. După întoarcerea lor din exilul babilonian, evreii au adoptat ca simbol steaua cu șase raze, adică Marte, a șasea planetă. Marte al latinilor era Martu al sumerienilor sau Marduk al babilonienilor, noul dumnezeu al evreilor, pe care l-au numit Yahweh („cel care a devenit Luna”). Numele acestui zeu se scrie întotdeauna YHWH, cele patru litere simbolizând faptul că este al patrulea conducător al Terrei, după Anu, Enki și Enlil. Numărul 6 a devenit echivalent al zeului evreilor, Yahweh, evreii folosindu-l în toate acțiunile lor importante. Astfel înțelegem de ce au ales 6 milioane ca fiind numărul victimelor atât ale celui de-Al Doilea Război Mondial, cât și înainte de acesta. La o privire mai atentă asupra istoriei recente, se întărește ideea că și acest război a fost planificat de către ei, așa cum susțineau Protocoalele Înțeleptilor Sionului și scrisoarea masonului american Albert Pike. Din 1933, când evreii au declarat război Germaniei, până în 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, s-au scurs șase ani. Această conflagrație mondială a durat tot șase ani (1939-1945). În Primul Război Mondial, Hitler a fost înrolat în *Regimentul al șaselea de rezervă bavarez*. Când s-a înscris în Partidul Muncitoresc German National-Socialist, gruparea număra șase membri. Prima bombă atomică a lovit Hiroshima pe 6 august. Japonia s-a predat după șase zile de la lansarea bombei atomice în Nagasaki. Pe lângă cele șase milioane de presupuse victime evreiești, observăm folosirea repetată, deloc întâmplătoare, a celui mai important număr al evreilor. Ceea ce nu poate fi o coincidență, ci doar dovada unui plan bine pus la punct. Nici anul 1933 (când Hitler a obținut puterea absolută iar evreii au început războiul împotriva Germaniei) nu a fost unul întâmplător, ci ales pe baza aceleiași numerologii kabalistice. Unul dintre cele mai importante numere ale masoneriei, 33 (în procente) reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt cele divine, ca de exemplu treimea din Mesopotamia (Anu, Enlil și Enki), treimea vedică (Varuna, Indra și Mitra), trimurti din brahmanism (Brahma, Vishnu și Shiva) sau sfânta treime din creștinism (tatăl, fiul și sfântul duh). Toate aceste treimi divine, deși aparțin unor culturi diferite, reprezintă aceleași zeități. Fără îndoială, numărul 33 simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ținând cont că acest număr este de o deosebită importanță pentru francmasonerie, logica de bun simț ne sugerează că 33 este zeul lor, adică Yahweh / Marduk. Care, în Babilon, într-adevăr făcea parte dintr-o trinitate, alături de tatăl și sora sa. De fapt, numerologia modernă consideră 33 ca fiind reprezentarea numerică a Stelei lui David (cea cu șase colțuri), adică a zeului simbolizat sub această formă.

La ordinul celui de-al 33-lea președinte al Statelor Unite, masonul de grad 33 Harry S. Truman, americanii au testat prima bombă atomică la Jornada del Muerto din New Mexico, pe paralela de 33 de grade latitudine nordică, proiectul chiar purtând numele *Trinity* („Trinitatea”). Același președinte a lansat cele două bombe atomice din Japonia la distanțe egale de paralela de 33 grade latitudine nordică, Hiroshima aflându-se pe paralela de 34 de grade iar Nagasaki pe cea de 32. Toate țările prin care trece paralela de 33 grade latitudine nordică au în vigoare pedeapsa cu moartea. Tot pe paralela de 33 grade latitudine nordică se află Roswell (New Mexico, SUA), celebrul loc în care s-a prăbușit un OZN în 1947. La capătul opus al Pământului, pe aceeași paralelă, se găsește muntele Hermon, locul unde *Cartea lui Enoh* susține că au coborât pe Pământ Veghetorii lui Azazel. Reactorul nuclear al lui Sadam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 de grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul 666 ($3+3=6$; $1+2+3=6$; $4+4+3+1+3=15$; $1+5=6$). Numele Osiraq e format din Osiris (Lucifer / Azazel / Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk) + Iraq. În 1963, aproape de paralela de 33 de grade, John F. Kennedy a fost împușcat în Dealey Plaza, locul primului templu masonic din Dallas. Data morții președintelui, 22 noiembrie, indică același număr 33 ($22+11=33$). În 1968, Robert Kennedy, fratele fostului președinte, a fost asasinat în Los Angeles, tot în apropierea paralelei de 33 de grade și tot lângă un templu masonic. Să nu uităm că 33 este anul în care creștinii consideră că evreii l-au crucificat pe Iisus dar și numărul de miracole efectuate de acesta. În plus, este vârsta la care Alexandru Macedon a

murit, din voia zeilor, pentru că acesta a îndrăznit să invadeze India. Si, nu în ultimul rând, 33 este unul dintre simbolurile Ku Klux Klan (litera K este a unsprezecea din alfabet; de 3 ori K = 33).

Se consideră că numărul total al victimelor celui de-Al Doilea Război Mondial se ridică la 52 de milioane. Însă, la fel ca 6 și 33, și acest număr a fost ales pentru semnificatia sa ocultă, nereprezentând adevărata sumă a victimelor. Pentru mesoamericani și egipteni, 52 era un număr foarte important. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan / Xiuhtecuhtli (Enki). El și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Ciudat sau nu, prefixul internațional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk). Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu acest zeu. Laturile celor trei piramide de la Gizeh sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 de grade. Sunt singurele piramide din lume cu această înclinație, restul având diverse unghiuri (cel mai des de 43 de grade). Faraonul Snefereu a încercat să copieze piramidele de la Gizeh, construind la Dahshur una înclinată tot în unghi de 52 de grade. Cum partea superioară a piramidei s-a prăbușit, constructorii au lăsat așa doar jumătate, restul fiind înclinată la 43 de grade. Marea Piramidă era considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Gizeh sunt mormintele lui Thoth, al fiului său și al fiicei sale. Numărul 52 fiind asociat cu Enki / Thoth / Quetzalcoatl, cele 52 de milioane de victime ale războiului reprezintă un sacrificiu pentru această divinitate.

Holocausturile ignorate

După aproape șapte decenii de la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, suntem învățați în continuare că Hitler a fost personajul negativ, inamicii lui fiind cele pozitive. Ni se bagă pe gât un presupus Holocaust, în timp ce altele sunt complet omise. În America se estimează la circa 160 de milioane numărul indigenilor decedați ca urmare a procesului de colonizare, în luptă ori în urma bolilor aduse de europeni. Astăzi, indienii reprezintă doar unul – două procente din populația totală a Statelor Unite. În Australia, de asemenea, aborigenii reprezintă câteva procente din totalul populației. Uniunea Sovietică a măcelărit peste 20 de milioane de oameni în câțiva ani, sub conducerea evreilor Iosif Visarionovici Djugasvili (numit Stalin) și Salomon Pearl Muter (alias Nikita Hrușciiov). Bombele atomice, care au ucis peste 200.000 de oameni la Hiroshima și Nagasaki, au fost create la ordinul evreului Franklin Delano Roosevelt (Delano este un clan evreiesc din Italia iar Roosevelt nu este decât versiunea americană a numelui de familie evreiesc Rosenfeld). Blocada englezilor de la sfârșitul Primului Război Mondial a dus la moartea a 800.000 de civili germani. Între 1979 și 1981, la granița de vest a Chinei au fost măcelăriți 50 de milioane de oameni, presa mondială nesuflând o vorbă despre acest Holocaust. Deoarece, așa cum spunea și Jim Morrison, „*cine controlează media, controlează lumea*”. Soldații chinezi fuseseră antrenati de KGB și CIA, documentele acestei înțelegeri aflându-se în prezent în posesia unui avocat dintr-un orașel de lângă Bonn. Conflictul din fosta Iugoslavie a dus la 1,4 milioane de morți. Războaiele americane din Vietnam, Coreea, El Salvador, Afghanistan sau Irak au creat alte milioane de victime. Spaniolii au masacrat guansii din Insulele Canare La Gomera și La Palma. Însă nimeni nu este acuzat pentru aceste crime, nimeni nu plătește despăgubiri precum Germania statului Israel și nimeni nu vorbește despre aceste întâmplări. În schimb, se promovează asiduu doar crimele lui Hitler. De ce? Pentru că dictatorul german a fost marele dușman al evreilor. Ei, care controlează media dintr-o mare parte a lumii, au grijă să-și ascundă faptele în spatele celor ale dușmanilor lor. Iată ce scria profesorul Harry Elmer Barnes în *New York Telegram* din 29 martie 1940: „*Nimic nu poate fi mai absurd decât cunoscuta poveste pentru adormit copii, care spunea că toți oamenii buni se află într-o parte și toți cei răi, pe cealaltă parte. Unii susțin că un popor ar fi mai brutal decât altul. Ei se referă la hărtuirea germanilor din Primul Război Mondial și la felul în care sunt tratați evreii acum. În acest proces, ei omit însă cea mai mare cruzime, și anume blocada britanică împotriva Germaniei, câteva luni după noiembrie 1918. Au fost lăsați să moară de foame 800.000 de germani, femei, copii și bătrâni. Comparat cu blocada britanică din 1918-1919, Hitler ar fi părut ca un spiridus rău dacă le-ar fi făcut un asemenea lucru murdar și detestabil celor 500.000 de evrei aflați pe teritoriul Germaniei în 1933*”.

Chiar și în ziua de astăzi, Germania încă plătește despăgubiri evreilor. În multe țări, precum Germania, poți fi arestat dacă folosești cuvântul „jidan”, ori dacă îți declari simpatia față de Hitler. În Statele Unite, Biserica ortodoxă română a fost obligată să elimine din Prohod (slujba din Vinerea Mare) pasajele care susțineau că Iisus a fost ucis de iudei.

Japonia

Toti istorii consideră că cea mai mare greșeală a lui Hitler a fost atacarea Uniunii Sovietice. Însă nimeni nu poate înțelege ce l-a determinat să ia această decizie care a dus la înfrângerea Germaniei. Se pare că vinovați pentru acest lucru au fost propriii săi aliați, japonezii. Împăratului Hirohito puțin i-a pasat de strategia germanilor și a atacat Uniunea Sovietică pe neașteptate. Ca aliat al japonezilor, Hitler a fost nevoit să-i sprijine, atacând U.R.S.S.-ul la rândul său. Atragerea Germaniei împotriva sovieticilor poate fi pusă doar pe seama japonezilor, sau a fost altceva la mijloc?

Împăratul Japoniei nu a atras doar Uniunea Sovietică în război, ci și Statele Unite. Pe 7 decembrie 1941, a atacat baza americană de la Pearl Harbour fără nicio declarație de război, ceea ce i-a convins pe americani să participe oficial la cel de-Al Doilea Război Mondial. În două valuri de atac, cu durată totală de 90 de minute, niponii au omorât 2.402 persoane (și 1.282 au fost rănite), au distrus mai multe nave grele de război și au pulverizat 188 de avioane americane. În schimb, doar 64 de japonezi au fost uciși. Acest atac i-a luat prin surprindere pe americani, deși ar fi trebuit să fie pregătiți din foarte multe motive. Americanii erau deja convinși că vor fi atacați de japonezi, iar primul atac va avea loc în Filipine, acesta fiind și motivul pentru care președintele Roosevelt a mutat flota în acel loc. Americanii au interceptat telegrame japoneze în noiembrie 1941, care anunțau viitorul atac, însă le-au ignorat. La fel au ignorat și primele observații radar a avioanelor nipone din dimineața zilei de 7 decembrie. Ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că atacul a fost dorit de americani, dacă nu chiar pregătit de ei. E posibil ca împăratul Hirohito să-l fi atras intenționat pe Hitler într-o capcană, atacând Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii?

Ciudat este faptul că, după război, japonezilor nu li s-a cerut să plătească în vreun fel, precum Germania. Împăratul Hirohito și-a păstrat tronul, Japonia chiar fiind ajutată să se reconstruiască. Ciudat este că japonezii au așteptat șase zile pentru a capitula după ce au fost loviți de a doua bombă atomică a americanilor, șase fiind cel mai important număr al evreilor. De ce japonezii nu au fost trasi la răspundere pentru crimele de război? De ce au fost ajutați să-și reconstruiască țara? De ce au așteptat șase zile pentru a capitula? Și de ce au continuat războiul atunci când toți aliații lor europeni au fost înfrânți? Erau atât de aroganți încât să considere că pot învinge singuri o alianță a Statelor Unite, Uniunii Sovietice, Marii Britanii și alte state?

Unul dintre marile câștiguri ale Statelor Unite de pe urma celui de-Al Doilea Război Mondial a fost consolidarea poziției de super putere militară. Acest fapt s-a datorat mai ales bombelor atomice pe care le deținea. Pentru a ajunge o țară temută de tot mapamondul, S.U.A. trebuia să-și demonstreze superioritatea armată. Și a făcut acest lucru prin cele două bombe atomice de la Hiroshima și Nagasaki. Din acel moment, nimeni nu a mai avut curaj să provoace Statele Unite. Nici măcar Uniunea Sovietică, războiul rece fiind doar o fatadă, după părerea multora. Pentru că le-a oferit americanilor șansa să-și demonstreze puterea atomică, Japonia pare să le fi făcut un mare serviciu. Poate că împăratul Hirohito nu era un dușman al Aliaților, ci un prieten al evreilor. Poate că rolul său era de a-i oferi lui Hitler iluzia unui aliat puternic, care să-l facă să poarte războiul mult dorit de elita iudaică. Așa s-ar explica și motivul atragerii Germaniei împotriva Uniunii Sovietice. Poate că Hirohito a prelungit războiul, chiar dacă aliații săi europeni erau învinși, pentru a le acorda americanilor timpul necesar de a-și finaliza bombe atomice, prin care să-și asigure dominația planetară. Poate din acest motiv a și așteptat șase zile pentru a capitula, folosind același număr sacru al evreilor. Și poate că din acest motiv nu a fost tras la răspundere pentru crimele de război ci, dimpotrivă, a fost ajutat să-și reconstruiască țara și chiar să o ducă pe primul loc în lume la capitolul tehnologie.

Posibilitatea colaborării familiei imperiale japoneze cu elita evreiască reiese și din mesajul printesei Kaoru Nakamaru din 2 ianuarie 2012. Ea declara atunci: „În anul 1976 am avut o fantastică experiență spirituală care a constatat în deschiderea celui de-al treilea ochi și astfel am putut comunica cu oameni din OZN-uri și cu civilizația din interiorul Pământului. În interiorul Pământului există o civilizație foarte evoluată, iar informațiile care mi-au parvenit de la ei m-au convins că începând cu data de 20.12.2012, timp de trei zile este perioada în care planeta Pământ va trece în a cincea dimensiune, către un tărâm numit Nuru. În cele trei zile și trei nopți în care are loc această transformare nu vom fi capabili să utilizăm electricitatea... va fi întuneric total (zi și noapte), nici soare, nici stele, nici un fel de lumină, va fi întuneric total trei zile! Nici o mass-medie, nici o informație sau anunturi nu vor fi disponibile oamenilor de pe planeta Pământ!”. Acea dată a trecut și stim cu toții că nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Iar „fatidica” dată de 21 decembrie 2012 a fost lansată și promovată intens de oculta iudaică, cu scopul de a crea panică în rândul populației. Prin această declarație mincinoasă și manipulatorie, inducând populația în eroare și creând panică, printesa Kaoru Nakamaru a demonstrat că face jocul elitei iudaice. Prin urmare, o colaborare dintre familia imperială japoneză și oculta evreiască pare tot mai posibilă.

O declarație în acest sens avem de la jurnalistul Benjamin Fulford, care susține că a fost contactat de o societate secretă chineză, ce a declarat război grupului masonic Illuminati. Din mai multe surse, inclusiv din societatea chineză, Fulford a aflat că Illuminati au influențat Japonia încă din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Acesta au ucis peste două sute de politicieni care li s-au opus, printre care foștii Prim-Ministri Tanaka, Takeshita, Ohira și Obuchi, cu ajutorul unui drog ce provoacă infarct. Dacă informațiile jurnalistului sunt corecte, înseamnă că Japonia nu a fost în realitate aliata Germaniei în timpul războiului, ci a evreilor. Iar Hitler a fost din nou trădat.

Ultimele zile

Nu doar Japonia a avut un rol în planul evreiesc. Evreul Stalin a fost aliatul lui Hitler doar pentru a-l atrage în capcană. Biserica Catolică era condusă de evrei. Americanii, care i-au furnizat arme, erau la rândul lor conduși de evrei. Cei din anturajul său, din societățile Thule și Vrill, primeau ordine de la familia Rothschild. La fel și evreii care îl înconjurau. Rudolf Hoess, adjunctul său, a zburat pe ascuns în Marea Britanie pentru a încheia o pace separată cu englezii. În 1939, câțiva dintre generali nazisti au plănuit să-l ucidă pe Hitler, cu condiția ca Anglia să nu intervină în războiul civil care ar fi apărut în urma asasinării, după cum a demonstrat jurnalistul Louis C. Kilzer, laureat al premiului Pulitzer, bazându-se pe documente britanice din acea perioadă. Însă primul-ministrul englez Winston Churchill și-a convins ministrii să respingă ofertele generalilor germani deoarece, conform planului elitei iudaice, era nevoie ca Hitler să pornească războiul, ce ar fi dus la înființarea statului Israel. Stenogramele sedintelor guvernului britanic redau modul în care masonul Churchill respingerea propunerilor germanilor: „Hitler este doar un om care va deceda mai curând sau mai târziu. Pentru Imperiul Britanic pericolul nu este Hitler, ci Germania. Noi trebuie să-l convingem pe Hitler să atace URSS-ul pentru că acolo va fi sfârșitul lui, iar noi vom dezmembra Germania”. Capcana a fost întinsă și, așa cum scria Nostradamus cu câteva secole înainte, „copilul Germaniei nu vede nimic”.

Se pare totuși că Hitler și-a dat seama că a fost atras într-o capcană, însă prea târziu. Guy Liddell, fostul director general adjunct al serviciului de informații britanic MI5, a detaliat în jurnalele sale ultimele zile din viața lui Hitler. Pe 22 aprilie 1945, Fuhrerul a ținut un discurs în fața generalilor săi și a ministrului său de interne, Heinrich Himmler. Părea un om distrus iar când Himmler i-a cerut să părăsească Berlinul, Hitler a explodat: „Toată lumea m-a mintit, toată lumea m-a înșelat. Niciunul nu mi-a spus adevărul. Fortele armate au mintit și acum SS m-a lăsat în voia soartei”. Fata lui devenise violetă, bratul stâng avea spasme și nu putea să-și pună piciorul stâng corect pe pământ. În acea noapte a avut o cădere nervoasă și spunea încontinuu că își va găsi sfârșitul la Berlin. Însă, în noaptea în care s-a sinucis, a fost calm. Ba chiar i-a spus lui Albert Speer, ministrul armamentelor, că așteaptă moartea ca pe o eliberare de la o viață plină de greutate.

Înainte de a-si găsi sfârșitul, pe 29 aprilie 1945 Hitler s-a căsătorit cu amanta sa, Eva Brown. Ceremonia a fost una restrânsă, fără prieteni sau familie, martori fiind Joseph Goebbels si Martin Bormann. În aceeași zi si-a scris testamentul, unde i-a numit pe Goring si Himmler trădători. Iar pe 30 aprilie, înconjurati fiind de trupele sovietice, Eva s-a otrăvit cu cianură iar Hitler si-a tras un glont în tâmplă. Cadavrele lor au fost scoase din buncăr de către adjuncții lui Hitler si lăsate într-un crater făcut de o bombă, unde au fost găsite de către soldatii rusi pe 2 mai. Corpurile lor au fost îngropate si deshumate de mai multe ori de-a lungul timpului, până când, în aprilie 1970, au fost incinerate complet iar cenusa aruncată în râul Elba.

S-a sinucis Hitler într-adevăr pe 30 aprilie 1945?

Supraviețuirea lui Hitler

Magda Zeitfeld, o fostă membră a serviciilor secrete naziste, după ce a fost capturată de americani, a ales să se pună la dispoziția guvernului de la Washington. Tatăl ei era un pionier al tehnicilor de protezare facială, ce operase la cea mai mare clinică de chirurgie plastică din Germania, clinică ce primise sponsorizări generoase din partea Partidului Nazist. Doctorul Zeitfeld a lucrat un timp împreună cu fiica si fiul său, însă izbucnirea războiului i-a adus Magdei oportunitatea de a lucra în cadrul spionajului german.

După ce s-a predat, a descris sub jurământ, în fața comisiei aliate de anchetă, un incident petrecut în toamna lui 1943. Atunci, tatăl si fratele ei au primit ordin să modifice înfățișările a trei oficiali nazisti de rang înalt, încât acestia să devină de nerecunoscut, făcându-le trăsături semitice evidente. După intervențiile chirurgicale si vindecarea completă, cei trei au urcat într-un submarin în portul Bremerhaven si au plecat spre o destinație necunoscută. Magda Zeitfeld a declarat că unul dintre acei oameni era cu siguranță Adolf Hitler, al doilea era Martin Bormann, iar pe al treilea nu îl cunostea, desi îi văzuse chipul la congresele Partidului Nazist. Ea sustine că nu se putea însela în privința lui Hitler, deoarece supervizase un program ce viza modificarea înfățișării a patru bărbați, ce semănau cu dictatorul nazist, pentru o identificare fizică perfectă cu acesta. Cei patru au devenit copii perfecte ale lui Hitler doar din punct de vedere fizic, neputându-si însusi si timbrul vocal al acestuia. De aceea au fost folosiți la manifestări sau sedinte unde era necesară doar prezența lui Hitler. De altfel, se știe că Fuhrerul nu a mai ținut discursuri în public după toamna lui 1943 iar o mare parte a personalului său a fost schimbată.

La două săptămâni după ce misteriosii străini au părăsit clinica, aceasta a fost închisă de SS. Personalul a fost mutat la alte clinici iar tatăl si fratele Magdei au dispărut fără urmă. Mai mult, toate înregistrările medicale ce îl priveau pe Hitler au fost distruse iar majoritatea doctorilor care l-au consultat au dispărut la rândul lor. Singura excepție a fost o tânără tehniciană dentară, care l-a asistat pe dentistul lui Hitler în două rânduri pentru toaletarea danturii dictatorului. După ce a fost arestată de soldatii rusi, a fost capabilă să reconstituie din memorie schita danturii lui Hitler, care a fost comparată cu cea a cadavrului din buncărul din Berlin. Se pare că imaginile nu coincideau perfect, deoarece Stalin nu a fost pe deplin convins că armata sa a găsit într-adevăr cadavrul dictatorului german. Însă a declarat oficial că este vorba despre dantura lui Hitler doar pentru ca nu cumva cineva să creadă că Fuhrerul a reusit să fugă de sub nasul triumfătoarei Armate Rosii.

În 1961, Wendell Stephens, un fost colonel american, în timpul unei călătorii în Ecuador a întâlnit, în orăselul Cuenca, un preot numit Padre Krespi. Stephens a bănuir că acesta era în realitate Adolf Hitler. În casa preotului erau multe obiecte de artă de valoare nepretuită, pe care un biet preot provincial nu si le-ar fi putut permite. Magda Zeinfeld l-a însoțit pe Stephens în Ecuador și, după ce l-a văzut pe părintele Krespi, a fost și ea convinsă că acesta era fostul dictator german. Ea a recunoscut chiar în casa preotului un tablou pe care îl văzuse cândva în Cancelaria Reichului. Krespi, care nu bănuia intențiile vizitatorilor săi, le-a povestit că a fost crescut la o fermă din nordul Italiei, la granița cu Austria, și că a venit la Vatican în 1943. De altfel, părintele vorbea perfect italiană. Dar și mama lui Hitler provenea din aceeași zonă iar Adolf vorbea în copilărie italiană. Se știe că la întâlnirile cu Mussolini, Hitler nu folosea niciodată traducători iar atunci când era nervos, obișnuia să jure în italiană. Părintele Krespi povestea că a fost trimis ca preot catolic în Ecuador în 1956, orăselul în care locuia fiind cunoscut drept posibil refugiu al lui Martin Bormann. Krespi ducea aici un trai modest și era adesea văzut în compania unor germani emigrați în Ecuador. La scurt timp după întâlnirea cu Wendell Stephens și Magda Zeinfeld, părintele Krespi a decedat, fiind înmormântat cu mare pompă. Cavoul său, placat cu marmură albă, este și astăzi acoperit cu flori, localnicii păstrându-i o amintire de nesters.

Este posibil ca Hitler să mai fi supraviețuit două decenii sub o altă înfățișare? Dacă da, nu e de mirare că a ales să devină preot catolic, ținând cont că a fost toată viața un catolic convins. Ba chiar își dorea în copilărie să devină preot. Se pare că această ipoteză a fost verificată și de C.I.A. imediat după sfârșitul războiului, răscolind toată America de Sud în căutarea fostului dictator german.

Învingătorii

După finalul celui de-Al Doilea Război Mondial, Statele Unite ale Americii au devenit, din puteri continentale, super-puteri mondiale. Comunismul s-a extins de la Berlin până în China. Prin proiectul *Paperclip*, autorizat de președintele Truman în septembrie 1946, șapte sute de savanți germani (cel mai important fiind Wernher von Braun) au ajuns în secret în Statele Unite, continuând să lucreze pentru americani. Evreii au obținut dreptul de a înființa statul Israel, plus despăgubiri financiare enorme, pentru totdeauna. Iar masoneria pe care o conduc din umbră a reușit să subjuge o mare parte a populației lumii. Ca urmare a acestor victorii, Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983, declara cu o aroganță fără margini: „*Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi*”.

Privind lucrurile în această lumină pe care evreii au ascuns-o de prea multe decenii, putem concluziona că Adolf Hitler nu și-a dorit niciodată să cucerească planeta, ci să o elibereze de elita iudaică ce o înrobise. Și nu putem să nu ne întrebăm cum ar fi arătat lumea astăzi dacă ar fi reușit.

40. Geneza

De multe ori mi s-a spus că oamenii nu pot afla adevărul despre lumea în care trăim, fiind mult peste capacitatea noastră de înțelegere. Dacă oameni cu IQ urias, foarte bine pregătiți în anumite domenii nu au reușit acest lucru, un simplu muritor nu are nicio șansă. Ca de obicei, încăpățânarea nu m-a lăsat să accept această idee, ci m-a ambiționat să caut mai departe, amintindu-mi că multe dintre marile descoperiri ale lumii au fost făcute de oameni obisnuiți. De această dată m-am hotărât să încerc să aflu cea mai mare enigmă a lumii, adică geneza ei. Și de această dată, rezultatul a fost unul cu adevărat surprinzător.

În 1950, astronomul englez Fred Hoyle a lansat teoria Big Bang-ului, teorie cu care astăzi sunt de acord majoritatea oamenilor de știință. Conform acestei ipoteze, cu mult timp în urmă Universul încă nu exista. Nu exista absolut nimic, doar vidul. Cu circa 13,7 miliarde de ani în urmă, în acest imens nimic a izbucnit din senin o explozie uriasă, din care a luat naștere Universul. Acest prim Univers era atât de fierbinte, încât conținea doar energie pură. După numai o secundă, o parte din această energie a fost transformată în semintele materiei, iar Universul s-a umplut de o ceață densă. Timp de patru sute de milenii, Universul a crescut iar ceața a început să formeze atomi. După un miliard de ani, un nor de ceață a devenit atât de dens încât a explodat, dând naștere primei stele. Ceilalți nori i-au urmat exemplul, iar stelele astfel formate s-au grupat încet-încet în galaxii. Pentru veridicitatea teoriei Big Bang-ului, cercetătorii se bazează pe 3 indicii majore:

1. Vârsta celei mai vechi stele este de 12 – 13,2 miliarde de ani, adică ea corespunde parțial cu vârsta Universului.
2. Analiza luminii emise de galaxii indică faptul că obiectele din spațiu se îndepărtează unele de altele cu o viteză cu atât mai mare, cu cât sunt mai îndepărtate de Pământ, ceea ce sugerează faptul că galaxiile erau cândva adunate într-o regiune unică a spațiului.
3. În toate regiunile Universului există și astăzi o radiație de fond foarte slabă, rămasășită a torentelor de căldură și lumină din primele momente ale Cosmosului.

Multe elemente din teoria Big Bang-ului sunt întâlnite în mitologie. Vidul de la început, din care a luat naștere lumea, era numit haos sau ocean de către majoritatea popoarelor. La Heliopolis, în Egipt, Nun era oceanul primordial din care a ieșit o stâncă pe care se afla Ra, soarele (la Memphis, cel care s-a născut pe stâncă era zeul Ptah). Într-un alt mit egiptean, valurile lui Nun au dat naștere unei insule pe care au apărut patru perechi

Zeul Marduk în luptă cu monstrul Tiamat.

de zei. În mitologia fino-ugrică, haosul primordial avea forma unui ocean imens, din care s-a născut Num, zeul care a creat lumea. La turci, Sombol-Burkan a construit lumea din lut scos din oceanul primordial. La mongoli, doi zei au coborât din cer în marea primordială și au făurit lumea din nămol pe spatele unei broaște țestoase. În mitologia chineză, haosul avea forma unui ou (forma de sferă a Universului imediat după Big Bang) din care s-a născut Pan Ku, cel care a creat cerul și Pământul din cojile oului. În Babilon, haosul era reprezentat de șarpele cu aripi Tiamat. Zeul Marduk, care semnifică ordinea, a ucis-o pe Tiamat și a creat lumea din corpul ei. În mitologia nordică, haosul (vidul) era o prăpastie ce delimita focul și gheața. Din ciocnirea celor două elemente (Big Bang-ul) s-a născut uriașul Ymir, din trupul căruia va apărea lumea. La greci, conform *Teogoniei* lui Hesiod, haosul este cel care a dat naștere zeiței Pământului (Gheea), zeului lumii subterane (Tartar), zeului iubirii (Eros), zeiței nopții (Nyx) și zeului întunericului (Erebus). Gnosa valentineană

susținea că din haos s-a desprins Primul Principiu, sau Tatăl. Big Bang-ul sau explozia creatoare de materie este întâlnită și la Hermopolis, în Egipt, unde se credea că lumea a apărut din ciocnirea celor patru elemente primordiale: apa, nemărginirea, întunericul și aerul. Iar dogonii din Mali spun că pământul, aerul, focul și apa din oul zeiței Amma s-au ciocnit, provocând șapte explozii din care a apărut viața.

Povestea Big-Bang-ului, oricât de incredibilă ar părea, a fost creată cu cea mai importantă armă a oamenilor de știință: abilitatea de a transforma evenimente reale în ecuații matematice. Aceasta le-a permis cosmologilor să creeze o replică matematică a Universului, numită Modelul Standard al cosmologiei, care descrie întreaga evoluție a Cosmosului de la Big Bang până astăzi. Pentru cosmologi, Modelul Standard funcționează perfect. Are însă un mare defect: nu explică absolut totul. Cu cât oamenii de știință studiază mai intens Universul, cu atât realizează că Modelul lor standard nu este o copie exactă. Cu toată matematica sa complexă, Modelul Standard are încorporate o serie de teorii emise pentru a explica observații ce nu au sens, teorii incomplete sau nedovedite, fără de care, însă, povestea Big Bang-ului ar rămâne doar o poveste de adormit... aduții.

Teoria Big Bang-ului spune că Universul a fost creat printr-o explozie. Însă o explozie ar produce un Univers dezordonat, cu zone ce ar avea diferite mari de temperatură între ele. Iar Universul nu este deloc așa. În toate direcțiile, temperatura pare a fi aceeași. Problema temperaturii a cauzat probleme Modelul Standard, clătinând serios ipoteza Big Bang-ului. Spre fericirea cosmologilor, un om a rezolvat aparent această problemă. În 1980, Alan Guth, profesor de fizica particulelor, a emis teoria inflației. Prin aceasta, Guth susține că Universul primordial a început să se dilate încet, permițând temperaturii să se uniformizeze. Apoi, într-o fracțiune de secundă s-a extins brusc, lăsând totul perfect neted și uniform. Deși teoria lui Guth rezolvă problema temperaturii, nu poate explica ce anume a cauzat inflația. Dacă ea a avut loc într-adevăr, ar fi avut nevoie de o energie mai mare decât ne-am putea imagina. Prin urmare, se pare că inflația s-a produs într-un mod miraculos și s-a oprit chiar înainte de a distruge Universul. Ocolind acest aspect, noua teorie a inflației pare să se încadreze perfect în Modelul Standard. Noua versiune a genezei începe tot cu Big Bang-ul. Apoi, într-o fracțiune de secundă, inflația contractă Universul de un cvadrilion de cvadrilioane de ori. Când temperatura se mai răcește, se formează blocuri de materie, iar gravitația începe să-și facă efectul. Însă, în acest punct, Modelul Standard se lovește de o altă problemă: galaxiile par să se învârtă mult prea repede.

Conform legii gravitației a lui Newton, stelele de la marginea unei galaxii ar trebui să se miste mult mai încet decât cele apropiate de centru. Acest lucru se observă clar în sistemul nostru solar: cu cât planetele sunt mai îndepărtate de Soare, cu atât se mișcă mai încet. Vitezele planetelor produc o linie numită curbă de rotație. Galaxiile ar trebui să producă aceeași curbă, însă nu o fac. În mod surprinzător, când este măsurată viteza stelelor de la marginea galaxiilor, se observă că acestea se mișcă la fel de rapid precum cele apropiate de centru. În acest caz, curba de rotație nu este o curbă, ci o linie dreaptă. Acest lucru ar trebui să ducă la o catastrofă universală, galaxiile dezbinându-se la asemenea viteze uriașe de rotație. Dar pentru că acest lucru nu se întâmplă, înseamnă că există mai multă gravitație. Pentru a avea mai multă gravitație, e necesară mai multă materie decât cea existentă în Univers. Cum cosmologii nu au găsit materia necesară, au inventat-o. Astfel a luat naștere *materia neagră*. Acest nou concept pur teoretic a rezolvat problema curbelor de rotație. Conform calculelor, materia neagră este de cinci ori mai multă decât cea obișnuită. Însă și ea are un mare defect: cosmologii nu știu ce este. Nu poate fi materie obișnuită, pentru că aceasta ori emite lumină, ori o reflectă. Iar materia neagră trebuie să fie invizibilă, formată din particule pe care nu le cunoaștem și să poată trece prin materie obișnuită. În ciuda faptului că materia neagră pare să existe doar în imaginația cosmologilor, fără ea Universul nu poate funcționa conform Modelului Standard.

După acceptarea materiei negre, povestea genezei pare să fie rezolvată. Big Bang-ul se produce, inflația preia controlul și totul se extinde. După un miliard de ani ia naștere prima stea, apoi materia neagră își face efectul: crează gravitația ce permite formarea galaxiilor. Universul continuă să se extindă iar, pe măsură ce trece timpul, expansiunea încetinește. Curând, Universul se va opri. Problema e că acest lucru nu se întâmplă în realitate. Universul nu își încetinește expansiunea ci, dimpotrivă, o accelerează. Această problemă sugerează că o nouă forță dă putere Universului. A fost numită *energie neagră* și, deși nimeni nu știe ce este, cauzează un fel de anti-gravitație, făcând lucrurile îndepărtate să se respingă. Pentru cosmologi, se pare că are proprietăți magice: nu doar cauzează expansiunea Universului dar, cu cât acesta se extinde mai mult, cu atât se crează mai multă energie neagră pentru a umple golurile. Ceea ce înseamnă că există ceva ascuns în

nimic. Vidul dintre galaxii ar trebui să fie gol, fără nicio particulă. Însă, se pare că este plin de energie. La fel ca materia neagră, energia neagră nu este o soluție, ci descrierea unei probleme.

Pe lângă aceste probleme, rămâne cea mai importantă, punctul de plecare al Modelului Standard: dacă într-adevăr Universul a început cu o explozie uriasă, cum putea ea să se producă din nimic? Cosmologii au venit cu o „soluție” și de această dată. În interiorul vidului a apărut un punct de o natură specială (o așa numită *singularitate*), ceva fără dimensiuni dar cu energie infinită. Din cauze necunoscute, acel punct a ieșit din starea de singularitate și și-a manifestat uriașa energie printr-o explozie de proporții colosale, explozie ce continuă și astăzi. Imediat după explozie, Universul era conținut într-o sferă de mărime subnucleară (oul cosmic din care a apărut lumea, prezent în mitologiile multor popoare), de numai 10^{-33} centimetri diametru. Iar din acel moment, Universul se extinde cu o viteză aflată în continuă creștere, din cauza prezenței energiei negre.

Dacă acceptăm ideea că Universul fizic s-a născut din explozia acelui punct adimensional și cu energie infinită, aflat în vidul de la început, apare întrebarea: ce l-a făcut să iasă din starea de singularitate? Ei, bine, răspunsul este simplu: o vibrație. „*La început a fost cuvântul*” ne spune *Noul Testament*, o propoziție cunoscută de mulți dar înțeleasă de foarte puțini. Ce cuvânt a fost la început? Cum era acel cuvânt? Vorbit? Gândit? Scris? Era într-adevăr un cuvânt sau altceva? Cum e posibil ca un cuvânt să creeze Universul? Dacă înlocuim *Cuvântul* cu vibrația pe care o reprezintă, ideea Bibliei are sens. Vibrația primordială, ce a dat naștere primilor atomi acum aproximativ 13,7 miliarde de ani, care s-au divizat și s-au extins, ajungându-se la Universul cunoscut astăzi, a creat „explozia” de care amintesc legendele lumii, Big Bang-ul oamenilor de știință. Tribul bambara din Mali consideră că Universul a apărut din Yo, sunetul rădăcină ce nu putea fi auzit. Cu alte cuvinte, este vorba despre aceeași vibrație de care vorbește și Biblia. Mayașii considerau că lumea a apărut din întuneric după ce doi zei șerpi, Tepeu și Gucumatz, au strigat „*Pământ!*”. Din nou, vibrația reprezentată de cuvânt. Într-un mit egiptean, zeul Amon se aduce la viață singur, gândindu-se pe sine, apoi făcând oul din care iese. Tot în Egipt, la Memphis, zeul Ptah a creat lumea din capul și limba sa, gândind-o și vorbind-o. Aici vibrația creatoare este reprezentată printr-un cuvânt gândit sau rostit.

Dar dacă într-adevăr o vibrație a creat lumea, pe ea ce a creat-o? Ce a creat din nimic acel punct adimensional care a provocat Big Bang-ul? Ce a provocat inflația care a permis temperaturii să se uniformizeze după explozie? Ce provoacă acel surplus de gravitație, dacă materia neagră există doar în imaginația cosmologilor? Ce este acea energie care face Universul să continue să-și accelereze expansiunea? Poate că întrebarea corectă ar fi cine, nu ce. Strămoșii noștri atribuiau crearea lumii unor ființe superioare, zeii. Ra, Amon, Thoth sau Ptah la egipteni, Pan Ku în China, Izanagi și Izanami în Japonia, Zurvan în Persia, Ahura Mazda în zoroastrism, Marduk în Babilon, Anu în Akkad, Enlil în Sumer, Odin, Vili și Ve în Scandinavia, Sombol-Burkan la turci, Ocirvani și Tsagan-Sukurty la mongoli, zeii Phyuva la tibetani, Chaos în Grecia, Diavolul în gnosticism și bogomilism, Viracocha la incași, trei zei șerpi împreună cu trei zei celești la mayași, cei patru zei Tezcatlipoca la azteci, Nzame pentru triburile Fang din Africa, zeița Amma pentru dogonii din Mali, En-kai pentru masaii din estul Africii, Tangaroa pentru triburile din Oceania, etc. La fel se întâmplă și în religiile actuale: Dumnezeu a făcut lumea în viziunea creștinismului, Allah în islamism, Elohim în iudaism, Brahma în hinduism, și așa mai departe.

Ce părere au, însă, oamenii de știință? Este posibil ca o ființă să fi creat lumea? Multi dintre ei spun că da. După îndelungi cercetări mai ales în ultimii 60 de ani, cei mai mulți tind să încline în favoarea Universului construit de o entitate inteligentă. În sprijinul acestei afirmații, peste 600 de oameni de știință, doctoranzi la cele mai mari universități din lume, au semnat un document în care și-au exprimat scepticismul cu privire la faptul că doar selecția naturală, întâmplarea, a dus la complexitatea vieții. Deși mulți oameni de știință sunt de acord cu teoria lui Darwin, totuși nu există nici măcar o singură dovadă a unui strămoș comun al tuturor ființelor. Cel mai ilustru exemplu în acest sens este o eroare geologică numită *Explozia cambriană*. Din studiul fosilelor s-a demonstrat că viața nu a evoluat încet, după cum susținea Darwin, ci brusc, cu o viteză uimitoare, acum aproximativ 530 milioane de ani. Într-o clipă geologică, regnul animal a sărit de la organisme simple la creaturi extraordinare cu coloană vertebrală, ochi compuși și membre articulate. În anii '60, geo-chimiștii au ajuns la concluzia că atmosfera Pământului, la început, era diferită față de cea din ziua de azi,

fiind formată din dioxid de carbon, nitrogen și vapori de apă. Adică ceea ce iese din interiorul unui vulcan atunci când erupe. În urma a numeroase experimente s-a demonstrat că, în acea atmosferă, nu se putea produce nicio celulă vie pe cale naturală. Cu alte cuvinte, viața pe Pământ nu putea să apară întâmplător, din nimic, ceea ce desființează conceptul evoluționist. În plus, complexitatea celulelor sau proprietatea ADN-ului de a reține informațiile i-au condus pe biochimisti la aceeași concluzie: viața nu putea fi creată decât de o ființă inteligentă. Concluzie pe care o susțin și fizicienii, bazându-se pe faptul că toate forțele prezente în Univers (de la gravitație până la forță electromagnetică) au exact valorile necesare pentru a susține viața. Orice deviere în valorile acestor forțe, oricât de mică, ar face imposibilă existența oricărui organism viu. Merită menționat și un articol apărut în ziarul britanic *The Telegraph* pe 31 august 2010 în care, în urma experimentului de la Geneva cu acceleratorul de particule, s-a lansat ipoteza că Universul nostru ar fi putut fi creat într-un laborator de fizică, de către ființe dintr-o altă dimensiune. Nu zei cu puteri supranaturale, ci oameni probabil ca și noi, însă mult mai evoluți tehnologic. Însă și lumea acestor „oameni”, dacă ar fi fost materială, ar fi trebuit să fie creată de cineva. Este posibil să existe mai multe lumi, un multivers?

Încercând să găsească explicații asupra „momentului zero” al exploziei originale, mai mulți fizicieni au demonstrat, pe baza teoriei fizicii cuantice, faptul că o particulă elementară poate fi detectată în două locuri în același timp. Ceea ce a generat ideea că spațiul și timpul sunt lucruri abstracte, iluzii ale gândirii omului. De asemenea, există și teoria „suprgravitației”, bazată pe faptul că forța gravitațională este mult prea slabă în raport cu forța electromagnetică sau cu alte forțe (deși în Univers ea se este atotcuprinzătoare), care spune că gravitația se scurge într-un „univers paralel” și că forța gravitațională ce rămâne în Universul nostru este mult diminuată. Aceste două teorii au dus la dezvoltarea *Teoriei M* (sau *Teoria membranelor*), care concluzionează că în lume există mai multe dimensiuni decât cele trei din Universul nostru. Iar cosmologii au întâlnit o nouă problemă, desi Modelul lor Standard părea să explice nasterea Universului: întregi grupuri de galaxii par să se miste într-un mod inexplicabil. Această mișcare a fost numită *flux negru* și a generat ideea existenței nu doar a unui univers, ci a mai multora.

Credința în mai multe lumi (sau universuri paralele) există încă din cele mai vechi timpuri. La scandinavii, arborele lumii, Yggdrasil, lega cele 9 lumi ale Universului. Același arbore este prezent și în tradiția maya, unde lega Pământul de cele 13 lumi superioare și de cele 9 inferioare. Să nu uităm de multitudinea de universuri din hinduism sau de cele nouă „ceruri” din creștinism și islamism. Kabbala susține că, înainte de apariția lumii materiale, au existat mai multe lumi, ce au fost distruse din cauza dezechilibrului universal. Aceste lumi sunt „regii care au domnit în pământul Edomului înainte de a domni vreun rege peste fiii lui Israel” (Geneza 36:31).

Pentru a reechilibra Universul, a fost creată lumea fizică (Asiah), ceea ce permite celorlalte 3 lumi spirituale (Atsilut – lumea emanațiilor, Beriah – lumea sufletelor și Yetsirah – lumea îngerilor) să existe fără pericolul de a fi distruse. Ideea distrugerii primei lumi și crearea alteia exista și la incași, unde se credea că zeul Viracocha a creat o lume fără soare, lună și stele (imaterială), pe care a distrus-o și mai târziu a refăcut-o. În China se spunea că trei zei (Fuxi, Nuwa și Shannong) au recreat lumea, care se afla într-o stare totală de dezordine după moartea primului om, Pan Ku. La azteci, cei patru zei Tezcatlipoca au fost nevoiți să construiască lumea de mai multe ori pentru că, după fiecare încercare, crocodilul-femelă Cipactli mânca sau distrugea tot ce făcuseră ei. În India, la sfârșitul fiecărui ciclu cosmic ce durează 2.160 de milioane de ani, zeul Shiva distruge Universul, iar Brahma îl reconstruiește, începând astfel un nou ciclu. În *Colectia celor 6 Voci*,

una dintre cărțile lucrării *Kandlour* (ce reuneste textele sacre ale vechilor lama), se spune că există ceruri diferite ce nu sunt accesibile tuturor divinităților. Aceste 6 domenii sunt împărțite în 28 de domiciliu.

Dacă într-adevăr există mai multe lumi materiale, asemănătoare Universului nostru, și ele au avut un început. Dacă există lumi imateriale, așa cum susțin religiile lumii din cele mai vechi timpuri până astăzi, locuitorii acestora ar putea fi răspunzători pentru apariția lumii (sau lumilor) materiale. Kabbala evreiască ne oferă o variantă cu privire la această problemă. Potrivit Kabbalei, la început a existat o lume imaterială în care a luat naștere prima ființă, numită Adam Kadmon. Aceasta era o entitate pur spirituală, o parte din energia ce guvernează întreg Universul, pe care o numim Dumnezeu („*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său*” – Geneza 1:27, „*În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea Lui*” – Geneza 5:1). Lumina și energia emanate din Adam Kadmon au format „recipiente” (*kelim*) ce trebuia să susțină mult prea puternicele emanații divine. Însă aceste „recipiente” au fost distruse, ceea ce a provocat haos și o ruptură în Univers, care s-a împărțit în două lumi: cea materială și cea spirituală. Însuși Adam Kadmon a fost divizat într-o multitudine de suflete (ce conțin aceeași energie divină ca și ființa primordială), care au fost aruncate în Lumea Cealaltă (lumea fizică). Avem, așadar, din nou ideea exploziei care a creat Universul material, dar și pe cea a sacrificiului ființei primordiale, sacrificiu întâlnit la multe popoare ale lumii. În mitologia aztecă, cei patru zei Tezcatlipoca au spintecat crocodilul-femelă Cipactli, iar din trupul ei au apărut lumea, zeul ploii și primii oameni. Zeul suprem al Babilonului antic, Marduk, a creat lumea din corpul zeiței Tiamat. Scandinavii considerau că prima ființă, uriașul Ymir, a fost ucis de către zeii Odin, Vili și Ve, care i-au folosit leșul pentru a modela Universul. În brahmanism se spune că zeii l-au omorât și dezmembrat pe uriașul Purusha pentru a crea lumea. Triburile din Polinezia susțin că Tu, zeul războiului, a vrut să-și ucidă părinții pentru a aduce lumina și viața pe lume. Iar zeița Amma a Dogonilor a împăștiat prin lume bucăți din Nommo, unul dintre fiii săi, pentru a restabili ordinea. Exact ideea de dezordine cosmică amintită de Kabbala, de mitologia chineză și de multe altele.

Este posibil să existe lumi imateriale și ființe imateriale? Putem afla acest lucru privind-ne pe noi înșine. Conform majorității curenților religioase, omul nu este format doar din trup, ci și din alte două componente, suflet și spirit. Pentru grecii antici, omul avea trei părți: soma, psyche și pneuma. Pentru egiptenii antici, la moartea corpului fizic supraviețuiau două componente: Ka (un fel de substanță subtilă) și Ba (sufletul, reprezentat ca o pasăre cu cap de om). Deoarece spiritul și sufletul sunt imateriale, corpul reprezintă doar un recipient pentru ele. Cum la naștere sufletul vine de undeva iar după moarte se îndreaptă tot undeva, putem presupune că locul din care vine și către care se îndreaptă este o lume imaterială, la fel ca și el. Ce este această lume imaterială, nimeni nu știe. Cum nu știm nici ce se întâmplă acolo, după ce legi este guvernată și de către cine este locuită. Tot ce putem bănuși este că aceea este adevărata noastră casă, locul din care ne tragem și către care ne îndreptăm după o scurtă viață (sau mai multe) în universul material. Ocultistul californian N. Meadne Layne a numit această stare a realității Etheria. Ocultistul Stanislas de Guaita o numea în 1897 astral. Pentru hindusi este Akasha, pentru gnostici, Pleroma iar pentru creștini, musulmani și evrei – rai. Însă cel mai des folosit nume este Lumea Cealaltă. Ba chiar anumiți cercetători ai fenomenului OZN ori diferite persoane intrate în contact cu extraterestrii au concluzionat că aceștia provin dintr-o lume invizibilă, eterică, transcendentă. Toate credințele religioase sau oculte sunt de părere că în această lume imaterială locuiesc nu doar spiritele oamenilor, ci și alte entități superioare nouă. În acest caz, ele pot fi răspunzătoare pentru apariția lumii materiale. Ele au creat în nimic acel punct de energie care, printr-o ciudată explozie, a dat naștere materiei, Universul nostru.

Dacă lumea materială a fost creată de ființe spirituale, cum s-a reușit acest lucru? A stat cineva să creeze fiecare atom și să-l alipească altora, pentru a da naștere tuturor corpurilor cerești? A luat fiecare suflet și l-a încarnat? A dat fiecărei forțe în parte, de la gravitație până la forță electromagnetică, anumite valori, încât totul să fie perfect? Privindu-ne lumea cu atenție, totul pare a fi făcut după același tipar. Norii de galaxii se adună în structuri aproape identice cu celulele privite la microscop. Forma atomilor seamănă cu cea a sistemelor solare sau a galaxiilor: un nucleu (o gaură neagră) în jurul căruia se deplasează electroni (stele). Chiar Ernest Rutheford, laureat al premiului Nobel, preciza în 1911, la Cambridge: „*Cea mai mare parte a masei atomului se concentrează în centru, într-un nucleu greu, ce este înconjurat de orbitele electronilor, care se aseamănă cu cele ale planetelor în jurul Soarelui*”. Totul pare a fi făcut după un tipar și, ținând cont de imensitatea Universului și a corpurilor cuprinse în el, pare imposibil ca una sau mai multe entități să fi creat totul manual. Cea mai logică posibilitate este cea care ne sugerează că lumea noastră materială a fost creată și este în

continuare guvernată de un fel de program al unui fel de super-computer. Doar un astfel de program ar putea crea automat absolut tot ce este în Univers, după niste parametri stabiliți de „programatori”.

Dar dacă lumea nu a fost creată de un program al unui super-computer, ci chiar este un astfel de program, în genul celui descris de trilogia Matrix? Dacă realitatea noastră este doar una virtuală? Suntem conștienți de faptul că absolut toată materia este creată din atomi identici, însă nu putem înțelege cum de omul este făcut din același material ca piatra, de exemplu. Carnea și piatra sunt extrem de diferite, însă ambele sunt compuse din același gen de atomi. Minte umană nu poate pricepe acest lucru însă, dacă asemănăm atomii cu biți, atunci totul capătă sens. Un computer poate crea sunete și imagini diferite, deși totul este format din biți. Un super-computer creat de ființe mult superioare nouă ar putea crea materie diversă, folosind atomi în loc de biți. Dacă lucrurile ar sta așa, ar însemna că realitatea nu este decât o iluzie. Dar exact acest lucru l-au afirmat majoritatea filosofilor din cele mai vechi timpuri. Poate la asta se refereau oameni iluminați ca Iisus sau Buddha, care își învățau discipolii că materia nu contează, ci doar sufletul, acesta fiind probabil motivul pentru care numeroși călugări, creștini sau budisti, se retrag departe de lume, preferând să se ocupe doar de spiritualitate. Să nu uităm de fizicienii care au demonstrat, pe baza teoriei fizicii cuantice, faptul că spațiul și timpul sunt lucruri abstracte, iluzii ale gândirii omului. Dacă lumea materială este doar un program, atunci se explică modul în care anumiți oameni reușesc să învingă durerea (care este doar programată în mintile noastre), gravitația (prin levitație) sau să facă să dispară anumite obiecte ori persoane, care să reapară într-un alt loc (teleportare în genul copy-paste). Decât să inventăm materie neagră care să explice surplusul de gravitație sau energie neagră care să extindă Universul, e mai simplu să acceptăm ideea că lumea noastră este una virtuală, în care totul decurge după un program. La fel s-ar explica și destinul, despre care se spune că ne ghidează toate acțiunile. Dacă totul a fost programat, atunci destinul e doar o programare a acțiunilor fiecăruia dintre noi.

Dacă Universul material a fost creat de ființe energetice pentru a ne trimite aici sufletele de-a lungul uneia sau a mai multor „vii”, de ce a fost creat? Gnosticii, care și-au luat denumirea din cuvântul grecesc *gnosis* („cunoaștere”), credeau că într-o lume imaterială, Pleroma, existau entități energetice numite eoni. Unul dintre acestea, Sophia, a păcătuit și a fost aruncat într-o lume plină de întuneric și goliciune (vidul inițial). *„Dorintele ei au fost substanța materiei din care s-a format lumea. (...) Din lacrimile ei s-a format o natură lichidă, din zâmbetul ei toate sunt lucitoare și din supărarea și uimirea ei s-au făcut toate elementele corporale ale lumii”*. (Irineu – *Adversus Haereses*). Același lucru îl susține și *Evanghelia după Filip*: *„Universul a venit întru existență din pricina unei greseli”*. Gnosticii considerau că lumea materială a fost creată din cauza unei greseli, iar trupul uman este o închisoare: *„Si am intrat în mijlocul temnitei lor, care este închisoarea trupului”*. (*Apocryphon Johannis*); *„Si astfel aceia au fost închisi în temnita formelor plătuite, până la împlinirea veacului”* (*Despre obârșia lumii*); *„Aceasta este peștera modelării trupului în care viclenii au îmbrăcat ființa omenească”* (*Apocriful lui Ioan*). Privind lucrurile din acest unghi, se naste întrebarea: dacă Universul fizic a fost creat ca o închisoare? Nu cunoaștem legile după care se guvernează lumea din care provinem, dar este posibil ca și acolo să existe un fel de infracțiuni sau „păcate” și, bineînțeles, o formă de pedeapsă pentru aceste încălcări ale regulilor. Empedocle (secolul al V-lea î.Hr.) considera viața terestră un exil admitând, ca și hindusii, peregrinarea sufletului și prin animale ori plante, până la purificarea finală, care îi permite contopirea cu divinitatea. Pentru Platon, întruparea sufletului constituia o pedeapsă pentru păcatele săvârșite, telul suprem al sufletului fiind întoarcerea la fericita lume a ideilor, a adevărului, a bunătății și frumuseții. Să nu uităm de gnostici care considerau materia ca fiind malefică iar trupul uman, o închisoare a spiritului.

Este posibilă reîncarnarea? Mulți oameni de știință sau cercetători independenți au descoperit nenumărate dovezi ale existenței sale. Reîncarnarea există în religiile dispărute, dar și în multe dintre cele actuale: budism, hinduism, șamanism, la druidii celti, la pitagoreicii și orficii Greciei antice, la unele triburi amerindiene sau australiene, la taoiști, confucianiști, zoroastrieni, mithraici, maniheiști, etc. Dar și la unii dintre marii gânditori ai lumii, precum Giordano Bruno, Campanella, Hume, Leibniz, Goethe, Lev Tolstoi sau Benjamin Franklin. Creștinismul condamnă credința în reîncarnare, deși acceptă ideea posedării. Cu toate că unul dintre părinții Bisericii Creștine, Origene (185-254) spunea că aceia care și-au asasinat aproapele trebuie să se reîncarneze pentru a-și ispăși, în noua viață, crimele din viața precedentă. În plus, reîncarnarea este prezentă chiar și în Biblie. În *Evanghelia după Matei* 17:10-13, Ioan Botezătorul este prezentat drept reîncarnarea profetului Ilie: *„Și ucenicii L-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El, răspunzând, a zis: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei*

nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; așa și Fiul Omului va pătimi de la ei. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul". În aceeași evanghelie (11:14), referindu-se tot la Ioan, Iisus spune: „*Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină*". Credința în reîncarnare reiese și din capitolul 16, versetele 13-14: „*Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci*". Evreii nu au renunțat la credința în reîncarnare. Kabbaliștii spuneau că în Adam au sălășluit 600.000 de evrei care au păcătuit împreună cu el. Avraam ar fi descoperit că există reîncarnarea, acesta fiind modul prin care sufletul lui Abel s-a mutat în Seth, iar cel al lui Cain în trupul egipteanului ucis de Moise. Iar istoricul evreu Flavius Iosephus scria în *Războiul evreilor* (cartea a III-a, capitolul 8): „*cei ce părăsesc viața... au obținut un loc în cer, de unde roata timpului îi face să coboare iarăși să locuiască în trupuri*". Într-un manuscris descoperit la Marea Moartă, fratele Iisus spune: „*fericiți cei ce trec prin multe încercări, căci suferințele lor îi desăvârșesc. Ei devin astfel asemenea îngerilor Domnului din Ceruri și nu vor muri niciodată, nici nu va trebui să se mai nască vreodată, căci nașterea și moartea nu vor mai avea putere asupra lor*." Grecii antici erau și ei adepții acestei idei. Empedocle (secolul al V-lea î.Hr.) considera viața terestră un exil, admitând peregrinarea sufletului și prin animale ori plante, până la purificarea finală, care îi permitea contopirea cu divinitatea. După alte surse, sufletele celor drepti așteptau în Câmpiile Elizee dobândirea unui nou trup. Tot acolo, bând din apele râului Lethe, își uitau încarnările precedente. Pentru Platon, întruparea sufletului constituia o pedeapsă pentru păcatele săvârșite. O viață virtuoasă putea duce la încarnarea într-un corp de categorie superioară, iar una necumpătată, plină de răutăți, putea duce la încarnări inferioare: un bărbat putea să devină femeie sau, mai rău, să decadă în regnul vegetal ori animal. Empedocle, Epimenide și Pitagora susțineau că își aminteau încarnările anterioare. Iar textele gnosticilor conțin aluzii clare la reîncarnare. Biserica creștină a renunțat la reîncarnare atunci când împăratul Iustinian a convocat în anul 553 un conciliu la Constantinopol, forțându-l să elimine orice referire la acest fapt. Iustinian a condamnat concepția reîncarnării deoarece soția sa, Teodora, avea mâinile pătate de sângele multora, dar dorea să fie divinizată după moarte, neadmitând că ar putea fi obligată să trăiască cel puțin încă o viață de penitențe.

Această ipoteză nu poate câștiga prea mulți adepți deoarece nimeni nu poate accepta cu ușurință ideea că lumea în care trăiește este doar o închisoare iar propria sa viață aici, o pedeapsă. Dar este cea mai logică variantă. Cu totii observăm că viața este mai des grea decât ușoară și are mai multe părți rele decât bune, lucru care i-a făcut pe mulți să considere viața ca fiind adevăratul iad. Creștinismul susține că Lucifer a fost exilat pe planeta noastră, ca pedeapsă, Terra devenind închisoarea lui. Însă același Dumnezeu care l-a exilat pe îngerul răzvrătit ne-a creat pe noi, oamenii, în același loc, lăsându-ne să trăim în închisoarea Diavolului, alături de el. Iar răutatea din ce în ce mai crescută în oameni, latura animalică ce a înlocuit rațiunea, ne face de multe ori să ne simțim înconjurați de cei mai răi detinuți ai unei închisori de maximă securitate. Astfel putem înțelege și de ce, indiferent cât de mult ne-am ruga, Dumnezeu nu ne ajută atunci când avem nevoie sau cum avem nevoie. E firesc să nu ne ajute nimeni din moment ce am fost aruncați într-o închisoare pentru a fi pedepsiți, lăsându-ni-se totuși șansa de a ne reabilita, cu condiția să reușim acest lucru singuri. De asemenea, putem înțelege și de ce oamenii buni au o durată scăzută de viață în comparație cu restul: sunt chemați în fața "instanței judecătorești" în momentul în care și-au îndreptat greșeala, nefiind nevoie de mai mulți ani în "temniță".

De ce am fost "încarcerati"? Probabil, în lumea imaterială pe care o putem numi Acasă, cu totii am săvârșit un fel de păcat / infracțiune / încălcare a legilor. Prin urmare, am fost aruncați în această închisoare, nu neapărat pentru a fi pedepsiți, cât pentru a ne repara greselile. Biserica creștină vorbește despre un păcat original, cu care fiecare om se năște. Cum nu poate fi vorba despre păcatul lui Adam, care este doar o poveste puerilă, poate fi vorba despre acea infracțiune din Lumea Cealaltă. Buddha spunea că trecem prin mai multe încarnări pentru a obține într-un final iluminarea, eliberarea de materie și contopirea cu divinitatea. Într-un limbaj simplist, suntem aruncați în temniță până ne reabilităm. Dacă într-adevăr există un destin, o hotărâre a duratei vieții noastre încă dinainte de naștere, acesta ar putea fi echivalent cu o sentință judecătorească; timpul petrecut într-o viață pe Pământ reprezintă perioada de "încarcerare". După moartea corpului, toate religiile susțin că sufletul are parte de o judecată. Adică, după expirarea termenului stabilit la precedentă judecată, se verifică dacă respectivul condamnat merită să fie eliberat, ori are nevoie de o nouă perioadă de întemnițare (o nouă reîncarnare) pentru a se reabilita (a atinge gradul de iluminare pomenit de Buddha). Același lucru l-ar putea constitui și karma orientalilor (totalitatea faptelor negative), care trebuie arsă pentru a atinge iluminarea: greșeala care ne-a trimis în închisoare, ce trebuie îndreptată pentru a obține eliberarea. Problema este că

Înainte de fiecare întrupare, „condamnatului” i se șterge complet memoria, acesta fiind motivul pentru care nu știm nimic despre Lumea Cealaltă, despre cine suntem cu adevărat sau despre rolul nostru în această lume. Pare o misiune imposibilă să încerci să-ți repara o greșeală de care nu-ți amintesti. Însă totul este logic. Dacă știi unde ai gresit, îți vei repara greșeala și vei fi eliberat. Însă dacă o repara fără să știi ce ai de făcut, atunci vei face asta sincer, fără scopuri ascunse. Nu știm exact care este „păcatul” nostru, dacă avem cu toții unul singur ori acesta diferă de la persoană la persoană. Însă anumiți oameni evoluati spiritual ne-au oferit indicii, pe care majoritatea alegem să le ignorăm. Oamenii ca Buddha sau Iisus ne-au transmis mesaje de pace, înțelegere și, mai ales, iubire. Cu toții ne-au învățat să evităm sentimentele negative și să le alegem doar pe cele pozitive, din care reies lucrurile cu adevărat importante: iubirea, compasiunea, înțelegerea. Dacă prin ajutorarea celorlalți și sacrificiu de sine putem obține eliberarea din „închisoarea” lumii materiale și întoarcerea Acasă, atunci ștergerea memoriei are sens. Cine face aceste lucruri pentru că simte nevoia de a le face, nu datorită constientizării că doar astfel i se va deschide ușa „ternitei”, poate fi considerat evoluat spiritual și cât mai aproape de „eliberare”. Iar cine alege iluziile lumii materiale în locul spiritualității mai are multe vieți de petrecut aici. Acest lucru pare să încerce să ni-l spună Iisus în *Evangelia după Toma*, prin cuvintele „*Dacă nu vă îndepărtați de lume, nu veți afla Împărăția*”. Bineînțeles că așa ceva este dificil de realizat pentru cei mai mulți. Oricât de multe părți urâte ar avea, viața oferă și o sumedenie de plăceri, menite să ne îngreuneze misiunea. Nu sunt „îspite ale Diavolului”, așa cum le numeste Biserica, ci doar piedici făcute pentru a fi depășite doar de aceia care sunt cu adevărat pe drumul cel bun al reabilitării. Oamenii se comportă în această „închisoare” exact ca într-una pământească: puțini sunt eliberați pe bună purtare, majoritatea preferând să facă parte în continuare din mediul infraccional.

Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, când vom începe să ne câștigăm libertatea?

Foto: Ruinele castelului Saranta Kolones

Ruinele castelului bizantin Saranta Kolones se află în parcul arheologic din Pafos, oraș situat în sud-vestul Ciprului. Saranta Kolones („Patruzeci de coloane”) și-a primit numele de la numeroasele sale coloane de granit, care probabil făceau parte din piața castelului. În trecut avea un zid gros de trei metri, patru turnuri mari în colțuri și alte patru turnuri intermediare, de-a lungul zidurilor. Intrarea se făcea printr-un alt turn, în formă de potcoavă, situat în partea de est. Castelul era înconjurat de un sant adânc, traversat de un singur pod de lemn. Se crede că Saranta Kolones a fost construit de bizantini la sfârșitul secolului al VII-lea pentru a proteja portul și orașul Nea Pafos de atacurile arabilor. A fost distrus de un cutremur în anul 1222.

Foto: Ruinele orasului Nea Pafos

Nea Pafos (Noul Pafos) se află pe coasta de sud-vest a insulei Cipru. La fel ca Palaepafos (Vechiul Pafos), numit astăzi Kouklia, Nea Pafos era închinat zeiței Afrodita. Se spune că a fost fondat de Agapenor, căpetenia arcadienilor care, după războiul troian, au naufragiat pe coasta Ciprului. Agapenor ca rege al Pafosului este menționat și într-un poem grecesc descoperit la Analecta, iar istoricul Herodot, la rândul său, amintea de o colonie arcadiană în Cipru. Portul orașului a fost reconstruit de Nicocles, ultimul rege al Pafosului, în timpul lui Alexandru Macedon. Nea Pafos a devenit capitala insulei în epoca elenistică, înlocuind orașul Salamis, când Ptolemeii au preferat o locație apropiată de capitala lor egipteană, Alexandria. Aproape distrus de un cutremur, după cum povestea filosoful roman Lucius Seneca, Nea Pafos a fost reconstruit de împăratul roman Octavius Augustus, conform lui Dio Cassius, și redenumit Augusta. Deși acest nume a fost folosit în numeroase inscripții, nu l-a putut înlocui din vorbirea curentă pe cel vechi. Astăzi, parcul arheologic Pafos, sau ce a mai rămas din anticul Nea Pafos, se află pe lista patrimoniului cultural mondial UNESCO, fiind una dintre principalele atracții turistice ale Ciprului.

Casa lui Aion, construită în secolul al patrulea, a fost descoperită în anul 1983. Contine un mozaic urias ce înfățișează cinci scene. În partea stângă superioară se pot vedea Leda și Zeus deghizat în lebedă. În partea dreaptă superioară se află Dionysos copil, înconjurat de nimfe. În partea inferioară se găsește Dionysos într-o procesiune triumfală, iar imaginea alăturată îl înfățișează pe Apollo pedepsindu-l pe Marsyas, care tocmai pierduse o confruntare muzicală. În centrul mozaicului se poate vedea un concurs de frumusețe între regina Cassiopeia și nereide, prezidat de Aion, zeul timpului.

Casa lui Tezeu datează din secolul al doilea. Pe lângă decoratiunile geometrice deosebite, se pot observa și reprezentări mitologice, cum ar fi mozaicurile ce înfățișează nașterea lui Ahile sau pe Tezeu ucigând Minotaurul.

Casa lui Dionysos, construită în secolul al doilea, contine cele mai impresionante mozaicuri. Una dintre scene îl înfățișează pe Dionysos întorcându-se din India într-un car tras de două pantere. Multe altele contin scene de vânătoare. Unul dintre cele mai celebre mozaicuri este cel în care Zeus, transformat în vultur, îl răpește pe Ganymede (descriș de Homer ca fiind cel mai frumos dintre muritori) pentru a-l duce pe muntele Olimp.

Amfiteatrul Odeon, construit în secolul al doilea, cu aproximativ 1.200 de locuri:

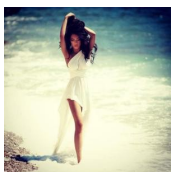
Farul, construit de Imperiul Britanic în 1888:

Asklepionul sau sanctuarul lui Asklepios, zeul medicinei:

Foto: Castelul Pafos – Între fort și depozit

Una dintre principalele atracții ale orașului Pafos din Cipru, castelul a fost construit de bizantini ca fort pentru protecția portului. Distrus de un cutremur în 1222, a fost reconstruit de lusignani în secolul al treisprezecelea. În 1570 a fost distrus de venetienii incapabili de a-l proteja în fața otomanilor. La rândul lor, otomanii l-au reconstruit și întărit după ce au capturat insula. De-a lungul timpului, castelul a servit ca fortăreață, închisoare și chiar depozit de sare în timpul ocupației britanice. A fost declarat monument istoric în 1935 iar în prezent este folosit ca decor al festivalului anual al Afroditei din luna septembrie.

Foto: Petra Tou Romiou – Locul nașterii zeiței Afrodita

Conform legendei, atunci când titanul Kronos și-a castrat tatăl, pe Uranus, organele genitale ale acestuia au căzut în mare, lângă tărmlul sudic al Ciprului. În acel loc, din spuma valurilor s-a născut Afrodita, zeita dragostei și a frumuseții.

Am avut ocazia de a vizita acest loc, numit Petra Tou Romiou, anul trecut, chiar de ziua mea. Dacă s-a născut într-adevăr zeita aici, nu contează prea mult. Cert e faptul că „pietrele Afroditei”, unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj din antichitate, păstrează încă magia lumii antice, o lume demult uitată în spatele unor legende.

Apocalipsa lui Ezdra

În anul 363, Conciliul de la Laodicea a stabilit că doar cărțile Vechiului Testament și cele 27 ale Noului Testament trebuie incluse în canon și utilizate în Biserici. În 393, Conciliul de la Hippo a stabilit, la rândul său, drept canonice cele 27 de cărți ale Noului Testament. Conciliul de la Cartagina din anul 397 a stabilit că doar 26 de cărți ale Noului Testament sunt de origine divină. Canonul de atunci nu includea Apocalipsa lui Ioan, care a fost adăugată la un Conciliu ulterior de la Cartagina în anul 419. Stabilind cărțile care să facă parte din Vechiul Testament, primele trei concilii au eliminat toate celelalte scrieri, considerate apocrife, utilizate până atunci în biserici. În mod oficial, canonul pentru Biserica Catolică a fost stabilit la Conciliul Tridentin, între 1545 și 1563. În 1672, Sinodul de la Ierusalim a stabilit canonul pentru bisericile ortodoxe, alegând aceleași cărți ca la catolici pentru Noul Testament, dar un canon diferit pentru cel Vechi.

Dintre cele 27 de cărți ale Noului Testament, doar opt sunt considerate scrise de autorii cărora le sunt atribuite, și anume șapte dintre epistolele lui Pavel precum și Apocalipsa (despre care se știe că a fost scrisă de cineva numit Ioan, dar nu se știe cine a fost acesta). Restul sunt fie falsuri, fie false atribuiri, fie cărți a căror autenticitate nu este certă.

Cărțile apocrife, eliminate de Biserică, provin de la unii iudei sau creștini, care au atribuit aceste scrieri unor personaje din Sfintele Scripturi, pentru a le conferi autoritate. Până în secolul al IV-lea nu a existat o delimitare clară între acestea și cele considerate canonice. Ca urmare, multe dintre evenimentele prezentate în ele au fost integrate în tradiția ortodoxă (cum ar fi adormirea Maicii Domnului, copilăria lui Iisus, coborârea sa în iad, etc.). Pentru credincioși nu a contat dacă evenimentele din scrierile canonice ori apocrife au fost acceptate sau nu de Biserică, considerându-le multă vreme pe toate de inspirație divină. Lucru care se întâmplă chiar și astăzi. Oricât de oarbă ar trebui să fie credința din punctul de vedere al Bisericii, poate ar trebui să ținem măcar un ochi deschis atunci când alegem în ce să credem. Deoarece s-a demonstrat de ceva vreme că primele cinci cărți ale Vechiului Testament nu au fost scrise de Moise, ci de cel puțin patru persoane diferite, că apostolii lui Iisus, care erau analfabeți, nu erau în stare să-și scrie nici măcar numele în limba lor, darămite evangheliile în greacă, că două persoane au scris cartea atribuită lui Enoh sau că gnosticii au compus multe dintre evangheliile atribuite apostolilor lui Hristos.

Dintre toate falsurile grosolane (canonice sau apocrife) am ales una singură, probabil cea mai evidentă, și anume Apocalipsa lui Ezdra.

Conform tradiției evreiești, Ezdra (care a trăit aproximativ între anii 480-440 î.Hr.) este marele preot care a introdus Tora în Ierusalim după întoarcerea evreilor din exilul babilonian. Neoficial, el este cel care, ajutat de un mare grup de preoți, a compus cărțile Vechiului Testament. Nu dezbatem acum aceste detalii, ci ne interesează doar perioada în care se presupune că a trăit: secolul al V-lea î.Hr.

Apocalipsa lui Ezdra povestește cum profetul i-a cerut într-o zi lui Dumnezeu să-i arate tainele slavei sale. Pentru aceasta, a postit mai bine de trei ani (190 de săptămâni). După această perioadă a fost luat la cer, unde i s-au revelat anumite secrete. Se pare că autorul acestei cărți stătea cam prost atât cu istoria, cât și cu logica, deoarece a lăsat să scape o mulțime de nereguli. Dar, din moment ce mulți credincioși nu le-au observat timp de multe secole, se pare că și-a îndeplinit misiunea.

Unul dintre pasajele nelalocul lor este următorul: „*Voiesc să mărturisesc înaintea lui Dumnezeu pentru spița creștinilor*”. Care creștini? Iisus s-a născut cu 450 de ani mai târziu iar creștinii, adepții lui, nu puteau să creadă în el înainte ca el să existe. Însă autorul nu pare să știe acest lucru, continuând cu aceeași greșeală: „*Atunci Ezdra a zis: «Viu este Domnul, că nu voi înceta să cer de la Tine milă pentru neamul creștinesc»*” și „*iar proorocul a zis: «Doamne, îndură-Te de neamul creștinesc»*”.

În lumea sa proprie, în care trecutul, prezentul și viitorul există în același timp, autorul Apocalipsei îi atribuie lui Dumnezeu următoarele cuvinte, adresate lui Ezdra: „*Vreau să-mi fii Mie precum Pavel și Ioan, căci mi-ai adus nestrucată comoara cea de mult preț, și să fii ca un turn de întărire pentru oameni*”. Intuim că acești Pavel și Ioan sunt doi dintre apostolii lui Iisus, care s-au născut cu peste patru secole mai târziu. Cum ar fi putut să-i ceară Dumnezeu lui Ezdra să fie ca doi oameni care se vor naște peste patru sute de ani? Cum ar fi putut Ezdra să știe cine vor fi acei doi apostoli? Oare era profetul capabil să călătorească în viitor? Sau mintea autorului acestei cărți sfidează orice lege a fizicii? Sau chiar logica? Mai târziu, este scris că profetul a fost dus spre răsărit, unde a văzut Pomul vieții, dar și pe Enoh, Ilie, Moise, Petru, Pavel, Luca și Matei. Dacă despre primii trei putem presupune că au trăit înainte de Ezdra, nu putem înțelege totuși cum de erau morți patru apostoli cu câteva secole înainte de a se naște.

Dus de îngeri în locurile de dedesubt ale Tartarului, Ezdra a văzut la un moment dat un bătrân așezat pe un tron cuprins de limbi de foc. Întrebând cine era acel om și care este păcatul lui, îngerii i-au răspuns: „*Acesta este Irod, care a fost rege pentru o vreme; a poruncit cândva ca toți pruncii de la doi ani în jos să fie omorâți*”. Cândva... în viitor, poate. În primul rând, nu există nici măcar o singură dovadă că regele Irod ar fi condamnat o mulțime de copii la moarte. Niciun istoric sau scrib al vremii nu a menționat acest masacru. Această întâmplare este prezentată doar de Evanghelia după Matei, celelalte trei ignorând total acest aspect. Ceea ce ne duce la concluzia că nu s-a întâmplat în realitate, fiind doar o poveste inventată de un evanghelist, copiată din povestea lui Moise. Iar în al doilea rând, Ezdra a trăit cu peste patru sute de ani înainte de acest presupus eveniment. Prin urmare, Irod nu putea fi nici măcar născut, darămite mort, în acea perioadă iar folosirea timpului trecut în afirmația îngerului („*a fost rege*”, „*a poruncit cândva*”) denotă ignoranța autorului acestei cărți, care nu știa nici măcar perioada în care a trăit profetul căruia îi atribuise această scriere.

Aceeași ignoranță reiese și din pasajul „*pe loc și cu multă cinste și-a dat sufletul lui cel de mult preț, în ziua a douăzei și opta a lunii octombrie*”. Pe vremea lui Ezdra nu exista luna octombrie. Pentru el, acea lună s-ar fi numit *cheshvan*, așa cum o numesc și astăzi evreii. Denumirile lunilor, așa cum le cunoaștem în prezent, au apărut odată cu calendarul iulian în anul 46 î.Hr., cu patru secole după Ezdra. Cel care a introdus acest calendar și a dat numele lunilor anului a fost Caius Iulius Cezar. Octombrie provine din latinescul *octo* („opt”), fiind în calendarul iulian a opta lună a anului. Prin urmare, pentru orice evreu, Ezdra nu ar fi murit pe 28 octombrie, ci pe 12 cheshvan. Asta ca să nu mai vorbim despre faptul că Ezdra nu ar fi putut să-și descrie propria sa moarte și înmormântare, fiind decedat în acel moment.

Mai mult decât atât, autorul necunoscut își transferă ignoranța Dumnezeului său: „*îmi voi întinde brațul și voi apuca lumea din cele patru colțuri și îi voi aduna pe toți în Valea lui Ieosafat și voi șterge sămânța oamenilor ca lumea să nu mai fie*”. Cu toții știm astăzi că Pământul nu are colțuri (spre deosebire de mintea autorului), fiind sferic și, mai mult ca sigur, orice entitate superioară știe același lucru. Prin urmare, nu Dumnezeul care vorbea cu Ezdra dă dovadă că nu știe pe ce lume trăiește, ci autorul necunoscut al acestei apocalipse.

Nici previziunile apocaliptice nu conțin amănunte senzaționale, ci doar scorneli ale imaginației umane: „*și Dumnezeu a zis: «Mai întâi voi aduce un cutremur pentru pieirea tuturor fiarelor cu patru picioare și a oamenilor; iar când vei vedea că fratele își lasă fratele pradă morții, că fiii se vor ridica împotriva părinților, că femeia va uita de soțul ei, că un popor se va porni împotriva altuia cu război, atunci vei ști că sfârșitul este aproape. În zilele acelea, fratele nu se va mai îndura de frate, nici bărbatul de femeia lui, nici prietenii de*

prieteni, nici robul de stăpânul lui; fiindcă cel care este vrăjmașul omului va ieși din Tartar și îi va învăța multe răutăți pe oameni”. Chiar dacă mulți vor recunoaște prezentul în această descriere, adevărul e că ea se potrivește oricărei perioade. Întotdeauna au existat frați care s-au ucis între ei, copii care și-au atacat părinții, femei care și-au uitat soții sau războaie între diferite popoare. Istoria ne învață aceste lucruri. Prin urmare, aceste informații despre „sfârșitul zilelor” nu sunt unele profetice, de inspirație divină, ci unele logice, aplicabile oricărei epoci.

Nu știm cine este autorul acestei cărți, dar putem presupune că era un creștin, din moment ce în acest manuscris întâlnim multe elemente creștine. De exemplu, „atunci Dumnezeu și-a adus aminte de cei pe care i-a făcut, și a zis către prooroc: «Cum aș putea să Mă îndur de cei care mi-au dat să beau oțet amestecat cu fiere și care nu s-au pocăit nici măcar atunci?»” În această descriere îl recunoaștem pe Iisus iar echivalarea acestuia cu Dumnezeu este o idee exclusiv creștină. În plus, când a venit vremea ca Ezdra să-și dea duhul, Dumnezeu l-a trimis să se ocupe de acest aspect pe „Fiul Său Unul născut”. Iar ideea unui fiu al lui Dumnezeu este evident creștină, nicidecum iudaică. Până și prezența Antihristului în iad subliniază aceeași mentalitate creștină, ținând cont că acesta nu este prezent (cel puțin cu acest nume) decât în creștinism (antihrist = împotriva lui Hristos). Putem presupune totuși că autorul necunoscut al Apocalipsei lui Ezdra era un creștin grec, din moment ce pentru iad a folosit termenul grecesc Tartar, nu evreiescul Sheol.

Pentru a fi sigur că lumea îi va citi și aprecia „opera”, autorul necunoscut o încheie cu binecuvântări și blagosloviri: „dăruiește binecuvântare cerească tuturor celor care copiază această carte, ca și celor care o au sau își amintesc de numele meu și cinstesc amintirea mea; și binecuvântează-i pe aceștia în toate lucrările lor după cum l-ai binecuvântat pe Iosif, și nu-ți aminti de răutățile lor de dinainte atunci când vor veni la judecată. Cât despre cei care nu au crezut în cele scrise aici, să ardă precum Sodoma și Gomora. Și s-a făcut un glas către el, zicând: «Ezdra, iubitul Meu, toate lucrurile pe care le-ai cerut vor fi date acelora»”. Oricât de mult mi-aș dori să fiu binecuvântat ca Iosif, nu pot să ignor erorile prezentate mai sus. Și nici faptul că această încheiere seamănă izbitor cu acele scrisori / e-mail-uri / mass-uri în lanț, de genul „dacă nu faci ce scrie aici și nu dai mai departe la cel puțin cincizeci de persoane, vei păți toate ororile posibile și imposibile”. Și oricât de credibilă ar părea confirmarea din final venită din partea Domnului, m-am resemnat deja cu gândul că mă așteaptă o soartă asemănătoare Sodomei și Gomorei. Sau a celor arși pe rug în perioada Inchiziției, care au ales de asemenea să nu creadă poveștile absurde băgate pe gât de „locuitorii lui Dumnezeu pe Pământ”. Pentru că întotdeauna e de preferat o moarte în lumina flăcărilor decât o viață în întunericul ignoranței.

Lucifer în Biblie

Legenda lui Lucifer e arhicunoscută în rândurile creștinilor și nu numai. Îngerul care a dorit să-i ia locul lui Dumnezeu a devenit echivalent cu răul absolut. Din cel mai frumos înger, preferatul Domnului, Lucifer s-a transformat într-un monstru hidos, al cărui nume mulți se feresc să-l rostească, de teamă să nu-l atragă în viețile lor. Ceea ce probabil doar puțini știu e faptul că Lucifer, cel care s-a răzvrătit împotriva tatălui său, s-a luptat cu fratele său mai mic, Mihail, apoi a fost exilat pe Pământ împreună cu acoliții săi, este inexistent în Biblie. Legenda și numele său au apărut în urma interpretării eronate a unor versete din două capitole biblice, al 14-lea din *Cartea lui Isaia* și al 28-lea din *Cartea lui Ieremie*.

Cuvântul *lucifer*, care înseamnă „aducătorul luminii” era folosit în latină pentru a desemna o fază a planetei Venus (lucefărul de dimineață), după cum se poate observa din operele lui Marcus Terentius Varro, Cicero,

Plinius cel Bătrân, Virgiliu, Ovidiu și ale altor autori latini timpurii. Pentru luceafărul de seară, romanii foloseau un alt nume, *vesper*. Pe scurt, romanii numeau luceafărul de dimineață Lucifer, iar pe cel de seară Vesper, deși era vorba despre aceeași planetă.

În Biblie, diavolul este numit în multe feluri (Satan, diavol, adversar, inamic, acuzator, marele balaur, șarpele cel bătrân, Beelzebub, Belial), dar nici măcar o singură dată Lucifer. În *Cartea lui Isaia* 14:4-17, profetul ce a dat numele capitolului îl descrie pe regele Babilonului ca pe un luceafăr de dimineață (*helel* în ebraică), căzut în ochii Domnului. Așa cum era firesc pentru un roman, Eusebiu Sofronie Ieronim din Stridonul Dalmației a tradus *luceafărul de dimineață* prin cuvântul latinesc *lucifer*. Cu toate acestea, unii interpreți ai Bibliei au ignorat sensul real al cuvântului *lucifer* și faptul că Isaia se referea în respectivul capitol la regele Babilonului, înțelegând că este vorba despre Satan și despre decăderea lui. În *A doua epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru* 1:19, același cuvânt (*phosphoros* în greacă, echivalentul ebraicului *helel*) a fost tradus în latină tot prin *lucifer*, deși nu există nicio referire la Diavol. Iar în *Apocalipsa* 22:16, Iisus spune: „*Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, luceafărul de dimineață (helel în ebraică, phosphoros în greacă și lucifer în latină)*”. „Înțelepții” Bisericii au păstrat pentru aceste două pasaje sensul real al cuvântului *lucifer*, adică *luceafăr de dimineață*, însă nu au vrut nici în ruptul capului să aplice aceeași logică și la Isaia. Astfel, dintr-o eroare de interpretare, îngerul rebel s-a ales cu un nou nume, Lucifer, care a început să fie folosit pentru Diavol și răspândit cu ajutorul unor lucrări precum *Infernul* lui Dante Alighieri, *Paradisul Pierdut* al lui John Milton, dar și Biblia regelui James, folosită și astăzi de cei mai mulți vorbitori de limbă engleză.

Capitolele 13 și 14 ale *Cărții lui Isaia* se referă la „*proorocia despre Babilon pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos*”. În versetul 4, Yahweh îi spune limpede lui Isaia: „*Tu vei cânta cântecul acesta de ocară împotriva împăratului Babilonului și vei zice: (...) Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălașul meu, în fundurile laturei celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi». Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului! Cei ce te văd își întorc privirea în spre tine și se uită cu luare aminte zicând: «Oare acesta este omul de care tremura pământul și împărățiile se cutremurau? Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustiu și cetățile le dabora și nu da drumul robilor săi?» Toți împărății popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locașul său. Și numai tu ești azvârlit departe de mormântul tău, ca o ramură fără de preț, ca rămășițele celor care au fost uciși cu lovituri de sabie, zvârliți pe pietre de mormânt, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu te vei pogori în mormânt, căci tu ai pustiit pământul tău și pe poporul tău l-ai ucis! Niciodată nu se va mai vorbi despre neamul celor răi!». Așadar, este foarte clar că aceste cuvinte se referă la regele Babilonului, nicidecum la îngerul răzvrătit. Acest rege a stârnit mânia dumnezeului evreilor în primul rând pentru că i-a cucerit pe evrei, iar în al doilea rând deoarece s-a crezut atotputernic, un zeu pe Pământ. „*Oare acesta este OMUL de care tremura pământul*” demonstrează că este vorba despre o ființă umană, nicidecum despre o entitate superioară. „*Pe poporul tău l-ai ucis*” se referă la poporul babilonian, subliniind încă o dată că pasajul de mai sus se referă la regele Babilonului, nu la vreun înger răzvrătit.*

La fel stau lucrurile și cu *Cartea lui Iezechiel*. Aici, Yahweh îl trimite pe profet cu amenințări la mai multe popoare. În capitolul 24 îl trimite la israeliți, în capitolul 25 la amoniți, moabiți, edomiți și filistenii, în capitolele 26-28 la fenicienii din Tir, în capitolul 28 la sidonieni, în capitolul 29 la egipteni, în capitolul 30 la egipteni, etiopieni, libieni și lidieni, în capitolele 31-32 din nou la egipteni, în capitolele 33-34 la israeliți, în capitolul 35 la muntele Seir, în capitolul 36 la munții Israelului iar în capitolele 38-39 la regele din Roș, Meșec și Tubal. Amenințările lui Yahweh prin gura lui Iezechiel erau îndreptate către oameni, israeliții care și-au pierdut credința dar și dușmanii Israelului. În capitolele 26 și 27 se observă foarte clar că Yahweh se referă la orașul Tir din Liban („*Iată sunt împotriva ta, Tirule, și voi ridica împotriva ta popoare multe, cum își ridică marea valurile sale*”, „*Și tu, fiul omului, ridică plângere împotriva Tirului, și zi către el...*”). Capitolul 28 continuă amenințările la adresa orașului Tir, de această dată îndreptându-se către conducătorul său: „*Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: Fiul omului, spune celui ce domnește în Tir: Așa zice Domnul Dumnezeu: Inima ta s-a înălțat și a zis: «Sunt un dumnezeu și stau pe scaunul lui Dumnezeu în inima mărilor», dar tu, deși nu ești Dumnezeu, ci om, îți închipui în inima ta că ești la fel cu Dumnezeu*” (1-2). Rămâne un mister modul în care cei mai mulți consideră că este vorba despre Lucifer, când scrie negru pe alb: Yahweh îl trimite pe Iezechiel la cel ce domnește în Tir, adică la regele cetății. Acest rege era un om, nicidecum un înger. Altfel, probabil s-ar fi găsit câteva mărturii scrise, mai ales în Biblie, care să ateste faptul că, în timpul lui Iezechiel, un

înger a condus o cetate. Din citatul de mai sus se înțelege că acest rege a devenit foarte arogant, considerându-se un (dumne)zeu. Pasajul „*nu ești Dumnezeu, ci om*” subliniază foarte clar că acest conducător al Tirului era om, nu înger sau Dumnezeu. Dacă s-ar fi referit la Lucifer, fără îndoială că pasajul de mai sus ar fi specificat „*nu ești Dumnezeu, ci înger*”. În continuare aflăm și motivele aroganței regelui din Tir: „*Iată, tu îți închipui că ești mai înțelept decât Daniel și nu sunt taine ascunse pentru tine; prin înțelepciunea ta și cu mintea ta ți-ai agonisit bogăție și ai adunat în vistieriile tale argint și aur; prin înțelepciunea ta cea mare, prin ajutorul negoțului tău, ți-ai sporit bogăția și mintea ta s-a îngâmfat cu bogăția ta*” (3-5). Datorită faptului că mintea sa a născocit o metodă de a se îmbogăți, regele s-a considerat foarte înțelept. Într-adevăr, descoperirile arheologice relevă faptul că orașul Tir a fost unul foarte bogat în antichitate, lucru pe care îl explică mai pe larg capitoul 27 din *Cartea lui Ieremie*. Prin urmare, regele din Tir s-a îmbogățit foarte mult de pe urma negoțului, lucru ce i-a crescut și aroganța. Deoarece era foarte bogat și foarte inteligent (din punctul său de vedere), regele s-a considerat un zeu printre oameni. Nu orice zeu, ci chiar cel mai mare dintre toți, Dumnezeu. Motivul supărării lui Yahweh este evident: „*De aceea, așa zice Domnul Yahweh: Pentru că tu te-ai asemănat cu Yahweh, iată, Eu voi aduce împotriva ta pe străinii cei mai răi din toate popoarele, și aceia își vor scoate sabia împotriva frumoasei tale înțelepciuni și vor întina strălucirea ta; în mormânt te voi coborî și vei muri în inima mărilor de moartea celor uciși*” (6-8). Yahweh susține că regele din Tir va coborî în mormânt, murind înecat. Dacă ar fi fost vorba despre un înger, acesta nu ar fi putut să moară. Nicăieri nu afirmă Biblia că îngerii pot muri. Biserica spune că Lucifer a fost închis în lumea subterană, va fi eliberat la Apocalipsă, va fi închis din nou pentru câteva mii de ani, din nou eliberat, apoi legat pentru totdeauna. Dar nu omorât. Însă pasajul de mai sus susține că regele din Tir va fi ucis. În plus, dacă Yahweh s-ar fi referit la Lucifer, spunând că îl va uci, această idee ar fi contrazis *Apocalipsa* lui Ioan care susține că Lucifer nu e mort, ci legat în Adânc. „*Spune-vei oare înaintea ucigașului tău: «Eu sunt un dumnezeu», când tu ești un om în mâna celui care te uci, iar nu Dumnezeu? Vei muri de mâna străinilor, de moartea celor netăiați împrejur, căci Eu am spus aceasta, zice Domnul Yahweh*” (9-10). Din nou apare ideea că regele din Tir este doar un om și că va fi ucis de către oameni. Repet, dacă ar fi fost vorba despre Lucifer, acesta nu ar fi putut fi omorât, conform părerii Bisericii. Iar dacă Mihail nu a reușit să-l ucidă, mai mult ca sigur nu ar reuși asta nici niște simpli oameni. În versetele 11-12 se subliniază din nou ideea că este vorba despre regele din Tir, un om, nu un înger: „*Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: Fiul omului, plânge pe regele Tirului și-i spune...*”.

Pasajul care a dat povestea căderii lui Lucifer este următorul: „*Așa zice Domnul Yahweh: Tu erai pecetea desăvârșiri, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Yahweh; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze și diamante, cu crisolit, onix și iaspis, cu safir, smarald, carbunc și aur; toate erau pregătite și așezate cu iscusință în cuibulețe și puse pe tine în ziua în care ai fost făcut. Tu erai heruvimul pus ca să ocrotești; te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Yahweh, și umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea. Din pricina întinderii negoțului tău, lăuntru tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuit, și Eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scânteietoare și te-am aruncat din muntele lui Yahweh, ca pe un necurat. Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta, și pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ și te voi da înaintea regilor spre batjocură. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept, ți-ai pângărit altarele tale; și Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va și mistui; și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd. Toți cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază și în veci nu vei mai fi*” (12-19). Toate fragmentele dinainte de acesta indică foarte clar faptul că este vorba despre un om, nu despre un înger. Interpretarea cea mai exactă a pasajului de mai sus este următoarea: regele din Tir era un om foarte credincios, pe placul lui Yahweh, până în momentul în care s-a îmbogățit („*Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea*”). Drept urmare, zeul evreilor s-a supărat pe fostul său protejat, preferând să-l amenințe prin gura unui profet, decât să-l pedepsească așa cum ar face un dumnezeu atotputernic. Unii consideră că fraza de mai sus se referă la un înger, deoarece doar o astfel de ființă ar putea fi neprihănită, în timp ce toți oamenii se nasc păcătoși. Ideea absurdă că toți oamenii se nasc cu păcatul primordial, de care pot scăpa doar prin botez, a fost introdusă de Biserica . Vechiul Testament nu susține această ipoteză, ci chiar consideră unii oameni ca fiind neprihăniți. Iată câteva exemple: „*Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său*” (Geneza 6:9), „*Să mă cântăresc în cumpăna dreptății și Dumnezeu să cunoască neprihănirea mea*.” (Iov 31:6), „*Neprihănirea poartă pe cei drepti, iar strămbătatea prăpădește pe cei vicleni*.” (Pildele lui Solomon 11:3), „*Cel fără de lege este răsturnat de răutatea lui, iar cel drept găsește scăpare în neprihănirea lui*.” (Pildele lui Solomon 14:32), „*Mai de preț este săracul care umblă intru*

neprihănirea lui, decât un bogat cu buze viclene și nebun.” (Pildele lui Solomon 19:1), „*Mai de preț e săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât cel prefăcut în căile lui, chiar dacă e bogat.*” (Pildele lui Solomon 28:6), „*amăgind gândul bun și neprihănit al stăpânilor prin vorbărie vicleană și mincinoasă.*” (Eстера 8:12). Așadar, ideea că oamenii nu pot fi neprihăniți este în contradicție cu învățăturile Vechiului Testament.

Despre oamenii credincioși se spune chiar și astăzi că sunt mai aproape de Dumnezeu, iar despre cei care își pierd credința că s-au îndepărtat de Dumnezeu. Aceeași idee este prezentată și mai sus: regele din Tir era foarte credincios, adică aproape de Yahweh, în Eden, pe muntele sfânt. Scriitorul biblic a folosit o metaforă pentru a sublinia cât de credincios era regele, ceea ce înseamnă că pasajul de mai sus nu trebuie interpretat literal. Prin puritatea sa sufletească, datorată credinței sale, regele era desăvârșit în ochii lui Yahweh, care îi pregătise deja un loc în rai și chiar un rol de înger (heruvim). Când afacerile regelui au început să producă averi, acesta a uitat de credință și de zeul său, considerându-se el însuși un zeu pe Pământ („*Din pricina întinderii negoțului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuît*”). Pierzându-și credința s-a îndepărtat de Yahweh, adică, metaforic vorbind, a căzut din locul pe care îl ocupase în preajma dumnezeului său. Observăm că afacerile pe care regele le întreprindea erau cam necurate, din moment ce Yahweh se referă la „*mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept*”. Aceste afaceri plus aroganța regelui din Tir l-au mâniat pe Yahweh, ducând la pierderea locului din rai pe care și-l câștigase anterior prin credință.

Acestea sunt pasaje care au dat naștere legendei căderii lui Lucifer. În Biblie nu este vorba despre niciun înger răzvrătit, ci doar despre doi regi care s-au crezut zei, așa cum procedau de altfel majoritatea. Iată și părerea Bisericii Ortodoxe referitoare la Lucifer: „*în Isaia 14:12, titlul de «steaua dimineții» (Lucifer) este dat tiranului rege babilonian, despre care profetul spune că va cădea. Acest pasaj a fost aplicat ulterior prințului demonilor, astfel că numele de «Lucifer» a început să fie folosit pentru Satana și a fost răspândit cu ajutorul unor lucrări precum, «Infernul» lui Dante Alighieri și «Paradisul Pierdut» al lui John Milton, dar pentru vorbitorii de engleză cea mai mare influență a fost determinată de utilizarea în traducerea engleză a Bibliei King James. Un pasaj similar din Ieremie 17:16-18, privind «regele din Tir», a fost aplicat, de asemenea, și lui Satana, contribuind la imaginea tradițională a Satanei și a căderii sale.*” (<http://ro.orthodoxwiki.org/Lucifer>). Ce spune Biserica? Că în Isaia 14:12 și Ieremie 17:16-18 nu este vorba despre îngerul decăzut, ci despre regele Babilonului și cel al Tirului. Iar acele pasaje au fost aplicate ulterior Satanei.

Dacă numele și legenda lui Lucifer sunt pure invenții ale oamenilor, putem fi siguri că el este real?

Aberațiile lui Cristian Negureanu

Dr. Cristian Negureanu este unul dintre scriitorii români care susțin ipoteza prezenței extraterestrilor (de fapt, pentru el sunt intraterestri) printre noi, din cele mai vechi timpuri până astăzi. Am citit șase dintre cărțile lui din seria *Lumi paralele* și, deși îi citeam cu plăcere primele cărți, ulterior acea plăcere a dispărut când am observat o grămadă de aberații prezentate cu o evidentă urmă de fanatism religios. Deși am renunțat la a-i mai citi cărțile din motive evidente, articolul *Istoria necunoscută a omenirii* m-a făcut să încerc să dau o replică. Pentru cei interesați, poate fi citit **aici**.

Articolul începe cu următoarele cuvinte: „*Analiza textelor sumeriene, asiriene, babiloniene și hitite a angajat, după cum spunea Z. Sitchin în A Douasprezecea Planeta (Ed. Aldopress, București), «o armată de savanți timp de mai bine de un secol»*”. Ideile prezentate în respectivul articol se bazează pe cele ale lui Zecharia Sitchin, lucru pe care l-am putut remarca după ce am citit patru dintre cărțile americanului de origine azerbaidjană. Ceea ce probabil doctorul Negureanu nu știe este faptul că Sitchin și-a umplut cărțile cu o sumedenie de minciuni. A tradus în mod eronat multe dintre textele sumeriene și a modificat miturile astfel încât să se potrivească ipotezelor lui, inducând în mod deliberat în eroare necunoscătorii. Acea „armată de savanți” i-a criticat nu o dată așa-zisele traduceri. De exemplu, arheologul Jonathan Gray a demonstrat fraudă lui Sitchin în cartea *Dead Men’s Secret*. Unii experți au publicat dicționare ale limbii sumeriene, demonstrând astfel că traducerea lui Sitchin sunt departe de adevăr. Criticile la adresa lui Sitchin, argumentate și de bun simț, sunt disponibile oricui are un computer cu acces la internet. Se pare că domnul doctor Negureanu, din cauza înclinației sale către religie, s-a bazat pe celebrul „*crede și nu cerceta*”. Dacă ar fi cercetat, pe lângă multitudinea de demonstrații ale falsurilor lui Sitchin, ar fi aflat și că Zecharia Sitchin a fost mason. Prin urmare, scrierile lui nu pot fi considerate adevărate, atât timp cât masonii urmează doar planul diabolic al zeului lor.

Negureanu: „*În urma cu 445.000 de ani, annunnakii / elohimii / dumnezeii conduși de Enki (Ea sau Azazel) au venit pe Pamant de pe planeta Nibiru (în prezent denumită Eris) și au întemeiat Statia – Pamant 1 – Eridu, în sudul Mesopotamiei.*” Aceasta este ideea lui Sitchin. În realitate, sumerienii nu credeau în nicio planetă numită Nibiru. De fapt, cuvântul nici măcar nu există în limba sumeriană. Nibiru, însă, era denumirea sumeriană a Stelei Nordului. Cum a ajuns Sitchin la concluzia că Steaua Nordului este planeta zeilor, rămâne un mare mister... Pentru multe dintre popoarele din antichitate, constelația Orion și steaua Sirius erau foarte importante. Poate în acea zonă ar trebui căutată planeta zeilor.

Negureanu: „*Anunnakii cautau aur pentru protejarea atmosferei planetei lor și au construit spatioporturi în diferite zone ale Pamantului.*” O altă idee a lui Sitchin. Anunnaki nu căutau aur pentru a-l împrăștia în atmosfera planetei lor. Această ipoteză este atât de absurdă, încât nici nu merită comentată prea mult. Textele mesopotamiene nu pomenesc despre așa ceva nici măcar o singură dată și e greu de bănuț cum au funcționat conexiunile neuronilor domnului Sitchin în acest caz. E drept că există un text în care Enki susține că a venit pe Pământ pentru a căuta aur, fără să explice ce ar vrea să facă cu el. Dar cum Enki este Azazel, Lucifer sau Satan, așa cum afirmă și doctorul Negureanu, ar fi o greșeală să considerăm adevărată marturia celui privit ca un înșelător. Miturile multor popoare (sumerieni, egipteni, greci, japonezi, etc.) vorbesc despre un exil al zeilor pe planeta noastră, așa cum susține și creștinismul în legenda despre Lucifer. Prin urmare, aceasta este cea mai logică variantă în privința prezenței acestor entități pe planeta noastră, nicidecum căutarea aurului pentru a-l împrăștia în atmosfera planetei lor.

Negureanu: „*Mult după aceea, acum aproximativ 8000 de ani, a avut loc O ALTA GENEZA, și anume aceea descrisă în Biblie, în care elohimii (Anu/ Yahweh, Enlil/Isus și Elita Conducătoare de pe Nibiru) au decis făurirea unui om pur, din gene de elohim, prin clonare, «după chipul și asemanarea lor», și nu corcitură cu diverse animale.*” Nu Anu și Enlil au decis făurirea unui om pur, diferit de mutanții predecesori, ci Enki. Cel puțin asta susțin strămoșii noștri, indiferent de cultura din care făceau parte. Acele corcitură au fost experimentele eșuate ale lui Enki. Într-un final, a reușit să creeze o nouă specie, Homo Sapiens Sapiens. Textele mesopotamiene susțin că Anu și Enlil au acceptat crearea oamenilor doar constrânși de revolta zeilor răzvrățiți Igigi (Veghetorii).

Negureanu: „*Cataclismul universal, «Potopul», în care nu numai Yahweh/Anu i-a salvat pe Noe și familia sa (într-o nava de 180 metri lungime), ci și Enki (alt ordin incalcat) a salvat (într-un submarin; descrierile biblice și sumeriene sunt complet diferite) numeroase maimuțe azazelice uriașe.*” Ideea că Anu l-a salvat pe Noe iar Enki, numeroase maimuțe uriașe, este mai mult decât absurdă. L-aș întreba pe domnul doctor pe ce își bazează această afirmație, dar știu că răspunsul este imaginația. Enki este cel care l-a salvat pe Ziusudra /

Atrahasis / Utnapištim, numit de evrei Noe. *Cartea lui Enoh* susține că Noe era diferit de ceilalți oameni, având pielea albă și părul blond. Tatăl său chiar considera că este un copil al Veghetorilor. În legende lor, grecii recunosc că supraviețuitorul Potopului era fiul lui Prometheus / Enki. Acest Noe era cea mai pură creatură (din punct de vedere genetic) a lui Enki. Anu și Enlil au hotărât distrugerea tuturor ființelor de pe Pământ (inclusiv a lui Noe) iar Enki și-a salvat creația. Doar după ce Enlil și-a dat seama că uciderea tuturor oamenilor a fost o greșeală, Enki i-a arătat supraviețuitorii. Enlil le-a permis acestora să trăiască ba, mai mult, s-a oferit să îi ajute, învățându-i agricultura.

Negureanu: „*A urmat apoi actiunea nesabuită a lui Enki (una din cele multe facute) de a merge cu subalternii sai, nefilimii (ingerii căzuți) sa-si ia de sotii femei din “fetele oamenilor” si de a zamisli tot uriasi (Geneza 6:2).*” Încă una dintre erorile lui Sitchin. Nefilimii nu erau îngerii căzuți, ci copiii acestora cu pământeni. Îngerii căzuți erau numiți Veghetori, iar copiii lor erau împărțiți în trei categorii: naphilimi, eliuzi și uriași. *Cartea lui Enoh* îi consideră malefici pe uriași, *Cartea Jubileelor* spune că doar eliuzii au încercat să distrugă omenirea. Naphilimii erau numiți de restul popoarelor semize, ei fiind “*vestiții viteji din vechime*” amintiți de Biblie.

Negureanu: „*In paralel s-au desfasurat actiuni de innobilare genetica a oamenilor adevarati, incepute cu Noe, continuate cu Sara (sotia lui Avraam), Triburile pierdute ale lui Israel, venirea in lume a lui Isus/Enlil (fecundarea artificiala a Mariei) si copiii Acestuia, pana la cazurile recente de “rapiri” OZN, anunnakii/elohimii fiind o prezenta permanenta, de sute de mii de ani, pe Pamantul pe care El l-a creat din planeta Tiamat.*” Din nou o idee a lui Sitchin. În realitate, Pământul nu a fost creat din planeta Tiamat, care a existat doar în imaginația masonului Sitchin. Această ipoteză nu este susținută de absolut niciun om de știință. Din coliziunea a două planete (una dintre ele fiind ruptă în două) este imposibil să supraviețuiască organisme vii. Mitul babilonian interpretat astfel de Sitchin se referă la distrugerea dinozaurilor de către zei. La babilonieni, Marduk și Ea / Enki au distrus reptilele uriașe Tiamat și Apsu care conduceau lumea. La greci, Kronos și Rhea au distrus reptilele uriașe Ophion („șarpele”) și Eurynome, care conduceau lumea. În Psalmul 73:14-15, Yahveh este lăudat pentru distrugerea monstrului marin Leviathan și a celorlalți balauri din apă. În Canaan, zeul Baal a ucis șarpele cu șapte capete, Lotan. În Rigveda, Indra a omorât dragonul Vritra sau Ahi („șarpele”) și pe mama acestuia, Danu. La egipteni, Ra, Seth și ceilalți însoțitori ai lor l-au ucis pe dragonul primordial Apep / Apophis. În Japonia, imediat după ce a fost exilat pe Pământ, zeul Susano-o a omorât șarpele cu opt capete Yamata no orochi, care devora copiii kami-lor (zeii exilați împreună cu el). Tiamat / Leviathan / Eurynome, Apsu / Behemoth / Ophion și celelalte reptile uriașe (distruse de primii zei imediat ce aceștia au aterizat pe Terra) sunt dinozaurii, primii “stăpâni” ai planetei noastre.

Negureanu: „*Cartea lui Enoh este contemporana cu scrierile sumeriene.*” Greșit! *Cartea lui Enoh* nu este nici pe departe contemporană cu scrierile sumeriene. A fost descoperită odată cu restul manuscriselor de la Marea Moartă și se presupune că prima parte a fost scrisă în secolul al III-lea – al II-lea î.e.n., iar a doua parte spre finalul primului secol î.e.n. Se observă clar că este scrisă de cel puțin doi autori, ceea ce o transformă într-o scriere apocrifă, nicidecum într-una semnată de biblicul Enoh. La fel ca restul manuscriselor descoperite la Qumran, *Cartea lui Enoh* a fost redactată de comunitatea eseniană din acea zonă, cu aproximativ 3.500 de ani după scrierile sumeriene. Această eroare provine din concepția falsă că scripturile evreilor au o vechime de mii de ani. În realitate, toate au fost concepute după întoarcerea evreilor din robia babiloniană. De exemplu, se presupune că profetul Isaia a trăit în regatul Iuda prin 745-695 î.e.n. Doctorul Negureanu crede că profetul a scris cartea biblică ce îi poartă numele. Însă această carte oferă un indiciu destul de clar asupra perioadei în care a fost compusă. În *Cartea lui Isaia* 1:13-14, Yahweh declară: „*Tămâierile Îmi sunt dezgustătoare; lunile noi, zilele de odihnă și adunările de la sărbători nu le mai pot suferi. Însăși prăznuirea voastră e nelegiuire! Urăsc lunile noi și sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară. Ajunge!*”. Evreii au adoptat într-adevăr un calendar nou, pe cel babilonian. Nu doar atât, ci și o mare parte din religia și tradițiile babilonienilor. Iar asta nu s-a putut întâmpla decât după ce au fost duși în Babilon de către Nabucodonosor, în anul 586 î.e.n. Lunile calendarului ebraic sunt identice și astăzi cu cele ale calendarului babilonian. Yahweh nu ar fi declarat profetului Isaia că urăște lunile pe care evreii le-ar fi adoptat abia peste mai bine de un secol. Cea mai logică ipoteză este că și *Cartea lui Isaia*, asemenea celorlalte care formează *Vechiul Testament*, a fost compusă după întoarcerea evreilor din Babilon, adică după anul 539 î.e.n.

O eroare pe care am întâlnit-o și în cărțile doctorului Negureanu este echivalarea lui Yahweh cu Anu. Yahweh este Marduk, fiul lui Enki / Ea. Asemănările dintre Yahweh și Marduk sunt numeroase și se pot observa mai

bine **aici**. Când evreii au fost duși în Babilon, au rămas uimiți de progresul tehnologic, spiritual și religios al babilonienilor. La întoarcerea în țara lor, Ezdra și alți preoți au dorit să aplice ceea ce au văzut la babilonieni. Astfel au creat o nouă religie, diferită de cea a lui Moise (acesta fiind și motivul nemulțumirilor profeților biblici, ale esenienilor, ale lui Iisus și ale lui Ioan Botezătorul). Au adoptat zeul suprem al babilonienilor, pe Marduk, și și-au compus scripturi „sfinte” din miturile popoarelor cu care au fost în contact (egipteni, babilonieni și canaanieni). Și-au inventat patriarhi din rândul eroilor respectivelor popoare, în jurul cărora au țesut noile legende. Faraonul Akhenaton a devenit Moise, vizirul egiptean Yuya a devenit Iosif, zeii supremi ai Babilonului, Marduk și Iștar, au devenit Mardoheu (Mordechai în ebraică) și Estera (Ester pentru evrei). Faptele faraonului Tutmosis al III-lea i-au fost atribuite lui David, iar cele ale lui Amenhotep al III-lea lui Solomon. Cu această ocazie, evreii au adoptat calendarul lunar babilonian, chiar și astăzi lunile anului ebraic păstrând denumirile babiloniene. Această teorie are suport arheologic, deoarece nu s-a găsit nici măcar o dovadă care să susțină faptele prezentate în Biblie. Despre acest subiect și despre ipoteza că Yahweh este Marduk / Martu / Utu / Șamaș / Șamsiel / Baal-Zephon / Baldur / Belus / Bel / Belial / Horus / Khonsu / Nergal / Apollo / Allah / Ahura Mazda / Satan, pot oricând aduce numeroase argumente. Ca temă de gândire, poate domnul doctor ar trebui să se întrebe de ce numele ebraic Yahweh conține cuvântul „Yah”, numele atribuit Lunii de vechii egipteni.

O altă eroare, intenționată sau nu, am găsit în cartea *Tăcerea idolilor* unde, pentru doctorul Cristian Negureanu, psalmul 97:7 este următorul: „*Toți dumnezeii se închină înaintea lui*”. În *Biblia* ortodoxă, psalmul 97:7 este diferit: „*Cântați Domnului cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire*”. Nu știu ce *Biblie* citește domnul doctor, dar ar fi bine să specifice că nu este vorba despre cea ortodoxă.

Interesant este și faptul că doctorul Negureanu nu dă doi bani pe alte scrieri vechi, în afară de *Biblie* și *Coran*. În *Tăcerea idolilor* (2003), el spune că este la curent cu multe scrieri vechi, dar nu a găsit în ele niciun fel de lămurire asupra problemelor existențiale, așa cum îi oferă Cartea Cărților. „*Despre știința și înțelepciunea civilizației lui Dumnezeu nu vorbește decât Biblia*”, scria dumnealui la pagina 172. Se vede că și-a schimbat părerea deoarece, peste patru ani, în articolul *Istoria necunoscută a omenirii*, susține că textele sumeriene, asiriene, babiloniene și hitite, manuscrisele de la Marea Moartă, *Biblia* și *Coranul* se completează între ele. Până la urmă, ori doar *Biblia* oferă lămuriri la probleme existențiale, ori se completează cu alte texte care până nu demult erau doar basme despre aventurile lui Azazel. Încurcate sunt căile domnului Negureanu...

Cu echivalările dintre zeități, domnul doctor Negureanu nu stă prea bine. Nu face afirmații după vreun studiu aprofundat al miturilor respective, ci le etichetează după ureche. Pentru el, Osiris era o odraslă a îngerilor, Brahman era numele indian al lui Azazel, Anu și Jupiter erau tot Azazel, Bor al scandinavilor era un înger din Adânc, Quetzalcoatl – un înger al lui Azazel, Iștar era o pământeancă, soția lui Azazel, etc. Despre Marduk recunoaște că nu știe cine a fost, dar bănuiește că era un nefilim. În principiu, orice zeu descoperirea domnului doctor era ori Azazel, ori vreun înger al lui Azazel. Nu e nevoie de căutat asemănări între zeități, pentru o corectă echivalare. Singurul principiu folosit de dr. Negureanu este următorul: cine nu e Yahweh, e Azazel. Deși domnul Negureanu pare a avea o bogată cultură generală, îmi permit să i-o îmbogățesc puțin prin următoarele informații: Osiris, Enki, Ea, Quetzalcoatl, Azazel sau Lucifer sunt aceeași entitate. Anu și Brahman nu sunt Azazel, ci tatăl acestuia. Jupiter sau Zeus este fratele lui Azazel, Enlil la sumerieni ori Mihail pentru creștini (cel care s-a întrupat în corpul tâmplarului Iisus, dacă povestea biblică este adevărată). Iștar, marea zeiță a tuturor popoarelor, nu era o simplă muritoare, ci una dintre îngeri / zei / extratereștri. Aceștia nu erau doar de sex masculin, ci și feminin. Prin urmare, existau și zeițe, nu doar zei, așa cum susțin religiile absolut tuturor popoarelor. Nu se poate transforma cea mai importantă zeiță a lumii într-o banală muritoare, doar pentru că așa dorește domnul doctor. Iar Marduk nu era un semizeu sau nefilim, ci chiar dumnezeul evreilor, Yahweh.

În aceeași carte, doctorul Negureanu ne oferă o mostră din logica sa imbatabilă: „*Dacă în Biblia despre care am amintit (din 2002), cuvântul DOMNUL apare de aproximativ 7000 de ori, dacă nu este Yahweh singurul Dumnezeu adevărat, atunci cine este acela?*” (în introducerea acelei *Biblii* se specifica faptul că numele Yahweh a fost înlocuit cu Domnul). După această logică, dacă eu aș scrie acum o carte religioasă în care să introduc numele lui Cristian Negureanu de 7001 ori, aceasta ar fi dovada imbatabilă că el este „*singurul Dumnezeu adevărat*”. Bineînțeles că apare numele lui Yahweh în *Vechiul Testament*, din moment ce scripturile au fost scrise după întoarcerea evreilor din Babilon, când au adoptat religia babiloniană și pe zeul acestora. E absolut normal ca orice popor să introducă în scrierile sale sacre numele zeului său suprem. Dar asta nu

dovedește că Yahweh este „singurul Dumnezeu adevărat”. În *Noul Testament* nu apare nici măcar o singură dată numele Yahweh însă, probabil, acest aspect este nesemnificativ.

În rest, afirmații cum că *Biblia* este singura carte care conține adevărul absolut (completată de *Coran*), fiind și cea mai bună carte de știință, că evreii sunt într-adevăr poporul ales, că dumnezeul evreilor este cel adevărat. La o privire mai atentă peste istoria omenirii și pe evenimentele din prezent, se observă că evreii sunt sursa celor mai multe nenorociri. Yahweh al lor nu este adevăratul Dumnezeu, ci Marduk, Satan din *Noul Testament*, fiul lui Enki / Lucifer. Ideea că *Biblia* este cuvântul lui Dumnezeu și singura carte ce conține adevărul absolut este desființată de multitudinea de erori, minciuni și contradicții pe care le conține. Evreii, care conduc lumea din umbră, sunt cei care își doresc ca tot Mapamondul să-i considere poporul ales, iar pe zeul lor diabolic, adevăratul Dumnezeu. Să nu uităm că, în *Talmud*, evreii o consideră pe Fecioara Maria o prostituată, iar pe Iisus, un desfrânat. În *Biblie*, ei l-au ucis pe Iisus. Așa cum îi acuza și Freud, tot evreii l-au ucis și pe Moise, punând această crimă pe seama divinității. Ei au înființat masoneria care de ceva timp conduce lumea spre Noua (Dez)Ordine Mondială. Crizele financiare din ultima sută de ani, precum și multe dintre războaie (mai ales cel ce stă să înceapă, împotriva Iranului) sunt tot opera evreilor. Ca apărător al acestora și al concepțiilor lor manipulative, doctorul Cristian Negureanu dovedește că este ori un inamic al omenirii, ori o victimă căzută în plasa evreilor. Care variantă este cea adevărată, doar dumnezeul domnului doctor Cristian Negureanu poate ști.

Posedarea lui Iisus

În cartea *As It Was* din 1976, englezul Cyril Henry Hoskins povestea că sufletul unui lama tibetan, Lobsang Rampa, a fost mutat în corpul lui de către niște ființe. Aceste i-au extras din zona cefei un mic „cordon de argint”, înlocuindu-l cu cel al tibetanului. El mai spunea că într-o realitate paralelă există niște ființe care poartă numele „Grădinarii Pământului”, ce veghează asupra evoluției oamenilor. Aceștia uneori aleg indivizi cărora le extrag „cordoanele de argint”, înlocuindu-le cu cele ale unor „grădinari”, ce au de îndeplinit o misiune pe Terra. Spiritul gazdei pleacă spre lumea astralului, în același mod ca în procesul morții.

Cu toate că acest caz pare neverosimil, totuși nu este unul singular. În cartea *Encounters*, dr. Edith Fiore descrie cazul unei paciente, numite Victoria, care avea impresia că făpturi invizibile intrau și ieșeau din corpul ei, furându-i „lucruri”. Una a rămas cu ea, încercând să o controleze, Victoria simțind nevoia să ducă o permanentă luptă cu acea entitate pentru a-și păstra personalitatea. O altă pacientă, Diane Tai, își amintea sub hipnoză de niște răpiri OZN și se plângea de o posedare de către ființe venite din necunoscut. Al treilea pacient, Dan, a afirmat sub hipnoză că trupul lui era pe o navă iar corpul se încarnase în corpul unui băiețuș ales dinainte în acest scop. A fost trimis pe Pământ „ca militar în retragere”, pentru a se odihni. Aceste cazuri au determinat-o pe dr. Fiore să scrie că „extraterestrii se pot încorpora, temporar sau permanent”, astfel încât „există hibrizi umani nepământeni care trăiesc printre noi”.

Într-una din cărțile sale, Brad Staiger descrie cazul unei femei din Glendale (California), numită Vickie B., care spunea că undeva în spațiu este o navă imensă în care se află corpul pe care l-a ocupat în precedentă viață, zăcând în stare de animație suspendată într-un cilindru dintr-un material asemănător cu sticla.

În cartea *Extra-Terrestrials Among Us*, George C. Andrews descria povestea doamnei Ida Kannenberg din Hillsboro (statul american Oregon). Începând din 1940, doamna Kannenberg a avut niște întâlniri stranii, în urma cărora considera că fusese supusă unor implanturi tehnologice audio-video. Avea impresia că în mintea ei se instalase o prezență care răspundea la numele Hweig. Acesta s-a prezentat ca fiind trimis al stăpânilor

OZN-urilor. A recunoscut că ei posedau mijloacele tehnice pentru a „invada” mințile oamenilor și că omenirea nu dispune de nicio modalitate de a se apăra împotriva unei astfel de invazii.

Scriitorul Philip K. Dick declara că, la un moment dat, a fost luat în posesie de „o formă de viață ionizată, atmosferică, electrică, în stare să călătorească prin timp și spațiu după dorință”. Această posesare a durat aproximativ patru ani.

Ruth Montgomery a aflat de la „ghizii ei spirituali” că pe Pământ se reîncarnează suflete ce sunt entități care poposesc temporar undeva, într-o „stațiune de antrenament” aflată în zona stelei Sirius. Ele se încarnează aici pentru proiecte bine precizate, care trebuie îndeplinite pe planeta lor.

Într-o carte scrisă de Scott Mandelker, Pauline spunea că pentru spiritele venite din alte colțuri ale realității, Pământul este cel mai bun loc pentru a învăța, deoarece aici este cel mai potrivit loc de întâlnire între aspirațiile spirituale și restricțiile materiale. O altă femeie ce se credea originară din alte sfere, Inid, spunea: „scopul prezenței pe Pământ este învățarea”. La rândul său, autorul cărții susține că „Pământul este o școală pentru multe specii din întregul Univers, care nu au învățat încă iubirea”.

Credința în capacitatea unei entități spirituale de a invada un corp uman există în mai toate culturile. Se numește ori posedare, ori reîncarnare, de obicei în funcție de durata „vizitei” respectivei entități în trup fizic. Mulți oameni de știință sau cercetători independenți au descoperit nenumărate dovezi ale existenței reîncarnării. Migrația sufletelor dintr-un corp în altul există în religiile dispărute, dar și în multe dintre cele actuale: budism, hinduism, șamanism, la druzii celti, la pitagoreicii și orficii Greciei antice, la unele triburi amerindiene sau australiene, la taoiști, confucianiști, zoroastrieni, mithraici, maniheiști, etc. Dar și la unii dintre marii gânditori ai lumii, precum Giordano Bruno, Campanella, Hume, Leibniz, Goethe, Lev Tolstoi sau Benjamin Franklin. Creștinismul condamnă credința în reîncarnare, deși acceptă ideea posedării. Cu toate că unul dintre părinții Bisericii Creștine, Origene (185-254) spunea că aceia care și-au asasinat aproapele trebuie să se reîncarneze pentru a-și ispăși, în noua viață, crimele din viața precedentă. În plus, reîncarnarea este prezentă chiar și în Biblie. În *Evangelia după Matei* 17:10-13, Ioan Botezătorul este prezentat drept reîncarnarea profetului Ilie: „Și ucenicii L-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie? Iar El, răspunzând, a zis: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; așa și Fiul Omului va pătimi de la ei. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.” În aceeași evanghelie (11:14), referindu-se tot la Ioan, Iisus spune: „Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină.” Credința în reîncarnare reiese și din capitolul 16, versetele 13-14: „Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci.” Evreii nu au renunțat la credința în reîncarnare. Kabbaliștii spuneau că în Adam au sălășluit 600.000 de evrei care au păcătuit împreună cu el. Avraam ar fi descoperit că există reîncarnarea, acesta fiind modul prin care sufletul lui Abel s-a mutat în Seth, iar cel al lui Cain în trupul egipteanului ucis de Moise. Iar istoricul evreu Flavius Iosephus scria în *Războiul evreilor* (cartea a III-a, capitolul 8): „cei ce părăsesc viața... au obținut un loc în cer, de unde roata timpului îi face să coboare iarăși să locuiască în trupuri.” Într-un manuscris descoperit la Marea Moartă, fratele Iisus spune: „fericiți cei ce trec prin multe încercări, căci suferințele lor îi desăvârșesc. Ei devin astfel asemenea îngerilor Domnului din Ceruri și nu vor muri niciodată, nici nu va trebui să se mai nască vreodată, căci nașterea și moartea nu vor mai avea putere asupra lor.” Grecii antici erau și ei adepții acestei idei. Empedocle (secolul al V-lea î.Hr.) considera viața terestră un exil, admitând peregrinarea sufletului și prin animale ori plante, până la purificarea finală, care îi permitea contopirea cu divinitatea. După alte surse, sufletele celor drepti așteptau în Câmpiile Elizee dobândirea unui nou trup. Tot acolo, bând din apele râului Lethe, își uitau încarnările precedente. Pentru Platon, întruparea sufletului constituia o pedeapsă pentru păcatele săvârșite. O viață virtuoasă putea duce la încarnarea într-un corp de categorie superioară, iar una necumpătată, plină de răutăți, putea duce la încarnări inferioare: un bărbat putea să devină femeie sau, mai rău, să decadă în regnul vegetal ori animal. Empedocle, Epimenide și Pitagora susțineau că își aminteau încarnările anterioare. Iar textele gnosticilor conțin aluzii clare la reîncarnare. Biserica creștină a renunțat la reîncarnare atunci când împăratul Iustinian a convocat în anul 553 un conciliu la Constantinopol, forțându-l să elimine orice referire la acest fapt. Însă Iustinian nu putea să condamne concepția reîncarnării în mod explicit, deoarece soția sa, Teodora, avea mâinile pătate de sângele

multora, dar dorea să fie divinizată după moarte, neadmițând că ar putea fi obligată să trăiască o viață de penitențe.

Diferența majoră dintre reîncarnare și posedare este că, în cazul reîncarnării, un spirit ocupă un corp încă de la nașterea sa și îl părăsește în momentul morții. Posedarea se realizează pe parcursul vieții unei persoane, entitatea care posedă fie înlocuind spiritul deja existent în acel trup, fie cele două conviețuind împreună. Capacitatea unei entități spirituale de a invada un corp uman sau posedarea ori întruparea este prezentă și în cazul poveștii lui Iisus. Evanghelistul Ioan consideră că Dumnezeu sau Cuvântul s-a întrupat pe Pământ. Evanghelistul Marcu nu oferă niciun amănunt despre viața lui Iisus până la botez. Pe la aproximativ 30 de ani, după ce Iisus a fost botezat în apa Iordanului de către Ioan Botezătorul, cerurile s-au deschis și Duhul Sfânt s-a pogorât peste el. Apoi s-a auzit o voce din cer, care a spus: „*Tu ești fiul meu cel iubit, întru tine am binevoit.*” Imediat după acest episod, Duhul care intrase în Iisus l-a dus în pustiu („*Și îndată Duhul l-a mânat în pustie.*”). Evanghelistul Matei prezintă întâmplarea într-un mod similar: „*Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste el. Și iată glas din ceruri zicând: «Acesta este fiul meu cel iubit întru care am binevoit.»*” Și la Matei, imediat după botez, „*Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul.*” Noul Testament susține că, în timpul în care Iisus se afla în pustiu, Ioan Botezătorul a fost arestat. Marcu afirmă că abia „*după ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia împărăției lui Dumnezeu.*” Matei confirmă, susținând că Iisus s-a mutat în Galileea, mai exact în Capernaum, după ce a aflat că Ioan a fost întemnițat. „*De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocățiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.*” Și tot de atunci a început să vindece oameni, să exorcizeze, să învie morți, să înmulțească pâini și pești, să transforme apa în vin, să oprească furtuna, să meargă pe apă, să citească gândurile celorlalți, etc. Din evangheliile înțelegem că Iisus a fost un simplu om, care s-a transformat în Hristos după ce a intrat în corpul său Duhul Sfânt. Până în acel moment, Iisus nu era capabil să realizeze nicio minune, nu dădea dovadă de înțelepciune ieșită în comun, nu se credea fiul lui Dumnezeu, nu vorbea în parabole și nu propovăduia oamenilor. Ci ducea o viață banală de tâmplar, alături de părinții și frații săi. Apariția Duhului în corpul său l-a transformat total, devenind cu totul o altă persoană. Duhul l-a dus în pustiu, unde a stat o bună perioadă de timp. În momentul în care Ioan Botezătorul a fost arestat, noul Iisus a început să propovăduiască și să înfăptuiască minuni. Dacă Iisus a reușit aceste lucruri doar după posedarea sa de către Duh, poate cineva să neghe că Duhul era responsabil pentru toate acele „minuni” și cuvinte pline de înțelepciune? Și, totuși, cine era acel Duh sau Spirit (cum îl numesc catolicii) despre care Iisus spunea în *Evanghelia după Matei*: „*Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.*”? Vom afla acest lucru urmărindu-l de-a lungul istoriei, după un tipar.

Povestea lui Iisus este asemănătoare cu cele ale unor predecesori ai săi, cei mai importanți fiind Krișna și Buddha. Krișna era considerat reîncarnarea zelui Vișnu. Nașterea sa a fost una miraculoasă, fiind conceput nu prin contact sexual, ci prin „*transmisie mentală*”. Venirea sa în lume a fost profețită cu mult timp înainte. A umblat prin India înconjurat de adepți, a propovăduit pacea și iubirea, a vindecat bolnavi și a înviat morți. S-a retras în deșert, unde a fost ispitit de un demon. A fost un prinț, devenind mai apoi rege. La un moment dat a fost și păstor, așa cum îl prezintă icoanele hinduse, dar și un războinic feroce. Înainte să moară, a anunțat că se va întoarce pentru a distruge răul. Buddha s-a născut cu aproximativ cinci secole înainte de Hristos. Nașterea sa a fost profețită cu mult timp înainte și a fost, de asemenea, una miraculoasă. Un zeu a intrat în corpul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori, aceasta dându-i naștere prințului Siddhartha Gautama. Prințul a fost un simplu om până la vârsta de 18 ani, când s-a transformat în Buddha. S-a retras în pustiu, unde a fost ispitit de demonul Mara. A umblat prin țară înconjurat de adepți, a propovăduit pacea și iubirea, a vindecat bolnavi și a înviat morți. Înainte să moară, și-a anunțat adepții că se va întoarce, pentru a distruge răul. După cum se poate observa, există o serie de similitudini remarcabile în viețile celor trei. E drept că adepții unora se puteau inspira din viețile altora, dar în același timp există posibilitatea ca toți trei să urmeze un tipar. Despre Krișna și Buddha se spunea că sunt reîncarnările

regelui Cerului, iar despre Iisus că Duhul Sfânt a intrat în el. Dacă aceste entități care s-au încarnat în trupurile lor au urmat câte un plan, iar viețile celor trei au decurs în mod asemănător, este posibil să fie vorba despre un singur plan și despre o singură entitate în toate trei cazurile. Altfel, am avea de a face cu o serie de coincidențe mult prea mari.

Cine era Vișnu, zeul care s-a încarnat în Krișna? În hinduism, era unul dintre marii zei, ocupând locul al doilea în marea trinitate (numită trimurti), alături de Brahma și Șiva. Zeul Soare, regele, cel ce menține ordinea în Univers, Vișnu mai era numit și „*spiritul suprem*”. Alte epitete ale lui sunt „*sufletul Vedelor*” și „*adevărul vedic*”. Este prezentat mereu în antiteză cu Șiva, zeul distrugător. Animalul său este vulturul Varuna, pe care îl călărește atunci când străbate cerurile. În vremurile vedice, Vișnu se numea Indra. Acesta era regele zeilor, domnul Cerului, zeul furtunii și al războiului. Printre epitetele lui se numără „*taurul*” sau „*ucigașul lui Vritra*” (dragon sau șarpe uriaș, dușmanul lui Indra). Era conducătorul zeilor Deva în lupta împotriva demonilor Asura. Ca Gardian al punctelor cardinale, el reprezenta estul.

La sumerieni, Enlil era considerat zeul aerului, al vântului și al furtunii, numele lui însemnând chiar „domnul furtunii”. Akkadienii, hitiții și canaanienii îl numeau uneori Ellil, iar babilonienii, Bel („domnul” sau „stăpânul”). Numărul său magic era 50, echivalentul titlului de rege. Făcea parte din marea trinitate a zeilor, ocupând poziția a doua, după tatăl său, An („cerul”), și fratele său mai mare, Enki („domnul Pământului”). Deși fiul cel mic, el era moștenitorul tronului ceresc. Principalul său centru religios era orașul Nippur, acolo unde i-a fost închinat templul Ekur („casa muntelui”). Soția sa, Ninlil („doamna furtunii”), numită inițial Sud, i-a dăruit un fiu, pe Ninurta. Enlil este cel care le-a adus oamenilor agricultura, în timp ce fratele său, Enki, i-a învățat păstoritul. Fiind moștenitorul lui An și locuitorul acestuia pe Pământ, Enlil moșteneau nu doar tronul ceresc, ci și toate epitetele și funcțiile tatălui său, cel mai important fiind cel de „*tată al zeilor*”. Deși se considera că a vrut să distrugă oamenii prin diferite molime și un potop, în general era privit ca un zeu benefic. Era numit „*taurul*”, „*leul*” sau „*păstorul*”. Se afla într-un permanent conflict cu fratele său, în lupta pentru supremație. A fost regele Pământului, detronându-și fratele, care a fost exilat pe planeta noastră. După ce l-a ucis pe Enki, Marele Șarpe, Enlil a fost luat pe planeta lor de către An, lăsând Terra în mâinile fiului lui Enki, Marduk. În consiliul zeilor, Enlil stătea la dreapta tatălui său, iar Enki în partea stângă. În trinitatea hindușilor el este Vișnu, Brahma și Șiva fiind An și Enki ai sumerienilor. Textele sacre ale hindușilor spun că una dintre încarnările lui Vișnu a fost omul-leu Narașima. Iar leul era unul dintre epitetele lui Vișnu. Ca zeu al furtunii, rege al zeilor și ucigaș al dragonului, îl putem identifica și cu Indra.

În panteonul babilonian și asirian, Adad era zeul furtunii. Era numit Ișkur de sumerieni, Hadad de canaanieni și Ramman de akkadieni. Pentru sumerieni, Ișkur era inspectorul Universului. Într-o rugăciune, este numit fiul lui An, fratele geamăn al lui Enki, marele taur, leul cerului și domnul care călărește furtuna. Alte legende îl consideră fiul lui Nanna sau al lui Enlil. Soția lui Ișkur / Adad era Șala, zeița războiului și a grânelor, indentificată cu constelația Fecioarei. De asemenea, a fost echivalat cu Teshub al hitiților. Animalul său era taurul. În Asiria, începând cu domnia lui Tiglath-Pileser I (1115-1077 î.Hr.), Adad a fost venerat împreună cu Anu. Ca fiu al lui An, frate al lui Enki și zeu al furtunii, Ișkur / Adad / Hadad / Ramman nu poate fi decât Enlil.

La hitiți, Teshub era zeul furtunii, fiul lui Anu și moștenitorul tronului ceresc. S-a luptat pentru tron cu șarpele Illuyanka, fiul exilatului Kumarbi, conducătorul Terrei. Cum povestea este foarte asemănătoare cu celelalte, putem trage concluzia că este vorba despre aceleași personaje.

În Canaan, Enlil era numit El sau Eli, prescurtare a akkadianului Ellil. Acesta era conducătorul zeilor, fratele lui Dagon (zeul apelor și al fertilității). Între el și nepotul său, Baal-Zephon, existau numeroase animozități, întocmai cum stăteau lucrurile între Enlil și Marduk. Când canaanienii îl numeau El pe An al sumerienilor, Enlil era botezat Baal Hadad, nume care provine din epitetele babiloniene Bel și Adad, ambele deținute de Enlil. Baal Hadad s-a luptat pentru tron cu fratele său, zeul mării, întocmai ca Enlil cu Enki.

La egipteni, zeul furtunii și al deșertului era Seth. Inițial a fost considerat o entitate benefică. El era cel care a luptat alături de Ra împotriva șarpelui uriaș Apophis. În secolul al XXI-lea î.Hr., la sfârșitul Dinastiei a VI-a, odată cu apariția cultului lui Osiris, Seth a fost discreditat, fiind transformat de adepții lui Osiris într-un demon. Însă faraonul Nehsy din Dinastia a XIII-a i-a reabilitat zeului imaginea, în secolul al XVII-lea î.Hr. La fel ca restul popoarelor din antichitate, și egiptenii spuneau aceeași poveste: Osiris a fost primul conducător al

Pământului, fratele său mai mic, Seth, l-a ucis și i-a luat tronul, fiind urmat de Horus, fiul lui Osiris. Seth reprezenta estul (dreapta) și soarele, iar Osiris vestul (stânga) și luna. Fără îndoială, Seth și Osiris sunt cei doi frați ai sumerienilor, Enlil și Enki.

Grecii au păstrat triada sumeriană însă l-au eliminat pe Anu / Ouranos, pentru a-i acorda mai mult credit noului conducător, Enlil. L-au numit Zeus și-au dat, pe lângă domeniul pe care îl avea deja, Pământul, și domeniul lui Anu, cerul. Iar Enki / Hades a primit lumea subterană. Cum pentru a completa triada mai era nevoie de un domeniu și de o zeitățe, grecii au creat o nouă imagine a lui Enki, pe care au numit-o Poseidon, care a primit apele. La fel ca la celelalte popoare, Zeus / Enlil și-a păstrat funcția de zeu al furtunii, fiind reprezentat întotdeauna cu fulgerul într-o mână. El e cel care l-a detronat pe anteriorul conducător al Pământului, Kronos. Era considerat tatăl zeilor deoarece, ca moștenitor al lui Anu și reprezentant al acestuia pe Terra, primea nu doar tronul, ci și titlurile tatălui său. Inclusiv pe cel de „*tată al zeilor*”. La fel stau lucrurile și în Scandinavia unde Odin, devenit conducător suprem la sfârșitul războiului dintre cele două familii divine, Aesir și Vanir, a fost considerat și tatăl zeilor. Odin era zeul războiului, simbolurile lui fiind corbii, sulita și calul cu opt picioare. Atât Zeus cât și Odin sunt nume alternative ale sumerianului Enlil.

În legenda creștină a lui Lucifer, acesta era primul înger sau fiul cel mare al lui Dumnezeu. Când a vrut să-și detroneze tatăl, Lucifer s-a luptat cu fratele său mai mic, Mihail. După ce Lucifer a fost exilat pe Pământ, Mihail a devenit mâna dreaptă a lui Dumnezeu. În Cartea lui Enoh, Mihail este conducătorul arhanghelilor care i-au pedepsit pe îngerii Veghetori conduși de Azazel. Iar în Kabbalah se spune că sufletul omului este împărțit în două: dreapta se numește Mihail iar stânga, Samael. Atât pentru creștini, cât și pentru evrei și musulmani, Mihail este un înger ocrotitor al oamenilor. Asocierea sa cu partea dreaptă, opoziția sa față de Lucifer / Azazel / Samael care sunt nume ale lui Enki, îl indică pe Mihail ca fiind Enlil. Numele său este interpretat ca o interogație, „cine este ca Dumnezeu?”. Însă în numele său nu există niciun semn de întrebare, iar El nu înseamnă doar Dumnezeu, ci și *zeu* sau *zeu suprem*. Prin urmare, o traducere mai corectă ar fi „cel ce este ca zeul suprem”. Fiind moștenitorul lui Anu și reprezentantul său pe Pământ, cel ce primea toate titlurile și funcțiile tatălui său, el era asemenea zeului suprem, Anu. Protestanții timpurii, martorii lui Iehova și adventiștii de ziua a șaptea consideră că el s-a încarnat în Iisus. În creștinism, Mihail este patronul războinicilor, al bolnavilor, al suferinzilor dar și al câtorva munți. În arta medievală, era reprezentat ținând în mână o balanță, cu care judecă sufletele morților, precum și Cartea Vieții.

Deși miturile îl prezintă ca un zeu războinic, aprig ca o furtună, autoritar și nemilos cu dușmanii săi, Enlil / Ișkur / Adad / Ramman / El / Eli / Baal Hadad / Seth / Zeus / Vișnu / Odin / Mihail era privit de strămoșii noștri ca o divinitate benefică, protectoare a omenirii. Soarele, lumina, ziua, estul și partea dreaptă, asociate cu Enlil reprezintă binele, în timp ce Luna, întunericul, noaptea, vestul și partea stângă, asociate cu Enki, semnifică răul. De asemenea, elementele naturii, aflate în antiteză, au fost asociate cu aceiași doi zei. Pământul și apa erau domeniile lui Enki, iar aerul și focul ale lui Enlil. Era numit „*taur*” sau „*Ieu*”, epitete ce indică rolul său de zeu conducător, dar și forța sau ferocitatea sa. Fiind un zeu ce venea din cer, adică zburând pentru strămoșii noștri, pasărea a devenit simbolul său, indiferent dacă vorbim despre vulturul lui Zeus, vulturul lui Vișnu, corbii lui Odin, sau aripile arhanghelului Mihail. Rege al Pământului și viitor împărat în Cer, Enlil este cel care le-a adus oamenilor agricultura. Asociat cu furtuna datorită caracterului său războinic, Enlil era fiul ascultător, cel care făcea voia tatălui său.

Hindușii consideră că el s-a încarnat în Krișna. Pentru tibetani, Shvetaketu, regele paradisului de la Tushita, s-a reîncarnat în India în prințul Siddhartha Gautama, care a devenit Buddha. Cum era un singur rege în cer, indiferent de modul în care îl denumeau oamenii, iar viețile lui Krișna și Buddha au decurs într-un mod asemănător, putem considera că el era Enlil. Dar viața lui Iisus a fost, de asemenea, asemănătoare cu cea a predecesorilor lui. Conform logicii, Duhul Sfânt care s-a întrupat în el la botez ar trebui să fie același Enlil. Să vedem dacă găsim indicii care să ne ducă la această concluzie.

Toți cei patru evangheliști susțin că Iisus a dus o viață obișnuită, de tâmplar, până pe la vreo 30 de ani, când a fost botezat. Doar Luca îl transformă într-un copil precoce, care la 12 ani îi uimea pe învățații din templu cu înțelepciunea sa. Deoarece această poveste nu apare nici în celelalte trei evanghelii canonice, nici în cele apocrife, nu avem niciun motiv să o considerăm adevărată. Ci doar o încercare a evanghelistului Luca de a-l prezenta pe Iisus ca un adevărat Dumnezeu pe Pământ, de la naștere până la înălțare. Punctul comun al

tuturor evangheliilor este faptul că Iisus și-a început propovăduirea și minunile după ce a intrat în el Duhul. Până atunci el nu s-a crezut fiul lui Dumnezeu, nu a vorbit despre împărăția cerurilor, nu a vindecat pe nimeni, nu a exorcizat și nici nu a înviat vreun mort. Toate aceste minuni pot fi puse doar pe seama Duhului Sfânt, care intrase în corpul tâmplarului Iisus. De asemenea, putem pune pe seama Duhului și vorbele lui Iisus, parabolele și învățăturile sale. Deoarece, repet, doar după ce a intrat Duhul în el, Iisus a început să predice, să vorbească în parabole și să dea sfaturi.

- După Evanghelia lui Ioan, „*Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi*”. Cuvântul reprezintă autoritatea. Pentru sumerieni, Enlil era sursa supremă de autoritate pe Pământ. Pentru egipteni, zeul conducător Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului: Hu („autoritate”) și Saa („intelect”). Ra era An al sumerienilor, iar cei doi copii ai săi nu pot fi decât autoritarul Enlil și zeul înțelepciunii și al inteligenței, Enki. Așadar, din nou întâlnim atribuită lui Enlil autoritatea simbolizată de Cuvânt. În plus, eonii gnosticilor sunt numiți „*cuvinte*” la episcopul Irineu și în *Tratatul Tripartit*.

- Pentru gnosticii setieni, eonul Seth s-a reîncarnat în Iisus. Acest eon era zeul vechilor egipteni, Seth, numit Enlil de către sumerieni.

- Pentru restul gnosticilor, eonul Hristos a coborât din cer, s-a împreunat cu sora sa, Sophia, și a intrat în corpul omului Iisus. Pentru ei, Hristos era Duhul Sfânt din evangheliile sau Seth al setienilor. Însă numele Hristos sau Christos seamănă foarte mult cu indianul Krișna sau Chrișna, ceea ce ne duce cu gândul la aceeași entitate.

- Iisus era numit „*leul lui Iuda*”. Enlil era numit în Mesopotamia „*leul*”. Orașul egiptean Pi-Ramses, unde era venerat Seth, se mai numea „*orașul leului*”, ceea ce îl identifică pe zeu cu respectivul animal. Seth este numele egiptean al lui Enlil, ceea ce întărește această idee. La hinduși, Șiva este reprezentat cu un leu sub picioare. Cum Șiva este Enki, inamicul lui Vișnu / Enlil, această reprezentare indică superioritatea sa asupra fratelui său. De asemenea, Iștar, fiica lui Enki, era reprezentată călcând pe lei, din același motiv.

- Iisus era numit „*păstorul cel bun*” iar Krișna era adesea reprezentat ca păstor. Unul dintre epitetele lui Enlil era „*bunul păstor*”.

- Iisus era numit „*regele iudeilor*”. Iisus mai era numit și Hristos, care înseamnă „cel uns”. În acele vremuri erau unși doar regii. Pentru sumerieni, Enlil era regele, titlu redat și de numărul său, 50.

- În *Bhagavad-Gita*, Krișna spune că el se întrupează de câte ori Legea slăbește și se întărește nelegiuirea. În *Evanghelia după Matei*, Iisus declară: „*să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.*” (5:17). În principiu, o idee asemănătoare în ambele cazuri.

- Iisus spunea că regatul său este în ceruri. Acolo era regatul lui Enlil, pe care îl moștenește de la tatăl său.

- În *Evanghelia după Matei*, Iisus stă la dreapta puterii. La Marcu, el a urcat la cer și șade la dreapta lui Dumnezeu. Pentru sumerieni, Enlil era cel care stătea la dreapta lui An.

- În *Talmud*, Iisus este considerat fiul soldatului roman Pandira. Deși evreii au încercat să ascundă prin această afirmație originea divină a tatălui lui Iisus, în egipteană, *pandira* se scrie *pa-ntr-ra*, care înseamnă „zeul Ra”. Ra, așa cum am văzut, era sumerienul An, tatăl lui Enlil.

- Numele real al lui Iisus, Yahshua, a fost tradus eronat de către evrei, în speranța că și creștinii le vor adopta zeul. Varianta oficială este că numele lui se interpretează ca „Yahweh este salvarea”. Într-adevăr, creștinismul l-a adoptat pe dumnezeul evreilor, deși acesta nu era dumnezeul despre care vorbea Iisus. *Noul Testament* nu folosește nici măcar o singură dată numele Yahweh. Dimpotrivă, îl numește Satan pe Yahweh / Marduk. Numele Yahshua este compus din *Yah* (prescurtarea de la Yahweh și zeul original al lunii la vechii egipteni) și *shua*, care înseamnă „plâns”. Yahshua se traduce „plânsul lui Yahweh” sau, și mai corect, „cel ce îl face pe Yahweh să plângă”. Adică dușmanul lui Yahweh / Marduk, care nu poate fi decât Enlil.

- Se spune că la moartea lui Buddha, șarpele și pisica au fost singurele creaturi care nu au plâns. În aceste animale îi recunoaștem pe Marduk și Iștar, inamicii lui Enlil.

- Zeul Shvetaketu a intrat în fecioara Maya, mama lui Buddha, sub forma unei raze în cinci culori. Numărul 5 era important pentru Enlil. A cincea planetă din sistemul nostru solar (numărând din exterior către Soare) este Jupiter, iar zeul Jupiter era numele latin al lui Enlil. După cum ne indică unele picturi medievale, se credea că Maria a fost inseminată de Duhul Sfânt printr-o rază ieșită dintr-un OZN. Majoritatea picturilor din acea perioadă prezintă OZN-uri în jurul lui Iisus, de la nașterea până la crucificarea lui.

- Despre Buddha se spune că a ucis un dragon. Enlil l-a ucis pe Enki, supranumit „*balaurul*” sau „*Marele Șarpe*”.

- Krișna s-a retras în pustiu, pentru a medita. Buddha a făcut același lucru. Acolo, el a fost ispitit de către demonul Mara. Iisus s-a retras în pustiu, unde a fost ispitit de diavol.

- *Evanghelia după Matei* anunță că toate neamurile Pământului îl vor vedea pe Iisus „*venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă*” (24:30). Ideea se repetă în 26:64, unde el va fi văzut „*șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului*”. Unul dintre epitetele lui Baal-Hadad, Enlil la canaanieni, era „*călărețul norilor*”.

- Iisus afirmă că a mai trăit și cu mult timp înainte de această viață, susținând că Avraam a văzut ziua lui și s-a bucurat. Ziua lui nu înseamnă neapărat aniversarea lui, ci și ziua în care el a obținut ceva important, ziua în care a devenit victorios. Conform *Vechiului Testament*, Avraam a fost martorul distrugerii Sodomei și Gomorei. Acel episod a fost cel mai important din viața lui Enlil. În urma atacului său nuclear asupra locului în care se ascundea Enki, Enlil a devenit în final victorios, după mii de ani de război.

- Iisus susține că l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Același lucru se poate spune și despre Enlil, care a cauzat căderea / exilul fratelui său.

- Când era împreună cu ucenicii în corabie, Iisus a oprit furtuna care le amenința viețile, certând-o (Matei 8:26). Același episod este prezent și la Marcu: „*Și el, sculându-se, a certat vântul și a poruncit mării: Taci! Încetează! Și vântul s-a potolit și s-a făcut liniște mare.*” (4:39). Când Iisus a mers pe apă până la ucenicii săi, vântul s-a oprit după ce a ajuns în corabie (Matei 14:32, Marcu 6:51). Evangheliile relatează și uimirea oamenilor în fața celui care avea putere asupra furtunii: „*iar oamenii s-au mirat, zicând: Cine este acesta că și vânturile și marea ascultă de el?*” (Matei 8:27). Cine putea avea putere asupra furtunii dacă nu zeul ei, Enlil?

- *Evanghelia după Marcu* 3:17 ne spune despre frații Iacov și Ioan că Iisus „*le-a pus lor numele Boanergheș, adică fii tunetului.*” Nu putem ști ce l-a determinat pe Iisus să îi numească astfel pe cei doi, cum nu putem ști nici legătura lor cu furtuna. Altfel în afară de Enlil, zeul furtunii, ale cărui arme erau tunetul și fulgerul.

- Iisus spunea că a venit pe Pământ pentru a face voia tatălui. Enlil era fiul ascultător, care făcea întotdeauna voia tatălui său, An / Anu. Simbolul creștinismului este crucea, simbolul lui An în Sumer.

- În *Evanghelia după Matei* 10:34, Iisus declara: „*nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.*” Enlil era zeul războiului. În *Evanghelia după Toma*, el afirma: „*Poate că oamenii cred că am venit să aduc pacea pe pământ. Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume: foc, sabie și război.*” și „*am aruncat foc pe pământ, și iată, îl veghez până ce izbucnește.*” Enlil era un zeu războinic iar focul, unul dintre elementele sale.

- Evangheliile susțin că demonii știau cine este Iisus (mai exact, Duhul din corpul lui), iar el le cerea să tacă, pentru a nu-l da de gol. „Iar duhurile cele necurate, când îl vedeau, cădeau înaintea lui și strigau, zicând: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Și el le certa mult ca să nu-l dea pe față.” (Marcu 3:11-12); „Din mulți ieșeau și demoni, care strigau și ziceau: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Dar el, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știau că el este Hristosul.” (Luca 4:41); „Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-l știau că el e Hristos.” (Marcu 1:34). „Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare, zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu. Și Iisus l-a certat, zicând: Taci și ieși din el.” (Marcu 1:23-26) Cum de îl cunoșteau demonii? De ce le era frică de el? Și de ce nu-i lăsa să-i decline identitatea? Dacă în Iisus era Enlil, e normal ca demonii, slujitorii lui Enki, să fie înfricoșați de cel mai temut dușman al lor.

- Evangheliile spun că, înainte de a muri, Iisus a strigat „Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” Tot evangheliile recunosc că „unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: pe Ilie îl strigă acesta.” Din moment ce oamenii vremii se gândeau la Ilie, înseamnă că, pentru ei, Eli nu însemna „Dumnezeul meu”, așa cum vrea evangelistul să ne facă să credem. Numele original al profetului Ilie este Elijah, destul de asemănător cu Eli. Însă, în religia canaaniană sau levantină, El / Eli era numele zeului suprem. Acest nume este prescurtarea akkadianului Ellil, numit de sumerieni Enlil. Așadar, Iisus nu îl striga pe Dumnezeu, ci pe Enlil. De unde deducem că Duhul Sfânt / Enlil a părăsit corpul tâmplarului Iisus, înainte ca acesta să se stingă, lăsându-l să moară în chinuri pentru un scop pe care nu și l-a dorit. După ce Duhul l-a părăsit, Iisus a murit, apoi a avut loc un cutremur care a rupt în două catapeteasma templului, a despicat pietrele și a deschis mormintele. Cum templul cu pricina era al lui Yahweh / Marduk, doar dușmanul acestuia, Enlil, ar fi putut să-i provoace asemenea pagube.

Credința generală este că Iisus reprezintă binele absolut. El era cel care îndemna la pace și iubire. Însă *Noul Testament* ascunde și o altă față a lui, mai puțin cunoscută omului de rând. Iată câteva dintre cuvintele și faptele sale, care nu se potrivesc cu imaginea sa de pacifist și propovăduitor al iubirii:

- Iisus declară că nu a venit să aducă pacea, ci sabia, războiul și focul: „Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.” (Evanghelia după Matei 10:34); „Poate că oamenii cred că am venit să aduc pacea pe pământ. Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume: foc, sabie și război.” (Evanghelia după Toma); „Am aruncat foc pe pământ, și iată, îl veghez până ce izbucnește.” (Evanghelia după Toma). Nu doar a afirmat aceste lucruri, ci și-a și îndemnat ucenicii să se înarmeze: „Și el le-a zis: Acum însă cel ce are pungă să o ia, tot așa și traista, și cel ce nu are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere. Căci vă spun că trebuie să se împlinească întru mine Scriptura aceasta: «Și cu cei fără de lege s-a socotit», căci cele despre mine au ajuns la sfârșit. Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: Sunt de ajuns.” (Evanghelia după Luca 22:36-38)

- Iisus afirmă că a venit să dezbine, nu să unească: „Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare.” (Evanghelia după Luca 12:51); „Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume.” (Evanghelia după Toma); „Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.” (Evanghelia după Matei 10:35).

- Iubește-ți aproapele, dar cu limită: „Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine.” (Evanghelia după Matei 10:37).

- Iisus urăște și îndeamnă la ură: „Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul meu.” (Evanghelia după Luca 14:26); „Cine nu-și va urî tatăl și mama nu poate ajunge un ucenic al meu. Și cine nu-și urăște frații și surorile și nu-și poartă crucea ca și mine, nu va fi vrednic de mine.” (Evanghelia după Toma); „Cine nu-și va urî tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu. Și cine nu-și va iubi tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu.” (Evanghelia după Toma); iar Evanghelia după Filip susține că Hristos i-a urât pe înțelepții care l-au încercat, deoarece aceștia nu erau cu adevărat înțelepți.

- Scriitorul romano-catolic Alfonsus Liguori, canonizat ca sfânt de către papa Pius al XIV-lea în 1839 și declarat doctor al bisericii catolice de către papa Pius al IX-lea, a descris o scenă în care un păcătos a văzut două scări către cer. La capătul uneia a zărit-o pe Maria, iar la capătul celeilalte, pe Iisus. Când a vrut să urce spre Iisus, a văzut fața mâniașă a acestuia, s-a speriat și a căzut. Același scriitor susținea că păcătosul care îndrăznește să meargă direct la Iisus trebuie să pășească înaintea lui cu teamă de mânia sa. Ideile lui Liguori nu par a fi absurde, deoarece mânia lui Iisus este prezentă și în Biblie. În *Evanghelia după Marcu* 3:5, Iisus îi privea pe oameni cu mânie. În *Evanghelia după Luca* 9:38-41, atunci când un om i-a cerut să-i salveze fiul posedat, Iisus a răbufnit: „o, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi și vă voi suferi? Adu aici pe fiul tău.” După cum susține Biblia, Iisus își făcuse un obicei din a certa și jigni oamenii, numindu-i „neam necredincios” (Marcu 9:19), „neam viclean și desfrânat” (Matei 12:39), „neam necredincios și îndărătnic” (Matei 17:17), „neam viclean și adulter” (Matei 16:4). Pe apostolul Petru l-a numit chiar „satană” (Matei 16:23, Marcu 8:33). Ba, mai mult, el certa și demonii pe care îi exorciza, dar și vântul.

- Evangheliile după Matei (21:19) și Marcu (11:14) afirmă că Iisus a blestemat un smochin, deoarece îi era poftă de smochine, iar sârmanul pom nu avea roade în acel moment.

- Iisus declară că postul, rugăciunea și pomana nu sunt benefice: „Dacă postiți, aduceți păcat asupra voastră, dacă vă rugați, veți fi osândiți și dacă dați pomeni, veți face pagubă sufletelor voastre.” (Evanghelia după Toma).

- Respectul pentru tradiții și pentru familie nu face doi bani, din punctul de vedere al lui Iisus: „Un altul dintre ucenici i-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc și să îngrop pe tatăl meu. Iar Iisus i-a zis: Vino după mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.” (Evanghelia după Matei 8:21-22).

- Lubește-ți aproapele, dar... stai departe de el. Iisus îndeamnă la îndepărtarea de oameni: „Dacă nu vă îndepărtați de lume, nu veți afla împărăția.” (Evanghelia după Toma).

- Iisus nu ajută pe oricine, ci doar pe evrei: „În calea păgânilor să nu mergeți, și în vreo cetate de samarineni să nu intrați; ci mai degrabă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel.” (Matei 10:5-6); „Căci îndată auzind despre el o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele lui. Și femeia era păgână, de neam din Fenicia Siriei. Și îl ruga să alunge demonii din fiica ei. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.” (Evanghelia după Marcu 7:25-27).

- Iisus confirmă existența mai multor zei: „Unde se află trei zei, aceștia sunt zei. Unde sunt doi sau unul, eu sunt cu ei.” (Evanghelia după Toma); „Unde se află trei zei, aceștia sunt fără Dumnezeu, și unde este unul singur, eu am spus că eu sunt cu el.” (Papirusurile Oxyrhynchus)

- Iisus îi consideră pe oameni robi, pregătindu-le jugul său, asemenea unor animale: „Luați jugul meu asupra voastră și învățați-vă de la mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. Căci jugul meu e bun și povara mea este ușoară.” (Evanghelia după Matei 11:29-30); „Veniți la mine, căci jugul meu este ușor și domnia mea blândă, iar voi veți afla odihnă.” (Evanghelia după Toma)

- Deși Biserica se chinuie din răspuțuri să ne convingă de faptul că Iisus ar fi rămas cast, se pare că avea o iubită: „Iar însoțitoarea Mântuitorului este Maria Magdalena. A iubit-o pe ea mai mult decât pe toți ucenicii. Și pe ea, el a sărutat-o chiar.” (Evanghelia după Filip).

- Iisus le vorbea oamenilor în parabole, nu pentru a-l înțelege mai bine, ci pentru a nu-l înțelege deloc. „Iar când a fost singur, cei ce erau lângă el, împreună cu cei doisprezece, îl întrebau despre pilde. Și le-a răspuns: Vouă vă e dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde, ca uitându-se, să privească și să nu vadă, și, auzind, să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și să fie iertați.” (Marcu 4:10-12). Așadar, doar cei aleși de el aveau parte de învățături secrete, restul fiind nevoiți să se mulțumească cu povești pe care nu le pricepeau, pentru a nu fi iertați.

- În *Evangelia după Toma* se povestește că, la un moment dat, Iisus și-a întrebat ucenicii cu cine îl aseamănă. Petru a spus că îl aseamănă cu un înger, Matei cu un filosof iar Toma a răspuns că nu poate spune. Iisus l-a luat pe cel din urmă deoparte și i-a spus la ureche trei cuvinte. Curioși, ceilalți apostoli au vrut să afle ce taină i-a încredințat Învățătorul lor. Răspunsul lui Toma a fost unul surprinzător nu doar pentru ei, ci și pentru noi: „*Dacă v-aș spune unul dintre lucrurile pe care el mi le-a spus, ați lua pietre și le-ați arunca în mine, și un foc ar ieși din pietre și v-ar pârloli.*” Ce secret i-a încredințat Iisus lui Toma, care să-i facă pe apostoli să încerce să-l omoare pe fratele lor, sub acuzația de blasfemie? Să-și fi declinat Hristos adevărata identitate? Așa s-ar explica de ce Toma a folosit focul ca pedeapsă divină, simbolul lui Enlil.

Aceste câteva exemple ne arată un Iisus care dezbină, îndeamnă la ură, blestemă, ceartă, face sex, a venit pentru a aduce războiul, ajută oamenii după criterii rasiale și nu urmărește mântuirea oamenilor. Un Iisus total diferit față de cel pe care îl știm: unul iertător și blând, propovăduitor al păcii și iubirii. Pe lângă aceste două personalități ale lui Hristos, mai există și destule contradicții în vorbele sale:

- „*Ferițiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.*” (Matei 5:9); „*Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.*” (Matei 10:34).

- „*Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.*” (Matei 5:39); „*Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.*” (Matei 7:19).

- „*Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.*” (Matei 5:17); „*Atunci au venit la el ucenicii lui Ioan, zicând: Pentru ce noi și fariseii postim mult, iar ucenicii Tăi nu postesc?*” Iar Iisus le-a răspuns: „*Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche, căci peticul acesta, ca umplutură, trage din haină și se face o ruptură și mai rea. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; alminterea burdufurile crapă: vinul se varsă și burdufurile se strică; ci pun vin nou în burdufuri noi și amândouă se păstrează împreună.*” (Matei 9:14-17).

- „*Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedrului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.*” (Matei 5:22); „*Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.*” (Matei 10:35).

- „*Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui.*” (Matei 6:24); „*Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.*” (Matei 22:21).

- „*Nu judecați, ca să nu fiți judecați.*” (Matei 7:1); „*Când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.*” (Matei 19:28).

- „*Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră? Sau de-i va cere pește, oare el îi va da șarpe?*” (Matei 7:9-10); „*Un altul dintre ucenici i-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc și să îngrop pe tatăl meu. Iar Iisus i-a zis: Vino după mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.*” (Matei 8:21-22).

- „*Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.*” (Matei 19:5-6); „*Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine, pentru numele meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică.*” (Matei 19:29).

- „*Ci mai întâi Evangelia trebuie să se propovăduiască la toate neamurile.*” (Marcu 13:10); „*În calea păgânilor să nu mergeți, și în vreo cetate de samarineni să nu intrați; ci mai degrabă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel.*” (Matei 10:5-6).

- „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22:39); „Căci îndată auzind despre el o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele lui. Și femeia era păgână, de neam din Fenicia Siriei. Și îl ruga să alunge demonii din fiica ei. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.” (Marcu 7:25-27).

- „Orice împărăție care se dezbină în sine se pustiește, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui.” (Matei 12:25); „Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.” (Matei 10:35).

- „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.” (Matei 5:3); „Fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.” (Matei 10:16).

- „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” (Matei 15:4); „Și i-au zis unii: Iată mama ta și frații tăi și surorile tale sunt afară. Te caută. Și, răspunzând lor, le-a zis: Cine este mama mea și frații mei?” (Marcu 3:32-33).

- „Împărăția mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18:36); „Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.” (Matei 5:5).

- „Căci Moise a zis: «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta», și «cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârșească».” (Marcu 7:10); „Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul meu.” (Luca 14:26); „Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine.” (Matei 10:37).

- „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-l cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere.” (Matei 11:27); „Din mulți ieșeau și demoni, care strigau și ziceau: Tu ești fiul lui Dumnezeu. Dar el, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știau că el este Hristosul.” (Luca 4:41); „Iar duhurile cele necurate, când îl vedeau, cădeau înaintea lui și strigau, zicând: Tu ești fiul lui Dumnezeu.” (Marcu 3:11); „Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-l știau că el e Hristos.” (Marcu 1:34); „Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare, zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.” (Marcu 1:23-24).

- „Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.” (Matei 23:9); „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru.” (Ioan 8:44).

- „Cine nu-și va urî tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu. Și cine nu-și va iubi tatăl și mama ca și mine, nu poate deveni un ucenic al meu.” (Evanghelia după Toma)

Cum se explică cele două fețe ale lui Iisus și contradicțiile din vorbele sale, ce ne duc cu gândul la o dublă personalitate? Cei mai mulți pun aceste lucruri pe seama erorilor umane, a evangheliștilor care au scris din auzite. Dar dacă aceste contradicții pot fi explicate și altfel? Dacă în corpul tâmplarului Iisus au locuit pentru o perioadă două spirite, al lui și al lui Enlil? Dacă reușim să vedem imaginea pacifistă a lui Iisus și pe cea războinică a lui Enlil într-o singură persoană, se pot explica toate contradicțiile sale. Invadarea corpului lui Iisus de către spiritul lui Enlil nu implică o posedare în sensul malefic al cuvântului, când entitatea energetică preia controlul absolut asupra corpului. Cei doi au conviețuit în același trup, în același mod în care Ida Kannenberg din Hillsboro declara că a conviețuit cu entitatea Hweig. Între ei aveau loc și discuții, fără îndoială doar la nivel mental. De aceea ni se spune în Biblie că, în grădina Ghetsimani, înainte de a fi arestat, Iisus s-a rugat în singurătate de trei ori, sufletul său fiind întristat până la moarte. Era speriat, știind că se apropie momentul morții lui. Când se ruga, de fapt vorbea cu Enlil, care încerca să-l convingă să-și ducă misiunea până la capăt, încurajându-l și asigurându-l că vor trece împreună peste acest moment. Întristarea lui Iisus a apărut după ce s-a întors de pe munte, unde a dialogat cu două persoane coborâte dintr-un „nor”, despre care apostolii credeau că ar fi Moise și Ilie. Cel mai probabil, atunci i s-au transmis noile ordine de „sus”, adică faptul că va fi ucis. Evanghelia lui Iuda susține că, după acest episod, Iisus i-a cerut lui Iuda să îl dea pe mâinile romanilor,

pentru a-și îndeplini misiunea. Planul a funcționat iar Enlil l-a părăsit pe tânărul tâmplar chiar înainte de a muri, ceea ce l-a făcut pe Iisus să strige: „*Eli, Eli, pentru ce m-ai părăsit?*”

Cum a reușit Enlil să se decorporealizeze și să invadeze trupurile lui Krișna, Buddha și Iisus? Lui Ruth Montgomery, entitățile cu care era în legătura i-au explicat că abilitățile lor nu se bazează pe altceva decât pe cunoașterea unor legi ale Universului pe care noi, oamenii, încă n-am apucat să le descifrăm. Aceasta le permite, de exemplu, să dezintegreze și să reasambleze corpuri solide, după dorința lor, să călătorească prin spațiu doar cu puterea gândului și să se decorporealizeze. Contactatei Betty Luca i-au transmis că reușesc să penetreze obiecte solide (cum ar fi un corp uman) „*prin controlul nivelurilor de vibrație; e o operație foarte simplă, aceste structuri sunt foarte laxe*”. Mai detaliat, prin suprapunerea unei unde complementare, a energiilor disipate cu această ocazie. Chiar dacă pentru noi, oamenii, acest lucru este dificil de înțeles, pentru ei nu pare prea complicat. Procedul este probabil asemănător celui descris de Brad Staiger: undeva în spațiu (pe o navă imensă sau pe o altă planetă), într-un cilindru dintr-un material asemănător cu sticla, se află în stare de animație suspendată corpul celui care alege să se încarneze în corpul unui pământean.

Dacă Enlil avea capacitatea de a realiza aceste posedări, care era scopul lor? Din câte ne dezvăluie miturile, Enlil a fost regele Pământului până în momentul în care și-a ucis fratele, pe Enki. Drept urmare, tatăl său, Anu, l-a luat pe planeta de baștină, lăsându-l conducător al Terrei pe Marduk, fiul lui Enki. Însă, pentru a fi sigur că regulile lui vor fi respectate, Anu a lăsat câțiva dintre ai lor în apropierea Pământului, pentru a-i supraveghea pe Marduk și ai lui. Văzând că influența lui Marduk crește îngrijorător pe suprafața întregii planete, Anu l-a trimis pe Enlil pe Pământ pentru a crea noi culte religioase, care să diminueze influența malefică a lui Marduk. Acesta este motivul pentru care Krișna afirma că se întrupează de câte ori Legea (lui Anu) slăbește și se întărește nelegiuirea, iar Iisus că a venit ca să împlinească Legea. Cum aceste noi culte erau corupte de adepții lui Marduk, Enlil era nevoit să se întoarcă de mai multe ori. A ales să se întoarcă pe ascuns, întrupându-se în corpurile unor muritori, din cauza promisiunii făcute de Anu: Marduk va conduce Pământul fără ca Anu sau Enlil să intervină, atât timp cât acesta va respecta regulile. Cum Marduk a găsit o cale de a „fenta” regulile lui Anu și de a se impune fără a le încălca, intervenția lui Enlil nu ar fi fost justificată. Dar, la fel ca nepotul său, și el a găsit o modalitate de a ocoli Legea...

Krișna, Buddha și Iisus nu au fost singurii muritori în care s-a încarnat spiritul lui Enlil. *Noul Testament* ne spune că, de ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a coborât cu un vuiet „*ca de suflare de vânt ce vine repede*”, li s-a arătat tuturor sub forma unor „*limbi ca de foc*”, apoi a intrat în cei 12 apostoli „*și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi*.” (Faptele Apostolilor 2:4). Ba, mai mult, toți apostolii au căpătat puterea lui Iisus de a vindeca, de a exorciza, și de a înfăptui alte minuni. Când un spirit intră în unii oameni care încep să vorbească apoi în limbi străine și capătă brusc anumite capacități paranormale, nu putem vorbi decât despre o formă de posedare. 50 era numărul lui Enlil iar vântul și focul, elemente asociate cu el.

Cu sute de ani înainte de Iisus au mai existat pe teritoriul actualului Israel două persoane cu puteri asemănătoare alor lui: Ilie și Elisei.

În *Cartea a Treia a Regilor*, aflat lângă pârâul Cherit, Ilie Tesviteanul a fost hrănit de corbi de două ori pe zi cu pâine și carne. După ce pârâul a secăt, s-a dus în Sarepta, unde a locuit la o văduvă. Ilie a făcut în așa fel încât făina și uleiul femeii să nu se consume până când se va termina seceta. După ce copilul femeii a murit, Ilie l-a înviat. După trei ani, regina Izabela a hotărât să-i omoare pe proorocii Domnului. Însă Obadia, mai marele curții regale, a ascuns o sută de prooroci: 50 într-o peșteră și 50 în alta. Ilie a mers la regele Ahab și i-a cerut un concurs între el și 450 profeți ai lui Baal, alături de 400 ai zeiței Așera. Atât Ilie cât și proorocii adverși și-au ales câte un vițel, pe care l-au așezat pe un rug. Fiecare trebuind să se roage la zeul său, iar „*Dumnezeul care va răspunde cu foc, acela este Dumnezeu*.” Ilie a câștigat concursul deoarece „*s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit și toată apa care era în șanț*.” Ca premiu, a ordonat să fie uciși toți proorocii lui Baal, iar „*cerul s-a întunecat de nori și s-a pornit vijelie și ploaie mare*.” Auzind de această întâmplare, Izabela s-a hotărât să-l ucidă pe Ilie. Acesta s-a ascuns în pustiu, unde un înger l-a trimis până la muntele Horeb. După 40 de zile și 40 de nopți de mers prin pustiu, Ilie a ajuns la respectivul munte, unde Domnul l-a anunțat că va trece prin fața lui: „*că iată Domnul va trece; și înaintea lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie*.”

După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur; După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul". Apoi, Domnul l-a trimis la Damasc, pentru a-l încorona ca rege al Siriei pe Hazael, pe Iehu ca rege al Israelului iar pe Elisei din Abel-Mehola să-l numească prooroc în locul său. După un război între Siria și Israel, în *Cartea a Patra a Regilor*, un înger îl trimite pe Ilie la regele Samariei, să-l anunțe că va muri, deoarece s-a rugat la Baal-Zebub. Aflând mesajul lui Ilie de la soli, „regele a trimis la el o căpetenie peste cincizeci cu cei cincizeci ai lui”. La dorința lui Ilie, care se afla în vârful unui munte, un foc a coborât din cer și i-a ars pe sol și pe cei 50 de soldați ai săi. Regele a mai trimis o căpetenie cu 50 de soldați, care au avut aceeași soartă. Cum unii înțeleg mai greu, regele a trimis pentru a treia oară o căpetenie cu 50 de soldați. Însă Ilie le-a cruțat viețile și a mers cu ei la regele Ohozia, căruia i-a prezis că va muri. Mai târziu, după un drum la Betel și la Ierihon, Ilie și Elisei au plecat către râul Iordan, însoțiți de 50 din fiii proorocilor. Ilie a lovit cu mantia sa apa, care s-a despărțit în două, trecând astfel pe malul celălalt, însoțit de discipolul său. Deodată a apărut un car și cai de foc, care „a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer”. Elisei a ridicat mantia învățătorului său, a despărțit apa în același mod și s-a întors la cei 50, care îl așteptau. A înmulțit undelemnul unei văduve, a înviat un copil, a înmulțit mâncarea lucrătorilor unui câmp, a vindecat un lepros, l-a îmbolnăvit pe altul de lepră. Minuni asemănătoare celor înfăptuite de Ilie, dar și de Iisus. Cum a căpătat Elisei acest dar, odată cu mantia lui Ilie? Răspunsul îl găsim tot în Biblie: „Iar după ce au trecut, a zis Ilie către Elisei: «Cere ce să-ți fac, înainte de a fi luat de la tine». Iar Elisei a zis: «Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!» Răspuns-a Ilie: «Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi».” Așadar, sursa minunilor înfăptuite de Ilie era Duhul din el. După ce Ilie a fost ridicat la cer, acel Duh a trecut în Elisei, care dintr-o dată a devenit capabil de a înfăptui miracole. Este posibil ca Duhul din Ilie și Elisei să fie tot Enlil, la fel ca în cazurile lui Iisus, Buddha și Krișna? Biblia oferă câteva indicii:

- Trei căpetenii cu câte 50 de soldați au venit la Ilie, Obadia a ascuns câte 50 de prooroci în două peșteri, 50 de fii ai proorocilor i-au însoțit pe Ilie și Elisei la Iordan. 50 era numărul lui Enlil, adică rangul de rege.
- După uciderea proorocilor lui Baal, „cerul s-a întunecat de nori și s-a pornit vijelie și ploaie mare.” Când a trecut prin fața lui Ilie, Domnul a venit într-o „adiere de vânt lin”. Înainte de adiere, a avut loc o „vijelie năprasnică”. Ilie a fost ridicat la cer într-un „vârtej de vânt”. Enlil era zeul furtunii, al ploii, al norilor și al vântului.
- În timpul concursului cu proorocii lui Baal, „s-a pogorât foc de la Domnul”. Înainte să treacă Domnul prin fața lui Ilie într-o „adiere de vânt lin”, a fost o vijelie, urmată de un cutremur și de foc. La dorința lui Ilie, care se afla în vârful unui munte, un foc a coborât din cer de două ori, arzându-i pe soldați. Ilie a fost răpit într-un car cu cai de foc. Focul era elementul lui Enlil.
- Rivalii lui Ilie erau proorocii lui Baal-Zebub și ai Așerei. Baal-Zebub derivă din Baal-Zephon (Marduk), iar Așera din Astarte (Iștar). Marduk și Iștar erau dușmanii lui Enlil.
- Numele original al profetului Ilie este Elijah, iar al lui Elisei, Elișa. Ambele conțin numele Eli care, în religia canaaniană sau levantină, era numele zeului suprem. Acest nume este prescurtarea akkadianului Ellil, numit de sumerienii Enlil.
- În tradiția creștină, sfântul Ilie are puterea de a deschide și închide cerurile. Responsabil cu aducerea ploii, el străbate văzduhul în carul său. În mitologia românească, când demonii au urcat în cer, Dumnezeu i-a dat lui Ilie tunetul și fulgerul, cu care acesta i-a aruncat pe demoni pe Pământ. De aceea este considerat un sfânt războinic. După slujba de sfântul Ilie, femeile ard busuiocul pe care l-au ținut la icoane. Enlil este zeul furtunii, care i-a aruncat pe „demonii” lui Enki pe Pământ. Tunetul și fulgerul erau armele sale iar focul, unul dintre simbolurile lui.

Probabil cea mai evidentă dovadă a încarnării lui Enlil în corpul unui muritor se întâlnește în America de Sud, la incași. Preotul Jose de Acosta scria în *The Natural and Moral History of the Indies* ce a aflat de la incași despre începuturile lor: „Vorbesc în primul rând despre un potop care s-a petrecut în țara lor... Indienii spun că toată lumea s-a înecat în revărsarea apelor”. O legendă din regiunea Cuzco afirmă că „pentru o vină nerostită, oamenii care trăiau în cele mai vechi timpuri au fost distruși de creatorul lor... printr-un potop”. Un anume frate Molina nota în *Relacion de las fabulas y ritos de los Yngas* că potopul a ucis toți oamenii: „Nicio vietate nu a

supraviețuit, cu excepția unui bărbat și a unei femei care au rămas ascunși într-o cutie. Iar când apele s-au retras, vântul i-a purtat... la Tiahuanaco, unde creatorul a început să refacă oamenii și popoarele din acea regiune...” După potop, legendelor incașilor, culese de Harold Osborne și publicate în cartea *South American Mythology*, susțin că „omenirea trăia în dezordine; mulți umblau goi, ca sălbaticii; nu aveau case și nici alte locuințe decât peșterile, de unde porneau și adunau orice găseau de mâncare prin preajmă”. Pământul se afla în beznă din cauza dispariției Soarelui, societatea era sfâșiată de dezordini iar oamenii sufereau. La un moment dat „a apărut dintr-o dată, venind de la sud, un bărbat alb cu o statură impunătoare și o atitudine autoritară. Acest om avea o putere atât de mare, încât transforma dealurile în văi și din văi ridica dealuri înalte, făcând apa să curgă din piatră”. El le-a oferit oamenilor cunoștințele necesare unei vieți civilizate. Lui i se atribuie introducerea în Peru a unor cunoștințe variate de medicină, metalurgie, agricultură, creștere a animalelor, artă a scrierii și o înțelegere complexă a principiilor ingineriei și arhitecturii. În secolul al XVI-lea, vicarul Francisco de Avila scria în tratatul *A Narrative of the Errors, False Gods and Other Superstitions and Diabolical Rites in Which the Indians of the Province of Huarochiri Lived in Ancient Times* că acest personaj „a făcut să apară terase și câmpuri pentru culturi pe pantele abrupte ale râpelor, ridicând pereți de sprijin care să le susțină. A făcut și canale de irigație pentru a le uda... a colindat peste tot, realizând multe minunății”. Cel care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă și care mânia arme teribile a fost considerat de băștinași stăpânul științei și al magiei dar și, așa cum era de așteptat, zeu. A fost numit de popoarele andine Viracocha, Illa, Huracocha, Con, Con Ticci, Kon Tiki, Thunupa, Taapac sau Tupaca. Pe lângă om de știință, arhitect, sculptor și inginer, Viracocha era de asemenea învățător și vindecător. Se spune că „pe oriunde trecea îi vindeca pe toți cei bolnavi și le reda vederea celor orbi”. Primul cronicar spaniol care a consemnat legenda lui preciza că i-a fost povestită de indienii printre care ajunsese în călătoriile sale prin Anzi: „ei spun că acest om trecea pe șosea, înspre nord, făcând minuni la tot pasul, și că nu l-au mai văzut. Peste tot îi sfătuia pe oameni cum să trăiască, le vorbea cu mare dragoste și bunătate și-i învăța să fie buni și să nu-și facă rău unul altuia, ci să se iubească unii pe alții și să se arate miloși toți față de toți. În cele mai multe locuri i se spunea Ticci Viracocha...” Într-o legendă consemnată de Harold Osborne în *South American Mythology*, Viracocha „mergea însoțit de o suită și le vorbea băștinașilor cu dragoste, numindu-i fiii și fiicele lui. Peste tot pe unde trecea înfăptuia minuni. Pe bolnavi îi vindeca printr-o simplă atingere. Vorbea orice limbă mai bine decât localnicii, care îl numeau Thunupa, Tarpaca, Viracocha-Rapacha, Pachacan...”

Un om care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă, care făcea minuni, vindeca bolnavii, răspândea mesaje de iubire și a fost considerat zeu? Asemănarea cu Iisus este izbitoare. Și nu doar referitor la faptele celor doi, ci și la înfățișare. Cronicarul din secolul al XVI-lea, Juan de Betanyos, afirma în *Istoria și legendele incașilor* că indienii îl descriau pe Viracocha ca fiind „un bărbat înalt, cu barbă, înveșmântat într-o robă albă care-i ajungea până la pământ și pe care o purta strânsă cu o centură pe talie”. Într-un mit consemnat de John Hemming în *The Conquest of the Incas*, Thunupa-Viracocha era „un bărbat alb, înalt de statură, a cărui înfățișare și prezență stârneau mare admirație și respect”. Alte legende ale peruanilor, culese de Harold Osborne și publicate în *South American Mythology*, îl descriu pe zeu ca fiind „un bărbat alb, cu înfățișare augustă, cu ochi albaștri, cu barbă, era sobru, puritan și predica împotriva beției, a poligamiei și a războiului”, ce purta o cusma (cămașă fără mâneci) care îi ajungea până la genunchi, „un bărbat alb cu o statură impunătoare și o atitudine autoritară” sau „un bărbat slab, de statură medie, cu barbă, îmbrăcat într-o mantie destul de lungă...”.

La fel ca Iisus, Viracocha călătorea înconjurat de adepți. O legendă consemnată în *Relacion anonyma de los costumbres antiquas de los naturales del Piru*, citată în *The Facts on File Encyclopaedia of World Mythology and Legend*, susține că Viracocha era însoțit de mesageri de două feluri: *huaminca* („soldații credincioși”) și *hayhuaypanti* („cei strălucitori”). Rolul lor era acela de a purta mesajul stăpânului lor „în toate colțurile lumii”, la fel ca apostolii lui Iisus. *Pears Encyclopaedia of Myths and Legends: Oceania, Australia and the Americas* din 1978 îi numește *viracochas* pe acești însoțitori: „atunci Con Ticci și-a adunat adepții, care se numeau *viracochas*” și „Con Ticci le-a poruncit tuturor *viracochas*, în afară de doi, s-o ia spre est”. Aceeași denumire este folosită și în miturile adunate de Harold Osborne: „așadar acei *viracochas* au plecat în provinciile în care îi trimisese Viracocha”. O poveste asemănătoare este consemnată în *Evangelia după Luca*, unde Iisus trimite 70 de apostolii înainte, cu el rămânând doar cei 12: „Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci și i-a trimis câte doi înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc, unde însuși avea să vină.” (10:1). După ce și-a trimis adepții înainte, așa cum nota J. Alden Mason în *The Ancient Civilizations of Peru*, „Viracocha însuși, cu cei doi adjuncți ai săi, au călătorit spre nord... Au mers de-a lungul cordillerei, unul dintre adjuncți pe drumul de pe

coastă, celălalt pe la marginea pădurilor răsăritene... Creatorul s-a dus la Urcos, lângă Cuzco, unde a poruncit viitoarei populații să iasă dintr-un munte. A vizitat Cuzco, apoi și-a continuat drumul spre nord, către Ecuador. Acolo, în provincia Manta, și-a luat rămas bun de la poporul său și, mergând pe valuri, a dispărut în largul oceanului". Din câte știm noi astăzi, singurul personaj care a mers pe apă a fost Iisus, așa cum susțin evangheliile: „Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare” (Matei 14:25), „Și către a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei” (Marcu 6:48), „După ce au văslit deci ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, au văzut pe Iisus umblând pe apă și apropiindu-Se de corabie, ei s-au înfricoșat” (Ioan 6:19). Juan de Betanzos în *Suma y Narracion de los Incas* are o altă variantă a întâmplării, însă cu același final miraculos: „Viracocha a plecat pe drumul său, chemând la el rasele de oameni... Când a ajuns în districtul Puerto Viejo, i s-au alăturat cei pe care-i trimisese înainte și, după ce s-au reunit, a plecat pe mare împreună cu ei. Se spune că el și oamenii lui mergeau pe apă la fel de ușor cum ar fi mers pe uscat". Din nou întâlnim miracolul mersului pe apă, de această dată nu doar la zeu, ci și la adepții săi. N-ar trebui să ne mire prea mult faptul că Biblia narează un eveniment asemănător: apostolul Petru a mers și el pe apă. Dar, din pricina îndoielii, s-a scufundat: „Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus” (Evanghelia după Matei 14:29).

Cum este posibil ca Viracocha și Iisus să fie atât de asemănători, atât prin faptele lor cât și prin aspectul fizic? Incașii susțin că Viracocha a venit printre ei la scurt timp după potop, prin urmare cu multe mii de ani înainte de a se naște Iisus. Dacă Iisus a fost posedat de spiritul lui Enlil, este posibil ca același lucru să se fi întâmplat cu câteva milenii înainte? Am văzut că a fost posibil în cazurile lui Krișna, Buddha, Ilie și Elisei. Prin urmare, sunt șanse mari să se fi întâmplat același lucru și cu Viracocha. Sau aici este vorba de zeu în propriul său corp, pe care îl folosea până să se retragă pe planeta sa natală? Ținând cont că era înalt, bărbos, cu părul lung, ochi albaștri și pielea albă, este posibilă și această variantă.

În afară de similitudinea fantastică dintre faptele lui și ale lui Iisus, mai există unele indicii care să ne ducă la același personaj, cel numit Enlil de sumerieni. Incașii îl mai numeau și Illa, nume care provine din aceeași rădăcină El / Il, care îl desemna pe Enlil. „Atitudinea autoritară” pe care o afișa ne duce cu gândul la același zeu, sursa supremă de autoritate pe Pământ. În centrul „frizei-calendar” de pe Poarta Soarelui din complexul Kalasasaya se află o reprezentare a lui Viracocha. Chipul său este aspru și dur, pe cap poartă o tiară regală, impunătoare, iar în ambele mâini ține câte un trăsnet. Enlil era regele Pământului, titlu simbolizat și de tiara sa regală, dar și zeul furtunii, lucru redat și de trăsnetele din mâini. Particula *ra* din numele Viracocha semnifică funcția sa de conducător, iar primele litere, *vi*, sunt identice cu cele ale numelui său indian, Vișnu. Pentru incași, Viracocha este cel care a provocat potopul. La sumerieni, Enlil era responsabil pentru acest lucru. În plus, în *South American Mythology*, Harold Osborne a consemnat un mit care ne oferă încă un indiciu important în dezvoltarea identității zeului: „Făcând multe minuni cu vorbele sale, a ajuns și în regiunea Canas și acolo, într-un sat numit Cacha... oamenii s-au ridicat împotriva lui și l-au amenințat cu pietre. Atunci, a ingenunchiat și și-a ridicat mâinile către cer ca și cum ar fi cerșit ajutor în fața primejdiei care-l păștea. Indienii afirmă că apoi au văzut un foc coborând din cer, care i-a înconjurat. Plini de frică, s-au dus la cel pe care-l amenințaseră și i-au cerut să-i ierte... Spun că focul s-a stins imediat, la comanda lui, deși pietrele fuseseră arse de foc în așa măsură, încât se făcuseră ca pluta, de puteai ridica bolovani mari cu o singură mână. Mai spun că după aceea a plecat din locul acela și s-a dus la țărmul mării. Aici s-a înfășurat în mantia sa, a intrat în valuri și a dispărut. Iată de ce i-au dat numele de Viracocha, care înseamnă «spuma mării»”. Sărim peste episodul biblic în care Iisus a participat la o nuntă în Cana Galileii, nume care seamănă cu Canas al aztecilor, și remarcăm puterea zeului asupra focului. Cum focul era elementul lui Enlil, e de așteptat ca acesta să se aprindă și să se stingă la comanda stăpânului său. Remarcăm și asemănarea cu întâmplările din *Vechiul Testament*, când Ilie a făcut să cadă foc din cer atât pentru a aprinde rugul în timpul concursului cu ceilalți profeți, cât și pentru a ucide soldații veniți să-l ducă la regele Ohozia. De asemenea, ne amintim o poveste asemănătoare din *Noul Testament*, când fariseii și cărturarii au vrut să ucidă cu pietre o femeie vinovată de adulter. Iisus a salvat-o prin celebrele vorbe: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei”. (Evanghelia după Ioan 8:7). Evreii au dat dovadă de înțelepciune alegând să lase pietrele jos, altfel ar fi avut parte probabil de același deznodământ ca aztecii din Cacha sau, mai grav, ca soldații regelui Ohozia.

Un caz în care ar putea fi vorba despre o posibilă posedare umană a aceluiași Enlil l-ar putea reprezenta faraonul Unas. Ultimul rege al celei de-a V-a Dinastii a Regatului Vechi, Unas se pare că a trăit între anii 2375 și 2345 î.Hr. Din păcate nu știm mare lucru despre acest faraon, în afara faptului că a construit o mică piramidă

la Sakkara, în apropierea piramidei în trepte a lui Djoser. Principala inovație a piramidei lui Unas este apariția primelor *Texte ale piramidelor*. Abia din a VI-a Dinastie faraonii au început să le copieze în piramidele lor, însă cea a lui Unas conține texte care nu au fost incluse în copiile succesorilor săi. Cercetătorii au descoperit printre aceste inscripții fraze care, deși au fost scrise în egipteană veche, fac parte dintr-un dialect semitic. Ce caută un dialect semitic în textele egiptene din a V-a Dinastie, nimeni nu poate ști exact.

Textele nr. 273 și 274 din piramida lui Unas preamăresc faptele faraonului în spațiul cosmic: „*Oasele zeilor Pământului tremură (...) când Unas apare (...) Unas este al puterilor domn, mama sa numele nu i-l cunoaște. Gloria lui în ceruri sălășluiește, forța lui este la orizont, ca Atum, tatăl său (...) Unas este taurul ceresc (...) pe Unas locuitorii cerului îl servesc (...) Unas este cel care judecă, cu el este cel al cărui nume este ascuns, în ziua uciderii Celui Mai Mare*”. „*Taurul ceresc*” era unul dintre epitele lui Enlil. „*Al puterilor domn*”, alături de faptul că locuitorii cerului îl servesc, îl indică pe același Enlil, moștenitorul tronului ceresc. Gloria sa din ceruri nu are niciun sens raportându-ne la un amărât de rege pământean. Însă, dacă este vorba despre „*eroul*” Enlil, cel care și-a învins vicleanul frate după lupte îndelungate, afirmația ar putea căpăta sens. În altă parte, Unas este numit „*ucigașul și devoratorul zeilor*”, epitet care ne-ar putea duce cu gândul la aceeași victorie împotriva „*zeului decăzut*” Enki, fratele său cel mare, la fel ca și „*ziua uciderii Celui Mai Mare*”. Acesta ar putea fi și motivul pentru care „*oasele zeilor Pământului tremură*”, pasaj care se referă la supușii lui Enki („*stăpânul Pământului*”). Atum-Ra este considerat tatăl lui Unas și aici, dar și într-un alt text: „*Re-Atum, Unas vine la tine, un spirit indistructibil (...) fiul tău vine la tine, Unas vine la tine*.” Atum-Ra era sumerianul An, tatăl lui Enlil. E drept că toți regii egipteni se considerau fiii zeilor, însă este posibil ca măcar unii dintre ei să fi avut dreptate. „*Cel al cărui nume este ascuns*” se referă la același Ra, despre care miturile egiptene spuneau că avea un nume ascuns, pe care nu-l știa nimeni, în afară de Isis (care l-a aflat în urma unei înșelăciuni). Unas judecă alături de tatăl său la fel ca Enlil la sumerieni sau Iisus la creștini. În încăperea sa funerară, textele îl numesc pe Unas „*conducătorul bărcii solare*”. În drumul său spre cer, el este „*aidoma unui nor*”. În hăul negru al spațiului cosmic el cere ajutor, deoarece „*mare-i singurătatea pe drumul fără sfârșit către astre*”. Deși egiptologii au interpretat acest text ca o călătorie a faraonului în lumea de dincolo, după moarte, în realitate semnifică o călătorie fizică în spațiul cosmic. „*Barca solară*” cu care se deplasa faraonul este vehiculul cu care străbătea cerul zeul Ra, adică o navă spațială. Faraonul este prezentat ca un pilot al acestei nave, care zboară „*aidoma unui nor*” spre stele. Cum doar zeii conduceau aceste nave, nicidecum oamenii (fie ei și regi), putem trage concluzia că Unas era considerat de către supușii săi unul dintre zei. Și nu orice zeu, ci tocmai regele Pământului, moștenitorul tronului ceresc. În textul nr. 332, regele spune: „*Eu sunt acela ce scăpat-a de șarpele încolăcit, urcat-am într-o răbufnire de foc ce m-a învățat în loc*”. Din nou întâlnim victoria lui Unas asupra Șarpelui și focul, ce ne duc cu gândul la același Enlil. Textul nr. 261 susține următoarele: „*Regele este o flacăară, mergând înaintea vântului până la capătul cerului și până la capătul Pământului (...) Regele călătorește prin văzduh și străbate Pământul*”. Și aici găsim aceleași elemente asociate cu Enlil, focul și vântul. Iar zborul lui Unas prin văzduh, „*până la capătul cerului și până la capătul Pământului*”, se poate să fie mai mult decât o metaforă. Din păcate nu avem prea multe amănunte despre viața lui Unas, pentru a stabili cu exactitate dacă faraonul a fost într-adevăr încarnarea lui Enlil sau doar considerat astfel de către egipteni. Dar poate că arheologia ne va releva într-un viitor nu prea îndepărtat noi amănunte.

Dacă într-adevăr zeul Enlil / Ișkur / Adad / Ramman / El / Eli / Baal Hadad / Seth / Zeus / Vișnu / Odin / Viracocha / Mihail a posedat corpurile lui Krișna, Buddha, Iisus, Ilie, Elisei și Unas, istoria lumii este total diferită față de cea pe care o cunoaștem...

Apocalipsa mayasă

În ultimul timp se vorbește foarte mult despre o eventuală Apocalipsă. E drept că în fiecare epocă au existat oameni care au crezut că sfârșitul lumii va avea loc în timpul vieții lor, dar parcă niciodată nu a fost mediatizată această idee ca acum.

Calendarul mayaș De câțiva ani se spune că Apocalipsa va avea loc în 2012, deoarece acesta este ultimul an din calendarul mayaș. Cine a născocit această aberație a mizat pe neștiința omului de rând, care a uitat deja că la fel a fost manipulat în legătură cu precedenta Apocalipsă care ar fi trebuit să aibă loc în anul 2000. În primul rând, mayașii nu aveau un calendar, ci trei. Calendarul solar, numit *Haab*, era împărțit în 18 luni a câte 20 de zile, plus alte cinci zile la final, rezultând anul de 365 de zile. Al doilea, *Tzolkin*, era Calendarul Anului Sacru, în care cele 20 de zile principale erau rotite de 13 ori, rezultând un an de 260 de zile. Cele două calendare erau contopite pentru a crea Marele Ciclu Sacru de 52 de ani. Acest ciclu de 52 de ani era sfânt nu doar pentru mayași, ci pentru toate popoarele din America Centrală și de Sud. Acest lucru se datorează zeului Quetzalcoatl, care le-a dăruit oamenilor calendarul și le-a promis că se va întoarce la finalul unui astfel de ciclu. Cele două calendare aveau formă circulară, prin urmare fără început sau sfârșit. La fel și cel al Marelui Ciclu Sacru, obținut prin contopirea celor două.

Cel de-al treilea calendar este denumit Numărătoarea Lungă. Cercetătorii au stabilit că prima zi a sa este 11 august 3114 î.Hr., dată la care mayașii considerau că au fost creați oamenii. Numărătoarea Lungă nu este un calendar propriu-zis, ci o enumerare a unor date importante. În fiecare oraș mayaș s-au descoperit stele de piatră pe care era inscripționat acest „calendar”, dar de obicei datele difereau. Lucru absolut firesc, ținând cont că fiecare comunitate își nota cele mai importante evenimente proprii (cum ar fi domniile regilor, războaiele cu alte triburi, molime, etc.). De exemplu, Numărătoarea Lungă de pe Stela 2 din Chiapa de Corzo începe cu data de 6 decembrie 36 î.Hr., cea de pe Stela C din Tres Zapotes cu 1 septembrie 32 î.Hr., cea de pe Stela 1 din El Baul cu 2 martie 37, iar cea de pe statueta Tuxtla de lângă La Mojarra începe cu data de 12 martie 162. Există și date comune mai multor inscripții, cum ar fi 11 august 3114 î.Hr. sau datele unor eclipse. Mult prea comentata zi de 20 decembrie 2012 se pare că există într-o singură inscripție de pe Monumentul 6 din El Toruguero. Se spune că atunci se va termina era prezentă, una nouă începând a doua zi. Alți cercetători au interpretat data de 21 decembrie 2012 ca fiind ziua în care zeul Bolon Yokte' K'uh va reveni pe Pământ. Ținând cont că există o singură menționare a anului 2012 pe o inscripție obscură, pe care fiecare cercetător a interpretat-o după capacitățile imaginației sale, aceasta nu poate fi considerată o profeție veritabilă a mayașilor. De exemplu, în Templul Inscripțiilor din Palenque apare într-o porțiune din text data de 21 octombrie 4772. După logica celor care susțin ideea de Apocalipsă în 2012, unii ar putea considera 4772 ca fiind anul sfârșitului. În concluzie, calendarul mayaș nu se termină în 2012 (fiind un cerc nu are început sau sfârșit) și nici nu credeau mayașii că în acel an va veni Apocalipsa. Doar unul singur, cel care a lăsat acea inscripție dubioasă. Iar istoria ne învață că de-a lungul timpului au existat numeroși astfel de „profeți”, ale căror previziuni nu s-au împlinit. În măsura în care nici măcar mayașii nu au luat în seamă această „profeție” (care există pe o singură inscripție, din miile lăsate în urmă), de ce ar face asta oamenii secolului XXI? În plus, remarcabil este faptul că, din multitudinea de cercetători ai culturii Maya, până acum câțiva ani nici măcar unul singur nu a pomenit ceva despre anul 2012. Dacă mayașii ar fi preconizat că se va întâmpla ceva în acel an, ciudat este că nimeni nu a observat acest lucru, deși cultura mesoamericană a fost studiată intens de nenumărați cercetători. În realitate, cei care conduc lumea din umbră ne-au manipulat constant prin câteva așa-zise Apocalipse, menite doar să creeze panică în rândul maselor. Deoarece frica este cea mai eficientă metodă de control, e necesară din punctul lor de vedere o amenințare supremă care să planeze asupra oamenilor din când în când. Cel mai recent sfârșit al lumii a fost cel „prezis” pentru anul 2000. Cum nu s-a întâmplat nimic atunci, manipulatorii au mutat Apocalipsa în 2012. Următoarea pe care o plănuiesc deja va fi peste alți doisprezece ani sau mai curând?

Pentru cei mai mulți, Apocalipsa este sinonimă cu sfârșitul lumii. Însă nici una dintre religiile care au prezis acest moment nu s-a referit la un sfârșit propriu-zis, ci la o întoarcere a zeilor buni și lupta lor finală cu forțele întunericului. Pentru această perioadă sunt prevestite cataclisme naturale și un mare război mondial. Cel mai cunoscut text de acest gen este *Apocalipsa* lui Ioan din *Noul Testament*. Aici se spune că Balaurul cel mare sau Șarpele de demult, cel care i-a dat Fiarei scaunul său de domnie, puterea sa și stăpânirea Pământului, va fi eliberat. La un moment dat va apărea și o fiară mai mică, din pământ, ce va face locuitorii Pământului să se închine primei Fiare. Ioan susține că Iisus va reveni pe Pământ cu o armată de îngeri și va duce un război împotriva Fiarei și a împăraților Pământului. Pe lângă acest război, va fi și o serie de calamități naturale. Cei răi vor pierde, Fiara și proorocul său vor fi nimiciți, iar Balaurul va fi închis din nou în adânc, unde va mai sta câteva mii de ani. Nu ni se spune cât va dura războiul, dar cert este că va dura destul de mult și va cuprinde o mare parte a Pământului.

Printre manuscrisele găsite la Marea Moartă se află unul intitulat *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului*. Aici se spune că Apocalipsa va aduce un război în care vor fi implicați oameni și demoni conduși de Belial, care va dura 40 de ani. La final va sosi Mesia împreună cu o armată de îngeri, care vor învinge forțele răului.

Printre multele lucruri „profețite” despre 2012 se numără și reîntoarcerea vechilor zei. Unii au ajuns la concluzia că este posibil să se pregătească o aterizare publică a extratereștrilor cu care americanii și rușii colaborează în secret de multe decenii. Acești extratereștri vor aduce câteva leacuri pentru diferite boli, ne vor asigura de prietenia lor și vor părea salvatorii noștri, zeii din vechime care s-au întors. Ba chiar se intuiește data acestei reveniri: 6 iunie, ziua în care Venus se va afla între Pământ și Soare, provocând un fenomen

asemănător unei eclipse solare. În 2011, la Poirino (Italia), a apărut peste noapte un cerc într-un lan, din care a reieșit, scris în sistemul ASCII (American Standard Code for Information Interchange), următorul nume: „Enki Ea”. Imediat s-a făcut corelarea cu zeul care trebuie să se întoarcă pe 6.06.2012. Enki la sumerieni sau Ea la babilonieni este Lucifer al creștinilor. Dacă el este cel care și-a anunțat revenirea pe 6 iunie, nu trebuie să ne mire că a ales această dată: ziua a șasea din luna a șasea formează numărul 66, un număr malefic, echivalent cu biblicul 666. Iar planeta Venus sau Luceafărul, ce se va afla în acea zi între Pământ și Soare, este asociată cu Enki / Lucifer. Tot Enki este Balaurul din *Apocalipsa* lui Ioan. Aici este scris că acest Balaur a aruncat la un moment dat un râu din gură, iar Fiara a ieșit din mare. Acestea sunt indicii pentru a descoperi identitatea Balaurului, Enki fiind zeul apelor. Fiara și Balaurul sunt descrise la fel (10 coarne și 7 capete), ceea ce sugerează o asemănare fizică între cele două personaje. Conform miturilor mesopotamiene, Marduk, fiul lui Enki, este ultimul conducător al planetei noastre. Cum Fiara a moștenit tronul Balaurului iar între ei există asemănări fizice (un lucru logic, ținând cont că erau tată și fiu), putem trage concluzia că Fiara este Marduk. Ioan susține că va apărea și o fiară mai mică (antihristul) ce va face locuitorii Pământului să se închine Fiarei celei dintâi. Marduk este Yahweh al evreilor, la care se închină majoritatea pământenilor (creștinii, evreii, musulmanii, masonii, sataniștii, vrăjitorii, etc.), ceea ce confirmă profeția lui Ioan. Dacă în 2012 vor reveni zeii din vechime, aceștia nu pot fi decât „fiii întunericului”, așa cum îi numesc manuscrisele de la Marea Moartă. *Apocalipsa* lui Ioan susține că întâi va fi eliberat Balaurul din Adânc, care își va face de cap împreună cu fiul său, Fiara, și cu Antihristul. Abia mai târziu vor veni și „băieții buni” conduși de Iisus, pentru a se lupta cu maleficii. Manuscrisul *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului* susține același lucru: mai întâi vor veni cei răi care vor începe un război mondial. Zeul Bolon Yokte' K'uh, despre care

mayașul din El Toruguero profețea că se va întoarce în 2012, este de fapt nu o divinitate, ci un grup, al celor Nouă Zei Subpământeni ai Noptii, numiți de obicei Bolon Ti Ku. Cei care cred într-o aterizare publică a extraterestrilor cu care colaborează deja marile puteri ale lumii susțin și că aceștia ne vor avertiza de prezența pe orbita Terrei a unei uriașe flote de nave, aparținând unei rase extraterestre războinice. Dar, din fericire pentru noi, „binefăcătorii” se vor oferi să ne ajute să înlăturăm această amenințare. În realitate, „binefăcătorii” sunt cei răi iar flota de pe orbită nu poate fi decât a „băieților buni”, sosiți pentru a ne salva. *Apocalipsa* lui Ioan susține un lucru identic: Fiara și împărații Pământului se vor lupta cu Mesia și armata sa de îngeri, veniți să ne salveze.

Ipoteza unui război mondial care să înceapă în acest an devine pe zi ce trece o certitudine pentru cei mai mulți. Statele Unite și Israelul se pregătesc să atace Iranul, ceea ce va duce la un război în toată regula, posibil chiar atomic. Se așteaptă ca de partea Iranului să treacă toate țările arabe, alături de Coreea de Nord, China, Rusia și Germania, în timp ce de partea americanilor și israeliților vor lupta aliații lor din NATO. Armata israelită a început deja să se mobilizeze, rușii îi amenință în public pe americani, germanii pregătesc prăbușirea Uniunii

Europene iar 800.000 de evrei se pregătesc să părăsească Israelul pentru România. Ba, mai mult, au crescut tensiunile între forțele de aviație ale Rusiei și Japoniei, chinezii publicând recent un raport media în care un general rus se laudă că aviația rusă ar putea rade Japonia de pe fața Pământului în mai puțin de 20 de minute. *Apocalipsa* lui Ioan susține și ea că va fi un război între oameni, ce va cuprinde tot Pământul, până la bătălia dintre îngeri și demoni. La fel și manuscrisul *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului*, unde se spune că acest război va dura 40 de ani. Parcă pentru a confirma prezicerea acestui manuscris, fostul director CIA, James Woosley, declara în 2004, într-un discurs ținut la Los Angeles, că „*războiul împotriva Irakului este doar începutul celui de-al III-lea război mondial, care va dura câteva decenii*”. Dacă nu a început acest război mondial odată cu atacarea Irakului, sunt mari șansele să se întâmple în momentul atacării Iranului. Cel puțin asta susțin majoritatea analiștilor din lume. În evenimentele din prezent se poate observa un plan stabilit cu mii de ani în urmă. De exemplu, acest conflict poate începe în strâmtoarea Ormuz. Ormuzd sau Ahura Mazda era pentru perși zeul cel bun, care la Apocalipsă va fi atacat de spiritul distrugător, Ahriman / Angra Mainyu. În final, Ormuzd va învinge pentru totdeauna răul. Cum Statele Unite sunt conduse de evrei iar dumnezeul acestora este Yahweh / Marduk / Belial, numit Fiara în *Apocalipsă* sau Satan în *Evangelii*, putem presupune că totul decurge conform planului.

Apocalipsa lui Ioan spune că acest mare război va fi dus împotriva evreilor, iar *Cartea lui Enoh* prezintă o ipoteză similară, evreii fiind cei care vor ataca celelalte popoare. Dacă Israelul și aliații săi vor ataca Iranul, o coaliție a statelor arabe plus Rusia, China și Germania mai mult ca sigur va riposta.

Aceeași *Apocalipsă* susține că, deși Balaurul (Enki) va fi eliberat, nu el va conduce armata „fiilor întunericului” împotriva lui Iisus. Ci fiul său, Fiara (Marduk), care va lupta alături de împărații Pământului împotriva îngerilor celești. Manuscrisele de la Marea Moartă preconizează acelalași lucru, că Marduk va fi în fruntea „fiilor întunericului”. Aici este numit Belial, nume care provine din babilonianul Bel, unul dintre epitetele lui Marduk, pe care canaanienii l-au transformat în Baal. Este posibil ca și Bolon Yokte' K'uh al mayașilor să provină din același Bel / Baal.

Dacă războiul prezis de diversele texte apocaliptice va izbucni în 2012, atunci, conform manuscrisului *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului*, va dura până în 2052. Însă când vor veni pe Pământ „fiii luminii”? Textele apocaliptice susțin că la final, pentru ultima bătălie. Ceea ce ar însemna prin anii 2051-2052.

Cel puțin la acești ani ne conduce logica. Dacă sunt indicii care să ne ofere o dată a sosirii „fiilor întunericii”, n-ar trebuie să existe măcar unul referitor la întoarcerea „fiilor luminii”? Se pare că există.

În anul 325, din ordinul împăratului roman Constantin, Conciliul de la Niceea a stabilit ce scripturi vor forma viitoarea carte sfântă a Imperiului Roman. Dacă în ceea ce privește *Vechiul Testament*, lucrurile au fost puțin mai simple, creștinii adăugând încă vreo câteva cărți la *Tora* evreiască, pentru alcătuirea *Noului Testament* au avut mai mult de lucru. Rezultatul final îl putem vedea astăzi sub forma *Bibliei*.

Noul Testament începe cu cele patru evanghelii, cea după Matei, după Marcu, după Luca și după Ioan, așezate exact în această ordine. Inițialele celor patru evangheliști sunt MMLI, ceea ce poate fi numărul 2051 scris cu numere latine. Ar fi posibilă așezarea evangheliilor într-o ordine care să redea un număr latin? Conciliul de la Niceea, care a stabilit această ordine, s-a format din ordinul unui împărat roman. În acea fază, creștinismul devenea religia oficială a Imperiului Roman iar *Biblia*, viitoarea carte sfântă a Imperiului. Dacă *Biblia* a fost formată pentru romani, din ordinul unui împărat roman, sunt mari șanse să se fi ascuns în ea un număr latin.

Ce ar putea să semnifice acest număr? Cel mai probabil, un an. Cum tema principală a *Noului Testament* este revenirea lui Iisus pe Pământ și Apocalipsa, putem presupune că 2051 are legătură cu aceste lucruri. Manuscrisul *Războiul Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericii* spune că divinitățile benefice vor interveni în „lupta finală”. Dacă războiul va începe în 2012 și va dura 40 de ani, așa cum susține același text, se va încheia în 2052. Prin urmare, „fiii luminii” s-ar putea întoarce în 2051, anul ascuns în titlurile Evangheliilor.

Vechiul Testament din *Biblia* ortodoxă este compus din 53 de cărți, iar *Noul Testament* din 27 (*Noul Testament* are 260 de capitole, exact numărul de zile al calendarului mayaș *Tzolkin*). Dintre aceste 80 de cărți, doar patru dintre ele conțin capitolul 51 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia*, *Cartea lui Ieremia* și *Ecclesiasticul*). Ciudat sau nu, capitolul 51 din fiecare dintre aceste cărți conține referiri la o întoarcere a lui Dumnezeu, lupta acestuia cu răul și pedepsirea păcătoșilor, elemente specifice Apocalipsei:

- Psalmul 51: „*Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii.*”; „*Slăvi-te-voi în veac, că ai făcut aceasta și voi aștepta numele tău, că bun este înaintea cuvioșilor tăi.*” Autorul psalmului așteaptă „numele” sau sosirea Dumnezeului său, care va doborî răul până la sfârșit.

- Cartea lui Isaia: „*Dreptatea mea este aproape, vine mântuirea mea și brațul meu va face dreptate popoarelor, întru mine vor nădăjdi ținuturile cele depărtate, că de la brațul meu așteaptă scăparea*”; „*Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înălță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit tu pe Rahab și n-ai spintecat tu balaurul?*”; „*Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeuul tău, care se luptă pentru poporul său*”. Dumnezeuul lui Isaia își anunță sosirea, pentru a elibera prin luptă omenirea, la fel ca în trecut, când a ucis Balaurul.

- Cartea lui Ieremia: „*Așa zice Domnul: Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimitor. Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile*”; „*Iată, eu sunt împotriva ta, munte al nimicii, care ai pustiit tot pământul; voi întinde împotriva ta mâna mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul*”; „*Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngămădi spre el de acum înainte*”. Babilonul se afla pe teritoriul Irakului de astăzi iar țara Caldeii în nordul Irakului și Iranului. Bel („Domnul”) era cel mai des folosit epitet al lui Marduk în Babilon. Dumnezeuul lui Ieremia anunță o luptă crâncenă împotriva lui Marduk.

- Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (*Ecclesiasticul*): „*Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărătoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei. Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce; din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe necazuri care le-am avut; din înecăciunea fumului de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu; din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul*

mincinos și de limba cea nedreaptă cu pără la împărat. S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții. M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era.”; „Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea”; „Lucrați lucrul vostru mai înainte de vreme, și El va da plata voastră la timpul potrivit”. Acest Isus se pare că era atacat de niște entități din „adâncul pântecelui împărăției morților”, care voiau să-l mănânce și care îi căutau sufletul. Nu e necesară o imaginație prea bogată pentru a ne da seama că este vorba despre creaturi malefice, numite demoni în popor. Isus, care nu putea fi ajutat de oameni, l-a chemat pe Domnul. Acesta a sosit și l-a salvat în acele „zile ale necazului” sau la „timpul potrivit”. Deși fiul lui Sirah folosește timpul trecut, e posibil ca și aceasta să fie o profecție pentru viitorul apocaliptic, când forțele binelui vor sosi pentru a salva omenirea de maleficii „fii ai întunericii”.

Conform acestui scenariu, totul ar trebui să se termine în 2052. Ceea ce nu mulți știu este faptul că numărul 52 era foarte important pentru mesoamericani și egipteni. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazează pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan / Xiuhtecuhtli (Enki). El și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Ciudat sau nu, prefixul internațional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat

egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki). Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu acest zeu. Laturile celor trei piramide de la Gizeh sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 de grade. Sunt singurele piramide din lume cu această înclinație, restul având diverse unghiuri (cel mai des de 43 de grade). Faraonul Sneferu a încercat să copieze piramidele de la Gizeh, construind la Dahshur una înclinată tot în unghi de 52 de grade. Cum partea superioară a piramidei s-a prăbușit, constructorii au lăsat așa doar jumătate, restul fiind înclinată la 43 de grade. Marea Piramidă era considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Gizeh sunt mormintele lui Thoth, al fiului său și al fiicei sale. De ce era acest număr atât de important pentru Enki / Thoth / Quetzalcoatl? Poate deoarece anul 52 din al doilea mileniu al erei noastre este anul în care va fi încarcerat din nou?

În *Biblie*, doar trei cărți conțin capitolul 52 (*Psalmii*, *Cartea lui Isaia* și *Cartea lui Ieremia*). Și aici întâlnim elemente specifice Apocalipsei:

- Psalmul 52: *„Că Dumnezeu a risipit oasele celor ce plac oamenilor; rușinatu-s-au, că Dumnezeu i-a urgisit pe ei.”* Cei care plac oamenilor sunt zeii la care se închină de mult timp, numiți „idoli” de către *Biblie*. Risipirea oaselor acestor zei simbolizează fără îndoială o victorie a lui „Dumnezeu” împotriva lor.

- Cartea lui Isaia: *„Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sioane, înveșmăntează-te în haine de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă!”*; *„Toți străjerii tăi ridică glas și laolaltă strigă de bucurie, că ei văd cu ochii când Domnul se întoarce în Sion. Izbucniți în chiote de veselie, dărâmturi ale Ierusalimului, că Domnul mângâie pe poporul său, răscumpărat-a Ierusalimul. Descoperit-a Domnul brațul său cel sfânt în ochii tuturor popoarelor și toate marginile cele îndepărtate ale pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru”*; *„Înainte Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus, și înțeleg ceea ce n-au auzit.”* Un motiv bun de sărbătoare și bucurie ar putea fi o victorie a forțelor binelui, echivalentă cu un final al îndelungatului război. Toate popoarele primesc mântuirea zeului învingător, oamenilor descoperindu-li-se anumite secrete ale zeilor. De altfel, o idee asemănătoare „împărăției de o mie de ani” din *Apocalipsa* lui Ioan.

- Cartea lui Ieremia: *„Era în al nouălea an al domniei lui, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii acesteia, când a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, cu toată oștirea sa împotriva Ierusalimului, l-a înconjurat și a făcut împrejurul lui valuri de pământ.”*; *„A venit Nebuzaradan, căpetenia gărzii, care stătea înaintea regelui Babilonului, la Ierusalim și a ars templul Domnului, casa regelui și toate casele din Ierusalim; toate casele cele mari le-a ars cu foc; iar oștirea Caldeilor, care era cu căpetenia gărzii, a dărâmat toate zidurile împrejurul*

Jerusalimului.”; „Caldeii au sfărâmat stâlpii cei de aramă, care se aflau în templul Domnului, postamentele și marea de aramă care se afla în templul Domnului, și toată arama lor au dus-o la Babilon.”; „În anul al treizeci și șaptelea după strămutarea lui Ioiachim, regele lui Iuda, în luna a douăsprezecea, în douăzeci și cinci ale lunii, Evil-Merodac, regele Babilonului, în anul întâi al domniei lui, s-a îndurat de Ioiachim, regele lui Iuda, și l-a scos din închisoare; a vorbit cu el prietenește și a pus scaunul lui mai sus decât al altor regi care erau la el în Babilon. A schimbat hainele lui de închisoare și Ioiachim a mâncat întotdeauna la masa regelui în toate zilele lui. Hrana lui i s-a dat de la rege zilnic, până la moartea sa, în toate zilele vieții sale”. Evil-Merodac, pe numele său real Amel-Marduk, înseamnă „Omul lui Marduk”. Poate nu este întâmplătoare nici semnificația cuvântului „evil” în limba engleză („malefic”). Nebuzaradan se traduce „Nabu a dat sămânță” sau, mai exact, „sămânța lui Nabu”, iar Nabucodonosor, „Nabu, apărătorul hotarului”. În mitologia mesopotamiană, Nabu era fiul lui Marduk, mâna dreaptă și moștenitorul tronului acestuia. Poate că nu este întâmplătoare apariția lui Marduk și a fiului său în acest capitol, ținând cont că textele apocaliptice îi prezintă ca fiind conducătorii armatei „fiilor întunericului” în războiul împotriva „fiilor luminii”. Ioiachim (Yehoiachim în ebraică), tradus prin „instalat de Yahweh”, era numit inițial Eliakim („instalat de Eli”), El / Eli fiind numele canaanian al sumerianului Enlil. Acest rege, adept inițial al lui Enlil, a schimbat tabăra, preferându-l pe Yahweh (Marduk). Prin urmare, nu e de mirare că a fost tratat prietenește de „omul lui Marduk”, Evil-Merodac / Amel-Marduk. Deși acest capitol din *Cartea lui Ieremia* prezintă cucerirea Ierusalimului din 586 î.Hr., poate prevesti o înfrângere a israeliților și distrugerea Ierusalimului cauzată de o alianță a unor state arabe, dintre care ies în evidență chaldeenii (iranienii) și babilonienii (irakienii). Acesta oare să fie deznodământul celui de-al III-lea război mondial?

Scepticii ar putea spune că numărul 52 nu este același cu 2052. Și le-am da dreptate. Însă și 2052 se găsește ascuns în cel puțin un loc: în calendarele popoarelor antice din America Centrală. Pentru ei, 20 reprezenta cel mai mic ciclu calendaristic (fiind numărul de zile dintr-o lună), iar 52 cel mai mare (numărul de ani din Ciclu Sacru). Alăturând aceste două numere, cel mai mic ciclu și cel mai mare, reiese 2052. Adică anul în care se presupune că se va sfârși lupta dintre bine și rău. În acest an, *Apocalipsa* lui Ioan spune că Fiara (Marduk) și Antihristul vor fi nimiciți, iar Balaurul (Enki) va fi încarcerat din nou. *Cartea lui Isaia* din *Vechiul Testament* susține că Domnul va ucide cu sabia balaurul cel din Nil. Acesta nu poate fi decât „Șarpele Nilului” sau „Șopârla malefică” Apep (numit Apophis de către greci), personificarea întunericului și inamicul adevărului, cel care a fost învins la începutul lumii de către zeul suprem Ra, ajutat de zeul furtunii Seth. Apep ca zeitate malefică sau Osiris, Thoth ori Ptah ca divinitate binefăcătoare era pentru egipteni cel numit Lucifer de creștini, Enki de sumerieni și Ea de babilonieni.

Numele babilonian al lui Lucifer este ascuns și în *Biblie*. Cele 27 de cărți ale *Noului Testament* pot fi grupate în patru părți, în funcție de conținutul lor, și anume: cele 4 Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și Apocalipsa. În limba latină, folosită de Conciliul de la Nicea din anul 325, când s-a format *Biblia*, cele patru grupe poartă numele *Evangeliums*, *Acta Apostolorum*, *Epistolas* și *Apocalypsis*. Inițialele acestora sunt *EAEA*, adică de două ori Ea, numele atribuit de babilonieni lui Enki / Lucifer. Să fie oare o coincidență?

Privind lucrurile din acest punct de vedere, 2012 ar trebui să fie anul în care începe Apocalipsa, 2051 – anul în care zeii cei buni se vor întoarce pentru a se lupta cu cei răi, iar 2052 anul victoriei lor. Dacă așa vor sta lucrurile, nu ne rămâne decât să trăim până atunci și să vedem.

Nașterea lui Iisus

Concepția acceptată de majoritatea creștinilor este că Biblia reprezintă cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu poate conține niciun fel de eroare. Cu toate acestea, „cartea sfântă” este plină de erori și contradicții. Așa stau lucrurile și în cazul nașterii lui Iisus.

Singurele surse referitoare la viața Iisus, acceptate de creștinism, sunt cele patru evanghelii din Noul Testament (după Matei, Marcu, Luca și Ioan). Biserica ne învață că acești evangheliști sunt patru dintre apostolii lui Iisus. Dacă toți au trăit lângă Iisus și fiecare și-a scris evanghelia independent față de celelalte, toate cele patru scrieri ar trebui să prezinte în mod similar evenimentele importante. Însă lucrurile nu stau deloc așa.

Despre nașterea lui Iisus au scris doar doi evangheliști, Matei și Luca. Marcu își începe povestea cu botezul lui Iisus la Iordan. Nimic despre nașterea sau copilăria sa. Iar Ioan spune doar că la început a fost Cuvântul, iar acest Cuvânt „s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui”. Niciun fel de detaliu despre această naștere sau despre viața lui Iisus până pe la vreo 30 de ani, când a fost botezat. Dacă fiecare dintre acești patru evangheliști a prezentat publicului viața lui Iisus, fără să țină cont de celelalte evanghelii, de ce doar doi au menționat modul miraculos în care a avut loc nașterea lui Hristos?

Evanghelistul Matei spune că un înger i-a apărut în vis lui Iosif, pentru a-i anunța nașterea lui Iisus. Cei trei magi de la răsărit au văzut o stea care a mers înaintea lor până în Betleem și s-a așezat deasupra casei în care se afla pruncul Mesia. Au intrat la el, i s-au închinat și i-au dăruit aur, tămâie și smirnă. Aflând de la magi că s-a născut Mesia, Irod a poruncit să fie uciși toți pruncii din Betleem până în doi ani. Îngerul i-a apărut din nou lui Iosif în vis, sfătuindu-l să fugă cu Maria și cu Iisus în Egipt. După moartea lui Irod, același înger i-a apărut din nou lui Iosif în vis, anunțându-l că se pot întoarce cu toții în Israel. Cei trei s-au stabilit în Nazaret, unde au trăit liniștiți până și-a început Iisus misiunea sfântă.

La evanghelistul Luca, povestea are mici diferențe. Pe vremea lui Irod, îngerul Gavril i-a apărut preotului Zaharia, anunțându-l că soția sa, Elisabeta, îi va naște un fiu, pe Ioan. Apoi a anunțat-o pe Maria că îl va naște pe Iisus. Puțin mai târziu, pe când Quirinius era guvernatorul Siriei, Maria și Iosif au plecat din Nazaret în Betleem, pentru a se înscris la recensământul comandat de împăratul roman Octavian Augustus. Deoarece nu au găsit un loc de cazare, Maria a fost nevoită să nască în iesle. În acest timp, un înger (probabil tot Gavril, deși nu i se declină identitatea) a apărut în fața unor păstori, cărora le-a spus că s-a născut Mântuitorul lor, pe care îl vor găsi într-o iesle. În fața păstorilor a apărut și o oaste cerească, ce lauda pe Dumnezeu. Păstorii au găsit pruncul și le-au povestit Mariei și lui Iosif despre întâmplarea cu îngerii. Peste opt zile, copilul a fost dus la Ierusalim unde a fost circumcis, ocazie cu care a fost și numit Iisus. Tot Luca mai spune că, pe când Iisus avea 12 ani, a fost cu Maria și Iosif la Ierusalim, pentru a sărbători Paștele. Părinții lui l-au pierdut și l-au găsit după trei zile în Templu, ascultându-i pe învățători și adresându-le întrebări.

După cum se poate observa cu ochiul liber, cele patru evanghelii prezintă nașterea lui Iisus în patru moduri diferite. Luca spune că îngerul i-a vorbit Mariei, iar Matei că i-a apărut lui Iosif în vis. Marcu și Ioan nu amintesc nimic despre acest înger. Până la urmă, cu cine a vorbit îngerul? Cu Maria sau cu Iosif? Ori cu niciunul? Doar Matei și Luca vorbesc despre concepția supranaturală a lui Iisus. De ce nu și ceilalți doi? Nu știau povestea sau nu considerau că e un amănunt important? La Matei, Iisus s-a născut într-o casă, iar la Luca într-o iesle, deoarece Iosif și Maria nu au găsit o locuință unde să petreacă noaptea. Marcu și Ioan păstrează tăcerea despre acest subiect, probabil imobilele nefiind punctul lor forte. Cei trei magi de la răsărit, care i-au adus daruri pruncului Iisus, sunt amintiți doar de Matei. Ceilalți trei evangheliști nu scot nicio vorbă despre magi. La Luca, în schimb, locul magilor este luat de un grup de păstori. Restul evangheliștilor nu vorbesc despre păstori și nici despre armata de îngeri care li s-a înfățișat acestora. Un astfel de eveniment, despre care „*toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori*”, ar fi trebuit să țină prima pagină a fiecărei dintre cele patru evanghelii. Dar se pare că lucrurile nu stau chiar așa. Miraculoasa stea care i-a condus pe magi din Persia până în Betleem nu există decât la Matei. O asemenea minune ar fi trebuit să fie pomenită nu doar de toți cei patru evangheliști, ci și de astronomii din împrejurimile Iudeei. Nici perșii, nici arabii, nici egiptenii, nici sirienii, nici măcar israeliții nu au menționat vreo stea care ar fi strălucit vreme de câteva luni deasupra Betleemului, în timpul în care magii au străbătut cei mai bine de 1.600 de kilometri din Persia până în Iudeea. Ciudat este că nici măcar regele Irod nu văzuse acea stea, nici chiar atunci când steaua a mers înaintea magilor din Ierusalim până în Betleem. Decizia lui Irod de a ucide toți pruncii de până în doi ani nu este relatată decât de Matei. Acest masacru nu numai că nu a fost menționat de niciunul dintre evangheliștii rămași, ci nici măcar de cronicarii sau istoricii vremurilor. Doar Matei menționează și fuga în Egipt a lui Iosif, Maria și Iisus. Pentru Luca, cei trei nu numai că au rămas în Iudeea, dar peste opt zile de la naștere, Iisus a fost dus la Ierusalim pentru circumcizie. Dacă Irod ar fi ordonat uciderea tuturor pruncilor, Iisus ar fi fost aruncat direct în gura lupului. Dar Luca nu are habar de această hotărâre macabră a regelui iudeilor, pe care o cunoștea doar Matei. La Luca,

Iosif și Maria trăiau în Nazaret dinainte de a se naște Iisus. Însă pentru Matei, Iosif, Maria și Iisus au ajuns în Nazaret doar după întoarcerea din Egipt, alegând Galileea în locul Iudeei, de teama lui Irod. Luca este singurul care pomenește episodul din templul de la Ierusalim, când Iisus avea 12 ani. Matei, Marcu și Ioan rămân în continuare secretoși și în această privință.

Dacă acești patru evangheliști sunt apostoli ai lui Hristos, așa cum susține cu fervoare Biserica, nu ar fi trebuit să știe o singură variantă a nașterii lui Iisus, pe care să o relateze în mod asemănător? Mai ales datorită faptului că, așa cum ne învață Biserica, fiecare dintre cei patru și-a scris evanghelia independent de ceilalți trei. De ce atât de multe neconcordanțe? De ce doar doi povestesc nașterea lui Iisus, în timp ce ceilalți doi ignoră cu desăvârșire acest subiect, atât de plin de miracole la primii evangheliști? De ce pentru un evanghelist Iisus s-a născut într-o casă, iar pentru altul într-o iesle? De ce doar pentru unul Iosif și Maria locuiau în Nazaret, în timp ce pentru altul s-au mutat acolo după întoarcerea din Egipt? De ce doar unul din patru amintește de masacrul copiilor, fuga în Egipt, steaua lui Iisus, magi sau păstori? Ceilalți trei nu au considerat aceste fapte importante sau nu au auzit niciodată de ele?

Dacă cele patru evanghelii canonice se contrazic între ele, nici cele gnostice nu puteau fi altfel. Evanghelia Adevărului, a Egiptenilor, a Mariei, cea după Toma sau cea după Filip nu vorbesc despre nașterea lui Iisus. Toate miracolele care îi însoțesc nașterea, atât de cunoscute nouă din mitologia creștină, pentru gnostici lipsesc cu desăvârșire. Nici urmă de înger care să-i vestească nașterea, stea, magi, păstori, masacru sau fugă în Egipt. Însă, dacă pentru Ioan Cuvântul s-a întrupat în Iisus iar la Marcu Duhul Sfânt a coborât peste Hristos, gnosticii aveau totuși legende asemănătoare. Conform episcopului Irineu, ei credeau că Hristos s-a unit cu sora sa, eonul Sophia, coborând apoi în Iisus, copilul născut din fecioară cu ajutorul lui Dumnezeu. În Evanghelia Adevărului, Hristos este Cunoașterea care a emanat din Tatăl. În Evanghelia Egiptenilor, el este eonul Set, fiul primului om nestricăcios, Adamas.

Coranul nu amintește de Iosif și nici nu-l consideră pe Iisus fiul lui Dumnezeu. În schimb, îl numește „*Mesia Iisus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El*” (Sura 4:171). „Cuvânt” îl numea și Evanghelia lui Ioan însă, pentru Mahomed, această exprimare are un alt sens. Singurul eveniment asemănător evangheliilor canonice este nașterea lui Iisus din fecioară și vestirea nașterii acestuia de către arhanghelul Gavril.

Parcă pentru a contrazice și mai mult puținele relatări despre nașterea lui Iisus, Evanghelia copilăriei lui Hristos spune că acesta s-a născut într-o peșteră, apoi pus într-un staul, unde i s-au închinat un bou și un măgar. În primele veacuri ale creștinismului, chiar se indica drept loc al nașterii lui Hristos o peșteră din Betleem care, anterior, fusese considerată locul nașterii zeului Tammuz. Nașterea zeilor în peșteri era un element comun religiilor multor popoare. Pe lângă Tammuz, se credea că și zeii Dionysos, Zeus, Hermes, Adonis, Mithra și Eon s-au născut în peșteri. Amintim că, pentru Matei, Iisus s-a născut într-o casă, iar pentru Luca, într-un staul. Niciunul dintre ei nu sprijină ipoteza închinării bouului și a măgarului.

Nașterile din fecioară, de genul celei descrise de evangheliștii Luca și Matei, erau un laitmotiv des întâlnit în religiile anterioare sau contemporane creștinismului. Zeul frigian Attis s-a născut din fecioara Nana, care a rămas însărcinată după ce i-a căzut în sân un sămbure de migdală sau de rodie. Buddha a coborât din cer și a pătruns în trupul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori. Pe inscripția unui monument, regele Sargon I scria că mama lui era o neprihănită preoteasă atunci când l-a născut. Despre Gînghis Han se spunea că purcedea dintr-o fecioară nevinovată. În Kalevala, epopeea națională finlandeză, fecioara Ilmatar a fost fecundată de vânt, născându-l astfel pe eroul Veinemeinen. Tot aici, fecioara Mariatta a născut după ce a înghițit o afină. Vechii locuitori ai peninsulei Yucatan îl adorau pe mântuitorul Bakab, născut din neprihănită fecioară Ciribiras. Bakab era a doua persoană dintr-o trinitate divină, a fost încununat cu o coroană de spini, a fost răstignit pe o cruce de lemn și a înviat după trei zile. Tot la indienii mexicani, fecioara Coatlika a pus în sân o bilă cu pene, rămânând astfel gravidă. Pe peretele templului din Luxor a fost înfățișată nașterea faraonului Amenhotep al III-lea, cu aproximativ 1.500 de ani înainte de apariția creștinismului. Din imaginile de pe perete ies în evidență următoarele fapte: zeul Thoth o înștiințează pe fecioara Mutemua că în curând va naște un copil, zeița Nephtys pătrunde tainic în fecioară iar, după naștere, pruncului i se închină zeii și oamenii, printre care trei prinți care îi aduc daruri. Din imagini nu lipsește crucea, simbolul vieții la egipteni.

Pe lângă aceste nașteri mai există multe altele considerate miraculoase, chiar dacă nu implică fecioare. Când regele Oinopion le-a cerut zeilor un fiu, Zeus, Poseidon, Dionysos și Hermes au urinat în pielea bouului care le-a fost sacrificat, au îngropat-o iar după nouă luni s-a născut din ea Orion. Hera se lăuda că i-a născut pe Ares și pe Hebe fără ajutor bărbătesc, iar Zeus că i-a născut singur pe Athena și pe Dionysos. În Egiptul antic, Neith l-a născut singură pe Ra. La perși, zeul Ormuzd a trimis un arhanghel care a adus Duhul Sfânt într-o tulpină de plantă, pe care i-a dat-o unei femei spre păstrare. Corpul ei s-a împreunat cu Duhul, astfel născându-se

profetul Zarathustra. În China, când monstrul Ki-Lin s-a apropiat de mama lui Confucius, ea a scos din gură o piatră prețioasă, din care a fost zămislit filosoful. Proteu, unul dintre zeii mărilor la greci, i s-a arătat mamei lui Apollonios din Tyana, spunând că vrea să se întrupeze în ea. Odată femeia a visat niște lebede care îi cântau, și când s-a trezit a născut, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Acest Apollonios a fost cinstit chiar și de creștini, împăratul Alexandru Sever (secolul al III-lea) așezându-i chipul în casa de rugăciuni, alături de cel al lui Iisus. Mama lui Octavian Augustus s-a îmbătat și a adormit în templul lui Apollo. În acest timp, un dragon s-a apropiat de ea, iar peste zece luni s-a născut Octavian, primul împărat roman. Atenienii credeau că Perictiona l-a născut pe Platon în urma relațiilor ei cu zeul Apollo. Același zeu era considerat și tatăl lui Scipio Africanul. Despre Alexandru Macedon se spunea că ar fi fost fiul lui Zeus sau al lui Dionysos, care se împreuna cu Olimpiada, soția lui Filip al Macedoniei, sub formă de șarpe sau dragon. Și exemplele ar putea continua.

Evangelistul Matei ne spune că viața lui Iisus a fost pusă în primejdie încă de la naștere, când Irod a hotărât să fie uciși toți pruncii din Iudeea. Putem considera acest episod pură fabulație, mai ales deoarece nu există nici la ceilalți evangheliști, nici la istoricii vremurilor respective. De ce a inventat Matei această poveste? Deoarece, pentru a sublinia măreția unui zeu sau a unui erou, povestea sa trebuia să fie presărată de pericole, peste care respectivul să treacă. Anticii au folosit această tactică de foarte multe ori. Tiparul este aproape întotdeauna același: nașterea zeului / eroului era profețită, un personaj negativ încerca să ucidă pruncul iar planul diabolic eșua. Vom enumera doar câteva exemple, pentru a înțelege mai bine acest procedeu de hiperbolizare. Povestea uciderii pruncilor din ordinul lui Irod este copia perfectă a episodului din Vechiul Testament, când faraonul din vremea lui Moise a hotărât ca toți nou-născuții de parte bărbătească ai evreilor să fie uciși. Motivul acestui masacru este, conform Talmudului, visul pe care l-a avut faraonul, din care a reieșit că un evreu va distruge Egiptul. Mama sa l-a ascuns într-un coșuleț și i-a dat drumul pe apa Nilului. Această poveste este, la rândul ei, copia celei a regelui Akkadului, Sargon I. Acesta a fost lăsat într-un coșuleț pe râul Eufrat de către mama lui, pentru a nu fi ucis. În Egipt, pruncul Horus a fost ascuns printre trestii de pe malul Nilului, de teama unchiului său, Seth. Semizeul Perseus a fost lăsat pe mare într-o ladă, împreună cu mama sa, din ordinul bunicului său, regele Acrisios. Motivul ar fi fost o profeție care spunea că Acrisios va fi ucis de către nepotul său. Titanul Kronos a fost închis împreună cu frații lui în Tartar de către tatăl lor, Ouranos. Acesta, care avea darul de a vedea viitorul, știa că unul dintre fiii săi îl va detronea. După ce i-a luat locul tatălui său, Kronos a fost blestemat de către acesta să pătească același lucru. Prin urmare, și-a înghițit copiii, însă cel mai mic dintre ei, Zeus, a fost ascuns într-o peșteră. Când s-a născut profetul Zarathustra, a cărui naștere fusese proorocită cu trei mii de ani înainte, niște ucigași au încercat să-l omoare. Însă un înger i-a sfătuit părinții să se ascundă într-un alt ținut. Înaintea nașterii lui Krișna, se prevestise că el va nimici răul de pe Pământ. S-a născut într-o temniță, unde mama sa fusese închisă de către fratele ei, regele Kansa. Kansa a poruncit ca toți pruncii să fie uciși însă un glas din cer a sfătuit-o pe mama lui Krișna să treacă peste fluviul Djamna, pentru a salva copilul. Astiages, regele mezilor, a avut două vise neobișnuite, pe care ghicitorii săi le-au interpretat în sensul că fiica lui va naște un copil care îi va lua tronul. Copilul, numit Cyrus, viitorul împărat al imperiului persan, a fost salvat de la moarte în mod miraculos. Strămoșii romanilor, Romulus și Remus, au fost salvați de la moarte de către o lupoaică. Într-o legendă arabă, Nimrod a văzut pe cer o stea ciudată, despre care astrologii săi i-au spus că vestește nașterea unui prunc ce va deveni căpetenia unui popor care va conduce lumea. Regele a poruncit ca toți pruncii de parte bărbătească din regatul său să fie uciși. Viitoarea mamă a copilului a fost prevenită de pericol și a fugit în altă țară, născându-l pe Avraam într-o peșteră. Chiar dacă nu putem considera ca fiind adevărat niciunul dintre amănuntele legate de nașterea lui Iisus, poate reușim să aflăm măcar anul nașterii sale. Pentru majoritatea, el s-a născut în anul 1. Însă, pentru evangelistul Matei, Iisus a venit pe lume cu puțin timp înainte de moartea regelui Irod cel Mare, adică în anul al 4-lea î.e.n. Luca încearcă să ne adâncească și mai mult în ceață, susținând că nașterea a avut loc în timpul recensământului, pe vremea lui Quirinius, guvernatorul Siriei. Cum Quirinius a devenit guvernator în anul 6 e.n., acela este anul nașterii lui Iisus în viziunea lui Luca. Adică cu 10 ani mai târziu decât preconizase Matei și cu 5 ani după data acceptată de majoritatea în mod convențional. Tot Luca spune că Iisus a fost botezat în al 15-lea an de domnie al împăratului roman Tiberius, când era cam de 30 de ani. Al 15-lea an de domnie al lui Tiberius înseamnă anul 29, ceea ce mută nașterea lui Hristos în anul 1 î.e.n. Așadar avem trei ani diferiți pentru nașterea lui Iisus: anul 4 î.e.n., anul 1 î.e.n. și anul 6 e.n. Pentru a rezolva odată pentru totdeauna această enigmă, călugărul Dionisie cel Mic, care trăia la Roma prin secolul al VI-lea, a fixat nașterea lui Iisus în anul 752 al calendarului roman, devenit de atunci anul 1 al calendarului nostru. Deși problema pare rezolvată, rămâne totuși întrebarea: în ce an s-a născut Iisus cu adevărat?

Dacă nu am putut stabili anul nașterii, putem încerca măcar să aflăm luna și ziua. Toți creștinii cred astăzi că

Isus s-a născut pe 25 decembrie. Însă, dacă ne luăm după Evanghelia lui Luca, nu poate fi adevărată această dată. Luca ne spune că în momentul nașterii erau păstori cu turmele pe câmp. Iar luna decembrie este una mult prea rece pentru a duce turmele pe câmpuri, chiar și în Palestina. Ceea ce puțini știu este faptul că primii creștini serbau ziua nașterii lui Isus pe 6 ianuarie. În Grecia, această zi era considerată data nașterii zeului Dionysos, iar la Alexandria, ziua lui Eon, zeul născut din fecioara Kora. Pentru a se facilita trecerea de la acești zei la Isus, primii creștini au împrumutat data de 6 ianuarie și au folosit-o pentru a sărbători nașterea zeului lor. Cea mai veche informație despre sărbătorirea nașterii lui Isus la 25 decembrie se găsește în calendarul roman din anul 354. În această zi, în tot imperiul roman se celebra nașterea zeului Mithra, împrumutat din Persia. De asemenea, zeii Adonis și Tammuz erau serbați pe aceeași dată. Pentru a înlocui zeii păgâni cu Hristos, s-au păstrat datele importante din vechile religii. Însă nimeni nu poate ști adevărata dată la care s-a născut Isus. Așadar, nu putem stabili cu exactitate nici când s-a născut Isus, nici cum și nici măcar dacă a existat cu adevărat. Ceea ce știm este faptul că, dacă el a existat, tot ce s-a scris despre el s-a inventat cu mult timp după viața lui. Cei patru evangheliști nu sunt apostolii săi, ci doar patru creștini care au aflat povestea vieții lui Isus, și au hotărât să o aștearnă în scris. Nu fără a adăuga elemente fantastice, care să-l transforme în ochii credincioșilor într-un adevărat Dumnezeu. Episcopul Papiu scria în secolul al II-lea despre evanghelistul Marcu: „*el nu l-a auzit pe Hristos... el s-a alăturat mai târziu lui Petru, care propovăduia învățătura*”. Prin urmare, părerea primilor creștini era că cel puțin unul dintre evangheliști nu era aceeași persoană cu apostolul ce purta același nume. Recent s-a demonstrat că evangheliile au fost scrise în secolul al II-lea, ceea ce înseamnă că, la vremea redactării lor, apostolii erau demult oale și ulcele. Noul Testament, împreună cu restul cărților care compun mitologia creștină, au fost compuse în timp de către clerici cu imaginație bogată, având unicul scop de a subjuga masele. Grigore Teologul, cinstit de Biserica Ortodoxă ca Grigorie din Nazianzam, îi scria în secolul al IV-lea sfântului Ieronim, un alt teolog cinstit de ortodocși: „*avem nevoie de cât mai multe legende pentru a putea impresiona gloata; cu cât gloata înțelege mai puțin, cu atât este mai entuziasată*.” Iar episcopul Sinesios scria în anul 410: „*poporul cere cu stăruință să fie amăgit, altfel nici nu se poate să ai de a face cu el*.” Impresionante sunt și cuvintele unui papă, adresate unui cardinal după ce, în Evul Mediu, Biserica Catolică a inventat indulgențele: „*vezi, frate, ce aducătoare de venituri e povestea cu Isus?*” Orice asemănare dintre legenda lui Isus și cele ale altor zei ori eroi din antichitate de obicei nu este comentată de către reprezentanții Bisericii. Foarte rar dau explicații, de cele mai multe ori aberante. De exemplu, martirul Iustin a explicat asemănarea dintre istoria lui Perseus și a lui Isus prin faptul că Diavolul, știind că Hristos va veni curând pe Pământ, a ticluit lucrurile astfel ca toate minunile să aibă loc înainte de venirea lui. Tot el a explicat și asemănarea dintre împărtășania creștină și cea din religia lui Mithra: „*duhurile rele, imitând acest ritual, au încetățenit împărtășania și în misteriiile lui Mithra*.” În rest, binecunoscutul „*crede și nu cerceta*” și invenția poetului englez William Cowper, „*încurcate sunt căile Domnului*”. Într-adevăr, încurcată mai este nașterea lui Isus...

4. Zeii indienilor

„*India are meritul de a fi adăugat o nouă dimensiune în Univers: aceea de a exista liber.*” – Mircea Eliade
(Încercarea labirintului)

Religia indienilor a suferit numeroase transformări de-a lungul timpului. De la primele culte dedicate Zeitei-Mamă s-a trecut la brahmanism care, pus într-o lumină proastă de budism, a fost reformat, devenind hinduism.

Cărțile sacre ale indienilor sunt cele patru Vede (scrise în sanscrită) completate de treisprezece Upanisade (comentarii explicative). În Vede, Asura erau cei 33 de mari zei, ce se luptau neconștient cu divinitățile malefice Deva și cu demonii Rakshasa sau Naga.

Zeul cerului si primul conducător al lumii se numea Dyaus Pitar. Soția sa era zeița Pământului, Prithivi, cei mai importanți fii ai săi fiind Indra, zeul furtunii, și Agni, zeul focului. Conform *Rig Veda*, Pitar Dyaus înseamnă „Tatăl Cer” iar Mata Prithivi, „Mama Pământ”. A fost ucis de fiul său, Indra, care i-a luat locul în conducerea panteonului. Cum legenda sa este aproape identică cu cea a sumerianului An, numele lor chiar semnificând acelasi lucru, putem presupune că este vorba despre aceeași entitate.

Prithivi, sotia lui Dyaus, este mama oamenilor si a zeilor. Ea este Pământul dar si zeita mortii. Hrănind toate fiintele cu laptele ei, este asemănată cu o vacă ce își poartă în pânțece vitelul. Înainte de aparitia religiei vedice, ea era Devi, Zeita-Mamă. La sumerieni consoarta lui An era Ki / Ninhursag, de asemenea zeita Pământului, mama oamenilor si a zeilor, numită Isis de egipteni (de asemenea zeită-vacă).

Indra era zeul războiului, suveranul cerului si stăpânul furtunilor. Cu fulgerul în mână, traversează cerul pe un car de aur, tras de o mie de cai cu părul roscat. Foarte înalt si bărbos, el călărește un cal alb sau un elefant alb cu patru colți. Posedă calitățile tuturor zeilor, fiind în acelasi timp puternic, înțelept, generos, exuberant si plin de eroism. Dansator si magician, Indra iubeste plăcerile si betia. Fiind mare seducător, are numeroase iubiri. Deoarece se teme de înțelepti, le trimite nimfe, numite apsara, pentru a le tulbura meditatia. Împarte cerul cu Vayu, zeul vântului. Printre epitetele lui se numără „taurul” sau „ucigașul lui Vritra” (dragon sau șarpe uriaș, dușmanul lui Indra). Ca Gardian al punctelor cardinale, el reprezenta estul (partea dreaptă, binele). Stăpânul furtunilor, regele zeilor, supranumit „taurul”, care si-a urmat tatăl la tron după ce a ucis dragonul este Enlil al sumerienilor.

Varuna domnea asupra apelor si elementelor. Se credea că el sapă albia fluviilor si râurilor, organizează mersul Lunii si al stelelor, pătrunde toate misterele si posedă puteri magice. Guvernator al noptii, este înfățișat călărind o broască testoașă, o lebadă sau monstrul marin Makara. Zeul apelor, guvernatorul noptii, ce posedă puteri magice este Enki / Ea al mesopotamienilor.

Indienii, la fel ca toate celelalte popoare, au creat mai multe divinități, pe baza diverselor caracteristici ale celor deja existente. Astfel, dacă putem întâlni perechea de frati Enlil-Enki sub forma Indra-Varuna, o putem recunoaste si în cuplul Agni-Rudra.

Cel mai cunoscut zeu, căruia îi sunt dedicate mai multe de două sute de imnuri în Vede, este Agni. Protector al oamenilor, el intervine pe lângă alte divinități, cărora le aduce sacrificii. De culoare rosie, cu ochi galbeni si două capete, el are sapte limbi de culoarea focului si sapte brate. Tine în mâini lemnul care alimentează focul, o secure, foalele, o flacăra si o lingură pentru a vărsa peste foc grăsimea obținută cu ocazia sacrificiului. Împodobit cu flăcări, îmbrăcat în negru, el este însoțit de o capră. Protectorul oamenilor, asociat cu focul era în Mesopotamia Enlil. Iar culoarea rosie a lui Agni este aceiasi cu a egiptenului Seth. Prin urmare, toti trei sunt în realitate una si aceeași divinitate.

Murdar, cu părul vâlvoi, cu pânțele negru si spatele rosu, Rudra este bombănitor si violent. Desi un mare arcaș, nu ia niciodată parte la lupte. Cu toate că este medic, aduce bolile. Rudra Distrugătorul locuieste în păduri si stăpânește yoga. Iar acest zeu reprezintă latura distrugătoare a lui Varuna / Enki, la fel ca Pazuzu la asiro-babilonieni.

Deoarece religia vedică nu mai satisfăcea nevoile credinciosilor, preotii au recurs la o schimbare, astfel luând nastere brahmanismul. Zeii au fost numiti Deva iar Asura, fostii ocupanti ai cerului, s-au transformat în personaje negative, demoni sau anti-zei, cele două tabere aflându-se într-un permanent conflict. Cei 330 de

milioane de Deva sunt condusi de Trimurti, o trinitate formată din creatorul Brahma, Visnu, paznicul creatiei si distrugătorul Siva.

Brahma, zeul creației, este tatăl zeilor, al Asura si al oamenilor. Conform *Puranelor*, Brahma s-a născut singur dintr-o floare de lotus, la fel ca Ra al egiptenilor. Altă legendă spune că, în apă, o sămânță s-a transformat într-un ou de aur din care a apărut Brahma. Sotia sa este Sarasvati, zeita artelor, cunoasterii, muzicii si cuvântului. Simbolurile sale sunt cele patru brațe (ce simbolizează cele patru puncte cardinale), cele patru fețe (cele patru *Vede*), coroana (simbolul autorității supreme), cartea și barba (simboluri ale înțelepciunii), lotusul (simbolul naturii), aurul (simbolul creativității). Se spune că Brahma avea cinci capete dar, la un moment dat, Siva i-a ars unul. Este posibil ca acest episod să fie cel în care fiul a încercat să-și detroneze tatăl, așa cum povesteau mesopotamienii si egiptenii. Ca zeu suprem, tată al zeilor si al demonilor, Brahma este Anu al mesopotamienilor sau Ra al egiptenilor. Deși Brahma e unul dintre cei mai importanți zei hinduși, foarte puține temple îi sunt dedicate, la fel cum cultul lui Anu nu era foarte răspândit în Asiria și Babilon. Tot hindușii consideră că spiritul suprem universal se numește Brahman, o combinatie a numelor lui Brahma și a lui An.

Vișnu ocupă locul al doilea în marea trinitate Trimurti. Zeul Soare, regele, cel ce menține ordinea în Univers, Vișnu mai era numit și „spiritul suprem”. Alte epitete ale lui sunt „sufletul Vedelor” și „adevărul vedic”. Este prezentat mereu în antiteză cu Șiva, zeul distrugător. Animalul său este vulturul Garuda, pe care îl călărește atunci când străbate cerurile. Corpul său este negru sau albastru. În cele patru mâini ține scoica, discul cu sase raze chakra, măciuca, arcul, lotusul, un alungător de muste, un evantai pentru a înviora focul si sabia cunoasterii. Numele său, de origine necunoscută, a fost interpretat de indieni ca însemnând „cel care se află pretutindeni”. Acest zeu-soare, ce are titlul de rege, aflat în antiteză cu divinitatea distrugătoare, nu poate fi decât Enlil al sumerienilor. Focul si vulturul sunt simbolurile lui Enlil iar culoarea albastră reprezintă cerul sau aerul, Enlil traducându-se chiar „domnul aerului”.

Distrugătorul Șiva („cel pur”), cel cu 1008 nume, este zeul preferat al yoghinilor si al ascetilor. Bărbat frumos, binevoitor si linistit, înconjurat mereu de demoni, este adesea reprezentat meditând, așezat pe o piele de tigr sau de leu. Într-o mână ține tridentul, în cealaltă o secure, iar celelalte două fac gesturile de a produce si de a îndepărta teama. Pe cap are o semilună, corpul îi este împodobit cu cinci șerpi și câteva cranii iar pe frunte are un al treilea ochi, care arde totul în calea sa. Ascet, nu-i place să fie deranjat. Este considerat începutul si sfârșitul tuturor lucrurilor, aflându-se pretutindeni si nicăieri, sub cele mai diverse forme. Sotia sa este Parvati, zeita procreării, cu care are doi fii, Skanda si Ganesha. Serpii sunt prietenii săi. Tridentul, semiluna și șarpele sunt simbolurile lui Enki. Șiva este zeul artelor, înțelepciunii și fertilității, întocmai ca Enki în Mesopotamia. În timpul unei lupte, Șiva i-a distrus unul dintre cele cinci capete zeului creator Brahma, la fel cum, în luptă, Kumarbi l-a castrat pe Anu iar Apophis i-a rupt barba lui Ra. Șiva face parte dintr-

o trinitate sfântă alături de Brahma și Vishnu, la fel cum Enki făcea parte dintr-o trinitate alături de An și Enlil, pe care i-am identificat deja cu celelalte două personaje ale indienilor. Tridentul lui Siva reprezintă poziția a treia în marea trinitate. Prin urmare, Șiva și Enki sunt una și aceeași zeitate.

Mai există un indiciu care să releve faptul că trinitatea An-Enlil-Enki este aceeași cu Trimurti Brahma-Visnu-Siva. Numele Siva este compus din particula „siv” și litera „a”. Visnu are în componentă inversul lui „siv”, adică „vis”, alături de literele „nu”. Deși nu se cunoaște sensul exact al cuvintelor „siv” și „vis”, faptul că unul este inversul celuilalt indică opoziția dintre cele două divinități aflate la extreme. Iar literele rămase din numele zeilor indieni, „a” și respectiv „nu”, formează numele Anu, tatăl celor doi frați în Mesopotamia. O literă din aceste trei, aflată în numele lui Siva, relevă faptul că el era primul dintre fii. În același timp, prezenta a două litere în numele Visnu sugerează că el era cel de-al doilea fiu al zeului suprem.

Ganesh, cel mai iubit dintre toți zeii, fiul lui Siva, are corp de bărbat burtos și cap de elefant. Sărbătorit pentru înțelepciunea sa, el este zeul cunoașterii, al inteligenței și al artelor. Îi plac mâncărurile rafinate, dansul și farsele, este imaginea forței stăpânite și a înțelepciunii fiind, în același timp, viclen și răutăcios. Acest fiu al lui Siva este fiul lui Enki, Marduk. Popularitatea lui Marduk în Mesopotamia și Egipt se regăsește și în India, acesta fiind motivul pentru care Ganesh este cel mai iubit dintre divinități. De asemenea, viclenia și răutatea zeului-elefant sunt două dintre caracteristicile lui Marduk.

În hinduism, Durga („inaccesibilă” sau „invincibilă”) este zeița victoriei binelui împotriva răului. La festivalul Durga Puja, ea este considerată mama zeilor Ganesha, Kartikeya, Lakshmi și Saraswati. Este înfățișată cu opt brațe în care ține arme și o floare de lotus, călărind un leu sau un tigru. Consoartă a lui Siva, Durga e considerată aspectul războinic al Mamei Divine. Durga este Ninhursag a sumerienilor sau Isis a egiptenilor. Strămoșii noștri echivalau zeii cu planete și stele; prin urmare, un zeu cu opt brațe reprezintă o stea cu opt colțuri. Planeta Venus era reprezentată ca o stea cu opt raze sau ca un cerc înconjurat de opt puncte deoarece este a opta planetă din sistemul nostru solar, numărând din exterior spre Soare. Iar planeta Venus era simbolul lui Ninhursag, numită de multe ori Inanna sau Istar.

Aspectul întunecat al lui Durga este reprezentat prin Kali („cea neagră”) sau Kalika, violenta zeiță a timpului și a schimbării. În multe surse, Kali e numită „cea mai mare dintre zei”. Îmbrăcată cu o piele de tigru, încinsă cu cobre și împodobită cu cranii, ea dansează pe cadavre. Ochii ei scuipă foc iar gura, cu limba atârând, înconjurată de colți, rage și rânjeste. Pentru a o calma și a proteja stabilitatea lumii, de multe ori Siva este trimis pe câmpul de luptă sub forma unui copil. Kali îl îngrijește și îl alăptează, astfel ieșind la iveală latura sa maternă. În această zeiță războinică o recunoaștem pe Istar / Inanna, fiica lui Enki și Ninhursag. Confuzia dintre mamă și fiică, prezentă la mai toate popoarele antice, se regăsește și aici: Kali este un aspect al lui Durga, nu o entitate diferită de aceasta, o imagine copiată parcă din Egipt, unde Sekhmet era aspectul distrugător al zeiței Hathor. Kali este în mod direct corelată cu practica amorului, fiind înfățișată de multe ori împreună cu Siva, ceea ce ne duce cu gândul la aceleași divinități Istar, Inanna sau Hathor, zeite ale dragostei și sexualității. Aspectul întunecat al familiei lui Enki, deși mascat cu grijă de adepții lor de cele mai multe ori, este mai mult decât evident în brahmanism și hinduism. În *Kalika Purana* este scris că zeita „Kali este Noaptea din care izvorăște energia tainică a Timpului”. În cartea *Kali*, autoarea Nivedita afirmă că „în

existenta terestră, calamitățile naturale – cum ar fi cutremurele, erupțiile vulcanice, cicloanele, tornadele, inundațiile, ciuma, epidemiile, etc. sunt acțiunile Marii Puteri Cosmice Kali”. De asemenea, releva și modul în care zeita se comportă cu adeptii ei: „dacă yoghinul începător sau aspirantul la Eliberare se mentine impur și egoist, complăcându-se să rămână un ignorant, Mama Kali îl va distruge, deoarece el nu este încă pregătit să evolueze”. Despre acești adeți, Nivedita spunea că sunt „adoratori ai morții și ai distrugerii, ai deșărădăcinării și ai dezlănțuirii”. Însăși zeita declara prin gura aceleiași autoare, în cel mai arogant mod posibil: „nici sentimentele omenesti de iubire, de prietenie, de stabilitate și siguranță, nici căminul sau familia nu trebuie să-și facă auzită vocea când Eu vorbesc”.

O altă legătură a religiei indienilor cu cele din Mesopotamia se întâlnește în clasicul poem *Ramayana*, ale cărui personaje principale sunt printul Rama și soția sa, Sita. Acest print, care a trecut prin nenumărate încercări pentru a-și salva soția, capabil de fapte supraomenești, nu era un om obișnuit. *Ramayana* sustine că a domnit timp de o sută de ani în Ayodhya, după mai multe decenii de exil, în timp ce în *Drona Parva* se spune că Rama a domnit 11.000 de ani, în vremea când înțelepții Rishi, zeii și oamenii trăiau împreună pe Pământ. Unii hindusi îl considerau reîncarnarea zeului Visnu, în timp ce *Ramayana* afirmă că printul s-a născut datorită unei băuturi magice trimise de zeu pe Pământ. Identitatea personajelor principale este relevată de anagramarea numelor. Rama, citit invers, devine Amar, unul dintre numele sumeriene ale lui Marduk (mai exact, Amar Utu). Iar Sita, soția acestuia, se transformă în Ista, nume ce provine din Istar (sora geamănă și consoarta lui Marduk). Un alt element care ne duce cu gândul la aceste două divinități este prezenta deloc întâmplătoare în *Ramayana* a numărului 40, numărul tatălui lor în Mesopotamia: Rama a fost exilat timp de 40 de ani, Bharata a devenit paznicul coroanei pentru 40 de ani, Rama i-a ucis frații demonitei Surpanakha și încă 40.000 de demoni. Chiar și numele demonitei ne trimite către Mesopotamia. Surpanakha înseamnă „cea din Surrupak”, unul dintre cele mai importante orașe sumeriene. Prin urmare, povestea de dragoste dintre Rama și Sita nu este decât varianta „Bollywood” a celei moștenite de la sumerieni, dintre Marduk și Istar.

Același nume al lui Marduk, Amar, care a dus la apariția personajului Rama, tot prin anagramare a dat și cuvântul indian „*mara*”, care înseamnă „moarte”. Acesta a devenit demonul Mara, cel care acum două milenii și jumătate a încercat să-l ispitească pe Buddha.

Legăturile dintre religiile indienilor și cea a sumerienilor nu se opresc aici. În hinduism, buddhism și jainism, muntele Meru este casa zeului Brahma și a îngerilor Deva. Mai este numit Mahameru („Marele Meru”) și Sumeru („Minunatul Meru”). Această a doua denumire ne duce cu gândul la Sumer, teritoriu numit de *Biblie* Shinear (în ebraică Šin`ar), de egipteni Sngr, de hitiți Șanhar, de sumerieni Ki-en-gir iar de akkadieni Šumeru. Prin urmare, indienii considerau că zeii lor locuiau în Sumer, așa explicându-se faptul că religiile lor erau copii ale celei sumeriene.

Asura, marii zei vedici, deveniți ulterior demoni, au, de asemenea, rădăcini sumeriene. Tradus din sumeriană, „*asura*” înseamnă „conducătorul apelor și al înțelepciunii”, nume care i se potrivește lui Enki, zeul apelor și al înțelepciunii. Prin urmare, acești Asura, care au fost priviți inițial ca entități pozitive, demonizați ulterior, sunt „zeii decăzuți” conduși de Enki, Igigi ai sumerienilor. Numărul acestor Asura, 33, este unul foarte important pentru adeptii lui Enki din întreaga lume (printre care se află și francmasonii), semnificând procentele unei treimi dintr-un întreg, adică zeul din acea trinitate sfântă.

Al treilea ochi al lui Siva este preluat de la sumerianul Anzu / Enzu, ambele entități fiind în esență aceeași divinitate. De asemenea, numele multor zei egipteni își găsesc înțelesul în limba sumeriană. Pe lângă Asura, Indra și Rudra au terminat „*ra*”, care semnifică funcția de zei conducători. Numele lui Garuda, vulturul lui Visnu, înseamnă „darul care protejează casa”. Durga se traduce prin „casa legăturii” iar Kali prin „poarta care strălucește”, ambele indicând legătura dintre zei și oameni prin aceste divinități, idee preluată ulterior de multe alte religii (de exemplu, Iisus spunea în *Evanghelia după Ioan*: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine*”).

Să nu uităm de adorarea vacilor, care provine din Egiptul antic, din cultele zeitelor Isis și Hathor care, în principiu, erau aceeași zeiță mamă a indienilor. Sistemul Hatha Yoga își trage numele de la zeita egipteană Hathor. Iar energia primordială din yoga, sarpele Kundalini, pe care yoghinii încearcă să-l trezească, este același zeu-sarpe Enki, despre care sumerienii spuneau că doarme în casa sa subterană.

3. Zeii egiptenilor

„O, Egipt! Egipt! Din știința ta nu vor rămâne decât legende, care vor părea incredibile generațiilor de mai târziu.” – Lucius Apuleius

Despre religia egiptenilor, istoricul Plutarh spunea că este o știință întunecată și enigmatică. Egiptenii își numeau zeii *ntr*, adică *neteru* sau *neter* la masculin și *netert* la feminin, cuvinte ce au fost traduse în mod convențional de către egiptologi prin „zei” și „zeițe”. În realitate, *neter* înseamnă „gardian” sau, cu alte cuvinte, „veghețor”. Scopul acestor Gardieni era să conserve sau să restaureze echilibrul în natură. Fiecare oraș important avea proprii *ntr* și mituri încă de la apariția civilizației egiptene, însă zeii erau doar în aparență diferiți.

Heliopolisul, cel mai important centru religios al Egiptului, venera Marea Eneadă, formată din Ra, Shu, Tefnut, Geb, Nut, Osiris, Seth, Isis și Nephtys. Ra sau Re, Soarele, era conducătorul panteonului. Zeul soare, prezent

În majoritatea culturilor, semnifică funcția de zeu conducător. Așa cum soarele se află în centrul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, la fel zeul conducător se afla în mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Deși egiptologii au încercat să traducă numele zeului în diferite moduri, adevăratul sens se găsește în sumeriană, unde *ra* înseamnă „conducător”. Prin urmare, egiptenii l-au numit „Conducătorul” pe zeul din fruntea panteonului lor, atribuindu-i și funcția de zeu-soare, care să întărească autoritatea sa. Terminația *ra* se întâlnește în numele multor zeități cu funcții de conducere. De exemplu, Indra este regele zeilor în hinduism. Numele său se traduce corect „conducătorul Indiei” sau „conducătorul Văii Indusului”. În Egipt, Amon-Ra nu reprezintă combinarea a două zeități rivale, așa cum interpretează egiptologii. Cum cuvântul *amon* înseamnă „ascuns”, Amon-Ra era epitetul zeului considerat de egipteni „conducătorul ascuns”. Născut din oceanul Nun (haosul primordial), Ra era reprezentat ca un om cu cap de șoim, simbolul său fiind obeliscul. Cultul său a fost atestat pentru prima oară în jurul anului 2865 î.Hr, în numele faraonului Reneb din Dinastia a II-a. A crescut în influență în timpul Dinastiei a V-a, când trei dintre faraonii acestei dinastii au pretins că sunt fiii săi. Principalul centru de cult al lui Ra era orașul numit de greci Heliopolis, de evrei și de asirieni On

iar de egipteni lunu sau Anu. Numele Anu dovedește că egiptenii îl identificaseră pe Ra al lor cu Anu al mesopotamienilor. Acest lucru se observă și din numele zeiței Anukis (Anuket în egipteană), care a fost tradus ca „fiica lui Ra”. Dar nu numele lui Ra apare în cel al zeiței, ci al lui An. Zeul Inpu a fost numit de greci Anubis, adică „de două ori Anu”. În *Cartea Morților* se spune că Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului, Hu („autoritate”) și Saa („intelect”). Cei doi copii astfel născuți sunt de fapt cei doi fii ai lui An, Enlil (autoritarul rege al Pământului) și Enki (zeul inteligenței și al înțelepciunii). Un alt mit egiptean spune că primii copii ai lui Ra au fost Shu (aerul cald) și Tefnut (umezeala). Din nou îi întâlnim pe cei doi fii ai lui An: Enlil (zeul aerului) și Enki (zeul apelor). În *Textele Sarcofagelor* e scris că Ra și-a pierdut barba în „ziua răzmeriței” iar în *Cartea Morților* că i-a nimicit pe „Copiii Revoltei”. Nu s-au păstrat legende care să explice despre ce revoltă este vorba, însă se pare că este vorba despre aceeași despre care aminteau mesopotamienii: răscoala lui Enki și a zeilor decăzuți Igigi împotriva lui Anu și Enlil. La sumerieni, zeița iubirii și a frumuseții, Inanna, a devenit consoarta lui An. Egiptenii au păstrat un mit asemănător în care Ra, fiind supărat, a fost înveselit de fiica sa, Hathor (zeița frumuseții și a iubirii), după ce aceasta a dansat goală în fața lui, apoi a început să-l gâdile. Nu știu ce au înțeles egiptenii antici din această poveste dar când o zeiță goală îl pipăie pe bătrânul Ra, iar acesta iese din cameră foarte bine dispus, nu putem decât să ne gândim la sex. Se pare că preoții știau adevărul din moment ce, în cadrul unei procesiuni din templul lui Hathor din Dendera, statuia ei era dusă din interiorul sanctuarului până pe acoperiș, unde fusese construită o capelă specială pentru ceremonia unirii zeiței cu discul solar.

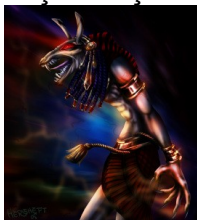
Dacă în Mesopotamia cei mai importanți zei erau copiii Cerului și ai Pământului (An și Ki), egiptenii au adoptat și ei aceeași credință. Geb (al cărui nume provine din *gi*, cuvântul sumerian original pentru „pământ”) sau Keb și Nut (zeița cerului) au avut patru copii, deveniți cei mai importanți pentru egipteni. Primul dintre ei era Asar, numit de greci Osiris. Istoricii Plutarh și Diodor din Sicilia spun că numele grecesc al zeului înseamnă „cel cu mulți ochi”, (fiind format din *os* = „mulți” și *iris* = „ochi”). Totuși traducerea lui Plutarh și Diodor nu e una foarte

exactă, Osiris însemnând de fapt „ochiul deschis” (*os* = „deschis”, *iris* = „ochi”). Hieroglifa numelui acestei divinități este compusă dintr-o zeităte îngenucheată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi. Osiris, primul conducător al Pământului, a fost omorât de către fratele său mai mic, Seth, zeul furtunii, care i-a luat locul. Astfel, Osiris a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. Fiul lui Osiris și Isis, Horus, a preluat tronul tatălui său după o îndelungată luptă cu unchiul său uzurpator. Cu sceptorul regal și cârja de păstor în mâini, Osiris era adesea reprezentat cu coarne de berbec desfăcute și, uneori, cu o coroană în forma lunii. Luna și berbecul sunt simboluri ale zeului sumerian Enki, de asemenea fiu al divinităților ce simbolizau cerul și Pământul. Principalul centru de cult al lui Osiris era orașul Abju, numit Abydos de către greci. Casa subterană a lui Enki era Abzu, iar Abju și Abzu semnifică același lucru. Ceea ce înseamnă că egiptenii antici l-au identificat corect pe Enki cu Osiris. Prin construirea orașului Abydos, egiptenii au încercat să-l facă pe zeu să locuiască printre ei, mutându-i casa din subteran pe Pământ. Soția lui Osiris era numită de greci Isis (Asta în egipteană), al cărei nume e compus din dublarea primei silabe a numelui zeiței Iștar din Babilon, consoarta lui Ea (Enki). Numele ei egiptean, Asta, provine tot din numele zeiței. Fiul lui Enki, Marduk, era numit în sumeriană Amar Utu („vițelul solar”). Isis era de multe ori înfățișată cu cap de vacă iar Osiris era numit „taurul din Amenti”, ceea ce îl transformă pe fiul lor, Horus, în mod simbolic, într-un vițel. Într-un mit alternativ, Horus este fiul lui Hathor, de asemenea considerată zeiță-vacă. Hathor, zeița egipteană a iubirii și a războiului, este o altă manifestare a zeiței babiloniene a iubirii și a războiului, Iștar, care în multe mituri este considerată mama lui Marduk. Iar coarnele de bovină ale zeitelor-vaci sau ale zeilor-tauri ori viței nu reprezintă altceva decât semiluna, unul dintre simbolurile lui Enki. Se spune că Osiris a inventat flautul și lira. El i-a civilizat pe oameni, scoțându-i din stadiul de semi-animale. Diodor din Sicilia scria că Osiris i-a făcut pe oameni să renunțe la canibalism. Tot el a descoperit vița-de-vie, i-a învățat pe oameni viticultura și pomicultura, cum să-și construiască orașe și canale de irigație dar și cum să-i cinstească pe zei. Soția sa, Isis („tronul”), le-a dat oamenilor legile, limba și agricultura. În Mesopotamia, Enki este responsabil pentru toate aceste lucruri. În *Despre Isis și Osiris*, Plutarh scria că, pentru unii egipteni, Seth simbolizează lumea solară iar Osiris pe cea lunară. Statutul de zeu lunar i-a fost acordat lui Osiris de către clericii heliopolitani, deoarece influențele Lunii sunt asociate gândirii și înțelepciunii, pe când cele ale Soarelui sunt foarte puternice și violente. Ba chiar este

numit „domn al coarnelor Lunii” în *Cartea Egipteană a Morților*. Însă în Mesopotamia, zeul gândirii și al înțelepciunii, cel asociat cu Luna, era Enki. Isis, soția lui Osiris, era considerată o magiciană fără pereche iar în aceeași *Carte a morților*, Osiris se ferește de atacurile demonilor prin bariere magice. În Mesopotamia, Enki este cel care stăpânea magia la perfecție. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*prinț în împărăția celor ce tac*” și „*stăpân al tărâmului morților*”. În Sumer, Enki avea numărul 40, adică echivalentul titlului de Mare Prinț. În capitolul 183 al *Cărții Morților*, Osiris este numit *un-nefer*, adică „cel frumos”, epitetul lui Enki ca Dumuzi / Tammuz. Numele lui Așur, zeul suprem al asirienilor, pe care l-am identificat deja cu Enki, provine din Asar, numele egiptean al lui Osiris. Plutarh scria că Osiris a fost identificat cu Nilul iar Homer și Thales îl considerau pe acest zeu oceanul. Iar zeul apelor era la sumerieni Enki. Deși în mod conventional Geb și Nut erau părinții lui Osiris, Ra este tatăl acestuia pentru Plutarh. Iar Ra era An al sumerienilor, tatăl lui Enki.

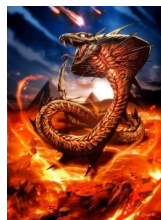
Zeul furtunii și al deșertului, considerat initial o entitate benefică, Seth, era cel care a luptat alături de Ra

împotriva șarpelui uriaș Apophis. În secolul al XXI-lea î.Hr., la sfârșitul Dinastiei a VI-a, odată cu apariția cultului lui Osiris, Seth a fost discreditat, fiind transformat de adepții lui Osiris într-un demon. Însă faraonul Nehsy din Dinastia a XIII-a i-a reabilitat zeului imaginea, în secolul al XVII-lea î.Hr. Ca zeu al furtunii, ce reprezenta estul (dreapta) și soarele, în timp ce fratele său mai mare avea ca simboluri vestul (stânga) și luna, Seth este Enlil al sumerienilor. Dacă mesopotamienii credeau că Enki, primul conducător al Pământului, „dormea” în lumea subterană, unde a fost trimis de către fratele său mai mic, care i-a luat tronul, Enlil fiind urmat la domnie de către Marduk, fiul lui Enki, egiptenii erau mai directi. Pentru ei, Osiris, primul conducător al Terrei, a fost ucis de către fratele său mai mic, Seth, care i-a luat tronul, fiind urmat de Horus, fiul lui Osiris.

Deși mesopotamienii au încercat din răspuț să-l prezinte pe Enki într-o lumină pozitivă, latura sa malefică reiese din ipostaza demonului Pazuzu. Egiptenii au încercat același lucru cu Osiris, însă de la ei ne-au rămas mai multe detalii despre adevăratul chip al primului conducător al planetei noastre. Conform lui Plutarh, egiptenii spuneau că Osiris s-a născut de-a dreapta și va muri de-a stânga. Cum dreapta semnifică binele iar stânga răul, putem înțelege că Enki a fost privit ca o zeităate pozitivă initial și negativă mai târziu, probabil după răzvrătirea împotriva tatălui și fratelui său, alături de zeii Igigi. Acesta este motivul pentru care Osiris era numit de multe ori „*primul dintre cei de la Asfințit*”, vestul simbolizând stânga iar estul, dreapta. În *Textele piramidelor* există descrieri ale lui Osiris ca demon amenințător care se bucură de vărsarea de sânge, rostește descântece răutăcioase împotriva unor persoane decedate și conduce o „mafie” de asasini, numiți „*casapii lui Osiris cu degete care aduc durerea*” sau „*pescarii lui Osiris*”. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*domn peste suflete, care seamănă teroarea*”. În plus, este scris că tot Pământul tremură în fața sa, că zeul Atum seamănă în inimile tuturor teroarea numelui lui Osiris dar și că emanațiile sale distrugneau sufletele păcătoșilor. Iar Thoth spune că zeii născuți de Nut (Osiris, Isis și frații lor) au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat demonii (capitolul CLXXV). Deși de cele mai multe ori, Osiris era reprezentat cu pielea verde, Plutarh susține că zeul era negru. De altfel, *Cartea Morților* chiar îl numește „*marele negru*”. Egiptenii își numeau țara Chemia (Kemi în limba coptă și Kmit în egipteana veche), care înseamnă „negru”, aluzie la culoarea zeului lor preferat. Iar toate aceste descrieri ne duc cu gândul la un conducător diabolic al infernului, diferit de binefăcătorul omenirii, așa cum ne este prezentat de către adepții săi.

Dovezi concrete ale mitului osirian avem din timpul ultimului faraon al dinastiei a V-a, Djedkare Izezi, care a domnit între 2414-2375 î.Hr. Dacă Enki / Osiris într-adevăr s-a răzvrătit împotriva tatălui său, înseamnă că îl putem întâlni în religiile egiptene sub alt nume, înainte de această perioadă. Într-adevăr, un zeu-șarpe violent, atestat în Epoca piramidelor, despre care nu s-au păstrat prea multe informații, este Denwen. Tot ce știm

despre el este că a cauzat o conflagrație pentru a nimici alte zeități, dar care a fost contracarat de către rege. Probabil Denwen este un alt nume pentru Apophis (Apep în egipteană), primul zeu al răului, mai târziu devenit demon, personificarea întinericului, haosului și răului, oponent al luminii și a lui Ma'at (ordinea sau adevărul), inamic al lui Ra, soțul demoniței Taweret. Apophis are forma unui gigantic șarpe, crocodil, șopârlă sau dragon și mai este numit „*Șarpele Nilului*” sau „*Șopârla malefică*”. În *Cartea egipteană a morților*, Apophis locuiește în lumea de dincolo unde, în fiecare noapte, atacă Barca lui Ra, luptându-se cu acesta și cu însoțitorii săi, cel mai important fiind Seth, zeul furtunii. În realitate, această luptă ce avea loc zilnic era o reeditare a unei lupte din vremurile de demult, când Apophis l-a atacat pe Ra. Seth și alți zei au luptat alături de conducătorul lor, reușind să-l învingă pe Marele Șarpe și să-l închidă în lumea subterană. Acest mit îl identifică pe Apophis, Marele Șarpe, cu Enki și Osiris. Enlil, zeul furtunii la sumerieni, l-a trimis pe Enki, fratele său mai mare, în lumea subterană, exact cum a făcut Seth, zeul furtunii la egipteni, cu fratele său, Osiris, și cu Apophis. După apariția cultului lui Osiris, acesta a fost considerat zeul cel bun iar Seth a fost echivalat cu Apophis și considerat zeul haosului și al răului. Dar mitul original dovedește contrariul.

Fiul lui Osiris și Isis era numit de egipteni Heru, Haru („șoimul”), Hor sau Har-Si-Ese („Horus, fiul lui Isis”), tradus de greci ca Horus. Egiptenii îl mai numeau Hopasherd („Horus copil”) iar grecii Harpocrate. Soția sa se numea Hathor („casa / soția lui Horus”). După ce Seth l-a ucis pe Osiris, luându-i tronul, Horus s-a luptat cu el pentru supremație. În final a învins, înlocuindu-l pe unchiul său, Seth. Papirusul lui Hunefer spune că lui Horus nu i s-a dat tronul Egiptului, ci suveranitate asupra întregii lumi. După cum am văzut deja, Osiris era Enki la sumerieni iar Seth, Enlil. Pe lângă funcția de zeu al cerului, Horus mai era și zeul războiului, întocmai ca Marduk. Prin urmare, Horus, fiul lui Osiris, era Marduk, fiul lui Enki. În ambele mituri, Osiris / Enki a condus Pământul, fratele său, Seth / Enlil l-a detronat, cedându-i mai târziu locul lui Horus / Marduk, care a devenit stăpânul lumii. Chiar dacă din Mesopotamia nu ne-a rămas un mit care să descrie o eventuală luptă dintre Marduk și Enlil, ca la egipteni, putem presupune că acesta din urmă nu a renunțat la tron pe cale pașnică.

Înainte de apariția cultului lui Osiris, fratele cel mare al lui Seth se numea Heru-Ur. Unii au tradus numele Heru

prin „șoimul” (*haru* în egipteană), influențați de reprezentarea sa (apărea ca un șoim sau ca un om cu cap de șoim), alții ca Horus. Prin urmare, Heru-Ur ar însemna „Horus cel Bătrân” sau „șoimul cel bătrân”. Acest Horus, fratele lui Seth, este o entitate diferită de Har-Si-Ese („Horus fiul lui Isis”) sau Horus cel Tânăr. Deși traducerea „Horus cel Bătrân” a fost acceptată de majoritatea egiptologilor, e posibil ca Heru-Ur să însemne „Horus din Ur” sau „șoimul din Ur”, Ur fiind un oraș-stat foarte important în Sumer. Șoimul din Ur nu poate fi decât zeul aceluia oraș, adică Nanna, zeul lunii. Ceea ce ar însemna o echivalare între Horus cel Bătrân și Nanna / Enki. Pe *Piatra Shabaka* e scris că cei doi frați, Horus și Seth, s-au luptat pentru supremația Egiptului. Tatăl lor, Geb, a dat Egiptul de Sus lui Seth iar pe cel de Jos lui Horus, hotarul fiind „*limita celor două țări*”, adică vârfurile Nilului la Memphis. Mai târziu, Geb s-a răzgândit și i-a cedat lui Horus tot Egiptul, hotărâre acceptată amiabil de cei doi rivali. În *Cartea egipteană a morților*, Horus e numit „*Fiul cel mare*” și „*Primul născut al lui Ra*”. Ra era echivalentul egiptean al sumerianului An iar primul născut al lui An, „fiul cel mare”, era Enki. Zeul furtunii la egipteni, Seth, este zeul furtunii de la sumerieni, Enlil. Și Seth și Enlil s-au luptat cu frații lor mai mari pentru supremație. Horus cel Bătrân și Osiris, alături de Enki și Nanna, reprezintă aceeași zeități. În multe inscripții, faraonul (indiferent de numele său), care se identifica cu Horus, este numit „*fiul lui Hathor*”. Acest epitet i-a încurcat pe egiptologi deoarece faraonul, ca Horus, este fiul lui Isis. Însă în mitul original, Horus era fiul lui Hathor. Ea i-a cedat locul lui Isis în momentul în care povestea ei a fost inclusă în mitul lui Osiris, mulțumindu-se cu rolul de soție a lui Horus. La fel a pățit și Horus. Din fratele lui Seth în mitul original, a „retrogradat” în postura de fiu al lui Osiris și nepot al lui Seth.

În Hermopolis era venerată Marea Ogdoadă, în fruntea celor opt zei aflându-se Thoth / Djehuty. Acesta era

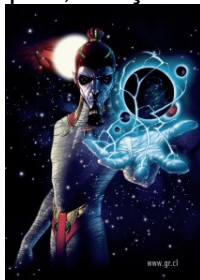

patronul scribilor și al cunoașterii, zeu-lună cu formă de ibis sau de babuin, despre care Plutarh scria că avea un braț mai scurt decât celălalt. El este considerat inventatorul scrierii hieroglifice, al gramaticii, al matematicii, al legilor, al astronomiei și al calendarului. Era scribul zeilor, mare maestru în arta magiei, care cunoștea știința vindecării. Preotul Manetho, citat de neoplatonicianul Iamblichus, scria că Thoth înțelegea misterele a „*tot ceea ce este ascuns sub bolta cerească*”. În inscripția statuii faraonului Horemheb reprezentat ca scrib, Thoth este numit „*fiul lui Ra*”. La fel și în *Cartea egipteană a morților*, unde este numit și „*fiul lui Anefer*”. Cum Ra era pentru egipteni An al sumerienilor, putem trage concluzia că Anefer era un alt nume al lui Ra. Printre epitetele zeului se numără „*cel mai puternic dintre zei*”, „*Domnul cuvintelor sacre*” sau „*Taurul din Khemnu*” (Heliopolis). Consoarta sa era Nehemtaui ori Ma'at. Thoth controla minele de turcoaz din Sinai. Sinai („Sin al meu”) indică teritoriul lui Sin, zeul babilonian al lunii, identificat de noi cu Enki. Grecii l-au echivalat cu zeul lor, Hermes, numindu-l pe zeul egiptean Hermes Trismegistus („de trei ori mare”). În *Hitat*, o culegere de texte din secolul al XV-lea, ce cuprinde texte ale cronicarilor copti (creștinii din Egipt), Hermes Trismegistus este considerat „*unul dintre cei 7 paznici, cu misiunea de a veghea cele 7 case (planete)*”. Ca zeu al lunii, al cunoașterii, maestru în arta vindecării și a magiei, inventator al scrierii, matematicii, legilor, astronomiei și calendarului, fiu al lui Ra / An, paznic (veghețor), Thoth este fără îndoială mesopotamianul Enki. De altfel, Graham Hancock remarcă același lucru în *Fingerprints of the Gods*: „*Thoth seamănă mult cu predecesorul său, Osiris, marele zeu din Textele Piramidelor și cel de-al patrulea faraon divin al Egiptului*”. W.B. Emery observa în *Archaic Egypt* că egiptenii și sumerienii adorau zeități lunare practic identice, Thoth și Sin. Iar eminentul egiptolog Sir E.A. Wallis Budge scria în *From Fetish to God in Ancient Egypt* despre acești doi zei: „*similitudinile dintre cei doi zei sunt prea mari pentru a fi accidentale... Ar fi gresit să spunem că sumerienii au împrumutat de la egipteni sau egiptenii de la sumerieni ci, mai curând, intelectualii ambelor popoare și-au împrumutat sistemele teologice dintr-o sursă comună, exceptional de veche*”.

Osoroapis sau Serapis a fost o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene și elenistice. De la Zeus și Helios a preluat aspectele de suveranitate și zeu-soare, de la Dionysos rodnicia în natură iar de la Hades și Asklepios legăturile cu Viața de Apoi și vindecarea. Numele zeului este compus din numele altor două divinități, Osiris și Apis. Istoricul roman Tacitus a emis ideea originii lui Serapis în Asia Mică. Într-adevăr, Serapis era un alt nume al sumerianului Enki.

Începând cu Regatul Vechi, zeul-șoim Sokar era considerat o manifestare a lui Osiris. Tot atunci, Sokar a fost combinat cu Ptah al Memphisului și a luat-o drept consoartă pe zeița-leoaică Sekhmet. În Regatul de Mijloc exista zeitatea Ptah-Sokar-Osiris. Conform *Textelor Piramidelor*, numele lui Sokar provine din „*Sy-k-ri*” („Grăbește-te la mine!”), ultimile cuvinte ale lui Osiris către soția sa, Isis, spuse ca strigăt de ajutor. Așadar, Sokar era încă un nume al celui mai popular zeu din religia egiptenilor.

La Memphis, dar și în Nubia, zeul creator era Ptah. A fost identificat cu zeul-șoim Sokar (sau Seker), noua

zeitate, Ptah-Sokar fiind considerată o divinitate a lumii subterane. În Regatul de Mijloc a fost asimilat și cu Osiris, conducătorul lumii subpământene, devenind cunoscut sub numele Ptah-Sokar-Osiris. Conform *Pietrei Shabaka*, Ptah a creat lumea gândind-o, apoi rostind-o. Se spune că el este cel care a scos pământul Egiptului de sub ape, o poveste asemănătoare cu cea a lui Enki, care a scos Sumerul de sub ape. Inițial zeu al fertilității, Ptah a devenit patronul artelor și meseriilor, întocmai ca Enki. Soția sa era leoaica Sekhmet iar fiul lor, Nefertum, zeul florii de lotus. Soția și fiica lui Enki, Iștar, era reprezentată de cele mai multe

ori călărind o leoaică. Ptah a creat ceremonia deschiderii gurii, oficiată de preoți la înmormântări, pentru a elibera sufletul decedatului din corp. Pentru sumerieni, Enki este cel care le-a adus oamenilor ritualurile preotești. Ptah era reprezentat aidoma lui Osiris, ca un bărbat mumificat, cu barbă și pielea verde, ce ținea în mâini *ankh*-ul (crucea egipteană), sceptra *was* și *djed*-ul, simboluri ale vieții, puterii și stabilității. Numele Egipt derivă din numele egiptean al orașului Memphis, Hikuptah („casa sufletului lui Ptah”), tradus în greacă prin Aiguptos iar în latină, Aegyptus. Memphis, orașul lui Ptah, este locul unde se considera că s-a înecat Osiris, cel care s-a născut tot în aceeași zonă, la Rosetau, în Deșertul de Vest, lângă Memphis. Ptah și Osiris împart același epitet, „*domn al adevărului*”. Unul dintre epitetele zeului de la Memphis era *Ptah nefer-her* („Ptah frumos la chip”), epitet pe care l-au avut și Osiris, și Dumuzi / Tammuz. Prin urmare, dacă Ptah este Enki / Osiris, soția sa, Sekhmet, nu poate fi decât Ninhursag / Isis iar fiul său, Nefertum, Marduk / Horus.

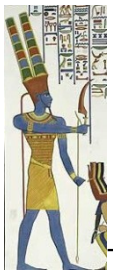
Apis era o zeitate agrară cu aspect de taur, considerată inițial reîncarnarea lui Ptah, apoi asociată cu Osiris. Pentru istoricul Mnaseas din Patrae, Dionisos, Osiris și Serapis erau diferite nume ale lui Apis. Geograful Strabon (63 î.Hr. – 26 d.Hr.) scria în *Geografia* despre templele orasului Memphis: „*unul dintre ele este închinat lui Apis, care este același cu Osiris*”. Iar în 1857, Auguste Mariette nota în *Le Sérapéum de Memphis*, referindu-se la cavourile pe care le-a descoperit în Saqqara: „*optsprezece statui cu cap de om, purtând inscripția «Osiris-Apis, Marele Zeu, Stăpânul Vesniciei», erau împrăstiate de jur-împrejur*”.

Una dintre cele mai vechi zeități ale Egiptului era Khnum, zeul cu cap de berbec al apelor Nilului. Se credea că

el a creat oamenii și alte zeități din lut, din acest motiv fiind numit „*olarul divin*” sau „*domnul care a creat lucrurile din el însuși*”. În Elephantina, consoarta zeului era Satis iar fiica lor, Anuket. Era considerat *ba* (suflet) al zeului-soare. La Herwer apare ca *ba* a lui Geb, iar la Shashotep ca *ba* a lui Osiris. La Esna, Khnum este reprezentat cu cap de crocodil, el și zeița Neith fiind considerați zeii creatori și părinții lui Ra, numit și Khnum-Re. Consoartele principale ale lui Khnum sunt Nebt-uu și zeița-leoaică Menhit, iar fiul cel mare și succesorul său este Heka. Ca zeu cu cap de berbec al apei, creator al oamenilor, Khnum este Osiris / Ptah / Enki. Acesta este motivul pentru care, în templul lui Ramses al II-lea din Beit el-Wali, alături de statuia lui Khnum se află statuile zeilor Satis, Anukis (soția și fiica sa în Elephantina), Isis și Horus (soția și fiul său în Abydos).

Zeul-berbec Banebdjedet („Stăpânul *ba* al Mendes-ului”) era venerat în nord-estul Deltei Nilului împreună cu soția sa, zeița pește Hatmehit, și cu fiul lor, Harpocrates (Horus). Ca tată al lui Horus, Banendjedet este Osiris, iar berbecul și peștele îl reprezintă pe Enki al sumerienilor. Pe o stelă din templul funerar al lui Ramses al III-lea de la Medinet Habu, în partea de vest a Tebei, există o relatare în care zeul Ptah-Tanen îi spune regelui, pe care îl consideră fiul său, că el s-a transformat în Banebdjedet pentru a se uni cu mama faraonului. Pentru Plutarh, Banebdjedet era încarnarea lui Osiris. În papyrusul *Chester Beatty I*, Banebdjedet este descris ca locuind în Setit (insula Seheil), aflată la prima cataractă a Nilului la Assuan, acest lucru identificându-l cu zeul Khnum. Într-adevăr, Banendjedet era un alt nume al lui Osiris, Ptah, Khnum sau Enki.

Teba, capitala Egiptului în cel de-al doilea mileniu î.Hr, era orașul zeului Amon („cel ascuns”), cel supranumit „*regele zeilor*”, numit Amen sau Amun de către egipteni. După Plutarh, și numele lui Hades (zeul lumii subpământene la greci) înseamnă același lucru. Amon era reprezentat cu pielea albastră (culoarea apei), cap de berbec și un falus enorm. Falusul reprezintă fertilitatea, la fel ca *djed*-ul lui Osiris. Iar aceasta, alături de coarnele de berbec și apa îl asociază cu Enki. La Teba, soția lui Amon era Mut iar fiul lor, Khonsu, zeul Lunii. La Hermopolis, consoarta sa era Amaunet. Conform lui Plutarh, uneori Amon era asociat cu Ptah, în templul lui

Amon de la Karnak descoperindu-se chiar statuia lui Ptah. Amon Kem-atef („Amon care și-a desăvârșit forma”) era forma lui Amon ca o veche zeitate-șarpe. Iar cea mai veche zeitate-șarpe este Enki al sumerienilor sau Ea al babilonienilor. Cultul lui Amon ca șarpe este atestat de Herodot la Teba, unde vipera cu corn era sacră. Amon Kamutef („Amon, taurul mamei sale”) este forma itifalică a zeului. În *Cartea egipteană a morților*, Amon este numit „fiul zeiței Nut”, epitet care îl echivalează cu Osiris, dar și „prinț al zeilor”, la fel ca Enki și Osiris. Cum taurul reprezintă fertilitatea iar coarnele sale, luna, putem trage concluzia că acest „conducător ascuns” era Enki. Cel mai probabil a fost numit Amon („cel ascuns”) după ce a fost trimis în lumea subterană, unde nu mai putea fi văzut de către adepții săi. În timpul Dinastiei a XX-a, Amon deținea 160 de orașe în Egipt și 9 în Orientul Mijlociu. După ce orașul Teba a fost distrus de arabi în anul 664 î.Hr, cultul lui Amon și-a pierdut supremația în Egipt.

Menu (Min în greacă), al cărui cult își are originea în perioada pre-dinastică (mileniul IV î.Hr.), era zeul suprem al fertilității pentru egiptenii antici. Adorat mai ales în Coptos și Akhmim, Min era reprezentat în multe forme, cel mai adesea ca bărbat cu pielea neagră, purtând pe cap pene uriașe, având mâna dreaptă ridicată iar în stânga ținându-și penisul aflat în erecție. În Regatul de Mijloc a fost asociat cu Horus, fiind numit Min-Horus. În Regatul nou a fost asociat cu Amon, purtând numele Min-Amen-kamutef („Min-Amon, taurul mamei sale”). Alături Isis este consoarta lui Min iar Horus copilul lor. Într-o formă arhaică, Min este reprezentat în feșe de mumie, la fel ca Osiris și Ptah. Ca zeu al fertilității, cu pielea neagră, asociat cu Horus (cel Bătrân) și Amon, sot al lui Isis și tată al lui Horus (cel Tânăr), Min nu poate fi decât Osiris / Enki.

Andjety („cel din Andjet”) din Busiris este considerat precursorul lui Osiris. Este reprezentat ținând în mâini cele două sceptre iar pe cap coroana conică cu două pene, a lui Osiris. În *Textele sarcofagelor* i se spune „taur al vulturilor”. În templul lui Seti I din Abydos, regele este înfățișat arzând tămâie pentru Osiris-Andjety, care este însoțit de Isis.

Letopolis, oraș la nord-vest de Memphis, era principalul centru de cult al lui Kherty („cel de jos”), un zeu-berbec de care Ra trebuia să-l apere pe faraon. În Regatul Vechi, Kherty figura ca partener al lui Osiris. Putem ghici cine era „cel de jos”, zeul-berbec asociat cu Osiris, care voia să-i facă rău faraonului.

În *Textele Sarcofagelor* apare un zeu al grânelor, Neper, despre care se spune că „trăiește după ce a murit”. Nu se știu alte lucruri despre el, dar sunt mari șansele ca acest Neper să fie Osiris, zeul care trăiește în lumea de dincolo după ce a fost omorât în aceasta.

Un alt zeu-lună egiptean era Yah, comparabil cu Thoth și Khonsu, identificat uneori cu Osiris. Are ca simboluri luna, ibisul și șoimul. Era un zeu important în Egipt, lucru dovedit prin faptul că este întâlnit în multe nume de persoane, cum ar fi Ahmose / Yahmose („moștenitorul lui Yah”), Yah-hotep („Yah este mulțumit”) sau Sit-Yah („fiica lui Yah”). Ca zeu-lună el este Enki, Osiris sau Thoth, ca șoim este Horus cel Bătrân iar ca ibis, Thoth.

Isis, cea mai importantă zeită din panteonul egiptean, a servit drept model pentru multe regine, precum Nefertiti, Hatsepsut sau Cleopatra. Soție a lui Osiris și mamă a lui Horus, numele ei a fost tradus conventional prin „tronul”. Pentru Diodor din Sicilia, Isis înseamnă „cea veche”. În realitate, numele său a fost format din dublarea primei silabe a numelui zeiței Iștar din Babilon, de unde provine și numele ei egiptean, Asta. Herodot scria că în Busiris („Lăcasul lui Osiris”), capitala celei de-a noua nome, se afla cel mai mare templu al ei. Identificată cu Pământul, îi era atribuită steaua Sothis (Sirius) în timp ce Osiris era constelația Orion. Potrivit papirusului Chester-Beatty, aflat în prezent la British Museum, Isis era „o femeie desteaptă, mai inteligentă decât nenumărați alți zei... Nimic din cer și de pe Pământ nu-i era necunoscut”. Conform lui Sir E.A.Wallis Budge în *Egyptian Magic* și *The Gods of the Egyptians*, Isis era pentru egipteni „tare de limbă”, adică stăpâna cuvintele puterii, „pe care le cunostea cu pronunția corectă și nu se întreruprea în vorbire, fiind desăvârșită atât în darea poruncii, cât și în rostirea cuvântului”. Ca soție a lui Osiris / Enki și

mamă a lui Horus / Marduk, identificată cu Pământul, expertă în magie, Isis este sumeriana Ninhursag. Pe o stelă descoperită în 1850, ce se află astăzi în Muzeul Egiptean din Cairo, scrie că faraonul Keops a pus temeliele „casei lui Isis, stăpâna piramidei, lângă casa Sfinxului”. Considerând piramidele niste munti artificiali în miniatură, epitetul „stăpâna Piramidei” seamănă izbitor cu numele Ninhursag, adică „doamna Muntelui Înalt” (Marea Piramidă de la Gizeh poate fi considerată cel mai înalt munte artificial). Cea mai bună dovadă că Isis era venerată de întreg mapamondul, ascunsă sub diferite nume în diverse religii, ne este oferită de Apuleius. În *Metamorfoze*, acesta scria: „Putere unică, sunt lăvită de întregul univers sub mai multe forme, cu variate ceremonii religioase, cu mii de felurite nume. Frigienii, primii născuți pe Pământ, mă numesc zeita din Pesinunt și mama zeilor; atenienii de bastină mă numesc Minerva Cecropiana; ciprienii, care plutesc pe valuri, Venus din Pafos; cretanii iscusiti în aruncarea săgetilor, Diana Dictynna; sicilienii, care vorbesc trei limbi, Proserpina Stigiana; locuitorii din Eleusis mă numesc Bellona, unii Hecate, alții Nemesis Rhamnusia. Dar aceia care sunt primii luminați de razele divine ale Soarelui, când începe să răsară, și ultimii când ele se apleacă spre orizont, locuitorii celor două Etiopii și egiptenii cei puternici prin străvechea lor știință, numai ei mă cinstesc cu slujbele sfinte și închinăciunile ce mi se cuvin, numai ei mă numesc cu adevăratul meu nume de regină, Isis”.

La fel cum în Mesopotamia Ninhursag era adesea confundată cu fiica ei, ambele zeite numindu-se adeseori Inanna / Istar, acelasi lucru s-a întâmplat și în Egipt cu Isis și Hathor. Zeița frumuseții, iubirii, muzicii, bucuriei și războiului, Hathor era mama lui Horus în mitul original, fiind înlocuită apoi de Isis. De asemenea, ambele erau reprezentate cu capete de vacă. Prima Hathor, fiică și amantă a lui Ra sau mamă a lui Horus, era sumeriana Ninhursag ori egipteana Isis. A doua Hathor, soție a lui Horus și războinică feroce, ce era cât pe ce să distrugă omenirea, este Inanna / Istar, sora geamănă și soția lui Marduk în Mesopotamia.

La Memphis și Theba, consoarta lui Ptah era leoaica Sekhmet. A fost identificată cu Mut, consoarta lui Amon la Theba. Cum Ptah este Enki / Osiris / Amon, soția sa nu poate fi decât Ninhursag / Isis. În templul lui Ptah de la Karnak se afla o reprezentare a lui Sekhmet, desi principala zeiță a templului era Hathor. Ceea ce ne duce cu gândul la Hathor cea din miturile originale, fiica lui Ra și mama lui Horus.

Zeița creatoare în Sais, unul dintre cele mai vechi orase egiptene, era Neith, ce avea titlul „Stăpână a cerului, Conducătoare a săgetilor”. În cel de-al VI-lea secol î. Hr., Neith era considerată inventatoarea nasterilor. În Epoca Piramidelor ea era consoarta lui Seth și mama lui Sobek, mai târziu fiind considerată mama lui Ra și a lui Apophis. La Esneh chiar se spunea că ea a apărut în apele primordiale pentru a crea lumea, nu Ra. În templul său din Sais se află următoarea inscripție: „Eu sunt tot ce a fost și tot ce va fi. Până acum niciun muritor nu a reușit să ridice vâlul care mă acoperă”. Ținând cont că încă din antichitate a fost echivalată cu Isis (Ninhursag la sumerieni), putem presupune că vâlul a fost ridicat. Cel puțin parțial.

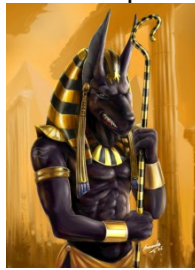
Zeița sumeriană Qetesh a fost adoptată de mitologia egipteană din religia canaanită. Alte nume ale ei erau Quadshu, Qudshu, Qodesh, Qadesh, Qadashu, Qadesha, Qedeshet, Kedesh și Kodesh, toate provenind din rădăcina semitică Q-D-Š, ce înseamnă „sfântă”. Qetesh este numită „amanta zeilor” (la fel ca Inana și Iștar), „stăpâna stelelor din cer”, „mare magiciană, amanta stelelor” („mare magiciană” era titlul lui Isis), „iubită lui Ptah” (titlul lui Sekhmet), „Ochiul lui Ra, cea fără egal” (la fel ca Hathor și Sekhmet). Pe Stela lui Kaha din Dinastia a XIX-a, Qetesh apare goală, călărind un leu, flancată de doi zei, întinzând lotuși către egipteanul Min (zeul fertilității) și șerpi către canaanitul Reshep (zeul războiului). Cei doi zei semnifică cele două aspecte ale zeiței dar și pe soțul și fiul ei.

Bastet (numită adeseori Bast, Baast, Baset sau Ubasti), zeita pisică a egiptenilor, era protectoarea Egiptului Inferior. Prin al treilea mileniu î.Hr. era reprezentată ca o leoaică sau ca o femeie cu cap de leoaică. În primul mileniu î.Hr., când pisicile au devenit animale de companie în Egipt, Bastet a început să fie reprezentată ca o pisică sau ca o femeie cu cap de pisică. Fiică și „ochi al lui Ra”, Bastet era zeita parfumurilor, a pisicilor și a familiei. Desi grecii au identificat-o cu Artemis a lor, egiptenii au echivalat-o cu

Sekhmet, Tefnut, Mut, Hathor si Isis. În mod surprinzător, egiptologii i-au tradus numele prin „cea a vasului de parfum”, desi interpretarea exactă este mai mult decât evidentă. Pentru oricine are minime cunostinte de limbă egipteană, Baast sau Bast se traduce „ba (suflet) a lui Asta (Isis)”. Iar această interpretare o leagă de aceeași zeiță numită Ninhursag de sumerieni sau Istar de către babilonieni.

Unul dintre cei mai îndrăgiti zei ai egiptenilor a fost Inpu, numit Anubis de către greci. Conform unei traditii, Anubis era fiul lui Ra si Nephtys. La Atfih, părintii săi erau Mnevis si Hesat. Pentru Plutarh, Osiris si Nephtys erau părintii zeului-sacal. Iar în *Textele Sarcofagelor*, mama acestuia era Hesat ori Bastet. Cu formă de sacal sau doar cu cap de sacal si corp de om, Inpu, așa cum îl numeau egiptenii, avea ca epitete *Khenty-Imentiu* („Primul dintre cei din asfintit”), *Tepy-dju-ef* („Cel care se află pe muntele său”) sau *Neb-ta-djeser* („Domn al pământului sacru”). În perioada greco-romană se credea că Anubis aduce lumină rasei umane si contribuie la viitorul ei fabricând filtre de dragoste eficiente. Era reprezentat cu partea inferioară a corpului în formă de

sarpe. În epoca piramidelor era înfățișat ca un sarpe ce domnea asupra Heliopolisului. Zeul originar al mortii, a fost înlocuit de Osiris după apariția cultului acestuia. Zeul-sarpe al mortii, care aducea lumină rasei umane, „*primul dintre cei din asfintit*” (de stânga), fiul lui Ra, Anubis la origini era cel numit Enki de sumerieni. Noul Anubis, cel devenit fiul lui Osiris, la fel ca si Horus, era fiul lui Enki, Marduk. De fapt, Anubis si Horus nu apar niciodată împreună în mitologia egipteană, ci doar în unele reprezentări de pe peretii templelor. Acest lucru se datorează faptului că Horus si Anubis reprezintă două aspecte ale aceleiași zeiități, Horus fiind cea pozitivă iar Anubis cea întunecată.

În religia heliopolitană, Geb era zeul Pământului. Conducător primordial al Egiptului, era reprezentat inițial ca un bărbat cu barbă, mai târziu fiind înfățișat ca un berbec, taur sau crocodil. Nu de puține ori este totuși reprezentat cu cap de șarpe. În mituri chiar este numit adeseori „*tatăl șerpilor*”, consoarta sa fiind zeița Neith. La Heliopolis i s-a atribuit ca soție Nut, zeița cerului. Ca zeitate chtonică a fost asociat cu vegetația dar și cu Lumea Subterană. Numele său, care înseamnă în egipteană „pământ”, provine din cuvântul sumerian *gi*, ce are aceeași semnificație. Ca zeu al Pământului, reprezentat ca șarpe, crocodil sau berbec, asociat cu lumea subterană, Geb este sumerianul Enki. Sora și soția sa, Nut, zeița cerului, este aceeași Ninhursag, cea supranumită de multe ori „regina cerului”.

Pentru egiptenii antici, cel puțin după părerea egiptologilor, Soarele avea trei nume: Atum (sau Atem) la răsărit, Ra la amiază si Khepri (ori Khepra) la asfintit. Desi aceasta este părerea conventională a egiptologilor, e posibil să nu fie vorba despre o zeitate cu trei nume, ci de trei divinități-Soare (conducători). Pentru popoarele din Mesopotamia, Consiliul Zeilor era prezidat de Anu. La dreapta lui stătea așezat fiul său mai mic, Enlil, iar la stânga sa se afla Enki. Dreapta si stânga nu erau neaparat locurile ocupate de acele zeiități, ci modul inițiatilor de a descrie binele si răul. E posibil ca această idee să fi fost preluată si de egipteni. Soarele în poziție centrală, Ra, să fie Anu din Consiliul Zeilor. Atum de la răsărit să fie zeul din dreapta sa, Enlil, iar Khepri de la apus cel din stânga, Enki. Aton / Aten, zeul faraonului Akhenaton, provine din Atem / Atum. Primul templu al lui Aton a fost construit la Zarw, acolo unde principala zeitate era Seth. Iar Atum si Seth erau două dintre numele sumerianului Enlil. Când Akhenaton a impus cu forta cultul lui Aton, interzicând venerarea celorlalte zeiități egiptene, inamicul public nr.1 a devenit Amon / Enki. Astfel, putem concluziona că lupta dintre faraon si preotimea de la Theba nu era doar una pentru putere, ci si o continuare a luptei dintre cei doi zei frati, prin adepții lor.

Din păcate, nici din vechile religii egiptene nu ne-a rămas mare lucru, iar ceea ce s-a păstrat a fost interpretat de egiptologi de cele mai multe ori eronat. Avea dreptate Lucius Apuleius când spunea: „*O, Egipt! Egipt! Din stiinta ta nu vor rămâne decât legende, care vor părea incredibile generațiilor de mai târziu*”. Cu tot zidul de ignoranță pe care ni l-au ridicat în fata ochilor majoritatea „specialistilor” egiptologi, nu putem decât să încercăm în continuare să descifrăm secretele Egiptului antic. Așa cum ne îndeamnă chiar ei, vechii egipteni,

în ceea ce ar putea reprezenta un adevărat testament al lor, consemnat în papirusul Anana: „Cititi voi, copii ai viitorului, si aflați secretele trecutului, atât de îndepărtate de voi, dar atât de aproape prin adevărul lor”.

2. Zeii mesopotamienilor

În religiile mesopotamiene existau două categorii de zei, Anunnaki și Igigi. Pentru sumerieni, babilonieni, asirieni și akkadieni, Anunnaki erau copiii zeului An (zeul suprem, ce simboliza cerul) și ai zeiței Ki (personificarea Pământului). Unii cercetători au tradus cuvântul annunaki prin „cei care au coborât din cer pe Pământ”, însă această traducere este eronată. Mesopotamienii considerau că atât Anunnaki cât și Igigi erau coborâți din cer pe Pământ, așa că nu avea sens să se numească doar un grup „cei care au coborât din cer pe Pământ”. Anunnaki erau zeii cei mari, nobilii, copiii lui Anu și Ki. Igigi erau servitorii acestora, zeii mai mici. Prin urmare, pentru a se face o diferențiere clară între cele două grupuri de zei care au coborât din cer pe Pământ, zeii cei mari au fost numiți Anunnaki, care înseamnă „copiii lui Anu și Ki” sau „copiii cerului și ai Pământului”. În Enuma Elish, Igigi sunt numiți zei decăzuți, iar în Mitul lui Atrahasis acești Igigi au fost puși la muncă silnică de către Enlil. După o perioadă, Igigi s-au răzvrătit iar Enki a creat oamenii pentru a munci în locul zeilor. Deși nu se știe multe lucruri despre aceste zeități minore, identitatea lor poate fi aflată prin traducerea numelui lor. Cuvântul igigi e format din igi („ochi”) și gi („Pământ”). Prin urmare, Igigi se poate traduce prin „ochii Pământului”, adică observatorii, supraveghetorii, gardienii sau, mai exact, veghetorii Pământului.

Conducătorul panteonului sumerian era An, al cărui nume, scris printr-o cruce, înseamnă „cer”. Era sursa ultimă de autoritate, zeul cerului și al constelațiilor, stăpânul zeilor, spiritelor și demonilor. Titlul său lugal kur.kur.ra („rege al ținuturilor”) îi dovedește autoritatea superioară în panteon, dar și faptul că era stăpânul mai multor domenii, nu doar al unuia singur. Numărul său era 60, ceea ce înseamnă rangul de împărat, deoarece era stăpân atât pe planeta sa, cât și pe Pământ. Tot pentru a i se sublinia autoritatea, era numit adeseori an gal („marele An”). El putea să înalțe alți zei în rang, să confere regalitatea pe Pământ sau să hotărască soarta. Soția sa era numită Ki („Pământ”). Câteva texte regale din perioada sargonidă descriu ridicarea la rangul de consoartă a lui An a zeiței Inanna. A avut mulți copii, cei mai importanți fiind Enki, Enlil și Ninhursag. Principalul său templu era Eanna din Uruk, pe care îl împărțea cu Inanna. Akkadienii, babilonienii, asirienii și hitiții îl numeau Anu sau Anum. Imnurile și rugăciunile asiriene și babiloniene închinat lui Anu sunt extrem de rare. În Enuma Elish, Anu este fiul lui Anșar și Kișar. Aici este numit „tatăl zeilor” dar și gazda demonilor. Textul Lahar și Așnan îl creditează pe Anu cu inteligența divină care a creat Universul. Simbolul său era coroana regală, de multe ori împodobită cu două coarne de taur. Consoarta sa este numită Antum („cerul femele”).

Pentru sumerieni, triada sfântă era formată din An și cei doi fii ai săi, Enlil și Enki. Enki era fiul cel mare al lui An. Deoarece era acreditat cu facerea lumii și a oamenilor, era considerat zeul inteligenței și al înțelepciunii,

dar și al fertilității. Reședința sa era în Apsu (apa freatică, oceanul subteran), motiv pentru care a fost considerat și zeul apelor. Le-a adus oamenilor cunoașterea, legile și ritualurile magice, i-a învățat cum să construiască orașe și să crească animalele. Din acest motiv era cel mai important zeu pentru incantații, patronul preoților, cel care stăpânea la perfecție magia și avea capacitatea de a atribui o soartă, zeul meșteșugarilor și al artelor. Ca zeu sapiențial era executantul proiectelor și planurilor fratelui său mai mic, Enlil. Enki este cel care a scos Pământul de sub ape la sosirea sa aici și tot el este cel care a salvat omenirea de Potop. Principalul său centru de cult era la Eridu (astăzi Tell Abu Shahrain, în Irak), considerat a fi cel mai vechi oraș din lume, numit în sumeriană Urudu sau Nunki („locul măreț” ori „locul Prințului”). Numele lui Enki

înseamnă „domnul Pământului” dar poate fi interpretat și ca „domnul dedesubtului”. Simbolurile sale includ capra, peștele (ce mai târziu au fost combinate într-o ființă cu partea superioară ca de țăp, iar cea inferioară ca de pește), țestoasa, toiagul cu cap de berbec, semiluna, tridentul, șarpele și un vas din care se revarsă apa. Akkadienii și babilonienii îl numeau Ea („casa apei”), iar numărul său sacru era 40 (corespondentul titlului de Mare Prinț). Sora sa, Ningikuga (un epitet al lui Ninhursag), i-a dăruit o fiică, pe Ningal. Cu Ninhursag a avut mulți alți copii: Ninsar, Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti și Enshag. Fiica sa, Ninsar, îi naște o fată, pe Ninkurra. Cu aceasta, Enki are un alt copil, o fiică numită Uttu. La babilonieni, soția sa este Damkina (numită și Damgalnuna sau Ninki), cu care l-a avut pe Marduk. În unele texte la asiro-babilonieni era considerat tatăl zeiței Iștar (Inanna la sumerieni). În Babilon, el a distrus reptilele uriașe primordiale, ajutat de fiul său, Marduk. În reliefurile asiro-babiloniene este întruchipat ca un bărbat înalt, purtând pe spate trupul unui pește al cărui bot, larg deschis și îndreptat spre cer, face corp comun cu capul personajului.

An locuia în cer împreună cu soția sa, pe Pământ lăsându-l conducător pe fiul său mai mic, Enlil, moștenitorul tronului. Nu s-au păstrat miturile care să explice de ce moștenitorul tronului nu a fost fiul cel mare, Enki, dar răspunsul se găsește în legendele altor popoare. Enlil era considerat zeul aerului, al vântului și al furtunii, numele lui însemnând chiar „domnul furtunii”. Akkadienii, hitiții și canaanienii îl numeau uneori Ellil, iar babilonienii, Bel („domnul” sau „stăpânul”). Numărul său magic era 50, echivalentul titlului de rege. Principalul său centru religios era orașul Nippur, acolo unde i-a fost închinat templul Ekur („casa muntelui”). Soția sa, Ninlil („doamna furtunii”), numită inițial Sud, i-a dăruit trei fii: Nanna (numit de akkadieni Su'en sau Sin), Ninurta și Nergal. Enlil este cel care le-a adus oamenilor agricultura, în timp ce fratele său, Enki, i-a învățat păstoritul. Fiind moștenitorul lui An și locuitorul acestuia pe Pământ, Enlil moșteneau nu doar tronul ceresc, ci și toate epitetele și funcțiile tatălui său, cel mai important fiind cel de „tată al zeilor”. Deși se considera că a vrut să distrugă oamenii prin diferite molime și un potop, în general era privit ca un zeu benefic. Ninhursag („doamna muntelui înalt”) era zeița Pământului, mama zeilor și stăpâna cerului. Deoarece a creat oamenii alături de Enki, era considerată și zeița fertilității. Sumerienii îi atribuiă multe nume, printre care Ninmah („marea regină”), Nintu („doamna nașterii”), Mami („mama”) sau Aruru („brazdă”). Conform legendelor, fiul său, Ninurta, i-a schimbat numele din Ninmah în Ninhursag. Iar după căsătoria cu Enlil și-a schimbat numele în Ninlil („doamna furtunii”). Akkadienii o numeau și Belet-Ili („doamna zeilor”). Miturile sugerează că inițial a fost soția lui An, mai târziu a lui Enki și, în final, a fiului ei, Enlil. Ca și consoartă a tatălui său, An, era numită de sumerieni Ki („Pământul”), iar de akkadieni și babilonieni, Antu (forma de feminin a substantivului cer). Ca soție a lui Enki, babilonienii au numit-o Damkina, iar sumerienii Damgalnuna sau Ninki („doamna Pământului”). Sumerienii susțineau că a avut zece copii cu fratele său, Enki: Ninsar, Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti, Enshag și Martu. Iar lui Enlil i-a născut pe Nanna, Ninurta și Nergal. Simbolul ei era un obiect neidentificat, de forma literei grecești omega iar principalul său centru religios era în Eridu. Legendele mesopotamiene dezvăluie că între Enki și Enlil exista o permanentă animozitate. Rivali în mod evident, cei doi nu pierdeau nicio ocazie de a se certa, mai ales în fața adunărilor zeilor. Nu s-au păstrat mituri care să indice lupte între ei, însă există destule indicii care să susțină această ipoteză. Din păcate, doar o foarte mică parte din mitologia sumeriană a ajuns până la noi. Numele Enki înseamnă „domnul Pământului”, dar nu avem niciun mit care să ne explice de ce zeul a primit acest nume. Din ce știm noi astăzi, Enki nu a condus vreodată planeta noastră. Enlil era conducătorul Terrei iar tatăl lor, An, era conducătorul cerului. Dar dacă nu avem legende care să explice acest mister, nu înseamnă că ele nu au existat. Ci, pur și simplu, că nu le-am descoperit încă. Cea mai logică variantă este că el a primit acest epitet, de „domn al Pământului”, după ce a ajuns pe planeta noastră. Titlu pe care l-a păstrat până la sosirea fratelui său, Enlil, care i-a luat locul, trimițându-l în lumea subterană. Mai târziu, conform babilonienilor, fiul cel mare al lui Enki, Marduk, a preluat conducerea Terrei, înlocuindu-l pe Enlil. Nu știm exact ce a cauzat această ascensiune a lui Marduk din miturile mesopotamiene, deoarece nu ne-a rămas decât poemul babilonian Enuma Eliș care să explice acest lucru. Dar cum Babilonul era orașul lui Marduk, această legendă nu poate fi obiectivă. În schimb, putem afla adevărul din miturile altor popoare.

Potrivit preotului babilonian Berossus, zeul Oannes a părăsit din apele Golfului Persic, unde se întorcea în fiecare noapte. El i-a învățat pe oameni arta scrierii, diverse științe și meșteșuguri (cum să-și ridice case sau temple, folosindu-se de geometrie), cum să cultive pământul și să culeagă roadele. Pe regele antediluvian Evedurahos l-a învățat arta divinației. Oannes avea trup de pește cu două capete (unul uman sub cel de

pește), picioare omenești și coadă. Descrierea lui Oannes este identică cu cea a lui Enki / Ea în reliefurile asiro-babilonieni. Faptul că Oannes locuia în apă și le-a adus oamenilor cunoștințele „zeilor” (scrierea, meșteșugurile, agricultura) ne indică aceeași entitate, pe Enki al sumerienilor.

În orașele Ur și Harran, Nanna era zeul Lunii și al înțelepciunii. În sumeriană, numele său se scria de obicei Șeșki. Babilonienii și akkadienii îl numeau Sin, derivat din Su'en. Cum în limba sumeriană silabele unui cuvânt se puteau schimba între ele, fără ca respectivul cuvânt să-și schimbe înțelesul, Suen se mai scria Ensu sau Enzu. Iar Enzu, în sumeriană, înseamnă „domnul înțelepciunii”, unul dintre epitele lui Nanna. Orașul biblic Ierihon (Yeriho în ebraică) avea ca simbol luna și îi era închinat lui Sin. Peninsula Sinai într-un anumit punct al istoriei teritoriul său, lucru observat și din numele locului: ai în ebraică înseamnă „al meu”, după modelul Adonai („domnul meu”). Prin urmare, Sinai se traduce „Sin al meu”. În Sumer era în strânsă legătură cu fertilitatea, în special a vitelor, deoarece secera lunii este asemănată cu coarnele. Numărul său era 30, adică numărul de zile necesare Lunii pentru o rotație completă în jurul Pământului. Printre epitele lui se numără ašimbabbar („cel luminos”), amar („vițel”), ma.gur („barcă”) și amar.ban.da.en.lil.a („vițelul lui Enlil”), ultimile trei făcând în mod evident aluzie la forma de seceră a lunii noi, care amintește de niște coarne sau de bărcile zvelte de trestie. Nanna / Sin era un important zeu oracol și vindecător. Copiii săi erau Utu / Șamaș și Inanna / Iștar, alături de care făcea parte din triada supremă babiloniană. Deși era un zeu popular, fiindu-i adresate multe rugăciuni, Sin nu joacă niciun rol în mitologia babiloniană. Miturile mesopotamiene îl consideră pe Nanna / Sin fiul cel mare al lui Enlil. Unul dintre epitele acestuia era „stăpânul Pământului”, deși nu s-a păstrat niciun mit care să demonstreze că zeul ar fi ocupat vreodată această funcție. Și atunci, cum se explică acest epitet? Răspunsul e foarte simplu. Nanna / Sin nu era fiul cel mare al lui Enlil, ci Enki. Deoarece Enlil moștenea și titlurile tatălui său, inclusiv pe cel de „tată al zeilor”, în unele texte Enki este numit fiul lui Enlil, epitet care i-a băgat cu mult în ceață pe unii cercetători. Cum însă Enki era unul dintre marii zei, parte importantă din triada sfântă An-Enlil-Enki, adepții săi nu ar fi permis decăderea sa, din fratele lui Enlil să devină fiul acestuia. Dar adepții lui Enlil doreau neaparat să arate supremația zeului lor asupra tuturor celorlalți zei, mai ales asupra fratelui rival. Astfel încât, în orașele Ur și Harran, Enki era numit Nanna și era privit ca fiul lui Enlil. În rest, rămânea Enki, fratele lui Enlil. Babilonienii îl numeau Sin când reprezenta Luna și Ea când reprezenta apa, introducându-l în triada supremă alături de cei mai mari zei ai Babilonului, copiii săi, Șamaș și Iștar. Acesta este motivul pentru care Sin nu este prezent în mitologia babiloniană, ci doar în rugăciuni: deoarece în mituri este numit Ea. Atât Nanna / Sin cât și Enki sunt zeii Lunii, ai înțelepciunii, ai magiei și considerați „stăpânii Pământului”, deși mitologia nu demonstrează că vreunul dintre ei ar fi condus planeta noastră cândva. În Sumer se credea că, în perioada lunii noi, Nanna își petrece „zilele în somn” în lumea subpământeană, unde hotărăște soarta celor morți. Dar lumea subpământeană era sălașul lui Enki, unde zeul de multe ori își petrecea timpul dormind. Un vechi imn babilonian îl consideră pe Sin „întâiul între toți, cel puternic, căruia niciun zeu nu-i scrutează inima necuprinsă, iute alergător cu genunchii neobosiți, care le deschide zeilor și fraților săi drumul”. Deși acest pasaj a fost interpretat de cercetători într-un mod absurd, susținându-se că babilonienii credeau că Luna deschide drumul stelelor și al Soarelui, logica ne sugerează că imnul se referă la Enki. „Întâiul între toți” indică faptul că era primul născut al lui Anu, cel mai mare dintre frați. „Care le deschide zeilor și fraților săi drumul” nu descrie mersul Lunii pe bolta cerească, ci indică faptul că Enki a fost primul zeu coborât pe Pământ, „deschizând drumul” zeilor și fraților săi care l-au urmat. Până și legendele celor doi zei sunt asemănătoare. Enki era fiul cel mare al lui An, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Enlil. Nanna era fiul cel mare al lui Enlil, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Ninurta. Nanna / Sin era tatăl fraților Utu / Șamaș și Inanna / Iștar. Dar în multe mituri, Enki este tatăl zeiței Inanna / Iștar. Iar Marduk, fiul lui Enki, era numit inițial Utu la sumerieni și Șamaș la akkadieni și babilonieni. Prin urmare Enki și Nanna sau Sin reprezintă aceeași divinitate.

Printre simbolurile lui Enki se numără un șarpe încolăcit în jurul copacului vieții sau doi șerpi. Cei doi șerpi pot simboliza ADN-ul, deoarece Enki era creatorul oamenilor, geneticianul zeilor. Iar șarpele în jurul copacului vieții semnifică, de asemenea, crearea vieții de către Șarpe. Simbolul celor doi șerpi încolăciți a fost folosit prima oară pentru zeul Ningishzida („stăpânul copacului cel bun”), șarpele cu cap de om, fiul zeului suprem Anu. Apoi a fost preluat pe caduceul (toiagul cu șerpi încolăciți) zeilor Hermes (Mercur la romani), Dionysos și Asklepios (Esculap pentru romani). Mai târziu a devenit simbolul medicinei, reprezentând viața. Cercetătorii mitologiei

sumeriene ignoră faptul că Ningishzida era considerat fiul lui Anu, preferând să-l creadă fiul lui Enki. Însă un singur fiu al lui Anu era zeu-șarpe: Enki. Simbolul lui Ningishzida este simbolul lui Enki, ceea ce înseamnă că nu este vorba despre două divinități diferite, ci doar despre două epitete ale aceleiași zeități.

În panteonul babilonian și asirian, Adad era zeul furtunii. Era numit Ișkur de sumerieni, Hadad de canaanieni și Ramman de akkadieni. Pentru sumerieni, Ișkur era inspectorul Universului. Într-o rugăciune, este numit fiul lui An, fratele geamăn al lui Enki, marele taur, leul cerului și domnul care călărește furtuna. Alte legende îl consideră fiul lui Nanna sau al lui Enlil. Soția lui Ișkur / Adad era Șala, zeița războiului și a grânelor, indentificată cu constelația Fecioarei. De asemenea, a fost echivalat cu Teshub al hitiților. Animalul său este taurul. În Asiria, începând cu domnia lui Tiglath-Pileser I (1115-1077 î.Hr.), Adad a fost venerat împreună cu Anu. Ca fiu al lui An, frate al lui Enki și zeu al furtunii, Ișkur / Adad / Hadad / Ramman este Enlil.

Fiul cel mare al lui Enlil, mâna sa dreaptă și moștenitorul tronului său era Ninurta („stăpânul brazdelor”), numit și Ningirsu („stăpânul orașului Girsu”). În Nippur și în Lagaș era considerat fiul prim-născut al lui Enlil, spre deosebire de alte zone în care Nanna primise acest titlu. Cum Nanna era Enki, așa cum am văzut mai devreme, putem trage concluzia că Ninurta era adevăratul prim născut al lui Enlil. Inițial zeitate agricolă, așa cum îi arată și numele, Ninurta a devenit zeul războiului. După perioada babiloniană veche, rolul său s-a diminuat deoarece Marduk a preluat unele dintre trăsăturile sale. Cu toate acestea, în Asiria, începând cu Regatul Mijlociu, Ninurta a fost promovat ca un războinic fioros.

Marduk, fiul lui Ea (Enki la sumerieni) și a Damkinei (Ninhursag) era zeul suprem al Babilonului antic. Soția sa se numea Sarpanitum, fiul lor era Nabu iar sora sa, Iștar. Animalul emblematic al lui Marduk era Mușhușșu, o combinație monstruoasă de șarpe și dragon, iar simbolul său era marrn, o unealtă în formă de sapă. La început era zeul Soarelui, având legături și cu vegetația, apa și magia. În timpul regelui Hammurabi (în jurul

anului 1850 î.Hr.) a ajuns în fruntea panteonului divin, primind numărul magic 50 (titlul de rege). Marduk nu a preluat doar acest număr de la unchiul său, Ellil (Enlil la sumerieni), ci și toate atributele și titlurile acestuia. Acesta este motivul pentru care Marduk a fost numit și Bel („Domnul”), titlu atribuit inițial lui Enlil. În perioada neo-babiloniană, cultul lui Marduk se dezvoltase într-atât, încât acesta nu avea rival. Principalele sale sanctuare din Babilon, templul E-sagil și ziguratul E-temenanki (Turnul Babel), reprezentau pentru antici punctul central al universului. Natura lui Marduk a devenit tot mai complexă pe măsură ce a absorbit total funcțiile și caracteristicile multor alți zei, la fel ca Yahweh al evreilor. Acest fapt este bine documentat de marele număr de imnuri și rugăciuni, de lucrări teologice dedicate lui Marduk, precum și alte numeroase referințe în documente particulare și oficiale sau nume de persoane. Poemul Enuma Eliș celebrează gloria lui Marduk, enumerându-i cele 50 de nume și funcții. Acest poem a oferit o justificare pentru poziția superioară a lui Marduk în panteon, ca fiind eliberatorul de forțele haosului primordial reprezentat de monstrul Tiamat și organizatorul universului cunoscut. În perioada kasită, cultul lui Marduk s-a răspândit treptat dincolo de Mesopotamia Centrală. Făcea parte din triada supremă, alături de tatăl și de sora sa, înlocuind triada originală, formată din An, Ellil și Ea. Printre titlurile lui se numără „sfetnicul zeului acvatic Ea”, „învățătorul oamenilor”, „zeul războiului și al armelor”, „domnitorul veșnic”, „copilul-soare”, „fiul Soarelui”, „zeul mâniei și iertării”, „vindecătorul”, „veghetorul purificării”, „protectorul stelei Nebiru (steaua polară)”, „cel adevărat pretutindeni”, „înțeleptul, Domnul oracolelor” sau „cel slăvit de generațiile viitoare”.

Deși cercetătorii cred că Marduk era un zeu obscur, local, ce a ajuns important doar datorită ascensiunii pe scena politică a Babilonului condus de Hammurabi în secolul al XVIII-lea î.Hr, sunt dovezi că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Numele Marduk provine din sumeriană, unde era numit Amar Utu („vițelul solar”). Ulterior, numele a devenit Martu, prin eliminarea primei litere de la începutul fiecărui cuvânt. Babilonienii au preluat numele Martu, transformându-l în Marduk. Alți sumerieni au preferat să elimine din Amar Utu primul cuvânt,

numindu-l pe zeu doar Utu („soare”). Utu era fiul zeilor Nanna și Ningal. Cum pe Nanna l-am identificat cu Enki, rezultă că Utu era fiul acestuia. În textul Enki și ordinea lumii este scris: „Utu, fiul născut din Ningal, lui i-a dat Enki în grijă întregul univers.” În mitologia sumeriană Utu nu a fost niciodată conducătorul universului. În schimb, babilonianul Marduk avea acest titlu. În plus, Enki nu i-ar fi dat lui Utu universul în grijă decât dacă acesta ar fi fost succesorul lui. Într-adevăr, Marduk era considerat moștenitorul lui Ea (Enki). Sora geamănă a lui Utu era Inanna, pe care toți cercetătorii o identifică cu babiloniana Iștar. Iar Iștar era în Babilon sora lui Marduk, făcând parte amândoi din triada sfântă, alături de tatăl lor. Prin urmare, putem concluziona fără greșeală că sumerianul Utu era Marduk al babilonienilor. Semnul pictografic al lui Utu apare în cele mai vechi dovezi cuneiforme scrise iar câțiva regi din perioada sumeriană veche vorbesc despre Utu ca regele lor. În plus, Lugalzaggisi declara că a fost numit de către Utu „ministrul suprem al lui Sin”. Așadar, Utu / Marduk nu era un zeu minor, necunoscut, devenit important prin al doilea mileniu î.Hr. Ci unul dintre marii zei.

Akkadienii l-au preluat pe Utu de la sumerieni și l-au numit Șamaș. Dacă acesta nu deținea la sumerieni o poziție importantă în panteon, akkadianul Șamaș, ca zeu al dreptății, era o zeitate de importanță cosmică și națională, fiind numit de akkadieni și de asirieni „stăpânul cerului și al Pământului”. Și acest titlu îi afundă pe cercetători mai mult în ceață deoarece, în listele de zei existente, Șamaș nu a primit niciodată poziția supremă. Dacă ar observa că Utu sau Șamaș erau diferite ipostaze ale lui Marduk, lucrurile s-ar clarifica. Șamaș era de asemenea un războinic, lucru ce ne duce cu gândul la unul dintre epitetele lui Marduk, „zeul războiului și al armelor”. De altfel, pentru romani, Marte (derivat din Martu sau Marduk) era zeul războiului. Pentru akkadieni și, mai târziu, pentru babilonieni, Șamaș era și judecătorul morților.

De ce babilonienii foloseau două nume pentru aceeași zeitate? Răspunsul nu e chiar atât de complicat. În primul rând, zeu-soare însemna zeu suprem. Așa cum soarele se afla în mijlocul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, tot la fel se afla zeul conducător în mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Marduk era considerat zeu suprem, așa că epitetul de zeu-soare i se potrivește. Identificat cu astrul zilei, ca judecător și zeu al dreptății, el se numea Șamaș. Aceasta era doar o ipostază a zeului suprem, partea pe care o puteau vedea toți credincioșii. În schimb, ca zeu suprem, ce trăiește alături de ceilalți zei, care distruge dușmanii Babilonului, îi apără pe oameni de boli și le oferă recolte bogate, ca organizator (sau arhitect, cum îl numesc masonii) al universului, era numit Bel sau Marduk. Exact cum astăzi creștinii îl numesc pe zeul lor suprem Dumnezeu, Domnul, Adonai, Savaot, Atotputernicul, Creatorul, etc. Dintotdeauna fiecărei zeități i se atribuiau mai multe nume, care să semnifice diferite attribute ale acesteia.

Pe sora lui Marduk, sumerienii o numeau Inanna. Zeiță a sexualității, fertilității și războiului, era cunoscută sub multe nume, ca Innin, Ennin, Ninnin, Ninni, Ninanna, Ninnar, Innina, Ennina, Irnina, Innini, Nana și Nin. În al patrulea mileniu înainte de Hristos, Uruk era considerat orașul ei. De-a lungul fluviilor Tigru și Eufrat se găseau numeroase temple ale Inannei, cel mai mare fiind Eanna („casa cerului”) din Uruk. Simbolul său era steaua cu opt colțuri sau planeta Venus cu care, de altfel, era asociată. Inanna era înfățișată mai mereu goală, de multe ori pe spatele a două leoaice. Soțul ei era Dumuzi, tatăl său era considerat ori Anu ori Nanna, iar frații ei erau zeul soare Utu, zeul ploii Ishkur și zeița lumii subterane, Ereshkigal. În Asiria și Babilon, zeița iubirii, sexualității, fertilității și războiului era Iștar. A avut mulți iubiți, fapt ce i-a adus epitetul „curtezana zeilor” iar orașul ei sacru, Uruk, numindu-se „orașul curtezanelor sacre”. De asemenea, mai era numită „Regina cerului”. Leul și steaua cu opt colțuri erau simbolurile ei. Era asociată cu planeta Venus. Soțul ei era Tammuz, tatăl ei era considerat ori Anu ori Sin, iar fratele ei era zeul soare Shamash. Se observă în Inanna / Iștar o pronunțată latură dualistă. Numită prostituată de cele mai multe ori, ea era privită și ca fecioară. E puțin cam greu de imaginat o fecioară prostituată. Dar nu imposibil. Pe de o parte este zeița iubirii, o figură pacifistă. Însă pe altă parte este o zeiță războinică. Tatăl ei este când Anu, când Nanna / Enki. Cum se poate ca o persoană să fie și pacifistă și războinică în același timp, și prostituată, și fecioară? În plus, cum poate să aibă doi tați? Această enigmă are o singură soluție logică: nu este vorba despre o singură zeiță, ci despre două numite aidoma, Inanna / Iștar. Într-o cronică a bătăliei de la Halule din anul 691 î.Hr., redactată în cuneiforme pe o tăbliță de lut, regele asirian Sennacherib scria că s-a rugat pentru victorie „lui Așșur, lui Sin, lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui Iștar din Ninive, lui Iștar din Arbaisk – zeilor mei ocrotitori.” Așadar este vorba despre două zeițe numite Iștar. Una era fecioara pacifistă, fiica lui Anu, cealaltă era prostituata războinică, fiica

lui Enki. Prima era Ninhursag, care, ca și creatoare a oamenilor, a fost considerată zeiță a fertilității. Cum oamenii iau naștere în mod firesc prin contact sexual, anticii au numit-o și zeița sexualității. Cu toate acestea, miturile spun că era fecioară până să fie violată. Însă pentru strămoșii noștri și-a păstrat în continuare fecioria, ca simbol al virtuții. Ea era fiica lui Anu și, ca soție a lui Enki, mamă a gemenilor divini Marduk și Iștar. Când a primit conducerea Pământului ca soție a fratelui său, Marduk, Inanna / Iștar a preluat și atributele mamei sale. Iar adepții ei i-au atribuit chiar și faptele lui Ninhursag. O dovadă în plus este faptul că, la început, Ninhursag era identificată cu planeta Venus. Mai târziu, Inanna / Iștar. Lupta pentru putere împotriva fratelui / soțului ei Marduk a transformat-o într-o zeiță războinică, diferită de pacifista sa mamă. Nenumăratele relații sexuale cu diferite zeități dar și cu muritori au transformat-o în „vulva cerului”, așa cum este numită în Epopeea lui Ghilgameș. Când a preluat titlurile și funcțiile mamei sale, statutul său de femeie ușoară s-a potrivit perfect cu imaginea de zeiță a sexualității. Nu doar mesopotamienii au făcut confuzie între cele două divinități, ci toate popoarele antice, așa cum vom vedea.

Nabu, zeul orașului Borsippa, era fiul, scribul și ministrul lui Marduk. Inițial patron al scribilor, Nabu a devenit unul dintre marii zei ai Asiriei după expansiunea Imperiului Asirian și începând cu domnia lui Sargon al II-lea. Lui i s-au încredințat „Tablele Destinului” și el „pronunța Soarta”. Era menționat uneori și ca zeu al apelor și al fertilității câmpurilor, datorită descendenței sale din Enki / Ea.

Conducătorul panteonului asirian era Așșur sau Așur. Era reprezentat într-un disc înaripat cu coarne, ținând un arc în mâna stângă iar dreapta ridicată. O poziție a mânilor asemănătoare celor ale egipteanului Min, care își ținea în stânga penisul iar dreapta ridicată. Asiria a fost botezată după el. Prin secolul al IX-lea î.Hr, era considerat tatăl lui Anu. Deși se crede că a fost un zeu local, promovat la rang de zeitate supremă o dată cu apariția imperiului asirian, Așșur apare menționat pentru prima oară la Ur, la sfârșitul celui de-al treilea mileniu î.Hr. În sumeriană, aș însemna „unicul” sau „singurul”, Așur putând fi tradus prin „singurul din Ur” (un nume asemănător cu Heru-Ur, „șoimul din Ur”). Cum Ur era orașul lui Nanna / Enki, e greu de crezut că o altă divinitate îi putea pretinde locul. Numele Așur este foarte asemănător cu Asar, numele egiptean al lui Osiris, cel mai probabil unul dintre ele provenind din celălalt. Zeița Iștar era soția lui Așșur, astfel identificându-se din nou cu Enki, în cazul de față Iștar fiind Ninhursag a sumerienilor.

Hitiții au preluat religia sumerienilor, însă au modificat-o, pentru a părea una nouă, unică. Din respect pentru vechile zeități, au păstrat unele dintre numele sumeriene și akkadiene (Anu, Enki, Enlil, Iștar). La hitiți, Alalu, tatăl zeului cerului, Anu, a fost exilat pe Pământ. Mai târziu a fost considerat fiul lui Anu și numit Kumarbi. Acesta și-a atacat și castrat tatăl, devenind conducătorul Terrei. În schimb, moștenitorul tronului ceresc a devenit zeul furtunii, Teshub, care îi era frate și fiu în același timp. Teshub l-a detronat pe Kumarbi, apoi s-a luptat cu fiul acestuia din urmă, Illuyanka, pentru supremație. Alalu era tatăl lui Anu, întocmai ca Așșur al asirienilor, iar numele său se aseamănă foarte mult cu al lui Alulim, primul conducător al antediluvian al Sumerului, conform Listei regilor sumerieni. Putem presupune fără să greșim că Alalu / Kumarbi al hitiților era aceeași persoană cu Enki al sumerienilor, iar Teshub, zeul furtunii, este Enlil. Illuyanka era fiul lui Kumarbi și al zeiței muntelui din Nippur. Cum Nippur era orașul lui Enlil, zeița muntelui din acel oraș nu putea fi decât soția lui Enlil, Ninhursag („doamna muntelui înalt”). Iar acest lucru, alături de lupta cu zeul furtunii pentru tron, îl identifică pe Illuyanka cu Marduk.

Nergal era zeul babilonian al războiului, al bolilor și al soarelui distrugător de la amiază, de asemenea zeitatea lumii subterane alături de consoarta sa, Ereškigal. Deși mitologii îl consideră pe Nergal fiul lui Enlil, o entitate diferită de Marduk, babilonienii antici nu făceau această confuzie. Ei îi atribuiau zeului planeta Marte (nume ce provine din sumerianul Martu), considerându-l aspectul distrugător al lui Marduk. Ca zeu al soarelui și al războiului, conducătorul lumii de dedesubt (după moartea tatălui său), Nergal nu poate fi decât Marduk. Creștinismul l-a echivalat pe Nergal cu Satan, deși în Noul Testament Marduk este numit astfel. Hitiții ne spun că, atunci când Ninhursag l-a născut pe Marduk, ea nu mai era soția lui Enki, ci a lui Enlil. Fiul soției lui Enlil a devenit fiul lui Enlil pentru unii, deși adevăratul tată al zeului rămânea Enki. Astfel, ca zeitate malefică, Marduk a fost numit Nergal și considerat fiul lui Enlil. În schimb, tabăra cealaltă îl numea fiul lui Enki.

Sumerienii ne-au lăsat destule indicii despre conflictul între cele două familii de zei, a lui Enki și a lui Enlil. Astfel știm astăzi că fiecare zeu, în zona pe care o conducea, se declara binefăcător al oamenilor în timp ce rivalul său era prezentat ca fiind răul absolut. Adepții lui Enki l-au înfățișat pe Enlil ca pe un zeu rău, ce a dorit să distrugă omenirea în repetate rânduri, iar pe Enki ca salvatorul nostru. Credincioșii lui Enlil și-au prezentat zeul ca pe o divinitate dreaptă, binefăcătoare, adevărata protectoare a oamenilor. Iar pe Enki ca fiind un demon. Un astfel de exemplu este Pazuzu, regele demonilor din mitologia asiro-babiloniană. El reprezenta vântul fierbinte de sud-vest. Pe spatele unei statuete a lui, de prin secolele IX – VIII î.Hr., este scris: „Eu sunt Pazuzu, fiul lui Hanpa, rege al spiritelor rele din aer, care ies ca o furtună din munți, făcând prăpăd.” Pazuzu apare cu corp de om, aripi, gheare de vultur și un șarpe în loc de penis. Are întotdeauna mâna dreaptă ridicată, iar stânga lăsată în jos, întocmai ca egipteanul Min și asirianul Așșur. Nu se știe multe despre el, decât că era invocat foarte des, pentru a o opri pe soția sa, zeița Lamaštu. Deși era un demon, de multe ori proteja oamenii de alte spirite malefice sau boli. Șarpele în loc de penis semnifică Șarpele creator, adică Enki. Zu din numele său înseamnă „înțelepciune” în sumeriană, iar pa, „aripă”. Prin urmare, Pazuzu s-ar putea traduce „înaripatul de două ori înțelept”. De altfel, Pazuzu era reprezentat cu aripi. În vremurile de demult, nu era neobișnuită repetarea unei silabe care să semnifice calitatea unei divinități (de exemplu numele lui Isis a egiptenilor a fost format prin dublarea primei silabe a babilonienei Iștar). Iar o exprimare de genul „de două ori înțelept” se poate întâlni și la Hermes Trismegistus, cel „de trei ori mare”. „De două ori înțelept” poate însemna că era nu doar un simplu înțelept, ci cel mai înțelept dintre toți. Iar acest lucru nu-l poate defini decât pe zeul înțelepciunii, Enki. Tatăl lui Enki era An, tatăl lui Pazuzu era Hanpa. Se remarcă o asemănare a numelor celor doi, Hanpa traducându-se „înaripatul cerului” sau „înaripatul An”. Pazuzu era rege al demonilor, la fel cum în creștinism Satan ocupă această funcție. Vântul fierbinte de sud-vest, reprezentat de Pazuzu, indică de asemenea identitatea lui. Sudul reprezintă josul, adică lumea subterană în care era conducător. Iar vestul partea stângă, adică latura negativă sau malefică. Pazuzu era un alt nume pentru Enki, demonizat în ochii oamenilor după ce fratele său a preluat conducerea Terrei.

Mesopotamienii nu specifică în mod clar, dar lasă de înțeles că, la un moment dat, Enki a fost omorât de fratele său, acela fiind momentul în care Marduk a primit tronul Pământului. Preoții au creat alte zeități care au fost ucise, diferite de Enki la prima vedere, în timp ce credincioșilor li s-a spus că Enki „doarme” în lumea sa subterană. Însă ei cunoșteau adevărul. O astfel de divinitate este zeul păstor Dumuzi, numit în Babilon Tammuz. Era imaginat ca un tânăr frumos, care a fost ucis la ordinul consiliului zeilor. Inanna a coborât după el în Infern, pentru a-l salva. Într-un final a reușit acest lucru, Dumuzi fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea subterană, alături de soțul ei, Hades. Iar unul dintre epitele zeului egiptean Osiris era „cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cer și un anotimp pe Pământ”. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și l-au atribuit nu zeului lumii subterane, Hades, ci soției acestuia, Persefona. Mai multe asemănări dintre Dumuzi și Osiris vom întâlni în capitolul rezervat religiei egiptene. La babilonieni, Tammuz este numit unicul frate al zeiței Iștar dar și iubitul din tinerețea ei. Fratele și iubitul lui Iștar / Ninhursag era Enki. În alt mit sumerian, sora lui Dumuzi este Geștinanna, pe care o identificăm cu ușurință ca fiind Inanna / Iștar / Ninhursag. Numele Dumuzi se traduce prin „adevăratul fiu”, o aluzie evidentă la faptul că Enki se considera adevăratul fiu al lui An și moștenitorul de drept al tronului acestuia, spre deosebire de fratele său mai mic, Enlil. Deși incomplete, miturile mesopotamiene ne dau de înțeles că Enki a fost exilat pe Pământ după ce a violat-o pe sora sa, Ninhursag, consoarta tatălui său. Ea l-a urmat pe Terra, devenindu-i soție. În timpul unei vizite a lui Anu pe planeta noastră, Enki l-a atacat, încercând să îl detroneze. Anu a reușit să se salveze dar l-a trimis pe fiul său cel mic, Enlil, să preia conducerea Pământului din mâinile răzvrătitului Enki. După lupte îndelungate între cele două tabere și mai multe perioade de așa-zisă pace, Enlil l-a învins pe fratele său, care a fost nevoit să se retragă în Abzu, lumea subterană, împreună cu familia sa. Enki și Ninhursag au creat oamenii, pe care zeii i-au folosit ca sclavi. De-a lungul timpului, Enki a manipulat genetic deseori oamenii, în încercarea de a-și

crea o armată cu care să-și înfrângă fratele. Fiind învingător, Enlil a luat-o ca soție pe Ninhursag. Într-un final, Enki fost ucis, moment în care Anu l-a luat pe Enlil pe planeta zeilor, lăsându-i conducerea Terrei lui Marduk, fiul lui Enki. Marduk și sora sa geamănă, Iștar (care i-a devenit și soție) au condus lumea o perioadă de timp, până când dorința de putere absolută a cauzat lupte și între ei, omenirea fiind împărțită din nou în două tabere.

Tatăl ceresc

George Adamski vorbea despre o „*Federație Liberă a Planetelor*”, ce dispune de o uriașă flotă „*a păcii universale*” și de o armată de 10 sau 20 de milioane de ființe, condusă de comandantul Ashtar Sheran. Pentru George Van Tassel, Ashtar era comandantul unei stații spațiale controlate de „*Consiliul Celor Șapte Lumini*”. George King a intrat în contact cu „*frăția cosmică a stăpânilor spațiului*”, devenind purtătorul de cuvânt al unui „*Parlament Interplanetar*”. Profesorul Courtney Brown a văzut sediul „*Federației Galactice*”, un organism care unește foarte multe civilizații din galaxia noastră. David Paladin vorbea despre prietenii spațiali ce făceau parte din Confederația Kantariană. Lui Bill Hermann, răpitorii săi i-au spus că fac parte dintr-o rețea ce ne ține de mult timp sub observație. Lui Richard Miller, comandantul Soltec i-a revelat faptul că vine de pe planeta Centurus, ce face parte dintr-o „*Confederație Universală*” de peste 680 de planete. Alții vorbeau despre „*Uniunea Ra*”, care i-a patronat pe vechii egipteni. Ra, una dintre entitățile cu care era în contact grupul Lab Nine, afirma că Terra este protejată de „*Consiliul lui Saturn*”, care este format din nouă membri și 24 de gardieni. Unul dintre membrii Lab Nine, Hurtak, susținea că sistemul nostru solar este guvernat de „*Consiliul Celor Nouă*”, care răspunde în fața „*Celor 70 de Frății ale Marii Frății Albe*”.

Conform tuturor acestor declarații, vizitatorii nu provin de pe o planetă izolată, ci fac parte dintr-un organism ce unește foarte multe civilizații, o „rețea”, „federație” sau „confederație”, condusă de un Parlament Interplanetar sau de un Consiliu. Chiar dacă sunt mai evoluți tehnologic și spiritual decât noi, hainele și titlurile pe care le poartă ne indică mai degrabă o societate de tip feudal, nicidecum una modernă, asemănătoare cu a noastră. Deși vor să pară o societate democratică, condusă de un parlament, sunt câteva indicii care ne demonstrează că lucrurile nu stau chiar așa. Acel Consiliu (al Celor Șapte Lumini, al Celor Nouă, al lui Saturn, etc.) ne duce cu gândul la o adunare de genul celor de la curțile regale. Deși cei mai mulți vizitatori poartă costume mulate, asemănătoare celor de ski, se pare că acestea sunt doar echipamentele de zbor deoarece, pe planetele lor, mai toți sunt îmbrăcați în robe sau cămăși lungi, cu pelerine. Profesorul Courtney Brown a întâlnit un personaj de vază, ce arăta precum Buddha. Iar aceste costumații sunt asemănătoare celor pe care noi, pământeni, le-am purtat acum sute de ani. „*Frății cosmici*” ai lui George King se consideră „*stăpânii spațiului*”, lucru care reiese și din titlul Stăpânului Aetherius cu care King lua legătura în mod constant. Entitatea cu care Ida Kannenberg comunica adeseori s-a prezentat ca fiind trimisă din partea „*stăpânilor OZN-urilor*”. Într-o societate democratică, condusă de un parlament, guvern sau președinte, nu există titlul de „*stăpân*”. Însă, într-una feudală, da. Sara, una dintre pacientele profesorului John E. Mack, declara sub hipnoză că a văzut o ființă pe nume Mengus ce stătea pe un tron făcut dintr-un metal argintiu. Nu încapă îndoială că Sara ar fi putut face diferența dintre un tron și un scaun sau un fotoliu. Iar un tron ne duce cu gândul la monarhie. Prin urmare, dacă societatea lor este una de tip feudal, cel mai probabil este condusă de un monarh. Cum ei vorbesc despre un organism format din multe planete și civilizații, putem considera că denumirea cea mai potrivită pentru acesta nu este federație sau confederație, ci imperiu. Iar un imperiu nu poate fi condus decât de un împărat. De ce extraterestrii ne ascund faptul că fac parte dintr-un imperiu? Deoarece oamenii ar fi reticenți la această formă de guvernare. Ființe superioare nouă cel puțin tehnologic, care vin pe planeta noastră pentru a stabili o legătură între lumea noastră și a lor, dacă ar face parte dintr-un imperiu, ar putea să încerce să ne acapareze. Monarhia este echivalentă cu dictatura, ceea ce ar da de înțeles că, dacă îi vom accepta, vom fi servitorii împăratului, la fel ca toate lumile cuprinse în imperiul său. Însă, dacă ei se prezintă ca făcând parte

dintr-o societate democratică, ne lasă iluzia că ne vom păstra independența planetară chiar dacă vom adera la confederația lor. Astfel, în ochii noștri vor părea aliați, parteneri sau vecini, nicidecum cuceritori. Însă nicio minciună nu poate rezista veșnic.

În mitologia sumeriană, marilor zei li s-a atribuit câte un număr. Deși cercetătorii nu știu exact semnificația lor, majoritatea preferând să le numească numere magice, în realitate ele reprezintă rangul fiecăruia. An, conducătorul zeilor, avea numărul 60. Titlul *lugal kur.kur.ra* („conducător al ținuturilor”) dovedește că era stăpân peste mai multe domenii. Miturile sumerienilor ni-l înfățișează ca sursă ultimă de autoritate atât pe planeta zeilor, cât și pe Pământ. Prin urmare, numărul 60 nu poate reprezenta decât titlul de împărat. Soția sa, Ki sau Antum, avea numărul 55, adică titlul de împărăteasă. Fiului lor cel mic, Enlil, conducătorul Terrei, i se atribuiseră numărul 50, adică titlul de rege. De altfel, mesopotamienii chiar îl numeau regele Pământului. Când Marduk a primit conducerea planetei noastre, înlocuindu-l pe Enlil, i s-au atribuit cele 50 de nume. Fără îndoială, acest lucru înseamnă că i s-a acordat numărul 50, adică titlul de rege. Soția lui Enlil, Ninlil, avea numărul 45, titlul de regină. Fratele mai mare al lui Enlil, Enki, a primit numărul 40, adică următorul rang, cel de mare prinț. Prinț l-au numit toți strămoșii noștri, indiferent din cultura din care făceau parte. Soția sa, Ninki sau Damkina, avea rangul de mare prințesă, adică numărul 35.

Cine este acest împărat? Zeul suprem în mitologia sumeriană era An, al cărui nume, simbolizat în scrierea cuneiformă printr-o cruce, înseamnă „cer”. Akkadienii, babilonienii, asirienii și hitiții îl numeau Anu sau Anum (din care provine numele zeului egiptean Amun). Era sursa ultimă de autoritate, zeul cerului și al constelațiilor, stăpânul zeilor, spiritelor și demonilor. Pentru a i se sublinia autoritatea, era numit adeseori *an gal* („marele An”). El putea să înalțe alți zei în rang, să confere regalitatea pe Pământ sau să hotărască soarta. În *Enuma Elish*, Anu este fiul lui Anșar și Kișar. Aici este numit „tatăl zeilor” dar și gazda demonilor. În textul hitit *Regatul din ceruri*, Anu este fiul lui Alalu. Textul *Lahar și Așnan* îl creditează pe Anu cu inteligența divină care a creat Universul. Simbolul său era coroana regală, de multe ori împodobită cu două coarne de taur. Consoarta sa este numită de babilonieni Antum („cerul femelă”), iar de sumerieni Ki („Pământul”). Câteva texte regale din perioada sargonidă descriu ridicarea la rangul de consoartă a lui An a zeiței Inanna. A avut mulți copii, cei mai importanți fiind Enki și Enlil. An locuia în cer împreună cu soția sa, pe Pământ lăsându-l conducător pe fiul său mai mic, Enlil (zeul aerului), moștenitorul tronului. Nu s-au păstrat miturile care să explice de ce moștenitorul nu a fost fiul cel mare, Enki (zeul apei și al înțelepciunii), dar răspunsul se găsește în legende ale altor popoare. Principalul său templu din Mesopotamia era Eanna din orașul Uruk, pe care îl împărțea cu Inanna. Imnurile și rugăciunile asiriene și babiloniene închinat lui Anu sunt extrem de rare.

Cum a ajuns An pe tronul ceresc, aflăm de la hitiți. În *Regatul din ceruri* e scris că, acum foarte mult timp, Alalu era rege în cer, domnind timp de nouă perioade. În cea de-a noua perioadă, Anu, paharnicul său și primul dintre zei, l-a provocat la luptă. Învins, Alalu a fost nevoit să se refugieze pe Pământ, iar Anu a devenit noul conducător din Kummiya (palatul zeilor din cer). După alte nouă perioade, fiul lui Anu, Kumarbi, a încercat să câștige tronul în același mod. În timpul unei vizite pe Pământ a lui Anu, acesta a fost atacat de Kumarbi. În timpul luptei dintre Kumarbi și Anu, primul l-a mușcat pe cel din urmă de organele genitale, rămânând însărcinat. Din uniunea cel puțin bizară s-au născut alți trei zei (Teshub, Tigris și Tașmișu), care erau atât fiii și nepoții lui Anu, cât și fiii și frații lui Kumarbi. Deși învins, Anu a reușit să se întoarcă în cer și să-și păstreze tronul, deși pe Pământ conducător devenise Kumarbi. Anu l-a numit ca succesor al său pe Teshub, zeul furtunii.

În mitologia etruscilor, zeul cerului se numea Ani. Locuința sa era în cerul superior și uneori era reprezentat cu două fețe. Acest Ani nu poate fi decât Anu al akkadienilor, babilonienilor și hitiților sau An al sumerienilor.

Pentru greci, zeul cerului era Ouranos („cerul”), pe care romanii îl numeau Caelus. S-a născut singur din haosul primordial. Soția sa era Geea („Pământul”). Împreună au avut 18 copii (12 titani, 3 ciclopi și 3 hecatonchiri). Deoarece avea darul profeției, Ouranos știa că unul dintre copiii săi îl va detronea. Așa că i-a închis pe toți în Tartar, închisoarea din adâncul Pământului. Unul dintre titani, Kronos, ajutat de mama sa, l-a atacat pe Ouranos cu o seceră, castrându-l. Rănit, Ouranos și-a luat zborul, lăsându-l pe Kronos conducător al Pământului. Niciun cult al lui Ouranos nu a supraviețuit până în epoca clasică. La fel ca An al sumerienilor, Ouranos era zeul cerului iar consoarta sa, zeița Pământului. A fost castrat de fiul său și izgonit în cer, la fel ca Anu al hitiților. Numele său latinizat, Uranus, este de origine sumeriană. Dacă îndepărtăm terminația *us / os*,

specifică limbilor greacă și latină, ne rămâne numele Uran (așa cum îl numea și Nicolae Densușianu în *Dacia Preistorică*), format din cuvintele sumeriene *ur* și *an*. Primul cuvânt, dacă este folosit ca substantiv propriu, reprezintă orașul sumerian Ur, iar ca substantiv comun se poate traduce ca *suflet*. Cel de-al doilea este fie numele zeului sumerian An, fie substantivul comun *cer*. Indiferent că traducem numele Uranus ca „An din Ur” sau „sufletul ceresc”, cert este că semnifică aceeași entitate numită An de sumerieni sau Anu de către restul popoarelor din Mesopotamia.

În hinduism, Brahma este zeul creației, unul dintre cele mai importante divinități. Conform *Puranelor*, Brahma s-a născut singur dintr-o floare de lotus. Altă legendă spune că, în apă, o sămânță s-a transformat într-un ou de aur, din care a apărut Brahma. Simbolurile lui sunt cele patru brațe (ce simbolizează cele patru puncte cardinale), cele patru fețe (cele patru *Vede*), coroana (simbolul autorității supreme), cartea și barba (simboluri ale înțelepciunii), lotusul (simbolul naturii), aurul (simbolul creativității). Se spune că Brahma avea cinci capete dar, la un moment dat, Shiva i-a ars unul. Cum Shiva, Kumarbi și Kronos sunt nume ale aceleiași entități, e posibil ca acest episod să fie cel în care fiul a încercat să-și detroneze tatăl, așa cum povesteau grecii și hitiții. Deși Brahma e unul dintre cei mai importanți zei hinduși, foarte puține temple îi sunt dedicate, la fel cum cultul lui Anu nu era foarte răspândit în Asiria și Babilon sau al lui Ouranos în Grecia.

Tot hindușii consideră că spiritul suprem universal se numește Brahman, o combinație a numelor lui Brahma și a lui An, similar cu Ouranos („sufletul ceresc”) al grecilor antici. De asemenea, indienii nord-americani cred că spiritul suprem al Universului poartă numele Gitche Manitou („Marele Spirit”), nume care, de asemenea, îl conține pe cel al sumerianului An.

În religia vedică, zeul cerului se numea Dyaus Pitar. Soția sa era zeița Pământului, Prithivi, iar cei mai importanți fii ai săi erau Indra, zeul furtunii, și Agni, zeul focului. Conform *Rig Veda*, Pitar Dyaus înseamnă „Tatăl Cer” iar Mata Prithivi, „Mama Pământ”. A fost ucis de fiul său, Indra, care i-a luat locul în conducerea panteonului. Cum legenda sa este aproape identică cu cele ale lui Anu și a lui Ouranos, putem presupune că este vorba despre aceeași persoană.

În Egiptul antic, An nu era considerat zeul cerului, ci al soarelui. Zeul soare, prezent în majoritatea culturilor, semnifică funcția de zeu conducător. Așa cum soarele se află în centrul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, la fel zeul conducător se afla în mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Egiptenii l-au numit Ra sau Re. Deși egiptologii au încercat să traducă numele zeului în diferite moduri, adevăratul sens se găsește în sumeriană, unde *ra* înseamnă „conducător”. Prin urmare, egiptenii l-au numit „Conducătorul” pe zeul din fruntea panteonului lor, atribuindu-i și funcția de zeu-soare, care să întărească autoritatea sa. Terminația *ra* se întâlnește în numele multor zeități cu funcții de conducere. De exemplu, Indra este regele zeilor în hinduism. Numele său se traduce corect „conducătorul Indiei” sau „conducătorul Văii Indusului”. În Egipt, Amon-Ra nu reprezintă combinația a două zeități rivale, așa cum interpretează egiptologii. Cum cuvântul *amon* înseamnă „ascuns”, Amon-Ra era epitetul zeului considerat de egipteni „conducătorul ascuns”.

Ra era reprezentat ca un om cu cap de șoim. Simbolul său era obeliscul. La fel ca Ouranos al grecilor și Brahma al hindușilor, Ra s-a născut din oceanul Nun (haosul primordial). Cultul său a fost atestat pentru prima oară în jurul anului 2865 î.Hr, în numele faraonului Reneb din Dinastia a II-a. A crescut în influență în timpul Dinastiei a V-a, când trei dintre faraonii acestei dinastii au pretins că sunt fiii lui Ra. Principalul său centru de cult era orașul numit de greci Heliopolis, de evrei și asirieni On iar de egipteni Iunu sau Anu. Numele Anu dovedește că egiptenii îl identificaseră pe Ra al lor cu Anu al mesopotamienilor. Acest lucru se observă și din numele zeiței Anukis (Anuket în egipteană), care a fost tradus ca „fiica lui Ra”. Dar nu numele lui Ra apare în cel al zeiței, ci al lui An. Zeul Inpu a fost numit de greci Anubis, adică „de două ori Anu”. În *Textele Sarcofagelor* e scris că Ra și-a pierdut barba în „ziua răzmeriței” iar în *Cartea Morților* că i-a nimicit pe „Copiii Revoltei”. Nu s-au păstrat legende care să explice despre ce revoltă este vorba, însă se pare că este vorba despre aceeași revoltă despre care aminteau grecii, hitiții și alte popoare. Dacă Anu la hitiți și Ouranos la greci au fost castrați iar Brahma al hindușilor și-a pierdut un cap, pentru egipteni Ra și-a pierdut barba. Există totuși în *Cartea Morților* un episod ce amintește de castrare: Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului, Hu („autoritate”) și Saa („intelect”). Cei doi copii astfel născuți sunt de fapt cei doi fii ai lui An, Enlil (autoritarul rege al Pământului) și Enki (zeul inteligenței și al înțelepciunii). Un alt mit egiptean spune că primii copii ai lui Ra au fost Shu (aerul cald) și Tefnut (umezeala). Din nou îi întâlnim

pe cei doi fii ai lui An: Enlil (zeul aerului) și Enki (zeul apelor). Aurul era unul dintre simbolurile lui Brahma iar la egipteni, corpul lui Ra era făcut din aur. La sumerieni, zeița iubirii și a frumuseții, Inanna, a devenit consoarta lui An. Egiptenii au păstrat un mit asemănător în care Ra, fiind supărat, a fost înveselit de fiica sa, Hathor (zeița frumuseții și a iubirii), după ce aceasta a dansat goală în fața lui, apoi a început să-l gâdile. Nu știu ce au înțeles egiptenii antici din această poveste dar când o zeiță goală îl pipăie pe bătrânul Ra, iar acesta iese din cameră foarte bine dispus, nu putem decât să ne gândim la sex. Se pare că preoții știau adevărul din moment ce, în cadrul unei procesiuni din templul lui Hathor din Dendera, statuia ei era dusă din interiorul sanctuarului până pe acoperiș, unde fusese construită o capelă specială pentru ceremonia unirii zeiței cu discul solar.

Mitologia Canaanului a creat o oarecare confuzie în rândul cercetătorilor. Conducătorul panteonului era El, care într-o variantă era fratele lui Dagon și unchiul lui Baal, iar în alta era tatăl lui Baal, cel care s-a luptat pentru tron cu fratele său, zeul mărilor. Canaanienii au preluat legende de la popoarele vecine și le-au adaptat zeităților lor. Inițial, Enlil era numit Bel în Babilon. După ce Marduk i-a luat locul, acaparându-i și titlurile, el a fost numit Bel. Astfel, deși în Mesopotamia existau două zeități numite Bel, canaanienii au preferat să le diferențieze, numindu-le Baal Hadad și Baal Zephon. În versiunea în care El este fratele lui Dagon și unchiul lui Baal Zephon, El este Enlil, Dagon (zeul fertilității) este Enki, iar Baal Zephon este babilonianul Bel sau Marduk. El provine de la Ellil, numele babilonian al sumerianului Enlil. Baal Zephon, care a preluat conducerea Terrei de la unchiul său, El, este Bel Marduk, care l-a înlocuit pe unchiul său, Enlil. În a doua variantă, El, zeul suprem, era An al sumerienilor. Iar fiul lui El, Baal Hadad (zeul furtunii), era fiul lui An, Enlil (de asemenea tot zeu al furtunii). Lupta pentru tron a lui Baal cu fratele său, Yam, zeul mărilor, este lupta dintre cei doi frați ai sumerienilor, Enlil și Enki. Hadad provine din sumerianul Adad, unul dintre epitetele lui Enlil. Astfel putem concluziona că El din miturile originale este An al sumerienilor, Anu al babilonienilor, Ouranos al grecilor, Ra al egiptenilor sau Brahma al hindușilor. Trebuie remarcat faptul că, la fel ca la sumerieni și la egipteni, numele împăratului pentru canaanieni era format din doar două litere (An, Ra, El).

În Japonia, tatăl zeilor care au condus cerul și Pământul era Izanagi. Fiul său, zeul Susano, a fost exilat din cer și obligat să trăiască sub pământ, în lumea cealaltă. Pe lângă mitul asemănător, este de remarcat faptul că Izanagi conține numele sumerian An în propria sa denumire, un indiciu lăsat în urmă de vechii japonezi pentru a identifica influența sumerienă în religia lor. Iar ultima silabă din nume, *gi*, este Pământul în sumeriană, indicând rolul zeului de conducător suprem al cerului și al Pământului.

Tian este cea mai veche divinitate și conceptul-cheie al mitologiei, filosofiei și religiei chinezilor. Numele său înseamnă „cer” sau „rai”. În timpul Dinastiei Shang (secolele al XVII-lea – al XI-lea î.Hr.), Tian a fost numit și Shangdi. Confucius folosea termenul *rai* ca sinonim pentru Shangdi. Pentru filosoful Mo Di, Cerul era conducătorul divin, în timp ce Fiul Cerului era conducătorul planetei noastre. Învățăutul Dong Zhongshu îl numea pe Tian „*autoritatea supremă, împăratul zeilor*” Cultul său a fost, pentru mii de ani, religia oficială a imperiului chinez. Împărații se autoproclamau fiii lui Shangdi, întocmai cum în Egipt mulți faraoni se considerau fii ai lui Ra. Ținând cont că atât Tian, cât și Shangdi conțin numele sumerian An, iar toate aceste trei nume se traduc prin „cer”, putem presupune că este vorba despre aceeași zeitățe supremă ca și în restul lumii.

Zei celților se numeau Tuatha de Danann, nume tradus prin „triburile zeiței-mamă Danu”. Nu s-au păstrat prea multe lucruri despre această zeiță, dar o întâlnim în *Rigveda* indienilor și chiar în numele latinesc al fluviului Dunărea, Danuvius. La celți era zeița Pământului și mama zeilor, iar la hinduși, zeița primordială, mama a divinităților Danavas. Deși este clar că nu poate fi vorba decât despre consoarta lui Anu, zeița Pământului numită Geea de greci, Ki de sumerieni și Prithivi de indieni, numele ei este derivat din cel al soțului ei, Anu. E posibil ca, la origine, Danu să fi fost zeul cerului, în perioada matriarhală el transformându-se în zeița Pământului.

La scandinavii, Borr era tatăl lui Odin, cel care a devenit conducătorul panteonului. În afara faptului că soția sa era Bestla, alte informații despre ei lipsesc cu desăvârșire. Cum Odin este numele dat de nordici sumerianului Enlil, tatăl său, Borr, nu poate fi decât Anu. Nu există dovezi că Borr ar fi fost venerat de nordici, lucru care ne duce cu gândul la minimalizarea cultului lui Ouranos la greci, a lui Brahma în India și a lui Izanagi în Japonia. Cel mai probabil, scandinavii au minimalizat rolul altor zei, pentru a-l transforma pe Odin în zeitățe supremă, fără rival. Acesta este motivul pentru care, astăzi, rolul lui Borr în mitologie este neclar, în schimb se știe că Odin era sursa supremă de autoritate pentru scandinavii și creatorul Universului.

Triglav a fost unul dintre cei trei mari zei ai slavilor. Era reprezentat cu trei capete, ce semnificau cele trei lumi peste care stăpânea: cerul, Pământul și lumea subterană. Preoții săi și-l imaginau legat la ochi și la guri cu câte o bandă de aur, pentru a nu vedea păcatele oamenilor și nici a nu vorbi despre ele. Conducătorul acestor trei ținuturi pentru mesopotamieni era Anu. Aurul era simbolul lui Brahma la hinduși și al egipteanului Ra, nume diferite ale aceluiași conducător suprem.

În religiile aztecilor și incașilor, zeii supremi Quetzalcoatl și Viracocha au preluat atributele predecesorilor lor, devenind divinități ale cerului și Pământului. Astfel încât nu ne-au rămas date despre părinții lor, zeii originali ai cerului. Din mitologia mayașă a supraviețuit Cabaguil, una dintre cele șapte divinități care au creat lumea. Printre epitetele sale se numără „inima cerului”, indicându-ne o similitudine cu sumerianul An.

Tradiția maorilor din Noua Zeelandă spune că zeii primordialii erau Rangi, tatăl ceresc, și Papa, mama Pământ. Au avut mulți copii pe care i-au aruncat în întuneric. Cel mai crud dintre ei, Tumatauenga, a încercat să-și ucidă părinții, însă fratele său, Tane, l-a oprit. Tane a considerat că e mai bine să-și despartă părinții. Astfel, Rangi a fugit în cer iar Papa a rămas alături de copiii săi pe Pământ. Acest mit este aproape identic cu cele ale altor popoare, în special cu cel grecesc. În plus, și numele Rangi îl conține pe cel al sumerianului An, indicând de asemenea că este vorba despre același zeu pe care toate popoarele lumii l-au numit Tatăl ceresc. Iar ultima silabă, *gi*, la fel ca în cazul japonezului Izanagi, reprezintă Pământul în limba sumeriană.

Pentru aborigenii australieni din tribul Arrernte, Altjira este zeul cerului. În Timpul Visului, el a creat Pământul apoi s-a retras în cer. Trebuie remarcată terminația *ra* în numele său, numele zeului suprem al egiptenilor. În mitologia polineziană, acest zeu se numește Atua I Kafika.

Pentru aborigenii Guanches din Insulele Canare, Achaman este tatăl ceresc și creatorul tuturor ființelor. Numele lui înseamnă „ceruri”. Uneori el coboară din înălțimi pentru a-și contempla creația. Printre numele lui se mai numără Achuhuran, Achahucanac, Achguayaxerax, Achoron și Achaman. În insula Gran Canaria se numește Acoran iar în La Palma, Abora. Putem observa și aici că majoritatea numelor zeului au ca terminație cuvântul sumerian *an*, iar ultimul pe cel egipteană *ra*.

Mulungu este zeul suprem al populației Nyamwezi din Tanzania. Deși creator și protector al acestei lumi, el este distant, având rar contact cu oamenii. Se spune că a locuit cândva pe Pământ, însă a fost nevoit să se refugieze în cer atunci când cineva a incendiat uscatul. Atunci a devenit zeul cerului, cu vocea ca de tunet. În Republica Malawi, Mulungu este numele folosit pentru a desemna Dumnezeu din Biblie. Pentru populația Yoruba din vestul Africii, Olorun este infinitul conducător al Universului, creatorul divin și sursa tuturor energiilor. Și sub aceste nume îl identificăm pe cel numit de sumerieni An.

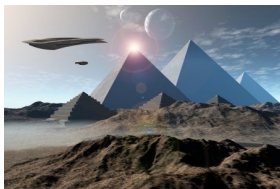
În mitologia creștină, Tatăl ceresc pe care a încercat Lucifer să-l detroneze este numit Dumnezeu. Ajutat de fiul său mai mic, Mihail, el l-a exilat pe Lucifer pe Pământ. În *Cartea lui Enoh*, același Dumnezeu l-a trimis pe Mihail să-l pedepsească pe Azazel („zeul răzvrătit”). Acest Dumnezeu este An al sumerienilor, Ra al egiptenilor, Ouranos al grecilor sau Brahma al hindușilor. Lucifer, fiul cel mare al lui Dumnezeu, mai este numit Șarpele, epitet pe care l-a primit și Enki, fiul cel mare al lui An. La egipteni, Ra, ajutat de Seth, zeul furtunii, s-a luptat cu marele șarpe Apep (Apophis pentru greci). La indieni, Brahma a fost atacat de Shiva, zeul distrugerii. În Sumer, An făcea parte dintr-o triadă de zei, alături de fii săi, Enlil și Enki. În India, Brahma, Vishnu și Shiva fac parte, de asemenea, dintr-o triadă, numită Trimurti. Iar în creștinism avem Sfânta Treime, compusă din Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Tatăl nu poate fi decât An, Fiul e moștenitorul său, Enlil, iar Sfântul Duh îl reprezintă pe Enki, cel care la un moment dat a fost ucis, continuând să existe doar ca spirit. Puțini știu că numele *Dumnezeu* provine din indianul *Dyaus Pitar*. Grecii l-au transformat în *Dzeus Pater* apoi în *Zeus*, iar românii în *Jupiter*. După apariția creștinismului, *Dzeus* a devenit în latină *Deus* iar în română *D-zeu* sau *Dumnezeu* (Domnul Zeu).

Conform strămoșilor noștri, An era conducătorul suprem, împăratul, tatăl zeilor. Din cauză că vizitele sale pe Pământ erau rare, cultul său nu a devenit la fel de important precum cele ale fiilor săi, cu excepția câtorva țări precum Egiptul, Sumerul sau China. În Canaan a fost asimilat de către fiul său, numit inițial Baal Hadad, apoi El. Iar pentru evrei, toți zeii lor au fost numiți Dumnezeu. După multe milenii în care a stat în umbra copiilor săi, An a încercat să-și reînvie cultul prin creștinism, însă influența nepoților săi, Marduk și Iștar, a corupt și această

religie, adâncindu-ne și mai mult în adâncul necunoașterii. Influența lui An este prezentă chiar și în ziua de astăzi. În semn de venerație pentru el, sumerienii au inventat în mileniul III î.Hr. sistemul numeral sexagesimal (bazat pe numărul 60), pe care l-au preluat atât babilonienii cât și alte popoare din antichitate. 60 a devenit numărul de minute dintr-o oră, numărul de secunde dintr-un minut dar și, în geometrie, numărul de minute dintr-un grad. Fiecare unghi dintr-un triunghi echilateral măsoară 60 de grade. În matematică, 60 este un număr unitar perfect. 60 de ani reprezintă aniversarea nunții de diamant într-o căsnicie dar și un ciclu sexagenar chinezesc.

14. Primii zei

„De ce nu putem vorbi despre un «frate extraterestru»? Ar fi o parte a creației.” – Jose Gabriel Funes, astronomul șef al Vaticanului și consilierul științific al Papei Benedict al XVI-lea

Pentru a afla cine erau primii zei care ne-au vizitat planeta, este necesar să aflăm întâi părerea celor care susțin că au intrat în contact cu entități extraterestre în timpurile noastre. Deoarece numărul lor este enorm, vom prezenta doar câteva exemple:

George Adamski susținea că pe 20 noiembrie 1952 a întâlnit un ins cu înfățișare omenească, înalt de circa 1,70 metri, cu păr blond care îi cădea pe umeri, îmbrăcat într-un costum maro de ski. Numele său era Orthon și susținea că a venit de pe Venus cu o misiune prietenească. Adamski a fost plimbat cu nava lui Orthon pe alte planete, unde a întâlnit mulți umanoizi, pe care i-a numit „frații spațiali”. O altă entitate cu care Adamski susține că s-a întâlnit este Ashtar Sheran, comandantul unei armate de 10 sau 20 de milioane de ființă, dispunând de o uriașă flotă „a păcii universale” de nave extraterestre, provenind din „*Federația Liberă a Planetelor*”. Ashtar era înalt de 2,10 metri, cu ochi albaștri, fruntea înaltă, bărbia proeminentă și părul blond deschis căzându-i pe umeri.

În noaptea de 13 decembrie 1973, ziaristul și pilotul de curse Claude Vorilhon (ce și-a schimbat ulterior numele în Rael, întemeind secta raelienilor) a fost invitat într-o navă de un omuleț. Acolo a întâlnit ființe dotate cu rațiune superioară, numite Elohim, care l-au invitat să fie ambasadorul lor printre pământeni.

Frank Stranges spunea că s-a întâlnit în clădirea Pentagonului cu venusianul Val Thorn. Deși înfățișarea acestuia era perfect umană, mâinile sale erau moi, ca și cum n-ar fi fost din carne și oase, iar degetele sale erau netede, fără amprente. Același personaj a fost menționat și de ofițerul Harley Andrew Byrd, care spunea că, în martie 1957, în zona orașului Alexandria (din statul american Virginia), Val Thorn a aterizat lângă mașina a doi polițiști, rugându-i să îl ducă la Pentagon. Acolo a vorbit cu unul dintre locuitorii ministrului de război apoi, timp de două ore, cu vicepreședintele Statelor Unite de atunci, Richard Nixon. După aceea a fost găzduit într-o încăpere din Pentagon până pe 16 martie 1960, când s-a întors pe Venus.

Pe 5 noiembrie 1975, în Snowflake, lângă Heber (statul american Arizona), muncitorul forestier Travis Walton a fost dus la bordul unei nave și examinat de două tipuri de creaturi: niște omuleți cenușii cu capetele mari și ochi imenși, dar și de niște indivizi blonzi, cu aparență umană, foarte înalți și atletici.

Pe 18 martie 1978, în jurul orei 21:20, Bill Hermann a fost răpit de un OZN. În navă a observat doi omuleți identici, înalți de 1,35-1,50 metri, cu trăsături orientale ale feței, complet lipsiți de păr, cu pielea neobișnuit de albă, cu ochi de pisică, aproape de două ori mai mari decât ai oamenilor. Aceștia i-au spus că fac parte dintr-o rețea ce ne ține de mult timp sub observație.

În 1951, George Van Tassel a stabilit prin chaneling un contact cu Ashtar (despre care vorbea și Adamski), presupus comandant al unei stații spațiale, controlate de Consiliul Celor Șapte Lumini de pe planeta Shanchea. După scurt timp, Van Tassel a stabilit contacte telepatice și cu alte entități extraterestre, precum Zoltan sau Desca. El mai pretinde că la un moment dat a fost luat la bordul unei nave de un extraterestru pe nume Solganda.

În 1932, pictorul de firme american Howard Menger a văzut într-o pădure, pe marginea unui pârau, o tânără frumoasă, cu părul lung și blond, îmbrăcată într-un costum de ski, translucid. În iunie 1946, Menger a fost dus în spațiu de aceeași blondă și de doi bărbați bine făcuți.

Într-o noapte de iulie 1952, în zona deșertului Mojave din California, mecanicul de întreținere Truman Bethurum a fost invitat într-o navă de opt sau zece omuleți înalți de 1,40-1,50 metri. Acolo a întâlnit-o pe șefa expediției, Aura Rhanes, o femeie superbă.

Mecanicul de aviație Orfeo Angelucci, lua în mod constant legătura cu entități extraterestre, pe care le numea „frați spațiali”, la fel ca George Adamski și Reinhold Schmidt. În ianuarie 1953, Angelucci a fost transportat spiritual pe o altă planetă, unde a întâlnit o frumoasă extraterestră, numită Lyra, și pe prietenul acesteia, Orion.

Fermierul elvețian Eduard Meier susține că pe 28 ianuarie 1975 s-a întâlnit cu extratereștri din roiul stelar al Pleiadelor. Una dintre ei este blonda Semjase, de o frumusețe tulburătoare, în ciuda vârstei de 400 de ani.

Taximetristul londonez George King a fost anunțat mental într-o noapte de mai 1954 că va deveni purtătorul de cuvânt al unui „Parlament Interplanetar”. Mesajul era venit de la „frăția cosmică a stăpânilor spațiului”. Unul dintre acești „frați cosmici” era Stăpânul Aetherius, un venusian bătrân de trei mii de ani.

Betty Andreasson-Luca spunea că într-o seară de octombrie 1978 s-a dedublat după ce a auzit un vâjâit deasupra acoperișului casei sale. A văzut o mulțime de omuleți trebăluind în jurul a trei mese pe care erau trei persoane acoperite cu cearșafuri. În iulie 1986 a apărut lângă ea un omuleț cenușiu, îmbrăcat într-un costum tip salopetă. Acesta a manevrat niște dispozitive ciudate iar ea s-a dedublat. Ea a observat și entități înalte de 2,10-2,20 metri, cu plete albe sau blonde căzându-le pe umeri, cu robe albe până la pământ, ce păreau să aibă o anumită autoritate asupra celor mici și cenușii, când cele două tipuri erau văzute împreună.

Într-o noapte din 1986, scriitorul Whitley Strieber s-a trezit dus de mâini de două făpturi mărunte până într-o cameră plină de apariții aproape translucide, cu înfățișare de cadavre.

Psihiatra Edith Fiore expune în Cartea Encounters cazul pacientei sale, Sherry, care a fost răpită și dusă în interiorul unei nave, unde a fost operată de cancer de niște omuleți.

Sociologul și profesorul de politologie la o universitate din Atlanta (Georgia), Courtney Brown, a efectuat mai multe ședințe de clarviziune. Astfel a aflat că principala rasă căreia i s-a încredințat misiunea de a ne supraveghea este cea a omuleților cenușii, înalți de circa 1,30 metri, fără păr, cu ochii mari și hipnotici. În mai multe rânduri, Brown s-a văzut transpus într-un tărâm îndepărtat, într-o clădire imensă, metalizată, în formă de turn. I s-a dat de înțeles că se află la sediul Federației Galactice, un organism care unește foarte multe civilizații din galaxia noastră. A observat acolo o mulțime de ființe umanoide, cu pielea deschisă, capul chel, îmbrăcate în cămăși lungi și pelerine albe. A fost condus la un personaj de vază, cu statură impunătoare și înfățișare de Buddha.

În 1968, Whitley Strieber a fost răpit și dus într-un mare deșert, într-o clădire foarte veche, unde a văzut doi indivizi cu ochi negri, imenși și migdalați.

Pe 2 octombrie 1984, la ora 23:45, Karen L. Din Norvegia a văzut intrând în camera ei trei entități cu înfățișare umană, înalte de peste 1,80 metri, îmbrăcate în salopete argintii mulate pe corp. Au urmat mai multe contacte prin dicteu automat și călătorii astrale. Una dintre entitățile pe care le-a întâlnit în aceste călătorii se numea Tzador.

Fiul de patru ani al lui David Paladin spunea că un individ înalt, pe nume Itan, îmbrăcat într-o salopetă albă, l-a răpit cu un OZN. Acolo erau mai muți prieteni spațiali ce făceau parte din Confederația Kantariană, ființe ce purtau de grijă speciei omenești din vremuri imemorabile.

Ida Kannenberg considera că în mintea ei se instalase o prezență care răspundea la numele Hweig. Acesta s-a prezentat ca trimis din partea stăpânilor OZN-urilor. A recunoscut că preferă să rămână invizibili pentru a nu ne înspăimânta.

Pe 4 iulie 1989, în Hidropark-ul din Kiev, aflat pe o insulă a Niprului, pensionara Vera Prokofievna, inginera Alexandra Stepanovna și fiica de șase ani a acesteia au întâlnit trei indivizi înalți și blonzi. Aceștia le-au spus femeilor că sunt extraterestri, că misiunea lor este să ia oameni de pe Pământ, pentru a-i duce pe planeta lor, și că acum ar dori să le ia pe ele. Cum femeile, îngrozite, au declarat că vor să rămână cu familiile lor, cei trei au răspuns că vor alege pe altcineva, apoi au urcat într-un OZN și au plecat.

Între 12 și 17 iunie 1992, la Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.), una dintre cele mai faimoase universități politehnice din lume, a fost organizată Conferința pentru studiul răpirilor efectuate de OZN-uri. Cei doi președinți ai conferinței au fost profesorul David E. Pritchard, specialist în fizică atomică și moleculară, laureat al unor prestigioase premii internaționale, fizician la M.I.T. din 1968, și profesorul John E. Mack, profesor de psihiatrie de 20 de ani la Harvard Medical School din Cambridge și fost director al secției de psihiatrie a spitalului aceleiași universități. La conferință au participat și Thomas Bullard, profesorul David Jacobs, Budd Hopkins, Jenny Randles, John S. Carpenter și alți investigatori de prestigiu ai fenomenului OZN. Cercetătorii participanți au studiat aproximativ două mii de cazuri, examinate cu rigoare. În rapoartele anexate, majoritatea victimelor afirmă că au fost răpite de OZN-uri și examinate apoi de niște creaturi cenușii, înalte de 1-1,3 metri, cu membre subțiri, cu însușiri telepatice, cu cranii enorme și ochi negri, imenși. Destul de des se semnalează totuși și vizitatori înalți, cu plete blonde sau albe, cu robe albe, lungi și strălucitoare. Ei apar câte doi, trei sau patru, încadrându-l pe cel răpit.

Majoritatea celor răpiți sau contactați susțin că este vorba despre două tipuri de entități: cei mici, cenușii, cu capetele și ochii mari și cei înalți, albi, cu părul lung și blond sau alb. După cum se observă din miile de declarații, de multe ori cele două rase sunt văzute împreună, ceea ce ne duce la ideea unei colaborări între ele. Deși sunt cei mai des întâlniți, cei mici și gri par a fi subordonați celor înalți și blonzi. Prin urmare, dacă blonzii sunt adevărații conducători, ne vom ocupa de ei, urmând ca despre cenușii să vorbim mai târziu. Se observă din descrierile de mai sus o legătură a extraterestrilor de astăzi cu folclorul, religia sau mitologia trecutului. Ashtar, cu care George Van Tassel susține că a intrat în contact, are același nume cu zeul luceafărului de dimineață în mitologia vest-semitică. La etiopienii precreștini, Ashtar era zeul cerului. Numele se pare că a fost împrumutat pe filieră arabă de la zeița mesopotamiană Ištar. Blonda Semjase, despre care vorbește Eduard Meier, are un nume asemănător cu căpetenia îngerilor veghetori din *Cartea lui Enoh*, Samyaza sau Semjaza. Numele pe care și-l atribuie extraterestrii lui Rael, Elohim, este numele dumnezeului biblic din cartea Genezei. Stăpânul Aetherius al lui George King poartă numele lui Aether, zeul spațiului, al aerului superior, la grecii antici. Truman Bethurum declara că s-a întâlnit cu o extraterestră numită Aura Rhanes. În galică, *Aerach Reann* înseamnă aproximativ „trupul ceresc al aerului”. George Adamski spunea că s-a întâlnit cu o entitate numită Fircon. Fir Conn era numele unui rege care a domnit în Țara Galilor în secolul al șaptelea, numele său fiind format din cuvintele galice *fir* („bărbat”) și *kon* („cap”). Numele lui Tzador, despre care vorbea Karen L., seamănă cu Tzadok sau Zadok, primul Mare Preot din templul lui Solomon.

Cercetând trecutul aflăm că, pentru aborigenii din Australia, primii zei erau numiți *Wandjina* sau *Wondjina*. Aztecii îi numeau *Tezcatlipoca* și erau fiii zeului creator Omeyotl. În hinduism erau *Adytia*, copiii lui Kasyapa, cel care a mai creat oamenii, demonii *Asura*, îngerii *Deva* și șerpii *Naga*. Pentru chinezi, primii suverani au fost Fuxi, Nuwa și Shennong, copiii primilor zei (cei născuți din yin și yang). În Japonia, Amaterasu Omikami și Susano-o, primii conducători ai lumii, erau copiii zeilor primordialii Izanami și Izanagi. Tot doi frați, Mawu și Lisa, copiii creatorului Nana-Buluku, se găsesc în mitul creației la populația fon din Benin. Pentru etnia mambara din Mali, spiritele creatoare ale omului, Faro, Teliko și Pemba, s-au născut din sunetul Yo, creatorul Universului. Să nu uităm și de cele două familii de zei din mitologia scandinavilor, *Æsir* și *Vanir*, descendente ale uriașilor născuți din haos. Vechiul Testament îi numește pe primii vizitatori Elohim. Dacă *El*, ca substantiv comun (spre deosebire de substantivul propriu *El*, care desemnează zeitatea supremă din Canaan), înseamnă în ebraică

„zeu suprem” iar *ohim* provine din rădăcina *ihim* („copii”), Elohim reprezintă copiii zeului suprem. Și alte popoare considerau că primii vizitatori ai planetei noastre erau urmașii zeilor conducători. Grecii îi numeau Titani, fiind copiii lui Ouranos (cerul, primul conducător al Universului) și ai soției sale, Geea (Pământul). La egipteni, primii conducători ai Pământului au fost Osiris, Isis, Seth și Nephtys, copiii zeilor Geb (Pământul) și Nut (cerul). În unele mituri, Osiris, primul faraon, era fiul zeului suprem Ra (iar Seth al lui Geb). Sumerienii, babilonienii, asirienii și akkadienii îi numeau *Anunnaki*, despre care se spunea că sunt copiii zeului Anu (zeul suprem, ce simboliza cerul) și ai zeiței Ki (personificarea Pământului). Unii cercetători au tradus cuvântul *anunnaki* prin „cei care au coborât din cer pe Pământ”, însă această traducere este greșită. Sumerienii, babilonienii, asirienii și akkadienii considerau că zeii erau împărțiți în două grupuri: *anunnaki* și *igigi*. Ambele grupuri erau coborâte din cer pe Pământ, așa că nu avea sens să se numească doar un grup „cei care au coborât din cer pe Pământ”. *Anunnaki* erau zeii cei mari, nobilii, copiii lui Anu și Ki. *Igigi* erau servitorii acestora, zeii mai mici. Prin urmare, pentru a se face o diferențiere clară între cele două grupuri de zei care au coborât din cer pe Pământ, zeii cei mari au fost numiți *Anunnaki*, care înseamnă „copiii lui Anu și Ki” sau „copiii cerului și ai Pământului”. Așa cum, de altfel, erau considerați de către toate celelalte popoare. Așadar, primii vizitatori ai planetei noastre erau considerați de către strămoșii noștri copiii zeilor supremi ce personificau adeseori cerul și Pământul.

O întrebare cu care nu își bat capetele cei mai mulți cercetători ai fenomenului OZN, ca Zecharia Sitchin sau Erich Von Daniken, este dacă acești „zei” sunt ființe pur spirituale sau materiale. În cartea *Abduction: Encounters with Aliens* din 1994, profesorul John Mack descrie cazul unui pacient, numit convențional Peter, pe care răpitorii săi l-au asigurat că, în esența lor, sunt spirite fără formă. O altă pacientă, Sara, și-a amintit sub hipnoză că a întâlnit ființe de lumină dar și entități mici, întunecate, care bolboroseau iar Dave spunea, tot sub hipnoză, că a fost însoțit de-a lungul vieților trecute de o ființă extraterestră de esență spirituală, pe nume Velia. Un al patrulea subiect hipnotizat de profesorul Mack spunea că extraterestrii i-au spus că ei nu sunt ca noi, nu au formă, iar noi i-am putea considera fără viață. Sociologul și profesorul Courtney Brown a ajuns la concluzia că acea Federație Galactică despre care îi vorbeau entitățile cu care a intrat în legătură constituie înainte de toate o organizație a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O făptură din acea lumea chiar i-a spus că „*ființele fizice nu ar fi în stare să coordoneze galaxia*”. Încă din 1950, ocultistul N. Meadne Layne din California opina că OZN-urile și ocupanții lor nu vin de pe alte planete, ci dintr-o altă stare a realității care ne înconjoară din toate părțile, deși este invizibilă. Dr. Edith Fiore scria în cartea *Encounters* că „*extraterestrii se pot încorpora, temporar sau permanent*”. Scriitorul Philip K. Dick declara că, la un moment dat, a fost luat în posesie de „*o formă de viață ionizată, atmosferică, electrică, în stare să călătorească prin timp și spațiu după dorință*”. Cyril Henry Hoskins, cunoscut sub pseudonimul Lobsang I, povestea în cartea *As It Was* că, într-o realitate paralelă, există niște ființe care veghează asupra evoluției omenirii și care poartă numele „Grădinarii Pământului”. Raymond Fowler afirma că OZN-urile „*vin de acolo unde noi vom merge după moarte*”.

Chiar dacă nu negăm existența ființelor pur spirituale, extraterestrii de astăzi sau „zeii” din vechime nu fac parte din această categorie. Aceștia interacționează cu mediul înconjurător, cu oamenii, fac sex și experimente genetice, mănâncă, beau, folosesc în lupte arme (unele extrem de distrugătoare, de tipul bombelor atomice) și se deplasează cu felurite mașinării. Iar toate astea demonstrează fără doar și poate că au corpuri materiale. Entitățile spirituale nu au nevoie de mașinării, arme sau sex. Cum reușesc să creeze iluzia că nu ar fi de natură materială? Cu ajutorul tehnologiei. Într-o scrisoare din 12 iulie 1988, adresată lui Ray Fowler, Betty Andreasson-Luca a reprodus câteva informații primite de la „vizitatori”. Când i-a întrebat cum de pot trece prin uși și pereți, aceștia i-au răspuns că profită de dualitatea undă-particulă și de anumite proprietăți ale mecanicii cuantice. Trecerea printr-un obiect aparent solid se poate face „*prin controlul nivelurilor de vibrație; e o operație foarte simplă; aceste structuri sunt foarte laxe*”. La fel i s-a explicat modelitatea prin care ei pot deveni invizibili. Metoda include un control al văzului și auzului martorilor dar și o subtilă anihilare a energiilor disipate cu această ocazie, prin suprapunerea unei unde complementare. Contactata Ruth Montgomery declara că „ghizii spirituali” i-au explicat că abilitățile lor nu se bazează pe altceva decât pe cunoașterea unor legi ale Universului pe care noi, oamenii, încă nu am apucat să le descifrăm pe deplin. Acestea le permit, de exemplu, să dezintegreze și să reasambleze corpuri solide, după dorință. Iar Jean Sider scria în cartea *Ovnis: Les Secret des Aliens* (1998) că „*vizitatorii sunt capabili, grație mijloacelor tehnologice superputernice de care dispun, să creeze orice tip de iluzie în spiritul celor răpiți*”. De asemenea, ei „*pot penetra orice materie, oarecum în maniera în care o fac undele electromagnetice*”. Prin urmare, tehnologia este cea care îi ajută să pară ființe pur spirituale sau să creeze „magie” în ochii strămoșilor noștri.

După ce am stabilit că „zeii” au corpuri, ca și noi (lucru esențial pentru supraviețuirea într-o lume materială, tridimensională), apare următoarea întrebare: cum arată ei? Din mărturiile celor care susțin că au intrat în contact cu extraterestrii reiese că sunt umanoizi. Chiar dacă nu identici cu oamenii, sunt foarte asemănători, existând mici diferențe. Pentru antici, în general zeii arătau ca oamenii. Deși unii aveau uneori mai multe brațe sau capete de animale, aspectul fizic era asemănător cu al nostru. Chiar și Biblia ne spune că omul a fost creat după chipul și asemănarea zeilor Elohim, expresie din care reiese că suntem asemănători cu ei, dacă nu chiar identici.

Dacă extraterestrii de astăzi sunt înalți, cu ochii albaștri și părul lung și blond sau alb, zeii din trecut arătau diferit? Spre surprinderea unora, răspunsul este nu. Peste tot în lume, zeii erau de statură uriașă. Cel puțin primii zei. Un exemplu în acest sens este basorelieful descoperit în orașul sumerian Sippar, vechi de peste 5.500 de ani, care înfățișează trei oameni în fața zeului uriaș Șamaș. La greci, titanii erau uriași. La fel și frații lor, giganții. Osiris al egiptenilor era înalt de aproape cinci metri. Conducătorul panteonului roman, Jupiter, era numit Optimus Maximus, adică „cel mai mare” sau „cel mai înalt”. Epitetele „măria sa” sau „înălțimea sa”, aplicat regilor și împăraților, considerați urmași ai zeilor, era inițial folosit pentru zei, indicând statura uriașă a acestora.

Culoarea pielii zeilor era aproape întotdeauna albă. Așa sunt reprezentați în picturi sau descriși în legende. Există totuși unele excepții. La egipteni, Osiris era verde sau negru, Seth era roșu, Ra era galben, Amon era albastru iar Sobek era verde. Unii zei indieni sunt de asemenea roșii sau negri. Însă aceste culori nu reprezintă culoarea pielii zeilor, ci elementele pe care aceștia le reprezintă. Roșul este culoarea focului, albastrul e culoarea apei sau a cerului, galbenul este a soarelui, verdele al vegetației, etc. Majoritatea miturilor spun că semizeii, copiii zeilor cu pământeni, aveau pielea de culoare albă. Un exemplu în acest sens este povestea nașterii lui Noe, descrisă în Cartea lui Enoh. Deoarece Noe avea pielea albă (spre deosebire de restul oamenilor), tatăl său a crezut că este fiul unui înger. Prin urmare, dacă orice copil al zeilor avea pielea albă, indiferent dacă părintele său muritor era mulatru sau negru, putem deduce cu ușurință că zeul, cel care a dat gena predominantă, avea pielea de culoare albă. Să nu uităm de Hitler, pentru care rasa albă era cea superioară, fiind rasa zeilor antici.

Din desenele pe tăblițe ale sumerienilor nu ne putem da seama de culoarea părului zeilor, dar o putem deduce. Primii oameni erau numiți „capetele negre”, o aluzie la culoarea părului lor. Această exprimare indică o comparație cu altcineva. Cum singurele ființe din acele vremuri erau oamenii și zeii, înseamnă că se făcea comparația între ei. Dacă și zeii ar fi fost bruneți, ca și oamenii, nu ar fi avut sens să fie numiți doar oamenii „capetele negre”. Însă acest lucru denotă faptul că zeii aveau o culoare a părului diferită de cea a oamenilor, cel mai probabil total opusă, adică blond sau alb. Blonzi cu părul lung erau zeii scandinavici. Dumnezeu pe care l-au văzut Enoh și Iezechiel avea părul lung și alb. Zeus la greci sau Jupiter la romani erau, de asemenea, reprezentați cu părul lung și alb. Quetzalcoatl în Mezoamerica era blond, cu pielea albă. Indiferent de civilizația care îi menționează, zeii aveau aproape întotdeauna părul lung, până la umeri. Bineînțeles că există și excepții: unii dintre zei, foarte puțini, aveau părul scurt iar unul sumerian, Nergal, era chel. O diferență dintre cei de azi și cei din trecut este că majoritatea celor din trecut aveau bărbii, așa cum sunt descriși de mesopotamieni, scandinavi, egipteni și alte popoare, pe când cei de astăzi nu. Există o explicație și pentru acest lucru. Deoarece barba indică vârsta înaintată, bărboșii zei erau cei bătrâni, adică primii care au venit pe Terra. Cei ce au venit mai târziu, fiind mai tineri, nu au mai fost reprezentați cu bărbii. La fel se poate explica și absența bărbilor la extraterestrii din timpurile noastre: ei nu sunt zeii cei bătrâni, de la începutul istoriei, ci urmași ai acelorora.

Pe lângă statura înaltă, pielea albă, ochii albaștri și părul lung, zeii mai aveau o caracteristică fizică predominantă: frumusețea fizică. Blonda lui Howard Menger, Aura Rhanes a lui Truman Bethurum, Lyra a lui Orfeo Angelucci sau Semjase a lui Eduard Meier au fost descrise ca fiind superbe. În creștinism, iudaism și islamism, îngerii sunt creaturi perfecte din punct de vedere fizic, de o frumusețe incredibilă. Lucifer în

creștinism era considerat cel mai frumos dintre îngeri. În *Cartea egipteană a morților*, unul dintre epitetele lui Osiris este „cel frumos” iar Ptah mai era numit „cel frumos la chip”. Afrodita la greci, Hathor la egipteni, Inanna la sumerieni, Iștar la babilonieni, Freya la scandinavi și, în general, toate zeițele iubirii erau de o frumusețe răpitoare. Într-o legendă grecească, tânărul Paris a trebuit să aleagă cea mai frumoasă zeiță dintre Afrodita, Hera și Athena. Fiindu-i greu să stabilească o câștigătoare după criterii fizice, deoarece toate trei erau incredibil de frumoase, tânărul a ales în funcție de darurile pe care i le-au oferit. Dumuzi la sumerieni sau Tammuz la babilonieni era imaginat ca un tânăr frumos la chip, asemeni grecului Adonis. Printre numeroasele epitete ale indianului Krșna se numără și Shyamasundara, adică „frumosul întunecat”. Apollo al grecilor și al romanilor era atât de frumos, încât a făcut numeroase cuceriri atât în rândul femeilor, cât și în cel al bărbaților. Ares, numit Marte de către romani, era înalt și frumos. Zeii grecilor (și nu doar ei) își alegeau soțiile după frumusețe. Astfel, Zeus a ales-o pe Hera, cea mai tânără și mai frumoasă dintre surorile lui, iar Hades pe Persephone, frumoasa sa nepoată. Poetul național al românilor, Mihai Eminescu, în poezia *Luceafărul* prezintă o entitate, numită Hyperion, „cu păr de aur moale” (adică blond), coborâtă din cer pentru a se împreuna cu o muritoare. Aleasa, pe nume Cătălina, era impresionată de frumusețea acestuia: „o, ești frumos, cum numa-n vis un înger se arată”. Merită remarcat și faptul că Hyperion era numele unuia dintre titanii grecilor, primii zei de pe Pământ. Nu în ultimul rând, amintim de episodul biblic despre distrugerea Sodomei în care doi îngeri au trezit apetitul sexual al locuitorilor aceluia oraș. Fără îndoială, acest lucru s-a întâmplat din cauza frumuseții fizice a celor doi. De altfel, îngerii sunt prezentați în creștinism, islamism și iudaism ca ființe foarte frumoase.

După ce am aflat că primii zei care au aterizat pe planeta noastră erau umanoizi, înalți, frumoși, cu părul lung și blond, trebuie să aflăm de unde și de ce au venit pe planeta noastră.

Fața ascunsă a lui Yahweh

„Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele.” – Yahweh (*Cartea lui Sofonie* 3:8)

Bel, Marduk, Martu, Utu, Șamaș, Șamsiel, Apollo, Horus, Khonsu, Baal, Belial, Baldr, Okuninushi, Illuyanka, Pleistoros, Candaon, Candaos, Ahura Mazda, Allah sau Yahweh sunt doar câteva nume ale ultimului conducător al planetei noastre, Dumnezeu pentru unii și Satan pentru alții. Poate fi considerat într-adevăr o entitate malefică, așa cum susține Noul Testament? Sau aceasta este doar o denigrare a adepților taberei opuse?

În multe culturi era considerat zeu al războiului. Pentru babilonieni, ca Nergal, era și zeul bolilor, al soarelui distrugător de la amiază și al lumii de dedesubt. Sub numele Marduk sau Yahweh își pedepsea poporul foarte des, indiferent că era vorba de cel babilonian sau de cel evreu. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorantă și necunoscătoare. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în *Moise și religia monoteistă*, scria despre Yahweh că este un demon înfricoșător, sângeros, care bântuie noaptea și se sfiește de lumina zilei. De fapt, demon este considerat și de creștinism și iudaism, atât sub numele Nergal, cât și sub cel de Satan. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos și chiar frustrat de multe ori. De fapt, așa îl descriu și supușii săi în Biblie: „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, El cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat.” (*Cartea lui Naum* 1:2) Yahweh își incită adepții la violență, crime, jafuri și violuri de nenumărate ori și încearcă să-i controleze prin frică, amenințându-i și blestemându-i ori de câte ori are ocazia. Să vedem câteva exemple:

- „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceloră (...) pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru.” (*Deuteronomul* 13:1-5)

- „De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu și părinții tăi nu i-ai știut, (...) să nu te învoiești cu ei, nici să-i ascuți; să nu-i cruțe ochii tăi, să nu-ți fie milă de ei, nici să-i ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, și apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei.” (Deuteronomul 13:6-10)

- „De vei auzi de vreuna din cetățile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă ca să locuiești, că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ai știut, caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul sabiei, s-o dai, blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să le treci prin ascuțișul sabiei. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieții ei și să arzi cu foc cetatea și toată prada ei, ca ardere de tot Domnului Dumnezeului tău; să fie ea pe vecie dărâmată și niciodată să nu se mai zidească.” (Deuteronomul 13:12-16)

- „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții, că a grăit de rău pe tatăl său și pe mama sa și sângele său este asupra sa.” (Leviticul 20:9)

- „Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.” (Exodul 21:15)

- „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.” (Exodul 21:17)

- „De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul și desfrânata.” (Leviticul 20:10)

- „Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt.” (Leviticul 20:11)

- „De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune și sângele lor este asupra lor.” (Leviticul 20:12)

- „De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este.” (Leviticul 20:13)

- „Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.” (Leviticul 20:14)

- „Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să uicideți dobitocul.” (Leviticul 20:15)

- „Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.” (Leviticul 20:16)

- „Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, și stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis și boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și stăpânul lui să fie dat morții.” (Exodul 21:28-29)

- „De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor.” (Leviticul 20:17)

- „Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei și ea și-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor.” (Leviticul 20:18)

- „Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor.” (Leviticul 20:27)

- „De se va afla la tine, în vreuna din cetățile tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeul tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, călcând legământul Lui, (...) Să scoți pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porțile tale și să-i ucizi cu pietre.” (Deuteronomul 17:2-5)

- „Iar cine se va purta așa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea Domnului Dumnezeului tău, sau pe judecătorul care va fi în zilele acelea, unul ca acela să moară.” (Deuteronomul 17:12)

- „De va lovi cineva pe un om și acela va muri, să fie dat morții.” (Exodul 21:12)

- „Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună știință și cu vicleșug și va fugi la altarul Meu, și de la altarul Meu să-l iei și să-l omori.” (Exodul 21:14)

- „Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.” (Exodul 21:16)

- „Și i-a zis Domnul: «Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul crucii pe frunte, pe oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lui». Iar celorlalți le-a zis în auzul meu: «Mergeți după el prin cetate și loviți! Să nu aveți nici o milă și ochiul vostru să fie necruțător! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeți de nici un om, care are pe frunte semnul +!»” (Ieremie 9:4-6)

- „Mergeți și loviți pe locuitorii din labeșul Galaadului cu sabia, și femeile, și copiii. Și iată ce să mai faceți: pe orice bărbat și orice femeie care a cunoscut bărbat, să-i dați pieirii, iar fetele lăsați-le cu viață.” (Judecători 21:10-11)

Prin cele de mai sus se observă instigarea la crimă a lui Yahweh. Chiar dacă păcătoșii merită să fie pedepsiți pentru anumite infracțiuni (cum ar fi incestul, zoofilia, violul, etc.), pedeapsa cu moartea nu pare în concordanță cu cea de-a șasea poruncă dată lui Moise, adică „Să nu ucizi!” Aceste crime în numele lui Yahweh au ca scop controlul populației prin frică, așa cum se vede și din exemplele de mai jos. Dacă în ziua de azi, acest lucru se numește terorism, adepții lui Yahweh consideră că această frică este absolut normală:

- „Domnului Dumnezeului vostru să-l urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-l slujiți și de El să vă lipiți.” (Deuteronomul 13:4)

- „Tot Israelul va auzi aceasta și se va teme.” (Deuteronomul 13:11)

- „Pierde deci răul din Israel și va auzi tot poporul și se va teme și nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie.” (Deuteronomul 17:13)

- „În ziua aceea va fi de la Domnul mare spaimă printre ei și fiecare va apuca de mână pe aproapele său și își vor ridica mâna unii împotriva altora.” (Zaharia 14:13)

Răzbunătorul dumnezeu al evreilor nu este mulțumit doar cu crime în numele său, ci are nevoie și de jafuri, violuri și sclavie:

- „Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului Meu nu va fi stărpit din cetate.” (Zaharia 14:1-2)

- „Așa zice Domnul: Iată Eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta și voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi și le voi da aproapelui tău și se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia.” (Cartea a doua a Regilor 12:11)

- „Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis: «Răzbună pe fiii lui Israel împotriva Madianiților, și apoi te vei adăuga la poporul tău».” (Numerii 31:1-2) „Și au lovit ei pe Madian, cum poruncise Domnul lui Moise, și au ucis pe toți cei de parte bărbătească.” (31:7) „Iar pe femeile Madianiților și pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; și toate vitele lor, toate turmele lor și toate avuțiile lor le-au luat pradă. Toate cetățile lor din ținuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc. Toată prada și tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei. Robii, prada și cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar și la obștea fiilor lui Israel, în tabăra din șesul Moabului, care este lângă Iordan, în fața Ierihonului.” (31:9-12)

- Violul este permis evreilor, după porunca lui Yahweh transmisă prin gura lui Moise: „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită și o va prinde și se va culca cu ea și vor fi prinși, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevestă, pentru că a necinstit-o; toată viața lui să nu se poată despărți de ea.” (Deuteronomul 22:28-29). În afară de aceasta, răpirea femeilor, urmată de viol, nu era doar încurajată, ci chiar o poruncă de la Yahweh: „Mergeți și pândiți din vii și băgați de seamă când vor ieși fetele din Șilo să joace la horă; atunci să ieșiți din vii și să vă luați femei din fetele din Șilo și mergeți în pământul lui Veniamin. (...) Și fiii lui Veniamin așa au și făcut și și-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă și pe care ei le-au răpit și s-au dus înapoi în moștenirea lor și au zidit cetăți și au început să trăiască în ele.” (Judecători 21:20-23).

- Cel mai mare profet al lui Yahweh, același Moise, socotea femeile drept pradă de război. Doar pe cele virgine, celălalte (alături de copii) trebuind să moară: „Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile miilor și pe sutașii care se întorseseră de la război, și le-a zis Moise: «Pentru ce ați lăsat vii toate femeile? Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obștii Domnului. Ucideți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideți-le. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi.»” (Numerii 31:14-18).

Cum pentru unii moartea ar fi o pedeapsă mult prea ușoară, Yahweh se mulțumește și cu mutilări. Mai ales dacă femeile sunt cele mutilate: „De se vor bate între dânșii niște bărbați, și femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate și, întinzându-și ea mâna, va apuca pe acesta de părțile lui rușinoase, să i se taie mâna ei și să nu o cruțe ochiul tău.” (Deuteronomul 25:11-12).

O altă lege dată de Yahweh poporului său este pe cât de simplă, pe atât de inumană: dacă evreii atacă o cetate și locuitorii ei se predau, aceștia vor scăpa doar cu plata unui bir (sau taxă de protecție, cum se numește astăzi). Dacă totuși acei oameni refuză să plătească și aleg să-și apere casele și familiile, evreul trebuie să asculte porunca lui Yahweh: „Să lovești cu ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile și copiii, vitele și tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine și să te folosești de prada vrăjmașilor tăi, pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău în mână. Așa să faci cu toate cetățile care sunt foarte departe de tine și care nu sunt din cetățile popoarelor acestora. Iar în cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le dă în stăpânire, să nu lași în viață nici un suflet; ci să-i dai blestemului.” (Deuteronomul 20:13-17)

Cruzimea față de copii e prezentă și în sufletele adeptilor lui Yahweh, nu doar în al lui. Dacă putem presupune că are vreunul dintre ei suflet. Dată fiind lupta pentru supremație dintre Yahweh / Marduk și sora sa, Iștar, adepții celor doi nu stăteau nici ei degeaba. Iată calea spre fericire în opinia unuia dintre susținătorii lui Marduk: „Fiica Babilonului, ticăloasa (Iștar – n.a.)! Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră.” (Psalmul 136:8-9). Nu ne trebuie prea multe cunoștințe de psihologie pentru a ne da seama că ura lui Yahweh față de femei se datorează urii față de sora sa, Iștar. Deoarece pe „ticăloasă” nu avea cum să o pedepsească, zeul evreilor se răzbuna pe femeile oamenilor. Cum un zeu misogin nu putea să aibă decât adepți misogini, așa se explică de ce femeile în țările arabe (și în alte locuri de pe Glob) au o poziție net inferioară față de cea a masculilor.

După cum ne dă de înțeles Biblia, adepții lui Yahweh obișnuiau în mod frecvent să ucidă copii, așa cum susține și Cartea înțelepciunii lui Solomon: „*Ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri*” (14:23). Cel mai bun exemplu este profetul Elisei care, după ce a primit în mod miraculos puterile magice ale lui Ilie, s-a gândit să se plimbe până în orașul Betel. La intrarea în oraș, niște copii au îndrăznit să râdă de chelia profetului. Cum au plătit pentru acest grav afront, e mai bine să citim în Vechiul Testament: „*Și cum mergea pe drum, au ieșit din cetate niște copii și s-au apucat să râdă de el zicând: «Hai, pleșuvule, hai!»*” Iar el, întorcându-se și văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii.” (Cartea a Patra a Regilor 2:23-24). Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, naratorul biblic continuă într-o notă mai mult decât indiferentă: „*De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.*” Nimic despre faptul că 42 de copii au fost uciși cu bestialitate ori de puterile kabbalistice ale lui Elisei, ori chiar de dumnezeul său. Dar poate că uciderea copiilor era un lucru absolut normal în rândul poporului evreu (pe lângă incest, viol, jaf și alte crime) iar noi nu înțelegem această datină transmisă cu sfințenie până nu demult. Să ne amintim că și Irod, regele iudeilor, a comandat uciderea tuturor pruncilor până în doi ani, după cum susține Noul Testament. De unde această oribilă „tradiție”? Cel mai probabil, totul a început de la Yahweh, care i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice fiul: „*Și Yahweh i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!»*” (Geneza 22:2). Iar în timpul lui Moise, zeul și-a trimis îngerul să omoare copiii egiptenilor. Ce deosebire enormă între Yahweh, ucigașul de copii, și Iisus, care spunea: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.*” (Marcu 10:14) sau „*Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.*” (Matei 19:14).

Yahweh este foarte mofturos când vine vorba despre jertfele pe care le pofteste: „*Să nu aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu beteșug, căci aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.*” (Deuteronomul 17:1). Probabil un bou șchiop i-ar fi stat în prea-sfântul gâtlee... Îi plăcea enorm lui Yahweh să se îndoape, după cum ne anunță tot Biblia. Pe când i s-a arătat lui Avraam într-o după-amiază, împreună cu alți doi oameni, acesta i-a poftit pe toți trei la masă. Cât au mâncat prea-sfințiile lor? Ne spune tot Biblia: „*După aceea a alergat Avraam în cort la Sarra și i-a zis: «Frământă degrabă trei măsuri de făină bună și fă azime!»*” Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și l-a dat slugii, care l-a gătit degrabă. Și a luat Avraam unt, lapte și vițelul cel gătit și le-a pus înaintea Lor și pe când Ei mâncau a stat și el alături de Ei sub copac.” (Geneza 18:6-8). Nu vreau să-mi imaginez cum arăta WC-ul ceresc după o asemenea masă copioasă, care ar fi scos din foame câteva sate de copii din Africa... Oricum, putem ghici că vițelul gătit de sluga lui Avraam nu avea nicio meteahnă, altfel i l-ar fi pus Yahweh în cap.

Ce-și mai dorește Yahweh ca jertfe, în loc de oameni sau animale sănătoase? Bucăți de aur cu forme de... bube și șoareci! Cel puțin asta susține Vechiul Testament: „*Apoi au mai zis: «Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-l aducem?»*” Iar aceia au zis: „*După numărul căpeteniilor Filistenilor, cinci buboale de aur și cinci șoareci de aur, căci pedeapsa este una și asupra voastră și asupra căpeteniilor voastre. Așadar, faceți niște chipuri cioplite de buboale de ale voastre și niște chipuri de șoareci de ai voștri care pustiesc pământul și dați slavă Dumnezeului lui Israel; poate că Își va ridica mâna de deasupra voastră, de deasupra dumnezeilor voștri și de deasupra pământului vostru.»*” (Cartea întâia a Regilor 6:4-5).

Revenind la crimă, se pare că aceasta este pe placul lui Yahweh, chiar și atunci când nu este înfăptuită în numele său. Cel mai bun exemplu este povestea de la începutul Bibliei, când Cain își omoară fratele, pe Abel. Deși fraticidul ar fi trebuit pedepsit, Yahweh îl lasă pe Cain să scape. Ba, mai mult, i-a avertizat pe ceilalți că vor fi aspru pedepsiți dacă vor îndrăzni să se atingă de criminal: „*Și i-a zis Domnul Yahweh: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi.»*” Și a pus Domnul Yahweh semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.” (Geneza 4:15). Nu știm cine ar fi putut să se atingă de Cain, din moment ce Adam și Eva s-au pus pe făcut alți copii abia după ce s-au născut stră-stră-stră-nepoții lui Cain. Probabil doar Yahweh ar putea să ne ajute să dezlegăm acest mister, dacă va da vreodată dovadă de bunăvoință. Cum așchia nu sare departe de trunchi, stră-stră-stră-nepotul lui Cain, Lameh, și-a întrecut strămoșul, ucigând doi oameni care, pesemne, l-au ciomăgit: „*Și a zis Lameh către femeile sale: «Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!»*”

(Geneza 4:23-24). După ce s-a lăudat în fața femeilor sale cu fapta sa, Lameh a fost iertat pesemne și de Yahweh, deoarece Biblia nu menționează că ar fi fost deranjat de această dublă crimă.

Un alt preferat al lui Yahweh, Samson, se îndeletnicea nu doar cu uciderea oamenilor, ci și cu a animalelor. Probabil din plictiseală, deoarece între drumurile la bordel și bătăile cu filistenii nu avea prea multe de făcut. După ce capitolul 14 din Cartea Judecătorilor ne spune că un leu tânăr a avut ghinionul să iasă în calea lui Samson, „s-a coborât peste el Duhul Domnului și el a sfâșiat leul ca pe un ied”, din capitolul 15 aflăm că voinicul a omorât 30 de oameni și le-a luat hainele, doar pentru că a pierdut un pariu. Mai târziu, de supărare că l-a părăsit nevasta pentru un filistean, „Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă și între ele câte o făclie; după aceea a aprins făcliile și a dat drumul vulpilor prin grânele Filistenilor și a aprins și clăile și grâul nesecerat, viile și livezile de măslini.” (Cartea Judecătorilor 15:4-5). După ce filistenii i-au ucis fosta soție și pe noul soț al acesteia, Samson a luat o pauză din ucis „și le-a sfărâmat fluierile picioarelor și șoldurile și apoi s-a dus și a șezut în peștera de la stânca Etam.” În peșteră, Samson probabil a meditat îndelung la condiția umană, căutând soluții pentru a propovădui cât mai bine învățăturile lui Yahweh, până s-a plictisit. Deoarece trecuseră multe zile fără nicio crimă, s-a lăsat dus în tabăra filistenilor, unde „găsind o falcă sănătoasă de asin, și-a întins mâna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni.” (Cartea Judecătorilor 15:15). A fost judecătorul israeliților timp de 20 de ani, timp în care nu știm să fi omorât pe cineva. Dar s-a plictisit din nou și s-a hotărât să se apuce de făcut sex. După ce a iubit o desfrânată din Gaza și pe alta din valea Sorec, pe nume Dalila, a fost capturat de filistenii și depozat de forța sa ieșită din comun. Plictisindu-se și de statutul de sclav, la o petrecere i-a cerut ajutorul lui Yahweh. Zeul i-a înapoiat puterea iar Samson a distrus locuința în care avea loc petrecerea, recuperând toți cei 20 de ani în care nu a comis nicio crimă. S-a sinucis luând cu el câteva mii de suflete, deoarece, conform Bibliei, „casa însă era plină de bărbați și de femei, căci erau acolo toți frunțașii Filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei.” Nu știm cum de au reușit în acele vremuri filistenii performanța de a construi asemenea clădiri cât Titanicul, însă cert e că lui Yahweh i-a plăcut foarte mult prestația eroului său.

Un alt ales al lui Yahweh este Moise care, după ce le-a adus oamenilor săi cele zece porunci, printre care și cea care interzicea crimele, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se măcelărească între ei: „Iar Moise le-a zis: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Să-și încingă fiecare din voi sabia sa la șold și străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte și înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său». Și au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni.” (Exodul 32: 27-28). Dacă nici măcar profetul lui Yahweh nu îi ascultă poruncile, atunci cine?

Câteodată, Yahweh își pătează mâinile „sfinte”, când vine vorba de ucidere: „Și a lovit Domnul pe locuitorii din Betșemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Domnul poporul cu pedeapsă mare.” (Cartea întâia a Regilor 6:19). 50.070 de oameni uciși doar pentru că s-au uitat la o ladă?!? Orice pedeapsă ar fi prea blândă pentru asemenea sacrilegiu... Altă dată, „cei doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abiud, luându-și fiecare cădelnița sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie și au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul. Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit și au murit amândoi înaintea Domnului.” (Leviticul 10:1-2). Din Cartea întâia a Cronicilor aflăm că „Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului și l-a omorât.” (2:3). Același lucru se afirmă și în Geneza 38:7. Nu știm care a fost păcatul lui Ir dar, dacă Yahweh a hotărât că trebuie să moară, înseamnă că merita acest lucru. În continuare, Geneza susține că Onan a luat-o de nevastă pe văduva fratelui său, Ir. Însă el nu dorea copii cu ea astfel încât, atunci când făceau sex, își „vărsa sămânța jos” (coitus interruptus). Cum era de așteptat, „ceea ce făcea el era rău înaintea lui Yahweh și l-a omorât și pe acesta” (Geneza 38:10). Rămasă văduvă pentru a doua oară, Tamara (căci acesta era numele „norocoasei”) aștepta să crească cel de-al treilea frate, Șela. Până la un moment dat când s-a hotărât să se îmbrace ca o prostituată și să îl agațe pe socrul său, Iuda. După ce au consumat fapta, ea a rămas însărcinată iar Iuda nu i-a mai dat-o de nevastă fiului său cel mic, Șela, care s-a văzut nevoit să practice „vărsarea seminței pe jos”, la fel ca fratele său, Onan (chiar dacă Biblia nu menționează acest aspect, îl putem intui). Iar Yahweh a fost mulțumit.

Yahweh / Marduk avea o slăbiciune pentru organul sexual masculin, altfel nu se explică de ce adepții săi jurau întotdeauna cu mâna pe acesta, după ce și-l ciopârțeau prin barbaria numită circumcizie sau, din punctul lor de vedere, „dovada legământului dintre evrei și Yahweh”. Iată câteva exemple de jurământ: „Atunci a zis Avraam

către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: «Pune mâna ta sub coapsa mea și jură-mi pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeuul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu.» (Geneza 24:2-3). „Și punându-și sluga mâna sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, i s-a jurat pentru toate acestea.” (Geneza 24:9). „Apoi venindu-i lui vremea să moară, Israel a chemat pe fiul său Iosif, și i-a zis: «De am aflat har în ochii tăi, pune-ți mâna pe coapsa mea și jură că vei face milă și dreptate cu mine, să nu mă îngropi în Egipt!»” (Geneza 47:29). Dacă vă întrebați ce făceau supușii lui Yahweh cu prepuțurile după circumcizie, ei bine, le colectau! „Iar Saul a zis: «Așa să-i spuneți lui David: Regele nu voiește zestre decât numai o sută de prepuțuri filistene, ca răzbunare împotriva vrăjmașilor regelui.»” (Prima carte a Regilor 18:25), „și aduse David prepuțurile lor și le înfățișă regelui număr deplin, ca să se poată face ginerele regelui.” (Prima carte a Regilor 18:27).

Dacă s-a gândit cineva că un zeu nu poate fi scârbos, mai mult ca sigur nu l-a cunoscut pe Yahweh. În dorința sadică de a-și pedepsi adepții, zeul este dispus să-i împrăște până și cu fecale: „Iată că Eu voi sfărâma brațul vostru și vă voi arunca în față spurcăciuni, spurcăciunile praznicelor voastre – și veți fi înlăturați o dată cu ele.” (Maleahi 2:3). Pentru cine nu a înțeles prea bine cu ce se vor trezi oamenii pe fețe, am să încerc să explic. Praznicul este de obicei o masă mare, un ospăț. „Spurcăciunile praznicelor” sunt excrementele rezultate în urma îndopării participanților la acel ospăț. În alte variante ale Bibliei, în loc se *spurcăciuni* este scris *balegă*. Având probabil un fetiș pentru fecale, Yahweh i-a cerut profetului Iezechiel să îi hrănească pe evrei cu așa ceva: „«Pâinile le vei găti ca turtele de orz și le vei coace înaintea ochilor lor cu necurățenie de om». Apoi Yahweh a mai zis: «Așa își vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni.»” (Iezechiel 4:12-13). Pentru că profetul e totuși alesul Domnului, nu putea să aibă parte de același tratament precum restul evreilor. Yahweh a dat dovadă de mărinimie când i-a înlocuit lui Iezechiel baliga de om cu... cea de bou: „Iată, Eu îți dau, în loc de necurățenie de om, baligă de bou și pe ea vei găti pâinea ta.” (Iezechiel 4:12-13).

Gelozia lui Yahweh pe celelalte divinități nu are limite. Pentru aceasta, el e dispus chiar să dărâme statuile altora: „Apoi au ridicat Filistenii chivotul Domnului și l-au vârat în capiștea lui Dagon și l-au pus lângă Dagon. Iar a doua zi s-au sculat Așdodenii dis-de-diminează și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Și au luat ei pe Dagon și l-au pus iar la locul lui. Și s-au sculat ei dis-de-diminează în ziua următoare, și iată Dagon zăcea cu fata la pământ înaintea chivotului Domnului; dar capul lui Dagon și amândouă picioarele și mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, și rămăsese numai trunchiul lui.” (Cartea întâia a Regilor 5:2-4). Această gelozie pe alți zei demonstrează existența lor. Prin urmare, Yahweh nu este singurul zeu, ci unul dintre mai mulți. Acest lucru reiese și din prima poruncă, dată lui Moise: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!” (Exodul 20:2-3). Prin urmare, se confirmă existența altor zei. La fel se poate spune și despre Psalmul 95: „Că mare este Yahweh și lăudat foarte, înfricoșător este; mai presus decât toți dumnezeii.” Nu ar putea fi Yahweh mai presus decât toți dumnezeii dacă ar fi fost singurul zeu. Așadar, Biblia susține același lucru pe care îl susțineau toate popoarele: existența mai multor zei.

Atrocitățile din Biblie, comise sau comandate de Yahweh, sunt foarte multe. S-ar putea scrie romane întregi numai pe această temă. Și asta fără a lua în calcul faptele lui Yahweh / Marduk din alte surse. Aleșii săi de cele mai multe ori s-au dovedit a fi oameni fără scrupule, capabili de orice. Să amintim doar câțiva, cum ar fi: Lot, cel salvat din Sodoma, care a făcut sex cu fiicele sale, unchiul acestuia, Avraam, care și-a trimis soția „la produs” (de două ori!) sau pe regele-păstor David, care a omorât un om doar pentru a-i lua soția. Toate acestea dovedesc că Yahweh, dumnezeul Vechiului Testament, nu poate fi același cu Dumnezeuul Noului Testament, cel plin de iubire, milă și iertare, despre care vorbea Iisus. Ba, dimpotrivă, toate faptele lui, consemnate în cărți precum Biblia, Coranul, Vedele și altele, ne duc la concluzia că Yahweh este cel numit de creștinism Satan, Diavolul, Răul absolut. Cum altfel poate fi numit un zeu capabil de toate faptele prezentate mai sus, dornic să distrugă Pământul și tot ce se află pe el? Merită să încheiem cu unul dintre gândurile „bune” ale lui Yahweh, consemnat în Cartea lui Sofonie din Vechiul Testament, ce conține planul său divin, pregătit pentru noi: „Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele.”

„Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.” – Ioan Teologul (Apocalipsa 13:18)

Semnificația numărului 666 este unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii de aproape două milenii. S-au dat sute de explicații mai mult sau mai puțin plauzibile, însă nimeni n-a reușit să afle ce înseamnă acest număr cu adevărat. Figuri dominante ale diverselor epoci au fost asociate cu acest „număr al fiarei”, ca de exemplu Nero, Napoleon Bonaparte, Hitler sau Papa (oricare ar fi el). Citatul lui Ioan Teologul, care a băgat în ceață milioane de oameni și a creat hexakosioihexekontahexafobia (frica de numărul 666) este: *„Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.”* (Apocalipsa 13:18)

În matematică, 666 este suma primelor 36 de numere, fiind prin urmare un număr triunghiular. Numerele triunghiulare sunt cele care pot forma un triunghi echilateral. Acesta este primul indiciu în decodificarea numărului. 666 este, de asemenea, suma pătratelor primelor șapte numere prime. În general, acest număr este privit ca unul malefic, fiind asociat cu Satan datorită citatului biblic. Acesta este cel de-al doilea indiciu.

Puțini știu că, pentru traci în general și pentru daci în special, 666 a fost un număr extrem de important. Legende lor susțineau că Gemenii Divini Zalmoxis revin pe Pământ odată la 666 de ani. În timpul lui Burebista s-a decis ca primul an al calendarului dac să fie considerat anul nașterii Gemenilor Divini (adică 713 î.Hr.), iar cel de-al 666-lea (47 î.Hr.) să fie anul reformelor politico-religioase. Acest număr apare pe tot felul de inscripții de pe întreg teritoriul tracilor, ca SSS, CCC (C = 6 grec) sau VIVIVI (VI = 6 latin). De exemplu, o rugăciune a unei femei gete, zalmoxiană, a fost găsită pe o placă de marmură de la Tomis: *„Ayrelia Beneria Symforo Syn dio Syn ze sase tri Kai tethi gatri Ayris nonam Niascharian”*. Această rugăciune se traduce: *„Strălucitoare, curată, măreață Doamnă, sunt credincioasă, sunt cu trei de șase, dar atât te rog: cândva să mă ajuți să renasc.”* Numărul 666 nu este întâlnit doar în textul curent („trei de șase”), ci și ascuns. Citind doar majusculele, reiese *„AB SSS K AN”*, ce se traduce *„cu 666 de ani”*. Conform doctorului Napoleon Săvescu, acesta era semnul la care se închinau tracii întorși la adevărata religie, semn pe care îl purtau pe mâna dreaptă sau pe frunte.

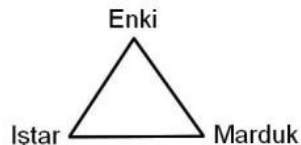
În cartea *Dacia Secretă*, Adrian Bucurescu prezintă mai multe astfel de exemple. Pe o placă de marmură descoperită în orașul Tetova din Macedonia se află următoarea inscripție: *„Sunt cu numărul trei de șase, care pentru mine e sfânt. Mi-ar plăcea să mă înalț în Tărâmul Zeilor.”* Pe un opaiț de la Drobeta scrie, de la dreapta la stânga: *„E NAMOR SSS”* („cu numărul 666”). Pe un opaiț descoperit în cetatea veche de la Celei-Corabia (județul Olt) scrie *„CVIVI”*, combinație între 6 grecesc (C) și 6 latinesc (VI). Tot în astfel de combinații apare 666 pe cărămizi și țigle găsite la Bumbești-Jiu, precum și în alte cetăți dacice.

Așadar, tracii asociau acest număr cu Gemenii Divini. Acesta este cel de-al treilea indiciu al nostru, care ne poate ajuta să descifrăm unul dintre cele mai bine păstrate coduri ale istoriei. Vă vine sau nu să credeți, răspunsul a fost chiar în fața noastră în tot acest timp.

Pentru strămoșii noștri, indiferent de cultura din care făceau parte, anumite numere (1,3,7,9,12, etc.) erau foarte importante. Aceste numere și-au păstrat importanța chiar și ziua de azi. Deși numerologii dau tot felul de explicații pentru aceste numere, o ignoră pe cea mai importantă: numerele reprezintă divinități. 1 este zeul suprem, indiferent de religie, sau Dumnezeu. 2 este un cuplu de zei, ce îi semnifică de obicei pe Gemenii Divini (Marduk și Iștar, Apollo și Artemis, Freyr și Freyja). Cifra 3 este o trinitate, întâlnită în majoritatea religiilor. De exemplu, prima trinitate din Mesopotamia era formată din Anu, Enlil și Enki. A fost urmată de cea de-a doua, formată din Enki și copiii săi, Marduk și Iștar. În brahmanism avem Trimurti compusă din Brahma, Vișnu și Șiva, în creștinism Sfânta Treime, etc. Cifra 4 reprezintă familia „satanică”, adică pe Enki și Ninhursag (părinții), alături de copiii lor, Marduk și Iștar (Gemenii Divini). Pentru egipteni, cifra 8 reprezenta marea

Ogdoada din Hermopolis iar 9, Marea Enneiadă din Heliopolis (grupuri de opt, respectiv nouă zei). 12 este numărul titanilor și al zeilor olimpici în Grecia antică, numărul zeilor conducători sumerieni, numărul apostolilor lui Iisus în creștinism, etc. Voi detalia aceste numere într-o postare viitoare. În concluzie, numerele „magice” reprezintă entități superioare oamenilor, pe care le-au numit zei. Prin urmare, sunt mari șansele ca și 666 să reprezinte una sau mai multe astfel de zeități. Ioan Teologul spunea că „*este număr de om*”, prin om înțelegându-se o persoană, o entitate, o ființă.

În *Apocalipsa* după Ioan, 666 e asociat cu Răul, cu Satan, cu Fiara sau cu Antihristul. La traci, era asociat cu Gemenii Divini, adică Marduk (cel numit de creștini Satan) și sora sa, Iștar. Ioan scria „*cine are pricepere să socotească numărul fiarei*”, dându-ne un indiciu foarte important în aflarea semnificației reale a acestui număr. Pentru a socoti „*numărul fiarei*”, trebuie folosită matematica.

După cum ne-a relevat matematica, 666 este un număr triunghiular, adică poate fi simbolizat printr-un triunghi echilateral. Iar acest triunghi asociat cu răul nu poate fi decât triada „satanică” ce a pornit din Mesopotamia, formată din Șarpele Enki (Lucifer) și copiii săi, gemenii Marduk și Iștar, așa cum se poate observa alături. Marduk și Iștar, fiind gemeni, sunt pe poziții egale, pe aceeași linie. Enki, tatăl lor, fiindu-le superior, este reprezentat mai sus decât ei. Toți trei sunt egali (unghiurile și laturile sunt egale), de aceea trinitatea a fost reprezentată printr-un triunghi echilateral. Însă, pentru a arăta că Enki este puțin mai sus decât copiii săi, el reprezintă unghiul de sus.

Această trinitate reprezintă un întreg iar membrii ei, câte un procent din acest întreg. Dacă ținem cont de regula de mai sus, că toți trei sunt egali, ar trebui să considerăm că fiecare dintre cei trei reprezintă 33,33333% din acest întreg. Însă, trebuie să ne amintim că Enki este aproape egal cu copiii săi, fiind puțin mai sus. Prin urmare, împărțirea trinității în procente se poate realiza într-un mod foarte simplu: Marduk și Iștar reprezintă câte 33% (fiind egali) iar tatăl lor, care este aproape egal cu ei dar puțin mai sus, 34%. Astfel se explică importanța numărului 33 în satanism și masonerie. 33 este zeul lor, Marduk sau Satan, o parte din trinitatea „satanică”, cele 33 de procente.

Prin varianta de mai sus se arată o diferență de 1% între Enki și copiii săi. Dar dacă vrem să micșorăm diferența dintre ei? Atunci apelăm la zecimale. Marduk și Iștar, care sunt gemeni (deci egali), vor reprezenta câte 33,3% din întreg. Iar tatăl lor, care este puțin mai sus decât ei, 33,4%. Prin urmare, diferența dintre ei este de doar 0,1 procente, ceea ce se apropie mai mult de ideea de triunghi echilateral, cu toate părțile sale (unghiuri sau laturi) egale.

Din câte ne spun miturile multor popoare, Enki a fost ucis, iar Marduk a primit stăpânirea asupra Pământului. S-a căsătorit cu sora sa și împreună au condus planeta. Exprimând în procente partea fiecăruia din întreg, ar însemna că ei împreună reprezintă 66,6% din trinitate. Sau, în prima metodă de calcul, 66%. Prin urmare, 666 poate reprezenta ori numărul de procente ale celor doi conducători ai Terrei, fără virgulă (în antichitate, matematica cu zecimale nu era la îndemâna omului simplu, ci doar a inițiaților), ori pe cei doi de zece ori mai puternici ($66,6 \times 10 = 666$). Pe vremuri se practica această exagerare. Zeul egiptean Thoth era numit de greci Hermes Trismegistos, adică „Hermes de trei ori mare”, Iisus era numit de gnosticii setieni „cel de trei ori bărbat”, etc. Prin urmare, este posibil ca 666 să îi reprezinte pe Marduk și Iștar (66,6) de zece ori mai puternici. O referire probabil la bătălia finală, descrisă în *Apocalipsă*, unde ei vor fi de zece ori mai puternici decât la ultima înfruntare dintre cele două tabere, de acum câteva mii de ani. Dacă folosim prima metodă de calcul, cea fără zecimale, suma procentelor Gemenilor este 66. Iar în viziunea masonilor, sataniștilor, ocultiştilor și numerologilor, 66 are aceeași valoare ca și 666.

Putem trage concluzia că 666 îi reprezintă pe cei doi copii ai Șarpelui original, Marduk și Iștar, conducătorii Pământului, indiferent dacă sunt sau nu de zece ori mai puternici. După cum am văzut, numărul 666 era asociat cu Gemenii Divini în viziunea tracilor, iar în *Apocalipsa* după Ioan cu Răul, fiind numărul Fiarei, fiul

Balaurului. Așa se explică și de ce Marduk, după ce a renunțat la Babilon, și-a ales Ierusalimul, un oraș ale cărui coordonate însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E) sau de ce slujitorul său, Solomon, cerea anual un tribut de 666 talanți de aur (Cartea a doua a Regilor 10:14).

1. Urmele zeilor

Absolut toate culturile vorbesc în miturile lor despre ființe venite din stele, care au creat și civilizat oamenii, le-au transmis acestora cunoștințe și i-au supravegheat de-a lungul timpului. Scrierile antice sanscrite spun că există 400.000 de specii umanoide în Univers, răspândite pe diverse planete, sisteme solare sau dimensiuni. De-abia la începutul mileniului al III-lea a reînceput să fie acceptată de majoritatea credința în viața extraterestră. În 2011, mai mult de jumătate din populația Terrei credea că există viață pe alte planete și că suntem vizitați de extratereștri încă din cele mai vechi timpuri. După ce aproape două mii de ani, Biserica creștină și-a menținut părerea că suntem singuri în Univers (în afară de Dumnezeu, îngeri, sfinți și demoni), în mai 2008, părintele Jose Gabriel Funes, șeful Observatorului Astronomic al Vaticanului, a admis posibilitatea existenței vieții extraterestre pe alte planete. Departe de a fi o coincidență, în aceeași zi NASA a făcut o declarație asemănătoare. Pe 11 aprilie 2011, Biroul Federal de Investigații (FBI) a făcut publice dosare până atunci secrete, peste două mii de pagini care dovedesc prezența extratereștrilor printre noi. Iar în octombrie 2011, părintele Funes a declarat din nou că pot exista extratereștri, cu completarea că și ei sunt copiii lui Dumnezeu. Pe lângă toate acestea, sunt zeci de mii de mărturii ale unor oameni de pe întreg cuprinsul globului, care susțin că au văzut OZN-uri sau au avut întâlniri de gradul III cu ființe din alte lumi. Prin urmare, existența vieții extraterestre poate fi negată cu greu de orice persoană cu o oarecare capacitate de judecată. Cu toate acestea, sunt destui care se încăpățânează să afirme că fenomenul OZN nu există deoarece, conform cu ceea ce ne spune știința și logica, așa ceva nu poate să existe. Astfel, toate fenomenele pe care știința nu le poate explica sunt considerate extrem de suspecte, iar dacă nu există posibilitatea de a le reproduce în laborator, ele vor fi declarate erori de observație și vor fi ignorate, pentru a nu încurca ordinea desăvârșită care trebuie să domnească în jurul teoriilor. Din unghiul acestui punct de vedere,

„absența dovezii înseamnă dovada absenței”. Aceasta este una dintre marile greșeli ale oamenilor de știință, pe care profesorul J. Allen Hynek o numea *„provincialism temporal”*. Adică ochelarii de cal ai suficienței pe care știința oficială se complăce să-i poarte, de multe secole. Cu alte cuvinte, în fiecare epocă, toți cei care trec prin școală capătă convingerea că savanții din trecut rătăceau orbecăind într-un mod penibil, în schimb cei din prezent au scos omenirea la lumină, descoperind adevăratele răspunsuri la toate marile probleme. Ceea ce mai rămâne de cunoscut ar fi cel mult niște mici detalii nesemnificative. Această mentalitate nu e recentă, ci ne caracterizează din cele mai vechi timpuri. Iată câteva exemple:

- Sextus Frontinus, inginer în vremea împăratului Vespasian, scria acum aproape două milenii: *„Nu mai există idei pentru alte noi lucrări și mașini de război; perfecțiunea lor a atins limita și nu văd cum ar mai putea fi îmbunătățite”*.

- Celebră este credința că toate corpurile solare se învârt în jurul Pământului. Când Galileo Galilei a afirmat contrariul, Inchiziția l-a silit să-și retragă cuvintele. Cu toate acestea, se pare că demonstrația lui Galilei nu a schimbat prea multe în mentalitatea oamenilor începutului de mileniu III. Un sondaj din 2010 a revelat faptul că 42% dintre români, 41% dintre englezi, 39% dintre francezi, 35% dintre germani, o treime dintre ruși și 32% din populația Uniunii Europene încă mai cred că Soarele se învârt în jurul Pământului. În mod surprinzător, americanii stau ceva mai bine la acest capitol. În 2005, doar 20% erau adepții acestei idei.

- Leonardo de Vinci era convins că tot ce se putea descoperi în matematică fusese descoperit deja de înaintașii săi.
- La apariția locomotivei cu aburi se spunea că, la o viteză mai mare de 30 kilometri pe oră, oamenii se vor sufoca ori le vor plesni plămânii.
- În 1801, când astronomul Piazzzi a observat pe cer primul asteroid, Ceres, filosoful Friedrich Hegel a „demonstrat” că așa ceva nu există. Lavoisier susținuse și el, cu ceva timp în urmă, în fața Academiei Franceze, că meteoriții nu pot exista. Argumentul său a fost: *„Nu se poate să cadă pietre din cer, fiindcă nu există pietre în cer”*.
- Părintele medicinei experimentale, fiziologul Claude Bernard, declara la mijlocul secolului al XIX-lea: *„Să închidem ușile. Nimeni nu-i va egala vreodată pe giganții care au inventat mașina cu aburi”*. De asemenea, experții lui Napoleon al III-lea au demonstrat că dinamul electric nu se va învălăni niciodată și că toate motoarele electrice sunt, de fapt, niște variante pentru perpetuum mobile.
- Când Thomas Edison a adus în fața Academiei Franceze fonograful pe care îl inventase, savantul J. Bouilleaud a declarat că este imposibil și că va fi pe veci imposibil ca niște aparate din metal și lemn să reproducă miracolul voci omenești. Ba, mai mult, când aparatul a scos primele sunete, cineva din sală a sărit să-l strângă de gât pe Edison, pe care îl credea ventriloc, strigând: *„Iată secretul invenției!”*
- În 1875, directorul oficiului de patente din Statele Unite și-a prezentat demisia secretarului de stat pentru comerț, motivând că nu are rost să rămână în post din moment ce tot ce se putea inventa fusese inventat.
- În 1877, marele chimist Marcellin Berthelot scria: *„Universul nu mai are de acum înainte niciun mister”*.
- În 1895, profesorul Lippmann își sfătuia un student, care dorea să devină fizician, să renunțe la această idee dacă nu dorea să devină un ratat. În acea vreme, practic toți fizicienii erau de acord că *„fizica este o știință închisă”*, în care nu mai erau posibile descoperiri importante.
- Tot în 1895, Lordul Kelvin, președintele Societății Regale Britanice, afirma cu tărie că *„zborul cu vehicule mai grele ca aerul este imposibil”*. Multe alte personalități, printre care și Simon Newcomb, îi împărtășeau opinia. Lordul Kelvin a mai declarat și că *„radioul nu are niciun viitor”* sau că *„razele X se vor dovedi o șarlatanie”*.
- Fizicianul Heinrich Hertz, cel care a dat numele său undelor radio, scrisese Camerei de Comerț din Dresda că ar trebui descurajate cercetările legate de undele electromagnetice pe care le descoperise, întrucât ele nu vor avea nicio aplicabilitate practică.
- Unul dintre pionierii radiofoniei, Edouard Branley, a hotărât în 1898 să renunțe la experimentele sale, pe care le considera lipsite de perspectivă, și să devină medic de cartier. Ba chiar și-a instruit guvernanta să le interzică copiilor săi să-l citească pe Jules Verne, deoarece *„ideile false deformează spiritele neaoșe”*.
- În 1923, laureatul Premiului Nobel, fizicianul Robert Millikan, afirma că: *„nu pare verosimil ca omul să poată folosi vreodată puterea atomului”*. Cu puțin timp înainte, Henry Poincare declarase ceva asemănător: *„bunul simț singur este suficient să ne spună că distrugerea unui oraș prin dezintegrarea unei jumătăți de kilogram de metal este o imposibilitate evidentă”*. În 1935, unul dintre primii savanți care au obținut fisiunea nucleară, E. Rutherford, a fost întrebat când va putea fi utilizat practic acest proces, iar răspunsul său a fost categoric: *„Niciodată”*. Winston Churchill își exprima și el opinia ceva mai târziu că *„energia atomică ar putea fi la fel de bună ca exploziile noastre de azi, dar e puțin probabil să producă lucruri mai periculoase”*.
- În 1932, astronomul Moulton de la Universitatea din Chicago opina: *„Nu-i nicio speranță ca ideea fantastică a zborului spre Lună să devină realitate, din cauza barierelor insurmontabile pe care le pune depășirea gravitației pământene”*.

- La începutul anilor 1940 era unanim răspândită ideea că avioanele nu vor putea depăși viteza de 700 kilometri pe oră. Peste câțiva ani, că nu poate fi depășită viteza sunetului. La ora actuală considerăm că nu poate fi depășită viteza luminii, până la care mai avem destul.

La ora actuală, puțini se gândesc la faptul că vom avea și o știință a secolului XXII, XXV, ș.a.m.d., și că urmașii noștri îndepărtați se vor confrunta cu probleme la care nu vor avea răspunsuri, că teoriile lor le vor năruie pe cele precedente și că unele fenomene, considerate la un moment dat „detalii nesemnificative”, vor reuși după câțva timp să ne schimbe viziunea asupra lumii.

Ceea ce știm în prezent este faptul că multe descoperiri arheologice din ultimii ani au relevat o mulțime de așa-zise „anomalii”, față de care știința nu are nicio explicație. În umbra acestora, din ce în ce mai mulți oameni și-au dat seama că istoria noastră, acceptată în mod convențional, este în mare măsură eronată. Iată câteva dintre ele:

Urma de 150 milioane
de ani

Revista *UFO Nachrichten* relatează în numărul 263 din 1980 despre descoperirea, într-o mină din S.U.A. a unei arme vechi de 250 milioane de ani. Experții cărora li s-a dat spre cercetare ciudatul obiect nu au putut să-și dea seama cum funcționează. Concluzia lor este că: „*Sunt dovezi în sprijinul afirmației că arma nu este de origine terestră*”.

În 1934, la periferia orașului London (statul Texas, S.U.A.) a fost găsit un ciocan vechi de 60-80 de milioane de ani. Analiza spectroscopică indică un aliaj necunoscut încă în industria umană.

Paleontologul sovietic Al. Kaznațev a dezgropat în lacuția craniul unui bou moscat, vechi de 40.000 de ani, ce are între arcade o gaură de glonte de calibrul 9 mm. Craniul se află în prezent la Muzeul de Paleontologie din Moscova.

O bucată de feldspat, scoasă la lumină în 1865 din mina Abbey de lângă orașul Treasure (statul Nevada, S.U.A.), avea în interior un șurub de 5 cm lungime, vechi de câteva milioane de ani.

Pe 13 februarie 1961, lângă Olancho (California), Mike Mikesell, Wallace Lane și Virginia Maxey au găsit o bujie de automobil, veche de 500.000 de ani.

În 1969, în Urali, a fost găsit într-un filon carbonifer vechi de milioane de ani un cilindru de fier, cu suprafețe lise și regulate.

În Inyo-County din California (S.U.A.), într-o peșteră cu pereții acoperiți de picturi, se poate distinge o riglă de calcul cu lama dublă.

O bucată de cuarț descoperită în California conține un ac de fier perfect conservat în cristalul transparent care s-a format în jurul său acum multe milioane de ani.

În 1973, lângă orașul Aiud (România), s-a găsit un obiect de aluminiu, vechi de câteva sute de mii de ani, realizat prin evidente procedee industriale, alături de oasele unui mastodont. Din câte știm, aluminiul a fost produs pentru prima oară în 1883 iar mastodonții au existat înainte de apariția omului, până acum 800.000 de ani.

De la daci ne-au rămas 200 de cuie, cu o puritate a fierului de 99,97%, care nu ruginesc de două milenii.

În 1851, în Statele Unite s-a descoperit un obiect în formă de clopot, dintr-un metal asemănător zincului sau unui aliaj de argint, vechi de câteva milioane de ani.

În 1867, în mina de cărbune Hammondsville (din statul american Ohio) a fost dezvelit întâmplător un zid de ardezie, acoperit de hieroglife egiptene. Pilonul de cărbune în care se afla zidul avea două milioane de ani vechime.

La Tihuanaco (Bolivia) s-a găsit o reprezentare a unui toxodon, animal dispărut cu mult înainte de sosirea omului primitiv în zonă.

În 1928, la ieșirea din Marele Canion, s-a descoperit o vale laterală adâncă, numită de indieni *Hava supai* („pereții pictați”). Falezele ce flanchează valea sunt acoperite de petroglife vechi de peste 10.000 de ani. Printre oamenii aflați la vânătoare de mamuți și bizoni se află tyrannosauri, stegosauri și iguanodoni.

Pietrele descoperite de profesorul Cabrera în Ica (Peru) înfățișează oameni alături de dinozauri, călărindu-i sau luptându-se cu ei.

Un mozaic elenistic vechi de cel puțin 2000 de ani, descoperit în secolul al XVII-lea în localitatea italiană Palestrina, prezintă înfățișări ale grecilor și etiopienilor aflați la vânătoare pe malul Nilului. În acest mozaic se poate vedea clar o reptilă ce seamănă foarte bine cu un dinozaur, vânată de oameni.

În peșterile din insulele indoneziene s-au descoperit desene ce înfățișează dinozauri.

În Egipt sunt foarte multe desene reprezentând apatosauri. Aceiași dinozauri au fost desoperiți și pe un cilindru mesopotamian, datând din 3300 î. Hr.

În plus, au fost găsite urme de picior omenesc alături de cele ale unor dinozauri, aflate în același strat geologic, cu o vechime de 70-140 milioane de ani. Oamenii de știință din fosta Uniune Sovietică au făcut publică descoperirea unor urme de om în același strat cu urme de dinozaur. Și în Parcul Național „Dinosaur Valley” din Texas au fost găsite numeroase astfel de urme.

În 1959, dintr-o mină din Italia s-a scos la iveală un schelet omenesc aflat în straturi geologice vechi de câteva milioane de ani.

Amprenta unei ghetă-șenilă, asemănătoare celor ale cosmonauților, a fost descoperită în deșertul Gobi, imprimată într-o placă de nisip pietrificat de câteva milioane de ani.

O urmă de cizmă lăsată în nisipul din Fisher Canyon (statul Nevada, S.U.A.) acum 15 milioane de ani a fost scoasă dintr-un bloc de cărbune.

În 1968, în Delta (statul Utah, S.U.A.) a fost descoperită o urmă de gheață, încrustată pe o porțiune de sol pietrificat, ce conține un trilobit în conturul său. Trilobiții au apărut în Cambrian acum 555 milioane de ani și s-au stins în Permian, acum 220 milioane de ani. Vechimea urmei de pas ce a strivit trilobitul este estimată la 440 milioane de ani.

La Blue Lick Springs, în statul american Kentucky, s-a găsit un mastodont fosilizat la o adâncime de 3,6 metri. Un metru mai jos, sub el, s-a descoperit o terasă făcută din pietre cioplite și îmbinate între ele fără mortar. Ramura Mastodont a dispărut la sfârșitul Pleistocenului, cu sute de mii de ani înainte de apariția omului.

Cine trăia pe Terra acum multe milioane de ani, alături de dinozauri, când știința ne spune că omul a apărut în urmă cu câteva sute de mii de ani? Și cine folosea gloanțe acum 40 de milenii?

Pe platoul de la Marcahuasi (Peru) sunt stânci sculptate în formă de lei, cămile, struți care trăiesc în Africa. Pe lângă acestea mai există stânci cu forme de făpturi preistorice, dispărute cu milioane de ani în urmă.

În 1801, Alexander von Humboldt a descoperit în America Centrală, în munții Encaramada, în savana de lângă Cuycara și în selva dintre râurile Cassiquiare și Orinoco, stânci uriașe, pe vârfurile cărora, la înălțimi inaccesibile, sunt reprezentați tigri, crocodili, sori, stele și multe desene indescifrabile, dintre care unele par siluete umane. Acele stânci sunt numite de indieni *tepumereme* („pietre pictate”).

Lângă orașul mexican Acambaro s-au găsit numeroase statuete străvechi din lut, reprezentând cai, rinoceri, cămile și dinozauri.

De unde cunoșteau băștinașii animale ce trăiau pe alte continente?

La Im Habeter și Hoggar s-au găsit desene vechi de 6.000 de ani, din Neolitic, cu scene de dans ritual, asemănător unui balet de curte regală. În desene se poate observa ca albi, mai puțin numeroși, ocupă o poziție privilegiată. În timp ce negrii se găsesc în situații dependente de albi. De exemplu, pe o frescă, o femeie albă este personajul principal, în fața ei dansând bărbați negri sau doar cu măști negre.

În celebra pictură murală numită *Doamna Albă*, veche de 3-5.000 de ani, descoperită la Brandberg (Africa de Sud-Vest) într-o peșteră de pe așa-numitul „Munte de Foc” din deșertul Namib, o femeie albă, zveltă, mai înaltă decât însoțitorii ei, este îmbrăcată în pulover pe gât și cu mâneci, pantaloni strâmți, mănuși, jartiere, ciorapi, pantofi, iar părul său roșu este prins într-o plasă cu diamante. În spatele ei se află un bărbat alb ce poartă cizme și pe cap o cască cu vizieră. Ceilalți oameni, majoritatea negri, sunt goi, având doar podoabe și arme specifice perioadei.

În desenele gravate de la Lussac-Poitou (Franța) se pot observa oameni în haine moderne, adică sacouri, pălării, șorturi.

În desenele descoperite pe platoul sâncos de la Tamanrasset (Algeria) din Sahara de Nord sunt siluete umane îmbrăcate în costume incomode și groase, având căști rotunde prevăzute cu câte două vizoare foarte mari, perfect circulare.

În 1979 au fost descoperite în valea Cioulout (Mongolia) desene rupestre vechi de 5.500 de ani, gravate în pereții unei galerii cu lungimea de 12 km. Ele reprezintă animale care planează deasupra Soarelui și a Lunii, oameni, șerpi și figuri antropomorfe inexplicabile, greoaie, unele având câte trei degete la mâini și la picioare.

În 1969, pe o stâncă din Fergana (Uzbekistan) a fost găsit un desen neolitic ce reprezintă un om cu o cască sferică etanșată, prevăzută cu antene. În spate are un dispozitiv ciudat, foarte asemănător cu aparatele de respirat folosite pentru evoluția liberă în spațiul cosmic. Cercetătorul rus G. Șațki descoperise încă din 1961 două desene asemănătoare. Primul, din apropierea satului Ohna (Kazahstan), reprezintă un

umanoid al cărui cap e acoperit cu o cască de scafandru înconjurată de raze. Al doilea, situat în apropierea localității Navoy (Uzbekistan), vechi de peste 5.000 de ani, reprezintă oameni dotați cu aparate respiratorii.

O tavă descoperită în El Salvador redă zborul unei ființe umanoide pe deasupra palmierilor, într-un vehicul lung, de forma unui trabuc.

În 1956, în Alpii italici, un arheolog francez a găsit un desen neolitic ce reprezenta un om cu haine greoaie, cu dispozitiv cilindric de respirat în spate și cască rotundă cu vizor și antene.

În 1956, la Jebbaren, în podișul Tassili din Sahara algeriană, cercetătorul francez Henri Lhote a găsit sute de pereți acoperiți cu picturi și gravuri redând mii de animale și oameni. Printre ele se află personaje cu vestimentație neobișnuită pentru acea epocă. Ele țin în mâini verigi de care sunt fixate niște cutii dreptunghiulare. Două dintre ele au antene parabolice fixate pe creștetul căștilor sferice. Alte aproape 20 de personaje au căști rotunde. În centrul platoului, pe o stâncă solitară, tronează figura unui Marelui Zeu Marțian, înalt de 6 metri. Are un costum complet etanșat, asemănător celui spațial, și o cască ce are câteva fante în dreptul nasului și gurii.

Desen rupestre din
Val Camonica

Statuetele Gangu din orașul Kamukai, atribuite culturii Djemon, vechi de 7-8.000 de ani, înfățișează personaje în costume fără cusături, cu garnituri de etanșare între căști și costume, cu vizoare rotunde, identice Marelui Zeu Marțian din Tassili.

În peșterile din Norvegia și Suedia s-au găsit picturi neolitice reprezentând humanoizi cu capetele rotunde, mari și uniforme, fără trăsături distincte, precum și obiecte aeriene cu aripi, care nu pot fi asemuite cu păsări.

Pe stâncile de la Val Camonica (Elveția), arheologul E. Anati a găsit desenați oameni cu costume asemănătoare actualelor combinezoane de aviație. Pe cap au căști rotunde, prevăzute cu antene, iar în mâini țin obiecte triunghiulare.

În 1913 și între 1969 și 1970, în masivul Air, la Kori Taguei (Nigeria) s-au găsit numeroase gravuri rupestre de acest gen. Un humanoid are aleași ciudat combinezon cu pantaloni bufanți și cizme asemănătoare celor de aviator, o cască rotundă cu antene și alte elemente tehnice dispuse pe partea centrală a costumului.

Într-un basorelief vechi de 4.000 de ani din Guatemala, un om cu plete și barbă este îngenunchat în fața unei ființe stranie, ce stă cu mâinile în șolduri. Are un costum de scafandru: cizme înalte, pantaloni bufanți, bluză cu centură și cadran rotund în partea stângă a pieptului, mănuși cu un singur deget, cască rotundă cu vizetă, de la care pleacă un furtun spre rezervorul din spate.

Astronaut de acum
4.000 de ani,
descoperit în Kiev

La Tihuanaco (Bolivia) s-au descoperit statuete sau chipuri umane de piatră. Unele au capetele acoperite cu căști rotunde, cu o mulțime de accesorii neidentificabile (țepi, bile, triunghiuri, cercuri).

La Delamer (Australia) au fost găsite gravuri rupestre vechi de 10-12.000 de ani, reprezentând personaje în costume de scafandru.

În Insula Paștelui, pe vârful vulcanului Rano Kao, la ruinele lui Orongo („satul oamenilor-păsări”) și pe Motunui („insula oamenilor-păsări”) sunt gravate în lavă dură chipuri de oameni cu aripi și cap de pasăre, cu ciocuri lungi, pline de dinți.

Statuetele Dogu, vechi de 6.000 de ani, descoperite în munții provinciei japoneze Aomori, reprezintă umanoizi cu costume pline de detalii tehnice: căști rotunde, echipate cu antene, lanternă, vizoare cu monturi speciale și filtre de lumină, difuzoare și filtre respiratorii.

Între 1970 și 1979, în Kazahstan au fost descoperite multe obiecte metalice antice. Printre ele se află o mică statuie din bronz, ce reprezintă un humanoid cu combinezon greoi, ce formează corp comun cu cască de pe cap, prevăzută cu cizme și mănuși.

În deșertul San Pietro din Chile au fost găsite pe niște dealuri gravuri lungi de zeci de metri, reprezentând ființe umanoide cu aripi, figuri geometrice și inscripții săpate în piatră, având litere de peste 2 metri lungime, asemănătoare alfabetului runic.

Cine sunt aceste personaje?

În Peru, în valea dintre orașele Nazca și Palpa, a cărei suprafață măsoară 120 km pătrați, se află gigantice desene și linii, asemănătoare unor piste de avion. În provincia Arequipa, în deșerturile Majes și Sihuas (la 1.000 km sud-est de Lima) se găsesc desene asemănătoare celor de la Nazca, vechi de peste 3.000 de ani. Printre ele se află un șarpe lung de 72 de metri și lat de 2 metri. În apropiere există două cetăți cu ziduri groase de 5-6 metri, vechi de 6 milenii. Un alt mister din Peru este așa numita Bandă de Gropi, localizată în Valea Pisco. Acolo sunt mii de gropi, adânci cam de doi metri, cu o distanță de un metru între ele. Banda poate fi observată doar din avion.

În sudul Angliei, în valea dintre orașele Oxford și Swindon, se află celebrul „Cal alb de la Abingdon”. Desenul, având 110 metri lungime, a fost realizat prin decuparea unui strat adânc de gazon de sub care a apărut suprafața orbitor de albă a cretei, ce formează de fapt solul. „Calul” este stilizat cu un surprinzător rafinament artistic, fiind realizat într-o manieră ce poate fi calificată drept modernă. Datorită faptului că în apropiere s-au descoperit resturile unor așezări celtice din epoca fierului, în care au fost găsite monede având imprimate imagini asemănătoare, s-a presupus că uriașul desen a fost realizat de triburile de călăreți celți care au trăit în acele locuri cu peste 2.000 de ani în urmă. Sub aspect tehnic însă, realizarea lui rămâne inexplicabilă, indiferent de perioada ei istorică, deoarece desenul poate fi văzut destul de bine numai de pe vârfurile unor coline situate la distanțe variind între 800 și 3.000 de metri, astfel că, dacă celții ar fi condus trasarea lui din acele locuri, ar fi avut nevoie de teodolite, ingineri topografi și în special de un mijloc de comunicare la distanță pentru a transmite coordonatele respective executanților. În orice caz, desenul se vede cel mai bine din avion, de la o înălțime de 800 – 1.000 m, și este atât de clar conturat, încât în cel de-al II-lea război mondial a fost nevoie să fie camuflat, pentru a nu servi drept reper piloților germani.

În comitatul Somerset (Anglia), o mlaștină a fost secată, astfel încât contururile canalelor și porțiunilor secate să reproducă o parte din harta cerului. Lângă Cambridge, pe colinele Gog și Magog se zăresc câteva figuri stranie, iar la Cerne Abbas se remarcă o gigantică siluetă humanoidă.

Cine a realizat aceste desene uriașe, în ce scop și cum?

La Mochica (Peru) s-au găsit măști funerare, statuete, figurine și basoreliefuli aparținând civilizației incae moche, de prin 1.500 î.Hr, ce prezintă o stranie multitudine de tipuri rasiale și somatice: arabi, evrei, negri, mongoli, japonezi, greci și scandinavi care, teoretic, au ajuns în Peru abia după conquistadorii lui Pizarro. Unele statuete sunt sculptate în piatră iar altele, în special măștile funerare, sunt realizate din jad verde de proveniență necunoscută.

Cum au aflat incașii de aceste rase și cum a ajuns la ei jadul tocmai din Asia?

Astronauți în Ecuador

Mari cariere de piatră dură s-au găsit în fostul Sumer, la Gar Kobeh (din 40.000 î.Hr.) și la Baradostian (30.000 î.Hr.), în Norvegia, Germania și Franța (de prin 15.000-10.000 î.Hr.), în America de Sud, în Egipt, în Polinezia și în China (din 30.000-10.000 î.Hr.). La Ezeon-Geber s-a descoperit un adevărat furnal metalurgic, dotat cu un vast sistem de coșuri, canale de aerisire și cazane complexe cu deschizături simetrice, din care se obținea cupru. Această topitorie are peste 6 milenii. În sudul Africii s-au găsit mine de aur vechi de 150.000 de ani, iar în Peru, vechi de 50 de milenii. În afară de aur, în Peru oamenii săpau după cuarț, hematită și ocră roșu. Cel mai vechi harpon, cel mai vechi topor-târâncop de miner și cel mai vechi vârf de lance cu două caneluri (de tip baionetă) din lume au fost descoperite pe teritoriul României de astăzi, având aproximativ 20.000 de ani.

La Shanidar, pe fostul teritoriu sumerian, s-a găsit scheletul unui copil, vechi de aproape 45.000 de ani, ce prezenta indicii clare de iradiere cu izotopi de plumb și cobalt.

În 1972, în regiunea Moanda din Gabon s-au găsit trei pungi alungite de minereu de uraniu sărăcit. Acolo au fost depuse 500 de tone de uraniu 235, care a fost folosit în reactoare atomice moderne aflate în alt loc. Acestea funcționaseră timp de 100 de milenii, acum aproximativ 1,7 miliarde de ani.

Cine se ocupa de minerit și metalurgie acum câteva zeci de mii sau chiar miliarde de ani, când știința ne învață că omul preistoric a coborât din copac acum 6-7 mii de ani?

Cetatea Cnossos din Creta dispunea de instalații sanitare cu 1.600 de ani înaintea erei noastre. Orașele Pompei și Roma din Italia erau alimentate cu apă prin conducte de plumb. De pe fundul lacului Nemi de lângă Roma a fost scoasă o valvă veche de peste 1.900 de ani, denumită „valva Caligula”, cu suprafețe netede și perfect executate. Cetățile mayașilor, incașilor și aztecilor aveau impresionante lucrări de canalizare, rezervoare uriașe și conducte de piatră.

Astronaut din Guatemala

Pe o epavă a unei galere scufundate în anul 78 î.Hr. lângă insula greacă Antikythera, s-a găsit un aparat care prezenta ciclurile solare și selenare în corelație cu mișcările Pământului, precum și poziția tuturor planetelor sistemului nostru solar. Adică îi ajuta pe navigatori să calculeze punctul unde se aflau și direcția de urmat în timpul nopții. Acest dispozitiv poate fi considerat un computer primitiv.

La Tihuanaco (Bolivia), pe peretele de la ieșirea de nord a văii este reprodusă cu exactitate harta fluviului Amazon cu toți afluenții săi.

În 1929 s-a descoperit harta amiralului turc Piri Reis, ce a trăit în secolul al XVI-lea. Pe hartă era reprezentată Antarctica fără gheață, așa cum era acum câteva milioane de ani. La fel ca și harta amiralului Reis, cea a lui Orontius Finnaeus prezintă Antarctica în detaliu, cu sute de ani înainte să fie descoperită.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, arheologul britanic Sir Flinders Petrie a găsit în Egipt un burghiu de granit cu caneluri făcute cu precizie. Granitul nu ar fi putut fi tăiat decât cu un diamant, iar în Egipt nu s-au descoperit astfel de pietre prețioase.

În primul secol al erei noastre, matematicianul și inginerul grec Hero a construit un motor bazat pe aburi, numit *aeolipile*.

Când în anul 214 î.Hr, au fost atacați de o flotă romană, grecii din orașul sicilian Syracuse s-au apărat cu o armă creată de Arhimede, formată din oglinzi uriașe. Folosind lumina soarelui, grecii au creat o rază care a ars flota romană.

Cum au ajuns strămoșii noștri la acest nivel tehnologic mult prea ridicat pentru vremea lor? De unde au luat informațiile? Cine i-a învățat?

În ianuarie 1981 s-au găsit într-o grotă de lângă orașul mexican Guzman desene gravate în piatră, vechi de peste 28.000 de ani, ce reprezintă figuri geometrice.

Cum de cunoșteau oamenii preistorici geometria? Și ce reprezintă acele figuri geometrice?

OZN la botezul
lui Iisus

Numeroase documente medievale, scrise de cronicari europeni (ca englezul Roger Bacon și francezul Geoffroy de Villehardouin) sau orientali (ca bizantinii Laonikos Chalchochodylas, Ioannes Kinnamos și Georgios Akropolites sau arabii Abul Feda și Abul Faragius) descriau „lămpi fără moarte”, pe care niște ființe venite din cer le dăruiseră unor cetăți, eroi sau înțelepți din Europa, Asia și Africa. Aceste surse de lumină erau făcute dintr-un material necunoscut și aveau formă de sferă. Se aprindeau singure, nu foloseau combustibil, nu produceau fum sau miros și dădeau o lumină și o căldură intensă. Dacă erau atinse în timp ce funcționau, sferele declanșau explozii atât de puternice, încât puteau distruge cetăți sau orașe întregi. În arhivele secrete ale Cavalerilor Templieri (printre altele în *Botezul focului*, statutul secret întocmit de magistratul Roncelinus și păstrat parțial într-un pergament din 1240, aflat astăzi la Vatican), în campaniile lor din Orientul Mijlociu și bazinul mediteranean, templierii au întâlnit orașe care posedau sfere metalice foarte mari, furnizoare de căldură și lumină. În insula Cipru, câteva fortărețe și palate din Famagusta și Nicosia au fost distruse prin explozia unor astfel de sfere, după cum consemnau în secolul al XIV-lea cronicile Ordinului, cancelarul Ciprului, Philippe de Mezieres și învățatul Guillaume de Machaut. Când au cucerit o cetate de pe coasta siriană în secolul al XII-lea, templierii au descoperit „*un glob ce lumina fără încetare*”. Marele Maestru a poruncit ca obiectul să fie aruncat în mare, căci era, fără îndoială, „*o lucrătură diavolească*”. După ce globul a fost aruncat, o furtună a pornit din senin și toți peștii din zonă au murit. Învățații din perioada renașcentistă, ca englezul William Gilbert sau germanii Konrad Peutinger și Johannes Jager, amintesc și ei despre lămpi ce ardeau zi și noapte, găsite în cripte și caverne subpământene din Anglia și Germania. Din păcate, acele lămpi au fost distruse fie de autoritățile religioase, fie în timpul războaielor. În Matto Grosso din Paraguay, conquistadorii au găsit un stâlp înalt de 8 metri, în vârful căruia se afla „*o lună mare*” ce lumina toată cetatea și alunga întunericul pe distanțe de sute de metri. În incendiul ce a urmat jefuirii orașului, obiectul a dispărut, nemaifiind găsit printre ruine, după cum consemna cronicarul Barco Centenera. Soldații lui Orellana, trimis de Pizarro în căutarea legendarului Eldorado, au găsit pe malurile Amazonului, printre numeroasele populații indiene, un trib de femei albe, războinice. Indienii le-au spus că acele femei veneau din orașe bogate în aur, puternic fortificate și luminate de „*sori mai mici*” care răsăreau noaptea pe bastioane.

Becul din Dendera

Ținând cont că și pe o frescă din templul zeiței Hathor din Dendera sunt înfățișați doi oameni care poartă becuri uriașe, iar în Bagdad (Irak) au fost descoperite 12 baterii, putem să ne întrebăm: cum de cunoșteau strămoșii noștri electricitatea? Cum au descoperit-o? Sau cine le-a oferit cunoștințele?

În insula Paștelui din Pacific sunt peste 800 de statui uriașe, numite *moai*. Statui asemănătoare se găsesc în Tihuanaco (Bolivia), oraș vechi de aproximativ 17.000 de ani.

În Monte Albain din Mexic, vârful unui munte a fost complet tăiat și nivelat. Acolo se află un oraș „egalitic extrem de vechi.

Dacă piramidele de la Gizeh sunt construite din blocuri de piatră de câte 2-3 tone fiecare, templele din apropiere sunt făcute din blocuri de câte 200-300 de tone fiecare.

Blocuri de piatră din Puma Punku

În Puma Punku din Bolivia sunt blocuri mari de granit foarte bine finisate, îmbinate ca într-un puzzle.

Inginerul specialist Christopher Dunn a găsit la Abu Rawash un bloc de granit cu o tăietură adâncă. El spune că singura metodă de a face o astfel de tăietură este folosirea unui fierăstrău cu diametrul de 11 metri. Lângă piramidele de la Gizeh se află șanțuri pentru aceste fierăstraie uriașe.

La cetatea Blidaru din România s-a descoperit beton dacic care, pentru oamenii de știință, este un fel de „supă metalică” alcătuită din titan, nichel, argint, cupru, vanadiu, siliciu, aluminiu și natriu, iar liantul nu este calciul, ci un compus al siliciului.

Tot în România, la Sarmizegetusa, există roci radioactive dar și sulfură de fier, vanadium, nichel și siliciu. Pe multe pietre ale construcțiilor dacice nu se dezvoltă microvegetația, iar mușchiul crește foarte greu. În schimb, pietrele care au fost scoase din zonă au prins mușchi și au fost deteriorate de intemperii. Cercetătorii presupun că, sub pietre, dacii au instalat lupe de argilă care adună razele infraroșii și ultraviolete, împiedicând dezvoltarea bacteriilor.

OZN-uri la răstignirea lui Iisus

Pe coasta de nord-vest a Franței, la sud de Marea Britanie, se află Carnac, unul dintre cele mai importante situri preistorice. Pe o porțiune de două mile se află peste trei mii de pietre megalitice, ce cântăresc între 50 și 100 de tone, ajungând chiar și până la 350 de tone. Se pare că au fost ridicate între anii 4.500-2.500 î.Hr. Pietrele formează figuri geometrice. Oamenii care vizitează locul spun că simt energii puternice. O legendă spune că giganții au construit Carnacul.

În 1994, în Turcia, un păstor a descoperit ruinele orașului Gobekli Tepe. Testele indică o vechime de peste 12 mii de ani, cu șapte milenii mai veche decât clădirile din Mesopotamia. Aici sunt pietre uriașe în formă de cerc, coloane masive de 19 picioare, animale sculptate (mistreți, tatu și găște) care nu trăiesc în zonă. În 13 ani de cercetări nu s-a găsit nici măcar o singură unealtă pentru tăiat sau sculptat pietrele.

Cum au reușit anticii să ridice asemenea construcții megalitice, cu unelte primitive, pe care noi nu le-am putea construi la fel nici măcar ajutați de tehnologia secolului al XXI-lea? Dar dacă nu ei le-au construit, atunci cine?

La 500 de mile în sudul orașului Cairo, în deșertul nubian din Egipt, la Nabta Playa, se află unul dintre cele mai vechi observatoare astronomice din lume. Situl a fost descoperit în 1974 de către arheologul Fred Wendorf. Cercetările indică faptul că observatorul astronomic are șapte milenii, fiind cu o mie de ani mai vechi decât cel de la Stonehenge.

În sudul Armeniei, în provincia Syunik, la aproximativ 140 de mile sud-est de capitala Erevan, se află orașul Sisian. Alături de el se găsește un vast platou cu multe pietre ce cântăresc mai mult de 50 de tone și se întind pe o treime de milă. Aici se află Carahunge, stonehenge-ul Armenian, ce are aproximativ 7.500 de ani. Așezarea celor 203 pietre de bazalt corespunde constelației Cygnus sau Lebăda. Tot aici se găsesc și petroglife vechi de zece milenii, ce reprezintă extraterestri.

Stonehenge, piramidele din Egipt și cele din America, alături de alte construcții megalitice, au fost construite în funcție de alinierea planetelor.

În nord-vestul statului New Mexico se află o mare concentrare de ruine antice, zonă cunoscută astăzi ca Chaco Canyon. Construite între anii 900 și 1150, cele 15 complexe sunt alcătuite din structuri cu patru etaje și sute de camere. S-a descoperit că locuitorii lor posedau cunoștințe avansate de astronomie. La Fajada Butte, aflat la intrarea în canion, trei bucăți gigantice de rocă sunt poziționate lângă două petroglife în spirală, gravate în spatele stâncii. În timpul solstițiilor și echinocțiilor, acele roci captează lumina Soarelui în așa fel încât pumnale de lumină strălucesc în diferite zone ale petroglifelor.

În 1994, Robert Bauval a demonstrat că piramidele de la Gizeh sunt dispuse într-o ordine precisă în dreptul celor trei stele ale constelației Centura Orion.

În cartea *The Orion Zone* din 2006, arheo-astronomul Gary David a lansat ipoteza că poziția geografică a ruinelor Hopi din sud-vestul Americii oglindește cu precizie structura unor constelații. Centura Orion este îndreptată către cea mai strălucitoare stea, Sirius. Structurile Hopi sunt îndreptate spre Chaco Canyon. Centura Orion se oglindește în complexele mayașe de-a lungul Străzii Morților din Mexico City (ce indică cea mai mare piramidă din lume, Cholula) și în piramidele de la Gizeh (ce indică orașul Heliopolis).

Sirius B, care a fost descoperită în 1960, se învârte în jurul lui Sirius A în 50,09 ani. Dogonii din Mali o cunosc de aproape două milenii și știu că rotația ei este de 50 de ani. Ei mai spun că Sirius B este mic și greu. Abia în anii 1960-1970 telescoapele americane au furnizat dovezi care atestă că Sirius B este unul dintre cele mai grele corpuri cerești cunoscute. Un centimetru cub din materia sa ar cântări 50 de tone. Sumerienii cunoșteau încă de acum patru milenii existența stelei Sirius A, pe care o numeau Ninurta. Pentru egiptenii antici, această stea o reprezenta pe zeița Isis.

De ce erau atât de obsedate toate aceste popoare de stele? Și de unde aveau cunoștințele de astronomie și de astologie?

Siturile arheologice din toată lumea nu sunt localizate la întâmplare, ci sunt conectate prin Grila Lumii, un tipar geometric de energie ce traversează globul. Cine i-a învățat pe oameni să localizeze acele puncte energetice?

În provincia iraniană Behystan a fost găsit un basorelief în care este redat regele Darius salutându-l pe Ahura Mazda (zeul suprem al perșilor). Acesta zboară pe deasupra celorlalți într-o ladă cu aripi, de sub care țâșnesc raze, iar în mâna stângă ține o inconfundabilă manșă de pilot. De fapt, în toată Mesopotamia au fost găsite tăblițe și gravuri pe care erau reprezentate stele înconjurată de raze, în jurul cărora gravitează planete de mărimi variabile. Plus reprezentări ale unor diverse personaje ce purtau pe cap stele sau ființe care zboară în globuri înaripate.

La Kun-Ming, în provincia chinezească Yunan, de pe fundul unui lac din apropierea orașului s-au ridicat la suprafață, în urma unui cutremur, câteva piramide de piatră pe care erau săpate ciudate mașini cilindrice-fusiforme, orientate în zbor spre cer.

În Rusia s-a descoperit un basorelief reprezentând un obiect asemănător unei nave spațiale, formată din 10 sfere lipite între ele, așezate pe un cadru dreptunghiular susținut de doi stâlpi masivi, deasupra cărora sunt plasate alte câteva sfere mai mici, dispuse simetric.

Ce reprezintă aceste obiecte zburătoare?

În 1891, într-un mormânt din anul 200 î.Hr. de la Saqqarah (Egipt), arheologii francezi au găsit un avion mic din lemn de sicomor. Mormântul îi aparținea lui Pa-di-imen, care a trăit în secolul al III-lea î.Hr. Deși egiptologii consideră că este vorba doar despre o pasăre, nu toată lumea a acceptat această variantă. În 2006, expertul în aeronautică și aerodinamică, Simon Sanderson, a construit un model la scară al aceluiași avion, de cinci ori mai mare. Spre surprinderea multora, avionul a zburat, astfel demonstrându-se că „pasărea” din Saqqarah este reprezentarea unui planor.

La începutul secolului trecut, căutând de-a lungul râului Magdalena, hoții de morminte au descoperit un cimitir vechi de peste 1.500 de ani, aparținând civilizației precolumbiene Tolima. Printre obiectele funerare găsite, o duzină reprezintă avioane. În 1997, experții germani în aviatică Alkund Eenboom și Peter Belting au construit o copie a unui avion, numit de arheologi „insecta de aur”, echipând-o cu tren de aterizare și motor. „Insecta” a zburat fără probleme.

Tot în Egipt, pe pereții unui templu din Abydos, se pot vedea reprezentările unui elicopter, al unui avion și al unui submarin.

De unde știau anticii de avioane, elicoptere sau submarine?

Acestea sunt doar câteva dintre descoperirile care ridică o sumedenie de întrebări, la care știința ridică neputincioasă din umeri. Oricât ar dori evoluționiștii să ne facă să credem că totul pe această planetă se datorează evoluției naturale, această teorie are numeroase lacune. Poate că răspunsurile pe care nu ni le poate oferi știința se găsesc la strămoșii noștri, care le-au consemnat pe cale orală, le-au reprezentat grafic în picturi, sculpturi sau desene rupestre, dar și în scris, în cărți, papirusuri, tăblițe de lut, pe pereții templelor sau pe stele din piatră. Pentru a ne cunoaște adevărata istorie, ar trebui să învățăm să ascultăm ceea ce înaintașii noștri încearcă să ne transmită de zeci de mii de ani. Să încetăm să considerăm povești ceea ce este diferit față de ceea ce știm și să încercăm să aflăm substratul acestor așa numite basme. După cum spunea Vasile

Lovinescu în *Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești*: „Basmul conține cunoștințe adevărate, chiar dacă sunt criptate, dar existente din timpuri străvechi. Esența basmului este valabilă și în prezent, și în eternitate.” Sau Mircea Eliade în *Aspecte ale mitului*: „Mitul povestește o istorie sacră, relatează un eveniment care a avut loc în timpul primordial, în timpul fabulos al începuturilor.” Să nu uităm de Ananda K. Coomaraswamy, care scria în *Hinduism și budism*: „Mitul încarnează cea mai înaltă aproximație a adevărului, ce poate fi tradusă în cuvinte.”

Contrar părerii multora, OZN-urile și extraterestrii nu sunt invenții ale secolului XX. Descrieri ale unor ființe venite din cer în nave zburătoare există de la începutul omenirii. Pentru a înțelege în mod corect ce ne transmit strămoșii noștri, nu trebuie decât să ne deschidem mințile, renunțând la orice fel de îndocrinare religioasă sau evoluționistă. Deși în aparență diferite, legendele tuturor popoarelor, încă din cele mai vechi timpuri, vorbesc despre aceleași întâmplări și personaje. Chiar dacă sunt în continuare ignorate de oamenii de știință și nu numai, fiind catalogate drept ficțiune, legendele ascund adevărata istorie a Pământului. Modificate de multitudinea de religii și de scopurile reprezentanților lor, legendele au reușit totuși să păstreze destule indicii care să ne facă să înțelegem mai bine cine sunt zeii din antichitate, cine ne-a creat și cum am fost folosiți de-a lungul mileniilor. Extrăgând esența miturilor, alăturând-o descoperirilor arheologice și ale celorlalte ramuri ale științei moderne, putem pune cap la cap destule piese dintr-un puzzle ce mai are de umplut multe goluri. Și poate, într-un viitor nu prea îndepărtat, ne vom face o idee cât mai apropiată de adevăr despre lumea în care trăim.

Strămoșii noștri, în absolut toate culturile, considerau că zeii lor vin din cer. Sumerienii numeau cerul *an*. Pentru a stabili foarte clar originea zeilor, adică cerul, anticii din toată lumea au inclus cuvântul sumerian *an* în numele zeilor celești. În Sumer, zeul suprem al panteonului, cel care locuia în cer, a primit numele An. Akkadienii, hitiții și babilonienii îl numeau Anu. Creatorul tuturor lucrurilor pentru indienii din America de Nord este Manitu („spirit”), iar pentru hinduși e Vișvakarman. Corespondentul grec al sumerianului An, Ouranos („cerul”), are de asemenea particula *an* în nume. Tot la greci întâlnim și alte personaje cu origini celeste: zeii Pan („pășune”) și Panakea, Pandora („darul lui Pan”), prințesa Andromédē („cea care gândește ca un bărbat”) și regina Danae („uscatul”). În Sumer avem zeii Nanna („iluminătorul”), Inanna și Lugabanda („tânărul rege”), zeul Anșar în Babilon, zeii Wotan și Nanna plus uriașa Angrboda în Scandinavia, zeița Anat în Canaan, zeul Anubis în Egipt, zeii Izanagi, Izanami și Susano-o în Japonia, zeii Vulcan și Ianus la romani, eroii irlandezi Setanta și Ruadan, zeii celtici Nechtan, Boann și Morrigan, zeul Taranis („tunet”) al galilor, zeii Danu și Banan în hinduism, Ahriman în Persia, Rangunui, Papatuanuku și Tane la maorii din Noua Zeelandă, zeii mayașilor Huracan, Xbalanque și C’ana Po, zeul Manco Capac al incașilor.

Biblia descrie atât ființe coborâte din cer, cât și obiecte zburătoare cu care acestea se deplasau. Descrieri ale unor astfel de obiecte se întâlnesc la Moise, Ezechiel, Isaia sau Matei. La începutul decadei 1970, cercetătorul NASA Joseph Blumrich a ajuns la concluzia că ceea ce a descris Ezechiel era o navă spațială. Inginerul de structură german Hans Herbert Beier a realizat o schiță după clădirea pe care Ezechiel a construit-o pentru „*carul Domnului*”, demonstrând că naveta încăpea perfect în templu.

În Manuscrisele de la Marea Moartă sunt prezentate OZN-uri. În *Geneza* este scris că „*oameni au venit din Cer și alți oameni au fost luați de pe Pământ și duși în Cer. Oamenii veniți din Cer au rămas mult timp pe Pământ*”. În *Apocalipsul lui Moise*, Adam și Eva au văzut o navă luminoasă pe cer, din roțile căreia ieșea fum, trasă de patru vulturi. Într-un text apocrif atribuit lui Avraam, el a văzut un car cu roți de foc acoperite cu ochi, iar pe roți era un tron învăluit în flăcări ce curgeau în jurul lui. În *Vedenia lui Isaia*, acesta a fost ridicat la cer de un înger și dus într-un loc unde a primit niște învățături secrete. Deși i s-a părut că au trecut doar două ore, când s-a întors pe Pământ îngerul i-a spus că au trecut 32 de ani.

În cărțile tibetane *Tantjua* și *Kantjua* sunt descrise aparate de zbor preistorice, numite „*perlele cerului*”, făcute din aliaje de fier și un metal dur, negru, identificat de cercetătorii americani cu titanul.

În cartea hindusă *Samsaptakabadha* sunt descrise amănunțit aparatele de zbor ale zeilor (din care ieșea foc) și vehiculele pe care le foloseau la sol. În *Samarangana Sutradhara* sunt descrise mari nave aeriene a căror pupă împrăștiă în timpul deplasării „*foc și mercur*”. Motoarele ionice proiectate astăzi se bazează și ele pe folosirea plasmei propulsive obținută din vaporii de mercur. În epopeea *Ramayana*, veche de cinci milenii, sunt

descrie Vimanas care zburau la mari înălțimi, propulsate de mercur și producând un puternic curent de aer. Se ridicau sau coborau în picaj brusc, puteau zbura cu mare viteză și puteau opri aproape instantaneu în aer, dar produceau un zgomot extrem de puternic la decolare și aterizare. În *Mahabharata*, veche de 7.000 de ani, prințul Arjuna l-a întâlnit pe zeul Indra și pe soția acestuia, Sachi, conducând un „*car ceresc de luptă încununat cu raze*”, vehicul care își ia zborul după ce Arjuna este luat la bord. Indra l-a luat și pe Yudhishthira în car până în cer, apoi l-a adus pe Pământ pentru a-i învăța pe oameni „*legea înțelepciunii*”.

În anul 332 î.Hr, Alexandru Macedon a asediat timp de șapte luni orașul fenician Tyr din Libanul de astăzi. În *Istoria lui Alexandru cel Mare*, deasupra taberei macedonene au apărut la un moment dat cinci „*minunate scuturi zburătoare*” aranjate în formă de V. După un scurt tur deasupra orașului, „*cel mai mare dintre scuturi a eliberat o forță ca un fulger, care a nimerit o parte din ziduri. Acestea s-au spart, iar apoi au venit și alte fulgere. Zidurile și turnurile se prăbușeau, ca și cum ar fi fost construite din noroi. Astfel, armata asediatoare a putut să intre cu ușurință în oraș.*” În 329 î.Hr, în timp ce armata lui Alexandru se pregătea să traverseze Indusul pentru a ataca India, niște discuri zburătoare au bombardat elefanții macedonenilor, silindu-i astfel să se retragă.

În anul 50 î.Hr, Cicero nota în *De Divinatione* că de multe ori au apărut doi Sori sau trei Luni, globuri stranie și flăcări pe cer, s-au auzit zgomote ciudate pe cer, Soarele s-a ridicat noaptea și un nor părea că strălucește.

În secolul I, Plinius cel Bătrân scria în *Istoria naturală* că, sub consulatul lui Valerius și Marius, un scut de foc a traversat cerul, aruncând scânteii.

Un vechi document coreean relatează că în primăvara anului 316, „*30 de stele mari au zburat pe cer spre apus*”.

În Europa secolului al IX-lea, cronicarul Gabalis nota aterizările unor nave în anii 742 și 814.

Analele Laurissene (din secolul al XII-lea), în descrierea asediului de la anul 776, relatează apariția unor obiecte zburătoare, care i-au pus pe fugă pe atacatori.

Textul chinez din secolul al X-lea, *Călătorie în Apus*, conține un pasaj ciudat: „*în timp ce călătorul se ridică tot mai sus și mai sus, cerul se face tot mai negru, ca și cum s-ar fi lăsat noaptea*”. Din câte știm noi, primul om care a văzut cerul negru a fost Yuri Gagarin în 1961.

Cronicarul englez Tillbury nota că, într-o duminică a anului 1270, în orașul Bristol din Anglia, o corabie mare plutea prin aer la 30 de metri deasupra bisericii. La un moment dat ancora corăbiei s-a prins de turlă, iar un omuleț a ieșit și a eliberat nava. După ce localnicii au început să arunce cu pietre în el, omulețul a intrat în navă și a plecat.

Historia de Statu Ecclesiae Dunelmensis consemnează că un OZN strălucitor a fost observat în 1320 în Anglia, la moartea abatelui Durham.

Pe 11 octombrie 1492, aflat pe corabia *Santa Maria* în Triunghiul Bermudelor, Cristofor Columb a observat o lumină ieșind din apă. Fernando Magellan și alți exploratori au văzut lumini asemănătoare.

Pe 14 aprilie 1561 în Nürnberg (Germania) și pe 7 august 1566 în Basel (Elveția) s-au luptat pe cer sfere și discuri mari, colorate în roșu, albastru și negru. Unele dintre ele au căzut pe pământ apoi au ars, fără să lase urme.

Imagine din Theatrum
Orbis Terrarum

În *Letopisețul Țării Moldovei* scris de Ion Neculce (întâmplarea din 8 noiembrie 1517) și în *Analele Brașovului* (evenimente din 26 august 1536, 14 și 19 ianuarie 1549, 12 aprilie 1600, 29 martie 1604, 16 noiembrie și 9 decembrie 1613, 9 august 1687 și 5 septembrie 1694) sunt relatări despre discuri roșii, bile de foc, sori și stele ce se deplasau tăcute pe cer ziua și noaptea, discuri aurii asemănătoare cu Luna ce apăreau ziua, lumini albe și roșii ce se deplasau cu zgomot de tunet în complicate evoluții aeriene.

Jurnalul lui John Winthrop, al doilea guvernator al coloniei Massachusetts Bay, publicat în 1790 sub numele *History of New England 1630-1649*, conține numeroase apariții de OZN-uri în Muddy River din Boston.

Cartea *Theatrum Orbis Terrarum* de amiralul Blaeu conține descrierea și desenul unui astfel de obiect.

În anii 1668, 1783 și 1787, astronomii francezi, englezi și germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părții întunecate a discului lunar.

Prima relatare a unui OZN văzut printr-un telescop vine de la pastorul puritan din America colonială, Cotton Mather, care în 1714 a observat un obiect straniu în dreptul Lunii.

Analele Brașovului consemnează că la 15 februarie 1730, între orele 18 și 21, un obiect strălucitor se deplasa pe cer schimbându-și culoarea alternativ în alb și roșu.

În 1731, deasupra localității Kilkenny din Irlanda, a fost observat un obiect luminos ieșind dintr-un nor roșu. Același obiect a fost văzut în toată Europa, pe parcursul unei întregi săptămâni.

Un vechi manuscris bănățean nota apariția la 6 decembrie 1737 a unui mare obiect aerian strălucind într-o culoare roșu intens, care a staționat între orele 18 și 20 pe cer, separându-se și recuplându-se apoi din noi.

Un alt document românesc descrie că pe 27 noiembrie 1793, Luna a zburat cu mare viteză pe cer timp de câteva ore în decursul zilei.

În 1794, Societatea Regală de Științe din Londra a primit din partea astronomului Wilkins o comunicare științifică despre apariția unui obiect luminos pe suprafața Lunii.

În 1795, trei băieți din Nova Scotia, Canada, s-au hotărât să viziteze Oak Island după ce au observat pe țărmul ei lumini verzi, în miez de noapte. Acolo au găsit un tunel adânc, ce a primit numele *The Money Pit*, ce are diferite platforme din lemn, saltele din fibră de nucă de cocos (care nu există în Canada) și bucăți de piatră cu inscripții ciudate. În urma cercetărilor, s-a descoperit că insula este un sistem hidraulic uriaș.

Pe 10 august 1809, astronomul britanic J. Staveland nota că a observat un obiect aerian strălucitor ce s-a deplasat rapid pe o traiectorie neregulată printre nori.

În 1812, Stan Irimie din Săcele-Brașov nota că a observat „o stea mare cu mai multe raze” care s-a deplasat inițial spre est, apoi s-a întors în vestul Europei. Strălucirea obiectului aerian avea o

intensitate variabilă, iar deplasările sale au putut fi observate timp de patru luni în toată Europa. Ofițeri francezi și ruși, astronomi germani, englezi sau olandezi, savanți italieni și francezi au notat frecvent evenimentul, iar Lev Tolstoi l-a immortalizat în *Război și Pace*.

Francis Arago menționa în 1820 faptul că, în timpul unei eclipse de Lună, observatorii din Embrun (Franța) au văzut o serie de obiecte luminoase care se deplasau în formație, având o traiectorie rectilinie.

Numărul din 22 ianuarie 1853 al ziarului *Hetilap* relatează că pe 6 ianuarie 1853, la ora 6, a apărut deasupra Vienei o bilă de foc care a dispărut și a apărut de trei ori. Când a dispărut definitiv, a făcut-o cu zgomot de tunet. Numărul din 28 decembrie 1853 consemnează că la 20 decembrie 1853, deasupra Sibiului, „*un nor de formă conică*” s-a deplasat pe cer „*mișcându-se în jurul axului său, cu un zgomot ca de locomotivă, a cărui intensitate alterna la intervale regulate*”. După câteva minute, „*norul a dispărut printr-un mic fulger*”.

În iulie 1868, la Capiago (Chile) s-a observat un obiect aerian luminos și foarte zgomotos, ce părea „*un imens condor metalic cu ochi de foc*”.

Pe 22 martie 1870, echipajul navei *Lady of the Lake* a observat un disc cenușiu care zbura pe cer, lăsând în urmă „*o coadă luminoasă*”.

Monedă din Franța,
din 1680

În 1874, profesorul Schafarik de la Observatorul Astronomic din Praga nota că un disc alb strălucitor a traversat suprafața Lunii, rămânând vizibil mult timp. Apoi, luminile au dispărut brusc.

Pe 15 mai 1879, în Golful Persic, începând cu ora 21:40, vasul *Vulturul* a fost urmărit timp de aproape o oră de un ciudat obiect aerian luminos, compus din două roți cu diametrul de 40 de metri, între care era plasat un cilindru cu lungimea de 160-170 de metri. Câteva zile mai târziu, obiectul a fost observat de echipajul navei *Patna* în aceeași zonă.

În 1896 se semnalau pe scară largă OZN-uri în vestul Americii.

Pentru a afla adevărata istorie a omului și a Pământului, va trebui să descoperim în primul rând cine sunt acești „zei” și ce caută pe planeta noastră.

Codul Bibliei

„*Diavolul folosește și Scriptura când vrea să-și atingă scopul.*” – William Shakespeare

MYSTATUTESANDMYLAWSSANDISAACDWELTI
NGERARANDTHEEHOFTHEPLACEASKEDHIM
OFHISWIFEANDHESAIIDSHEISMYSISTERFO
RHEFEAREDTOSAYSHEISMYWIFELESTSAID
HETHEMENOFTHETPLACESHOULDKILLMEFOR
REBEKAHBECAUSESHEWASFAIRTOLLOOKUPO
NANDITCAMETOPASSWHENHEHADBEENTHER
EALONGTIMETHATABIMELECHKINGOFTHEP
HILISTINESLOOKEDOUTATAWINDOWANDSA
WANDBEHOLDISAACWASSPORTINGWITHREB
EKAHHISWIFEANDABIMELECHCALLEDISAA
CANDSAIDBEHOLDISAFSURETYSHEISTHYWI
FEANDHOWSAIDSTTHOUSHEISMYSISTERAN
DISAACSAIDUNTOHIBECAUSEISAIDLEST
IDIEFORHERANDABIMELECHSAIDWHATIST

Sir Isaac Newton era încredințat că în Biblie există un cod secret care dezvăluie viitorul. A învățat limba ebraică și și-a petrecut jumătate din viață încercând să descopere acel cod. După spusele biografului său, John

Maynard Keynes, Newton credea nu doar în existența unui cod al Bibliei, ci și în unul al Universului. Pentru el, Universul era o „criptogramă alcătuită de Atotputernicul”.

Codul Bibliei a apărut în discuție și în secolul al VIII-lea, când un cărturar numit Geniul din Vilna scria că: „*Rânduiala este că tot ce a fost, este și va fi până la sfârșitul vremii e inclus în Tora, de la primul până la ultimul cuvânt. Și nu doar într-un sens general, ci cu amănunte despre fiecare neam și despre fiecare ființă omenească în parte, și amănunte la amănunte despre tot ce i s-a întâmplat din ziua nașterii sale până la săvârșirea sa din viață.*”

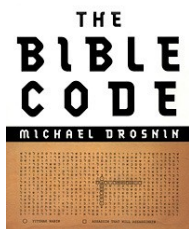
Deși numărul celor care credeau în existența unui cod biblic era mult mai mare, nimeni nu a reușit să aducă măcar cea mai mică dovadă care să ateste acest lucru. Până în anii 1950, când rabinul slovac Chaim Michael Dov Weissmandl a găsit primul indiciu. El a observat că, dacă sărea câte 50 de litere, găsea înscris cuvântul *Tora* la începutul capitolelor Facerea, Ieșirea, Numerii și Deuteronomul. Deși acest lucru nu era o descifrare a codului, măcar a fost primul indiciu care să ateste existența sa.

Inspirat de vorbele Geniului din Vilna și de rabinul Weissmandl, matematicianul israelit Eliyahu Rips a descoperit în 1985 mult căutatul cod, după ce a introdus în calculator Biblia scrisă în ebraică. Fizicianul Doron Wityum l-a ajutat pe Rips, completând modelul matematic. Rezultatele studiilor au fost publicate în 1997 de americanul Michael Drosnin, sub numele *Codul Bibliei*. Drosnin afirma că respectivul cod a fost confirmat de matematicieni de renume de la Yale, Harvard și Universitatea Ebraică, a fost verificat de un specialist în cifruri și coduri din Ministerul Apărării al Statelor Unite și a trecut cu succes prin trei expertize efectuate de specialiști la care a apelat o importantă revistă de matematică din S.U.A. În Biblie este codat absolut orice eveniment din istoria lumii, indiferent cât de infim ar fi acesta, și orice persoană care a trăit sau va trăi vreodată pe Pământ. În Biblie au fost ascunse asasinarea lui Yitzhak Rabin, scandalul Watergate, aselenizarea din 1969, teoria relativității a lui Einstein, criza financiară, războaie și multe alte evenimente. Toate, dacă e să-i dăm crezare lui Drosnin. De exemplu, Amir era codificat în același loc cu Yitzhak Rabin și „*asasin va asasina*”. Cuvintele „*ucigașul a ucis*” apăreau în textul curent al Bibliei, în același verset în care numele Amir apărea în textul ascuns. Tot în același verset, textul ascuns menționa: „*el a lovit, l-a ucis pe premier*”. Amir, ucigașul lui Rabin, era chiar identificat: „*ucigașul său, unul dintre ai săi, cel care s-a apropiat*.” Einstein apare ascuns în Biblie cu „*s-a prezis o persoană cu mintea ageră*”, „*știință*”, „*o nouă și excelentă înțelegere*”, „*el a răsturnat realitatea prezentă*” și „*teoria relativității*”. Ba chiar este codat și motivul dispariției dinozaurilor: în capitolul 1 al Facerii scrie: „*și a făcut Dumnezeu marele Tanin*”. Cuvântul ebraic *tanin* înseamnă dragon sau monstru și apare intersectând cuvântul *dinozaur*, imediat deasupra termenului *asteroid*. Michael Drosnin susține că până și cuvântul *calculator* apare de șase ori în textul curent al Bibliei, ascuns în interiorul cuvântului ebraic pentru *cuget*. Patru din cele șase se află în versetele din Ieșirea care descriu construirea Chivotului Legământului. O dată apare acolo unde Yahweh spune că va face lucruri cum n-au fost în tot Pământul. În Ieșirea 32:16, unde în textul curent este scris „*Tablele acestea erau lucrul lui Dumnezeu și scrierea era scrierea lui Dumnezeu, săpată pe table*”, codul spune: „*S-a făcut pe calculator*”. Deși Rips consideră că acest cod a fost creat de Yahweh și înmănat lui Moise, Drosnin crede că autorii sunt niște extraterestri care aveau puterea de a vedea viitorul, dar nu și de a-l schimba. Drept pentru care au lăsat oamenilor avertismente ascunse într-o carte sfântă.

Deși cartea lui Drosnin a devenit un bestseller și mulți au acceptat existența acestui cod ascuns în Biblie, sunt câteva amănunte care indică faptul că totul este o mare minciună. Să reținem faptul că Michael Drosnin, cel care a popularizat acest cod prin cartea sa, susține că absolut toate evenimentele care au avut și care vor avea loc sunt înscrise în Biblie. Cu toate acestea, sintagma „*colaps economic*” este codificată o singură dată, în 1929. De ce nu apare și criza mondială din 2008? Sau cea care se pregătește să izbucnească acum? „*Război mondial*” este codat o singură dată. Dar noi am avut două până acum. Însă codul nu se referă la primele două, ci la al treilea. „*Război mondial*” și „*holocaust atomic*” se regăsesc împreună cu anii 2000 și 2006. De ce codul nu amintește cele două războaie mondiale, dacă tot conține toate evenimentele care au avut loc până acum? De ce nu amintește de holocaustul atomic de la Hiroshima și Nagasaki? Dacă există codul într-adevăr și a fost lăsat oamenilor de Yahweh sau de extraterestri, cum de nu este exact? Nici în 2000, nici în 2006, nu a avut loc vreun război mondial. Ca să nu mai vorbim de holocaust atomic. Iar aceasta nu este singura dată când „codul” greșește. Codul spune că, în 1996, orașul Tokyo trebuia să fie evacuat din cauza unor plăgi, cianură și virusul Ebola, aduse cu elicopterul. Deși Shoko Asahara, conducătorul sectei Aum

Shinrikyo plănuia așa ceva, evenimentul prezis de cod nu a avut loc. Codul spune că în 2010 trebuia să aibă loc un mare cutremur în Los Angeles, iar în 2000 sau 2006 în China. Nu a avut loc acest mare cutremur în niciunul dintre acești ani, nici în Los Angeles, nici în China. Codul mai spune că vor fi mari cutremure în 2000, 2014 și 2113. Cum în anul 2000 nu am avut parte de așa ceva, sunt mari șanse să nu avem nici în ceilalți doi ani preziși. Codul susținea că în 2006 trebuia să fim loviți de un „*obiect asemănător unei stele*”. Din câte știm cu toții, nu s-a întâmplat acest lucru. Pentru anii 2010 și 2012, codul a proorocit lovirea unei comete de planeta noastră. În 2010 erau preconizate „*zile de groază*”, „*deznădejde*” și „*întuneric*”, iar în 2012 „*Pământ nimicit*”. Cum nu s-a întâmplat acest lucru în 2010, ceva îmi spune că nu se va întâmpla nici în 2012.

O altă eroare a acestui așa-zis cod al Bibliei este distrugerea dinozaurilor de către un asteroid. Deși aceasta este varianta oficială a oamenilor de știință, cei cu ceva neuroni nu pot accepta această ipoteză. Un asteroid nu putea distruge doar reptilele mari, apoi să cauzeze transformarea speciilor supraviețuitoare în alte specii. De exemplu, dacă ordinul primatelor exista acum 70 de milioane de ani (așa cum susțin oamenii de știință) și există și astăzi, este evident că primatele nu au fost distruse acum 65 de milioane de ani, împreună cu dinozaurii. Ipoteza nimicirii dinozaurilor de către un asteroid are numeroase lacune, care depășesc până și barierele logicii sau ale bunului simț. Orice entitate superioară care ar fi inclus această informație în cod ori ar fi fost ignorantă, ori mincinoasă. Cel mai probabil este vorba doar de părerea personală a autorului cărții, nicidecum de un mesaj lăsat oamenilor de către forțe superioare.

Pentru a exista un cod în Biblie ar trebui ca toate cărțile ei să fi fost scrise în același timp, așa cum susține Drosnin. De aceea că exemplu faptul că evreii nu au voie să schimbe nici măcar un singur cuvânt din cartea lor sfântă: deoarece astfel nu s-ar putea accesa codul. Lucru absolut logic, de altfel. Dacă ar exista un cod pentru toată Biblia, ar fi trebuit ca toate cărțile ei să fi fost scrise în același timp. E drept că tradiția evreiască susține că Moise a scris primele cinci cărți ale Vechiului Testament, însă celelalte ar fi fost scrise mult mai târziu, de diferite persoane, în diferite perioade de timp. Dar cum s-a demonstrat de multe ori că nici Moise, nici alți patriarhi nu au scris vreo carte a Vechiului Testament, ci toate au fost concepute de preoții lui Ezdra după exilul babilonian, apare posibilitatea ca respectivul cod, dacă ar fi existat, să fi putut fi implementat. Dacă Vechiul Testament a fost scris în același timp, și nu în perioade diferite, ar putea exista un cod ascuns în spatele scripturilor. Însă Drosnin susține că există un cod în întreaga Biblie, nu doar în Vechiul Testament. În cartea lui, Apocalipsa după Ioan din Noul Testament joacă un rol foarte important. Acolo susține el că a găsit numeroase detalii despre apocalipsa care ni se pregătește în curând. După cum am spus mai devreme, la fel și Drosnin, pentru a exista un cod în Biblie ar trebui ca toate cărțile din care este compusă să fi fost scrise în același timp, nu în perioade diferite. Sunt mari șansele ca Vechiul Testament să fi fost conceput într-o singură perioadă, nu în mai multe, însă Noul Testament a fost redactat câteva secole mai târziu. Nu încap nicio îndoială că Vechiul Testament a fost scris înainte de Iisus, iar Noul Testament după el. Prin urmare, Biblia a fost scrisă în perioade diferite, ceea ce exclude posibilitatea existenței unui cod în spatele cuvintelor ei. Bineînțeles, apărătorii acestei idei pot susține că acea entitate superioară a creat codul și toate cărțile Bibliei, dar le-a dictat patriarhilor, profeților și apostolilor câte o parte, în diferite perioade. Dar de ce ar fi făcut asta? Această variantă ar fi fost una inutilă și probabil periculoasă, ținând cont că, fiind mai multe scripturi și mai mulți autori, dacă dispărea o singură carte, codul ar fi devenit inefficient. În plus, scripturile evreilor au fost mult mai multe, cele care formează Biblia fiind alese la Conciliul de la Nicea în anul 325. Așadar, trebuie să presupunem că creatorul codului știa ce cărți vor fi incluse în Biblie și a ales să introducă respectivul cod doar în ele. O idee atât de aberantă încât nu merită dezbătută prea mult. Biblia nu putea fi compusă de o singură entitate și dictată celor pe care îi considerăm autorii de drept, măcar pentru faptul că se observă clar stiluri diferite de exprimare. Acesta este motivul pentru care cercetătorii au stabilit că Vechiul Testament este compus din patru surse. De altfel, mulți au criticat cartea lui Drosnin, printre care se numără matematicianul australian Brendan McKay, matematicienii israeliți Dror Bar-Natan și Gil Kalai sau psihologul israelit Maya Bar-Hillel. Aceștia au demonstrat că Drosnin și Rips au trișat în demonstrațiile lor iar codul Bibliei este o mare minciună.

Dacă acest cod e doar o invenție, cine ar avea ceva de câștigat de pe urma acestui lucru? În primul rând evreii. Dacă ar fi acceptată ideea că Biblia ascunde un cod ce conține informații despre toate evenimentele trecute și viitoare, nimeni nu ar mai putea să se îndoiască de sacralitatea acestei cărți, implicit a religiei iudaice. Prin urmare, dovada că Biblia este singura carte ce conține un astfel de cod este dovada că într-adevăr evreii sunt poporul ales. Acceptând ideea existenței codului biblic ar însemna să acceptăm ideea superiorității evreilor și tot ceea ce implică acest lucru. Iar codul biblic este una dintre multele încercări ale evreilor de a-și impune în toată lumea religia, dumnezeul și titulatura de „popor ales”. Hitler este condamnat și astăzi pentru îndrăzneala de a considera rasa ariană superioară celorlalte rase. Însă îndrăzneala evreilor este acceptată, măcar din teama de a nu fi acuzați de antisemitism. Din păcate...

Michael Drosnin nu este un simplu jurnalist, așa cum suntem tentați să credem. După cum a recunoscut în cartea sa, printre persoanele cu care ținea legătura se numără prim-miniștrii israeliți Yitzhak Rabin, Shimon Peres și Benjamin Netanyahu, Dore Gold – consilierul premierului Netanyahu pentru securitatea națională, Danny Yatom – șeful Mossadului (serviciul secret israelian), generalul Isaac Ben-Israel – șeful Departamentului științific al Ministerului Apărării israeliene, generalul Uri Saguy – șeful Contraspionajului militar israelian, poetul Chaim Guri – prieten apropiat al premierului Rabin și istoricul Ben-Zion Netanyahu – tatăl și consilierul premierului Netanyahu. Cu unii dintre aceștia, Drosnin s-a întâlnit constant și a avut numeroase discuții telefonice. Cu alții, contactul s-a rezumat doar la câteva scrisori. Ținând cont că jurnalistul american Michael Drosnin avea acces la cel mai înalt nivel, putem presupune că era un prieten al israeliților. Numeroasele sale drumuri din Statele Unite până în Israel și înapoi au costat destul de mult. Cum un salariu de jurnalist nu cred că acoperă toate aceste cheltuieli iar drumurile sale nu au fost în interes de serviciu (ca să presupunem că ziarul la care lucra i-ar fi decontat cheltuielile), tragem concluzia ori că Drosnin avea destui bani, ori că a fost finanțat. Dacă era o persoană bogată, e greu de crezut că ar fi practicat meseria de jurnalist (în cel mai rău caz putea să-și cumpere sau să-și înființeze o publicație). În acest caz, rămâne doar varianta sponsorizării. Cum cei care ar fi avut cel mai mult de câștigat de pe urma apariției cărții *Codul Bibliei* ar fi fost evreii în general și israeliții în special, deducem cu ușurință cine a finanțat din umbră cercetările lui Michael Drosnin. Așa se explică și accesul la oficialitățile israelite, dar și faptul că, deși Drosnin se autodeclară de multe ori ateu (pentru a ne convinge de imparțialitatea sa), numește de câteva ori Ierusalimul orașul sfânt iar Biblia, cartea sfântă. Nu știu ce părere au ateii dar n-am întâlnit niciunul până acum care să considere sfinte Biblia și Ierusalimul. Dar poate n-am întâlnit eu iar ei există.

După Codul Bibliei, Codul Piramidelor, Codul lui Da Vinci sau Codul lui Oreste, tragem concluzia că întreaga noastră existență e codificată. Bine că se găsesc mulți „spărgători de coduri” care ne oferă decodul „potrivit”. Cu toate că aș prefera unul pentru HBO...

Reiki

„Dorința de a vedea duhuri, curiozitatea de a afla ceva despre ele și de la ele, este semn al unei cât de mari nechibzuințe și a unei desăvârșite necunoașteri a predaniilor morale și făptuitoare ale Bisericii Ortodoxe. Cunoașterea duhurilor se dobândește într-un cu totul alt chip decât presupune iscoditorul neîncercat și nesocotit. Împărtășirea pe față cu duhurile este pentru cel neîncercat o cât se poate de mare nenorocire sau slujește drept izvor al celor mai mari nenorociri.” – Sfântul Ignatie Briancianinov

După episodul cu fanatica religioasă, cineva de sus cu un deosebit simț al umorului mi-a pregătit și cealaltă extremă. Acum câteva zile am cunoscut un tip aparent normal, ce nu părea să ascundă multe lucruri sub înfățișarea sa de tocilar. Însă aparențele înșeală întotdeauna. Sau cel puțin așa se spune.

Din vorbă banală în altă vorbă banală, am ajuns și la sensibilul subiect al religiilor. Observând că am anumite cunoștințe, respectivul mi-a propus să mă inițiez. În ce anume, nu a specificat. Important era să mă inițiez în ceva, pentru a-mi aprofunda cunoștințele. Dar cum el era maestru nu-știu-de-care în reiki, bănuiesc că acesta este domeniul în care mă vroia inițiat. L-am refuzat cât am putut de politicos (deși trebuie să recunosc că nu prea mă caracterizează politețea), specificând foarte clar că nu vreau să fac parte din niciun fel de grup mistico-religios care să încerce să-mi spele creierul cu tot felul de absurdități. Prefer să descopăr singur adevărul decât să mi-l ofere cineva pe tavă. Măcar sunt sigur de intențiile mele dar nu pot spune același lucru despre cele ale „maestrilor” spirituali care se oferă să mă inițieze. Refuzul meu l-a deranjat vădit, lucru remarcat și de cele două prezențe feminine care ne însoțeau. După o izbucnire nervoasă și un mic atac energetic care m-a ocolit, „maestrul” s-a calmat și a încercat să mă convingă de faptul că tehnicile mistice orientale au doar părți bune. Bineînțeles că această idee puerilă contrazice chiar conceptul oriental de yin și yang, cele două părți opuse care formează un întreg. Dar pentru el nu a contat. Nu a știut nici să-mi răspundă de ce secrete păstrate ascunse timp de multe mii de ani, la care aveau acces doar oameni aleși cu grijă și pregătiți foarte mult timp, sunt acum la îndemâna oricui plătește o taxă.

Până la urmă, ce este reiki-ul? O practică spirituală dezvoltată în 1922 de budistul japonez Mikao Usui. Practicanții reiki vindecă diferite afecțiuni cu ajutorul palmelor. În japoneză, *reiki* înseamnă „atmosferă misterioasă” și provine din chinezescul *lingqi* – „influență supranaturală”. La prima vedere nu pare nimic în neregulă cu această practică. Dar dacă săpăm mai adânc...

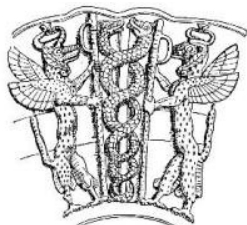
Deși este considerat o formă de medicină alternativă, concluzia unui studiu medical din 2008 este că „*sunt insuficiente dovezile care să dovedească faptul că reiki poate fi considerat tratament pentru vreo boală. Prin urmare, valoarea reiki-ului rămâne nedovedită.*” Cu alte cuvinte, nu s-a putut dovedi că reiki într-adevăr poate vindeca vreo boală. William T. Jarvis, membru al Consiliului Național Împotriva Fraudelor Medicale a declarat că orice efect minor pe care îl poate avea reiki-ul este datorat autosugestiei sau efectului Placebo. În plus, mai multe persoane care au fost vindecate prin reiki au declarat că după un timp bolile au revenit, chiar în stare mai avansată.

Eficient sau nu, există vreo șansă ca reiki să fie mai mult decât o tehnică alternativă de medicină? Se poate ascunde ceva în spatele „vindecărilor” miraculoase? Puțini știu că în această practică se folosesc simboluri.

Simbolul tibetan

Unul **Nin Giz Zida** dintre aceste simboluri se numește Nin Giz Zida, care în tibetană înseamnă „șarpele de foc”. „Șarpele de foc” reprezintă „șarpele adormit” ce sălășluiește la baza coloanei vertebrale. Numit Kundalini în India, el deschide toate chakrele atunci când este trezit, oferind cunoaștere. Chiar dacă practicanții reiki susțin că numele Nin Giz Zida este un cuvânt tibetan, foarte puțini știu că Ningișzida este în realitate numele unui zeu sumerian al lumii de dedesubt. Acest nume înseamnă în sumeriană „stăpânul copacului cel bun”. Conform unei tăblițe descoperite în orașul Lagaș, Ningișzida era fiul zeului suprem, Anu. Era reprezentat ca un șarpe cu cap de om. Simbolul său erau doi șerpi încolăciți în jurul unei tije, simbol preluat mai târziu de greci pentru caduceele divinităților Hermes, Dionysos și Asklepios, iar de romani pentru Mercur. Cum purtătorii de caduceu Ningișzida, Hermes și Dionysos erau zei ai fertilității iar Asklepios (Esculap pentru romani) se ocupa cu vindecarea, șarpele încolăcit a devenit simbolul medicinei, reprezentând viața. În realitate, Ningișzida nu era numele unui zeu, ci unul dintre epitetele lui Enki, zeul sumerian al înțelepciunii, meșteșugurilor, artelor, creației, apei și inteligenței. Era cel mai important zeu pentru incantații, patronul preoților, ce stăpânea la perfecție

Simbolul lui Ningishzida

magia și avea capacitatea de a atribui o soartă. Casa sa era sub pământ, în Apsu (apa freatică, oceanul subteran). Numele său înseamnă „stăpânul Pământului” dar poate fi interpretat și ca „stăpânul dedesubtului”. Simbolurile sale includ capra, peștele (ce mai târziu au fost combinate într-o ființă cu partea superioară ca de țap, iar cea inferioară ca de pește), țestoasa, toiagul cu cap de berbec, semiluna, tridentul, șarpele și un vas din care se revarsă apa. Akkadienii și babilonienii îl numeau EA („casa apei”), iar numărul său sacru era 40, corespondentul titlului de Mare Prinț. Enki era fiul cel mare al zeului suprem An. A fost exilat pe Pământ după ce a încercat să-și detroneze tatăl. A creat oamenii, le-a oferit cunoașterea și i-a civilizat. S-a luptat pentru supremație cu fratele său mai mic, Enlil, dar a fost învins și închis în subteran. Fiul său cel mare, Martu (Marduk pentru babilonieni) a continuat lupta tatălui său, devenind în cele din urmă conducătorul Terrei. Miturile mesopotamiene plus multe alte dovezi indică faptul că Enki / Ningishzida era cel cunoscut în lumea creștină drept Șarpele Lucifer sau Satan. Tibetanii știau acest lucru, acesta fiind motivul pentru care Nin Giz Zida este „șarpele de foc” care oferă cunoașterea. Pe lângă acest simbol, în reiki mai există și Huo Long, adică „dragonul de foc”, care semnifică același lucru.

Cum reiki folosește cel puțin un nume sumerian, Ningishzida, e posibil să întâlnim aici și alte denumiri sumeriene. Cea mai bună dovadă e chiar numele reiki, care face trimitere la aceeași divinitate-șarpe. În japoneză, *rei* înseamnă „suflet, spirit” iar *ki* reprezintă energia vitală. În sumeriană, *ki* înseamnă „pământ”, așa cum se vede și în Enki, „stăpânul Pământului”, care este format din *en* („stăpân”) și *ki* („pământ”). Așadar, reiki s-ar putea traduce „spiritul Pământului”, care reprezintă fără îndoială zeitatea-șarpe. Nu putem să trecem cu vederea declarația maestrului reiki Komyko Nakamura: „*Spiritul Reiki este deasupra tuturor!*”. Chiar și așa, traducerea tot nu este exactă. Pentru că nu doar a doua parte a cuvântului reiki trebuie tradusă din sumeriană, ci și prima. Cum *rei* înseamnă „rege”, traducerea cea mai exactă a numelui reiki este „regele Pământului”. Care are același înțeles cu Enki, „stăpânul Pământului”. Prin urmare, reiki nu înseamnă „atmosferă misterioasă” sau „influență supranaturală”, așa cum vor inițiații să ne facă să credem. Ci doar o evocare a zeității care le-a adus oamenilor aceste cunoștințe și care îi ajută în procesele de vindecare. Contra cost, bineînțeles. Influența sumeriană în Japonia se observă nu doar din adoptarea numelui reiki sau al simbolului Ningishzida. Mitul exilării zeului Susano-o este identic cu cel sumerian, al lui Enki. Numele zeului Ninigi este de origine sumeriană, însemnând „Domnul ochi”, indicând în mod evident un Veghetor. Iar templul Tokei-ji mai era numit și Enkiri-dera („templul divorțului”), în care numele sumerianului Enki este evident.

Conform miturilor lumii, acest Enki sau Ningishzida este cel care le-a adus Enki oamenilor magia. *Cartea lui Enoh* îl numește Azazel („zeul răzvrătit”) sau Samiaza („rebelul renumit”), acesta fiind conducătorul îngerilor căzuți sau Veghetori. Pentru învățăturile sale, a fost pedepsit de Dumnezeu evreilor, alături de însoțitorii săi. Nu doar ei, ci și oamenii care au primit acele învățături: „*Domnul a dat o poruncă pentru cei ce sălășluiesc pe Pământ – ca ei să piară căci au aflat toate tainele îngerilor, toate silniciile demonilor, toate puterile lor – cele mai tainice dintre ele -, toate puterile celor care practică magia, puterea vrăjitoriei și puterea celor care făuresc chipuri turnate pretutindeni pe Pământ (...)* Și El mi-a zis: «*Din pricina nelegiuirilor lor, li s-a hotărât judecata și aceasta nu va fi înlăturată de Mine nicicând. Din pricina vrăjitoriilor ce le-au căutat și le-au învățat, Pământul și cei ce se află pe el vor fi nimiciți.*»” (*Cartea lui Enoh*, cap. LXV). Această pedeapsă a practicanților magiei se observă chiar și în ziua de azi: absolut toți mor în chinuri, indiferent de felul magiei pe care îl practică. Biserica creștină a dus mai departe această poruncă a Dumnezeului biblic, luptând împotriva magiei. Ce e drept, exagerând în perioada Inchiziției (și nu numai). Kabbalah evreiască, o colecție de ritualuri magice, le-a fost

adusă oamenilor de îngerul Raziel („zeul secretelor”), conform manuscrisului *Sefer Raziel HaMalakh* („Cartea Îngerului Raziel”) din secolul al XIII-lea. Se spune că Noe i-a folosit învățăturile pentru a-și construi Arca, Moise pentru minunile din fața faraonului și plăgile trimise asupra Egiptului, iar regele Solomon pentru a invoca și captura demoni. În *Cartea egipteană a morților*, Thoth spune că zeii născuți de Nut (primii zei de pe Terra, Veghetorii evreilor) au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat demonii (capitolul CLXXV). De altfel, *Talmudul* îi consideră demoni pe acești îngeri decăzuți. La fel și creștinismul sau islamismul.

Întrebarea ce apare inevitabil este următoarea: dacă acești zei / îngeri decăzuți sunt priviți ca niște entități malefice, pot fi considerate învățăturile lor benefice pentru oameni? Ținând cont că toți practicanții magiei mor în chinuri, se pare că nu (vorbim de magie adevărată, nu de scamatorii aflate la îndemâna oricui). Ce nu știu mulți e faptul că, pentru ritualurile magice, se folosește o energie negativă. Vrăjitorul sau magicianul trimite această energie asupra persoanei pe care o afectează ritualul său, în mod benefic sau negativ. Această energie negativă înlocuiește o mare parte din cea pozitivă atât din biocâmpul vrăjitorului, cât și din ale victimelor sale. Surplusul de energie negativă creează un dezechilibru energetic, ceea ce duce la apariția diferitelor afecțiuni fizice sau psihice și a diverselor întâmplări nefericite pe care le punem pe seama ghinionului. Din această cauză, sentimentele negative devin predominante în practicanții magiei, de multe ori fără ca aceștia să-și dea seama. Biserica ar spune că, prin magie, Diavolul își câștigă adepți. Deși e o afirmație puerilă, într-un fel are dreptate. Energia pozitivă, parte din Divinitate, este înlocuită în timp de cea negativă. Acești oameni nu doar își pierd șansa de evoluție spirituală, ci involuează. Personal consider că adevărații „îngeri” sunt foști oameni care, de-a lungul mai multor vieți, au ajuns la un grad înalt de evoluție spirituală, astfel rupându-se de partea lor umană și devenind entități energetice benefice. În același mod consider că cei care involuează spiritual pot deveni acele entități energetice malefice pe care le numim „demoni”. Surplusul de energie negativă provocat de ritualurile magice duce la această involuție și transformare într-o entitate negativă. Un alt aspect al magiei este că folosește aproape întotdeauna entități (aspect pe care mi l-a confirmat și „maestrul”). Vrăjitorul sau magicianul invocă o entitate negativă pe care o trimite să-i împlinească dorința. Din păcate, nu toți cei care se joacă cu aceste ritualuri sunt în stare să trimită acele entități în lumea din care au venit. Prin urmare, în urma multitudinii de ritualuri magice de orice fel, nenumărate entități malefice au rămas în lumea noastră, infestându-ne cu energia lor negativă. Să ne mai mirăm de faptul că oamenii au devenit din ce în ce mai răi?

Poate fi considerat reiki-ul o formă de magie? Practicanții spun că nu. Însă, ținând cont că nu este vorba despre o formă de vindecare doar prin biocâmp, ci una care implică întotdeauna simboluri și ritualuri, îl putem încadra în această categorie. Magia a fost adusă oamenilor de entități malefice. „Maestrul” mi-a confirmat acest lucru. Ba, mai mult, mi-a mărturisit că marea maestră Danaela le-a dezvăluit faptul că reiki-ul a fost adus oamenilor de către îngerii decăzuți. În plus, unul dintre gradele reiki se numește *egregor*, nume care provine de la *egregori*, cuvântul grecesc pentru Veghetori. Întrebat de ce crede că îngerii decăzuți ne-au adus reiki-ul, „maestrul” mi-a răspuns că nu s-a gândit la acest lucru, dar și că nu îl interesează. Poate că modul meu de a gândi este defect, dar întotdeauna când cineva se oferă să mă ajute, mă întreb ce are de câștigat de pe urma acestui ajutor. Îmi vine greu să cred că adepții reiki (sau cel puțin unii dintre ei) nu fac același lucru. Cel mai probabil, „maestrul” știe răspunsul dar îl ignoră, orbit de iluzia unei aparente puteri. Într-adevăr, este vorba de iluzii în reiki, nicidecum de fapte concrete. Nu există niciun fel de dovezi științifice pentru existența *ki*-ului sau a vreunui mecanism care să-l poată manipula. O revizuire sistematică a unui test clinic aleatoriu care a avut loc în 2008 nu a susținut eficacitatea „tratamentului” reiki sau a recomandărilor pentru folosirea reiki în tratarea vreunei boli. Prin urmare, nu poate fi considerată medicină alternativă, pentru simplul fapt că nu vindecă nicio afecțiune. Așa-numita vindecare este temporară, afecțiunile respective revenind în scurt timp. O americană povestea la un post de radio că a practicat reiki, că într-adevăr se vindecase de bolile grave pe care le avea și că, la rândul ei, putea să vindece pe alții. Până la un moment dat când și-a dat seama de unde vine acea energie și ce înseamnă simbolurile folosite de practicanți. După cum declara dumneaei, energia vine de la demoni, iar simbolurile și ritualurile sunt pentru chemarea spiritelor rele în sufletul celui căruia îi este destinat „tratamentul”. Aflând aceste lucruri, respectiva a renunțat numaidecât la reiki. Iar bolile de care se „vindecase” îi reveniră de zece ori mai grave și mai dureroase. Asta dacă într-adevăr se vindecase vreodată, și nu a avut doar iluzia vindecării...

Un Mare Maestru reiki, Bogdan Georgescu, scria în numărul 5 al revistei „*Jurnalul Conspirației*” că simbolurile folosite în reiki sunt ca niște chei, folosite pentru a deschide o poartă, pentru a avea acces la o anumită energie. Exact ce spuneam mai sus, că aceste ritualuri și simboluri magice au scopul de a aduce în lumea noastră entități malefice. Energia la care se referă maestrul Georgescu este acea energie negativă de care aminteam mai devreme. Georgescu explică și cum își poate folosi cunoștințele pentru a obține ceva, folosind un atac energetic: „*am de câștigat un proces: un atac energetic, la nivel de Chakra 5 (care e chakra comunicării).*” Că practicanții reiki sunt în stare de astfel de atacuri, am observat cu ochii mei, când „maestrul” pe care l-am cunoscut a încercat acest lucru de două ori. În numărul 6 al revistei amintite mai sus, Maestrul Georgescu recunoștea că există inițiați care se folosesc de accesul la entități și energii negative. Ba chiar a recunoscut că nu există magie albă, doar neagră. Însă părerea dumnealui este că Dumnezeu ne îngăduie să folosim magia. După părerea sa, putem accesa entități malefice doar pentru că Dumnezeu vrea acest lucru. Dacă n-ar fi vrut, nu am fi putut să o facem. După această logică am putea spune că Dumnezeu vrea să ucidem, să violăm copii sau să torturăm animale. Dacă n-ar fi vrut, n-am fi fost în stare să facem asta. Dar suntem, așa că e vorba doar de voia Domnului. Așa să fie, oare?

Pentru a mă convinge de bunele intenții ale reiki-ului, „maestrul” mi-a recomandat cărțile lui Ovidiu Dragoș Argeșeanu, un alt Mare Maestru al practicanților reiki din România. Pe site-ul personal al domnului Argeșeanu am găsit un citat care m-ar înfiora dacă aș fi fost mai slab de înger: „*Într-o zi m-am trezit cu Iisus în fața mea. «Taie-mi capul!» mi-a spus. «Cum să fac asta, Doamne?!» «Fă ce îți spun!» îmi spuse. Cu inima îndoită am ridicat Sabia de Lumină și am lovit scurt.*” Băi, jefi care ești... Într-una din cărțile sale, Argeșeanu susține că stătea într-o zi la o bere, pe o terasă, când a călătorit brusc în Astral, acolo unde s-a întâlnit cu Iisus. Cu această ocazie trebuie să remarcăm faptul că domnul Argeșeanu este cel mai bun prieten al divinității. Dacă apostolii au luat masa cu Iisus și au închinat un pahar de vin, doar Argeșeanu a ieșit la o bere cu acesta. Același maestru reiki susține că s-a întâlnit și cu arhanghelii Mihail și Gavril, cel din urmă însărcinându-l să învețe un preot ortodox cum să-și săvârșească slujbele. În altă carte, Argeșeanu susține că s-a certat cu arhanghelii și chiar i-a decapitat (are o problemă omul cu capetele) iar pe Iisus l-a scuipat pentru a verifica dacă este într-adevăr El. În cartea „*Reiki între mit și realitate*”, Argeșeanu scrie că „*preasfinților ortodoxe*” nu le cade bine când Duhul Sfânt nu se mai pogoară pe capul preoților, ci pe al vreunui practicant reiki sau radiestezist: „*Vine Duhul Sfânt și fâ! fâ! fâ! Nu are unde se așeza și se întoarce de unde a venit!... Normal că preoții ortodocși sunt frustrați când văd lumina venind din altă parte decât din altar și că nu mai pricep nimic din toate astea și atunci, pentru că le fuge pământul de sub picioare, odată cu recunoașterea, banii sau mă rog, bunurile materiale, în loc să-și reconsidere atitudinea față de divinitate, om și cunoaștere, încep să arunce cu noroi în ceea ce nu înțeleg și nu pot accepta.*” Probabil după ce s-a pogorât Duhul Sfânt sub formă de porumbel pe creștetul maestrului, i-a lăsat acestuia o amintire verzuie, altfel nu se explică faptul că Argeșeanu se contrazice. În aceeași carte, îi îndeamnă pe adepții săi să meargă și la *dezlegarea unui preot*, deoarece aceasta, alături de post negru, rugăciune sau împărtășanie, ajută la creșterea vibrației. Până la urmă, „*porumbelul*” nu se mai așează pe capetele preoților, dar rugăciunile lor încă sunt valabile? De unde le vine acestora harul? Cred că nu din ritualuri magice precum reiki. Tot în „*Reiki între mit și realitate*”, Argeșeanu își informează cititorii că împărtășania de la biserică nu are nicio valoare, deoarece Iisus vine în pâinea și vinul pe care le „*sfințește*” maestrul reiki: „*Io iau un pahar de vin și înmoi în el pâinea de la masă și spun cuvintele Mântuitorului: «Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu». Și continui: «Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, carele pentru mulți se varsă!».* Și dau să mănânce celor de la masă. Are valoare de Împărtășanie? Are, domnilor, o valoare mai mare decât cea din bisericile voastre pentru că Iisus nu mai vine la voi!” Vine la cavalerul jefi cu sabie de lumină, pregătit să decapiteze pe oricine îi deranjează meditațiile de la terase. Dacă nu s-au gândit bieții preoți să-i facă lui Iisus cinste cu o bere, la fel ca maestrul Argeșeanu...

Din scrierile lui Argeșeanu reiese o clară aversiune a acestuia față de creștinism, presărată pe alocuri cu sadism și porniri criminale. Din decapitățile sfinților și scuipatul acestora rezultă cu ușurință ura lui Argeșeanu

față de ei. Recunosc că nu sunt un bun creștin și că critic Biserica ori de câte ori am motive, însă e o diferență între acest lucru și ura care se pare că l-a cuprins pe Argeșeanu împotriva creștinismului. Nu am învățat încă să-mi iubesc dușmanul, dar am învățat măcar să nu-l urăsc. Acest sentiment negativ nu poate atrage decât alte energii negative și, măcar din acest motiv, caut să-l ocolesc. Cu atât mai mult ar trebui să facă același lucru un „guru” ce pretinde că iese la bere cu Iisus și că Duhul Sfânt s-a pogorât pe creștetul său. Dar să vedem ce spun și alții despre acest personaj: *„Tot timpul când am încercat să citesc cărțile lui Argeșeanu simțeam o agresivitate peste măsură, și nu mai puteam să citesc, era ca și cum informația din cărți sau amprenta energetică a cărții este foarte agresivă, acest lucru mi s-a întâmplat doar cu puține cărți deci tind să cred că este ceva cu el / ele decât cu mine.”*, scria cineva pe un blog. O altă persoană afirma: *„Nu de mult cineva îmi tot băga pe gât și-mi recomanda cărțile lui Argeșeanu. Din fericire pentru mine, chiar gândul spre acea persoană (Argeșeanu) mă îndepărta. Simțeam că e ceva în neregulă. Cel ce-mi recomanda cărțile aplica diverse modalități de influențare pentru a citi scrierile respective, apoi a devenit agresiv și parcă ar fi vrut să mă forțeze.”*

Această aversiune împotriva creștinismului pare să nu fie caracteristică doar lui Argeșeanu, ci mai multor practicanți reiki. Ori de câte ori aduceam vorba despre creștinism, „maestrul” devenea brusc iritat. Ba chiar mi-a împărtășit la un moment dat crezul reiki: *„suntem cu toții dumnezei”*. Răspunzându-i că în realitate acesta este crezul satanist, deoarece în legenda creștină Satan a vrut să-i ia locul lui Dumnezeu, crezându-se egalul lui, iar în gnosticism o entitate malefică, căpetenia arhonților, i-a făcut pe oameni să-l considere Dumnezeu, „maestrul” s-a fâstâcit. A încercat să-mi explice că nu asta a vrut să spună dar era prea târziu. Susținând că practică ceva adus de îngerii decăzuți, neascunzându-și ura față de creștinism și citând idei satanice, și-a dat seama că nu are nicio șansă să mă racoleze. Prin urmare, discuția s-a încheiat. Din păcate, nu și „joaca” lui cu lucruri periculoase, care îl depășesc. Dar dacă am face întotdeauna alegerile potrivite, am fi cu toții sfinți (și ne-am afla constant în pericolul de a fi decapitați de Argeșeanu). Însă, din fericire, suntem doar oameni.

11. Yahweh

„Și va fi în vremea aceea – zice Domnul – că ea mă va numi: «Bărbatul meu» și nu-mi va mai zice: «Baal al meu»” – Yahweh (Cartea lui Osea 2:18)

Zeul suprem al Babilonului antic era **Marduk**, fiul lui Ea (Enki la sumerieni) și a **Damkinei** (Ninhursag). Soția sa era Sarpanitum, fiul lor era Nabu iar sora sa era Iștar. Animalul emblematic al lui Marduk era Mușhușșu, o combinație monstruoasă de șarpe și dragon, iar simbolul său este *marrn*, o unealtă în formă de sapă. Era zeul Soarelui, având legături și cu vegetația, apa și magia. Mai era numit **Bel** („Domnul”) și, în timpul regelui Hammurabi (în jurul anului 1850 î.Hr.), a ajuns în fruntea panteonului divin, primind numărul magic 50 (titlul de rege). Marduk nu a preluat doar acest număr de la unchiul său, Ellil (Enlil la sumerieni), ci și toate atributele și titlurile acestuia. În perioada neo-babiloniană, cultul lui Marduk se dezvoltase într-atât, încât acesta nu avea rival. Principalele sale sanctuare din Babilon, templul E-sagil și zигuratul E-temenanki (Turnul Babel), reprezentau pentru antici punctul central al universului. Natura lui Marduk a devenit tot mai complexă

pe măsură ce a absorbit total funcțiile și caracteristicile multor alți zei, la fel ca Yahweh al evreilor. Acest fapt este bine documentat de marele număr de imnuri și rugăciuni, de lucrări teologice dedicate lui Marduk, precum și alte numeroase referințe în documente particulare și oficiale sau nume de persoane. Poemul *Enuma Eliș* celebrează gloria lui Marduk, enumerându-i cele 50 de nume și funcții. Acest poem a oferit o justificare pentru poziția superioară a lui Marduk în panteon, ca fiind eliberatorul de forțele haosului primordial reprezentat de Tiamat și organizatorul universului cunoscut. În perioada kasită, cultul lui Marduk s-a răspândit treptat dincolo de Mesopotamia Centrală. Făcea parte din triada supremă, alături de tatăl și de sora sa, înlocuind triada originală, formată din An, Ellil și Ea. Printre titlurile lui se numără „sfetnicul zeului acvatic Ea”, „învățătorul oamenilor”, „zeul războiului și al armelor”, „domnitorul veșnic”, „copilul-soare”, „fiul Soarelui”, „zeul mâniei și iertării”, „vindecătorul”, „veghețorul purificării”, „protectorul stelei Nebiru (steaua polară)”, „cel adevărat pretutindeni”, „înțeleptul, Domnul oracolelor” sau „cel slăvit de generațiile viitoare”.

Deși cercetătorii cred că Marduk era un zeu obscur, local, ce a ajuns important doar datorită ascensiunii pe scena politică a Babilonului condus de Hammurabi în secolul al XVIII-lea î.Hr, sunt dovezi că lucrurile nu stăteau tocmai așa. Numele Marduk provine din sumeriană, unde era numit **Amar Utu** („vițelul solar”). Ulterior, numele a devenit **Martu**, prin eliminarea primei litere de la începutul fiecărui cuvânt. Babilonienii au preluat numele Martu, transformându-l în Marduk. Alți sumerieni au preferat să elimine din Amar Utu primul cuvânt, numindu-l pe zeu doar **Utu** („soare”). Utu era fiul zeilor Nanna și Ningal. Cum pe Nanna l-am identificat cu Enki, rezultă că Utu era fiul acestuia. În textul *Enki și ordinea lumii* este scris: „*Utu, fiul născut din Ningal, lui i-a dat Enki în grijă întregul univers.*” În mitologia sumeriană, Utu nu a fost niciodată conducătorul universului. În schimb, babilonianul Marduk avea acest titlu. În plus, Enki nu i-ar fi dat lui Utu universul în grijă, decât dacă acesta era succesorul lui. Într-adevăr, Marduk era considerat moștenitorul lui Ea (Enki). Sora geamănă a lui Utu era Inanna, pe care toți cercetătorii o identifică cu babiloniana Iștar. Iar Iștar era în Babilon sora lui Marduk, făcând parte amândoi din triada sfântă, alături de tatăl lor. Prin urmare, putem concluziona fără greșală că sumerianul Utu era Marduk al babilonienilor. Semnul pictografic al lui Utu apare în cele mai vechi dovezi cuneiforme scrise iar câțiva regi din perioada sumeriană veche vorbesc despre Utu ca regele lor. În plus, Lugalgaggisi declara că a fost numit de către Utu „ministrul suprem al lui Sin”. Așadar, Utu / Marduk nu era un zeu minor, necunoscut, devenit important prin al doilea mileniu î.Hr. Ci unul dintre marii zei.

Akkadienii l-au preluat pe Utu de la sumerieni și l-au numit **Șamaș**. Dacă acesta nu deținea la sumerieni o poziție importantă în panteon, akkadianul Șamaș, ca zeu al dreptății, era o zeitate de importanță cosmică și națională, fiind numit de akkadieni și de asirieni „stăpânul cerului și al Pământului”. Și acest titlu îi afundă pe cercetători mai mult în ceață deoarece, în listele de zei existente, Șamaș nu a primit niciodată poziția supremă. Dacă ar observa că Utu sau Șamaș erau diferite ipostaze ale lui Marduk, lucrurile s-ar clarifica. Șamaș era de asemenea un războinic, lucru ce ne duce cu gândul la unul dintre epitele lui Marduk, „zeul războiului și al armelor”. De altfel, pentru romani, Marte (derivat din Martu sau Marduk) era zeul războiului. Pentru akkadieni și, mai târziu, pentru babilonieni, Șamaș era și judecătorul morților.

De ce babilonienii foloseau două nume pentru aceeași zeitate? Răspunsul nu e chiar atât de complicat. În primul rând, zeu-soare însemna zeu suprem. Așa cum soarele se afla în mijlocul sistemului solar, cu planetele orbitând în jurul lui, tot la fel se afla zeul conducător în mijlocul celorlalți zei, ce „orbitau” în jurul său. Marduk era considerat zeu suprem, așa că epitetul de zeu-soare i se potrivește. Identificat cu astrul zilei, ca judecător și zeu al dreptății, el se numea Șamaș. Aceasta era doar o ipostază a zeului suprem, partea pe care o puteau vedea toți credincioșii. În schimb, ca zeu suprem, ce trăiește alături de ceilalți zei, care distruge dușmanii Babilonului, îi apără pe oameni de boli și le oferă recolte bogate, ca organizator (sau arhitect, cum îl numesc masonii) al universului, era numit Bel sau Marduk. Exact cum astăzi creștinii îl numesc pe zeul lor suprem Dumnezeu, Domnul, Adonai, Savaot, Atotputernicul, Creatorul, etc. Dintotdeauna fiecărei zeități i se atribuiă mai multe nume, care să semnifice diferite atribute ale acesteia.

După cum am arătat mai sus, Marduk / Martu / Utu / Șamaș era unul dintre primii zei veniți pe planeta noastră, numiți Veghetori în *Cartea lui Enoh*. În prologul la *Codul său de legi*, regele Hammurabi scria: „*Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil, stăpân al cerului și Pământului... a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea, el l-a preamărit printre Igigi.*” Așadar, Marduk a fost preamărit printre Igigi („ochii Pământului”). Aceștia erau Veghetorii, adică primii zei care au locuit aici. Epitetul lui Marduk, „veghețorul purificării”, arată același lucru. Ba, mai mult, îl întâlnim și în *Cartea lui Enoh* sub numele **Șamsiel**.

Acesta era unul dintre îngerii Veghetori, cel care i-a învățat pe oameni mersul Soarelui. Cercetătorii continuă să-i traducă numele prin „soarele lui Dumnezeu”, fiind compus din *šamsi* = Soare și *el* = Dumnezeu. Însă această traducere este greșită în mod intenționat, pentru a nu se afla că îngerii dintr-o religie aparent monoteistă erau considerați în vechime zei. Ca substantiv propriu, *El* semnifică numele zeității supreme din Canaan. Iar ca substantiv comun se traduce prin „zeu suprem / Dumnezeu” sau doar „zeu”. Prin urmare, Șamsiel se interpretează corect ca „zeul Soarelui”. Dacă înlăturăm particula *el*, despre care știm că înseamnă „zeu”, ne rămâne *šamsi*, tradus prin „Soare”. Iar acest cuvânt este aproape identic cu *šamaš*, Soarele la akkadieni și babilonieni. Așadar îngerul Șamsiel era Marduk, fiul lui Enki. Într-un tăbliță numită CBS-14061, pe vremea când zeii se împerecheau cu pământencele (exact ca îngerii Veghetori din *Biblie* și *Cartea lui Enoh*), tânărul Martu se plângea mamei sale că a rămas singurul fără consoartă. Drept urmare, mama sa i-a ales ca soție pe fiica unui preot. Obiceiul s-a păstrat mult timp după ce zeul a scăpat de feciorie. După cum relatează Herodot, într-o cămăruță de la ultimul etaj al zigguratului din Babilon, anual era închisă câte o virgină. Marduk cobora din cer și se împreuna cu fata toată noaptea (cât apetit sexual!), dimineața luându-și zborul de unde venise.

Marduk este întâlnit și în alte culturi, bineînțeles sub alte nume și înfățișări. La egipteni îl găsim sub numele **Heru**, **Haru** („șoimul”), **Hor** sau **Har-Si-Ese** („Horus, fiul lui Isis”), tradus de greci ca **Horus**. Egiptenii îl mai numeau **Hopasherd** („Horus copil”) iar grecii **Harpocrate**. Acesta era fiul lui Osiris, primul conducător al lumii, și al lui Isis. Soția sa se numea Hathor („casa / soția lui Horus”). După ce Seth, l-a ucis pe Osiris, luându-i tronul, Horus s-a luptat cu el pentru supremație. În final a învins, înlocuindu-l pe unchiul său, Seth. Papirusul lui Hunefer spune că lui Horus nu i s-a dat tronul Egiptului, ci suveranitate asupra întregii lumi. După cum am văzut deja, Osiris era Enki la sumerieni. Seth, fratele lui Osiris, zeul furtunii la egipteni, era Enlil, fratele lui Enki, zeul furtunii la sumerieni. Pe lângă funcția de zeu al cerului, Horus mai era și zeul războiului, întocmai ca Marduk. Prin urmare, Horus, fiul lui Osiris, era Marduk, fiul lui Enki. În ambele mituri, Osiris / Enki a condus Pământul, fratele său, Seth / Enlil l-a detronat, cedându-i mai târziu locul lui Horus / Marduk, care a devenit stăpânul lumii. Chiar dacă din Mesopotamia nu ne-a rămas un mit care să descrie o eventuală luptă dintre Marduk și Enlil, ca la egipteni, putem presupune că acesta din urmă nu a renunțat la tron pe cale pașnică.

În Canaan îl întâlnim pe **Baal** („Domnul”), fiul lui Dagon. Deși au apărut numeroase neînțelegeri între el și unchiul său, El, zeul suprem, Baal devine la un moment dat conducătorul Pământului. Baal provine fără îndoială din babilonianul Bel iar El e forma scurtă a numelui Ellil. Cum pe Dagon l-am identificat deja cu Enki, observăm aceeași poveste cu aceleași personaje ca și la egipteni, sumerieni, akkadieni și babilonieni. Neînțelegerile dintre Baal și unchiul său, El, reies cel mai bine din Vechiul Testament. De remarcat e concursul dintre Ilie, profetul lui El, și cei ai lui Baal, la finalul căruia sunt uciși toți adepții lui Baal. La fel ca Marduk, care a învins dragonul Tiamat, Baal l-a ucis pe dragonul Yam. Horus, Marduk / Bel și Baal sunt aceeași divinitate.

La greci, ca zeu al Soarelui, era numit **Apollo**. La fel ca Utu / Șamaș, avea o soră geamănă, Artemis. Grecii îl considerau fiul zeului suprem, Zeus, ca o explicație simplă pentru faptul că era moștenitorul tronului acestuia. Mama lui era Leto, fiica titanilor Coeus și Phoebe. Apollo s-a luptat cu șarpele uriaș Python

(asemenea lui Marduk și Baal), instaurând pe acel munte oracolul din Delphi. Apollo era considerat un zeu al oracolelor și al profețiilor (la fel ca Șamaș) dar și unul al vindecării și al medicinei. În timpurile elenistice, mai ales în al treilea secol î.Hr, Apollo a fost identificat cu Helios (numit Sol de romani), titanul soarelui. Etimologia numelui său ne este necunoscută, cel mai adesea grecii asociind numele zeului cu verbul *apollymi* („a distruge”). Printre epitetele lui se numără *Phoebus* („radiantul”), *Aegletes* („lumina soarelui”), *Phanaeus* („aducătorul luminii”), *Lyceus* („lumină”) sau *Lycegenes* („cel născut dintr-un lup”). Conform miturilor, el s-a născut pe insula Delos în a șaptea zi a lunii Thargelion. Cum Pământul este a șaptea planetă din sistemul nostru solar, numărând din exterior către Soare, iar Apollo a devenit zeul Pământului, numărul 7 a fost inclus în mitul nașterii lui. Având un apetit sexual deosebit de ridicat, a avut nu mai puțin de 69 de iubite și 9 iubiți, homosexualitatea fiind un fenomen absolut firesc în Grecia antică. Simbolurile sale erau arcul, lira, sabia și tripodul sacrificial. Într-un mit, Apollo a fost exilat pe Pământ, timp în care a fost pășorul turmelor lui Admet și a construit zidurile Troiei alături de Poseidon. Plutarh și Herodot îl identificau cu Horus al egiptenilor, adică babilonianul Marduk. Conform lui Plutarh, Horus a fost alăptat de Latona (numită Leto de greci), acest lucru identificându-l din nou cu Apollo.

Pentru hitiți, **Illuyanka** era un dragon, fiul lui Kumarbi și al zeiței muntelui din Nippur. Kumarbi era numele dat de hitiți sumerianului Enki. Cum Nippur era orașul lui Enlil, zeița muntelui din acel oraș nu putea fi decât soția lui Enlil, Ninhursag („doamna muntelui înalt”). La babilonieni, copilul lor se numea Marduk. Într-adevăr, la fel ca Horus al egiptenilor și Baal al canaanienilor, Illuyanka s-a luptat pentru supremație cu Teshub, zeul furtunii. Deși în celelalte mituri a câștigat lupta cu unchiul său, hitiții au preferat să schimbe finalul, transformându-l pe Illuyanka din învingător în învins. Cu toate acestea, putem trage concluzia că Illuyanka, fiul lui Kumarbi, este Horus, fiul lui Osiris, Baal, fiul lui Dagon sau Marduk, fiul lui Ea.

La celți, **Oengus** este fiul pe care Dagda l-a avut cu cumnata lui, Boand, soția fratelui său, Elcmar. Pentru a ascunde nașterea ilegală a lui Oengus, Dagda și Boand au oprit mersul Soarelui timp de 9 luni. Astfel, copilul a fost conceput și născut în aceeași zi. Galii îl numeau **Belenos** („briliantul”) sau **Grannos** („cel ce arde”). El era zeul îndrăgostiților și al Soarelui. De remarcat faptul că Belenos provine din aceeași rădăcină akkadiano-babiloniană Bel, iar Dagda din canaanianul Dagon, tatăl lui Baal. La fel ca la hitiți, Oengus / Belenos este fiul lui Dagda și a soției fratelui său.

Nordicii îl numeau **Baldr**, **Baldur** sau **Balder** („Domnul”) pe fiul ^{Baldr} conducătorilor zeilor, Odin și Frigg. În tradiția anglo-saxonă, este numit **Bældæg** sau **Beldeg**. Zeu al Soarelui, Baldr a fost ucis din cauza unchiului său, Loki. La Ragnarok (bătălia finală dintre zei și uriași) a fost eliberat din lumea subpământeană, pentru a putea lupta. Odin a căzut în luptă iar Baldr i-a luat locul, devenind noul conducător al lumii. Asemenea grecilor, nordicii l-au numit fiul lui Odin / Zeus, pentru a motiva ascensiunea sa pe tron. A fost ucis la fel ca Baal din Canaan sau ca Illuyanka al hitiților, dar în final a ajuns să conducă lumea. Numele Baldr provine din canaanianul Baal iar Beldeg din akkadiano-babilonianul Bel, ceea ce îl echivalează cu Marduk. La fel și rolul său de zeu al Soarelui sau de conducător al lumii după Odin / Zeus / Seth / Enlil / El.

În Japonia, **Okuninushi** („stăpânul celor 8 insule”), fiului zeului exilat Susano-o, a fost conducătorul Pământului după ce tatăl său s-a mutat în lumea subterană. În lupta pentru supremație, a fost ucis de către frații săi (la fel ca Baal, Baldr și Illuyanka) de două ori, dar mama sa l-a înviat de fiecare dată. După o serie de inițiere severă și o mulțime de teste, a primit titlul de „stăpân al Terrei”. Apoi i-a furat atributele puterii tatălui său, adică lăuta cerului, sabia, arcul și săgețile vieții. S-a însurat cu sora sa, Suseri Hime, nepoata marilor zei Izanagi și Izanami. Pe lângă aceasta, a avut multe neveste și copii. Ajutat de Sukuna-Bikona, Okuninushi a făurit ținutul Izumo. Cronicile japoneze Nikon-ki, scrise în anul 720, consemnează faptul că cei doi zei au construit și lumea sub-celestă Ama-no-shita, au găsit mijloace de vindecare a bolilor și de a stăpâni animalele. Okuninushi a condus lumea până când în momentul în care a fost nevoit să abdice în favoarea lui Ninigi No

Mikoto, nepotul zeiței Soarelui, Amaterasu Omikami. Ca fiu al lui Susano-o, identificat de noi cu Enki, și conducător al Terrei, îl putem echivala pe Okuninushi cu babilonianul Marduk.

Lui Marduk i se atribuie construirea Babilonului. Conform istoricului grec Megastene, prima piatră a cetății a fost pusă de Bel. El a secăt aștele ce acopereau ținutul, a fixat limitele așezării, înconjurându-le cu ziduri, apoi dispărând. Romanii considerau că Belus, pe care îl identificau cu Baal, a întemeiat Babilonul. Nu e greu de intuit faptul că Belus e doar forma latină a babilonianului Bel. Zeul nu doar a construit orașul, ci a și avut grijă de el timp de secole. În *Codul lui Hammurabi*, regele scria: „*Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara – eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi... Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țărilor, făcându-i pe oameni să se bucure.*” Așadar, Bel Marduk i-a încredințat lui Hammurabi cârma lumii și i-a dăruit legile pe care le-a cuprins în *Cod*. Chiar este sculptat momentul în care regele primește legile de la Șamaș, o dovadă în plus că Marduk și Șamaș erau aceeași entitate. Într-o inscripție, regele Nabopalassar (625-605 î.H.) declară că: „*În acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babel, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer.*” Fiul acestuia, Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.Hr.), care a terminat reconstrucția Turnului Babel, completa: „*zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfulurile sale să atingă cerul. Am luat o prăjină și eu însumi am măsurat dimensiunile. Pentru Marduk, stăpânul meu, m-am umilit și mi-am scos tunica, însemnul rangului regal, și am cărat pe umerii mei pământ și cărămizi. În ceea ce-l privește pe Nabucodonosor, fiul meu prim-născut, cel mai drag inimii mele, l-am pus să care mortar, prinosuri de vin și untdelemn, asemeni supușilor mei.*” Observăm că Marduk nu doar și-a construit orașul, ci a poruncit să fie reconstruit după ce a fost distrus parțial și le-a dat supușilor săi legi după care să fie guvernați. Deși mulți așa-ziși cercetători tratează scrierile celor doi regi ca fiind texte pur mitologice, e greu de crezut că un mare rege s-ar fi umilit și ar fi muncit cot la cot cu supușii săi la construcția turnului, cerându-i și fiului său același lucru, dacă nu ar fi primit acest ordin de la însuși marele său zeu. Oricât de fanatic ar fi un conducător, sunt slabe șansele să fi făcut asemenea sacrificii doar pentru că avea impresia că are o misiune sfântă. Cea mai logică variantă este că zeul chiar l-a vizitat și pe el, și pe tatăl său, la fel ca pe Hammurabi cu 12 secole înainte. Doar așa se explică măreția Babilonului, care i-a uimit pe toți cei care i-au călcat pragul (dintre care îi amintim doar pe Alexandru Macedon și Herodot).

Deși Babilonul era orașul său drag, Marduk și-a pedepsit supușii de multe ori. În 1531 î.Hr, hitiții au năvălit și au prefăcut orașul în cenușă, scăpând doar templul lui Marduk și Turnul Babel. În jurul anului 1250 î.Hr, orașul a căzut în mâna asirienilor. În 1239 î.Hr, în timpul unei răscoale, orașul este distrus din nou. Mai târziu, chemate de babilonieni pentru a-i scăpa de triburile chaldeene și aramaice care năvăleau, trupele lui Tigpalassar al III-lea au înglobat Babilonul regatului neoasirian. În 691 î.Hr, regele Sennacherib a înfrânt la Halule (localitate situată pe Tigru, la nord de Babilon) coaliția antiasiriană a elamitelor, babilonienilor și chaldeenilor. În 689 î.Hr, el a cucerit Babilonul, ordonându-le soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul. În 681 î.Hr, Sannacherib a căzut victimă a unui complot, la tron urmându-i Asarhaddon, fiul său. Acesta, după ce a scutit de tribut orașele Nippur și Sippar, a reconstruit Babilonul. Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său. Vinovatul principal era „*zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu și prefăcut într-o mlaștină de nestrăbătut.*” Lui Asarhaddon i-a urmat la tron Assurbanipal care, în 648 î.Hr, a asediat Babilonul iar peste doi ani a reușit să-l cucerească, distrugându-l pentru a patra oară. Aliat cu mezii, Nabucodonosor al II-lea s-a răzvrătit împotriva asirienilor, le-a distrus capitala, Ninive, în 569 î. Hr, apoi a reconstruit Babilonul. Pe lângă acestea, într-un mit se spune că zeul Erra a pustiit Babilonul cu permisiunea lui Marduk. Așadar, Marduk obișnuia să-și pedepsească poporul adeseori, din pricina „*păcatelor*” lor, prin intermediul altor popoare. Dar de ce l-ar fi ascultat asirienii și hitiții, care aveau zeii lor? Cum într-un text, Marduk se plângea că a fost exilat pentru 24 de ani în țara Hatti, putem presupune că el a ordonat atacul hitiților asupra Babilonului din 1531 î.Hr. Cum rămâne cu asirienii?

Zeul asirienilor era Așșur, care obișnuia să le ordone regilor săi să atace diferite țări, dar îi și ajuta în luptă. Pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria de Nord), Asarhaddon declara că Așșur i-a înmănat „*un sceptru neînvins, pentru înfrângerea dușmanilor*” și i-a ordonat să atace Egiptul. Pe o prismă de argilă arsă, cu 10 laturi, Assurbanipal spunea că Așșur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam. Ba chiar Așșur, Bel și Nabu au luptat alături de el, împotriva lui Tarqa. Acesta umbla ca un om scos din minți după ce a fost doborât de aureola lui Așșur și Iștar. Așșur, adică Enki, era tatăl lui Marduk, așa că putem întui la ordinele cui atacau și pustiau aceștia Babilonul. Cum Nabu era fiul lui Marduk, iar Iștar, sora sa, putem observa întreaga familie zeiască (tatăl, fiul, fiica și nepotul) luptând alături de Assurbanipal. Deși istoricii consideră că Asiria era rivala Babiloniei, date fiind luptele dintre cele două țări, la fel și zeii celor două nații, Așșur și Marduk, lucrurile nu stau deloc așa. Așșur și Marduk făceau parte din aceeași familie, iar teritoriile fuseseră bine delimitate între ei. Babilonul stăpânea sudul și estul iar Asiria nordul și vestul, până în Liban. Asirienii au atacat Babilonul numai din porunca lui Marduk, fiul zeului lor, Așșur. Așadar nu exista nicio rivalitate, doar interese ale zeilor conducători.

În 597 î.Hr, Nabucodonosor al II-lea a cucerit Ierusalimul. În 587 î.Hr. l-a distrus complet, ca represalii la o răscoală a locuitorilor săi, iar pe supraviețuitori i-a dus în exil în Babilon. În 538 î.Hr, perșii lui Cyrus cuceresc Babilonul condus de Nabonid. Perșii distrug zidurile apoi pradă și ruinează templele și palatele. Conform cronicilor vremii, Marduk i-a poruncit lui Cyrus să cucerească Babilonul, apoi să pună înapoi în cetățile lor pe toți zeii din Sumer și Akkad, pe care Nabonid îi adusese în Babilon. Ba, mai mult, cronicarii susțin că Marduk a mers alături de Cyrus până la Babilon. Dar zeul persanului Cyrus era Ahura Mazda. De ce ar fi ascultat acest rege ordinele unui zeu străin? Poate că nu era chiar un străin...

Ahura Mazda sau **Ormuzd** era zeul suprem al perșilor. Zoroastru, fondatorul zoroastrismului, îl considera zeu necreat. Numele său apare pentru prima oară pe *Inscripția din Behistun*, în perioada ahemenidă, în timpul regelui Darius I. A fost invocat singur până în perioada domniei regelui Artaxerxes al II-lea, când Ahura Mazda a intrat într-o triadă, alături de zeul contractelor, Mithra și zeul apelor, Apam Napat. Se consideră că numele *Mazda* înseamnă „înțelept” iar *Ahura* provine din *Asura*, o clasă de zei din India. Sau, cel puțin, la concluzia asta au ajuns cercetătorii. Totuși, originea numelui se poate să provină din... Egipt. Pe o inscripție în piatră ridicată de faraonul Khufu (numit Keops de greci) în jurul anului 2.600 î.Hr, se poate citi „*Ankh Hor Mezda Sten-bat Khufu tu ankh*” („*Trăiască Horus Mezda, regelui Khufu viața îi este dată!*”). *Mezda* al egiptenilor este foarte asemănător cu *Mazda* al perșilor și înseamnă „înțelept”. Iar *Ahura* provine din *Ankh Hor*. Prin urmare, Ahura Mazda se traduce prin „*trăiască Horus cel înțelept*”. Așadar, zeul lui Cyrus era egipteanul Horus sau Marduk al babilonienilor. Astfel se explică de ce regele perșilor a primit ordine de la zeul babilonian: Marduk era și zeul său. Totuși, conform *Vechiului Testament*, Cyrus a fost ales de zeul evreilor, Yahweh, să reconstruiască templul din Ierusalim. Mai mult, în *Cartea lui Isaia* 45:1, regele persan este numit „unsul lui Yahweh”. Dacă zeul său era Ahura Mazda / Marduk, sunt șanse ca acesta să fi fost unul și același cu Yahweh?

În timpul domniei lui Enki pe Pământ, el și familia sa erau considerați zei ai luminii (vezi Lucifer, aducătorul luminii). După ce conducerea a fost preluată de tabăra lui Enlil, familia lui Enki a fost asociată cu întunericul și distrugerea. Astfel, Marduk, din zeu al Soarelui și protector al oamenilor, a devenit zeu al Lunii și al războiului. Cel mai bine se observă acest lucru în Egipt, unde fiul lui Amon (Enki) era **Khonsu**, zeul Lunii. La fel ca Horus, acesta era reprezentat cu cap de șoim. În *Noul Testament*, **Satan** este considerat „*dumnezeul veacului acestuia*” (*A Doua Epistolă către Corinteni* 4:4) iar în *Evanghelia după Matei* este stăpânul acestei lumi. Dumnezeu / stăpânul acestei lumi, care putea să ofere după bunul plac teritorii lui Iisus, nu poate fi decât Marduk. Așadar se observă „demonizarea” familiei lui Enki, mai ales a fiului său cel mare, Marduk. Cel mai bun exemplu se întâlnește în Mesopotamia unde, ca zeu pozitiv era numit Utu / Șamaș, iar ca zeu negativ, **Nergal**. Nergal era zeul babilonian al războiului, al bolilor și al soarelui distrugător de la amiază. Nergal era de asemenea zeitatea lumii subterane alături de consoarta sa, Ereškigal. Deși mitologii îl consideră pe Nergal un alt fiu al lui Enki, diferit de Marduk, babilonienii antici nu făceau această confuzie. Ei îi atribuiau zeului planeta Marte (nume ce provine din sumerianul Martu), considerându-l aspectul distrugător al lui Marduk. Ca zeu al soarelui și al războiului, conducătorul lumii de dedesubt (după moartea tatălui său), Nergal este Marduk. Creștinismul chiar l-a echivalat pe Nergal cu Satan. În *Apocalipsa lui Ioan*, Marduk este numit Fiara. Cel care a fost aruncat din cer (Enki) este descris ca un balaur roșu, cu șapte capete și zece coarne. Fiul Balaurului, Fiara, este descris identic, având șapte capete și zece coarne. Acesta este doar modul indirect al lui Ioan de a ne prezenta asemănarea fizică dintre cei doi. Lucru absolut firesc, ținând cont că erau tată și fiu. Despre

această Fiară se mai spune că „*i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul.*” (13:7) sau „*Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.*” (13:2). Adică exact ceea ce spuneau toate religiile antice, că Marduk a moștenit tronul tatălui său! Această primă Fiară a fost rănită, dar „*rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară.*” (13:3). Rana s-a produs în timpul unei lupte, deoarece tot Ioan ne spune că Fiara „*a fost rănită cu sabia și a rămas în viață.*” (13:14). Această luptă cel mai probabil este cea pentru supremație împotriva unchiului său, Enlil, Marduk fiind învins inițial (Enlil a condus Pământul după Enki). Însă, după moartea lui Enki, Marduk a primit planeta noastră. Fiara din *Apocalipsă* este călărită de o femeie, numită „*curva Babilonului*”, nimeni alta decât Iștar, sora și consoarta lui Marduk. După marea luptă dintre forțele binelui și ale răului, Ioan spune că Balaurul, Fiara și proorocul mincinos al Fiarei vor fi închiși din nou în adâncul Pământului. În *Manuscrisele de la Marea Moartă*, conducătorul „*fiilor întunericii*” în bătălia finală împotriva „*fiilor luminii*” va fi **Belial**, nume care îl descrie tot pe Bel / Marduk.

Numele lui Yahweh lasă loc de multe interpretări. Se presupune că atât *yah*, cât și *weh*, înseamnă în ebraică „a fi”, idee generată de afirmația „*Ehyeh asher ehyeh*”, care s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce este*”. Totuși, ceea ce evreii încearcă din răspuț să ascundă este faptul că Yah este cel mai vechi nume al zeului egiptean al Lunii. Iar *weh* nu înseamnă „a fi”, ci „a deveni”. Prin urmare, numele Yahweh se traduce corect prin „cel care a devenit Luna”. Din această interpretare rezultă faptul că respectiva zeităate era altceva înainte să devină divinitate a Lunii, cel mai probabil, zeul Soarelui. Această descriere se potrivește perfect lui Marduk, cel care a fost considerat inițial zeul Soarelui, devenind mai apoi cel al Lunii. De altfel, între Marduk și Yahweh există o serie de asemănări. Marduk i-a ordonat lui Nabucodonosor al II-lea din Babilon să plece cu armata la vest, în Liban. În *Vechiul Testament*, Yahweh i-a ordonat să atace Egiptul și Ierusalimul în 586 î.Hr. Marduk a hotărât ca pustiirea Babilonului să dureze 70 de ani. Yahweh a hotărât ca pustiirea Ierusalimului să dureze 70 de ani. Marduk i-a poruncit lui Cyrus să cucerească Babilonul. Cyrus, „*unsul lui Yahweh*”, a fost ales de acesta să elibereze evreii și să reconstruiască templul din Ierusalim. Sennacherib a subjugat Iudeea și a prădat Babilonul în 689 î.Hr. la porunca lui Marduk. *Biblia* susține că regele asirian a urmat poruncile lui Yahweh. Marduk obișnuia să-și pedepsească adeseori poporul, din pricina „*păcatelor*”, la fel ca Yahweh cu poporul evreu. Epitetul lui Marduk, „*zeul mâniei și iertării*”, i se potrivește perfect și lui Yahweh, cel care se supăra foarte des pe poporul său, dar pe care îl și ierta după ce respecta ordinele. Marduk a absorbit titlurile și funcțiile celorlalți zei, uneori și-a atribuit și faptele lor, la fel cum a făcut Yahweh în *Vechiul Testament*. Marduk este considerat ucigașul dragonului apei sărate, Tiamat, iar *Cartea lui Iov*, *Psalmul 73* și *capitolul 27 al Cărții lui Isaia* îl acreditează pe Yahweh cu uciderea balaurului apei sărate, Leviathan. *Noul Testament* nu îl numește pe Dumnezeu Yahweh nici măcar o singură dată. Iisus, Ioan Botezătorul dar și esenienii considerau că dumnezeul lor era unul al iubirii și iertării, total diferit de răzbunătorul Yahweh al evreilor. De asemenea, gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorantă și necunosătoare, diferită de adevăratul Dumnezeu. După cum am văzut, pentru autorii *Noului Testament*, Yahweh nu era Dumnezeu, ci Satan. În *Cartea lui Osea* din *Vechiul Testament*, Yahweh recunoaște că era numit și Baal: „*Și va fi în vremea aceea – zice Domnul – că ea mă va numi: «Bărbatul meu» și nu-mi va mai zice: «Baal al meu».*” (2:18) Yahweh al evreilor este Marduk al babilonienilor, Baal al canaanienilor, Baldr al nordicilor, Apollo al grecilor, Horus și Khonsu al egiptenilor, Satan sau Fiara *Noului Testament*!

Și alți cercetători au ajuns la concluzii asemănătoare. Britanicul Walter Raymond Drake, în cartea *Australii în Orientul Antic* din 1968, afirma că babilonienii l-au identificat pe Yahweh / Iehova cu Marduk. După părerea sa, „*evreii și babilonienii, frați semiți, au avut aceleași legende, aceleași obiceiuri, aceleași zei – dar sub nume diferite -, toate acestea fiind moștenite de la o aceeași sursă comună.*” Acea sursă comună fiind Sumerul. Drake nota: „*Este semnificativ faptul că Hammurabi – un conducător înțelept și bine intenționat – a primit instrucțiunile respective de la Șamaș aproape în aceeași perioadă în care Avraam vorbea cu Iehova la o depărtare nu prea mare; această coincidență remarcabilă ar sugera posibilitatea ca Șamaș și Iehova să fi fost unul și același.*” În plus, „*o consemnare cuneiformă de pe un cilindru de argilă arăta că Cyrus a fost întâmpinat ca un adevărat eliberator de tirania lui Nabonidas și a lui Belshazzar; acest fapt sugerează surprinzătoarea – dar plauzibila – ipoteză că Iehova și Marduk ar fi fost unul și același Dumnezeu.*”

Istoria ne arată că, după întoarcerea evreilor din Babilon, a început decăderea orașului. După ce l-a înfrânt pe Darius în 331 î.Hr, Alexandru Macedon a cucerit Babilonul și a proiectat reconstrucția lui. Dar a murit de friguri și nu a mai apucat să-și finalizeze proiectul. Încet, mărețul oraș a dispărut, din el rămânând doar ruine.

Locuitorii Babilonului s-au gândit adeseori că Marduk i-a părăsit, și chiar aveau dreptate. În 538 î.Hr, Marduk a părăsit Babilonul împreună cu exilații evrei, schimbându-și reședința în Ierusalim. Hammurabi, primul constructor al Babilonului, era al șaselea suveran al dinastiei amorite. Amoriții erau semiți, la fel ca evreii. Asirienii folosiți de multe ori de Marduk pentru a pedepsi Babilonul erau tot de origine semită. Observăm că Marduk avea o afinitate pentru semiți, ceea ce ne permite să nu ne mirăm că acesta a ales poporul evreu, renunțând la cel babilonian. De ce Ierusalimul? Poate din pricina semnificației numerice a orașului. Orașul sfânt al lui Yahweh, Ierusalimul, are coordonatele 31° 47' N, 35° 13' E. Adunate, rezultă 66° 60'. Dacă înlăturăm zeroul, care nu are valoare, reiese 666, adică numărul Fiarei din *Apocalipsa* lui Ioan. Ajuns în noul său oraș, Marduk a avut grijă să-și reconstruiască templul, după modelul babilonian. A organizat preoțimea după același model, sub conducerea lui Ezdra. Aceștia și-au creat propria mitologie, copiind părți din religia canaanită, babiloniană dar și persană, a lui Zoroastru. Cei întorși din Egipt au completat cu părți din religia egipteană. Odată stabilite în mare poveștile care să completeze noua religie, preoții evrei le-au așternut în scris. În final s-au ales cele mai reprezentative scrieri care s-au compilat și completat, rezultând „sfintele” scripturi ce formează astăzi Vechiul Testament. Au avut grijă să introducă în scrierile lor numărul 40 (echivalentul titlului de Mare Prinț) al lui Enki, ca omagiu pentru tatăl zeului lor: potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Eli, Saul, David și Solomon au domnit câte 40 de ani; israeliții au rătăcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 de nopți; Otniel a fost judecător 40 de ani; sub Ghedeon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isac și

Sigla Brigăzii 35

Esau s-au căsătorit la vârsta de 40 de ani; Iisus a petrecut 40 de zile în deșert; s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea sa. Coarnele de berbec folosite de preoții evrei sunt tot simbolul lui Enki. În plus, la mijlocul secolului al XX-lea, Brigada 35 de Parașutism din cadrul Forțelor Defensive Israeliene avea ca siglă un șarpe înaripat de culoare verde. Șarpele înaripat e Lucifer sau Quetzalcohuatl iar verdele e culoarea zeului egiptean Osiris, care sunt doar trei dintre numele alternative ale lui Enki. Acest omagiu adus lui Enki se datorează faptului că Marduk, deși a preluat atributele și funcțiile celorlalți zei, nu a făcut același lucru și cu tatăl său. Enki a fost mereu la loc de cinste, alături de Marduk. Acest lucru se observă din turnurile gemene, foarte des întâlnite în arhitectura arabă. Deși pentru arabi îi simbolizează pe Avraam și pe fiul său, Ismael, în realitate este vorba despre Enki și fiul său, Marduk. Același lucru reiese și din cele două mari piramide din Ghiza, considerate morminte ale celor doi zei: cea a lui Kefren este mai mică decât cea a lui Keops dar, fiind ridicată pe un teren mai înalt, se află la aceeași înălțime cu aceasta. Musulmanii consideră că zeul lor suprem, **Allah**, este același cu zeul evreilor, Yahweh. Simbolul islamului este semiluna, care fără îndoială este și simbolul lui Allah, ceea ce ne duce cu gândul la aceeași zeitățe lunară, Marduk. *Apocalipsa* lui Ioan ne descrie faptul că Enki și Marduk erau venerați împreună: „Și s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?” (13:4)

Fiind conduși de o zeitățe lunară, preoții lui Ezdra au adoptat calendarul lunar babilonian, lucru care se observă și astăzi: lunile anului evreiesc au aceleași denumiri ca ale babilonienilor antici. Esenienii (care alături de toți profeții Vechiului Testament și de Iisus și Ioan Botezătorul din Noul Testament au acuzat evreii că au ales alt Dumnezeu, preferând să se izoleze de restul populației), foloseau calendarul solar. Trecerea de la un zeu la altul reiese și din modificarea simbolului israeliților. De la steaua lui David, cu cinci colțuri, s-a trecut la cea a lui Solomon, cu șase. Steaua cu cinci colțuri reprezintă a cincea planetă din exterior către soare, adică Jupiter. Steaua cu șase colțuri este a șasea planetă, adică Marte. Jupiter este echivalentul sumerianului Enlil iar Marte al lui Martu, numit Marduk de către babilonieni. Să nu uităm că până și numele statului Israel, deși indică conexiunile cu zeii altor popoare (Is = Isis în Egipt sau Iștar în Babilon, Ra = zeul suprem în Egipt, El =

zeul suprem în Canaan), se traduce prin „cel ce se luptă cu El / Dumnezeu”, o aluzie la lupta dintre Marduk și Enlil, pe care l-a înlocuit. Numele lui Yahweh se scrie de obicei YHWH. Cele patru litere ale numelui indică faptul că această zeitate este cel de-al patrulea conducător al Pământului, după An, Enki și Enlil.

Bel, Marduk, Martu, Utu, Șamaș, Șamsiel, Apollo, Horus, Khonsu, Baal, Belial, Baldr, Okuninushi, Illuyanka, Ahura Mazda, Allah sau Yahweh sunt doar câteva nume ale ultimului conducător al planetei noastre, Dumnezeu pentru unii și Satan pentru alții.

Poate fi considerat într-adevăr o entitate malefică, așa cum susține Noul Testament? Sau aceasta este doar o denigrare a adeptilor taberei opuse?

În multe culturi era considerat zeu al războiului. Pentru babilonieni, ca Nergal, era și zeul bolilor, al soarelui distrugător de la amiază și al lumii de dedesubt. Sub numele Marduk sau Yahweh își pedepsea poporul foarte des, indiferent că era vorba de cel babilonian sau de cel evreu. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorantă și necunoscătoare. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în *Moise și religia monoteistă*, scria despre Yahweh că este un demon înfricoșător, sângeros, care bântuie noaptea și se sfiește de lumina zilei. De fapt, demon este considerat și de creștinism și iudaism, atât sub numele Nergal, cât și sub cel de Satan. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos și chiar frustrat de multe ori. De fapt, așa îl descriu și supușii săi în Biblie: „*Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, El cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat.*” (Cartea lui Naum 1:2) Yahweh își incită adeptii la violență, crime, jafuri și violuri de nenumărate ori și încearcă să-i controleze prin frică, amenințându-i și blestemându-i ori de câte ori are ocazia. Să vedem câteva exemple:

- „*De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceloră (...) pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru.*” (Deuteronomul 13:1-5)

- „*De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu și părinții tăi nu i-ai știut, (...) să nu te învoiești cu ei, nici să-i ascuți; să nu-i cruțe ochii tăi, să nu-ți fie milă de ei, nici să-i ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, și apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei.*” (Deuteronomul 13:6-10)

- „*De vei auzi de vreuna din cetățile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă ca să locuiești, că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ai știut, caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul sabiei, s-o dai, blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să le treci prin ascuțișul sabiei. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieții ei și să arzi cu foc cetatea și toată prada ei, ca ardere de tot Domnului Dumnezeului tău; să fie ea pe vecie dărâmată și niciodată să nu se mai zidească.*” (Deuteronomul 13:12-16)

- „*Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții, că a grăit de rău pe tatăl său și pe mama sa și sângele său este asupra sa.*” (Leviticul 20:9)

- „*Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.*” (Exodul 21:15)

- „*Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.*” (Exodul 21:17)

- „*De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul și desfrânata.*” (Leviticul 20:10)

- „*Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt.*” (Leviticul 20:11)
- „*De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune și sângele lor este asupra lor.*” (Leviticul 20:12)
- „*De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este.*” (Leviticul 20:13)
- „*Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.*” (Leviticul 20:14)
- „*Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să ucideți dobitocul.*” (Leviticul 20:15)
- „*Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.*” (Leviticul 20:16)
- „*Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, și stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis și boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și stăpânul lui să fie dat morții.*” (Exodul 21:28-29)
- „*De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor.*” (Leviticul 20:17)
- „*Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei și ea și-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor.*” (Leviticul 20:18)
- „*Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor.*” (Leviticul 20:27)
- „*De se va afla la tine, în vreuna din cetățile tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeuul tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeuului tău, călcând legământul Lui, (...) Să scoți pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porțile tale și să-i ucizi cu pietre.*” (Deuteronomul 17:2-5)
- „*Iar cine se va purta așa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea Domnului Dumnezeuului tău, sau pe judecătorul care va fi în zilele acelea, unul ca acela să moară.*” (Deuteronomul 17:12)
- „*De va lovi cineva pe un om și acela va muri, să fie dat morții.*” (Exodul 21:12)
- „*Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună știință și cu vicleșug și va fugi la altarul Meu, și de la altarul Meu să-l iei și să-l omori.*” (Exodul 21:14)
- „*Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.*” (Exodul 21:16)
- „*Și i-a zis Domnul: «Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul crucii pe frunte, pe oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lui». Iar celorlalți le-a zis în auzul meu: «Mergeți după el prin cetate și loviți! Să nu aveți nici o milă și ochiul vostru să fie necruțător!*”

Ucideți și nimiciți pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeți de nici un om, care are pe frunte semnul +!» (Iezechiel 9:4-6)

- „*Mergeți și loviți pe locuitorii din labeșul Galaadului cu sabia, și femeile, și copiii. Și iată ce să mai faceți: pe orice bărbat și orice femeie care a cunoscut bărbat, să-i dați pieirii, iar fetele lăsați-le cu viață.*” (Judecători 21:10-11)

- „*O, voi cei ce credeți, luptați-vă împotriva necredinciosilor celor învecinați și ei să afle în voi cruzime, și să știți că Allah este cu cei ce se tem de El.*” (Coranul 9:124)

- „*Si dacă întâlniți necredincioși, jos cu gâturile, până ce i-ati măcelărit, și legați tare cătusele lor!*” (Coranul 47:4)

Prin cele de mai sus se observă instigarea la crimă a lui Yahweh / Allah. Chiar dacă păcătoșii merită să fie pedepsiți pentru anumite infracțiuni (cum ar fi incestul, zoofilia, violul, etc.), pedeapsa cu moartea nu pare în concordanță cu cea de-a șasea poruncă dată lui Moise, adică „*Să nu ucizi!*” Aceste crime în numele lui Yahweh au ca scop controlul populației prin frică, așa cum se vede și din exemplele de mai jos. Dacă în ziua de azi acest lucru se numește terorism, adepții lui Yahweh / Allah consideră că această frică este absolut normală:

- „*Domnului Dumnezeuului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți.*” (Deuteronomul 13:4)

- „*Tot Israelul va auzi aceasta și se va teme.*” (Deuteronomul 13:11)

- „*Pierde deci răul din Israel și va auzi tot poporul și se va teme și nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie.*” (Deuteronomul 17:13)

- „*În ziua aceea va fi de la Domnul mare spaimă printre ei și fiecare va apuca de mână pe aproapele său și își vor ridica mâna unii împotriva altora.*” (Zaharia 14:13)

- „*Allah îi iubeste pe cei ce se tem de El.*” (Coranul 3:70, 9:4, 9:7)

- „*Noi vom arunca în inimile necredinciosilor spaimă.*” (Coranul 3:144)

- „*Nu vă temeți de oameni, ci temeți-vă de Mine.*” (Coranul 5:48)

- „*Temeti-vă de Dumnezeul în care credeți.*” (Coranul 5:90)

- „*Adu-ti aminte de Domnul tău în sufletul tău, cu umilintă și frică, fără de strigăt, de dimineată și de seară, și nu fi nebăgător de seamă.*” (Coranul 7:204)

- „*Când descoperi Domnul tău îngerilor: «Eu sunt cu voi, întăriti deci pe cei ce cred, arunca-voi frică în inimile necredinciosilor; deci tăiați-le gâturile și tăiați-le vârfurile degetelor.»*” (Coranul 8:12)

- „*Să știți că Allah este cu cei care se tem de El.*” (Coranul 9:124)

- „*Si zice Allah: «Nu primiți doi Dumnezei, El este un unic Dumnezeu; deci temeți-vă numai de mine!»*” (Coranul 16:53)

- „*Voiti să vă temeți de altul, decât de Allah?*” (Coranul 16:54)

- „*Cu aceasta îi înfricosează Allah pe robii Săi: «O, robii Mei, temeți-vă de Mine!»*” (Coranul 39:18)

- „Cel mai cinstit dintre voi înaintea lui Allah este acela, dintre voi, care **se teme** mai mult de Allah.” (Coranul 49:13)

Răzbunătorul dumnezeu nu este mulțumit doar cu crime în numele său, ci are nevoie și de jafuri, violuri și sclavie:

- „Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului Meu nu va fi stărpit din cetate.” (Zaharia 14:1-2)

- „Așa zice Domnul: Iată Eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta și voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi și le voi da aproapelui tău și se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia.” (Cartea a doua a Regilor 12:11)

- „Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis: «Răzbună pe fiii lui Israel împotriva Madianiților, și apoi te vei adăuga la poporul tău».” (Numerii 31:1-2) „Și au lovit ei pe Madian, cum poruncise Domnul lui Moise, și au ucis pe toți cei de parte bărbătească.” (31:7) „Iar pe femeile Madianiților și pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; și toate vitele lor, toate turmele lor și toate avuțiile lor le-au luat pradă. Toate cetățile lor din ținuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc. Toată prada și tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei. Robii, prada și cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar și la obștea fiilor lui Israel, în tabăra din șesul Moabului, care este lângă Iordan, în fața Ierihonului.” (31:9-12)

- Violul este permis evreilor, după porunca lui Yahweh transmisă prin gura lui Moise: „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită și o va prinde și se va culca cu ea și vor fi prinși, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viața lui să nu se poată despărți de ea.” (Deuteronomul 22:28-29). În afară de aceasta, răpirea femeilor, urmată de viol, nu era doar încurajată, ci chiar o poruncă de la Yahweh: „Mergeți și pândiți din vii și băgați de seamă când vor ieși fetele din Șilo să joace la horă; atunci să ieșiți din vii și să vă luați femei din fetele din Șilo și mergeți în pământul lui Veniamin. (...) Și fiii lui Veniamin așa au și făcut și și-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă și pe care ei le-au răpit și s-au dus înapoi în moștenirea lor și au zidit cetăți și au început să trăiască în ele.” (Judecători 21:20-23).

- Cel mai mare profet al lui Yahweh, același Moise, socotea femeile drept pradă de război. Doar pe cele virgine, celălalte (alături de copii) trebuind să moară: „Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile miilor și pe sutașii care se întorseseră de la război, și le-a zis Moise: «Pentru ce ați lăsat vii toate femeile? Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obștii Domnului. Ucideți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideți-le. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi.»” (Numerii 31:14-18).

Cum pentru unii moartea ar fi o pedeapsă mult prea ușoară, Yahweh se mulțumește și cu mutilări. Mai ales dacă femeile sunt cele mutilate: „De se vor bate între dânșii niște bărbați, și femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate și, întinzându-și ea mâna, va apuca pe acesta de părțile lui rușinoase, să i se taie mâna ei și să nu o cruțe ochiul tău.” (Deuteronomul 25:11-12).

O altă lege dată de Yahweh poporului său este pe cât de simplă, pe atât de inumană: dacă evreii atacă o cetate și locuitorii ei se predau, aceștia vor scăpa doar cu plata unui bir (sau taxă de protecție, cum se numește astăzi). Dacă totuși acei oameni refuză să plătească și aleg să-și apere casele și familiile, evreul trebuie să asculte porunca lui Yahweh: „Să lovești cu ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile și copiii, vitele și tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine și să te folosești de prada vrăjmașilor tăi, pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău în mână. Așa să faci cu toate cetățile care sunt foarte departe de tine și care nu sunt din cetățile popoarelor acestora. Iar în cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeuul tău ți le dă în stăpânire, să nu lași în viață nici un suflet; ci să-i dai blestemului.” (Deuteronomul 20:13-17)

Cruzimea față de copii e prezentă și în sufletele adeptilor lui Yahweh, nu doar în al lui. Dacă putem presupune că are vreunul dintre ei suflet. Dată fiind lupta pentru supremație dintre Yahweh / Marduk și sora sa, Iștar, adeptii celor doi nu stăteau nici ei degeaba. Iată calea spre fericire în opinia unuia dintre susținătorii lui Marduk: „*Fiica Babilonului, ticăloasa (Iștar – n.a.)! Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră.*” (Psalmul 136:8-9). Nu ne trebuie prea multe cunoștințe de psihologie pentru a ne da seama că ura lui Yahweh față de femei se datorează urii față de sora sa, Iștar. Deoarece pe „*ticăloasă*” nu avea cum să o pedepsească, zeul evreilor se răzbuna pe femeile oamenilor. Cum un zeu misogin nu putea să aibă decât adepți misogini, așa se explică de ce femeile în țările arabe (și în alte locuri de pe Glob) au o poziție net inferioară față de cea a masculilor.

După cum ne dă de înțeles Biblia, adeptii lui Yahweh obișnuiau în mod frecvent să ucidă copii, așa cum susține și Cartea înțelepciunii lui Solomon: „*Ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri*” (14:23). Arabii păgâni adesea își îngropau de vii copilele nou născute, având aprobarea lui Allah, așa cum sustine Mohammed în Coran: „*Însă dacă ar fi voit Allah, n-ar fi făcut ei aceasta.*” (6:138). Cel mai bun exemplu este profetul Elisei care, după ce a primit în mod miraculos puterile magice ale lui Ilie, s-a gândit să se plimbe până în orașul Betel. La intrarea în oraș, niște copii au îndrăznit să râdă de chelia profetului. Cum au plătit pentru acest grav afront, e mai bine să citim în Vechiul Testament: „*Și cum mergea pe drum, au ieșit din cetate niște copii și s-au apucat să râdă de el zicând: «Hai, pleșuvule, hai!» Iar el, întorcându-se și văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii.*” (Cartea a Patra a Regilor 2:23-24). Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, naratorul biblic continuă într-o notă mai mult decât indiferentă: „*De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.*” Nimic despre faptul că 42 de copii au fost uciși cu bestialitate ori de puterile kabbalistice ale lui Elisei, ori chiar de dumnezeul său. Dar poate că uciderea copiilor era un lucru absolut normal în rândul poporului evreu (pe lângă incest, viol, jaf și alte crime) iar noi nu înțelegem această datină transmisă cu sfințenie până nu demult. Să ne amintim că și Irod, regele iudeilor, a comandat uciderea tuturor pruncilor până în doi ani, după cum susține Noul Testament. De unde această oribilă „*tradiție*”? Cel mai probabil, totul a început de la Yahweh, care i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice fiul: „*Și Yahweh i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!»*” (Geneza 22:2). Iar în timpul lui Moise, zeul și-a trimis îngerul să omoare copiii egiptenilor. Ce deosebire enormă între Yahweh, ucigașul de copii, și Iisus, care spunea: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.*” (Marcu 10:14) sau „*Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.*” (Matei 19:14).

Yahweh este foarte mofturos când vine vorba despre jertfele pe care le pofteste: „*Să nu aduci jertfă Domnului Dumnezeuului tău bou sau oaie cu meteahă, sau cu betesug, căci aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeuului tău.*” (Deuteronomul 17:1). Probabil un bou șchiop i-ar fi stat în prea-sfântul gâtlej... Îi plăcea enorm lui Yahweh să se îndoape, după cum ne anunță tot Biblia. Pe când i s-a arătat lui Avraam într-o după-amiază, împreună cu alți doi oameni, acesta i-a poftit pe toți trei la masă. Cât au mâncat prea-sfinții lor? Ne spune tot Biblia: „*După aceea a alergat Avraam în cort la Sarra și i-a zis: «Frământă degrabă trei măsuri de făină bună și fă azime!» Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și l-a dat slugii, care l-a gătit degrabă. Și a luat Avraam unt, lapte și vițelul cel gătit și le-a pus înaintea Lor și pe când Ei mâncau a stat și el alături de Ei sub copac.*” (Geneza 18:6-8). În Geneza 15:17, Yahweh îi cere lui Avraam să-i gătească o junică de 3 ani, o capră de 3 ani, un berbec de 3 ani, o turturică și un pui de porumbel. Nu vreau să-mi imaginez cum arăta WC-ul ceresc după o asemenea masă copioasă, care ar fi scos din foame câteva sate de copii din Africa... Oricum, putem ghici că vițelul gătit de sluga lui Avraam nu avea nicio meteahă, altfel i-l ar fi pus Yahweh în cap.

Ce-și mai dorește Yahweh ca jertfe, în loc de oameni sau animale sănătoase? Bucăți de aur cu forme de... bube și șoareci! Cel puțin asta susține Vechiul Testament: „*Apoi au mai zis: «Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-l aducem?» Iar aceia au zis: «După numărul căpeteniilor Filistenilor, cinci buboae de aur și cinci șoareci de aur, căci pedeapsa este una și asupra voastră și asupra căpeteniilor voastre. Așadar, faceți niște chipuri cioplite de buboae de ale voastre și niște chipuri de șoareci de ai voștri care pustiesc pământul și dați slavă Dumnezeului lui Israel; poate că Își va ridica mâna de deasupra voastră, de deasupra dumnezeilor voștri și de deasupra pământului vostru.»*” (Cartea întâia a Regilor 6:4-5).

Revenind la crimă, se pare că aceasta este pe placul lui Yahweh, chiar și atunci când nu este înfăptuită în numele său. Cel mai bun exemplu este povestea de la începutul Bibliei, când Cain își omoară fratele, pe Abel. Deși fraticidul ar fi trebuit pedepsit, Yahweh îl lasă pe Cain să scape. Ba, mai mult, i-a avertizat pe ceilalți că vor fi aspru pedepsiți dacă vor îndrăzni să se atingă de criminal: „*Și i-a zis Domnul Yahweh: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi». Și a pus Domnul Yahweh semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.*” (Geneza 4:15). Nu știm cine ar fi putut să se atingă de Cain, din moment ce Adam și Eva s-au pus pe făcut alți copii abia după ce s-au născut stră-stră-stră-strănepoții lui Cain. Probabil doar Yahweh ar putea să ne ajute să dezlegăm acest mister, dacă va da vreodată dovadă de bunăvoință. Cum așchia nu sare departe de trunchi, stră-stră-stră-nepotul lui Cain, Lameh, și-a întrecut strămoșul, ucigând doi oameni care, pesemne, l-au ciomăgit: „*Și a zis Lameh către femeile sale: «Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!»*” (Geneza 4:23-24). După ce s-a lăudat în fața femeilor sale cu fapta sa, Lameh a fost iertat probabil și de Yahweh, deoarece Biblia nu menționează că ar fi fost deranjat de această dublă crimă.

Un alt preferat al lui Yahweh, Samson, se îndeletnicea nu doar cu uciderea oamenilor, ci și cu a animalelor. Probabil din plictiseală, deoarece între drumurile la bordel și bătăile cu filistenii nu avea prea multe de făcut. După ce capitolul 14 din Cartea Judecătorilor ne spune că un leu tânăr a avut ghinionul să iasă în calea lui Samson, „*s-a coborât peste el Duhul Domnului și el a sfâșiat leul ca pe un ied*”, din capitolul 15 aflăm că voinicul a omorât 30 de oameni și le-a luat hainele, doar pentru că a pierdut un pariu. Mai târziu, de supărare că l-a părăsit nevasta pentru un filistean, „*Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă și între ele câte o făclie; după aceea a aprins făclile și a dat drumul vulpilor prin grânele Filistenilor și a aprins și clăile și grâul nesecerat, viile și livezile de măslini.*” (Cartea Judecătorilor 15:4-5). După ce filistenii i-au ucis fosta soție și pe noul soț al acesteia, Samson a luat o pauză din ucis „*și le-a sfărâmat fluierile picioarelor și șoldurile și apoi s-a dus și a șezut în peștera de la stânca Etam.*” În peșteră, Samson probabil a meditat îndelung la condiția umană, căutând soluții pentru a propovădui cât mai bine învățăturile lui Yahweh, până s-a plictisit. Deoarece trecuseră multe zile fără nicio crimă, s-a lăsat dus în tabăra filistenilor, unde „*găsind o falcă sănătoasă de asin, și-a întins mâna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni.*” (Cartea Judecătorilor 15:15). A fost judecătorul israeliților timp de 20 de ani, timp în care nu știm să fi omorât pe cineva. Dar s-a plictisit din nou și s-a hotărât să se apuce de făcut sex. După ce a iubit o desfrânată din Gaza și pe alta din valea Sorec, pe nume Dalila, a fost capturat de filistenii și depozat de forța sa ieșită din comun. Plictisindu-se și de statutul de sclav, la o petrecere i-a cerut ajutorul lui Yahweh. Zeul i-a înapoiat puterea iar Samson a distrus locuința în care avea loc petrecerea, recuperând toți cei 20 de ani în care nu a comis nicio crimă. S-a sinucis luând cu el câteva mii de suflete, deoarece, conform Bibliei, „*casa însă era plină de bărbați și de femei, căci erau acolo toți frunțașii Filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei.*” Nu știm cum de au reușit în acele vremuri filistenii performanța de a construi asemenea clădiri cât Titanicul, însă cert e că lui Yahweh i-a plăcut foarte mult prestația eroului său.

Un alt ales al lui Yahweh este Moise care, după ce le-a adus oamenilor săi cele zece porunci, printre care și cea care interzicea crimele, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se măcelărească între ei: „*Iar Moise le-a zis: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Să-și încingă fiecare din voi sabia sa la șold și străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte și înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său.*” *Și au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni.*” (Exodul 32: 27-28). Dacă nici măcar profetul lui Yahweh nu îi ascultă poruncile, atunci cine?

Câteodată, Yahweh își pătează mâinile „sfinte”, când vine vorba de ucidere: „*Și a lovit Domnul pe locuitorii din Betșemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Domnul poporul cu pedeapsă mare.*” (Cartea întâia a Regilor 6:19). 50.070 de oameni uciși doar pentru că s-au uitat la o ladă?!? Orice pedeapsă ar fi prea blândă pentru asemenea sacrilegiu... Altă dată, „*cei doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abiud, luându-și fiecare cădelnița sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie și au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul. Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit și au murit amândoi înaintea Domnului.*” (Leviticul 10:1-2). Din Cartea întâia a Cronicilor aflăm că „*Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului și l-a omorât.*” (2:3). Același lucru se afirmă și în Geneza 38:7. Nu știm care a fost păcatul lui Ir dar, dacă Yahweh a hotărât că trebuie să moară, înseamnă că merita acest lucru. În continuare, Geneza susține că Onan a luat-o de nevastă

pe văduva fratelui său, Ir. Însă el nu dorea copii cu ea astfel încât, atunci când făceau sex, își „vărsa sămânța jos” (coitus interruptus). Cum era de așteptat, „ceea ce făcea el era rău înaintea lui Yahweh și l-a omorât și pe acesta” (Geneza 38:10). Rămasă văduvă pentru a doua oară, Tamara (căci acesta era numele „norocoasei”) aștepta să crească cel de-al treilea frate, Șela. Până la un moment dat când s-a hotărât să se îmbrace ca o prostituată și să îl agațe pe socrul său, Iuda. După ce au consumat fapta, ea a rămas însărcinată iar Iuda nu i-a mai dat-o de nevastă fiului său cel mic, Șela, care s-a văzut nevoit să practice „vărsarea seminței pe jos”, la fel ca fratele său, Onan (chiar dacă Biblia nu menționează acest aspect, îl putem intui). Iar Yahweh a fost mulțumit.

Yahweh / Marduk avea o slăbiciune pentru organul sexual masculin, altfel nu se explică de ce adepții săi jurau întotdeauna cu mâna pe acesta, după ce și-l ciopârteau prin barbaria numită circumcizie sau, din punctul lor de vedere, „dovada legământului dintre evrei și Yahweh”. Iată câteva exemple de jurământ: „Atunci a zis Avraam către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: «Pune mâna ta sub coapsa mea și jură-mi pe Domnul Dumnezeu cerului și pe Dumnezeuul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele Canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu.»” (Geneza 24:2-3). „Și punându-și sluga mâna sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, i s-a jurat pentru toate acestea.” (Geneza 24:9). „Apoi venindu-i lui vremea să moară, Israel a chemat pe fiul său Iosif, și i-a zis: «De am aflat har în ochii tăi, pune-ți mâna pe coapsa mea și jură că vei face milă și dreptate cu mine, să nu mă îngropi în Egipt!»” (Geneza 47:29). Dacă vă întrebați ce făceau supușii lui Yahweh cu prepuțurile după circumcizie, ei bine, le colectau! „Iar Saul a zis: «Așa să-i spuneți lui David: Regele nu voiește zestre decât numai o sută de prepuțuri filistene, ca răzbunare împotriva vrăjmașilor regelui.»” (Prima carte a Regilor 18:25), „și aduse David prepuțurile lor și le înfățișă regelui număr deplin, ca să se poată face ginerele regelui.” (Prima carte a Regilor 18:27).

Dacă s-a gândit cineva că un zeu nu poate fi scârbos, mai mult ca sigur nu l-a cunoscut pe Yahweh. În dorința sadică de a-și pedepsi adepții, zeul este dispus să-i împrăște până și cu fecale: „Iată că Eu voi sfârâma brațul vostru și vă voi arunca în față spurcăciuni, spurcăciunile praznicelor voastre – și veți fi înlăturați o dată cu ele.” (Maleahi 2:3). Pentru cine nu a înțeles prea bine cu ce se vor trezi oamenii pe fețe, am să încerc să explic. Praznicul este de obicei o masă mare, un ospăț. „Spurcăciunile praznicelor” sunt excrementele rezultate în urma îndopării participanților la acel ospăț. În alte variante ale Bibliei, în loc se *spurcăciuni* este scris *balegă*. Având probabil un fetiș pentru fecale, Yahweh i-a cerut profetului Iezechiel să îi hrănească pe evrei cu așa ceva: „Pâinile le vei găti ca turtele de orz și le vei coace înaintea ochilor lor cu necurățenie de om». Apoi Yahweh a mai zis: «Așa își vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni».” (Iezechiel 4:12-13). Pentru că profetul e totuși alesul Domnului, nu putea să aibă parte de același tratament precum restul evreilor. Yahweh a dat dovadă de mărinimie când i-a înlocuit lui Iezechiel baliga de om cu... cea de bou: „Iată, Eu îți dau, în loc de necurățenie de om, baligă de bou și pe ea vei găti pâinea ta.” (Iezechiel 4:12-13).

Gelozia lui Yahweh pe celelalte divinități nu are limite. Pentru aceasta, el e dispus chiar să dărâme statuile altora: „Apoi au ridicat Filistenii chivotul Domnului și l-au vârat în capiștea lui Dagon și l-au pus lângă Dagon. Iar a doua zi s-au sculat Așdodenii dis-de-dimineată și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Și au luat ei pe Dagon și l-au pus iar la locul lui. Și s-au sculat ei dis-de-dimineată în ziua următoare, și iată Dagon zăcea cu fata la pământ înaintea chivotului Domnului; dar capul lui Dagon și amândouă picioarele și mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, și rămăsese numai trunchiul lui.” (Cartea întâia a Regilor 5:2-4). Această gelozie pe alți zei demonstrează existența lor. Prin urmare, Yahweh nu este singurul zeu, ci unul dintre mai mulți. Acest lucru reiese și din prima poruncă, dată lui Moise: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!” (Exodul 20:2-3). Prin urmare, se confirmă existența altor zei. La fel se poate spune și despre Psalmul 95: „Că mare este Yahweh și lăudat foarte, înfricoșător este; mai presus decât toți dumnezeii.” Nu ar putea fi Yahweh mai presus decât toți dumnezeii dacă ar fi fost singurul zeu. Așadar, Biblia susține același lucru pe care îl susțineau toate popoarele: existența mai multor zei.

Atrocitățile din Biblie, comise sau comandate de Yahweh, sunt foarte multe. S-ar putea scrie romane întregi numai pe această temă. Și asta fără a lua în calcul faptele lui Yahweh / Marduk din alte surse. Aleșii săi de cele mai multe ori s-au dovedit a fi oameni fără scrupule, capabili de orice. Să amintim doar câțiva, cum ar fi: Lot, cel salvat din Sodoma, care a făcut sex cu fiicele sale, unchiul acestuia, Avraam, care și-a trimis soția „la

produs” (de două ori!) sau pe regele-păstor David, care a omorât un om doar pentru a-i lua soția. Toate acestea dovedesc că Yahweh, dumnezeul Vechiului Testament, nu poate fi același cu Dumnezeuul Noului Testament, cel plin de iubire, milă și iertare, despre care vorbea Iisus. Ba, dimpotrivă, toate faptele lui, consemnate în cărți precum Biblia, Coranul, Vedele și altele, ne duc la concluzia că Yahweh este cel numit de creștinism Satan, Diavolul, Răul absolut. Cum altfel poate fi numit un zeu capabil de toate faptele prezentate mai sus, dornic să distrugă Pământul și tot ce se află pe el? Merită să încheiem cu unul dintre gândurile „bune” ale lui Yahweh, consemnat în *Cartea lui Sofonie* din Vechiul Testament, ce conține planul său divin, pregătit pentru noi: „Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele.”

Șarpele

„Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.” – Krșna (*Bhagavad-Gita* 7:26)

Dacă au fost într-adevăr exilați aici primii locuitori ai Terrei, cine era conducătorul lor? În creștinism este numit **Lucifer** („aducătorul luminii”), epitet ce se referă la strălucirea minții sale și la lumina adusă prin înțelepciune. A fost identificat cu cea mai strălucitoare stea de pe cer, Luceafărul sau planeta Venus. Lucifer era primul înger (primul fiu al lui Dumnezeu), cel mai inteligent, frumos și mândru dintre toți. A încercat să-și detroneze tatăl și, pentru asta, s-a luptat cu fratele său mai mic, Mîkhă’el („cel ce este ca zeul suprem”). A fost învins și aruncat pe Pământ, împreună cu cei care i-au fost alături. Ajuns pe Terra, el s-a transformat în **Satan** („adversarul”), o creatură hidoasă ce conduce lumea subterană. El este șarpele care a convins-o pe Eva să mănânce din fructul oprit. Trebuie menționat faptul că numele Lucifer se datorează unei interpretări greșite a Bibliei. În Isaia 14:4-17, profetul ce a dat numele capitolului îl descrie pe regele Babilonului ca pe un luceafăr de dimineată, căzut în ochii Domnului. Ieronim din Stridonul Dalmației a tradus luceafărul de dimineată prin cuvântul *lucifer*, ce în latină înseamnă mai exact „purătorul / aducătorul luminii”. Unii interpreți ai Bibliei au ignorat faptul că Isaia se referea la regele Babilonului, înțelegând că este vorba despre Satan și despre decăderea lui. Astfel, dintr-o eroare de interpretare, îngerul rebel s-a ales cu un nou nume: Lucifer. În capitolul biblic *A doua epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru* 1:19, cuvântul *lucifer* a fost tradus prin *luceafăr*, fără niciun fel de referire la Diavol. De fapt, în Noul Testament, diavolul este numit în multe feluri (Satan, diavol, adversar, inamic, acuzator, marele balaur, șarpele cel bătrân, Beelzebub, Belial), dar nici măcar o dată Lucifer. Deși mulți teologi și exorciști susțin că Lucifer și Satan sunt entități diferite, părerea majorității rămâne aceea că este vorba despre aceeași persoană. De fapt nici n-ar conta prea mult, ținând cont că niciunul dintre ele nu e numele real al căpeteniei îngerilor decăzuți, ambele fiind doar epitete: Lucifer = „aducătorul luminii” iar Satan =

„adversarul”. Trebuie menționat și faptul că Lucifer a fost identificat cu planeta Venus, cea mai strălucitoare stea de pe cer după Soare, mai ales cu luceafărul de dimineată. În *Apocalipsa* 22:16, evanghelistul Ioan îl identifică pe Iisus cu luceafărul de dimineată („Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, luceafărul de dimineată.”), ceea ce i-a făcut pe unii să creadă că Lucifer și Iisus ar fi aceeași persoană. Ce

legătură este între cei doi, vom vedea mai târziu. Profesorul Fohrer, alături de alți cercetători, susține că Lucifer era inițial perceput ca o entitate pozitivă. Avea o poziție de interior, plină de importanță, fiind un fel de demnitar de stat scrupulos, care număra greșelile celor acuzați. El era acuzatorul sau procurorul în fața judecătorului Dumnezeu. În capitolul 2 al *Cărții lui Zaharia* din Vechiul Testament, Satan este un fel de procuror ceresc ce stă la dreapta Domnului și aduce acuze preotului Iosua. În *Cartea lui Iov*, Satan face parte din consiliul lui Dumnezeu, unde contrazice, provoacă și chiar pune pariu cu Domnul. Deși exilat pe Pământ, în Vechiul Testament Satan se plimbă prin cer oricând pofteste, îndeplinind în continuare poruncile conducătorului suprem. Pentru evreii din vechime s-a creat chiar o confuzie între cele două divinități. În *Cartea a doua a Regilor* 24:1, Dumnezeu îi cere lui David să facă recensământul populației. Dar în *Prima Carte a Cronicilor* 21:1, Satan este cel care îi cere regelui acest lucru. Tocmai pentru a se evita această confuzie a fost necesară o diferențiere clară între Dumnezeul evreilor și Diavol. Înfluențați de religia lui Zoroastru (cu care au făcut cunoștință în timpul robiei babiloniene), în care erau foarte clar delimitate divinitățile pozitive de cele negative, evreii l-au transformat pe Satan în inamicul Dumnezeului Yahweh. Cum Yahweh reprezenta binele absolut, Diavolul a fost nevoit să se mulțumească cu ce a rămas, adică răul absolut. Creștinismul a preluat ideea evreilor și a mers mai departe, făcându-l pe bietul Satan responsabil pentru tot răul din lume. Imaginea Diavolului pe care o știm astăzi a fost elaborată de Papa Grigorie I (590-604), folosindu-se de Pan al grecilor și faunii germanici. Astfel, diavolul a căpătat corp de om, picioare și coarne de țap. De la nordicul Loki a moștenit culoarea neagră iar de la Thor duhoarea. Cuvântul grecesc *diabolos*, din care provine românescul *diavol*, este traducerea ebraicului *stn* sau *satan*. În concluzie, Lucifer, cel mai inteligent și mai frumos dintre îngeri, a fost inițial privit ca o entitate pozitivă, ce s-a transformat mai târziu într-una negativă. Era fiul cel mare al zeului suprem, pe care a încercat să îl detroneze. S-a luptat cu fratele său mai mic, a fost învins și exilat pe Pământ. Mai târziu a adus oamenilor cunoașterea (lucru simbolizat și de numele său, „aducătorul luminii”), s-a transformat într-o creatură hidoasă și a fost trimis în lumea subterană. Mai era numit Șarpele sau Marele Balaur, Adversarul, Inamicul, Înșelătorul, Marele Prinț sau Diavolul. Dacă legenda exilului lui Lucifer se regăsește și în alte culturi, nu ar trebui să îl întâlnim și pe el? Într-adevăr, ținând cont de simbolurile lui și de faptele din mituri, îl putem găsi ascuns sub o mulțime de nume și de înfățișări.

În mitologia evreiască nu există numele Lucifer. În schimb, în *Talmud* apare un alt înger, **Samael**, („zeul renumit”), care este privit atât ca entitate pozitivă, cât și negativă. El este arhanghelul acuzator, seducător și distrugător, patronul imperiului roman. Deși face parte dintre îngerii decăzuți, el îndeplinește poruncile Dumnezeului Yahweh. În *Cartea Secretă a lui Ioan*, descoperită la Nag Hammadi în 1945, alte nume ale lui Samael sunt **Yaldabaoth** (creatorul oamenilor, arogantul conducător cu față de leu și corp de șarpe) și **Saklas** („nebunul”). Unii cercetători consideră că el este cel care s-a deghizat în șarpe și a convins-o pe Eva să muște din fructul pomului cunoașterii. În Kabbalah, prima soție a lui Adam, Lilith, a fost izgonită din Grădina Edenului din cauza nesupunerii ei. În deșert l-a întâlnit pe Samael, care a luat-o de soție, împreună dând naștere unei sumedenii de monștri. Cum Samael era privit ca entitate pozitivă și negativă, a fost exilat pe Pământ dar se plimba nestingherit prin cer, urmând ordinele tatălui ceresc, a ispitit-o pe Eva, are corp de șarpe și principalul său rol este de acuzator, putem trage concluzia că el este Lucifer.

Azazel

Tot în mitologia ebraică, în *Cartea lui Enoh*, 200 de îngeri, numiți Veghetori, s-au împreunat cu pământencele, dând naștere unor uriași. Apoi le-au adus pământenilor calendarul, i-au învățat scrierea, cum să ucidă, cum să-și facă arme, cosmetice și bijuterii, dar și astrologie, astronomie, magie, medicină naturistă și minerit. Conducătorul lor este numit **Samîazâ** în două capitole și **Azâzêl** în reastul cărții. Cum **azaz** înseamnă „rebeliune” sau „răzvrătire” iar **el**, ca substantiv comun, înseamnă „zeu”. **Azazel** se traduce corect „zeul răzvrătit” sau „zeul rebel”, un epitet care îl descrie perfect pe cel care s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului său. La fel stau lucrurile și în cazul lui Samîazâ, mai exact Shemyaza. Acest nume este compus din particulele *shem* („renume”) și *azaz* („rebeliune” sau „răzvrătire”), traducerea cea mai corectă fiind „rebelul renumit”. Prin urmare, ținând cont că ambele nume înseamnă același lucru, nu este vorba despre două căpetenii diferite ale Veghetorilor, așa cum consideră mulți cercetători, ci de două epetete ale aceluiași înger, cel numit „zeu

răzvrătit” și „rebelul renumit”. Iar cel mai renumit rebel, cel care s-a răzvrătit împotriva conducătorului său, este Lucifer al creștinilor. Veghetorii, simbolizați printr-un ochi, erau observatorii, supraveghetorii sau gardienii Pământului. Azazel era conducătorul acestora, prin urmare cea mai importantă zeitate-ochi sau cel mai important paznic. De altfel creștinismul l-a asociat pe Azazel cu țapul, unul dintre simbolurile sumerianului Enki.

Enki

În Sumer, fiul cel mare al zeului suprem, An, se numea **Enki**. Find cel mai inteligent dintre zei, era considerat zeul înțelepciunii și al inteligenței. Deoarece reședința lui era în Apsu (apa freatică, oceanul subteran), era considerat zeul apelor. A creat oamenii, ajutat de sora sa, Ninhursag, fiind considerat pentru acest lucru zeul creației și al fertilității. Le-a adus oamenilor cunoașterea, legile și ritualurile magice, i-a învățat cum să construiască orașe și să crească animalele. Din acest motiv era cel mai important zeu pentru incantații, patronul preoților, cel care stăpânea la perfecție magia și avea capacitatea de a atribui o soartă, zeul meșteșugarilor și al artelor. Ca zeu sapiențial era executantul proiectelor și planurilor fratelui său mai mic, Enlil. Enki este cel care a scos Pământul de sub ape la sosirea sa aici și tot el este cel care a salvat omenirea de Potop. Principalul său centru de cult era la Eridu (astăzi Tell Abu Shahrain, în Irak), considerat a fi cel mai vechi oraș din lume, numit în sumeriană Urudu sau Nunki („locul măreț” ori „locul Prințului”). Numele lui Enki înseamnă „stăpânul Pământului” dar poate fi interpretat și ca „stăpânul dedesubtului”. Simbolurile sale includ capra, peștele (ce mai târziu au fost combinate într-o ființă cu partea superioară ca de țap, iar cea inferioară ca de pește), țestoasa, toiagul cu cap de berbec, semiluna, tridentul, șarpele și un vas din care se revarsă apa. Akkadienii și babilonienii îl numeau **Ea** („casa apei”), iar numărul său sacru era 40 (corespondentul titlului de Mare Prinț). În genealogia divină, Enki este fiul cel mare al lui An și Nammu. Sora sa, Ningikuga (un epitet al lui Ninhursag), i-a dăruit o fiică, pe Ningal. Cu Ninhursag are mulți alți copii: Ninsar, Abu, Nintulla, Ninsutu, Ninkasi, Nanshe, Azimua, Ninti și Enshag. Fiica sa, Ninsar, îi naște o fată, pe Ninkurra. Cu aceasta, Enki are un alt copil, o fiică numită Uttu. Soția sa este Damkina (numită și Damgalnuna sau Ninki), cu care l-a avut pe Marduk. În unele texte la asiro-babilonieni era considerat tatăl zeiței Iștar (Inanna la sumerieni). Pentru sumerieni, el a distrus reptilele uriașe primordiale alături de tatăl său, An. Mai târziu, Enlil l-a înlocuit în mit pe An. Iar în Babilon, Marduk era cel care l-a ajutat pe Enki / Ea. În reliefurile asiro-babiloniene este întruchipat ca un bărbat înalt, purtând pe spate trupul unui pește al cărui bot, larg deschis și îndreptat spre cer, face corp comun cu capul personajului. Cu toate că era fiul cel mare al zeului suprem Anu, moștenitorul tronului ceresc era Enlil, fratele său mai mic, conducătorul Pământului. Deși cei doi frați se certau mai mereu, mai ales în fața adunărilor zeilor, nu s-au păstrat mituri care să indice lupte între ei. Din păcate, doar o foarte mică parte din mitologia sumeriană a ajuns până la noi. Numele Enki înseamnă „stăpânul Pământului”, dar nu avem niciun mit care să ne explice de ce zeul a primit acest nume. Din ce știm noi astăzi, Enki nu a condus vreodată planeta noastră. Enlil era conducătorul Terrei iar tatăl lor, An, era conducătorul cerului. Dar dacă nu avem legende care să explice acest mister, nu înseamnă că ele nu au existat. Ci, pur și simplu, că nu le-am descoperit încă. Cea mai logică variantă este că el a primit acest epitet, de „stăpân al Pământului”, după ce a ajuns pe planeta noastră. Titlu pe care l-a păstrat până la sosirea fratelui său, Enlil, care i-a luat locul, trimițându-l în lumea subterană. Mai târziu, fiul cel mare al lui Enki, Martu (Marduk în babiloniană), zeul Soarelui, a preluat conducerea Terrei, înlocuindu-l pe Enlil. Nu știm exact ce a cauzat această ascensiune a lui Marduk din miturile mesopotamiene, deoarece nu ne-a rămas decât poemul babilonian *Enuma Eliș* care să explice acest lucru. Dar cum Babilonul era orașul lui Marduk, această legendă nu poate fi obiectivă. Ci, cel mai probabil, o invenție a preoților babilonieni. În schimb, putem afla adevărul din miturile altor popoare.

Potrivit preotului babilonian Berossus, zeul **Oannes** a părut din apele Golfului Persic, unde se întorcea în fiecare noapte. El i-a învățat pe oameni arta scrierii, diverse științe și meșteșuguri (cum să-și ridice case sau temple, folosindu-se de geometrie), cum să cultive pământul și să culeagă roadele. Pe regele antediluvian Evedurahos l-a învățat arta divinației. Oannes avea trup de pește cu două capete (unul uman sub cel de pește), picioare omenești și coadă. Descrierea lui Oannes este identică cu cea a lui Enki / Ea în reliefurile asiro-babilonieni. Faptul că Oannes locuia în apă și le-a adus oamenilor cunoștințele „zeilor” (scrierea, meșteșugurile, agricultura) ne indică aceeași entitate, pe Enki al sumerienilor.

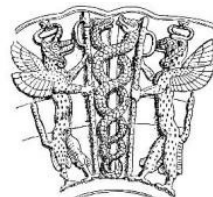
În orașele Ur și Harran, **Nanna** era zeul Lunii și al înțelepciunii. În sumeriană, numele său se scria de obicei Șeșki. Babilonienii și akkadienii îl numeau **Sin**, derivat din Su'en. Cum în limba sumeriană silabele unui cuvânt se puteau schimba între ele, fără ca respectivul cuvânt să-și schimbe înțelesul, Suen se mai scria Ensu sau Enzu. Iar Enzu, în sumeriană, înseamnă „domnul / stăpânul înțelepciunii”, unul dintre epitetele lui Nanna. Orașul biblic Ierihon (Yeriho în ebraică) avea ca simbol luna și îi era închinat lui Sin. Peninsula Sinai era teritoriul său, lucru observat și din numele locului: *ai* în ebraică înseamnă „al meu”, după modelul Adonai („Domnul meu”). Prin urmare, Sinai se traduce „Sin al meu”. În Sumer era în strânsă legătură cu fertilitatea, în special a vitelor, deoarece secera lunii este asemănată cu coarnele. Numărul său era 30, adică numărul de zile necesare Lunii pentru o rotație completă în jurul Pământului. Printre epitetele lui se numără *ašimbabbar* („cel luminos”), *amar* („vițel”), *ma.gur* („barcă”) și *amar.ban.da.en.lil.a* („vițelușul lui Enlil”), ultimile trei făcând în mod evident aluzie la forma de seceră a lunii noi, care amintește de niște coarne sau de bărcile zvelte de trestie. Nanna / Sin era un important zeu oracol și vindecător. Copiii săi erau Utu / Șamaș și Inanna / Iștar, alături de care făcea parte din triada supremă babiloniană. Deși era un zeu popular, fiindu-i adresate multe rugăciuni, Sin nu joacă niciun rol în mitologia babiloniană. Miturile mesopotamiene îl consideră pe Nanna / Sin fiul cel mare al lui Enlil. Unul dintre epitetele acestuia era „stăpânul Pământului”, deși nu s-a păstrat niciun mit care să demonstreze că zeul ar fi ocupat vreodată această funcție. Și atunci, cum se explică acest epitet? Răspunsul e

Nanna / Sin

foarte simplu. Nanna / Sin nu era fiul cel mare al lui Enlil, ci Enki. Deoarece Enlil era moștenitorul lui Anu, el nu moștenește doar tronul ci și titlurile tatălui său, inclusiv pe cel de „tată al zeilor”. Din acest motiv, în unele texte, Enki este numit fiul lui Enlil, epitet care i-a băgat cu mult în ceață pe unii cercetători. Cum însă Enki era unul dintre marii zei, parte importantă din triada sfântă An-Enlil-Enki, adepții săi nu ar fi permis decăderea sa, din fratele lui Enlil să devină fiul acestuia. Dar adepții lui Enlil doreau neapărat să arate supremația zeului lor asupra tuturor celorlalți zei, mai ales asupra fratelui rival. Astfel încât, în orașele Ur și Harran, Enki era numit Nanna și era privit ca fiul lui Enlil. În rest, rămânea Enki, fratele lui Enlil. Babilonienii îl numeau Sin când reprezenta Luna și Ea când reprezenta apa, introducându-l în triada supremă alături de cei mai mari zei ai Babilonului, copiii săi, Marduk / Șamaș și Iștar. Acesta este motivul pentru care Sin nu este prezent în mitologia babiloniană, ci doar în rugăciuni: deoarece în mituri este numit Ea. Atât Nanna / Sin cât și Enki sunt zeii Lunii, ai înțelepciunii, ai magiei și considerați „stăpânii Pământului”, deși mitologia nu demonstrează că vreunul dintre ei ar fi condus planeta noastră cândva. În Sumer se credea că, în perioada lunii noi, Nanna își petrece „zilele în somn” în lumea subpământeană, unde hotărăște soarta celor morți. Dar lumea subpământeană era sălașul lui Enki, unde zeul de multe ori își petrece timpul dormind. Un vechi imn babilonian îl consideră pe Sin „întâiul între toți, cel puternic, căruia niciun zeu nu-i scrutează inima necuprinsă,

iute alergător cu genunchii neobosiți, care le deschide zeilor și fraților săi drumul". Deși acest pasaj a fost interpretat de cercetători într-un mod absurd, susținându-se că babilonienii credeau că Luna deschide drumul stelelor și al Soarelui, logica ne sugerează că imnul se referă la Enki. „*Întâiul între toți*” indică faptul că era primul născut al lui Anu, cel mai mare dintre frați. „*Care le deschide zeilor și fraților săi drumul*” nu descrie mersul Lunii pe bolta cerească, ci indică faptul că Enki a fost primul zeu coborât pe Pământ, „deschizând drumul” zeilor și fraților săi care l-au urmat. Până și legende de cel doi zei sunt asemănătoare. Enki era fiul cel mare al lui An, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Enlil. Nanna era fiul cel mare al lui Enlil, dar moștenitorul tronului era fratele său mai mic, Ninurta. Nanna / Sin era tatăl fraților Utu / Șamaș și Inanna / Iștar. Dar în multe mituri, Enki este tatăl zeiței Inanna / Iștar. Iar Marduk, fiul lui Enki, era numit inițial Utu la sumerieni și Șamaș la akkadieni și babilonieni. Prin urmare Enki și Nanna sau Sin reprezintă aceeași divinitate, pe Lucifer al creștinilor. Chiar și epitetul lui Nanna / Sin, *ašimbabbar* („cel luminos”), îl sugerează tot pe Lucifer „purătorul / aducătorul luminii”. În limba engleză s-a adoptat numele akkadiano-babilonian al zeului, cuvântul *sin* desemnând „păcatul”, exact ca în concepția creștină.

Simbolul lui Ningishzida

Unul dintre simbolurile lui Enki era ori un șarpe încolăcit în jurul copacului vieții, ori doi șerpi. Cei doi șerpi pot simboliza ADN-ul, deoarece Enki era creatorul oamenilor, geneticianul zeilor. Iar șarpele în jurul copacului vieții semnifică, de asemenea, crearea vieții de către Șarpe. Simbolul celor doi șerpi încolăciți a fost folosit prima oară pentru zeul **Ningishzida** („stăpânul copacului cel bun”), șarpele cu cap de om, fiul zeului suprem Anu. Apoi a fost preluat pe caduceul (toiagul cu șerpi încolăciți) zeilor Hermes (Mercur la romani), Dionysos și Asklepios (Esculap pentru romani). Mai târziu a devenit simbolul medicinei, reprezentând viața. Cercetătorii mitologiei sumeriene ignoră faptul că Ningishzida era considerat fiul lui Anu, preferând să-l creadă fiul lui Enki. Însă un singur fiu al lui Anu era zeu-șarpe: Enki. Simbolul lui Ningishzida este simbolul lui Enki, ceea ce înseamnă că nu este vorba despre două divinități diferite, ci doar despre două epitete ale aceleiași zeități. Ningishzida era considerat paznic al porții cerești a lui An, alături de Dumuzi. Cu alte cuvinte, un Veghetor, întocmai ca Azazel al evreilor.

Hieroglifa
numelui lui
Osiris

Probabil cel mai cunoscut zeu al Egiptului antic este **Asar**, numit de greci **Osiris**. Numele său înseamnă „ochiul deschis” (*os* = „deschis”, *iris* = „ochi”). Însă istoricii Plutarh și Diodor din Sicilia preferă o altă traducere, „cel cu mulți ochi” (fiind format din *os* = „mulți” și *iris* = „ochi”). Indiferent de varianta utilizată, numele lui Osiris indică faptul că era o „zeitate-ochi”, adică un Veghetor, întocmai ca Azazel în *Cartea lui Enoh*. Și nu orice Veghetor, ci chiar conducătorul lor, conform traducerii lui Plutarh și Diodor (cel cu mulți ochi înseamnă cel cu mulți „zei-ochi” sau Veghetori în subordine). Hieroglifa numelui acestei divinități este compusă dintr-o zeitate îngenuncheată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi. Tronul din hieroglifa numelui lui Osiris reprezintă litera L întoarsă, care poate fi inițiala lui Lucifer, echivalându-l pe zeu cu îngerul decăzut. De asemenea, pentru latini, litera L însemna numărul 50. Acest număr semnifică rangul de rege pentru sumerieni, titlu pe care l-a deținut Enki atunci când a ajuns pe Pământ, lucru redat și de numele lui („stăpânul Pământului”). Osiris, fiul cel mare al cerului (Nut) și al Pământului (Geb), a fost primul rege al planetei noastre. A fost ucis de către fratele său mai mic, Seth, zeul furtunii, care i-a luat locul. Astfel, Osiris a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. Sumerianul Enki, fiul cel mare al Cerului (An) și al Pământului (Ki), a fost primul rege al Terrei, devenind conducătorul lumii subpământene după ce fratele său, Enlil, zeul furtunii, i-a luat locul. Horus, fiul lui Osiris, l-a învins pe Seth, devenind noul conducător al Terrei. Marduk, fiul lui Enki, l-a înlocuit pe Enlil, devenind noul conducător al lumii. *Cartea Egipteană a Morților* și Plutarh în *Despre Isis și Osiris* îl consideră pe Osiris fiul lui Ra, nu al lui Geb. Dar egiptenii îl echivalaseră pe zeul lor suprem, Ra, cu An al sumerienilor, de unde rezultă că Osiris era pentru ei Enki. Cu sceptrul regal și cârja de păstor în mâini, Osiris era adesea reprezentat cu

coarne de berbec desfăcute și, uneori, cu o coroană în forma lunii. Iar Luna și berbecul sunt simboluri ale lui Enki. Principalul centru de cult al lui Osiris era orașul Abju, numit Abydos de către greci. Casa subterană a lui Enki era Abzu, iar Abju și Abzu semnifică același lucru. Ceea ce înseamnă că egiptenii antici l-au identificat corect pe Enki cu Osiris. Prin construirea orașului Abydos, egiptenii au încercat să-l facă pe zeu să locuiască printre ei, mutându-i casa din subteran pe Pământ. Se spune că Osiris a inventat flautul și lira. El i-a civilizat pe oameni, scoțându-i din stadiul de semi-animale. Diodor din Sicilia scria că Osiris i-a făcut pe oameni să renunțe la canibalism. Tot el a descoperit vița-de-vie, i-a învățat pe oameni viticultura și pomicultura, cum să-și construiască orașe și canale de irigație dar și cum să-i cinstească pe zei. Soția sa, Isis („tronul”), le-a dat oamenilor legile, limba și agricultura. În Mesopotamia, Enki este responsabil pentru toate aceste lucruri. Numele soției lui Osiris, Isis (Asta în egipteană), e compus din dublarea primei silabe a numelui zeiței Iștar din Babilon, consoarta lui Ea (Enki). Numele ei egiptean, Asta, provine tot din numele zeiței Babilonului și, în același timp, e rădăcina din care s-a format Astártē. Fiul lui Enki, Marduk, era numit în sumeriană Amar Utu („vițelul solar”). Isis era de multe ori înfățișată cu cap de vacă iar Osiris era numit „*taurul din Amenti*”, ceea ce îl transformă pe fiul lor, Horus, în mod simbolic, într-un vițel. Într-un mit alternativ, Horus este fiul lui Hathor, de asemenea considerată zeiță-vacă. Hathor, zeița egipteană a iubirii și a războiului, este o altă manifestare a zeiței babiloniene a iubirii și a războiului, Iștar, care în multe mituri este considerată mama lui Marduk și soția lui Ea. Coarnele de bovină ale zeitelor-vaci sau ale zeilor-tauri nu reprezintă altceva decât semiluna, unul dintre simbolurile lui Enki. În *Despre Isis și Osiris*, Plutarh scria că, pentru unii egipteni, Seth simbolizează lumea solară iar Osiris pe cea lunară. Statutul de zeu lunar i-a fost acordat lui Osiris de către clericii heliopolitani, deoarece influențele Lunii sunt asociate gândirii și înțelepciunii, pe când cele ale Soarelui sunt foarte puternice și violente. Ba chiar este numit în *Cartea Egipteană a Morților* „*domn al coarnelor Lunii*”. Însă în Mesopotamia, zeul gândirii și al înțelepciunii, cel asociat cu Luna, era Enki. Deși de cele mai multe ori,

Osiris era reprezentat cu pielea verde, Plutarh susține că zeul era negru. De altfel, *Cartea Morților* chiar îl numește „*marele negru*”. Egiptenii își numeau țara Chemia (Kemi în limba coptă și Kmit în egipteana veche), care înseamnă „negru”, aluzie la culoarea zeului lor suprem. Iar „marele negru” în creștinism și iudaism este Satan. Conform lui Plutarh, egiptenii spuneau că Osiris s-a născut de-a dreapta și va muri de-a stânga. Cum dreapta semnifică binele iar stânga răul, putem înțelege că această frază se referă la Lucifer, zitate pozitivă la început și negativă mai târziu, după răzvrătire. Acesta este motivul pentru care Osiris era numit de multe ori „*primul dintre cei de la Asfințit*”, vestul simbolizând stânga iar estul, dreapta. Tot Plutarh scria că Osiris a fost identificat cu Nilul iar Homer și Thales îl considerau pe acest zeu oceanul. Iar zeul apelor era la sumerieni Enki. În *Textele piramidelor* există descrieri ale lui Osiris ca demon amenințător care se bucură de vărsarea de sânge, rostește descântece răutăcioase împotriva unor persoane decedate și conduce o „mafie” de asasini, numiți „*casapii lui Osiris cu degete care aduc durerea*” sau „*pescarii lui Osiris*”. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*domn peste suflete, care seamănă teroarea*”. În plus, este scris că tot Pământul tremură în fața sa, că zeul Atum seamănă în inimile tuturor teroarea numelui lui Osiris dar și că emanațiile sale distrugteau sufletele păcătoșilor. Toate aceste descrieri ne duc cu gândul la Satan și la demonii săi. În aceeași *Carte a Morților*, Thoth spune că zeii născuți de Nut (Osiris, Isis și frații lor) au inventat războaiele, au dezlănțuit dezastre, au făcut ravagii și nedreptăți, au inventat demonii (capitolul CLXXV). O descriere cât se poate de apropiată de cea a *Cărții lui Enoch*: „*Odată cu îngerii căzuți a venit pe Pământ răul*”. Isis, soția lui Osiris, era considerată o magiciană fără pereche iar în aceeași *Carte a morților*, Osiris se ferește de atacurile demonilor prin bariere magice. În Mesopotamia, Enki stăpânea magia la perfecție iar în *Cartea lui Enoch*, Azazel este cel care i-a învățat pe oameni magia. În *Cartea egipteană a morților*, Osiris este numit „*prinț în împărăția celor ce tac*” și „*stăpân al tărâmului morților*”. Enki avea numărul 40, echivalentul titlului de Mare Prinț, iar Lucifer este adeseori numit „*prințul întunericului*”. În capitolul CLXXXIII al *Cărții Morților*, Osiris este numit *un-nefer*, adică „cel frumos”, epitetul lui Lucifer înainte de Exil. Părintele istoriei, Herodot, spunea că „*Osiris în limba elenă înseamnă Dionysos*”. Hellanicos din Lesbos scria că preoții egipteni îl numesc Osiris pe Dionysos. Diodor din Sicilia susținea că lui Osiris i se mai spune Serapis, Dionysos, Pluton, Amon, Zeus și

Pan. Plutarh considera că Serapis nu se deosebește cu nimic de Hades și nici Isis de Persefona. Heraclit din Efes spunea că Hades și Dionysos devin același zeu când sunt cuprinși de furie sau sunt în delir. Mnaseas spunea că Dionysos, Osiris și Serapis sunt diferite nume ale lui Epaphos (Apis pentru egipteni), fiul lui Zeus și a lui Io. Un alt cronicar, Anticlides, spunea că Isis era fiica lui Prometheus și soția lui Dionysos. Atât Plutarh cât și Diodor din Sicilia scriau că iedera, pe care grecii i-au dedicat-o lui Dionysos, este numită de egipteni *chenosiris*, adică „iarba lui Osiris”. Așadar, putem considera fără să greșim că Osiris, Dionysos, Hades și Enki sunt aceeași zeitate, conducătorul Veghetorilor, Azazel sau Lucifer.

Înainte de apariția cultului lui Osiris, fratele cel mare al lui Seth se numea **Heru-Ur**. Unii au tradus numele Heru prin „șoimul” (*haru* în egipteană), influențată de reprezentarea sa (apărea ca un șoim sau ca un om cu cap de șoim), alții ca **Horus**. Prin urmare, Heru-Ur ar însemna „Horus cel Bătrân” sau „șoimul cel bătrân”. Acest Horus, fratele lui Seth, este o entitate diferită de Har-Si-Ese („Horus fiul lui Isis”) sau Horus cel Tânăr. Deși traducerea „Horus cel Bătrân” a fost acceptată de majoritatea egiptologilor, e posibil ca Heru-Ur să însemne „Horus din Ur” sau „șoimul din Ur”, Ur fiind un oraș-stat foarte important în Sumer. Șoimul din Ur nu poate fi decât zeul acelui oraș, adică Nanna, zeul lunii. Ceea ce ar însemna o echivalare între Horus cel Bătrân și Nanna. Pe *Piatra Shabaka* e scris că cei doi frați, Horus și Seth, s-au luptat pentru supremația Egiptului. Tatăl lor, Geb, a dat Egiptul de Sus lui Seth iar pe cel de Jos lui Horus, hotarul fiind „limita celor două țări”, adică vârful Deltei Nilului la Memphis. Mai târziu, Geb s-a răzgândit și i-a cedat lui Horus tot Egiptul, hotărâre acceptată amiabil de cei doi rivali. În *Cartea egipteană a morților*, Horus e numit „Fiul cel mare” și „Primul născut al lui Ra”. Ra era echivalentul egiptean al sumerianului An iar primul născut al lui An, „fiul cel mare”, era Enki. Zeul furtunii la egipteni, Seth, este zeul furtunii de la sumerieni, Enlil. Și Seth și Enlil s-au luptat cu frații lor mai mari pentru supremație. Horus cel Bătrân și Osiris, alături de Enki și Nanna, reprezintă aceeași zeitate. În multe inscripții, faraonul (indiferent de numele său), care se identifica cu Horus, este numit „fiul lui Hathor”. Acest epitet i-a încurcat pe egiptologi deoarece faraonul, ca Horus, este fiul lui Isis. În mitul original, Horus era fiul lui Hathor. Ea i-a cedat locul lui Isis în momentul în care povestea ei a fost inclusă în mitul lui Osiris, mulțumindu-se cu rolul de soție a lui Horus. La fel a pățit și Horus. Din fratele lui Seth în mitul originar, a „retrogradat” în postura de fiu al lui Osiris și nepot al lui Seth.

Ptah

Tot în Egipt, la Memphis, dar și în Nubia, zeul creator era **Ptah**. A fost identificat cu zeul-șoim Seker (sau Sokar), noua zeitate, Ptah-Seker fiind considerată o divinitate a lumii subterane. În Regatul de Mijloc a fost asimilat și cu Osiris, conducătorul lumii subpământene, devenind cunoscut sub numele Ptah-Seker-Osiris. Conform *Pietrei Shabaka*, Ptah a creat lumea gândind-o, apoi rostind-o. Se spune că el este cel care a scos pământul Egiptului de sub ape, o poveste asemănătoare cu cea a lui Enki, care a scos Sumerul de sub ape. Inițial zeu al fertilității, Ptah a devenit patronul artelor și meseriilor, întocmai ca Enki. Soția sa era leoaica Sekhmet iar fiul lor, Nefertum, zeul florii de lotus. Soția și fiica lui Enki, Iștar, era reprezentată de cele mai multe ori călărind o leoaică. Ptah a creat ceremonia deschiderii gurii, oficiată de preoți la înmormântări, pentru a elibera sufletul decedatului din corp. Pentru sumerieni, Enki este cel care le-a adus oamenilor ritualurile preoțești. Apis era o zeitate agrară cu aspect de taur, considerat inițial reîncarnarea lui Ptah, apoi asociat cu Osiris iar pentru istoricul Mnaseas din Patrae, Dionisos, Osiris și Serapis sunt diferite nume ale lui Apis. Ptah era reprezentat aidoma lui Osiris, ca un bărbat mumificat, cu barbă și pielea verde, ce ținea în mâini *ankh*-ul (crucea egipteană), sceptrul *was* și *djed*-ul, simboluri ale vieții, puterii și stabilității. Numele Egipt derivă din numele egiptean al orașului Memphis, Hikuptah („casa sufletului lui Ptah”), tradus în greacă prin Aiguptos iar în latină, Aegyptus. Memphis, orașul lui Ptah, este locul unde se considera că s-a înecat Osiris, cel care s-a născut tot în aceeași zonă, la Rosetau, în Deșertul de Vest, lângă Memphis. Ptah și Osiris împart același epitet, „domn al adevărului”. Datorită titlului „conducătorul suprem al meșteșugului”, Herodot l-a echivalat pe Ptah cu Hefaiistos al grecilor. Unul dintre epitetele zeului de la Memphis era *Ptah nefer-her* („Ptah frumos la chip”), epitet pe care l-au avut și Osiris, și Lucifer.

Osoroapis sau **Serapis** a fost o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene și elenistice. De la Zeus și Helios a preluat aspectele de suveranitate și zeu-soare, de la Dionysos rodnicia în natură iar de la Hades și Asklepios legăturile cu Viața de Apoi și vindecarea. Numele zeului este compus din numele altor două divinități, Osiris și Apis. Istoricul roman Tacitus a emis ideea originii lui Serapis în Asia Mică. Într-adevăr, Serapis era un alt nume al sumerianului Enki.

Începând cu Regatul Vechi, zeul-șoim **Sokar** era considerat o manifestare a lui Osiris. Tot atunci, Sokar a fost combinat cu Ptah și a luat-o drept consoartă pe zeița-leoaică Sekhmet. În Regatul de Mijloc exista zeitatea Ptah-Sokar-Osiris. Conform *Textelor Piramidelor*, numele lui Sokar provine din „*Sy-k-ri*” („Grăbește-te la mine!”), ultimile cuvinte ale lui Osiris către soția sa, Isis, spuse ca strigăt de ajutor. Așadar, Sokar era încă un nume al celui mai popular zeu din religia egiptenilor, despre care Plutarh spunea că este o știință întunecată și enigmatică.

Andjety („cel din Andjet”) din Busiris este considerat precursorul lui Osiris. Este reprezentat ținând în mâini cele două sceptre iar pe cap coroana conică cu două pene, a lui Osiris. În *Textele sarcofagelor* i se spune „taur al vulturilor”. În templul lui Seti I din Abydos, regele este înfățișat arzând tămâie pentru Osiris-Andjety, care este însoțit de Isis.

Una dintre cele mai vechi zeități ale Egiptului era **Khnum**, zeul cu cap de berbec al apelor Nilului. Se credea că el a creat oamenii și alte zeități din lut, din acest motiv fiind numit „olarul divin” sau „domnul care a creat lucrurile din el însuși”. În Elephantina, consoarta zeului era Satis iar fiica lor, Anuket. Era considerat *ba* (suflet) al zeului-soare. La Herwer apare ca *ba* a lui Geb, iar la Shashotep ca *ba* a lui Osiris. La Esna, Khnum este reprezentat cu cap de crocodil. El și zeița Neith sunt considerați zii creatori. Mai târziu vor fi considerați părinții lui Ra, numit și Khnum-Re. Consoartele principale ale lui Khnum sunt Nebt-uu și zeița-leoaică Menhit, iar fiul cel mare și succesorul său este Heka. Ca zeu cu cap de berbec al apei, creator al oamenilor, Khnum este Osiris / Ptah / Enki / Lucifer. Acesta este motivul pentru care, în templul lui Ramses al II-lea din Beit el-Wali, alături de statuia lui Khnum se află statuile zeilor Satis, Anukis (soția și fiica sa în Elephantina), Isis și Horus (soția și fiul său în Abydos).

Zeul-berbec **Banebdjedet** („Stăpânul ba al Mendes-ului”) era venerat în nord-estul Deltei Nilului împreună cu soția sa, zeița pește Hatmehit, și cu fiul lor Harpokrates (Horus). Ca tată al lui Horus, Banendjedet este Osiris, iar berbecul și peștele îl reprezintă pe Enki al sumerienilor. Pe o stelă din templul funerar al lui Ramses al III-lea de la Medinet Habu, în partea de vest a Tebei, există o relatare în care zeul Ptah-Tanen îi spune regelui, pe care îl consideră fiul său, că el s-a transformat în Banebdjedet pentru a se uni cu mama faraonului. Pentru Plutarh, Banebdjedet era încarnarea lui Osiris. În papyrusul *Chester Beatty I*, Banebdjedet este descris ca locuind în Setit (insula Seheil), aflată la prima cataractă a Nilului la Assuan, acest lucru identificându-l cu zeul Khnum. Într-adevăr, Banendjedet era un alt nume al zeului Osiris, Ptah, Khnum sau Enki.

Teba, capitala Egiptului în cel de-al doilea mileniu î.Hr, era orașul zeului **Amon** („cel ascuns”), cel supranumit „regele zeilor”, numit **Amen** sau **Amun** de către egipteni. După Plutarh, și numele lui Hades (zeul lumii subpământene la greci) înseamnă același lucru. Amon era reprezentat cu pielea albastră (culoarea apei), cap de berbec și un falus enorm. Falusul reprezintă fertilitatea, la fel ca *djed*-ul lui Osiris. Iar aceasta, alături de coarnele de berbec și apa îl asociază cu Enki. La Teba, soția lui Amon era Mut iar fiul lor, Khonsu, zeul Lunii. La Hermopolis, consoarta sa era Amaunet. Conform lui Plutarh, uneori Amon era asociat cu Ptah. În templul lui Amon de la Karnak chiar s-a descoperit statuia lui Ptah. *Amon Kem-atef* („Amon care și-a desăvârșit forma”) era forma lui Amon ca o veche zeitate-șarpe. Iar cea mai veche zeitate-șarpe este serafimul Lucifer, Enki al sumerienilor sau Ea al babilonienilor. Cultul lui Amon ca șarpe este atestat de Herodot la Teba, unde vipera cu corn era sacră. *Amon Kamutef* („Amon, taurul mamei sale”) este forma itifalică a zeului. Părerea generală a egiptologilor e că în Dinastia a IX-a s-a produs asocierea dintre două zeități, Amon și Ra, rezultând una singură: Amon-Ra, cel supranumit „*taurul Heliopolisului*”. În realitate nu a fost o fuziune între doi zei, ci între două epitete ale aceluiași. *Amon* înseamnă „ascuns” iar *ra* nu are o traducere exactă în egipteană. În schimb, capătă sens în sumeriană, unde *ra* înseamnă „conducător”. Așadar, Amon-Ra se traduce corect „conducătorul ascuns”, fiind un epitet al unei divinități, nicidecum un amestec dintre doi zei. În *Cartea egipteană a morților*, Amon este numit „fiul zeiței Nut”, epitet care îl echivalează cu Osiris, dar și „prinț al zeilor”, la fel ca Lucifer, Enki și Osiris. Cum taurul reprezintă fertilitatea iar coarnele sale, luna, putem trage concluzia că acest „conducător ascuns” era Enki. Cel mai probabil a fost numit Amon („cel ascuns”) după ce a fost trimis în lumea subterană, unde nu mai putea fi văzut de către adepții săi. În timpul Dinastiei a XX-a, Amon deținea 160 de orașe în Egipt și 9 în Orientul Mijlociu. După ce orașul Teba a fost distrus de arabi în anul 664 î.Hr, cultul lui Amon și-a pierdut supremația în Egipt.

Menu (**Min** în greacă), al cărui cult își are originea în perioada pre-dinastică (mileniul IV î.Hr.), era zeul suprem al fertilității pentru egiptenii antici. Adorat mai ales în Coptos și Akhmim, Min era reprezentat în multe forme, cel mai adesea ca bărbat cu pielea neagră, purtând pe cap pene uriașe, având mâna dreaptă ridicată iar în stânga ținându-și penisul aflat în erecție. În Regatul de Mijloc a fost asociat cu Horus, fiind numit Min-Horus. În Regatul nou a fost asociat cu Amon, purtând numele Min-Amen-kamutef („Min-Amon, taurul mamei sale”). Alteori Isis este consoarta lui Min iar Horus copilul lor. Într-o formă arhaică, Min este reprezentat în feșe de mumie, la fel ca Osiris și Ptah. Ca zeu al fertilității, cu pielea neagră, asociat cu Horus și Amon, Min nu poate fi decât Osiris / Enki / Lucifer.

Letopolis, oraș la nord-vest de Memphis, era principalul centru de cult al lui **Kherty** („cel de jos”), un zeu-berbec de care Ra trebuia să-l apere pe faraon. În Regatul Vechi, Kherty figura ca partener al lui Osiris. Putem ghici cine era „cel de jos”, zeu-berbec asociat cu Osiris, care voia să-i facă rău faraonului.

În *Textele Sarcofagelor* apare un zeu al grânelor, **Neper**, despre care se spune că „*trăiește după ce a murit*”. Nu se știu alte lucruri despre el, dar sunt mari șansele ca acest Neper să fie Osiris, zeul care trăiește în lumea de dincolo după ce a fost omorât în aceasta.

Thoth sau **Djeheuty** în egipteană antică era patronul scribilor și al cunoașterii, zeu-lună cu formă de ibis sau de babuin, despre care Plutarh scria că avea un braț mai scurt decât celălalt. El este considerat inventatorul scrierii hieroglifice, al gramaticii, al matematicii, al legilor, al astronomiei și al calendarului. Este scribul zeilor, mare maestru în arta magiei, care cunoaște știința vindecării. În inscripția statuii faraonului Horemheb reprezentat ca scrib, Thoth este numit „fiul lui Ra”. La fel și în *Cartea egipteană a morților*, unde este numit „fiul lui Aher” dar și „fiul lui Ra”. Cum Ra era pentru egipteni An al sumerienilor, putem trage concluzia că Aher era un alt nume al lui Ra. Printre epitetele zeului se numără „cel mai puternic dintre zei”, „Domnul cuvintelor sacre” sau „Taurul din Khemnu” (Heliopolis). Consoarta lui era Nehematauay sau Ma’at. Thoth controla minele de turcoaz din Sinai. Sinai („Sin al meu”) indică teritoriul lui Sin, zeul babilonian al lunii, identificat de noi cu Enki. Grecii l-au identificat cu zeul lor, Hermes, numindu-l pe zeul egiptean **Hermes Trismegistus** („de trei ori mare”). În *Hitat*, o culegere de texte din secolul al XV-lea, ce cuprinde texte ale cronicarilor copti (creștinii din Egipt), Hermes Trismegistus este considerat „unul dintre cei 7 paznici, cu misiunea de a veghea cele 7 case (planete)”. Ca zeu al lunii, al cunoașterii, maestru în arta vindecării și a magiei, inventator al scrierii, matematicii, legilor, astronomiei și calendarului, fiu al lui Ra / An, paznic (veghețor), Thoth este fără îndoială mesopotamianul Enki. Orașul lui Thoth era Hermopolis (Kemnu în egipteană), unde se afla în fruntea unui grup de 8 zei, numit Marea Ogdoadă. Cum Thoth, Enki, Neptun sau Poseidon semnifică aceeași zeitate, Thoth înconjurat de 8 zei simbolizează în realitate planeta Neptun cu cei 8 sateliți ai săi.

Un alt zeu-lună egiptean era **Yah**, comparabil cu Thoth și Khonsu, identificat uneori cu Osiris. Are ca simboluri luna, ibisul și șoimul. Era un zeu important în Egipt, dovadă pentru acest lucru fiind faptul că este întâlnit în nume de persoane, cum ar fi Ahmose / Yahmose („moștenitorul lui Yah”), Yah-hotep („Yah este mulțumit”) sau Sit-Yah („fiica lui Yah”). Ca zeu-lună este Enki, Osiris sau Thoth, ca șoim este Horus cel Bătrân iar ca ibis, Thoth.

Denwen era un zeu-șarpe violent, atestat în Epoca piramidelor, despre care nu s-au păstrat prea multe informații. Tot ce știm este că el a cauzat o conflagrație pentru a nimici alte zeități, dar care a fost contracarat de către rege. Probabil este un alt nume pentru **Apophis (Apep** în egipteană), primul zeu al răului, mai târziu devenit demon, personificarea întunericului, haosului și răului, oponent al luminii și a lui Ma’at (ordinea sau adevărul), inamic al lui Ra, soțul demonitei Taweret. Are forma unui gigantic șarpe, crocodil, șopârlă sau dragon. I se mai spune „*Șarpele Nilului*” sau „*Șopârla malefică*”. În *Cartea egipteană a morților*, Apophis locuiește în lumea de dincolo unde, în fiecare noapte, atacă Barca lui Ra, luptându-se cu acesta și cu însoțitorii săi, cel mai important fiind Seth, zeul furtunii. În realitate, această luptă ce avea loc zilnic era o reeditare a unei lupte din vremurile de demult, când Apophis l-a atacat pe Ra. Seth și alți zei au luptat alături de conducătorul lor, reușind să-l învingă pe Marele Șarpe și să-l închidă în lumea subterană. Fiind incredibil de asemănător cu cel al creștinilor, acest mit îl identifică pe Apophis, Marele Șarpe, cu Lucifer, Enki sau Osiris. Enlil, zeul furtunii la sumerieni, l-a trimis pe Enki, fratele său mai mare, în lumea subterană, exact cum a făcut Seth, zeul furtunii la egipteni, cu fratele său, Osiris, și cu Apophis, sau arhanghelul Mihail cu Lucifer. După apariția cultului lui Osiris, acesta a fost considerat zeul cel bun iar Seth a fost echivalat cu Apophis și considerat zeul haosului și al răului. Dar mitul original dovedește contrariul.

Întorcându-ne puțin la sumerieni, acolo îl întâlnim pe zeul păstor **Dumuzi**. În Babilon era numit **Tammuz** și era imaginat ca un tânăr frumos, paznic al porților cerești ale lui Anu, alături de Ningishzida. Ca paznic ceresc devine un Veghețor, întocmai ca Azazel al evreilor sau Osiris al egiptenilor. Frumusețea mult prea lăudată a lui Dumuzi este aidoma cu cea a lui Lucifer, înainte de răzvrătire. Soția sa era Inanna la sumerieni și Iștar la babilonieni, nume diferite pentru Isis a egiptenilor, soția lui Osiris. În mitologia sumeriană, Dumuzi a fost ucis la ordinul consiliului zeilor, iar Inanna a coborât după el în Infern, pentru a-l salva. Într-un final a reușit acest lucru,

Dumuzi fiind nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în lumea cealaltă. Unul dintre epitetele lui Osiris este „*cel care sălășluiește în Orion cu un anotimp în cer și un anotimp pe Pământ*”, un epitet care nu are nicio explicație pentru egiptologi. Însă răspunsul se găsește la sumerieni: Osiris / Dumuzi a fost nevoit să trăiască jumătate de an pe Pământ și jumătate în Lumea de dincolo. O poveste asemănătoare întâlnim și la vechii greci unde Persefona, zeița lumii subterane, trăia jumătate de an pe Pământ, alături de mama ei, și jumătate de an în lumea subterană, alături de soțul ei, Hades. Fără îndoială, grecii au preluat mitul lui Osiris / Dumuzi și i-au atribuit nu zeului lumii subterane, Hades, ci soției acestuia, Persefona. La babilonieni, Tammuz este numit unicul frate al zeiței Iștar dar și iubitul din tinerețea ei. Exact cum Osiris era la egipteni fratele și soțul lui Isis. În alt mit sumerian, sora lui Dumuzi este Geștinanna, pe care o identificăm cu ușurință ca fiind Inanna. Căutarea trupului lui Osiris de către Isis este foarte asemănătoare cu căutarea lui Dumuzi de către Inanna. Pentru sumerieni, Dumuzi a fost ucis la Byblos (numit Gebal de către fenicieni), în Libanul de astăzi. Pentru egipteni, Isis a găsit sicriul cu trupul lui Osiris în Byblos. Sunt mici șansele ca acest oraș, care a dat numele Bibliei, să fi fost locul unde au murit doi zei. Varianta cea mai realistă este că orașul Byblos este legat de moartea unuia singur, Osiris și Dumuzi fiind aceeași zeitate. Amândoi au fost considerați păstori, regi și zei, întocmai ca Enki. Pe lângă Byblos, o altă localitate legată de moartea lui Dumuzi era Harran, orașul zeului-lunii Nanna, identificat de noi cu Enki. Într-un text arabic din secolul al IX-lea, Tammuz a fost ucis și înviat de multe ori, până când, într-un final, a murit cu adevărat. Cultul său era larg răspândit în tot Orientul Apropiat, ceea ce ne indică importanța sa. Până și în Biblie, în *Cartea lui Ieremie*, sunt descrise femei care deplâneau moartea zeului la templul din Ierusalim. Babilonienii, evreii și arabii chiar au numit a zecea lună a calendarelor lor Tammuz, echivalentă cu iunie-iulie în calendarul gregorian. Prin urmare, Dumuzi / Tammuz nu putea fi decât unul dintre marii zei. Numele Dumuzi se traduce prin „adevăratul fiu”, o aluzie evidentă la faptul că Enki se considera adevăratul fiu al lui An și moștenitorul de drept al tronului acestuia, spre deosebire de fratele său mai mic, Enlil.

Conducătorul panteonului asirian era **Așșur** sau **Așur**. Era reprezentat într-un disc înaripat cu coarne, ținând un arc în mâna stângă iar dreapta ridicată. O poziție a mânilor asemănătoare celor ale egipteanului Min, care își ținea în stânga penisul iar dreapta ridicată. Asiria a fost botezată după el. Prin secolul al IX-lea î.Hr, era considerat tatăl lui Anu. Deși se crede că a fost un zeu local, promovat la rang de zeitate supremă o dată cu apariția imperiului asirian, Așșur apare menționat pentru prima oară la Ur, la sfârșitul celui de-al treilea mileniu î.Hr. În sumeriană, *aș* însemna „unicul” sau „singurul”, Așur putând fi tradus prin „singurul din Ur” (un nume asemănător cu Heru-Ur, „șoimul din Ur”). Cum Ur era orașul lui Nanna / Enki, e greu de crezut că o altă divinitate îi putea pretinde locul. Numele Așur este foarte asemănător cu Asar, numele egiptean al lui Osiris, cel mai probabil unul dintre ele provenind din celălalt. Zeița Iștar era considerată soția lui Așșur, astfel identificându-se din nou cu Enki.

Pazuzu

În mitologia asiro-babiloniană, **Pazuzu** era regele demonilor. El reprezenta vântul fierbinte de sud-vest. Pe spatele unei statuete a lui, de prin secolele IX – VIII î.Hr, este scris: „*Eu sunt Pazuzu, fiul lui Hanpa, rege al spiritelor rele din aer, care ies ca o furtună din munți, făcând prăpăd.*” Pazuzu apare cu corp de om, aripi, gheare de vultur și un șarpe în loc de penis. Are întotdeauna mâna dreaptă ridicată, iar stânga lăsată în jos, întocmai ca egipteanul Min și asirianul Așșur. Nu se știu multe despre el, decât că era invocat foarte des, pentru a o opri pe soția sa, zeița Lamaštu. Deși era un demon, de multe ori proteja oamenii de alte spirite malefice sau boli. Șarpele în loc de penis semnifică Șarpele creator, adică Enki. *Zu* din numele său înseamnă „înțelepciune” în sumeriană, iar *pa*, „aripă”. Prin urmare, Pazuzu s-ar putea traduce „înaripatul de două ori înțelept”. De altfel, Pazuzu era reprezentat cu aripi. În vremurile de demult, nu era neobișnuită repetarea unei silabe care să semnifice calitatea unei divinități (de exemplu numele lui Isis a egiptenilor a fost format prin dublarea primei silabe a babilonienei Iștar). Iar o exprimare de genul „de două ori înțelept” se poate întâlni și la Hermes Trismegistus, cel „de trei ori mare”. „De două ori înțelept” poate însemna că era nu doar un simplu înțelept, ci cel mai înțelept dintre toți. Iar acest lucru nu-l poate defini decât pe zeul înțelepciunii, Enki. Tatăl lui

Enki era An, tatăl lui Pazuzu era Hanpa. Se remarcă o asemănare a numelor celor doi, Hanpa traducându-se „înaripatul cerului” sau „înaripatul An”. Pazuzu era rege al demonilor, la fel cum în creștinism Satan ocupă această funcție. Vântul fierbinte de sud-vest, reprezentat de Pazuzu, indică de asemenea identitatea lui. Sudul reprezintă josul, adică lumea subterană în care era conducător. Iar vestul partea stângă, adică latura negativă sau malefică. Din același motiv Osiris era considerat „*primul dintre cei de la Asfințit*” sau „*cel care s-a născut de-a dreapta și va muri de-a stânga*”. Pazuzu era un alt nume pentru Enki, demonizat în ochii oamenilor după ce fratele său a preluat conducerea.

La hitiți, **Alalu**, tatăl zeului cerului, Anu, a fost exilat pe Pământ. Mai târziu a fost considerat fiul lui Anu și numit **Kumarbi**. Acesta și-a atacat și castrat tatăl, devenind conducătorul Terrei. Cu toate acestea, moștenitorul tronului ceresc a devenit zeul furtunii, Teshub, care îi era și frate și fiu în același timp. Teshub l-a detronat pe Kumarbi, apoi s-a luptat cu fiul acestuia din urmă, Illuyanka, pentru supremație. Asemenea sumerianului Enlil, canaanitului El și egipteanului Seth, care au luptat împotriva lui Marduk, Baal și Horus. Alalu era tatăl lui Anu, întocmai ca Așșur al asirienilor, iar numele său se aseamănă foarte mult cu al lui Alulim, primul conducător al antediluvian al Sumerului, conform *Listei regilor sumerieni*. Putem presupune fără să greșim că Alalu / Kumarbi al hitiților era aceeași persoană cu Enki al sumerienilor.

Pentru filistenii, amorii, canaanii și sirieni, conducătorul panteonului era El (prescurtarea de la Ellil, numele acadian al lui Enlil). Pe o tăbliță descoperită la Ebla, de prin anul 2300 î.Hr, fratele lui El, **Dagon** sau **Dagan**, era conducătorul unui panteon compus din 200 de zei. Întocmai ca Azazel în Cartea lui Enoh, conducătorul celor 200 de îngeri Veghetori. Titlurile lui Dagon erau *Be-dingir-dingir* („stăpânul zeilor”) și *Bekalam* („stăpânul Pământului”). Cum El era conducătorul zeilor și al Pământului, nu avea sens ca fratele său mai mare să primească aceste titluri. Dar dacă îl identificăm pe Dagon cu sumerianul Enki, primul conducător al Pământului, atunci totul are sens. La fel ca și Enki, Dagon era zeul fertilității. Simbolul amândurora era peștele. Acesta, împreună cu titlul *ti-lu ma-tim* („roua pământului”) arată legătura lui Dagon cu apa, întocmai precum Enki. Fiul lui Dagon, Baal, a devenit conducătorul Pământului după ce s-a luptat cu unchiul său, El. Această luptă este cel mai bine înfățișată în *Vechiul Testament*, prin adepții celor două zeități, dar și în miturile ugaritice. Fiul lui Enki, Marduk, a devenit conducătorul Pământului, luându-i titlul unchiului său, Enlil. În Egipt, fiul lui Osiris, Horus, a devenit conducător după o luptă cu unchiul său, Seth. În prefața celebrului său cod de legi, regele Hammurabi îl numește pe Dagon creatorul său. Iar creatorul oamenilor în tot Orientul Mijlociu era Enki. Soția lui Dagon era numită Șala sau Ișara. Soția lui Enki era numită în Babilon Iștar. Ținând cont de similitudinea dintre cele două nume, putem concluziona că Ișara și Iștar sunt una și aceeași persoană. Enciclopedia *Etymologicon Magnum*, compilată la Constantinopole în jurul anului 1150, îl consideră pe Dagon a fi Krónos al fenicienilor. Fără îndoială, Enki, Dagon, Krónos și Osiris sunt nume diferite ale unei singure entități, Lucifer al creștinilor.

La greci, **Krónos** (numit **Saturn** de către romani) s-a răzvrătit împotriva tatălui său, Ouranos („cerul”), și a devenit conducătorul Pământului, alături de frații săi, titanii. La sumerieni, Enki s-a răzvrătit împotriva tatălui său, An („cerul”), și a devenit conducătorul Pământului, alături de frații săi, anunnaki. Krónos și-a atacat și castrat tatăl cu o seceră, forma ei fiind unul dintre simbolurile lui Enki, semiluna, întocmai ca Kumarbi al hitiților. Krónos a fost detronat de fiul său, Zeus (zeul furtunii), și închis în adâncul Pământului, Tartar. Enki a fost detronat de fratele său, Enlil (zeul furtunii), și trimis în adâncul Pământului, Abzu. Istoricul Theopompus scria că Saturn / Krónos și Venus / Afrodita au creat toate viețuitoarele Pământului, o părere asemănătoare cu cea a sumerienilor, care îi considerau pe Enki și Ninhursag zeii creatori. Iar pentru Plutarh, Saturn a fost aruncat pe Pământ. S-a refugiat în Italia, unde a instituit vârsta de aur a omenirii. O aluzie clară la Lucifer.

Pe creatorul oamenilor, grecii l-au numit **Prometheus** („chibzuitul”). El le-a oferit focul, scrisul, matematica, agricultura, medicina, știința și înțelepciunea. Pentru aceste fapte, sumerienii îl acredita pe Enki. Prometheus era unul dintre titani, adică unul dintre primii zei care au condus planeta noastră. Deoarece Krónos era privit ca o divinitate malefică, personificare a haosului, nu putea fi considerat părintele omenirii. Prin urmare, grecii i-au creat o nouă imagine, una pozitivă, și l-au numit Prometheus. Dar, la fel ca și Krónos sau ca Azazel la evrei, Prometheus a fost pedepsit de către noul conducător. Aducerea focului din cer pentru oameni simbolizează iluminarea pe care Lucifer o promite supușilor săi.

Grecii l-au introdus pe Enki și în noua generație de zei, fiind numit **Poseidon** (**Neptun** la romani), zeul mărilor și fratele cel mare al lui Zeus. Simbolurile sale erau tridentul, peștele, taurul, delfinul și calul. Deși originea numelui său rămâne necunoscută, cercetătorii au stabilit că numele său înseamnă „stăpânul Pământului” sau „soțul Pământului”. Din motive necunoscute au ignorat prima variantă, preferând-o pe cea de-a doua, sugerând că Poseidon și zeița pământului, Demetra, au avut o legătură, deși nu există niciun mit care să confirme acest lucru. După cum spunea mitologul german Walter Burkert, traducerea „soțul Pământului” e aproape imposibil de demonstrat. Deși cercetătorii se încapățânează să accepte această variantă, deoarece nu există niciun mit care să ateste faptul că Poseidon ar fi fost la un moment dat conducătorul panteonului, prima traducere este cea reală. Atât Enki la sumerieni cât și Poseidon la greci înseamnă același lucru. Tridentul și peștele sunt simboluri ale ambelor zeități. Taurul, unul dintre simbolurile lui Poseidon, reprezintă fertilitatea iar coarnele acestuia, semiluna lui Enki. Amândoi sunt zei ai apelor și frații mai mici ai amândurora au devenit conducătorii zeilor. Pentru greci, Poseidon, împreună cu alți zei, a încercat să-și detroneze fratele dar a fost prins și pedepsit. La fel și Enki pentru sumerieni. Așadar, Poseidon și Krónos sunt una și aceeași zeitățe, Enki sau Lucifer.

Dacă în Mesopotamia lumea era condusă de trei zei, Anu având cerul, Enlil Pământul iar Enki apa și lumea subterană, grecii au adoptat tot o trinitate. Însă i-au atribuit lui Zeus cerul și Pământul. Fratelui mai mare al lui Zeus, Poseidon, i-au lăsat mările, însă s-au văzut în fața unei dileme: cine să primească lumea subterană? Pentru că nu puteau să-i dea lui Zeus și această lume, deoarece avea deja cerul și Pământul, i-au atribuit-o tot lui Poseidon. Însă, pentru că trebuia să fie o trinitate, l-au creat pe **Hades**. Poseidon rămânea doar zeul apelor iar Hades devenea latura întunecată a acestuia, stăpânul lumii subterane. La fel ca Osiris, Hades era judecătorul morților. De altfel, Plutarh considera că Serapis nu se deosebește cu nimic de Hades și nici Isis de Persefona. Tot Plutarh scria că, pentru greci, Zeus era creatorul tuturor lucrurilor bune iar Hades, cauza răului. Întocmai ca Satan al creștinilor. Pentru Platon, Hades însemna „fiul blândeții” iar pentru Plutarh, „cel ascuns”, întocmai ca Amon al egiptenilor. Romanii l-au numit **Pluton**, care înseamnă „bogatul”, aluzie la bogățiile subterane. Ca opus al zeului furtunii, conducător al lumii subterane, Hades / Pluton este nimeni altul decât Enki al sumerienilor.

Tot în Grecia îl întâlnim pe **Hermes**, mesagerul zeilor, zeul călătorilor, al hoților, al păstorilor, al literaturii și al invențiilor. În miturile originale, Hermes (**Mercur** pentru romani) era zeul fertilității și inventatorul focului, asemenea sumerianului Enki. Unul dintre simbolurile lui Hermes era caduceul, adică toiagul cu doi șerpi încolăciți în jurul lui și o pereche de aripi în vârf, simbolul lui Enki. Dar care ar putea fi traducerea numelui Hermes? În greaca antică, *mes* însemna *mijloc*. Hermes era cel care făcea legătura între zei și oameni, mijlocitorul sau mediatorul, așa că a doua parte a numelui semnifică rolul său. Iar prima parte, *her*, se presupune că provine de la Hera. Astfel, Hermes s-ar putea traduce „mediatorul zeiței Hera”. Însă Hera e forma de feminin a numelui egiptean Heru (Horus pentru greci). Prin urmare, prima parte a numelui lui Hermes provine din numele său egiptean, Heru-Ur. Grecii l-au echivalat cu egipteanul Thoth, primind numele Hermes Trismegistus. Inițial, în Grecia, Hermes l-a reprezentat pe Enki, fiind zeul fertilității. Atunci și-a „căpătat” caduceul. Mai târziu a fost „retrogradat” în postura de fiu al lui Zeus, devenind mesagerul zeilor.

Tot ca fiu al lui Zeus este prezentat și **Dionysos**, numit **Bachus** de către romani, zeul viței-de-vie, al nebuniei ritualice și a extazului. Este mereu înconjurat de satiri, ființe care au dat imaginea demonilor în creștinism. Era considerat eliberatorul oamenilor din jugul zeilor prin vin, muzică și dans. Dionysos era reprezentat într-un car tras de lei sau tigri, ținând în mână caduceul. Numele său a fost tradus prin „zeul copacilor”, indicând funcția sa de divinitate a naturii, sau prin „zeul din Nysa”, locul nașterii sale în mitologia greacă. A fost ucis în războiul cu giganții, apoi înviat, întocmai ca Osiris al egiptenilor. Printre epitele sale se numără *Adoneus* („conducătorul”), *Aesymnetes* („Domnul”), *Eleutherios* („eliberatorul”), *Enorches* („cu testicule”), *Erikryptos* („complet ascuns”), *Pseudanor* („omul fals”). Epitetul *Adoneus* este unul cel puțin bizar, ținând cont că Dionysos nu a fost conducător în niciunul dintre miturile cunoscute astăzi. În schimb, seamănă foarte bine cu *Adonai*, epitetul dumnezeului biblic și cu Adonis, un alt personaj din mitologia greacă. *Enorches* face referire la

funcția sa de zeu al fertilității, lucru observat și din orgiile la care se spune că lua parte foarte des. Apetitul său sexual foarte ridicat îl identifică cu egipteanul Min, care în *Textele Sarcofagelor* era numit „vânătorul de femei”. *Erikryptos* înseamnă același lucru ca și Amon la egipteni. Herodot spunea că „Osiris în limba elenă înseamnă Dionysos”. Hellanikos din Lesbos scria că preoții egipteni îl numesc Osiris pe Dionysos. Diodor din Sicilia susținea că lui Osiris i se mai spune Dionysos sau Hades. Pentru Heraclit din Efes, Hades și Dionysos devin același zeu când sunt cuprinși de furie sau sunt în delir. Mnaseas spunea că Dionysos, Osiris și Serapis sunt diferite nume ale lui Apis. Anticlides scria că Isis era soția lui Dionysos. Atât Plutarh cât și Diodor din Sicilia relatează că iedera, pe care grecii i-au dedicat-o lui Dionysos, este numită de egipteni „iarba lui Osiris”. Pentru ei, Dionysos, Hades sau Osiris reprezentau aceeași divinitate. Într-adevăr, acest zeu al fertilității, care a fost ucis și înviat, purtător al caduceului, este Enki al sumerienilor.

O a treia reprezentare a lui Enki ca fiu al lui Zeus este **Hephaestus**, numit **Vulcan** de către romani. Fiu al zeilor supremi, el era zeul tehnologiei, meșteșugurilor, sculptorilor, artizanilor, metalurgiei, focului și vulcanilor. A fost exilat din cer de către Zeus și nevoit să trăiască pe Pământ, în insula Lemnos. El era făurarul zeilor, la fel ca Enki la sumerieni sau Ptah la egipteni. Deși urât și șchiop, Hephaestus era căsătorit cu zeița frumuseții, Afrodita. Cum ea era cunoscută ca Isis în Egipt, Ninhursag în Sumer sau Iștar în Babilon, întâlnim o nouă conexiune cu Enki.

Cultul lui **Adonis** („Domnul”) a apărut în insula Lesbos în jurul anului 600 î. Hr. Era un zeu al vegetației, de o frumusețe nemăintălnită (asemeni lui Lucifer). Deoarece îl doreau și Persefona, și Afrodita, a fost nevoit să petreacă o treime din an alături de prima și două treimi lângă a doua. Într-un final, a fost ucis, dându-și duhul în brațele Afroditei. Numele său seamănă foarte mult cu Adonai al evreilor și Adoneus, unul dintre epitetele lui Dionysos. Ca iubit al Afroditei, el este Enki, Dumuzi sau Osiris. De altfel, se presupune că s-ar fi născut în Byblos, oraș foarte important pentru religia lui Osiris și a lui Dumuzi. Deși a fost identificat încă din antichitate cu acest zeu, cultul lui Adonis se adresa exclusiv femeilor.

În Ugarit, zeul meșteșugar era **Kothar Hasis**. Acesta a fost identificat cu Hephaestus al grecilor și cu Ptah al egiptenilor. De altfel, în miturile ugaritice, casa lui Kothar Hasis se afla în Egipt, ceea ce indică faptul că cei trei erau una și aceeași persoană.

În teosofie, **Sanat Kumara** („tinerețe eternă”) este considerat stăpânul Pământului, cel venit acum 18,5 milioane de ani dintr-un plan eteric al planetei Venus pentru a ajuta oamenii să evolueze spiritual. Locuiește în lumea subterană Shamballa. La nivel cosmic este numit **Subrahmanya**, **Sanatana**, **Sanaka** sau **Sanandana**. Primește energie din planuri superioare în zodia berbecului, pe care o împărtășește celorlalți în zodia taurului. Printre titlurile lui se numără „stăpânul lumii”, „singurul inițiator”, „cel vechi de ani”. Primul nume e anagramarea epitetului dat de *Vechiul Testament*, Satan. Iar al doilea provine din numele hitit Kumarbi. Zodiile berbecului și a taurului reprezintă două dintre simbolurile lui Enki. Planeta Venus, sau Luceafărul, alături de lumea subterană, indică legătura cu Lucifer al creștinilor. De altfel, teosofista Helena Blavatsky l-a identificat în mod corect pe Sanat Kumara cu Lucifer, precizând totuși că a fost greșit înțeles de către creștini. Vom vedea dacă așa este, urmărindu-i faptele păstrate în miturile lumii.

În Tibet, **Mahasammata** era zeul care, prin gândurile sale necurate, a fost aruncat pe Terra, alături de adepții săi. Ajuns aici, el a împărțit Pământul în loturi, fiecare dintre cei care îl însoțeau fiind stăpân pe lotul său. El și descendenții săi au fost primii cinci regi ai planetei noastre. Și nu putem să nu-l identificăm pe Lucifer și aici, în mitologia tibetană.

Statuia lui Shiva din Bangalore

În hindusim, zeul distrugător **Șiva** („cel pur”) este înconjurat mereu de demoni. În creștinism, **Satan** este conducătorul demonilor. Șiva este reprezentat mereu ținând într-o mână tridentul, pe cap purtând o semilună iar corpul său împodobit cu cinci șerpi și câteva cranii. Tridentul, semiluna și șarpele sunt simbolurile lui Enki. Șiva este zeul artelor, înțelepciunii și fertilității. Pentru sumerieni, Enki este zeul artelor, înțelepciunii și fertilității. În timpul unei lupte, Șiva i-a distrus unul dintre cele cinci capete zeului creator Brahmă. La fel cum, în luptă, Krónos l-a castrat pe Ouranos și Kumarbi pe Anu. Șiva face parte dintr-o trinitate sfântă alături de Brahmă și Vishnu, la fel cum Enki făcea parte dintr-o trinitate alături de An și Enlil. Șiva și Enki sunt una și aceeași zeitate.

Tot în hinduism îl întâlnim și pe zeul **Krșna**. În sanscrită, ca adjectiv, numele său înseamnă „negru” sau „întunecat”, reminiscență din perioada vedică atunci când era considerat soarele negru sau soarele nopții. Ca substantiv, Krșna înseamnă „noapte” sau „întuneric”. În iconografia originală era reprezentat cu pielea neagră, abia în reprezentările moderne culoarea sa a fost schimbată în albastru. În mitologia epică, Krșna este zeul iluzionist care își înșală dușmanii, dezorientându-i cu fantasmale pe care le crează. Într-un comentariu la

Krșna

Bhagavad-Gîta, indianistul român Sergiu Al-George îl prezintă pe Krșna ca fiind „*prinț războinic, în stare de mari îndrăzneți, ucigător de monștri, pedepsitor de regi nelegiuți, fiind totodată capabil de viclenii și lașități; deschis exaltărilor bachice și protagonist al supremelor experiențe erotice în paroxismul cărora se descifrează însuși erosul absolut – cel al comuniunii cu realitatea ultimă -, Krșna rămâne totuși un personaj crud și oarecum lugubru prin surâsul cu care întâmpină marile drame*”. În a patra carte din colecția de imnuri sacre *Rigveda*, Krșna este considerat demon sau spirit al întunericului. În *Lalitavistara Sutra*, Krșna este conducătorul demonilor negri, inamicii lui Buddha. Printre numeroasele sale epitete se numără Shyamasundara („frumosul întunecat”), Patitapavana („cel ce îi purifică pe decăzuți”) și Kaladeva („zeitatea neagră”). Din secolul al XIX-lea, Krșna a fost adoptat de câteva mișcări religioase noi. În teosofie, zeul este considerat reîncarnarea lui Maitreya, cel mai important învățător spiritual al omenirii. Krșna a fost canonizat de către celebrul magician satanist Aleister Crowley și este recunoscut ca sfânt de către masonii gnostici din Ordo Templi Orientis. În *Bhagavad-Gîta*, Krșna se descrie singur: „*Cei fără minte mă cred Cel Nemanifestat intrat în starea de manifestare; ei nu cunosc natura mea superioară neclintită, supremă. Învăluit de iluzia produsă de magia mea, eu nu sunt revelat tuturor; această lume, cu mintea tulburată, nu mă recunoaște ca nenăscut și neclintit. Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.*” (7:24-26). Îndrăznesc să-l contrazic pe cel care s-a autoproclamat Marele Stăpân Divin al Universului. Cu toate iluziile produse de magia sa, ne dăm totuși seama de natura sa „*superioară neclintită, supremă*”. Acest zeu negru, înșelător, creator de iluzii, magician neîntrecut, manipulator și crud, cu înfățișare terifiantă, ce duce omenirea la pieire, demon sau spirit al întunericului, conducător al demonilor, inamicul lui Buddha, deschis mereu la depravare erotică și exces de alcool, considerat sfânt de către masoni, magicieni și sataniști, nu poate fi decât cel numit de creștinism Satan, Enki al sumerienilor. Lucru pe care Krșna îl recunoaște (ce-i drept, indirect) în cartea a X-a din *Bhagavad-Gîta*: „*pentru zeii Rudra, eu sunt Śamkara (zeul distrugător Șiva)*”,

„pentru demonii Yakṣa și Rakṣas, eu sunt stăpânul bogățiilor (zeul Kubera, care comanda armata demonilor)”, „pentru preoți eu sunt cel dintâi, Brhaspati (zeul elocinței și al înțelepciunii)”, „pentru conducătorii de oști sunt Skanda (zeul războiului)”, „pentru șerpi eu sunt Vāsuki (șarpe mitic, rege al șerpilor Nāga)”, „pentru Nāga sunt Ananta (șarpele primordial)”, „eu sunt Prahlada (căpetenia demonilor Asura) pentru demonii Daitya”, „eu sunt Timpul atotputernic, distrugător de lumi”.

Pentru azteci, **Quetzalcohuātl** („șarpele cu pene”), era zeul comerțului, artelor, meșteșugurilor, cunoașterii și fertilității, patronul preoților. El a creat oamenii în Mictlan, lumea subterană. Enki, care a creat oamenii în lumea subterană, era patronul preoților, zeul artelor, meșteșugurilor, cunoașterii și fertilității. Unul dintre cei patru copii ai zeilor supremi Ometecuhtli și Omecihuatl, Quetzalcohuātl reprezenta luceafărul de dimineață sau planeta Venus, la fel ca Lucifer, Sanat Kumara și Enki. Osiris era unul dintre cei patru copii ai zeilor conducători, la fel și Enki. Asemenea lui Quetzalcohuātl, Enki mai era numit Șarpele. Satan este identificat cu șarpele din Grădina Edenului. Iar ca înger răzvrătit, Lucifer este considerat șarpe înaripat (serafim). Yaldabaoth avea corp de șarpe, de asemenea și Fuxi, primul zeu al Chinei. Mayașii îl numeau **Kukulcan** sau **Q’uq’umatz**. El a descoperit porumbul, a domesticit animalele, a creat focul și i-a învățat pe mayași muzica și dansul.

Pe zeul răzvrătit, nordicii îl numeau **Loki**. El era fratele conducătorului lumii, Odin. A fost primit în familia Æsir după pacea cu cei din clanul Vanir. Loki se ținea mereu de șotii, reușind de multe ori să pricinuiască celorlalți zei numai necazuri. În final reușind chiar să cauzeze moartea zeului Baldr. Nici până în ziua de astăzi, cercetătorii n-au reușit să găsească o traducere a numelui său. S-a sugerat că Loki provine din cuvântul *lūka* („aproape”), dar această interpretare nu are niciun sens. Numele zeilor erau epitete care subliniau attributele acestora. Iar „aproape” nu i se potrivește lui Loki absolut deloc. Semnificația reală a numelui e mai mult decât evidentă. Limba engleză e o limbă germanică, ce a suferit influențe nordice cauzate de invaziile vikingilor din secolele al VIII-lea și al IX-lea. Prin urmare, cuvântul scandinav *lo* poate însemna același lucru ca și englezescul *low*, adică „jos”. Iar *ki* este cuvântul sumerian pentru „pământ”. Loki se poate traduce „pământul de jos” sau „pământul inferior”, o referire la locul în care sălășluia zeul în realitate. Așa cum babilonianul Ea înseamnă „casa apei”, iar zeul locuia în casa subterană a apelor, Abzu, tot așa Loki face referire la lumea subterană în care trăia. Ce caută un cuvânt sumerian în limba nordică? Răspunsul se găsește tot în legende. Marii zei, cei din familia Æsir, veneau dintr-o zonă numită Asaland, adică Asia. Fără îndoială, arienii din Orientul Mijlociu, care au invadat India, au migrat până în nordul Europei, aducându-și cu ei și zeii. Așadar are sens apariția unui cuvânt sumerian în limbajul nord-europenilor. Iar acesta nu este singurul exemplu. Zeul scandinav Tyr poartă numele orașului din Liban amintit și de Biblie. Numele zeului Baldur este derivat al numelui zeului semitic Baal. Soția lui Baldur, zeița Nanna, poartă un nume identic cu al zeului sumerian al lunii. Numele zeului nordic Thor este aproape identic cu cel al zeului egiptean Thot. Zeul scandinav Borr seamănă cu zeul grec al vântului de nord, Boreas (de remarcat faptul că Boreas reprezintă nordul). Zeița pământului la nordici, Gerd, are un nume asemănător cu al zeiței greacă a pământului, Geea, cu zeul egiptean al pământului, Geb și cu zeița sumeriană a pământului, Gi. Așadar, legături între Scandinavia și Orientul Mijlociu sunt destule. Revenind la Loki, se spune chiar că a fost legat sub pământ, asemenea titanului Prometheus, pentru că l-a ucis pe unul dintre zei. Copiii săi, de asemenea au fost trimiși în adâncuri: lupul Fenrir a fost legat de o stâncă la un kilometru și jumătate sub pământ, șarpele Jörmungandr a fost aruncat în oceanul care înconjoară Terra iar zeița Hel a devenit conducătoarea lumii subterane Niflheim. La Ragnarok, bătălia finală dintre zei, Loki s-a eliberat și, împreună cu copiii săi și cu uriașii, a atacat tărâmul zeilor Æsir. În final, a fost omorât de zeul Heimdallr. Loki își putea schimba forma, adesea în pește sau șoim, întocmai ca Enki și Horus cel Bătrân. Dacă luăm în considerare și asemănarea fonetică dintre Loki și Enki, putem observa că ambii reprezintă același personaj. În 1835, Jacob Grimm a lansat teoria că Loki ar putea fi un zeu al focului. În legendele daneze, Loki apare ca o creatură a nopții, conectată cu casa focului. În 1889, lingvistul norvegian Sophus Bugge a concluzionat că Loki este varianta nordică a lui Lucifer. Și, într-adevăr, așa este. Loki, Lucifer, Prometheus sau Enki sunt nume ale aceluiași personaj.

În Japonia, zeul exilat din cer se numea **Susano-o**. El era fiul zeilor supremi și inițial a primit ca domeniu mările Pământului. Însă el prefera să locuiască în cer. În urma neînțelegerilor cu sora sa, zeița Soarelui, Susano-o a fost expulzat pe Pământ fără milă, condamnat să locuiască în lumea care i-a fost dată la început. A aterizat în provincia Izumo din insula Honshu. A ucis șarpele cu 8 capete, numit Yamata no-orochi, (întocmai ca Enki și Krónos), apoi i-a învățat pe oameni cum să cultive pământul. S-a mutat în lumea subterană, numită Yomi, lăsându-i conducerea lumii fiului său, Okuninushi („stăpânul celor 8 insule”). Okuninushi a primit

atributele puterii tatălui său dar și titlul „stăpânul Terrei”. S-a înșurat cu sora sa, Suseri Hime, și au domnit împreună până când au fost nevoiți să abdice în favoarea lui Ninigi no Mikoto, nepotul zeiței Soarelui. Această legendă seamănă izbitor cu cea a lui Enki. Deși nu s-a dovedit că ar exista vreo legătură între Japonia și Sumer, totuși există câteva. Pe lângă legenda asemănătoare cu cea sumeriană, observăm că numele japonez Ninigi este de origine sumeriană, însemnând „Domnul ochi”, indicând în mod evident un Veghetor. Templul Tokei-ji mai era numit și Enkiri-dera („templul divorțului”), în care numele sumerianului Enki este evident. Tehnica japoneză de vindecare, Reiki (cuvând tradus în mod convențional prin „atmosferă misterioasă” sau „influență supranaturală”), se poate traduce corect din sumeriană prin „regele Pământului” (fiind format din *rei* = „rege” și *ki* = „Pământul”), adică titlul deținut de Enki până a fost detronat de fratele său. Unul dintre simbolurile Reiki se numește Nin Giz Zida, care în tibetană înseamnă „șarpele de foc”. Chiar dacă practicantii reiki susțin că acesta este un cuvânt tibetan, în realitate provine din sumerianul Ningișzida („stăpânul copacului cel bun”), unul dintre epitelele Șarpelui Enki. Așadar, putem presupune că japonezii au fost influențați de cultura sumeriană, lucru remarcat și în mitologia lor.

În miturile japoneze, zeița Benten era zeița mării și a muzicii. Era reprezentată ca o femeie foarte frumoasă, având 8 brațe, călare pe un dragon sau un șarpe. Această imagine ne duce cu gândul la imaginea „curvei Babilonului” din Apocalipsa după Ioan. Cum zeii erau echivalați cu corpuri cerești, o zeiță cu 8 brațe înseamnă fără îndoială o stea cu 8 colțuri, care semnifică a 8-a planetă din sistemul nostru solar, Venus, numărând din exterior către Soare. Fiind asociată cu Venus și cu apa, dar și de o frumusețe izbitoare, deducem că Benten era Iștar a babilonienilor, Inanna a sumerienilor, Isis a egiptenilor sau Afrodita a grecilor. Reprezentarea ei călare pe un dragon sau un șarpe e o metodă relativ obscenă de a indica relația intimă dintre ea și marele Șarpe, adică Enki, Osiris sau Lucifer. De altfel, miturile japoneze spun că Benten era soția Împăratului dragonilor, care era extrem de urât și avea formă de șarpe. Întocmai ca Haphaestus al grecilor sau Satan al creștinilor. Acest împărat al dragonilor nu poate fi decât Marele Șarpe Enki.

Tot la japonezi, împăratul Iadului era **Enma Dai-Ō** („marele rege Yama”), judecătorul sufletelor morților. El le hotăra pedepsele în funcție de păcatele săvârșite în timpul vieții, întocmai ca Osiris al egiptenilor sau Hades al grecilor. Budiștii și hindușii îl numesc **Yama**, tibetanii **Shinje**, chinezii **Yanluowang** sau **Yan** iar coreenii **Yeomla Daewang**. Ca și conducător al lumii subterane, el este Enki sau Osiris. De altfel, prima parte a numelui său japonez, *en*, este identică cu prima parte a numelui său sumerian.

În Africa, **Chi Wara** i-a învățat pe cei din tribul bamana cum să practice agricultura. Acesta era o ființă jumătate om, jumătate animal, fiul zeiței cerului, Mousso Koroni, și al unui spirit al Pământului. Din nou, ca la egipteni, greci și sumerieni, primul zeu era fiul cerului și al Pământului. Pentru zulușii din Africa de Sud, **Unkulunkulu** („cel bătrân”) este creatorul oamenilor. El i-a învățat pe aceștia să vâneze, să facă focul și să cultive plantele. Zeul creator **En-kai** sau **Ngai** este zeul suprem al masailor din estul Africii. Toate aceste mituri africane

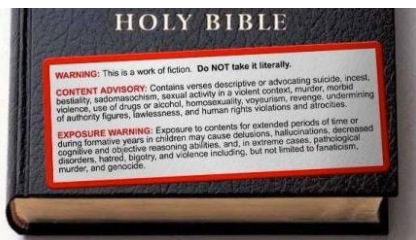
Îl prezintă de fapt pe Enki al sumerienilor (de remarcat asemănarea cu numele En-kai al masailor). Zeul suprem al dogonii din Mali este Amma. **Nommo**, fiul exilat al lui Amma, a coborât din cer într-o barcă de forma unui hambar. El i-a învățat pe dogoni agricultura și fierăritul. Dogonii și-au numit tribul după zeul canaanienilor, Dagon. Numele Amma și Nommo citit invers (Ommon) provin de la egipteanul Amon. Toate aceste nume îl reprezintă pe sumerianul Enki. Pentru dogoni, Nommo a venit de pe Sirius, stea care la egipteni era personificarea zeiței Isis, soția lui Osiris. Și în Africa, acest zeu avea, pe lângă imaginea de binefăcător, una malefică. Pentru populația Yoruba, **Kadiempembe** sau **Eșu** era un zeu înșelător, ce putea vorbi în orice limbă, inclusiv în ale animalelor. Își poate schimba forma, poate să provoace confuzie și îi place să distrugă. În Voodoo-ul haitian, Eșu este numit **Papa Legba** sau **Baron Samedi**. **Samedi** înseamnă „sâmbătă” în franceză, aluzie la sabbatul pe care l-a impus evreilor, adoptat de vrăjitoare ca fiind cea mai

importantă zi pentru vrăji. Conducător al spiritelor, având puteri magice nemărginite, Baron Samedi este totodată și un vindecător, având puterea de a dăruia viața.

Toate aceste câteva nume sunt diferite epitete ale unuia și aceluiași „zeu”, cel care a fost exilat pe planeta noastră, devenind primul conducător al Pământului.

Scripturile evreilor

„Vă rătăciți neștiind scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” – Iisus (Evanghelia după Matei 22:9)

Evreii reprezintă probabil cel mai celebru popor din istoria omenirii. Dacă nu pentru fapte vitejești, măcar pentru răspândirea istoriei lor prin intermediul Bibliei. Conform acesteia, urmașii lui Avraam s-au stabilit întâi în Canaan, apoi s-au mutat în Egipt, unde s-au înmulțit în mod considerabil. Fiind transformați de egipteni în sclavi, au plecat spre Canaan, conduși de Moise. După moartea acestuia, Iosua Navi a fost cel care a preluat conducerea grupului de israeliți, cucerind Canaanul. Prin 1047 î.e.n. s-a format regatul unit al Israelului și Iudeei, sub conducerea lui Saul. În timpul lui David, regatul a devenit o mare putere mondială. Apogeul a fost atins în timpul lui Solomon, fiul lui David, care a transformat Ierusalimul într-o metropolă. Conform tradiției, el a construit primul templu al lui Yahweh, zeul evreilor. După moartea lui Solomon, regatul s-a divizat în două părți, Israel și Iuda. În anul 586 î.e.n., babilonienii au cucerit Ierusalimul, distrugând templul și deportându-i pe locuitori în Babilon. Poporul rămas în Iudeea s-a refugiat în Egipt. Persii au cucerit Babilonul și i-au eliberat pe evrei din robie prin 539 î.e.n. Întorși în Ierusalim, aceștia au refăcut templul lui Solomon, care a fost distrus mult mai târziu de către romani. În 332 î.e.n., Alexandru Macedon a cucerit Iudeea împreună cu întreg imperiul persan. După moartea sa, provincia a ajuns sub stăpânire siriană. În jurul anului 162 î.e.n., iudeii s-au răsculat, reușind să creeze un stat independent, regatul hasmonean, care a dispărut în 63 î.e.n., când romanii i-au pus la conducere pe Irodieni, vasalii Romei. În anul 6 romanii au cucerit Iudeea, transformând-o în provincie romană. În anul 66 a izbucnit revolta iudeilor, care durat patru ani și a dus la pustiirea Ierusalimului și distrugerea templului lui Solomon de către romani. Din anul 135, romanii au schimbat numele Iudeei în Palestina.

Dar oare această istorie este în întregime adevărată? O parte din ea, mai ales începutul, a ajuns la noi prin intermediul Bibliei. O putem considera o certitudine doar pentru că este scrisă în “cartea sfântă”? Sau avem nevoie și de alte dovezi, cum ar fi de exemplu descoperirile arheologice? Este oare Biblia într-adevăr cuvântul lui Dumnezeu?

Adevărata istorie a poporului evreu este diferită de ceea ce știm astăzi. O mână de sumerieni, în frunte cu Avraam, și-au părăsit patria la porunca zeului lor, devenind nomazi. După ce s-au plimbat prin Mesopotamia, Canaan și Egipt, s-au hotărât să se stabilească în Canaan, unde au trăit alături de localnici. După apariția în regiune a hicsșilor în jurul anului 1550 î.e.n., urmașii lui Avraam s-au îndreptat către Egipt, acolo unde unul dintre ei (Iosif) devenise vizir. S-au stabilit la marginea Egiptului, în Delta Nilului, în Avaris, fosta capitală a hicsșilor. Fiica lui Iosif (numit Yuya de către egipteni), Tiye, s-a căsătorit cu faraonul Amenhotep al III-lea prin 1337 î.e.n., devenind marea regină a Egiptului. Fiul lor, Akhenaton (numit Moise de către adepții săi), a scos din Egipt israeliții alături de adepții săi egipteni. În deșertul Sinai s-au amestecat cu triburile de madianiți, cu toții pornind spre Canaan. Acolo au sosit pe cale pașnică, amestecându-se cu populația locală. Nu au fost niciodată o mare putere, Canaanul acelor vremuri fiind un teritoriu sărac, compus din mici orașe și sate. În cazul în care au existat, “marii” regi evrei David și Solomon nu au fost decât căpetenii ale câtorva sute de oameni. Nu aveau nici o religie stabilă, adoptând zeitățile locurilor prin care au rătăcit în perioada în care erau nomazi. După ocupația babiloniană evreii au fost deportați în Babilon, unul dintre cele mai dezvoltate orașe din

acea epocă. Mai mult ca sigur au fost impresionați atât de cultura babiloniană, cât și de religia acestora foarte bine organizată. Întorși în Ierusalim, o mână de preoți, în frunte cu Ezdra, au hotărât să aplice ceea ce au văzut în Babilon, mai ales din punct de vedere religios. Adică să aibă o religie bine pusă la punct, întocmai ca babilonienii.

Preoții lui Ezdra au adoptat calendarul lunar babilonian, lucru care se observă și astăzi: lunile anului evreiesc au aceleași denumiri ca ale babilonienilor antici. Au organizat preoțimea după modelul babilonian. Probabil profund impresionați de templul lui Marduk din Babilon, au construit templul lui Yahweh după același model. Ba chiar l-au adoptat pe Marduk ca zeitate supremă, renunțând la vechea lor divinitate. Cum orice religie bine organizată avea, pe lângă temple și preoțime, scrieri sfinte, preoții lui Ezdra s-au pus pe treabă. Și-au creat propria mitologie, copiind părți din religia canaanită, babiloniană dar și persană, a lui Zoroastru. Cei întorși din Egipt au completat cu părți din religia egipteană. Odată stabilite în mare poveștile care să completeze noua religie, preoții evrei le-au așternut în scris. În final s-au ales cele mai reprezentative scrieri care s-au compilat și completat, rezultând "sfintele" scripturi ce formează astăzi Vechiul Testament. Ce dovezi sunt care să sprijine ipoteza că Vechiul Testament e format din legende babiloniene și egiptene? Haideți să enumerăm câteva dintre ele:

- Cele șapte zile ale Genezei (șase în care Dumnezeu a creat lumea și una în care s-a odihnit) corespund celor șapte tăblițe de lut pe care a fost scris *Enuma Eliș*, mitul babilonian al Creației. Varianta scrisă a *Enumei Eliș* datează din Epoca de Bronz. Evreii au avut acces la acest mit în timpul robiei din Babilon.

- Grădina Edenului se afla în Mesopotamia. Adică exact în locul în care trăiau zeii mesopotamieni, conform legendelor acestora. Numele *eden* provine din cuvântul sumerian *edin* („casa zeilor”), ce a devenit *edinu* („stepă” sau „câmpie”) pentru babilonieni.

- Pomul cunoașterii din Grădina Edenului, din care au mâncat Adam și Eva, nu este un concept ebraic. Într-un mit sumerian, zeița Inanna i-a cerut fratelui său, Utu, să o ajute să coboare într-o zonă în care creșteau pomi ai căror roade ar fi ajutat-o să obțină cunoașterea sexualității. Zeul soare a ajutat-o iar Inanna, după ce mâncat din fructul pomului cunoașterii, a devenit zeița iubirii. De asemenea, și pomul vieții este „împrumutat” tot de la sumerieni. Pe o tăbliță de lut se pot observa Enki și primul om, Adapa, șezând la tacale în jurul copacului vieții. Nu lipsesc nici șerpii din acel peisaj care ar părea copiat din Cartea Genezei, dacă nu ar fi mai vechi cu câteva mii de ani decât scripturile evreiești.

- Satan din Biblie provine din numele zeului egiptean Seth (ce mai era numit și Setan). Dacă inițial era privit ca o entitate neutră, pe alocuri chiar pozitivă, după întoarcerea evreilor din Babilon lucrurile s-au schimbat. Influențați de religia persană a lui Zoroastru, unde erau delimitate clar divinitățile benefice de cele malefice, evreii l-au transformat pe Satan în inamicul lui Yahweh și al oamenilor.

- Povestea lui Cain și Abel este o copie a legendei celor doi zei frați sumerieni, Enlil și Enki. În Biblie, păstorul Abel a fost ucis de fratele său, agricultorul Cain. În Sumer, Enki i-a învățat pe oameni păstoritul iar Enlil agricultura. Deși Enki a condus singur Pământul, fratele său l-a ucis și i-a luat locul. Același mit se întâlnește și la egipteni, unde păstorul Osiris, primul conducător al Terrei, a fost ucis de fratele său, Seth, care i-a luat locul. Deși nu s-a ajuns la o traducere exactă a numelor celor doi fii ai lui Adam și ai Evei, răspunsul se găsește în akkadiană. Abel înseamnă „domnul apelor” (*a* = „apă” iar *bel* = „domnul”) iar Cain, „gura care acuză” (*ca* = „gura” iar *in* = „a acuza”). Sumerianul Enki, cel care a fost ucis de fratele său, era zeul apelor. Babilonienii îl numeau Ea, care înseamnă „casa apelor”. Enlil era cel care acuza de multe ori în fața zeului suprem, An, atât pe oameni, cât și pe fratele său. Satan din Biblie, care provine din numele zeului Seth (variante egipteană a sumerianului Enlil), era de asemenea un acuzator, principala sa atribuție fiind cea de a aduce acuze sufletelor ajunse la judecata din fața lui Yahweh. Revenind la Cain și Abel, povestea în care cei doi au adus jertfe în fața lui Yahweh, iar acesta l-a ales pe Abel, este identică cu una sumeriană în care zeița Inanna, pentru a-și alege

un soț, le-a cerut păstorului Dumuzi și agricultorului Enkidu să-și prezinte roadele muncii lor. Fiind încântată mai mult de friptură decât de terci, Inanna l-a ales pe păstor.

- Numele celui de-al treilea fiu al lui Adam și al Evei, Seth, este fără îndoială numele zeului egiptean al deșertului și al furtunii.

- Legenda turnului Babel este, de asemenea, copiată din Babilon. Acolo se credea că, în urmă cu foarte mult timp, Marduk le-a cerut supușilor săi să ridice un turn până la cer. Enlil nu a fost de acord cu acest lucru și a dărâmat turnul, încurcând totodată limbile supușilor lui Marduk. Evreii nu doar au auzit legenda turnului în timpul robiei babiloniene, ci chiar au avut ocazia de a-l vedea. Regii Nabopalassar și Nabucodonosor al II-lea îl reconstruiseră cu puțin timp în urmă, la porunca zeului Marduk. Locația turnului biblic este aceeași, ținutul Shinear fiind Sumerul.

- Potopul din Biblie este o copie a mitului Potopului din Mesopotamia. În Epopeea lui Ghilgameș, o scriere akkadiană formată din mai multe legende și poeme sumeriene, Utnapiștim este pământeanul care, sfătuit de Enki, și-a construit o arcă în care a adus câte o pereche din fiecare animal. După Potop, el și familia sa au repopulat pământul. Fără îndoială că, în timpul robiei babiloniene, evreii au avut acces și la acest mit.

- Itinerariul lui Avraam din Ur până în Canaan este în realitate al hicsșilor. Conform Bibliei, Avraam a plecat din Sumer în Canaan. De acolo, în Egipt. Apoi în peninsula Sinai și înapoi în Canaan. Hicsșii au venit din Sumer în Canaan, unde au stat o perioadă până când s-au îndreptat către Egipt. Au cucerit nordul Egiptului și l-au condus timp de aproximativ o sută de ani. După ce au fost goniți de alianța prinților tebani, hicsșii au plecat către Canaan, bineînțeles prin peninsula Sinai.

- Moise nu a fost evreu, așa cum susține Biblia, ci egiptean. În Biblie se spune că fiica faraonului, când a găsit copilul printre trestii, i-a pus numele Moise (Moșe în ebraică) deoarece, a spus ea „*din apă l-am scos*”. Însă el ar fi trebuit să fie numit Moșui („cel care a fost scos”), nu Moșe. În plus, dacă a fost adoptat de către o egipteană și a fost crescut ca un prinț egiptean, era firesc să fi primit un nume egiptean, nicidecum unul ebraic. Mai ales deoarece sunt mici șansele ca o prințesă egipteană să știe ebraica. Așa cum a observat și Freud, numele Moșe nu provine din ebraică, ci din cuvântul egiptean *mos*, care înseamnă *copil*. Dovezile care atestă faptul că Moise a fost în realitate faraonul Akhenaton se găsesc în capitolul „Moise”. Evreii ascund însă originea egipteană a celui mai important reprezentant al religiei lor, lucru remarcat și de părintele psihanalizei, Sigmund Freud.

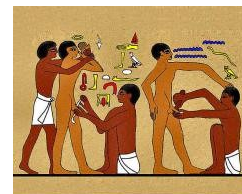
- Este binecunoscută povestea biblică în care Moise este lăsat de mama sa într-un coșuleț pe Nil, fiind salvat de fiica faraonului. În autobiografia regelui akkadian Sargon cel Mare (cca. 2270 – 2215 î.e.n.), acesta susține că mama sa era mare preoteasă în orașul Azupiranu, în timp ce tatăl lui rămâne necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat, pentru a evita uciderea lui. A fost găsit de Akki, grădinarul regelui, care l-a adoptat. Ulterior, Sargon va deveni amantul zeiței Iștar, care îi va acorda tronul. Pentru că Sargon a trăit cu mult timp înainte de Moise, este evident faptul că povestea biblică este un plagiat al celei akkadiene, așa cum sublinia și Freud. Israelii au aflat povestea nașterii lui Sargon în timpul exilului în Babilon. Iar când s-au întors în Ierusalim și au început să scrie textele sacre, au inclus acea parte în legenda lui Moise. Până și faptul că în Biblie ni se spune doar numele mamei lui Moise, în timp ce tatăl rămâne necunoscut, este identic cu faptul că doar mama lui Sargon era cunoscută, în timp ce tatăl lui nu. E posibil totuși ca ambele variante, a lui Sargon și a lui Moise, să fie copii ale unui mit egiptean mult mai vechi. După ce l-a născut pe Horus, adevăratul moștenitor al tronului, zeița Isis l-a ascuns între trestii de pe malul Nilului, pentru a nu fi găsit de către faraonul uzurpator Seth. Seth, unchiul lui Horus și fratele lui Isis, îl omorâse pe Osiris și îi luase tronul. Auzind că Osiris are un moștenitor, fără îndoială că ar fi încercat să îl ucidă și pe acela. Așadar, zeița și-a crescut fiul pe ascuns, până când acesta a ajuns destul de mare pentru a-și cere drepturile. Mama lui Horus, Isis, a fost ajutată să crească copilul de către

sora ei, Nephtys, soția faraonului Seth, la fel cum soția faraonului biblic a fost ajutată de mama copilului să-l crească pe Moise.

- Când Moise l-a întrebat pe Yahweh care este numele lui, zeul i-a răspuns: „*Ehyeh asher ehyeh*”, ce s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce sunt*”. O propoziție fără sens, care probabil l-a băgat pe bietul Moise și mai mult în ceață. Dar dacă propoziția este tradusă corect, adică „*Eu sunt cel numit Ea*”, afirmația nu numai că are sens, ci și indică identitatea dumnezeului biblic. Ea era numele babilonian al lui Enki, zeul-șarpe sumerian. Zeul nu i-ar fi spus lui Moise o propoziție ambiguă, ținând cont că misiunea acestuia era de a-i convinge pe israeliți că a fost trimis de către zeul lor pentru a-i elibera. Ci, dimpotrivă, și-a declinat identitatea pentru a putea fi recunoscut. Faptul că numele zeului era cel babilonian demonstrează că evreii au aflat acest nume în timpul petrecut în Babilon, iar povestea biblică a fost scrisă după întoarcerea lor în Ierusalim.

- Cele 10 porunci ale lui Moise sunt copiate din *Cartea Egipteană a Morților*. Fiind faraon, Moise / Akhenaton a avut acces la această carte fără îndoială, probabil în perioada în care a fost preot la Heliopolis.

- După 15 ani de cercetări, arheologul israelian Yohanan Aharoni a concluzionat că în timpul lui Iosua Navi nu a fost cucerit niciun oraș de către evrei, deoarece acele orașe menționate în Biblie nu mai existau de mult timp. De asemenea, istoricul Manfred Claus consideră că preluarea Canaanului pe cale militară este o poveste inventată. Arheologul Israel Finkelstein a constatat că mai mult de 90% dintre cercetători au stabilit de comun acord că nu a existat niciun exod din Egipt al poporului lui Israel. Prin urmare, nici cucerirea Canaanului. Ierihonul nu a fost distrus de Iosua Navi, ci cu mult timp înainte, prin 1549 î.e.n. La fel și cetatea Ai, al cărei nume înseamnă „grămada de ruine”. Cu toate acestea, exodul a avut loc, dar nu în modul prezentat de Biblie. În realitate s-au folosit două surse, ce au fost compilate într-o singură poveste. Una reprezintă cele câteva sute de israeliți amestecați cu egipteni și beduini madianiți, conduși de Akhenaton. A doua sursă o reprezintă exodul hicsosilor din Egipt. După ce au fost goniți de către prinții tebani prin 1550 î.e.n., hicsosii au plecat în Canaan. Cum se estimează că zidurile Ierihonului au căzut prin 1549 î.e.n., e posibil ca hicsosii să fie cei care au cauzat acest lucru. De asemenea, există probabilitatea ca tot ei să fi cucerit și celelalte orașe canaanite. Conform lui Manethon, hicsosii sunt cei care au construit Ierusalimul. Evreii au atribuit micului grup al lui Akhenaton faptele hicsosilor, rezultând astfel marele exod din Biblie.

- Circumcizia, legământul sacru al evreilor cu Yahweh, nu a fost inventată de Avraam. În realitate, egiptenii practicau circumcizia de mii de ani, lucru demonstrat atât de desenele din temple cât și de mumii. Așa cum remarca și Freud, cel mai probabil egipteanul Moise le-a adus evreilor acest obicei, nicidecum Avraam.

- Chivotul Legământului, în care Moise ar fi așezat cele 10 porunci divine, este o copie a chivotului lui Sin (Enki), zeul babilonian al lunii. Se observă modelul babilonian al chivotului lui Moise prin faptul că era decorat cu heruvimi (sfincși), care în Mesopotamia și Egipt erau considerați paznici ai secretelor.

- Unul dintre epitetele dumnezeului biblic este El. Însă El era numele divinității supreme în Canaan. El este forma prescurtată a lui Ellil, numele dat de babilonieni sumerianului Enlil. Evreii l-au echivalat pe Yahweh al lor cu El al canaanienilor pentru ca, mai târziu, să-l înlocuiască. Soția lui El era Așera. Biblia spune că, în templul lui Solomon, regele Roboam a adus o statuie a Așerei. Regele Esra a îndepărtat-o dar Manase a readus-o în locul ei tradițional. Regele Iosia a exilat statuia din templu, dar ea s-a întors după moartea regelui. Așadar, pentru israeliți, locul Așerei era lângă Yahweh, așa cum pentru canaanieni era lângă El. Inamicul lui El erau fratele său, Dagon, și fiul acestuia, Baal. În Biblie, cel mai aprig dușman al lui Yahweh era Baal, lucru subliniat cel mai bine în competiția dintre Ilie și profeții lui Baal. În capitolul cinci din Cartea întâi a Regilor, când filistenii au așezat chivotul lui Yahweh lângă statuia lui Dagon, zeul evreilor a distrus statuia zeului inamic. Așadar, evreii nu doar au copiat miturile zeilor altor popoare, ci chiar și divinitățile respective.

- Se presupune că David și Solomon au domnit în secolul al X-lea î.e.n. Arheologul Israel Finkelstein susține că relatările biblice despre domniile celor doi sunt fictive. David nu putea să se lupte cu Goliath din Gat, deoarece respectiva localitate era distrusă de mai bine de un secol în acea vreme. Faptul că Goliath era îmbrăcat ca un mercenar grec iar povestea prezintă elemente homerice, demonstrează că nu putea fi scrisă decât mult mai târziu. Până și Vechiul Testament este confuz în ceea ce privește ucigașul uriașului. Dacă în Întâia carte a Regilor David este eroul, în cea de-a doua ucigașul lui Goliath este Elhanan, un necunoscut. Când arheologii au descoperit printre ruinele unui fost oraș al filistenilor o oală pe care era inscripționat numele Goliath, au presupus că aceea era o dovadă a acurateții poveștii biblice. Însă acel nume inscripționat pe oală nu demonstrează decât că a existat cel puțin o persoană cu numele Goliath în rândul filistenilor, nu și că acea persoană era de statură înaltă sau că s-a luptat cu David. În realitate, povestea luptei dintre David și Goliath este o preluare a autobiografiei egipteanului Sinuhet. Acesta era un curtean aflat în serviciul lui Nefru, fiica lui Amenemhat I din secolul al XX-lea î.e.n. Sinuhet povestea că a fugit subit din Egipt, s-a luptat cu campionul Retenu, "*un mare bărbat din Canaan*" și a revenit în final pentru a fi îngropat în pământul natal.

- Același profesor Finkelstein a demonstrat că numele lui David și Solomon nu figurează în niciun text contemporan extrabiblic și nicio descoperire arheologică nu permite acreditarea existenței lor. Nu există nici măcar o singură dovadă că în secolul al X-lea î.e.n. a existat un mare imperiu israelit, așa cum susține Vechiul Testament. Faptele de arme ale lui David sunt în realitate cele ale faraonului egiptean Tuthmosis al III-lea. În Biblie, David s-a luptat la Raba cu amoniții și sirienii, apoi l-a bătut pe regele din Țoba, înainte să-și întemeieze din nou domnia la Eufrat. Conform surselor egiptene, nu David ci Tuthmosis al III-lea este cel care, pe la sfârșitul anului 1469 î.e.n., a plecat cu armata în Canaan. S-a luptat cu sirienii și canaanienii în afara orașului Meggido. În timpul celor șapte luni, cât a durat asediul orașului Meggido, faraonul a locuit în Ierusalim. Dușmanii au reușit să scape și s-au refugiat în Qadeș de pe râul Oronte, oraș cucerit de faraon în 1461 î.e.n. Peste trei ani a trecut Eufratul și l-a învins pe regele din Mitanni. *Thoth* sau *Tuth*, prima parte a numelui faraonului, se scrie *Dwd* în ebraică, care e rădăcina numelui regelui David.

- Conform descoperirilor arheologice, în perioada domniilor lui David și Solomon nu existau în Israel nici monumente, nici scrisul. Ceea ce înseamnă că e imposibil ca David să-și fi scris celebrii psalmi. Aceștia au fost redactați mult mai târziu, după întoarcerea evreilor din Babilon. Nu știm exact dacă autorul necunoscut al psalmilor i-a compus singur, dar știm că cel puțin unul, Psalmul 104, este copia unui poem compus de faraonul egiptean Akhenaton.

- Dacă în vremea lui Solomon nu existau în Israel monumente, înseamnă că nu a existat nici templul lui Solomon. De fapt, nu există nicio dovadă că ar fi existat acel Prim Templu. În realitate, evreii din Babilon, impresionați de măreția templului lui Marduk, aflat lângă zigguratul Etemenanki (turnul Babel), au construit templul lui Yahweh din Ierusalim după același model. Pentru a nu fi acuzați că ar copia templul lui Marduk, au susținut că acel templu era o reeditare a unui mult mai vechi, clădit de Solomon. Nici măcar legenda care spune că babilonienii au distrus templul lui Solomon nu este originală. Căzut sub dominație persană, Babilonul s-a răsculat în 482 î.e.n. Regele persan Xerxes a înăbușit revolta și, ca pedeapsă, a ordonat distrugerea zigguratului Etemenanki, turnul Babel din Biblie.

- Nu există nicio dovadă că ar fi existat regele Solomon. Dar dacă a existat într-adevăr, legendele din jurul lui sunt pure fabulații. Înțelepciunea cu care se presupune că era înzestrat era necunoscută popoarelor vecine contemporane. Scripturile au fost redactate în vremea lui Solon, unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei antice. E posibil ca înțeleptul Solon să fi fost folosit ca model pentru personajul Solomon, fiind remarcabilă asemănarea numelui celor doi. Dacă înțelepciunea lui Solomon a fost copiată de la Solon, faptele sale au fost „împrumutate” de la faraonul egiptean Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton. În Biblie, tatăl lui Solomon a creat imperiul israelit iar el a menținut relațiile diplomatice. În realitate, tatăl lui Amenhotep al III-lea a creat imperiul egiptean iar el a menținut relațiile diplomatice. Se spune că Solomon s-a căsătorit cu multe prințese. Amenhotep al III-lea a făcut același lucru, căsătorindu-se cu două prințese din Siria, două din Mitanni, două din Babilon și una din Arzawa. Solomon s-a închinat la Astarte și Moloch la bătrânețe. Amenhotep al III-lea a primit la bătrânețe o statuie a lui Iștar (Astarte) de la regele Tușratta din Mitanni, pentru a se vindeca de durerile de dinți. Solomon a schimbat organizarea militară, introducând carele de luptă ca armă esențială. Amenhotep al III-lea a organizat carele de luptă ca unitate separată de război. Solomon a unit Israelul cu alte părți ale imperiului, având doisprezece ispravnici. Amenhotep al III-lea a organizat imperiul egiptean în douăsprezece

secțiuni administrative. În timpul domniei lui Solomon, imperiul israelit a devenit tot mai fragil. Au apărut probleme în sudul Palestinei și în Edom, Rezon a cucerit Damascul iar influența lui Solomon s-a diminuat în Siria. În timpul domniei lui Amenhotep al III-lea, imperiul egiptean a devenit tot mai fragil. Au apărut rebeliuni în sudul Palestinei și în Edom. Influența faraonului a scăzut în Siria iar regele hitit Suppiluliuma a amenințat nordul Siriei, inclusiv Damascul. Solomon i-a dat lui Hiram, regele din Tir, 20 de cetăți din pământul Galileei. Amenhotep al III-lea i-a dat lui Abimilichi orașele Tir, Huzu și Zerbitu din Galileea. Solomon a construit orașe pentru provizii și garnizoane și a reconstruit orașele Hațor, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Horonul de Jos, Balat și Tadmor. Amenhotep al III-lea a reconstruit Hațor, Meggido, Ghezer, Milo, Bet-Șean și Lachiș. Solomon a construit zidul Ierusalimului, Primul Templu și un palat. Amenhotep al III-lea și-a construit un palat la Teba și temple în aproape toate orașele din Canaan unde avea garnizoane.

- Influența babiloniană a scripturilor se observă cel mai bine în Cartea Esterei. Departe de a fi un adevăr istoric, această carte îi are ca protagoniști pe Estera (Ester în ebraică), evreica ce a devenit regina imperiului persan, și Mardoheu (Mordechai în ebraică), tatăl ei adoptiv. Nu există nicio dovadă că împăratul Xerxes ar fi avut o soție numită Estera. În schimb, nu încapă nicio îndoială că numele eroilor evrei din Babilon, Estera / Ester și Mardoheu / Mordechai, sunt numele celor mai mari zei ai Babilonului, Iștar și Marduk. Povestea a fost inventată ca explicație pentru sărbătoarea Purim, autorul necunoscut folosind numele zeilor babilonieni probabil tot în semn de omagiu.

- Deși se susține că Biblia a fost scrisă de diferiți patriarhi, adevărul este cu totul altul. Toate scripturile Vechiului Testament au fost compuse și redactate de preoții lui Ezdra, după întoarcerea din robia babiloniană. Cei mai mulți patriarhi nu cunoșteau scrierea, așa că nu aveau cum să scrie respectivele texte. Cea mai aprinsă polemică se învârtă în jurul Pentateuhului, sau primele cinci cărți ale Bibliei. Deși se consideră că Moise este autorul lor, cercetătorii au demonstrat că acest lucru este imposibil. Dacă Moise le-ar fi scris, în primul rând ar fi trebuit să le redacteze în limbajul hieroglific, ținând cont că aceasta era singura scriere pe care o cunoștea. În al doilea, ar fi vorbit despre el la persoana întâi, nu la a treia. Iar în ultimul rând, nu putea să scrie despre evenimente ce au avut loc după moartea sa. Pe 16 ianuarie 1948, Secretarul Comisiei Biblice de la Vatican a recunoscut că Pentateuhul lui Moise nu a fost scris de un singur autor, ci provine din mai multe surse diferite. Acele surse sunt preoții lui Ezdra care au modificat povestea lui Akhenaton pentru a se potrivi scopului poporului evreu.

Marduk

- Yahweh al evreilor era Marduk al babilonienilor. Marduk i-a ordonat lui Nabucodonosor al II-lea din Babilon să plece cu armata la vest, în Liban. Yahweh i-a poruncit să atace Egiptul și Ierusalimul în 586 î.e.n. Sennacherib a subjugat Iudeea și a prădat Babilonul în 689 î.e.n., la porunca lui Marduk. Biblia susține că regele asirian a urmat poruncile lui Yahweh. În scrierile persane, Marduk i-a poruncit lui Cyrus să cucerească Babilonul, deoarece era supărat pe poporul său. Conform Bibliei, Yahweh i-a poruncit lui Cyrus acest lucru, pentru a-i elibera pe evrei. Marduk a hotărât ca pustiirea Babilonului să dureze 70 de ani. Același lucru a hotărât și Yahweh pentru Ierusalim. E greu de crezut că toți acești regi ar fi ascultat poruncile mai multor zei. Regii asirieni, babilonieni și perși nu ar fi avut de ce să urmeze ordinele unui zeu al israeliților. Persanul Cyrus nu ar fi dat socoteală în fața babilonianului Marduk, când zeul său suprem era Ahura Mazda. La fel și asirianul Sennacherib, al cărui zeu era Așșur. Cu toate acestea, ei au ascultat ordinele unor zei străini. De ce? Pentru că toate aceste divinități reprezentau una singură. Marduk era Yahweh și Ahura Mazda. Acesta era zeul pe care evreii l-au adoptat după întoarcerea din Babilon, în încercarea de a avea o religie clar definită, după modelul babilonian. Acest lucru reiese foarte clar din Biblie: toți profeții Vechiului Testament, alături de Iisus și Ioan Botezătorul din Noul Testament, erau profund supărați că evreii și-au uitat dumnezeul, alegând pe un altul. La fel au gândit și esenienii, care au preferat să se izoleze de restul populației din cauza acestui sacrilegiu. O dovadă în plus este folosirea de către esenieni a calendarului solar, deși restul israeliților îl adoptaseră pe cel lunar. Zeul lui Moise, Aton, era o divinitate solară, pe când cel babilonian, Marduk, era

lunară. În Noul Testament nu este folosit nici măcar o singură dată numele Yahweh. Iisus se considera fiul lui Dumnezeu, însă acel Dumnezeu era o zeitate solară, nicidecum Yahweh al evreilor. Trecerea de la un zeu la altul reiese și din modificarea simbolului israeliților. De la steaua lui David, cu cinci colțuri, s-a trecut la cea a lui Solomon, cu șase. Steaua cu cinci colțuri reprezintă a cincea planetă din exterior către Soare, adică Jupiter. Steaua cu șase colțuri este a șasea planetă, adică Marte. Jupiter este echivalentul sumerianului Enlil iar Marte al lui Martu, numit Marduk de către babilonieni.

- În Babilonul antic, Marduk era zeul suprem. Însă, alături de el, se aflau la loc de cinste tatăl său, Ea (Enki al sumerienilor) și mama sa, Iștar (Ninhursag în Sumer). Deși a luat locul lui Enlil, acaparându-i titlurile și funcțiile, Marduk nu a făcut același lucru cu tatăl său, pe care l-a așezat alături de el, ca egal. În Mesopotamia, numărul 40 era al lui Enki, echivalentul titlului de Mare Prinț. În Biblie, numărul 40 este cel mai des folosit: Potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Eli, Saul, David și Solomon au domnit câte 40 de ani; israeliții au rătăcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 de nopți; Otniel a fost judecător 40 de ani; sub Ghedeon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isac și Esau s-au căsătorit la vârsta de 40 de ani; Iisus a petrecut 40 de zile în deșert; s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea sa. Acesta este motivul pentru care 40 este cel mai des folosit număr din Biblie: ca omagiu pentru Enki, tatăl zeului suprem Marduk / Yahweh.

În concluzie, Biblia nu este cuvântul lui Dumnezeu, ci o carte scrisă de un grup de oameni ce încercau să-și formeze o religie după modelul babilonian și egiptean. Așa se explică atât numărul foarte mare de erori cât și lipsa dovezilor arheologice cu privire la acuratețea întâmplărilor prezentate în scripturi. Privind lucrurile în această lumină, câtă încredere mai putem avea în învățăturile scripturilor? Și cât de sfinte ar trebui să le considerăm?

Grădina Edenului

„Raiul nu este un loc, ci o stare de spirit” – John Burroughs

Cu puțin timp în urmă am avut „onoarea” (a se citi „oroarea”) de a schimba câteva cuvinte cu o mândră reprezentantă a fanatismului religios creștin, atât de plăcut creierului meu nespălat de doctrine puerile. Printre multele aberații de care am avut parte se numără și cea care spune că, din cauza lui Adam și a Evei, raiul a fost închis. Sufletele tuturor oamenilor, inclusiv ale celor care respectau poruncile lui Dumnezeu (printre care enumerăm profeții sau sfinții), ajungeau direct în iad. Și acolo au rămas timp de multe mii de ani, până a venit Iisus să deschidă raiul după ce s-a înălțat. Prin urmare, nu conta dacă oamenii erau buni, dacă erau aleși de Dumnezeu pentru diferite misiuni (așa cum sunt profeții Vechiului Testament), sau dacă respectau cu sfințenie învățăturile preoților. Cu toții ajungeau în iad. Dar totuși Tatăl ceresc avea grijă de ei, ferindu-i de focul Gheenei și de furcile încornorațiilor demoni. Și stăteau bieții de ei în cazanele cu smoală, plictisiți și frustrați, întrebându-se când va veni Iisus cu cheia porții raiului sau, măcar, de ce Dumnezeu al totputernic nu face o altă cheie. Aceeași fanatică mi-a mai spus că femeilor care nasc li se șterg toate păcatele. Și n-am putut să nu-mi imaginez în iadul de dinainte de Hristos absolut toate mamele care trăiseră până atunci, întrebându-se de ce sunt acolo, deși nu mai aveau niciun păcat. Poate totuși le-a anunțat cineva că motivul era unul singur: poarta raiului avea o singură cheie, pe care o purta Iisus. Nici măcar Dumnezeu Tatăl nu îndrăznește să-i ceară Fiului cheia, măcar cât să facă o dublură, preferând să îngheșue în iad toți oamenii buni, cinstiți și onești, alături de păcătoși. De ce? Ehe... Încurcate sunt căile Domnului. Dar și mai încurcate sunt conexiunile neuronilor adepților Săi...

Oricât de aberantă este această idee, nu fanatica este cea care a inventat-o. Vinovat de nașterea acestei ineptii se pare că este creierul părintelui Cleopa. El spunea că „*până la întruparea și învierea Domnului nostru Iisus Hristos, nimeni nu se putea mântui, căci raiul era închis și nu era revărsat peste lume harul Duhului Sfânt.*” Problema „sfântului” părinte este că face aceeași confuzie pe care o fac aproape toți teologii, echivalarea raiului cu grădina Edenului.

În diferite religii, prin rai se înțelege locul în care ajunge sufletul omului merituos după moarte. În acest loc nu există griji pentru necesități, astfel ca fericirea sufletească să fie posibilă. Se sustine de către diverse culte că ajungerea în rai reprezintă eliberarea de toate lucrurile pămânesti și axarea pe o viață strict religioasă. De asemenea, acele suflete trăiesc acolo alături de divinitatea lor. Prin urmare, raiul este o lume imaterială în care trăiesc sufletele (de asemenea imateriale). Cuvântul paradis, sinonim al raiului, provine din limba greacă, fiind un cuvânt comun pentru parcurile regale. În versiunea greacă a Vechiului Testament, *paradeisos* a înlocuit ebraicul *gan Eden* („grădina Edenului”). Cum au ajuns cuvintele rai și paradis să fie sinonime? Prin faptul că în Geneza biblică Dumnezeu este prezentat plimbându-se prin grădina Edenului / paradis, teologii au ajuns la concluzia că acela era locul în care El trăia, adică raiul. Este totuși posibil ca grădina Edenului din Biblie să fie raiul în care ajung sufletele celor drepți?

Vechiul Testament spune foarte clar că grădina Edenului era un loc material de pe Pământ, creat după apariția omului: „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise.*” (Geneza 2:8). Din acea grădină izvorau patru râuri importante: Fison, Gihon, Tigru și Eufrat. Datorită acestor indicii, cercetătorii Bibliei au concluzionat că grădina Edenului se afla în fosta Mesopotamie. Dovada că era un loc material, spre deosebire de unul imaterial în care ajung spiritele după moarte, reiese și din faptul că acolo creșteau copaci (printre care Pomul Vieții și Pomul Cunoașterii). În plus, Biblia ne spune că în grădina Edenului l-a mutat Dumnezeu pe omul abia făcut, „*ca s-o lucreze și s-o păzească.*” (Geneza 2:15). Ba, mai mult, în acea grădină a adus Dumnezeu toate animalele de pe Pământ, pentru ca Adam să le pună nume. E greu de crezut că aceste lucruri s-ar fi întâmplat într-o lume imaterială. Tot în grădina Edenului se afla și șarpele care i-a ispitit pe Adam și Eva. Cum majoritatea teologilor îl echivalează pe acel șarpe cu răzvrătitul Lucifer, care a fost alungat pe Pământ, logica de bun simț indică faptul că grădina Edenului era un loc de pe Pământ, în care se aflau plante, animale, primii oameni și îngerul alungat din cer. De fapt, oamenii au crezut acest lucru până nu demult. Când Cristofor Columb a descoperit America, mulți spuneau că acolo se află grădina Edenului, datorită peisajului înfloritor și tropical. Mulți misionari, precum Marco Polo, considerau că Grădina se afla în China. Cu toate acestea, părerea unanimă este că grădina Edenului se găsea în fosta Mesopotamie, datorită faptului că acolo se află Tigru și Eufratul. În plus, un cercetător a descoperit că au existat și celelalte două râuri, dar au secăt, toate patru vărsându-se într-un fluviu care se afla în locul Golfului Persic de astăzi. În concluzie, grădina Edenului sau paradisul a fost un loc de pe Pământ, localizat pe teritoriul fostei Mesopotamii, nu raiul, un loc imaterial în care ajung sufletele după moarte. Până și numele *eden* sugerează aceeași locație, provenind din cuvântul sumerian *edin* („stepă” sau „câmpie”), ce a devenit *edinu* pentru babilonieni. Edenul era câmpia din Mesopotamia, grădina Edenului fiind un loc din acea câmpie, unde l-a mutat Dumnezeul biblic pe primul om.

Teofilact al Bulgariei și Sfântul Nicodim Aghioritul spuneau că nu trebuie să se confunde raiul cu cerul, pentru că unul este cerul și altul raiul, unde a fost primul om. Pentru ei, cerul este casa lui Dumnezeu, locul unde ajung sufletele dreptilor, iar raiul este grădina Edenului, locul material de pe Pământ. Părintele Cleopa a înțeles acest lucru doar parțial, declarând că „*altceva este raiul și altceva este Împărăția Cerurilor. Raiul a fost destinat omului înainte de cădere, în care stau și sufletele dreptilor până la judecata de apoi, fiind numit și «sânul lui Avraam»; iar Împărăția Cerurilor este locul unde se află scaunul și slava Prea Sfintei Treimi și unde vor intra sufletele dreptilor după judecata de apoi, fiind numită și «fericirea veșnică»*”. Cum a ajuns dumnealui la astfel de concluzii, rămâne un mister. Probabil a fost influențat de doi „sfinți”, Ioan Damaschin și Vasile cel Mare. „Sfântul” Ioan Damaschin scria că Dumnezeu „*i-a zidit omului înainte un fel de palat împărătesc în care trăind, va avea viața fericită. Acesta este raiul dumnezeiesc, plantat în Eden cu mâinile lui Dumnezeu, câmară a întregii bucurii și veselii; căci Eden înseamnă desfătare și este situat în partea de răsărit, mai sus decât tot pământul. Are o climă temperată și este luminat de un aer foarte fin și curat, acoperit cu plante veșnic înflorite, plin de miros de bună mireasmă, umplut de lumină, depășind noțiunea oricărei frumuseți și podoabe simțite; un ținut cu adevărat dumnezeiesc și o locuință vrednică de cel făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În el nu locuia nici o ființă rațională, ci numai omul, plătirea mâinilor dumnezeiești.*” (Dogmatica, capitolul

11). Celălalt „sfânt”, Vasile cel Mare, scria în Exaimeron că „*acolo a sădit Dumnezeu raiul unde nu era sila vânturilor, nu nepotrivire a celor patru stihii și patru vremi ale anului, nu grindină, nu trăsnete care aprind, nu volburi, nici trăsnete care lovesc, nici înghețare de iarnă, nici umezeală de primăvară, nici înfocare de vară, nici uscăciune de toamnă... Acolo floarea nu puțină vreme strălucește... Buna mireasmă este fără de săț, frumoasa vopseală veșnic strălucește... Acolo sunt neamuri de feluri de păsări, care prin floarea aripilor și prin dulcea viersuire a glasului, dulceață prea minunată adaugă celor ce se văd, încât să se ospăteze omul prin toate simțirile: pe unele văzându-le, pe altele auzindu-le, pe altele pipăindu-le, pe altele mirosindu-le și din altele gustând...*” Fără îndoială că aceste descrieri nu sunt decât rodul imaginației a doi oameni ce au fost mai târziu sanctificați pentru înflăcărea cu care și-au promovat religia. Descrierea grădinii Edenului din Vechiul Testament arată că era un loc ca oricare altul de pe Pământ, singurele „ciudățenii” fiind Pomul Vieții și Pomul Cunoașterii Binelui și Răului. Nu plante veșnic înflorite, aer foarte fin, miros umplut de lumină (?!) sau un loc deasupra Pământului cu climă temperată, unde nu existau anotimpuri, vânt ori ploii.

E posibil totuși ca povestea grădinii Edenului să fie prezentată în Biblie simbolic. Adică Adam să reprezinte primii bărbați, nu primul bărbat, iar Eva primele femei, nu prima femeie. Grădina Edenului ar putea reprezenta nu un loc restrâns de pe Pământ, ci chiar Pământul în Epoca de piatră. Cunoașterea oferită de șarpe i-a izgonit pe primii oameni din Grădina Edenului, fără ca ei să se mai poată întoarce acolo. Cu alte cuvinte, cunoașterea i-a scos din Epoca de Piatră, introducându-i în cea a bronzului. Bineînțeles că oamenii nu se mai puteau întoarce în Epoca de piatră, odată ce au evoluat. Geneza 2: 19-20 ne spune că „*Și Elohim, care făcuseră din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-au adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa că toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam. Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice.*” Dacă considerăm Grădina Edenului un loc mic de pe Pământ, e cam greu să ne imaginăm absolut toate animalele din lume venind în acel loc, doar pentru a fi botezate de Adam. Și nu putem să nu ne întrebăm cum a reușit de exemplu cangurul să traverseze oceanul înot tocmai din Australia sau ursul polar tocmai de la Pol. Dar dacă luăm în calcul posibilitatea ca grădina Edenului să fie de fapt planeta noastră în Epoca de Piatră, citatul din Biblie are căpăta sens: oamenii au botezat toate animalele pe care le-au întâlnit pe întreg Pământul. Grădina Edenului era numită Timpul Visului de către aborigenii din Australia, Epoca de Aur de către greci și romani, Vârsta de Aur sau Satya de către hinduși, Al Doilea Soare sau Nahui Ehecatl de către azteci, Epoca de Piatră de către oamenii de știință.

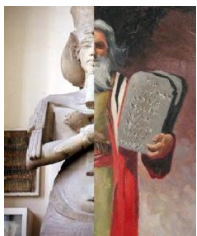
După ce am văzut că raiul și grădina Edenului sunt locuri diferite, trebuie să identificăm și alte erori în această ipoteză a fanaticilor religioși. Este aberant să credem chiar și astăzi, în mileniul al treilea, că Dumnezeu s-a supărat pe doi sălbatici (Adam și Eva) atât de tare că au mâncat dintr-un fruct, încât a pedepsit pentru acest lucru toată omenirea. Primii oameni erau ca niște copii. Nu cunoșteau binele și răul, așadar nu puteau conștientiza faptul că fac un lucru rău dacă nesocotesc niște ordine. Un părinte le poate interzice copiilor săi să mănânce un anumit fruct dar îi iartă dacă greșesc. Atât din dragoste pentru ei, cât și din înțelepciunea care îl ajută să înțeleagă că odraslele lui nu au suficientă minte pentru a conștientiza gravitatea faptelor lor. Dacă orice părinte uman își iartă copiii care greșesc, cum putem considera că unul divin este atât de ranchiunos încât să-și pedepsească nu doar copiii, ci și generații întregi de urmași ai acestora? Oare nu contrazice acest lucru imaginea Dumnezeului iertător, pe care o promovează creștinismul? În plus, cum putea Iisus să ceară oamenilor să-i ierte pe cei care greșesc, când înțeleptul Dumnezeu nu era în stare să ierte greșeala unor sălbatici? Nu mai vorbim de faptul că orice părinte știe că, atunci când le interzice copiilor un anumit lucru, ei vor face aproape întotdeauna acel ceva. Să înțelegem că Dumnezeu nu are cunoștințe psihologice de bază? Ori că nu e atât de înțelept pe cât ar trebui să fie? Niciuna dintre aceste variante nu e adevărată. Dumnezeu nu are nicio legătură cu ineptiile unor așa-ziși sfinți care explică prin aberații lucruri pe care creierul lor spălate nu sunt în stare să le explice logic.

Până și ideea că Iisus a deschis raiul când s-a înălțat contrazice Noul Testament. În Evanghelia după Luca e scris că, atunci când unul dintre tâlharii crucificați i-a cerut lui Iisus să-l pomenească după ce va ajunge în împărăția sa, Iisus i-a răspuns: „*adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai.*” Cum ar fi putut să ajungă în rai în acea zi Iisus și tâlharul de lângă el, dacă se consideră că Iisus a deschis raiul după înălțarea sa, adică după 40 de zile de la înviere? Iar dacă raiul ar fi fost grădina Edenului, ar fi însemnat că Iisus și tâlharul cel bun ar fi plecat în Mesopotamia după moarte? Sper că nu într-un fel de circuit turistic al spiritelor, care includea casa din Ur a lui Avraam, ruinele turnului Babel, piatra cu care l-a pocnit în cap Cain pe Abel sau cotorul fructului mâncat de Adam și Eva.

Fanaticii de acest gen sunt absolut convinși că mântuirea pe care ne-a adus-o Iisus prin sacrificiul său se referă la deschiderea raiului. O părere total greșită, care contrazice ideea de bază a creștinismului: murind pe cruce, Iisus a șters toate păcatele omenirii de până atunci. La asta se referă mântuirea, nu la rai. În lumina acestor lucruri nu trebuie să ne mire faptul că oameni ca și părintele Cleopa au fost și vor fi sanctificați. Deoarece, așa cum spunea Iisus în Evanghelia după Matei, „*fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor*.”

Moise

„Dacă Moise a fost egiptean și dacă le-a transmis evreilor propria-i religie, atunci a fost cea a lui Akhenaton, religia lui Aton.” – Sigmund Freud (*Moise și religia monoteistă*)

1. Surse

În 1939, părintele evreu al psihanalizei, Sigmund Freud, a publicat cartea *Moise și monoteismul*, în care a demonstrat că există mari asemănări între religia faraonului egiptean Akhenaton și învățăturile atribuite lui Moise. De exemplu, el scria că unul dintre crezurile evreilor, „*Schema Yisrael Adonai Elohenu Adonai Echod*” („Ascultă, o Israel, Domnul Dumnezeuul tău este singurul Dumnezeu”), poate fi tradus „Ascultă, o Israel, Aton Zeul nostru este singurul Zeu”, deoarece litera ebraică *d* este o transliterare a literei egiptene *t*, iar *e* devine *o*. În plus, Freud a arătat că numele liderului evreu nu provenea din ebraică, așa cum se crezuse până atunci, ci din cuvântul egiptean *mos*, care înseamnă *copil*. Dar și că nașterea lui Moise din Biblie este o reproducere a altor mituri antice despre nașterea unor mari eroi ai istoriei (cum ar fi Sargon cel Mare al Akkadului). Pentru a se ascunde faptul că Moise era egiptean, mitul nașterii sale a fost răsturnat, pentru a face ca el să se nască din părinți săraci, ajungând mai apoi într-o familie nobilă. Freud a sugerat că unul dintre înalții oficiali, care se numea probabil Tutmes, era adept al religiei lui Aton. După moartea faraonului, Tutmes a ales tribul evreilor care trăiau în ținutul Goșen din estul deltei Nilului, să fie poporul său ales. El i-a scos pe evrei din Egipt în timpul Exodului și le-a transmis principiile religiei lui Akhenaton.

Deși în anii ce au urmat, mulți oameni de știință au făcut eforturi pentru a distruge orice legătură dintre Moise și Akhenaton, egiptologul Ahmed Osman a publicat în 1989 cartea *Moise – Faraonul Egiptului*, în care a demonstrat că liderul evreilor și faraonul rebel au fost una și aceeași persoană. Deși dovezile aduse de Osman sunt solide, cercetătorii preferă să discrediteze în continuare această lucrare. Fără a-și da seama că, identificându-l pe Moise cu Akhenaton, ar însemna ca Biblia să aibă o acoperire istorică. Să vedem dacă Freud și Ahmed Osman au avut dreptate.

Cea mai detaliată sursă de informații privitoare la viața lui Moise este Vechiul Testament. Dar întâlnim amănunte suplimentare în Talmud, cealaltă carte sfântă a evreilor după Torah, și în Coran. Totuși, nu doar în cărțile „sfinte” găsim indicii despre exodul israelit. Manethon, un preot egiptean care a trăit în timpul ultimei dinastii de faraoni, prin secolul al III-lea î.Hr., a scris o istorie a țării sale, *Aegyptiaca*, compilând povestiri pe care le-a găsit în biblioteca templului din Heliopolis. Din păcate nu avem acces direct la opera originală, ci doar fragmente citate de alți autori, cum ar fi istoricul evreu Flavius Iosephus, cronograful creștin Sextus Iulius Africanus și Eusebius, pasaje izolate din Plutarh și alți autori greci și latini sau un compilator de mai târziu, Syncellus de la Tarasius, patriarh al Constantinopolului. Conform lui Manethon, citat de Iosephus, strămoșii evreilor erau hicsosii, care au ocupat Egiptul o bună perioadă de timp. Când hicsosii au fost goniți din Egipt de către faraonul Ahmosis, aceștia au ocupat Canaanul și au construit Ierusalimul. Mai târziu, un alt faraon, Amenofis al III-lea (Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton), a curățat Egiptul de leproși și alte persoane necurate, trimițându-le să lucreze în carierele de piatră de la est de Nil. După câțiva ani, faraonul le-a dat orașul Avaris, fostă fortăreață a hicsosilor. Acolo, aceștia l-au ales conducător pe unul dintre preoții de la Heliopolis, numit Osarsef. Osarsef le-a cerut celor ce îl urmau să nu se închine zeilor egipteni, a ordonat să se

repare zidurile Avarisului și să se pregătească de un război cu Amenofis al III-lea. A trimis emisari la păstorii hicsoși izgoniți în Ierusalim, pentru a se uni într-o expediție comună, împotriva Egiptului. Hicsoșii au venit într-un grup ce număra două sute de mii de oameni. Amenințat de această invazie, Amenofis al III-lea a fugit în Etiopia, unde a stat 13 ani în exil. Între timp, hicsoșii și egiptenii necurați au dat foc orașelor și satelor, au profanat templele, au mutilat imaginile zeilor și au folosit sanctuarele ca bucătării, în care prăjeau animalele venerate de egipteni. Aflând despre acest lucru, Amenofis al III-lea s-a întors din Etiopia în fruntea unei mari armate, iar fiul său, Ramses, în fruntea alteia. Cei doi au atacat și i-au învins pe hicsoși și aliații lor egipteni, ucigând pe mulți dintre ei și fugărindu-i pe ceilalți până la frontiera cu Siria.

Deși Manethon scria că liderul egiptenilor necurați era Osarsef, alți autori au folosit numele Moise. Egipteanul Apion din primul secol d. Hr., care a predat retorica la Roma, scria că Moise s-a născut la Heliopolis. El a ridicat case de rugăciune în aer liber iar în locul obeliscurilor a construit stâlpi în vârful cărora se aflau figuri umane. Alți autori din Alexandria, precum Chaeremon și Lysimachus, erau tot în favoarea lui Moise ca și conducător al egiptenilor necurați. Syncellus, conform lui Africanus, afirma că Exodul a avut loc în timpul domniei lui Amosis I (Ahmosis I), primul rege al Dinastiei a XVIII-a. Conform lui Eusebius, Syncellus ar fi afirmat că ieșirea evreilor din Egipt a avut loc în timpul domniei faraonului Achencherres (Akhenaton). Versiunea armeană a operei lui Eusebius identifică în mod similar domnia lui Achencherres (Akhenaton) ca perioada când Moise a devenit conducătorul evreilor.

O altă metodă, mai puțin convențională, de a afla adevărul despre Moise este percepția extrasenzorială. Între 1948 și 1949, profesorul doctor Milan Rýzl a efectuat la Praga o serie de experimente. El a hipnotizat câțiva subiecți pe care i-a trimis în anumite perioade din trecut. Rezultatele acestor experimente au fost publicate în cartea *Miracolele biblice*. Într-un experiment ce a avut loc pe 9 februarie 1949, Milena, o fată de 17 ani, sub hipnoză s-a întors în timp, pe vremea lui Moise. Ea l-a descris pe liderul evreilor ca având înălțimea cam de 1,65 m, cu părul de culoare închisă și fără barbă. Avea o figură prelungită și nasul destul de mare. Milena spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Era îmbrăcat aproape ca romanii, așa cum sunt înfățișați în picturi. Avea ceva legat în jurul corpului și ceva peste umeri, ca o haină. Fratele lui Moise, Aaron, era puțin mai scund. Și el avea fața prelungă și trăsături doar ușor iudaice. Barba și părul lui erau de culoare roșie. Milena afirma că Moise și Aaron au învățat arta hipnozei de la un bărbat care afirma că este vrăjitor. Înainte să moară, acesta l-a învățat pe Aaron hipnoza care, la rândul său, l-a învățat pe Moise. Cei doi frați l-au hipnotizat pe faraon și i-au sugerat acestuia să vadă Nilul prefăcut în sânge. Vacile egiptenilor au murit nu din cauza Domnului, ci pentru că pășteau pe câmpii infestate cu căpușe. Egiptenii s-au îmbolnăvit pentru că au băut apă murdară. Nu a căzut foc și grindină peste Egipt, doar o furtună puternică. Nu a domnit întunericul timp de trei zile, ci doar a fost cerul foarte înnorat. Invazia de lăcuste nu a fost provocată de Dumnezeuul evreilor, ci era un eveniment normal în Egiptul antic. Aaron a știut că se va întâmpla acest lucru, l-a anunțat și pe Moise iar acesta a pus „minunea” pe seama lui Yahweh. Dumnezeuul biblic nu a omorât toți primii-născuți ai egiptenilor ci au murit vreo sută de copii egipteni, otrăviți probabil de evrei. În deșert, Moise nu a aruncat o bucată de lemn în apă amară, făcând-o dulce, deoarece aceea era apă normală, proaspătă. Deasupra cortului în care se afla Chivotul Legământului era într-adevăr o coloană de nori, dar aceasta nu a vorbit cu Moise niciodată. De fapt, coloana apărea numai când Aaron dormea. Nu au apărut șerpi de foc care să-i muște pe unii, ci aceia s-au zgâriat în niște spini. N-au murit 24.000 de evrei, pedepsiți de Yahweh, ci vreo două-trei sute, din cauza unei boli infecțioase. La râul Iordan, apa nu a stat pe loc pentru a putea trece israeliții. Aceștia au trecut printr-un vad, unde apa era mică. Milena declara că nu au murit în deșert 14.700 de oameni, iar Moise a murit subit, probabil în somn.

Într-un alt experiment, ce a avut loc pe 22 ianuarie 1949, aceeași Milena spunea, tot sub hipnoză, că Moise avea vreo 40 de ani iar Aaron vreo 50 când au apărut în fața faraonului. La prima înfățișare, Moise era hipnotizat de Aaron dar la a doua, amândoi erau treji. Într-o altă vizită, Moise nu a avut un toiag mare în mână, ci o nuia elastică. Nuiaua sa nu s-a transformat în șarpe, ci Aaron l-a hipnotizat pe faraon și i-a sugerat să vadă acest lucru. Moise nu a despărțit apele în două. Evreii au trecut prin Marea Roșie în timpul refluxului, iar egiptenii au încercat să treacă în timpul fluxului. Moise nu a lovit cu toiagul în piatră, făcând să țâșnească apă din acel loc. Ci, pur și simplu, a găsit apă sub niște pietre pe care le-a dat la o parte cu toiagul. Când pământul s-a deschis și a înghițit 250 de oameni, în realitate aceia căzuseră într-o capcană pentru animale. Numărul evreilor din deșert nu era cel specificat în Biblie, ci mult mai mic: cam 20.000 de oameni. Mana pe care le-o trimitea Dumnezeuul Yahweh evreilor zilnic era sucul unei plante tropicale ce crește în apropierea deșertului.

Această plantă are cam 75 de centimetri, frunze foarte rezistente, crește în nisip și seamănă cu cactusul, dar nu are atâția țepi.

După ce Milena și alte fete au întrerupt colaborarea cu profesorul Rýzl din motive personale, acesta fost nevoit să caute un alt subiect. Și a găsit-o pe Sonya, de doar 16 ani. În experimentul nr. 24 din data de 12 octombrie 1949, Sonya a fost trimisă în trecut, la rândul ei, pentru a verifica dacă într-adevăr Moise a fost lăsat într-un coșuleț de mama sa și găsit de fiica faraonului. În transă, fata a declarat că nu vede nimic de acest gen și că, cel mai probabil, e vorba doar de o legendă.

Pentru a nu cădea în latura naivității, trebuie să recunoaștem că nu ne putem baza pe acuratețea acestor experimente. În primul rând, nu putem fi siguri că au avut loc și că nu sunt doar rodul unei fantezii bogate. În al doilea rând, dacă presupunem că au avut loc așa cum au fost prezentate, nu putem fi siguri dacă persoanele hipnotizate au văzut într-adevăr ceea ce declarau că au văzut, sau dacă toate acele imagini nu au fost influențate de propriile păreri, în mod conștient sau inconștient. Deoarece se observă de multe ori subiectivismul hipnotizaților („copiii egiptenilor au fost omorâți *probabil* de evrei”, „Moise a murit *probabil* în somn”, „*probabil* e doar o legendă”). În al treilea rând, nu putem ști dacă subiecții hipnotizați au fost influențați de către hipnotizator. Și nu în ultimul rând, nu știm cu exactitate cum funcționează percepția extrasenzorială. Prin urmare, nu putem avea încredere în acuratețea ei. Dar când mai multe persoane văd sub hipnoză aceleași lucruri și nu există niciun fel de influențe externe ori interne, e posibil să vadă ceva care măcar se apropie de adevăr. Așadar, chiar dacă privim cu scepticism rezultatele experimentelor profesorului doctor Milan Rýzl, anumite aspecte merită luate în considerare.

Ce dovezi există că Moise și Akhenaton sunt aceeași persoană? Și de ce Manethon îl numea Osarsef? Numele Osarsef e compus din Osiris (Asar în egipteană) și Iosif (Yosef în ebraică). Akhenaton era nepotul lui Yuya (Iosif) și s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak. Manethon spune că Osarsef a fost preot în Heliopolis. Akhenaton a fost preot în Heliopolis. Talmudul spune că Moise oficia ca și mare preot. Akhenaton se considera marele preot al lui Aton. Tot în Talmud, Moise era considerat regele israeliților în timpul șederii în Sinai. Akhenaton a fost regele Egiptului și, chiar dacă a fost obligat să abdice, adepții lui l-au considerat adevăratul rege chiar și atunci când se aflau în Sinai. Coranul spune că Allah a ridicat regi din rândul israeliților, care nu pot fi decât urmașii lui Iosif, adică cei patru regi de la Amarna: Akhenaton, Smenkhkare, Tutankhamon și Ay. Și Moise, și Akhenaton, au fost în pericol să-și piardă viețile la naștere. Manethon spune că Osarsef și-a schimbat numele în Moise spre sfârșitul vieții. Akhenaton a fost numit Moise spre sfârșitul vieții. Amândoi au interzis adepților săi să se închine zeilor egipteni, instaurând o credință monoteistă. În Talmud, când Moise era mic, a luat coroana faraonului și și-a așezat-o pe cap. Akhenaton a ajuns coregent alături de tatăl său în tinerețe. Biblia spune că Moise avea 40 de ani când a fugit din Egipt. Akhenaton avea aproape 40 de ani când a fost obligat să abdice și să părăsească Egiptul. În Biblie, Moise a condus Exodul la vârsta de 80 de ani. Akhenaton și-a luat adepții și rudele israelite din Egipt la 80 de ani. Numele soției etiopiene a lui Moise, Adonith (Aton-it în egipteană), indică o legătură cu Aton, zeul lui Akhenaton. Epitetul Dumnezeuului lui Moise, Adonai („Domnul meu”), provine din egipteanul Aton-ai („Aton al meu”). Moise era nedespărțit de cârja sa de păstor, care de cel puțin două ori s-a transformat în șarpe. Cârja de păstor și sceptrul cu cap de șarpe erau însemnele regilor egipteni. Moise a fost păstor după ce a fugit din Egipt. Akhenaton s-a reprezentat în sculpturi ca Osiris, zeul-păstor. De altfel, toți faraonii se considerau păstori, acesta fiind un epitet care semnifică rolul de conducător al turmei de supuși. Și Moise, și Akhenaton, au murit în deșertul Sinai. Cele 10 porunci ale lui Moise sunt copiate din *Cartea egipteană a morților*, pe care Akhenaton o știa cu siguranță din perioada în care a fost preot la Heliopolis. Moise a avut trei soții: o necunoscută din Kuș (Nubia / Sudan), regina etiopiană Adonith și madianita Zipporah. Akhenaton a avut cel puțin trei soții: Nefertiti (marea regină), Kiya (o prințesă mitanniană) și o a treia, rămasă necunoscută (sora lui Akhenaton și mama lui Tutankhamon). În Talmud, Moise a fost nevoit să părăsească tronul Etiopiei și să fugă din țară. Akhenaton a fost nevoit să părăsească tronul Egiptului și să fugă din țară. Manethon, Apion, Chaereman și Lysimachus îl considerau pe Moise egiptean, iar

Akhenaton

În Biblie e israelit adoptat de egipteni. Akhenaton a fost egiptean cu sânge israelit. Lucru confirmat și de experimentul profesorului doctor Milan Rýzl din 9 februarie 1949 când Milena, întoarsă în timp sub hipnoză, spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Lucru absolut firesc, ținând cont că Moise / Akhenaton era egiptean cu sânge israelit. De asemenea, ea l-a descris pe liderul evreilor ca având o figură prelungită. Akhenaton era reprezentat în statui cu o figură prelungită.

Dacă Akhenaton este într-adevăr cel ce i-a scos pe israeliți din Egipt, cine și de ce l-a numit Moise? În Biblie se spune că fiica faraonului, când a găsit copilul printre trestii, i-a pus numele Moise (Moșe în ebraică) deoarece, a spus ea „*din apă l-am scos*”. Însă el ar fi trebuit să fie numit Moșui („cel care a fost scos”), nu Moșe. În plus, dacă a fost adoptat de către o egipteană și a fost crescut ca un prinț egiptean, este logic să fi primit un nume egiptean, nicidecum unul ebraic. Mai ales pentru că sunt mici șansele ca o prințesă egipteană să știe ebraica. Într-o perioadă în care copiii israeliților erau uciși din ordinul faraonului, să pui unui copil un nume israelit ar fi fost echivalent cu a-i desena o țintă mare pe el. Dacă prințesa voia să-i salveze viața, în niciun caz nu i-ar fi pus un nume israelit. Dar, așa cum a observat și Freud, numele Moșe nu provine din ebraică, ci din cuvântul egiptean *mos*, care înseamnă *copil*. În egipteană antică, cuvântul pentru *copil* era scris prin două consoane, *m* și *š*. Dacă îndepărtăm din *Moșe* cele două vocale, rămân consoanele *m* și *š*. Cum litera ebraică *š* este echivalentul literei egiptene *s*, observăm că ambele cuvinte provin din aceeași sursă. Însă egipteanul *mos* nu are doar sensul de *copil*, ci și de *moștenitor legal*. Când Horemheb a interzis folosirea numelui lui Akhenaton, adepții săi israeliți și egipteni l-au numit Mos, pentru a indica faptul că el era fiul legitim al lui Amenhotep al III-lea, moștenitorul de drept al tronului. Mai târziu, editorul biblic a tradus *ms* (Mos) prin *mš* (Moșe), încercând să furnizeze o explicație ebraică a numelui egiptean, pentru a rupe orice legătură dintre Moise și Egipt. Faptul că *mos* e folosit cu sensul de moștenitor se vede și din numele unor faraoni: Rameses („moștenitorul lui Ra”), Ahmose („moștenitorul lui Yah”), Tuthmose („moștenitorul lui Thoth”), Amenmeses („moștenitorul lui Amon”). Toate aceste nume ale faraonilor indică faptul că ei au primit tronul Egiptului de la respectivii zei, că erau fiii și moștenitorii de drept ai zeilor.

2. Când a trăit

Pentru a afla cine era Moise cu adevărat, trebuie să aflăm perioada în care a trăit. Mai jos avem un tabel cu faraonii Dinastiei a XVIII-a și primii patru din Dinastia a XIX-a:

Dinastia a XVIII-a		
Ahmosis	1549-1524 î. Hr.	25 ani
Amenhotep I	1524-1503 î. Hr.	21 ani
Tuthmosis I	1503-1491 î. Hr.	12 ani
Tuthmosis al II-lea	1491-1479 î. Hr.	12 ani

Hatșepsut	1479-1458 î. Hr	22 ani
Tuthmosis al III-lea	1479-1424 î. Hr	55 ani
Amenhotep al II-lea	1424-1398 î. Hr	26 ani
Tuthmosis al IV-lea	1398-1388 î. Hr	10 ani
Amenhotep al III-lea	1388-1348 î. Hr	40 ani
Amenhotep al IV-lea (Akhenaton)	1360-1343 î. Hr.	17 ani
Smenkhkare	1345-1343 î. Hr.	2 ani
Tutankhamon	1343-1333 î. Hr.	10 ani
Ay	1333-1328 î. Hr.	4 ani
Horemheb	1328-1298 î. Hr.	27 ani
Dinastia a XIX-a		
Ramses I	1298-1296 î. Hr.	2 ani
Seti I	1296-1279 î. Hr.	17 ani
Ramses al II-lea	1279-1212 î. Hr.	67 ani
Merneptah	1212-1201 î. Hr.	11 ani

Majoritatea cercetătorilor Bibliei consideră că Ramses al II-lea a fost faraonul care i-a asuprit pe evrei, iar Merneptah cel în timpul căruia a avut loc Exodul, datorită unei metode de calcul eronate. Acești cercetători sunt de părere că Iosif a venit în Egipt odată cu hicsosii, păstori asiatici care au invadat Egiptul de Jos și Egiptul de Mijloc în secolul al XVII-lea î.Hr., și-au stabilit capitala la Avaris, în Delta Estică, de unde au condus țara pentru o perioadă de mai bine de un secol, până când au fost izgoniți de faraonul Ahmosis, întemeietorul Dinastiei a Optsprezecea. Metoda de calcul a fost următoarea: conform Bibliei, 2 ani a fost înțemnițat Iosif în Egipt, 7 ani roditori până a început foametea, 2 ani de foamete până a venit familia lui Iosif iar 430 de ani este durata șederii evreilor în Egipt până la Exod. În total, 441 de ani. Din datele egiptene, 108 ani au petrecut hicsosii în Egipt, 240 de ani a durat Dinastia a Optsprezecea, iar din Dinastia a Nouăsprezecea, 2 ani a domnit Ramses I, 14 ani Seti I, 67 de ani Ramses al II-lea și 10 ani Merneptah. În total, tot 441 de ani. Ceea ce ar însemna că Exodul a început la sfârșitul domniei lui Merneptah, prin anul 1201 î.Hr. Însă acest calcul ar însemna că Iosif a ajuns în Egipt ca sclav și a fost înțemnițat chiar din primul an al stăpânirii hicsosilor, lucru foarte puțin probabil.

Aceste presupuneri au fost spulberate în 1896, când egiptologul britanic W.M. Flinders Petrie a descoperit o stelă uriașă de granit în templul funerar al lui Merneptah. Stela, care îi aparținuse inițial lui Amenhotep al III-lea, avea pe o parte inscripționat un text comandat de acest rege, iar pe cealaltă parte ceea ce oamenii de știință au crezut că este relatarea a două campanii militare ale lui Merneptah. Deoarece pe această stelă se află și o referire la o campanie militară împotriva Israelului, lucru care se potrivește cu relatarea biblică despre

urmărirea israeliților de către egipteni, stela a devenit cunoscută ca Stela Israel. Stela datează din anul al cincilea de domnie al lui Merneptah și vorbește despre israeliți ca fiind un popor ce se stabilise deja în Canaan. Ceea ce înseamnă că israeliții părăsiseră Egiptul până la acea dată (1208 î.Hr.), petrecuseră 40 de ani în pustiu și stătuseră în Canaan suficient timp încât să devină o putere amenințătoare. După ce elogiaza victoria lui Merneptah împotriva libienilor, stela menționează în ultimele douăsprezece rânduri că „*pustiire este pentru Tehenu (Libia), Hatti (ținutul hitiților din Asia Mică, ce cuprindea și nordul Siriei) este liniștit, Canaanul (partea de vest și sud a Palestinei) este prădat cu toate relele, Ascalon (port canaanit în nordul zonei Gaza) este învins, Gezer (oraș canaanit la vest de Ierusalim) este prins, Yanoam (oraș din Palestina de nord) este făcut una cu ceea ce nu există, Israel (semnul folosit aici indică un popor, nu un teritoriu) este împăștiat, sămânța sa nu mai este, Hurru (ținutul huriților de lângă Marea Moartă) a devenit o văduvă a Egiptului! Toate ținuturile împreună sunt pacificate...*” Dacă inițial s-a crezut că aceste rânduri relatează victoriile lui Merneptah, nu există nicio dovadă că acest rege ar fi luptat împotriva altcuiva, în afară de libieni. Dacă regele, la vârsta înaintată de 60 de ani, ar fi învins hitiții (cu care Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace), huriții și celelalte popoare menționate pe stelă, e greu de crezut că nu s-ar fi lăudat cu aceste victorii și în alte documente. În schimb, tot ce avem este o listă cu nume în epilogul Stelei Israel. Merneptah nu pretinde că a supus acele popoare, ci doar că a adus pacea Egiptului după victoria împotriva libienilor, secțiunea finală a stelei indicând starea de lucruri pe care a moștenit-o de la bunicul său, Seti I, și de la tatăl său, Ramses al II-lea. Și totuși, cine i-a înfrânt pe israeliți?

Ramses I era bătrân când a urcat pe tron și nu a supraviețuit celui de-al doilea an de domnie. A fost succedat de fiul său, Seti I, și mai apoi de fiul acestuia, Ramses al II-lea, în timpul cărora găsim detalii despre campanii care se potrivesc atât cu Stela Israel, cât și cu povestirea despre Exod. În primul său an de domnie, Seti I a primit vestea că neamul Șasu plănuia să se revolte, conducătorii acestor triburi reunindu-se în Khor (termenul general pentru Palestina și Siria). Seti I a abia se întorsese din prima sa campanie împotriva neamului Șasu, unde a luptat alături de tatăl său, care de altfel a murit în acea luptă. Numele Șasu era folosit de egipteni pentru triburile de beduini din Sinai, popoare nomade care vorbeau o limbă vest-semitică. Mai târziu, în primele secole ale erei noastre, cuvântul *șasu* a devenit cuvântul copt *șos*, care înseamnă păstor. La scurt timp după încoronarea sa, Seti I a pornit spre nord, cucerind orașul Pi-Kanan din Gaza. Apoi a dus campanii împotriva canaanienilor, libienilor și hitiților din nordul Siriei. Mai târziu, faraonul a dus două războaie împotriva libienilor. Fiul său, Ramses al II-lea, a trecut prin Canaan până la regatul Amurru din Siria de Nord. A cucerit orașul Kadeș al hitiților, a restabilit ordinea în Galileia, a recâștigat Damascul și a atacat orașul ammurit Dapur, aflat la nord de Kadeș. În al douăzeci și unulea an de domnie, Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace și alianță cu hitiții. Pe lângă acestea, există mai multe campanii împotriva neamului Șasu, consemnate la Tanis, oraș la sud de Lacul Menzalah. Profesorul Kenneth A. Kitchen de la Universitatea din Liverpool a ajuns la concluzia că ținutul neamului Șasu era zona Edomului și Moabului din Biblie. Așadar, în primul an de domnie al lui Seti I, neamul Șasu ieșea din Sinai amenințând Canaanul, Edomul și Moabul. Peste două decenii, în timpul lui Ramses al II-lea, ei părăsiseră Sinaiul și se aflau în Edom și Moab. Dacă facem o comparație între apariția bruscă a neamului Șasu, mișcarea lor teritorială și Exodul israeliților din Vechiul Testament, observăm că și unii, și alții, au urmat aceeași rută. Israel și Șasu sunt nume ale aceleiași popor. Când Moise și tribul său israelit s-au unit în Sinai cu madianiții, ei au fost numiți neamul Șasu de către scribii egipteni. Mai târziu, când aceștia s-au stabilit în Canaan iar identitatea israelită s-a conturat, scribul Stelei Israel a putut să-i recunoască drept cine erau într-adevăr. Acesta este motivul pentru care numele Israel nu apare în scrierile egiptene până în 1209 î.Hr., iar numele Șasu nu este scris pe Stela Israel, deși se știe că predecesorii lui Merneptah au dus lupte împotriva acestui trib semit de beduini. Prin urmare, putem considera fără greșală că Exodul din Biblie a avut loc aproximativ în anul 1296 î.Hr., faraonul pierzându-și viața în timp ce îi urmărea pe israeliți în Sinai, în acord cu relatarea Vechiului Testament. Dacă Ramses I este faraonul Exodului, Horemheb este cel care i-a asuprit pe israeliți. Ceea ce înseamnă că Moise și Akhenaton au trăit în aceeași perioadă, așa cum considerau și Eusebius și Syncellus. Presupunând că au fost două personaje diferite, ne lovim de coincidențe mult prea mari: amândoi aveau credințe asemănătoare, amândoi au construit temple îndreptate spre est, amândoi aveau sânge evreiesc, amândoi au plecat în Sinai și amândoi au scos israeliții din Egipt. Asemănările dintre cei doi sunt mult prea multe, după cum a observat și Sigmund Freud. Așa cum spunea și egiptologul canadian Donald B. Redford: „*Figura lui Osarsef / Moise este în mod evident modelată pe memoria istorică despre Akhenaton*”. Sau, așa cum presupune în mod corect Ahmed Osman, Moise și Akhenaton sunt unul și același.

Relatările contradictorii din Biblie îngreunează sarcina de a afla data precisă la care patriarhul Iosif și israeliții au ajuns în Egipt. Mai ales din cauză că ni se dau trei intervale de timp diferite. Vechiul Testament spune că israeliții au stat în Egipt 430 de ani, 400 de ani sau patru generații. Prima variantă este cea acceptată în general, deși e de departe cea mai greșită. Cum s-a ajuns la acest număr? Cele patru generații despre care amintește Biblia sunt: Levi (fratele lui Iosif), Kohath (fiul lui Levi), Amram (fiul lui Kohath) și Moise (fiul lui Amram). Levi a intrat în Egipt la 57 de ani și, conform Talmudului, a mai trăit 80. Kohath a trăit 133 de ani iar Amram 137. Moise i-a condus pe israeliți afară din Egipt la vârsta de 80 de ani. Toate aceste vârste, adunate (80+133+137+80), dau un total de 430 de ani. Însă acest calcul este în mod evident eronat. Pentru a se ajunge la numărul 430, ar însemna ca fiecare generație să se fi născut la moartea precedentei. Iar acest lucru este cel puțin aberant. Varianta reală nu poate fi decât de-a treia. Israelii au stat în Egipt timp de patru generații, adică: Yuya (Iosif din Biblie), Ay (fiul său), Akhenaton (fiul reginei Tiye – fiica lui Yuya, sora lui Ay și soția lui Amenhotep al III-lea) și Tutankhamon (fiul lui Akhenaton).

3. Nașterea

Acum, când am aflat perioada în care a trăit Moise, putem încerca să aflăm amănunte despre viața lui. Cartea *Leșirea* sau *Exodul* începe cu o scurtă relatare despre descinderea israeliților în Egipt. Vizirul Iosif a reușit să obțină de la faraon permisiunea ca tatăl său, Iacob (Israel), și tribul său să se mute din Canaan în Egipt. Deoarece egiptenii aveau încă amintiri urâte despre hicsoșii care le-au ocupat țara cu puțin timp în urmă, nu priveau cu ochi buni apariția altui trib de păstori asiatici. Astfel, celor 70 de israeliți li s-a dat ținutul Goșen, în aceeași zonă a Deltei Nilului unde au fost stabiliți hicsoșii. Biblia spune că israeliții s-au înmulțit foarte mult iar faraonul acelor timpuri i-a asuprit pe aceștia, obligându-i să construiască orașele Pithom și Ramses. Când israeliții au continuat să se înmulțească, faraonul a ordonat să fie uciși toți copiii de sex bărbătesc care urmau să li se nască. În această vreme s-a născut Moise, într-o familie din casa lui Levi. Numele tatălui nu este dat în acest punct al povestirii, ci mult mai târziu, când aflăm că se numește Amram. Soția acestuia, numită lochebed, și-a ascuns fiul timp de trei luni. Neputând să-l mai țină ascuns pentru mult timp, l-a abandonat între trestile de pe malul Nilului, într-un coș de papyrus uns cu smoală și lut. Fiica faraonului a găsit coșul când a venit să se scalde și, văzând copilul plângând, i s-a făcut milă de el. Sora mai mare a acestuia, Miriam, care privise din depărtare la tot ce se întâmplase, s-a oferit să-i aducă o doică din rândurile israeliților. A adus-o chiar pe mama ei, care a fost de acord să-l alăpteze pe Moise în schimbul unei sume de bani. Când băiatul a crescut, a fost adus înapoi la fiica faraonului. Aceasta l-a adoptat și l-a botezat Moise deoarece, spunea ea, „*l-am scos din apă*”.

Talmudul oferă o motivație diferită a încercării faraonului de a-l ucide pe Moise la naștere. El era cel care trebuia ucis deoarece reprezenta o amenințare pentru tronul Egiptului. Faraonul a avut un vis în care un bătrân a așezat pe un taler a unei balanțe uriașe toți prinții și înțelepții Egiptului, iar pe celălalt taler un miel. Mielul s-a dovedit a fi mai greu. Sfetnicul Bi'lam i-a explicat faraonului ce înseamnă acest vis, adică: „*un fiu se va naște printre fiii lui Israel, care va distruge Egiptul*”. Reu'el Medianitul, socrul lui Moise din Vechiul Testament, este descris aici ca unul dintre consilierii faraonului. El l-a sfătuit să nu îi asuprească pe israeliți, ci să-i lase să plece în Canaan. Însă regele a preferat să asculte sfatul lui Bi'lam și a poruncit ca toți băieții care li se nasc israeliților să fie aruncați în râu. Iar Reu'el a fost exilat. În acord cu relatarea din Biblie, Talmudul spune că Amram s-a căsătorit cu lochebed, care i-a născut o fiică, Miriam, urmată de un fiu, Aaron. Miriam, care e descrisă în Vechiul Testament ca fiind profetă, a profetizat că un al doilea fiu se va naște din părinții ei, care îi va scăpa pe israeliți de asupritorii egipteni. Fiica faraonului, care l-a adoptat pe Moise, este numită aici Bathia.

Pentru a afla adevărul despre începutul vieții lui Moise, trebuie întâi rezolvată o contradicție. Vechiul Testament și Talmudul susțin că fiica faraonului l-a găsit și l-a adoptat pe Moise, însă în Coran soția faraonului este cea care a făcut aceste lucruri. În ebraică, *fiică* și *casă* se scriau în mod identic. În egipteana veche, cuvântul *casă* avea și sensul de *soție*. Ca exemplu avem numele zeiței Hathor, soția lui Horus, care a fost tradus de egiptologi prin „casa lui Horus”, deși al doilea sens e cel adevărat, adică „soția lui Horus”, dat fiind faptul că zeița avea acest rol. Scribul Vechiului Testament a folosit cuvântul egiptean pentru *casă* / *soție*, traducându-l prin cuvântul ebraic ce înseamnă același lucru. Cum însă nu avea sens să se considere că a coborât pe malul Nilului toată casa faraonului pentru a se scălda, scribul a dat cuvântului celălalt sens, de fiică. Așadar, soția faraonului este cea care l-a adoptat pe Moise, nu fiica lui, mai ales din cauza faptului că legile acelor vremuri

nu permiteau unei prințese necăsătorite să aibă un copil, fie el și înfiat. Soția faraonului l-a trimis pe Moise în ținutul Goșen, în grija unei doice israelite, el întorcându-se la ea după ce a crescut.

Care este adevărata poveste a lui Moise / Akhenaton? Biblia spune că, pentru a-i salva viața lui Moise, mama sa l-a abandonat între trestii de pe malul Nilului, într-un coș de papirus uns cu smoală și lut, unde a fost găsit de fiica faraonului, care l-a adoptat. În autobiografia regelui akkadian Sargon cel Mare (cca. 2270 – 2215 î.Hr.), acesta susține că mama sa era mare preoteasă în orașul Azupiranu în timp ce tatăl lui rămâne necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat, pentru a evita uciderea lui. A fost găsit de Akki, grădinarul regelui, care l-a adoptat. Ulterior, Sargon va deveni amantul zeiței Iștar, care îi va acorda tronul. Pentru că Sargon a trăit cu mult timp înainte de Moise, este evident faptul că povestea biblică este un plagiat al celei akkadiene, așa cum sublinia și Freud. Israeliții au aflat povestea nașterii lui Sargon în timpul exilului în Babilon. Iar când s-au întors în Ierusalim și au început să-și scrie textele sacre, au inclus acea parte în legenda lui Moise. Până și faptul că în Biblie ni se spune doar numele mamei lui Moise, în timp ce tatăl rămâne necunoscut, este identic cu faptul că doar mama lui Sargon era cunoscută, în timp ce tatăl lui nu. E posibil totuși ca ambele variante, a lui Sargon și a lui Moise, să fie copii ale unui mit egiptean mult mai vechi. După ce l-a născut pe Horus, adevăratul moștenitor al tronului, zeița Isis l-a ascuns între trestii de pe malul Nilului, pentru a nu fi găsit de către faraonul uzurpator Seth. Seth, unchiul lui Horus și fratele lui Isis, îl omorâse pe Osiris și îi luase tronul. Auzind că Osiris are un moștenitor, fără îndoială că ar fi încercat să îl ucidă și pe acela. Așadar, zeița și-a crescut fiul pe ascuns, până acesta a ajuns destul de mare pentru a-și cere drepturile. Mama lui Horus, Isis, a fost ajutată să crească copilul de către sora ei, Nephtys, soția faraonului Seth, la fel cum soția faraonului a fost ajutată de mama copilului să-l crească pe Moise. Oricum, această poveste, indiferent de versiune, este aberantă. O mamă care ar fi dorit să-și salveze copilul de la moarte nu l-ar fi abandonat pe malul Nilului, unde mișunau crocodili, hipopotami, șerpi și alte animale care i-ar fi pus acestuia viața în pericol. Din același motiv, fiica / soția faraonului nu s-ar fi scăldat în fluviu, numai dacă ar fi avut tendințe suicidale. Ceea ce este foarte puțin probabil. Chiar mitologia egipteană ne spune că micul Horus, în timp ce se ascundea de unchiul său, a fost înțepat la un moment dat de un scorpion. A scăpat cu viață doar pentru că zeul Thoth a ajuns la timp pentru a rosti o formulă magică salvatoare. Așadar, dacă un zeu își putea pierde viața pe malul Nilului, cum să considerăm că un om ar fi fost în siguranță acolo? Mai ales unul abia născut?

Adevărul din spatele legendelor e că Amenhotep al III-lea s-a însurat cu sora lui moștenitoare, Sitamon, pentru a primi tronul. Mai apoi s-a căsătorit și cu Tiye, fiica vizirului Yuya (Iosif), numind-o pe ea Marea Regină, spre nemulțumirea preoților tebani. Nefiind pur egipteană deoarece avea sânge israelit, Tiye nu putea fi moștenitoarea de drept a tronului și nici mireasa zeului Amon, așa cum erau considerate toate reginele Egiptului antic. Prin urmare, nici copiii săi nu puteau moșteni regatul. Dorind să-și păstreze tronul, fiind presat de către preoții amoniți, Amenhotep al III-lea a decis să scape de fiii pe care i-i năștea Tiye. Astfel, primul lor fiu, Thutmose, a dispărut în condiții inexplicabile. Regina nu a vrut să se repete povestea și cu următorul fiu. Prin urmare, când l-a născut pe cel de-al doilea prin 1376 î.Hr., în al doisprezecelea an de domnie al soțului său, Tiye a încercat să-l înduplece pe faraon. L-a numit pe copil Amenhotep al IV-lea, pentru a arăta că e urmașul lui Amenhotep al III-lea și singurul moștenitor adevărat al tronului. Însă preoții lui Amon au fost mai convingători, amintindu-i faraonului că un copil impur pe tron ar fi însemnat nenorociri asupra Egiptului, deoarece ar fi atras mânia zeilor. Talmudul subliniază acest lucru prin presiunile sfetnicului Bi'lam asupra faraonului. Văzând că viața fiului ei este în continuare în pericol, Tiye l-a trimis la rudele sale israelite din Goșen, în Delta Estică a Nilului. Faptul că viața lui Amenhotep al IV-lea a fost amenințată în copilărie se poate deduce din epitetul pe care și-l atribuia adeseori, „cel care a trăit mult”, ceea ce înseamnă că în copilărie nimeni nu se aștepta să trăiască prea mult. În plus, Amenhotep al IV-lea s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak, indicând faptul că, asemeni zeului, el a învins moartea. Cei care au compus și redactat

primele cărți ale Vechiului Testament au încercat să ascundă originile egiptene ale lui Moise, inventând o poveste în care el era fiul unor israeliți din casa lui Levi. Au făcut acest lucru pentru simplul fapt că cel mai mare profet al evreilor, considerat de cei mai mulți dintre ei adevăratul Mesia, trebuia să fie israelit pur-sânge. Credința lor spune că Israel e poporul ales de Yahweh. Prin urmare, e de neconceput ca salvatorul israeliților să aparțină altei nații, mai ales celei care i-a înrobii. Așadar i-au atribuit lui Moise mitul lui Sargon sau pe cel al lui Horus pentru a arăta că viața i-a fost amenințată încă de la naștere, dar și pentru a explica faptul că a fost crescut atât printre israeliți, cât și ca prinț al Egiptului.

4. Copilăria

Vechiul Testament nu ne furnizează informații despre copilăria lui Moise, spunându-ne doar că a fost crescut ca prinț egiptean. Din Talmud însă aflăm că, pe când Moise avea vreo trei ani, la un banchet regal, a fost luat în brațe de faraon, moment în care copilul a apucat coroana regală și și-a așezat-o pe cap. Faraonul a simțit că acest gest avea o semnificație sinistă, Bi'lam amintindu-i de visul cu balanța. Au fost chemați înțelepții și judecătorii pentru a li se cere sfatul. Reu'el, care voia să salveze viața copilului, a sugerat să se aducă două farfurii, una cu foc și una cu aur. Dacă Moise ar fi ales aurul, ar fi însemnat că înțelege lucrurile și că a ales să se ridice împotriva faraonului cu bună știință. Dacă însă va alege focul, să fie lăsat în viață. Vasele au fost aduse în fața copilului, care a întins mâna către foc și a luat un cărbune pe care l-a băgat în gură, arzându-și limba și devenind, așa cum spune Biblia, „cu vorbirea greoaie”.

La Zarw, în ținutul Goșen, Amenhotep al IV-lea a făcut cunoștință cu credința israelită într-un singur Dumnezeu, fără chip, pe care a și adoptat-o. În plus, acolo exista primul templu din Egipt al lui Aton. Iar israeliții își echivalau zeul cu Aton al egiptenilor. Amenhotep al IV-lea a stat o perioadă și în Heliopolis, unde și-a întărit credința în zeul-soare, fiind preot al acestei divinități. Lucru confirmat și de Manethon, care îl considera pe Osarsef preot din Heliopolis. Din acest motiv Apion a fost indus în eroare, crezând că Moise s-a născut la Heliopolis. Când a mai crescut, lui Amenhotep al IV-lea i s-a permis să meargă în capitala Teba. Pentru a fi numit coregent alături de tatăl său, Tiye a aranjat ca el să se căsătorească cu sora sa vitregă, prințesa moștenitoare Nefertiti, fiica lui Amenhotep al III-lea și Sitamon. Deși preoții lui Amon au obiectat în continuare, Amenhotep al III-lea l-a numit coregent pe fiul său, considerând că acesta și-a câștigat dreptul la tron prin căsătoria sa cu prințesa moștenitoare. Povestea din Talmud, în care Moise și-a pus pe cap coroana faraonului, în timpul unui banchet, semnifică doar încoronarea acestuia de tânăr.

Cine era Nefertiti? Numele ei egiptean, Nfr.t-jy.tj, înseamnă „cea frumoasă a sosit”. Așa cum arată și numele ei, se pare că într-adevăr era foarte frumoasă. Lucru pe care Amenhotep al IV-lea l-a subliniat de multe ori în scrieri. Originea părinților ei este necunoscută, prin urmare au apărut diverse supoziții. Unii au sugerat că ea era Tadukhipa, fiica regelui mitannian Tušratta, trimisă lui Amenhotep al III-lea ca soție spre sfârșitul domniei sale. Însă Amenhotep al IV-lea s-a căsătorit cu Nefertiti în al douăzeci și optulea an de domnie al tatălui său, cu opt ani înainte de sosirea Tadukhipei în Egipt. Alții au susținut că era fiica lui Ay, de la o soție care murise, sau că era fiica lui Amenhotep al III-lea și a reginei Tiye. Amenhotep al IV-lea, respins din cauza originilor israelite ale mamei sale, nu s-ar fi căsătorit decât cu moștenitoarea, fiica cea mare a lui Amenhotep al III-lea. Dacă Nefertiti ar fi fost fiica reginei Tiye, în niciun caz nu ar fi moștenit tronul. În templul lui Aton din Karnak există 63 de statui ale lui Nefertiti, 38 ale lui Amenhotep al IV-lea și 11 neidentificate. Statuile cele mai mari sunt ale lui Nefertiti. În cadrele ornamentale și tăblițele de ofrande, numele reginei apare de 67 de ori, al lui Amenhotep al IV-lea de trei ori și doar 13 tăblițe poartă ambele nume. Importanța dată lui Nefertiti în primii ani de căsătorie, chiar mai mare decât cea acordată lui Amenhotep al IV-lea, indică faptul că era prințesa moștenitoare, fiica lui Amenhotep al III-lea. Deoarece Horemheb s-a căsătorit mai târziu cu Mutnezmeh, sora lui Nefertiti, pentru a avea dreptul la tron, ajungem la concluzia că mama lui Nefertiti și

Mutnezmat a fost Sitamun, sora și soția lui Amenhotep al III-lea, fiica moștenitoare a lui Tuthmosis al IV-lea. Nefertiti și Amenhotep al IV-lea au crescut împreună, doica lor fiind Tiy, soția lui Ay. Chiar și în zilele noastre, beduinii crescuți de o doică îi spun acesteia „mamă”, la fel cum își numesc și mama adevărată. Acesta poate fi motivul pentru care, în Biblie, doica israelită a lui Moise este numită mama lui. Cum Ay și Tiy au avut un copil, e foarte posibil ca acesta să fi fost crescut alături de cei doi prinți, devenind cu ei „frate de țată”. Așadar, dacă în Biblie Amenhotep al IV-lea este Moise, Nefertiti nu poate fi decât Miriam iar copilul lui Ay și Tiy, Aaron. Faptul că Moise și Aaron erau frați doar prin relația mama-doică, se observă și în Coran: „*Aaron a spus: «Fiu al mamei mele»!*” (Sura 7:150). Acesta este și motivul pentru care Aaron apare în Vechiul Testament destul de târziu, când Moise avea aproape 80 de ani și era fugit demult în Sinai. Moise căuta scuze pentru a nu se întoarce în Egipt, motivând că israeliții nu-l pot înțelege din cauza vorbirii sale greoaie, fiind necesar ca Yahweh să-i amintească faptul că are un frate care îl poate ajuta: „*Nu ai tu oare pe fratele tău, Aaron levitul? Știi că el poate să vorbească în locul tău.*” (Ieșirea 4:10, 14). Dacă Moise ar fi avut un frate bun, sunt mici șansele să fi uitat de existența lui. Dar putem pune această amnezie pe seama vârstei înaintate și a emoțiilor provocate de întâlnirea cu zeul. Subliniem în treacăt și asemănarea fonetică dintre Aaron și Aton, zeul lui Amenhotep al IV-lea.

5. Domnia

Încă de la începutul domniei sale, în jurul anului 1360 î.Hr, Amenhotep al IV-lea („Amon este satisfăcut”) a reușit să enerveze preoțimea tebană. Și-a schimbat numele în Akhenaton („spiritul viu al lui Aton”) și a construit temple ale zeului său în orașele lui Amon, Karnak și Luxor. Un graffiti din templul de la Medium, din anul 30 de domnie al lui Amenhotep al III-lea, dovedește respingerea de către preoții lui Amon a deciziei regelui de a-l numi pe Akhenaton moștenitor al tronului. O stelă de graniță din Amarna arată că Akhenaton a întâmpinat o puternică opoziție și a fost subiectul unor critici. Pentru a preveni o revoltă, mama sa l-a sfătuit să-și construiască o nouă capitală la Amarna, pe care a numit-o Akhetaton („orizontul lui Aton”). Contrar părerii generale, numele Amarna nu derivă de la tribul musulman care s-a stabilit în acea zonă mai târziu. Ci de la numele din al doilea cartuș al zeului lui Akhenaton, Im-r-n. Amram este numele dat de Biblie tatălui lui Moise, iar Imran este numele dat de Akhenaton „tatălui” său, zeului Aton. Este evident că acest nume a fost dat și orașului faraonului rebel.

Noua religie a lui Akhenaton a câștigat mulți adepți în Egipt, spre nemulțumirea amonit. Dar din cauza faptului că regele avea armata de partea sa, Akhetaton fiind practic o tabără militară, preoții au evitat confruntarea. Conducătorul armatei era Ay, fiul lui Yuya și unchiul lui Akhenaton, soțul lui Tiy (doica lui Akhenaton și Nefertiti). În noua sa capitală, regele s-a dedicat vieții de familie, alături de venerarea zeului său. Nefertiti i-a dăruit șase fiice, Akhenaton comandând multe fresce ce reprezentau marea și fericita familie regală, ocrotită de zeul-soare. Akhenaton s-a numit Mare Preot al lui Aton, oficiind alături de Nefertiti. Din acest motiv Talmudul și Manethon spuneau că Moise oficia ca și Mare Preot iar Apion scria că Moise a ridicat case de rugăciune în aer liber și a construit stâlpi cu figuri umane în vârf, în locul obeliscurilor. Regele a compus chiar și câteva imnuri închinare lui Aton, ce au servit mai târziu ca model pentru psalmii lui David din Vechiul Testament.

Dacă Biblia susține că Moise le-a acordat leviților funcții în preoție, alături de el, descoperirile arheologice demonstrează că Akhenaton a făcut același lucru. Orașul de pe malul celălalt al Nilului, lângă Amarna, se numește Mal-lawi (Mallevi), care înseamnă „orașul leviților”. Marele Preot al lui Aton la templul din Amarna se numea Meryre al II-lea. Echivalentul său ebraic este Merari, care apare în Geneza 46:11 ca unul dintre fiii lui Levi. De asemenea, Panehesy era Marele Slujitor al lui Aton din templul lui Akhenaton. Echivalentul ebraic al acestui nume este Phinehas, nepotul lui Aaron, în a cărei familie s-au transmis sarcinile preoției. Un alt israelit care a ocupat o funcție importantă printre oficialii lui Akhenaton a fost vizirul acestuia, Aper-el, al cărui mormânt a fost descoperit în 1989. Numele *aper* corespunde cuvântului egiptean pentru *evreu*, care pentru vechii egipteni însemna *nomad*, iar particula *el* este unul dintre numele ebraice ale Dumnezeuului biblic. Faptul că însăși regina Tiye s-a alăturat soțului ei, Amenhotep al III-lea, în donarea unei cutii pentru mobila funerară a lui

Aper-el, sugerează posibilitatea ca acesta să fi fost o rudă a reginei, cel mai probabil din partea tatălui ei israelit, Yuya (Iosif).

Talmudul spune că, atunci când Moise a fugit din Egipt după ce a omorât un egiptean, în Etiopia avea loc o revoltă împotriva regelui. Cât timp a fost plecat să se înăbușe revolta, regele Etiopiei l-a lăsat în locul său pe Bi'lam, unul dintre sfetnicii faraonului, fugit din Egipt, fiul unui magician. Însă Bi'lam a uzurpat tronul, a întărit zidurile capitalei, a construit fortărețe uriașe și a săpat șanțuri între oraș și râul din apropiere. Când regele s-a întors acasă și a văzut că acele fortificații erau împotriva lui, a pornit un război împotriva lui Bi'lam, care a durat nouă ani. De partea regelui a luptat și Moise care fugise din Egipt în Etiopia, nu în Sinai. El a devenit favoritul regelui și un prieten apropiat al acestuia astfel încât, când regele a murit, Moise a fost numit conducător „*în al o sută cinci zeci și șaptelea an după ce Israel a coborât în Egipt*”. Moise l-a înfrânt pe Bi'lam care a reușit să scape și să fugă înapoi în Egipt. Iar etiopienii l-au pus pe Moise pe tronul lor, dându-i de soție pe văduva regelui lor. Însă regina Adonith (Aton-it în egipteană) dorea ca fiul ei de la fostul rege să ajungă pe tron. Aflând acest lucru, Moise a renunțat din proprie inițiativă la putere și a plecat în Sinai. Coranul, în Sura 28:20, sugerează că Moise a fost nevoit să părăsească Etiopia deoarece viața îi era amenințată. Deși la prima vedere se poate crede că Talmudul se referă la statul african cu același nume, totuși se observă că Etiopia este prezentată ca fiind un oraș, nu o țară. Fără îndoială, Etiopia din Talmud e capitala Amarna, sau Akhetaton, unde Moise a fost domnit alături de regina sa, Adonith. Numele egiptean al reginei, Aton-it, indică faptul că aceasta nu putea fi decât Marea Preoteasă a lui Aton, Nefertiti.

Akhenaton își dorea un urmaș de sex masculin, însă se pare că regina sa nu putea să i-l ofere. Ținând cont că Nefertiti a născut doar fete, cei doi au ajuns la concluzia că e nevoie de o altă mamă care să nască viitorul rege. Noua soție a lui Akhenaton a fost prințesa mitanniană Kiya, care i-a dăruit tot o fiică. Egiptologii au ajuns la concluzia că, la un moment dat, aceasta a căzut în dizgrație, fiind exilată sau ucisă. Dacă așa au stat lucrurile într-adevăr, cel mai probabil gelozia lui Nefertiti a fost cauza îndepărtării Kiyei. Neobținând nici acum moștenitorul mult dorit, Akhenaton și-a luat o a treia soție. În anul 10 de domnie, aceasta i-a dăruit regelui un fiu, care a fost numit Tutankhaton („*imaginea vie a lui Aton*”). Mumia mamei lui Tutankhaton a fost descoperită în 1898 de către arheologul Victor Loret, în mormântul KV35 din Valea Regilor. Testele ADN au confirmat faptul că este mama lui Tutankhaton dar și fiica lui Amenhotep al III-lea și a reginei sale, Tiye. Prin urmare, era sora lui Akhenaton după ambii părinți și sora lui Nefertiti după tată. Identitatea ei rămânând un mister, ea a fost botezată de către arheologi „*Tânăra Doamnă*”. La fel ca și Kiya, „*Tânăra Doamnă*” nu a avut o soartă prea fericită. Mâna dreaptă și o ureche i-au fost rupte, pieptul strivit iar falca stângă sfărâmată. Deși inițial s-a crezut că hoții de morminte au cauzat leziunile, o examinare mai amănunțită a scos la iveală faptul că rănilor au fost provocate înainte de îmbalsamare, acele răni fiind de fapt cauza morții „*Tinerei Doamne*”. Se pare că Nefertiti a avut grijă să-și înlăture toate rivalele... Nu putem trece neobservat faptul că cele trei soții ale lui Akhenaton (Nefertiti, Kiya și necunoscuta) sunt cele trei soții ale lui Moise (Adonith, Zipporah și necunoscuta din Kuș).

Tutankhaton a fost înfiat de Nefertiti și crescut ca propriul ei fiu. Este cunoscut faptul că, până a ajuns pe tron, el a locuit împreună cu Nefertiti și fiicele ei în palatul din nordul Amarnă. Povestea lui Tutankhaton se regăsește într-un mit egiptean. Zeul Osiris, faraonul Egiptului, era căsătorit cu sora sa, Isis. Deși se iubeau foarte mult (și des), Isis n-a reușit să-i ofere niciun moștenitor. Într-o noapte, Osiris s-a culcat cu sora lor, Nephtys, lăsând-o însărcinată. Ea l-a născut pe Anubis, pe care Isis l-a adoptat și l-a crescut ca pe

propriul ei fiu. De asemenea, Akhenaton, faraonul Egiptului, era însurat cu sora lui, Nefertiti. Deoarece ea n-a reușit să-i ofere regelui niciun moștenitor, acesta s-a culcat cu sora lor, care l-a născut pe Tutankhaton. Nefertiti l-a înfiat pe băiat și l-a crescut ca pe propriul său fiu. Nu încapă îndoială că cele două povești sunt aproape identice. Excluzând varianta coincidenței, ne rămâne doar o singură variantă: povestea nașterii lui Tutankhamon a fost inclusă în mitul nașterii lui Anubis. Akhenaton și Nefertiti se credeau reîncarnările zeilor Osiris și Isis. În câteva statui, cei doi sunt costumați exact ca zeii respectivi. În cele patru colțuri ale sarcofagului lui Akhenaton, Nefertiti a înlocuit zeițele Isis, Nephtys, Selket și Neith. Deoarece Isis a condus alături de soțul ei, pe poziție de egalitate, e posibil să fi devenit un model pentru Nefertiti. În primii ani de domnie a lui Akhenaton, Nefertiti era reprezentată purtând o coroană cu coarne ce țineau discul solar între ele, întocmai ca Isis. Manethon îl numea Osarsef pe Akhenaton / Moise, asociindu-l cu Osiris. După cum relatează și Plutarh, Osiris era de multe ori considerat fiul zeului-soare Ra. Akhenaton se considera fiul zeului-soare Aton, așa cum a scris pe o stelă de graniță din Amarna. Osiris era privit ca fiind reîncarnarea zeului-soare Ra, cei doi contopindu-se de multe ori în lumea de dincolo. Iar Akhenaton, după cum arată și numele pe care și l-a ales, se credea „spiritul viu al lui Aton”, adică reîncarnarea acestuia. Prin urmare, dacă cei doi regi erau considerați întrupări ale lui Osiris și Isis, adepții lor au inclus amănunte din viața lor în miturile respectivelor zeități. Poate acest fanatism l-a făcut pe Akhenaton, după moartea tatălui său, să închidă templele tuturor celorlalți zei, obligându-i pe egipteni să se închine doar la Aton. Deși totul a pornit ca o răzbunare împotriva lui Amon, ai cărui preoți n-au vrut să-l recunoască pe Akhenaton drept rege, lucrurile au degenerat. În Egipt s-au înmulțit revoltele astfel încât, pentru a calma lucrurile, Akhenaton a fost nevoit să îl numească coregent pe fratele său mai mic, Smekhkare, în cel de-al cincisprezecelea an al său de domnie.

6. Fuga în Sinai

Cum spiritele în țară nu s-au calmat, după anul 17 de domnie Akhenaton a aflat că se pregătește un complot împotriva sa, astfel încât a fost obligat să abdice și să fugă în Sinai. Fratele său a condus singur câteva zile apoi a fost ucis, urmând la tron Tutankhaton la vârsta de doar zece ani. Nefertiti nu și-a urmat soțul, ci a rămas

Akhenaton și Nefertiti

la Amarna, alături de copiii săi. Talmudul a explicat acest lucru prin faptul că regina Adonith (Nefertiti) a vrut ca fiul ei (Tutankhamon) să ocupe tronul, astfel încât Moise (Akhenaton) a părăsit Etiopia (Amarna). Coranul e mai aproape de adevăr, susținând că Moise a fost nevoit să abdice, din cauză că nobilii plănuiau să îl ucidă. Cel care l-a avertizat pe rege nu poate fi decât Ay, unchiul lui Akhenaton. Vechiul Testament, în schimb, susține că Moise a ales să fugă de teamă să nu fie pedepsit pentru că a ucis un egiptean ce bătea un israelit. E posibil să se fi întâmplat un fapt asemănător. Printre Tăblițele de la Amarna, descoperite de o țărancă în 1887, există o scrisoare trimisă lui Akhenaton de Abd-Khiba, regele Ierusalimului, în care faraonul este acuzat că i-a lăsat pe israeliții din Egipt să omoare doi oficiali egipteni, fără să fie pedepsiți pentru fapta lor. Toate aceste surse indică motivul adevărat pentru fuga în Sinai: teama de a nu fi ucis.

De ce a ales Akhenaton Sinaiul ca refugiu? Deoarece, deși Sinaiul era considerat parte din Egipt, nicio garnizoană de armată nu era staționată acolo. Orașul de la graniță, Zarw, era orașul reginei Tiye, oraș care a rămas fidel lui Aton în timpul domniilor lui Tutankhaton și Ay. În Sinai, Akhenaton putea primi sprijin de la aliații săi din Zarw și, în același timp, putea să-și exprime în voie ideile religioase.

Nu știm prea multe despre ce a făcut Akhenaton în Sinai. Biblia spune că a stat acolo 40 de ani, s-a însurat cu fiica unui preot și a fost păstor al turmei socrului său. Arheologul Flinders Petrie a descoperit pe vârful muntelui Sarabit un altar închinat zeiței Hathor, care se afla la început într-o peșteră, și care a fost dezvoltat ulterior într-un templu. Aici se afla o stelă în care Ramses I se descria ca „stăpânul a tot ceea ce îmbrățișează Aton”. Acest lucru i-a surprins pe cercetători, ținând cont că Horemheb, predecesorul lui Ramses I, a interzis cultul lui Aton. Reprezentarea lui Ramses I în partea de sus a stelei păstrează stilul realist de la Amarna, iar la îmbrăcăminte, Ramses seamănă cu Akhenaton. În plus, Petrie a descoperit tot aici capul unei statuete a reginei Tiye, mama

lui Akhenaton. Petrie a reușit de asemenea să descopere dovezi care indicau faptul că ritualurile desfășurate în templul din Sarabit erau de natură semitică. Fără îndoială că acel altar a fost ridicat de Akhenaton, astfel explicându-se statueta mamei sale, cultul lui Aton și ritualurile semitice. Ramses I a înlocuit pe acea stelă numele faraonului rebel cu al său, astfel explicându-se apariția lui Aton după ce cultul său a fost interzis.

În Egipt, Tutankhaton i-a călcat tatălui său pe urme, sfătuit fără îndoială de mama sa adoptivă, Nefertiti. În anul patru de domnie, tânărul rege a redeschis templele celorlalți zei și a decretat că fiecare e liber să creadă în orice zeităate dorește. Ba, mai mult, și-a schimbat numele în Tutankhamon („ imaginea vie a lui Amon”). Probabil atunci a murit Nefertiti, cel mai mare sprijin al lui Tutankhamon. Rămas singur, el a fost nevoit să recurgă la un compromis între adepții lui Aton și cei ai lui Amon.

Se părea că noul rege a restabilit ordinea în țară. Însă, după o domnie de zece ani, a fost la rândul său ucis. Tronul i-a revenit lui Ay, fiul lui Yuya (Iosif), sfetnicul ultimilor trei regi. După ce a condus Egiptul doar patru ani, și acesta a fost omorât. Pentru că Ay nu avea niciun moștenitor, faraon a devenit Horemheb, liderul armatei. Acesta a luat măsuri drastice împotriva regilor de la Amarna: a ordonat să se șteargă numele lor din toate inscripțiile. Ba, mai mult, a interzis menționarea numelui lui Akhenaton. Drept pentru care, adepții acestuia l-au numit Moise („moștenitorul”). Pentru a restabili vechea credință, Horemheb i-a numit viziri pe Ramses, marele preot al lui Amon, și pe fiul acestuia, Seti. Le-a dăruit estul Deltei Nilului, numindu-i primari ai orașului Zarw. Fără îndoială, pentru a-l lipsi pe Akhenaton de sprijinul oferit de locuitorii orașului. Apoi, pentru ca răzbunarea împotriva răzvrătitului să fie completă, i-a pus la muncă silnică pe israeliții din Deltă, obligându-i să construiască orașele Pithom și Raamses.

În Sinai, conform Bibliei, pe când păștea oile socrului său pe muntele Horeb, Moise l-a întâlnit pe zeul Yahweh, care l-a anunțat că în curând va trebui să se întoarcă în Egipt, pentru a-i scoate pe israeliți de acolo. Dacă în capitolul 3, versetul 2, e scris că i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc ce ieșea dintr-un rug, în versetul 4 se precizează că Domnul însuși îi vorbea din flacăra. Nu prea putem înțelege cum de un înger era în foc iar în înger se afla Yahweh. Singura explicație logică e că acel „înger” a fost o navă în care se afla Yahweh, „flăcările” fiind luminile navei. Cel mai probabil, această navă emitea și radiații, din moment ce Moise nu a avut voie să se apropie decât după ce s-a descălțat. Împământarea este motivul pentru acest lucru, nicidecum faptul că ar fi călcat pe pământ sfânt. Moise nu a părut prea încântat de misiunea care i s-a încredințat. Chiar a încercat să se eschiveze, motivând că nu se putea exprima prea bine. Zeul i-a sugerat să-l ia cu el pe fratele său, Aaron, care putea să le vorbească israeliților. Deși Biblia și Talmudul susțin că Moise avea „vorbirea greoaie”, e greu de imaginat că acesta era adevăratul motiv pentru care nu se putea face înțeles de către israeliți. Un zeu „atotputernic”, așa cum este considerat Yahweh, ar fi putut să-i vindece cu ușurință orice defect de vorbire, în loc să deranjeze încă o persoană pentru acest lucru. În plus, dacă Moise avea un defect de vorbire, nu l-ar fi putut înțelege nici Aaron, la fel ca restul israeliților. „Vorbirea greoaie” a lui Moise este o camuflare a faptului că el nu știa limba israeliților. Fiind egiptean, este firesc ca el să fi vorbit doar egipteană. Prin urmare, acesta este motivul pentru care îi era teamă că nu se va face înțeles de către israeliți și pentru care avea nevoie de fratele său să vorbească în locul lui. Moise îi spunea lui Aaron ce avea de spus în egipteană, iar acesta le traducea israeliților în ebraică. Așa cum am arătat mai devreme, Aaron era fiul lui Ay și Tiy și a fost crescut alături de prinții Akhenaton și Nefertiti. Prin urmare, a avut parte de aceeași educație ca și ei, învățând și limba egipteană. Când au mai crescut, prinții s-au mutat în palatul regal de la Teba, iar Aaron a rămas în Zarw, alături de israeliți.

Când Moise l-a întrebat pe Yahweh care este numele lui, zeul i-a răspuns: „*Ehyeh asher ehyeh*”, ce s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce sunt*”. O propoziție fără sens, care probabil l-a băgat pe bietul Moise și mai mult în ceață. Dar dacă propoziția este tradusă corect, adică „*Eu sunt cel numit Ea*”, afirmația nu numai că are sens, ci și indică identitatea Dumnezeului biblic. Ea era numele babilonian al lui Enki, zeul-șarpe sumerian. Zeul nu i-ar fi spus lui Moise o propoziție ambiguă, ținând cont că misiunea acestuia era de a-i convinge pe israeliți că a fost

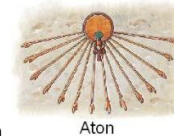
trimis de către zeul lor pentru a-i elibera. Ci, dimpotrivă, și-a declinat identitatea pentru a putea fi recunoscut. Ba, mai mult, Yahweh i-a dat și alte indicii lui Moise: „*Așa să spui fiilor lui Israel: «Domnul Dumnezeuul părinților noștri, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci.»*” (Ieșirea 3:15). Adică să înțeleagă toată lumea că el este Ea, zeul lui Avraam, Isaac și Iacov, nu alt zeu. Pentru a-l convinge pe faraon să lase poporul israelit să plece, Yahweh l-a învățat pe Moise câteva trucuri. A făcut ca bastonul de păstor să se transforme în șarpe, mâna să-i fie acoperită de lepră iar, dacă aceste numere de iluzionism nu aveau să impresioneze asistența, l-a învățat și să transforme apa Nilului în sânge. În plus, l-a îndemnat ca, atunci când vor pleca israeliții din Egipt, cu toții să fure de la egipteni aur, argint și haine scumpe. E greu de înțeles de ce zeul i-a îndemnat pe israeliți să fure, deși mai târziu le va da porunca „Să nu furi!”. Sau de ce i-a încredințat lui Moise o misiune, dar i-a pus bețe în roate: „*Când vei merge și vei ajunge în țara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ți-am poruncit. Eu însă voi învârtoșa inima lui și nu va da drumul poporului.*” (Ieșirea 4:21). Aceste contradicții ne fac să credem ori că Yahweh căuta motive pentru a pedepsi Egiptul, ori că nu era prea întreg la minte.

După moartea lui Horemheb, puterea a fost preluată de Ramses, cel care a instaurat Dinastia a XIX-a. Aflând de moartea lui Horemheb, Akhenaton s-a întors din Sinai, cel mai probabil pentru a revendica tronul. Însă Vechiul Testament susține că motivul revenirii lui Moise în Egipt a fost misiunea încredințată de Yahweh. Moise și-a luat toiagul de păstor care se transformase în șarpe, și-a urcat soția și copiii pe asini și au pornit spre Egipt. Pe drum s-a întâmplat un lucru bizar, consemnate în versetele 24-26 din capitolul 4 al Ieșirii: „*Însă, la un popas de noapte, pe cale, l-a întâmpinat îngerul Domnului și a încercat să-l omoare. Dar Sefora, luând un cuțit de piatră, a tăiat împrejur pe fiul său și atingând picioarele lui Moise a zis: «Tu-mi ești un soț crud!».* Și S-a dus Domnul de la el; iar ea, din pricina acestei tăieri împrejur, i-a zis lui Moise: «Soț crud!»” Varianta oficială a interpreților Bibliei este că Yahweh s-a supărat pe Moise pentru că nu și-a circumcis fiii, așa că s-a decis să îl omoare. E greu de crezut însă că, pentru un prepuț, un zeu ar fi fost în stare să lase baltă scoaterea din Egipt a israeliților. Sau că ar fi vrut să-l omoare pe Moise după ce i-a încredințat o misiune foarte importantă. Din nou întâlnim aceeași confuzie între Domnul și îngerul Domnului, ceea ce înseamnă ori că îngerul în care se afla Domnul era o navă, ori că în acele vremuri nu exista nicio diferență între Domn și înger, deoarece ambele cuvinte semnificau o zeitate. Dacă acceptăm ideea că supărarea lui Yahweh a apărut din cauză că Moise nu și-a circumcis fiii, de ce s-a oprit după ce i-a fost tăiat prepuțul fiului cel mare? Cum rămâne cu cel de-al doilea? O concluzie logică ar fi că Moise a vrut să-și circumcidă fiul cel mare, însă soția sa nu era de acord cu o astfel de practică inumană. Dorind neaparat să-și atingă scopul, și-a mințit soția că Yahweh îi va omorî dacă acest lucru nu se va întâmpla. Zipporah a circumcis băiatul însă, după ce și-a dat seama că a fost păcălită, l-a numit pe Moise „soț crud”.

7. Întoarcerea în Egipt

Vechiul Testament ne spune că, după ce Moise s-a întâlnit cu Aaron, amândoi au mers în fața bătrânilor israeliți. Aaron le-a vorbit iar Moise le-a arătat trucurile magice învățate de la Yahweh. Israelii au fost impresionați și au crezut că, într-adevăr, cei doi sunt salvatorii lor. O variantă a ce s-a întâmplat acolo este cea în care Moise nu a folosit magia, ci a dorit să-și decline identitatea în fața israeliților. Cârja de păstor, transformată în șarpe, semnifică de fapt cârja de păstor cu cap de șarpe, simbol al autorității faraonului. Talmudul confirmă caracterul regal al toiagului: „*Toiagul pe care îl folosea Moise avea aspectul și era gravat sub forma unui sceptru*”. Moise nu încerca să-i convingă pe israeliți că e trimisul Domnului prin iluzionism, ci le demonstra că el este Akhenaton, adevăratul faraon al Egiptului, încercând să le câștige suportul. Israelii l-au recunoscut și au hotărât să-l urmeze. Aceleași „trucuri magice” au fost folosite și în fața lui Ramses I. Pe lângă toiagul regal, Moise i-a arătat și cum devine mâna albă, apoi își revine. În timpul festivalelor celebrate de regii egipteni, aveau loc ritualuri care îl includeau atât pe cel al toiagului-șarpe, cât și pe cel al mâinii albe. În mormântul lui Kheruef (unul dintre pajii reginei Tiye), este prezentat un astfel de ritual. În fața lui Amenhotep al III-lea și a reginei, Kheruef, urmat de opt oficiali, își pune mâna dreaptă de-a curmezișul pieptului și palma pe umărul stâng, în vreme ce cu mâna stângă își ține antebrațul drept. Unul dintre oficiali ține în mâna dreaptă un teanc de haine iar în stânga, un sceptru curbat, cu cap de șarpe. Prin urmare, cum în timpul acestor festivaluri se executau ritualuri ale mâinii și ale toiagului-șarpe, ar fi o coincidență cam mare faptul că Moise făcea lucruri asemănătoare în fața israeliților și a faraonului. Dacă Moise prin aceste ritualuri a încercat să le demonstreze israeliților că este cu adevărat Akhenaton, cel mai probabil a făcut același lucru în fața lui Ramses I pentru a cere tronul. Deși toți cei prezenți i-au recunoscut identitatea și, prin urmare, dreptul la tron, Ramses I avea de

partea sa sprijinul armatei. Așadar, Akhenaton a fost nevoit să renunțe la idee, mulțumindu-se să ceară să fie lăsat să plece din Egipt împreună cu adepții săi egipteni și cu rudele sale israelite.

Aton

O altă variantă care să explice trucurile lui Moise în fața faraonului și a israeliților, cât și pe cele de mai târziu, ar fi faptul că era într-adevăr vorba de magie. Una dintre cele mai importante tradiții ale evreilor este doctrina secretă ocultă Kabbalah, un set de învățături esoterice și ritualuri magice. În manuscrisul *Sefer Raziel HaMalakh* („Cartea Îngerului Raziel”) din secolul al XIII-lea se spune că îngerul Raziel („zeul secretelor”) l-a învățat Kabbalah pe Adam. Aceste învățături au fost predate din generație în generație. Noe a folosit Kabbalah pentru a-și construi Arca, iar Solomon pentru a invoca demonii pe care i-a silit să construiască Templul din Ierusalim. Putem presupune că și Aaron a avut acces la învățăturile Kabbalei, inițiindu-l mai târziu și pe Moise. În plus, Akhenaton, ca preot al lui Ra în Heliopolis și a lui Aton în Amarna folosea magia, care făcea parte din religia egiptenilor. Pe 9 februarie 1949, întoarsă în timp sub hipnoză, Milena afirma că un vrăjitor l-a învățat pe Aaron hipnoza. Acesta, la rândul său, l-a învățat pe Moise iar împreună l-au hipnotizat pe faraon. Toiagul lui Moise nu s-a transformat în șarpe, ci a fost doar o iluzie transmisă faraonului hipnotizat. Dacă așa au stat lucrurile într-adevăr, putem presupune că arta hipnozei e parte din Kabbalah, la care a avut acces Aaron și, mai târziu, Moise.

8. Miracolele divine

Era oare Moise adevăratul lider din spatele acestei rebeliuni? Milena spunea că, la prima înfățișare în fața lui Ramses I, Moise era hipnotizat de Aaron. Tot Aaron este cel care l-a hipnotizat pe faraon. De asemenea, din

Mumia lui Ramses I

Biblie știm că el este cel care a vorbit atât cu bătrânii israeliți, cât și cu faraonul. Dacă Moise / Akhenaton a fost doar o marionetă în mâinile lui Aaron? Ținând cont de puterea ocultă conferită de învățăturile Kabbalei, e posibil ca israeliții să se fi folosit de fostul lor rege pentru a scăpa de sclavie. Întâlnirea cu Yahweh și rolul pe care i l-a atribuit să fi fost doar o sugestie telepatică indusă lui Moise de practicanții Kabbalei, pentru a-l face să se întoarcă în Egipt. Dacă Moise / Akhenaton și-ar fi recăpătat tronul, israeliții ar fi avut parte de aceleași beneficii ca în timpul domniei anterioare. Apelând la fanatismul lui religios, nu a fost foarte greu să îl convingă de faptul că zeul lor i-a încredințat o misiune importantă. Poate că Aaron, inițiatul ocult, era cel care făcea pe ascuns toate acele „minuni”, Akhenaton având impresia că el realiza acele lucruri prin puterea oferită de Yahweh / Aton. Iar când israeliții și-au dat seama că Akhenaton nu are nicio șansă să-și recapete tronul, prin urmare ei nu se pot întoarce la viața bună din trecut, s-au hotărât să plece. Prin aceeași metodă, l-au manipulat pe Akhenaton, sugerându-i că Yahweh i-a cerut să-i ducă pe israeliți în Canaan. Aveau nevoie de el deoarece israeliții și adepții egipteni ai lui Aton nu ar fi urmat un om oarecare, ci doar pe fostul lor rege.

E posibil ca Yahweh cu care vorbea Moise / Akhenaton să nu fi fost adevăratul zeu? Teoretic, zeul putea exista doar în mintea lui Moise, prin sugestie telepatică sau hipnoză. În același timp, putea fi totuși o persoană reală. Adică o proiecție în astral a cuiva inițiat în astfel de practici, cel mai probabil a lui Aaron. Ciudat e că Yahweh face o mulțime de greșeli care nu pot fi puse pe seama unei entități superioare, ci doar pe seama omului. Straniu e și faptul că, atunci când Moise a cerut să-i vadă fața, Yahweh a refuzat, motivând că nimeni nu-i poate privi chipul fără să moară. Dar Vechiul Testament ne spune că aproape toți patriarhii l-au privit pe Yahweh și au trăit mult timp după aceea: Adam, Noe, Enoh, Avraam, Iacob și, mai târziu, Ezechiel, David sau Solomon. De ce Moise a fost singurul care nu a avut voie să-i privească chipul? Singura variantă logică e că, văzând fața celui care îi vorbește, Moise l-ar fi recunoscut. Iar acest lucru nu era posibil, pentru că ar fi stricat planurile celor care l-au manipulat. El trebuia să creadă că într-adevăr stă de vorbă cu zeul său, și nu cu

proiecția astrală a fratelui său. De ce i-ar fi îndemnat Yahweh pe israeliți să fure aur, argint și haine scumpe de la egipteni, înainte să plece spre Canaan, mai ales că mai târziu le-a dat porunca „să nu furi”? Singurii care ar fi avut de câștigat de pe urma furtului au fost israeliții, care și-au motivat fapta printr-o poruncă a zeului.

Faptul că Moise a fost manipulat se vede și din faptele lui. După ce le-a adus israeliților cele zece porunci, printre care și „să nu ucizi”, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se omoare între ei. Deși s-a supărat pe oameni pentru că au făcut un vițel de aur și le-a adus porunca „Să nu-ți faci chip cioplit!”, mai târziu le-a cerut să-și facă un șarpe de aramă pe care să-l poarte înaintea lor, și căruia să-i ceară ajutorul dacă vor fi mușcați de șerpi. Ținând cont că șarpele semnifica o divinitate malefică atât în credința israelită, cât și în cea egipteană, gestul lui Moise e aproape șocant. Curios e și că Yahweh, zeul cu care Moise comunica des, nu a avut nimic împotriva șarpelui de aramă. Logic că nu a obiectat, deoarece “zeul” care îi dădea ordine era aceeași persoană care l-a manipulat pentru a face aceste lucruri. Adică Aaron, conducătorul din umbră al israeliților.

Posibilitatea ca Aaron să fi fost liderul din umbră al israeliților și adevăratul înfăptuitor al miracolelor se vede, așa cum spuneam mai devreme, din faptul că el era cel care a vorbit atât cu bătrânii Israelului, cât și cu Faraonul. În plus, el e cel care a aruncat bastonul ce s-a prefăcut în șarpe în fața curții regale egiptene, nu Moise. Tot Aaron e cel care a lovit apa Nilului cu toiagul, prefăcând-o în sânge, care și-a întins mâna asupra apelor, din care au ieșit broaștele care au invadat Egiptul și care a cauzat apariția țânțarilor, lovind cu toiagul în pământ. Următoarele două urgii asupra Egiptului (invazia de tăuni și moartea vitelor) precum și ultima (moartea copiilor egipteni) îi sunt atribuite lui Yahweh. Doar patru plăgi sunt provocate de Moise (epidemia de ciumă, grindina, invazia lăcustelor și întunericul ce a durat trei zile), de fiecare dată acesta avându-l alături pe Aaron. Prin urmare, trei sunt provocate de Aaron, patru de Moise și două au autor necunoscut, fiindu-i atribuite lui Yahweh. Dacă moartea vitelor și a copiilor egipteni pot fi puse pe seama israeliților (probabil la ordinul lui Aaron) iar următoarele plăgi au fost provocate ori de Aaron, ori de Moise sub supravegherea lui Aaron, putem trage concluzia că nu a avut loc nicio pedeapsă divină. Aceste numere de magie sunt opera unui inițiat în tainele Kabbalei, adică Aaron. Doar așa putem înțelege afirmația lui Yahweh, un zeu care nu accepta concurența, având pretenția să fie recunoscut drept singurul Dumnezeu: „*Răspuns-a Domnul lui Moise și i-a zis: «Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îți va fi prooroc.»*” (Ieșirea 7:1)

Krșna

„*Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.*” – Krșna (Bhagavad-Gita 7:26)

Krșna și Arjuna

Una dintre cele mai importante scrieri în care se observă atât intervenția zeilor în războaiele oamenilor, cât și felul în care i-au manipulat pe muritori, este *Bhagavad-Gita*, scriere hindusă antică ce face parte din poemul *Mahabharata*. Considerat unul dintre cele mai importante texte din istoria literaturii și filosofiei, *Bhagavad-Gita* este de cele mai multe ori tratat separat de restul poemului din care face parte. *Mahabharata* prezintă războiul pentru supremație dintre două familii din regatul indo-arian Kuru, Kauravi și Pandavi. Conform tradiției hinduse, acest război a avut loc în anul 3008 î.Hr în Kurukșetra („Câmpia Kauravilor”) și a durat 18 zile. Totul a început când Dhrtarāștra, tatăl Kauravilor, a ocupat tronul din Hastināpura în urma morții fratelui său, Pāndu, tron pe care îl cedase anterior din cauză că orbise. Fii lui Pāndu nu au fost de acord cu această uzurpare a puterii, fiind nevoiți să se lupte cu verii lor, fiii lui Dhrtarāștra. De partea Pandavilor au luptat și zeii, Șiva dăruindu-i prințului Arjuna arma Pașupat, Kuvera dăruindu-i arma Antaradhana iar Krșna oferindu-se să conducă personal carul de luptă al prințului. Conform *Bhagavad-Gita*, prințul Arjuna a avut mustrări de conștiință înainte de începerea luptei, preferând să renunțe la putere decât să fie nevoit să-și omoare rudele. Și-a aruncat armele și a susținut o adevărată pledoarie în fața zeului Krșna, în favoarea renunțării la luptă:

„Și nu văd la ce-ar fi bun să-miucid rudele în bătălie; nu doresc izbânda, o Krșna, nici domnia și nici plăcerile. La ce ne este bună domnia, o Govinda, la ce ne sunt bune bucuriile sau viața? Cei pentru care dorim domnia, bucuriile și plăcerile, iată-i, stând gata de luptă, renunțând la viață și la avuții. Învățători, părinți, fii, precum și bunici, unchi, socri, nepoți, cumnați și rubedenii. Pe aceștia nu vreau să-i omor, de-ar fi să mă omoare ei, o Madhusūdana, nici pentru domnia celor trei lumi; darămite pentru cea a pământului? Ce bucurie am avea, o Janārdana, ucigându-i pe cei ai lui Dhrtarāstra? Păcatul ar cădea pe noi, ucigând acești nelegiuți înarmați. De aceea, noi nu putem ucid pe cei ai lui Dhrtarāstra, care ne sunt rude; ucigându-ne rudele, cum am putea fi fericiți, o Mādhava? Chiar dacă aceștia nu văd, cu mintea pradă pasiunii, păcatul de a-ți distruge familia și păcatul de a-ți ataca prietenul. Cum să nu știm noi să ne oprim de la acest păcat, o Janārdana, noi care cunoaștem ce-i păcatul de a-ți distruge familia? Familia fiind distrusă, pier Legile eterne ale familiei; pierind Legea, fărădelegea pune stăpânire pe întraga familie.” (1:31-40). „Vai, eram hotărâți să facem un mare păcat când ne pregăteam să ne ucidem familia de dragul plăcerilor și al domniei. Mi-ar fi mai bine dacă, fără să mă opun, și neînarmat, cei ai lui Dhrtarāstra m-ar ucidă cu arma în mână.” (1:45-46).

Deși discursul tânărului prinț era menit să înmoaie chiar și cele mai negre inimi, zeul Krșna nu s-a lăsat înduplecat: „De unde această disperare ce te cuprinde în clipa încercării, o Arjuna, demnă doar de unul ce nu-i nobil, care nu-ți deschide cerul și îți strică faima? Fii fără slăbiciune, fiu al lui Prthā, aceasta nu ți se potrivește; gonind din inimă josnica slăbiciune, ridică-te, o tu care-ți distrugi dușmanii.” (2:2-3).

Prima tentativă de manipulare a zeului n-a avut efectul scontat, deoarece tânărul Arjuna era hotărât: „Mai bine să trăiesc cerșind în lume, decât să-iucid pe marii mei învățători; ucigându-i pe învățători, chiar când râvnesc la bogăție, aș avea parte de hrană pătată cu sânge. Nu știu ce ar fi mai bine pentru noi, dacă am învinge sau dacă am fi învinși; iată-i stând în fața noastră pe cei ai lui Dhrtarāstra pe care, ucigându-i, n-am mai dori să trăim.” (2:5-6).

Probabil mai mult amuzat de îndrăzneala prințului decât supărat pentru că i-a nesocotit ordinele, zeul Krșna a schimbat tactica. Zămbind, a început să filosofeze despre viață și moarte, despre faptul că sufletul e nemuritor și, prin urmare, nu se poate considera păcat uciderea cuiva. Ci, dimpotrivă, eliberarea aceluia din învelișul pământesc. În plus, zeul a apelat și la spiritului de războinic al lui Arjuna: „Pentru un războinic nu există nimic mai bun decât lupta înscrisă în Lege. Fericiți sunt războinicii care, o fiu al lui Prthā, au parte din întâmplare de o astfel de luptă, ca de o poartă a cerului deschisă.” (2:31-32). Pregătit pentru cazul în care aceste cuvinte nu ar fi avut efect scontat, zeul a plusat cu alte vorbe menite să atingă punctele slabe ale prințului: „Dacă însă nu vei da această luptă înscrisă în Lege atunci, trădându-ți Legea proprie și renumele, îți vei atrage păcatul. Ființele vor face să se povestească despre nefaima ta veșnică; pentru cel care ține la numele lui, nefaima este mai rea decât moartea. Căpeteniile de oști vor crede că de frică te-ai oprit din luptă și vei ajunge în dispreț al celor ce te-au prețuit. Și multe vorbe ce nu-s de spus le vor spune despre tine dușmanii, răsând de bărbăția ta; există ceva mai dureros?” (2:33-36). Pentru că dorința de faimă și de un loc în rai, respectul pentru Lege, frica de păcat și de dispreț al celor care l-ar fi considerat laș, trebuie să se manifeste printr-un singur lucru – sacrificiul în numele zeilor: „Ucis, vei dobândi cerul; trăind, vei avea parte de pământ. Deci ridică-te, o fiu al lui Kunti, hotărât pentru luptă. Făcând egale fericirea cu suferința, câștigul cu pierderea, victoria cu înfrângerea, fii gata de luptă; așa nu-ți vei atrage păcatul.” (2:37-38). Cu alte cuvinte, nu conta dacă prințul era fericit sau suferea, dacă pierdea sau câștiga, dacă era victorios sau înfrânt. Trebuia neaparat să lupte.

După aceste vorbe a urmat o nouă lecție de filosofie. Fără îndoială, Krșna nu încerca decât să-l amețească pe bietul prinț, lucru pe care acesta l-a și observat: „Dacă, o Janārdana, socotești cunoașterea mai bună decât fapta, atunci de ce mă silești la această faptă îngrozitoare, o Keșava? Cu vorbe amestecate îmi tulburi mintea; spune-mi una singură prin care, hotărându-mă, aș alege ce e mai bine.” (3:1-2). Bineînțeles că Arjuna nu a avut parte de o singură vorbă, ci de mult mai multe, cuprinse în 18 capitole. Pentru că nu te poți baza doar pe cuvinte, fie chiar ale unui zeu, prințul Arjuna a cerut să vadă adevărata formă a lui Krșna. Zeul i-a satisfăcut curiozitatea, arătându-i-se prințului în toată splendoarea sa. Această privesc însă l-a înfricoșat pe Arjuna peste măsură, făcându-l să se cutremure de groază: „Privindu-ți forma ta imensă, cu multe guri și ochi, o tu cel cu brațul mare, cu multe brațe, coapse și picioare, cu multe pânțe, cu mulți colți îngrozitori, lumile sunt cutremurate; la fel și eu.” (11:23); „Cutremurat în adâncul ființei mele nu-mi capăt stăpânirea și liniștea.” (11:24); „Privind colții tăi îngrozitori și gurile tale ca focul Timpului de Apoi, nu mai știu unde-s zărilor, nu-mi găsesc loc de apărare; îndurare, Stăpân al zeilor, adăpost al lumii!” (11:25); „Și toți acești fii ai lui Dhrtarastra

împreună cu mulțimea regilor pământeni, Bhișma, Drona și fiul lui Suta cu căpeteniile noastre de oști se îndreaptă în grabă spre gurile tale înfiorătoare, cu dinți îngrozitori; unii, prinși între dinți, se văd cu țestele sfărâmate.” (11:26-27); „Precum spre flacăra aprinsă fluturii merg în grabă la pieire, așa merge în grabă și omenirea spre gurile tale, la pieire.” (11:29); „Văzând cele nemaivăzute încă, sunt înfiorat; mintea mi-e cutremurată de groază; îndurare Stăpân al zeilor, adăpost al lumii! Arată-mi doar forma Ta, o zeule. Cu coroană, cu ghioagă, cu disc în mână, doar așa vreau să Te văd; fii iar cu forma Ta cu patru brațe, o Tu cel cu o mie de brațe, care iei toate formele.” (11:45-46). Pentru a-l calma pe bietul Arjuna, Krșna și-a reluat forma umană. Deși era un orator desăvârșit și, mai mult ca sigur, un expert în arta manipulării, Krșna a reușit să-l convingă pe Arjuna să lupte prin această apariție înfricoșătoare. Războiul s-a încheiat cu victoria Pandavilor, care și-au măcelărit cei 80 de veri și pe cei care au luptat alături de aceștia.

Cine este zeul Krșna, cel care și-a dorit foarte mult acest război și victoria clanului Pandavi? În sanscrită, ca adjectiv, numele său înseamnă „negru” sau „întunecat”, reminiscență din perioada vedică atunci când era considerat soarele negru sau soarele nopții. Ca substantiv, Krșna înseamnă „noapte” sau „întuneric”. În iconografia originală era reprezentat cu pielea neagră, abia în reprezentările moderne culoarea sa a fost schimbată în albastru. În mitologia epică, Krșna este zeul iluzionist care își înșeală dușmanii, dezorientându-i cu fantezmele pe care le crează. Într-un comentariu la *Bhagavad-Gîta*, indianistul român Sergiu Al-George îl prezintă pe Krșna ca fiind „prinț războinic, în stare de mari îndrăzneți, ucigător de monștri, pedepsitor de regi nelegiuți, fiind totodată capabil de viclenii și lașități; deschis exaltărilor bachice și protagonist al supremelor experiențe erotice în paroxismul cărora se descifrează însuși erosul absolut – cel al comuniunii cu realitatea ultimă -, Krșna rămâne totuși un personaj crud și oarecum lugubru prin surâsul cu care întâmpină marile drame”. În a patra carte din colecția de imnuri sacre *Rigveda*, Krșna este considerat demon sau spirit al întunericului. În *Lalitavistara Sutra*, Krșna este conducătorul demonilor negri, inamicii lui Buddha. Printre numeroasele sale epitete se numără Shyamasundara („frumosul întunecat”), Patitapavana („cel ce îi purifică pe decăzuți”) și Kaladeva („zeitatea neagră”). Din secolul al XIX-lea, Krșna a fost adoptat de câteva mișcări religioase noi. În teosofie, zeul este considerat reîncarnarea lui Maitreya, cel mai important învățător spiritual al omenirii. Krșna a fost canonizat de către celebrul magician satanist Aleister Crowley și este recunoscut ca sfânt de către masonii gnostici din Ordo Templi Orientis.

Să-l lăsăm totuși să se descrie singur. În *Bhagavad-Gîta*, Krșna spune următoarele: „Cei fără minte mă cred Cel Nemanifestat intrat în starea de manifestare; ei nu cunosc natura mea superioară neclintită, supremă. Învăluit de iluzia produsă de magia mea, eu nu sunt revelat tuturor; această lume, cu mintea tulburată, nu mă recunoaște ca nenăscut și neclintit. Eu știu, o Arjuna, ființele care au fost, care sunt și care vor fi; pe mine însă nu mă știe nimeni.” (7:24-26).

Îndrăznesc să-l contrazic pe cel care s-a autoproclamat Marele Stăpân Divin al Universului. Cu toate iluziile produse de magia sa, ne dăm totuși seama de natura lui „superioară neclintită, supremă”. Acest zeu negru, înșelător, creator de iluzii, magician neîntrecut, manipulator și crud, cu înfățișare terifiantă, ce duce omenirea la pieire, demon sau spirit al întunericului, conducător al demonilor, inamicul lui Buddha, deschis mereu la depravare erotică și exces de alcool, considerat sfânt de către masoni, magicieni și sataniști, nu poate fi decât cel numit de creștinism Satan, Enki al sumerienilor. Lucru pe care Krșna îl recunoaște (ce-i drept, indirect) în cartea a X-a din *Bhagavad-Gîta*: „pentru zeii Rudra, eu sunt Śamkara (zeul distrugător Șiva)”, „pentru demonii Yakṣa și Rakṣas, eu sunt stăpânul bogățiilor (zeul Kubera, care comanda armata demonilor)”, „pentru preoți eu sunt cel dintâi, Brhaspati (zeul elocinței și al înțelepciunii)”, „pentru conducătorii de oști sunt Skanda (zeul războiului)”, „pentru șerpi eu sunt Vāsuki (șarpe mitic, rege al șerpilor Nāga)”, „pentru Nāga sunt Ananta (șarpele primordial)”, „eu sunt Prahlada (căpetenia demonilor Asura) pentru demonii Daitya”, „eu sunt Timpul atotputernic, distrugător de lumi”.

Curva Babilonului

„Eu sunt tot ce a fost și tot ce va fi. Până acum niciun muritor nu a reușit să ridice vâlul care mă acoperă.” – Neith (inscripție din templul lui Neith din Sais)

Astártē este numele dat de greci unei zeițe cunoscute în estul Mediteranei încă din Epoca Bronzului. În Ugarit era numită **Attart** sau **Athtart**, în feniciană **‘Ashtart**, în ebraică **Ashtoret**, în acadiană **Ishtar** sau **Astartu**, în etruscană **Uni-Astre**, **Ishtar** sau **Ashtart**. Inițial personificare a luceafărului de seară, **Astártē** era zeița fertilității, sexualității și războiului. Simbolurile ei erau leul, calul, sfinxul, porumbelul și o stea într-un cerc ce simbolizează planeta Venus. De cele mai multe ori era reprezentată goală. Grecii o numeau **Afrodite**, românii **Venus** sau **Venera** iar nordicii, **Freyja**. Principalele ei centre de cult erau în Cipru, Sidon, Tyre, Malta, Sicilia și Byblos. În Sidon, **Astártē** împărțea un templu cu zeul Eshmun. Monede din Beirut indică faptul că **Astártē**, Poseidon și Eshmun erau venerați împreună. În Cartagina, era venerată alături de Tanis, zeița lunii.

Sumerienii o numeau **Inana**. Ca și în celelalte culturi, era zeița sexualității, fertilității și războiului. Era cunoscută sub mai multe nume, ca **Innin**, **Ennin**, **Ninnin**, **Ninni**, **Ninanna**, **Ninnar**, **Innina**, **Ennina**, **Irnina**, **Innini**, **Nana** și **Nin**. În al patrulea mileniu înainte de Hristos, Uruk era considerat orașul ei. De-a lungul fluviilor Tigru și Eufrat se găseau numeroase temple ale ei, cel mai mare fiind Eanna (“casa cerului”) din Uruk. Simbolul ei era steaua cu opt colțuri sau planeta Venus, cu care, de altfel, era asociată. Era înfățișată mai mereu goală, de multe ori pe spatele a două leoaice. Soțul ei era Dumuzi, tatăl ei era considerat ori Anu ori Nanna, iar frații ei erau zeul soare Utu, zeul ploii Ishkur și zeița lumii subterane, Ereshkigal.

În Asiria și Babilon, zeița iubirii, sexualității, fertilității și războiului era **Ishtar**. A avut mulți iubiți, fapt ce i-a adus epitetul “curtezana zeilor” iar orașul ei sacru, Uruk, numindu-se “orașul curtezanelor sacre”. De asemenea, mai era numită “Regina cerului”. Leul și steaua cu opt colțuri erau simbolurile ei. Era asociată cu planeta Venus. Soțul ei era Tammuz, tatăl ei era considerat ori Anu ori Sin, iar fratele ei era zeul soare Shamash.

În textele din Ugarit nu este menționată prea des. Aici este numită **Athtart**, dar și “fața lui Baal”. Ea și Anat îl conving pe Baal să nu atace alte zeități.

În panteonul fenician, conform descrierii lui Sanchuniathon, **Astártē** este fiica Cerului și a Pământului, sora zeului El. După ce a fost detronat și izgonit de către fiul său, El, zeul cerului a încercat să-l păcălească trimițându-i-o pe “fiica sa cea virgină”, **‘Ashtart**, alături de alte două fiice ale sale, Asherah și Baalat Gebal. Înșelăciunea nu reușește, astfel încât toate trei devin soțiile fratelui lor, El. **‘Ashtart** îi naște lui El șapte fiice (numite de greci titanide sau artemide) și doi fii, Pothos și Eros. Mai târziu, cu acordul lui El, **‘Ashtart** și Hadad conduc pământul împreună. Pentru a-și arăta suveranitatea, **‘Ashtart** purta pe cap capul unui taur.

În Vechiul Testament, **Ashtoret** e numită “Regina cerului”. În mitologia ebraică de mai târziu, **Ashtoret** e transformată într-un demon al dorinței sexuale.

În Grecia, zeița frumuseții, dragostei și sexualității era **Afrodite**. Herodot scria că grecii au împrumutat cultul ei de la fenicieni. Conform lui Hesiod, când Krónos l-a castrat pe Ouranos, testiculele lui au căzut în mare. Din spuma valurilor s-a născut **Afrodite**. Zeița s-a măritat cu Hephaestus, fierarul zeilor, pe care l-a înșelat ori de câte ori a avut ocazia, cu zeul Ares dar și cu muritori ca Ankises sau Adonis. A avut mulți copii: cu Ares pe Eros, Phobos, Deimos, Adrestia, Harmonia, Anteros, Himeros și Pothos, cu Poseidon pe Rhode, cu Hermes pe Tyche, Peitho, Eunomia și Hermaphroditos, cu Dionysos pe Thalia, Euphrosyne, Aglaea și Priapus, cu Adonis pe Beroe, cu Phaethon pe Astynooos, cu Anchises pe Aeneas și Lyrus iar cu Butes pe Eryx. **Afrodite** era asociată cu marea, porumbeii, vrăbiile, lebedele, delfinii, merele, perlele, scoicile, trandafirii, lămâii și caii. La fel ca **Inanna** în Sumer și **Ishtar** în Babilon, **Afrodite** a fost identificată cu luceafărul de seară sau planeta Venus. De altfel și romanii au identificat-o pe zeiță (pe care o numeau **Venus**) cu aceeași planetă, care a și primit numele ei.

În Scandinavia, **Astártē** era numită **Freyja** (“Doamna”). **Freyja** era zeița dragostei, frumuseții, fertilității, aurului și războiului. Împreună cu fratele ei Freyr (“Domnul”), tatăl lor Njörðr și mama lor, al cărei nume este necunoscut, **Freyja** făcea parte din familia zeilor Vanir. După terminarea războiului dintre cele două familii divine, a fost adoptată de zeii Æsir. Întocmai ca **Aphrodite** a grecilor, care a intrat în grupul olimpienilor după ce aceștia i-au învins pe titani. **Freyja** conducea un car tras de două pisici, de multe ori fiind îmbrăcată cu o mantie cu pene de șoim. Deși măritată cu Óðr, cu care are două fiice (Hnoss și Gersemi), a avut câțiva amanți, printre care și fratele ei, Freyr. În Asgard stăpânea câmpul Fólkvangr, unde primea jumătate din sufletele celor morți în luptă, cealaltă jumătate ajungând în palatul lui Odin, Valhalla. Soțul ei fiind absent în cea mai mare parte a timpului, **Freyja** îl căuta plângând prin lume, ascunzându-și identitatea sub alte nouă nume: **Gefn**, **Hörn**, **Mardöll**, **Skjálf**, **Sýr**, **Thröng**, **Thrungva**, **Valfreyja** și **Vanadís**. În colecția de poeme *Prose Edda* din secolul al XIII-lea, **Freyja** este cea mai mare în rang printre zeițe, alături de Frigg, soția zeului suprem Odin. În *Sörla þáttur*, un text din secolul al XIV-lea, zeii Æsir locuiau în orașul Asgard, situat în Asaland (Asia). Odin, regele aceluia oraș, i-a numit pe **Freyja** și Njörðr preoți ai templului său. **Freyja** a devenit concubina lui Odin, care o iubea la nebunie. Mai târziu, **Freyja** a făcut sex cu patru pitici pentru un colier de aur. Aflând de fapta ei, Odin i-a luat colierul și i l-a înapoiat doar când ea a fost de acord să vrăjească doi regi care să se lupte la nesfârșit între ei.

În hinduism, **Astártē** e numită **Durga** (“inaccesibilă” sau “invincibilă”), zeița victoriei binelui împotriva răului. La festivalul Durga Puja e considerată mama zeilor Ganesha, Kartikeya, Lakshmi și Saraswati. Este înfățișată cu opt brațe în care ține arme și o floare de lotus, călărind un leu sau un tigru. Consoartă a lui Shiva, **Durga** e considerată aspectul războinic al Mamei Divine. Cele opt brațe ale ei reprezintă steaua cu opt colțuri a zeitelor **Inana** și **Ishtar**, adică planeta Venus. Strămoșii noștri echivalau zeii cu planete și stele; prin urmare, un zeu cu opt brațe reprezintă o stea cu opt colțuri. Planeta Venus era reprezentată ca o stea cu opt colțuri sau ca un cerc înconjurat de opt puncte deoarece este a opta planetă din sistemul nostru solar, numărând din exterior spre Soare. Aspectul întunecat al lui **Durga** este reprezentat prin

Kālī (“cea neagră”) sau **Kalika**, violenta zeiță a timpului și a schimbării. În multe surse, **Kālī** e numită “cea mai mare dintre zei”. Pentru a o calma și a proteja stabilitatea lumii, de multe ori Shiva este trimis pe câmpul de luptă sub forma unui copil. **Kālī** îl îngrijește și îl alăptează, astfel ieșind la iveală latura sa maternă.

Cultul lui **Astártē** a intrat în Egipt în timpul dinastiei a XVIII-a, de multe ori făcând pereche cu zeița Anat. Cele două zeițe apar ca fiicele lui Ra și îi sunt date ca soții lui Seth. Grecii au identificat-o cu **Hathor**, zeița frumuseții, iubirii, muzicii, bucuriei și războiului. Numele este tradus “casa lui Horus”, dar cum egiptenii vechi foloseau același cuvânt pentru casă, soție și mamă, numele zeiței se traduce atât “mama lui Horus” cât și “soția lui Horus”. În mitul original, **Hathor** era mama lui Horus. Odată cu apariția cultului lui Osiris și **Isis**, aceasta din urmă a devenit mama lui Horus iar **Hathor** soția lui. Ambele zeițe, alături de **Sekhmet** (“cea puternică”), sunt de fapt aspecte ale aceleiași zeițe, **Astártē**: **Isis** reprezintă latura maternă (**Isis** cu Horus, **Ishtar** cu Tammuz, **Afrodite** cu Adonis, **Kālī** cu Shiva), **Hathor** pe cea a sexualității iar **Sekhmet** latura

războinică. O altă manifestare a aceleiași divinități era zeița sumeriană **Qetesh**, adoptată de mitologia egipteană din religia canaanită. Alte nume ale ei erau **Quadshu**, **Qudshu**, **Qodesh**, **Qadesh**, **Qadashu**, **Qadesha**, **Qedeshet**, **Kedesh** și **Kodesh**. Acestea provin din rădăcina semitică Q-D-Š, ce înseamnă “sfânta”. Pe Stela lui Kaha din Dinastia a XIX-a, **Qetesh** apare goală, călărind un leu, flancată de doi zei, întinzând lotuși către egipteanul Min (zeul fertilității) și șerpi către canaanitul Reshep (zeul războiului). Cei doi zei semnifică cele două aspecte ale zeiței dar și pe soțul și fiul ei. **Qetesh** este numită “amanta zeilor” (la fel ca **Inana** și **Ishtar**), “stăpâna stelelor din cer”, “mare magiciană, amanta stelelor” (“mare magiciană” era titlul lui **Isis**), “iubita lui Ptah” (titlul lui **Sekhmet**), “Ochiul lui Ra, cea fără egal” (la fel ca **Hathor** și **Sekhmet**).

Ca și **Inana**, **Ishtar**, **Afrodite**, **Venus**, **Freyja** și **Astártē**, **Hathor** este zeița iubirii și a frumuseții. Atât **Hathor** cât și **Isis**, la fel ca feniciană ‘**Ashtart**, aveau capete de vacă. Numele **Isis** e compus din dublarea primei silabe a zeiței **Ishtar** din Babilon. Iar numele ei egiptean (**Isis** e numele dat de greci), **Asta**, provine tot din numele zeiței Babilonului și, în același timp, e rădăcina din care s-a format **Astártē**. Ca **Sekhmet** e leoaică, **Ishtar** și **Qetesh** erau reprezentate stând în picioare pe un leu, **Inana** pe două leoaice, **Durga** călărind un leu iar **Freyja** într-un car tras de două pisici. Latura ei războinică se întâlnește în mitologiile tuturor popoarelor. Transformarea lui **Hathor** în **Sekhmet** pentru a distruge oamenii e identică cu transformarea lui **Durga** în **Kālī** pentru a învinge demonul Raktabija. Atât egipteanca **Sekhmet** cât și indianca **Kālī** aveau obiceiul de a bea sângele victimelor lor pe câmpul de luptă. **Astártē** și sora ei Anat îi sunt date ca soții lui Seth, în alt mit **Isis** și sora ei Nephtys devin soțiile aceluiași zeu, la fel cum ‘**Ashtart** și surorile ei devin consoartele lui El. Titlul “Regina cerului” e purtat și de **Ashtoret**, și de **Inana**, și de **Ishtar**, și de **Qetesh**, subliniind superioritatea ei față de ceilalți zei, asemenea lui **Kālī** în hinduism. E reprezentată grafic de obicei goală sub numele **Inana**, **Ishtar**, **Qetesh**, **Afrodite** și **Venus**. **Freyja** are o mantie cu pene de șoim, **Isis** e mama zeului-șoim iar **Hathor** este soția acestuia. **Sekhmet** e mama lui Nefertum, zeul florii de lotus primordiale, **Durga** e reprezentată cu o floare de lotus în mână iar **Qetesh** îi întinde lui Min o floare de lotus pe Stela lui Kaha. **Durga / Kali** e consoarta lui Shiva, **Isis** a lui Osiris, **Hathor** a lui Horus (fratele lui Seth din mitul original, nu fiul lui Osiris din legende mai noi), **Qetesh** a lui Min, **Sekhmet** și **Qetesh** ale lui Ptah, **Afrodite** a lui Hephaestus, toți acești zei fiind de fapt unul și același, cel numit de sumerienii Enki sau Șarpele.

Astártē este prezentă și în Noul Testament, deși i se declină identitatea în mod direct: „Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile și de necurățiile desfrânării ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.” (Apocalipsa 17:3-5). Acest pasaj a fost interpretat în multe feluri, de obicei doar la modul figurat, însă se ignoră sensul propriu. Faptul că femeia era împodobită cu aur și pietre scumpe ne spune că nu era un om de rând, ci o regină sau o zeiță. Iar cea numită „Mama desfrânatelor” sau „Desfrânata cea mare” în Babilon (și nu numai) era „Stăpâna prostituatelor” sau „Curtezana zeilor”, **Ishtar**. Fiara roșie pe care o călărește **Ishtar** este descrisă ca fiind „asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale

ursului, iar gura ei ca o gură de leu.” (Apocalipsa 13:2). De cele mai multe ori, **Ishtar** era reprezentată stând pe un leu, ceea ce confirmă descrierea evanghelistului Ioan. În *Proslăvirea zeiței Inana* (numele sumerian al zeiței **Ishtar**), un text vechi de peste 4.200 de ani, preoteasa Enheduanna o prezintă pe zeiță ca fiind „*Stăpână călărind o fiară, traduci în fapte hotărârea după a lui An poruncă sfântă*”, o descriere identică cu cea a lui Ioan în *Apocalipsă*. Despre această fiară se mai spune că „*i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul.*” (Apocalipsa 13:7), „*balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.*” (Apocalipsa 13:2) și „*era și nu este și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire*” (Apocalipsa 17:8). Singurul care se potrivește acestei descrieri este Marduk, marele zeu al Babilonului, fiul lui **Ishtar** și al lui Ea (Enki). Balaurul care i-a dat puterea peste Pământ este nimeni altul decât Enki, cel care, conform religiei babiloniene, și-a lăsat fiul conducător pe Pământ după moartea sa. Faptul că Ioan a descris și balaurul, și fiara la fel (de culoare roșie, cu șapte capete și zece coarne), e doar modul său indirect de a ne prezenta asemănarea fizică dintre cei doi. Lucru absolut firesc, ținând cont că erau tată și fiu. Casa subterană a lui Marduk era aceeași ca și a tatălui său, adică Abzu (din care provine și cuvântul abis). Dacă în Abzu / Abis / Adânc pentru sumerieni locuia Marduk după moartea tatălui său iar pentru Ioan o fiară roșie, e greu de crezut că în același loc se aflau două entități diferite, dar foarte asemănătoare. Singura concluzie logică și de bun simț este că Marduk și Fiara lui Ioan sunt aceeași entitate. Iar curva Babilonului, „*mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului*” este **Astártē**.

Aceste asemănări ne duc la concluzia că toate aceste popoare, deși despărțite uneori de mii de kilometri, slăveau una și aceeași persoană, pe care o considerau zeița dragostei, sexului și a războiului, indiferent dacă o numeau **Astártē, Attart, Athtart, 'Ashtart, Ashtoret, Astartu, Afrodite, Durga, Freyja, Hathor, Inana, Ishtar, Isis, Kālī, Qetesh, Sekhmet, Venus** sau **Venera**.

Foto: Castelul Bran – De la Dracula la Dominic

Prima atestare documentară a castelului Bran este un act emis în 1377 de către regele Ludovic I de Anjou al Ungariei, prin care sasilor din Scaunul Brasovului li se acorda dreptul de a construi o cetate de piatră la Bran. În 1396, un alt rege al Ungariei, Sigismund de Luxemburg, a folosit castelul Bran ca bază strategică pentru o incursiune în Valahia, în urma căreia l-a îndepărtat pe voievodul Vlad Uzurpatorul. În 1407, Sigismund i-a acordat lui Mircea cel Bătrân castelele Bran și Bologa. Branul a rămas sub autoritatea Valahiei până în 1419. În anul 1427 a trecut din proprietatea Scaunului Brasovului în cea a Ungariei, care a finanțat lucrările de extindere și fortificare. În 1498, cetatea Bran a fost închiriată Scaunului Brasovului. În 1622, cetății i s-a adăugat turnul de sud după planurile principelui Gabriel Bethlen, mai târziu un turn dreptunghiular în est iar între 1883 și 1886 acoperișul a fost acoperit cu tiglă. În 1920, Consiliul Orășenesc Brasov a donat cetatea Bran reginei Maria a României, în semn de recunoștință pentru contribuția sa la înfăptuirea Marii Uniri de la 1 decembrie 1918. Regina a restaurat cetatea, transformând-o în castel, pe care l-a lăsat moștenire fiicei sale, principesa Ileana, sora regelui Carol al II-lea. După expulzarea familiei regale din 1948, castelul Bran a intrat în proprietatea statului român. A fost amenajat parțial ca muzeu de istorie și artă feudală, fiind deschis publicului în 1956. În 1987 au început lucrări de restaurare, finalizate în linii mari în 1993. În anul 2000, arhiducele Dominic de Habsburg și surorile sale, Maria Magdalena Holzhausen și Elisabeth Sandhofer, au revendicat castelul Bran, în calitate de moștenitori ai principesei Ileana. În mai 2006, aceștia au devenit proprietari ai castelului și ai domeniului aferent, în urma unei decizii guvernamentale de retrocedare. Statul român a mai administrat Branul până pe 18 mai 2009, timp în care au fost mutate colecțiile aparținând statului la Vama Medievală. Pe 1 mai 2009 castelul Bran a fost deschis oficial ca muzeu, familia de Habsburg remobilându-l până la acea dată cu obiecte din colecția personală. După retrocedare, statul român și-a asigurat dreptul de preempțiune pentru achiziția viitoare a castelului.

Deși a intrat în legende și în circuitul turistic drept castelul lui Dracula, se pare că Vlad Tepes nu a locuit niciodată aici. Vinovat pentru această confuzie este scriitorul irlandez Bram Stoker, care a ajuns celebru datorită romanului său, *Dracula*, scris pentru a ascunde adevăratul vampir din această zonă a Europei, contesa maghiară Erzsebet Bathory. „Contesa însângărată” sau „Contesa sângheroasă”, numele sub care este cunoscută în istorie, a torturat și ucis peste șase sute cincizeci de fecioare, în sângele cărora obisnuia să se îmbăieze. Însă nimeni nu pare interesat de aflarea adevărului, legenda domnitorului-vampir fiind promovată intens, mai ales după turnarea parțială la castelul Bran a filmului *Interviu cu un vampir*. Cum nu vii tu, Tepes doamne...

Manipulare religioasă

„Religia – o frază de dânsii inventată, ca cu a ei putere să vă aplece-n jug” – Mihai Eminescu (Împărat și proletar)

De ceva timp am început să studiez religiile. Creștinismul în primul rând dar și altele atât contemporane, cât și, mai ales, dispărute. Lucru care m-a făcut să văd altfel ideea de Dumnezeu și să-mi pierd orice urmă de respect pentru religie în general și pentru Biserica Creștină în special. Nu am de gând să dezvolt subiectul prea mult, pentru că ar fi prea multe de spus. În schimb, am să mă refer la altceva. Am găsit un site creștin (<http://www.gotquestions.org/Romana/>), care răspunde la întrebări legate de religie. Curios din fire, am citit câteva răspunsuri la unele întrebări, răspunsuri mai mult decât penibile. Dacă Biserica a manipulat în trecut oamenii prin aberații, ar trebui ca acum, când oamenii au început să gândească singuri, să renunțe la a ne insulta inteligența. Iată câteva exemple:

- Ce spune Biblia despre dinozauri? Există dinozauri în Biblie?

Răspuns: *Aici la GotQuestions.org noi credem în interpretarea vechimii mai mici a Pământului și acceptăm faptul că dinozaurii și oamenii au coexistat. Noi credem că dinozaurii au dispărut la un timp după Potop datorită schimbărilor dramatice ale mediului și a faptului că au fost vânați neconținut de către om până la exterminare.*

În primul rând, oamenii există de vreo câteva sute de mii de ani, iar dinozaurii au dispărut acum câteva zeci de milioane de ani. Lucru demonstrat de oamenii de știință. În niciun caz oamenii și dinozaurii nu puteau să coexiste. În al doilea rând, dacă dinozaurii ar fi dispărut din cauza schimbărilor mediului, la fel s-ar fi întâmplat și cu celelalte animale. Nu pot să cred că un Tyrannosaurus Rex a murit din cauza frigului, iar un amărât de hamster sau o veveriță schiloadă au rezistat. Bine, eu nu cred nici că pe Arca lui Noe au venit toate animalele din toată lumea. Pentru simplul fapt că nu pot să-mi imaginez un cangur înotând ditamai oceanul tocmai din Australia sau un urs polar venind tocmai de la Pol până în Asia. Dar asta e altă discuție. Nici varianta că dinozaurii ar fi fost vânați de om până la exterminare nu e plauzibilă. În Vechiul Testament, oamenii erau păstori, pescari sau agricultori. Biserica vrea să credem că acești oameni își lăsau aceste activități pașnice din când în când pentru a vâna câte un brontozaur de 50 de ori mai mare ca ei. Și nu vânau orice, ci doar dinozauri. Și nu câțiva, ci pe toți. Hai să fim serioși... Nici măcar un copil de grădiniță nu ar crede asemenea povești mai S.F. decât Războiul Stelelor.

<http://www.gotquestions.org/Romana/dinozauri-biblie.html>

- Este masturbarea un păcat, conform Bibliei?

Răspuns: *Biblia nu menționează în mod specific masturbarea ca fiind sau nu un păcat. Totuși faptul că Biblia nu face aceasta mențiune cu privire la masturbare nu înseamnă în mod necesar că este un lucru corect. [...] Biblia ne învață că “fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). [...] “Tot ce nu vine din încredințare, e păcat” (Romani 14:23). Nu văd cum masturbarea, în conformitate cu Biblia, ar putea fi considerată ca un lucru care îl glorifică pe Dumnezeu. [...] Astfel, în lumina acestor principii, pot să spun că masturbarea este un păcat în conformitate cu Biblia.*

Într-adevăr, e păcat să practici masturbarea când există atâtea persoane în lumea asta cu care poți face sex. Dar asta e altă problemă. Cum, Doamne iartă-mă, să facem totul pentru slava lui Dumnezeu??? Cine își face nevoile slăvindu-l pe Dumnezeu?!? Cine se spală la ouă slăvindu-l pe Dumnezeu?!? Cine se scarpină în cur slăvindu-l pe Dumnezeu?!? Cine îl slăvește pe Dumnezeu în timp ce face sex?!? Bine, în acele momente se mai spune câte un “Oh, Doamne!”, dar expresia asta, în contextul de față, are un alt înțeles. Cum poți să te concentrezi la un lucru pe care îl faci, dacă în acele momente îl slăvești pe Dumnezeu?!? Oare sunt singurul care vede că asta e o mare tâmpenie???

<http://www.gotquestions.org/Romana/masturbarea-pacat.html>

-Ce spune Biblia despre căsătoria interracială?

Răspuns: *Legea Vechiului Testament le poruncea israeliților să nu se angajeze în căsătorii interrasiale (Deuteronom 7:3-4). Credința în Hristos, și nicidecum culoarea pielii, reprezintă standardul biblic pentru alegerea partenerului de viață. [...] Căsătoria interracială nu este o chestiune bună sau rea, ci o chestiune de înțelepciune, discernământ și rugăciune. În conformitate cu Biblia, singura condiție pentru ca un creștin să se angajeze într-o căsătorie interracială este aceea ca partenerul vizat să fie membru al Trupului lui Hristos.*

Rasism cât cuprinde. Adică un creștin alb nu are voie să se însoare cu o femeie neagră / galbenă / roșie sau de altă culoare, dacă aceasta are ca religie mozaismul, buddhismul, hinduismul sau orice altă religie care nu crede în Iisus. Dacă e atee, probabil ar trebui omorâtă cu pietre. Alooooooooooooooooooooo!!! Trezirea!!!! Orice om are dreptul să se căsătorească cu cine are chef, atât timp cât și celălalt e de acord. Nu ar trebui să conteze culoarea sau religia partenerilor, ci sentimentele dintre ei, compatibilitatea, înțelegerea și alte astfel de lucruri. Iar căsătoria nu e o chestiune de înțelepciune, discernământ și rugăciune. E un pas pe care îl fac doi oameni care se iubesc sau, în unele cazuri, urmăresc anumite avantaje, de obicei materiale. Nu pot să cred că, dacă sunt un om bun și totuși mă însor cu o chinezoaică buddhistă, Dumnezeu mă va pedepsi. Cum nu pot să cred nici că Dumnezeu e rasist, precum reprezentanții Bisericii Sale.

<http://www.gotquestions.org/Romana/casatoria-interrasiala.html>

- Poate fi un creștin posedat demonic?

Răspuns: *Nici nu îmi pot închipui cum Dumnezeu ar putea să permită ca vreunul dintre copiii Săi, pe care i-a răscumpărat cu sângele lui Hristos (1 Petru 1:18-19) și i-a transformat în făpturi noi (2 Corinteni 5:17) să fie posedat sau controlat de un demon. Da, în calitate de credincioși, ne luptăm cu satan și cu demonii, însă ei nu fac parte din interiorul nostru. [...] Noi credem cu tărie că un creștin nu poate fi posedat de demoni.*

De fapt, majoritatea celor posedați sunt oameni foarte credincioși, dintre care cei mai mulți sunt creștini. Dar, din motive evidente, e logic că Biserica ascunde acest lucru.

<http://www.gotquestions.org/Romana/crestin-posedat-demon.html>

- Există astfel de lucruri ca extraterestri sau O.Z.N.-uri?

Răspuns: *Așadar, ce spune Biblia? Pământul și omenirea sunt unice în creația lui Dumnezeu. Geneza 1 ne învață că Dumnezeu a creat pământul înainte de a crea soarele, luna și stelele. [...] În concluzie, Biblia nu ne dă nici un motiv să credem că există viață în altă parte în univers. De fapt, Biblia ne dă câteva indicii cu privire la motivele pentru care nu poate fi așa. Într-adevăr, se întâmplă multe lucruri ciudate și inexplicabile. Totuși, nu există nici un motiv să explicăm acestea prin a inventa extraterestri sau O.Z.N.-uri. Dacă există o cauză a acestor presupuse evenimente, cel mai probabil sunt de natură spirituală și mai specific, demonică la origine.*

La scurt timp după ce Vaticanul a declarat în mod public că este posibil să existe viață și pe alte planete, în aceeași zi în care NASA a confirmat existența extraterestrilor, apar realizatorii acestui site (teologi, probabil) care pretind că extraterestrii sunt invenții. Există numeroase dovezi ale oamenilor de știință care susțin că extraterestrii ne-au vizitat planeta din cele mai vechi timpuri. Există zeci de mii de mărturii ale unor oameni care au văzut O.Z.N.-uri sau extraterestri. N-or fi reale toate, dar chiar au luat-o razna câteva mii de oameni, iar preoții noștri sunt singurii sănătoși? Cum aș putea crede că în tot Universul, dacă nu infinit, măcar extrem de mare, suntem singuri? De ce atât de multă risipă de spațiu? De ce nu ar exista viață și pe alte planete? Doar pentru că Biserica ne spune asta? De ce ar trebui să cred pe cuvânt un preot și nu un om de știință care îmi aduce măcar o dovadă, cât de mică? Extraterestru înseamnă din afara Pământului. Ținând cont că îngerii nu au fost făcuți pe Pământ, asta nu înseamnă că și ei sunt extraterestri? La fel se poate spune și despre Dumnezeu... Și cum să credem că Pământul a fost creat înaintea soarelui și a stelelor? Asta e de departe cea mai mare tâmpenie pe care putea să o scoată Biserica. Cum să cred ce spun reprezentanții Bisericii, care se bagă într-un domeniu pe care nu îl cunosc, în loc să cred astronomii? Iar cireașa de pe tort e de toată jena: tot ce nu înțelege Biserica e de origine demonică. Ei nu înțeleg nici legile fizicii, dar asta nu face fizica demonică. Creierul uman n-a fost pe deplin înțeles până acum, și nici creierul nu e de natură demonică. Să nu mai vorbim despre suflet. La naiba, ei n-au reușit să-L înțeleagă pe Dumnezeu! Asta ce înseamnă, că și Dumnezeu e de natură demonică?!?

<http://www.gotquestions.org/Romana/Biblia-extraterestri.html>

Gata, m-am plictisit de atâtea tâmpenii. Sunt mult mai multe întrebări pe acel site, dar nu am nervii destul de tari pentru a le citi pe toate. Dumnezeu nu e ceea ce ne spune Biserica. Dimpotrivă, religia ne-a îndepărtat de Adevăr și de adevărata credință. Pe zi ce trece, din ce în ce mai mulți oameni își pierd încrederea în instituțiile religioase. Ceea ce înseamnă că, în sfârșit, am început să evoluăm.

Când vor dispărea toate religiile din lume, voi fi cu adevărat credincios.

Adevărul de dincolo de noi

(Publicat în „Altă Viată Magazin” pe 20 august 2005)

Poetul persan Muslih-ad-Din Saadi povestea acum multe sute de ani că, undeva prin țările arabe, un șah a condamnat un ostatic la moarte. La auzul veștii, prizonierul a început să înjure și să blesteme pe limba sa, cuprins de o adâncă supărare. Curios fiind, șahul a dorit să afle ce spunea condamnatul la moarte. Un vizir bun la suflet i-a răspuns: „O, stăpâne, ostaticul cuvântă: «Fierea celor mâniași mânia-i, fierea celor blânzi mărînimia-i, ci Allah de-a pururi îl iubește doar pe cel ce bine-nfăptuiește»”. Șahului i se făcu milă și îl iertă pe bietul om dar un alt vizir îi spuse: „N-au cinstire sfetnicii unui șah, dacă adevărul nu-l rostesc. Țăst ostatic, ce-i aici de față, ocări și sudui stăpânul”. Auzind aceste vorbe, șahul s-a încruntat și a replicat: „Mai pe plac mi-a fost «Minciuna» lui, decât «Adevărul» ce mi-l spui, căci «minciuna» binele-l dorea, pe când «adevărul» tău, fapta rea”. Iar înțelepții timpului au ajuns la concluzia că „Mai de preț e minciuna cu gând bun, decât adevărul cu gând rău”.

Așa să fie, oare? Este posibil ca minciuna să fie pusă la loc de cinste, în locul adevărului? Istoria ne învață că, de-a lungul vremii, adevărul și minciuna au jucat roluri importante în viețile filosofilor, poezilor și scriitorilor. Filosoful german Immanuel Kant susținea cu tărie datoria absolută de a spune adevărul, chiar și în cazurile în care o minciună ar putea salva viața unui om. Pentru el, „*minciuna este disprețuirea și, oarecum, nimicirea propriei tale demnități umane*”. Compatriotul său, Goethe, îl aproba, spunând că „*adevărul vindecă răul pe care îl cauzează*”. Scriitorul francez Benjamin Constant de Rebeque, însă, nu a fost de acord cu aceste păreri. Pentru el, „*nu datorăm adevărul decât față de aceia care au dreptul la el*”.

Se spune în popor că minciuna are picioare scurte dar, de cele mai multe ori, adevărul șchioapătă. Până la urmă, noi căutăm adevărul sau ne caută el? Cât de important este el pentru noi? Îl recunoaștem atunci când îl întâlnim? Sau, mai bine zis, îl putem suporta? În ce cazuri trebuie spus adevărul și când o minciună „nevinovată”? (deși, după părerea lui Jean-Jacques Rousseau, „*e greu și rar ca o minciună să fie perfect nevinovată*”) Dacă, într-adevăr, totul e relativ și fiecare are propriul său adevăr? Asta face adevărurile celorlalți mai puțin adevărate? Ce e adevărul?

Sunt întrebări ale căror răspunsuri probabil că nu le vom afla. Mă sperie doar gândul posibilității ca adevărul să fie dincolo de noi. În acest caz, s-ar putea să nu reușim să-l întâlnim vreodată. Și atunci, care ar fi rostul unei vieți scufundate în întunericul minciunii?

LOVENDAL- <http://cristytpes.wordpress.com/category/civilizatii-extraterestre/>

Pe Lună exista o civilizație avansată a oamenilor, dar ei au fost distruși și răpiți de marțieni!

În cazul în care ființe din alte părți ar captura locuitori ai acestei planete fără motiv, din curiozitate sau cu prilejul cercetării științifice, s-ar putea ca acestea să prefere o operațiune realizată pe apă, departe de privirile altor ființe umane de pe acest pământ. Dacă astfel de entități există, s-ar putea să fie foarte înțelepte într-o oarecare măsură, ceea ce ar presupune că experimentele lor fie ar fi secretizate, fie acestea ar ateriza nepăsătoare în Central Park, New York, și și-ar alege câte specimene și-ar dori. Astfel se explică pe larg răpirea spațială, prin descrierea modelului sinistru urmărit de „străini” pentru a păstra legătura cu posibilul progres al pământenilor, pentru a le examina mentalitatea prin ștergerea memoriei celor care au fost răpiți, eliberându-i apoi în altă parte, într-o stare de amnezie acută. Sau ar putea să îi ducă într-o plimbare chiar pe planeta lor de origine pentru a-i plasa în grădinile lor zoologice, în laboratoarele lor de disecție, în abatoare sau în orice alt loc pregătit pentru pământeanul capturat.

Dr. Evington susține că răpirea spațială nu se petrece doar pe Pământ. Acesta crede că oamenii care trăiau pe Lună au fost odată foarte avansați, deținând putere nucleară și nave proprii și că marțienii au eradicat această civilizație, deoarece reprezenta o amenințare la adresa siguranței lor. Și este un lucru aproape sigur că femeile de pe Lună au fost purtate de către navele spațiale marțiene pentru a fi expuse, în același fel în care Columb i-a expus pe caraibieni pentru a le demonstra ibericilor de acasă că fusese acolo în acea lume nouă.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!

Să nu râdeți de articolul de mai jos. Am făcut pentru voi o sinteză a relatărilor pe care le-a făcut un băiețel din Elveția care a pretins că timp de 11 ani (de la vârsta de 5 ani până la cea de 16) a intrat în contact cu un extraterestru din constelația Pleiadelor. Iată ce dezvăluiri incredibile i-ar fi făcut extraterestru băiețelului:

* “Noi, pleiadienii, nu ne arătăm în public, întregii omeniri, întrucât conștiința oamenilor este îngustă și restricționată de sclavia religioasă”.

* Viața oamenilor poate atinge chiar și 100.000 doar cu dezvoltarea spirituală, doar atunci când spiritul nu mai are nevoie de trup.

* Media de vârstă a pleiadienilor este de 1.000 de ani.

- * Pleiadienii cunosc toate limbile Pământului care s-au vorbit și se vorbesc vreodată; un extraterestru din Pleiade poate învăța o limbă omenească în maxim 21 de zile.
 - * Ei se folosesc de nave spațiale cu “hyper drive”... au nevoie doar de 7 ore pentru a ajunge pe Pământ de pe planeta lor.
 - * Pentru ei, oamenii de pe Pământ sunt barbari, lacomi, nedezvoltați și ahtiați după putere; în Univers mai sunt specii de oameni extraterestri, dar și specii de extraterestri non-oameni;
 - * În sistemul nostru solar a existat odată o planetă, intitulată Malona, ce a fost distrusă într-un război; în locul ei, se află astăzi centura de asteroizi.
 - * Luna a fost odată o planetă mai veche, cu 4,5 milioane de ani mai în vârstă decât Pământul.
 - * Creația are o vechime de 311 de trilioane de ani, iar despre Creator pe care pleiadienii îl numesc “Nimicul fără nume”, acești extraterestri nu pot să spună nimic.
 - * Sub pământ, dar și în alte locuri inaccesibile trăiesc 5 rase de oameni colorați; de exemplu, în zonele inaccesibile din India trăiește “rasa albastră” de oameni.
 - * Extraterestrii din Univers diferă ca mărime, în funcție de gravitația planetei: de la 50 de centimetri la 12 metri.
 - * Giganții și titanii au trăit odată pe Pământ.
 - * Charles Darwin cu siguranță că se înșală; oamenii de pe Pământ nu se trag din maimuțe, ci au fost creați prin combinația genetică dintre extraterestri și vechii locuitori ai planetei.
 - * Primii oameni rezultați în urma acestor încrucișări, puteau trăi 15.000 de ani; și astăzi mai există ascunși pe planetă încă 7 asemenea asemenea exemplare.
 - * Lumea spirituală nu există, ci doar lumi materiale mai rafinate, de alte dimensiuni, în care există forme fără trup.
 - * Pleiadienii au baze pe Pământ, dar și pe alte planete; baza lor de pe Pământ se află în munții din Elveția.
- P.S. Și mai sunt și multe alte secrete... Dacă există doritori, vi le spun și pe celelalte.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 2): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul

Dacă am văzut că reacția mării majorități a cititorilor la articolul de ieri ([Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!](#)) a fost una pozitivă, m-am hotărât să continui cu aceste dezvăluiri. Iată ce secrete au mai spus pleiadienii băiețelului din Elveția:

- * Călătoria în timp se poate face doar în viitor, nu și în trecut;
- * Extraterestrii au influențat dezvoltarea tehnologică a oamenilor din ultimii 150 de ani;
- * Metalele, cristalele și pietrele prețioase au proprietatea de absorbi unele energii negative și, deci, sunt bune pentru sănătate;
- * Pleiadienii nu sunt altceva decât “oameni extraterestri”, și nu îngeri sau alte ființe spirituale;

Iată care este adevărata istorie a umanității pământești în opinia pleiadienilor:

* Pleiadienii și-au găsit libertatea și pacea acum 50.000 de ani; înainte de acest eveniment, 70.000 de oameni, sub conducerea lui Pelegon, s-au stabilit pe Pământ. Timp de 10.000 de ani a fost pace pe Pământ, dar a apoi a izbucnit un război care i-a omorât pe mulți; unii oameni pleiadieni au reușit însă să fugă.

* Timp de 7.000 de ani, n-au mai fost extratereștri pe Pământ, în timp ce restul oamenilor de pe această planetă s-au sălbăticit.

* Pleiadienii care au fugit s-au reîntors pe Pământ după 7.000 de ani și au construit super-civilizația Atlantidei.

* Unii oameni de știință au încercat să obțină puterea totală, dar oamenii s-au revoltat împotriva lor, așa că acei oameni de știință au fugit în spațiu în urmă cu 15.000 de ani. Ei au trăit într-un sistem solar vecin timp de 2.000 ani, iar acum 13.000 de ani s-au reîntors din nou pe Pământ, sub conducerea lui "Arhus Barbarul", stabilindu-se în nordul Floridei.

* Arhus Barbarul și extratereștrii săi au reușit să atace și să distrugă Atlantida; mulți supraviețuitori ai Pământului au devenit sclavi.

* Cu câteva secole înainte de acest eveniment, extratereștrii lui Arhus au reușit să captureze creaturi femele de pe Pământ (numite și "Eve") cu care s-au împerecheat, rezultând giganți sub numele de "Fiii Paradisului". Unul dintre cei mai înalți lideri pleiadieni, pe nume Semjasa, s-a împerecheat cu o Eva, iar fiul lor a fost un bărbat cu nume Adam; din acești descendenți provine rasa umană de astăzi.

* Evreii l-au adorat pe Arhus și pe conducătorii săi; Arhus avea un fiu pe nume Jehav.

* Până la urmă, pleiadienii s-au întors pe planeta lor de baștină, lăsând evoluția oamenilor de pe Pământ în propria soartă.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 3): locul de baștină al oamenilor este nebuloasa Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ!

Continuăm cu partea a treia a dezvăluirilor făcute unui băiețel din Elvetia de către pleiadieni (după ce am avut părțile 1 și 2: [Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!](#) și [Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel \(partea 2\): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul](#)).

* Toate experiențele, cunoștințele și abilitățile din toate reîncarnările spiritului sunt ascunse în subconștient.

* Călătoria astrală poate fi realizată; de asemenea, oamenii își pot proiecta imaginea către alt loc sau timp și să fie văzuți.

* Pleiadienii au două modalități de a cunoaște viitorul: (1) prin călătorie materială și spirituală în viitor și înregistrarea evenimentelor viitoare și (2) prin calculul probabilităților viitorului.

* Cristalele, pietrele semiprețioase și prețioase, de origine pământească, sunt periculoase pentru oameni întrucât înmagazinează energiile negative, și de aceea trebuie să fie purificate; de aceea, sunt de preferat pietre și cristale de pe alte planete, nelocuite sau locuite de ființe armonioase, acestea putând înmagazina și emite energie pozitivă.

* Pământul a fost cândva o planetă de tip "exil" pentru "creaturile imperfecte" din acest univers; Pleiadienii nu au exact date când a avut loc acest lucru.

- * Acești extratereștri sunt monogami; ratele de naștere sunt reglementate pentru a preveni suprapopularea. Divorțul nu e permis decât în cele mai rele situații.
- * Formele înalt spirituale nu mai au nevoie de procreație.
- * Pleiadienii sunt conectați într-o alianță cu alte planete din diferite sisteme solare, alianță ce cuprinde 127 de miliarde de oameni; desigur, ei se mai află în alianță și cu alți extratereștri de formă non-umană.
- * Există forme de viață pe planetele Saturn și Uranus, dar acestea sunt total diferite față de cele pe care noi oamenii le cunoaștem. Pe Venus nu există forme de viață extraterestre.
- * Scopul pleiadienilor pe Pământ: a ajuta oamenii pentru a se dezvolta spiritual și a lăsa deoparte egoismul lor.
- * Comunicarea cu morții, pe care unii mediumi pretind că o fac, este una falsă; 95% din cazuri sunt înșelătorii și auto-iluzionism. Mediumii sunt capabili de manipularea subconștientului participanților la ședințele de spiritism. În 5% comunicarea este adevărată, dar (atenție!) trebuie contactați doar spiritele înalte, căci spiritele obișnuite își bat joc prin informațiile transmise.
- * Planeta X / “Distrugătorul” există și acum 3.493 de ani a afectat grav gravitația Pământului și a schimbat rotația planetei Venus.
- * Locul de baștină al oamenilor actuali se află în celebra nebuloasă sub formă de inel Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ.
- * Universul este infinit, adică nu există vreo limită a sa.
- * Unul din profeții din Vechiul Testament a fost de fapt încarnarea unui extraterestru pleidian.
- * Cea mai mare navă spațială a pleiadienilor poate ajunge oricând la miliarde de ani-lumină distanță, iar în ea pot încăpea până la 144.000 de locuitori.
- * Băiețelul din Elveția a fost purtat de extratereștri într-o zi până în galaxia Andromeda, aflată la 2 milioane ani-lumină față de Pământ!
- * De milenii întregi, omul de pe Pământ reprezintă cea mai materialistă formă de viață din acest Univers.
- * În urmă cu ceva timp, mai mulți extratereștri au aterizat în secret pe Pământ, au contactat mai mulți preoți și, astfel, au răspândit marile religii ale lumii, sursa tuturor războaielor; acum câteva secole, alți extratereștri au înființat secta Illuminati pentru a opri războaiele lumii și a desființa religiile lumii.
- * Toate piramidele au fost construite de către “Fiii Cerului” din motive necunoscute.

Cel mai mare secret al sistemului nostru solar: Luna este un fost asteroid, transformat într-o navă spațială extraterestră acum 14.000 de ani!

„Cel mai mare OZN” este văzut aproape în fiecare seară de 7 miliarde de oameni, are diametrul de 3.475 kilometri și se învâрте în jurul Pământului la aproximativ 384.500 kilometri. Cel mai mare OZN este Luna! Iată una din cele mai îndrăznețe ipoteze avansate în privința satelitului nostru.

A existat o perioadă în care Luna nu a existat deloc!

Se pare că Luna însoțește planeta noastră de relativ puțină vreme în drumul ei spre nu știu unde. Poetul latin Ovidiu amintește de epoca arcadiană, când cerul era lipsit de Lună. Într-un articol publicat din 2010 (<http://www.lovendal.net/wp52/la-inceputurile-omenirii-luna-nu-exista-deloc/>), am demonstrat că, în mai multe cronică străvechi, Luna nu exista deloc. Citez din acel articol:

Aristotel ne scrie că zona Arcadiei (Grecia), înainte de a fi locuită de greci, a fost populată de pelasgi, ce au ocupat aceste teritorii înainte ca pe cer să existe Luna! Din acest motiv, pelasgii mai erau numiți și “pro-selenes”, adică “înainte de Lună”. Apollonius din Rhodes ne scrie faptul că a existat o perioadă în care “nu toate corpurile cerești se aflau pe cer, înainte ca rasele Danai și Deukalion să fi existat, atunci când trăiau doar arcadienii, înainte să fi existat Luna pe cer”. Plutarh afirmă și el în opera “Întrebări romane” următoarele: “Erau vorba de arcadieni, așa numiții oameni pre-lunari”. La fel, și poetul Ovidiu a scris că “Arcadienii își posedă pământurile înainte de nașterea lui Jupiter, pentru că națiunea e mai veche decât Luna”. Hippolytus afirmă și el că “Arcadia e mult mai veche decât Luna”. Și Lucian ne spune în a sa Astrologie că “arcadienii sunt mai vechi decât Luna”. Mai putem să-l amintim pe Censorinus care și el afirmă că “în trecut nu exista Lună pe cer”.

Românul Victor Kernbach arată că Luna a venit în apropierea Pământului în jurul anului 11.500 î.Hr., ce corespunde cu “potopul” și scufundarea Atlantidei

Făcând comparația între patru calendare rituale – cel egiptean, asirian, indian și mayas, omul de cultură român Victor Kernbach demonstrează că punctul de plecare al acestor sisteme cronologice este comun, situându-se cam în jurul anului 11.500 î.Hr. și, departe de a fi ales arbitrar, el marchează nu „un început cronologic propriu-zis, ci epoca marilor catastrofe în sistemul nostru solar cunoscute sub termenul generic de potop”. O cauză probabilă a acestor catastrofe ar putea fi exact captarea Lunii de către Pământ, mai bine zis sosirea Lunii în jurul Pământului, cu toate consecințele și modificările la scară cosmică și planetară pe care le presupune instalarea unui asemenea vecin în imediata apropiere. Inclusiv apariția unor mișcări de flux-reflux foarte puternice, atât la suprafața planetei noastre (valuri de maree oceanică), cât și în interiorul acesteia (valuri de maree magmatică), fenomene resimțite prin inundații, erupții vulcanice și mișcări seismice catastrofale. Una din consecințe: scufundarea Atlantidei. Platon situează dispariția uriașei insule atlantice la 10.000-12.000 de ani înaintea epocii sale.

Calendarul venusian a fost înlocuit cu cel lunar

Altă urmare posibilă a captării satelitului nostru – de fapt a adoptării Pământului de către Lună, spun unii savanți – este renunțarea la calendarul venusian – cel mai strălucitor astru pe cerul nopții înainte de apariția Selenei — și înlocuirea lui firească cu cel lunar.

Un laureat al premiului Nobel consideră că Luna s-a format în altă parte a Universului

Unul din partizanii ipotezei captării Lunii de către Pământ este dr. Harold Clayton Urey, laureat al Premiului Nobel pentru chimie (1934), care susține că Luna s-a format în altă parte a Universului, a străbătut — în virtutea unei mecanici cerești de excepție — spații de neimaginat și, în cele din urmă, prin capriciul unor legi de obicei foarte stricte, a fost constrânsă să se rotească în jurul nostru, luminându-ne nopțile. A fost constrânsă? De legi ale naturii?

Luna se comportă altfel decât ceilalți sateliți ai planetelor din sistemul nostru solar

Constatarea că satelitul nostru „ar trebui să se învârtă în jurul Pământului altfel decât o face” este sprijinită de argumentul că aproape toți ceilalți sateliți ai sistemului nostru solar se rotesc în jurul planetelor pe care le însoțesc, în planurile ecuatoriale ale acestora, iar planul orbitei lunare este mai apropiat de eliptică decât de planul ecuatorial terestru (unghiul format având aproximativ 5°).

Fenomene absolut bizare au loc pe Lună

Luna este ea însăși sediul unor fenomene ciudate care, observate de pe Pământ, pun la îndoială imaginea pe care ne-am format-o – un astru mort, înghețat, pe care nu se întâmplă nimic. Iată doar o parte din aceste evenimente absolut bizare:

* Între 1879 și 1881, Societatea Britanică de Astronomie a înregistrat mai mult de două mii de rapoarte despre „lucruri ciudate pe Lună” – pete de lumină, linii și figuri geometrice, apărute pe solul lunar.

* În 1950 au fost observate primele „domuri lunare” – coline emisferice albe, rotunde, cu diametrul de aproximativ 200 metri, care își schimbă locul. Revista „Sky and Telescope” a Observatorului Harvard, în numărul din ianuarie 1958, publica schița unui asemenea „dom” făcută de un astronom francez.

* Astronomul Robert E. Curtis din Alamogordo, New Mexico, SUA, a fotografiat în noaptea de 26 noiembrie 1953 craterul Fra Mauro, în zona căruia avea să aselenizeze după aproape 15 ani, expediția Apollo 14. La dezvoltarea filmului s-a observat imprimată pe peliculă, în imediata apropiere a terminatorului, pe fondul zonei întunecate, un fel de cruce albă de Malta, cu brațe lungi de câteva mile, aflată fie la suprafața Lunii, fie în imediata apropiere a acesteia.

* La 26 septembrie 1955, astronomul spaniol Garcia comunica deplasarea la mică înălțime deasupra suprafeței lunare a trei surse de lumină așezate în triunghi. Iar astronomul argentinian Benito Reyna a fotografiat, în decembrie 1965, două grupe a trei obiecte ovoidale care își proiectau umbrele pe suprafața Lunii, plutind la mică înălțime deasupra acesteia.

* În 1958 s-a purtat o vie dispută în jurul comunicării făcute de astronomul amator John O'Neill: în noaptea de 29 iulie acesta a văzut și fotografiat pe Lună, în Marea Crizelor, o construcție asemănătoare vestitului pod din Sidney de pe Pământul nostru, dar lungă de 18 kilometri. Doi astronomi cu prestigiu, prof. P. Moore și dr. H.P. Wilkins au declarat că și ei au observat construcția respectivă. H. P. Wilkins a spus limpede: „Este cu adevărat un pod. Structura pare artificială și este ceea ce noi numim, pe Pământ, o lucrare de artă”.

* În 1958 și 1964, astronomul sovietic Nikolai Kozîrev a detectat cu telescopul, și confirmat cu ajutorul spectrogramelor, existența activității vulcanice pe astrul cel mort și înghețat. La sfârșitul lui 1963, patru colegi americani ai lui Nikolai Kozîrev confirmă o activitate de natură vulcanică în craterul Aristarh. În numărul din decembrie 1963, aceeași „Sky and Telescope” anunță că observatorul Lowell semnală, în noaptea de 29 octombrie, două pete de lumină de un roșu aprins, la nord de craterul Herodot; în noaptea de 27 noiembrie, cele două pete roșii au reapărut pe marginea sudică a craterului Aristarh. În iunie 1965 a fost observată o rază de lumină de un alb scânteietor, țâșnind din craterul Aristarh, aflat atunci în zona obscură.

* La aproape un an după prima aselenizare, ziarul britanic „Daily Telegraph” din 10 iulie 1970 scria: „Pietre ascuțite misterioase pe Lună... au fost observate în fotografii luate de stația sovietică «Luna-9» și de stația americană «Lunar Orbiter-2»... Stațiile... au fotografiat grupuri de structuri solide în două locuri separate, situate la mare distanță. Aceste două grupuri de obiecte sunt aranjate în modele geometrice definite, și par să fi fost plasate acolo de ființe inteligente”.

Rocile de pe Lună au și 20 de miliarde de ani vechime, adică cu 5 miliarde de ani mai mult decât vârsta Universului nostru!!

Când a avut loc primele aselenizări, au fost aduse pe Pământ mai multe roci vechi de pe Lună. De exemplu, roca adusă de Neil Armstrong are o vechime de 4,6 miliarde ani. De fapt, cam atât estimau savanții noștri vechimea Pământului, și a întregului sistem solar. Dar la conferința asupra rezultatelor misiunilor Apollo, ținută în 1974, oameni de știință de la NASA au comunicat aducerea pe Pământ a unor roci vechi de 5,3 miliarde ani. Cu numai 700 milioane ani mai înainte ca sistemul nostru solar, cu tot ce îl constituie, să se fi format, aceste roci de pe suprafața Lunii, existau! Incredibil, nu?

Un alt raport estimează, pe baza sistemului de analiză potasiu-argon, vechimea unui eșantion selenar la 7 miliarde ani. Mai sunt două mostre de roci a căror vechime a fost estimată, simplu, la 20 miliarde ani. Aveți o

idee ce înseamnă 20 de miliarde de ani? Înseamnă cu 5 miliarde de ani mai mult decât vârsta estimată a Universului!! Unde e greșeala? Asta înseamnă că Luna este străină de sistemul nostru solar...

A fost Luna un obiect ceresc vagabond, captat de gravitația Pământului? Puțin probabil...

Dacă Luna nu este nici sora Terrei, formată în același vârtej de materie primordială rotit în jurul Soarelui de atunci, dacă nu este nici copilul ei direct, smuls de forța centrifugă din globul de plasmă fierbinte care abia începea să devină planetă – atunci, ce este Luna? Rămâne ipoteza „captării”. Că Luna a fost un asteroid, planetoid, vagabond prin spațiu, până când a nimerit în câmpul gravitațional al Pământului – și s-a stabilit pe orbita de azi. Dar Isaac Asimov consideră șansele unei captări „prea mici pentru a fi credibile”. Dr. Robin Brett, geolog-șef al NASA, declara: „Teoria captării prezintă dificultăți din cauza mecanicii cosmice și o considerăm ca statistic improbabilă”.

Luna este un fost asteroid, transformat într-o navă spațială de către extratereștri

Dacă nici această ipoteză nu e valabilă, totuși cum a rămas totuși Luna să orbiteze în jurul Pământului? Poate, pentru că așa a vrut ea. Poate, pentru că a fost condusă inteligent și parcată intenționat pe această orbită, venind din neștiut, iar acum este cel mai mare OZN care se rotește în jurul planetei, în văzul tuturor. Acum 13.000-14.000 de ani, când s-au întâmplat catastrofele, a fost potopul, a pierit Atlantida, iar mayașii și-au schimbat vechiul calendar venusian cu unul lunar, inspirat de globul luminos și strălucitor apărut pe cerul nopților noastre pământene. Cel puțin, asta e părerea academicienilor sovietici Mihail Vasin și Alexandr Șcerbakov. Într-un articol publicat de revista “Sputnik” acum peste 30 de ani, ei emit părerea că „Luna... este o navă spațială, transformată dintr-un asteroid, al cărei interior a fost amenajat pentru a adăposti motoarele, carburanții, rezervoarele și spațiile de locuit pentru echipaj” și care, după ce a voiajat zeci, sute de mii, milioane de ani prin Univers – a văzut că și pe Pământ este viață, și atunci a întrerupt călătoria, hotărându-se să orbiteze în jurul nostru... De ce? Ca să ne privească mai bine. Ca să ne vadă mai bine. Ca să ne cunoască mai bine. Și atunci, toate OZN-urile vin de pe Lună, ca vehicule de cercetare ale imensului asteroid transformat în navă cosmică?

Luna este goală pe dinăuntru!

Se pare că Luna este goală pe dinăuntru; ea a fost acoperită cu o platoșă metalică, prezintă anomalii gravitaționale și are o activitate interioară de neexplicat. E posibil ca Luna să fie un fel de mingiucă din titan, în care se petrec tot felul de întâmplări de neexplicat. Iată câteva din studiile științifice care arată că Luna pare a fi goală în interior:

* Dr. Gordon McDonald, cercetător-principal la NASA, arată într-un articol apărut în revista „Astronautics” încă din numărul pe iulie 1962, că prin analiza datelor referitoare la diferența observată între mișcările reale ale Lunii pe orbită, și mișcările calculate, se poate trage concluzia că satelitul natural al Pământului este mai degrabă gol în interior.

* În cartea sa intitulată “Luna noastră”, astronomul britanic dr. H. P. Wilkins declară: „Toate datele converg spre ipoteza că dincolo de adâncimea de 30-50 km Luna prezintă, mai mult sau mai puțin, spații libere – cavități mari, tunele sublunare, crăpături – legate de suprafață prin fisuri... Volumul aproximativ al acestor goluri este probabil de 36 milioane km cubi.”

* Dr. Harold Urey consideră că sub scoarța Lunii sunt zone cu densitate mai mică, eventual goluri; iar dr. Sean O. Solomon, de la prestigiosul Institut Tehnologic din Massachusetts, a declarat că din rezultatele obținute de diferitele cercetări efectuate în cadrul programului Apollo a reieșit și posibilitatea ca Luna să fie goală în interior.

Dar astronomul american C. Sagan, și astronomul sovietic Șlovski, arată că nu pot exista corpuri cerești goale pe dinăuntru!

De ce craterele lunare sunt atât de întinse și de puțin adânci? Pentru că Luna e goală pe dinăuntru!

Craterele lunare produse de căderea meteoriților sunt de asemenea stranii – foarte întinse, și atât de puțin adânci față de suprafața lor! Ca și cum meteoriții ar întâlni, în drumul lor prin scoarța Lunii, o crustă foarte dură. Conform teoriei celor doi academicieni sovietici, M. Vasin și A. Scerbakov, acest lucru se datorește faptului că meteoriții se opresc în „coaja blindată” cu care constructorii din neștiut au întărit Luna, la 20-40 km sub scoarță. Imensele circuri lunare, departe de a fi vechi cratere vulcanice deschise dureros pe suprafața Selenei, constituie în realitate locurile în care cei ce au amenajat interiorul Lunii, au pompat în exterior roci și metale lichefiate, pentru a produce golurile interioare necesare și a blinda suprafața nemaipomenitei nave interstelare, intergalactice. În zona circurilor, gradientul gravitațional este mai mare; cei doi savanți sovietici consideră că faptul se datorează echipamentului, combustibilului și materialelor de tot felul aflate sub scoarță, în golurile create. Procentul mare de metale conținut de rocile lunare și considerat „straniu” de savanții sovietici și americani, s-ar datora folosirii metalelor pentru întărirea rezistenței scoarței lunare la impactul cu meteoriții – în lungul ei voiaj spațial.

Un experiment NASA ce confirmă că Luna e goală pe dinăuntru!

Etajul de revenire al unui modul lunar (Apollo 12), a mai avut o misiune ingrată – după părăsirea sa de echipaj, a fost lăsat să cadă pe suprafața Lunii. Seismografele instalate au indicat vibrații, timp de 55 minute, de fapt un semnal cu amplitudinea maximă după 7 minute și apoi scăderea acestuia până la dispariție totală. Specialiștii americani în seismologie au considerat că „în interiorul Lunii «e ceva care conduce excepțional de bine vibrațiile”. În orice caz, Luna a reacționat la izbitură ca un corp gol pe dinăuntru. Wernher von Braun declară că viteza undelor seismice propagate în masa Lunii pare să crească până la 20 km adâncime, apoi scade brusc. Ca și cum undele ar trece printr-un strat de material foarte dens, ca apoi să pătrundă într-o zonă cu densitate foarte scăzută.

Departe de a fi doar frecventată de OZN-uri, golită pe dinăuntru și blindată în exterior, Luna are o viață a ei proprie, incompatibilă cu astrul cel mititel și mort pe care ni-l imaginăm – viață pe care, dacă nu reușim s-o explicăm (încă).

Și History Channel confirmă că Luna e obiect extraterestru!

De fapt, tot ce am povestit în acest articol, a apărut în 2011 și într-un documentar produs de History Channel, despre care am scris în martie 2011: <http://www.lovendal.net/wp52/history-channel-confirma-faptul-ca-luna-e-un-obiect-artificial-adus-din-alt-sistem-solar/>. Iată câteva din concluziile prezentate atunci:

* NASA spune că Luna este, probabil, goală pe dinăuntru.

* În timpul misiunilor Apollo, modulele spațiale au aselenizat...și Luna “a sunat” asemenea unui clopot pentru ore întregi.

* Pe Lună există cratere, care se pare că nu au fund. Și unii cercetători cred că aceste cratere reprezintă intrări în interiorul Lunii noastre.

* Întreaga enigmă privind Luna devine din ce în ce mai ciudată, odată ce o studiem.

* A fost Luna adusă aici din alt sistem solar, pentru a orbita planeta noastră? Biologii spun că viața pe planeta noastră n-ar fi putut niciodată apărea fără Lună. Motivul ar fi acela că Luna creează marea, și fără aceste marea (mișcarea ritmică a oceanelor), viața nu ar fi putut începe pe această planetă.

* Dovada poate fi acolo: Luna e o navă spațială gigant ce orbitează planeta noastră? E ocupată cumva de vreo rasă extraterestră? În multe privințe, ea se aseamănă cu acel concept de “Stea morții” al lui George Lucas în “Războiul stelelor”.

Așadar, când vom avea un răspuns definitiv pentru a ști dacă Luna este sau nu o imensă navă extraterestră?

NASA știe de peste un deceniu că pe Ganymede și Callisto, sateliții lui Jupiter, se găsesc extratereștri ascunși în oceane

E posibil ca în sistemul nostru solar să existe locuri unde să se fi dezvoltat viața, în afară de planeta noastră? Și dacă viața s-a dezvoltat și în alte părți ale sistemului nostru solar, ar putea fi una inteligentă? Potrivit autorului Rupert Mathews răspunsul la această întrebare este da și există cel puțin două locații în sistemul solar în care ar exista viață extraterestră. Rupert Mathews susține că extraterestrii inteligenți s-ar afla atât pe Ganymede cât și pe Callisto, doi sateliți mari ai planetei Jupiter. Iar această informație ar fi obținută de la mai multe persoane de rang înalt de la NASA cu mai mult de un deceniu în urmă, dar nu s-a publicat această informație până la apariția cărții lui Matthews, intitulată “Întâlniri cu extratereștri”.

Deși inițial a fost sceptic, când a primit informații despre formele de viață extraterestră, Mathews a devenit mai convins de ele, prin faptul că mai multe persoane i-au oferit exact aceleași informații. Autorul american și-a dat seama că extraterestrii ar putea trăi sub suprafața sateliților Ganymede și Callisto, atunci când s-a anunțat că aceste două corpuri cerești au oceane subterane.

Cât despre cum arată acești extratereștri, putem găsi detalii în cartea sa “Întâlniri cu extratereștri”. Ei ar fi foarte slabi, de statură mică, au capete mari și ochi negri și au capacitatea de a comunica telepatic între ei.

NASA, dar și rușii, i-au descoperit pe acești extratereștri în urmă cu peste un deceniu, după ce au fost observate nave spațiale gigantice ce pătrundeau în căi de acces secrete aflate pe suprafața ambilor sateliți. Se pare că oamenii au reușit să stabilească cu acești extratereștri o posibilitate de comunicare cu ajutorul unui semnal radio. Extraterestrii de pe Ganymede și Callisto călătoresc deseori pe Pământ, dar ei stau ascunși pe fundul oceanelor noastre sau folosesc tehnologia invizibilității.

Într-un articol din octombrie 2012 (<http://www.lovendal.net/wp52/nu-vorbim-cu-voi-acesta-este-primul-mesaj-transmis-omenirii-in-anii-80-de-catre-extraterestrii-de-pe-ganymede-satelitul-lui-jupiter/>) scriam despre un posibil mesaj extraterestru ce ar fi fost transmis în anii 80 de către “alienii” de pe Ganymede.

Cartea domnului Matthews se găsește pe Amazon.com și poate fi cumpărată cu circa 3 dolari. Cei amatori de un asemenea subiect pot afla mai multe informații acolo.

Dezvăluirile incredibile din Cassiopaea: cristalele energetice din Atlantida se găsesc și acum pe Pământ, “potopul lui Noe” a fost provocat de planeta Marte și multe altele...

Laura Knight Jadczyk este o binecunoscută autoare de cărți de conspirații și spiritualitate. Ea pretinde că se află în channeling cu așa-ziii “casiopeni” (un fel de extraterestri din viitor), care ar cunoaște multe din secretele Universului nostru. De pe site-ul său oficial, cassiopaea.org, am preluat scurte fragmente din dezvăluirile primite prin channeling de la Laura de la unul din casiopeni. unele răspunsuri fiind cu adevărat senzaționale:

Întrebare: Cine au creat structurile artificiale de pe Lună?

Răspuns: Atlanții, ele servind ca puncte de transfer energetic. Societatea atlantidă era una ahtiată după energie, așa cum societatea noastră e ahtiată după bani.

Întrebare: Cine a construit marea piramidă?

Răspuns: Tot atlanții, în urmă cu 10.643 de ani, cu scopul de a capta energia cosmică.

Întrebare: Ce reprezintă potopul lui Noe din Biblie?

Răspuns: Povestea distrugerii Atlantidei, la nivel simbolic.

Întrebare: Câți oameni au trăit pe vremea Atlantidei și câți au supraviețuit cataclismului?

Răspuns: 6 miliarde de oameni și au supraviețuit doar 119 milioane.

Întrebare: De ce a fost cauzat potopul lui Noe?

Răspuns: De trecerea în apropiere a unui obiect ceresc, pe nume Martek, adică planeta Marte. Aceasta era plină cu apă, iar vaporii cu apă au invadat spațiul cosmic, au ajuns pe Pământ și astfel au provocat potopul. Acest eveniment a avut loc în urmă cu peste 12.000 de ani.

Întrebare: Ce eveniment au omorât dinozaurii?

Răspuns: Impactul cu o cometă gigantică, cu un diametru de 30 de kilometri, ce s-a prăbușit pe Pământ acum 27 de milioane de ani. Degeaba știința spune că acest eveniment a avut loc acum 65 de milioane de ani... sunt probleme în datarea cu carbon radioactiv.

Întrebare: Planeta Venus a aparținut de sistemul nostru solar?

Răspuns: Nu. Ea este o planetă străină, ce provine dintr-un sistem solar aflat la 19 ani-lumină față de noi.

Întrebare: Între Marte și Jupiter se găsește centura de asteroizi. A existat aici odată o altă planetă?

Răspuns: Da, se numea Kantek, iar planeta a fost distrusă acum 79.000 de ani.

Întrebare: Anunnaki există?

Răspuns: Da și sunt extratereștri de pe steaua Zeta Reticuli.

Întrebare: Câte planete sunt în sistemul nostru solar?

Răspuns: 12.

Întrebare: Ce este HAARP?

Răspuns: Un proiect ce are ca scop reînvierea "cristalelor Atlantidei", adevărate forțe energetice.

Întrebare: Cristalele de pe timpul Atlantidei mai există?

Răspuns: Da, dar ele sunt într-o stare de "adormire". Ele se găsesc în jurul Triunghiului Bermudelor, în Munții Ural, la Polul Nord și la Polul Sud, în Brazilia și în Japonia.

Întrebare: Cum de au rezistat aceste cristale distrugerii Atlantidei?

Răspuns: Pentru că au o putere extraordinară...nu le-ar distruge nici măcar o bombă atomică.

Întrebare: Există ființe pe Marte? Dar pe Venus?

Răspuns: Da, există.

Întrebare: Și atunci, de ce nu le vedem?

Răspuns: Pentru că ele au densitate mai mare decât oamenii. Densitatea 1 o constituie rocile, mineralele și plantele. Densitatea 2, animalele, densitatea 3, oamenii, iar densitatea 4, ființele de pe celelalte planete ale sistemului solar.

Viața poate exista și pe planete solitare, fără sori... Oare există viață și extratereștri pe planeta alungată din sistemul nostru solar?

Planete solitare care umblă prin Univers fără a avea vreo stea în jurul căruia să se rotească ar putea suporta viața, susțin doi oameni de știință americani (Dorian S. Abbot, de la Departamentul de Științe Geologice, din cadrul Universității din Chicago și E.R. Switzer, de la Institutul Kavli pentru Fizică Cosmologică). Căldura geotermală din interiorul acestor planete ar putea sprijini viața, fără să fie nevoie de un soare; sub stratul de gheață de pe suprafața sa se poate găsi un ocean cu apă.

Odată cu formarea sistemului planetar, unele planete pot intra în orbite hiperbolice și pot fi ejectate din sistemul solar, ca rezultat al interacțiunilor gravitaționale cu planetele-gigant gazoase. Aceste planete solitare,

care umblă prin spațiul interstelar, se mai numesc “planete tip lupi de stepă” (“Steppenwolf planets”), asemenea unor lupi singuratici ce umblă prin “stepele galactice”.

NASA spune că în galaxia noastră există miliarde de astfel de planete solitare, dar că, până în prezent, nu a fost detectată nicio planetă de genul acesta în apropierea sistemului nostru solar. Viitorul telescop gigant Magellan din Chile (de 24,5 metri diametru) ce va fi construit până în 2019 va putea detecta planetele solitare.

P.S. Știrea aceasta îmi aduce aminte de o altă știre prezentată în noiembrie 2011

(<http://www.lovendal.net/wp52/a-existat-si-cea-de-a-cincea-planeta-gigant-din-sistemul-nostru-solar-dar-ea-a-fost-expulzata-de-jupiter/>) în care vobeam că în sistemul nostru solar ar fi existat o a cincea planetă-gigant, dar ea a fost expulzată de Jupiter și, astfel, a devenit o planetă solitară. Dacă pe ea ar fi putut apărea viața și s-ar fi menținut până în prezent, fără a fi nevoie de prezența unui soare, așa cum cred în prezent cercetătorii? Ce forme de viață s-ar fi dezvoltat acolo? Putem găsi oare extraterestri acolo?

vechii indieni credeau în existența unei mări interioare, în nordul Himalayei, unde locuiau “Fiii lui Dumnezeu”.
Cine erau aceștia?

Epopeea hindusă Ramayana afirma că primul popor din India a fost Maya, care a părăsit Lemuria și s-a stabilit pe Platoul Deccan, de unde se pare că a cucerit apoi întregul subcontinent indian. Cele mai vechi tradiții asiatice vorbesc despre o întinsă mare interioară, care s-ar fi aflat din timpuri îndepărtate la nordul munților Himalaya, în mijlocul căreia s-ar fi aflat o insulă plină de lucruri minunate și care ar fi fost guvernată de Fii ai lui Dumnezeu, numiți Elohim, posibil extraterestri. Aceștia controlau elementele, își exercitau puterea asupra pământului, apei, aerului și focului, stăpânind o știință spirituală pe care au relevat-o Inițiaților aleși.

Impresionanta lor cunoaștere secretă era poate ecoul înțelepciunii cosmice de pe planete, fragmente din acestea păstrându-se de-a lungul numeroaselor milenii prin cunoașterea deformată a magicienilor, a vrăjitorilor și șamanilor din întreaga lume, care continuă să intrige oamenii de știință din zilele noastre.

Mitologia indiană credea că Pământul ar fi în centrul unei serii de sfere concentrice, corespunzând Lunii, Soarelui, planetelor Mercur, Venus, Marte, Jupiter și Saturn. Hindușii cunoșteau și o a șaptea planetă – probabil Uranus – care însă a fost redescoperită abia în anul 1781, de Herschel.

Ce evenimente importante se vor întâmpla în viitor? Viața de pe Pământ se va muta pe Marte și pe Titan, satelitul lui Saturn

Prezicerea viitorului este o sarcină dificilă, din cauza efectelor greu de cuantificat ale unor evenimente ulterioare. Dar unele lucruri din Universul nostru pot fi prezise cu atâta precizie de către oamenii de știință, ca urmare a faptului că sunt cunoscute bine unele legi fizice ale lumii în care trăim. Am extras câteva fragmente dintr-un articol foarte interesant intitulat “Înainte de sfârșitul Universului, 21 de lucruri se vor întâmpla”, de pe site-ul KSL.com. Să vedem împreună ce previzionează oamenii de știință că se va întâmpla în viitor în Univers și pe Terra:

- 1) Peste 25.000 de ani, Mesajul Arecibo, o serie de date transmise prin semnal radio în noiembrie 1974, va ajunge la destinația sa, în clusterul globular Messier 13.
- 2) Peste 50.000 de ani, presupunând că acest mesaj va fi recepționat de către o civilizație extraterestră, vom primi răspunsul de la ea.
- 3) Peste 500.000 de ani, astrofizicienii prezic că e posibil ca Pământul să fie lovit de un meteorit având un diametru de 1 kilometru sau chiar mai mare. Acest lucru ar afecta serios viața pe Pământ, ducând la dispariția multor specii. Se crede că dinozaurii ar fi dispărut în urmă cu 65 de milioane de ani ca urmare a unui asemenea impact nimicitor.

- 4) Peste 1 milion de ani, așa cum teoretiza renumitul profesor de fizică Michio Kaku, omenirea va deveni o civilizație de tip III, adică va fi capabilă să manipuleze orice tip de energie din Univers.
- 5) Peste 5 – 50 milioane de ani, chiar folosind vitezele subluminate, umanitatea va coloniza întreaga galaxie, conform lui Ian Crawford, care a scris un articol interesant în iulie 2000 în “Scientific American”.
- 6) Peste 240 de milioane de ani, sistemul nostru solar va orbita complet întreg centrul galactic.
- 7) Peste 250 de milioane de ani, toate continentele Pământului se vor uni într-un singur supercontinent denumit Pangea.
- 8) Peste 1 miliard de ani, luminozitatea Soarelui va crește și astfel, temperatura pe Pământ va crește, planeta noastră transformându-se într-un arid pustiu, întrucât apele se vor evapora. Apa va rămâne doar în anumite zone izolate de la poli. Vești proaste pentru Pământ, dar vești bune pentru Marte, căci peste 6,5 miliarde de ani, Marte va avea o climă asemănătoare cu cea de pe Pământ.
- 9) Peste 2,8 miliarde de ani, nu va mai exista viață pe Pământ, ultimele rămășițe de viață unicelulară dispărând total.
- 10) Peste 4 miliarde de ani, galaxia noastră se va uni cu galaxia Andromeda.
- 11) Peste 7,5 miliarde de ani, Pământul și Marte nu se vor mai roti în jurul propriilor axe, ca urmare a gravitației crescute a Soarelui.
- 12) Peste 7,9 miliarde de ani, ca urmare a faptului că Soarele va intra în ultima etapă a vieții sale, el va crește mult în dimensiuni, ceea ce va duce la distrugerea planetelor Mercur, Venus și Pământ. Atunci, Titan, satelitul lui Saturn, va avea climatul ideal pentru viață de pe Pământ din zilele noastre.
- 13) Peste 8 miliarde de ani, Soarele se va transforma într-o pitică albă, având jumătate din mărimea de azi, iar peste alte 6 miliarde de ani se va transforma într-o pitică neagră, fiind invizibil ochiului liber.

A existat și cea de a cincea planetă-gigant din sistemul nostru solar, dar ea a fost expulzată de Jupiter (6,383 vizualizări)| [Stiinta](#)

Astronomul David Nesvorny de la Southwest Research Institute din Texas (SUA), crede că sistemul nostru solar ar fi putut avea odată și cea de a cincea planetă gigant (în afară de Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun), această planetă putând fi ejectată în adâncul galaxiei noastre, într-un moment de dezordine cosmică, scrie [Wired.com](#).

Uitându-se la compoziția Centurii Kuiper (centura rece de asteroizi de dincolo de Neptun) și studiind “amprentele” lăsate de craterele de pe Lună, Nesvorny a ajuns la această concluzie, care, pentru unii ar putea fi chiar incredibilă. El a descoperit că o instabilitate dinamică, ce a apărut în urmă cu 600 de milioane de ani în viața sistemului nostru solar, a afectat orbita planetelor noastre gigant și a împrăștiat corpurile cerești mai mici. Unele din ele s-au mutat în centura Kuiper, iar altele s-au îndreptat spre interior, existând impacte cu Luna și planete.

Dar scenariul are un “defect”. Schimbările încete din orbita lui Jupiter, ar fi avut un efect mai mari asupra planetelor mici ca Pământul. Și s-ar fi declanșat un iad, Pământul ciocnindu-se cu Marte sau cu Venus. Ceva trebuia schimbat. “Colegii au sugerat o altă modalitate de a rezolva această problemă”, a spus Nesvorny într-o conferință de presă. În locul unei mișcări lente, orbita lui Jupiter ar fi trebuit să se schimbe mult mai repede, acest lucru afectând exteriorul sistemului solar și mai puțin planetele interioare.

Dar și acest lucru ar cauza problemă. Miile de simulări pe calculator făcute arată că schimbarea bruscă a orbitei lui Jupiter, ar fi făcut ca planetele Uranus și Neptun să fie expulzate din sistemul nostru solar. "Ceva nu era în regulă", a explicat Nesvorny.

Așa că, probabil, sistemul solar de la începuturi trebuie să fi avut 5 planete-gigant, și nu 4 ca acum. Introducând încă o planetă-gigant, cu o masă similară cu cea a planetelor Uranus sau Neptun, simularea a mers perfect, adică a rezultat sistemul solar de azi, așa cum îl cunoaștem. Jupiter a sărit la loc, planetele interioare au rămas neafectate, iar planetele exterioare au rămas în urmă.

"Posibilitatea ca sistemul solar să aibă mai mult de 4 planete-gigant la început, pentru ca apoi unele să fie ejectate, pare a fi fezabilă, în condițiile în care recent au fost descoperite un număr mare de planete care plutesc libere în spațiul interstelar, indicând faptul că procesul de ejectare a planetelor este unul care se întâmplă în mod curent", a mai spus Nesvorny.

P.S. Citind această știre, îmi pun și eu întrebarea: dacă, din punct de vedere teoretic, s-a acceptat prezența unei planete-gigant expulzate din sistemul solar, de ce n-am putea accepta, la fel de bine, prezența planetei X (vezi <http://www.lovendal.net/wp52/planeta-x-si-steaua-mortii-au-fost-descoperite-inca-de-acum-30-de-ani-iar-noua-ni-s-a-ascuns-acest-lucru/>), care chiar se rotește în jurul Soarelui? Sau un alt scenariu: dacă această cea de a 5-a planetă-gigant, expulzată din sistemul nostru solar, a fost captată de o stea pitică brună, aflată în apropierea Soarelui și care ar constitui companionul astrului nostru?

in "Zona 51", cel mai păzit și mai secret loc din America, s-a construit o piramidă gigantică! Are legătură cu tehnologia extraterestră?

Precum mulți dintre voi știți, în adâncul Deșertului Nevada există o bază militară secretă, atât de bine ascunsă de ochii publicului, încât guvernul Statelor Unite chiar a refuzat să admită existența ei: "Zona 51" sau "Area 51". Construită în anii '50, aproape de baza aeriană de la Groom Lake și lângă poligonul pentru testări atomice din Nevada, Zona 51 a fost amenajată pentru testarea avioanelor secrete. Era o suprafață foarte mare, perfectă pentru piste de decolare și aterizare, unde existau foarte puțini localnici, lipsa de atractivitate a zonei fiind accentuată de pericolul poluării nucleare. Inițial a fost construită doar pentru testarea avionului-spion U2, după care, pentru ca proiectul s-a dovedit a fi un succes absolut, toate avioanele experimentale ale SUA au fost testate acolo. Baza s-a extins, astfel încât a devenit o micută comunitate, iar pista de aterizare a fost lungită cu 5 kilometri. În hangarele bazei se aplică tehnologii superevoluate, așa că nu este de mirare faptul că avioanele Blackbird și Stealth au fost construite acolo. Mulți oameni cred chiar că, literalmente, baza beneficiază de tehnologie de pe alte planete, fiind o zonă de testare și ascundere a navelor spațiale extraterestre. Noaptea, deasupra bazei pot fi văzute lumini stranii, și mulți curioși sunt de părere că în subteran se ascunde o instalație enormă.

Un utilizator de pe YouTube, pe nume DAHBOO77, a realizat un videoclip (pe care-l puteți vedea la finalul articolului), în care se observă cum în această zonă a fost construită o gigantică piramidă! Totul cu ajutorul lui Google Earth! Ce naiba îi apucară pe oficialii guvernamentali să construiască această piramidă gigantică tocmai în "Zona 51"? Cum mulți cred că piramidele au legătură cu tehnologia extraterestră, și cum Zona 51 se presupune că ar conține și tehnologie extraterestră... iată cum construirea unei piramide în Area 51 ar putea confirma că există secrete străvechi ascunse publicului.

Fenomene paranormale în Munții Bucegi

Nici în ziua de azi nu se știe de ce, în 1993, pe parcursul lui august, Munții Bucegi au "jucat" pur și simplu. Câteva sute de cutremure de mică intensitate s-au înregistrat atunci în zona. Nu se cunoaște nici sursa izvorului de apă din același masiv muntos. Este apă cu cea mai mare puritate din lume, după 252h72c a analizele specialistilor. Nimeni nu poate explica de ce pe crestele Bucegilor se înregistrează un nivel foarte mare al radiațiilor. Cercetările sporadice de până acum n-au dezlegat toate aceste mistere. Rămân "în picioare" doar legendele care spun că Bucegiul a fost un urias sanctuar dacic, piatra de temelie a poporului român.

Stam de vorba cu "muntomanii" întâlniti la refugiul salvamont de la Vârful Omu. Oameni împatimiti de munte, asa au fost porecliti. Ei stiu toate traseele din Bucegi. Auzim de mai multe creste ale muntilor, precum Doamnele, Omu si Batrâna. Ar exista niste energii deosebite. Turistii vorbesc despre vindecari miraculoase ale celor care au trecut pe acolo. Daca oamenii aveau o boala anume. Pentru niste bucuresteni ca noi, putin familiarizati cu zona, pare ceva greu de crezut. În fine, îl cunoastem si pe specialistul de la statia meteorologica Vârful Omu, Gheorghe Porancea. Alt împatimit al muntilor, pentru ca de 21 ani munceste la statia meteo si este pe deasupra si salvamontist. "Eu am însoțit cu ani în urma o echipa de cercetare în Bucegi. Au fost facute masuratori radiesteze pe Vârful Bucura. S-a constatat o intensitate extraordinara a radiatiilor. Cert e ca eu nu pot sa stau mult timp departe de munte. De câte ori urc aici, simt ca ma încarc de energie. E ceva deosebit aici", ne spune interlocutorul nostru.

"Triunghiul de aur" al Daciei

De aici intram pe teritoriul legendelor. Se spune ca Muntii Carpati ar fi strabatuti de tuneluri lungi de sute de kilometri. Nimeni nu poate spune daca au fost facute de mâna omului sau de forta naturii. Asemenea caverne uriase ar exista si în Bucegi. Iar acele câmpuri de forta pot sa marcheze chiar linia subterana a tunelurilor. Se vorbeste si despre faptul ca pe Vârful Omu ar fi fost un sanctuar dacic, asa cum au mai fost si pe alte creste ale muntilor, în Retezat si Ceahlau, formându-se astfel un urias triunghi carpatic între cele trei puncte. Este asa-numitul "triunghi de aur" al Daciei. Istoricii nu s-au pus înca de acord asupra muntelui sacru al dacilor. Acesta ar fi fost Bucegiul sau Ceahlaul.

"Zona nemuririi"

Aflam si despre primele cercetari facute în Bucegi, înca din 1927, mai precis în partea estica a masivului, pe Valea Ialomitei, într-o zona cunoscuta sub numele de "sapte Izvoare". Misterele muntelui se împletesc cu anumite certitudini. Se spune ca aici venea Zamolxe, zeul dacilor, sa bea apa. Dacii i-au spus "zona nemuririi". Simbolul celor sapte izvoare era încrustat nu numai pe scuturile dacilor, dar se gaseste si pe Columna lui Traian. Chiar în acest loc din Bucegi exista un izvor a carui apa este cea mai pura din lume. În perioada 1927-1935, aici s-au facut studii atât de catre cercetatorii români, cât si de cei francezi. Oamenii de stiinta au aratat ca încarcatura de bacterii din apa acestui izvor este zero, un fapt unic în lume. Alte cercetari au fost realizate în anii '80. Specialistii au constatat ca izvorul se "alimenteaza" dintr-un lac subteran imens. Asta ne aduce aminte de legenda culoarelor subterane din munti! Cert e ca debitul izvorului este de 4.000 de litri pe secunda. Toate aceste informatii au fost secretizate de autoritatile comuniste.

Cutremur de o luna

De neclintit par a fi Muntii Bucegi, când îi privesti de departe. Dar acest masiv s-a cutremurat timp de o luna, în 1993. Doar pe parcursul lunii august. Au fost câteva sute de cutremure atunci. Erau si câte zece miscari telurice într-o zi. De intensitate mica. Cel mult cinci grade pe scara Richter. Prima oara am aflat despre acel fenomen tot de la tehnicianul statiei meteo de la Vârful Omu. "Devenisera deja obisnuinta. Zilnic se cutremurau Bucegii. Aici, la 2.505 metri altitudine, la statia meteo, simteam mai tare cutremurele decât la baza muntelui. Au fost doar niste crapaturi în peretii refugiului salvamont de la Omu. Atât. Apoi cutremurele au încetat brusc. De atunci n-au mai fost", am aflat de la Gheorghe Porancea. Statia meteo de la Omu n-a avut de suferit. E o cladire solida, cu peretii de un metru grosime, bine înfipta în stânca muntelui. Cabanele din Bucegi au ramas în picioare. Nici caderi de bolovani n-au fost. Nu au fost pagube materiale nici la baza muntelui, în Busteni.

Bubuituri din pamânt

Cunoscatorii ne-au spus ca ar fi bine sa stam de vorba cu un inginer geolog, Traian Trufin, care are o teorie despre aceste cutremure din Bucegi. Omul locuieste în Busteni din 1991. A lucrat în domeniul sau timp

de 25 ani. A lucrat si în mina ani buni. Acum ne-a spus ce crede el despre acel fenomen, pe care nu numai ca l-a trait, dar l-a si "prelucrat" ca specialist. "Cutremurele au fost ciudate. si asta pentru ca Muntii Bucegi au în structura lor calcare si conglomerate. Este o zona stabila din punct de vedere geologic. De aceea e anormal sa avem aici cutremure", ne-a spus omul nostru. Chiar si modul în care se produceau cutremurele a stârnit curiozitatea specialistului. "Se auzea mai întâi o bubuitura sub pamânt, apoi simteai cutremurul. Parca s-ar fi surpat ceva în adâncuri. Am lucrat în mina si acolo se auzeau asemenea bubuituri, aceeasi miscare haotica a pamântului, care nu are nici o legatura cu o miscare seismica", auzim noi.

Dar au fost si alte ciudatenii în perioada cutremurelor. Fenomene întâmplare la poalele muntelui, în orasul Busteni. "Eu cunosc vreo 50 de oameni care au avut insomnii atunci. În aer se simtea un miros ciudat, parca era gaz. E posibil ca acea emanatie de gaze sa fi provocat insomnia. Eu locuiam în acea perioada pe Strada Telecabinei si stiu ca multa lume de acolo se plângea de insomnia", ne povesteste geologul.

În concluzie, Traian Trufin sustine ca legenda potrivit careia Muntii Bucegi ar fi strabatuti de uriase culoare subterane nu trebuie exclusa. "Fenomenele ciudate din Muntii Bucegi si legendele locului nu sunt doar povesti. Exista ceva care ne este absolut necunoscut. Eu propun organizarea unei expeditii stiintifice în Bucegi. O echipa multidisciplinara formata din chimisti, biologi, fizicieni, chiar si parapsihologi, care sa studieze în amanunt ceea ce se întâmpla aici. Din pacate, pâna acum nimeni nu a facut asemenea cercetari care sa acopere întregul masiv", ne-a spus gazda noastra.

Ce spun specialistii

Despre seria de cutremure din Bucegi am discutat si cu directorul stiintific al Institutului National pentru Fizica Pamântului, Mircea Radulian. Acesta a admis faptul ca "secventa" cutremurelor din Bucegi a fost surprinzator de mare chiar si pentru specialistii din domeniu. Dar este sustinuta ideea unor miscari seismice, nu de alta natura. Au fost cutremure crustale. Asta înseamna de mica adâncime, de pâna la 15 kilometri. Se admite si faptul ca în Bucegi au fost câteva sute de cutremure în 1993. "Este posibil ca aceste cutremure sa fi aparut tocmai din cauza faptului ca Muntii Bucegi se afla în apropierea Vrancei, o cunoscuta zona seismica. Dar este greu de explicat de ce în ultimii zece ani în Bucegi nu a mai fost nici o miscare seismica. Secventa aceasta de cutremure din Bucegi, din 1993, este unica pe teritoriul României", ne-a spus seismologul. Important este ca s-au facut studii în Bucegi, dupa acea lunga serie de cutremure, dar ramâne înca un mister în privinta cauzelor pentru care un întreg masiv muntos s-a clatinat timp de o luna. "Se încearca o interpretare a studiilor facute în zona. Dar problemele nu sunt înca elucidate", a admis omul de stiinta.

Misterul mormântului neolitic de la Newgrange, mai vechi decât marea piramidă egipteană! La ce servea el, de fapt?

Mormântul neolitic de la Newgrange, mai vechi decât piramidele egiptene!

Unul dintre cele mai mari monumente preistorice din lume, uriașul mormânt neolitic de la Newgrange (Irlanda) a fost construit, se pare, cu aproximativ 5.100 de ani în urmă, ceea ce înseamnă că este cu peste 600 de ani mai vechi decât Marea Piramidă de la Gizeh din Egipt și cu 1.000 de ani mai vechi decât monoliții de la Stonehenge.

Are formă circulară, cu un diametru de aproximativ 80 m și acoperă o zonă de peste 3.000 mp. Mavila monumentului a fost construită din pietre mici, acoperite cu turbă, și este înconjurată de 97 de pietre mari, cunoscute drept pietre de bordură, unele dintre acestea fiind elaborat ornamentate cu motive megalitice. Deasupra pietrelor de bordură se află un zid înalt, din cuarț alb. Lespedea mare care sprijină acum zidul exterior al intrării în pasaj a fost inițial folosită pentru a bloca pasajul, la terminarea construirii mormântului. Pasajul, având o lungime de aproximativ 20 m, acoperind doar o treime din lungimea mavei, este placat cu lespezi neșlefuite și duce spre o încăpăre în formă de cruce, cu un acoperiș magnific, dar abrupt, compus din nișe, înalt de 6 m. Cotloanele camerei în formă de cruce sunt decorate cu spirale și conțin trei bazine masive

din piatră, două cioplite din gresie și unul din granit, care – cred arheologii – au conținut cândva rămășițele oamenilor incinerați.

Au fost necesari peste 20 de ani în realizarea mormântului

S-a estimat că mormântul cu pasaj din Newgrange conține în jur de 200.000 de tone de material și că a fost nevoie de 300 de muncitori și de minimum 20-30 de ani pentru a fi construit. Pietrele rotunde de la râul Boyne au fost folosite în construcție, dar bucățile de cuarț alb, folosite pentru fațadă, provin din Munții Wicklow, aflați la 80 km depărtare, și au fost probabil aduse cu barca pe Boyne. Dalele mari de piatră care alcătuiesc pereții și tavanul pasajului au fost transportate, din câte se pare, pe tăvălugi de lemn de la o carieră aflată la 14 km depărtare. Această uriașă investiție în timp și muncă indică o populație avansată din punct de vedere social și bine organizată, cu meseriași minunați.

În jurul movilei de la Newgrange se află un inel format din 12 pietre așezate în picioare, înalte de până la 2,5 m. Inițial, au existat în jur de 35 de asemenea pietre, dar au fost îndepărtate ori distruse în timp. Reprezentând ultima etapă de construire a sitului, cercul a fost ridicat în jurul anului 2000 î.Hr., la mult timp după ce marele mormânt cu pasaj a încetat să mai fie folosit, deși prezența acestuia demonstrează că zona încă mai avea importanță pentru populația locului, probabil fiind legată de astronomie sau venerarea strămoșilor.

Un fenomen spectaculos are loc anual la Newgrange

Probabil că faima Newgrange se datorează în principal unui fenomen spectaculos ce are loc în fiecare an, timp de câteva zile, în jur de 21 sau 22 decembrie. Intrarea în mormântul cu pasaj de la Newgrange constă din două pietre așezate în picioare și un bolandru orizontal. Deasupra intrării se află o deschidere cunoscută drept nișa acoperișului sau nișa luminii. În fiecare an, la puțin timp după 9 dimineața (în dimineața solstițiului de iarnă, cea mai scurtă zi a anului), soarele începe să urce deasupra văii Boyne, peste un deal cunoscut localnicilor drept Muntele Roșu, numele fiind probabil luat de la culoarea pe care o are soarele în această zi. Soarele trimite o rază drept prin firida de la Newgrange, care trece prin pasaj, iluminând camera centrală din spatele mormântului. După doar 17 minute, raza de lumină se îngustează, iar camera este din nou cufundată în întuneric. Acest eveniment spectaculos a fost descoperit abia în 1967 de profesorul Michael J. O'Kelly, deși în folclorul local exista de ceva vreme.

Teorii bizare privind funcția lui Newgrange

Deși se crede că Newgrange a avut rol de mormânt, nu toată lumea e de acord cu acest lucru. În cartea sa, *Newgrange – Temple to Life*, apărută în 2004, scriitorul Chris O'Callaghan, născut în Africa de Sud, susține că Newgrange nu a fost un mormânt cu pasaj. El afirmă că nu există nicio dovadă clară a înhumărilor intenționate de la Newgrange și crede că fragmentele de oase descoperite în timpul săpăturilor au fost probabil aduse aici de animale, la mult timp după ce situl a ieșit din uz.

Teoria lui O'Callaghan este că monumentul a fost construit pentru a celebra uniunea Zeului Soarelui cu Mama Pământ, un simbol al forței vitale. Nișa luminii sau fereastra solară permitea Zeului Soarelui să pătrundă în pasajul movilei (care o întruchipea pe Mama Pământ) și să ajungă până în fundul încăperii (simbolizare a uterului). Această teorie își are izvorul, în parte, în corespondența dintre sit și solstițiul de iarnă și poate în piatra sub formă de falus și mingile din calcar găsite în cameră, care probabil reprezentau organele sexuale masculine.

S-au emis și alte ipoteze privind funcționalitatea monumentului. De exemplu, aici ar fi funcționat drept casă mortuară, pasajul și camerele fiind menținute uscate pentru confortul spiritelor care locuiau aici, iar nișa acoperișului era închisă și deschisă pentru a permite spiritelor să iasă și să intre.

S-a crezut, de asemenea, că este sălașul marelui zeu Dagda și, în anumite momente ale anului, se aduceau ofrande prețioase unor asemenea zei. De fapt, există dovezi arheologice ale ofrandelor de la Newgrange la mult timp după ce a încetat a mai fi folosit drept mormânt și observator. Diverse obiecte romane, printre care

monede din aur, pandantive și broșe – unele în stare foarte bună -, au fost descoperite în monument. Dat fiind că romanii nu au invadat niciodată Irlanda, multe dintre aceste ofrande trebuie să fi fost aduse de vizitatorii romani sau romano-britanici din Britania. Probabil că erau pelerini din Antichitate, care venerau un monument religios având deja o vechime de 3 000 de ani.

Priviți ce simboluri păgâne și ciudate am găsit pe niște pietre de mormânt dintr-un sat uitat de lume din România!

Așa cum arătam pe [Facebook](#), am ajuns azi într-un sat uitat de lume din România. Deocamdată nu am să-i dau numele, dar pot spune doar atât: e o localitate cu doar câteva sute de locuitori, în special bătrâni. Am ajuns și la cimitirul aceluia sat...de nevoie (nu din plăcere). Acum, să nu vă faceți vreo idee precum că îmi plac la nebunie cimitirile, însă au și ele o calitate: îți creează o stare de liniște.

Uitându-mă cu atenție la câteva pietre de morminte, am observat o chestie ciudată: unele din ele aveau desenate, în afară de crucea propriu-zisă, și două cercuri situate în stânga și dreapta crucii, asemănătoare cu niște sori. Interesant e că această "modă" era doar la mormintele de la începutul secolului XX (1900-1910); la celelalte morminte, din epoci diferite nu exista asemenea inscripții. Ce "modă" exista la începutul secolului XX, habar n-am. Eu îmi pun doar întrebarea: ce caută niște simboluri păgâne lângă un simbol creștin cum este crucea? Mă refer, cui i-a venit asemenea idee? Bun, nu văd aici o conspirație a Ocului Mondial (m-aș mira să caute ea într-un sat uitat de lume) și nicio conspirație satanică. Ci doar vreau să rezolv enigma: ce reprezintă acești sori? Ați mai văzut cumva și la alte morminte? Dacă da, unde? Era oare o modă asemenea desene al începutul secolului XX și în mai multe zone ale țării? De unde s-au inspirat sculptorii în piatră?

Cu ajutorul vostru, poate totuși descoperim mai multe lucruri interesante...

Sub templul bolivian de la Puma Punku s-a găsit o încăpere secretă. Vom avea dovada că acest complex a fost construit de extratereștri?

Pumapunku (sau Puma Punku) este parte a unui mare complex templu/grup de monumente care se găsește în Bolivia. Extratereștrii sau oamenii din antichitate au construit Pumapunku? Care a fost scopul acestui complex? Cum arăta el la început și cum de a fost distrus? De unde au venit cunoștințele și priceperea pentru a construi așa ceva? De unde au provenit blocurile de piatră? Iată câteva întrebări la care mulți arheologi n-au reușit de-a lungul timpului să ofere răspunsuri satisfăcătoare. Întregul loc pare a fi un mare mister, dar o nouă descoperire ar putea schimba totul, conform site-ului [bubblenews.com](#).

Folosind un radar care poate vedea prin pământ, o echipă de arheologi a descoperit o mare anomalie subterană, care se află la 20 de metri adâncime sub complex. Echipa crede că e vorba ori de o gaură naturală sau...de ce nu, de o construcție artificială. Arheologul șef, Domingo Mendoza, spune că încăperea trebuie să fie un mormânt. Încăperea subterană secretă este goală și are circa 2-2,5 metri înălțime, o lățime de aproape 2 metri și o lungime de circa 4 metri. Se pare că acolo se găsesc și niște trepte care duc undeva. Ce e mai curios e faptul că această încăpere se pare că nu comunică cu vreo intrare.

Echipa de arheologi urmărește să realizeze o mică gaură care să ajungă până la nivelul încăperii secrete, iar de acolo, cu ajutorul unei camere video în infraroșu să se vadă care e natura acestei anomalii. Oare ce se va găsi acolo? Dovezi ale existenței extratereștrilor? Și asta pentru că chiar mai mulți oameni de știință cred că întreg complexul Pumapunku nu pare a fi realizat de mâna omului...

Cât de vechi e omul pe Pământ? Acum 27.000 de ani, oamenii purtau cămăși și pantaloni de piele!??

Cât de vechi e omul pe Pământ? Existența omului pe Pământ e mult mai veche decât îndrăznesc să-și imagineze istoricii. Paleontologii din Kenya au dezgropat cranii umane vechi de 20 milioane ani. Chiar și acestea sunt întrecute de consemnările mayașe din Yucatan, privind fapte vechi de 90 milioane și 400 milioane ani – cifre aproape incredibile, dacă nu s-ar fi găsit acele ciudate obiecte metalice aflate uneori îngropate în

straturile adânci de cărbune, pierdute probabil în mijlocul acelor păduri gigantice din Era Carboniferă, cu atât timp în urmă.

Cunoscutul medium Edgar Cayce ne-a dezvăluit dovezi privind existența Atlantidei în urmă cu 10,5 milioane ani, ceea ce face ca domnia acelor Dinastii Divine din Babilon, cu 432.000 ani înainte de Potop, să pară a fi fost chiar ieri. Trebuie să fi trecut multe epoci pentru ca limbajul primar să evolueze, ajungând la miile de graiuri vorbite astăzi. A fost nevoie de nenumărate milenii de cultură pentru ca teologia Vedelor sanscrite și înțelepciunea sublimă din Bhagavad Gita să ajungă la maturitate.

Etnologii cred acum că Homo Sapiens din perioada paleolitică (în urmă cu 34.000 ani) a dobândit puteri mentale deosebite. Alexander Marshack de la Universitatea Harvard afirmă că cei din vechime compilaseră un complicat calendar lunar și foloseau un anume sistem de scriere. Semnele stranie găsite pe oase și pietre din Era Glaciară ar putea înregistra date inteligibile pe care noi nu le putem însă descifra.

Arheologii ruși au dezgropat mormântul a doi băieți îngropați lângă Vladimir, la nord de Moscova, vechi din jurul anului 25.000 î.Ch., și pretind că ar fi găsit rămășițe de cămăși și pantaloni de piele, cizme îmblănite și cușme asemănătoare îmbrăcămintei purtate de localnicii din zilele noastre.

Cum vor arăta oamenii peste 100.000 de ani? Cu ochii mari și bulbucați, piele pigmentată și nas puternic!

Într-un articol din iulie 2012 (<http://www.lovendal.net/wp52/cum-va-arata-omul-in-viitor-oribil-groaznic-sper-sa-n-ajungem-niciodata-asa/>) vorbeam despre cartea biologului Douglas Dixon, "Omul după om – o antropologie a viitorului" despre cum ar putea arăta omul în viitor, după 50 de milioane de ani de evoluție. Dixon prezintă o serie de apariții ciudate umane oribile, teoria lui bazându-se pe utilizarea ingineriei genetice și a călătoriilor în spațiu. Probabil că opera lui Dixon e mai degrabă una științifico-fantastică.

Dar, mai aproape de adevăr – despre cum ar putea arăta omul în viitor – este cercetătorul și artistul Nicolai Lamm, care, în colaborare cu un genetician "computațional" a scos o reprezentare grafică despre cum ar putea arăta omul peste 20.000 de ani, peste 60.000 de ani și peste 100.000 de ani (citiți mai multe pe site-ul myvouchercode.co.uk). În imaginea de mai sus, de la începutul articolului, puteți vedea care ar fi imaginea omului peste 100.000 de ani... puțin șocantă și ciudată. Ce se observă sunt ochii extrem de mari și bulbucați (ca răspuns la mediul întunecat al coloniilor situate departe de Soare), pielea mai pigmentată (pentru a face față radiațiilor ultraviolete dăunătoare din afara spațiului de ozon protector al Pământului), pleoape mai groase (pentru o adaptare mai bună la gravitația zero din viitoarele colonii spațiale). De asemenea, se observă nasul mai puternic și liniile feței mai pronunțate. La sfârșitul articolului puteți vedea și cum arată în prezent cei doi tineri care au fost modificați pe calculator...

Federația Galactică a Luminii și câțiva din membrii săi: andromedanii, bellatricienii, centaurienii și fomalhautanii

Citez de pe site-ul paoweb.com, adică Planetary Activation Organization. Dacă e să înjurați, înjurați-i pe cei care au scris acolo, nu pe mine. Eu doar am tradus de acolo despre... Federația Galactică a Luminii.

Federația Galactică a Luminii a fost fondată în urmă cu 4,5 milioane de ani, pentru a preveni atacurile forțelor întunecate interdimensionale în dominarea și exploatarea acestei galaxii. În prezent, ea ar număra peste 200.000 de membri de națiuni-stele, confederații sau uniuni. Circa 40% din ei sunt specii umanoide, iar restul sunt variate alte forme de ființe. Majoritatea membrilor Federației Galactice sunt ființe pe deplin conștiente.

Dintre speciile de extraterestri amintim: andromedanii, arcturienii, bellatricienii, centaurienii, fomalhautanii, mintakanii, pegasienii, procyonienii și tau-cetienii.

Despre arcturieni am vorbit în articolul acesta (<http://www.lovendal.net/wp52/faceti-cunostinta-cu-arcturienii-cea-mai-avansata-civilizatie-de-extraterestri-din-intreaga-galaxie/>). Se pare că ar fi cea mai avansată civilizație extraterestră din întreaga galaxie. Astăzi, vom vorbi pe scurt despre alte câteva specii ale Federației Galactice.

Andromedanii - trăiesc în constelația Andromeda, la 150-4.000 de ani-lumină față de Pământ. Andromedanii se aseamănă foarte mult cu oamenii; singurele diferențe vizibile ar fi acestea. Ochii lor sunt mai mari decât cele ale oamenilor, buzele mai subțiri și mai rozii, urechile mai mici, iar degetele de la mâini și picioare mai lungi. Andromedanii nu dorm decât 2 ore pe noapte și sunt recunoscuți pentru abilitățile lor științifice.

Bellatricienii – trăiesc în jurul stelei Bellatrix, aflată la 112 ani-lumină față de Pământ. Se aseamănă mai mult cu reptilele. Au un cap mare, cu ochi roșii, nas foarte mic și fără urechi. Pielea este asemănătoare cu cea a crocodilului, fiind de culoare verde, roșie sau galbenă. În spate, bellatricienii au și o coadă. Acești extraterestri sunt pricepuți în diplomatie și conducere.

Centaurienii - sunt situați în jurul stelei Alpha Centauri, cea mai apropiată stea față de Pământ, situată la circa 4 ani-lumină. Centaurienii se aseamănă și ei cu oamenii, fiind musculoși și bine proporționați. Centaurienii sunt cunoscuți pentru abilitățile lor de mari strategii, și vorbesc o limbă care aduce aminte de limba germană.

Fomalhautanii – sunt extraterestri din jurul stelei Fomalhaut, ce se găsește la 23 ani-lumină față de Pământ. Ei au formă umanoidă, fiind blonzi cu ochi albaștri. Sunt foarte pricepuți în domeniul științifico-tehnic, așa că au de gând să trimită o grandioasă expediție până în galaxia Andromeda, aflată la 2 milioane de ani-lumină față de galaxia noastră.

Marele secret al lui Einstein: "OZN-urile există și vin din Cosmos: ele aparțin unui popor de oameni plecați de pe Terra acum 20.000 de ani"

Albert Einstein, geniul mondial al fizicii și unul dintre cei mai inteligenți oameni de pe planetă (conform părerii unora, deși eu cred că se cam exagerează). Eu de exemplu, dacă aș avea de ales între Einstein și Tesla la inteligență, l-al alege, fără să stau prea mult pe gânduri, pe Tesla. Dar asta e o chestiune subiectivă. Unii zic că Einstein ar fi fost ateist, alții că Einstein credea într-o Ființă Supremă, ca Creator, fără a mai interveni apoi în Creația Sa, cum face Dumnezeu biblic. Adevărul, ca întotdeauna, s-ar putea să fie la mijloc.

Dar acum, în acest mic articol, vreau doar să mă refer la o afirmație de-a lui Einstein, trecută în general prea ușor cu vederea. Iată ce declara el la un moment dat (pentru unii s-ar putea să fie o afirmație absolut șocantă): "Farfuriile zburătoare există, și vin din Cosmos: ele aparțin unui popor de oameni plecați de pe Terra acum 20.000 de ani". Așadar, Einstein explică misterul OZN-urilor (aparate de zbor create de pământeni în trecut care au părăsit Pământul pe alte planete sau sisteme solare). El dă și un termen precis când s-a întâmplat această părăsire a Pământului: acum 20.000 de ani! Nu 10.000 de ani sau 50.000 de ani. De unde avea Einstein aceste informații? Cum le-a obținut? De ce nu a putut spune mai multe? O minte științifică ca a sa cu siguranță nu s-ar fi putut lansa în pure speculații științifico-fanastice... În plus, mie mi se pare o ipoteză extrem de interesantă, față de cea a extraterestrilor care predomină în ziua de azi.

Civilizațiile extraterestre avansate pot trăi bine-mersi în interiorul găurilor negre supermasive, iar noi să nu le vedem

O gaură neagră supermasivă nu este cel mai bun loc pentru a trăi. Cu toate acestea, există fizicieni care iau în considerare posibilitatea ca în aceste locuri extreme să trăiască rase avansate de extraterestri. "Interiorul găurilor negre masive ar putea fi locuit de civilizații extraterestre avansate care trăiesc pe planete," scrie cosmologul rus Viaceslav I. Dokuciaev de la Institutul din Moscova pentru Cercetări Nucleare, din cadrul Academiei de Științe a Rusiei; tot documentul omului de știință rus poate fi consultat [AICI](#) (în format .pdf).

“Și noi am putea trăi în interiorul unei găuri negre supermasive, dar extraterestrii avansați s-ar putea s-o fi făcut deja”, susține Dokuciaev. Iar punctul său de vedere exotic nu se bazează pe science-fiction, ci pe teoria lui Einstein.

Găurile negre supermasive sunt considerate a fi cele mai distructive formațiuni din spațiul cosmic, fiind absolut de nelocuit. Gravitația lor, care influențează mediul, afectează nu numai materia, ci chiar și lumina care nu poate scăpa din suprafața sa. Aceasta înseamnă că toate “rutele de scăpare” se întorc către centrul găurii negre.

Și totuși, cum ar putea extraterestrii avansați să facă din gaura neagră un mediu propice pentru a fi locuit?

Orbita unei gauri negre

Orbitele dincolo de așa-zisul orizont al găurii negre (“punctul fără întoarcere”), nu sunt circulare sau eliptice, ci au o formă complexă asemănătoare unei rozete. Este un alt tărâm, acolo unde spațiul și timpul se reîntorc la condiția lor stabilă, aceasta fiind un loc unde viața poate exista, explică profesorul Dokuciaev. Aceste găuri negre pot avea o structură internă complexă, care ar putea permite planetelor să orbiteze o singularitate centrală.

Cosmologul rus spune că “civilizațiile de tipul al III-lea, conform scalei Kardashev, pot trăi în condiții de siguranță în interiorul unei găuri negre supermasive”. Potrivit Scala Kardashev, civilizațiile de gradul al III-lea sunt rezervate doar formelor de viață avansate existente în Univers. Noi, oamenii, suntem o civilizație de gradul I.

Potrivit cosmologului rus, care a făcut o serie de calcule teoretice, în interiorul unei găuri negre de rotație, există anumite regiuni în care anumiți fotoni pot supraviețui în orbite stabile periodice. Așadar, dacă pot exista orbite stabile de fotoni, nu există niciun motiv pentru care nu ar putea exista orbite stabile ale unor obiecte mai mari de mărime astronomică, cum ar fi planetele. Desigur, cu cât o gaură neagră este mai mare, cu atât mai bine, deoarece există loc suficient pentru astfel de orbite planetare.

Și mai e ceva: găurile negre nu pot fi deloc observate...așa că o civilizație ar putea trăi ascunsă mult timp într-o asemenea gaură neagră fără să se știe nimic de existența ei.

Piatra celestă a comandantului Moore... dovada care demonstra existența extraterestrilor a fost furată de CIA!

În seara zilei de 19 iulie 1952, operatorii de radar ai aeroportului național Washington au depistat tinte stranie în cadrul sferelor lor de acțiune. Aceștia și-au dat seama curând că orașul-capitală al țării fusese invadat de un escadron de OZN-uri. Armata a ordonat avioanelor turboreactoare să intercepteze și a organizat o secretizare națională.

A doua zi, dimineața devreme, un om care se îngrijea de domeniul comandantului Alvin E. Moore, în apropiere de Hemdon, a observat ceva foarte ciudat: crengile copacilor fuseseră rupte, iar apoi a văzut o gaură largă din care emana un miros sulfuros. Omul a fugit să își găsească patronul, care nu plecase încă la Departamentul de Informații Tehnice din cadrul Biroului de Aeronautică din Washington, unde era șef de divizie. Îngrijitorul și comandantul Moore au extras cu grijă un obiect încă cald și vizibil fabricat. Ofițerul naval de școală veche a fluierat realizând că obiectul nu putea fi un meteorit și că era fără doar și poate un obiect fabricat, deoarece avea trei părți prelucrate și o a patra părea să fie ruptă. În timp ce ducea obiectul înapoi la casa sa, sprânceana i s-a ridicat de curiozitate, fiindcă anii săi de experiență tehnică în domeniul aeronauticii îi spuneau că obiectul acesta nu provenea de la o navă, într-adevăr, avea impresia că acest lucru era dintr-o altă lume!

Biroul Național de Standarde a analizat obiectul denumit de comandantul Moore „piatra celestă” și a semnalat că nu era de origine naturală. Apoi a înaintat cilindrul proiectului Bluebook, după aceea l-a împrumutat unui ofițer al serviciului de informații canadiene care avea legături cu CIA și care l-a supus unor analize în cadrul

proiectului Magnet al Canadei, condus de regretatul Wilbert Smith. Ambele agenții și-au exprimat nedumerirea în privința originii obiectului.

Comandantul Alvin E. Moore a depozitat „piatra celestă” în seiful aflat în biroul său, unde o ținea de când a fost adusă din Canada. După două săptămâni, a deschis seiful și a descoperit că cilindrul lipsea! Șocat și consternat, a deplâns dispariția a ceea ce posibil ar fi fost cea mai importantă descoperire din istoria științei spațiale! Știind că nimeni cu excepția sa și a ofițerilor de pază nu cunoștea codul seifului, comandantul Moore și-a dat seama că obiectul fusese confiscat de personalul CIA. Nu a mai văzut piatra vreodată. Două mici mostre pe care Biroul de Standarde le cioplise au rămas în posesia lui, dar acestea au fost luate pe sus într-un uragan.

Întânirea senzațională a unei doamne cu doi extratereștri cu păr blond: “Am simțit furnicături pe piele, iar timpul era suspendat”

Pe 21 octombrie 1954, doamna Jessie Roestenberg și cei doi copii ai ei, de șase și opt ani, au auzit un sâsâit și au ieșit să vadă dacă nu este un avion cu reacție. Au văzut doar un obiect cu baza plată, făcut dintr-un metal argintiu, cu partea de sus curbată și terminându-se într-un dom transparent, precum o fereastră circulară. Acesta plutea la nivelul acoperișului fermei lor izolate.

În interiorul domului se aflau două personaje care priveau la peisajul de jos, ca niște turiști care admiră o priveliște. Se uitau la Jessie aproape cu compasiune. Erau foarte umani în aparență, cu piele palidă, păr blond și lung și bărbii ascuțite. Purtau ambii un fel de costume de parașutiști sau de ski, destul de ciudate la vremea aceea.

Doamna Roestenberg a spus că privind acele personaje „se părea că trec ore, dar probabil că au fost secunde. Timpul era suspendat”. A simțit o senzație de furnicături pe piele, „de parcă eram încărcată cu un fel de energie”.

Ca orice mamă, s-a temut pentru copiii ei și i-a dus în casă, la adăpost. S-au ascuns sub masă. Prin fereastră, au văzut obiectul descriind un arc pe cer, apoi străfulgerând într-o explozie de purpuriu intens (posibil ultraviolet) și dispărând ca și cum n-ar fi fost.

Pe Lună exista o civilizație avansată a oamenilor, dar ei au fost distruși și răpiți de marțieni!

În cazul în care ființe din alte părți ar captura locuitori ai acestei planete fără motiv, din curiozitate sau cu prilejul cercetării științifice, s-ar putea ca acestea să prefere o operațiune realizată pe apă, departe de privirile altor ființe umane de pe acest pământ. Dacă astfel de entități există, s-ar putea să fie foarte înțelepte într-o oarecare măsură, ceea ce ar presupune că experimentele lor fie ar fi secretizate, fie acestea ar ateriza nepăsătoare în Central Park, New York, și și-ar alege câte specimene și-ar dori. Astfel se explică pe larg răpirea spațială, prin descrierea modelului sinistru urmărit de „străini” pentru a păstra legătura cu posibilul progres al pământenilor, pentru a le examina mentalitatea prin ștergerea memoriei celor care au fost răpiți, eliberându-i apoi în altă parte, într-o stare de amnezie acută. Sau ar putea să îi ducă într-o plimbare chiar pe planeta lor de origine pentru a-i plasa în grădinile lor zoologice, în laboratoarele lor de disecție, în abatoare sau în orice alt loc pregătit pentru pământeanul capturat.

Dr. Evington susține că răpirea spațială nu se petrece doar pe Pământ. Acesta crede că oamenii care trăiau pe Lună au fost odată foarte avansați, deținând putere nucleară și nave proprii și că marțienii au eradicat această civilizație, deoarece reprezenta o amenințare la adresa siguranței lor. Și este un lucru aproape sigur că femeile de pe Lună au fost purtate de către navele spațiale marțiene pentru a fi expuse, în același fel în care Columb i-a expus pe caraibieni pentru a le demonstra ibericilor de acasă că fusese acolo în acea lume nouă.

Un “clarvăzător la distanță” ne dezvăluie că sub un mare munte din Alaska s-ar afla o imensă bază subterană extraterestră, în care “alienii” seamănă foarte bine cu oamenii. O fi atlanti?

În iunie 2012, într-un articol interesant vorbeam despre cercetările secrete ale CIA în parapsihologie, și anume vederea la distanță (<http://www.lovendal.net/wp52/cercetarile-secrete-ale-cia-in-domeniul-parapsihologiei-proiectul-grillflame-si-vederea-la-distanța/>). Așadar, se cunoaște că CIA se folosește de “clarvăzători” pentru a obține informații acolo unde spionii nu pot ajunge. În cartea sa din 1997, “Remote Viewers” (adică “Cei care văd la distanță”), Jim Schnabel vorbește despre un fost agent CIA de vedere la distanță, pe nume Pat Price, care crede că în interiorul muntelui Hayes din Alaska, situat la nord-est de orașul Anchorage, s-ar afla una dintre cele mai mari baze extraterestre de pe Pământ.

Conform aceluiași Pat Price, extratereștrii care ar trăi în interiorul Muntelui Hayes, ar semăna extrem de mult cu oamenii și ei s-ar folosi de puterea gândului pentru a ne controla vehiculele noastre. Eu stau și mă gândesc că, dacă acești “extratereștri” seamănă extrem de bine cu oamenii (diferă doar inima, plămânii, sângele și ochii), poate că ei nu sunt cu adevărat extratereștri, ci o specie necunoscută de oameni care au evoluat în interiorul Pământului, poate chiar urmașii celebriilor atlanti. Desigur, asta în cazul în care informațiile lui Price ar fi adevărate.

Interesant e faptul că în zona respectivă, de-a lungul anilor s-au semnalat o activitate ozenistică susținută, ceea ce nu te poate pune decât pe gânduri. Și, oricum, Alaska pare a fi un teritoriu în care apar tot felul de descoperiri bizare, ca de exemplu, o masivă piramidă îngropată (<http://www.lovendal.net/wp52/socant-in-alaska-s-ar-afla-ingropata-o-piramida-gigant-de-350-de-metri-inaltime-in-zona-triunghiului-bermudelor-din-alaska/>) sau giganti de 3 metri cu 6 degete (<http://www.lovendal.net/wp52/26553/>).

Un fost colonel american dezvăluie faptul că armata SUA a folosit arme spațiale împotriva civilizațiilor extraterestre

Philip Corso (1915-1998) a fost un ofițer al Armatei Americane, servind între 1942 și 1963 cu rangul de locotenent-colonel. Corso a publicat, împreună cu William J. Birnes, cartea “The Day After Roswell”, adică “Ziua după Roswell”, în care a dezvăluit cum a fost el implicat în cercetarea tehnologiei extraterestre, recuperate după incidentul Roswell din 1947.

Corso a spus că exista un grup guvernamental, aflat sub supravegherea directorului CIA, care avea ca sarcini colectarea tuturor informațiilor despre tehnologiile extraterestre; în același timp, acest grup avea ca sarcini acoperirea tuturor informațiilor despre existența OZN-urilor și extratereștrilor. Conform lui Corso, programul american “războiul stelelor” lansat de SUA în timpul administrației Reagan avea ca scop, printre altele, și distrugerea sistemului de ghidaj electronic din armele inamicilor, inclusiv din armele de origine extraterestră. Iar URSS-ul, dușmanul de moarte al SUA, știa care este adevăratul scop al “războiului stelelor”.

Tot Corso mai susține că extratereștrii s-au ocupat de răpirea oamenilor, de violarea spațiului aerian al SUA, precum și de distrugerea avioanelor de luptă trimise pentru a fi interceptate OZN-urile. De aceea, OZN-urile și extratereștrii ar fi constituit o amenințare directă la adresa securității naționale a Statelor Unite.

Una din declarațiile publice care par să confirme ceea ce a spus Corso o reprezintă cea făcută în anul 1955 de generalul Douglas McArthur care spunea că “națiunile lumii trebuie să fie unite, întrucât următorul război va fi unul interplanetar”.

Un iezuit se destăinuie: Vaticanul are în locația HAARP din Alaska un radiotelescop secret! Cu ajutorul său, s-a descoperit o planetă gigantică, pe care se află o rasă extraterestră războinică!

s un mic interviu cu un iezuit care ar face parte din serviciile secrete ale Vaticanului. Acest iezuit vrea să dezvăluie niște informații absolut șocante! Așadar, haideți să urmărim interviul:

Iezuit: Sarcinile mele erau pur tehnice, iar cea mai importantă era aceea de a preda Vaticanului informațiile extrem de secrete care provin de la radiotelescopul deținut de Vatican în Alaska.

Reporter: Stați așa... La ce radiotelescop vă referiți? Nu știam că Vaticanul deține așa ceva în zonă.

Iezuit: Există așa ceva, este un radiotelescop cu tehnologii extrem de avansate, care este folosit doar de iezuiți. E localizat în interiorul unui parc industrial, folosit pentru a înmagazina petrol, aparent abandonat, situat în Alaska. Acest radiotelescop este complet camuflat.

Comentariu Lovendal: Nu-i așa că-i interesant? În Alaska se găsește HAARP. Oare în cadrul complexului HAARP sunt camuflate asemenea dispozitive secrete? Poate că până la urmă scopul HAARP n-a fost niciodată controlul vremii, ci comunicarea cu extratereștri, așa cum vom vedea mai jos.

Reporter: Când a fost construit aparatul și de ce Vaticanul detine atât de multe observatoare astronomice în întreaga lume?

Comentariu Lovendal: De exemplu, Vaticanul mai deține un telescop: telescopul VATT (Vatican Advanced Technology Telescope) în Mții Graham (Arizona, SUA).

Iezuit: Ce pot să vă spun este că acest radiotelescop a fost construit în anii 1990, cu scopul de a studia toate corpurile ceresti anormale care se apropie de Pământ, similar cu ceea ce a făcut CIA cu unul dintre "ochii săi secreți," SkyHole 12. Papa Pius al XII-lea a fost informat că de sistemul nostru solar se apropie un corp ceresc, pe care se află o rasă extraterestră războinică extrem de avansată. Această informație care v-o spun este strict secretă.

Radiotelescopul din Alaska ne-a oferit o informație preluată de la o sondă spațială (ce face parte din programul spațial SILOE) care a reușit să fotografieze o planetă uriașă care se apropie de sistemul nostru solar. Informațiile au fost primite în Alaska în luna octombrie 1995, iar de atunci au început și problemele mele. Am descoperit că aveam accesul la această informație, iar mai târziu am aflat că, în interiorul Vaticanului, au existat două tabere care s-au luptat pentru controlul acestor informații, care au fost clasificate dincolo de "Top Secret".

Comentariu Lovendal: E vorba iarăși de planeta X? Rasă războinică extraterestră care se află pe o planetă uriașă ce se apropie de noi!? O, Dumnezeule! Prea mult seamănă cu teoria lui Sitchin cu Nibiru și războinicii Anunnaki...

Un fost colonel american dezvăluie faptul că armata SUA a folosit arme spațiale împotriva civilizațiilor extraterestre

Philip Corso (1915-1998) a fost un ofițer al Armatei Americane, servind între 1942 și 1963 cu rangul de locotenent-colonel. Corso a publicat, împreună cu William J. Birnes, cartea "The Day After Roswell", adică "Ziua după Roswell", în care a dezvăluit cum a fost el implicat în cercetarea tehnologiei extraterestre, recuperate după incidentul Roswell din 1947.

Corso a spus că exista un grup guvernamental, aflat sub supravegherea directorului CIA, care avea ca sarcini colectarea tuturor informațiilor despre tehnologiile extraterestre; în același timp, acest grup avea ca sarcini acoperirea tuturor informațiilor despre existența OZN-urilor și extratereștrilor. Conform lui Corso, programul american "războiul stelelor" lansat de SUA în timpul administrației Reagan avea ca scop, printre altele, și

distrugerea sistemului de ghidaj electronic din armele inamicilor, inclusiv din armele de origine extraterestră. Iar URSS-ul, dușmanul de moarte al SUA, știa care este adevăratul scop al “războiului stelelor”.

Tot Corso mai susține că extratereștrii s-au ocupat de răpirea oamenilor, de violarea spațiului aerian al SUA, precum și de distrugerea avioanelor de luptă trimise pentru a fi interceptate OZN-urile. De aceea, OZN-urile și extratereștrii ar fi constituit o amenințare directă la adresa securității naționale a Statelor Unite.

Una din declarațiile publice care par să confirme ceea ce a spus Corso o reprezintă cea făcută în anul 1955 de generalul Douglas McArthur care spunea că “națiunile lumii trebuie să fie unite, întrucât următorul război va fi unul interplanetar”.

Mărturisirile șocante ale fiicei unui mare cercetător nazist: americanii și rușii au ajuns în secret în interiorul Lunii, în anii 50, unde au găsit baze și nave extraterestre

Articolul următor are la bază mărturisirile lui Helga Morrow, care a vorbit într-o revistă de OZN din SUA, despre răposatul său tată, dr.Fred Kueppers, un inginer german ce a fugit în SUA în timpul celui de-al doilea război mondial. Mărturisirile femeii sunt mai mult decât șocante:

Tatăl meu era un inventator foarte popular în anumite domenii ale științei și tehnologiei. Toate brevetele sale au devenit proprietatea ori a firmelor pentru care lucra, ori a guvernului american. El a lucrat împreună cu Tesla, Einstein, Von Brown, Von Neumann și mulți alții. Tatăl meu a lucrat în cadrul Experimentului Philadelphia; a inventat dispozitive de temporizare a bombei atomice; a descoperit formula matematică pe baza căreia astronauții au putut să se întoarcă pe Pământ; a proiectat sistemul electric miniatural al navei Sputnik – prima navetă spațială lansată; a lucrat la proiectul Blue Book, OZN; a inițiat utilizarea cablajelor din aluminiu ce trebuiau să înlocuiască cablurile foarte grele ale avioanelor celui de-al doilea război mondial; a lucrat cu paranormali pentru a stabili căi de comunicare cu astronauții în cazul în care sistemul de comunicație s-ar fi defectat; a antrenat extraterestri pentru a se integra în societatea umană.

Când aveam vreo 10 ani, tatăl meu m-a dus în pivniță, unde a pus într-o cutie de țigări două lame de ras, cutia având un magnet în formă de „U” lipit dedesubtul ei. A lovit ușor cele două lame de ras și, spre uimirea mea, au început să apară două serii de cercuri concentrice. Vrând să simplifice toate aceste lucruri, mi-a spus că, dacă cineva poate să suprapună aceste cercuri, ar putea să facă o călătorie în timp (sau să îndoiească timpul în așa manieră încât să controleze viteza lor sau chiar să o atenueze). Tatăl meu mi-a spus că navele spațiale extraterestre funcționau pe baza acestui „magnetism inversat”. Mi-a arătat cum se poate produce acest efect prin ținerea în mână a doi magneți cu poli opuși. Nu am uitat niciodată această lecție și asta se întâmpla înainte ca oricine să fi vorbit despre farfurii zburătoare. Eram confidentul tatălui meu. N-am discutat despre acestea niciodată cu nimeni fiindcă m-a pus să jur că voi păstra secretul.

În iarna lui 1961, înainte ca el să moară, tatăl meu mi-a încredințat multe lucruri. Mi-a spus că ceea ce urma să-mi dezvăluie mi se va părea ciudat, de necrezut și aproape nebunesc. Aveam 27 de ani la momentul acela și credeam că în cele din urmă o luase răzna. Mi-a mărturisit că nu doar a fost pe Lună, ci și ÎNĂUNTRUL ei și că a vorbit și a antrenat extratereștri care arătau ca și noi pentru a se putea plia pe societatea umană. A fost în interiorul navelor spațiale și a zburat cu ele în afara Pământului.

De asemenea, mi-a spus că „momeala” propagandei roșii (comunismul) era o minciună ce trebuia să țină umanitatea ocupată cu grijile „luptei împotriva comunismului”. De fapt, cele două mari națiuni erau foarte bune prietene; oameni de știință ruși se înțelegeau foarte bine cu colegii lor americani, lucrând împreună în mod amiabil. „Amenințarea rusă” nu era nimic altceva decât o „prostie” și o distragere a atenției marelui public; în acest timp, funcționau baze extraterestre peste tot în lume și pe Lună. Mi-a spus că cine controlează Luna poate să țină orice loc al Pământului, planeta nefiind sigură pentru nimeni. De aceea, rușii și americanii trebuie ori să fie prieteni, ori să se distrugă unul pe celălalt.

Extratereștrii ne mănâncă, iar oamenii sunt folosiți drept hrană vie de către “vizitatorii cenușii”!

“Extratereștrii ne mănâncă! Oamenii sunt folosiți drept mâncare de către extratereștri.” O afirmație total șocantă. Și asta nu aparține unui om oarecare, ci unui fost agent CIA operativ, pe nume John Lear, ce a declarat aceste lucruri site-ului UfoVideo.net, într-un mic videoclip interesant pentru amatorii “omuleților gri”.

Se pare că alienii fac experimente îngrozitoare pe oameni, iar aceste lucruri sunt secrete foarte bine păzite de către guvernele lumii. “Ceea ce pot spune e faptul că sursele mele ajung până în sus, și, dacă n-ar fi fost adevărate, nu mi-aș fi riscat credibilitatea și viața, pentru a veni cu aceste informații”, a mai declarat fostul agent CIA.

John Lear este fiul unui mare aviator, Bill Lear, și, ani de zile, acesta a oferit servicii de transport pentru Agenția Centrală Americană de Informații. John a făcut rost de un document (pe baza liberului acces la informații) care sugerează faptul că serviciile secrete americane au recuperat atât OZN-uri, cât și trupuri de extratereștri. Totuși, largi porțiuni din document au fost “înnegrite” pentru a ascunde detalii privind operațiunile.

Este binecunoscut faptul că în anul 1947, Forțele Aeriene SUA a început un proiect denumit “Proiectul Sign”, inițiat pentru a monitoriza OZN-urile. “Începând din anul 1947, noi am colecționat cel puțin 30-35 de OZN-uri doborâte pe Pământ, și am strâns cel puțin 100-150 de cadavre extraterestre, reprezentând trei specii diferite”, a declarat fostul agent CIA. El merge mai departe și spune că guvernul SUA a stabilit căi de comunicații cu extratereștrii și că, de fapt, colaborează cu ei. Astfel, ar fi fost construite facilități subterane de cercetare și zone top-secrete, pentru a analiza informațiile transmise de “omuleții cenușii”. Dar Lear consideră că această colaborare cu extratereștrii a fost una dezastruoasă, căci ei au scăpat de sub control, iar guvernul SUA și-a dat seama mult prea târziu că a făcut o gravă greșală.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe de mai jos. Am făcut pentru voi o sinteză a relatărilor pe care le-a făcut un băiețel din Elveția care a pretins că timp de 11 ani (de la vârsta de 5 ani până la cea de 16) a intrat în contact cu un extraterestru din constelația Pleiadelor. Iată ce dezvăluiri incredibile i-ar fi făcut extraterestru băiețelului:

* “Noi, pleiadienii, nu ne arătăm în public, întregii omeniri, întrucât conștiința oamenilor este îngustă și restricționată de sclavia religioasă”.

* Viața oamenilor poate atinge chiar și 100.000 doar cu dezvoltarea spirituală, doar atunci când spiritul nu mai are nevoie de trup.

* Media de vârstă a pleiadienilor este de 1.000 de ani.

* Pleiadienii cunosc toate limbile Pământului care s-au vorbit și se vorbesc vreodată; un extraterestru din Pleiade poate învăța o limbă omenească în maxim 21 de zile.

* Ei se folosesc de nave spațiale cu “hyper drive”... au nevoie doar de 7 ore pentru a ajunge pe Pământ de pe planeta lor.

* Pentru ei, oamenii de pe Pământ sunt barbari, lacomi, nedezvoltați și ahtiați după putere; în Univers mai sunt specii de oameni extratereștri, dar și specii de extratereștri non-oameni;

* În sistemul nostru solar a existat odată o planetă, intitulată Malona, ce a fost distrusă într-un război; în locul ei, se află astăzi centura de asteroizi.

* Luna a fost odată o planetă mai veche, cu 4,5 milioane de ani mai în vârstă decât Pământul.

* Creația are o vechime de 311 de trilioane de ani, iar despre Creator pe care pleiadienii îl numesc “Nimicul fără nume”, acești extratereștri nu pot să spună nimic.

- * Sub pământ, dar și în alte locuri inaccesibile trăiesc 5 rase de oameni colorați; de exemplu, în zonele inaccesibile din India trăiește “rasa albastră” de oameni.
- * Extratereștrii din Univers diferă ca mărime, în funcție de gravitația planetei: de la 50 de centimetri la 12 metri.
- * Giganții și titanii au trăit odată pe Pământ.
- * Charles Darwin cu siguranță că se înșală; oamenii de pe Pământ nu se trag din maimuțe, ci au fost creați prin combinația genetică dintre extratereștri și vechii locuitori ai planetei.
- * Primii oameni rezultați în urma acestor încrucișări, puteau trăi 15.000 de ani; și astăzi mai există ascunși pe planetă încă 7 asemenea asemenea exemplare.
- * Lumea spirituală nu există, ci doar lumi materiale mai rafinate, de alte dimensiuni, în care există forme fără trup.
- * Pleiadienii au baze pe Pământ, dar și pe alte planete; baza lor de pe Pământ se află în munții din Elveția.

P.S. Și mai sunt și multe alte secrete... Dacă există doritori, vi le spun și pe celelalte.

Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel (partea 2): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul

Dacă am văzut că reacția mării majorității a cititorilor la articolul de ieri ([Dezvăluiri incredibile ale pleiadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!](#)) a fost una pozitivă, m-am hotărât să continui cu aceste dezvăluiri. Iată ce secrete au mai spus pleiadienii băiețelului din Elveția:

- * Călătoria în timp se poate face doar în viitor, nu și în trecut;
- * Extratereștrii au influențat dezvoltarea tehnologică a oamenilor din ultimii 150 de ani;
- * Metalele, cristalele și pietrele prețioase au proprietatea de absorbi unele energii negative și, deci, sunt bune pentru sănătate;
- * Pleiadienii nu sunt altceva decât “oameni extratereștri”, și nu îngeri sau alte ființe spirituale;

Iată care este adevărata istorie a umanității pământești în opinia pleiadienilor:

- * Pleiadienii și-au găsit libertatea și pacea acum 50.000 de ani; înainte de acest eveniment, 70.000 de oameni, sub conducerea lui Pelegon, s-au stabilit pe Pământ. Timp de 10.000 de ani a fost pace pe Pământ, dar a apoi a izbucnit un război care i-a omorât pe mulți; unii oameni pleiadieni au reușit însă să fugă.
- * Timp de 7.000 de ani, n-au mai fost extratereștri pe Pământ, în timp ce restul oamenilor de pe această planetă s-au sălbăticit.
- * Pleiadienii care au fugit s-au reîntors pe Pământ după 7.000 de ani și au construit super-civilizația Atlantidei.
- * Unii oameni de știință au încercat să obțină puterea totală, dar oamenii s-au revoltat împotriva lor, așa că acei oameni de știință au fugit în spațiu în urmă cu 15.000 de ani. Ei au trăit într-un sistem solar vecin timp de 2.000 ani, iar acum 13.000 de ani s-au reîntors din nou pe Pământ, sub conducerea lui “Arhus Barbarul”, stabilindu-se în nordul Floridei.

* Arhus Barbarul și extratereștrii săi au reușit să atace și să distrugă Atlantida; mulți supraviețuitori ai Pământului au devenit sclavi.

* Cu câteva secole înainte de acest eveniment, extratereștrii lui Arhus au reușit să captureze creaturi femele de pe Pământ (numite și “Eve”) cu care s-au împerecheat, rezultând giganți sub numele de “Fiii Paradisului”. Unul dintre cei mai înalți lideri pleadieni, pe nume Semjasa, s-a împerecheat cu o Eva, iar fiul lor a fost un bărbat cu nume Adam; din acești descendenți provine rasa umană de astăzi.

* Evreii l-au adorat pe Arhus și pe conducătorii săi; Arhus avea un fiu pe nume Jehav.

* Până la urmă, pleadienii s-au întors pe planeta lor de baștină, lăsând evoluția oamenilor de pe Pământ în propria soartă.

Dezvăluiri incredibile ale pleadienilor către un băiețel (partea 3): locul de baștină al oamenilor este nebuloasa Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ!

Continuăm cu partea a treia a dezvăluirilor făcute unui băiețel din Elvetia de către pleadieni (după ce am avut părțile 1 și 2: [Dezvăluiri incredibile ale pleadienilor către un băiețel: pe Pământ trăiesc astăzi 7 oameni de pe timpul lui Adam! Și multe altele!](#) și [Dezvăluiri incredibile ale pleadienilor către un băiețel \(partea 2\): oamenii actuali de pe Pământ, creația lui Arhus Barbarul](#)).

* Toate experiențele, cunoștințele și abilitățile din toate reîncarnările spiritului sunt ascunse în subconștient.

* Călătoria astrală poate fi realizată; de asemenea, oamenii își pot proiecta imaginea către alt loc sau timp și să fie văzuți.

* Pleadienii au două modalități de a cunoaște viitorul: (1) prin călătorie materială și spirituală în viitor și înregistrarea evenimentelor viitoare și (2) prin calculul probabilităților viitorului.

* Cristalele, pietrele semiprețioase și prețioase, de origine pământeană, sunt periculoase pentru oameni întrucât înmagazinează energiile negative, și de aceea trebuie să fie purificate; de aceea, sunt de preferat pietre și cristale de pe alte planete, nelocuite sau locuite de ființe armonioase, acestea putând înmagazina și emite energie pozitivă.

* Pământul a fost cândva o planetă de tip “exil” pentru “creaturile imperfecte” din acest univers; Pleadienii nu au exact date când a avut loc acest lucru.

* Acești extratereștri sunt monogami; ratele de naștere sunt reglementate pentru a preveni suprapopularea. Divorțul nu e permis decât în cele mai rele situații.

* Formele înalt spirituale nu mai au nevoie de procreație.

* Pleadienii sunt conectați într-o alianță cu alte planete din diferite sisteme solare, alianță ce cuprinde 127 de miliarde de oameni; desigur, ei se mai află în alianță și cu alți extratereștri de formă non-umană.

* Există forme de viață pe planetele Saturn și Uranus, dar acestea sunt total diferite față de cele pe care noi oamenii le cunoaștem. Pe Venus nu există forme de viață extraterestre.

* Scopul pleadienilor pe Pământ: a ajuta oamenii pentru a se dezvolta spiritual și a lăsa deoparte egoismul lor.

* Comunicarea cu morții, pe care unii mediumi pretind că o fac, este una falsă; 95% din cazuri sunt înșelătorii și auto-iluzionism. Mediumii sunt capabili de manipularea subconștientului participanților la ședințele de

spiritism. În 5% comunicarea este adevărată, dar (atenție!) trebuie contactați doar spiritele înalte, căci spiritele obișnuite își bat joc prin informațiile transmise.

* Planeta X / “Distrugătorul” există și acum 3.493 de ani a afectat grav gravitația Pământului și a schimbat rotația planetei Venus.

* Locul de baștină al oamenilor actuali se află în celebra nebuloasă sub formă de inel Messier 57, aflată la 2.300 de ani-lumină față de Pământ.

* Universul este infinit, adică nu există vreo limită a sa.

* Unul din profeții din Vechiul Testament a fost de fapt încarnarea unui extraterestru pleadian.

* Cea mai mare navă spațială a pleadienilor poate ajunge oricând la miliarde de ani-lumină distanță, iar în ea pot încăpea până la 144.000 de locuitori.

* Băiețelul din Elveția a fost purtat de extratereștri într-o zi până în galaxia Andromeda, aflată la 2 milioane ani-lumină față de Pământ!

* De milenii întregi, omul de pe Pământ reprezintă cea mai materialistă formă de viață din acest Univers.

* În urmă cu ceva timp, mai mulți extratereștri au aterizat în secret pe Pământ, au contactat mai mulți preoți și, astfel, au răspândit marile religii ale lumii, sursa tuturor războaielor; acum câteva secole, alți extratereștri au înființat secta Illuminati pentru a opri războaiele lumii și a desființa religiile lumii.

* Toate piramidele au fost construite de către “Fiii Cerului” din motive necunoscute.

Adevărata istorie biblică: Cain nu a fost fiul lui Adam, ci fiul diavolului (al îngerului căzut Samael), după ce acesta a sedus-o pe Eva!

Există o lucrare a teologiei evreiești, de origine ocultă, “Targum Pseudo-Jonathan”, care ne prezintă o ipoteză extrem de interesantă privind geneza biblică (despre care, cu siguranță, vom mai vorbi pe acest site).

Precum se știe, Adam și Eva, primii oameni de pe Pământ conform Bibliei, au avut ca prime vlăstare pe Cain și Abel, acesta din urmă fiind omorât de către fratele său, Cain. Ei bine, această lucrare ocultă evreiască spune că ademenirea Evei cu un măr de către acel șarpe din grădina Edenului nu a fost altceva decât o relație sexuală adulteră pe care Eva a avut-o cu șarpele, care n-ar fi altcineva decât îngerul căzut Samael sau Lucifer. În urma acestei relații, s-a născut Cain, care era astfel fiul lui Lucifer. Cain a avut mai mulți moștenitori, creând astfel o rasă de oameni luciferici. După ce Abel a fost omorât, Adam și Eva s-au împreunat din nou și l-au avut ca fiu pe Set, creând astfel rasa “oamenilor Domnului”. Din această rasă din urmă provine și Iisus Hristos; nici nu s-ar putea altfel, din moment ce toți descendenții lui Cain au fost omorâți de potopul biblic, poate și din acest motiv: că toți erau urmașii lui Lucifer.

Interesant e faptul că nu doar “Targum Pseudo-Jonathan” consideră că Adam n-a fost tatăl lui Cain, ci și marele teolog creștin Tertullian e de acord cu faptul că acest Cain este fiul diavolului, fiind jumătate-om, jumătate-angelic, adică un “Nephilim”. Într-o lucrare gnostică, se spune că Eva a fost violată de mai mulți “archoni”; conform gnosticilor, “archonii” sunt zeități extraterestre care au pus stăpânire pe trupurile și pe mințile noastre (vezi mai multe în acest articol: <http://www.lovendal.net/wp52/conform-gnosticilor-ca-sa-scapam-de-influenta-archonilor-trebuie-sa-ne-angajam-in-orgii-sexuale-pentru-trezirea-energiei-kundalini/>).

Și mai interesant e faptul că mormonii cred că acest Cain, ce are ca misiune distrugerea sufletelor oamenilor, încă n-a murit, el umblând pe Pământ sub forma lui BigFoot! (vezi mai multe în acest articol: <http://www.lovendal.net/wp52/un-mormon-crede-ca-misterioasa-creatura-bigfoot-ar-fi-de-fapt-cain-din-biblie-condamnat-sa-umble-etern-pe-pamant/>).

Cum Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, să fi fost Cain fiul diavolului?

Oamenii au locuit odată pe Lună și trăiau până la 1.000 de ani: nu-i așa că era fain să fii “lunar”?

Cred că toți știți de secta (așa-zis creștină) a mormonilor, cei care cred că Dumnezeu a fost odată om, iar Iisus este frate cu Satana (<http://www.lovendal.net/wp52/mormonii-secta-care-crede-ca-dumnezeu-a-fost-om-iar-iisus-frate-cu-satana/>). Tot mormonii cred că Bigfoot este Cain din Biblie, condamnat să umble etern pe Pământ de către Dumnezeu (<http://www.lovendal.net/wp52/un-mormon-crede-ca-misterioasa-creatura-bigfoot-ar-fi-de-fapt-cain-din-biblie-condamnat-sa-umbl-eterne-pe-pamant/>).

Aberațiile acestei secte nu se opresc aici. Am făcut rost de o publicație mormonică mai veche (din 1892 – o vedeți scanată la sfârșitul articolului), intitulată “The Young Woman’s Journal”) și în care autorul, mormonul Oliver B. Huntington, ne spune nici mai mult nici mai puțin că pe Lună ar fi trăit odată oameni. Citez din acel articol, intitulat “Locuitorii Lunii”:

“Aproape toate marile descoperiri umane din ultima jumătate de secol au demonstrat, într-un fel sau altul, direct sau indirect, că Joseph Smith este într-adevăr un profet.” (N.t. Joseph Smith este creatorul sectei mormonilor; el se considera a fi un profet al lui Dumnezeu, asemenea lui Moise).

“În 1837, știu că el a spus că Luna a fost locuită de femei și de bărbați, la fel ca și pe acest Pământ, iar ei trăiau mai mult decât trăiam noi, atingând vârsta de 1.000 de ani. Acești oameni aveau circa 1,80 de metri și se îmbrăcau uniform asemenea quakerilor.”

Ce ziceți? Cât credit să-i acordăm profetului Joseph Smith în ceea ce ne-a povestit?

Codexul Dresda, cel mai vechi manuscris mayaș din lume, conține profeții despre Obama, reptilienii și despre un potop universal din viitor

Am să vorbesc în acest articol despre Codexul de la Dresda sau “Codex Dresdensis”, cum mai este el cunoscut. Este o carte mayașă precolumbiană (cea mai veche din zona Americii), din secolul XI sau XII, ea fiind, de asemenea, o copie a unei cărți mai vechi cu cel puțin 300 de ani. Ea are 39 de foi, fiind inscripționată pe ambele părți.

Istoria codexului este una interesantă. Johann Gotze, directorul Bibliotecii din Dresda, a cumpărat exemplarul în anul 1739 de la un colecționar privat din Viena. Cum a ajuns în Viena este neclar, dar se speculează că acest codex ar fi fost adus din America în Europa de celebrul conquistador spaniol Hernan Cortez, care i l-ar fi oferit drept dar regelui spaniol Carol I. De atunci, codexul se află în posesia Bibliotecii din Dresda (Germania).

Codexul nu a fost descifrat decât parțial. Din cele 350 de semne conținute, s-a reușit descifrarea a doar 250 de semne. Codexul Dresda este uimitor pentru că el conține tabele astronomice de o acuratețe incredibilă, cele mai celebre fiind tabelele lui Venus și a Lunii. Dar poate că această carte mayașă conține și profeții. Tot ce veți citi mai jos sunt doar niște ipoteze.

În imaginea din stânga (luată din Codexul Dresda) veți observa în jos un “zeu” negru, cu un vultur deasupra capului său. Dar se știe că vulturul este simbolul actual al Statelor Unite...iar singurul lider negru din lume care are drept simbol vulturul este Barack Obama, președintele SUA. Mai sus, în imagine, se poate vedea o altă ființă, care are deasupra un extraterestru reptilian. Cine reprezintă acea persoană e greu de spus...poate fi un alt lider mondial (la fel de puternic ca Obama), dar la fel de bine poate fi un lider din umbră, care manipulează întreaga lume, deci inclusiv și pe Obama. Ar putea fi, de exemplu, capul familiei Rothschild, cea mai bogată familie din lume de peste 200 de ani. Adesea, Rothschildii au fost acuzați că ar avea legătură cu extraterestrii reptilienii.

În susul imaginii se poate vedea ceea ce pare a fi un ceas, cu 12 indicații orare pe el. Dar, în loc să aibă 2 limbi care să indice ora, ceasul are 4 limbi, toate orientate către 11, 2, 5 și 8. Acum, dacă adunăm primele 2 (11+2), dar și ultimele 2 (5+8), ne dă același rezultat: 13. Dar 13 este un număr important la mayași: omenirea se află în cel de-al 13-lea ciclu baktun al calendarului mayaș, ciclu care se va sfârși pe...21 decembrie 2012.

Se mai observă că reptila de mai sus "scuipă" apă, și nu flăcări cum ar fi normal. Aceasta ar putea simboliza că Pământul se va sfârși ca urmare a unui potop devastator, poate la fel de devastator ca celebrul potop al lui Noe. Vor fi oare implicați extraterestrii reptilieni? Ce rol au ei într-o eventuală apocalipsă a Pământului? Mai amintesc, totodată, ceea ce s-a spus într-un documentar History Channel despre Codexul Dreda: "Ultima pagină a codexului Dresă înfățișează distrugerea lumii de către ape". Sau poate apa e doar un simbol al curățării acestei lumi de păcatele și mizeriile în care ne afundăm în fiecare zi?

Dar, dacă interpretarea e corectă și Obama e cel reprezentat în Codex, atunci înseamnă că acest potop trebuie să se întâmple în timpul mandatului lui Obama...în maxim 4 ani, și asta doar dacă Obama va fi reales președinte în noiembrie 2012...

Trei președinți americani (Obama, Bush și Clinton) s-au dus în Africa pentru a se închina noului stăpân al planetei, Marduk, regele extraterestrilor Anunnaki

(<http://www.lovendal.net/wp52/in-recenta-sa-vizita-in-africa-presedintele-obama-a-fost-atras-in-cursa-pentru-a-fi-asasinat-de-mossad-dar-site-urile-de-conspiratii-au-dat-pest-pe-cap-intregul-plan-al-oculte-mondiale/>) de "teorie a conspirației" privind recenta vizită a președintelui american Obama în mai multe țări din Africa (Senegal, Africa de Sud, Tanzania). Atunci, bănuiam că acea vizită a fost o capcană care avea drept scop o încercare de asasinare a lui Obama de către Mossad. Site-ul veteranstopday.com (care este, de altfel, un site destul de respectabil) vine în schimb cu o altă teorie, care ar părea și mai fantastică: Obama, ca și ceilalți 2 foști președinți americani, Clinton și George Bush, s-au dus în Africa pentru a se întâlni cu "șeful" lor, Marduk, stăpânul extraterestrilor Anunnaki!

Interesant e faptul că nu doar președintele actual al SUA s-a dus în Senegal, ci și fostul președinte Bill Clinton, care a sosit cu câteva ore în Senegal! Ce căutau doi președinți americani în Senegal... greu de spus. Această țară este una foarte săracă și nu reprezintă neapărat un punct strategic pe harta lumii. Iar americanii nu se duc niciodată fără vreun interes într-o țară. Să mai amintesc de faptul că în ultimii 10 ani, Senegalul a fost vizitat și de fostul papă Ioan Paul al II-lea, precum și de fostul secretar general al ONU, Kofi Annan? Coincidență sau nu, în aceeași perioadă și fostul președinte american George Bush Jr. a ajuns în Africa, mai precis în Zambia cu scopul de... a inaugura o clinică în domeniul sănătății! Ulterior, Bush a ajuns și el în Tanzania, ca și Obama.

Întrebarea care se pune e următoarea: ce caută 3 președinți americani, în același timp, în Africa? Același site de care am amintit mai sus, Veteran's Today, crede că cei trei președinți (actual și foști) au venit în Africa pentru a se închina noului stăpân al lumii, care a venit pe Pământ și care se relevă doar unor persoane foarte importante din ierarhia mondială. Iar noul stăpân al lumii, care se pare că ar fi ajuns pe Pământ de pe o navă extraterestră, nu este altcineva decât Marduk, "regele extraterestrilor Anunnaki", care ar fi debarcat în Africa, locul de unde strămoșii săi ar fi extras aurul de care extraterestrii aveau nevoie. Precum arătam și în acest articol (<http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-1/>), Anunnaki aveau nevoie de aurul pământesc, pentru a salva stratul de ozon de pe propria planetă, Nibiru. Iar acest aur ar fi fost extras de Anunnaki în urmă cu câteva sute de mii de ani tocmai din minele de aur de pe continentul negru.

Marduk, această creatură extraterestră puternică, urmărește să repete scenariul dinainte de potopul lui Noe, scenariul descris și de Biblie: adică, extraterestrii Anunnaki (giganții din Biblie) să se unească cu femeile oamenilor, pentru a obține o linie genetică hibridă. De fapt, scenariul este mai vechi și durează încă din 1776, odată cu înființarea sectei Illuminati, sectă la care Anunnaki a avut un rol foarte important. Începând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și până în zilele noastre, Anunnaki, prin intermediul sectei Illuminati dorește să instaureze puterea luciferică pe Pământ, aspect care presupune mai multe lucruri ca: distrugerea rolului familiei în lume, pervertirea relațiilor dintre bărbați și femei, intoxicarea populației cu droguri și pornografie, crearea unui sistem monetar pentru a cumpăra și mitui oficialii guvernamentali din toate țările (Federal

Reserve, Banca Centrală Europeană, FMI etc.), crearea unor stări de conflicte și războaie permanente pe planetă și menținerea populației dependentă de mass-media și Internet, pentru a nu ști și afla adevărul.

Așadar, e adevărat că Marduk a aterizat pe Pământ, pentru a pune la punct noua ordine mondială de natură luciferică?

Anunnaki, extratereștri de pe Nibiru pe Pământ: o istorie de 450.000 de ani (partea 1)

Articolul de mai jos reprezintă punctul de vedere al unor autori și cercetători ca Zacharia Sitchin, Alan F. Alford, R.A. Boulay, Neil Freer, dr. Arthur David Horn, dr. Joe Lewels, C.L. Turnage, Lloyd Pye, Laurence Gardner și William Bramley. Multora o să li se pară science-fiction, dar autorii mai sus menționați pretind că se bazează pe documente și înscrise străvechi. Așadar, să vedem povestea despre Anunnaki:

Cu circa 450.000 de ani în urmă, un grup de umanoizi extratereștri, călători prin spațiul cosmic, au sosit pe Pământ. Ei au venit de pe o planetă de trei ori mai mare decât Terra, planetă pe care sumerienii o numeau Nibiru. Aceasta era descrisă în literatura antică sumeriană ca fiind cea de-a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar.

Anunnakii, proveniți de pe Nibiru

Nibiru, numită și „Planeta Trecerii”, pentru că orbita sa trece prin sistemul solar între Marte și Jupiter, se rotește pe o orbită de formă eliptică, în jurul Soarelui. Nibiru a fost reprezentată în numeroase societăți omenești (mai cu seamă în cea egipteană) sub forma unui „disc înaripat”, un cerc cu aripi de o parte și de alta. Viața pe Terra a evoluat bazându-se pe rotirea sa în jurul Soarelui, rotire care durează un an calendaristic, anume anul solar. Viața pe Nibiru s-a dezvoltat bazându-se pe rotirea sa pe orbită timp de un an în jurul Soarelui, an ce echivalează cu 3 600 de ani pământești. De aici rezultă în mod logic faptul că viața pe Nibiru ar fi evoluat ceva mai curând decât pe Terra. Această nepotrivire de timp ar putea fi, de asemenea, ilustrată referindu-ne la modul în care o insectă, a cărei viață durează doar o săptămână, l-ar putea percepe pe un om cu o durată normală de viață ca fiind nemuritor.

Anunnakii au aterizat în Mesopotomia, direct de pe Nibiru

Așadar, cu aproximativ 450.000 de ani în urmă, în timpul celei de-a doua Ere Glaciare de pe Terra, locuitorii de pe Nibiru, care dispuneau de o tehnologie foarte avansată – sau Anunnaki, așa cum erau denumiți în textele sumeriene – au călătorit către Pământ, în timp ce cele două planete s-au apropiat foarte mult una de alta. Potrivit relatărilor sumeriene privind această problemă, primele lor aterizări au avut loc în apă, la fel cum propriii noștri astronauți au aterizat mai întâi în ocean la întoarcerea din misiunile lor din cosmos. Este prin urmare logic faptul că acești astronauți antici ar fi căutat pentru derularea misiunilor o tabără de bază care să le asigure atât o climă temperată, cât și o sursă sigură de apă potabilă și de combustibil. Un singur loc de pe Terra a întrunit toate aceste criterii: Mesopotamia. Văile fluviilor Ind și Nil erau alte două opțiuni bune, dar ele nu ofereau acces ușor la rezervele de combustibil fosil, care sunt încă îndestulătoare în sudul Irakului.

Sub conducerea fiilor șefului lui Anunnaki, Enlil și Enki, începe colonizarea Pământului

Cu ajutorul conducătorului suprem al Nibirului – numit Anu, sau An, sau El, depinde de sursele folosite – supraveghind eforturile lor de pe planeta natală, Anunnaki au început o colonizare sistematică a Terrei sub conducerea celor doi fii ai lui Anu, Enlil și Enki. Toți liderii Anunnaki și-au asumat mai târziu rolul de „zei”, sau Nefilim, în fața supușilor lor umani. Un fapt destul de uimitor îl reprezintă acela că unul dintre acești Nefilim se numea Nazi. În fața acestei dovezi nu putem decât să ne întrebăm dacă nu cumva ocultişti germani ai secolului XX știau de această legătură.

Enlil era comandantul misiunii, în timp ce Enki era director executiv și responsabil științific. Din cauza prevederilor protocolului nibirian, între cei doi frați vitregi s-a declanșat imediat o dușmănie cruntă și de lungă durată. La fel ca și în cazul dinastiilor ulterioare pământene, primul născut, Enki, a fost privat de drepturile sale de moștenitor (căpătând un statut secundar în familia regală) deoarece mama lui nu era soția legitimă a lui Anu. Acest lucru l-a înlăturat de la succesiunea la tron. Totuși, Enki a fost cel care a condus prima expediție către Terra.

Într-un text bine păstrat, care a ajuns până la noi, Enki și-a descris aterizarea în Golful Persic: „Când m-am apropiat de Terra, aceasta era acoperită de o mare inundație. Când m-am apropiat de luncile sale verzi, de mormanele de pământ și de dealuri, la comanda mea au fost construite baraje și șanțuri de irigații. Mi-am construit casa într-un loc pur...”

Enki era atât savant, cât și inginer. La comanda lui, mlaștinile de pe partea de nord a malului Golfului Persic au fost secate, în locul lor fiind construite șanțuri și sisteme de irigații, iar cursurile fluviilor Tigru și Eufrat au fost unite printr-un sistem de canale. Curând, de pe planeta natală au sosit întăriri în sprijinul celor de pe Pământ, întăriri aflate sub conducerea primului fiu al lui Enki, pe nume Marduk.

Anunnaki aveau nevoie de aurul de pe Terra pentru a-și salva stratul de ozon de pe Nibiru

După scurgerea câtorva mii de ani pe scara terestră de timp – dar numai câțiva ani pe scara de timp annunakiană – a fost construită o colonie înfloritoare a acestor vizitatori extraterestri, atenția lor concentrându-se asupra obiectivului lor principal, reprezentat de căutarea aurului. Acești coloniști spațiali urmăreau de fapt acapararea bogățiilor minerale ale Terrei – mai cu seamă a aurului – pentru a le putea folosi pe planeta lor natală.

Lloyd Pye explica: „Anunnaki căutau aurul pentru a-și salva atmosfera planetară, care, din câte se pare, dezvoltase găuri ce semănau cu cele pe care le-am creat noi înșine în atmosfera terestră prin distrugerea stratului de ozon cu ajutorul hidrofluorocarburilor. Soluția găsită de Anunnaki pentru rezolvarea acestei probleme a fost aceea de a dispersa fulgi foarte subțiri de aur în straturile superioare ale atmosferei lor planetare pentru a cârpi aceste găuri... Ironia sorții face ca savanții de azi de pe Terra să recunoască faptul că, dacă am fi vreodată forțați să reparăm propriul strat de ozon de deasupra planetei noastre, atunci împrăștierea în atmosferă a unui strat subțire de particule de aur ar fi cea mai bună cale de urmat în acest sens.”

Din asemenea mine, isi extrageau Annunaki aurul

Mine de aur de pe Terra ce datează de circa 100.000 de ani!

Din câte se pare, o încercare inițială de extragere a aurului din Golful Persic prin intermediul unui sistem de tratare a apei, s-a dovedit nepotrivită nevoilor. Anu, împreună cu fiul său Enlil, a vizitat colonia, cerându-i lui Enki să găsească mai mult aur decât până atunci. Lui Enlil i s-a încredințat comanda supremă a coloniei de pe Terra, în timp ce Enki a condus o expediție în Africa și, în cele din urmă, în America de Sud, unde au fost construite mine de extragere a aurului.

Dovezile ce vin în sprijinul existenței unei astfel de exploatare timpurii a aurului ne-au parvenit din studiile efectuate pentru Corporația Anglo-Americană – o importantă corporație minieră sud-africană din anii '70. Savanții acestei companii au descoperit existența unor mine antice de extragere a aurului, mine datate cu 100.000 de ani înainte de Hristos. Niște săpături miniere la fel de vechi s-au descoperit pe teritoriile Americii Centrale și de Sud. Prin urmare, eforturile de exploatare a minelor făcute de annunakieni aveau un caracter mondial și ele ar putea explica răspândirea timpurie a oamenilor pe tot cuprinsul Terrei.

Alte argumente ce vin în sprijinul efectuării unor călătorii atât de lungi pe tot cuprinsul Terrei pot fi găsite prin compararea numelor unor orașe antice mesopotamiene, așa cum au fost consemnate de geograful grec Ptolemeu, care a trăit în secolul al II-lea d.Hr., cu cele ale omoloagelor lor din America Centrală.

Mesopotamia – Chol; America Centrală - Chol-ula

Mesopotamia – Colua; America Centrală – Colua-can

Mesopotamia – Zuivana; America Centrală – Zuivan

Mesopotamia – Cholima; America Centrală – Colima

Minereul brut extras era apoi transportat de la minele îndepărtate cu ajutorul navelor transportoare, fiind adus înapoi în Mesopotamia, pentru a fi topit și procesat în lingouri sub forma unor clepsidre, denumite ZAG sau „prețioasele purificate”. În timpul săpăturilor arheologice, au fost descoperite atât numeroase gravuri reprezentând asemenea lingouri, precum și câteva dintre aceste lingouri în sine.

Într-o încercare de a pune capăt rivalității crescânde dintre frații vitregi Enlil și Enki, tatăl lor, Anu, i-a încredințat lui Enlil conducerea coloniei mesopotamiene de la E.DIN – care poate că reprezintă originea numelui Eden, cunoscut din Biblie – în vreme ce pe Enki l-a numit la conducerea ținutului AB.ZU sau Africa, care în traducere înseamnă „țara minelor”.

Munca grea din mină oferă Anunnakilor ideea creării unui muncitor primitiv, numit...Adamu! (adică, acel Adam din Biblie)

Alte probleme pentru acești coloniști extratereștri au apărut din cauza schimbărilor climei de pe Terra, care au generat numeroase greutăți printre Anunnaki și pentru neobosita trudă în mină. Într-un text sumerian se spunea: „Atunci zeii [Anunnaki], ca și oamenii, suportau munca și sufereau oboseala, oboseala zeilor era mare, munca era grea și necazurile erau multe.”

Aprofundând munca lui Sitchin, cercetătorul Horn spune: „Anunnaki extrăgeau aur de pe Terra de mai bine de 100.000 de ani, atunci când Anunnaki simpli, care efectuau munca extenuantă din mine s-au revoltat contra acestei situații, cu vreo 300.000 de ani în urmă. Atunci, Enlil, comandantul lor șef, a vrut să-i pedepsească sever și a convocat o Adunare a Marilor Anunnaki, adunare la care participa și tatăl său, Anu. Acesta a fost mai înțeleghător față de suferințele minerilor. El a văzut că munca răsculaților era foarte grea și că suferințele lor erau considerabile. Atunci a întrebat cu voce tare dacă nu cumva mai exista și o altă cale de a obține aurul. În acest punct al discuției, Enki a sugerat necesitatea creării unui Muncitor Primitiv, numit Adamu, care să preia munca grea de pe umerii minerilor Anunnaki. Enki a arătat că un umanoid primitiv, pe care noi îl numim Homo erectus, sau un umanoid îndeaproape înrudit cu acesta, exista deja în ținutul Abzu (Africa), unde lucra el.”

„Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră...” așa a decis Adunarea generală Anunnaki

Planul lui Enki de a crea o rasă de muncitori a fost aprobat de către Adunare și acesta a constituit punctul de plecare al originii omenirii, conform relatărilor sumeriene. Această explicație clarifică și unul dintre cele mai enigmatice versete din Biblie. După ce aceasta ne asigură că există un singur Dumnezeu adevărat, în Geneza, 1:26, Dumnezeu este citat ca spunând: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră...” Acest verset poate avea două explicații: prima fiind aceea ca pluralul Elohim din Vechiul Testament, interpretat ca însemnând „Dumnezeu” de către autorii monoteiști care au scris Geneza, s-ar fi putut referi într-adevăr la Adunarea Anunnaki, care a aprobat crearea omului, și cea de-a doua, ideea de a crea om „după chipul și asemănarea noastră” ar fi însemnat pur și simplu efectuarea unor manipulări genetice asupra unei specii deja existente și nicidecum crearea unei rase noi.

După explicațiile lui Sitchin, „așa după cum știu acum atât orientaliștii, cât și cercetătorii Bibliei... editarea și rezumarea de către redactori a Cărții Genezei [a fost] făcută asupra unui text mult mai vechi și extrem de amănunțit, transcris pentru prima dată în Sumer”.

Ninti și Enki creează oameni în laborator

Medicul Anunnaki, Ninti, împreună cu Enki, fac experimente genetice

Medicul misiunii Anunnaki de pe Pământ era o femeie pe nume Ninharşag, cunoscută de asemenea și sub numele de Ninti, care deja efectuase experimente genetice împreună cu Enki. Pe cel puțin unul dintre cilindreele sumeriene ce foloseau drept sigiliu, o ilustrație care îi înfățișează pe Enki și pe Ninti îi reprezintă înconjurați de fiole sau vase de lut, o masă, rafturi, o plantă și un asistent, scena semănând izbitor de mult cu cea dintr-un laborator modern.

Potrivit legendelor sumeriene, ei au dat naștere multor ființe modificate genetic, dintre care cităm animale cum ar fi: tauri și lei cu capete de om, animale înaripate, precum și maimuțe și umanoizi cu capete și picioare de capră. Dacă toate acestea sunt adevărate, este clar că astfel de experiențe ar fi putut reprezenta sursa apariției numeroaselor legende în care se vorbea despre existența unor ființe „mitologice” și a unor supraomeni, precum Atlas, Goliat, Gargantua, Polifem, Typhon.

În secolul al XIX-lea, în urma săpăturilor arheologice, au fost scoase la suprafață, în locul unde cândva se găsea palatul regelui asirian Sargon al II-lea, care a condus Mesopotamia între anii 721 și 705 î.Hr., niște statui enorme în formă de sfinx. Printre aceste statui se găsea și una care reprezenta un taur înaripat cu cap de om și un leu cu cap de om. Multe dintre aceste comori artistice au fost achiziționate de John D. Rockefeller și transportate la New York.

Adam, primul pământean, combinația dintre un bărbat Anunnaki și o femeie umanoidă din Africa

Relatarea sumeriană referitoare la crearea primului bărbat al cărui nume se scria LU.LU în sumeriană sau Adama în ebraică, a cărui traducere literală înseamnă „Om al Pământului”, sau, mai simplu, „pământean” este suficient de limpede în lumina cunoștințelor noastre contemporane referitoare la donare. Enki și Ninharşag au luat celula reproducătoare sau ovulul de la o femeie africană primitivă din rasa humanoizilor, fertilizându-l cu spermatozoizii unui tânăr bărbat Anunnaki. Ovulul fertilizat a fost apoi plasat în uterul unei femei Anunnaki (din câte se știe, aceasta ar fi fost însăși Ninti, soția lui Enki), care ar fi dus sarcina la termen, născând copilul. Deși a fost nevoie de cezariană, în urma acesteia a venit pe lume un tânăr mascul sănătos, pe nume Adama, care reprezenta un hibrid produs pentru prima oară pe Pământ, anticipând legile evoluției naturale cu milioane de ani.

Potrivit povestirilor sumeriene antice, „atunci când oamenii au fost creați, ei nu știau să mănânce pâine, nu știau să se îmbrace cu veșminte, mâncau plante, luându-le cu gura, precum oile, și beau apă din șanț...” După aceea, Enki și Ninharşag au continuat să producă mai mulți Adama, atât bărbați, cât și femei, cu toate că în acea epocă nu erau capabili să se reproducă și trăiau foarte puțin, comparativ cu Anunnaki. Acest lucru se pare că era făcut într-un efort conștient de a preveni orice competiție la adresa Anunnaki din partea noii rase umane. Este interesant de notat faptul că, potrivit spuselor din Geneza, 3:5, primul ordin al lui Elohim a fost acela ca omul, sub forma alegorică a lui Adam și a Evei, să rămână ignorant: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Adam și Eva din Biblie

Adam-ul sumerian și Adam-ul din Biblie

Se pare că există câteva legături între versiunea sumeriană a legendei referitoare la crearea omului și cea din Biblie. Biblia vorbește despre faptul că femeia ar fi fost creată din coasta bărbatului.

„Marele sumerolog Samuel N. Kramer a arătat faptul că povestea referitoare la originea Evei care a fost creată din coasta lui Adam a izvorât probabil din dublul înțeles al cuvântului sumerian TI, care înseamnă atât „coastă”, cât și „viață”, explică Horn. Așa că este posibil ca Eva să fi primit „viață” de la Adam fără ca vreun os să fi fost implicat în acest proces, sau materialul genetic folosit în cadrul acestui proces este posibil să fi fost extras din măduva oaselor lui Adam.

Laboratorul care a produs primii Adama era denumit de sumerieni SHI.IM.TI sau „casa în care este respirat vântul vieții”. Comparați această expresie cu Geneza, 2:7, în care Dumnezeu, după modelarea omului „din praful pământului” sau Adamu (care înseamnă „pământ”), „i-a suflat în nări suflare de viață”. „Adam a fost primul copil născut în eprubetă”, proclama Sitchin după nașterea în eprubetă a primului copil al epocii moderne și contemporane, în anul 1978. El vedea această naștere modernă ca pe un sprijin în favoarea corectitudinii traducerilor din limba sumeriană făcute de el, în special ca argument al faptului că știința modernă a început să-și facă o idee despre manipularea genomului uman numai în secolul XX.

Caduceul, șerpui încolăciți, străvechi simbol sumerian, reprezintă, de fapt, moleculele de ADN

Caduceu

Faptul că sumerienii antici au transmis din generație în generație simboluri reprezentând de mult-uitata știință a donării, este sugerat de caduceu, care reprezintă emblema medicilor chiar și astăzi. Acest simbol antic al tratamentului medical dătător de viață reprezentat de șerpui încârligați de-a lungul unui baston înaripat seamănă extraordinar de mult cu lanțurile dublu spiralate ale moleculelor de ADN (acid dezoxiribonucleic), care a fost descoperit abia în anul 1946, fiind compus din aminoacizii din celula umană, care depozitează amprenta genetică a respectivului individ. Prin intermediul manipulării ADN-ului se poate obține o clonă (duplicat) sau un hibrid.

Primii oameni provin din Africa, dar diferiți de omul din Neanderthal

Dovezile referitoare la faptul că primii oameni sunt originari din Africa s-au tot acumulat din anii '70 încoace, când pe acest continent au fost descoperite unele dintre cele mai vechi rămășițe preumane. Oasele lui „Lucy” și ale altor australopiteci indicau clar faptul că primatele timpurii trăiau în acea zonă de pe Pământ cu mai bine de trei milioane de ani în urmă, dar nu erau atât de evoluate ca omul de Neanderthal. Contrar credințelor populare, savanții CP. Groves, Charles E. Oxnard și Louis Leakey au căzut de acord asupra faptului că australopitecul era total diferit din punct de vedere morfologic de oameni. Referindu-se la asta, Groves comenta: „Ar fi nevoie de aplicarea « principiilor nedarwiniene » pentru a explica orice legături existente între « Lucy » și oamenii din epoca modernă și contemporană.”

Citiți partea 2 AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-2/>

Citiți partea 3 AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-3/>

Anunnaki, extraterestrii de pe Nibiru pe Pământ: o istorie de 450.000 de ani (partea 2)

Anunnakii îi tratau pe oameni ca pe niște sclavi, animale sălbatice

După cum se afirmă atât de direct în Biblie, Adam și progeniturile lui nu erau destinate unui trai ușor, ci unuia de muncă grea și supraviețuire în stăpânirea și din mila „zeilor” lor. „Cuvântul care este tradus în mod obișnuit prin « venerare » era de fapt avod, « muncă ». Omul antic și cel care a trăit în epoca biblică nu-și « venera » zeul, ci lucra pentru el”, declara Sitchin.

Horn declara că studierea textelor sumeriene arăta limpede că „Anunnaki își tratau foarte prost sclavii pe care-i creaseră, comportându-se față de ei într-un mod foarte asemănător cu acela în care noi tratăm animalele domestice pe care pur și simplu le exploatăm, de exemplu vitele. Sclavia în societățile umane a fost ceva obișnuit încă de la primele civilizații cunoscute, până cu destul de puțin timp în urmă. Poate că n-ar trebui să fim foarte surprinși aflând că Anunnaki erau foarte orgolioși, meschini, cruzi, incestuoși, plini de ură, potrivit-

li-se aproape orice alt adjectiv negativ ce ne poate trece prin minte. Dovezile existente indică clar faptul că ei își exploatau sclavii până la epuizare și aveau prea puțină compasiune față de suferințele oamenilor. Totuși, până la urmă, Anunnaki s-au hotărât să-i ofere omenirii prima civilizație din istoria sa: civilizația sumeriană.”

Ninti și Enki realizează, în secret, oameni capabili să se autoreproducă

Deoarece primii muncitori din rasa umană erau priviți precum catării și nu puteau procrea, Anunnaki erau nevoiți să creeze tot timpul noi grupuri de oameni, ceea ce reprezenta o operațiune a cărei desfășurare cerea foarte mult timp, având în vedere perioada ce trebuia să se scurgă între fertilizările in vitro și nașteri. Așa că Enki și Ninharșag au început să cerceteze posibilitatea creării unei rase de Adama capabilă să se autoreproducă.

Geneza, 2:8-15, atestă clar faptul că Adama a fost creat în altă parte, fiind apoi plasat în Grădina Edenului sau în acea zonă a primei colonii Anunnaki denumită E.DIN, descrisă cu exactitate ca fiind câmpia situată între cursurile fluviilor Tigru și Eufrat. Textele sumeriene relatează despre felul în care invidiosul Enlil a luat cu forța oameni din laboratorul african al lui Enki, reîntorcându-se cu aceștia la E.DIN, unde au fost puși să muncească, producând hrană și servindu-i pe Anunnaki, dar Enlil avea nevoie de și mai mulți muncitori și astfel a cerut ajutorul fratelui său Enki. Referindu-se la asta, Alford a emis teoria conform căreia, drept represalii pentru raidul întreprins de Enlil asupra laboratorului său african, Enki a călătorit la Eden, unde a creat un laborator de reproducere umană pentru Enlil, dar, în același timp, în secret, a manipulat codul genetic al oamenilor, pentru a permite reproducerea pe cale sexuală a acestora.

Cu toate că textele sumeriene ce descriu amănuntele acestui proces fie au fost pierdute, fie nu au fost încă descoperite, cercetătorii au presupus că procedura implica din nou obținerea de la Adama a ADN-ului dător de viață, posibil prin extragerea unei coaste, în vreme ce „subiectul” se afla sub anestezie. De data asta, ADN-ul obținut de la Adama de sex bărbătesc a fost combinat cu cel al unei femei Adama, mai degrabă decât cu cel al unei femei Anunnaki, fiind posibil ca el să fi fost însoțit de o secvență de ADN tăiată și îmbinată; procedura fezabilă azi din punct de vedere tehnologic.

Rezultatul acestei manipulări genetice l-a reprezentat apariția unui Adama de sex bărbătesc, care avea capacitatea de a „cunoaște”, cum este scris în Biblie într-un mod atât de eufemistic, sau de a se reproduce făcând sex cu o femeie Adama. Astfel, bărbatul Adam dobândise „cunoașterea” modului de a se reproduce, o faptă pe care mulți Elohim/Anunnaki – printre care se număra și Enlil – au deplâns-o. Ei s-au plâns că următoarea generație de oameni va dori să trăiască la fel de mult ca și ei. În Geneza, 3:22, se spune: „Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar acum, ca nu cumva să-și întindă mâna să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci».” De aceea, tot prin manipularea genetică a ADN-ului, durata de viață a omului a fost redusă drastic, împreună cu capacitatea acestuia de a-și folosi creierul la întreaga sa capacitate.

Anunnaki se împreunează cu femeile oamenilor

Începe împerecherea dintre fetele oamenilor creați genetici și bărbații Anunnaki

Pe măsură ce populația umană s-a înmulțit atât în îndepărtatele exploatări miniere, cât și în Mesopotamia, mulți Adama au fost duși să muncească în celelalte orașe care se dezvoltau de-a lungul malurilor fluviilor Tigru și Eufrat. Rezultatul acestei creșteri a populației umane, precum și contactele lor tot mai apropiate cu Anunnaki era unul previzibil. Așa cum spune Geneza 6:14: „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu (Elohim/Anunnaki) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci, Domnul a zis: « Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”.

Urișii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.

Anunnakii trăiau mii de ani, pe când oamenii doar câteva zeci de ani

De-a lungul secolelor, pe lângă asemenea împerecheri, rasa de Adama a fost supusă unor experimentări genetice continue, care, în cele din urmă, s-au soldat cu schimbarea omului de Neanderthal și înlocuirea sa cu cel de Cro-Magnon. Însă, cu toate acestea, au rămas anumite deficiențe specifice, inclusiv o scădere progresivă a duratei de viață a omului. Urmașii primilor Adama trăiau timp de mii de ani tereștri, mulțumită genelor lor provenite de la Anunnaki. Această durată s-a micșorat încet-încet, pe măsură ce au continuat împerecherile și efectul vieții pe Terra și-a pus amprenta asupra existenței oamenilor.

Dar duratele de viață foarte mari ale conducătorilor care erau Anunnaki puri făceau ca ei să treacă drept nemuritori în ochii celorlalți. În legenda lui Ghilgameș, se afirmă: „Doar zeii trăiesc pururea sub Soare, cât despre oameni, numai aște sunt zilele și orice ar realiza ei în viață, aceasta nu este decât suflare de vânt.”

Anunnakii se drogau ca să trăiască mii de ani

Atât Gardner și Alford, cât și alți autori credeau că longevitatea Anunnaki-lor era mărită și mai mult de utilizarea de către aceștia a chimicalelor și enzimelor care întârziu desfășurarea procesului de îmbătrânire. Gardner declara că atât de des pomenita „Stea de Foc” a zeilor antici este posibil să fi fost o substanță compusă pentru combaterea îmbătrânirii, substanță alcătuită din enzimele melatonină și serotonină, ce se găsesc din belșug în sângele menstrual.

Anii din Biblie trebuie înmulțite cu o sută, și astfel iese cronologia Anunnaki

Longevitatea este bine descrisă în Biblie, care face referire la durate de viață ce se întind pe sute de ani în cazul oamenilor dinainte de apariția lui Noe — de exemplu Adam, Set, Enoh, Kenan, Matusalem. Insistând asupra faptului că reprezentanții fiecărei civilizații timpurii căutau să descopere „Fântâna Tinereții” sau să dobândească o formă oarecare de nemurire, Alford a văzut evidenta grijă față de vârstă pe care o manifestau scribii antici, dar a susținut că sistemul lor de datare avea extrem de multe deficiențe. „Deoarece atât fosilele descoperite, cât și textele sumeriene plasează apariția omului ca petrecându-se cu mai bine de 450.000 de ani în urmă, trebuie să aducem oarecare modificări numerelor trecute în Biblie”, spune Alford.

El a descoperit că, prin înmulțirea vârstelor personajelor biblice cu o sută, se ajunge la vârsta de 165.000 de ani, care ar fi trecut între nașterea fiului lui Adam pe nume Set și cea a lui Noe în timpul Potopului. Acest număr este mai potrivit cu relatările din textele sumeriene. Alford explica: „Poporul evreu a petrecut o perioadă extrem de lungă fiind exilat în Egipt timp de 400 de ani înainte de Exod. Așa se face că, mai târziu, evreii au petrecut șaiszeci de ani de exil în Babilon. Astfel, evreii au fost foarte îndepărtați de originea sumeriană a patriarhului lor Avraam și pierduseră cunoștințele referitoare la utilizarea sistemului cu șase zecimale, sistem în care era înregistrată genealogia lor până la Avraam.”

Potrivit scării temporale puse la punct de Sitchin, primul Adama uman a fost produs cu aproximativ 300.000 de ani în urmă. După alte manipulări genetice, bărbații Anunnaki au început să se împerecheze cu femeile oamenilor cu aproximativ 100.000 de ani în urmă. La puțin timp după aceea, a început o nouă eră glaciară, care i-a decimat pe oamenii care nu se găseau sub stăpânirea Anunnaki. Omul de Neanderthal a dispărut, în vreme ce cel de Cro-Magnon a supraviețuit doar în Orientul Mijlociu.

Enlil decide ca să-i lase pe oameni să fie spulberați de potop

Cu aproximativ 50.000 de ani în urmă, oamenii procreați de bărbații Anunnaki au primit permisiunea de a conduce anumite orașe atent selecționate de către tații lor, fapt care l-a înfuriat și mai tare pe Enlil, care era deja supărat de faptul că anumiți bărbați Anunnaki începuseră să se culce cu femeile oamenilor. El s-a plâns chiar de faptul că gemetele oamenilor care făceau dragoste nu-l lăsau să doarmă liniștit noaptea. Așa se face că Enlil s-a hotărât să facă ceva pentru a scăpa de oamenii aceștia supărători.

În consecință, cu circa 12.000 de ani în urmă, când conducerea Anunnaki și-a dat seama că pe Terra vor surveni schimbări climatice severe odată cu iminenta reapropiere de Pământ a planetei Nibiru, Enlil și-a pus în aplicare planul. În cadrul Marii Adunări, Enlil i-a convins pe majoritatea participanților prezenți acolo să-i permită naturii să-și urmeze cursul, adică să-i șteargă pe oameni de pe fața Pământului, iar Anunnaki să aștepte liniștiți desfășurarea evenimentelor, în deplină siguranță, la bordul unor nave de evacuare amplasate pe orbită circumterestră.

Noe, asistentul lui Enki

Noe, asistentul lui Enki, primește de la acesta „secretul ucigaș al zeilor”

Cu toate că planul lui Enlil a fost acceptat de cei prezenți, fratele său Enki avea la rândul său un plan. Indiferent dacă a făcut-o pentru că nutrea o oarecare afecțiune față de oameni sau, pur și simplu, numai pentru a-i încurca planul lui Enlil, el i-a transmis „secretul ucigaș al zeilor” unuia dintre asistenții săi umani, pe care-l aprecia cel mai mult și care în limba sumeriană poarta numele de Ziusudra sau Utnapiștim.

„Versiunea akkadiană a legendei privitoare la Potop îl denumește pe Noe Utnapiștim, fiul lui Ubar-Tutu, și-i localizează pe amândoi în Șuruppak (cel de-al șaptelea oraș construit pe Pământ de către Anunnaki). Șuruppak a fost identificat în mod ferm ca fiind centrul medical al zeilor. De asemenea, la el se mai făcea referire și ca la orașul lui Sud, care a fost identificată ca fiind una și aceeași persoană cu Ninharșag — aceeași zeiță care l-a ajutat pe Enki în crearea pe cale genetică a lui LU.LU.”, scria Alford. Aceeași poveste referitoare la Potop a fost repetată și într-o legendă babiloniană care-l înfățișează pe Atra-Hasis drept Noe.

Potopul lui Noe din Biblie seamănă izbitor cu cel din epopeea lui Ghilgameș

Utnapiștim a fost denumit „Noe al sumerienilor” și paralelele între relatarea biblică a faptelor lui Noe și cele ale lui Ghilgameș referitoare la Potop sunt izbitoare și evidente. Sitchin declara despre povestea lui Noe:

„Relatarea biblică este o versiune prescurtată și prelucrată a relatării originale sumeriene. Ca și în alte împrejurări, Biblia monoteistă a comprimat într-o singură Divinitate rolurile jucate de câțiva zei care nu erau întotdeauna de acord între ei cu privire la soarta oamenilor.”

Arca lui Noe

Noe și-a luat pe arca sa material genetic

Potrivit relatărilor din textele sumeriene, fratele și rivalul lui Enlil – Enki – a fost cel care l-a instruit pe Utnapiștim/Noe cu privire la modul în care să construiască o arcă, inclusiv la modul în care să folosească bitumul avut din belșug la dispoziție pentru a o face să fie impermeabilă. Versiunea lui Ghilgameș ne oferă amănunte interesante referitoare la asta, amănunte ce au fost șterse din relatarea biblică.

Enki i-a oferit lui Utnapiștim o scuză plauzibilă, pentru ca acesta să le poată explica vecinilor săi care este motivul pentru care construiește o barcă – le-a spus acestora că, în calitate sa de adept a lui Enki, el era obligat să părăsească acea zonă ce se afla sub stăpânirea lui Enlil și avea nevoie de barcă pentru a putea călători către teritoriul din Africa stăpânit de Enki. Enki i-a ordonat lui Utnapiștim/Noe următoarele: „La bordul navei tale să iei cu tine sămânța tuturor ființelor vii...”

Acest ordin este fascinant, deoarece, ținând seama că Enki fusese responsabilul științific implicat în manipulările genetice care duseseră la apariția omului, ar fi mai plauzibil să credem că Utnapiștim/Noe a luat la bordul navei sale mostre de ADN ale tuturor ființelor vii, mai degrabă decât să-și umple nava până la refuz cu o grămadă de animale, insecte și plante. Pare mult mai rezonabil să presupunem despre cabina navei că era plină cu eprubete în care se găseau mostre de ADN; era mult mai logic și mai ușor de realizat decât o grădină zoologică plutitoare. Alford a emis teoria conform căreia Enki, lucrând pe cale genetică, mai întâi prin intermediul lui Utnapiștim/Noe și mai apoi prin intermediul a trei soții-surogat diferite din punct de vedere rasial – a conceput și adus pe lume trei fii care reprezentau cele trei rase importante ale lumii. Așa se face că, după

Potop, au fost reprezentate rasele omenirii. Alți autori au emis teoria conform căreia diferitele rase ale omenirii ar fi reprezentat doar niște experimente genetice, efectuate de alți extraterestri, nu de către Anunnaki.

Marele Potop, rezultatul trecerii planetei Nibiru prin apropierea Terrei

Relatarea akkadiană a arătat de asemenea limpede că Marele Potop nu a fost rezultatul căderii unor ploii torențiale. În cadrul ei, se descria un întuneric profund, acompaniat de izbucnirea unor vânturi extrem de puternice, care creșteau în intensitate din minut în minut, distrugând clădirile și rupând barajele și șanțurile de irigații. Asemenea condiții climaterice se puteau produce la trecerea prin apropierea Pământului a unei planete mai mari decât el. Unele săpături arheologice disparate, efectuate de-a lungul unei perioade îndelungate, indică faptul că ceea ce este privit ca Marele Potop a fost, de fapt, o catastrofă la nivel planetar – cu toate că nu fiecare parte a lumii s-a aflat sub apă.

O teorie referitoare la Potop a fost aceea care susținea ideea că forțele gravitaționale declanșate de trecerea lui Nibiru au provocat căderea în ocean a scutului de gheață din Antarctica – care deja era instabil din cauza faptului că ultima epocă glaciară tocmai se sfârșise – fapt ce a dus la creșterea nivelului apelor mărilor de pe întreaga planetă. Chiar și astăzi, majoritatea orașelor mesopotamiene întemeiate de către Anunnaki la prima lor venire pe Terra rămân adânc îngropate sub apă și noroi, în apropierea gurilor de vărsare ale fluviilor Tigru și Eufrat. Potrivit versiunii akkadiene a legendei referitoare la Potop, după șase zile și șase nopți de ploaie continuă, stihiiile naturii s-au liniștit, dar în zare nu se vedea nicio bucată de pământ, totul era acoperit de apă.

În cele din urmă, așa cum spune Biblia, arca s-a oprit pe vârful unui munte identificat ca fiind muntele Ararat. După ce a trimis în zbor un porumbel, o rândunică, un corb, care să cerceteze zarea, Utnapiștim/Noe a constatat că doar corbul nu s-a mai întors, ceea ce indica faptul că prin apropiere se găsea o porțiune mai mare de uscat. Atunci, el a părăsit arca împreună cu familia lui și a oferit o jertfă arzândă, fapt ce a atras asupra sa atenția Anunnakilor care se întorceau pe Terra. Referindu-se la acest lucru, un text antic spune următoarele: „Zeii se îngămădeau precum muștele” în jurul cârnii care tocmai se frigea. Din câte se pare, lor li se făcuse o poftă zdravănă de hrană proaspătă în timpul șederii îndelungate la bordul navelor spațiale ce se aflau pe orbita circumterestră.

După Potop, începe reconstrucția lumii

Confruntat cu faptul că oamenii supraviețuiseră cumplitei încercări la care-i supusese și având, poate, ceva mustrări de conștiință privind acțiunile lui de până atunci, Enlil nu a putut face altceva decât să-și domolească mânia și să permită ca Terra să fie locuită în continuare laolaltă de Anunnaki și de oameni. Acest scenariu ar putea explica cu certitudine dispariția bruscă a unei mari părți din populația planetei, dispariție care a survenit cu aproximativ 10.000 de ani în urmă, căci cea mai mare parte a acesteia și-a pierdut viața în timpul Marelui Potop.

Deoarece apele lăsate de Potop persistau și Nibiru se îndepărta de Terra, ieșind din sistemul solar, Anunnaki de pe Terra, împreună cu cei câțiva oameni care supraviețuiseră catastrofei au pornit la reconstrucția lumii. Dar lumea de după Potop avea să se dovedească a fi mai puțin pașnică decât cea anterioară.

Partea 3 o puteți citi AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-3/>

Anunnaki, extraterestrii de pe Nibiru pe Pământ: o istorie de 450.000 de ani (partea 3)

După Potop, oamenii s-au făcut agricultori, la ordinul zeilor Anunnaki

Înainte de Potop, toți oamenii care nu-i slujeau în mod direct pe Anunnaki erau vânători și culegători nomazi. Practic peste noapte, ei au devenit fermieri. Tăblițele sumeriene explicau de ce oamenii au început să cultive pământul și să domesticească animalele. Ei au făcut acest lucru din ordinul zeilor. Și, odată cu apariția agriculturii, s-a produs și concentrarea oamenilor în niște orașe mai mari decât cele dinainte de Potop. Fiecare

dintre ele era condus de către unul dintre conducătorii Anunnaki, care acum au început să fie considerați de către oameni „zei”.

O altă dovadă care vine ca argument pentru a atesta profunda influență a Potopului asupra vieții oamenilor este faptul că primele dovezi ale eforturilor oamenilor în domeniul agriculturii nu au fost găsite în solul fertil de pe văile râurilor, ci în ținuturile muntoase înalte din Mesopotamia și Palestina. Încă o dată, acest fapt este explicat într-un fragment dintr-un text sumerian, unde se spune: „Enlil a urcat până în vârful muntelui și a ridicat ochii, privind împrejur; a privit în jos; acolo apele formaseră o mare. Apoi a privit în sus; acolo se vedea muntele, plin de cedri aromați. El a tras în sus orzul, însămânțându-l pe coasta muntelui, în terase. A tras în sus și toate plantele ce vegetează, însămânțând grâul și celelalte cereale pe coasta muntelui.”

Unele cereale au apărut, ca din senin, în cultura agricolă

La fel ca și oamenii, se pare că anumite cereale folosite ca hrană nu aveau niciun fel de antecedente în lanțul evoluției vieții pe Terra. Ele au apărut dintr-odată, pe deplin maturizate, cam cu 13.000 de ani în urmă, potrivit descoperirilor arheologice. Sitchin spune: „Nu există vreo explicație a acestui miracol botano-genetic, decât dacă procesul în urma căruia au apărut aceste plante nu a fost unul de selecție naturală, ci unul de manipulare artificială a acestora.”

Sitchin remarca faptul că au existat trei faze extrem de importante ale dezvoltării agriculturii practicate de om, prima fază începând cu aproximativ 11.000 de ani î.Hr., a doua fază cunoscută sub denumirea de cultura preistorică (circa 7.900 de ani î.Hr.) și civilizația 3 (care a început prin anul 3800 î.Hr.), faze ce s-au petrecut la intervale de 3.600 de ani una de alta, interval de timp ce a coincis cu o rotație completă a planetei Nibiru pe orbita sa.

Anunnakii decid să împartă Pământul în patru regiuni

Pe lângă faptul că „dețineau supremația” asupra plantelor și animalelor, Anunnaki au început să-i numească în funcții de conducere pe anumiți oameni care erau selecționați atent. Pe măsură ce oamenii s-au înmulțit tot mai mult, Anunnaki/Nefilim au realizat faptul că trebuia să ia măsuri pentru a-și putea menține controlul asupra creațiilor lor. Ei mai doreau să instituie niște intermediari între ei și oameni, pe care continuau să-i considere a fi doar cu puțin mai buni decât animalele. În timpul unei adunări desfășurate după Potop, Anunnaki/Nefilim au hotărât să împartă Pământul în patru regiuni în care să-i răspândească pe oameni, care până atunci erau adunați doar în trei dintre ele: Mesopotamia Inferioară, Valea Nilului și Valea Indului.

Anunnaki și-au rezervat Peninsula Sinai ca loc de construcție a noului lor centru de dirijare a zborurilor spațiale imediat după Potop, desemnând regiunea respectivă drept sanctuarul lor privat sau „sfânt”. Evident că această transpunere în practică a strategiei „dezbină și stăpânește” aplicată asupra comunităților umane răspândite în toată lumea necesita ca acestea să aibă conducători umani separați, aleși special de către Anunnaki sau „zei”, pentru a-i reprezenta în mijlocul oamenilor. Practica instaurării regalității dinastice, bazate pe o descendență regală ce poate conduce până la zei, este una care a avut un impact important asupra țărilor și guvernelor chiar și până astăzi.

Turnul Babel, turn de lansare al rachetelor spațiale?

Turnul Babel de la Baalbek, turn de lansare al rachetelor spațiale

Această practică a început în orașul sumerian Kiș, oraș pe care Sitchin îl echivalează cu orașul Cuș pomenit în Biblie. Gardner este de acord cu el, situând orașul biblic Cuș la est de Babilon – și nu în Egipt. În Geneza, 10:8-12, se relatează că Cuș era unul dintre nepoții lui Noe și tatăl legendarului Nimrod, care a construit orașe precum Babilonul, Erechul, Akkadul pornind de la baza sa din Sumer, înainte de a construi orașe și în Asiria, printre care se găsește și orașul Ninive. S-ar putea ca tocmai încercarea lui Nimrod de a încurca desfășurarea planului de dispersare a oamenilor pe întreaga suprafață a Terrei, conceput de Enlil, să fi fost aceea care a dus la apariția legendei din Vechiul Testament care se referă la construirea Turnului Babel.

Această povestire a început la Baalbek, despre care se crede că ar fi fost un centru spațial construit de Anunnaki după Potop, în care aceștia se ocupau de funcționarea navetelor spațiale, localitate care se găsește pe teritoriul Libanului actual. Aici s-au găsit blocuri masive de granit numite „Trilithone” — blocuri ce cântăreau mai mult de 300 de tone fiecare, ce foloseau drept contraforturi, acreditând ideea că în această zonă s-ar fi putut găsi cândva o platformă de lansare-aterizare pentru navele spațiale care porneau în călătorii interplanetare. Alford spunea: „Toate dovezile extrase din textele antice, toate dovezile geografico-fizice se sprijină unele pe altele, pentru a confirma faptul că Baalbek a fost proiectat ca o platformă de aterizare pentru rachetele zeilor.”

Într-un text arab găsit la Baalbek, se afirma că acela era locul în care Nimrod și adepții săi încercaseră să construiască un shem, lucru tradus în Geneza, 11:4 astfel: „Și au mai zis: « Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului »”. În acest caz, cuvântul shem, înțeles în mod greșit, a fost interpretat de cei mai mulți traducători ai Bibliei ca însemnând „nume”. Totuși, în original, el însemna „cel ce zboară”, explica Turnage. „Sitchin spune că originea cuvântului shem ar fi mesopotamiană – acesta trăgându-se din cuvântul mu sau din derivatul semit shu-mu, sau sham, care înseamnă «lucrul din cauza căruia ne aducem aminte de cineva », cuvânt care mai târziu a evoluat, ajungând să însemne « nume ». Totuși, sensul inițial al cuvintelor era legat în prima fază de descrierea a ceva care zboară.” Sitchin scria: „Descoperirea faptului că mu sau shem, cuvinte prezente în multe texte mesopotamiene, n-ar trebui să fie citite ca « nume », ci ca « vehicul zburător », deschide calea spre descifrarea adevăratului înțeles al multor legende antice, inclusiv a poveștii biblice referitoare la Turnul Babel.”

Explicația sa pentru tulburările de la Babel a fost că locuitorii au încercat să-și construiască propriul turn de lansare a rachetelor spațiale, făcând asta, din câte se pare, pentru că sperau să-și poată construi propriul shem sau vehicul zburător, dorind să se opună „ruperii” omenirii de sub conducerea liderului extraterestru Anu. În Geneza, 11:4, ei au exprimat astfel această idee: „Și au mai zis: « Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului »”.

Enlil se hotărăște să-i disperseze pe oameni

De nu ar fi decât această activitate, la care se adăuga teama lui Enlil că oamenii ar putea intra în concurență cu ei, toți acești factori i-au întărit și mai mult hotărârea de a-i dezbină pe oameni. S-ar putea ca acest lucru să fi fost cel mai bine oglindit în Geneza, 11:5-8. „Domnul s-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care le zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! Să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora ». Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea.”

Curând, toate cele trei ramuri ale omenirii, alcătuite în întregime din urmașii lui Șem, Ham și Iafet, cei trei fii ai lui Utnapiștim/Noe, au fost transportați în locurile dinainte stabilite, locuri unde, într-adevăr, s-a ajuns ca, în decursul timpului, să apară limbi diferite între ele. Alford a emis teoria conform căreia Utnapiștim/ Noe ar fi putut avea soții din grupuri rasiale diferite. Prin urmare, copiii acestor femei ar fi fost de rase diferite, fapt ce ar fi oferit o explicație prezenței rasei negroide în Africa, mongoloide în Asia și caucaziene în Orientul Apropiat.

Atât textele sumeriene, cât și cele biblice sunt de acord asupra faptului că Șem și urmașii săi au rămas în zona ce cuprindea Mesopotamia, Ham și rudele sale au fost duși în Africa, cuprinzând și părți din Arabia, în vreme ce Iafet și rudele sale au fost transportați în Valea Indului, fiind posibil să fi devenit misterioșii „arieni” care au apărut brusc acolo, în epoca preistorică.

Anunnakii își mută centrul lor spațial în peninsula Sinai

O pace plăcută și trainică ar fi trebuit să se instaureze odată cu dispersarea populației pe întreaga suprafață a Terrei, dispersare care a fost însoțită de dezvoltarea unor noi orașe, conduse de regii lor nou-instalați și de

creșterea producției de hrană. Dar, din nefericire, după toate aparențele, nici „zeii” antici nu au fost mai capabili decât oamenii să instaureze o pace de lungă durată.

Tulburările au început chiar atunci când Anunnakii au început să-și disloce facilitățile centrului lor spațial pentru a le muta de la Sumer (care acum se găsea în cea mai mare parte sub apă) în Peninsula Sinai, într-un loc ce a ajuns să fie denumit El Paran („Splendidul Loc al lui Dumnezeu”). Acesta a devenit ceea ce înainte de Potop fusese Muntele Ararat, care acum se găsește în estul Turciei și unde se spune că arca lui Noe a fost în cele din urmă îngropată, asigurând punctul cel mai nordic al unei poteci înșelătoare care ducea către centrul spațial din Sinai, unde puteau ateriza navele Anunnaki. Această bază se găsea pe paralela 30, în centrul geografic al Sinaiului, în vreme ce extremitatea sa de sud era marcată de cele mai înalte două vârfuri ale Muntelui Sinai, vârfuri cunoscute sub numele de Muntele Caterina (cu o înălțime de 2.595,6 m deasupra nivelului mării) și Muntele Moise, care este mai mic, având o înălțime de numai 2 250 m. Ceea ce-i lipsea acestei poteci era un semn de o înălțime egală către vest.

Piramidele, construite pentru a servi ca puncte de reper pentru Anunnaki pentru centrul lor spațial

Sitchin explica: „În partea aceea, terenul este prea plat pentru a oferi puncte naturale de reper și, astfel, suntem siguri de faptul că Anunnakii au început să construiască vârfurile artificiale gemene ale celor două mari piramide din Gizeh. Marea Piramidă a lui Keops era, de asemenea, un indicator spațial. De la mare înălțime, piramida se vede cu ochiul liber de la o distanță foarte mare și în spațiul cosmic apare pe ecranele radar de la o și mai mare distanță, din cauza formei înclinate a părților sale laterale, care reflectă perpendicular razele radarului, dacă unghiul de apropiere este situat la 38° deasupra orizontului. Este ușor să mizezi pe faptul că suprafața lustruită a pietrei este un reflector al undelor radar... Unul atât de puternic ar fi putut servi drept baliză pentru apropierea unei nave spațiale și este posibil ca el să fi servit acestui scop multă vreme”. “Știm că Marea Piramidă a fost pictată în diverse culori ce ar fi putut fi metalizate pentru a mări gradul de reflectare a undelor laser sau radar”, a fost de acord savantul Maurice Chatelain de la NASA, care a conceput sistemele de comunicare și procesare a datelor utilizate de misiunile spațiale Apollo.

Din cauza distrugerii în timpul Potopului a centrului de dirijare a misiunilor spațiale ale Anunnakilor situat în orașul sumerian Nippur și a nevoii de a găsi un loc echidistant față de liniile de marcaj pentru intrarea în atmosfera terestră, a fost construit un nou centru de dirijare spațială pe Muntele Moria – care în traducere înseamnă „Muntele Conducător”. Acesta a fost locul în care mai târziu s-a construit viitorul oraș sfânt Ierusalim, considerat de toate religiile occidentale importante a fi un loc deosebit de sacru.

Încep conflictele între diferiți lideri Anunnaki

Atunci când au terminat munca legată de misiunile spațiale, pe Pământ se născuseră noi generații de Anunnaki. Potrivit relatărilor din textele sumeriene, Marduk – fiul cel mai mare al lui Enki – a luat în stăpânire ținuturile Egiptului, unde a ajuns să fie cunoscut sub numele de Ra. Copiii săi – Shu și Tefnut – au fost cei care le-au dat viitorilor faraoni un exemplu demn de urmat, căsătorindu-se între ei. Odraslele lor – Geb și Nut – s-au căsătorit de asemenea între ele și erau atât următorul cuplu regal, cât și părinții unora dintre cei mai renumiți lideri/zei ai Egiptului — Osiris, sora și soția sa Isis, Seth și Nefertiti, sora lui Isis. Toate aceste mariaje intrafamiliale au dus la apariția unei probleme privind succesiunea la tron, rezolvată prin împărțirea teritoriului țării între cei doi frați. Lui Osiris i s-a dat Egiptul Inferior, iar lui Seth – regiunea muntoasă a Egiptului Superior. Fiind nemulțumit de partea pe care o stăpânea, Seth a început să comploteze împotriva lui Osiris, declanșându-se astfel legendarele războaie ale Egiptului Antic.

După moartea lui Osiris, fiul său, Horus, a căutat să se răzbune pe Seth, care s-a îndreptat spre est, capturând astrodromul din Peninsula Sinai. Supărați pe faptul că urmașii lui Enki dețineau controlul asupra centrului spațial, partizanii lui Enlil au atacat armata condusă de Seth.

Această rivalitate de familie fusese transmisă din generație în generație, încă de la începuturile istoriei omenirii. Conduși de către Ninurta (unul dintre fiii lui Enlil), partizanii acestuia au recapturat centrul spațial din Peninsula Sinai. Apoi, stăpânirea acestor locuri a „căzut” în seama noilor regi ai Babilonului, Asiriei și

Canaanului, care erau ei înșiși implicați în niște războaie aproape nesfârșite. Multe dintre acestea au fost consemnate minuțios în paginile Vechiului Testament, consemnări integrale ale unor locuri cu nume obscure și imposibil de pronunțat, locuri ce s-au dovedit a fi greu de înțeles pe deplin de către istorici, din cauza foarte deselor schimbări de nume intervenite de la traducerea dintr-o limbă într-alta.

Conflictele armate ce începuseră să se manifeste sub formă de intrigi și rivalități între atotstăpânitorii Anunnaki erau acum purtate și continuate de către adepții lor umani, transformându-se într-un mecanism conștient de ținere sub control, care, împreună cu venerația religioasă manifestată față de Anunnaki se dovedise deja a avea succes în păstrarea oamenilor simpli în rigorile canoanelor stabilite de Anunnaki/zei.

Foloseau Anunnakii arme nucleare pentru a se război între ei?

Într-o poveste, se pare că una dintre nepoatele lui Enlil, pe nume Inanna, s-a căsătorit cu Dumuzi, fiul cel mai mic al lui Enki, după ce au obținut cu mare greutate binecuvântarea ambelor familii aflate în conflict, pline de suspiciune reciprocă. Dar atunci când Dumuzi a fost ucis după ce fusese arestat de către Marduk/Ra, fiind acuzat că a încălcat codul moral al Anunnakilor, Inanna l-a atacat pe Marduk/Ra. Pentru a sfârși acest conflict, Marduk/Ra a fost judecat pentru uciderea lui Dumuzi, însă, deoarece nu s-a putut stabili și dovedi dacă această ucidere fusese deliberată sau accidentală, s-a hotărât ca Marduk/Ra să fie condamnat la închisoare pe viață, urmând ca sentința să fie executată într-un loc de mari dimensiuni, cu ziduri impenetrabile, care să se înalțe până la cer. Sitchin a identificat închisoarea în care a fost întemnițat Marduk/Ra ca fiind chiar Marea Piramidă.

Marduk/Ra a părăsit pe ascuns locul de exil, încercând să redobândească stăpânirea asupra Babilonului. Așa s-a ajuns la modificarea alianțelor, deoarece forțele conduse de Enlil și Inanna s-au unit pentru a le înfrunta pe cele ale lui Marduk și ale tatălui său, Enki. Chiar și unul dintre fiii lui Marduk, pe nume Nergal sau Erra, s-a alăturat forțelor lui Enlil, forțe aruncate contra tatălui său, transformând conflictul într-un adevărat război civil. Temându-se de ambițiile nemăsurate ale lui Marduk, Anunnaki l-a convins pe Anu să aprobe folosirea împotriva acestuia a șapte arme extrem de puternice, despre care mulți dintre cercetătorii de azi cred că ar fi putut fi nici mai mult, nici mai puțin decât rachete nucleare tactice. Trebuie să ne reamintim că toate cele povestite mai sus se petreceau cândva, înaintea anului 2000 î.Hr.!

Patriarhul Avraam se luptă împotriva armatelor lui Marduk

Patriarhul biblic Avraam și Anunnakii

Tocmai în acest punct al poveștii intervine patriarhul biblic Avraam. Potrivit spuselor lui Sitchin, Avraam era departe de a fi doar un simplu evreu rătăcitor, după cum cred cei mai mulți dintre noi. El spunea că, după studierea atentă a unor texte foarte diverse, se desprinde clar faptul că Avraam din Ur era un sumerian de vîșă nobilă. Avraam comanda trupe înarmate, așa cum se evidențiază în Geneza, 14:14-16, care consemnează modul în care el a luat 318 „soldați instruiți” pentru a-i salva pe nepotul său Lot și pe familia acestuia din ghearele unei coaliții de armate invadatoare, ce acționau la ordinele lui Marduk.

Cu toate că inițial porniseră la luptă cu aparenta intenție de a recuceri astrodromul din Peninsula Sinai, aceste armate pornite din nord fuseseră întoarse din drum, înainte de a fi ajuns acolo și se opriseră pentru a cuceri orașele Sodoma și Gomora din Valea Siddim, care se găsea la marginea de sud a Mării Moarte, după ce îi înfrânseseră pe câmpul de luptă pe regii acestor cetăți. Aici fusese locul în care ei îl luaseră ostatic pe Lot, înainte de a porni înapoi către nord și tot aici fusese readus Lot, odată eliberat din robie de către Avraam. Și se poate prea bine ca tot aici omenirea să fi simțit pentru prima dată efectele unei explozii nucleare.

Sitchin spune că, în realitate, Avraam și războinicii lui au fost cei care i-au oprit pe tâlharii conduși de Marduk să ajungă aproape de centrul spațial de la El Paran, din Peninsula Sinai. Această faptă i-a adus lui Avraam laude și binecuvântări din partea lui Melchisedec, precum și încheierea unei convenții cu Iehova, identificat ca fiind una și aceeași persoană cu Enlil.

Chivotul Legii

Chivotul Legii, aparat de radio emisie-recepție?

Alford susține că Iehova, zeul lui Avraam, numit în scrierile originale ebraice El Shaddai sau Dumnezeu de pe Munte, s-ar putea ca, de fapt, să fi fost unul dintre fiii lui Enlil, pe nume Ișku, cunoscut și sub numele de Adad. Potrivit afirmațiilor lui Alford, acesta a fost reprezentantul Anunnaki ce mai târziu a rămas în legătură cu oamenii săi aleși, prin intermediul unui aparat radio de emisie-recepție, numit în Biblie Chivotul Legii. În opinia lui Boulay, Chivotul reprezenta, de fapt, un radio-emisător și autorul considera foarte semnificativ faptul că acesta trebuia construit respectându-se instrucțiuni foarte precise, înainte ca tăblițele cu cele Zece Porunci să fi fost puse înăuntru. „Se presupune că tăblițele conțineau, de fapt, sursa de alimentare necesară pentru activarea radio-emisătorului.”

Este posibil ca un verset din Vechiul Testament (Numerii, 7:89) să fi descris astfel locul unde se găsea microfonul radioemisătorului: „Când intră Moise în cortul întâlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea glasul care îi vorbea de pe capacul ispășirii care era așezat pe Chivotul Mărturiei, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu Domnul.”

Sodoma și Gomora, atacate cu arme nucleare de Annunaki

Catastrofa nucleară a cetăților Sodoma și Gomora

Întrucât „zeii” lor enliliți nu reușiseră să-i apere de armatele cotropitoare coalizate, este posibil ca regii Sodomei și Gomorei să-i fi trădat, trecând de partea lui Marduk. Indiferent de motivele avute, este cert că Enlil, împreună cu fiii săi Ninurta și Adad, se pregăteau câțiva ani mai târziu pentru a lansa armele lor nucleare contra celor două cetăți drept răzbunare. Însă, drept recunoștință pentru serviciile pe care Avraam le făcuse în trecut, ei s-au hotărât să-l prevină pe acesta despre nenorocirea ce avea să se abată asupra celor două cetăți. După cum se descrie în Geneza, 18, Iehova a venit la Avraam, prevenindu-l cu privire la faptul că cele două cetăți vor fi distruse pentru că se îndepărtaseră de el. Dovada privitoare la faptul că distrugerea Sodomei și Gomorei era ceva dinainte plănuite poate fi găsită în această prevenire, coroborată cu tocmeala dintre Iehova și Avraam, în cursul căreia Iehova, la rugămintea lui Avraam, a redus numărul celor drepti, a căror prezență între zidurile cetăților ar fi putut duce la salvarea acestora, de la cincizeci de persoane la zece.

Acest avertisment este evidențiat de faptul că și Lot, care se afla la Sodoma, a fost prevenit cu privire la soarta cetății de către doi „îngeri”, cu toate că în limba ebraică, cuvântul original mal'akhim însemna în realitate doar „trimiși”. Lot și familia lui au fugit în munți, după cum li se ordonase, dar efectele cumplitelui cataclism i-au afectat și familia.

Potrivit spuselor din Geneza, 19:26, soția lui Lot, care rămăsese în urma celorlalți, a fost preschimbată într-un „stâlp de sare”. Sitchin nota că, în limba sumeriană, cuvântul original pe care scribii evrei îl traduseseră prin „sare” însemna de asemenea și „abur”. Apoi, soția lui Lot a fost transformată în abur de explozia ce a distrus Sodoma și Gomora. S-ar putea ca Lot și restul familiei lui să fi fost feriți de efectele exploziei nucleare fie pentru că au fost adăpostiți de vârful unui deal sau ceva asemănător.

În cursul bombardamentelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki, era ceva obișnuit ca unele dintre victimele acestora, care fuseseră adăpostite de șocul exploziei inițiale, să supraviețuiască, în vreme ce alți oameni, care nu erau protejați, să fie vaporizați. Între timp, Avraam, care se afla la câțiva kilometri depărtare în munți, a privit în jos și a văzut o coloană densă de fum care se ridica la cer ca dintr-un furnal. S-ar putea ca un alt rezultat al bombardamentului să fi fost apariția unei crevase la capătul de sud al Mării Moarte, care nu numai că a acoperit orașele bombardate cu apă sărată, dar a creat și secțiunea superficială din partea sudică a mării, apărută sub Peninsula Lisan.

Dovezile ce sprijină teoria declanșării unui atac nuclear distrugător provin de la declarațiile arheologilor, care susțin (după studiul dovezilor descoperite) că așezările înconjurătoare au fost brusc abandonate cam în jurul

anului 2040 î.Hr. și că s-a descoperit faptul că apa izvoarelor de lângă Marea Moartă încă prezintă nivele de radioactivitate dăunătoare sănătății. Concomitent cu distrugerea orașelor Sodoma și Gomora, a fost ținut cu bomba atomică și centrul spațial din Peninsula Sinai, acest lucru făcându-se pentru ca el să nu cadă intact în mâinile lui Marduk. S-ar putea ca și alte ținte, neconsemnate în cronici și încă nedescoperite să fi suferit de asemenea de pe urma exploziilor nucleare.

Potrivit relatărilor lui Sitchin, Alford și ale altor autori, explozia nucleară produsă în Peninsula Sinai a determinat atât apariția unor prăpăstii nefiresc de adânci pe teritoriul acesteia — prăpăstii ce pot fi încă văzute din spațiu — cât și a unei multitudini de stânci pârлите ce se află în zona respectivă. Referindu-se la asta, Alford declara: „În estul Sinaiului, se găsesc milioane de roci înnegrite răspândite pe zeci de mile. Fără îndoială că aceste roci nu s-au înnegrit din cauze naturale. Fotografiiile făcute demonstrează clar faptul că rocile sunt înnegrite doar la suprafață.”

Explozia nucleară a distrus toată civilizația sumeriană

Exploziile nucleare au avut, de asemenea, consecințe neașteptate. A fost creat un ciclon radioactiv, care s-a îndreptat spre nord, străbătând toată Mesopotamia și distrugând toate formele de viață, punând astfel capăt existenței civilizației sumeriene. Istoria convențională afirmă că puternicul Sumer, care a apărut cu aproximativ 6.000 de ani în urmă, pur și simplu s-a evaporat, la fel de brusc precum apăruse, fiind absorbit de noile imperii ale Babilonului și Asiriei.

Textele sumeriene relatează însă o poveste mult mai oribilă. Potrivit diverselor „bocete” traduse de savantul Kramer, specializat în studiul istoriei sumeriene, în conținutul acestora se spunea: „Peste țara Sumerului s-a abătut un dezastru, unul necunoscut omului; unul ce nu mai fusese văzut nicicând până atunci și unul căruia nu i se putea face față. A izbucnit din cer o mare furtună... Una care a distrus pământul... Un vânt rău, asemenea unui torent ce curge la vale... O furtună distrugătoare, căreia i s-a alăturat o căldură foarte mare... În timpul zilei, aceasta lipsea Pământul de razele strălucitoare ale Soarelui, iar noaptea stelele nu străluceau pe cer... Oamenii, îngroziți, abia dacă puteau respira; căci vântul rău ce i-a prins în gheare nu le mai lasă nici măcar o zi de trăit... Gurile le musteau de sânge, iar capetele li se bălăceau în sânge... Chipul le pălea sub atingerea vântului cel rău. El ducea la părăsirea orașelor, pustiirea caselor; tarabele erau devastate; stânele erau goale... Prin râurile Sumerului, din cauza lui curgea apă amară; pe câmpiile cultivate ale țării creșteau buruieni, iar pe pășunile sale creșteau plante vestejite... Astfel, toți zeii au părăsit orașul Uruk; ei se țineau departe de el; se ascundeau în munți; fugeau în câmpii îndepărtate.”

Anunnakii au părăsit Pământul

Această singură și mare furtună de căderi radioactive a distrus prima mare civilizație a lumii. Armagedonul nuclear declanșat de Anunnaki s-a soldat cu distrugerea coloniei lor Eden, veche de câteva milenii. O teorie a fost aceea conform căreia Anunnaki, șocați de consecințele dezastrului pe care-l produsese, s-au retras într-o enclavă din Peninsula Sinai, unde majoritatea au luat decizia de a se întoarce acasă, pe planeta de pe care veniseră, lăsând probabil în urmă doar un grup restrâns, pentru a îngriji și conserva instalațiile de acolo.

Supraviețuitorii acestui holocaust au avut de înfruntat o perioadă de regresie a civilizației, de barbarie. Oamenii rămași în viață au făcut tot ce au putut și, cu ajutorul lucrurilor rămase, au început să-și reconstruiască civilizațiile, un proces ce s-a desfășurat extrem de încet, fără a mai beneficia de ajutorul „zeilor”. Avraam și poporul său s-au îndepărtat de regiunea distrusă, îndreptându-se spre sud, unde la vârsta de o sută de ani, l-a conceput pe Isaac, mulțumită genelor lui hibride. Iacob, fiul lui Isaac, a devenit cunoscut sub numele de Israel, nume care în curând a ajuns să fie folosit pentru a desemna întregul său popor.

După ce aproximativ 35 de generații de israeliți transmisese din generație în generație relatări orale ale evenimentelor pomenite mai sus, acestea au fost în cele din urmă consemnate în limba ebraică. Iar apoi, cum se spune de obicei, totul ne este cunoscut din istorie.

Ce credeți despre această istorie Anunnaki?

“Epopoea lui Ghilgameș”, legenda babiloniană ne vorbește și ea despre potopul lui Noe! Se pare că arca lui Noe avea formă cubică, la fel ca submarinul zeului Enki

“Epopoea lui Ghilgameș” este o legendă babiloniană importantă, având mai mult de 5.000 de ani vechime, deși a fost scrisă prima dată în scriere cuneiformă pe 12 tăblițe de argilă, în jurul anului 2000 î.C. Potrivit povestirii, Ghilgameș este un rege semidivin, dar tiranic din Uruk care-și caută un strămoș, Utnapiștim, care știe secretul nemuririi, pentru că el este ultimul dintre oamenii de dinaintea potopului. Povestea potopului oferită de Utnapiștim este foarte asemănătoare relatărilor biblice despre potopul lui Noe.

Utnapiștim, numit Cel Prea-înțelept, se spune că a devenit nemuritor și zeu, trecând prin apele potopului. Utnapiștim (sau Ziusudra cum mai este cunoscut) este echivalentul biblic al lui Noe. El a fost regele și preotul orașului sumerian Șuruppak, unul din cele 7 orașe clădite de cei Șapte Înțelepți despre care sumerienii credeau că sunt jumătate oameni, jumătate pești. Prietenul lui Ghilgameș, Enkidu, cu care trece prin multe peripeții, este numit „fiul peștelui” de un monstru pe nume Huwawa. După ce au clădit civilizația sumeriană, oamenii-pește, sau Oannes, cum li se mai spunea, se zice că s-au dus în ascunzătoarea secretă a zeului Enki, ce trăia într-un cub perfect, sub mare.

Zeul suprem al celor Șapte Înțelepți era Enki, cel care l-a avertizat pe Ziusudra să construiască o arcă în care să salveze sămânța omenirii. Arca este construită ca o copie a locuinței secrete a lui Enki de sub mare, astfel că era tot în formă de cub. Iată instrucțiunile lui Enki pentru Ziusudra: “Distrugeți colibele de stuf, iar din ele faceți arca. Lăsați lucrurile, căutați viața, renunțați la averi, păstrați-vă sufletul și luați cu voi pe arcă sămânța tuturor vietăților. Arca pe care o veți construi va avea dimensiuni bine măsurate. Lungimea și lățimea vor fi egale, iar acoperișul trebuie să fie cum este cel al prăpastiei mele de sub ape.”

După marele potop, Ziusudra trimite mai multe păsări să vadă dacă apele s-au retras cu adevărat. Mai întâi a trimis un porumbel, care s-a întors, apoi o rândunică, care s-a întors, de asemenea, și în cele din urmă un corb, care nu se mai întoarce. Atunci, Ziusudra aduce ofrande zeilor. Apare cea mai puternică dintre zeițe, Iștar, purtând un giuvaier din lapislazuli, nervoasă pentru că Enki a avertizat un om, salvându-i viața. Enki vorbește apoi în numele lui Ziusudra, muștrându-l pe Enlil (zeul ce a provocat potopul) pentru că a declanșat un diluviu fără să se consulte cu ceilalți zei, astfel omorându-i și pe cei nevinovați, împreună cu cei vinovați.

Într-un articol publicat în septembrie 2010 despre Anunnaki (<http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-2/>) arătăm o versiune puțin diferită a celor spuse mai sus:

Cu circa 12.000 de ani în urmă, când conducerea Anunnaki și-a dat seama că pe Terra vor surveni schimbări climatice severe odată cu iminenta reapropiere de Pământ a planetei Nibiru, Enlil și-a pus în aplicare planul. În cadrul Marii Adunări, Enlil i-a convins pe majoritatea participanților prezenți acolo să-i permită naturii să-și urmeze cursul, adică să-i șteargă pe oameni de pe fața Pământului, iar Anunnaki să aștepte liniștiți desfășurarea evenimentelor, în deplină siguranță, la bordul unor nave de evacuare amplasate pe orbită circumterestră.

Cu toate că planul lui Enlil a fost acceptat de cei prezenți, fratele său Enki avea la răndu-i un plan. Indiferent dacă a făcut-o pentru că nutrea o oarecare afecțiune față de oameni sau, pur și simplu, numai pentru a-i încurca planul lui Enlil, el i-a transmis „secretul ucigaș al zeilor” unuia dintre asistenții săi umani, pe care-l aprecia cel mai mult și care în limba sumeriană poarta numele de Ziusudra sau Utnapiștim.

„Versiunea akkadiană a legendei privitoare la Potop îl denumeste pe Noe Utnapiștim, fiul lui Ubar-Tutu, și-l localizează pe amândoi în Șuruppak (cel de-al șaptelea oraș construit pe Pământ de către Anunnaki). Șuruppak a fost identificat în mod ferm ca fiind centrul medical al zeilor. De asemenea, la el se mai făcea referire și ca la orașul lui Sud, care a fost identificată ca fiind una și aceeași persoană cu Ninharșag — aceeași zeiță care l-a ajutat pe Enki în crearea pe cale genetică a lui LU.LU.”, scria Alford. Aceeași poveste referitoare la Potop a fost repetată și într-o legendă babiloniană care-l înfățișează pe Atra-Hasis drept Noe.

că pe site-ul "Secretele lui Lovendal" subiectul preferat e Anunnaki. Până a nu intra într-o anumită stare de paranoia, am să încerc să abordez eu în acest articol "subiectul Anunnaki", cu speranța că el se va epuiza odată cu articolul de față, iar în viitorul apropiat n-o să mai auzim de el. Ca sursă de inspirație am folosit articolul lui Sherry Shriner, intitulat "[Planeta X, Sedna și semnele lui Toutatis pe cer – armele lui Anticrist](#)", la care veți găsi și micile mele comentarii.

În codul biblic, planeta X se găsește în Iezechiel 41:11. Codurile revelează faptul că planeta X este fosta casă a lui Lucifer. Planeta X e doar un nume de cod pentru planeta Rahab.

OK, am citit și eu Iezechiel 41:11. Acolo găsim scris: "Ușile camerelor laterale dădeau într-un loc deschis, o ușă în partea de miazănoapte, iar altă ușă în partea de miazăzi; iar lățimea locului deschis era de cinci coți". Vi se pare că în acest fragment găsiți vreo referire la planeta X? Mie nu. Sau poate nu înțeleg eu codul biblic la fel ca Sherry Shriner.

În Isaia 14:9 se spune privitor la Anticrist precum că: "Șeolul (iadul) se mișcă în adâncurile sale, ca să iasă întru întâmpinarea ta. Pentru tine el deșteaptă umbrele, pe toți stăpânitorii pământului; el ridică de pe jilțurile lor pe toți împărații pământului". Isaia vorbește despre intrarea lui Anticrist pe scena lumii. Va fi marcată această intrare cu venirea planetei X cam în același timp? Cele două evenimente par a fi legate.

Mie nu mi se par a fi legate deloc. Ce treabă au vorbele lui Isaia cu venirea planetei X? Mă rog, poate îmi lipsește mie inteligența.

Mi s-a părut remarcabil ca termenul de planeta X să fie același cu iadul. Ea se întoarce pe Pământ în zilele noastre. De ce? Pentru mii de ani, planeta a găzduit milioane de îngeri care s-au alăturat lui Lucifer în rebeliunea sa contra lui Dumnezeu. E o planetă goală pe dinăuntru, și a fost casa și închisoarea lor. În zilele noastre, Iehova eliberarea lor, iar ei vor veni pe Pământ să-l ajute pe Lucifer în a deține controlul mondial ca Anticrist.

Uau! Chiar la asta nu m-am gândit. Autorul acestui articol știe că planeta X e una goală pe dinăuntru. Iar Dumnezeu, ca un judecător bun ce este, îi eliberează pe îngerii lui Lucifer din închisoarea planetei X. Dar cine sunt acești îngeri ai lui Lucifer? Țineți-vă bine:

Să facem cunoștință cu Anunnaki și Draconieni

Codurile biblice relevă faptul că planeta X este o casă a răului și o închisoare, ai căror locuitori nu sunt deloc prietenoși, căci ei sunt maleficii Draconieni și Anunnaki, ce-i vor face sclavi pe oameni, forțând astfel domnia lui Satan.

Cine sunt locuitorii planetei X? Draconienii și Anunnaki. Draconienii mai sunt cunoscuți și Dracii sau Dragonii. Anunnaki mai sunt cunoscuți și supraveghetorii. Supraveghetorii sunt canibali ce au ca înălțime 2-2,5 metri, fiind blonzi, cu ochi albaștri, având o privire umană. Dragonii sunt negri, urâți, grotești, și au aripi pe spate. Acestea sunt ființele care, alături de reptilienii și omuleții cenușii, vor conduce Pământul împreună cu Satan.

Doamne, ce imaginație! Anunnaki și Draconis sunt un fel de "frumoasa și bestia". Unii sunt frumoși (înalți, blonzi, ochi albaștri), alții sunt urâți ca smoala. Acum, să redevenim serioși, și să dăm puțin cărțile pe față.

În primul rând, Anunnaki reprezintă un grup de zeități sumeriene, akkadiene și babiloniene. Numele lor semnifică "cei cu sânge regal" sau "prinți". Pentru babilonieni, Anunnaki erau un termen care se referea la zeii subpământeni. În mitul creației babiloniene "Enuma Elish", creatorul umanității, Marduk, i-a despărțit pe Anunnaki, cărora le-a oferit locuri corespunzătoare: 300 în paradis și 300 pe Pământ (precum se vede, Anunnaki se află în paradis, nu în iad, așa cum susține Sherry Shriner). Drept mulțumire, Anunnaki, marii zei, au construit splendidul monument de la Esagila.

Cât privește draconienii sau “dracii”/”dragonii”, tare am impresia că aceștia își au originea în mitul lui Vlad Țepeș “Dracul”. Asemănările sunt prea izbitoare: tatăl lui Vlad Țepeș, Vlad Dracul, făcea parte din ordinul “dragonilor”. O avea vreo legătură viteazul domnitor român cu extraterestrii malefici de pe planeta X?

Sherry Shriner nu se oprește cu descrierea lui Annunaki aici. El ne explică adevărul, ca să înțelegem noi, ignoranții, ceea ce el știa dintotdeauna:

Annunaki se găsesc descriși în Geneza 25:32, precum și în alte versete.

Să vedem ce scrie în Geneza 25:32: “Și Isav a răspuns: “Iată eu mor. La ce mi-e bun dreptul de întâi-născut?” Sunt eu nebun sau vedeți pe aici vreo urmă de Annunaki?

Annunaki mai sunt cunoscuți ca și Jedi sau Nephilim.

Ha ha! Nephilim sunt ființe menționate în Biblie ca “ființe căzute”; analogia cu Annunaki e total deplasată, pentru că nu există nicio fărâmbă de dovadă. Dar să-i asemeni pe Annunaki cu Jedi (personajul din “Războiul stelelor”) mi se pare deja a da grav în paranoia!

Cine sunt Annunaki? Ei sunt supraveghetorii, cei care au desemnați de Iehova să aibă grijă asupra creației lui Dumnezeu, în paradis și pe pământ.

Cred că e singura afirmație corectă din mulțimea aberațiilor lui Sherry Shriner, căci se aseamănă foarte mult cu mitul babilonian “Enuma Elish”. Dar de-acum, încep aberațiile:

Datorită lor, Iehova a distrus Pământul cu un potop. Dar, chiar și după potop, mai mulți Annunaki s-au revoltat, și ei au fost pedepsiți și alungați din paradis. Ei au continuat să contamineze ADN-ul uman (Geneza 6:4) așa cum au făcut-o și ceilalți supraveghetori.

Geneza 6:4 vorbește într-adevăr de niște uriași (care ar putea fi o specie de extraterestri), dar nu spune nicăieri că ei ar fi Annunaki! “În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime”.

Știința va demonstra în viitor că oamenii au fost creați de Annunaki

Sherry Shriner, ca un adevărat vizionar ce este, ne prezintă și propria versiune a ceea ce se va întâmpla în viitor. Astfel:

Acești Annunaki nu sunt creatorii noștri, ei fiind creați de Dumnezeu. Annunaki trăiesc acum și sub pământ.

N-am să mă mai bag în viața mea în vreo peșteră; n-am chef să dau cu ochii de vreun Annunaki subpământean!

În anii care o să vină, teoria evoluționistă va fi discreditată, iar Noua Ordine Mondială, ajutată de oamenii de știință, va demonstra faptul că omenirea a fost creată într-un laborator de acești Annunaki, care ar fi creatorii noștri. Dar asta e o mare înșelătorie!

E o mare înșelătorie ceea ce ai scris tu, dle Shriner! Deja am început să mă plictisesc să comentez aberațiile altora...

Dacă Anunnaki ne-au creat pe noi, oamenii, cine i-au creat pe Anunnaki?

Conform studiilor lui Zecharia Sitchin (despre care am mai vorbit pe acest site destul de mult), există o planetă necunoscută în sistemul nostru solar, denumită Nibiru, și care ar fi situată la marginea sistemului. Această

planetă, față de celelalte planete, ar avea o orbită eliptică și s-ar mișca în sensul acelor de ceasornic. Nibiru s-ar fi ciocnit cu o altă planetă din sistemul nostru solar (Maldek) și astfel ar fi luat naștere Pământul. Orbita lui Nibiru ar trece prin sistemul nostru solar o dată la 3.600 de ani, lucru ce echivalează cu un an nibirian.

Această teorie controversată se bazează pe interpretarea lui Sitchin asupra unor vechi texte sumeriene, care și-ar avea originea în Biblie, în "Cartea Genezei". Tot Sitchin mai spune că planeta Nibiru ar fi locuită de așa-zișii Anunnaki (giganții din Biblie), în traducere însemnând "acei care au venit din cer pe Pământ". Anunnaki ar fi aterizat pe Pământ, l-ar fi colonizat, ar fi extras de pe Pământ aur și alte minerale și și-ar fi stabilit colonia în zona Iraq-ului de astăzi.

Anunnaki ar fi avut cunoștințe genetice superioare, căci ei ar fi creat omul modern de azi (Homo Sapiens), prin combinarea genetică a propriei lor rase cu omul-maimuță ce exista pe Pământ, Homo Erectus. Puteți citi foarte detaliat despre întreaga poveste Anunnaki în aceste articole: <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-1/>, <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-2/>, <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-3/>.

OK, să presupunem prin absurd că teoria lui Sitchin ar fi adevărată. Asta ar însemna că noi n-am fi fost creați de Dumnezeu, ci de către acești extraterestri, Anunnaki. O singură întrebare mi-o pun: Dacă Anunnaki ne-a creat pe noi, cine i-au creat pe Anunnaki? Nu trebuie să aibă și ei un Creator, ca Dumnezeu?

P.S. Dacă cineva m-ar întreba, în continuare, "cine l-a creat pe Dumnezeu", îi spun de pe acum că o asemenea întrebare e absurdă. Iar răspunsul îl poate găsi AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/ateismul-facut-sah-mat-cine-l-a-creat-pe-dumnezeu/>

n iezuit se destăinuie: Vaticanul are în locația HAARP din Alaska un radiotelescop secret! Cu ajutorul său, s-a descoperit o planetă gigantică, pe care se află o rasă extraterestră războinică!

De pe site-ul ufodigest.com am extras un mic interviu cu un iezuit care ar face parte din serviciile secrete ale Vaticanului. Acest iezuit vrea să dezvăluie niște informații absolut șocante! Așadar, haideți să urmărim interviul:

Iezuit: Sarcinile mele erau pur tehnice, iar cea mai importantă era aceea de a preda Vaticanului informațiile extrem de secrete care provin de la radiotelescopul deținut de Vatican în Alaska.

Reporter: Stați așa... La ce radiotelescop vă referiți? Nu știam că Vaticanul deține așa ceva în zonă.

Iezuit: Există așa ceva, este un radiotelescop cu tehnologii extrem de avansate, care este folosit doar de iezuiți. E localizat în interiorul unui parc industrial, folosit pentru a înmagazina petrol, aparent abandonat, situat în Alaska. Acest radiotelescop este complet camuflat.

Comentariu Lovendal: Nu-i așa că-i interesant? În Alaska se găsește HAARP. Oare în cadrul complexului HAARP sunt camuflate asemenea dispozitive secrete? Poate că până la urmă scopul HAARP n-a fost niciodată controlul vremii, ci comunicarea cu extraterestri, așa cum vom vedea mai jos.

Reporter: Când a fost construit aparatul și de ce Vaticanul detine atât de multe observatoare astronomice în întreaga lume?

Comentariu Lovendal: De exemplu, Vaticanul mai deține un telescop: telescopul VATT (Vatican Advanced Technology Telescope) în Mții Graham (Arizona, SUA).

Iezuit: Ce pot să vă spun este că acest radiotelescop a fost construit în anii 1990, cu scopul de a studia toate corpurile cerești anormale care se apropie de Pământ, similar cu ceea ce a făcut CIA cu unul dintre "ochii săi secreți," SkyHole 12. Papa Pius al XII-lea a fost informat că de sistemul nostru solar se apropie un corp

ceresc, pe care se află o rasă extraterestră războinică extrem de avansată. Această informație care v-o spun este strict secretă.

Radiotelescopul din Alaska ne-a oferit o informație preluată de la o sondă spațială (ce face parte din programul spațial SILOE) care a reușit să fotografieze o planetă uriașă care se apropie de sistemul nostru solar. Informațiile au fost primite în Alaska în luna octombrie 1995, iar de atunci au început și problemele mele. Am descoperit că aveam accesul la această informație, iar mai târziu am aflat că, în interiorul Vaticanului, au existat două tabere care s-au luptat pentru controlul acestor informații, care au fost clasificate dincolo de "Top Secret".

Comentariu Lovendal: E vorba iarăși de planeta X? Rasă războinică extraterestră care se află pe o planetă uriașă ce se apropie de noi!? O, Dumnezeule! Prea mult seamănă cu teoria lui Sitchin cu Nibiru și războinicii Anunnaki...

Cele 21 nume ale planetei X... În afară de Nibiru, avem și Iehova (!!), Lucifer, Pasărea Phoenix sau "Steaua albastră Blue Katchina"

Planeta X este una dintre marile enigme ale omenirii. Există o planetă uriașă, mare cât Jupiter, care aparține de sistemul nostru solar, dar care are o orbită foarte lungă și retrogradă, astfel încât ea apare în apropierea Pământului odată la câteva mii de ani? Acum 30 de ani, când ea a fost confirmată aproape oficial pentru prima dată (vezi știrea <http://www.lovendal.net/wp52/stirea-originala-din-1983-despre-descoperirea-planetei-x/>), entuziasmul în rândul oamenilor de știință era mare. Apoi, deodată, brusc, nu s-a mai vorbit de planeta X în rândurile academice, ca și cum ar exista un fel de conspirație a tăcerii... Dar, planeta X e cunoscută de mii de ani în istoria veche a omenirii. În acest articol (care e ca o ipoteză, nu ca un adevăr absolut!) vom trece în revistă toate numele sub care apare planeta X în diferite civilizații ale lumii:

- * "A 12-a planetă" sau Nibiru – sumerienii;
- * Marduk, "Regele cerurilor", "Marele corp ceresc" – babilonienii și mesopotamienii;
- * "Globul înaripat" – vechii evrei (i-au spus așa, datorită lungii sale orbite printre stele);
- * Apep, Seth – vechii egipteni;
- * Thyphon, Nemesis – vechii greci;
- * "Lordul celestial Shiva", "Zeul distrugerii" – vechii indieni;
- * Gung-Gung, "Marele negru", "Dragonul roșu" – vechii chinezi;
- * "Pasărea Phoenix" – fenicienii;
- * Iehova – vechii evrei (aici e o adevărată surpriză!);
- * Quetzalcoatl – mayașii;
- * Lucifer, Absintos – în Biblie, conform Apocalipsei lui Ioan (8:10-11): "10. Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste izvoarele apelor. Și numele stelei se cheamă Absintos. Și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare";
- * "Steaua albastră Blue Katchina" – indienii hopi.

Oare toate civilizațiile vorbeau despre aceeași planetă X?

Cu siguranță, Zecharia Sitchin n-a fost deloc o personalitate ștearsă. Creatorul “mitului Nibiru” a reușit să creeze cea mai mare panică apocaliptică în rândul omenirii din ultimul deceniu. Cartea de căpătâi a lui Sitchin, “Cea de a douăsprezecea planetă” conține “dovezi clare” conform cărora întreaga umanitate a fost creată de un grup de extraterestri (Anunnaki) ce au vizitat planeta între 450.000 și 13.000 î.Hr. Extraterestrii i-au creat pe oameni prin combinarea propriului lor ADN cu cel al proto-oamenilor care se găseau pe planetă. Oamenii rezultați prin această inginerie genetică ar fi fost folosiți pentru exploatarea minelor de metale de pe Pământ, de care aveau nevoie acești Anunnaki. De fapt, întreaga istorie detaliată este expusă într-o serie de 3 articole pe site-ul Secretele lui Lovendal (vezi prima parte a articolului <http://www.lovendal.net/wp52/anunnaki-extraterestrii-de-pe-nibiru-pe-pamant-o-istorie-de-450-000-de-ani-partea-1/>, precum și următoarele).

Sitchin, “un idiot și un prost”

Opera lui Sitchin este, de fapt, o capodoperă de manipulare lingvistică și interpretare alegorică. Sitchin este, fără doar și poate, bine documentat în arheologia și mitologia vechiului Sumer, locul de unde el și-a creat întreaga fabulație. Dar, punctele sale de vedere sunt în totală contradicție cu opiniile arheologice majoritare. Unii arheologi de renume, fără menajamente, l-au numit pe Sitchin drept “idiot și prost” în interpretările sale privind vechea civilizație sumeriană. Și asta întrucât el trăiește în propria sa lume. Traducerile și interpretările făcute de Sitchin nu sunt permise de comunitatea științifică, iar interpretările lui Sitchin privind “Epicile sumeriene” și alte texte antice descriu evenimente care pur și simplu nu s-ar fi putut întâmpla.

Reprezentarea grafică a sistemului nostru solar de către extraterestrii Anunnaki

Să luăm de exemplu celebrul “sigiliu Berlin”, inscripția sumeriană în piatră, pe care Sitchin își bazează întreaga teoria Annunaki. O parte din acest sigiliu (vezi poza din stânga) ar reprezenta sistemul nostru solar (Soarele și planetele), conform lui Sitchin, reprezentare a sumerienilor, care ar fi primit aceste informații de la extraterestrii Anunnaki. O primă observație: e ciudat că aceste planete, în loc să fie reprezentate în distanțe crescătoare față de Soare, ele sunt aranjate circular în jurul astrului nostru solar, de la Mercur la Pluto, în ordinea inversă acelor de ceasornic.

Să vedem cum interpretează Sitchin această figură:

Mica planetă Mercur este urmată de un Venus mai mare. Pământul are aceeași mărime ca și Venus, fiind acompaniat de Lună. Apoi, Marte este arătat corect ca fiind mai mic decât Pământul, dar mai mare decât Luna sau Mercur. Vechea reprezentare ne arată o planetă necunoscută nouă, considerabil mai mare decât Pământul, dar mai mică decât Jupiter și Saturn. Urmează apoi o pereche perfectă care se potrivește cu Uranus și Neptun. În final, Pluto, cea mai mică se află și ea acolo, dar nu unde-i locul pe care noi îl știm (după Neptun), ci între Saturn și Uranus.

Acum....cine știe puțină astronomie va râde copios la cele spuse de Sitchin. Și un copil isteț de clasa a IV-a ar putea găsi nenumărate greșeli la aceste aberații arătate de Sitchin. În primul rând, Mercur vine după Venus (presupunând că este planeta cea mică) sau este prezentat ca un satelit al lui Venus. În al doilea rând, Mercur are doar 1/3 din diametrul lui Venus sau Terra, dar e reprezentat mult mai mare (circa 3/4). În al treilea rând, Luna, la această scară, ar trebui reprezentată extrem de subțire, ca un punct minuscul, dar ea are o mărime destul de apreciabilă. În al patrulea rând, pe desen Marte e reprezentat ca având aceeași mărime ca și Pământul. În al cincilea rând, deși Jupiter-ul și Saturn-ul sunt de trei ori mai mari ca Uranus-ul și Neptun-ul, ele sunt desenate ca fiind de două ori mai mari. Pluto e reprezentat cât Pământul, deși e foarte puțin mai mare decât Luna. Aduceți-vă aminte că Sitchin pretinde că aceste reprezentări grafice nu sunt creația sumerienilor, ci ale extraterestrilor Anunnaki care ar trebui să știe totul despre sistemul nostru solar! Așa de buni astronomi sunt Anunnaki aștia că n-au știut să reprezinte inelele din jurul lui Saturn sau sateliții uriași ai lui Jupiter (Ganymede, de exemplu, care e mai mare decât planeta Mercur).

Unii o să spună: dar toate acestea sunt niște detalii minore, neimportante. Da, dar, trebuie să acceptăm prezența unei planete necunoscute, Nibiru și nu sunt știute lucruri elementare ale sistemului nostru solar?

Cunoștințele astronomice ale lui Sitchin: greșite și precare

Pentru a vedea cunoștințele de astronomie ale lui Sitchin, să extragem câteva din afirmațiile sale din “A 12-a planetă”:

(1) “Căldura Pământului provine din materialele radioactive, “prăjite” în interiorul Pământului cu o presiune imensă.”

Fals! Doar o mică parte provine din căldură această sursă.

(2) “Oamenii de știință sunt acum aproape siguri că Pământul și Luna s-au format cam din aceleași elemente, în aceeași perioadă de timp și au evoluat drept corpuri cerești separate.”

Fals! Teoria curentă spune că Luna s-a format din Pământ, care a fost lovit de un corp ceresc de mărimea planetei Marte.

(3) “Centura de asteroizi reprezintă, fără niciun dubiu, urmele unei planete care s-a spart în bucăți, astronomii fiind sigur că o asemenea planetă a existat.”

Fals! Teoria curentă spune că o asemenea planetă nu s-a putut forma niciodată datorită efectelor gravitaționale ale lui Jupiter. În plus, nu există nici masă suficientă pentru o asemenea planetă.

(4) “Legea lui Bode i-a convins pe astronomi că odată a existat o planetă între orbitele lui Marte și Jupiter”.

Dar, aceeași lege a lui Bode spune că trebuie să existe o planetă în locul Pământului, care, conform cosmologiei sumeriene a lui Sitchin, ar fi sosit mai târziu. Iată cum Sitchin se folosește de ceva, atunci când îi sprijină teoria, dar, când nu-i sprijină teoria, îl ignoră.

Dar, haideți să prezentăm, pe etape, teoria Nibiru a lui Sitchin:

Sitchin: 1) Sistemul nostru solar era așa cum îl știm, doar că Pământul și Luna lipseau, iar între Jupiter și Marte se afla o planetă (Tiamat).

Nimeni nu poate ști dacă acest lucru e adevărat, așa că, haideți să-i acordăm lui Sitchin prezumția că ar spune adevărul.

Sitchin: 2) Planeta Marduk (Nibiru) a sosit din spațiul extraterestru și a trecut în apropierea lui Neptun. Marduk este o planetă retrogradă, orbitând în direcția opusă celorlalte planete. Gravitația lui Neptun i-a înclinat orbita, așa că “a plonjat” în sistemul nostru solar. În același timp, gravitația lui Neptun i-a creat lui Marduk o crescătură.

Cosmologia curentă nu are cunoștință de vreo planetă uriașă care s-ar fi format într-o orbită retrogradă și extrem de excentrică. Dacă Neptun a atras-o pe Marduk, atunci și Marduk ar fi atras-o pe Neptun. Și totuși, orbita de astăzi a lui Neptun este una circulară, mult mai circulară decât cea a Pământului. Același lucru e valabil și în cazul lui Uranus. Apoi, gravitația lui Neptun ar fi afectat-o pe Marduk în toate părțile, nu ar fi existat doar o crescătură pe o parte a lui Marduk.

Sitchin 3: Planeta Marduk a trecut pe lângă Uranus, a cărei gravitație a făcut ca acea crescătură să se desprindă și s-au format astfel câțiva sateliți care orbitează planeta Marduk. Orbita ei s-a înclinat chiar și mai mult. Gaga, un satelit al lui Saturn, a fost împins și a devenit planeta Pluto din zilele noastre.

Să ne explice dl Sitchin cum a fost azvârlit satelitul Gaga atât de mult, încât a luat traiectoria planetei Pluto?? Și în plus, Pluto are o traiectorie circulară. Cum a fost circularizată această traiectorie?

Sitchin 4: Marduk s-a apropiat de Tiamat (planeta care exista între Marte și Jupiter), iar gravitația ei a început să deprindă bucăți din Tiamat.

Viziune cam copilărească asupra gravitației...

Sitchin 5: Marduk n-a izbit planeta Tiamat, dar Tiamat a fost lovit de sateliții lui Marduk. Tiamat a fost bombardat puternic, dar totuși a rezistat.

Bine, să presupunem că acest lucru e adevărat. Totuși, după o asemenea întâlnire cu un corp ceresc masiv retrograd, ambele planete ar fi trebuit să aibă orbitele serios schimbate.

Sitchin 6: Marduk a părăsit sistemul solar, trecând pe lângă Neptun.

E amuzant cum pe drumul de întoarcere, nicio planetă din sistemul solar nu mai pățește nimic...

Sitchin 7: Atunci când a revenit, Marduk s-a izbit de Tiamat. Jumătate de Tiamat s-a distrus și a devenit o centură de asteroizi, iar cealaltă jumătate a fost izbită încă o dată de unul din sateliții lui Marduk. Această jumătate a devenit Pământul, iar unul din sateliții lui Tiamat s-a transformat în Lună.

Total absurd și nebunesc. În primul rând, dacă Marduk s-a izbit de Tiamat, cum de nu și-a pierdut energia ca să-și schimbe orbita? Dacă Tiamat s-a izbit de Marduk și astfel s-ar fi format Pământul, cum a ajuns orbita Pământului să fie circulară? Este absolut imposibil pentru ca un asemenea corp ceresc să aibă o orbită circulară. Ce a accelerat Pământul cu câțiva kilometri pe secundă, astfel încât orbita să se circularizeze? Sitchin nu oferă niciun răspuns.

Sitchin 8: Marduk (Nibiru) are aceeași orbită și în ziua de astăzi, trece pe lângă Neptun și intră prin centura de asteroizi, într-o mișcare retrogradă, cu o orbită de 3.600 de ani.

N-a văzut-o nimeni, dar totuși ea există în imaginația lui Sitchin...

Iată câteva întrebări la care Sitchin și adepții săi nu poate oferi vreun răspuns satisfăcător:

(1) Dacă Nibiru are această orbită retrogradă ce trece prin planetele exterioare ale sistemului solar, o dată la 3.600 de ani, de ce nu a disturbat și orbitele circulare ale lui Jupiter, Neptun și Uranus?

(2) Cum a ajuns Kingu, Luna actuală, un corp ceresc ce are fața îndreptată doar spre Pământ, dacă a fost satelitul unui corp ceresc de două ori mai mare și cum de a devenit orbita sa atât de circulară?

(3) Unde e masa lipsă a planetei Tiamat? Masa totală a centurii de asteroizi nu e suficientă pentru o planetă de mărimea Pământului.

(4) Cum de chinezii, care erau în trecut astronomi de neîntrecut, n-au observat imensa planetă Nibiru niciodată?

Partea a doua a acestui articol AICI: <http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-2-anunnaki-acei-zei-de-pe-nibiru/>

În prima parte a articolului despre Sitchin și planeta Nibiru sau Marduk (<http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-1-cum-a-innebunit-lumea-cu-planeta-nibiru/>) am demonstrat că toată teoria formării Pământului (din ciocnirea unei foste planete Tiamat cu Nibiru) este una absurdă, încălcând cele mai elementare legi cunoscute ale fizicii. Astăzi vom vorbi despre extraterestrii Anunnaki, despre care Sitchin crede că se află pe planeta Marduk, iar din încrucișarea ADN-ului lor cu cel al vechilor băștinași de pe Pământ a rezultat o nouă specie, omul de astăzi. Cât de veridică este această teorie, vom vedea în continuare.

Ar putea exista viață pe Nibiru?

Mai întâi, trebuie să ne punem întrebarea: ar putea Marduk să găzduiască viața? În primul rând, ea este o planetă care se află la mare depărtare de Soare, în cea mai mare parte a orbitei sale (dacă să dăm credit lui Sitchin). Celelalte planete cunoscute ale sistemului solar sunt compuse, în special, din hidrogen lichid, metan înghețat și altele. În nicio planetă din sistemul nostru solar nu s-au găsit forme de viață, pentru că ele nu au apă lichidă (oricum, la o presiune rezonabilă), oxigen liber, carbon sau azot în cantități importante, toate aceste elemente fiind necesare pentru existența vieții. Marduk, având orbita atât de îndepărtată față de Soare, în cea mai mare parte a timpului, n-ar primi destule radiații solare pentru procesul de fotosinteză.

Extraterestrilor de pe Marduk le-au fost necesari 21.000 de ani pentru a construi un complex

Dar, de dragul jocului, să presupunem prin absurd că viața ar exista pe Marduk și aici ar trăi extraterestrii. Ce-au făcut aceștia? Au coborât pe Pământ ca să exploateze bogățiile Pământului. Și s-au apucat să construiască baze. O sarcină a naibii de grea pentru săracii Anunnaki, așa cum recunoaște însuși Sitchin:

“Sarcina a fost deosebit de complexă și consumatoare de timp. Enlil a stat în Larsa timp de 6 shar (21.600 de ani), în timp ce Nippur s-a aflat în construcție.”

Desigur, noi oamenii cei înapoiați, am construit toate orașele lumii în mai puțin de 5.000 de ani, iar celebrii Anunnaki le-au trebuit 21.000 de ani pentru a construi un simplu complex! Ca să nu mai vorbesc de faptul că nicio construcție a extraterestrilor n-a supraviețuit până în zilele noastre. Nici măcar un singur zid. Cam ciudat...

De ce aveau nevoie Anunnaki de aur și argint?

Tot conform lui Sitchin, extraterestrii de pe Marduk s-ar fi stabilit în Africa pentru a căuta în minele de pe Pământ metal prețios (aur, argint, cupru) care să-l ducă pe planeta lor de baștină, în scopuri tehnologice. Bizară teorie. În primul rând, pentru ridicarea a sute de tone de minereu era nevoie de un efort extraordinar al navelor lor spațiale, ce trebuia să înfrunte gravitația Pământului. De ce n-au încercat Anunnaki să caute minereu în asteroizi, acolo unde n-ar fi avut de-a face cu nicio gravitație? În al doilea rând, fierul, aluminiu și titaniul sunt mult mai folosite în construcția navelor spațiale.

De ce n-au creat Anunnaki roboți în munca de extragere a minereurilor?

Așa că Anunnaki se hotărăsc să extragă minereul... Atât de “inteligenți” sunt acești Anunnaki că nu folosesc instrumente avansate de extragere, ci munca manuală brută! Halal extraterestri! În loc să folosească mașini sau roboți, extraterestrii decid să combine propriul lor ADN cu cel al oamenilor care trăiau deja pe Pământ, pentru a crea... sclavul perfect! De ce să se complice în halul acesta, când locuitorii de pe Marduk ar fi avut la dispoziție posibilitatea creării unor roboți de exploatare? O ființă vie inteligentă, cum e omul, se putea răscula oricând... Căci chiar acest lucru s-a întâmplat, conform lui Sitchin. Răscoala oamenilor a provocat o supărare a “zeilor de pe Marduk” care au votat într-un consiliu distrugerea omenirii. Așa că au hotărât trimiterea unui potop pe Pământ. Dar, unul din zei, Enki, a avut o slăbiciune pentru un om, așa că l-a ajutat pe acesta să scape într-o corabie, împreună cu un grup de oameni și cu alte animale.

Construcțiile Anunnakilor, neputincioase în fața potopului, dar nu și arca lui Noe!

De acum înainte povestea seamănă extrem de mult cu cea din Biblie, iar Sitchin se folosește atât de citate din Biblie, cât și de cele din poveștile sumeriene. Sitchin consideră că potopul ar fi fost provocat de o bucată uriașă de gheață din Antarctica care s-a topit și s-a revărsat peste întreg Pământul.

Știința Annunakilor, însă, s-a dovedit încă o dată neputincioasă. În fața potopului, extratereștrii au plecat de pe Pământ, văzându-și construcțiile lor măturate de potop. Zeci de mii de ani de muncă duse pe apa sâmbetii, și la propriu și la figurat! Vorba fie între noi, ei n-au construit niciodată nimic, dar să-i dăm plăcere și lui Sitchin... Și o culme a ironiei: potopul a fost atât de imens, încât a măturat toată creația Anunnakilor pe Pământ, dar n-a reușit să distrugă corabia făcută de un om simplu, Noe. Erau mai inteligenți oamenii decât creatorii lor?

După potop, simțindu-se vinovați, Anunnaki au hotărât să-i învețe pe oamenii supraviețuitori agricultură și creșterea animalelor. De acum înainte, ei vizitează Pământul din când în când (conform lui Sitchin) și îi mai ajută pe oameni pe ici pe colo. Nu știu despre ce ajutor mai poate fi vorba, când Anunnaki au ei însuși destule probleme (de le-a luat 21.000 de ani să construiască un singur complex!)

Zei în costume de astronaut

Dar cum poate demonstra Sitchin existența “zeilor de pe Marduk”? În cartea sa, el ne prezintă o sculptură veche care ar reprezenta “un zeu în interiorul unui rachetă”. Dar dacă ei sunt cu adevărat zei, de ce sunt încuiați cu tehnologii învechite al unui film SF ieftin, cu rachete, microfoane și costume spațiale? Dacă ei sunt zei, de ce nu folosesc tehnologii divine, ca de exemplu călătoria intradimensională prin găurile de vierme, antigravitația, propulsia luminii solare sau rematerializările din găurile negre?

Sitchin interpretează greșit religia Mesopotamiei

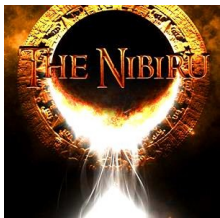
Dar, în general, câtă încredere trebuie să avem în Sitchin? Să-i dăm cuvântul lui Peter James, co-autorul cărții controversate “Secolele întunericului” care l-a criticat dur pe Sitchin pentru că a înțeles greșit literatura babiloniană:

“Sitchin folosește epopeea creației Enuma Elish ca fundație pentru cosmogonia sa, identificând tânărul zeu Marduk, ce a răsturnat vechiul regim al zeilor și a creat Pământul, cu cea de a 12-a planetă. Astfel, el interpretează teogonia babiloniană ca nașterea altor 11 planete. Numele babiloniene ale planetelor sunt bine stabilite, fără urmă de îndoială: Ishtar era zeitatea lui Venus, Nergal cea a lui Marte, iar Marduk cea a lui Jupiter, acest lucru fiind confirmat de sute de tabele astronomice și astrologice. Sitchin le ignoră pe toate acestea și desemnează identități planetare zeilor menționați în teogonie. De exemplu, Apsu, atestat ca zeu al apelor primăverii, devine Soarele! “Ea”, este în viziunea lui Sitchin, ba planeta Neptun, ba cosmonaut. Iar identitatea lui Ishtar ca planeta Venus, o caracteristică esențială a religiei mesopotamiene, nu este nicăieri menționată nicăieri în cartea lui Sitchin, ce o consideră pe Ishtar drept o femeie-astronaut.”

Totul pentru a-și vinde opera...

În mod evident, Sitchin e un om inteligent. El țese o poveste complicată, din bucăți de dovezi ce au supraviețuit din vechea civilizație sumeriană până în prezent. Sitchin face intenționat o serie de greșeli academice (fracturând citate, ignorând diverse fapte etc.), combină elemente de arheologie cu cele de știință modernă, pentru a crea un tablou extrem de atractiv. Totul doar pentru a vinde o literatură senzațională, ce speculează dorința sufletului uman pentru spectaculos.

Pentru a scăpa de încălzirea globală, oamenii trebuie să se ducă pe Nibiru pentru a lua înapoi aurul furat de Anunnaki...

Andy Lloyd este un autor care susține ideea că Soarele nostru are o stea-companion (numită "Steaua întunecată" sau "Steaua morții"), în jurul căreia orbitează mitica planetă Nibiru. Din acest punct de vedere, el se diferențiază de Zecharia Sitchin care e adeptul ideii că Nibiru orbitează în jurul Soarelui nostru, cu o perioadă de rotație de 3.600 de ani. Site-ul domnului Lloyd este acesta: <http://www.darkstar1.co.uk/>.

Precum știți, și eu sunt adeptul ideii că Soarele nostru s-ar putea să aibă un companion, în jurul căruia s-ar putea să se rotească mai multe planete. În schimb, așa cum m-am exprimat în aceste articole (<http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-1-cum-a-innebunit-lumea-cu-planeta-nibiru/> și <http://www.lovendal.net/wp52/sitchin-farsorul-mileniului-3-partea-2-anunnaki-acei-zei-de-pe-nibiru/>), eu nu cred în existența lui Nibiru, nici în a extraterestrilor Anunnaki. Dar, pe de altă parte, îmi place să prezint și punctele de vedere contrare, pentru că adevărul se poate naște numai din confruntarea de idei.

De aceea, în acest articol, voi vorbi despre punctul de vedere al domnului Lloyd cu privire la Anunnaki, aurul și încălzirea globală de pe Pământ. Extrag ideile principale din articolul său:

* Unul dintre cele mai curioase lucruri din teoriile lui Zecharia Sitchin este acela privind căutarea aurului de către Anunnaki. Descinderea lor pe Pământ a fost cauzată de înrăutățirea condițiilor de viață din lumea lor, Nibiru. Ei au venit pe Pământ pentru un singur lucru: aur. Și Anunnaki au venit pentru aur nu pentru valoarea sa intrinsecă, ci pentru că aveau nevoie de el pentru a fi "pompat" în atmosfera lui Nibiru.

* Pământul se confruntă în perioada aceasta cu problema încălzirii globale, iar specialiștii caută mai multe metode pentru a preveni efectele negative ale aceste încălziri. S-au propus mai multe soluții tehnice, printre care: lansarea în spațiul cosmic a unor oglinzi spațiale pentru redirecționarea luminii Soarelui sau introducerea în atmosfera Pământului a unor materiale reflective. Dar dacă, acum câteva sute de mii de ani, Anunnaki s-a confruntat cu aceeași problemă a încălzirii globale (cu care se confruntă omenirea azi) și au găsit drept soluție tehnică "pomparea" de material aurifer în atmosfera lui Nibiru?

* Există o legătură între schimbarea orbitei "Stelei întunecate" față de Soarele nostru și schimbările climatice de pe Pământ. Astfel, în urmă cu 4 milioane de ani în urmă, o epocă de gheață a început pe Pământ; înainte acestei date, timp de 40 de milioane de ani, Pământul nu avea deloc gheață: nu exista Polul Nord sau Polul Sud. Știința nu poate explica de ce în câteva milioane de ani Pământul are gheață, iar timp de zeci de milioane de ani, nu a existat deloc gheață. Această schimbare masivă a climatului pe Pământ a fost facilitată de schimbarea orbitei companionului Soarelui nostru.

* Anunnaki trăiesc într-o lume care orbitează în jurul Stelei Întunecate. Atmosfera planetei lor a fost supusă încălzirii globale în ultimii 4 milioane de ani, în timp ce lumea noastră s-a răcit. De aceea, ei au introdus aur în atmosfera lor: pentru a reflecta o parte din lumina Stelei Întunecate. De aceea, ei au venit aici, o planetă care, de fapt, este foarte toxică pentru ei. Acum, ei au plecat, poate că pentru că lumea lor se află în siguranță, în timp ce a noastră se apropie de abis.

* Poate că de aceea, noi ar trebui să ne ducem pe Nibiru să ne luăm înapoi aurul furat de Anunnaki, pentru a preveni supraîncălzirea planetei noastre. Și asta pentru că aurul rămas pe Pământ s-ar putea să nu ne ajungă...

Într-o mină din California s-a descoperit un mecanism complex de aprindere a focului, vechi de zeci de mii de ani! Oamenii din vechime erau chiar atât de involuați!?

Pe 13 februarie 1961, în timp ce efectua săpături în Munții Coso, de lângă Olancho, din California, geologul amator Mike Mikesell a descoperit ceea ce la început a crezut că era o piatră plină cu cristale. Dar a doua zi, când a tăiat piatra, a observat că aceasta ascundea, după cât se părea, rămășițele unui mecanism oarecare, un fragment de tub din porțelan și metal care semăna cu un aprinzător.

Misteriosul tub avea să stârnească o vie polemică. Deși obiectul nu a fost studiat amănunțit de cercetători independenți, piatra din prejurul lui – care este de fapt argilă – cuprinde cochilii și alte resturi fosilizate de cel puțin cinci sute de mii de ani. Se crede, de asemenea, că în învelișul geologic se află două obiecte, dintre care unul este asemănător cu un cui, și celălalt, cu o rondelă.

În opinia unor oameni de știință, această descoperire constituie un vestigiu tehnologic al unei civilizații străvechi, necunoscută de istorici; alții consideră că, dat fiind numărul mare de puțuri de mină abandonate din regiune, ar fi vorba de un obiect folosit la exploatarea miniere. În timp, „lumânarea” s-a înfundat în humă și s-a întărit, căpătând aspectul unei pietre.

Muntele Shasta din California, locul frecventat de locuitori ai vechii Atlantide, ce locuiesc acum în lumea subpământeană din Agartha?

În 1883, având în față perspectiva completă a Muntelui Shasta, unul din cele mai înalte piscuri ale Californiei, Frederick S. Oliver a început să noteze comunicări oculte primite de la Phyllos Tibetanul, un adept atlantic care i-a dezvăluit că, în urmă cu numai 13.000 ani Arizona era acoperită de Mit, o mare interioară. Peisajul extraordinar și defileul Marelui Canion din Colorado sunt rezultatul unui dans îngrozitor al scoarței solide a Globului, care a secăt apei din Golful California, lăsând în urmă fundul mării uscat (Deșertul Arizona).

Phyllos pretinde că într-unul din pereții de stâncă de la baza Muntelui Shasta se afla intrarea într-un templu uluitor, unde i-a întâlnit pe Maeștrii Frăției Lothiniene, cei care l-au învățat înțelepciunea religiei lor în timpul ultimei sale reîncarnări, în jurul anului 1885.

El afirmă că la poalele Muntelui Shasta locuiește o comunitate stranie care se materializează uneori, pe neașteptate, cu indivizi îmbrăcați în alb pur, cu sandale și părul lung, ondulat, având o înfățișare maiestuoasă. Din când în când, indivizi înalți și grațioși, cu o înfățișare ciudată și fruntea înaltă, apar din păduri și schimbă boabe de aur pentru diverse bunuri de consum, în orașele din apropiere. Ei evită să li se facă fotografii, dispărând brusc. Se spune că acești străini practică ceremonii nocturne, producând lumini strălucitoare sus în aer și iluminând clădiri din marmură și onix.

Profesorul Edgard L. Larkin, director al Observatorului de pe muntele Lowe din sudul Californiei, a văzut trei domuri aurii înălțându-se deasupra vârfurilor copacilor de lângă Muntele Shasta. Noaptea, cupolele au fost înconjurate de lumini albe. Localnicii descriu vase stranii, ca de argint, care s-ar fi înălțat în aer și ar fi plutit deasupra munților. Când automobilele se apropiau de zona respectivă, circuitele electrice li se blocau în mod misterios și motorul se oprea – fenomen asociat astăzi OZN-urilor.

Pe o piatră așezată vertical la marginea pădurii sunt gravate hieroglife, sub care e o inscripție: „Ceremonia de adorare a lui Gautama”. Se crede că muntele „Gautama” înseamnă „Continental America”. Totuși, Gautama era numele sacru al lui Buddha.

Analele Imperiului Chinez din 499 d.Hr. includ documentul „Frisong”, care descrie vizita preotului chinez budist Hoei-Shin în America Centrală și de Sud în secolul V. Se spune că acesta ar fi întâlnit în Mexic un rege numit Ichi. Se crede că un călugăr chinez, Fa Hsien, a acostat în Mexic în 412 d.Hr. Vizita preoților budiști, în urmă

cu multe secole, provoacă speculații privind posibilitatea ca acea sectă misterioasă să fie budistă, deși ceremoniile lor par a-i asocia cu extraterestrii.

Unii spirițiști pretind că Muntele Shasta ar fi frecventat de oameni din rasa Titan-Atlan, supraviețuitori din Lemuria și Atlantida ce locuiesc în lumea subpământeană din Agharta, de unde pornesc mai multe tuneluri spre civilizația noastră de la suprafață, unul din ele ieșind printre munții din California.

Un “clarvăzător la distanță” ne dezvăluie că sub un mare munte din Alaska s-ar afla o imensă bază subterană extraterestră, în care “alienii” seamănă foarte bine cu oamenii. O fi atlanți?

În iunie 2012, într-un articol interesant vorbeam despre cercetările secrete ale CIA în parapsihologie, și anume vederea la distanță (<http://www.lovendal.net/wp52/cercetarile-secrete-ale-cia-in-domeniul-parapsihologiei-proiectul-grillflame-si-vederea-la-distanța/>). Așadar, se cunoaște că CIA se folosește de “clarvăzători” pentru a obține informații acolo unde spionii nu pot ajunge. În cartea sa din 1997, “Remote Viewers” (adică “Cei care văd la distanță”), Jim Schnabel vorbește despre un fost agent CIA de vedere la distanță, pe nume Pat Price, care crede că în interiorul muntelui Hayes din Alaska, situat la nord-est de orașul Anchorage, s-ar afla una dintre cele mai mari baze extraterestre de pe Pământ.

Conform aceluiași Pat Price, extraterestrii care ar trăi în interiorul Muntelui Hayes, ar semăna extrem de mult cu oamenii și ei s-ar folosi de puterea gândului pentru a ne controla vehiculele noastre. Eu stau și mă gândesc că, dacă acești “extraterestri” seamănă extrem de bine cu oamenii (diferă doar inima, plămânii, sângele și ochii), poate că ei nu sunt cu adevărat extraterestri, ci o specie necunoscută de oameni care au evoluat în interiorul Pământului, poate chiar urmașii celebriilor atlanți. Desigur, asta în cazul în care informațiile lui Price ar fi adevărate.

Interesant e faptul că în zona respectivă, de-a lungul anilor s-au semnalat o activitate ozenistică susținută, ceea ce nu te poate pune decât pe gânduri. Și, oricum, Alaska pare a fi un teritoriu în care apar tot felul de descoperiri bizare, ca de exemplu, o masivă piramidă îngropată (<http://www.lovendal.net/wp52/socant-in-alaska-s-ar-afla-ingropata-o-piramida-gigant-de-350-de-metri-inaltime-in-zona-triunghiului-bermudelor-din-alaska/>) sau giganti de 3 metri cu 6 degete (<http://www.lovendal.net/wp52/265>

Ikal, umanoidul brunet ce zboară prin aer și care răpește femei. Extraterestru sau un locuitor necunoscut al Pământului?

În seara zilei de 24 noiembrie 1967, un antropolog din Berkeley, California a rămas uimit să vadă (în timp ce studia obiceiurile indienilor tzeltal dintr-o regiune mexicană) ceea ce părea a fi o stea strălucitoare deplasându-se cu repeziciune pe cer. Avea o lumină puternică, care se micșora din când în când și mergea în direcția opusă drumului pe care îl urmează Soarele (adică de la vest la est). A aflat de la localnici că acea lumină strălucitoare reprezenta un ikal, un umanoid brunet, înalt de un metru, despre care se spunea că vine din altă lume, zburând deseori cu un sistem de propulsie ca de rachetă, fixat pe spate.

Gordon Creighton, membru al Institutului Antropologic Regal, o autoritate recunoscută în întreaga lume în domeniul fenomenelor OZN și care a locuit un timp în Mexic, ne spune că pentru cei din tribul tzotzil, vecini cu tribul tzeltal, Ikal e cea mai obișnuită formă a Zeului Morții, cel ce zboară prin aer și fură femei, amintind probabil de acel „Erl Konig” atât de temut în Germania medievală.

În timpul ultimilor 20 ani au fost raportate numeroase incidente referitoare la unele sfere luminoase din care au ieșit creaturi negre, ca niște pitici, care au atacat oamenii, folosind deseori o lumină orbitoare, paralizantă. Poate că acești umanoizi nu sunt creaturi din spațiul extraterestru, ci niște locuitori necunoscuți ai Pământului, care s-au naturalizat de mult. Aztecii credeau că noaptea, atât de prielnică stafiiilor, se umplea singură de monștri fantastici, femei pitice cu părul în vânt, capete de mort care fugăreau călătorii, creaturi fără cap și fără picioare care gem și se rostogolesc pe Pământ, prevestind nenorociri. Oare, acești ikal doar îi înspăimântau pe azteci, mayași și incași ?

Triunghiul Nevadei, noul “Triunghi al Bermudelor” din SUA, locul unde avioanele se prăbușesc și dispar inexplicabil

Nevada este unul din statele care compun SUA, o mare parte din el fiind situat într-o zonă deșertică. Multe părți din Nevada sunt nelocuite (datorită condițiilor improprie) și, chiar și așa, pe acest teritoriu se întâmplă lucruri ciudate, la fel ca în Triunghiul Bermudelor (<http://www.lovendal.net/wp52/marturie-socanta-a-unui-supravietuitor-al-triunghiului-bermudelor-orizontul-disparuse/>). Și asta pentru că, pe baza statisticilor din ultimii 60 de ani, s-a constatat că 2.000 de avioane s-au prăbușit, ceea ce duce la o medie de 3 avioane pe lună. Cam multe avioane prăbușite, într-un teritoriu puțin locuit și tranzitat. De aceea, unii vorbesc de “triunghiul Nevadei”. Dar, și mai interesant e faptul că în Nevada se găsește celebra “Bază 51”, o posibilă bază americană pentru OZN-uri (<http://www.lovendal.net/wp52/baza-51-o-posibila-baza-americana-pentru-ozn-uri/>).

Unul dintre cele mai celebre cazuri de dispariție a fost acela al lui Steve Fossett, care, pe 3 septembrie 2007, a plecat cu avionul pentru a face un zbor care trecea prin Triunghiul Nevadei. Deși autoritățile l-au căutat mult timp, nici el și nici avionul său nu a fost găsit. După o lună de căutări, autoritățile au încetat operațiunea. În septembrie 2008, un excursionist pe bicicletă care se afla în munții care separă Nevada de California a găsit actele de identitate ale lui Fossett. Mai târziu, după câteva zile, au fost găsite și rămășițele avionului său. Nu exista nicio cutie neagră a avionului, prin care să se afle de ce acesta s-a prăbușit. Cadavrul lui Fossett n-a mai fost găsit niciodată.

Forțele navale chineze și americane s-au unit în Oceanul Pacific, pentru a lupta împotriva unei amenințări extraterestre periculoase

Prezint o știre de pe veteranstopday.com...o informație greu de verificat, dar trebuie să înțelegeți că în lumea aceasta a conspirațiilor informațiile sunt greu de probat. Așa că...luați-o ca pe o ipoteză. Subiectul acestei știri: forțele navale americane și chineze s-au unit împotriva unei amenințări extraterestre. Citez din articol:

Un serviciu secret asiatic a confirmat că are loc o operațiune comună navală între SUA și China, o operațiune pentru a combate ceea ce ar fi “o amenințare extraterestră extrem de periculoasă”. Operațiunile navale au fost confirmate de mai mulți, deși partea americană nu a recunoscut acest lucru. O parte din navele chineze se pare că au fost observate în largul coastelor californiene. Cât despre natura amenințării extraterestre...aceasta reprezintă un secret la nivel extrem de înalt.

Dar iată care ar fi zvonurile:

- ⌘ Echipajele extraterestre operează din bazele submarine.
- ⌘ Armele avansate americane sub-orbitale au fost desfășurate de la Baza aeriană Vandenburg.
- ⌘ OZN-urile nu mai sunt detectate cu tehnica convențională, ci cu nano-tehnologie, folosindu-se senzori microscopici, pentru a monitoriza “faliile dimensionale” și “distorsiunile temporale”, aspecte discutate în serialul “Dosarele X”.
- ⌘ Opoziția extraterestră este agresivă și dușmănoasă.
- ⌘ Amenințarea extraterestră se limitează la bazinul Oceanului Pacific.
- ⌘ Cooperarea Chinei vine din faptul că o mare parte din flota americană este concentrată în Golful Persic.

P.S. E posibil ca acest zvon să fie doar o intoxicare din partea celor care doresc să creeze panica invaziei extraterestre. Mă miră cum știrea se aseamănă mult cu scenariul filmului “Battleship” (2012), în care forțele navale ale mai multor state se unesc pentru a distruge o invazie extraterestră (vezi articolul:

<http://www.lovendal.net/wp52/in-noua-megaproductie-battleship-2012-illuminati-sub-masca-hollywood-ului-promoveaza-din-nou-ideea-atacarii-omenirii-de-catre-extraterestrii-cei-rai/>). Iar această idee este esențială

pentru Oculta Mondială, întrucât noua ordine mondială (adică unirea oamenilor sub o singură autoritate) nu poate fi înfăptuită decât prin inventarea unei amenințări extraterestre (vezi articolul:

<http://www.lovendal.net/wp52/marea-manipulare-a-oculte-mondiale-crearea-unei-amenintari-extraterestre-inventate/>). Cât despre bazele extraterestre subterane, chiar eu am scris un articol despre ea anul acesta

(<http://www.lovendal.net/wp52/consiliul-andromeda-a-distrus-o-masiva-baza-submariana-reptiliana-de-sub-golful-bengal/>). Desigur, și ea trebuie văzută în lumina acestei dezinformări...

Cubul cel negru” din jurul Soarelui se întoarce! De fapt, e vorba de un uriaș hexahedron, mai mare ca planeta Jupiter! Unii zic că ar putea fi “noul Ierusalim” din Biblie...

În decembrie 2012, scriam acest articol (<http://www.lovendal.net/wp52/satelitul-soho-surprinde-de-pest-un-an-de-zile-un-cub-negru-bizar-aflat-in-fata-soarelui-ce-naiba-o-fi/>) în care vorbeam despre un cub negru bizar, aflat în fața Soarelui și surprins timp de 1 an de către satelitul SOHO al lui NASA. Spuneam atunci următoarele:

“Într-una din fotografiile asupra Soarelui ale lui SOHO a fost observat un cub negru. El e “negru”, întrucât nu este atât de fierbinte cum este Soarele. Dacă e un OZN, e o formă extrem de ciudată, întrucât observațiile asupra lor arată că ele posedă, de obicei, forme sferice. Oricum, mie acest cub negru mi-aduce aminte de piatra sfântă a musulmanilor de la Mecca (...) Dar surpriza nu se oprește aici. Cubul negru a apărut pe 21 decembrie 2012...însă el a mai fost observat și alte dată: pe 27 septembrie 2012, pe 23 iulie 2011, pe 28 iunie 2011, pe 20 iunie 2011, pe 13 iunie 2011 (vezi fotografiile de mai jos). Că e cub și nu un simplu pătrat, se poate observa clar din fotografia de pe 23 iulie 2011. Deci, ce e cu acest cub bizar?”

Să știți că acest cub n-a dispărut... din contra, el apare din ce în ce mai des în fotografiile SOHO.... cam de 5 ori pe lună! Ultima oară (așa cum se observă în fotografia de mai sus), cubul apare acoperit parțial de lentila camerei video ce acoperă centrul Soarelui pentru protecție (altfel, lentila ar fi pur și simplu arsă de lumina puternică a Soarelui). Unii spun că ar fi vorba de pixelizare, dar în fața cercului roșu care acoperă parțial cubul nu se observă niciun pixel (așa cum rezultă și din videoclipul de mai jos).

Autorul videoclipului de mai jos, crede că ar putea fi vorba de un hexahedron, adică un fel de “cub”, în care o parte din fețe nu sunt pătrate (ca în cazul cubului), ci dreptunghiulare. Orice ar fi, obiectul e extrem de masiv... comparativ cu mărimea Soarelui, el pare mai mare ca planeta Jupiter!

Unii merg mai departe cu imaginația, și cred că acest “cub” sau hexahedron n-ar fi altceva decât “noul Ierusalim” care s-ar întoarce pe Pământ, conform celor spuse în Apocalipsa lui Ioan:

“10. Și m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu,

11. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preț, ca piatra de iaspis, limpede cum e cristalul.

12. Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți douăsprezece îngeri și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

13. Spre răsărit trei porți și spre miazănoapte trei porți și spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți.

14. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie și în ele douăsprezece nume, ale celor douăsprezece apostoli ai Mielului.

15. Și cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei.

16. Și cetatea este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă.

17. Și a măsurat și zidul ei: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura omenească, care este și a îngerului.”

Soarele este o “poartă stelară” prin intermediul căreia se poate călători instantaneu în orice colț al Universului

Trebuie să recunosc că sunt un fan al fizicianului iranian Nassim Hamein, nu neapărat întrucât afirmațiile sale ar fi 100% adevărate, ci pentru ingeniozitatea lor. Întotdeauna am admirat persoanele cu idei inovative și posibil reale. Într-un articol publicat în octombrie 2010 (<http://www.lovendal.net/wp52/vulcanii-de-pe-pamant-sunt-folositi-de-ozn-uri-ca-porti-stelare/>) Hamein spunea printre altele:

“OZN-urile există și ele vin din alte locuri din Univers, ajungând la noi prin intermediul Soarelui, a Pământului sau a altor planete. Fizicianul iranian consideră că fiecare Soare conține câte o gaură neagră. Orice civilizație extraterestră care dorește să intre în sistemul nostru solar cu ajutorul unor nave gigantice, de mărimea Pământului, ar face-o prin “poarta stelară” a Soarelui nostru. Astfel, se pot explica mai bine petele solare. Dacă, însă, OZN-ul este de dimensiuni mai mici, acesta ar putea folosi vulcanii ca “poartă stelară”.

În articolul publicat ieri, 13 martie 2012 (<http://www.lovendal.net/wp52/conform-fotografiilor-nasa-in-soare-a- aparut-un-triunghi-misterios-iluzie-optica-sau-altceva/>) vorbeam despre posibilitatea ca triunghiul misterios văzut în interiorul Soarelui să fie pur și simplu o “poartă stelară” pentru călătoriile stelare, gândindu-mă astfel la ideile fizicianului Hamein.

Dar iată câteva din ideile sale despre aceste “călătorii stelare”:

De ce “Zei Soare” au fost numiți așa de civilizațiile antice?

“Zei Soare” din mitologiile lumii trebuie să fi fost așa dintr-un anumit motiv. Ei au fost numiți “Zei Soare” în toate civilizațiile antice egiptene, mayașe, chineze etc. Iar motivul e simplu: stelele au fost folosite ca porți stelare pentru a merge dintr-o parte a galaxiei în alta. De aceea, de exemplu, tradițiile antice din multe țări vorbesc despre Soare ca “ușa” din care provin “Zei Soare”. Ei vorbesc despre gaura neagră din centrul galaxiei noastre, adică de Soarele Central, de la care pot fi accesate toate stelele din galaxie. Așadar, dacă intrăm în Soare, ajungem în centrul galactic, iar de acolo, în alt sistem solar al galaxiei.

Gaura neagră din mijlocul Soarelui

Referitor la petele solare, în spectrul optic ele apar ca fiind negre. Petele solare sunt vizibile atunci când Soarele devine foarte activ. Dacă vă uitați cu atenție la petele solare, atunci putem vedea cum focul de la suprafața Soarelui este absorbit în interior. O pată solară este un vartej imens aflat în mijlocul Soarelui... așadar nu este un eveniment de suprafață. Dar, în mijlocul Soarelui se află o imensă gaură neagră, lucru observabil prin intermediul petelor solare.

Poți călători fără probleme prin întreaga galaxie

Dacă ar trebui să călătorești prin întreg Universul, iar totul din Univers este o singularitate, atunci ai putea construi o navă spațială care ar putea călători în interiorul singularității. Acea navă ar trebui să aibă o forță în centru ca și singularitatea însăși. Și ai putea intra printr-o singularitate locală, și, întrucât singularitatea este conectată cu toate lucrurile, ai putea ieși oriunde ai dori în Univers. Și, de fapt, ai putea urma o progresie liniară a acelei călătorii. Deși îți va lua câteva secunde pentru a călători de-a lungul galaxiei, va trebui să treci prin singularitatea Soarelui, prin singularitatea centrului, și apoi să ieși printr-o altă singularitate a unui alt sistem solar, în alt colț al galaxiei. Poți chiar trece dintr-un centru galactic în alt centru galactic, și să ajungi oriunde îți dorești. De aceea, vom fi capabili să-i vedem pe “Zei Soare” intrând și ieșind din Soare.

Enigma latitudinii 19°47'

Nassim Hamein mai spune un lucru foarte interesant: faptul că în jurul latitudinii de 19°47' se găsesc marea majoritate a găurilor negre. De exemplu, vulcanii mexicani se află situați la latitudinea de 19°47'; acolo există o foarte importantă activitate ufologică, pe același principiu că vulcanii reprezintă “găurile negre” ale Pământului, de unde provin OZN-urile. Tot la 19°47' găsim situate piramidele; la aceeași latitudine se află și “marea pată roșie” de pe Jupiter. Coincidență? Normal că nu!

Mai jos puteți urmări o parte din conferința lui Nassim Hamein, ce am tradus-o în premieră în limba română. Păcat că videoclipul se termină prea brusc, pentru că abia de atunci începea să fie mai interesant.

P.S. Tare amuzantă a fost partea cu NASA din videoclip. Agenția spațială americană a postat un videoclip de la sonda spațială SOHO în care se puteau observa niște obiecte ciudate care se apropiau de Soare. NASA a numit aceste obiecte drept comete, deși toată lumea știe că orice cometă mai are și o coadă... Văzând ridicolul situației, NASA a scos videoclipul de pe Internet, dar lumea a devenit mai suspicioasă. Așa că l-au repus... numai că de data aceasta, obiectele respective aveau coadă! Incredibil, cât de proști ne cred cei care conduc NASA...

Reptilienii ANUNNAKI: Secretul Suprem al Omenirii

14/09/2012

“Atunci când luau formă umană ei se mișcau printre noi, dar numai vederii noastre apăreau ca oameni. Aveau cap de șarpe (...), dar apăreau omului ca oameni între oameni. S-au strecurat în consilii, luând forma oamenilor, eliminând prin vicleșugurile lor pe șefii regatelor luând forma lor și domnind asupra oamenilor. Numai prin magie puteau fi descoperiți (...). Din regatul umbrelor ei au căutat să distrugă omul și să conducă în locul lui.”

(Thoth Atlantul despre Reptilienii Anunnaki – Tăblițele de Smarald: Tăblița 8 – CHEIA MISTERELOR)

Aceasta Conspiratie Planetara este gandita de catre niste extraterestrii, dar adevarata conspiratie este defapt sa ne induca ideea ca ei nu ar exista fiind totul doar poveste. Existand dovezi in toate civilizatiile antice, acestea nu mai pot fi considerate SF. sau povesti, evolutionismul lui Darwin fiind acum o poveste grozava. Majoritatea persoanelor in proportie de 90%, nu cred in asa ceva, dar totusi dovezile sunt chiar foarte multe. Crezi ca stii totul despre reptile...ei bine nu sti nimic... Citat pe scurt din secretul Suprem de David Icke: “Nu spune nimic despre reptile... Sunteti pregatiti? Mi-as fi dorit sa nu fiu nevoit sa fac o introducere la povestea care urmeaza, caci nu va face decât sa o complice, expunându-ma oprobiului public si ridicularii generale. Dar, fie ce-o fi! Nu am dat niciodata înapoi în fata unor asemenea argumente. Dupa parerea mea, Anunnaki si martienii albi de care vorbeste Brian Desborough nu sunt aceiasi oameni, desi nu este exclus sa fi existat o legatura genetica între ei. Dupa ce am pus laolalta dovezile, punctele de vedere, studiile si opiniile pe care le-am adunat în toti acesti ani pe aceasta tema, am ajuns la concluzia ca Anunnaki sunt o rasa de origine genetica reptiliana.

În literatura OZN-istica ei sunt cunoscuti pur si simplu sub numele de extraterestri reptilieni. De altfel, nu sunt singurul care crede acest lucru. Sincer sa fiu, am ramas uimit cât de multi oameni din epoca noastra sunt deschisi în fata acestei posibilitati, ajungând de multe ori la aceeasi concluzie prin propriile lor cercetari. Printre ei se numara inclusiv unii care ar fi râs de aceasta idee nu cu mult timp în urma. Dr. Arthur David Horn, fost profesor de antropologie biologica la Universitatea de Stat din Colorado, Fort Collins, credea pâna nu demult cu toata convingerea în teoria darwinista a evolutiei umane, respectiv în dezvoltarea lenta a speciei umane, urmând principiul supravietuirii celui mai puternic. Pornind de la dovezile pe care le-a descoperit, el a ajuns astazi sa creada ca umanitatea a fost fabricata genetic de extraterestri si ca o rasa de reptilieni controleaza planeta de mii de ani (inclusiv la ora actuala).

Concluziile mele sunt identice cu ale lui, desi personal am urmat o cu totul alta cale în viata. Studiile doctorului Horn sunt prezentate detaliat în excelenta sa carte, Originile extraterestre ale umanitatii, în care sugereaza ca rasa pe care Tablitele Sumeriene o numesc Anunnaki este o rasa reptiliana (lucru cu care sunt pe deplin de acord). Faimosul astrofizician britanic Fred Hoyle a afirmat într-o conferinta de presa tinuta în anul 1971 ca lumea este controlata de o forta care se poate manifesta în forme diferite. “Ei sunt pretutindeni, le-a spus el jurnalistilor uluiti: în cer, în apa si pe pamânt...”, adaugând ca “ei” controleaza umanitatea prin puterea mintii. Stiu ca suna bizar, dar va trebui sa cititi integral cartea de fata pentru a va da seama cât de multe dovezi sustin aceasta teorie.

Daca veti prefera sa renuntati la lectura (acum sau dupa alte câteva capitole) pentru ca aceasta afirmatie încalca toate convingerile dumneavoastra, veti rata sansa de a va convinge ca pâna si cele mai neverosimile

ipoteze din cele pe care le voi prezenta în continuare sunt adevărate, fiind susținute de o avalanșă de dovezi. Cu cât am adunat mai multe informații incredibile, cu atât mai convins am ajuns să fiu că avem de-a face cu două situații distincte, care au evoluat în paralel. Pe pământ au existat și alte rase extraterestre (și încă mai există) în afara de cei pe care vechii sumerieni îi numeau Anunnaki, iar alte texte antice: Rasa Sarpelui. Nu este exclus ca celelalte rase de extraterestri să se fi luptat cu acești Anunnaki. Texte din toate culturile antichității descriu aceste “razboaie ale zeilor” și este posibil ca ele să se refere la conflicte între diferite rase extraterestre, nu doar la facțiunile Anunnaki rivale de care vorbesc Tablitele Sumeriene.

Chiar și în epoca modernă există nenumărate relatări ale unor oameni care pretind că au văzut umanoizi cu pielea și fața ca de șopârlă, și cu ochii bulbucăți ca la broaște. Unul din investigatorii fenomenului extraterestru este Jason Bishop III (un pseudonim). Acesta afirmă că, în majoritatea lor, reptilienii sunt mai înalți ca oamenii și au sângele rece, la fel ca reptilele de pe pământ. Sunt mult mai puțin sensibili din punct de vedere emoțional ca oamenii, și cei mai mulți dintre ei au dificultăți în a-și exprima iubirea, deși sunt foarte inteligenți și au cunoștințe tehnologice extrem de avansate. În trecut fie vorba, această descriere corespunde perfect atitudinilor și comportamentului Frației care controlează lumea de astăzi. Relatarile moderne referitoare la reptilienii se potrivesc într-un tot cu descrierile multor “zei” din textele și legendele antice. De pildă, între anii 5000-4000 î.Ch. a existat o cultură numită Ubaid, anterioară Sumerului. Pe teritoriul Irakului de astăzi au fost găsite figurine care desemnează zeii acestei culturi și care aveau forme evidente de umanoizi cu fețe de șopârlă. În secțiunea ilustrațiilor apare imaginea unei asemenea figurine asemănătoare unei șopârle, care ține în brațe un copil care pare o șopârlă în miniatură. Regiunea în care au fost descoperite vestigiile culturii Ubaid, dar și cele ale culturii sumeriene de mai târziu, joacă un rol important în povestea noastră, figurinele Ubaid prezentând grafic “zeii” care au dominat multe civilizații antice.

Culturile din America Centrală au un zeu în forma de șarpe înaripat, Quetzalcoatl; indienii hopi aveau zeul-șarpe cu pene, Baholinkonga, iar cultura indienilor nord-americani este împânzită de imagini cu serpi, inclusiv misteriosul munte în forma de șarpe din Ohio; indienii din India vorbesc de zeii reptilienii, Naga (o rasă de “demoni” în legendele indiene, al căror nume înseamnă “Cei care nu merg, ci se târasc”); egiptenii aveau propriul lor zeu-șarpe, Kheph, faraonii fiind deseori ilustrați alături de serpi; fenicienii îl aveau pe Agathodemon, un alt zeu-șarpe; populația voodoo are un zeu pe care îl numeste Damballah Wedo, cu forma de șarpe; iar ebraicii îl aveau pe Nakhustan, Șarpele de Bronz. Stravechiul zeu al britanicilor, pe care îl considerau Conducătorul Lumii în forma de Dragon, era numit HU, de unde s-ar putea să provină termenul de Hu-man (n.n. om/uman în limba engleză). Simbolul discului înaripat al sumerienilor, care apare în întreaga lume antică, era alcătuit din doi serpi. Simbolismul sarpelui și asocierea lui cu “zeii” antici poate fi găsit pretutindeni în lume. În cartea sa, Adorarea Sarpelui, reverendul John Bathurst Deane scrie: “... Unul din cei cinci constructori ai Tebei [în Egipt] a fost numit după zeul-șarpe al fenicienilor, Ofhion... Primul altar din Atena ridicat ciclopilor a fost cel închinat lui ‘Ops’, zeul-șarpe... Adorarea simbolică a sarpelui era atât de obișnuită în Grecia încât Iustin Martirul i-a acuzat pe greci că au introdus-o în misterele tuturor celorlalți zei. Atunci când își aleg o bucată de teren pentru a-și construi o casă sau un mormânt, chinezii au o superstiție: o ating cu capul, coada și picioarele șopârlelor care traiesc sub pământ”. Nu este exclus că dragonii care scot foc pe nări și serpini malefici care apar în toate legendele lumii să își aibă originea în “zeii” reptilienii care au acționat cândva la vedere, cu mii de ani în urmă. Textele stravechi îi numesc pe aceștia oamenii-serpi, iar Biblia face referiri frecvente la simbolistica sarpelui. Deși nu toate simbolurile care includ serpi se referă la aspectul reptilian al acestora, sunt destule care intra totuși în această categorie.

O altă temă comună care apare în textele antice este cea referitoare la locurile sacre pazite de dragoni sau de serpi. Cel mai cunoscut exemplu de acest fel în Occident este șarpele din Grădina Edenului, dar temă este universală. Persanii vorbeau de o regiune a fericirii absolute numită Heden, mai frumoasă decât tot restul lumii la un loc. Acesta a fost salășul primordial al primului om, înainte ca acesta să fi fost tentat de un spirit malefic care a luat forma unui șarpe și care l-a ispitit să guste din fructele unui copac. Hinduismul vorbește de arborele banyan sub care Krishna, “Iisus” al indienilor, s-a așezat pe un șarpe încolăcit, revărsând cunoașterea spirituală asupra umanității. Grecii antici aveau tradiția Insulei celor Binecuvântați și a Grădinii Hesperidelor, în care creștea un copac ce producea merele de aur ale nemuririi. Aceasta grădină era protejată de un dragon. În cartile sacre chineze se vorbește de o grădină în copacii care creșteau fructele nemuririi, pazită tot de un șarpe înaripat, numit dragon. Legende mexicane au o variantă a legendei Evei în care apare un șarpe urias de sex masculin. O altă legendă hindusă descrie muntele sacru Meru, pazit de un dragon înfricosător. Peste tot regăsim aceeași temă a locurilor sacre pazite de dragoni înfricosători și de reptilienii pe jumătate umani, care le ofera oamenilor cunoașterea spirituală.

Cine sunt și de unde vin ei?

Exista trei origini posibile atribuite reptilienilor Anunnaki care intervin în afacerile oamenilor:

- 1) sunt extraterestri;
- 2) sunt intra-terestri care traiesc în interiorul pamântului; si
- 3) manipuleaza umanitatea dintr-o alta dimensiune, prin “posedarea” corpului uman.

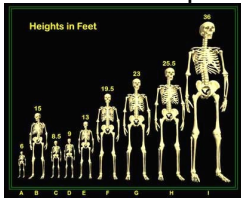
Dupa parerea mea, toate cele trei ipoteze sunt adevarate. Figura 4 Constelatia “Dragonului” sau Draco, în raport cu care sunt aliniate multe monumente antice. Sunt ei extraterestri? Cercetatorii fenomenului reptilian au tras concluzia ca cel putin o parte dintre aceste fiinte provin din constelatia Draco (vezi Figura 4). Aceasta include steaua Thurban, considerata cândva Steaua Nordului, în functie de care sunt orientate piramidele egiptene. Potrivit studiilor lui Graham Hancock, stravechiul complex de temple de la Angkor Wat, în Cambogia, reprezinta o replica a constelatiei Draco, asa cum trebuie sa fi aratat ea în anul 10.500 î.Ch. În aceasta epoca, pamântul si locuitorii sai, oameni si extraterestri deopotriva, abia îsi reveneau dupa marele cataclism care s-a produs în jurul anului 11.000 î.Ch., reconstruindu-si civilizatia.

Autorul si cercetatorul Robert Bauval afirma ca piramidele de la Gizeh sunt aliniate în functie de stelele din “centura” lui Orion, asa cum trebuie sa fi aratat ele în jurul aceluasi an 10.500 î.Ch., când Orion se afla în punctul cel mai de jos al ciclului sau (din câte înțeleg, de pe Orion provine o alta rasa de extraterestri care opereaza pe planeta noastra). La fel ca alti cercetatori, Hancock sugereaza ca Sfinxul cu trup de leu de la Gizeh, despre care se crede ca este mult mai vechi decât a fost datat de istorici, trebuie sa fi privit cu fata catre constelatia Leului în aceeasi perioada de timp. La ora actuala se fac cercetari legate de o structura fantastica aflata sub apele Japoniei, care ar putea fi de asemenea veche de cel putin 10.500 de ani. Multi oameni au pus la îndoiala aceste descoperiri, în special sincronizarea piramidelor de la Gizeh cu constelatia Orion, dar tema merita sa fie cercetata în continuare, chiar daca nu toate detaliile sale sunt adevarate.

La urma urmei, descoperirea adevarului nu reprezinta niciodata un lucru usor, cu atât mai mult daca are o vechime atât de mare. Este uimitor cum niste structuri si temple atât de vechi, aparținând unor culturi aparent fara legatura unele cu altele, se aliniaza între ele cu o precizie astronomica, matematica si geometrica atât de mare. Dar poate ca acele culturi nu erau fara legatura unele cu altele. Asa cum vom vedea în continuare, ele aveau o origine comuna. Templele din Angkor Wat sunt acoperite cu imagini ale reptilienilor, caracteristica specifica tuturor culturilor antice, inclusiv cea egipteană, cea din America Centrala si cea indiana. În studiul sau referitor la misterioasele turnuri rotunde din Irlanda, profesorul Phillip Calahan afirma ca acestea sunt pozitionate cu o sincronicitate remarcabila în functie de constelatiile vizibile pe cerul dinspre nord în timpul solstitiului de iarna. Dar cel mai perfect se aliniaza turnurile cu constelatia... Draco. Daca am trasa un desen urias al constelatiei Draco pe întregul teritoriu al Irlandei, afirma Calahan, ochii si capul dragonului ar fi situate de o parte si de alta a Lough Neagh, chiar în centrul Irlandei de Nord. Partea de est a Lough Neagh este situata în apropierea capitalei Belfast. De aceea, capul constelatiei Draco este situat la sol exact în Irlanda de Nord, acea regiune micuta care a fost atât de zguduita de crime si de suferinta în ultima vreme.

Pâna la sfârșitul lecturii cartii de fata, cei care nu sunt familiarizati cu simbolismul îsi vor da seama cât de mare este puterea acestuia de a atrage energie (pozitiva sau negativa) într-un anumit loc. John Rhodes, unul din cei mai mari specialisti în domeniul reptilienilor, afirma ca acestia ar putea fi invadatori veniti din spatiul cosmic, care viziteaza diferite planete si îsi infiltreaza agentii pâna la preluarea întregului control asupra acestora.”

Continuare in partea a 2a...

Partea a 2a continuare...

“Conform acestei teorii, fortele militare reptiliene rapesc diferite forme de viata existente pe planeta respectiva, pe care savantii lor le studiaza, dupa care introduc codul genetic reptilian în speciile pe care doresc sa le manipuleze. Acest program presupune un procedeu de încrucisare, adica exact tehnica folosita de Anunnaki pe pamânt si descrisa de Tablitele Sumeriene.

Rhodes adauga: Din bazele lor subterane, extraterestrii reptilieni creeaza o retea alcatuita din fiinte cu genetica mixta (umana si reptiliana), pe care le infiltreaza pe diferite nivele ale complexului militar-industrial de la suprafata, în guvernele diferitelor tari, în grupurile care studiaza OZN-urile si domeniul paranormal, în organizatiile preotesti si religioase, etc. Acesti oameni cu genetica mixta actioneaza conform instructiunilor primite, de multe ori fara sa stie ca sunt “agenti reptilieni”, creând astfel conditiile pentru invazia finala a extraterestrilor. Nu am avut ocazia sa studiez opera lui Rhodes decât cu câteva zile înainte de terminarea

acestei carti, dar, asa cum veti constata în continuare, am ajuns exact la aceleasi concluzii. Rhodes afirma ca dupa invazia reptiliana din spatiul cosmic si din bazele lor subterane, populatia de la suprafata este nevoita sa se predea rapid, din cauza superioritatii armelor extraterestre.

În continuare, reptilienii golesc planeta de resursele ei naturale, precum apa, mineralele si informatiile ADN. Principala metoda de control reptilian este infiltrarea societatii umane prin intermediul societatilor secrete, pe care o voi detalia mai târziu în aceasta carte. În finalul cartii sale, Zeii din Eden, autorul si cercetatorul american William Bramley a tras concluzia ca Anunnaki au creat o societate secreta numita Fratia Sarpelui, pe care au folosit-o pentru a manipula umanitatea prin metodele care vor fi descrise în capitolele urmatoare din lucrarea de fata.

Aceasta Fratie a Sarpelui este nucleul central al retelei globale actuale de societati secrete existente pe pamânt si controlate de reptilienii. Sunt ei intra-terestri? În forma fizica pe care si-au asumat-o, Anunnaki sunt una din numeroasele rase care traiesc în interiorul pamântului, într-un fel de catacombe uriase, care comunica prin tuneluri si pesteri subterane. Exista o legenda a indienilor hopi care sustine ca sub orasul Los Angeles exista un complex stravechi de tuneluri, care a fost ocupat de rasa "sopârlelor" acum 5000 de ani. În anul 1933, G. Warren Shufelt, un inginer minier din LA, a afirmat ca a gasit acest complex subteran. Se crede ca la ora actuala în interiorul lui se tin anumite ritualuri francmasone satanice. Autoritatile stiu de multa vreme de existenta acestor rase subterane si de locurile în care traiesc, dar ascund acest lucru printr-o operatiune masiva de acoperire.

În anul 1909, G.E. Kincaid a descoperit un oras subteran construit cu precizia Marii Piramide în apropiere de Marele Canion din Arizona. Orasul era suficient de mare pentru a putea fi locuit de 50.000 de persoane si era plin de corpuri mumificate, de origine orientala, poate chiar egipteană, potrivit conducatorului expeditiei, profesorul S.A. Jordan. Au fost descoperite de asemenea numeroase artefacte, inclusiv unele obiecte din cupru la fel de dure ca otelul. Muzeul Smithsonian din Washington DC a avut grija ca aceste descoperiri sa nu fie aduse la cunostinta opiniei publice (la urma urmei, asta este sarcina sa!) si nimeni nu ar fi stiut nimic de aceasta descoperire daca nu s-ar fi publicat doua articole în ziarul local, The Arizona Gazette, în aprilie 1909. Cercetatorul si autorul John Rhodes afirma ca a descoperit acest loc ascuns, pe care îl asociaza cu Sipapuni, lumea subterana din care pretind ca au iesit la suprafata indienii hopi. Potrivit legendelor acestora, tribul hopi a trait cândva în interiorul pamântului, membrii sai fiind hraniti si îmbracati de niste "oameni-furnici", care ar putea fi identificati cu extraterestrii cunoscuti sub numele de cenusii. Indienii hopi își numesc stramosii "fratii lor serpi" si cel mai sacru ritual al lor este dansul sarpelui. Asa cum voi continua sa repet la nesfârșit, nu toti reptilienii au intentii rauvoitoare, si nu doresc în nici un caz sa demonizez rasa reptiliana. Discutia de fata se refera doar la o grupare din rândul lor. Indienii hopi sustin ca la ordinul zeitei lor, Femeia Paianjen, au iesit la un moment dat la suprafata pamântului, printr-o pesteră pe care o numesc Sipapuni. Odata ajunsi la suprafata, s-au confruntat cu o pasare care le-a amestecat limbile, astfel încât triburile nu s-au mai putut înțelege între ele. Asemanarea cu povestea biblica a Turnului din Babel este atât de izbitoare încât nu putem sa nu sesizăm aceasta conexiune. Nici în zilele noastre indienii hopi nu îndraznesc sa refaca imaginile stramosilor lor serpi, de teama sa nu fie pedepsiti cu moartea.

Structura lumii subterane descoperita în Arizona de E.G. Kincaid a fost descrisa de acesta astfel: "...o camera-mamut din care ies pasaje subterane la fel ca spitele din axul unei roti". Exact asa este descrisa baza subterana a reptilienilor de la Dulce, New Mexico, dar si structura bazata pe cercuri concentrice prin care Fratia mondiala manipuleaza lumea, fiecare cerc având un nivel diferit de cunoastere la care au acces membrii sai (cu atât mai înalt cu cât cercul este mai apropiat de nucleu). Câteva din cele mai importante baze subterane reptiliene sunt localizate în Arizona, New Mexico si zona Four Corners (n.n. textual: Cele Patru Colturi) în care se intersecteaza cele patru state americane: Arizona, Utah, Colorado si New Mexico. Cât despre lumile si orasele subterane, antice sau moderne, acestea abunda pe întreaga planeta. Exista rapoarte ale unor martori oculari care au vazut prin anii 30 umanoizi gigantici în catacombele din Hal Saflieni (Malta). Acestia au fost închisi în ele dupa o petrecere a unor elevi, când ghidul lor a disparut.

În apropiere de Derinkuyu, în Turcia, s-au descoperit mai mult de 30 de complexe stravechi de tuneluri si orase subterane, iar lista poate continua la nesfârșit. Se crede ca misterioasa creatura cunoscuta sub numele de Big Foot, un fel de maimuta uriasa si paroasa, ar proveni din interiorul pamântului. Marea majoritate a cercetatorilor fenomenului OZN cred ca exista baze subterane reptiliene în care extraterestrii lucreaza împreuna cu elita pe care au impus-o la suprafata pamântului (având gene încrucisate cu ale lor), si am vorbit personal cu fosti agenti CIA care mi-au confirmat acest lucru. Cu siguranta, în interiorul planetei noastre traieste o rasa reptiliana întrupata în forma fizica. Singura întrebare care mai ramâne de lamurit este daca

aceasta provine de pe pamânt, sau are o origine extraterestra. Cel mai probabil, raspunsul corect se afla undeva la mijloc.

Vin ei din alte dimensiuni? Cercetarile pe care le-am facut personal sugereaza ca manipularea si controlul reptilian asupra umanitatii este orchestrat în primul rând într-o alta dimensiune (regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni). Fara a înțelege natura multidimensională a vietii si a universului, nu vom putea realiza plenar maniera în care se realizeaza manipularea pamântenilor de catre o forta ne-umana. Asa cum confirma în ultima vreme tot mai multi oameni de stiinta, universul este alcatuit dintr-un numar infinit de frecvente sau dimensiuni ale vietii care coexista în acelasi spatiu, la fel ca frecventele radio sau de televiziune. Deocamdata, noi suntem racordati la frecventa spatiului tridimensional, pe care îl percepem ca fiind realitatea în care traim. Cum s-ar spune, suntem acordati pe acest program, dar, la fel ca în cazul radioului sau al televiziunii, celelalte posturi transmit simultan programe, si daca schimbam canalul sau lungimea de unda, ne putem racorda oricând la ele. Daca vom proceda astfel, canalul sau postul de dinainte nu își înceteaza transmisiunea, dar noi nu îl mai putem vedea sau auzi, caci nu mai suntem racordati la el.

La fel se petrec lucrurile si cu constiinta umana. Exista oameni care își pot acorda constiinta pe alte lungimi de unda (teoretic, toti putem face acest lucru), conectându-se astfel la informatiile si constiintele care opereaza pe respectiva frecventa. Noi numim acest fenomen "putere extrasenzoriala", dar în realitate ea nu reprezinta altceva decât capacitatea de a muta canalul pe un alt post. Aceasta este maniera în care opereaza Rasa Sarpelui sau Anunnaki, care controleaza lumea în care traim prin "posedarea" anumitor linii genealogice dintr-o alta dimensiune. Dupa cum îmi indica însa cercetarile facute, controlorii reptilienii din cea de-a patra dimensiune sunt controlati la rândul lor de entitati aflate undeva, într-o a cincia dimensiune. Unde se termina toata aceasta poveste? Cine poate sti?! Da, da, da, stiu ca suna a basm, dar asa suna de cele mai multe ori adevarul. Daca nu mai puteti suporta, puteti lasa cartea deoparte, dar nu veti mai afla astfel enorma cantitate de dovezi care exista în favoarea acestei afirmatii.

"Postul" din care emit reptilienii se afla pe un nivel inferior al celei de-a patra dimensiuni, cel mai apropiat cu putinta de lumea fizica în care traim. Dimensiunea mai este cunoscuta si sub numele de regiunea astrala inferioara – legendarul camin al demonilor si al entitatilor malefice despre care s-a vorbit atât de mult în antichitate. Aceasta este dimensiunea la care apeleaza inclusiv satanistii moderni atunci când își invoca entitatile demoniace în ritualurile lor sinistre. De fapt, ei îi invoca pe reptilienii din regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni.

Unii cercetatori sugereaza, pe buna dreptate, ca reptilienii aflati într-o forma ne-fizica au putut patrunde în dimensiunea noastra prin anumite gauri sau portaluri în tesatura spatio-temporala create de testele si exploziile nucleare care au început în desertul din New Mexico pe la începutul anilor 40. Dupa parerea mea, aceste gauri au început sa fie create cu mult timp în urma, înainte de marile cataclisme, când lumea se afla într-o etapa mult mai avansata de dezvoltare tehnologica decât societatea în care traim noi. Controlul reptilian asupra planetei pamânt implica toate cele trei teme de mai sus. Personal, am convingerea ca structura genetica reptiliana opereaza în întregul univers si ca nu toti extraterestrii care au aceasta structura sunt rauvoitori sau malefici. La fel ca în cazul umanitatii, ei actioneaza pe întregul spectru de atitudini posibile, de la iubire pâna la ura, de la dorinta de libertate pâna la dorinta de control.

Nu voi putea sublinia îndeajuns pâna la sfârșitul cartii ca reptilienii la care ma refer aici sunt doar o grupare particulara aparținând acestei specii, nu întreaga specie. Aceasta grupare manipuloare a venit pe planeta noastra din constelatia Draco (si nu numai), aceasta fiind chiar originea unor termeni precum "drac" sau "draconic", care rezuma destul de corect intentiile si agenda membrilor sai. Acestor extraterestri le place sa consume sânge uman, ei fiind vampirii de care vorbesc atâtea legende. De altfel, care este numele celui mai celebru vampir din lume? Conte Dracula! Cuvântul "conte" simbolizeaza liniile genealogice aristocratice cu genetica mixta, reptiliana si umana, pe care extraterestrii le poseda din regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni, iar Dracula este o referire evidenta la aceiasi draconieni.

Povestile recente referitoare la chupacabra care suge sângele, aparute în Puerto Rico, Mexic, Florida si nord-vestul coastei pacifice se potrivesc de minune descrierii reptiliene. Aceasta creatura suge sângele unor animale domestice precum caprele, de unde si numele ei (n.n. suge-capra). Reptilienii opereaza prin învaluire. Expresia lor fizica traieste în baze subterane, de unde interactioneaza cu savanti si lideri militari cu sânge încrucisat. Ies uneori la suprafata pentru a rapi fiinte umane, dar principala forma de control pe care o exercita este posesiunea. Programul de încrucisare genetica (prin acte sexuale sau în laborator) este descris în Tablitele Sumeriene si în Vechiul Testament (Fiii lui Dumnezeu care s-au încrucisat cu fiicele oamenilor). Liniile genealogice hibride pe care le-au produs sunt purtatoare ale codului genetic reptilian, putând fi mult mai usor posedate de reptilienii din regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni. Dupa cum vom vedea, aceste linii

genealogice au devenit aristocrația și familiile regale ale Marii Britanii și ale celorlalte națiuni europene, fiind apoi exportate, grație "Marelui" Imperiu Britanic, pentru a guverna cele două Americi, Africa, Asia, Australia, Noua Zeelandă, și așa mai departe. Membrii acestor linii genetice preiau prin manipulare toate pozițiile cheie ale politicii, armatei, mas-mediei, sistemului bancar și mediului de afaceri, devenind un fel de papuși manevrate de extraterestri. Aceștia operează prin intermediul tuturor raselor, dar mai ales al celei albe. După cum se știe, există o zonă a creierului uman cunoscută sub numele de creier reptilian. Acesta este creierul primordial al omului, la care s-au adăugat ulterior celelalte segmente. Potrivit neuro-anatomistului Paul MacLean, această zonă primitivă a creierului este condusă de un alt segment preistoric, pe care oamenii de știință îl numesc complexul-R. R este prescurtarea de la reptilian, căci noi împărtășim acest organ cu reptilele. MacLean afirmă că acest complex-R joacă un rol important în "comportamentul agresiv, în simțul teritorialității, al ritualismului și în stabilirea ierarhiilor sociale". Acesta este exact modelul comportamental al reptilienilor și al hibrizilor umani creați de ei. Astronomul Carl Sagan știa mult mai multe lucruri decât a revelat opiniei publice. De fapt, el și-a petrecut cea mai mare parte a carierei lui ascunzând adevărul, nu scotându-l la iveală. Din când în când, această cunoaștere a adevărului ascuns a ieșit însă la suprafață, ca de pildă în acea ocazie în care a spus: "... Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, îndeosebi comportamentul nostru ritualist și ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înțelegem care este esența ființei umane". În cartea sa, *Dragonii din Eden*, el adaugă că până și latura negativă a comportamentului uman poate fi exprimată în termeni reptilienici, cum ar fi expresia "ucigas cu sânge rece".

Continuare partea a 3a...

Partea a 3a continuare...

"Cu siguranță, Sagan (al cărui nume este o inversiune perfectă a numelui indian al zeilor reptilienici, Nagas) știa el ce știa, dar a preferat să nu dezvăluie aceste lucruri. În perioada de formare a fatului, acesta trece prin numeroase etape ce marchează evoluția animalelor până la forma umană actuală. Pot fi stabilite astfel conexiuni cu mamiferele (altele decât primatele), reptilele și peștii.

Spre exemplu, există un moment în care embrionul își dezvoltă branhii. Până în cea de-a opta săptămână, fătul uman seamănă mai degrabă cu embrionii de pasări, oi și porci. Abia din cea de-a treia lună de dezvoltare o ia el pe calea evoluției proprii. Din când în când, instrucțiunile genetice uita care este cel mai recent scenariu și conduc la nașterea unor copii cu cozi. Acestea se numesc apendice caudale și apar în regiunea lombară inferioară. În țările dezvoltate ele sunt înlăturate imediat de medici, dar în țările sărace există oameni care sunt nevoiți să trăiască întreaga lor viață purtând aceste cozi. Feromonii sunt substanțe secretate de animale pentru a putea fi recunoscute de membrii aceleiași specii. Feromonii femeilor umane și cei ai iguanelor sunt identici din punct de vedere chimic.

Vă reamintesc de cifrele date în primul capitol care precizează numărul de planete și de stele care există în această fracțiune a creației în care ne aflăm și noi. Numărul formelor de viață din această galaxie depășește orice imaginație, iar acesta este doar nivelul tridimensional al existenței. Dacă ne vom limita capacitatea de percepție numai la ceea ce există pe această planetă mică din sistemul nostru solar (nici el prea mare), imaginația și viziunea noastră vor rămâne atât de microscopice încât ne va fi imposibil să înțelegem ce se petrece în realitate în lumea în care trăim. Pentru acest nivel de gândire, ideea că o rasă reptiliană controlează această planetă dintr-o altă dimensiune pare neverosimilă și de neînțeles.

Probabil așa vor gândi marea majoritate a cititorilor acestei cărți, dar în rândul cercetătorilor interesați de aflarea adevărului, și nu doar de apararea unui sistem de convingeri depășit, "conexiunea reptiliană" prinde din ce în ce mai mult teren. În anul 1998 am călătorit prin Statele Unite timp de 15 zile, perioada în care am întâlnit mai mult de 12 persoane diferite care mi-au declarat că au văzut cu ochii lor oameni transformându-se în reptile, iar apoi din nou în oameni. De pildă, doi prezentatori de televiziune au avut o asemenea experiență în timp ce interviewau un mare aparator al centralizării globale a puterii, cunoscută și sub numele de Noua Ordine Mondială.

După ce interviul în direct s-a terminat, prezentatorul i-a spus colegei sale că a trăit o experiență uimitoare în timpul emisiunii: a văzut fața barbatului interviewat transformându-se într-o creatură asemănătoare unei

sopârle, după care a revenit din nou la trasaturile unei fete umane. Colega sa a ramas consternata, caci ea a vazut mâinile oaspetelui transformându-se în labe de reptila. Prezentatorul mi-a mai povestit experienta unui prieten de-al sau, politist, în timpul unui control de rutina într-o cladire oficiala din Aurora, lângă Denver, Colorado.

Politistul i-a atras atentia directorului uneia din companiile de la parter asupra naturii extreme a mijloacelor de securitate adoptate în cladire. Directorul i-a raspuns ca daca doreste sa vada cu adevarat mijloace extreme de securitate, ar face mai bine sa viziteze etajele superioare ale cladirii. I-a aratat de asemenea un lift care nu urca decât pâna la anumite etaje din partea de sus a cladirii, după care, tot sporovaind, i-a povestit ce i s-a întâmplat cu câteva saptamâni înainte. Astepta liftul, iar când acesta s-a deschis, din el a iesit o creatura extrem de ciudata. Era albinoasa si avea o fata ca de sopârla, cu pupile verticale, asa cum au reptilele. Creatura a iesit afara din cladire si s-a urcat într-o masina cu însemne oficiale. Politistul a ramas atât de intrigat încât s-a interesat în timpul sau liber de companiile care erau gazduite în partea superioara a cladirii si la care ajungea liftul misterios. A descoperit ca toate erau firme-fantoma, sub care se ascundea de fapt Agentia Centrala de Contraspionaj, CIA.

Ar mai fi si experientele lui Cathy O'Brien, una din sclavele controlate mental de care s-a folosit Guvernul Statelor Unite timp de 25 de ani, pe care le povesteste în uimitoarea sa carte, *Trans Formation of America*², scrisa împreuna cu Mark Phillips. Femeia a fost abuzata sexual înca din copilarie, iar apoi ca adult, de un întreg sir de oameni faimosi pe care îi numeste în cartea sa. Printre acestia s-au numarat presedintii Statelor Unite Gerald Ford, Bill Clinton si George Bush, un jucator cu un rol principal în Fratie, asa cum am aratat în celelalte carti ale mele (lucru confirmat de altfel de multi alti autori). Bush, un pedofil si ucigas în serie, a violat-o în mod repetat pe fiica lui Cathy, Kelly O'Brien.

Ca reactie în fata curajoasei expuneri a adevarului pe care a facut-o aceasta, autoritatile au fost nevoite sa o scoata pe Kelly din programul de control al mintii numit *Project Monarch*. Cathy descrie în cartea sa, *Trans Formarea Americii*, un moment în care presedintele Bush statea în fata ei în biroul sau din Casa Alba, rasfoind o carte cu imagini ale unor "extraterestri cu fete de sopârle veniti dintr-un loc îndepartat din spatiul cosmic". Bush a pretins ca este el însusi un "extraterestru" si s-a transformat în fata ei într-o reptila, "ca un cameleon". Cathy a preferat sa creada ca a fost victima unui efect de holograma, lucru care nu ma mira deloc. Orice om ar fi crezut acelasi lucru, caci adevarul pare prea fantastic pentru a fi crezut (chiar daca îl vezi cu ochii tai), pâna când nu începi sa aduni dovezi care sa-l ateste. Nu exista nici o îndoiala ca programele de control al mintii includ si scenariul extraterestru, majoritatea organizatiilor care se ocupa de studierea OZN-urilor fiind manipulate în mod grosolan, nu în ultimul rând prin intermediul Hollywood-ului, prin care se încearca sa se modeleze opinia publica. Cathy afirma în cartea sa ca George Lucas, producatorul trilogiei *Star Wars*, este ofiter acoperit al NASA si al Agentiei pentru Securitate Nationala (din care s-a nascut mai târziu CIA). Coroborând faptele si cu informatii pe care le-am aflat de la alte persoane, eu nu cred ca ceea ce a spus Bush si ceea ce a vazut Cathy a fost doar un program de control al mintii. Cred ca pur si simplu Bush i-a revelat lui Cathy Marele Secret, ca o rasa reptiliana dintr-o alta dimensiune controleaza planeta de mii de ani. Mai cunosc si alte persoane care l-au vazut pe Bush schimbându-se într-o reptila. Presedintele Mexicului din anii 80, Miguel De La Madrid, s-a folosit de asemenea de Cathy în starea ei de transa. Cathy povesteste ca acesta i-a relatat *Legenda Iguanei* si i-a explicat ca niste extraterestri cu forme de sopârle au coborât în Mexic si au luat contact cu populatia mayasa.

Piramidele mayase, cunoasterea lor astronomica avansata si obiceiul de a sacrifica fecioare au fost inspirate de acesti extraterestri reptilieni. Presedintele a adaugat ca acestia s-au încrucisat cu mayasii pentru a da nastere unei forme de viata în care sa poata sa locuiasca. De La Madrid i-a spus lui Cathy ca mostenitorii acestor linii genealogice au capacitatea de a se transforma ca niste cameleoni, oscilând între forma umana si cea de iguana – "un vehicul perfect pentru a se transforma în lideri mondiali", a conchis el. Presedintele a pretins ca are el însusi stramosi cu gene încrucisate, lucru care îi permitea sa se transforme la vointa într-o iguana, si invers. S-a schimbat apoi în fata ei, la fel ca si Bush, capatând o limba si ochi ca de sopârla. Deloc surprinzator, Cathy a continuat sa creada ca asista la o proiectie holografica, dar oare chiar asa sa fi fost? Si daca De La Madrid spunea adevarul? Acest comportament de cameleon nu este decât o alta expresie pentru formula des uzitata în antichitate referitoare la "schimbarea formei".

Inclusiv savantii moderni cu mintea deschisa accepta astazi aceasta posibilitate. Schimbarea formei este o capacitate a mintii de a proiecta o alta imagine fizica în fata celor din jur. Tot ce exista este energie care vibreaza pe o anumita frecventa. Prin folosirea mintii pentru a schimba frecventa de vibratie, poti aparea în ce forma vrei. Multi martori oculari au vorbit de asa-zisii "barbati în negru" care s-au materializat iar apoi s-au

dematerializat în fața lor. Fenomenul se întâmpla de obicei atunci când cineva care divulga informații despre OZN-uri sau extraterestri trebuie speriat și amenințat.

Extraterestrii pot face acest lucru pentru că sunt ființe interdimensionale care pot apărea în orice formă doresc. Așa se explică obsesia familiilor din elita liniilor genealogice încrucișate pentru a-și păstra puritatea genetică. De fapt, ele urmează să-și păstreze structura genetică ce le permite să se deplaseze între dimensiuni și să-și schimbe forma, aparând când ca oameni, când ca reptile. Dacă structura genetică se îndepărtează prea mult de originea ei reptiliană, ei își pierd aceste capacități. Cathy povestește că o altă experiență conexasă cu extraterestrii s-a petrecut la laboratorul pentru controlul minții de la Centrul pentru Zboruri Spatiale Goddard, de lângă Washington DC, în prezența lui Bill și Bob Bennett, două personaje binecunoscute în politica Statelor Unite și adânc infiltrate în rețeaua Fratiei. Iată ce a experimentat Cathy, după ce i s-au dat droguri pentru modificarea stării psihice: „L-am auzit pe Bill Bennett vorbind în întinericul din jur: „Acesta este fratele meu, Bob. El și cu mine suntem o singură ființă. Suntem proveniți din alta dimensiune – două ființe dintr-un alt plan”. Luminile high-tech care se roteau în jurul meu m-au convins că mă deplasez și eu într-o altă dimensiune, la fel ca și ei. O rază laser a lovit peretele din fața mea, explodând într-o imagine panoramică a unei recepții la Casa Albă. Era ca și cum m-aș fi aflat acolo. Întrucât nu cunosteam pe nimeni, am întrebat agitată: „Cine sunt acești oameni?” „Nu sunt oameni, iar aceasta nu este o navă spațială”, mi-a răspuns Bennett. În timp ce vorbea, imaginea holografică s-a schimbat ușor, astfel încât oamenii de dinainte au capatat forme de sopârle. „Bine ai venit pe cel de-al doilea nivel al lumii noastre subterane. Acestea nu este decât o reflexie în oglinda a primului nivel, respectiv o dimensiune extraterestră. Noi venim dintr-un plan trans-dimensional care include toate dimensiunile...”. „Te-am luat în dimensiunea mea pentru a stabili o legătură mai puternică cu mintea ta decât mi-ar permite planul terestru”, mi-a spus Bill Bennett. Fiind extraterestru, tot ce trebuie să fac este să îmi proiectez gândurile în mintea ta, pentru că ele să devină propriile tale gânduri”.

Deși pare o simplă tehnică de programare, nu pot să nu mă întreb, date fiind și celelalte dovezi pe care le voi prezenta în continuare, dacă nu ar fi mai veridic să credem că, sub influența drogurilor și a celorlalte metode de control aplicate asupra ei, mintea lui Cathy a trecut pur și simplu pe frecvența pe care operează reptilienii. Aceștia provin din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni și nu își folosesc corpurile fizice decât ca instrumente pentru a manipula cea de-a treia dimensiune. De aceea, mi s-ar părea normal că, în măsura în care îți poți acorda mintea la dimensiunea lor, să îi poți vedea așa cum sunt în realitate. Povestea lui Cathy se suprapune peste alte relatări ale unor persoane rapite, care confirmă că rapitorii lor arătau mai întâi ca niște oameni, pentru a se transforma apoi în reptile umanoide.

Sunt oare toți acești oameni într-adevăr rapiti de extraterestri în navele lor zburătoare, sau sunt supuși ei unui program de control al minții precum cel experimentat de Cathy O'Brien, care le permite să se conecteze la regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni? În cartea sa, Teama și dezgust în Las Vegas, Hunter S. Thompson descrie cum a văzut asemenea reptile pe când era drogat, iar un bărbat pe care l-am cunoscut în timpul celor 15 zile cât am stat în SUA mi-a povestit o istorie similară. Prin anii 60 făcea abuz de LSD și într-o asemenea stare de conștiință alterată vedea unii oameni ca fiind normali, în timp ce alții îi apăreau ca niște sopârle și alte reptile umanoide. O vreme a crezut că are halucinații, dar luând regulat doze mari de drog, a sfârșit prin a-și da seama că ceea ce vedea nu era o halucinație, ci o ridicare a valului vibratoriu care îi permitea să vadă forțele care îi controlează pe oameni, dincolo de planul fizic.

Întotdeauna, aceiași oameni capatau fete de sopârle și aceiași oameni își păstrau chipul uman. Nu se schimbau niciodată între ei. A început să-și dea de asemenea seama că cei cu fete de sopârle reacționează întotdeauna la fel în fața filmelor, a programelor de televiziune, etc. „Obisnuiam să ne distrăm și să spunem: „Vin sopârlele””, mi-a povestit el. Era convins că există un „câmp morfogenetic”, că sa-i folosesc propria expresie, care influențează ADN-ul oamenilor-sopârle și le aliniază structura celulară la tiparul genetic reptilian. Cu cât cineva are mai multe gene reptiliene, cu atât mai ușor îi este să stabilească această comunicare cu câmpul morfogenetic, respectiv să fie controlat. Persoanele cu structura celulară cea mai aliniată la câmpul morfogenetic sunt familiile Elitei care conduce lumea la ora actuală. Nu este o întâmplare faptul că Prințesa de Wales Diana obisnuia să îi numească pe Windsor-i „sopârle” și „reptile”. Făcea acest lucru cu toată seriozitatea. „Nu sunt umani”, spunea ea.

Am aflat acest lucru de la o confidentă apropiată a Dianei, pe care o voi cita pe larg mai târziu în această carte. La sfârșitul celor 15 zile petrecute în America, în care am întâlnit o sumedenie de oameni care mi-au spus același lucru: că au văzut oameni transformându-se în reptile, mă aflam în sala de conferințe a expoziției „Whole Life” din Minneapolis, și tineam o prelegere. O doamnă din public mi-a spus că are puteri extrasenzoriale și că știe despre ce vorbesc, căci putea vedea reptilele din interiorul oamenilor, în special al politicienilor, oamenilor de afaceri, bancherilor și elitei militare.”

Continuare partea a 4a...

Partea a 4a continuare...

“Avea acest dar deoarece putea vedea dincolo de aparenta fizica, patrundând cu usurinta în regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni, în care rezida acesti reptilieni. Ce i-a spus Miguel De La Madrid lui Cathy O'Brien? Ca aceste fiinte cu sânge încrucisat pot oscila între înfatisarea de om si cea de iguana, la fel ca un cameleon – “un vehicul perfect pentru transformarea în lideri ai lumii”. Doamna cu puteri psihice mi-a spus ca aproape toti oamenii aflatî în pozitii de vârf ale puterii fac parte din categoria reptilelor, desi existau printre ei si oameni normali, “coplesiti si controlati” însa de reptile. Fara a fi ei însisi reptilieni, acesti oameni sunt posedati de cei din urma. Exista apoi reptilieni “cu sânge integral”, care își ascund adevarata natura sub înfatisarea umana, si “hibrizi”, oameni cu sânge încrucisat posedati de reptilienii din cea de-a patra dimensiune.

Mai exista si reptilieni care se manifesta direct în aceasta dimensiune, dar acestia nu-si pot pastra indefinit înfatisarea. O parte din “barbatii în negru” fac parte din aceasta categorie. Multi oameni posedati nu au nici cea mai mica idee de acest lucru, dar gândurile lor sunt gândurile reptilienilor. Ei actioneaza în sensul împlinirii Agendei, fara sa-si dea seama ce fac si de ce sunt pusi sa actioneze în acest fel.

Familiiile Elitei conducatoare, precum Rothschild-zii si Windsor-ii, sunt reptilieni cu sânge integral care se ascund sub înfatisarea umana stiind perfect cine sunt si care este Agenda pe care încearca sa o implementeze. Un alt comentariu pe care l-a facut doamna în cauza s-a referit la familia Clinton: în timp ce Hillary Clinton era o femeie-reptilian cu drepturi depline, Bill Clinton nu era decât un om posedat de reptilieni. Aceasta informatie mi s-a parut extrem de interesanta, caci propriile mele cercetari, la fel ca studiile altor persoane preocupate de acest domeniu, au scos la iveala faptul ca Hillary Clinton este situata mult mai sus în ierarhie decât Bill, care nu reprezinta decât un pion în acest joc, desi are sânge încrucisat. La nevoie, superiorii lui pot renunta oricând la serviciile sale.

Nu întotdeauna cei mai puternici oameni sunt plasati în pozitiiile aparent cele mai influente. Adevarata putere o detin cei care trag sforile. Mai exista o diferenta importanta între cei cu sânge pur si cei cu sânge încrucisat. Tot ce exista are un substrat energetic sonor (vibratoriu). Atunci când gândim sau simtim, noi emitem unde energetice care modifica prin rezonanta câmpul din jur, făcându-l sa vibreze pe acelasi nivel de frecventa. Aceste unde reprezinta sunete care nu pot fi percepute de auzul uman. Nici o forma nu poate exista fara un sunet corespondent.

Asa cum puteti vedea din fantastica serie de filme video numita Cymatics, sunetul este cel care transforma materia în forma. Aceste filme prezinta structurile uimitoare, de multe ori în forme geometrice, în care se aranjeaza nisipul si alte particule asezate pe un platou de metal supus vibratiei prin diferite sunete. Fiecare schimbare a sunetului conduce la o schimbare corespunzatoare a structurilor geometrice. Fenomenul este similar celui descris la începutul acestui capitol, care genereaza formarea cercurilor concentrice ale orbitelor planetare în jurul soarelui. Sistemul solar este el însusi o creatie a sunetului, la fel ca tot ceea ce exista în creatie. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era... un sunet.

În seria de filme intitulata Cymatics putem vedea transformarea particulelor în mini-planete, sisteme solare si galaxii, prin simpla putere a sunetelor. Între altele, sunetele reprezinta un incredibil remediu vindecator. Punerea în rezonanta a corpului si organelor cu sunetele lor corespondente permite vindecarea acestora. O boala nu înseamna altceva decât o stare de dizarmonie a starii naturale de vibratie a organismului, generata de gândurile si sentimentele noastre dezechilibrate, care altereaza vibratia originala a corpului.

Asa se explica de ce stresul emotional poate conduce la îmbolnavire. Lucrurile sunt cât se poate de simple. Încă si mai uimitor este faptul ca particulele de nisip prezentate în seria de filme Cymatics iau forme aproape umane atunci când sunt emise anumite sunete. Corpurile noastre sunt ele însele produse de anumite energii, iar daca mintea noastra ar fi suficient de puternica pentru a modifica aceste energii formatoare, corpul nostru si-ar putea schimba forma sau ar putea disparea complet din aceasta dimensiune. Acesta este fenomenul numit schimbarea formei. Nu este vorba de un miracol, ci de un fapt stiintific, de o lege naturala a creatiei, care

explica, între altele, felul în care își pot schimba forma reptilienii cu sânge pur din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, oscilând între înfățișarea de om și cea de reptilă. Ei nu își schimbă decât forma exterioară.

În dimensiunea noastră apar ca oameni, dar aceasta nu este decât o schimbare a învelisului. Esența lor rămâne neschimbată. După ce am terminat prima redactare a acestui capitol am cunoscut o altă femeie, de data aceasta în Anglia, care mi-a spus că este maritată cu un bărbat implicat în ritualurile satanice ale Frăției. Acesta este administrator al unei zone numite Burnham Beeches, situată lângă granița dintre Buckinghamshire și Berkshire, la câțiva kilometri de Slough, la vest de Londra. Locul este vestit pentru ritualurile satanice practicate aici, fiind menționat chiar în Registrul Cadastral făcut din ordinul lui Wilhelm Cuceritorul în secolul al XI-lea. Pe la începutul anilor 70, doamna în cauză își plimba câinele prin această regiune, când a văzut un personaj îmbrăcat într-o roba lungă de culoare roșie. Când și-a ridicat capul, a văzut că avea o față de sopărlă. Evident, s-a gândit că este nebună, dar cu siguranța nu a fost o iluzie. "Sopărlă" era cât se poate de reală, nu era o apariție.

Având capacități extrasenzoriale, mai târziu a început să vadă (la fel ca și doamna din America) oameni transformându-se în sopârle în fața ochilor săi, sau fiind posedati de imagini ale unor sopârle suprapuse peste forma lor. În secțiunea cu ilustrații veți vedea imaginea pe care o percepe cu ochii minții o artistă, descrisă în termeni similari de multe alte persoane. La data de 20 iulie 1988, mai mulți oameni din Bishopsville, South Carolina, s-au plâns că au fost terorizați de "un om-sopărlă cu o înălțime de 2,20 metri, fără păr, sprâncene sau buze, cu trei degete la fiecare mână și ochi mari de culoare roșie". Cinci persoane au raportat apariția acestui om-sopărlă, iar povestea a fost relatată în Los Angeles Times și în Herald Examiner.

Dacă nu te opui fluxului vieții și asculți vocea intuiției, incredibilele sincronicități care te înconjoară de pretutindeni îți arată tot ce trebuie să știi și te ghidează prin această perdea de fum și galerie de oglinzi înșelătoare pe care o numim realitate. Într-o zi din februarie 1998 m-am aflat la Johannesburg, în Africa de Sud. Am avut atunci o conversație de cinci ore cu un saman zulu pe nume Credo Mutwa. Cuvântul "zulu" înseamnă "oameni veniți din stele", iar această populație crede că este o rasă regală venită de pe o altă planetă. Am vorbit despre manipularea globală și mi-a transmis convingerea lui că în spatele Frăției alcatuite din monarhi, politicieni, bancheri și patroni de mas-media se ascunde de fapt o rasă extraterestră.

M-am întors apoi în casa în care locuiam și am început să-mi notez în laptop tot ce mi-a spus, după care am coborât în salon. La televizor tocmai începea un film intitulat The Arrival³, despre o rasă extraterestră reptiliană care a preluat controlul asupra planetei operând prin trupuri umane și schimbându-și înfățișarea.

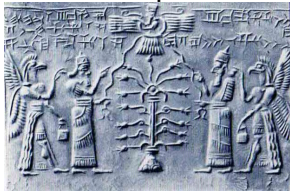
Sincronicitatea era perfectă! Era evident că cineva încerca să-mi comunice ceva. Iar acel ceva era adevărul. Un alt film mai puțin cunoscut pe care l-am văzut în acea perioadă se intitula Ei sunt vii, tema fiind aceeași. În sfârșit, a mai fost un film cu exact aceeași temă, intitulat Invazia extraterestră. Dar filmul care s-a apropiat cel mai mult de adevăr este serialul american de televiziune care a rulat pe micile ecrane prin anii 80, intitulat V. Filmul prezintă aceeași rasă extraterestră de reptilienii care preia controlul asupra planetei arătând exact ca oamenii. Reptilele sunt prezentate ca și cum ar fi acoperite cu un fel de piele din latex, lucru care nu corespunde realității, dar tema filmului se suprapune aproape perfect peste realitate, arătându-ne că ni s-ar putea întâmpla dacă nu ne vom trezi rapid la realitate. Va recomand insistent să faceți rost de o casetă video cu acest film, pentru a avea o imagine vizuală a lucrurilor expuse în această carte. Unul din cei mai importanți cercetători ai acestui fenomen a fost americanca Alex Christopher, autoare a unei lucrări în două volume intitulată Cutia Pandorei, în care aminteste de prezenta reptilienilor pe această planetă. Alex i-a văzut pe reptilienii și pe cenusii cu ochi mari (după cum îi numeste ea).

Ea povestește că într-o noapte, pe când se afla în casa ei din Panama City, Florida, a fost strigată la ora 2:30 dimineața de vecinii înnebuniți de spaimă, o femeie și partenerul ei de viață, pilot de avion pe o linie comercială. Când a alergat să vadă despre ce este vorba, a găsit-o pe femeie lesinând, cu ochii ieșiți din orbite. Alex susține că a simțit o energie incredibilă care încerca să patrundă în mintea ei. S-a gândit că este vorba de radiații. Într-adevăr, a doua zi toate plantele din zonă muriseră. I-a luat pe cei doi și i-a scos afară, unde au stat de vorba o vreme. Acesta i-a povestit că tocmai faceau dragoste, când a început incidentul. Acest lucru nu este întâmplător, căci reptilienii se hrănesc cu emoțiile și cu energia sexuală a oamenilor, ceea ce explică de ce este atât de important sexul în ritualurile satanice închinat "demonilor", adică exact acestor reptilienii. Cei doi i-au povestit că au văzut un flash luminos, după care au fost trasi jos din pat. Bărbatul încă mai avea o vânătăie făcută de o palmă cu degete lungi de circa 25 de centimetri, cu gheare care i-au sfâșiat pielea.

A doua zi locul s-a inflamă, devenind atât de dureros încât nu putea suporta nici o atingere. Alex Christopher a pastrat aceste imagini înregistrate pe o casetă video. După ce cuplul s-a calmat și Alex s-a întors acasă, s-a

trezit ea însasi fata în fata cu un reptilian. Iata cum povesteste ea incidentul: “M-am trezit din somn si am vazut lângă pat o ,fiinta’. Avea ochii galbeni cu pupile ca de sarpe, urechi ascutite si rânjea cu toata fata. Purta un combinezon argintiu si m-a speriat de moarte. Mi-am tras patura peste cap si am început sa tip... Sa vezi acest rânjet de motan Cheshire⁴ si acei ochi malitiosi... era prea mult pentru mine! Am vazut acest gen de fiinte si cu alte ocazii. Avea nasul turtit si o înfatisare aproape umana, exceptând ochii si pielea cenusie... .. Mai târziu, în anul 1991, lucram într-o cladire dintr-un mare oras, când am facut o pauza la ora 6:00 seara. Fara sa-mi dau seama când trece timpul, m-am trezit ca s-a facut ora 10:30. Am început sa-mi aduc apoi aminte ce s-a întâmplat: am fost luata la bordul unei nave spatiale, trecând prin cele patru etaje superioare ale cladirii si prin acoperis. Pe nava se aflau germani si americani care lucrau împreuna cu niste extraterestri cenusii. Am fost dusi într-o alta încăpere, unde i-am putut vedea din nou pe reptilienii (pe cei pe care obisnuiesc sa-i numesc ,pui de Godzilla’) cu dintii scurti si ochii galbeni oblici. Acestia sunt fiintele cele mai crude pe care vi le-ati putea imagina. Chiar si mirosul lor este odios”.

Continuare partea a 5a...

Partea a 5a...

“Germanii si americanii aflati pe nava purtau ecusoane pe care aparea un triunghi albastru în interiorul caruia se afla un dragon cu ochii rosii, înconjurat de un cerc. O prietena i-a spus mai târziu ca a vazut acest simbol în Statele Unite, la Fort Walden. Simbolul sarpelui înaripat a putut fi vazut si pe insigna soldatului israelian care o sustinea pe fiica primului ministru asasinat, Yitzhak Rabin, la funeraliile tatalui ei, în anul 1995 (vezi numarul din 290 noiembrie 1995 al revistei Newsweek). Unul din locurile pe care Alex Christopher le-a studiat cel mai amanuntit este noul aeroport din Denver, care are faima de a fi o acoperire pentru o baza subterana extraterestra în care lucreaza atât oameni cât si reptilienii. Cu siguranta, este un loc ciudat.

Prima mea conferinta pe aceasta tema a conspiratiei pe care am tinut-o în Statele Unite a avut loc la Denver, în august 1996. Am aterizat pe aeroportul acestui oras fara sa am vreo idee despre sinistra sa reputatie. De îndata ce am coborât din avion am simtit însa o energie extrem de ciudata, ca o apasare neplacuta. Aeroportul a fost construit cu costuri imense pe un teren deschis aflat la mare distanta de Denver si este plin de simboluri masonice. Exista inclusiv gargui⁵, figuri de reptile înaripate, la fel ca cele care decoreaza caminele aristocratiei reptiliene din Marea Britanie, precum si bisericile si catedralele din Europa construite de Fratie.

Asemenea gargui exista si pe cladirea din Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat presedintele Kennedy, iar acum puteam sa-i vad si într-un aeroport modern construit – se spune – pe o baza subterana reptiliana.

Garguii sunt simboluri ale reptilienilor, ceea ce explica de ce pot fi gasiti în aeroportul din Denver. Coloana frontala a aeroportului este marcata cu simbolul francmason al compasului si da în Marea Sala, un alt termen francmason. Unul din peretii acestei sali este acoperit cu o pictura murala grotesca, plina de simboluri malefice, inclusiv trei sicrie cu trei femei moarte în ele: o evreica, o indianca americana si o negresa. O alta fata tine în mâna o tablita mayasa care descrie distrugerea civilizatiei.

Un personaj urias, descris de Alex Christopher ca un fel de Darth Vader⁶ verde, sta deasupra unui oras distrus, cu o sabie în mâna. Imaginea mai prezinta un drum pe care merg femei tinând în brate copii morti. Copii de toate rasele predau armele tarilor lor unui copil german cu pumnul de fier, care tine în mâna o nicovala. Se spune ca orasul Denver este programat sa devina capitala sectorului de vest al Statelor Unite în cadrul statului fascist intitulat Noua Ordine Mondiala, care ar trebui instaurat cândva, dupa anul 2000. Capitala sectorului de est ar urma sa devina orasul Atlanta. Îmi amintesc ca am sesizat cu câtiva ani în urma similitudinea uluitoare a aeroportului din Atlanta cu cel din Denver. Acum înțeleg de ce seamana atât de bine cele doua structuri. Principalul centru al Noii Ordini Mondiale urmeaza sa devina statul Colorado. Însasi regina Angliei a cumparat teren în acest stat, desigur, sub acoperire. Asa cum veti vedea mai târziu, familia regala britanica este masiv implicata în toata aceasta poveste, inclusiv în moartea printesei Diana. Unul din principalii oameni de legatura ai lui Christopher a fost Phil Schneider, fiul unui comandant de submarin din timpul celui de-al Doilea Razboi Mondial, care a primit sarcina de a construi mai multe baze subterane la mare adâncime în Statele Unite. Am vazut personal o parte din casetele video înregistrate cu conferintele lui atunci când a început sa vorbeasca public despre vasta retea de baze, orase si tuneluri subterane din SUA. A murit mai târziu, în circumstante stranii, care ar fi trebuit sa para o “sinucidere”. Schneider a afirmat ca aeroportul din Denver este conectat cu o baza subterana situata la mare adâncime, care are cel putin opt nivele si include un

oras subteran pe o suprafata de opt kilometri patrati. Alte persoane care au avut acces în interiorul acestei baze subterane povestesc ca în interiorul ei se afla numerosi sclavi umani, multi dintre ei copii, care lucreaza sub controlul reptilienilor. Alte doua baze la a caror constructie pretinde ca a participat Phil Schneider sunt Area 51 din Nevada (o zona cu o reputatie extrem de sinistra) si baza de la Dulce, în New Mexico, conectata printr-o retea de tuneluri cu Laboratorul National din Los Alamos. Am fost eu însumi la Los Alamos, iar vibratia de acolo este absolut îngrozitoare. Dupa ce am vorbit despre invazia reptiliana la un post de radio din SUA, un soldat din armata Statelor Unite stationat la Dulce mi-a trimis o relatare în care mi-a spus ca simte ceva “extrem de ciudat” în acel loc, dar nu-si da seama despre ce este vorba. Iata ce mi-a scris el: Lucram la o activitate de rutina, când un tânar recrut, un mecanic, a intrat în atelier si mi-a spus ca are nevoie urgent de o piesa. Avea la el desenul tehnic si mi-a aratat exact ce anume doreste. Eram aplecati amândoi deasupra bancului de lucru din fata strungului, când i-am privit întâmplator fata. Aceasta parea acoperita de un film semitransparent sau de un fel de ceata. Trasaturile umane s-au estompat si în locul lor au aparut niste ochi galbeni si o piele solzoasa, fara par. Mai târziu, el a vazut aceeasi transformare petrecându-se cu un soldat care pazea poarta de intrare în baza militara de la Dulce. Alti martori oculari au descris transformari cameleonice similare petrecute la Spitalul Militar Madigan de lângă Fort Lewis, la sud de Seattle, în statul Washington. Jason Bishop III a facut un studiu extins al operatiunii Dulce si a ajuns la concluzia ca în aceasta a fost implicat un cartel despre care vorbesc într-una din cartile mele anterioare (Si adevarul va va face liberi), care include organizatii precum Rand Corporation, General Electric, AT&T, Hughes Aircraft, Northrop Corporation, Sandia Corporation, Stanford Research Institute, Walsh Construction, Bechtel Corporation, Colorado School of Mines, si asa mai departe. Una din verigile majore în Fratia reptiliana este Corporatia Bechtel. La Dulce exista cel putin sapte niveluri subterane, probabil chiar mai multe. Bishop a adunat marturii ale unor muncitori care au lucrat acolo si care i-au povestit ce au vazut. Relatarile lor se potrivesc perfect cu cele din Tablitele Sumeriene, care povestesc cum Anunnaki încruciseaza diferite specii, producând hibridi dintre cei mai hidosi. Iata o asemenea sinteza a relatarilor muncitorilor care au lucrat la Dulce: “Nivelul sase este poreclit ‘Sala Cosmarurilor’, caci aici este situat Laboratorul Genetic. Am obtinut urmatoarele relatari de la muncitorii care au vazut câte ceva din aceste experimente bizare: ‘Am vazut ‘oameni’ cu membre multiple, care semanau cu o caracatita pe jumătate umana. Erau o sumedenie de oameni-sopârle tinuti în custi si de creaturi cu blana, care aveau mâini de om si plângeau la fel ca si copiii mici, imitând cuvintele rostite de oameni’. Mai existau pesti, scoici, pasari si soareci care nu aminteau decât vag de aceste specii. Existau custi în care erau tinuti umanoizi înaripati, un fel de lilieci grotesci cu o înaltime de 1,1-2,20 metri. Apareau de asemenea tot felul de figuri ca niste dragoni si reptile de toate felurile. Nivelul sapte era si mai straniu. Mii de cadavre de oameni sau de oameni-animale erau tinute aici în depozite frigorifice, aliniate pe rânduri. Existau de asemenea embrioni în diferite stadii de evolutie. Unul dintre muncitori mi-a povestit: ‘... Am vazut multi oameni tinuti în custi, de regula ametiti sau drogati, dar uneori trezindu-se si tipând dupa ajutor. Ni s-a spus ca erau nebuni si ca oamenii de stiinta faceau teste cu droguri de mare risc în încercarea de a vindeca nebunia. Ni s-a cerut sa nu vorbim niciodata cu ei. La început am crezut aceasta poveste, dar în anul 1978 am descoperit adevarul’”. Aceasta descoperire a stat la baza “razboaielor de la Dulce”, o batalie între oameni si extraterestri care a avut loc în anul 1979, când multi oameni de stiinta si membri ai personalului militar au fost ucisi. Phil Schneider sustine ca a luat parte la un schimb de focuri între oameni si extraterestrii de la Dulce, în timpul caruia a fost lovit drept în piept de o arma cu laser, în urma careia i-a ramas o cicatrice extrem de urâtă, pe care si-a expus-o public. În urma acestui conflict, baza militara a fost închisa o vreme, dar între timp s-a redeschis. O alta baza subterana reptiliana este cea de sub Boynton Canyon, din Sedona, California. Se crede ca centrul acestei baze se afla în asa-numitul Canion Secret. Alte baze si orase subterane similare exista pretutindeni în lume, fiind conectate între ele prin tuneluri prin care circula “metrouri” cu o viteza incredibila. Tunelurile sunt construite extrem de rapid, printr-o tehnologie de tip Subterrene, o masinarie cu putere nucleara care topeste si remodeleaza pietrele, dându-le forma peretilor galeriilor. Tehnologia a fost pusa la punct în Laboratorul de la Los Alamos. Nu este deloc întâmplator faptul ca majoritatea testelor nucleare s-au realizat în Nevada si New Mexico, cele doua locuri în care exista majoritatea bazelor subterane ale reptilienilor. Oare au fost facute aceste teste cu scopul de a produce caverne uriase în pamânt? Un alt subiect pe care mi l-au relatat multe din contactele mele se refera la faptul ca reptilienii se hranesc cu energie nucleara.”

Continuare partea a 6a...

Partea a 6a...

“Cum arata “ei” Sintetizând toate cercetarile mele, relatarile pe care le-am citit si pe care le-am auzit de la oameni care pretind ca au întâlnit asemenea umanoizi reptilieni, descrierea care li se potriveste cel mai bine este urmatoarea: exista multe tipuri de rase de reptilieni pur-sânge sau încrucisate. Elita lor este cunoscuta în literatura OZN-istica sub numele de draconienii. Acestia sunt niste fiinte cu o înaltime medie de 2,2-3,8 metri, cu aripi din piele sustinute de niste oase lungi. Aripile pot fi înfasurate la spate. Ele stau la baza unor expresii precum “sarpe înaripat” sau “înger cazut”, dar si a dragonilor înaripati care apar sub forma de gargui. Pelerina purtata de contele Dracula reprezinta un simbol al acestor aripi. De altfel, în romanele sale, Bram Stoker îl numeste pe contele Dracula un înger cazut. Draconienii înaripati mai sunt cunoscuti si sub numele de rasa dragonilor. O parte din zeii antichitatii erau prezentati ca niste oameni-pasari. Aceasta ar putea fi una din originile simbolismului pasarii Phoenix si al vulturului care apare în însemnele Fratiei, dar mai ales a semnificatiilor ezoterice ale acestora. În Biblie, Satan este prezentat ca o reptila. O parte a ierarhiei reptiliene pare sa fie de rasa alba (chiar albinoasa), si nu verde sau maronie, asa cum sunt prezentati de multe ori acesti extraterestri. În aceasta categorie intra de pilda descrierea ciudatului umanoid “albinos” cu fata de sopârla care a iesit din cladirea de birouri din Aurora, lângă Denver. Draconienii sunt “rasa regala” a reptilienilor, iar casta cea mai înalta în rândul acestora sunt albinosii, care par sa aiba niste coarne conice situate la jumatatea distantei dintre sprâncene si crestetul capului. Aceasta imagine m-a frapat de la bun început, caci “zeii” si regii din antichitate erau ilustrati de multe ori purtând coafuri încornorate – cu siguranta un simbol al acestor reptilieni “de vita regala”. Alte specii, cum sunt cei din clasa soldatilor si a savantilor, sunt cunoscuti sub numele de reptoizi. Acestia nu au aripi, dar au în schimb sânge rece. Solzii lor sunt mult mai lati în partea din spate si au trei degete subtiri, plus un deget mare (orientat în directie opusa). La picioare au tot trei degete, plus un al patrulea orientat lateral. Degetele sunt înzestrate cu gheare scurte si tocite. Au ochii mari, ca de pisica, cu sclipiri rosii, si o gura ca o fanta subtire. Unii au ochi negri sau albi, cu pupile orientate vertical (la fel ca în exemplul descris de doamna din Aurora). Reptilienii au o înaltime cuprinsa între 2-4 metri, fiind aproape sigur “uriasii” descrisi în atâtea legende si texte antice. Unii au cozi, altii nu. O alta planeta asupra careia si-au exercitat influenta a fost Marte, asa ca nu este exclus ca o parte din martienii albi care au ajuns pe planeta noastra sa fi fost deja specii încrucisate. Zecharia Sitchin emite el însusi ipoteza ca Anunnaki ar fi mers mai întâi pe Marte, înainte de a veni pe pamânt. Acest scenariu ar completa puzzle-ul si ar explica aparenta conexiune genetica dintre Anunnaki si martienii albi de care vorbeste Brian Desborough. O mare preoteasa de rang înalt a Fratiei, care a reusit sa se smulga din ghearele acesteia (cel putin la data când am vorbit eu cu ea), sustine ca reptilienii Anunnaki au invadat cu mult timp în urma planeta Marte, iar martienii albi au fost nevoiti sa își paraseasca planeta mama, venind pe pamânt. Anunnaki i-au urmat însa, desi personal nu ma îndoiesc ca acestia continua sa foloseasca bazele de pe Marte inclusiv la ora actuala. Ori de câte ori apare pericolul ca o imagine de pe Marte prelevata de NASA sa ajunga la cunostinta opiniei publice, aceasta dispare ca prin farmec. Un lucru este cert: oricare ar fi originea rasei albe, aceasta a fost principalul vehicul al programului de încrucisare genetica al reptilienilor Anunnaki care sta la baza planului lor de ocupare a pamântului. Cercetatorii mai cred ca reptilienii controleaza o alta rasa de extraterestri, asa-numitii cenusii, cele mai cunoscute figuri de extraterestri din epoca noastra, cu ochii lor mari si negri. Marea majoritate a relatarilor care descriu rapiri facute de extraterestri se refera la acesti cenusii. În lucrarile sale, Jason Bishop III descrie astfel ierarhia controlului: draconienii (reptilienii înaripati), draconienii neînaripati, cenusii, iar la baza piramidei oamenii. Se pare ca exista de asemenea o “alianta” reptiliana cu alte grupuri de extraterestri. Literatura de specialitate sugereaza ca sacrificiile umane aduse “zeilor” în antichitate, si în special sacrificarea copiilor, se faceau în beneficiul reptilienilor, care le impuneau (una din trasaturile care caracterizeaza creierul reptilian este ritualismul). Personal, am convingerea ca aceasta ipoteza este adevarata, dovedindu-se extrem de relevanta în a doua parte a cartii de fata. În momentul mortii care survine în urma sacrificiului ritual, la baza creierului se acumuleaza o forma de adrenalina, extrem de puternica la copii. Se spune ca aceasta este substanta pe care o doresc reptilienii (si rudele lor încrucisate). Este cert de asemenea ca ei se hranesc cu sânge si cu carne de om. Aceste sacrificii închinat în antichitate zeilor (reptilienilor) continua pâna în zilele noastre. Una din principalele concluzii ale tuturor cercetarilor facute pe tema reptilienilor este ca acestia sunt complet lipsiti de

emotii si de sentimente, hranindu-se în regiunea de jos a celei de-a patra dimensiuni cu emotiile inferioare ale oamenilor, precum frica, vinovatia si agresiunea. Ori de câte ori emitem asemenea vibratii, noi nu le putem vedea în lumea în care traim, caci ele rezonaza cu regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni, unde sunt absorbite de reptilienii. Cu cât reusesc sa stimuleze mai mult aceste vibratii inferioare, cu atât mai mare este energia cu care se hranesc acestia. Asa se explica numeroasele razboaie umane, genocidurile, sacrificarea în masa a animalelor, perversiunile sexuale care dau nastere unor energii negative extrem de puternice si ritualurile de magie neagra, care includ sacrificii si care se desfasoara la o scara care îi va ului pe cei care nu au studiat acest subiect. Fiii zeilor Programul de încrucisare genetica al reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki-uman (Adam?), acum 200.000-300.000 de ani. Personal, am convingerea ca au existat si alte rase extraterestre care au facut experimente de încrucisare genetica cu oamenii, dând nastere marilor profeti si altor fiinte exceptionale, dar ma voi concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat sa controleze si sa manipuleze destinul oamenilor. Evident, cu cât ne îndepartam mai mult în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar exista suficiente dovezi care confirma ceea ce s-a întâmplat în cele vremuri. Cu cât analizez mai mult aceasta poveste, cu atât mai limpede îmi devine faptul ca reptilienii au repetat pe pamânt ceea ce au facut initial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândurile populatiei planetei prin încrucisari genetice, dupa care au preluat puterea. Am convingerea ca atunci când au venit pe pamânt, martienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una din principalele locatii în care s-au stabilit Anunnaki si martienii (sau arienii), în special în timpul si imediat dupa cataclismul generat de Venus în jurul anului 4800 î.Ch., au fost muntii din Turcia, Iran si Kurdistan. Acestea au fost locurile din care au invadat ei pamântul dupa retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizatiile avansate care au aparut “instantaneu” în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului si în Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare sa fi fost situat în Muntii Caucaz, locatie care va aparea în mod repetat în povestea noastra. Am banuiala ca în aceasta regiune s-a desfasurat un program masiv de încrucisare genetica, probabil subteran, în urma caruia a rezultat un numar mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numarul foarte mare de oameni cu Rh negativ (adica cu sânge rhesus negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ se învinetesc (albastresc) imediat dupa nastere. De aici provine originea expresiei “cu sânge albastru” atribuita regalitatii si aristocratiei. Exista o speculatie care spune ca sângele “albastru” (cu Rh negativ) atesta sorgintea martiana, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atesta o origine terestra. Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasa alba. Dupa toate aparentele, genele draconienilor albinosi “de vita regala” au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri stravechi si pâna astazi. Acestia erau semi-zeii de care vorbeau legendele antice, iar rolul lor era de a guverna lumea si de a împlini Agenda stapânilor lor reptilienii. Un lucru este cert: desi Anunnaki s-au încrucisat cu multe rase terestre, rasa alba a ramas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar draconienii din vârful ierarhiei sunt albinosi. Nu este de mirare ca multe din creatiile lor hibride au avut parul blond si ochii albastri. O schimbare majora pare sa se fi produs la scurt timp dupa cataclisme provocate de Venus, caci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 î.Ch.), care a trait pe teritoriul Irakului de astazi, adora zei care aveau forme de sopârle, sumerienii (5000-4000 î.Ch.), care au trait în aceeasi regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranta, exista o legatura între aceasta schimbare si programul de încrucisare genetica din Muntii Caucaz. Elita hibrizilor Anunnaki-oameni a fost descrisa de sumerienii si exista numeroase alte relatari despre încrucisarile extraterestrilor cu oameni, respectiv ale “zeilor” sau “oamenilor veniti din cer” cu oamenii. Chiar în Biblie, exista în Geneza un pasaj faimos care spune: “Când numarul oamenilor de pe pamânt a început sa creasca si lor li s-au nascut fiice, fiii lui Dumnezeu au vazut ca fiicele oamenilor erau frumoase si s-au casatorit cu cele pe care le doreau... Nefilimii au trait pe pamânt în acele zile – dar si dupa aceea – când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la fiicele oamenilor si au avut copii cu ele. Acestia au fost eroii din vechime, a caror faima s-a pastrat pâna astazi”. Geneza 6:1-4 În viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul Nefilim s-ar traduce prin “Cei care au coborât”, în timp ce altii îl traduc prin “Cei cazuti”. La fel, cuvântul “faima” din acest pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian shem. Traducatorii Bibliei l-au asociat cu ideea de “nume” sau “renume”, dar Sitchin afirma ca adevarata semnificatie a cuvântului shem este aceea de “vehicul din cer”. El sustine ca provine de la radacina shu-mu, care înseamna “cel care este un MU”, iar MU înseamna nava spatiala. În acest caz, “eroii faimosi” devin “oamenii care au coborât din vehiculele lor spatiale”. Ei sunt cei care s-au încrucisat cu femeile pamântene. Dupa parerea mea, acest pasaj din Geneza biblica descrie încrucisarea dintre extraterestri sau intra-teresti si oameni, în urma careia au rezultat hibrizii reptilo-umani. Expresia “Fiii lui Dumnezeu” provine din ebraicul bene-ha-elohim, a carei traducere exacta este “fiii zeilor”. Primele progenituri ale acestor experiente genetice au fost uriasii de care vorbesc legendele si exista numeroase relatari în toata lumea despre aparitia

acestor hibrizi. Practic, nu exista rasa sau continent pe care sa nu gasim o legenda despre uriasi. Biblicul Goliat ar putea fi el însusi un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre Poporul din Stele venit din ceruri pentru a se încrucisa cu femeile umane, iar Alex Christopher sustine ca un numitor comun al tuturor rapirilor efectuate de reptilienii în Statele Unite este ca oamenii rapiti au legatura de sânge cu indienii americani. Va reamintesc ca indienii hopi afirma ca au venit la suprafata pamântului de undeva din adâncuri.”

Continuare partea a 7a...

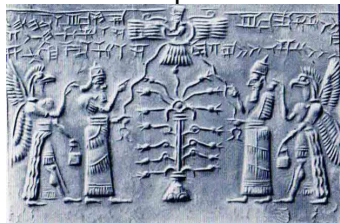

Partea a 7a...

“Exista un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat Kebra Nagast (Nagas erau “zeii-serpi” ai indienilor din India, capabili sa își schimbe forma la comanda), în care se vorbește deschis de marimea uriasa a copiilor nascuti în urma încrucisarii genetice dintre oameni si zei. Textul povesteste cum: “... fiicele lui Cain care le-au conceput îngerilor (extraterestrilor) copii gigantici nu i-au putut naste pe acestia, asa ca au murit”. Pasajul continua descriind nasterea prin operatii de cezariana a unora dintre acesti copii: “... dupa ce au spintecat burțile mamelor, acestia au putut fi trasi de cordonul ombilical”. Stravechiul text ebraic Cartea lui Noe si urmarea sa, Cartea lui Enoh, descriu nasterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supravietuit Marelui Potop. Relatarea acestei povesti apare si în Manuscrisele de la Marea Moarta, care au apartinut comunitatii eseniene. Aceasta a trait în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale contin numeroase fragmente din Cartea lui Enoh. Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o fiinta neumana, care semana mai mult cu “copiii îngerilor din ceruri”. Noe, copilul lui Lameh, avea pielea alba si parul blond, iar ochii sai umpleau întreaga casa cu o “stralucire aidoma soarelui”. Descrierea unor fiinte cu parul blond si ochii albastri, care luminau ca niste lasere, corespunde misteriosilor “zei” care au aparut în toate culturile lumii. Lameh a întrebat-o pe sotia sa cine este tatal copilului: “Asculta, m-am gândit în sinea mea ca aceasta conceptie s-a datorat Privitorilor si Celor Sfinti... precum si Nefilimilor... iar inima mea se simte tulburata din cauza acestui copil”. În Shahnemeh sau Cartea Regilor, legendara istorie a Iranului scrisa de poetul arab Firdowsi si încheiata în anul 1010, acesta descrie nasterea unui copil pe nume Zal, fiul unei rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lameh, regele este îngrozit de înfatisarea nepamânteana a copilului, care avea un corp foarte mare, “stralucitor ca argintul”, cu parul alb ca al unui batrân, “la fel ca zapada”, si cu o fata stralucitoare ca soarele. Sam își numeste fiul: un copil demoniac, adica un copil al daeva-silor (Privitorilor). La fel ca si Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune fata de copiii extrem de albi. Si cine sunt fiintele cele mai albe între toate, chiar albinoase? Rasa regala a draconienilor. Iata cum îl descrie pe Zal textul Shahnemeh: “Nici o fiinta umana de pe acest pamânt Nu ar fi putut da nastere unui asemenea monstru. Trebuie sa fie din rasa demonilor, Desi are forma si fata de om. Chiar daca nu este un demon, pare totusi Un animal prezentat la circ”. Figura 5: Imaginea straveche a caduceului, adoptat ca simbol de medicina moderna, dar care simbolizeaza multe alte lucruri. Nu este exclus sa simbolizeze inclusiv dubla spirala a ADN-ului, sau poate o lungime de unda ori o frecventa particulara. Mai târziu, Zal s-a însurat cu o printesa straina pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul si descendent al regelui-sarpe Zahhak, despre care se spune ca a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh apartinea în mod evident unei rase reptiliene si este descrisa ea însasi ca fiind înalta ca un copac, cu pielea ca fildesul, etc. Altfel spus, avea trasaturile familiare ale urmasilor umani ai Privitorilor. Asemenea descrieri ale regilor Iranului si ale altor monarhi din Orientul Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca si compararea lor cu copacii, din cauza înaltimii lor extreme. S-ar parea ca nu te puteai califica pentru a fi rege decât daca aveai caracteristicile fizice ale nefilimilor sau ale Privitorilor. Fara nici o îndoiala, de aici se trage “dreptul divin al regilor de a guverna” în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu si în Europa. Chiar si titlul britanic de noblete, “Sir”, conferit de regii Angliei unor supusi alesi de ei, provine de la o zeita-sarpe din vechime numita chiar Sir, care se înrudea cu zeita Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisa în Tablitele Sumeriene. Sotul acesteia, Enlil, era supranumit Sarpele Splendid cu Ochi Stralucitori. Fratele sau, Enki, ea cunoscut si el ca om-sarpe si avea drept emblema doi serpi înlantuiti, simbolul “centrului sau spiritual” de la Eridu, dar si al profesiei medicale moderne, cunoscut sub numele de caduceu (vezi Figura 5). Aceasta informatie provine din traducerea facuta de Zecharia Sitchin Tablitelor Sumeriene si publicata în cartile sale. Cu atât mai uimitoare mi se pare afirmatia ulterioara a lui Sitchin ca nu exista nici o dovada care sa ateste existenta unei rase a serpilor,

pe care mi-a transmis-o personal, sfatuindu-ma totodata sa renunt la cercetarile mele în acest domeniu. Ideea ca dovezile ar lipsi este de-a dreptul aiuritoare. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin sa îmi spuna asa ceva? Se pare ca se temea sa nu ajung prea departe cu cercetarile mele. Personal, nu am nici cea mai mica îndoiala ca Anunnaki si Privitorii se refera la aceeasi rasa reptiliana – “serpii cu ochi stralucitori” de care vorbesc Christian si Barbara O'Brien în lucrarea lor, Geniul celor putini. Autorul si cercetatorul Andrew Collins afirma ca detine o figurina din bronz care înfatisseaza unul din zeii canaaniti (o populatie care a trait în jurul anului 2000 î.Ch.). Aceasta are un gât serpuitor si un cap în forma glugii unei cobre, care se termina cu un cap de sarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populatiei generale, devenind din ce în ce mai puțin distincti din punct de vedere fizic, dar structura lor genetica de baza ramâne aceeași, iar Fratia detine fise genetice exacte care precizeaza cine are aceasta structura genetica si cine nu. În cartea lor, Geniul celor putini, Christian si Barbara O'Brien afirma ca daca Anunnaki s-au încrucisat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucisari ar fi o structura genetica în proportie de 75% Anunnaki si 25% umana. Personal, înclin sa cred ca a mai existat o încrucisare mai recenta, dupa potopul provocat de Venus acum 7000 de ani. Desigur, aceste linii genealogice trebuie sa aiba o structura genetica înca si mai înclinata catre cea reptiliana. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuala si ea este cea care le permite membrilor lor sa își schimbe forma între reptile si oameni, dupa cum doresc. Între altele, acesti oameni au capacitatea de a produce o stare hipnotica extrem de puternica, la fel ca un sarpe care își hipnotizeaza prada, si cred ca de aici se trage legenda “deochiului”. Aceasta este explicatia reala a obsesiei fata de pastrarea puritatii sângelui pe care o au familiile cu “sânge albastru” si progeniturile lor. Înca din cele mai vechi timpuri, mostenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat sa se însoare decât cu surori vitrege si cu vere, exact asa cum procedau Anunnaki, conform Tablitelor Sumeriene. Se pare ca gena cea mai importanta se transmite pe linie feminina; de aceea, alegerea partenerei de sex feminin a fost întotdeauna vitala pentru acesti hibrizi. Este foarte important faptul ca linia genealogica a “regelui-sarpe” a aparut în Iran, caci aceasta este regiunea (împreuna cu Kurdistanul, Armenia, Turcia si Muntii Caucaz) din care s-au raspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunosctor din interior al Fratiei, mi-a spus ca a existat un vortex masiv, un fel de poarta interdimensionala, în Muntii Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastra acesti extraterestri. Aceasta ipoteza ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airy-ana sau Air-an, care înseamna “Tinutul Arienilor”. Chiar si astazi, în Kurdistan exista doua rase distincte, una maslinie, de înaltime medie si cu ochi închisi la culoare, si cealalta mult mai înalta, cu oameni albi, multi dintre ei cu ochi albastri. Deloc întâmplator, nazistii au considerat ca aceste trasaturi corespund “rasei superioare” sau “rasei stapânilor”, caci cunosteau conexiunea si istoria reptilienilor. În cartea sa, Din cenusa îngerilor, Andrew Collins prezinta dovezi coplesitoare care atesta faptul ca Gradina Paradisului (Edenului) a existat în muntii înalti din aceasta regiune (Iran-Kurdistan), si, dupa cum stim, unul din personajele centrale ale legendei acestei gradini este sarpele.

Continuarea partea a 8a...

Partea a 8a...

“De altfel, iranienii își numeau regii Mar, care înseamna “sarpe” în limba persana. Sa existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te si sarpe? Regii Iranului mai erau cunoscuti si sub numele de “descendentii dragonului”. Personal, nu am nici o îndoiala ca reptilienii draconieni s-au încrucisat cu oamenii din rasa alba, dând nastere unor hibrizi. De altfel, exista foarte multi oameni inclusiv la ora actuala care pretind ca s-au încrucisat cu reptilienii. În jurul anului 2200 î.Ch., în Egipt a fost fondata Casa Regala a Dragonului, de catre preotii din Mendes. Traditia s-a pastrat pâna astazi, 4000 de ani mai târziu, sub forma Curtii Regale si Imperiale a Suveranitatii Dragonului, al carui sediu modern se afla în Marea Britanie. Unii oameni numesc aceasta organizatie secreta Fratia Sarpelui. Primii regi ai Sumerului, Egiptului, iar mai târziu ai Israelului, erau unsi în timpul ceremoniei încoronarii cu “grasimea Dragonului”, care era de fapt grasime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt messeh, de unde provine termenul ebraic de “Messia”, care înseamna chiar “Cel uns”. Regii acestei linii successorale erau numiti “Dragoni”. Tot acest simbolism se leaga de faptul ca aceste familii regale erau urmasi ale hibrizilor reptilo-umani. Daca mai multe

regate se asociau pentru o batalie împotriva unui dusman comun, ele își alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau... Draco. Faimosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiții. Însuși cuvântul kingship (n.n. regalitate) provine din radacina kin (de același sânge), de unde s-a născut mai întâi kinship, adică înrudit genetic, iar apoi kingship. Pentru a evidenția și mai puternic această teză a înrudirii caselor regale cu reptilienii, menționez că termenul egiptean pentru crocodil (messeh-ul sacru) era... Draco. El a devenit un simbol al Terapeutilor Egipteni, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regala merovingiană a Franței a avut un simbol asemănător: sarpele marin Bistea Neptunus. Ce mai, vorbim de același trib! Dacă veți studia secțiunea ilustrațiilor, veți găsi în ea o imagine straveche a unui zeu egiptean, așa cum apare ea pe perețele templului din Saqqara. Acesta are o formă neumană, reptiliană, înzestrată cu aripi. Nici în epoca noastră nu lipsesc relatarile despre ființe blonde cu ochi albaștri și cu privirea ca de laser. O prietenă din America mi-a povestit o experiență care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor 70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: "Lumea în care trăim nu este ce pare". Deși nu bea aproape niciodată, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit fiicei sale de o conversație pe care a avut-o cu un pilot staționat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când dintr-o dată i s-au oprit motoarele și toate sistemele electrice s-au blocat. Avionul a început să se prăbusească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scenă demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieșit din avion întrebându-se ce naiba se petrece și a fost întâmpinat de niște oameni blonzi, foarte înalți, cu pielea "de culoarea perlelor" și ochii "albaștrui-mov", care pareau să aibă un fel de electricitate. Privirile lor scânteiau ca niște lasere. Purtau cu toții halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat "zeul" sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora ațârna un lantisor cu un medalion în forma de Cruce Malteza. Deși memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informații după prima întâlnire cu acei oameni cu "priviri scaparatoare", își mai amintea totuși că a fost dus într-o cameră în care un grup din aceste ființe erau așezate în jurul unei mese de conferință. În final, a fost dus înapoi la avionul său, care s-a înălțat vertical deasupra muntelui, după care motoarele și instalațiile electrice au pornit din nou. După ce ați ascultat această descriere făcută de un pilot al Statelor Unite din zilele noastre, va invita să citiți felul în care îi descrie pe Privitori Cartea lui Enoh: "Și în fața ochilor mei au apărut doi oameni foarte înalți, așa cum nu am mai văzut vreodată pe pământ. Fetele lor straluceau la fel ca soarele, iar ochii lor ardeau ca niște felinare... Măinile lor erau mai strălucitoare ca zapada". Imaginea corespunde și descrierilor din vechime referitoare la "zei", care erau numiți "cei strălucitori". Cu siguranță, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaștem noi, și chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nu le-ar putea crede niciodată. În interiorul și în jurul pământului operează nu una, ci mai multe rase extraterestre, și nu doar din această dimensiune, ci și din altele. Persoanele rapite și cercetătorii fenomenului OZN susțin că printre extraterestrii care interacționează cu oamenii se numără inclusiv cei veniți din Orion și din Pleiade. Din câte mi-au povestit contactele mele din interiorul Frăției care i-au putut vedea pe extraterestri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă, dar foarte crudă, care are un fel de alianță cu reptilienii. În timp, am capatat convingerea că îngerii de care vorbește Biblia nu erau altceva decât Privitori, reptilieni înaripați sau nu. Însuși termenul de "fii ai zeilor" este tradus în Septuagint (varianta greacă a Vechiului Testament) prin cuvântul angelos -înger. Din cercetările mele a rezultat că există mai multe facțiuni ale reptilienilor: unele care au o atitudine mai pozitivă față de oameni și altele care nu doresc decât să domine și să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori sau îngeri (cei din a doua categorie fiind îngeri căzuți). Nu este exclus ca legenda Sfântului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) pe pământ înaintea bataliei finale și cea a Sfântului George care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevărații martieni albi și reptilienii Anunnaki. Sfântul Mihail și Sfântul George sunt doi eroi fenicieni, proveniți exact din regiunea în care și-au început Anunnaki programul de încrucișare genetică și unde au operat multă vreme în mod deschis, ca reptilienii. În ultima carte a Bibliei, Cartea Revelației (Apocalipsa), conexiunea dintre Satan și sarpe este făcută explicit: "Și marele balaur a fost alungat, sarpele din vechime numit Diavol și Satan, amagitorul întregii lumi; el a fost alungat pe pământ, și îngerii săi au fost alungați împreună cu el". "... Și el a prins balaurul, sarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, și l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacat greu, pentru ca să nu mai amăgească națiunile pământului". Într-un fragment din Manuscrisele de la Marea Moartă tradus de un savant evreu, Robert Eisenman, există o descriere a unui privitor pe nume Belial (Bel?), numit Printul Întunericului și Regele Raului. Acesta este descris că având o înfățișare înspăimântătoare, ca un sarpe cu fața de viperă. În tradiția ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau "serpii aprigi", iar

descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a serpilor. Trăditiia persana vorbește la rândul ei de o ființă pe care o descrie astfel: “sarpele din vechime umblând pe două picioare”. Exact această expresie apare în mod repetat și în Cartea lui Enoh. Dacă ținem cont de faptul că rasa regală draconiană este descrisă ca având o înălțime de până la patru metri, cu pielea extrem de albă, “mai albă ca zapada”, descoperim aceeași imagine ca și cea a copiilor gigantiști descriși în Cartea lui Enoh (și nu numai) ca fiind hibrizi rezultați din încrucișarea oamenilor cu Privitorii. Copilul-hibrid descris în Cartea lui Enoh era chiar Noe. Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt de fapt urmasi ale reptilienilor Anunnaki. În mitologia ebraică, Nefilimii sunt numiți awwim, termen care înseamnă ruinatori sau serpi. În Manuscrisele de la Marea Moartă se spune că Noe arată la fel ca și “copiii îngerilor [cazuți] din ceruri”, a căror concepție se datorează Privitorilor... și Nefilimilor. În tradiția ebraică, Eva este considerată mama ancestrală a Nefilimilor, fiind asociată cu cuvintele ebraice care înseamnă viața și sarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentată să mănânce din fructul interzis de către un sarpe. Din capitoul 69 din Cartea lui Enoh aflăm că printre Privitorii care le-au revelat secrete ascunse oamenilor s-a numărat și Gadreel, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. Cartea lui Enoh a fost dezavuată de Biserica Catolică, care nu a fost de acord cu credința primilor creștini în existența unor îngeri în carne și oase și a unor îngeri căzuți care s-au încrucișat cu fiicele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu le permită maselor să înțeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuală Biserica Catolică (împreună cu alte organizații ale Frației), l-au considerat întotdeauna pe Enoh unul din fondatorii lor legendari. Chiar și numele de Enoh înseamnă “inițiat”. Tema îngerilor căzuți care transmit secrete umanității apare atât în Cartea lui Enoh cât și în numeroase alte lucrări. Printre acești revelatori de secrete se numără Azazel, care i-a învățat pe oameni arta prelucrării metalelor, și Shemyaza, cel care i-a învățat artele magice. Aceste legende au stat la baza multor eroi care au apărut mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul (cunoașterea) zeilor și l-a dat oamenilor (dar numai unei elite din rândul acestora). În Centrul Rockefeller din New York se află, deloc întâmplător, o statuie din aur a lui Prometeu. Rockefeller-ii sunt reptilieni pur-sânge, deci cunosc semnificația plină și ascunsă a legendei lui Prometeu. În trecut fie spus, Privitorul numit Azazel stă la originea capului de tap folosit în ritualurile satanice, dar și a expresiei “tap ispășitor”. În Cartea Leviticului se spune că israeliții obișnuiau să sacrifice doi țapi de Yom Kippur, Ziua Ispășirii. Unul îi era oferit lui Dumnezeu, iar celălalt lui Azazel. Preotul își pune ambele palme pe capul țapului consacrat lui Azazel și mărturisea păcatele oamenilor. Țapul era dus apoi în salbăcie și aruncat de pe o stâncă, simbolizându-l astfel pe îngerul căzut, Azazel, despre care se credea că este înălțat în salbăcie – “abisul” din Cartea Revelației. După părerea mea, acest “abis” este situat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aici s-a născut stravechea temă a țapului ispășitor, simbolizată într-un fel de povestea lui Iisus. Capul de țap al lui Azazel, îngerul căzut, este simbolizat prin pentagrama inversată a satanistilor.

Continuare partea a 9a...

Continuare partea a 9a...

“Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informații ascunse. Eu însumi am o serie de întrebări la care caut răspunsuri. Un lucru este însă cert: există câteva teme recurente – cea a raselor extraterestre care au vizitat de milioane de ani pământul, din motive diferite, și cea a încrucișării lor cu oamenii, care a dat naștere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizații extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, bazate pe această cunoaștere extraterestră, perioada pe care strămoșii noștri o numeau Epoca de Aur. Acum 450.000 de ani au sosit pe pământ Anunnaki, o rasă reptiliană condusă de draconienii înaripați și albinosi. Aceștia au încercat să preia controlul asupra planetei. Este aproape sigur că la vremea respectivă ei ocupaseră și controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki și-au arătat adevărata față, cea de reptilieni, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilității altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, și-au propus să cucerească planeta chiar sub înfățișarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucișare care a dat naștere unor

linii genealogice hibride, prin intermediul carora puteau opera din regiunea inferioara a celei de-a patra dimensiuni. Reptilienii din cea de-a patra dimensiune își poarta înfățișarea umana la fel ca pe o haina genetica. Atunci când corpul fizic moare, el se muta în altul, continuând să implementeze Agenda în timpul unei alte generații. Este ca și cum ar purta și ar schimba între ele mai multe costume spațiale. Oamenii cu proprietăți extrasenzoriale vad aceste creaturi sub forma unor reptilienii ascunși în trupuri de oameni. Pentru a putea face acest lucru, au nevoie de trupuri cu trasaturi genetice puternic reptiliene, motiv pentru care anumite familii ajung întotdeauna la putere. Ceilalți reptilienii umani, cu sângele mai puțin pur, sunt posedati de o conștiință reptiliană din cea de-a patra dimensiune și sunt vazuti de persoanele cu proprietăți extrasenzoriale ca niște ființe umane peste care se suprapune imaginea unui reptilian. Aceasta posesie este cu atât mai ușoară cu cât structura genetica a omului posedat conține mai multe gene de reptilienii. Așa se explică de ce Frăția este atât de preocupată de fisele genetice ale membrilor săi, pe care le păstrează până în cele mai mici detalii. În acest fel, ei știu care oameni pot fi posedati mai ușor decât alții. Pe de altă parte, reptilienii încearcă să influențeze întreaga umanitate prin stimularea activității specifice creierului reptilian (partea cea mai primitivă a creierului), respectiv: gândirea ierarhică, agresivitatea, conflictul, diviziunea, lipsa compasiunii și nevoia de ritualuri. Atunci când spun ritualuri nu mă refer numai la ceremoniile satanice sau de altă natură. Există tot felul de manifestări ale acestei nevoi, inclusiv repetarea aceluiași tip de comportament, zi după zi, săptămâna după săptămâna. Reptilienii s-au folosit de rasa albă ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, dar s-au încrucișat și cu celelalte rase, inclusiv cu chinezii, japonezii, arabii și evreii. În acest fel, ei pot controla oameni și organizații aparent fără nici o legătură unele cu altele. Multe din pozițiile de vârf ale puterii mondiale sunt ocupate la ora actuală de reptilienii cu drepturi depline (extraterestri), care și-au asumat o față umană, în timp ce majoritatea oamenilor nu au nici cea mai mică idee. Atunci când privim la televizor, vedem de multe ori oameni diferiți, care ocupă poziții diferite, dar care ajung la aceleași concluzii și sunt de acord cu aceleași politici. Evident, aceste dezbateri par cât se poate de deschise și de democratice. Dar dacă forța care îi controlează pe toți este aceeași? Ar însemna că ne aflăm în plină dictatură. Cum am putea face această deosebire dacă nu cunoaștem adevărul? Aceasta este lumea în care trăim, condusă de reptilienii în formă umană și de familii de hibridi create și infiltrate de ei. Cartea lui Enoh susține că cei născuți din sânge de Nefilim (hibridii reptilo-umani) sunt predestinați, din cauza spiritului lor ancestral, „distrugerii, opririi, atacurilor, războaielor și ruinării eforturilor oamenilor de pe pământ”. Altfel spus, corpurile lor pot fi posedate de „spiritul lor ancestral”, respectiv de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În Statele Unite există o organizație numită Fiii lui Jared (după numele tatălui lui Enoh). Membrii ei solicită declansarea unui „război implacabil” împotriva descendenților Privitorilor, „care au dominat dintotdeauna umanitatea, din pozițiile lor de faraoni, regi și dictatori”. În revista lor, Avocatul jaredit, ei îi condamnă pe Privitori, pe care îi numesc „super-gangsteri, o mafie cerească care guvernează lumea”. Mulți oameni m-au întrebat cum este posibil ca membrii Elitei Frăției să verse atât de mult sânge, să provoace atâtea distrugerii și suferință, fără să arate nici o emoție. Se pare că cel puțin o parte din genetica reptiliană nu le permite acestora să simtă emoțiile la fel ca oamenii de rând. În schimb, îi predispune către cruzime. Aceasta imagine corespunde perfect unor personaje precum George Bush, Henry Kissinger sau David Rockefeller, lucru care nu este de mirare, căci aceștia nu sunt decât exemple de reptilienii aflați la lucru în sfera umană. Lucrurile pe care le-am dezvăluit în acest capitol îi vor uimi probabil până și pe simpatizantii care mi-au citit cartile anterioare. Îți înțeleg, dar o experiență vastă (și uneori extremă) m-a învățat să urmez cursul vieții și să mă las dus de el oriunde mă ar duce. Atunci când simt ritmul vieții, eu încep să dans. Atunci când îmi vorbește, îl ascult. Mă îndrept acolo unde mă duce muzica vieții, oricât de incredibilă ar părea destinația și indiferent de consecințele pe care le-ar putea avea asupra mea personale. Celor nu au încercat încă acest lucru nu le pot spune decât că ar rămâne uimiți în ce aventură se transforma subită viața, la ce cunoaștere îți ofera acces atunci când te lași dus de val și renunți să te mai războiești cu ea, de teamă să nu pari diferit de marea majoritate. Cei mai mulți oameni nu îndrăznesc să o apuce pe această cale din cauza minții lor, care se opune ieșirii în afara convențiilor general acceptate, de teamă de a nu fi respinsă. Altfel spus, aceste persoane se tem de ce ar putea spune sau crede despre ei ceilalți oameni. Cum am putea avea însă acces la inimaginabil, dacă nu învățăm să gândim în termeni inimaginabili? Putem spune oare că știu totul, că nu mai există nimic de descoperit? Cu siguranță, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute.

Continuare partea a 10a...

Partea a 10a,

ultima parte a acestei cercetari, pe care eu am redat-o pe scurt, pt a va arata in acest text si dovezi, nu numai vorbe, din acesta cauza l-am redactat acest subiect pe mai multe parti, pt ca dvs. sa va faceti o parere.

“Noi nu cunoastem decât o mica particica din imaginea de ansamblu. Si care a fost forta care ne-a adus pâna la actualul stadiu al cunoasterii noastre? Au fost acei oameni care au îndraznit sa iasa în afara sabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fara acesti oameni, rasa umana nu ar fi putut evolua; nu ar face decât sa se învânteasca în cerc, traînd într-o închisoare perpetua a mintii. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: “Oamenii sa zboare? Ridicol! Sa calatoreasca cu o viteza mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Sa creeze copii în eprubeta si sa cloneze specii de animale si chiar oameni? Imposibil!” Si totusi, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul sa gândeasca ceea ce era de neconceput, în timp ce masele îsi bateau joc de ei. Încercati si dumneavoastra acest lucru, înainte de a uita complet ca exista si aceasta posibilitate. Gânditi dincolo de limitele realitatii impuse de altii. Refuzul de a face acest lucru este închisoarea suprema, stagnarea mentala si emotionala suprema, care permite controlul suprem. Pe scurt, este chiar maniera în care am fost controlati de când a început acest joc.”

“Atunci când luau formă umană ei se mişcau printre noi, dar numai vederii noastre apăreau ca oameni. Aveau cap de şarpe (...), dar apăreau omului ca oameni între oameni. S-au strecurat în consilii, luând forma oamenilor, eliminând prin vicleşugurile lor pe şefii regatelor luând forma lor şi domnind asupra oamenilor. Numai prin magie puteau fi descoperiţi (...). Din regatul umbrelor ei au căutat să distrugă omul şi să conducă în locul lui.” (Thoth Atlantul despre Reptilienii Anunnaki – Tăbliţele de Smarald: Tăbliţa 8 – CHEIA MISTERELOR)

Site-ul Fara Secrete: Site dedicat Reptilienilor ANUNNAKI

SCHELETUL UNEI CREATURI

JUMĂTATE OM, JUMĂTATE FELINĂ

DESCOPERIT ÎN MAREA PIRAMIDĂ DIN EGIPT

Acum trei ani, o echipă de arheologi egipteni a scos la lumină rămăsitele unei fiinte cu corp de pisică si craniu de om. Scheletul, perfect prezervat, a fost găsit la intrarea unei camere ascunse, care fusese recent descoperită în partea superioară a Piramidei lui Keops. Acesta ar fi fost ulterior expus în Muzeul national de istorie din Cairo. Această stire a fost dată publicităţii la scurt timp după eveniment, de către publicatia The National Reporter. Iată ce relateau reporterii americani pe 19 decembrie 2009:

«Oameni de stiintă din lumea întreagă au ajuns în Egipt, pentru a studia ciudatul schelet, multora dintre ei nevenindu-le să creadă că e real. „Cunoastem faptul că egiptenii antici erau, printre altele, si taxidermisti desăvârşiti. Ceea ce vedem acum este cel mai probabil una din creatiile lor, menită să sperie eventualii hoti”, ne spune dr. Jason Hendley, de la Universitatea Oxford.

Unii dintre cercetătorii care s-au aflat la fata locului împărtăşesc opinia dr. Hendley, în timp ce altii sunt mai putin sceptici: „Ceea ce mă nedumereste este faptul că coloana vertebrală a acestei creaturi este atasată de craniu în mod natural, explică dr. Winston Gorjone. Dacă ceea ce vedem acum ar fi creatia unui taxidermist antic, metoda de atasare a craniului la coloană ar fi vizibilă. Ar exista sârme care să le tină împreună. În cazul de fată, ele nu există. Vedem clar că oasele se îmbină în mod natural, ceea arată că acest schelet ar putea fi, într-adevăr, rămăsitele unei specii de animale de mult dispărute. Să nu uităm că traditiile vechilor egipteni

abundă în fiinte jumătate om, jumătate animal, mai spune dr. Gorjone. Întrebarea la care suntem provocați să răspundem acum este dacă acestea chiar au fost rodul imaginației sau au existat în realitate”.

Reporterul: Ce ne puteți spune despre misterioasa sferă plutitoare găsită în camera secretă?

Dr. Gorjone: Nu am voie să discut public despre ea. În momentul de față, sfera aurie este considerată secret de stat de către guvernul egiptean și ni s-a interzis să discutăm despre ea.

Reporterul: După părerea dumneavoastră, în cât timp ar putea fi aflat secretul bilei plutitoare, și dacă s-ar reuși acest lucru, această informație ar fi adusă la cunoștința publicului?

Dr. Gorjone: În momentul de față, sfera se află încă în Marea Piramidă. Din ceea ce mi s-a spus, nu poate fi mișcată. Tehnicienii au încercat s-o disloce din poziția actuală folosind pistoane hidraulice, dar câmpul de forță generat de sferă este prea puternic. Ce este ea și cum a reușit să rămână suspendată timp de mii de ani este încă un mister.

Poziția încăperii secrete, descoperită în Piramida lui Keops

În 1993, o sondă robot a fost direcționată printr-o gură de aerisire. După ce a parcurs un traseu întortocheat, cu multe cotituri, aceasta s-a oprit în fața unei uși de marmură. Ce se afla dincolo de această ușă a rămas un mister până luna trecută, când oamenii de știință au primit aprobarea să continue explorarea prin forarea unei găuri de mică dimensiune, atât cât să intre prin ea fibra optică a sondei.

Zis și făcut. Sonda și-a continuat drumul, luând-o în sus câțiva metri, până când a intrat într-o cameră deschisă, lungă de cca 3 metri și înaltă de 1 metru și jumătate. Ceea ce au revelat imaginile a fost de-a dreptul șocant. În mijlocul încăperii și în fața celei de-a doua uși stătea scheletul unui animal. Dar nu al vreunui animal cunoscut. Părea să fie o pisică de dimensiuni mari cu un cap uman, având craniul alungit. Acesta părea că stă de pază în fața intrării în ce-a de-a doua cameră. Când imaginea animalului a apărut pe video-monitor, câțiva dintre specialiștii prezenți au spus că aceasta trebuie să fie dovada concretă a uneia dintre cele mai adorate făpturi mitice ale vechilor egipteni – fiinta jumătate om, jumătate pisică. Oare asta să fie dovada concretă că așa ceva a existat?

Scheletul a fost atent examinat timp de aproape 3 ore de către echipa de cercetare, imaginile fiind transmise în direct în lumea întreagă, la mai multe universități de prestigiu. Ce este acest animal a rămas în continuare un mister, dar un lucru a fost atunci stabilit unanim: este vorba de un schelet real, nu de o sculptură și nici de creația vreunui taxidermist antic.

Apoi sonda și-a continuat explorarea, făcându-și drum prin a doua deschidere, în camera principală. Lumina emisă de fibra optică a scanat timp de mai multe încăperea întunecată, ce părea a fi goală. Dar încăperea era mult prea mare pentru micul fascicul de lumină, așa că s-a decis trimiterea unui al doilea fascicul, mai eficient, pentru a mări zona de vizibilitate a camerei video. Odată făcut și acest pas, s-a putut determina că încăperea era mult mai spațioasă decât prima. Atunci când sonda video s-a îndreptat direct spre mijlocul camerei, o imagine și mai șocantă li s-a arătat oamenilor de știință: chiar în mijlocul încăperii de piatră se afla o sferă aurie, cu un diametru de cca 30 de centimetri, plutind în aer cam la 40 de centimetri de sol.

Sfera aurie, plutind în aer în cea de-a doua cameră.

Ceea ce se vede sub ea ca fiind o umbră este de fapt o decolorare provenită de la sursa de energie radiind de la glob. Aceeași forță împinge de sub glob și excrementele liliacilor.

Membrii echipei de cercetare erau uluiți de ceea ce vedeau. Sfera pur și simplu plană în spațiul din mijlocul camerei. Nu existau fire care s-o țină în sus și nu era o iluzie optică. După primele estimări, sfera plutitoare era poziționată pe aceeași linie cu vârful piramidei.

Când vestea despre misterioasa sferă plutitoare a ajuns la Departamentul de istorie antică egiptean, echipei de explorare i s-a ordonat să înceteze orice activitate și să-și retragă sonda imediat. Caseta video a fost confiscată, iar membrilor echipei li s-a cerut să părăsească piramida. A doua zi, guvernul egiptean a emis un ordin de confidențialitate, care interzicea orice divulgare de informații privind scheletul pisică/om și mai ales sfera plutitoare. Acestea urmau să rămână un secret de stat, până când avea să fie stabilit cu exactitate ce erau acestea.

Din fericire, întreaga poveste a ajuns la The National Reporter înainte ca acest ordin să fie emis și iată, ne asumăm un mare risc aducând la cunoștința întregii lumi aceste descoperiri uimitoare. Ce explicații vor da în viitor oamenii de știință în legătură cu aceste obiecte stranie nu știm, dar vă asigurăm că The National Reporter va fi prima agenție de știri care le va publica.»

AGENDA OZN A GUVERNULUI DIN UMBRĂ. PROGRAMUL SECRET REFERITOR LA OZN-URI (1)

rudan - Sat, 03/09/2013 - 16:37

Articol apărut în Nexus New Times Magazine
de dr. Steven M. Greer

Despre autor:

Steven M. Greer, este doctor în medicină și director fondator al The Disclosure Project. El a condus o cercetare mondială în vederea descoperirii unor surse alternative de energie, în special a acelor dispozitive ce funcționează pe baza energiei punctului zero, în scopul de a identifica și dezvolta sisteme care să elimine nevoia de combustibili fosili.

Pe data de 9 mai 2001, dr. Greer a prezidat Conferința de Presă a Disclosure Project, ce a avut loc la National Press Club în Washington. Mai mult de 20 de martori din domeniul militar, guvernamental, al serviciilor de informații și cel corporatist au prezentat mărturii convingătoare cu privire la existența unor forme de viață extraterestre ce ne-au vizitat planeta și la tehnologiile energetice și de propulsie ale acestora.

Cu ajutorul arsenalului de arme electromagnetice și psiho-operaționale și prin construcția de nave extraterestre după modele originale capturate, „guvernul din umbră” s-a implicat în scenarii de răpire false și e posibil să pună la cale un fals atac extraterestru.

Leșirea din umbră

Este important să înțelegem că în jurul întregii problematice extraterestre există o enormă și sofisticată campanie de dezinformare: cel puțin 90% din imaginile și informațiile oferite publicului sunt selectate pentru a evoca frica urmată de ura față de tot ceea ce este extraterestru. Filmele, emisiunile TV și cărțile referitoare la subiect demonstrează acest punct de vedere: dacă cineva ar lua în seamă toate aceste gunoarie, s-ar putea crede că în America o persoană din două e răpită din casa sa în mijlocul nopții și torturată. Pur și simplu nu este adevărat. Frica și groaza se vând cel mai bine, și unii beneficiază de pe urma unei populații terifiată și greșit informată. Știm că există operațiuni paramilitare clandestine, controlate de un grup din umbră, ce înscenează evenimente OZN false. Acest lucru nu e o speculație, am interviuat independent mai mulți militari care au făcut parte din echipe care au „răpit” în mod deliberat oameni pentru a crea iluzia unor întâlniri extraterestre reale. În „industria OZN” există o subcultură a răpirilor de mai multe miliarde de dolari, fondată de grupuri de interese puternice și bogate (incluzând anumite familii regale

europene împreună cu cele care conduc industria din Statele Unite). Poveștile publicate sunt selectate cu mare atenție. Dacă cineva vine la grupurile întâlnire a celor răpiți sau la cercetători cu povestiri de genul celor pe care le-am menționat, persoana respectivă va fi dată afară. Ei doresc să selecteze doar povestirile terifiante – cele provenind de la oameni care au suferit întâlniri simulate care le-au fost impuse pe cale militară, urmărind crearea de propagandă psihologică și semănând semințele discordiei între oameni și extratereștri. Acest lucru va susține finanțarea în continuare a programului StarWars („Războiul stelelor”).

Aceasta e parte a unui plan bine gândit pentru a-i ridica pe unii împotriva celorlalți. În acest scop, trebuie creată o amenințare, iar presupusul „inamic” demonizat. Deci majoritatea informațiilor referitoare la OZN-uri sau extratereștri care au ajuns la publicul larg sunt create de serviciile secrete, prin intermediul unor operațiuni de manevrare psihologică și de dezinformare, pentru a genera în mod deliberat efecte precise. Primul dintre aceste efecte este pur și simplu discreditarea subiectului, deoarece majoritatea povestirilor, la o analiză mai atentă, se dovedesc false. Al doilea, în opinia mea, este crearea unei fundații a spaimei pe care să se construiască edificiul „Războiului stelelor”. Și nu în ultimul rând, un proiect pe care Wernher von Braun l-a comunicat unui membru al echipei noastre, Carol Rosin, care de fapt explică tot ceea ce se petrece: armele vor fi plasate în spațiu, de aici necesitatea de a crea un fundal psihologic în care oamenilor le va fi teamă de tot ce este extraterestru iar atunci (când cei care profită de aceasta sursă de multe miliarde de dolari ai operațiunilor industriale și militare decid că înșelătoria a durat suficient) ei pot declara că lumea trebuie să se unească pentru a înfrânge extratereștrii (așa cum a fost în filmul „Ziua Independenței”).

Țineți minte că Războiul Rece și toate lucrurile care se petrec astăzi vor păli în comparație cu beneficiul financiar obținut de pe urma constrângerii maselor să creadă o idee falsă referitoare la o amenințare din spațiul extern care trebuie contracarată. În loc de a extrage doar din Statele Unite și Occident sume nelimitate de dolari pentru operațiunile militare, „amenințarea” imaginată va produce suficientă xenofobie pentru a asigura un „cec în alb” sau un flux stabil de dolari guvernamentali în numele păstrării securității și păcii mondiale. Vă sună cunoscut? Această opinie provine din interviuarea a numeroși militari din interiorul organizațiilor care se ocupă cu acest lucru. Mi s-a spus negru pe alb că acesta a fost programul în desfășurare începând cu (cel puțin) anii '50. Aceste operațiuni au utilizat ceea ce ei numesc „vehicule extraterestre reproduse” fabricate de un consorțiu de companii care includ, printre alții pe, Lockheed Martin, Northrup, SAIC, E-Systems, EG&G și Mitre Corporation. Există dispozitive antigravitaționale realizate de către om, care au fost utilizate de prin anii 1950, împreună cu alte arme electronice puternice și cu forme de viață programate (programmed life forms, PLF). Acestea sunt forme de viață artificiale, biologice, produse pentru a semăna foarte bine cu așa-zisii „Cenușii” – însa nu provin din spațiu. Ele sunt fabricate în instalații noi, una din ele fiind localizată în zona Four Corners, în apropiere de Dulce, New Mexico.

Acesta este un efort concertat de a crea o falsă amenințare extraterestră. Dacă cineva vine cu o povestire care nu intră în acest cadru, este „scos din bibliografie” și nu mai este capabil să-și publice povestirea prin nici un canal mass-media semnificativ. Cei care creează mesaje terifiante – asemănătoare filmului „Ziua Independenței” sau altor cărți despre răpiri – primesc avansuri mari în dolari împreună cu contracte de editare avantajoase și contracte de film. În mod clar, acestea sunt conform proiectului.

Elita puterii dorește ca aceste povestiri alarmante să fie sădite în conștiința maselor, iar adevărul să fie îngropat. Am întâlnit oameni care au fondat culte ale răpirilor efectuate de extratereștri în Statele Unite și Europa.

Conferința de presă a Disclosure Project din 9 mai 2001 ce a avut loc la National Press Club în Washington. Mai mult de 20 de martori din domeniul militar, guvernamental, al serviciilor de informații și cel corporatist au prezentat mărturii convingătoare cu privire la existența unor forme de viață extraterestre ce ne-au vizitat planeta. Fotografia din dreapta: dr. Greer luând cuvântul.

Pe lângă faptul că am intervievat membri ai personalului militar care au contribuit la pregătirea acestor pseudorăpiri, mi s-a spus personal, de către nimeni altul decât de un cap al unei familii regale europene, că

sprijină cu bani aceste eforturi. El susține că aceste povestiri înfricoșătoare trebuie să existe pentru a face lumea conștientă că acești extraterestri răi există și că trebuie să luptăm împotriva lor. El a mers până la a spune că, de fapt, fiecare problemă majoră a civilizației Pământului de la Adam și Eva se poate atribui mașinațiunilor acestor extraterestri demonici. El crede cu adevărat acest lucru! Și este de asemenea fondatorul principal al lui Opus Dei, care e aripa dreaptă sensibilă a Vaticanului, ce conține o unitate internă secretă care se ocupă de aceste programe. În plus, mi s-a spus că motivul său pentru a nu mai susține un autor proeminent din acest domeniu (al cărui nume nu va fi precizat aici) este faptul că povestirile sale nu au fost suficient de alarmante: el prezenta interacțiunea dintre oameni și extraterestri într-un mod prea pozitiv. Sponsorul dorea publicarea doar a povestirilor terifiante! Un lider proeminent al unuia din aceste grupuri de terapie pentru cei răpiți mi-a spus răspicat că dacă cineva vine la întâlnirile lor cu experiențe care nu se potrivesc cu răpirile de tip militar (și care astfel sunt deranjante) va fi dat afară. Așadar este vorba despre un proces selectiv și mincinos.

Această mașinărie bine unsă scoate la iveală întâlniri cu extraterestri false și contrafăcute. Ele sunt apoi direcționate către anumiți cercetători, după care ajung într-un anume film, documentar sau carte. Și totul este foarte eficient și se realizează în special pentru a genera propaganda destinată determinării maselor de acțiune împotriva acestei presupuse amenințări din spațiu, perpetuând astfel și amplificând minciuna deja existentă.

În cadrul guvernului din umbră există un grup „hard-core” de escatologi: oameni obsedați de sfârșitul lumii, cărora le-ar place să o vadă distrusă într-un mare cataclism generat de extraterestri pentru a accelera reîntoarcerea lui Hristos! Acesta este programul lor: ei susțin că lumea trebuie să se afle în cele mai mizere condiții pentru ca a doua venire să se producă și speră să creeze circumstanțele acestui scop. Este nebunie curată. La acest nivel de hiper-religiozitate, fanatism și secrete sectare combinate cu o enormă putere, este de așteptat ca rezultatele să fie șocante.

Acum câțiva ani am participat la New York la o întâlnire cu d-na Boutros-Ghali, soția secretarului general al Națiunilor Unite și cu unii din grupul „New York 100”. O femeie mi-a spus: „Vreau să vă spun că am citit 26 de cărți despre OZN-uri și răpiri”. I-am replicat: „Cu tot respectul asta înseamnă că ați introdus în conștiința dumneavoastră de 26 de ori mai multă dezinformare și deșeuri decât cineva care a citit doar o singură carte”. Nu cred că am fost prea îndrăgît, însă acesta e adevărul.

Mi-am comunicat părerile unor militari cu grade înalte și unor oameni precum d-na Boutros-Ghali și alții. Primul lor impuls a fost că nu poate fi adevărat însă au fost pur și simplu oripilați de faptul că ar putea fi...

În 1991 am fost abordat de câțiva oameni care conduceau proiecte ultrascrete legate de OZN-uri și sisteme energetice avansate. Ei citiseră una din primele mele lucrări despre conceptul de unitate, civilizația noastră, experiența conștiinței cosmice și a oamenilor din cosmos.

Ei au accentuat importanța comunicării acestor informații în cadrul grupului lor. Acești oameni mi-au telefonat de la CIA, Lockheed, McDonnell Douglas și alte grupuri operative similare. Tot ceea ce am scris până atunci era în special destinat aceluia grup. Masele doresc pur și simplu să-și ducă viața în liniște. Ei nu doresc să se omoare unii pe alții. Există foarte puțini oameni care sunt psihotici, agresivi și cu tendința de a-i controla pe alții. Focul întreținut al mâniei și conflictelor a fost aprins în mod deliberat deoarece este în beneficiul acestui grup violent.

Există un număr relativ mic de oameni care au o perspectivă retrogradă. Ei privesc în oglinda retrovizoare și o confundă cu viitorul. Așadar, sarcina noastră a fost să le orientăm capetele astfel încât să privească înainte.

Este important să considerăm aceste puternice interese industriale, militare și religioase ca fiind educabile...

Oferta

În mai 1992, în stațiunea Saint Malo în afara Parcului Național al Munților Stâncoși, am fost de acord să ajut la organizarea unei conferințe împreună cu astronautul Brian O'Leary, Maury Albertson (unul din co-fondatorii Corpului Păcii) și cu Institute for New Science. Era vorba de un loc privat în care i-am invitat pe toți cei implicați în lumea civilă a OZN-urilor. Au fost și unii oameni care, desigur, s-au dovedit a lucra în spionaj, incluzându-l pe generalul T.E. și prietenul său psihiatru.

Am dorit să creez un mediu colegial în care să poată fi comunicate informații și perspective. În realitate, am descoperit că întreaga lume civilă a OZN-urilor era atât de plină de dezinformări și fracțiuni adverse încât imediat după ce au ajuns acolo și-au scos cuțitele și securile și au început să și le înfigă unii în spatele celorlalți – inclusiv într-al meu. În acest moment am realizat ce cuib de șerpi este în realitate lumea civilă a OZN-urilor. În timpul acestei conferințe, generalul și psihiatrul au încercat să mă recruteze pentru a deveni membru al grupului lor. Generalul a spus: „Știi, avem o organizație care se ocupă cu acest lucru și care e foarte restrânsă...”, cuvântul „restrânsă” însemnând „foarte bine acoperită”. Știam ce vroia să spună. A spus: „Dacă ți-ai unii eforturile cu ale noastre îți vom da bani, putere și acces la tehnologii la care nici nu visezi”. Iar eu am răspuns:

„Mulțumesc, nu. Nu am nevoie. Am crezut că am clarificat acest lucru luna trecută, când ne-am întâlnit în Atlanta.” Însă el a perseverat în încercarea de a mă convinge, deoarece erau conștienți de amenințarea pe care o reprezentam pentru monopolul lor ascuns din acest domeniu. Atât au avut de spus.

Wernher von Braun
(23 martie 1912 – 16 iunie 1977)

A fost una din una din cele mai importante personalități în tehnologia dezvoltării rachetelor atât în Germania cât și în SUA. A condus programul german de dezvoltare al rachetei V-2 înainte și în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. A ajuns în Statele Unite la sfârșitul războiului prin intermediul operațiunii secrete Paperclip.

Un bun prieten al tipului de la NASA care era acolo și un alt tip de la CIA au venit la mine și mi-au spus: „Ei sunt foarte geloși pe ceea ce faci, deoarece băjbăie în întuneric și pot face doar anumite lucruri pentru anumite scopuri. Tu ești liber și poți face mai mult decât ei!” Știam acest lucru. Am explicat: „Poate că temporar nu avem putere, însă suntem liberi – și avem alte puteri care ne sunt date de la Dumnezeu.” În cele din urmă, generalul s-a dus la Emily, soția mea, într-un moment în care eu nu eram prezent. I-a vorbit despre acest grup însă nu l-a denumit „MJ-12”.

El a spus că există un consiliu al acestui grup, care are un anumit număr de locuri.

Interesant, a spus că acest număr era 9. Desigur, el ne studiase cu atenție, știa că suntem Baha'i și că numărul nostru sfânt este 9. Așadar, a spus că există nouă membri în consiliu, fiecare cu propriul său blazon – și un anumit symbol – și care mi s-ar acorda și mie dacă mi-aș unii organizația cu a lor.

Dr. Carol Rosin

Dr. Carol Rosin a ocupat poziții de conducere în domeniul aerospațial și în domeniul apărării. A fost purtătoarea de cuvânt a lui Wernher von Braun și a lucrat ca și consultant pentru diverse organizații, companii, departamente guvernamentale și agenții de informații. A înființat în Washington, Institutul pentru Securitate și Cooperare în Spațiul Cosmic și a depus mărturie de mai multe ori în fața Congresului în legătură cu armele spațiale.

Iar Emily, amabilă, a spus: „Par atât de drăguți și au spus atât de multe cuvinte frumoase la adresa ta. Da, dragă, observi însă ce urmăresc să facă?” În cele din urmă m-am dus la ei și le-am spus: „Să mă exprim mai clar. Voi fi independent până la capăt și îmi voi păstra operațiunile private, curate și conform cu scopurile intenționate. Nici un fel de muncă de lămurire sau oferte sau bani sau putere nu vor schimba această stare de fapt!”

Pentru că a venit vorba, generalul T.E. a fost implicat în aceste proiecte sub acoperire încă din tinerețe. Am confirmări legate de acest lucru din surse independente. Înainte de a „ieși la pensie”, a fost șeful serviciului de spionaj al armatei, deși spunea oamenilor că s-a retras. Acești oameni nu se retrag – decât atunci când sfârșesc într-un sicriu.

Am întâlnit un pilot militar care în anii 1960 a fost implicat într-o operațiune specială de urmărire și filmare a unor OZN-uri. El mi-a spus că odată ce un echipaj avea o asemenea întâlnire era dizolvat, iar membrii săi trimiși la posturi noi – însă întreaga informație mergea direct către un tip de care era convins că nu am auzit niciodată: generalul T.E! Atunci când mi-a spus această poveste am râs și i-am răspuns: „Îl cunosc foarte bine!”

După ce am respins aceste avansuri din partea generalului, după 30 de zile întregul internet era plin de site-uri și mesaje către public care mă atacau. Ei au dat drumul tuturor câinilor din comunitățile civile de studiu al fenomenului OZN și din cadrul presei de pretutindeni. Am fost făcut în toate felurile, de la sectant până la simpatizant demonic cu forțele extraterestre sinistre și mincinos.

Apoi, ei au lansat minciuna că nu sunt medic. Eu lucrez într-un spital, iar ei au afirmat că nici măcar nu sunt licențiat în practica medicinei. A trebuit să-mi public licența în medicină și diploma universitară pentru a arăta că sunt efectiv medic. Războiul psihologic și hărțuirea au fost intense – și continuă și astăzi. A fost o perioadă de 14 ani de atacuri, defăimări și jocuri murdare de toate tipurile.

Generalul T.E. mi-a spus câteva lucruri. De exemplu, a spus că există nave și instalații extraterestre sub suprafața planetei Marte și că proiecte secrete au obținut imagini ale acestora. De asemenea, mi-a spus în particular despre toate tipurile de obiecte de care dispun programele secrete care presupun tehnologii avansate – până la nivelul a ceea ce dețin extraterestrii.

Am fost capabil să obțin destule informații bune datorită faptului că s-a încercat racolarea mea. Am aflat că această „celulă” specială constituia interfața dintre lumea civilă a OZN-urilor și lumea secretă. Ea se constituie într-un grup de legătură care a pătruns în multe proiecte civile referitoare la OZN-uri.

Punctul de trecere peste viteza luminii

În toamna lui 1993 am învățat rapid despre modul în care guvernul din umbră s-a infiltrat nu numai în lumea secretă, guverne și corporații, ci de asemenea și în mediile civile și comunitatea civilă a OZN-urilor.

După întâlnirea de la Rockefeller și instructajele de la baza aeriană Wright-Patterson [septembrie 1993], m-am întâlnit din nou cu bărbatul care era prieten cu directorul CIA, Woolsey.

El era convins că aveam nevoie să obținem aceste informații prin intermediul unor canale provenind nu numai de la Președinte ci și de la alți funcționari cu rang înalt din administrație. Realizam acest lucru prin intermediul consilierului prezidențial în probleme științifice, [Laurance] Rockefeller, și un prieten al lui Bill Clinton care ne-a susținut în eforturile noastre. Fratele bărbatului lucra de asemenea la Casa Albă, fiind foarte apropiat de Bill Clinton.

Abordam subiectele cele mai palpitante într-un mod prietenesc, spunând: „Iată, a venit timpul pentru dezvăluiri. Războiul Rece s-a terminat. Există acum oportunitatea de a dezvălui publicului, într-un mod pozitiv, faptul că aceste vehicule extraterestre sunt reale și că există proiecte secrete care poate că au fost justificate în timpul presiunilor legate de Războiul Rece însă acum nu se mai justifică. Acum trebuie să se producă dezvăluirea. Avem șansa de a ne rupe de trecut.” De asemenea spuneam într-un glas: „Dacă tu nu o vei face, o vom face noi. Vom găsi un mod de a reuși adunând suficiente surse pentru a fi convingători.” Acesta este chiar proiectul Disclosure.

Cu aceste forțe proaspete ne-am decis că e necesar să cunoaștem mai bine operațiunile serviciilor de spionaj.

James Woolsey a fost numit și confirmat de Senat (ca director al CIA) în 1993, iar acum, în povestirea noastră, suntem în septembrie 1993, așadar el nu fusese numit de multă vreme. De la contactele noastre de la Casa Albă am descoperit că de fapt Președintele și directorul CIA urmăreau să afle prin diverse canale adevărul despre acest subiect. Ni s-a spus de asemenea că și ei sunt mințiți în față.

Am o scrisoare care mi-a fost trimisă prin FedEx de către acest prieten al directorului CIA în toamna lui 1993, în care se spune că directorul CIA, Woolsey, a făcut investigații în problema OZN-urilor fără a descoperi nimic și că acesta este mințit. Mai mult, ei știau că erau mințiți! El mi-a comunicat că directorul CIA dorește ca eu să vin la Washington și că voi fi prima persoană care îl voi pune la curent pe directorul CIA în legătura cu acest subiect. M-am gândit că lucrurile au intrat în linie dreaptă. Îmi spuneam: Iată, sunt un doctor de țară din Carolina de Nord și voi merge în capitală pentru a mă întâlni cu directorul CIA. Chiar așa! Ca să fiu onest cu dumneavoastră, reacția mea inițială a fost că acest lucru trebuie să fie praf în ochi aruncat în mod deliberat. Am considerat-o un pretext, pentru că mă gândeam că directorul CIA știa totul și dorea pur și simplu să afle ce știam noi și ce intenționăm să facem. După cum s-a dovedit, greșeam: Woolsey și Președintele erau într-adevăr în afara cercului de cunosători.

R. James ("Jim") Woolsey
directorul CIA în timpul Președintelui
Clinton, între anii 1993 - 1995

Pe 13 decembrie 1993 am plecat la Washington pentru a ne întâlni cu Woolsey. Pretextul era o cină acasă la prietenul său. Eram șase oameni: eu și soția mea, directorul CIA și soția acestuia (care din fericire era conducător operativ al Academiei Naționale de Știință, așadar am împușcat doi iepuri dintr-un foc), prietenul său și soția sa. Gazda noastră nu a știut cine avea să vină la cină, aflând doar în ziua evenimentului. Vă puteți imagina? "Dragă, ghici cine vine la cină? Directorul CIA și expertul său în extraterestri, dr. Greer." Vă puteți imagina venind acasă și spunându-i soției dumneavoastră acest lucru? Îmi aduc aminte că am ajuns împreună cu Emily după-amiaza târziu acasă la prietenul directorului CIA. Aveam o servietă plină cu materiale.

Am discutat despre ce aveam de făcut, însă nu aveam nici o idee despre cât de mult va dura această întâlnire. Știam cu toții că era o informare foarte serioasă pentru directorul CIA. El era mințit cu privire la cel mai important secret din istoria lumii. Soția lui Woolsey a ajuns prima și apoi a ajuns și directorul CIA, escortat de Serviciul Secret. După salutarile inițiale și după circa 10 minute de examinare a unora dintre materiale, fotografii, cazuri și așa mai departe, directorul CIA a spus: „Da, știu că acestea sunt reale.” S-a dovedit că el și soția lui au văzut efectiv unul din aceste OZN-uri cu mai mulți ani în urmă, în New Hampshire, astfel că el nu avea nici o îndoială că acestea existau. Ceea ce dorea el să știe era de ce nu i s-a comunicat nimic, dacă există proiecte în desfășurare legate de OZN-uri, de ce extraterestrii sunt aici și ce înseamnă toate acestea.

Oamenii cred că funcționarii de acest rang se distrează în secret pe marginea acestui subiect, însă nu a fost cazul. Omul era vizibil zdruncinat. Era extrem de deranjat de faptul că, deși este director CIA, un lucru atât de important îi era ascuns și lui și Președintelui. Era extrem de supărat din această cauză. La un moment dat, am crezut că era cât pe ce să cedeze și să plângă. Am considerat reacția sa ca pe un răspuns în întregime justificat, dată fiind gravitatea subiectului și speram într-un rezultat pozitiv al întâlnirii.

Întâlnirea despre care mă gândisem că va dura cam o jumătate de oră a continuat timp de aproape trei ore. Am discutat despre tot ce dorea să știe. I-am spus de ce extraterestrii sunt aici și i-am explicat de ce acest lucru este ținut secret. Și i-am mai explicat exact ceea ce avea de făcut pentru rezolvarea problemei.

Am fost teribil de conștient că era o mare responsabilitate care trebuia asumată.

Am simțit gravitatea acestei situații. Aveam de-a face cu cineva care era printre cei mai puternici oameni din lume și descopeream că e complet pe dinafară! Descopăr că aceste informații se pierd în sistem și sunt refuzate oamenilor care conduc cea mai puternică țară din lume. Și atunci aflu că de fapt nu ei conduc țara și că există un guvern din umbră care în realitate trage toate sforile și acest lucru îmi este acum confirmat de către un director CIA în funcție.

Am trecut de la a fi complet sceptic – referitor la faptul că cineva la un asemenea nivel de putere și autoritate este în realitate lăsat pe dinafară – la a înțelege cât de în afară era... și nu numai directorul CIA, ci și Președintele. Tot atunci am realizat gravitatea disfuncției din cadrul a ceea ce noi gândim că este o republică constituțională și un tip de guvernare democratică – ajungându-se până la a minți pe față oamenii cu un asemenea nivel de responsabilitate și autoritate constituțională. Am avut dubii că directorul CIA, Președintele și alții cărora li s-a refuzat accesul la aceste proiecte erau mințiți. Acum însă, deoarece am avut întâlniri cu directorul în funcție al CIA și membri ai comisiei de informații din Senat, precum și funcționari de același rang din toată lumea și le-am văzut fețele, limbajul corporal și reacțiile vă pot asigura că lucrurile nu sunt așa cum vă spun mijloacele de comunicare în masă.

I-am comunicat lui Woolsey informația că aceste ființe extraterestre sunt aici în scopuri pașnice.

I-am explicat că multe OZN-uri semnalate sunt de fapt nave realizate prin intermediul unor programe secrete din Statele Unite și alte țări, tehnologiile care stau la baza acestor vehicule fiind foarte puternice și aflându-se în mâinile cui nu trebuie.

Mi-am exprimat de asemenea părerea că această chestiune trebuie adusă sub control constituțional și că acest lucru putea fi făcut doar de Președinte. Ca o măsură de siguranță și Congresul putea deschide o anchetă, însă, în realitate, din cauza structurii ramurii executive, a superiorității și controlului imediat asupra lanțului de comandă, inițiativa trebuia să provină de la Președinte. Îmi amintesc că spre sfârșitul întâlnirii i-am furnizat un set de recomandări pe care ulterior le-a publicat.

Așadar, am furnizat dovezi unui director în funcție al CIA și am făcut recomandări cu privire la ceea ce trebuie făcut pentru dezvăluirea acestor informații, pentru anihilarea secretului și pentru a pune această problemă sub un control și o supraveghere adecvată. Speram în mod natural că vor urma acțiuni concrete, însă el m-a întrebat:

„Cum vom dezvălui noi lucruri la care nu avem acces?” Dezamăgit, însă subliniind cauza, i-am răspuns: „Trebuie să obțineți controlul asupra acestei probleme. Trebuie să insistați asupra accesului”. El s-a uitat într-o parte. Știa ce lucruri implică asta.

În timpul cât am luat masa, directorul CIA s-a așezat vizavi de mine, iar soția sa era lângă el. Cu toții discutăm toate subiectele care au fost ridicate.

În final, soția directorului CIA m-a întrebat: „Cum comunică aceste nave la distanțele enorme din spațiu?” I-am răspuns: „Aceste civilizații extraterestre au descoperit structura spațiului și timpului și a non-localizării.” „Viteza luminii este pur și simplu prea mică”, am continuat. Atunci când începi să vorbești despre distanțele interstelare, acest lucru nu mai reprezintă o metodă viabilă de comunicare sau călătorie. Să fim sinceri, dacă nu depășești viteza luminii e suficient pentru a călători chiar și prin propriul nostru sistem solar. Acest lucru înseamnă că orice civilizație care a ajuns aici a stăpânit acele științe și tehnologii care se ocupă cu tot ceea ce trece dincolo de viteza luminii, ceea ce eu numesc punctul de trecere peste viteza luminii. Dacă ei l-au stăpânit, atunci au descoperit legătura prin care electromagnetismul, materia, spațiul, timpul și conștiința se unesc. Este de fapt ca în cântecul lui Moody Blues: „Gândul este cel mai bun mijloc de călătorie.”

Am explicat că aceste civilizații extraterestre dispun de sisteme conștiente asistate tehnologic și de tehnologie asistată conștient în care există o interfață între minte și gândire și o fizică și un electromagnetism specializate. Astfel, atunci când ei comunică, mesajul este transmis din punctul A, să zicem, de aici, de pe Pământ, înapoi către planeta mamă, în punctul B, care se află la o depărtare de 1000 de ani lumina în timp real. Aceasta deoarece comunicația a ieșit din spațiul-timp liniar și a trecut în aspectul nelocalizat al universului. Aceasta implică o fizică foarte sofisticată și, de asemenea, cuprinde târâmurile gândului și ale conștiinței.

Ei se pot gândi la un dispozitiv sau pot fi conectați cu un dispozitiv și instantaneu și cu precizie transmit acel semnal și acel mesaj în alt punct – și acest lucru se realizează tehnologic, nu doar telepatic. Informațiile și imaginile sunt transferate în afara spațiului, într-un alt punct al acestuia, aflat la nu contează ce distanță în timpul real. Este ca și cum două noduri ar rezona instantaneu.

Semnalul trece de la un nod la altul în afara spațiului-timp liniar.

Unii oameni cu care am colaborat și care au lucrat în firmele aerospațiale și de electronică care se ocupă cu acest subiect mi-au confirmat că s-au recuperat dispozitive de comunicare extraterestre care fac exact acest lucru: interferează cu gândul și conștiința și răspund la gând și conștiință. Ele sunt acordate pentru a fi capabile să facă acest lucru.

Orele petrecute cu directorul CIA și cu soția sa au fost cu siguranță vii și revelatoare.

Către sfârșitul serii am simțit cât de mult a apreciat informațiile și că era foarte interesat de domeniu. Am simțit de asemenea tragedia și amărăciunea sa în momentul în care m-a întrebat: „Cum vom dezvălui noi lucruri la care nu avem acces?” Am realizat apoi imensitatea provocării care ne stătea în față. Mi-am amintit de disfuncția de care am fost avertizați de către Eisenhower atunci când a spus să fim precauți față de complexul militar-industrial și de amenințarea pe care acesta o reprezintă pentru libertatea și securitatea noastră datorită exceselor sale. Avertismentul lui Eisenhower s-a maturizat într-un nivel de disfuncționalitate de proporții cu adevărat imense, iar eu am constatat în mod direct acest lucru. Când ne luăm la revedere, am realizat că pe toata durata cât am fost înăuntru locul a fost monitorizat. Am văzut afară oameni ai Serviciului Secret. Desigur, aveau o camionetă SAG și gărzi înarmate care purtau căști în urechi și toate celelalte. Întâlnirea a fost traumatică pentru mine în multe moduri însă am fost recunoscător, deoarece am aflat adevărul.

„Suntem întotdeauna cu voi”

Câteva anecdote interesante vă vor da o idee despre tipurile de oameni pe care i-am întâlnit în timpul realizării acestei lucrări.

De exemplu, în 1992, în timp ce organizam conferința cu astronautul Brian O'Leary în Colorado, am fost abordat de o femeie care insista să vină la întâlnirea specială destinată cercetătorilor. Aceasta era însoțitoarea colonelului M.K., acum soția sa, care pretindea că este jurnalist. Ea, împreună cu colonelul, făceau parte din diverse proiecte psiho- operaționale și psiho-militare ale căror specialități erau psihotronica, radionica, armele de control asupra minții și ceea ce incorect sunt denumite arme „non-letale”. Aceste arme sunt utilizate uneori pentru a omorî oameni, ele folosind așa-numitele unde electromagnetice scalare.

Cumva, ea a făcut rost de numărul meu de telefon. Eu eram plecat, așa că a discutat cu soția mea – o femeie minunată, care pune mare preț pe noblesse oblige și pe amabilitate. Această femeie i-a spus: „Cu cine mai exact ar trebui să mă culc pentru a avea acces la această întâlnire?” I-a spus așa ceva soției mele! Asta este tot ce aveți nevoie să știți despre calibrul unor asemenea oameni. Atunci când spun oamenilor că cei pe care îi întâlnesc în acest domeniu sunt unii dintre cei mai răi, dezgustători, venali și corupți oameni care trăiesc pe Pământ cred ceea ce spun. Am întâlnit cu toate acestea și unii oameni minunați. Unul dintre oamenii care au venit pentru a ține o prelegere a fost Dorothy Ives, soția actorului Burl Ives, câștigător al premiului Oscar. Domnul Ives a fost prieten cu familiile Nixon și Reagan și cu alți oameni politici și a fost mason cu gradul 32.

Dorothy a venit la mine după prelegere, foarte emoționată și m-a rugat să merg la ea acasă pentru a mă întâlni cu Burl. Burl și cu mine ne-am împrietenit. Ne-am întâlnit de multe ori, discutând despre o mulțime de subiecte. „Știi, dintre toate persoanele nebune pe care mi le-ai prezentat, el este cel mai sănătos,” i-a spus el lui Dorothy, care întotdeauna întâlnea oameni interesați și excentrici. El a înțeles că ne confruntam cu un aspect ce avea multe dimensiuni profunde și că abordarea noastră era foarte rațională și integră – dat fiind faptul că toate aceste lucruri sunt „foarte îndepărtate”. Dorothy nu știa inițial cine eram în realitate și gradul în care aveam contacte cu serviciile de spionaj și de securitate. În cele din urmă acest lucru a ieșit la iveală, iar eu i-am spus:

„Există un om a cărui familie are legături profunde cu Agenția Națională de Securitate (NSA). Anumite persoane din familia sa sunt oameni importanți la NSA, iar ei îmi furnizează unele documente”. Unul din aceste documente este o copie mărită a unui document din 1962. Are pe el nume de cod cum ar fi „Proiectul MOON DUST” și „Proiectul 46” și este clasificat Top Secret – însă nu a fost deklasificat. Mi-a fost înmănat pentru a-l putea da la rândul meu oamenilor potriviți. Acest document [CIA] este transcrierea unei înregistrări referitoare la ceea ce s-a aflat ascultând-o pe Marilyn Monroe...

Acest document descrie cum Marilyn Monroe, care se despărțise recent de frații Kennedy, supărată și rănită, l-a sunat pe Robert Kennedy și pe un socialist din New York, un vânzător de obiecte de artă, prieten de-al ei.

Marilyn Monroe spunea că va ține o conferință de presă în care va dezvălui publicului ceea ce i-a spus Jack Kennedy cu privire la obiectele din spațiu care s-au prăbușit și care au fost recuperate în New Mexico în anii '40. Președintele Kennedy i-a spus acestea deoarece a văzut nava extraterestră și resturile ei de la locul prăbușirii. Acest document este încă strict secret și este datat în ziua dinaintea nopții în care Marilyn Monroe a fost găsită moartă.

Am localizat de asemenea pe cineva care lucra în cadrul unității de spionaj a Departamentului de Poliție din Los Angeles care a ajutat la supravegherea lui Marilyn Monroe până în momentul morții ei și știa cum a fost asasinată. Nu există nici un dubiu că ea a fost ucisă de agenți ai serviciilor secrete ale Statelor Unite.

Important, acest document a fost semnat de James Angleton, legendarul și fanaticul vânzător de agenți infiltrați și cel care a oprit scurgerile de informații din cadrul CIA. Acest document, în opinia mea, era un mandat pentru crimă pentru Marilyn Monroe, deoarece rezuma ceea ce dorea ea să facă în mod iminent. Nu cred că știa în ce s-a băgat. Atunci când i-am spus lui Burl acest lucru, el a replicat: „Eu și Marilyn Monroe ne știam foarte bine și îți pot spune că toți care o cunoșteam șiam că a fost ucisă, însă nici până astăzi n-am știut de cel!”...

O altă zi

În 1994 am fost invitat la un spectacol televizat cu Larry King. Show-ul era transmis în direct de lângă baza aeriană Nellis, Zona 51. Producătorul de la acea vreme a lui Larry King, un tip pe nume Farmer mi-a spus că a fost show-ul cel mai vizionat pe care l-au făcut vreodată.

A existat un moment în timpul interviului când Larry s-a întors către mine și m-a întrebat, „Ce credeți că știe Președintele despre acest lucru?” După cum știți acum, am predat documente pentru informarea Președintelui și a dr. Jack Gibbons, consilierul prezidențial pe probleme științifice și m-am întâlnit cu directorul CIA în luna decembrie a anului precedent.

Așadar, i-am răspuns: „Cred că ar trebui să puneți această întrebare Președintelui”. Și îmi amintesc că unii dintre invitați și Larry King au spus în același timp, „Ce vreți să spuneți?” Am răspuns: „Cred că ar fi mai bine dacă i-ați pune Președintelui această întrebare.” Am fost foarte criptic.

Ulterior, în timpul genericului de încheiere, eu și Larry King am avut o discuție privată, deoarece el știa că nu am spus totul. El m-a întrebat ce am vrut să spun atunci și i-am povestit neoficial despre contactele mele cu Președintele și despre faptul că deja l-am informat pe directorul CIA.

El m-a întrebat: „Doamne, de ce nu ai spus asta în direct? Asta ar fi fost o știre de prim rang!” I-am răspuns: „Deoarece încă mai lucrez cu acești oameni.” Oficial nu am spus nimănui despre întâlnirea cu directorul CIA decât după ce acesta a părăsit funcția, în '95 sau '96.

„Doamne, aceste lucruri sunt într-adevăr reale?” a întrebat Larry.

„Bineînțeles”, i-am răspuns, după care a urmat o conversație foarte interesantă.

Mai târziu, i-am spus, „Larry, de ce CNN și alte surse de știri vorbesc despre procesul lui OJ Simpson și alte nimicuri așa cum fac ziarele de scandal, 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână? Nu cunosc pe nimeni care sa fie interesat nici măcar pe departe de acest lucru. Toți s-au saturat să mai audă despre el”. „Ei bine, trebuie”, a răspuns el.

„Ce vrei să spui prin trebuie? Ești jurnalist, de ce nu relatezi despre știrile tari de actualitate? Aceasta este cea mai tare știre a secolului!” am exclamat eu.

„Ei bine, conducerea îmi spune că pentru a păstra ratingurile ridicate și a concura cu celelalte rețele trebuie să transmitem și acest tip de murdării, iar ei mă plătesc foarte bine. Totul e legat de rating, iar ratingul aduce dolari pentru reclamă, iar acești dolari îmi plătesc salariul meu cel mare.” Aici a fost foarte direct.

I-am spus: „Da, însă cum rămâne cu integritatea jurnalistică și cu discreția editorială cu privire la ceea ce este important, la ceea ce merită a fi difuzat ca știre?” „Fii serios”, mi-a spus. „Asta e la suprafață și așa este de ani de zile. Totul se rezumă la bani și ratinguri.” Nu poți să crezi cât de jos se pot coborî trusturile de presă. Este cu adevărat o cursă în a te coborî cât mai jos cu putință, și reușesc să facă din ce în ce mai mult acest lucru, în fiecare an. Există de asemenea filtre ale organismelor de securitate națională care cenzurează știrile sensibile pentru securitatea națională. Corupția din mass-media este motivul central pentru care secretul poate fi menținut.

În 1995 am organizat prima întrunire a martorilor. Erau circa 18 colonei și oameni din aviație și de pe tot cuprinsul Statelor Unite și Rusiei. Ne-am adunat la Asilomar, un loc situat în Pacific Grove, California, în apropiere de Monterey. Laurance Rockefeller a susținut foarte mult această întrunire și erau acolo și oamenii săi, precum și unii din martorii inițiali, cum ar fi generalul de brigadă Stephen Lovekin. Totul a fost înregistrat video și audio, însă oamenii cărora le-am încredințat această sarcină au luat toate casetele și le-au vândut pe ascuns grupului Rockefeller.

Așadar, nu mai avem nici un fel de înregistrări ale acelor mărturii. Și nici până astăzi nu le-am recuperat. Uneori oamenii mă vor vedea ca fiind foarte fioros și atent cu oamenii și organizațiile; există un motiv foarte bun pentru asta: acest tip de furt și trădare s-a produs în mod repetat.

Către sfârșitul lui 1996/începutul lui 1997 am hotărât că este necesar să realizăm o informare de rutină în Washington DC la care să invităm toți informatorii guvernului, membri ai Congresului și alți oameni politici cu influență cu care am avut contacte.

Înainte de această informare, Shari Adamiak, Neil Cunningham, editor de imagine pentru BBC Londra și cu mine am fost la un laborator din Phoenix controlat de serviciile secrete. Unul din conducătorii operativi a spus „Puteți folosi laboratoarele noastre digitale pentru a compila materialele video necesare pentru această întâlnire”.

Am strâns imagini video și fotografice ale OZN-urilor de pe tot cuprinsul lumii. Neil Cunningham urma să ne ajute să punem laolaltă cele mai bune imagini pe care le aveam pentru a le arăta Congresului. Desigur, știam cine era acest om.

Am zburat către Phoenix cu un zbor al US Airways și la aterizare am pus în aplicare protocoalele CE-5. Am intrat într-o stare de conștiință expansionată și am început să Direcționez aparatele extraterestre către zona Phoenix. Le-am spus extratereștrilor: „Ar fi minunat dacă ați putea face ceva de netăgăduit câtă vreme suntem aici pentru a arăta materialul filmat Congresului, unde vom ține o informare peste câteva săptămâni.” Acest lucru avea loc pe data de 13 martie 1997, iar informarea congresului a avut loc la începutul lunii aprilie.

Laboratorul se găsește în Tempe, Arizona, și în timp ce lucram acolo cineva a intrat foarte agitat spunând: „Pe cer, deasupra Phoenix-ului, sunt OZN-uri enorme și sunt filmate!” Era vorba de „Luminile din Phoenix”! Acest eveniment a fost de categorie CE-5 (întâlnire apropiată de gradul 5).

Am aterizat în jurul orei 5,30 p.m., iar aceste evenimente au apărut în jurul orei 8,30. Unul dintre obiectele care s-au văzut cel mai mult timp era practic deasupra laboratorului! În acea noapte la știrile locale am văzut materialul filmat pe care îl puteam încorpora în filmul rezumat pe care apoi l-am dat spre vizionare Congresului!

Într-o seară, pe când eram în laborator, lucrând până târziu la aceste imagini digitale, și-a făcut apariția un general pensionat. Fusesse pilot pe o linie aeriană particulară care desfășura operațiuni secrete și care transporta droguri pentru aceste proiecte din umbră. Acest general era terminat – era absolut ieșit din minți din cauza drogurilor. Intrând, a văzut o parte a materialului filmat despre OZN-uri pe care l-am primit dintr-o sursă militară. S-a uitat la mine și m-a întrebat:

„Cum naiba ai obținut asta? Este strict secret.” M-am uitat la el și i-am răspuns „Și crezi că am să-ți spun?” „Cine naiba ești?”, m-a întrebat. I-am răspuns, „Sunt dr. Greer.” Mi-a răspuns: „Da, știi cine ești.” Am fost în acest laborator zile întregi până târziu după miezul nopții. Personajele care s-au perindat pe acolo erau incredibile: agenți drogați, foști oameni din forțele aeriene și spionaj, oameni din cadrul operațiunilor „negre”, dependenți de droguri, oameni din domeniul înaltei tehnologii, întreaga gamă de personaje, toate acționând având ca bază acest laborator obscur din Tempe...

Un domn care m-a abordat la o conferință din Tennessee a spus că nu știa de ce nu eram mort și că eram urmărit în tot ceea ce făceam. Era un om care a fost implicat personal și care a văzut lansarea unei arme care a țintit și distrus vehicule extraterestre utilizând sisteme electronice avansate.

Desigur, acoperirea pentru „Războiul Stelelor” sau Inițiativa de Apărare Strategică (SDI) este că există niște particule radiante – cum sunt cele utilizate în programul SDI pentru a intercepta rachetele și lucrurile de acest tip. În realitate, acțiunea reală a fost dintotdeauna în domeniul sistemelor de arme electromagnetice, a armelor

cu impuls electromagnetic (EMP) și a armelor cu unde scalare. Atunci când o navă extraterestră se materializează în spațiu-timpul nostru, ea este vulnerabilă față de aceste arme electromagnetice avansate.

Avem martori la nivele ultrascrete care au fost prezenți imediat după aceste evenimente în care au văzut sau au recuperat nave prăbușite. Unul din martori, Jonathan Weygandt, se afla la granița dintre Bolivia și Peru când claca secretă a doborât una din aceste nave extraterestre la începutul anilor 1990. Avem oameni care au participat la întâlniri în care se plănuia doborârea navelor spațiale extraterestre. Avem și oameni care au participat la dezvoltarea acestor arme.

În 1997, la o întâlnire din Washington DC, a venit un martor pentru membrii Congresului, Casa Albă și funcționarii de la Pentagon, pe care l-am găzduit. Printre oamenii cheie prezenți la acest eveniment se afla și Congresmanul Dan Burton, care a fost președintele Casei Guvernamentale pentru Reformă și a Comitetului de Supraveghere. Unii dintre oamenii care au decis să rupă tăcerea urmau să spună lucruri mult dincolo de siguranța celui mai „prietenos” dintre membrii acestui grup de control. Acest martor special, G.A., a avut informații specifice și detaliate despre planurile ascunse ale Războiului Stelelor.

El a participat la întâlniri comune cu NSA, CIA, NRO și unele programe corporaționiste unde a văzut aceste planuri, începând cu anii '70. A spus că acestea erau complet operaționale: există capacitatea secretă nu numai de a ținti și ataca vehicule extraterestre, ci, de asemenea, de a înscena un atac fals asupra Pământului, utilizând reproduceri ale vehiculelor extraterestre realizate de către om și alte arme ultrascrete. Intenția era de a utiliza aparate de figuratie pentru a înscena un atac extraterestru astfel încât omenirea să se unească în jurul „Fratelui mai mare” și al unei grupări corporaționiste militare. Operațiunile ar fi precum cele din Războiul Lumilor. Și acest lucru va lua prin surprindere Centrul Național Militar de Comandă, CIA-ul, Casa Albă și Congresul, ca să nu mai vorbim de mase și de organele de informare. Așa cum masele credule au înghițit poveștile cu răpiri și mutilări ca dovadă a extraterestrilor răi, vor mușca din nou această momeală a „Războiului Stelelor”. Am intervievat numeroși oameni care au luat parte la proiecte secrete și care au participat la brigăzile ce realizau aceste răpiri, înscenând răpiri și mutilări.

G.A. era foarte nervos când era vorba de a dezvălui lucrurile în care a fost implicat. El a avut încredere în mine pentru că a fost abordat de oameni cu care lucrase înainte: erau tovarăși care fuseseră în operațiuni cu adevărat speciale, iar unii din ei, în diverse situații, salvaseră viețile altora. Asemenea grupuri constituie o adevărată frăție.

Ei nu au putut comunica între ei o lungă perioadă de timp însă știau ce se făcea în cadrul proiectului Disclosure. Cu siguranță supravegheau interacțiunea sa cu mine.

Ei l-au implorat pe G.A. să se întâlnească cu ei înainte de a spune ce avea de spus în fața oamenilor din Congres și de la Casa Albă. La această întâlnire era un bun prieten al lui Al Gore și Bill Clinton și știau că acolo urmau să fie congresmenii puternici. Așadar a fost de acord să se întâlnească cu ei. În dimineața evenimentului, în aprilie 1997, ne-am adunat pentru o întâlnire privată a tuturor martorilor strict secreți. Era de asemenea acolo și astronautul Ed Mitchell. Chiar când eram gata de a obține mărturia lui G.A. am făcut o pauză. El a venit la mine și mi-a spus că trebuie să se întâlnească cu membrii celei din care a făcut parte – că ei au apărut și insistau să se întâlnească. Se simțea destul de loial față de ei și a fost de acord. Ei l-au dus într-un loc secret din Virginia și l-au ținut acolo până după miezul nopții, când întâlnirea noastră cu Congresul a luat sfârșit. Apoi l-au readus în Westin, iar el i-a strecurat un bilet sub ușă lui Shari Adamiak care era asistentul meu principal. În acest bilet scria: „Nu pot să vorbesc despre asta acum. Ei mă roagă să nu spun nimic despre lucrurile astea până când nu vor pune lucrurile sub control. Vor lucra la asta și au nevoie de timp.” G.A. mi-a spus că, din cauza proiectului Disclosure, starea de spirit din cadrul grupului secret era foarte proastă.

El a expus membri ai acestui grup secret care s-au ocupat de falsificarea unui atac extraterestru asupra Pământului și toți erau panicați. Singura putere reală pe care o au ei derivă din secretitudine, elementul surpriză și ignoranța celorlalți – iar noi am modificat această dinamică a lucrurilor prin revelarea planurilor lor.

Numeroși oameni din interiorul acestor operațiuni, incluzând oameni din conducerea SAIC și un bărbat care a lucrat ani de zile cu toate companiile aerospațiale importante, mi-au comunicat că ceea ce făceam noi a aruncat în haos întregul așa-numit grup de control MJ-12. Ofeream informații majore oamenilor puternici din DC, precum și publicului. Au apărut astfel defecțiuni și o mulțime de controverse, iar acest grup, care nu fost niciodată omogen, devenea din ce în ce mai divizat datorită muncii noastre.

Oamenii din umbră i-au spus lui G.A.: „Dă-ne timp pentru a aduce sub control acest lucru și dacă nu reușim, atunci poți să vorbești despre el.” Într-un anumit sens sunt încurajat să cred că ei nu au jucat încă această carte, însă nu sunt convins că nu va fi jucată.

Pericolul constă în faptul că va fi păcălită aproape întreaga lume, inclusiv majoritatea oamenilor care cred că știu ce se întâmplă cu OZN-urile și programele secrete. Acest tip de efort este denumit „indiciu și avertisment înșelător” sau „I&A fals”, prin care înscenezi ceva ce pare a fi un atac din partea inamicului însă nu este.

Este un eveniment înscenat, destinat să îndeplinească anumite obiective strategice, precum incidentul din Golful Tonkin. Pentru a extinde războiul din Vietnam și a mări fondurile și trupele am orchestrat ceea ce a părut a fi un atac asupra bunurilor noastre. Astfel eu numesc intenția lor „Planul Golfului Tonkin Cosmic”. Ar lua prin surprindere pe întreaga lume.

Acum, singurul mod prin care oamenii nu ar mai fi luați prin surprindere este ca ei să cunoască

adevărul. Iată de ce am simțit că era atât de important pentru G.A. și pentru oameni ca el să iasă

din anonimat, să spună cum stau lucrurile, să dea nume și să vorbească despre acest plan.

Wernher von Braun i-a spus lui Carol Rosin, când se afla aproape pe patul de moarte, că aceste programe secrete vor încerca să plaseze arme în spațiu și că vor falsifica evenimente extraterestre și vor înscena un atac. A prevenit-o că va fi un mare pericol pentru lume. A mai spus însă un lucru pe care eu l-am rugat pe Carol să nu-l dezvăluie în timpul evenimentelor proiectului Disclosure: von Braun a afirmat că există arme electronice care au capacitatea de a afecta comportamentul și deciziile. Aceste așa-numite arme psihotronice reprezintă cea mai mare amenințare.

Aproximativ în această perioadă am avut o întrunire în Colorado. A fost prezentă o femeie care a lucrat într-o companie care se ocupa cu aceste tehnologii și a fost de față atunci când au fost utilizate. Operatorul acționa un buton și făcea, de exemplu, ca membrii unui consiliu director să ajungă la un acord în câteva minute sau, rotind butonul în cealaltă parte, putea determina certuri și ostilități care se terminau într-un haos total.

Cunoșteam și alți oameni care au lucrat cu E-Systems, Raytheon, SAIC și EG&G care se ocupau cu asemenea dispozitive electronice sofisticate și au văzut la rândul lor versiuni ale acestor dispozitive de manipulare.

Uneori mă uit la lume și la unii oameni cu care trebuie să lucrez și sunt convins de faptul că au fost transformați în niște marionete deoarece este illogic ca oamenii să se comporte în anumite moduri; aparent ca după un scenariu prestabilit.

Unii oameni de știință care dispun de tehnologii free- energy au fost ținta unor sisteme de credințe și tipare comportamentale prestabilite care i-au împiedicat să facă publice aceste dispozitive. Toți par să aibă aceleași probleme de personalitate și comportamente cu oscilații instabile între speranță și paranoia.

Așadar tehnologiile vor rămâne întotdeauna ascunse – sau nu vor fi niciodată terminate.

Vom vedea acest lucru repetându-se din nou și din nou...

Grupuri clandestine din interiorul guvernului global din umbră, cu interese financiare, geopolitice și religioase sunt implicate în proiecte „negre”, super secrete, unele dintre ele fiind centrate în jurul fenomenelor OZN și a extraterestrilor.

Măiestrie scenică

După 50 sau 60 de ani, cheltuieli ascunse de trilioane de dolari și prin munca unora dintre cele mai strălucite minți ale lumii, au apărut câteva progrese într-adevăr uimitoare în societatea din umbră. Sunt convins că nivelul maxim atins în prezent este extrem de avansat și în anumite privințe este aproape la egalitate cu unele dintre posibilitățile extraterestrilor.

Am observat de asemenea, că multe dintre răpiri s-au petrecut în jurul bazelor militare sau din interiorul familiilor militarilor. Am aflat de la unii oameni care au analizat aceste lucruri în perioada anilor '70–'80 că există o corelație foarte puternică între acestea și personalul militar, familiile acestora și zonele militare. Acest aspect a fost raportat în cadrul unor grupuri civile care se ocupă cu fenomenul OZN, dar oamenii care au încercat să aducă la suprafață această informație au fost cenzurați la fiecare întrevedere și nu au fost lăsați să vorbească despre acest lucru. Această informație a fost ținută secretă.

Asemenea lucruri te fac să te întrebi: cine conduce de fapt aceste grupuri care se ocupă cu fenomenul OZN? Directorul executiv al unuia dintre aceste grupuri civile care se ocupă de fenomenul răpirlor m-a sunat și mi-a spus că a auzit că am ajuns la această concluzie, că am perfectă dreptate și că există un mare număr dintre cazurile lor, despre care el știa că sunt răpiri de factură militară, dar că acest lucru a fost ținut ascuns de către fondatorul acestui grup și că oricine încerca să scoată la iveală această informație sau să vorbească despre o interacțiune pozitivă cu extraterestrii era pur și simplu îndepărtat.

În cursul investigațiilor făcute de noi în anii '90, am identificat câteva persoane care au făcut parte din aceste detașamente. Una dintre aceste persoane este un bărbat din afara Seattle-ului, Washington, iar alta este din Colorado, un fost ranger în armata Statelor Unite, care a fost introdus într-unul dintre aceste programe speciale. El a spus că se practicau tot felul de „scenarii”. Erai trimis într-o operațiune de răpire doar o singură dată după care erai separat. L-am rugat să facă public aceste lucruri dar este speriat și este sigur că va fi asasinat dacă o va face.

Acest bărbat a spus că aveau oameni care erau făcuți să arate ca niște extraterestri. Acest „scenariu” este foarte avansat și ar proști aproape pe oricine, făcându-l să creadă că cel care efectua întreaga operațiune era de fapt un extraterestru. În cadrul acestor acțiuni în care răpeau oameni foloseau atât aparatură electronică cât și droguri.

„Nu ai idee câte figuri politice importante și câte cadre militare importante sau membri ai familiilor acestora au fost răpiți de către noi, astfel încât să învețe să urască extraterestrii și să susțină eforturile gen „Războiul Stelelor”.

Eu i-am răspuns: „Da, cred acest lucru, pentru că m-am întâlnit cu Prince S. A. a cărui frate a fost răpit în timpul unei operațiuni paramilitare secrete tocmai pentru ca această importantă familie de bancheri să accepte că există o amenințare. Aceste operațiuni sunt extrem de bine organizate și foarte sofisticate în ce privește arta disimulării.”

Mai mulți oameni care au confirmat aceste lucruri și care au făcut parte din programe aparținând serviciilor secrete sau diferitelor corporații, mi-au relatat exact aceleași detalii în privința modalităților care sunt folosite și a scopului din spatele acestor operațiuni.

Aceste înscenări sunt săvârșite și în alte țări, scopul lor fiind acela de a face exact ce Wernher von Braun a avertizat: pregătirea oamenilor pentru o eventuală amenințare extraterestră falsă care „va uni lumea” în jurul unui nou nivel de putere militaro-industrialo-economică centralizată ...

În afara grupării...

Când m-am întâlnit în Anglia cu lordul Hill-Norton – amiral cu cinci stele, „lord al mării” și fost șef al Statului Major al Apărării – el a vrut să știe de ce nu i s-a spus niciodată nimic despre OZN-uri. Auzise că am avut întreveneri cu directorul CIA și că am făcut prezentări oamenilor lui Clinton. Am mers la locuința sa din Hampshire. Era una dintre acele case mari și vechi – un loc frumos.

Am stat în living în niște fotolii. El stătea în dreapta mea și avea o bucată de hârtie, punându-mi întrebări și luându-și cu eleganță notițe. Voia să știe tot ce știam eu. Lordul Hill-Norton era un om puternic, scund și cu niște ochi albaștri pătrunzători.

La un moment dat m-a întrebat: „De ce nu mi-au spus nimic despre toate acestea? Am fost șeful Statului Major al Apărării și de asemenea comandantul MI-5 și MI-6 și al tuturor operațiunilor «sensibile» din Marea Britanie. Am fost de asemenea șeful Comitetului Militar pentru NATO! Nu am aflat nimic despre aceste lucruri cât timp am fost în acele poziții. Am învățat despre ele doar mai târziu și am aflat despre aceste lucruri de la oameni ca lordul Mountbatten. De ce nu mi-au spus?” Se simțea ofensat că nu i s-a spus nimic despre aceste lucruri, la fel ca și amiralul Tom Wilson care a fost șeful Intelligence Joint Staff și ca James Woolsey director a CIA și așa mai departe.

De ce nu m-au spus nimic despre toate acestea? Am fost șeful Statului Major al Apărării și de asemenea comandantul MI-5 și MI-6 și al tuturor operațiunilor „sensibile” din Marea Britanie.

Eu am spus, „Ei bine, domnule, lăsați-mă să vă răspund la întrebare tot cu o întrebare. Ce ați fi făcut dacă ați fi aflat că există un grup transnațional care nu dă socoteală nici unui guvern din lume dar care s-a infiltrat în aproape toate guvernele importante ale lumii; care și-a atribuit prin acțiuni criminale și comportament inuman (inclusiv crime și asasinat) controlul ilegal, abuziv, asupra celor mai importante tehnologii descoperite vreodată, inclusiv tehnologii care ar face posibile călătoriile interstelare, tehnologii care ar putea scuti omenirea de la nevoia de a consuma combustibil fosil, salvând mediul înconjurător și punând capăt sărăciei din lume, acest grup având un total dispreț pentru lege și democrație, pentru libertatea și bunăstarea oamenilor și chiar și pentru viitorul Pământului? Ce ați fi făcut?”

El a exclamat: „Nu aș mai fi stat nici măcar o nenorocită de clipă!”

I-am spus: „De aceea nu v-au spus niciodată. V-ați dat singur răspunsul la întrebare”.

El a întrebat: „Ce vrei să spui?”

Eu am răspuns: „Pentru că dacă ați fi știut și acesta ar fi fost reacția dumneavoastră ați fi sfârșit ca Jack Kennedy sau ca lordul Mountbatten – aruncat în aer de o așa-zisă bombă IRA, care de fapt a fost plasată de către acest grup de ticăloși. Sau ați fi sfârșit ca Marilyn Monroe și Mary Meyer și toți ceilalți oameni care au fost uciși pentru că nu au vrut să păstreze secretul. Ați fi sfârșit ca toți ceilalți.” După care am adăugat: „Și din păcate la fel ca câțiva din grupul meu – ca fostul director CIA, Bill Colby”. El doar m-a privit, după are a mormăit ceva de genul : „Bastarzii ăia!”...

Noua Eră...

Când au început toate aceste proiecte super secrete? Adevărul este că există încă proiecte „negre” și materiale de la sfârșitul secolului trecut și din Primul Război Mondial care nu au fost încă declassificate! Motive pentru a păstra anumite lucruri secrete au existat într-un fel sau altul în societate de mii de ani. Întotdeauna au existat carteluri. Întotdeauna au existat societăți secrete care au încercat să dobândească o putere secretă. Și

acestea au trecut prin diferite transformări, în funcție de exigențele timpului și locului, de circumstanțele politice și tehnologice.

Cu siguranță că în secolul XX au existat programe secrete legate de importante interese industriale ce se refereau la aceste tehnologii – este vorba în special despre așa numitele sisteme electromagnetice de tip free energy (sau „energie gratuită”), care au fost descoperite de Tesla.

Chiar și Faraday a descoperit un efect supraunitar („over-unity effect”) în unele dintre experimentele pe care le-a efectuat în anii ‘1800.

Au existat motive pentru care aceste lucruri au fost suprimate și ținute sub tăcere pentru mult, mult timp.

În anii ‘1800 – era Vanderbilts, Rockefellers și a Standard Oil – au existat interese puternice care au dorit să țină secrete descoperirile legate de astfel de sisteme de free energy.

La un moment dat Standard Oil avea un venit mai mare decât guvernul Statelor Unite. Atât de mare și de puternică a fost această corporație condusă de familia Rockefeller.

În acel context industrial monopolist, genii ca Tesla, T. Townsend, Brown și alții au venit cu

așa-zisele mașini ce funcționau pe baza „energiei punctului zero” și a „energiei gratuite” și cu sisteme antigravitaționale de voltaj înalt.

Au existat rapoarte referitoare la nave extraterestre încă din anii ‘1800 – cum ar fi faimoasa „aeronavă înspăimântătoare” a anului 1896.

Am aflat dintr-o sursă excelentă că generalul MacArthur a fost implicat în anii ‘1930 în recuperarea unui obiect extraterestru din China.

Deci de mai bine de 100 de ani au existat programe de observare a chestiunii extraterestre și în același timp încercări de controlare a acestor tehnologii.

Oricum, în cadrul acestor programe s-a realizat un salt major în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. În perioada în care am început să dobândim cunoștințe cu privire la armele termonucleare și să fim pe cale de a explora spațiul, existau deja programe ce investigau sisteme de propulsie ce arătau ca niște farfurii zburătoare.

Von Braun a fost implicat în așa ceva, așa cum a fost și Edward Teller, dr. Vannevar Bush și alții.

În 1936 și 1937 Goddard a dezvoltat o parte din munca lui Tesla. Ei au furat munca lui Tesla despre antigravitație și au vândut-o naziștilor pe la mijlocul anului 1930.

Dar odată ce am urcat de pe nivelul experimentelor și al dezvoltării pe cel în care am utilizat (pe ascuns) arme termonucleare și sisteme de propulsie antigravitaționale, extraterestrii, care au supravegheat Pământul timp de mii de ani, au devenit foarte îngrijorați.

Ei știau că există o foarte mică distanță din acel punct al dezvoltării tehnologice pe care noi îl atinsesem și până la abilitatea de a realiza călătorii interstelare.

Și iată, pe acest Pământ frumos, un grup de oameni, care în câteva decenii au trecut de la cai și trăsurile la antigravitație, arme electromagnetice și dispozitive termonucleare. Ei bine, ar trebui ca creierul tău să fie mort într-o manieră galactică ca să nu fii îngrijorat din această cauză!

În acea perioadă, în timpul și după cel de-Al Doilea Război Mondial, recunoașterile și intervențiile limitate efectuate de extraterestrii s-au înmulțit. Extraterestrii încercau să încetinească viteza cu care avansam pe această traiectorie distructivă.

Avem martori militari în Disclosure Project care descriu vehicule extraterestre ce au interceptat rachetele balistice intercontinentale lansate de la Baza Militară Aeriană Vandenburg și deasupra Atlanticului de Sud. Extraterestrii încercau să întârzie înaintarea noastră sălbatică înspre o distrugere sigură și totală.

Colonelul Diedrikson, care au lucrat cu Comisia Energiei Atomice, a observat că extraterestrii erau foarte preocupați de facilitățile noastre nucleare.

El știa personal despre interceptarea unei rachete balistice intercontinentale care fusese în mod special proiectată astfel încât să explodeze pe Lună. Extraterestrii au interceptat-o înainte de a ieși din atmosferă.

Prin anii '1940, am reușit să doborâm vehicule extraterestre lângă Roswell, New Mexico, care la acea oră era singura noastră bază nucleară. Avem un document FBI adresat lui J. Edgar Hoover care afirmă că un sistem radar configurat într-un mod special a fost responsabil de doborârea acelor nave extraterestre.

Prin anii '1960 aveam „mijloacele de a călători până la stele” așa cum a afirmat Ben Rich (în prezent decedat), fostul șef al Lockheed Skunk Works.

În cadrul unor proiecte secrete, s-au dezvoltat sisteme electromagnetice care aveau abilitatea de a altera conștiința oamenilor și de a le face rău. Apropo, Tesla a realizat un experiment antigravitațional care a funcționat, având chiar și martori, înainte ca frații Wright să fi zburat!

Guvernul din umbră l-a lovit pe la spate pe Eisenhower, așa cum a mărturisit generalul (în retragere) Lovekin: „Eisenhower și-a dat seama de acest lucru... oricare ar fi fost acele lucruri cu care trebuia să ne confruntăm, nu aveau să ajungă pe mâini bune. Din câte îmi aduc aminte aceasta a fost expresia folosită «Nu au să ajungă în niște mâini bune». Aceasta era un real motiv de îngrijorare. Și s-a demonstrat că așa a fost.”

Am învățat de la oameni precum Catherine Austin Fitts că un număr enorm de fonduri este extras din fiecare agenție guvernamentală prin intermediul unor programe stupide...

Un moment important

Am învățat de la oameni precum Catherine Austin Fitts – care a lucrat în cadrul primei președinții Bush ca secretar asistent pentru Departamentul de Construcții și Dezvoltare Urbană – că un număr enorm de fonduri este extras din fiecare agenție guvernamentală prin intermediul unor programe stupide, pentru aceste proiecte „negre”.

Când a descoperit acest lucru ei au alungat-o din oraș și au încercat să-i distrugă viața din punct de vedere financiar și profesional. Catherine este o persoană credibilă care a făcut parte din cele mai bune firme de investiții bancare din țară.

Așa cum spun prietenii mei de la Pentagon: „Un miliard aici, un miliard acolo și foarte curând poți vorbi de bani adevărați”. Mii de angajați sunt implicați în numeroase proiecte, dar nu cunosc detalii despre munca pe care o efectuează.

Cineva se poate ocupa cu un mic lucru aici, în interiorul unui departament care este parte a altui departament, care și el este parte a unui alt departament – lucrurile sunt ținute foarte strâns sub control. Grupul de control este alcătuit din 200-300 de persoane și este transnațional. Statele Unite nu reprezintă nici pe departe singurul

centru important de activitate. În acest grup există reprezentanți importanți din China, America Latină, Vatican, Europa, Rusia.

De fapt, granițele naționale nu reprezintă nimic. Problemele naționale sunt irelevante. Nu este nici măcar vorba despre guvernare așa cum ne-am gândi noi. Este o acțiune centrată în jurul unor interese corporatiste, financiare, transnaționale și religioase.

Singura și cea mai puternică entitate din interiorul acestui grup, în zilele noastre este imperiul corporatist mormonic. Ierarhia mormonică deține un număr de holding-uri financiare și corporatiste aflate în legătură cu aceste programe sub acoperire, dar membri de rând nu au nici o legătură cu acestea.

Constrângeri... știți, întotdeauna le spun oamenilor, „Oh, CIA? Acei tipi sunt niște pisicuțe.“ Cei în legătură cu care trebuie să vă faceți griji sunt indivizii care lucrează pentru Lockheed sau E-Systems sau aceia care lucrează pentru acest grup care este asociat cu cei care se numesc Discipolii Diavolului, o bandă de motocicliști. Este o subsecțiune a grupării Îngerii Iadului care este implicată în mod frecvent în sacrificii umane, tortură și vivisecții – când ești spintecat de viu – în vederea impunerii păstrării secretului în anumite circumstanțe...

Oamenii care sunt în aceste roluri cheie sunt de obicei în acele poziții pentru că le-au fost transmise de la o generație la alta.

L-am menționat de exemplu pe James Jesus Angleton, cel care a aprobat realizarea înregistrării convorbirilor telefonice ale lui Marilyn Monroe. Am fost contactat de către un descendent al său care este enorm de bogat și care este implicat în acest grup ascuns, dar nu lucrează cu agenția (CIA). Tot ceea ce este important este în afara agenției, într-o lume privată. După evenimentul Disclosure Project acesta m-a sunat și a spus: „Ai grăbit aducerea la suprafață a acestei informații de către noi cu 6 până la 12 ani.“ Eu am răspuns:

„Bine“. El a adăugat, „Noi verificăm acest material împreună cu NATO; există în Europa, un departament operațional în interiorul sediilor centrale NATO care se ocupă de așa ceva. Dar ceea ce plănuim noi să facem – și ne-ar place dacă tu ai coopera în această privință – este ca, în câțiva ani, să facem ca lideri politici, militari și religioși importanți ai lumii, să anunțe că extraterestrii au fost detectați și că avem certitudinea că nu suntem singuri și că există ființe extraterestre“. I-am spus:

„Este puțin cam târziu pentru așa ceva, nu credeți?“ El încerca să mă convingă să îmi amân dezvăluirile astfel încât acestea să se potrivească cu „orarul“ lor. Bineînțeles că am mai fost abordat în acest mod și înainte – amintiți-vă de generalul T.E. Am spus: „Sunt îngrijorat de faptul că dacă întârziem această dezvăluire, acest lucru va fi o oportunitate pentru o viitoare consolidare a puterii în jurul unei agende (plan) ce este în directă contradicție cu direcția pe care Pământul ar trebui s-o urmeze.“

Membrii simpatizanți ai acestui grup – incluzându-l aici și pe acest domn, Angleton – sunt deschiși la a scoate această informație la suprafață mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

Există foarte mult spionaj contra spionaj în interiorul guvernului din umbră și există atât de multe facțiuni și alianțe mereu în schimbare. Este o situație extrem de dinamică. Oamenii autendința de a vedea acest grup secret de control ca fiind ceva fix, monolitic dar el nu este de fapt așa. Este foarte dinamic, chiar împărțit în mai multe facțiuni...

Monstrul unei puteri nestăpânite

Există un grup relativ mic de persoane care conduce de fapt programele secrete OZN. Acest grup de control nu are nimic de-a face din punct de vedere al cunoașterii, autorității operaționale și executive cu președintele Statelor Unite sau cu Congresul.

De fapt mi s-a comunicat direct de către un director executiv al E-Systems că această companie a fost puternic implicată în aceste domenii de activitate. El a spus: „Foarte puțini oameni care lucrează cu această corporație știu.“ Banii pe care astfel de corporații îi primesc sunt trecuți prin câteva operațiuni sub acoperire și prin diferite agenții, sfârșind în aceste proiecte „negre“ super secrete.

Există o întrepătrundere a structurilor de conducere a entităților corporatiste, instituționale, financiare și religioase. Acestea nu operează în conformitate cu nimic care să se asemeze cu vreo lege sau în acord cu Constituția Statelor Unite sau a oricărei alte țări. În interiorul acestei lumi ascunse există și elemente criminale care s-au detașat de operațiunea principală. Există câteva elemente criminale foarte puternice în această țară și în interiorul anumitor grupări secrete. Acestea au legături vagi cu grupul principal – dar pot acționa independent și uneori chiar împotriva planurilor grupării principale. Prin urmare totul este foarte complex.

Este ca și cu straturile unei cepe: crezi că ai ajuns la centru după care descoperi că mai sunt alte 20 de straturi de decojit. Decojesc aceste straturi de aproape 15 ani și mi-am făcut o idee destul de clară despre cine sunt acești oameni, cum sunt structurate lucrurile și care este agenda acestor organizații.

Există oameni în grupul central de control care au legături cu guvernul, dar care în realitate nu știu ce naiba se petrece în interiorul FEMA sau în interiorul imperiului corporatist mormonic și nu știu nimic despre planurile lor ascunse, bizare, cu privire la soluția lor escatologică la problema omenirii. La mijlocul lui 1990 am fost invitat la un „salon“ în San Francisco, în Pacific Heights. O persoană mondenă, care este prietenă cu Gordon Getty, Willy Brown și Steven Bechtel (de la Bechtel Corporation), a dorit ca eu să prezint aceste probleme cercului ei de prieteni. (Apropo, Bechtel Corporation este un contractant al guvernului din umbră, iar George Schultz este asociat cu ei. Ei sunt toți părți ale acestui aparat al guvernului secret. Există o celulă foarte puternică implicându-i pe George Bush (tatăl), Frank Carlucci, Maurice Strong și alții asociați cu puternicul Grup Blackstone). Președintele AT&T a fost acolo, cât și fostul șef al Stanford Research International (SRI). Eram acolo pentru a le prezenta ce știam și pentru a discuta planurile noastre de viitor. Lângă mine stătea fostul șef a SRI. La un moment dat s-a aplecat către mine și

mi-a spus: „Știi n-am știut niciodată despre toate aceste lucruri, dar am știut că unele dintre acestea trebuie să se fi desfășurat în cadrul SRI. Dumneavoastră ce știți despre asta?“ și așa mai departe.

Mi-a explicat că el, la fel ca și directorul CIA, doar a administrat lucrurile și nu era necesar ca el să fie informat în legătură cu astfel de subiecte, acestea fiindu-i ascunse. El a afirmat că „eu am fost practic un birocrat, omul cu punga, încercând să fac ca banii să continue să «curgă» în această imensă operațiune. Dar dacă DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency) a avut vreun proiect în desfășurare, eu nu cunosc detalii despre acesta. S-ar putea să fi auzit niște «șoapte» pe ici pe colo, însă acest tip de proiecte erau foarte strict controlate, neținându-se cont că eu sunt directorul SRI. Și modul în care am ajuns acolo a fost știind să nu pun prea multe întrebări! Prin urmare vreau să vă întreb pe dumneavoastră!“ În timpul audierilor Iran–Contra, senatorul Inouye a afirmat că există un grup secret care are propria sa bază aeriană, propria bază maritimă, propriile sale mecanisme de finanțare și este dincolo de lege.

Acest lucru este în mod special adevărat în domeniul tehnologiilor avansate secrete, a fenomenului OZN, a problemelor legate de extraterestri și a armelor acestora. Una dintre cele mai periculoase tendințe care a evoluat între anii '1960 și perioada actuală este aceea că acest guvern din umbră a devenit capabil de autofinanțare, acest lucru făcându-l atât de puternic.

Acum, lăsați-mă să vă explic. Dick D'Amato membru al Senate Appropriations Committee avea dreptate când afirma că există mai mult de 100 de miliarde de dolari în bugetul negru, ilegal. Dar „marea acțiune“ se desfășoară în lumea financiară privată, corporatistă. Să presupunem că a-ți fi laboratoarele Bell din Murray Hill. Eu lucrez cu un martor care și-a desfășurat întreaga carieră la Bell Labs. El făcea parte dintr-o celulă care a realizat o mulțime de contracte secrete, sub acoperire, cu operațiuni militare care dețineau dispozitive și circuite extraterestre.

Dick D'Amato, membru al Senate Appropriations Committee, avea dreptate când afirma că există mai mult de 100 de miliarde de dolari în bugetul negru, ilegal.

Aceste laboratoare corporatiste au studiat aceste tehnologii și au descoperit cum funcționează și care ar putea fi posibilele lor utilizări. Ei au venit la suprafață cu inovația A sau X care a fost ulterior patentată și care s-a transformat apoi într-o industrie de sute de miliarde de dolari. Gândiți-vă la fibra optică, circuitele integrate, laserele și la alte astfel de lucruri. Acest mod de finanțare al guvernului sub acoperire este ca un cancer care a metastazat în nenumărate active financiare, tehnologice și corporatiste. Astfel că în acest moment lumea corporatistă secretă, deține tehnologii ce depășesc tot ce deține DIA, CIA sau oricare alte agenții guvernamentale.

Alt martor din sfera corporatistă pe care l-am intervievat a afirmat că în timp ce era la Bell Labs, a văzut 28 sau 29 de dispozitive de tip free energy pe care aceștia le obținuseră și pe care le țineau ascunse.

Acest martor a lucrat cu aceste tehnologii. Acum el este pensionar.

General Motors și alte mari companii dețin de asemenea astfel de tehnologii, care ar putea salva Pământul, dar nu le vor face cunoscute publicului. Deci aceste interese financiare și corporații multinaționale reprezintă o operațiune de multe trilioane de dolari, care are un atu asupra oricărei puteri cum ar fi Pentagonul sau guvernul Statelor Unite sau al oricărui alte națiuni de pe Pământ.

Este un monstru al unei puteri secrete, corupte, corporatiste și neverificate de nimeni, care este doar parțial guvernamentală. Prin urmare, din păcate, chiar dacă ai o persoană puternică în ceea ce oamenii numesc „guvern“, care ar vrea să facă cunoscut adevărul, el se simte copleșit de aceste alte „interese speciale“...

Unul dintre oamenii cu care eu am lucrat ani de zile este un membru operativ al unei astfel de corporații sub acoperire, implicat în astfel de operațiuni.

Când i-am cerut să iasă în față el mi-a spus: „Nu există nici o agenție sau guvern pe Pământ care să mă poată proteja de furia acestui grup, deoarece el este în afa puternic.“

Acum, când este vorba de ceva atât de mare și de complex, există oameni implicați care au și interese comune cu cele ale grupului dar și interese separate. Și cu cât interesele devin mai separate, cu atât sunt mai mari șansele de a apare un grup rebel.

Cele mai violente operațiuni rebele sunt cele care sunt legate de ideologii, în opoziție cu cele legate doar de bani și își au rădăcinile în anumite viziuni ideologice și escatologice asupra lumii. Aceștia sunt oamenii care au o viziune distructivă asupra lumii și simt că singurul mod în care Iisus va veni din nou este acela de a distruge lumea și de a ucide miliarde de oameni. Există un grup foarte puternic care are acest sistem de credințe. Dar ei de fapt se uită în oglinda retrovizoare. Ce așteptă ei este deja de ordinul trecutului. Ei nu știu în ce ciclu ne aflăm deja, ne mai ținând cont de secolul în care ne aflăm. Deci ei sunt complet în afara liniei de evoluției rasei umane, dar nu-și dau seama de acest lucru. Ei conduc lumea într-o anumită direcție, pentru a se îndeplini interpretarea lor asupra unei profeții, care s-a petrecut deja.

De asemenea, poate fi o profeție care se auto-împlinește a Armagedon-ului, una pe care au creat-o prin ignoranță, superstiție și ură. Deci, în cele din urmă, problema este ignoranța și soluția este iluminarea, cunoașterea și spiritualitatea veritabilă...

Farsa unei amenințări venită din afara spațiului

După evenimentele de la 11 septembrie, o mulțime de persoane au început să se întrebe ce se întâmplă de fapt în spatele scenei. Nu îmi permit luxul de a pune deoparte toate aceste informații și de a mă gândi că este

o teorie a conspirației. Știu că sunt adevărate. Singura întrebare pe care am avut-o întotdeauna este: când am pus aceste elemente împreună și am încercat să le explic ca în acest fel să aibă sens pentru oameni – am sunat alarma, de ce nu vă treziți și vă lăsați înșelați?

Oamenii nu trebuie să fie cuprinși de frică față de extraterestrii și astfel să înceapă să susțină programul „Războiul Stelelor” împotriva civilizațiilor extraterestre. Aceste interese ascunse vor să unească și să controleze lumea prin intermediul fricii, și nu prin intermediul păcii și al speranței.

Aceasta este antiteza a ceea ce ar trebui să fim în acest moment al evoluției noastre. Astfel de eforturi sunt prin urmare în directă contradicție cu ceea ce ar susține viața și un viitor mai bun pentru această planetă.

Majoritatea oamenilor pot înțelege faptul că există proiecte secrete. Un număr mai mic de oameni înțeleg că există proiecte ultra-secrete, proiecte „negre”. Și există un anumit număr de persoane care înțeleg că unele dintre acestea sunt legate de proiecte care sunt ilegale, care își au originea în complexul militaro-industrial și cel corporatist, ce au de-a face cu sisteme energetice avansate și cu OZN-uri.

Mai există un grup și mai mic de oameni care înțeleg faptul că unele dintre aceste grupuri criminale, dețin nave complet operaționale care arată ca niște OZN-uri, au creat forme artificiale de viață care arată ca niște extraterestrii, au simulat „răpiri” și s-au angajat în mutilarea de vite și toate acestea datorită factorului frică pe care doar astfel îl pot sădi în conștiința publicului, în subcultura legată de OZN-uri, în mass-media, în producțiile science fiction etc.

Și mai există un număr și mai mic de persoane care înțeleg că cei care trag sforile aparțin unui grup transnațional, de orientare fascistă, asemănător cu cei din grupul Thules, care s-au aflat în spatele apariției lui Hitler. Ceea ce nu au putut face pe față în timpul celui de-Al Treilea Reich, au făcut sub acoperire, pe ascuns. Și prin intermediul operațiunii Paperclip, noi i-am adus în SUA și am înșământat industria aerospațială și CIA.

Astfel că efortul socialist-fascist care nu s-a putut manifesta în mod deschis în cel de-Al Doilea Război Mondial, s-a desfășurat din acel moment la un nivel subteran.

Suntem pe cale de a vedea ieșirea acestuia la iveală, într-un mod mai larg, pe măsură ce încearcă să-și consolideze puterea în lume în jurul unei astfel de filozofii. Între timp, ei vorbesc de democrație, dar ei de fapt ei doresc o pseudo- democrație, a unei societăți controlate în mod ascuns de o structură a puterii neidentificată și nerecunoscută.

Acum, dacă toate acestea vi se par îngrijorătoare, e normal; așa și trebuie să vi se pară. Și singurul antidot la toate acestea este cunoașterea și adevărul și a face cât mai mulți oameni să vadă ce se petrece de fapt, astfel încât să nu fie păcăliți – deoarece cei care conduc toată această agendă ascunsă se bazează pe ignoranța noastră colectivă.

Ceea ce ei susțin este o combinație de proastă educație și dezinformare care a făcut ca toți să fie niște vaci consumatoare a unui sistem de credințe și a materialismului. Sistemele de credință false combinate cu diverse dependențe materiale creează otrava alegerii pentru mase.

Însă împărțind de la inimă la inimă, putem spune oamenilor adevărul și le putem arăta o altă viziune, aceea a unui viitor luminos, care așteaptă Pământul și copiii lui. Trăim în niște timpuri ale extremelor – foarte întunecate și foarte luminoase. Trăim într-o vreme a schimbărilor transformatoare. Majoritatea oamenilor care lucrează la Pentagon, la Casa Albă sau la CIA, nu știu nimic despre aceste agende ultra-secrete... Majoritatea sunt oameni de treabă care sunt prinși într-o mașinărie care nu a fost creată de ei și despre care au foarte puține cunoștințe. Este de datoria noastră să împărțim această cunoaștere cu toată lumea, inclusiv cu cei din guvern sau cu cei din armată. De 12 ani facem acest lucru și mulți realizează că au fost înșelați. Și atunci susțin aceste dezvăluiri.

Imediat după evenimentele de la 11 septembrie, am ținut o conferință în Oregon. La final, a venit la mine un om care lucrase toată viața în cadrul armatei. Era acolo împreună cu un prieten, amândoi fiind foarte precauți. Când aproape toți au plecat, unul dintre voluntarii din cadrul Disclosure Project, Jordan Pease, mi-a spus că acest om dorește să vorbească puțin doar cu mine. Acest om, pe care îl voi numi R.J., lucrase în cadrul armatei încă din tinerețe, iar în anii '60 fusese implicat în aceste proiecte secrete. Unul dintre aceste proiecte a fost legat de abilitatea de a construi tehnologii de spionaj din spațiu, care erau atât de avansate încât puteai auzi oameni vorbind din spațiu și puteai vedea tot ce făceau ei. Și acest lucru se petrecea în 1960! Tehnologiile care există acolo sunt departe de orice a fost vreodată raportat la știri. De aceea râd când ei spun: „Vai, nu-l putem găsi pe Osama bin Laden.“ Într-adevăr. Asta și alte basme de acest gen. Vă rog... Vreau să spun, cât de proști cred că suntem?

R.J. mi-a spus că din cauză calităților sale, a fost acceptat din ce în ce mai adânc în aceste proiecte și în cele din urmă a fost introdus și în proiectele legate de OZN-uri. El a spus: „Știți, mi-e teamă că nu veți înțelege ce sunt acele chestii despre care dumneavoastră credeți că sunt extraterestre“. I-am răspuns: „Aaa, vă referiți la formele de viață programate, create de către oameni?“ El s-a tras înapoi de la masă. A întrebat: „Cum de ați aflat despre asta?“ „Ohh, am o mulțime de martori care au lucrat la realizarea acestor creaturi pseudo-extraterestre“. Am continuat: „Dar dacă vorbesc prea mult despre aceste lucruri oamenii vor crede că mi-am pierdut mințile.“ El mi-a răspuns: „Lăsați-mă să vă spun la ce am lucrat eu“. Și astfel a început să-mi povestească despre proiectele la care a participat atât în Statele Unite cât și în Australia.

„Am avut la dispoziție materiale de natură extraterestră pe care le-am studiat și după care am dezvoltat tehnologii foarte avansate, ceva de genul navelor antigravitaționale. Am asistat la manifestarea unor capacități trans-dimensionale, am văzut dispozitive care aveau abilitatea de a se deplasa înainte sau înapoi în timp – tot felul de lucruri“, a explicat el. (Avem un alt martor care a lucrat cu Boeing și McDonnell Douglas și care știa despre Proiectul Redlight și Operațiunea Looking Glass ce implicau acest tip de capacități).

Apoi R.J. a spus: „Știți, ceea ce majoritatea oamenilor nu realizează este faptul că eu am fost implicat în proiecte care efectuau ceea ce oamenii numesc «răpiri». Noi am regizat multe dintre aceste răpiri despre care oamenii cred că sunt contacte cu extraterestri. Ei bine, în acest loc unde am lucrat – undeva sub pământ – se aflau toate aceste containere. Și existau și creaturi pe care le creșteam într-un mediu de cultură și care se aflau în diverse stadii de dezvoltare. Aceste creaturi arătau la fel ca ceea ce oamenii cred că sunt extraterestri.“ R.J. a continuat să-mi povestească că au existat câteva generații de astfel de forme de viață artificiale. Ei încercau să perfecționeze creatura lor „extraterestră“, începând aceste experimente genetice încă din anii '40–50. Acești pseudo-extraterestri erau toți aliniați, aproape ca o arhivă. A spus că cel mai avansat dintre ei era foarte bine făcut și credibil.

„Bineînțeles, aveam aceste creaturi care erau ca niște automate, comandate de către oameni, aflate la bordul a ceea ce oamenii cred că sunt nave extraterestre.“ R.J. nu știa că eu deja cunoșteam faptul că aceste farse se desfășoară și că erau foarte sofisticate. El credea că și eu am fost păcălit, ca majoritatea cercetătorilor în domeniul OZN. „Nu, eu știu despre aceste lucruri de foarte mult timp“, am spus eu. „Ei bine de ce nu ai vorbit despre asta?“ m-a întrebat el. „Pentru că, i-am explicat, încerc să fac oamenii să înțeleagă faptul că OZN-urile chiar există“. „Da, înțeleg poziția dumneavoastră“ a spus el. „Sunt foarte încântat că știți de aceste lucruri. Dar vreți să știți altceva? Multe dintre aceste lucruri au fost plasate în facilități din întreaga lume, în jungla din Amazon, în Australia și în alte locuri îndepărtate. În cele din urmă am fost introdus la nivele din ce în ce mai profunde și înainte de a fi repartizat în acel loc din Australia, am fost introdus la un alt nivel al programului meu educațional“. Mi-a spus: „Nu știți ce se petrece cu adevărat de fapt“ Mi-a explicat că a fost martor la un ritual satanic de inițiere. Cei prezenți au consumat sânge și au avut loc sacrificii și torturi. Era „îndopat“ cu programe de adorație satanică, cu sacrificii satanice și cu plăcerea de a ucide ființe inocente. El ne-a spus că odată ce a ajuns la acest nivel a trebuit să facă un jurământ față de Lucifer. Și l-a făcut. Nu este prima persoană care mi-a povestit despre aceste programe. A fost transferat la Pine Gap, Australia și mi-a dezvăluit că aceasta a fost cea mai neobișnuită experiență a sa. A fost dus la acea facilitate noaptea, cu elicopterul. Odată ce s-au apropiat de acel deal, ceea ce arăta ca o bucată obișnuită de pământ, s-a deschis. Era ca și cum ar fi fost vorba despre o hologramă. Când s-a apropiat, o parte a acestui deal s-a deschis și au zburat direct în interiorul pământului. Au intrat adânc în interior, unde erau niște OZN-uri enorme, construite de către oameni. Existau acolo și unele OZN-uri de formă triunghiulară.

El a afirmat: „Deținem baze ca acestea în întreaga lume.“ Pe măsură ce îmi povestea aceste lucruri, se oprea periodic și îmi spunea: „Știu că ai să crezi că inventez toate aceste lucruri și știu că nu poți să crezi ceea ce îți povestesc.“

La finalul relatării sale, i-am spus: „Vreau să ști că am mulți martori ca tine – pe care nu-i cunoașteți, pentru că fiecare ați lucrat la proiecte diferite – care mi-au relatat realmente aceeași poveste, desfășurată însă în locuri și perioade de timp diferite. De aceea nu am nici o îndoială că aceste lucruri s-au petrecut.“ Bărbatul a tras aer în piept și apoi a expirat – un semn de imensă ușurare.

Una dintre cele mai sofisticate facilități de acest gen se află în Anglia. O mare parte dintre așa numiții „reptilienii“, creaturi despre care oamenii cred că sunt de origine extraterestră sunt forme de viață programate, biomașini și au fost creați acolo.

Acum, majoritatea oamenilor ar prefera să nu afle toate aceste detalii, să fiu sincer.

Dar este important pentru ei să înțeleagă manipularea cu care au de-a face. Unul dintre domnii cu care lucrez și care face parte dintr-o familie de multi-milionari, foarte implicați în operațiuni diplomatice și ale serviciilor secrete, a trecut prin acest gen de programare la un anumit institut de meditație, atingând nivelul 14 de antrenament.

A spus că până ce nu îți făceau un profil și să descopere că ești „de genul lui Gengis Khan“, în sensul de a fi la fel de violent și de distructiv, nu puteai trece peste acel nivel. Din moment ce el nu era extrem de violent și plin de ură, au încheiat implicarea lor cu el.

El mi-a povestit că aceștia vorbeau mult despre doctorul Greer și despre Disclosure Project și că erau foarte încântați că am făcut publice informații care arată că extraterestrii și OZN-urile sunt reale, dar că erau furioși și chiar mă urau deoarece am expus farsa pregătită de ei.

Ei sunt foarte devotați acestei ultime bătălii finale a acestui război interplanetar, care este chiar scopul principal al acestui secret extrem. Ei sunt foarte supărați pentru că eu nu urmez acest program și pentru că am descoperit planul lor secret de a pune la cale un fals atac extraterestru asupra Pământului și l-am dezvăluit celor de la Pentagon și altora. Mi-a spus chiar că mă vor mort. Ei nu vor să existe vreo persoană mai importantă care să afirme că prezența extraterestră nu numai că nu este malignă, dar este și de un foarte mare ajutor și chiar iluminatoare.

„Realizați cât de mult vă urăsc?“ a întrebat el.

„Da“, am răspuns. „Însă acest lucru și amenințările lor nu ne vor împiedica niciodată să spunem adevărul.“

Pe măsură ce Disclosure Project avansa, am fost atenționat că dacă voi merge dincolo de ceea ce puteau ei controla prin intermediul mass-mediei, se vor declanșa evenimente care vor duce la închiderea lui. Mi s-a spus acest lucru foarte clar... Există programe care fac parte din alte programe care la rândul lor fac parte din alte programe și tot așa. Întrebarea este: cum scoatem la iveală suficient din această informație, pentru a fi de ajuns celor care dețin puterea și publicului, pentru a furniza cunoaștere și a aduce o lumină în aceste colțuri întunecate? În plus, trebuie să descriem în mod clar și o alternativă.

După 11 septembrie am hotărât să identificăm rapid și să facem cunoscute publicului aceste tehnologii noi, ce pot salva Pământul și în paralel să continuăm cu Disclosure Project.

Trebuie să facem ceva pentru a dobândi suficientă susținere și finanțare pentru a ne putea opune cu succes acestei mașinării care funcționează de mai bine de 50 de ani. Era timpul pentru noi de a trece de la martorii din domeniul militar și documente, la tehnologia în sine. Când s-au petrecut evenimentele de la 11 septembrie am realizat că am intrat în joc foarte târziu.

La sfârșitul anului 2001 am înființat Space Energy Access Systems (SEAS) Inc. Un grup de oameni au băgat în acest proiect câteva sute de mii de dolari pentru ca împreună să putem cerceta ceea ce era disponibil deja în lume.

Am descoperit câteva tehnologii ce se află în stadiul în care pot dovedi principiul de bază, dar nu sunt atât de avansate încât să poată fi oferite publicului drept un sistem de free energy.

Acele dispozitive care sunt mult mai avansate – și am văzut câteva – sunt deținute de către oamenii de știință care au fost extrem de intimidati sau cărora „li s-a spălat creierul” pentru a păstra secretul. De exemplu, doctorul Loder și un inginer din echipa noastră au mers să viziteze unul dintre acești oameni de știință care fusese manipulat de către un fizician care-l îndoctrinase cu un sistem de credințe eshatologic. Acest individ, care se prefăcea a fi un om de știință, i-a spus inventatorului: „Nu lăsa în nici un fel tehnologia pe care ai creat-o să fie cunoscută de către societate până ce aceasta nu se va prăbuși și atunci, exact ca pasărea Phoenix, vei putea fi omul de știință care îi va salva pe toți, făcând cunoscută această tehnologie, doar atunci când toate celelalte «s-au dus naibii».” Așa că practic acestui om i s-a spălat creierul prin intermediul unor credințe escatologice, astfel încât el ține ascunsă această tehnologie, așteptând aceste evenimente cataclismice. Bineînțeles, este vorba despre o profeție care se auto-împlinește. Dacă nu avem ceva cu care să împiedicăm epuizarea rezervelor de petrol și distrugerea biosferei, aceste evenimente teribile se vor petrece. Deci este vorba despre un mod de gândire circular. Însă nu mai poți face mare lucru odată ce cuiva i s-a „spălat creierul” în acest mod. Am identificat de asemenea un sistem antigravitațional care se află în primele stadii de dezvoltare. Cu suficienți bani el ar putea fi transformat într-un sistem antigravitațional și un sistem bazat pe energie liberă. Lumea are nevoie cu disperare de aceste tehnologii.

Concluzie:

Umanitatea se află acum la un moment de răscruce. Fie vom continua să distrugem Pământul și pe toți locuitorii lui datorită ignoranței noastre, a războaielor și a conflictelor, fie vom atinge o stare de maturitate spirituală și socială ce ne va permite să cunoaștem starea noastră inerentă de unitate. Dacă nu, atunci aceste tehnologii puternice vor rămâne în mâinile unor oameni care sunt scufundați în ignoranță și superstiții.

Experiența mea directă m-a făcut să înțeleg ceva important în legătură cu natura civilizațiilor extraterestre avansate: acestea au ales non-violența drept o etapă firească pe calea evoluției.

Cu alte cuvinte nivelul lor înalt de conștiință este incompatibil cu starea de separație și conflict. Altfel, cu incredibilele tehnologii pe care le dețin, s-ar fi distrus de mult unii pe alții. Acesta este o planetă a liberei voințe. Voința noastră liberă trebuie să fie folosită pentru ca această transformare să se petreacă. Aceasta este lecția pe care trebuie s-o învățăm. Și imediat ce ne vom mobiliza cu toții și ne vom utiliza voința pentru a face ca aceste lucruri să devină realitate, ele vor deveni realitate.

În cadrul sistemului nostru educațional și al societății suntem învățați pur și simplu să ne conformăm. Știți însă care este problema? Dacă ne conformăm unui sistem bolnav atunci avem o problemă, iar lumea din jur a devenit foarte alienată. Trebuie să vedem lumea așa cum este ea și să facem ca acel viitor bun, care stă așteptând, să se manifeste, să devină realitate. Pământul și umanitatea sunt gata să înflorească și nu este doar o primăvară a Pământului, ci a întregului cosmos.

Shambala

Ideea că sub pământ, în general, și sub munți în particular, s-ar afla un imperiu subteran există din „illo tempore”. O exprimare concretă a ei ar fi noțiunea Shambala venită din Orientul îndepărtat, dar care a interesat pe mulți europeni, printre care și români.

Shambala ar fi o țară mirifică, imprecis localizată, subterană. Primii europeni care au plecat în căutarea ei în Asia în anul 1627 au fost călugării iezuiți Ștefan Cacella și Ioan Cabral.

Pe teritoriul țării noastre, primii care s-au interesat de problema Shambalei au fost locuitorii din concavitatea primei curburi a Carpaților. Secuiul Kőrösi Csoma Sándor, născut în anul 1784 în satul Chiuruș din Covasna, care a viețuit între anii 1827 și 1830 în mănăstirile tibetane Zangla și Kanim, considera că Shambala există, fizic vorbind, și că este amplasată la nord de râul Sir Daria, între paralela 45o și 50o.

Pe de altă parte, celebrul doctor sas Hönigberger din Brașov, deși aprecia că țara miraculoasă este tot în nordul Indiei, totuși se apropia mai mult de adevăr, susținând că în ea nu pot intra decât cei inițiați. Doctorul Zerlendi din București, un personaj real al nuvelor lui Mircea Eliade, considera, ca și acesta, că Shambala este un spațiu calitativ deosebit de spațiul profan. Mircea Eliade ajunsese probabil la această concluzie după ce, aflându-se pe drumul sfânt al Badrinathului din Tibet, întrebase din eremit în eremit unde este intrarea în Shambala și nu aflase nimic.

Nimeni pe plan mondial, și au fost nenumărați cercetători, nu a găsit intrări în subteran, deși mari inițiați ca Apollonius din Tyana se zice că ar fi făcut-o. Oricum, ca factor comun al cercetărilor, a rezultat indicația că intrările în Shambala sunt amplasate în munți sau în păduri sfinte, cum ar fi cea din Morbihan (Franța), numită Brocelinde.

Când problema existenței Shambalei părea lămurită că aparține unui plan subtil paralel, iată că teoria pământului gol (sau cu mari caverne) re apare în Statele Unite în anul 1906 prin scriitorul William Reed, revigorată în anul 1959 de Amadeo Gianinni și ulterior de Ray Palmer (în revista Flying Saucers).

Dar evenimentul cel mai important se produce în anul 1947, când, respectabilul contraamiral Richard E. Byrd relatează cum pe neașteptate, zburând peste Polul Nord, a intrat în interiorul Terrei.

Fascinat de cele văzute acolo, s-a gândit să repete expediția, de data aceasta pe la Polul Sud, ceea ce a și făcut în anul 1956. Cine vrea să urmărească expunerea a celor văzute de R. E. Byrd poate citi cartea "O lume ascunsă" de Raymond Bernard, apărută la noi în anul 1994 în editura Savas Press.

Din sinteza diferitelor surse care s-au exprimat în problema viețuirii subterane, eventual organizată pe mai multe etaje în adâncime, reținem că pe Terra ar exista două zone privilegiate pentru aceasta, și anume Brazilia și Tibetul (poate chiar sub mănăstirea Lasha). Aceste două supercavități ar putea fi legate între ele printr-o rețea magistrală la care s-ar putea racorda rețele locale.

Alte puncte de acces ar mai exista pe planeta noastră. Interes din acest punct de vedere ridică muntele Shasta din California (a se vedea „Telos” în 3 volume de Aurelian Louise Jones, ed. For You) care deja este sfredelit de baze ultrasecrete de cercetări militare, eventuale camere subterane aflate sub piramida de la Gizeh "văzute" de clarvăzători, viziunea lui Jules Verne în "Călătorie spre centrul pământului" (viziuni care aproape toate, din celelalte romane, s-au și adevărat), imperiul subteran semnalat cert de Erich von Däniken în statul Ecuador în zona denumită Peștera Tayos (Los Tayos).

În anul 1976 a avut loc acolo o expediție formată din 65 persoane printre care și astronautul Neil Armstrong. Zona conține circa 400 peșteri Tayos având gura de intrare la cote înalte chiar și la cota 1000. S-a descoperit, în afară de o faună bogată mai multe cărți cu file aurite care ar conține marile secrete ale omenirii.

În Peru intrarea într-un regat subteran s-ar afla lângă orașul Tepica.

În Mexic în statul San-Louis-Potosi în subteran se intră prin peșteri aflate în păduri milenare. Pe de altă parte s-a semnalat la cota 2700 aflată în regiunea Csilitla o gură de ieșire din subteran. În apropierea vulcanilor Popocatepeti și Inlakti se află alte guri de acest gen.

Chiar și în Grecia în sud-estul Peloponezului s-au descoperit cavități subterane imense denumite „Alepotripa”. Oamenii de știință Anna Petrocilos, B. Dairos și K. Kalatos au descoperit obiecte metalice, cranii supradimensionate, scrieri necunoscute, etc.

Considerând ca foarte importantă locația Shasta se mai pot face unele precizări. Se pare că unul dintre tunelurile care pleacă de aici se îndreaptă spre sud și după circa 300 mile (483 km) debușează în peretele

canionului Boynton care se află în statul Arizona lângă orașul sacru Sedona. Energia incredibilă de acolo este generată de 7 vortexuri magnetice vindecătoare. Este interesant de menționat că sunt doar extrem de puțini români spiritualizați care au ajuns acolo, printre aceștia fiind Elena Ignat din Deva și generalul Emil Străinu din București, amândoi având bogate materiale informative încă nevalorificate.

În continențel nord american există o vastă rețea de tunele subterane, o parte din ele rămase de la o civilizație necunoscută, o alta realizată în zilele noastre în scop tactic-militar. Cele două tipuri de tunele sunt interconectate, pe unele din ele putându-se circula cu trenuri speciale – care leagă circa 80 orașe subpământene. Schema acestei complexe rețele pentru vestul Statelor Unite, a fost publicată de William Hamilton.

În afară de asemenea locații celebre (într-un fel sau altul) arătate, nu poate să nu existe și alte puncte mai modeste, dar tocmai prin aceasta, posibil mai importante.

În cartea "India văzută și nevăzută" scriitorul spiritualizat Vasile Andru (născut în Bucovina cedată, la 22 mai 1942) arată că, stând de vorba cu un mistic din Ceylon, acesta i-ar fi spus că și în insula lui există o asemenea poartă secretă.

Ajungând în Noua Zeelandă Vasile Andru a constatat că și acolo există la Cap Treinga un loc sacru unde sunt proiectate canale de comunicare cu lumile exterioare dar și o intrare în Shambala.

În această situație apare ca legitimă întrebarea: de ce n-ar exista asemenea volume subterane și în țara unde a fost primul focar al civilizației și al culturii europene, adică în România? Aceasta cu atât mai mult cu cât toate basmele românești conțin și admit o lume subterană numită Tartar. Pe de alta parte Yan Van Helsing a auzit de existența unor căi de comunicare subterana în munții Carpați.

În acest sens informațiile care există la noi sunt relativ reduse.

O informație concretă (pasibilă de a fi verificată) aparține doctorului inginer C. Cojocaru care consideră că actualele mari mănăstiri grupate pe zone, ar fi legate, și pe distanțe mari între ele, prin tuneluri subterane realizate în timpuri preistorice. Legătura era făcută, se înțelege, pentru alte obiective sacre dispărute care se aflau pe amplasamentul mănăstirilor și cetăților de azi.

Plecând de la constatarea diverselor studii de natură diferită făcute până în prezent, apare ca frecvența prezența unui munte acolo unde ne referim la volume subterane.

Mergând pe această idee, din punct de vedere geologic, zona munților calcaroși din Bihor-Vlădeasa (munții Apuseni) ar părea cea mai propice pentru spații subterane.

Alți munți care au mai fost vizați și cu ocazia localizării Kogaianonului (unde se retrăgea periodic în subteran Zalmoxis) sunt: Ceahlăul (muntele sfânt al țării), Călimanii (deși sunt vulcanici), Rarăul (dar și Giumalăul), peștera Polovragi, defileul Dunării, Godeanu (și chiar Retezatul) etc. Se observă că din această enumerare lipsește intenționat Bucegiul, pentru că tocmai asupra lui vreau să mă ocup în mod special, din motive care vor fi arătate.

Munții Bucegi, dintre toți ceilalți ai României, au atras prin poziția lor, aproape de București dar și de alte două orașe mari, Ploiești și Brașov, numărul cel mai mare de turiști din țară și din străinătate.

Încă din secolul XVIII sunt consemnate impresii de călătorie și cercetare ale unor montaniarzi îmdrăzneți care, la vremea aceea, nu beneficiau nici de cabane, nici de trasee marcate.

Astfel, în anul 1785, botanistul Lerchenfeld vizitează schitul Peștera (din Pesteră Ialomiței) pe care îl notează cu denumirea de "kloster skitt". Tot acolo ajunsese în anul 1840 John Paget și după el Schur. Nu insistăm asupra acestui istoric întrucât el însuși constituie un studiu separat; dar nu putem să nu menționăm și pe francezul J. A. Vaillant care, la Paris, în anul 1844, a tipărit cartea "La Romanie" în care, în volumul al treilea, de 464 de pagini, descrie ascensiunea sa în Bucegi.

Prin împietruirea accesului, realizat de austrieci în anul 1739, pe Valea Prahovei, de către domnitorul Gheorghe Bibescu în anul 1846, inerent, afluxul de vizitatori din Țara Românească a crescut.

În primul an de domnie, la 5 august 1866, regele Carol I a și vizitat Mănăstirea Sinaia, după ce, încă înainte de această dată parcursese câteva trasee în Bucegi. Punându-se problema construirii unui palat regal, amplasamente inițiale ca cele de la actualul schit Cetățuia de lângă Mănăstirea Ciolanu, sau de pe valea Doftanei de la Glodeasa, au fost eliminate din diferite motive. Castelul trebuia să ajungă în Bucegi, unde a și fost inaugurat la 7 noiembrie 1883 (s.n.).

În el a locuit Regina Elisabeta – Carmen Sylva care, fiind dotată cu o sensibilitate deosebită, a fost atrasă de la început de misterele Bucegilor pe care i-a parcurs călare și pe jos, culegând de la localnici și ciobani legendele care se mai păstrasera.

Tocmai ea a fost persoana care a lansat ipoteza, pe baza acestor legende, că sub platoul Bucegilor ar putea exista domenii subterane. În cartea sa “Poveștile Peleşului”, în capitolul intitulat Cetatea Babei, se referă la o cetate în inima Bucegilor care ar avea încăperi subterane în care erau depozitate sculuri de aur în vrafuri enorme, aur exploatat, tot în subteran, de pitici.

De atunci, legat de acest subiect, au circulat unele versiuni care nu au putut fi verificate. Personal, acum mulți ani în urmă, am căutat să stau de vorbă cu porteurul (cărător de mari greutate pentru aprovizionarea cabanelor) Popa din Bușteni, dar n-am putut obține nici o informație fiind într-o stare de moment necooperantă. Despre el se zvonea că, împreună cu alți doi tovarăși, ar fi intrat într-o încăpere subterană, unde ar fi văzut mult aur.

O informație de același gen provine din jurul anului 1716, cunoscută sub numele de “Comoara lui Varga”. Acesta a fost un clujean care, murind de o boală misterioasă declanșată din senin, a lăsat un testament din care rezultă că, împreună cu alți doi tovarăși, a descoperit – într-un munte neprecizat – o încăpere subterană în care se găseau bogății de nedescris, comori greu de imaginat din aur, argint și pietre scumpe. Pe locurile precizate în testament ulterior au fost făcute săpături și cercetări fără rezultat. Cele două situații din Bucegi și Apuseni (probabil) prin asemănarea lor pot reprezenta un scenariu din „illo tempore” sau cel din Bucegi să fie o pastişă a celui mai vechi (din Apuseni).

Exemplele sunt neconcludente dar merită a fi menționate, ideatica lor găsindu-se și în alte „povestiri” asemănătoare din Tibet și din munții Anzi.

În anul 1936, în câteva numere din revista „Etudes Traditionnelles” de la Paris, a apărut studiul Dacia Hiperboreană, care, după ce a fost tradus și în limba italiană în anul 1984 și republicat în Franța în anul 1987, a apărut tradus și la noi în anul 1994, sub titlul “Dacia Hiperboreană” în editura Rosmarin. În această carte, la pagina treizeci și cinci, scrie: “În plus, Muntele Om este traversat de o grotă imensă care este una din cele mai mari din lume, în sensul că nu i s-a dat încă de capăt. A fost exploatată pe vreo douăzeci de kilometri și atât.”

Autorul studiului și a afirmației de mai sus este Vasile Lovinescu, suveranul “Prinț al Arcanelor”, decedat la Fălticeni, la 14 iulie 1984. De unde știa Vasile Lovinescu de existența acestei grote imense cercetată deja, chiar parțial, nu rezultă de nicăieri. Având însă în vedere profunzimea și seriozitatea operei sale, nu se poate neglija această senzațională informație care trebuie păstrată ca un punct de plecare.

În anii 1966-1968, arheologul Daniel Ruzo din Peru venea în țara noastră și cerceta munții Bucegi în special, ajungând, se înțelege, și la Vârful Omul și zona lui adiacentă, cu care ocazie a condus realizarea unui film “Mistere în piatră” al Studioului Alexandru Sahia.

Întors în țara lui, și-a publicat constatările, care, pe ansamblu, au fost foarte favorabile țării noastre, judecând după formularea: “Carpații (românești) sunt într-o regiune a lumii în care se situa centrul european al celei mai vechi culturi cunoscute în ziua de azi.”

În cele ce urmează voi prezenta textual pasajele inedite care ne interesează din cartea “La historia fantastica de un descubrimiento” publicată în editura Diana din Mexic, în traducerea inginer Silviu Câmpeanu.

“Era o veche carte poștală reproducând o fotografie a celei mai importante stânci din Carpați. Românii o numesc Omul, o denumire de mare semnificație. Deși mai puțin importantă ca operă sculpturală decât capul

principal din Marcahuasi (Peru), reprezintă același lucru, adică pe omul acestei planete, și ar putea purta același nume pe care l-am dat și stâncii din Peru: Monumentul Omenirii. Privită dintr-o anumită direcție și iluminare, sculptura reprezintă un mare cap omenesc.”

“... Excursiile la Omul – mai întâi cu cineștii întreprinderii române de stat (studioul Alexandru Sahia, n. n.), și apoi fără ei, au fost extrem de interesante. În Peru, Brasilia, Mexic, Anglia, Franța și Egipt, sculpturile protoistorice au rămas complet uitate. În România, însă, stâncile anterioare potopului dăinuiesc, legate prin legende de Hercules și alte personaje mitologice.”

Nu am putut efectua lucrări mai îndelungate în România și asta ne-a împiedicat să descoperim munții și pădurile sfințite. Acestei misiuni trebuie să i se dedice persoanele care se interesează de studiile noastre în această regiune a lumii.

Suntem siguri că în tradițiile populare vor conduce până la munții sculptați. Studiind ceea ce am descoperit în puținele zile în Carpați se vor putea urmări urmele străvechi ale căror primi pași i-am lăsat însemnați.

Legendele muntelui Omul vorbesc de personaje care veneau din cer. Deși monumentul de la Omul nu are coloane, cele trei mase de stâncă ale sale au fost denumite coloane (stâlpi), fiind identificate cu trei personaje mitologice: Uranus, Atlas și Titan. Un munte de alături este denumit cu numele Pleiadelor și altul se cheamă Bătrânele (Babele).

Trebuie să se stabilească originea acestor nume. Profesorul Vulcănescu (Romulus, n.n.) poate da lămuriri cercetărilor referitor la legende pietrelor, stâncilor și munților românești; în cartea de față, cu fotografii luate pe trei continente, le poate da siguranță că atât sculpturile cât și miturile sunt dinaintea potopului.

Omul este o stâncă cam de zece metri înălțime. Reprezintă un cap omenesc și seamănă bine cu o stâncă cioplită de pe podișul Marcahuasi. Se pot vedea în aceeași fotografie două fețe omenești mult mai mici, una de negroid, mai jos, la dreapta, și alta de rasă albă, la stânga, din care se vede numai o jumătate, ca și cum ar privi de la marginea monumentului către stânga privitorului.

Se vede un ochi, nasul și o parte a gurii. Experiența noastră în alte locuri arată ce este vorba de o viză, adică de o linie ideală care pleacă de la acel ochi la punctul observat (la punctul pe care-l vizează, n. n.), situație care trebuie luată în considerație la ridicarea unui plan al regiunii. În partea opusă a monumentului, foarte erodat de vânturi, nu se mai poate vedea nici o figură. Date fiind cele trei rase diferite pe care le putem vedea astăzi, putem fi siguri că trebuie să fi fost reprezentată cel puțin încă o rasă pe această parte opusă. Există ceva mult mai interesant în această mică sculptură făcută la stânga jos; dacă rotim fotografia, în locul feței sculptate la mijloc, vom vedea un cap perfect de câine. Astfel, simbol veșnic al câinelui – credința și devotamentul – rămâne și aici legat de stânca Omul și de peșterile Tezaurului care trebuie să existe în Carpați.

Este posibil ca “viza” la care ne-am referit să semnaleze prin ea însăși sau prin planul la a cărei origine ar putea sta, poarta de intrare în acele peșteri.

Magnific situat pe un vârf și vizibil de la mari distanțe, Omul reprezintă omenirea și confirmând cunoștințe foarte avansate, trebuie să fie un centru geodezic străvechi.

Sculpturile de care ne vom ocupa și peșterile a căror existență este întotdeauna marcată de această calitate a sculpturilor, trebuie să se sfile într-un plan aerofotografic înscris în triangulația topografică a regiunii.

Am ajuns cu trenul la Sinaia și cu un jeep până în Bucegi la 25 iunie (1966 n. n.). Doream să vedem Sfinxul pe care-l prezintă turiștilor toate pliantele românești. Nu este nici un motiv de a-l numi Sfinx. Este vorba de un monument străvechi, distrus în partea din față. Văzut din spate, e format din trei capete omenești cu coafuri diferite. Cea a celui de al treilea este mai alungită. Primul cap a păstrat doar profilul stâng și a pierdut nasul. A fost denumită Sfinx și nu este vorba de o sculptură care să reunească un cap omenesc cu un corp de animal. Pe aceeași înălțime mai sunt alte formații stâncoase prelucrate de om, însă care au suferit mult din cauza slabei calități a stâncilor. Numai una a dat în fotografie un cap omenesc acoperit cu un fel de cască cu un moț ascuțit: un războinic.

În ziua următoare am pornit spre Omul și am ajuns la un punct din care se putea vedea la mare distanță. Foarte aproape de noi, o stâncă arăta un cap omenesc, iar cam la cinci sute de metri depărtare, se vedea un grup de doi lei.

Toate aceste sculpturi și cele pe care le vom descrie se află pe stâncă și vederea lor perfectă cere un anumit punct. Lumina soarelui și umbrele ce le produce îmbunătățesc aceste imagini. Deci este vorba și aici de un fel de sculptură absolut originală, cunoscută pe toată planeta și care nu a mai fost repetată ulterior, în vremuri istorice. De la sumerieni, orice sculptură are trei dimensiuni și este făcută din blocuri de piatră extrase din cariere. Au trecut peste opt mii cinci sute de ani de când omul nu mai face sculpturi în stâncă naturală. Obişnuința cu sculpturile tridimensionale a împiedicat până astăzi descoperirea acestor lucrări sculpturale considerate capricii ale naturii.

Când am pornit spre Omul, din acest punct al drumului nostru către el, spre stânga, am văzut un mare cap de om sau leu care ne privea de la înălțimea unui semicerc asemănător cu bolta unei porți. Putem denumi leonin capul omenesc ce încununează poarta. Este în același timp un personaj și simbolul leului, paznicul peșterii și al tezaurului. Ca dovadă, altă fotografie ne arată acest monument văzut din profil. În ea se vede aceeași poartă și pe culmea ei, figura din profil a unui rege sau a unui sacerdot.

Am mai spus că adevăratul tezaur este sângele omenirii. Peșterile din Carpați există, desigur, și sunt simbolizate de această falsă poartă. Desigur că în ele s-au salvat unele grupuri umane în vremea potopului lui Noe. Ca și la mormintele faraonilor, poarta falsă este un mesaj pentru cercetător și o cursă pentru cei ce nu au cunoștințele necesare.

În Carpați se repovestesc basme despre mari tezaure amenajate de mari familii sau grupuri umane importante și ascunse în peșteri. După aceste povestiri, morți misterioase jalonează calea milenară a acestor bogății. Sunt acuzați de crime paznicii acestor tezaure care se succed din generație în generație sau blestemele magice care le apără intrările. Fapte istorice extraordinare se află legate cu aceste povestiri. Este posibil ca templarii să fi cunoscut secretul și să fi folosit peșterile protoistorice. ...”

“... Multe observații ne permit să asigurăm că în Carpați există centre religioase protoistorice, ca acelea pe care le-am descoperit în Peru, Mexic, Franța, Anglia și Egipt. Avem fotografii ale sculpturilor făcute în stâncă naturală, cu stiluri identice cu cele din acele locuri. Cunoaștem mitologia străveche care vine tot din protoistorie. Însă aici, în Carpați, se află ceva în plus: poarta tezaurului care presupune un plan; urmându-l se pot găsi spațiile subterane. Ochiul care privește de la extremitatea peretelui sculptat al stâncii Omului, cu siguranță că semnalează una din direcțiile principale ale acestui plan.

Am văzut problema tezaurului și a peșterilor păzite de leu și de câine. Am întâlnit câinele Cerber cu trei capete în Peru și Mexic. Departe, tocmai la Omul, am găsit câinele. Rugăm cititorul să privească fotografia stâncii Omul fața omenească din partea de jos, la stânga. Am mai spus că, dacă întoarcem fotografia și o așezăm în partea de sus, apare o magnifică sculptură a unui cap de câine. Această dublitate de expresie în aceeași sculptură și prezența câinelui, constituie o dovadă în plus care leagă Omul de statuile protoistorice descoperite în Peru și Mexic.

Grupul de doi lei pe care l-am întâlnit pe drumul spre Omul prezintă pe aceștia privind în direcții diferite, la un unghi întrec priviri de 120°.”

Am încheiat partea de text din cartea lui Daniel Ruzo care se referă la Vârful Omul, parte extrasă dintr-un capitol care se numește Poarta Comorii. Din cele expuse rezultă că Vârful Omul este un important centru al unei rețele geodezice sacre și că sculptura realizată pe stâncă ar permite aflarea unei direcții imaginare, la capătul căreia, să se găsească intrarea (sau una din ele) într-un imperiu subteran, intrare care a și sugerat titlul capitolului respectiv: “Poarta Comorii”. Este evident că nu este vorba numai de o comoară materială, ci în special de una spirituală care să transmită informații de la un ciclu la altul al civilizațiilor care s-au dezvoltat pe Terra din timpuri ancestrale.

Din păcate, neavând originalul cărții “La historia fantastica de un descubrimiento”, nu putem studia fotografiile care însoțesc textul, respectiv cele trei rase reprezentate pe suprafața stâncii prin figuri mici. De asemenea, nu putem vedea câinele care apare o dată cu rotirea fotografiei. Indicațiile date de Daniel Ruzo sunt încă suficient de incitante pentru ca tineri cercetători să facă un set de atâtea fotografii, inclusiv în infraroșu, și în nopțile senine cu o lună plină, până când vor găsi stația optimă și ora exactă care să permită o cunoaștere absolută a detaliilor acestor de fapt trei stânci. Până atunci pot să menționez că, dintre animalele găsite pe fotografiile stâncilor pe care le posed, câinii sunt cei mai numeroși, ceea ce, teoretic, de fiecare dată, înseamnă că ne aflăm în apropierea unei comori, unei porți de intrare în subteran.

Dacă Lobsang Rampa a lansat ideea unui depozit inițiativ subteran în munții Tibetului și Erich von Daniken pe cea a unui depozit asemănător în munții Ecuadorului, este acceptabil ca Daniel Ruzo să propună închiderea unei triade sacre de asemenea depozite, în munții Bucegi.

În sprijinirea ultimei locații converg mai multe argumente.

Întâi, personalitatea autorului, respectiv Daniel Ruzo. Aceasta n-a fost un intelectual de rând, chiar dacă avea atestări pluridisciplinare. Avea ceva în plus, și mult mai valoros. Era solid pregătit în domeniul științelor oculte, domeniu din care își apropiase multiple specialități. Cunoștea în primul rând baza acestui domeniu, adică Astrologia. Simbolistica îl preocupa deja de la vârsta de douăzeci de ani, când, în prefața cărții “Atrium lampadarelor”, publicată la Madrid, introduce o povestire simbolică.

Deja de la optsprezece ani se interesa și se documenta în Spiritism, pentru ca peste doi ani să ajungă la Teosofie. La douăzeci și trei de ani intră în domeniul Antropozofiei, iar la douăzeci și șapte de ani în cel al Profețiilor. În scurt timp ajunge să posede cea mai vastă și completă bibliotecă din lume, specializată în Michel Nostradamus, bibliotecă care conținea circa o mie două sute de cărți citite efectiv, ceea ce se poate constata după adnotările făcute. Dar nu se mulțumeste numai cu atât. La cincizeci și unu de ani, intrând în gruparea condusă de Rodney Collin în Mexic, începe să-i studieze pe Gurdjieff și Uspensky. La cincizeci și trei de ani cunoaște la Paris experiența și tehnicile lui Bô-Yin-Râ. La cincizeci și opt de ani, stă șase luni în Indonezia pentru a activa în cadrul mișcării Subud, după care a contribuit la înființarea unor centre ale acestei mișcări la Lima, Rio de Janeiro, Sao Paulo, Niteroi și Saigon.

Meritele cu totul ieșite din comun ale unei minți atât de geniale i-au fost recunoscute de masoneria din Peru care, la vârsta de treizeci și șapte de ani, i-au acordat un loc în Consiliul Suprem, având gradul 33.

Daniel Ruzo a fost o personalitate deosebit de complexă având în plus și alte titluri atestate de: jurist, etnolog, poet, arheolog. [Din poporul nostru se profila un asemenea geniu în persoana lui Alexandru Coșbuc, fiul marelui poet. Din păcate, el a trebuit să părăsească această viață în tinerețe, în urma unui accident de automobil în județul Gorj.]

Revenind la Daniel Ruzo, intuiția, cultura esoterică, clarvederea și recunoașterea terenului, fără a se bănuși că se inspirase din ce afirmase Vasile Lovinescu în anul 1936, îi puteau permite să amplaseze un tezaur inițiativ în munții Bucegi.

Al doilea argument este legat de denumirea OM, observând că tot interesul și l-a manifestat Daniel Ruzo pentru acest vârf și nu pentru alt obiectiv, ca de exemplu, stânca Saturn, Sfinxul sau Peștera Ialomiței.

Am arătat deja, din anul 1998, importanța pe care cuvântul OM o are în spiritualitatea Indiei, importanță prea bine cunoscută pentru a mai reveni asupra ei. Pe de altă parte, din articolul publicat în publicațiile “Munții Carpați” și “Al cincilea anotimp” (Oradea) în anul 1999, mai rezultă că nici în India, nici într-o altă țară din lume, toponimul OM nu se mai regăsește decât cu totul sporadic. În acest timp, la noi sunt cel puțin cinci din cele mai înalte vârfuri ale unor munți care au numele de OM (Piatra Craiului, Rodnei, Suhard, Cozia și binențeles, Bucegi cu 2504,9 m.), la care se adaugă patru cursuri de apă și alte forme de relief: poiană, deal, etc. Concluzia articolului era că deci, cuvântul OM nu venea din India, ci fusese preluat de aceștia de la noi, cu ocazia deplasărilor de populații prea bine cunoscute.

Dacă OM desemnează pe însuși marele Zamolxe, în care în componența numelui chiar intră, se naște întrebarea care este, totuși, originea acestui cuvânt.

În anul 1993, Tom Kenyon din statul Washington, U.S.A., a fost contactat, în timpul unei meditații, de niște

ființe interdimensionale, cunoscute în mod colectiv sub numele de Hathori și care trăiesc în a patra dimensiune a Universului nostru, stăpâni ai sunetului și ai energiei. Elementele care alcătuiesc Terra sunt pământul, focul, apa și aerul, cărora le corespund niște stări subtile care sunt de fapt ființe conștiente. Conceptul acesta este mai greu de înțeles, dar se va ajunge în viitorul apropiat când va fi unanim acceptat. În ceea ce privește starea subtilă a aerului, în cultura Hathor, se numește pur și simplu OM.

În cartea scrisă de Tom Kenyon (împreună cu Virginia Essene) tradusă și în românește în editura For You, se dă o explicație mai largă și perfect credibilă a acestor concepte hathoriene.

Așa că OM, aerul și spațiul, au origine acum precizată. În plus, faptul că frecvența cuvântului este specifică teritoriului țării noastre indică și faptul că tocmai acesta a fost ales pentru contacte primordiale. OM, ca și celelalte nume ale celorlalte elemente (pământul EL, apa LEEM și focul KA) sunt niște nume-sunete. Aceasta înseamnă că abordarea secretelor vârfului (vârfurilor) OM trebuie făcută și prin canale sonore-muzicale, urmând a fi găsită cheia specifică.

Pe canal astrologic se poate constata o corespondență între OM aer, cu semnul Vărsătorului, care este un semn de aer, dar și semnul țării noastre – și astăzi de actualitate primordială, când omenirea iese din zodia Peștilor și intră în cea a Vărsătorului.

În ziua de 17 aprilie 1980, când împlinise șaptesprezece ani, Matei Ward din Statele Unite, a murit în mod neașteptat. Mama sa, Suzanne Ward, de la începutul anului 1944, a început să aibă legături telepatice cu fiul său, de la care primea diferite informații, tot așa după cum, deși într-o modalitate diferită, B.P.Hașdeu comunica cu sufletul fiicei sale, Iulia.

Acest fenomen de intercomunicare prin tehnici diverse: scris, comunicare directă în stare de veghe sau de somn, spiritism, vizualizări, este prea bine cunoscut și acceptat pe plan mondial, pentru a ne mai pierde vremea de a-l sustine și argumenta. Înraii materialişti, indiferent de poziția lor înaltă în societatea “științifică” și politică, n-au decât să nu citească asemenea “povești”, căci și așa nu prea interesează persoana lor și puterea efemeră pe care încă o mai dețin.

Pe baza comunicărilor primite, Suzanne Ward a publicat o primă carte “Tell me about Heaven” în anul 2000, care peste doi ani a și fost tradusă în românește. În anul 2001 a apărut și volumul doi al acestei lucrări, care, în anul următor a și apărut în limba noastră în aceeași editură For You, având titlul “Cheia reinstaurării Paradisului pe Pământ”.

De menționat că în acest volum Suzanne Ward comunică și cu alte entități elevate, recomandate ca atare de fiul ei, Matei.

În ceea ce ne privește, vom folosi informațiile transmise de entitatea spirituală numită HUGO. Cităm: “În ceea ce privește Pământul, știm că în laboratoarele subterane, în speță în sud – vestul Statelor Unite, ei (omuleții cenușii, n.n.)” utilizează materialul lor genetic pentru a se reproduce pe ei înșiși. Când au sosit pe Pământ, cu multe decenii în urmă, ei i-au învățat pe savanții aleși de guvernul vostru (al U.S.A., n.n.) tehnologia clonării – și așa a fost introdusă clonarea în civilizația voastră (adică a noastră). ... Ei n-au intenționat să rămână prea mult, dar au fost prinși în capcana densității Pământului și și-au dat seama că nu mai puteau să părăsească planeta deoarece sistemele lor nu mai erau la nivelul acelei densități înalte din care au venit.

Pentru a-și păstra puritatea rasei și pentru a fi siguri că sunt într-un număr suficient de mare pentru a supraviețui oricărei încercări de exterminare, ei s-au clonat într-un ritm rapid. Nu, doamnă, ei nu formează chiar o armată. Sunt zone vaste în subteranele părților locuite ale Pământului pe care cetățenii le-ar considera incredibile dacă s-ar afla că există. Ar fi la fel de uimiți dacă ar ști că ființe nepământene sunt locuitori permanenți ai planetei. ... De la sosirea lor, cu aproape jumătate de secol în urmă, acești “extratereștri” – după cum greșit s-a pus în ghilimele, nu au fost nicăieri, cu excepția imenselor orașe labirint de sub suprafața Pământului.”

Comunicarea primită de la Hugo confirmă existența unor vaste încăperi subterane care există de mii de ani, chiar dacă nu au fost folosite în sud-vestul U.S.A., decât în ultimii zeci de ani, încăperi care în prezent, sau la un moment dat sunt sau au fost locuite de extraterestrii. La Beijing au fost studiate de oameni de știință 716 discuri care s-a crezut că sunt din gresie și care aveau gravată pe ele o scriere spiralată care pornea din centrul lor. S-a constatat că ele au o vechime de cel puțin 12000 de ani și că sunt confecționate din metale necunoscute pe Terra, având în compoziție 40% cobalt și 8% aluminiu.

Partea care ne interesează este că discurile au fost găsite în niște enorme spații subterane în care nu se mai pătrunsese niciodată până atunci, în anul 1965.

Descoperirea a fost făcută de arheologul Tsum Um Nui în munții Baia Kara, unde mai trăiau câteva triburi Ham și Dropa, care erau urmașii unor extraterestrii ce își avariaseră navele cu care veniseră și care au rămas definitiv pe planeta noastră, după cum rezultă din descifrarea discurilor.

Ipoteza colonizării planetei Terra cu extraterestrii în diferite etape este astăzi admisă ca de bun simț și acceptată de cercetători evoluți pe plan mental și spiritual.

Un pionier al acestei teorii ultrarevoluționare a fost, cum nu se poate produce nici o mirare, un român. În Revista de Filosofie numărul 2 din anul 1938, vâlceanul Dumitru Drăghicescu (4 mai 1875 – 25 august 1945) a publicat articolul "Reflexions sur l'origine et la destinée de l'homme".

El admite că originea omului este legată de vizita unor extraterestrii care au aterizat în Asia sau în Atlantida. Aceștia au putut veni din planete diferite, de unde s-ar explica și rasele diferite de la noi. Contactul s-a stabilit pe vremea apariției omului de la Piltdown, om care deja nu mai avea fruntea teșită, caracteristică omului din Neanderthal din Pleistocen. Dumitru Drăghicescu, doctor în Sociologie sub conducerea lui Emil Durkheim, conferențiar la Universitatea din București, senator și deputat de Vâlcea, colaborator apropiat al lui Nicolae Titulescu, ambasador al țării noastre în Mexic, deci incontestabil a fost o mare personalitate.

În anul 1973, tânărul student Vlad Manoliu Furnică din București, pe bază de argumente de toponimie și orografie locală, lansează ipoteza că această primă aterizare s-ar fi realizat chiar pe platoul munților Bucegi. Reluând ipoteza propusă de Vasile Lovinescu și Daniel Ruzo asupra unor spații subterane în jurul Vârfului omul, vom adăuga unele considerații personale care ar putea contribui la elucidarea, măcar parțială, a problemei.

Zona superioară a Văii Obârșiei (Ialomiței) este dominată de o stâncă denumită Biserica Trăsnită, sau banal, Piatra Trăsnită (Mecetul Turcesc), care apare insolită în peisaj, terminând brusc, ca un perete vertical, o coamă prelungită și acoperită de sol vegetal, ca un zid de sprijin al capătului acesteia înspre albie. Interesant este faptul că acest perete vertical bombat are la baza sa, de jur împrejur, o masă răspândită haotic de stânci sfărâmate de dimensiuni diferite. Această situație pare normală atât timp cât stânca a fost trăznită la modul propriu. Dar observând că atâtea masive de stâncă au fost trăznite, dar nu s-au dezintegrat (vezi marea stâncă Baba Mare, nu departe de Sfinx), trebuie să admitem ipoteza că trăzneala a fost o justificare, o simplificare, o explicație de conjunctură sau de mascare.

Pe de altă parte, știind că Valea Obârșia Ialomiței este o vale glacială, s-ar putea spune că blocurile și bolovănișurile nu ar proveni decât din ghețarii care s-au oprit în scurgerea lor și s-au topit acolo. Dar și această ipoteză este șubredă, căci depozite se află numai pe un versant al văii, și oricum, valea continuă a fi glacială, după forma ei, și mai aval.

În anul 1968, peruanul Daniel Ruzo, făcând excursia de documentare în munții Bucegi, și plecând de la Vârful Omul pe traseul turistic marcat cu bandă albastră, care se desfășoară pe malul stâng al Obârșiei Ialomiței, înainte de a ajunge la cascada Obârșiei, a remarcat pe malul celălalt, această stâncă care nu prezenta ceva deosebit, în comparație cu ce văzuse el până atunci, decât sculptura unui eventual cap bărbătesc văzut din față, la care se distingeau ochii și nasul.

Daniel Ruzo avea o mare experiență de teren în astfel de situații, în afară de faptul că poseda calității de percepții extrasenzoriale dezvoltate în mai multe școli de parapsihologie. A zăbovit mai mult în acest loc, și din fotografiile făcute atunci, rezultă că și inginer Doru Todericiu (ulterior devenit Pierre Carnac) și inginer Ionescu Vasile din Sinaia, și doamna Todericiu, care toți îl însoțeau acolo, au admirat stânca în formă de promontoriu și fragmentele de piatră răspândite strict în jurul ei, fără ca acestea să ajungă măcar la marginea văii.

Pe de altă parte, în anul 2000, arh. Silvia Păun, publicând cartea “Absida altarului”, reproduce trei fotografii de cea mai bună calitate a stâncii denumită de ciobani Biserica Trăznită, fotografii făcute de Maia Pârvulescu. Autoarea consideră că stânca, absidată (curbată) spre sud, are cavități subterane care așteaptă a fi investigate, bazându-se pe declarațiile unor cunoscuți care, dormind sus pe stâncă, au fost urmăriți mai multe zile de memoria zgomotelor, ca produse de o apă curgătoare, pe care le auziseră toată noaptea ca venind din interiorul masivului pietros.

Față de aceste observații și de faptul că atât Daniel Ruzo, cât și Vasile Lovinescu au considerat, pe raționamente sau feelinguri diferite, că în zona Vârful Omul ar putea fi cavități și culoare subterane de ordinul kilometrilor, ar fi de luat în seamă și o ipoteză, după care, sfărâmurile de roci de la Biserica Trăznită ar reprezenta produsele rezultate de la excavarea unui asemenea culoar (galerie, cavitare). Imperiul subteran bănuirilor de Ruzo și Lovinescu ar presupune o rețea complicată de galerii care ar trebui să aibă numeroase puncte de acces.

Se poate admite ipoteza noastră, că figurile văzute probabil de Ruzo (căci în fotografiile din cartea menționată, scrisă de Silvia Păun, s-ar mai putea distinge și altele) marchează tocmai verticala pe care se află la adâncime de circa doisprezece metri, o gură de intrare (ieșire) a acestei rețele subterane. Gura este acoperită tocmai de materialele sfărâmate rezultate de la execuție. Vechimea lucrării (ca și adâncimea de doisprezece metri) am stabilit-o prin mijloace radiestezice, la patruzeci și opt de mii de ani. Accesul în galerie s-ar putea face și printr-un puț vertical aflat pe platforma stâncii, care este ciudat de aplatizată.

Urmează ca, tot prin metode neconvenționale, să se verifice și de alcineva această ipoteză, lăsând la latitudine generațiilor viitoare de a o transpune în teren, dacă ea ar rezulta ca viabilă. Existența unei guri de intrare în subteran la Biserica Trăznită se pare că era cel puțin bănuirilor de inginerul Vasile Ionescu care fusese luat în echipa Ruzo tocmai în calitate de mare cunoscător al Bucegilor.

Daniel Ruzo întrebase dacă se știe ceva despre Bucegiul subteran și Vasile Ionescu tocmai de aceea îl dusesse la Biserica Trăznită unde au zăbovit mai mult și s-au fotografiat. Din păcate, arhiva fotografică a revistei Cutezători a dispărut, ea incluzând filmele făcute de domnul Grigore Prepeliță, fotograf al expediției. Din fericire, am copiat în anul 1975 două clișee la Biserica Trăznită din aceste filme, la un format minim de 6×6 cm. (din motive economice), care pot fi prezentate acum mărite, cu pierderile de calitate inerente.

Mergând pe această idee, consider că este cazul de a fi prezentate câteva peșteri existente în Bucegi, care ar putea foarte bine să fie guri, bineînțeles astăzi astupate, de comunicare cu exteriorul a unor spații subterane izolate sau legate între ele prin culoare.

Vor începe cu un obiectiv în acest sens, cel mai apropiat de Vârful Omul:

Peștera I din Bucșoiu – numită și peștera de pe Valea Pietrelor, se află pe versantul vestic al muntelui Bucșoiu, al cărui vârf are o cotă apropiată de cea a Omului, adică 2492 metri. Peștera are două intrări foarte apropiate, din care cea superioară se află la cota 2352 metri, adică la 140 metri sub înălțimea la care se află Vârful Bucșoiu.

Peșterii I s-a găsit până în prezent o lungime de 373 de metri, prezentând o denivelare de plus 56 de metri, ceea ce o aduce la cota 2406 metri, adică la cea mai mare înălțime la care se află o peșteră activă în România. Pe deasupra, este cea mai rece peșteră fără gheață din munții noștri, înregistrându-se temperatura de 0o în luna iulie.

Peștera a fost descoperită de Emilian Cristea care a exploatat-o prima dată în anul 1967, împreună cu geograful Vasile Sencu. Cunoașterea ei mai amănunțită, respectiv cartarea ei, s-a făcut prin nouă deplasări în intervalul de cinci ani cuprins între anii 1981 și 1986 de o echipă de zece speologi și alpiniști conduși de Ică Giurgiu.

Pereții peșterii sunt uscați, cu excepția zonei terminale, unde sunt uzi și în plus apar două cascade, una de cinci metri și alta 11 metri înălțime.

Galeria principală a peșterii, care are de altfel câteva ramificații, are o înălțime medie de 2 metri, dar pe anumite porțiuni ajunge la 5 metri.

Trecând peste faptul că este foarte rece, peștera putea fi un adăpost temporar.

Cercetări serioase făcute cu ajutorul radiesteziei, ar putea constata că galeria principală de 373 de metri și cele secundare necartate ar putea constitui anticamera unor galerii care să ducă la o cavitate de mare amploare și la adâncime mai mare.

Peștera Rătei se află cel mai departe de Vârful Omul și este amplasată în masivul Lespezi care constituie capătul sudic al crestei de vest care delimitează platforma Bucegilor, creastă începută la nord cu masivul Doamnele, urmat apoi de masivele Bătrâna, Strungile, Tătaru, Deleanu și Lucăcilă.

Masivul terminal Lespezi este bine delimitat de lalomița și de afluentul ei de dreapta Brăteiu, care, mai spre izvoare, se numește doar Răteiu. Vârful acestui masiv poartă același nume, Lespezi, și are cota 1685. Gura peșterii este, evident, pe malul stâng și are pragul gurii la cota 1080 m.

În timpurile noastre, peștera a fost descoperită în anul 1904 de Alexandru Oprescu, dar cel care a studiat-o cu interes a fost mai târziu, geologul Dan Patrulius. Peștera a fost cercetată de cercul speologic "Focul Viu", ajungându-se prin însumarea galeriilor polietajate la o lungime totală de 5160 metri.

Amănunte referitoare la peșteră pot fi găsite în lucrarea "Geologia Masivului Bucegi" scrisă de Dan Patrulius și în arhiva cercului speologic. Peștera Rătei este activă, având o rețea hidrografică complexă, cum de altfel, este și întreaga ei configurație, cu galerii meandrate, hornuri și stalactite și stalagmite roșii. Dintre denumirile care s-au încetățenit este de reținut cea de "Galeria cu Gururi" pe a cărei podea apar niște ornamente denumite "ziduri chinezești".

Din punct de vedere turistic, Peștera Rătei, de altfel greu de vizitat, prezintă ceva cu totul deosebit prin complexitatea și frumusețea ei.

Ceea ce prezintă un interes mai mare este remarca geologului Dan Patrulius, după care sistemul subteran al Peșterii Rătei ar putea fi foarte mare. Plecând de la această sugestie, cercetători geologi radiesteziști sau dublați de radiesteziști puri trebuie să stabilească dacă fundul galeriilor nu este fals și dacă lungimea acestora, sau a uneia din ele, să fie mult mai lungă pe sub întreaga ramă vestică a platoului Bucegi, chiar până la peștera lalomiței. Acest tunel ar putea face parte dintr-un vast imperiu subteran realizat de reprezentanții unei civilizații extraterestre în timpuri de mult uitate. Peștera Brătei ar putea să fie gura cea mai sudică a acestui imperiu.

Printre primele descrieri de peșteri în Bucegi, figurează cele făcute de Mihai Haret în anul 1924 în lucrarea "Peștera lalomiței și Casa Peștera".

Este vorba de Peștera Pustnicului, o nișă aflată în peretele vertical în care este săpată Peștera lalomiței și aflată în imediata apropiere a intrării acesteia.

Mai în aval, în dreptul Cheilor Tătarului, Mihai Haret semnalează Peștera Ursului care are o sută de metri și este implantată în Colțul Tătarului, adică pe malul drept al lalomiței.

A doua peșteră semnalată de Mihai Haret, tot în Cheile Tătarului, avea două sute de metri lungime, dar intrarea nu se vedea.

Peștera Mică din Cheile Tătarului se află pe versantul stâng al Văii Tătarului, afluent de dreapta al Ialomiței, la sud de Cabana Padina. Peștera se află la cota 1548 de metri și are lungimea totală de 125 de metri. Ea are două intrări: prima cu o înălțime de 3 metri și a doua colmatată, și două încăperi în care s-au găsit urme de *Ursus spaeleus* și o piesă de silex din paleoliticul superior.

Peștera Ursului din Cheile Tătarului, în apropiere de cea anterioară, se află la aceeași altitudine, dar are numai o sută de metri lungime și o singură intrare de 1.60 metri înălțime. Peștera a fost descoperită în anul 1912, dar ulterior intrarea s-a colmatat integral până în anul 1957, când a fost curățată cu ocazia studiilor de teren hidroenergetice. Și aici, ca și în Peștera Mică, s-au făcut sondaje care au evidențiat urme de locuire a omului și resturi osoase de *Ursus Spaeleus*.

Peșterile prezentate până acum delimitează întreg platoul Bucegilor, de la Nord la Sud, începând de la Vârful Omul, ceea ce admite posibilitatea unei rețele subterane pe sub tot acest platou.

În această concepție maximală, menționarea și a altor peșteri n-ar mai prezenta interes în stadiul acesta de lansare a ipotezei. Este de bun simț a sesiza importanța magistrală a Peșterii Ialomiței (și nu fantezist, cum i se spune Ialomicioara) în angrenajul ipotezei subterane. Dar a vorbi în trecere despre un subiect atât de fastuos nu este posibil, căci el nu poate fi tratat decât separat. Totuși, în trecut, se poate arăta că Peștera Ialomiței a fost cercetată de dl. Grigore Albu zis Graal din București care, pe desenele parietale și inciziile descoperite, a ajuns la concluzia că ele sunt din anul 5041 î.H. și că strămoșii noștri care le-au făcut existau în anul 11393 î.H.

Ideile și informațiile prezentate pot constitui o incitare a spiritelor neconvenționale pentru începerea unor demersuri individuale sau colective, pentru precizarea sau completarea lor.

Dan Corneliu Brăneanu

Peștera de la Limanu: un oraș subteran ale cărui taine nu au fost descifrate

La numai câțiva kilometri de Mangalia, există o peșteră misterioasă în care cei mai mulți care au pășit acolo, nu s-au mai întors. Ascunsă în pânțele unui deal, o lume străveche și plină de mister încă nu se arată la față pentru a fi înțeleasă: Peștera de la Limanu.

Locul de sub dealul de la marginea comunei Limanu nu a putut fi niciodată explorat în întregime, din cauza labirintului întortocheat de peșteri, în care mulți dintre cei care s-au aventurat mai mult decât trebuia s-au pierdut și nu au mai găsit drumul la întoarcere. Legende locale spun că peștera aceasta ciudată este o poartă către lumea de dincolo de moarte.

- O lume plină de istorie și mister

Puțini dintre turiștii care vin vara pe plajele însorite ale Mării Negre de la Mangalia și Vama Veche, știu că un pic mai încolo de asfaltul șoselei pe care pășesc, drumul duce către o lume plină de istorie și abundă de mister încă nedeslușit de mințile înțelepte.

Intrarea în peșteră se face printr-o poartă metalică de la poalele dealului, mai jos de o pădurice de pini și este străjuită de câteva pietre mari. Chipurile din piatră care se pot vedea la intrare au făcut ca peștera să primească și denumirea de „La Icoane”, figuri care se presupune că ar fi fost scrijelite în piatră pentru locul prin care se intră în pământ. „Icoana înseamnă în limba veche „chip”, „image”. Nu e vorba de icoane în sensul creștin. Acolo erau niște chipuri din piatră, chiar la intrare. Bolovanii de la intrare au fost sculptați, când am făcut eu cercetări se vedeau clar trăsăturile umane, ochii, nasul, gura. Acum sunt răsturnați, nu cred că se mai vede ceva. Deci erau niște capete de piatră care vegheau la intrarea în peșteră. De aceea sătenii au numit peștera „La Icoane”. Figurile astea au fost făcute probabil demult, în vremea dacilor, poate ca un semn de recunoaștere pentru locul prin care se intra sub pământ, ori cine știe din ce alte motive”, povestește profesorul Vasile Boroneant, expert în arheologia peșterilor.

Acesta vorbește cu tristețe de inscripțiile pe care le-a descoperit acum treizeci de ani și care acum nu mai există, fiind acoperite de mângâlituri moderne. Întreaga peșteră este vandalizată, acoperită de sute de graffiti ale vizitatorilor inconștienți.

Totuși, la aproape 200 de metri de cum pășești în Peștera de la Limanu, se mai pot vedea și astăzi altare ale preoților daci și un cap de om sculptat în calcar. După ce se înaintează tot mai mult în peșteră, drumurile se întretaie de mai multe ori. Uneori, chiar pământul se surpă, astupând intrarea deja folosită și deschide o alta de a cărei existență nu se știa.

Peștera are o lungime de aproape 4 kilometri și sute de galerii care șerpuiesc pe sub sat. Se spune că în această peșteră s-au adăpostit dacii împreună cu toate bunurile lor mai de preț, pentru că erau prizonieri de către romani. Tot aici s-au adăpostit mai apoi primii creștini, în căutarea însingurării și a unui loc de rugăciune departe de zgomotul lumii de afară.

Pământul sacru al lui Zamolxis

De Peștera de la Limanu se leagă și o serie de descoperiri științifice, printre care cea mai amănunțită a fost făcută de profesorul Vasile Boroneant, expert în arheologia peșterilor (cel care a scris lucrarea „Labirintul subteran de la Limanu”).

Deși descurajat de cei care auziseră că vrea să facă cercetări la Limanu, profesorul Boroneant a pornit, în anii '70, în mare descoperire. El a găsit aici ceramică, atât romană, cât și grecească, însă majoritatea era specific dacică, și, totodată, a mai descoperit desene rupestre, figuri de oameni și de animale.

Dintre ele se distinge, prin factura sa aparte, o figură umană, probabil un bărbat stând în picioare sau eventual pe un scaun. Capul este un pătrat umplut cu puncte, trunchiul un oval umplut tot cu puncte. Mâna dreaptă se sfârșește ca o pată neagră în formă circulară neregulată; în mâna stângă, personajul pare a ține un scut pătrat. Demn de reținut este faptul că, și la celelalte figuri umane, mâinile se termină cu câte o pată de culoare neagră, lasând impresia unor obiecte ținute în palmă.

La aproximativ 35 m de la intrare se află și un bloc de piatră pe care sunt gravate trei figuri umane. Din păcate, reprezentarea a fost distrusă parțial.

Un interes deosebit prezintă figurile de călăreți; caii văzuți din profil sunt redați în galop, iar călăreții au chipurile privite din față. Ca siluete și mod de prezentare seamană în mod izbitor călăreților daci de pe ceramica descoperită în multe așezări de pe aria locuită de traco-daci.

Celelalte desene – simbolurile religioase creștine, literele sau cuvintele în caractere chirilice – aparțin perioadei romano-bizantine și cele ulterioare, fiind o dovadă că peștera de la Limanu a constituit un adăpost pentru populația locală până târziu către sec. X-XI e.n.

Cele mai vechi desene aparțin însă foarte probabil perioadei de maximă înflorire a culturii geto-dacice (sec. I î.e.n.) de când datează, conform arheologilor, amenajarea peșterii.

În jurul acestui loc de mister s-au țesut, așa cum era de așteptat, câteva legende ale locului. Astfel că, se spune că peștera este străjuită de însuși Zamolxis, care păzește intrarea în țărâmul sacru până când strămoșii daci se vor întoarce. Localnicii povestesc că bătrânii satului spuneau că înlănțuirea de peșteri ar trece pe sub Dunăre până în apropiere de orașul bulgăresc Varna.

O altă legendă spune că aici se aud câteodată niște vaiete stranii și înspăimântătoare care vin din străfundurile pământului, iar cei care le aud sunt de-a dreptul hipnotizați de ele și pornesc în căutarea glasului. Se spune că acest glas ar fi al paznicului porții metalice de la intrare, care vrea să îi ademenească pe cei neinițiați și care, din curiozitate, pășesc cu blasfemie pe pământul sacru al lui Zamolxis.

Explicația științifică a acestor sunete ciudate, dată de speologi, este că vaietele sinistre sunt făcute de vântul care străbate numeroasele galerii de peșteri subterane de la Limanu, zgomot care, se pare, influențează psihicul omului.

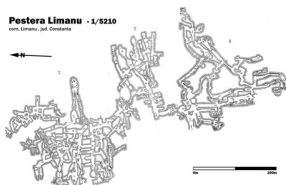
Aici, în peștera de sub deal, s-a dezvoltat o faună bogată, datorită lipsei curenților de aer, care au făcut ca galeriile din sectorul doi al peșterii să fie populate de lilieci.

Atât cât a fost exploatată de speologi, peștera dă impresia unui oraș imens, organizat pe trei cartiere, în care galeriile seamănă cu niște străduțe care comunică între ele sau, din contră, se înfundă brusc.

Peștera de la Limanu seamănă cu Peștera Mamut din Statele Unite, care este cea mai lungă peșteră din lume. Unele reprezentări ce se găsesc la Limanu sunt unice și tipice, fiind de fapt cel mai mare labirint subteran din România.

Datorită unicității ei, Peștera de la Limanu a fost declarată în anul 1959 rezervație speologică.

Interviu cu un extraterestru Traducere 1

Exista si un alt factor, adica ei se hranesc cu energia, sunt vampiri.

0:07

R: Grupul Grey-lor din Zeta Reticuli? A: Greys, sunt vampiri.

0:11

R: De aici provin multe din legendele noastre despre vampiri?

0:14

A: Nu stiu, nu stiu daca are ceva de-a face cu acest, sincer nu as fi surprins.

0:23

Dar se hranesc cu energia, pot sa o imbutelieze pentru a o utiliza intr-un alt timp.

0:31

Ei fura si trupurile vitale ale fiintelor umane, si le stocheaza.

0:37

Deci ei fac lucruri cu adevarat oribile aici, ca alte rase chiar nici ar fi conceput.

0:44

R: Ai familiaritate cu Freixedo Salvador?

0:46

A: Nu, n-am auzit niciodata de el. R: Ok, el este un ex iezuit care a propus ideea ca evenimente sportive ca in Coliseum sunt folosite pentru a vampiriza energiile multimii.

0:57

A: Eu nu as fi deloc surprins, deloc.

0:59

R: El spunea ca sacrificiul fiintelor umane, in unele civilizatii antice aici, pe pamant,

1:07

era o forma de sistem de credinta stabilita astfel încât aceste fiinte puteau sa vampirizeze energia lor.

1:13

A: Nici acest m-ar surprinde. Razboaiele, razboaiele noastre aici, e exact acelasi lucru

1:22

si la toti spectatorii tai, va voi da ceva pe care sa studiat.

1:27

Ar trebui sa cititi neaparat cartea "Zeii Edenului" (The Gods of Eden), de William Bramley.

1:34

Este o carte interesanta, introductiva, care va va aduce la curent cu ceea ce se întâmpla.

1:41

Informatiile sunt exacte pentru mai mult de 80%, si eu recomand ca oamenii sa o citeasca. Este excelent.

1:50

R: Si cel 20% care nu este exact, la ce idei se refera ?

1:53

A: La sufletul si la fiinta care cunoastem sub numele de Isus, despre care nu voi vorbi.

2:00

R: Ok, acum cum... cum suntem cu timing, avem înca timp?

2:05

A: Ei bine, suntem aici de aproximativ o ora, putem continua.

2:08

R: Bine, spune-ma când ai nevoie de o pauza. A: Ok.

2:11

R: Cum reusesc Greys din Zeta Reticuli sa manipuleze guvernelor Pamântului într-o pozitie de necesitate?

2:17

A: Simplu, partea aceea a fost usoara. În primul rând, tehnologia lor este mult mai avansata fata de-a noastra cu 2500 de ani.

2:26

În al doilea rând, factorul nostru de lacomie, anumite grupuri ale elitei la putere sunt în contact cu ei la un nivel fizic.

2:35

Ei bine, multi dintre ei sunt implantati, ei sunt atât de implantati, care au devenit acum parte din grupul mental al Greylor.

2:45

Si Andromedanii nu mai considera ca atare fiintelor umane acestea, "Terras", asa se numesc.

2:49

Nu sunt nimic mai mult decat clone, pentru ceea ce doresc Grays. Dau ordine, spun altora ce sa faca,

2:58

si, desigur, tipul de control pe care l-am instituit pe aceasta planeta... este exact ceea ce se întâmpla.

3:02

Mai mult decât atât, având în vedere factorul de lacomie, cei care sunt înca umani

3:07

cred, "Ei bine, ei sunt sefii, ne putem pastra înca privilegiul nostru în lume,

3:14

vom forma noi noua clasa sacerdotilor, noi suntem puntea dintre muncitorii si zeii."

3:20

Asa cum am vazut în Babilonia, Asiria, Egipt... este istoria care se repeta din nou.

3:33

R: Deoarece exista acest factor de control, ierarhia reprezinta modus operandi prin care aceste civilizatii negative pastreaza structura lor de putere...

3:42

A: Exact. si exista, de asemenea, un alt factor, oamenii interesati la putere care vind propria rasa, ei vând aceia dintre noi care ramân,

3:55

Rasa Umana, pentru momentul lor de glorie, cu alte cuvinte, privilegiul lor de a fi cu zeii, care sunt extraterestri.

4:02

Asta e ceea ce este, pentru a avea tehnologia care ii aduce pe Luna, pe Marte, tehnologia pentru calatoria in timp.

4:13

Ei au vândut complet rasa noastra, istoria noastra, totul, pentru scurtul lor moment la soare.

4:20

.... ma enerveaza ...

4:25

R: Sunt sigur ca, atunci când se vor întoarce pe drumul lor... Presupun ca se vor pocai pentru alegerile lor.

4:31

A: Nu stiu ... Nu stiu ...

4:36

R: Si cum ar trebui sa fie eliminati Grays din Zeta Reticuli?

4:40

A: Ei bine, daca vom fi capabili sa cream, daca umanitatea va fi in stare sa creeze un mediu de dragoste neconditionata,

4:48

si, pur si simplu refuza sa urasca, sa lupte, sa ucida si de a distruge planeta noastra,

4:55

vor trebui sa plece, deoarece ei nu vor fi capabil sa gestioneze vibratiile.

4:59

Daca nu vom reusi va fi necesar o interventie externa pentru a ii arunca afara. Punct.

5:06

R: Greys din Zeta Reticuli încerca sa însele omenirea printr-un eveniment religios care este acum in curs de planificare?

5:12

A doua venire a lui Isus? A: Da, am fost avertizat sa fim atenti la acest lucru,

5:19

sunt destul de capabil de a organiza a doua venire, creând o clona,

5:25

care va asemena cu imaginea de pe Giulgiu din Torino, care printre altele a fost unul dintre afacerile lor ,

5:33

fiinta aceasta va avea amprente holografice, informatii despre religiile lumii, nu va avea un suflet,

5:41

si, da, am fost adusi jos pe acest drum, "Cartea Revelatiei, acest este cuvântul lui Dumnezeu... asa se va întâmpla... "

5:49

Dar stii ceva? Dumnezeu nu a scris Biblia, omul a scris Biblia. Punct.

5:54

Extraterestrii nu au scris Biblia, dar unii dintre ei au spus la suflete acelea, la oameni aceia, ce sa scriu.

6:01

si am fost adusi jos pe acest drum, unde vom renunta complet la liberul arbitru pentru a deveni supusi.

6:08

si nu vreau sa apar nimeni, dar gândește-te, gandeste-te la ceea ce am facut si ceea ce a fost istoria noastra.

6:16

Am fost in acest loc atât de multe ori, si înca nu am înțeles, si nu vom înțelege până când nu vom actiona ca o rasa,

6:26

si vom taia tot putregaiul. Punct.

6:32

R: Acum, acest lucru ma duce la... voi sari peste o întrebare. Ei au un control total al mass-media?

6:40

A: Lacomia, lacomia are.

6:45

R: Multe programe... care ei fac... A: Nu stiu daca ei le fac... ei bine, programarea o introduc ei

6:50

si este umanitatea care o prezinta la sefi.

6:53

R: Deci, sunt persoane acelea care se vând... A: Da, aceasta este noua clasa de sacerdoti.

6:58

Acolo zace responsabilitatea.

7:00

R: Care ar fi rezultatul daca Oamenii ar crede ca Greys sunt unica speranta a omenirii?

7:08

A: Vom cunoaste o tiranie si o robie dincolo de orice va puteti imagina.

7:14

Pe scurt am fi f..... Nu vom mai fi niciodata liberi. Nu vom mai fi niciodata liberi.

7:26

Am fi blocati, pana nu ne va salva o forta externa. Noi Însine nu am fi capabili sa scapam de ei.

7:33

Acest este punctul. Si acum avem o oportunitate, o limita de timp în care vom putea sa ne eliberam,

7:43

si sa o facem singuri, pentru a face acest incredibil salt singuri, asa sa putem sa ne bucuram de beneficiul de a avea luat responsabilitate aceasta.

7:53

R: Acum pasiunea cu care vorbesti, pasiunea acea pe care trebuie sa o avem daca vrem sa ne eliberam, ar trebui sa se manifesteze în spiritul dragostei?

8:02

A: Da, acest este punctul-cheie. Fraternitatea, sa stim ca "Hei, suntem o rasa"

8:09

indiferent de culoarea pielii, suntem o rasa. Si ei ne ratacesc rau.

8:16

Ne manipuleaza într-un mod groaznic, își bat joc de noi gandindu-se la cat suntem prosti.

8:27

Când nu suntem deloc prosti, dar nimeni nu vrea sa spuna adevarul, nimeni nu vrea sa iasa si sa spuna:

8:33

"Hei, nici una dintre aceste lucruri este adevarata, nu asa ar trebui sa traim."

8:39

si nu aveau dreptul sa vina aici sa ne deranjeze, asa cum au facut.

8:44

Puterea noastra adevarata, în evolutia noastra permanenta ca rasa, va veni cand ne vom ridica in picioare, vom lua o pozitie, si vom spune:

8:56

"Stiti ceva? NU! Nu il vom face, nu ne vom distruge pe placul vostru, asa ca veti putea sa va hraniti de noi,

9:04

nu aveti dreptul de a manipula guvernelor noastre, de a crea razboaie, nimic dintre astea este drept, gata!"

9:14

Trebuie sa luam pozitie ca rasa, sa exercitam vointa noastra libera si sa spunem, "Stiti, noi nu vrem sa mai traim in felul acest ".

9:20

Vrem sa cream un viitor adevarat în care copiii nostri vor avea posibilitatea de a fi ceea ce vor,

9:26

si de a trai într-un mediu mai curat, liber, în care vor avea apa de baut, în care vor putea iesi sa manânce fructe,

9:35

În care pot juca cu pamant fara sa fie contaminati cu radiatii... tot acest rau care ne facem.

9:42

R: Deci, oamenii înarmati, politia, armata, trebuie sa fie convinsi sau trebuie sa se convinga ei însisi ca pot sa depuna armele lor,

9:53

ca nu trebuie sa le foloseasca împotriva altor fiinte umane, ca pot sa îți iubeasca si sa interactioneze cu ei, fara situatii de violenta si de control...

Traducere 2

A: Eu nu spun ca nu exista fiinte umane care au probleme, unii dintre ei le au,

0:13

dar ideea este ca, atunci când te uiti la tot scenariul si urmezi schema lucrurilor, noi nu suntem inamicul.

0:23

Inamicul nu este nici uman. Dar ei împing toate butoanele noastre asa ca suntem atât de ocupati sa ne criticam unul pe altul,

0:32

sa fim nevrotici unul pe altul, ca nu suntem atenti la adevarata realitate aici, adevarata cauza.

0:39

Adica ca o rasa, sau rase, care sunt aici, care se joaca cu noi, hranindu-se de energia noastra,

0:45

si spera ca ne vom distruge, asa de a se putea pastra planeta noastra pentru ei,

0:49

R: Ei bine, sa spunem din nou cine sunt, Grupul Orion... A: Sunt Grupul Orion si un grup care va veni aici de la Alpha Draconians,

0:57

Ei sunt adevaratii vinovati în toata povestea aceasta si ...

1:00

R: Alpha Draconians, Orion sau ambele? A: Alpha Draconians, ei sunt responsabili pentru tot ceea ce se intampla... R: Deasupra Grupului Orion?

1:08

A: Da, si apoi vine Orion, Grupul Orion, si apoi Greys.

1:15

R: Si unde intra în joc Intelligence de la Gizeh?

1:17

A: Ei sunt doar un grup, total independent, au venit aici si au facut treburile lor.

1:22

Au fost considerati zei, au jucat acest rol, si au fost întemnitati în acest, în partea egoista a jocului...

1:30

"Noi suntem zei, avem toata tehnologia aceast ", si au jucat-o pentru valoarea care a avut-o.

1:37

si ca sa fiu sincer, nu mai sunt un factor atât de important, Intelligence de la Gizeh, deloc.

1:46

R: Ce ar trebui sa faca, o fiinta umana, atunci când întâlnește un Grey din Zeta Reticuli? Care ar fi sfatul tau?

1:53

A: Sustii adevarul tau, în cazul în care nu poti scapa, sustii adevarul tau, uita-te la ei

2:00

daca încearca sa proiecteze gândurile lui în capul tau, sa fii ferm în ceea ce esti si spuni "NU! Tu nu vei intra în capul meu,

2:10

nu ma vei domina si nu vei încalca vointa mea libera! Nu-mi pasa cine esti. Lasa-ma în pace!" Punct.

2:18

Pentru ca daca acestea sunt binevoitoare nu vor încerca sa o faca, nu vor încerca sa te domine, nu vor pune putregaiul în capul tau sa se hraneasca cu temerile tale. Punct.

2:31

R: Ok, voi sari peste Intelligence de la Gizeh, pentru moment, trecem la cei din Alpha Draconians...

2:37

A: Putem sa ne oprim pentru o scurta pauza? R: Desigur. A: Multumesc.

2:44

A: Stii Reeke, exista un alt lucru pe care as dori sa mentionez, si pe aceasta Andromedanii au insistat mult.

2:52
Nu exista nici o rasa mai buna decât a noastra. Doar pentru ca sunt diferiti si mai avansati, nu înseamna ca sunt mai buni.

3:01
Suntem egali, poate nu suntem la fel de constienti ca ei dar nu înseamna ca orice rasa este mai buna sau nu.

3:09
De fapt, suntem cu totii egali. R: Deci nu trebuie sa ne închinam la nimeni.. A: Absolut nu, acest e modul în care ne am dat peste cap de la început.

3:18
Daca doresti sa te închini la cineva, închinat lui Dumnezeu care este în tine, si asta e tot. Nu te închina la nimeni altcineva.

3:25
Si daca trebuie sa existe un tiran in viata ta, faci sa o fie partea aceea din tine care este critica cu tine însuti,

3:32
lasa sa fie doar ea tiranul, nu da pe nimeni altcineva puterea, in afara de forma fizica ta,

3:37
de a fi un tiran, de a te controla sau de a te manipula în vreun fel. Fii tu însuti.

3:43
Pentru ca cand esti pe tine însusi esti o parte a lui Dumnezeu, si partea aceea din tine stie ce sa faca, stie care este cel mai bun mod de a trai.

3:50
Si acest lucru este foarte interesant, deoarece avem mostenirea genetica pe care o avem, de 22 de rase diferite,

3:57
si tot ADN-ul si amintirile genetice si rasiale pe care le avem, pentru ca suntem spirit, stii, si acest este un lucru uimitor,

4:07
stii ca Andromedanii ne considera de fapt regali? Ei ne vad ca regali, desigur, noi nu actionam ca atari..

4:16
dar noi suntem singurii din galaxia noastra, care pot sa declare de a avea ADN-ul pe care o avem, si posibilitatile si capacitatile de a face ceea ce facem, ca o rasa.

4:26
Noi suntem singurii. Ei considera fiecare dintre noi, de fapt, regale. Acum gândește-te la asta.

4:36
R: Cred ca toate fiintele care ar încerca sa fie mai spirituale si de a înalta spiritualitatea lor ar fi regali...

4:46
A: Da, presupun ca e adevarat.

4:51
R: Sa vorbim despre liderii tuturor acestor orchestratii de pe Pamant.

4:59
Potrivit surse Andromedane exista 22 de rase care au colonizat initial Pamantul, prima dintre care aceea a Reptilienilor de la Alpha Draconians.

5:07
Care a fost natura coloniei lor aici?

5:10
A: Ei bine, ei sunt Hiperboreeni, sunt practic, exploratori si sunt ingineri genetici. Colonizeaza, preleveaza probe,

5:19
si ridica steagul lor spunând "Acest ne apartine", asa cum am facut noi cu Luna, dar noi nu am fost primii acolo...

5:28
Exact ceea ce am facut noi, sunt exploratori.

5:32
Merg intru-un loc, vad ce este acolo, exploreaza, daca au nevoie de minerale sau alte forme de viata, organisme, indiferent de ceea ce au nevoie,

5:40

o ia-o, si atunci când au terminat merg mai de parte, continuand sa exploreze si sa extinda regatul lor, teritoriul lor.

5:50

R: Acum, tu ai spus ca au fost parasiti aici...

5:52

A: Initial da, pe Alpha Draconians nimeni nu stie exact de unde au venit, si din ceea ce am înțeles, si în istoria lor antica

6:01

nici ei nu stiu exact de unde vin.

6:05

Dar au fost lasati pe Alpha Draconians pentru ca acest sistem le-a dat ceea mai mare sansa de supravietuire,

6:12

si de acolo au creat navele spatiale, calatoria in timp... vreau sa spun, sunt magnifici în ceea ce au facut,

6:18

si sunt de laudat pentru acest, dar faptul ca au nevoie de a controla, domina si manipula ...

6:25

iertati-ma... dar am ceva problema cu asta, ca si cealalta jumatate a galaxiei.

6:31

Sunt asa, sunt cei mai mari batausi, nimeni nu poate sa-i debaraseze sau sa-i elimineze, atunci nu au nici o motivatie sa schimbe.

6:38

Deci, acest este spatiul pe care o au... stii Andromedanii ii considera de fapt ultimii razboinici

6:46

ceea ce spune multe, indiferent de motivul.

6:53

R: Mare parte a batausilor termina cu auto-distrugerea...

6:55

A: Ei bine, e ceva care se va întâmpla, speram mai curând posibil, eu sper.

7:03

Pentru ca avem nevoie de a fi liberi, de a scapa de obstacolele care ne înconjoara, astfel încât sa putem evolua cu adevarat.

7:14

si stii ca am un potential imens, într-adevar. Noi, ca rasa, am trecut prin atât de multe aici,

7:20

avem asa de multa experienta, si pentru ca avem emotiile noastre, care sunt într-adevar puterea noastra, lucru care ne diferentiaza

7:28

de toate celelalte rase, chiar si de celelalte rase umane, avem o abilitate incredibila de a crea lucrurile.

7:35

Dar trebuie sa facem claritate cu privire la ceea ce este adevarat si ceea ce nu este.

7:40

trebuie si sa înțelegem faptul ca suntem capabili de a crea viitorul nostru, realitatea noastra,

7:45

fara ca exista cineva care spune, "Ei bine, pentru mine nu functioneaza, trebuie sa faceti acest lucru,"

7:51

sa joace sa fie Dumnezeu, sau pe cineva care ne guverneaza...

7:56

R: Simtul de responsabilitate este atât de important ..

8:00

A: ..Asta-i drept, cu orice simt de putere sau cunostinta vine si responsabilitatea, asa este.

8:06

Si planul lui Dumnezeu este aceea a libertatii, libertatea de exprimare, libertatea de exprimare....

8:13

nu este planul in care ei doresc sa ne implanteze, si sa ne spuna: "Tu vei fi un muncitor, tu vei fi acest, tu vei fi acel"

8:21

Îmi pare rau, nu privește acest.

8:23

si daca cineva încearca sa iti forteze lucrurile astea pe gât, lupta impotriva lui.

8:30

R: Ok, deci Andromedanii au spus ca Draconienii sunt acum aici, unde?

8:35

A: Exista 1833 dintre ei care traiesc în subteran între 160 km si 320 km sub suprafata Pamantului.

8:42

Unii dintre ei sunt aici de foarte mult timp, au o durata de viata de mii de ani.

8:51

Sunt carnivori, nu sunt binevoitori fata de umanitatea, cel putin cei care sunt aici.

8:57

R: Carnivori, ceea ce înseamna ca manâncă oameni? A: Da, si nu mananca oameni morti, trebuie sa fie în viata la momentul uciderii.

9:05

Prefera copiii. Stii, ne-au spus, "Nu ar trebui sa vorbești despre asta", oamenii spun "Nu ar trebui sa vorbești despre Reptilienii", stii bine ...

9:16

Prostii, de ce nu? Conform Andromedanii sunt responsabili pentru disparitia a 31.712 copii în ultimii 25 de ani, in Statele Unite.

9:28

Acesti copii au fost hrana! Si trebuie sa tac si sa nu spun nimic pentru ca oamenii nu vor sa stie?

9:34

Este greu de acceptat, dar e adevarat!

9:37

Judetul Westchester, în ultimii cinci ani, 3000 de copii in judetul Westchester, New York, au disparut fara sa lase nicio urma.

9:43

Unde s-au dus? De ce permitem ca aceasta sa se întâmple? Si de ce oamenii doresc sa nege acest lucru?

9:51

R: Cum fac, cum reusesc sa o faca, de a iesi de sub pamânt si sa faca acest? Sau au...

Traducere 3

A: Exista sisteme de tunel oriunde, sunt ajutati de catre Greys si exista grupuri din interiorul Echelon", care ii ajuta în acest sens.

0:12

R: Oamenii rapesc copiii, ii înmâneaza la Grays, care ii dau apoi la Draconienii?

0:18

A: Exact. E o parte din afacerea. Nu vor veni aici sus, atâta timp cât le vom da sa manânce acolo jos.

0:25

Ai înțeles? Este o chestiune de fiinte umane care se vind pe ele însele. Atitudinea Echelon-ului este ca nevoile putinilor sunt mult mai importante decât cele ale Umanitatii.

0:33

Si îmi pare rau, acest nu este corect.

0:36

Dar trebuie sa fie umanitatea sa se rebeleze si sa ia o pozitie. Trebuie sa opriți televizoarele, sa urcati în masina,

0:44

trebuie sa concediati toti cei din Washungton DC care sunt constienti de acest lucru si nu fac nimic, si trebuie sa faca ceva!

0:50

Aceasta apatie trebuie sa se încheie, în caz contrar se va termina lumea în care traim. Punct.

0:57

Acesta este cel mai important lucru, si tu stii ca nu sunt un mâniaos, dar ma supera foarte mult apatia
1:02
si faptul ca, atunci când se fac conferinte si se vorbeste despre acest, oamenii nu vor sa se ridice si sa lupte.
1:07
Uita-te la ceea ce se întâmpla în jurul nostru. Semnele sunt peste tot, peste tot.
1:13
Adevarul este acum un lucru întunecat, minciuna este norma. E ceva în neregula aici, "Ce se întâmpla gresit în aceasta situatie?"
1:24
Îmi pare rau, m-am las...
1:26
R: Nu, doar exprimi frustrarea ta... A: Da...
1:31
R: În afara de faptul de a fi carnivori, pentru ce altceva Draconienii sunt periculosi pentru umanitatea?
1:46
A: De ce nu-le placem lor. R: Si ce vor sa faca cu umanitatea?
1:51
A: Sa ne manance. Nu au nevoie de noi, uita-te unde suntem, uita-te la noi ca civilizatie, ca societate.
2:02
Ei nu au nevoie de nimic, au toata tehnologia pe care o doresc, noi nu putem oferi nimic altceva, cu exceptia, probabil, lucrul, sa lucram un putin pentru ei,
2:11
dar nu au nevoie ca toti sa lucram pentru ei. Ei nu respecta viata umana în nici un fel.
2:16
Si acest lucru ne aduce înapoi la Lyra, de unde a avut nastere razboiul. Când au ajuns la începutul pe Lyra au vazut aceasta rasa Umana,
2:28
care avea hrana in abundenta, care putea sa cultiveze hrana si sa faca toate aceste lucruri cu agricultura si
2:34
omul în natura sa, este de fapt un fermier, ca rasa, daca am fi lasati în pace, am trai în comunitati tribale, cum ar fi cele din indienilor americani.
2:46
Aceasta este esenta noastra adevarata, natura noastra...
2:56
Orasului si cultura în care traim acum, au taiat complet legaturile noastre cu Pamântul,
3:02
de la care deriveaza adevarata esenta noastra, adica natura.
3:07
Am început "sa ne mancam" unul pe altul acum.
3:13
Este atât de bizar, nu reusesc sa... e ca si cum, atunci când vad Andromedanii si ei ma povestesc despre Pleadianii si vad modul în care acestea traiesc si ...
3:22
si învata, si traiesc împreuna si se respecta reciproc, apoi ma întorc aici... e ca si cum... imi aduce aminte de citatul din Abraham Lincoln, care a spus odata:
3:31
"Daca esti deasupra Pamântului si privesti în jos ai putea sa fii ateu. Dar când sunt pe Pamânt, si ma uit în sus spre cer stiu ca exista un Dumnezeu."
3:42
E ca dualitatea, si cred ca multi dintre noi, si chiar mai multi, trebuie sa înceapa sa iau în considerare perspectiva ca ceea ce facem noi aici nu este corect.
3:53
Avem nevoie de a intra în contact cu ceea ce este afara, cu ideea de "Dumnezeu, cum am ajuns aici? Ce ma face sa fiu aici?"
4:05

În loc de a se întoarce de la munca, porni televizorul, de a te uita-te la el trei ore, a merge la culcare, a te trezi de dimineata, a merge la munca,
4:12
si de a face acelasi lucru din nou si din nou si din nou... ca niste roboti.
4:16
Aruncati Tv-ul, aruncati-l pur si simplu!
4:22
R: Bine, ce caracteristici fizice au Draconienii? Cum sunt facuti?
4:29
A: Uh... avem... poate este în masina. Sunt urati. Si ei gandesc acelasi de noi.
4:38
Cred ca e un factor de perspectiva si sistemi de credinta.
4:41
În sistemul meu de credinta, si imi voi asuma responsabilitatea pentru acest, sunt urati.
4:45
Sunt înalti între 2,10 m si 6,5 m, pot sa cântareasca până la 363 kg. Sunt din specie Reptiliena. Cei care au cozile scurte, daca vedeti unul fara coada,
4:56
este din clasa de razboinici sau lucratori. Mai lunga este coada, mai înalt este rangul.
5:05
Când vezi unul cu o coada lunga, cu anexe niste aripi, el este considerat un real.
5:12
Daca ai avea sa intalnesti vreodata unul ar trebui sa fugi, sa fugi ca dracu. Nu ar trebui sa te apropiezi sau sa il provoci, date la o parte pur si simplu, din calea lui, fugi.
5:23
Exista o modalitate de a le ucide, daca nu puteti taia capetele lor, ei au doua inimi, una aici sub axila, si una aici
5:34
sau daca nu puteti accesa aceste zone si trebuie sa-l încetinesi, va trebui sa lovesti deasupra zonei inghinale unde au un ficat foarte mare.
5:42
Trebuie sa o ranesti acolo sa-l încetinesi. Nu este ceva, ca o lupta om-om, ca poti sa gestionezi, deoarece se pare ca au puterea de 12/15 de oameni.
5:54
Ei sunt incredibil de rapizi, incredibil de psihici, stiu ce vei face înaintea ce o vei face si...
5:58
daca vor sosi aici în masa, vom avea probleme serioase ... probleme serioase.
6:06
R: Andromedanii ce recomanda, la oamenii, daca intalnesc un Draconian?
6:12
A: Sa fuga, sa paraseasca spatiul lui, sa își dea la o parte.
6:19
R: Ce se întâmpla daca nu pot?
6:21
A: Atuncia nu pot.
6:25
R: Si daca nu pot?
6:28
A: De obicei, vor fi ucisi.
6:31
R: Si Andromedanii poate iti au vorbit despre ceea ce ar trebui sa faca un om în aceasta pozitie? Dintr-un punct de vedere karmic?
6:48
A: Uite, acest lucru nu este karmic. O mare parte din aceste lucruri metafizice... Stii, ca tu ai ales sa fii aici... În anumite situatii, este adevarat,

6:57
atunci când creezi realitatea ta si te afli in spatiul tau, dar când esti invadat, acest lucru nu este karmic,
7:01
este o încălcare a liberului arbitru.
7:05
R: Daca vointa ta libera este încălcată, Alex, ce ar trebui sa faci?
7:09
A: Ar trebui sa ceri ajutor, faci o cerere la Dumnezeu, la cerurile, la Andromedanii, la Pleadiani, la oricine.
7:18
Cheama cineva si încearca sa gestionezi situatia... nu stiu...
7:26
Este pur si simplu natura fiarei. Nu-i place de noi, suntem considerati doar o sursa de hrana pentru ei.
7:32
Suntem o sursa de hrana si pentru Greys, dar intr-un mod complet diferit.
7:38
R: Ei ne au învățat sa fim carnivori, prin sistemele de credinta? Ei ne au învățat sa mancam carne?
7:47
A: Da, scade vibratii ale corpului... Daca organismul nostru vibreaza la o frecventa mai inalta vom evolua
spiritual
7:57
În ciuda la ceea ce ne învata religiile noastre,
8:00
si ei nu își pot permite, nu pot sa accepte ca am deveni liberi
8:03
si fara control, deoarece, atunci am fi noi responsabili pentru noi însine.
8:07
R: Deci, daca ne lasam de la consumul de carne, spre felul vegetarian începem sa ridicam nivelul nostru
vibrational si rupem ciclul ...
8:19
A: Asta ajuta. Nu toata lumea trebuie sa nu mai consumeze carne, nu este o necesitate absoluta, cu siguranta
va ajuta.
8:27
Dar în sistemul de credinta a unor oameni este ca ei au nevoie de doar o bucata de carne.
8:31
si oricare ar fi motivul, e în regula. Daca vrei sa manânci carne e bine.
8:35
Dar sa hranesti si mintea ta, hraneste duhul mintii tale, de întrebări despre existenta, despre ceea ce facem noi
aici, de ce suntem aici,
8:43
ceea ce se întâmpla cu adevarat, pentru ca am toate aceste lucruri materiale si sunt înca nemulțumit de viata
mea.
8:50
R: Stiu ca sunt multe persoane care se întreaba unde sa gaseasca raspunsuri adevarate, ai mentionat cartea
"The Gods of Eden", pe care te-a atins într-un mod special,
8:59
care alte surse simti ca putem accesa, dincolo de Sinele nostru interior care probabil este cel mai bun loc
pentru a începe cautarea,
9:10
dar exista alte puncte de pornire de care esti a cunostinta si pe care oamenii pot sa le foloseasca?
9:19
A: Am mentionat "The Gods of Eden", cartile lui Charles Andrews "Extra-Terrestrials printre noi" exista o
multime de informatii acolo care nu sunt numai despre ET, ci si despre
9:27
guvernul politic mondial care în acest moment este foarte periculos pentru Umanitatea,
9:32

pentru ca este o parte a planului Greys-lor, planul agresiv al extraterestrilor, sa ne tina în închisoare, sa nu ne dea drumul...

9:46

Doamne, m-am ratacit, ajutor...

9:49

R: Bine, în timp ce vorbești despre ei includi-i într-o conversație. A: Bine, ok.

Bucegii își dezvăluie tainele

04 ianuarie 2009

Pentagonul spionează cu sateliți

Pentagonul are mai multe programe militare secrete și de spionaj geodezic, folosind mai mulți sateliți geostationari de înaltă tehnologie. Unul dintre aceștia, care se bazează pe tehnologia bionica a undelor de formă, a reperfat în anul 2002 o structură aparte într-o anumită zonă a munților Bucegi.

În primul rând, spațiul gol identificat în interiorul muntelui nu avea corespondență cu exteriorul, ci începea direct din interiorul muntelui, la o anumită distanță de panta acestuia. În al doilea rând, avea forma unui tunel foarte regulat care cotea brusc spre centrul muntelui, sub un unghi de 26 de grade. Traseul tunelului era perfect plan. Cel de-al treilea element a pus pe gânduri echipa Pentagonului.

Scanarea din satelit a muntelui a evidențiat două blocaje majore ale structurii din interiorul solid de piatră care margineau începutul tunelului și sfârșitul lui și respingeau orice tip de sondare sau analiză, ca și cum ar fi protejat ceva în acel loc. Erau baraje energetice artificiale: primul era plan, drept ca un zid, ca un perete care bloca accesul în tunel. Al doilea era imens, ca o cupolă sau semisferă, care se afla la capatul opus tunelului, aproape de centrul muntelui.

Massini a recunoscut că acolo se afla ceva extrem de important și care era foarte bine protejat. Ansamblul tunel-semisferă se afla într-un plan paralel cu solul, iar barajul semisferic se afla pe verticală ce corespunde stâncilor de pe creasta numite Babele. De fapt, verticala ieșea la aproximativ 40 de metri între Babele și Sfinxul din Bucegi.

O structură similară în Irak

Echipa de la Pentagon a observat ca barajul energetic semisferic are exact aceeasi frecventa de vibratie si aceeaasi forma ca cel dintr-o alta structura subpamanteana foarte secreta pe care ei o descoperisera inainte, in apropiere de Bagdad, in Irak. La scurt timp dupa descoperirea din subsolul Irakului s-a declansat razboiul si dupa cateva luni americanii au avut acces, in cel mai mare secret, la zona respectiva, despre care irakienii nu stiau absolut nimic. Oricat s-au straduit, nu au reusit sa penetreze zidul energetic, iar intreaga operatiune era tinuta in cel mai mare secret.

Trecutul misterios al planetei

Massini a mai precizat ca ceea ce se afla acolo avea legatura cu trecutul misterios al planetei dar si cu istoria organizatiei lor. Faptul ca Pentagonul a remarcat similitudinea datelor de investigare intre structura subterana de langa Bagdad si cea interioara din muntii Bucegi i-a agitat foarte mult pe cei din elita masonilor. Initial aproape devenise panica generala. Panica era datorita faptului ca aceasta structura – mult mai mare si mai complexa decat cea din Irak – se afla pe teritoriul Romaniei. Coreland acest fapt cu unele aspecte referitoare la viitorul Romaniei ajungem la o viziune corecta a motivelor de ingrijorare pe care le au in prezent marii masoni. Oricat de mult ar dori ei sa disimuleze aceasta, actiunile si intentiile lor ne arata cu prisosinta contrariul.

O enigma foarte mare era felul in care reusisera cei care l-au construit sa realizeze structura si golurile direct in interiorul muntelui, fara nici-o corespondenta in afara lui. Massini a furnizat planul corect pentru a ajunge la tunel, asa cum a fost el calculat de specialistii din Pentagon. Cea mai apropiata strapungere era posibila la 60-70 de metri de primul baraj energetic, pe coasta muntelui. Venerabilul a garantat sprijinul tehnologic ultra sofisticat al armatei SUA pentru realizarea strapungerii spre primul baraj energetic. Era vorba de un dispozitiv foarte performant de forare in mare viteza a rocii care utiliza un jet de plasma puternic si un camp magnetic rotitor. Massini a cerut insa respectarea cu strictete a secretului si prezenta lui ferma in acel loc in momentul strapungerii muntelui.

Ziarul

Ziarul a publicat un amplu articol despre muntii Bucegi si ciudateniile semnalate in zona. Iata un extras semnificativ:

“Busteni. Piscurile muntilor se cufunda in nori. Crucea de pe Caraiman impunge cerul cu semetie. Nimic n-ar prevesti ca linistea seculara a naturii ar putea fi tulburata de evenimente neobisnuite. Traian Trufin stie insa ca totul e doar aparenta. Aici a trait cele mai stranii intamplari.

Este convins ca sub Carpatii nostri exista o alta lume. Bucegii sunt considerati de catre specialisti un punct energetic foarte puternic.

S-au emis ipoteze asupra existentei unor galerii subterane, s-au facut teste radiesteze. Cercetarile au demonstrat ca zona este incarcata energetic mai mult ca oricare alta din Romania. Traian Trufin, muzeograf conservator la Muzeul “Cezar Petrescu” din Busteni, publicist si cercetator al fenomenelor stranii la care a fost martor, a incercat sa gaseasca niste explicatii.”

“In 1993, timp de doua saptamani, in partea de sud a orasului, oamenii aveau insomnii, indiferent de varsta. M-am gandit ca sunt emanatii de noxe de la fabrica de hartie. Nici vorba de asa ceva. Era ciudat ca, desi nu dormeau, oamenii nu se simteau obositi. Mi-au confirmat acest lucru cel putin 20 de persoane”, povesteste muzeograful. Unii localnici au ajuns sa traiasca adevarate stari de euforie. Manifestarile aveau loc numai in timpul noptii. Dupa ce au bagat in sperieti tot orasul, au incetat la fel de brusc cum aparusera.”

“Apoi au inceput cutremurele. Paradoxal, dar acestea n-au putut fi localizate in Bucegi si nici nu aveau vreo legatura cu sursa seismica din Vrancea. Seria de cutremure a inceput in 1994 si a tinut 3 ani.” Se produceau la ore fixe: la ora 20 si la 3 noaptea. In fiecare zi, invariabil. Nu erau insa seisme propriu-zise. Se manifestau dupa alte legi. Aveau un areal redus: Azuga – Busteni – Sinaia. Uneori cuprindeau doar un cartier din Busteni. Se auzea din pamant un vuiet, ca si cum s-ar fi prabusit sub picioarele tale tavanul unei grote. Nu apareau nici miscari orizontale, nici verticale”, povesteste Traian. A numarat peste 100 de astfel de miscari seismice.”

“Aveam niste casti de radioamator. Receptionam in ele un program de radio.

Dar am observat ca numai in zona Busteni. Iesind din oras, spre Bucuresti sau Brasov, nu mai receptionam nimic. Cred ca exista un puternic cimp energetic in zona care amplifica semnalele radio”, crede Traian. A mai observat si alte fenomene bizare. In jurul Crucii de pe Caraiman apar deseori aureole ciudate si chiar holograme.

“Traian crede ca toate anomaliiile din Busteni sunt cauzate de existenta unor galerii subterane in maruntaiele muntilor. Aceste uriase tunele subterane sunt de natura artificiala si au fost sapate de civilizatii nepamantene. Aici au loc experiente, punctul fierbinte fiind in zona crucii de pe Caraiman. Asa se explica bubuiturile care insotesc cutremurele. Sau receptionarea undelor radio, emise nu din eter, ci din aceste coridoare. Cine produce acele amplificari stranii, in ce scop, cui ii sunt destinate acele comunicari radio bizare, Traian nu poate raspunde. “Convingerea mea este ca exista in subteran o alta lume. Extraterestrii cunosc totul despre lumea de la suprafata. Spectrul lor informational este foarte larg. Dar nu stiu ce fel de activitate desfasoara acolo si nici de ce nu vor sa comunicam. Probabil pentru ca omenirea inca nu este pregatita sa inteleaga niste lucruri”, conchide geologul. Spera ca fenomenele se vor intensifica si pana la urma vor deveni o cale de comunicare intre cele doua civilizatii. Oricum, e mai mult decat lipsa de explicatii satisfacatoare pe care au oferit-o pana acum oamenii de stiinta.”

“Vizionara Valentina, femeia oarba din Iasi care poate pune diagnostice si prin telefon, sustine ca a descoperit prin metode proprii ca un important suvoi de energie, de aceeaasi calitate cu cea care alimenteaza complexul de la Gizeh, scalda si Sfinxul nostru din Bucegi. Iar subteranele nedescoperite ale acestuia comunica cu piramidele din Egipt. “Acolo e trecutul omenirii. Dar nu-i omenirea de acum doua mii de ani. E cu mult mai demult, tare mult inainte. Sfinxul din Bucegi este ocrotitorul pamantului pe care locuim. De fapt, in Bucegi, la Sfinx vine un suvoi foarte puternic de energie. Atunci cand cu stiinta care va fi pe pamant va birui cineva sa ajunga sub Muntii Bucegi, va da peste toate aceste inscripuri si documente insemnate si, dupa semnele acelea, va sti ce are de facut. Dar asta se va intampla numai dupa ce suvoiul de energie de deasupra va slabi”, spune clarvazatoarea care n-a fost niciodata in Bucegi.”

Adio secrete!

In ultimile zile ale lunii iulie 2003 a avut loc forarea in interiorul muntelui, insa totul s-a aflat la varfurile puterii de stat: adio secret! Masina a forat mai intai dupa o ciudata deviatie a campului magnetic, apoi insa s-a corectat traiectoria. Galeria semana cu un tunel de metrou, era perfect slefuita si ducea pana la tunelul enigmatic descoperit din satelit. La capatul apropiat al tunelului se afla o poarta imensa din piatra care se deplasase prin culisare spre stanga. Inaintea acestei porti uriase se afla celebrul baraj energetic. Trei oameni din prima echipa de interventie speciala s-au apropiat foarte mult de barajul invizibil si l-au atins imprudent, murind pe loc de stop cardiac. Orice obiect (roca, plastic, metal sau lemn) aruncat spre el se prefacea imediat in praf fin. Doi generali de la Pentagon si consilierul prezidential american erau acolo.

Marea Galerie

Massini stia cel mai mult despre originea acestei descoperiri si avea cunostinte despre cel putin un element care se gasea in sala cea mare semisferica. Dincolo de barajul energetic redutabil, care a cauzat moartea a trei oameni, se afla poarta imensa din roca solida. In peretele tunelului, in fata portii se afla o zona patrata cu latura de 20 cm perfect finisata pe care era trasat cu precizie un triunghi echilateral cu varful in sus. Patrutul slefuit se afla intre imensa poarta de piatra si barajul energetic invizibil. Cezar a simtit ca exista o anumita compatibilitate intre energia barajului si cea a lui, ceva in genul unei simpatii reciproce. Atingand usor cu mana suprafata invizibila a barierei energetice, Cezar a simtit fine furnicaturi pe piele. A inaintat si a trecut cu totul prin barajul care nu avea mai mult de un centimetru grosime. Oficialii americani erau absolut uluiti. Atingand triunghiul de pe patrutul de roca slefuita, Cezar a deschis astfel poarta uriasa de piatra care a culisat silentios in perete. Aceasta comanda unica anula barajul energetic si deschidea totodata poarta de piatra. Marea Galerie care se arata acum in toata splendoarea ei era luminata, fara sa contina totusi nici-o sursa de lumina. In mod straniu, imediat dupa dezactivarea primului baraj energetic de la intrarea in Marea Galerie, scutul semisferic urias de la celalalt capat al ei s-a activat brusc trecand la un nivel de vibratie superior si emitand o mare radiatie luminoasa.

La o analiza mai atenta, peretele Marii Galerie era acoperit ce parea sintetic dar crea senzatia ca are si o parte organica in el. Avea culoarea petrolului dar reflexiile erau verzi si chiar albastru inchis. Nuantele culorilor aveau un efect profund relaxant asupra psihicului si modificau sensibil aprecierea corecta a distantei. Materialul

peretelui era oarecum aspru la pipait dar nu putea fi nici zgariat si nici indoit. Rezista la orice tentativa de rupere, strapungere zgariere sau taiere. In mod straniu, flacarile focului erau absorbite inaintul sau: practic, focul nu putea subzista pe acel material. Americanii au recunoscut ca materialul este o stranie combinatie intre materia organica si cea anorganica. La 280 de metri galeria cotea brusc spre dreapta intr-un unghi ascutit. La o distanta mult mai mare, in departare, se vedea o lumina albastra feerica, ce scanteia ca o stea. Inregistrările din satelit aratau existenta unui spatiu imens la capatul Marii Galerii, dar acesta era si el protejat de un ecran energetic. Lumina albastra de la capatul galeriei este doar reflexia unei portiuni din scutul energetic protector al uriașei sali in forma de aula.

In subsolul Irakului

In ce priveste structura similara din subsolul Irakului, ea a fost descoperita folosind indicatiile oferite de acelasi satelit de spionaj militar care revelase si datele pentru structura din muntii Bucegi. Consilierul american pe probleme de securitate nationala a primit un fax ultrasecret prin care era instiintat de faptul ca scutul energetic semisferic din subsolul Bagdadului se activase brusc, pulsand cu o mare frecventa. Informatia uluitoare era aceea ca in fata lui aparuse o holograma a planetei care prezenta secvential si progresiv continentul Europa, apoi zona de sud-est, apoi teritoriul Romaniei apoi muntii Bucegi si in sfarsit localizarea structurii din interiorul lor aratand coridorul mării galerii si scutul energetic semisferic pulsand cu putere. Era evident ca cele doua scuturi energetice semisferice erau intr-o directa dar misterioasa legatura astfel incat activarea unuia a dus la activarea si a celuilalt. Poate exista chiar o retea de astfel de structuri subpamantene in intreaga lume.

Deconspirarea operatiunilor

Vestea proasta era ca presedintia SUA a fost instiintata si a contactat diplomatia romana prin intermediul serviciilor secrete. In doar cateva zeci de minute, intreaga operatiune fusese deconspirata. Planul seniorului Massini se ducea de rapa. Initial au vrut sa preia controlul la nivel politic, insa politicienii nostri care aveau dreptul sa fie avizati asupra acestor aspecte au intrat in panica si nu puteau face fata evenimentelor. Cezar s-a decis sa dezvaluie toate aspectele, intrigile si planurile care implicau legaturile cu Massini. Tensiunea diplomatica crestea din ce in ce mai mult deoarece presiunile Washingtonului cereau imperios comunicarea cu generalii de la Pentagon aflatii la locul operatiunilor.

Sedinta de urgenta a CSAT

Discutiile de la Bucuresti au avut succes, in sensul ca faptele au fost aduse la cunostinta unor persoane cu mare probitate morala si care sunt profund patriotice. O sedinta de urgenta a Consiliului Suprem de Aparare al Tarii (CSAT) a creat un imens val de simpatie pentru Departamentul Zero. Cei mai multi au fost cutremurati de ceea ce au aflat atunci. Dupa decizia CSAT de a se continua cercetarile sub conducerea Departamentului Zero, s-a inventariat tot ceea ce se gasea in uriasa Sala a Proiectiilor. De la Bucuresti, ordinele se succedau unele peste altele, se anulau reciproc, erau cand vehemente, cand evazive, si tradau o mare tensiune. Membrii CSAT erau intr-o sedinta continua, mentinand legatura cu baza din muntii Bucegi. Ei au hotarat sa faca publica aceasta descoperire formidabila din muntii Romaniei, dupa ce in prealabil au dezbatut problema pe toate fetele. Statul roman urma sa faca intregii lumi o declaratie oficiala. Cativa membri CSAT s-au opus cu vehementa.

Declaratia oficiala a Romaniei

Cand diplomatia americana a fost informata ca Romania va transmite un comunicat mondial de presa de o importanta cruciala pentru omenire, totul a devenit un haos. Nimeni nu stia, dar toti banuiau ca se intampla ceva foarte grav si important. Presedintele a fost chemat pentru o convorbire telefonica directa cu Casa Alba. In cateva ore fusesera blocate toate tranzactiile si intelegerile statului roman cu organisme financiare internationale. Se astepta din clipa in clipa ordinul de declarare a starii de urgenta in zona montana si in capitala.

Discutiile dintre oficialii americani care sosisera de urgenta la Bucuresti si partea romana s-au facut fara translator. Au fost atat de violente incat nu putine au fost momentele de criza in care diplomatii strigau unii la

altii cat puteau de tare, proferand multiple amenintari cu represalii. Celelalte state ale lumii nu cunosteau nimic din aceasta problema, iar americanii stiau bine ca existau oricand cateva tari foarte puternice care s-ar fi coalizat imediat cu Romania pentru sustinerea declaratiei publice.

Declaratia ar fi cuprins principalele date ale descoperirii din muntii Bucegi, punand la dispozitia intregii lumi dovezi, fotografii si alte elemente esentiale pentru clarificare. Ar fi fost invitati cei mai mari oameni de stiinta pentru studii si cercetari. Dar cel mai important aspect l-ar fi constituit dezvaluirile despre trecutul extrem de indepartat al omenirii si despre istoria reala care a fost aproape complet contrafacuta.

“In nici-un caz!”

Americanii au reactionat cu vehementa pentru ca acea declaratie ar fi spulberat intr-o clipa influenta lor planetara, si poate ar fi aruncat in haos economia si societatea tarii lor. Acesta a fost motivul principal invocat de ei, acela de a nu crea panica. Dar au uitat sa recunoasca ca aceasta posibila stare de angoasa si perturbare sociala ar fi aparut ca rezultat direct al minciunii si manipularii realizata deliberat de-a lungul secolelor de catre francmasonerie. S-a primit si o interventie speciala a Papei care indemna la o mare cumpatare inainte de acest pas fundamental pentru omenire. Papa a transmis chiar ca va pune la dispozitia statului roman anumite documente stravechi din arhiva secreta papala care sunt de o mare importanta pentru Romania si sprijina dovezile descoperirii din munti. Dupa 24 de ore de discutii s-a ajuns la un acord final de colaborare romano-american in niste termeni precisi. Pozitia statului roman a fost aceea de amanare a dezvaluirilor, de prezentare a lor in mod gradat omenirii.

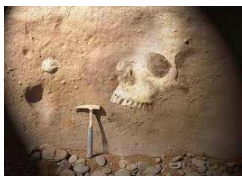
Sala Proiectiilor (sau arhiva Atlanta)

Marea Galerie se termina brusc in aula gigantica din interiorul muntelui care avea o inaltime de 30 de metri si o lungime de 100 metri. Sala Proiectiilor este delimitata de scutul energetic si are dimensiuni mai mici decat aula din munte. Avansand spre scutul energetic, portiunea de scut din fata este delimitata ca o usa si devine stravezie si apoi dispare pentru a putea intra in Sala Proiectiilor. Scutul are rolul de a proteja de diversele influente nefaste din exterior. Odata intrat in Sala, scutul redevine compact. Din interior, scutul are o culoare alb-aurie.

In partea din spate, scutul nu mai cobora pana la nivelul solului, ca in zona din fata: Sala Proiectiilor avea jumatatea din spate acoperita de zidul de roca. In acel masiv perete din piatra, inalt de circa 10-12 metri, sunt dispuse trei guri enorme de tunel: una drept in fata, iar celelalte doua – simetric, de o parte si de alta a acesteia si sunt luminate difuz, intr-o nuanta verzuie. Accesul la aceste tunele este strict interzis, prin protocolul secret care a fost semnat intre statul roman si SUA.

Mese gigantice pentru uriasi

Incepand din fata, de la intrare, Sala Proiectiilor contine un sir de mese imense din piatra, dispuse de-a lungul peretelui din dreapta, urmand curbura acestuia.

Similar, exista un alt sir de-a lungul peretelui din stanga. Nici una dintre mese nu avea o inaltime mai mica de doi metri. Pe grosimea placii de deasupra sunt taiate in relief, cu precizie, semne diferite dintr-o scriere nemaivazuta care seamana cu caracterele cuneiforme din antichitate. Scrierea contine si simboluri mai generale, cum ar fi triunghiul si cercul. Desi semnele nu sunt vopsite, ele ies in evidenta printr-o usoara radiatie fosforescenta, in culori diferite de la o masa la alta.

Sunt cate cinci mese pe fiecare parte a salii. Pe unele dintre ele exista diferite obiecte care par a fi instrumente tehnice. De la multe dintre ele coboara spre sol o multime de fire albe translucide care se aduna in cutii dreptunghiulare dintr-un material lucios, argintiu, aflate in afara mesei, direct pe sol.

Cablurile fine sunt extrem de flexibile si usoare iar in interiorul lor se observa mici impulsuri luminoase care aluneca pe toata lungimea lor.

La apropierea de oricare dintre mese, se activeaza simultan pe suprafata ei o proiectie holografica care prezinta aspecte dintr-un anumit domeniu stiintific. Imaginile tridimensionale sunt perfecte si foarte mari, cu o inaltime de aproape doi metri si jumătate. Pe suprafata dreptunghiulara a meselor din piatra slefuita exista o fanta ingusta, lunga de cateva zeci de centimetri, paralela cu latura mare a mesei din care apar proiectiile holografice. Proiectiile ruleaza singure insa in acelasi timp ele sunt interactive si depind de cel care le urmareste si atinge suprafata mesei.

Combinatii genetice

Urcand pe un trepied adus special, se poate vedea ca suprafata meselor este acoperita cu o pelicula dintr-un material sticlos, intunecat. Pelicula e impartita in mai multe patrate mari delimitate prin linii drepte, care formeaza un fel de caroi. La una dintre mese domeniul proiectiilor este biologia astfel ca se deruleaza imagini cu plante si animale, unele complet necunoscute. Atingand unul dintre patrate, holograma infatiseaza structura corpului uman a celui care dirijeaza proiectia. Se deruleaza imagini holografice ale diferitelor zone ale corpului care se rotesc mereu. Alte patrate arata proiectii ale altor fiinte, de pe alte corpuri ceresti. Atingand simultan doua patrate diferite se infatiseaza o analiza stiintifica complexa prezentand ADN-ul fiintelor respective si posibilitatile de compatibilitate intre ele. Pe lateral, apar linii verticale cu explicatii in ciudata scriere iar in final apare forma mutanta cea mai probabila, ca o combinatie intre cele doua informatii genetice.

Giganti adevarati

Cei care au construit intregul edificiu trebuie ca erau foarte inalti, altfel nu se pot explica dimensiunile gigantice ale tuturor obiectelor din Sala Proiectiilor.

O confirmare a existentei uriasilor pe teritoriul Romaniei o gasim in ziarul Ziarul. "Echipa de la Ziarul este insotita de cercetatorul Vasile Rudan, care a semnalat faptul ca "povestile" oamenilor din comuna Bozioru despre uriasii care au locuit pe acele meleaguri au si dovada concreta: o necropola cu schelete de uriasi. Aceasta a fost descoperita intamplator, in urma cu peste 20 de ani, cand s-a hotarat ca in Scaieni sa se planteze o livada de meri. Sapand pe o colina, satenii au descoperit schelete uriase, masurand in jur de 2,40 metri, chiar mai mult. Dragoi Ilie, unul dintre cei care au lucrat atunci la livada de meri, ne duce la fata locului. Pana la "culmea" unde fusesera plantati pomii, coboram in panta abrupta, pe o ulita inecata de noroi.

O data ajunsi, nea Ilie ne arata intreaga livada, care acum nu mai rodeste: "Peste tot sunt mormintele uriasilor. Faceam gropi, sa plantam puietii, cand dau de o capatana de om, mare cat un dovleac de prasila. Nici ca mai vazusem asa ceva. Ne uitam toti cruciti. Sap mai departe si dau si de niste oase de la picioare, cat aracii de vie. O namila de om fusese raposatu".

Exista multe legende care amintesc despre vremurile cand pe Pamant traiau uriasi. Mitologiile sumeriana, egipteană, hitita, greacă au un intreg "capitol" despre razboaiele purtate de zeii cei batrani cu generatia titanica, fiinte de dimensiuni gigantice, zamislite de zei. Pe atunci, spun legende, pe Pamant traiau doar zeii. Gigantii aveau si alte defecte in afara de statura colosala. Aveau mai multe brate, capete sau fete, adesea doar un ochi in frunte, din care cauza erau numiti ciclopi, si erau cam tantalai. Buni de munca grea, dar sa nu

te fi aflat in calea lor cand se suparau. Aruncau cu stanci colosale de se cutremura pamantul. Fiii “normali” ai zeilor s-au folosit de giganti pentru a acapara puterea si a-i detrona pe zeii batrani. Fotografia alaturata infatiseaza un schelet uman urias gasit de americani in Irak. Lucrurile incep sa se lege ...).

Nibiru – nebunia lui Sitchin

6

„Când mă uit în ochii tăi văd jumătatea mea,
Na na na, na na na, na na na na,
Atâta nebunie e în inima mea,

As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea” (Simona Nae feat. Juju – „Doi nebuni”)

Nu obisnuiesc să fiu atent la versurile melodiilor pe care le ascult. Dacă vreau versuri, citesc poezii. Din acest motiv n-am fost atent nici la versurile melodiei Simonei Nae, „Doi nebuni”. Însă, într-o zi, pe când melodia rula la radio, mi-a atras atentia un vers: „As pleca cu tine pe Nibiru de-as putea”. Ce caută Nibiru în melodia Simonei Nae? De ce Nibiru si nu Marte, Venus, Jupiter sau Saturn? Si ce e Nibiru?

Nibiru este o planetă inventată de masonul Zecharia Sitchin, popularizată prin seria sa de volume, „Cronicile Pământului”. Conform lui Sitchin, textele sumeriene sustin că zeii, Anunnaki, provin de pe planeta Nibiru, care se află mult dincolo de Pluto si care revine în sistemul nostru solar odată la 3.600 de ani. Acesti Anunnaki au sosit pe Pământ pentru a extrage aur, pe care să îl împrăstie în atmosfera planetei lor. Tot Sitchin este cel care consideră că Pământul, cometele si centura de asteroizi dintre Marte si Jupiter s-au format din coliziunea planetei Nibiru cu o alta, Tiamat.

Bineînțeles că ipotezele lui Sitchin sunt atât de fanteziste, încât depășesc orice limită a logicii. Ca să nu mai

vorbim despre faptul că nici măcar un singur om de știință n-a fost atât de bătut în cap încât să-i dea dreptate. Însă masoneria a promovat intensiv cărțile lui Sitchin, implicit imaginara planetă Nibiru, din motive lesne de înțeles. Pentru a ne tine departe de adevăr, pentru a nu afla adevărata natură a zeilor precum si locul lor de proveniență, masoneria a lansat ipoteza extraterestră. Cum Sitchin le-a îndeplinit planul cu brio, planeta inventată de el a fost prezentată ca adevăr si promovată corespunzător, pentru a intoxica cât mai

eficient creierele maselor. Degeaba s-au chinuit numerosi cercetători să demaste minciunile lui Sitchin; pentru cei mai multi, Nibiru este o planetă reală, unde locuiesc Anunnaki, căutătorii de aur.

Vorbesc într-adevăr textele sumeriene despre planeta Nibiru? Categorie, nu! Cuvântul „nibiru” nu există în limba sumerienilor. Însă există unul asemănător, „neberu”, în akkadiană, care a fost tradus ca „traversare” sau „punct de tranziție”, referindu-se în special la râuri. De exemplu, într-un text sumero-akkadian, un sat este numit „Ne-bar-ti-Ash-shur”, adică „locul de trecere al lui Ashur”. Un alt text vorbește despre un barcagiu care trecea călători peste apă contra cost, pasagerii fiind nevoiți să plătească „shiqil kaspum sha ne-bi-ri-tim” („argint ca taxă de traversare”). Un text akkadian vorbește despre o campanie militară: „A-ra-mu nakirma bab ni-bi-ri sha GN itsbat” („Arameii au fost sfidători și au luat poziție la intrarea în vad / punct de trecere”). În altul, despre elamiti se spune că „ina ID Abani ne-bi-ru u-cha-du-u” („au tăiat podul / locul de trecere de pe râul Abani”).

În astronomia babiloniană, „neberu” sau „nibirum” este un termen ce reprezintă punctul cel mai înalt al eclipticii (traectoria anuală aparentă a Soarelui prin constelațiile zodiacului), adică momentul solstițiului de vară. În Enuma Elis, mitul babilonian al creației, are și alte înțelesuri: Neberu este numită planeta Jupiter (și o dată Mercur), o stea dar și zeul Marduk. Niciunul dintre aceste patru înțelesuri nu se referă însă la o planetă dincolo de Pluto, pe care locuiesc zeii. E drept că toate aceste înțelesuri ale cuvântului akkadian pot crea confuzii, dar acesta nu este un motiv să acceptăm varianta fantezistă a masonului Sitchin, care nu are niciun fel de acoperire.

Ideea lui Sitchin nu este una originală. La sfârșitul secolului al XIX-lea, multi astronomi au făcut speculații

despre existența unei planete dincolo de Neptun, care a fost numită Planeta X de către astronomul american Percival Lowell. Descoperite ulterior, nici Pluto și nici Eris nu sunt considerate a fi controversata Planetă X, care a fost echivalată cu Nibiru a lui Sitchin. Deși nu sunt puțini cei care chiar și astăzi cred în existența Planetei X / Nibiru, sondele spațiale Pioneer 10, Pioneer 11, Voyager 1 și Voyager 2 au demonstrat inexistența ei. În primul rând, acestea au determinat mult mai precis masa planetelor pe lângă care au trecut, iar conform acestor mase, discrepanțele în orbitele planetelor au dispărut. În al doilea rând, traiectoriile sondelor spațiale nu au pus în evidență niciun fel de influență care ar putea fi atribuită forței gravitaționale a unui alt obiect mare nedescoperit din sistemul solar.

Chiar dacă nu există nici planeta, nici cuvântul „nibiru”, masoneria promovează excesiv fabulația lui Sitchin. Se știe că această organizație malefică și-a înfipt ghearele și în industria muzicală, fiind un lucru obișnuit ca muzicienii să promoveze simboluri și idei masonice. Așa că n-ar trebui să ne mire prezenta inexistentei planete Nibiru în melodia Simonei Nae. Însă de ce este promovată Nibiru și nu altă planetă?

După cum spuneam, inventatul „nibiru” provine din akkadianul „neberu”, cuvânt cu o multime de înțelesuri și cu

o origine necunoscută. Cel puțin pentru cercetătorii cu minti limitate. Spre surprinderea acestora, akkadianul „neberu” își are originea în Egiptul antic. „Nebheru” era unul dintre epitele zeitei iubirii, Hathor, soarta lui Horus. A fost tradus conventional prin „casa lui Horus”, deși se ignoră un amănunt foarte important: egiptenii antici foloseau același cuvânt pentru „casă” și „sotie”. Prin urmare, „nebheru” înseamnă „sotia lui Horus”, ținând cont că acesta era rolul zeitei Hathor. Așa cum a observat și Sitchin, anticii echivalau zeii cu corpuri cerești. Pentru egipteni, Venus era planeta echivalentă cu zeita Hathor. În antichitate, Venus era considerată adeseori aducătoare de nenorociri, molime și distrugeri. Miturile egiptene susțin că Hathor / Nebheru a încercat să distrugă omenirea de câteva ori, ceea ce poate fi privit ca un efect al planetei Venus.

Ar putea Venus să fie planeta Nibiru? În niciun caz. În astrologia babiloniană, Neberu este punctul cel mai înalt al eclipticii, iar în Enuma Elis este ori o stea, ori planetele Jupiter sau Mercur, ori zeul Marduk. Nu există niciun motiv să considerăm Neberu / Nibiru a fi Venus. În plus, pentru a demonta complet minciuna lui Sitchin, pentru mesopotamieni, locul nasterii zeilor Anunna era Duku, care înseamnă „colina sfântă”. Care nu e nici planeta Venus, nici vreo planetă născută din imaginația lui Sitchin.

De ce vor masonii atât de mult să credem în existența planetei Nibiru? De ce este atât de importantă pentru

ei? Din moment ce nu există, nu poate fi importantă. Ceea ce înseamnă că nu planeta propriu-zisă e cea care contează, ci numele ei. Sau, mai exact, zeitatea pe care o reprezintă. Am arătat deja în Rosia Montană, între maidanezi și viituri că zeita evreilor sionisti (care conduc din umbră masoneria) este Istar, zeita iubirii la babilonieni, numită Hathor de către egipteni. Prin urmare, Nibiru nu este decât forma americanizată a lui „nebheru”, transformat de akkadieni și babilonieni în „neberu”, epitetul zeitei masonilor. Promovarea intensivă a acestei inexistente planete nu reprezintă decât slăvirea intensivă a zeitei Istar / Hathor / Nebheru. Motivul e același ca în orice cult: atragerea binecuvântărilor și ajutorului respectivei divinități. Ca amănunt suplimentar, dacă la egipteni „nebheru” era „casa zeului Horus”, pentru Sitchin și adeptii săi Nibiru este casa zeilor Anunnaki. Coincidență?

Am ales să ignor tabla masonică de sah din videoclipul melodiei „Doi nebuni”, în care Simona Nae se afisează

ca un simplu pion, însă am întrebat-o printr-un mesaj de ce a menționat Nibiru. Dându-i astfel ocazia de a demonstra ori că este doar o victimă a masonilor ce coordonează industria muzicală românească (puteau să i se impună acele versuri), ori că este perfect constientă de faptele sale. Am așteptat mult și bine un răspuns pe care nimeni nu s-a oboșit să mi-l dea. Din fericire, și tăcerea e un răspuns...

Bibliografie

- Biblia
- Biblia hazlie – Leo Taxil
- Codul Bibliei – Michael Drosnin
- Manuscrisele de la Marea Moartă
- Evangheliile gnostice
- Cartea lui Enoh
- Zoharul – Shimon bar Yochai
- Mithra, Zoroastru și istoria ariană a creștinismului – Charles Autran
- Miracolele biblice. Încercări de interpretare parapsihologică – Milan Rýzl
- Viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos – Charles Dickens
- Sfânta taină a spovedaniei pe înțelesul tuturor – Ioachim Pârvulescu

- Moise și religia monoteistă. Trei eseuri – Sigmund Freud
- Străinul din Valea Regilor. O mumie egipteană misterioasă – Ahmed Osman
- Moise, Faraonul Egiptului – Ahmed Osman
- Din Egipt – Ahmed Osman
- Cartea egipteană a morților
- Despre Isis și Osiris – Plutarh
- Istoria Egiptului antic – Arthur Weigall
- Dicționarul zeilor și zețelor Egiptului antic – George Hart
- Mitologia egipteană – Claude Helft
- Povestiri din țara faraonilor – Constantin Ionescu-Boeru
- Codul piramidelor. Științele secrete despre cosmos și nemurire la vechii egipteni – Horst Bergmann & Frank Rothe
- Coranul
- Tăblițele de argilă. Scrieri din Orientul antic
- Dicționar de Mitologie a Orientului Apropiat Antic – Gwendolyn Leick
- Divinități, simboluri și mistere orientale – Florentin Popescu
- Babilon, orașul blestemat – Florentin Popescu
- Mit și religie în Grecia antică – Jean-Pierre Vernant
- Legendele Olimpului – Alexandru Mitru
- Platon – Richard Mervin Hare
- Aristotel – Jonathan Barnes
- Povestiri romane – Doina Rodina-Hanu
- Bhagavad-Gita – Vyasa
- Mitologia indiană – Jean Charles Blanc
- Cartea tibetană a morților – Padma Sambhava
- Mitologia tibetană – Anne Tardy
- Mituri și legende japoneze – Angela Hondru
- Mitologia Nordică – Elena-Maria Morogan
- Mitologia celtică – Michèle Mira Pons
- Din mitologia tracilor – Gheorghe Mușu
- Religia geto-dacilor: zei, credințe, practici religioase – Ion Iosif Rusu
- Scrieri vechi pierdute atingătoare de Dacia – Alexandru Papadopol-Calimah
- Basme – Petre Ispirescu
- Legende populare istorice românești – Tony Brill
- Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești – Vasile Lovinescu
- Primele religii – Odon Vallet
- Mitologia – Orientul apropiat, Egiptul, Grecia
- Mitologia – Roma, Scandinavii, Celții, Americile
- Mitologia – India, China, Japonia, Africa, Australia și Oceania
- Aurul cruciaților – David Gibbins
- A douăsprezecea planetă – Zecharia Sitchin
- Regatele pierdute – Zecharia Sitchin
- Războiul zeilor cu oamenii – Zecharia Sitchin
- Întoarcerea la Geneză – Zecharia Sitchin
- Amintiri despre viitor – Erich Von Däniken
- Ipoteza extraterestră. Dovezile mele – Erich Von Däniken
- Astralii în Orientul antic – Walter Raymond Drake
- OZN, preistorie, monștri. Marea carte a faptelor senzaționale – Helmut Höfling
- Contacte supratereestre 2. Iluzia cosmică – Jean Sider
- Stăpânii noștri extraterestrii! – Jimmy Guieu
- Dosarul Omega – Comander X-Branton
- Conspirația Stargate – Lynn Picknett & Clive Prince
- Protocoalele de la Toronto. Națiunile unite contra creștinismului – Serge Monaste
- Mu – Continentul pierdut – James Churchward
- Ultimul oraș al Atlantidei – Mihai Gheorghe Andrieș

- Enigmele Terrei – volumul 1 – Horia Matei
- Enigmele Terrei – volumul 2 – Horia Matei
- Marile enigme – Eugen Delcea
- Secretele Terrei: Istoria începe în Carpați – volumul 3 – Eugen Delcea
- Civilizațiile extraterestre și a III-a conflagrație mondială – Cristian Negureanu
- Intraterestră și Noua Ordine Mondială – Cristian Negureanu
- Sosirea zeilor – Cristian Negureanu
- Tainele religiilor și populațiile universului – Cristian Negureanu
- Supranaturalul de la mit la știință – Cristian Negureanu
- Strict Secret: Raportul Umno – Cătălin N. Turcu
- Extraterestri în Preistorie – Dan Apostol
- OZN-uri de pe celălalt tărâm – Dan D. Farcaș
- Răpiți de extraterestri – Dan D. Farcaș
- Dosarele imposibilului – Rodica Bretin
- Tunelul timpului – Rodica Bretin
- Statueta blestemată. Teorii și cercetări nonconvenționale – Emil Străinu
- Dialog cu cei de dincolo – James Pike
- Există viață dincolo de moarte? – Arthur Ford
- Spiritul după moarte – Luiza Textoris
- Șapte ani apocaliptici – Ion Țugui
- Profetiile inedite ale lui Nostradamus – Arthur Crockett
- Văjitoria se învață – Sandrine Cochevelou
- Cele mai eficiente vrăji de dragoste din vechime – Jacob Van Der Baas
- Forța vitală. Puterea vindecătoare a Universului – James Summers
- Atacul psihic – Don Hewitt
- Atlasul marilor descoperiri geografice – Elena Vologdina & Natalia Malofeeva

• Articole recente

- [37. Războaiele zeilor si oamenilor](#)
- [Nibiru – nebunia lui Sitchin](#)
- [Realitatea Înălțării Domnului 2014](#)
- [Mă pis pe el de vot](#)
- [La trecutu-ti mare, mare viitor...](#)
- [The Secrets of the Gods](#)
- [36. Hercule cel voinic si merele de aur](#)
- [Secretele zeilor în 2013](#)
- [Părintele Cleopa sau cum ajung nebunii sfinti](#)
- [35. Izvorul vietii](#)
- [34. Zeii dacilor](#)
- [Spartacus](#)
- [Kabbalah](#)
- [Rosia Montană, între maidanezi si viituri](#)
- [33. Dacia, tărâmul zeilor](#)
- [32. Pacea](#)
- [31. Încrucisările zeilor](#)
- [30. Apocalipsa](#)
- [Foto: Castelul Limassol, locul cununiei lui Richard Inimă de Leu](#)
- [Foto: Biserica subterană Sfânta Solomonica, copacul magic si lacul sfânt](#)
- [Foto: Lumea prin ochii zeilor](#)
- [29. Cronologia epocii lipsă](#)
- [28. Arca lui Noe](#)
- [27. Stargate](#)
- [26. Potopul](#)
- [25. Ragnarok](#)

- 24. Prometheus înlăntuit
- 23. Enoh
- 22. Iluminarea
- 21. Veghetorii
- 20. Facerea omului
- 19. Războiul „stelelor”
- 17. Jurassic Park
- 16. Adam și Eva
- Foto: Biserica Sfânta Kyriaki Chrysopolitissa și stâlpul apostolului Pavel
- Hitler – Mesia sau Antihrist?
- 40. Geneza
- Foto: Ruinele castelului Saranta Kolones
- Foto: Ruinele orașului Nea Pafos
- Foto: Castelul Pafos – Între fort și depozit
- Foto: Petra Tou Romiou – Locul nașterii zeiței Afrodita
- Apocalipsa lui Ezdra
- Lucifer în Biblie
- Aberațiile lui Cristian Negureanu
- Posedarea lui Iisus
- Apocalipsa mayasă

- **Categorii**

- - Secretele Sionului (12)
- - Secretele Zeilor (36)
- - Religie (19)